

ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਖੀ

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਭਾਈਕੁ ਸਾਲ ਸਿੰਘ ਪਾਸੇ
ਲਿਖਵਾਈ ਹੋਥਾਤ ਕੇ ਸਸ ਸੇ ਸੁਪਾਇ ਕਰ ਏਕ ੨ ਸਾਖੀ

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕੀ ਪਾਠੇ ਮਾ ਕੇ ਲਾਭ ਵਾਸਤੇ ਏਕੋ ਸੋਲਵੀਸ
ਬੁਥ ਅਹਿਮਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ ਬਰੇ ਜਗਨ ਸੇਛ ਪਵਾਈਓ॥

ਅਗਿਆ ਮਤ ਬੁਧ ਮਨਸਾ ਨਿਵਲ ਕਿਸਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਲੋਹ
ਮੇਛ ਪੀ॥ ਸੰਮਤ ੧੮੮੧ ਈ॥ ਬਿਕਰਮੀ ੧੯੪੭ ਸੰਨ ਈ॥
੧੮੮੦ ਆਮਰੀਨ ਅਖਤਾਰ ਅੰਗਰੇਜੀ ਮੇ ਸਮਾਪਤੀ॥ ॥

॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਅਥ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖ ਅਤੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥ ॥ ਅੰਤ ੧੫ ॥ ॥ ਪੰਦਰਾਂ ਸੋ ਸਤਨਾਮੁ ਤੀਵੇਂ ਨਾਮੁ ਹੀ ॥ ੫ ਨੂੰ ਪੋਥੀ ਲਿਖੀ ਪੰਜੇ ਮੇਖੇ ਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੇਖਤ ਰੇ ॥ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਰਵਿ ਚੈ ਬੈਠੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੋਇ ਕਰਿ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏਹੁ ਫੁਰੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਜੇ ਉਸ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸੀ ॥ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜਨਮ ਕਿਸ ਰਉ ਸਲੀਤਾ ॥ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਿਖੋਂ ਵੇਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਵੇ ॥ ਤਾ ਛਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸਾ ਜਿਖੋਂ ਤੇ ਬਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਉ ਇਦੀ ਰਹਿਦਾ ॥ ਓ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨ

ਲਰਹੈ ਪੈਨਾ ਚਿਹਨ ਸਭ ਕੋ ਤਕ ਦੇਖੈ ਪੈਨ ਚਿਸਨੁ ਆਪ ਬਲਾਵੈ ਚਿਸਨੁ ਕਥਾ ਸੁ
 ਦਾਵੈਗਾ ਏਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਖਰੂਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮਨ ਵਿਚ ਬਾ
 ਲੇਨੁ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਭਲਵੰਤੀ ਵਿਚਿ ਭਾਈ ਬਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਿ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤਾਂ ਭੋਲੇ ਪਾਸ ਨੂ ਹੋਏ ਸੋ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਬੈਠਾਇ ਰਾਵੇਂ ਹਨਾ ਤਾਂ ਇਕ
 ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਜੀ ਅੰਗਦ ਨਾਮ ਖੜੀ ਸੀ ਤਿ
 ਹੁਣ ਜਾਤ ਸੀ ਫੇਰੁ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਚਿਸਨੁ ਬਾ ਬੇਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬੈਠਾਇ
 ਗਏ ਪੈਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਚਾਹੁ ਦਾਸੀ ਜੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਤਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਿ ਜਾ
 ਈਏ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਖਰੂਰ ਮੇ
 ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਣਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਜੋ
 ਕੁਛ ਸ਼ਕਤ ਆਹਿ ਜਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੁਟੇ ਟਿਲੇ ਆਇਆ ਖਰੂਰ ਜੀ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਤਾ ਅ
 ਗੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਛੁਪੇ ਰਹਿ ਦੇ ਸਨਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛ ਕਰਿ ਜਿਥੇ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਰਹਿ ਦੇ ਸੇ ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਸਨਾ ਤਾਂ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲੇ ਆਉ ਭਾਈ ਕਰਤਾ ਦਫਰ
 ਤਾਹ ਬੈਠੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੈਠਾ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਔਰ ਪਾਸੇ ਜੋ
 ਥਿਤੀ ਸੀ ਕੋਚ ਕਰ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਲਗੇ ਬਾਰਤ ਕਰਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਪੁਛਣ
 ਲਗੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਹੋਏ ਹੋ ਜੀ ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਆਉ
 ਰਹੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਜੀ ਜਟੇ
 ਰਾਹੋਂ ਦਾਹ ਤੇ ਗੋਤ ਸੰਸ੍ਰੁਹੇ ਨਉ ਬਾਲਾ ਹੋ ਜਨਮ ਵਤਨ ਰਾਇ ਭੁਏਰੀ ਤਲਵੰਤੀ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ
 ਆ ਜੀਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਹ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ
 ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਡਿਠਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮੈਥੋਂ ਤੈਵਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਡ
 ਸੀ ਮੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫਿਰ ਦਾਸਾਂ ਮੇਰੇ ਦੇਖਾ ਦੇ ਅਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਫਿਰੇ ਅਨੇਕ ਜੀ ਤਾਰੇ ਪਰਸਨੂੰ ਏਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਏਹੁ
 ਏਵਡ ਗੁਰੁ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀ ਸਲਾਮੀ ਰਹਿ ਦੇ ਸੇ ਜਦ ਏਹ ਗਲ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਾ ਬੰਗ ਗਛੁਟ ਗਇਆ ਸੋ ਕਿ ਬਹੁ ਥੀ ਮੀਏ ਨਹੀ ਚੁਰਤ ਗੁਜਰੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਰਤਿ ਵਿਚ ਆਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋ
 ਲੇ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸਦਿਆ ਬਾਲੇ ਆਇਕਰ ਮਥਾ ਏਕਿਆ।
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਚਿਠ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗਲ ਵਿਚ ਲੇਕਰਿ ਮਿਲੇ ਫੇਰ ਏਠਕ
 ਰ ਪਛਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਏਠਕ ਮਲੁਮ ਹੋ ਜੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ
 ਦਿਨ ਜਨਮ ਲੀਤਿ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਏਠਕ ਮਲੁਮ ਨਹੀ ਪਰ ਜੀ
 ਮੇਇਤ ਨੀ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੇਕਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕ
 ਲੁਨੇ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਲਿਖਾਈ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਵਿਆਲ ਪਾਤਿਤ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰਿ ਵਿਆ
 ਲੁ ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁਰ ਮਹੁਰਤਿ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਨਛੰਤੀ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ ਕਲੁ
 ਦੇ ਪਰ ਬਾਲ ਕੋ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵਡਾ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲੁ
 ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਲਿਖਿ ਵਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ
 ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਭੀ ਹਥ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੋਜ ਕੀਤਿਆ ਹਥ ਆਵੇ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਚਿਥੇ ਦੇ ਵਸ ਕੀਨੋ ਤੇ ਤੁਸੀ
 ਹੀ ਤੇ ਖੋਜੁ ਹਥ ਆਵੇ ਅਕੇ ਤੁਸੀ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਪਛੋ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਲੁ ਦੇ ਵੀ ਦਾ ਭਿਰ ਚਿਥੇ ਲਾ ਲਾ ਜੋ ਕਾਲੁ ਤਾਂ ਚਲ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਲਾ ਲੁ ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਚਿ
 ਸ ਪਾਸੇ ਪਛੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਖੋਜ ਕਰਨ
 ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੋ। ਚਿਹੁਣੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੇ
 ਹਥੀ ਨਾਲੇ ਹੋਵਾਂ ਜਾਇਕਰ ਲਾਲੁ ਦੇ ਵੀ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਤੁਸੀ ਬਹੁਤ ਬਿਧ ਹੋ
 ਇਆ ਹੈ ਤੇ ਰੋਚੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਸ
 ਏਠਕੇ ਲਾਧਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਦੇ ਹੁਕਿਓ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮੇਭੇਦ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੀ ਗ
 ਤਿਆ ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਕੀ ਮਥਾਈ ਬਾਲੇ ਜੀ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਏਹ ਪਰ ਉਪਕਰ ਤੁੰ ਕਰ
 ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸੀ ਬਾਏ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਉ। ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਬਾਲੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਏ। ਆਖਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਨਲ ਲੈ
 ਜਾਹਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਭੋਜੋ ਮੇਲੇ ਜਾਵਾਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਲੇ
 ਪੁਨੰਨੁ ਸਦਿਆ ਸਿਖ ਸੀ ਜਦੇਵਾ ਜਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਭਾ
 ਈ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਮਖਾ ਸਿਖ ਹੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤੁੰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਜਾਹੁ ਤਲਵੰਡੀ ਚਿ ਸੀ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਲੈ ਆਉ। ਤਾਲੇ ਪੁਨ੍ਹ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਮੇਸਭੁ
ਗਹੈ ਨ ਜੋ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਦੇ ਖੀਏਗੇ। ਤੇ ਅਸੀ ਜਾਣਗੇ ਸੇਰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਪੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੈਨੂੰ ਕਰ
ਤਾਵੇ। ਆਖੇ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਪੁਨ੍ਹ ਦੇਵੇ ਤੇ ਸੇਤਲ ਦੇ ਹੀ ਆਏ।
ਆਏ ਕਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੋ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਲਾਲ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮੰਗੀ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਨੂੰ ਦੇਵ ਕੇ ਲਏ। ਤਾਲਾ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤਾਨਹੀ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੂੰ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲ ਦਾ ਬਿਰਾਓ ਹੈ। ਤੂੰ ਘਰ ਵਿਚਿ ਦੇਲ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਭੀ ਚਲਾ
ਆਪੈ ਤੇ ਅਸੀ ਬੀ ਬੀ ਵੀ ਚਲ ਗਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਸੋ ਘਰ ਵਿਚਿ ਦੇਲ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ
ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪੈਸਚੁ ਆਖੁ ਅਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਚੰਦੋ ਆਗਾ ਤੂੰ ਤਾ ਹੋਰ ਹੀ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਤੇ
ਨਵੇਲ ਰੱਖ ਕਰ ਮਾਧੇ ਦੇ ਆਤਿਸ ਨਾਲ ਫਿਰ ਬਰਾਬਰ ਕੇ ਹੀ। ਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਚਿ
ਲਾਦ ਕਰ ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨਗੇ ਤਾਲਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚਿ ਦੇਲ ਦਾ ਤੇ ਭਾਈ
ਲਾਲ ਭੀ ਚਲਾ ਆਇ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲੇਖੇ ਕਰਗਤ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ
ਤਾ ਘਰ ਵਿਚਿ ਦੇਲ ਕੁਲਗੇ। ਦੇਲ ਦੇ ਦੇਲ ਦੇ ਪੰਜ ਦੇਵਿਨ ਪੰਤੀ ਲਿਖੀ। ਅਤੇ ਲਭ ਕਰ
ਭਾਈ ਲਾਲ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਬਾਲੇ ਨੇ ਲਾਲੇ ਪੁਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦਿਤੀ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਪੁਨ੍ਹ ਬਾਲੇ
ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਲੇ ਹੀ ਚਲ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਸਸੋਂ ਦੇਗ ਤਾ ਬਾਲੇ ਅ
ਖਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਚਲੀਏ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੇ ਲਾਲ ਪੁਨ੍ਹ ਪੰਤੀ ਲੈ ਕੇ ਚਲੇ ਆਪੈ
ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤਸੀਤਾ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਲੈ ਚ
ਲੇ ਪਰ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਭੀ ਕੁਛ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ
ਵੇਸੇ ਕੁਛ ਤਸਾਹੇ ਜੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਤੇ ਨਵੇਲ ਰਵਿਤਾ ਅਤੇ
ਆਖਿ ਚਿਸੁ ਜੇਏ ਹਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਗੇ ਰਖਦੀ। ਅਤੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰਾ
ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾ ਸੁਕਰ ਨੀ ਤੇ ਕਹਿ ਦੇ ਕੇ ਕਦੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦੋ ਹੀ ਬੋਲਿ ਰਾਖਾ ਪਾ
ਰਜ ਰਖਦਾ ਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲ ਧੰਨ ਕੀਨ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਸੀ ਗੁ
ਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਡੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਨਿ। ਤਸੀਨਮ ਪੰਤੀ ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੇ ਲਾਲ ਪੁ
ਨ੍ਹ ਦੋ ਖਰੂਰ ਖਹਿਰਿਆ ਵੀ ਚਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ। ਆਏ ਕਰਿ ਰੇ ਜਨ

ਮੇਰੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੁਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਦੀ ਭੈਣਾ ਵਿਤੀ ਮਥਾ
 ਵਿਖੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਨੂੰ
 ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ ਅਜਤ ਸਾ ਅਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਹਥ ਲੈ ਕਰ ਅਖੀਆ ਤੇ ਰਖੀ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੀ ਜਾਏ
 ਲਕਰ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਅ
 ਜੇਹਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੋਵੇ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦੋਵੇ ਲਿਖਣ ਜਾਣੇ॥ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਖ
 ਹਿਰਾ ਜੰਦ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇਤਾ ਉਸ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਪੇੜ ਮੋਖੇ ਪਾਖੜੀ ਹੈ ਚੰਦ ਦੇਵੇ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇ ਅਖ
 ਰ ਲਿਖ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਹਿਮਾ ਚਿਸਨੁ ਆਵਾ ਚਾਹੀਏ ਜਰੂ
 ਰ ਤਾਂ ਮਹਿਮੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦਾਹਾ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਸੁਝ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਹਿਮੇ
 ਗਾਇਆ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੇੜ ਮੋਖੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪੇੜੇ ਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਸ ਤਾਈਂ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇੜੇ ਤ
 ਰਤਾਰ ਵਾਚ ਸੁਣਾਈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਣ ਕਰ ਖਸੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਪੇੜੇ ਦੇਹ ਜਨਮ ਪਤੀ ਜਾਨੂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖਰ ਗਾਇ ਚੋ ਲਿਖ ਦੇ
 ਹਾ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇੜੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਕਾਰਾਦ ਸਿਆਹੀ ਅਤੇ ਕਲਮ ਮਗ
 ਵਾ ਦੇ ਓਤਾਂ ਮੇ ਲਿਖ ਦੇਂਦਾ ਹਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਕਾਰਾਦ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਅ
 ਰ ਕਲਮ ਮੰਗਵਾ ਦਿਤੀ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇੜੇ ਮੋਖੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਵਾਈ॥ ਪਰ ਮੁਖ ਸੇਤੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਦੇ॥

॥ ਆਗੇ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਪਰ ਸਿੱਧ ਹੋਗੇ ਸਨ॥ ॥ ॥

ਏਹ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖਣਾਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਗਤ
 ਵਿਚ ਵਰਤਾਏ॥ ਮੇਰੇ ਪਰ ਚੋ ਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਗਤ ਦੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁ
 ਰਮੁਖੀ ਅਖਰ ਬਨਾਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਹੀ ਸਕ੍ਰਿਤ ਸਮਝਨੀ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ਬੜੀ ਔਖੀ ਸੀ
 ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਸਮਝੀ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਕਲ ਜੁਗੀ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਬਧ ਸਿੰਦੀ ਜਾਨ
 ਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖਰ ਰਚ ਦਿਏ ਹੈ ਨਾ॥ ਸੀਧਾ ਗਾਡੀ ਗੁਰਮੁਖ
 ਰਸਤਾ ਬਨਾਈਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਸੁਪਾਵੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇ ਮੋਖਮ ਹੋਣੇ ਕੀ ਚਾਹੁ
 ਹੋਵੇ ਸੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਖੇਨ ਰਸਤੇ ਪਰ ਚਲੇਗਾ ਸੋ ਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਮਰਮ
 ਥਾ ਮੇਰੇ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਅਥ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਪਾਰਨਾ ਕਹੈ ॥

॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ ਲਿਖਣੇ ਦੀ ਬਿਧਾ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਦੀ ਵਾਨ ਲਗਾਇ ਬੈਠੇ ਅਰਜੁਨ ਸਿੰਘ ਬੈਠੇ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਬੀਆਦਿ ਲੋਕ ਸਭ
ਰੋਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ॥ ਭਾਈ ਪੰਡਾ ਮੋਖ ਲਿਖਣ ਲਗਾ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ਪੰਦ
ਰ ਸੇਠ ਥੀ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨਮਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਇਕ ਘੜੀ
ਉਤੇ ਅਧੀਰ ਤਬੀਤ ॥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਨੁਰਾਧ ਨਛੱਤ ਸੀ ਸੁਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਇ ਭੁਭ
ਰੂ ਦੀ ਵੀਤ ਲਵੰਗੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਉਦਰ ਥੀ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਖਬ
ਰ ਹੋਈ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਪੁਰੋਹਤ ਹਰਿਦਿਆਲ ਬੀ ਨਾਲੇ ਕੁਲਦਾਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਸੀ ॥ ਕ
ਲੂ ਦੇ ਭੀ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕੇ ਹਰਿਦਿਆਲ ਦੇ ਘਰ ਗਇਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮਾਧਿ ਚਿਸ ਪਾਦ
ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਦੇ ਹਾਤਾਂ ਅੰਗੇ ਹਰਿਦਿਆਲ ਮਾਧਿ ਮਾਕਾਲੂ ਇਤ ਵੇਲੇ ਕਿਓ ਆਇ
ਮਾਧੇ ਕਾਲੂ ਮਾਧਿ ਮਾਜੀ ਬਾਲਕ ਨੇ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ॥ ਹੋਤੁ ਸਚਿ ਲਕਰ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ ਲਿਖ
ਤਾ ਹਰਿਦਿਆਲ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਮੇਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰ ਕੇ ਆਵਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਚ
ਲ ਪਗ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਪੰਡਿਤ ਪੰਜ ਘੜੀ ਆਦਿ ਨ ਚੜੇ ਮਾਧਿ
ਮਾਕਾਲੂ ਨੂੰ ਮਸੀਰ ਬਾਦ ਦਿਤੀ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੁਰੋਹਤ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਇਆ ਅਗੇ ਕਾਲੂ
ਵਿਛੋਰਣ ਕਰ ਰਖੇ ਮਾਧੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਬੈਠਾ ਲਿਆ ॥ ਪਾਦੇ ਬੈਠ ਕਰ ਮਾਧਿ ਮਾਕਾਲੂ ਕਰ
ਕੇ ਸਹ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਰਾਵ ਕੇ ਸਰ ਤੇ ਬਾਨੀ ਵਿਚ ਚਾਵਲ ਗੁੜ ਲੈ ਆਇਆ ॥

ਤਾਪੀਤਿਤ ਅਧਿਆ ਕਾਲੁ ਮੇਨੁ ਸਬਦ ਸੁਣਾਉ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ
ਅਹੋ ਅਤੇ ਵਖਤ ਸੁਣਾਇ ਕਿਸੁ ਵਖਤ ਜਨਮ ਲੀਤੈ ਹੋਸਾ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਅਧਿਆ ਜੋ ਜਨਮ
ਦੀ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਹੈ ਇਕ ਘੜੀ ਤੇ ਦੋ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਬੀਤੀ ਸੀ ਤਦ ਜਨਮ ਲੀਤੈ ਹੋਸਾ। ਤੇ ਸਬ
ਦ ਦੀ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਨਹੀਤਾ ਪ੍ਰੀਤੁ ਅਧਿਆ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾ ਕੇ ਦਾਈ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛ ਤਾਂ ਕਾਲੁ
ਅੰਦਰੋਂ ਦੁਲਤਾ ਵਾਈਨੂੰ ਧਾਹਿਰ ਸਦਿਆ ਤਾ ਵਾਈ ਬਾਹਰ ਆਈ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮਾਹਿ
ਤਾ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕਿਉ ਸਦਿਆ ਹੈ ਤਾ ਕਾਲੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਵਾਈ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਹੋਰੀ ਪੁਛ ਦੇ ਹੋਨ ਜੇ ਤੂੰ
ਜਾਣਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਦਸੁ। ਤਾਂ ਦਾਈ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰੀਤੁ ਜੀ ਕਿਆ ਪੁਛ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕਹਿਆ
ਦਾਈ ਬਾਲਕ ਕਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਦਾਈ ਬੋਲੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ
ਹਥਾਵੇ ਚਕਈ ਬਾਲਕ ਜਨਮੇ ਪੁਰ ਅਜੇ ਹਾ ਬਾਲਕ ਇਸਤਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਅ
ਇਸਦਾ ਅਵਾਜੁ ਇਸਤਰਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਹਸ ਕਰੇ
ਮਿਲਦਾ ਹੋ। ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੀ ਮੇਨੁ ਵਡੀ ਹੈ ਰਾਨਰ ਲਿਗਰ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕਹਿਆ
ਜੁਣ ਕਾਲੁ ਬਾਲਕ ਸਤਾਈ ਏਨ ਛਤੀ ਪੁਰੀ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਹੁ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਅੰ
ਦਰ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰੋ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਛਲੀ ਹੋਈ ਜਨਮਿ
ਆਹੈ ਤਾਂ ਅਜ ਵਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀਰਾਤ ਆਹੈ ਇਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਿਆ ਲੋੜੀਏ
ਮੇਨੁ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਆਵਦਾ ਹੈ ਦੇਖਾਂ ਕੇ ਹੜਾ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰੈ ਪ੍ਰੀਤੁ ਬਡਾ ਦਿਚਾਰ ਦ
ਨੋ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਮੇਨੁ ਬਾਲਕ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਉ। ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਅੰਦ
ਰਿ ਜਾਇ ਕਰ ਬਾਲਕ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਬੋਲੀ ਮੇ ਬਾਲ
ਕ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਠੰਡ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕਹਿਆ ਬਾਲਕ ਦੇਵੇ ਜੇ ਕੁਛ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿ
ਖਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੇ ਹਛਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾ ਬਾਲਕੁ ਮਾਤਾ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਪੋਤਕੀ ਆਂਦਿ ਚਲ ਪੇ
ਦ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾ ਆਇਕੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਦੇ ਅਗੇ ਲੈ ਬੈਠਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਗਿਆ ਨਵਾਨ ਸੀ
ਪ੍ਰੀਤੁ ਅਗੇ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਦੇਇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ
ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਕਾਲੁ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੁ
ਆਇਕੇ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰੀਤੁ ਜੀ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦਾਨ ਉਦੋਂ ਜੋ ਕੇਹੇ ਮਹੁਰਤਿ ਜਨਮਿਅ
ਹੈ ਇਸਦੇ ਲਛਣ ਦਸੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਇਸਦਾਨ ਉਸੇ ਧਰੇ ਮੇਰੇ ਬੇਗਾ ਤੇਰਾ
ਦਿਨ ਨੂੰ ਨਾ ਉਭੀਰ ਖਾਗਾ ਤੇਰੇ ਲਾਭੀ ਪਾਉਗਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਘਰਨੂੰ ਆਇਆ ਤੇਰਾ ਦਿਨ
ਦਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਜਾਂਚੇਰਾ ਦਿਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੁ ਆਇਆ। ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਚੋਲਾ
ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾਉ ਰਖਿਆ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰੀਤੁ ਜੀ ਤੁਸਾ

ਏਹਨਉਨਹੀਸੀਰਖਣਾ ਏਹਨਉਚਿਤੁਰਕਦਾਸਾਨੂੰਹਿਭਾਪੀਤਿਤਅਧਿਅਕਲੁਏਹੁਵ
 ਭਾਅਵਤਾਰੀਹੈ। ਤੇਰੇਘਰਆਇਆਹੈ ਏਵਡਅਵਤਾਰੀਅਗੇਕੋਈਨਹੀਹੋਇਆਸੀਰਾਂਮ
 ਚੰਦਤੇਕਿਸਨਚੰਦਹੋਏਹੈਨਸੋਭਨਨੂੰਹਿਤੁਮੁਸਦੇਹੈਨਾਇਸਨੂੰਹਿਤੁਰਕਦੇਨੋਪੁਜਨ
 ਰੇ। ਇਸਦਾਨਉਜ਼ਿਮੀਅਸਮਾਨਵਿਚਰਵਿਸਾਵੇਗਾਵਰਤਿਨਾਨਕਹੋਇਜਾਂਵੇਗਾ।
 ਇਸਤਈਸਮੀਦੁਰਾਹਦੇਵੇਗਾਅਤੇਧਰਤੀਥੀਰਾਹਦੇਵੇਗੀਅਸਮਾਨਵੀਰਾਹਦੇਵੇਗਾ।
 ਏਹਏਕਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੇਗਾਅਤੇਲੋਕਾਂਨੁਸਾਰਵੇਗਾਬਭਾਧਰਮਾਤਮਾਗਿਆਨੀਪੁਸ਼
 ਨੀਹੋਵੇਗਾਅਤੇਕੀਤੇਨੂੰਕੀਤਾਹੀਜਾਣੇਗਾ। ਬਿਨਪ੍ਰਮੇਸਰਹੋਰਕਿਸੇਨੁਜਾਣੇਗਾਨਹੀ। ਕਾ
 ਲੁਏਹਅਰਮਾਨਮੇਨੂੰਗਹਿਜਹਿਕਿਆਸਾਣਾਮੇਇਸਦਾਪੁਤਾਪਦੇਖਾਂਗੇਕੇਨਦੇਖਾਂਗੇ।
 ਕਿਆਜਾਪੇਜੋਮੇਰੀਆਰਥਲਾਕਿਤਨੀਕਹੈਏਹਵਡਅਵਤਾਰੀਜਨਮਿਆਹੈ। ਨਉ
 ਨਾਬਚੋਤਾਸੀਸਿੰਧਛੇਜਤੀਬਵੇਜਾਬੀਰਚੋਸਰਯੋਗਣੀਭੂਤਪ੍ਰੇਤਦੇਵਦਾਨਵਦੇਵੀਅ
 ਹਿਪੀਮੁਨੀਪੀਰਪੇਕੰਬਰਸਬਇਸਦੀਆਗਿਆਮੰਨਨਿਰੇ। ਏਹਆਪਨਿਰੰਕਾਰ
 ਜਗਤਦੇਉਧਾਰਕਰਨਨੂੰਆਇਆਹੈ ਏਹਵਾਰਤਾਮਾਖਕੇਪੀਤ੍ਰਿਤਆਪਦੇਘਰਨੂੰ
 ਗਇਆ। ਕਾਲੁਸੁਦਕੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਅਤੇਲਗੇਬਾਲਕਦੀਪਾਲਨਕਰ
 ਨਅਤੇਕਾਲੁਨੇਘਰਵਿਚਅੰਨਬਸਨਗਊਆਥੀਆਦਿਲੋਕਰਦਾਨਕੀਆਅਨੰਦ
 ਮੰਗਲਚਚਹੋਏਸਰਬਤਪਰਵਾਰਨੇਖੁਸੀਕਰੀਮਾਤਾਤ੍ਰਿਪਤਾਨੂੰਸਰਬਤਤਿਰੀਆ
 ਮਿਲਕਰਵਧਾਈਦੀਨੀਮਾਤਾਸਰਬਤਕੋਆਸਖਦੀਨੀਮਾਨਕੀਆ॥ ੨ ॥

॥ਸਾਖੀਬਾਲਕੋਸੰਗਖੇਰਣਦੀਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀ॥

॥ਤਾਂਬਾਲੇਅਧਿਅਸੀਗੁਰੂਜੀਜਦਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੰਜਬਰਸਾਵੇਹੋਏਤਾਗਲ
 ਕਰਨਲਗੇਤੇਬਾਲਕਨਾਲਖੇਰਣਲਗੇਜੇਕੁਛਵਸਤੂਘਰਵਿਚੋਲੈਜਾਵਣਸੋਬਾ
 ਹਰਫਕੀਰਾਗਾਰੀਬਾਂਨੂੰਦੇਆਵਣਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਪੀਤ੍ਰਿਤਦੇਘਰਜਾਇਕੋਉਲਾਮਾਦੇਵੇ। ਅ
 ਏਪੀਤ੍ਰਿਤਜੀਭਲਾਛੁੜਵਿਗਇਆਹਈ। ਤਾਪੀਤ੍ਰਿਤਅਧਿਅਕਲੁਹੁਣਤੁਸੀਚਿਲਾਬ
 ਦੇਦਾਹੈਪਰਜਦਓਹਦਿਨਆਵਨਗੇਤਾਂਤੁਸਿਧੇਮੁਹੁਬੋਲਸੇਭੀਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬਾਜਟਿ
 ਲਗੇਖੇਰਣਾ। ਪਰਹੋਰਬਾਲਕਨਾਲੋਇਨਾਦੀਤਰਹੋਰਈਨਜਰਆਵੇਜਿਥੇਬੈਠ
 ਨਿਚੋਕੜੀਮਾਰਕੇਬੈਠੇਰਹਿਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਲਗੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਬਾਰਤਾਂਕਰਨ
 ਜੋਬਾਤਕਰਨਸੋਭਗਤੀਵਾਲੀਕਰਨਜਿਸਕਰਕੇਸਬਸਦਾਮਨਰਾਜੀਹੋਵੇਹੋਇ
 ਦੇਖਕੇਕਹਿਨਕੋਕੋਈਦੇਵਤਾਸਭਪਦੇ॥ ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਆਖਨਿਏਹੁਕੋਈਅਉ
 ਤੀਆਪੇਦਾਹੋਇਆਹੈ। ਜਾਸੀਬਾਬਾਨਾਨਕਬਰਸਾਜਤਾਦਾਹੋਇਆ। ਤਾਕਾਲੁ

ਪਾਧੇ ਨੂੰ ਅਖਿਆ ਪ੍ਰਤਿਤੀ ਮਹੁਰਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਪੜਨ ਬੈਠ ਵਨੇ ਹਾ
 ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਅਖਿਆ ਭਲਾ ਮਹਿਤਾਸੀ ਸਿਖੀ ਕਰਕੇ ਬੋਲਕੇ ਸੋਧਿਕੇ ਅਖਿਆ ਮ
 ਹਿਤਾਸੀ ਅਜ ਮਹੁਰਤ ਭਲਾ ਹੋ ਮਾਧਰ ਮਹਿਤਾ ਹੋ ਸੁਕਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੰਚ ਮੀਤਿ ਬੀ ਹੋ
 ਵੀਰ ਵਰਤੋਂ ਹੋਇ ਨਿਛੁੜ ਹੋਤ ਕਲਕੇ ਸਰ ਸਪਾਰੀ ਦਾ ਵਲ ਅਤੇ ਦਖਲ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਘਰੇ ਲੋਕਰ ਆਇਆ ਤੇ ਨਨਕਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੇ ਆਇਆ ਮਾਖਣ ਲਗਾ ਪੜਨ ਨ
 ਕਤੁ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਅਖਰ ਪੜਾ ਨਨਕਸ਼ੀ ਅਖਿਆ ਭਲਾ ਪਿਤਾਸੀ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਨੇ
 ਸੀਗਣੇ ਸਜੀ ਮਨਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਇਆ ਤੇ ਪਟੀ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਨਨਕਸ਼ੀ ਲ
 ਗਾ ਪੜਨਾ ਤਾ ਕਲੁ ਆਪਣੇ ਘਰਨੂੰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਬਜੀ ਪੜਦੇ ਰਹੇ
 ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਆਏ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤ ਰਜੀ ਹੋਈ ਨਨਕਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੀਤ ਤੇ
 ਸਿਰ ਚੁਮਿਆ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਵਾਇਆ ਸੀ ਨਨਕਸ਼ੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕਰ ਪ
 ਲਿਖ ਪਰਸੁਤਾ ਸੁਪਨਾ ਤੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਲਲਕਾਰ ਮੁਹੁਰਤ ਆਇਆ ਤੇ ਇ
 ਸ ਨਨਕਸ਼ੀ ਆ ਬਸਤ ਪਹਿਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਕਲੁ ਨਾਲ ਲੇ ਗਇਆ ਜਾਂ ਪਾਧੇ ਨੇ
 ਰ ਪਟੀ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕਸ਼ੀ ਪਟੀ ਰਖ ਕੇ ਬਹਿਰ ਹੋਆ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਅਖਿਆ
 ਨਨਕਸ਼ੀ ਪੜਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕਸ਼ੀ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਤੂੰ ਆਪ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹ
 ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਈ ਪੜਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਅਖਿਆ ਮੇਸਭ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹਾਂ ਜਮਾ ਖਰਚ
 ਸਵਾਏ ਰੋਢੇ ਲੇਣ ਦੇਣਾ ਮਿਠਤੀ ਗਿਠਤੀ ਹੋਸਬ ਏਹ ਸਭ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹਾਂ ਹੋਰ ਗਾਇ
 ਤੀ ਤਰਪਣ ਸੰਧਾ ਬੇਦ ਪਾਠ ਸਭ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕਸ਼ੀ ਅਖਿਆ
 ਪਾਧਾ ਜੀਏ ਨੀ ਪੜਨੀ ਗਲੀ ਫਹੇ ਪੰਦੇ ਹੋਨ ਏਹੋ ਜੋ ਪੜਨਾ ਹੋ ਸਭ ਬਾਦ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਅ
 ਖਿਆ ਹੋਰ ਕੇਕਾ ਪੜਨਾ ਹੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫਹੇ ਨਾ ਪਉਨ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਇ
 ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਸਾਰ ਤਾਂ ਏਹੋਈ ਪੜਵਾਹੋ (੩) ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ

ਸਾਖੀ ਪਾਧੇ ਨਾਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਇਆ

ਆਗੇ ਸੀਮਤ ੧੫੩੩ ਮਘਰ ਬਦੀ ਸਤਾਮੀ ਨੂੰ ਸੀਗੁਰੂ ਨਨਕਸ਼ੀ ਪਾਧੇ ਗੁਪਾਲ
 ਪਤਿ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਸਿਰੀਗਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਲੁ ਮੋਹ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥ ਭਾਉ ਕਲਮ ਕ
 ਰਿਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਲਿਖਿ ਨ ਮੁਸਲ ਹਿੰਦੁ
 ਖੁਲਿਖ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ ਵਾਰੁ ॥ ਭਾਉ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਜਾਣੁ ਸਿਖੇ ਲੇ
 ਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਤਿ ਬੈਠੈ ਹੋਇ ਸਚ ਨੀਸਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਬ ਬੈ

ਨਨਕਜੀਆਖਿਆ ਪਾਧਾਜੀ ਹੋਇ ਪੁਕਨ ਸਫਨਾ ਸਭ ਬਾਦਹੀ॥
ਪੁਕਨ ਏਹ ਜਾਰੀ ਏਹ ਜੋਸੀ ਸਾਰ ਕਾ ਪੁਕਨੁ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸ ਦੀਵੇ ਦੀ ਥਾਗਾ ਸਦੀ
ਕਾ ਕਲਮੁ ਕਲੇਕੀ ਮਨ ਲਿਖਣ ਹਾਰ। ਤਿਥਿਆ ਜੋ ਕਿਆ ਲਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੀ
ਜਾਨੁ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਲਿਖਿਣੇ ਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਸਨ ਮੇਰੇ ਹੋਨਾ। ਅਰੁ ਵਿਕਰ ਚੁਪ ਜਦੇ ਹੋਨ
ਅਰ ਚੁਪ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਲਿਖਣ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹੁ ਸਭ ਕਾਰਿ ਮਸਕਰੀਏ ਇ
ਸਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਬਾਓ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਜੋ ਕਲਮੁ ਕਲੇਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਮਤ ਹੋ ਸੁਭ ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੀ ਜੋ
ਕਾਰਾ ਕਰੀਏ ਸੰਤ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਨੁ ਦੇਵਿ ਚਾਰ ਕਰ ਲਿਖੀਏ ਕਿਆ ਲਿਖੀਏ ਪਰਮੇਸਰ
ਕਾਨਾ ਮਲਿਖੀਏ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਚੁਪਾ ਮਲਿਖੀਏ ਜਿਸ ਲਿਖਣੇ ਕਰ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਮਿ
ਟ ਜਨ ਅਰੁ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਉਸ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਪਾਰਾਵਰਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਦਾ ਪ੍ਰਮੇ
ਕਦੇ ਗੁਣ ਬੰਸੀਤ ਹੋਨਾ। ਸੋ ਪਾਧਾਜੀਏ ਹਏ ਪੁਕਨਾ ਹਛਾ ਹੈ ਜੋ ਬੰਸੀਏ ਪਾਧਾਜੀ ਹੈ ਤ
ਮੇਨੁ ਪੁਕਾਉ॥ ਨਹੀ ਤਨਾ ਪੁਕਿਤੇਨ ਪੁਕਾਉ॥ ਸਦੇ ਪਾਧਾਜੀ ਜਹ ਏਹ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਜਾਵੇ
ਗਾਪਰ ਲੋਕ ਬੰਸੀਤ ਹੋਇ ਪੁਕਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇਨਾ ਮਕਾਸ ਤੇਰੇ ਹਥ ਮੇਨਿ ਸਨ ਹੋਵੇ
ਗਾਤ ਤੇਰੇ ਨਜਿਕ ਸਮੁਝਨਾ ਆਵੇਗਾ॥ ਕੀ ਸੁਖਿ ਕਹਿਆ ਨਨਕਜੀਏ ਹਬਾਤ ਤੇ
ਕਿਥੇ ਸੁਣੀਆ ਹੋਨ ਅਜੇ ਤਾਂ ਬੁਝਾਲ ਕਹੇ॥ ਪੁਕਨ ਮਾਇਆ ਹੈ ਐਨ ਨਕਸੀ
ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਤੇ ਹੋਨ ਉਨ ਕੋ ਕਿਆ ਫਲ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਖੀ॥

॥ ਸਿਥੇ ਮਿਲਨ ਫਡਿਆਈ ਮਾਸ ਚਖਾਈ ਮਾਸ ਚਖਾਉ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਟਿਕੇ
ਨਿਕਲ ਨਿਸਿਨ ਮਨ ਸਚ ਚਾਉ॥ ਕਰਮ ਮਿਲੇ ਤਾ ਪਾਈ ਮੈਨ ਹੀ ਗਲੀ
ਵਉ ਵਾਉ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਪਾਧਾਜੀ ਹੋਇ ਪੁਕਨੁ
ਵੇਗਾ॥ ਤੁਹਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇਨਾ ਮਸ ਪਣੇ ਕਾਤੇਰੇ ਪਾਸ ਪੁਨ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਸੁਹ

ਤੇਰਾ ਆਵਰੁ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਸਦਾ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋਨ ਗੀਆ ਬਡਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਬਡੇ ਮੰਗਲ ਹੋ
ਨਗੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਗੀ॥ ਜਿਨ ਮਨ ਕਰਿ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ
ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਵਰਗਾ ਹੀ ਮੇ ਬਡਾ ਪੁਤਾ ਪੁਰੋਵੇਗਾ॥ ਅਰੁ ਗਲ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਨਹੀ ਪਾਈਤਾ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ ਤਦ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਮਨ ਲਗਾਵੇ॥ ਏ
ਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਪਾਧਾਜੀ ਰਾਨ ਹੋਇਗਾ॥ ਆਟਿ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਨਕਜੀ ਇਕ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਬੀਨ
ਹੀ ਸੁਝਤਾ॥ ਅਰ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮਾ ਕਰਵੇ ਹੀ ਮਸਾਖੁ ਭੁਗਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਚੁਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ

ਨਾਨਕੀ ਨੀ ਦੇਖ ਉਨਕਉਨ ਪਨ ਕਰੇ ਪੈਨ ਕੋਨ ਹਵਾਲ ਉਨਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸੇ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਅਕਰ ਤੇਜਨ ਦੇ ਪਮੇ ਸਰ ਪਸੇ ਰਹੇ ਨਹੀ ਉਨਕਾ ਬੁਤਾਤ ਕਹੀ ਐ ਜੀ॥

॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ॥ ਇਕ

ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਰਖੀ ਅਹਿਨਾ ਉਸਲਾਗਾ ਇਕ ਉਪਾ

ਉਸਲਾਗਾ ਏ ਮੰਗ ਤੇ ਇਕ ਨਵੇ ਦਰ ਬਾਰਾ॥ ਅਗੈ ਗਇਆ ਜਾਣੀ ਅਨਿਦ੍ਰਿ

ਤੁਨਾਵੇ ਵੇਕਾਰਾ॥ ੩॥

ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਇਕ ਆਵੇ ਪੈਨ ਇਕ ਜਾਤੇ ਪੈਨ ਇਕ
ਸੁਹ ਪੈਨ ਇਕ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪੈਨ ਇਕ ਉਨ ਦੇ ਦਰ ਵਾਨੇ ਦੁਪਹੁ ਭੁਖਿਆ ਮੰਗ ਮੰਗ ਖਾਵੇ

ਪੈਨ ਪਾਧਾ ਜੀ ਬੋਈਹ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਕਰ ਦੇ ਪੈਨ ਅਰ ਸੁਖ ਬੋਗ ਤੇ ਪੈਨ ਅਰ ਪ

ਰਮੇ ਸਰ ਨਹੀ ਜਪਤੇ ਤਿਨਕਾ ਆਗੈ ਐਸਾ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਐਸੀ ਸਜਾਇ ਤਿਨ ਕਉ

ਮਿਲੇਗੀ ਜੇ ਸੇਵਾਇ ਆਕੈ ਚਕੀ ਦੇਤੀ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਲੀ ਤਿਲਾ ਕਉ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਦੁਪ

ਭੁਖਿਆ ਖਾਵੀ ਦੇਤੀ ਹੈ ਮਥ ਕਰ ਅਰ ਜੇ ਸੇ ਕਪੜੇ ਕਉ ਧੋਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਉਨਕ

ਉ ਐਸੀ ਸਜਾ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਣੇ ਇਥੇ ਪਮੇ ਸਰ ਲਪਤੇ ਹੈ ਤੇ ਮੰਗ ਮੰਗ ਖਾਧੇ

ਪੈਨ ਉਨ ਕਉ ਦਰਗਾਹ ਪਮੇ ਸਰ ਦੀ ਫਿਰ ਵਡੀ ਆਵਤਿਆਈਆ ਮਿਲੇਗੀਆ

ਬਡਾ ਮਨ ਹੋਵੇਗਾ ਧਰਮ ਰਾਉਨਕਾ ਆਦਰ ਕਰੇਗਾ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਪਾਧ

ਹੋਰ ਨਹੀ ਗਇਆ ਹੋ॥ ਏਹ ਪਾਧੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਬਠੀਆ ਭੁਗਤੀ ਵਾਲੀਆ

ਬਾਰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਜੇ ਤਾਂ ਭੁਬਾਲ ਕਹੈ ਕੁਛ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਰੇ ਬਕਾ ਸੁਖ ਦੇਖਾ ਅਜੇ

ਤੇਰੀ ਕਿਥੇ ਓਹੀ ਹੈ ਅਜੇ ਭੁਗਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਐਸੀਆ ਬਾਰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੀ॥

॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ॥ ਭਿੰਤੋਰੇਡ

ਰੁ ਅਗਲਾ ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਦੇਹ॥ ਨ ਉਯਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਹੋਵੇਉ

ਠੇ ਖੇਹ॥ ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਸਭਿ ਕੂੜੇ ਭੁਟੇ ਨੇਹ॥ ੪॥

ਰਾਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪਾਧਾ ਜੀ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਰੁਮੇਨੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ

ਬੁਧਿ ਭੁੰਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਪਈ ਖੁਸਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪਇਆ ਕੀਬ

ਦਾ ਹੈ ਜੇਈਹਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਕਹਾਉ ਦੇਹੈ ਨ ਜੇ ਸੁਭੇ ਮਰ ਕਰ ਖਾਕੁ ਹੋਵੈ ਪੈਨ॥ ਜਿਨ

ਕਪੜਾ ਮਥਤੀ ਉਪਰ ਮੰਨੀ ਵਾਸੀ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਪਿ ਥਵੀ ਭੁੰਮਾਨ ਹੋਵੀ ਸੀ ਸੇਭ

ਉਰਗਾਏ ਮਰ ਕਰ ਖਾਕੁ ਹੋਗਾ ਏਹੈ ਨ ਸੁਣੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਕੁਛਾ ਸਨੇਹੁ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰਾ॥

ਹਮ ਭੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਉ ਛੋਡ ਜਾਵੇਗਾ॥ ਏਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਖਾਕੁ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ॥ ਯਤੇਉ

ਦੀ
ਸ਼੍ਰੀ
ਪੰਨ
ਇ
ਜਿ
ਸਰ
ਮਿ
ਪਮ
ਤੇ
ਵੇ
ਹੋ
ਨ
ਸੀ

ਨੂ
ਮ
ਸੇ
ਖ
ਨ
ਨ

ਸਸੀਸਾਰਨਾਲ ਕੁਝ ਸਨੇਹੁ ਕਿਆ ਕਰਨਾਹੈ। ਉਸਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ।
 ਏਸੇ ਸਭ ਕੋਊ ਪਸਵਤਾਹੈ ਪਾਲਦਾਹੈ। ਫਿਰ ਸੀਘਰ ਤਾਹੈ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ।
 ਏਹੋ ਸਫ ਦਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣਕੇ ਸੀਬਾਬਾਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰਨੁ ਚਲੇ ਆਏ। ਆਇ
 ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਪਾਇਆ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬ ਕ ਸੈਨ ਕਰ। ਜਦ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਮਤ
 ਨੀ ਜਗਾਇਆ ਨੇਤ ਨੇਮ। ਏਸ ਨਾਨਕ ਰਵਾਏ ਆਕ ਪੜੇ ਪਹਿਰਾਏ ਤਾ ਸੀਬਾਬਾਜੀ ਉ
 ਸਦਿਨ ਪਾਏ ਦੇਨ ਗਏ ਤੇ ਪਰਦਿਬ ਭਾਗਵ ਤੇ ਕਰ ਚਉਕੀ ਉਪਰ ਰਖ ਕਰ ਉਜਲ ਰ
 ਮਾਲ ਉਪਰ ਦੇ ਕਰ ਚੌਕਰੀ ਮਾਰਕੇ ਬੈਠ ਚਹਿਨ ਜੋ ਮੋਕੇ ਟੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਥਾ ਕਰਨ ਬੈਠਤਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਬਾਲਕ ਆਵੇ ਖੇਡ ਦਵਾਲਾ ਸਦੇ ਤਾ ਅੰਗੇ ਸੀਬਾਬਾਜੀ ਆਪਨ ਮੇਧੇ
 ਬੀ ਪੜਤਾਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਆਪਨ ਲਗੇ ਜੋ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਹੜੀ ਪੋਥੀ ਪੜਤਾਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਤਾ ਸੀਬਾਬਾਜੀ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਮੇਸਪੁ ਸਲੋਕੀ ਗੀਤ ਪੜਦਾਹਾ। ॥ ਸਲੋਕ ॥

੧ ਓਅੰ ਮਿਤਯੇ ਕਾਖਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਆਹਰਨਮਾ

ਮਨ ਸਿਮਰਨਯ : ਪ੍ਰਯਾਤਿ ਯਜੰ ਦੇਹੰ ਸਮਾਤਿ ਪਰਮਾਗਤਿ॥ ੧ ॥ ਸਰਬਤ:
 ਪਾਇ ਪਾਦੰ ਤਤ ਸਰਬਤੋ ਪ੍ਰਿਥੋਰਮੁਖੀ॥ ਸਰਬਤ : ਸ੍ਰੁਤਿਮਾ ਲਕੇ ਸਰਬਮਾ ਬਿ
 ਤਯਤਿ ਸ੍ਰੁਤਿ : ॥ ੨ ॥ ਅਰਜਨੇਵਾਚ॥ ਸਥਨੇਰਿਖੀ ਕਿਸਤਦ ਪ੍ਰਕੀਰਤਿਆ ਜ
 ਗਤ ਪ੍ਰਹਰਿਯਤ ਤਮਨੁ ਰਜਤੇ ਚ ਨਖਮਾ ਸਿਭੀਤਾਨਿ ਦਿਸੇਦ੍ਰਵੀਤਿ ਸਰਬੇ ਨ
 ਮਸਮੀਤਿ ਤ ਸਿਧਾ ਸੰਘਾ॥ ੩ ॥ ਕਵਿ ਪੁਰਾਣ ਮਨਸਾ ਸਿਤਾ ਰਮਣੋਰਦੀਆ
 ਸਮੁਨੁ ਸਮਰੇਦਯਾ॥ ਸਰਵ ਸਮ ਧਾਤਾ ਰਮਾ ਚਿਤ ਮਹੂਪ ਮਾਦਿਤ ਮਦਰ
 ਏਤਮਸ : ਪਰਸਤਾਤਾ॥ ੪ ॥ ਓਰਧਾ ਮੁਲ ਮਧ : ਸਾਖਾ ਮਦ ਸਿਭਤੰ
 ਪ੍ਰਾਹੁ ਰਵਮਾਜੀ॥ ਛੰਦਾ ਸਿਯ ਸਮ ਪ੍ਰਣਵਿ ਯ ਸਤੰ ਦੇਦ ਸਦੇਦ ਵਿਤਾ॥ ੫
 ਸਰਵ ਸਮ ਚਹਿ ਹਿਰਿ ਸੰਨਿਵਿਸੇ ਮਤ : ਸਮਿਰਤਿ ਰਗਮਾਨ ਮਪੋਹਿਨੰਚ
 ਦੇਵੋ : ਸਰਬੋ ਹਹਿ ਮੇਵ ਦੇਵੋ ਦੇਵਾਂਤ ਕ੍ਰਿਦ ਦੇਦ ਵਦੇਦ ਚਹੀ॥ ੬ ॥
 ਮਨਮਨ ਕੁਦਮਵ ਭੁਗਤੇ ਮਦਯਾਜੀ ਮਾਨਮ ਸਕਥੁ : ॥ ਮਾਮੇਵੈ ਸਸਮ ਯੁਕ
 ਤੇਵ ਮਾਤਮਾਨੰ ਮਤ ਪਰਾਇਣ : ॥ ੭ ॥

॥ ਜਬ ਸਪਤ ਸਲੋਕੀ ਗੀਤ ਕਉ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੁਣਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਅਸਾਡੀ ਸਮਝ ਮੇਏਹੁ ਸੀਹੀ ਸਕਿਤ ਨ
 ਹੀ ਆਵਦੀ ਇਸਦਾ ਅਸਾਨੂੰ ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉ। ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕੇ ਸੀਬਾਬਾ

ਜੀਅਰਥਲਗੇਕਰਨੇ ਸੀਭਾਭੀਬੋਲੇ ਸੁਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀਨੇ ਆਪਣੇ
 ਪਰਮਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਅਰਜਨ ਤਾਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਜਨ ਓਅੰਕਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰ
 ਥਮ ਅਖਰ ਬੇਦ ਮੈ ਹੈ ਅਰ ਪਣਵ ਵੀਉ ਸੀਕਾਨਾ ਮੈ ਜੋ ਓਅੰਕਾਰ ਵੇਹੋ ਜੋ ਪਰਮਪ੍ਰ
 ਰਬੋਤਮ ਜਿਸ ਕੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸ੍ਰੋਸਕ ਸਬਦ ਹੈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਹੈ
 ਕੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਤੇ ਇਸੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਬਲ ਜੋ ਸੀਸਾਰ ਭਛਾ ਅੰ
 ਰ ਬੇਦ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੀਏ ਹੋਰ ਭਗਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਭਜਨ ਵੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੀ
 ਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੇਗਾ ਔਰ ਮੇਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਸੋਹ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਧੁੰ
 ਰੇਗਾ ਜਬਦੋਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਦੇਹ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਮੇ
 ਜੋਹ ਸੋਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਹੈ। ਸੁਖ ਮਤੇ ਵੀ ਸੁਖ ਮਹਾ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ੁਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨਿਸ
 ਚਿਤ ਹੋਰ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਕੋਟਿ ਸੂਰਸ ਕਾ ਚ
 ਵਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੋ ਭੁਲ ਨਹੀ ਕਿਯੋ ਜੇਵੇਹ ਰਾਤੀ ਕੋ ਔਰ ਮੰਡਲ ਮੇ ਚਲਾ ਜਾਤ ਹੋਤੇ
 ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੁਗਾਦੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੇ ਅੰਤ ਵੀ ਔਰ ਮੰਧਵੀ ਏਕ ਰਸ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਕਿ
 ਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਮੇਰੀ ਕ
 ਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਮਕਰ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੀਸਾਰ ਕੋ ਸੁਣਾ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਮੇਤਿਨ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਸਦਾ ਹੀ ਰੰਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੁਦਰਸਨ ਚਕ੍ਰ ਲੀਏ।
 ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸਾ ਪੰਕਾ ਨਿਸਚਾ ਜੋ ਕੋਈ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਮੇਨੁ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਕੰਦ ਜ
 ਨ ਕੇ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਰੋਕ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮੇਤਿਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਰੰਛ ਕਰਤਾ ਫਿ
 ਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਬ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵਨੇ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਤੇ ਅ
 ਰਜਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਦੂਰ ਹੋਗੇ ਆਤਮੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਡੇ ਪਰਸਿੰਨ ਪੁਏ ਫਿਰ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਆਖਨ ਲਗਾ ਚਲ ਪੜ ਪਾਏ ਪਾਸ
 ਜੋ ਲੋਗੇ ਆਤਮਾ ਪਾਏ ਆਖਿਆਨ ਨਕਾ ਤੂੰ ਕਲ ਨਹੀ ਆਇ ਅਧੁਨ ਤੂੰ ਪਟੀਲੇ ਤੋਂ ਪੇਤੀ ਲਿਖਦੇ ਨ
 ਹਾਂ। ਤਬ ਬੇਜੀਨੇ ਆਸਾਰ ਗਵਿਚ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ। ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਟੀਲਿ ਖੀ॥ ॥ ਸਜੇ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨ ਜਾਜੀ॥ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬ ਏਕ
 ਭੁਇਆ॥ ਜੇਵਤ ਰਹੈ ਚਿਤ ਜਿਨ ਕਾ ਲਾਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਸਫਲ ਭੁਇਆ॥ ਮਨ ਕਾ
 ਹੋਭਲ ਹਿਮ੍ਰਮਨਾ॥ ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵੀ ਬੀਰਾ ਤੋ ਪੜਿਆ॥ ੧ ॥ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਬੋਲੇ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਹੈ ਜਿਨ
 ਇਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਆਇਆ ਤਿਨ ਦਾ ਸਫਲ ਹੈ ਹੋਰਿ ਜੇਕੋ ਪ੍ਰਕਨ ਵਾਲੇ ਹੋਨਿ ਤਿ

ਨ ਸਭਨ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦ ਲੇਖ ਦੇਵ ਹੈ ਏਹੋ ਮਨ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਮਨ ਸਜਨੀ
 ਦੇਵਦ ਹੈ॥ ਠਹਾਉ॥ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਮਨ ਦਾ ਨਾਮਾ ਦੇਵ ਠਹਿਰਾਉ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ
 ਦੇ ਲੇਖ ਦੇਣਾ ਨਾ ਪਵੇ॥ ॥ ਈਵਰੀਆ ਵਿਪੁਰਖ ਹੋ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਸੇਈ
 ਇਨਾ ਅਖਰਾਂ ਮੇਜੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਤਿਸੁ ਸਿਰ ਲੇਖ ਨ ਹੋਈ॥ ੨॥

ਸੀਹ ਰੁਤੀ ਕਹਿਆ ਈਵਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸਰਬ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਚਾ ਹੈ
 ਇਨਾਂ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚੋ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬੁਝਦੇ ਹੋਨ ਉਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਫੇਰ ਲੇਖ ਨ ਹੋ
 ਹੋਵੇ॥ ॥ ਉਹੋ ਉਪਮਾ ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੈ ਜਾਕਾ ਅਤਿ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਸੇਵਾ ਕ

ਰਹਿ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ॥ ੩॥

॥ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਹੋ ਪ੍ਰਤਿ ਜੀ ਉਨ ਚ ਅੰਕਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਈਸ ਨੇ ਜੋ ਜਿਸ ਦ
 ਜੋ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਉਸ ਦਾ ਅਤਿ ਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਸਾਚਾ ਉਨਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੀ ਤਿ
 ਸਦੀ ਉਪਮਾ ਕਰੀ ਅੰਜਨ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਬਦ ਤੋ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਿਆ ਹੋਇਨ
 ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਫਲ ਪਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੋ ਜਿਨਾ ਸਚੇ ਹੋਇ ਕੇ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੇ
 ਈ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਹੋਨ॥ ॥ ਓਨਾ ਓਨਾ ਬੁਝੈ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਇਆ ਪ

ਰਿਤ ਸੇਈ॥ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਮੇਏ ਕੋ ਜਾਣੇ ਤਾ ਹਉ ਮੇਕ ਹੋਨ ਕੋਈ॥ ੪॥

ਵੀਰੋ ਅਖਰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹੈ ਤ ਪਾਇਆ ਭੀ ਸੇਈ
 ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਤੁ ਸੇਈ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਵਿਚੋ ਇਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਹਉ
 ਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤੁ ਦੀ ਹੈ॥ ॥ ਕਕਾ ਕੇ ਸਪੁਰਿ ਰਜ ਬਹੁ ਏ ਬਿਨ ਸਾਝੁ ਏ ਉਜ

ਲੁਕਾਨ॥ ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੋਰੁ ਆਏ ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੀਗਾ ਲਿਖੀ ਪਿਲਾਇਆ॥ ੫॥

॥ ਕਕਾ ਅਖਦਾ ਹੈ ਕਲੀਕ ਰੂਪੀ ਕਲਖ ਨੂੰ ਮਲ ਮਲ ਪੋਵੇ ਤ
 ਉਠੀ ਉਜਲ ਨਹੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਚਿਟੇ ਕੇ ਸਾਝ ਦੇ ਹੋਨ ਸਾਝੁ ਲਤੇ ਬਿਨ ਉਜ
 ਲੁ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਪਾਹਿਲੇ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਕੇ ਸਕੀਨ ਉਠੇ ਚਿਟੇ ਆਵਦੇ ਹੋਨ ਮਾਨੇ ਜਮ
 ਜੇਵੇ ਦੇਰੁ ਹੋਨ ਓਹ ਮਨੁ ਖਾਂਦੇ ਕੀਨ ਵਿਚ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਜੇਸੀ ਖੇਤੀ ਪਕੀ ਹੋਈ ਚਿ
 ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਅਬ ਤੇਰੀ ਜੁਆਨੀ ਬਿਠੀ ਤੋ ਹੋਗਈ ਹੈ ਹੁਣ ਨਾਂ ਮਜ ਪੇਗ
 ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੀਗਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਉਸ ਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਤੋ ਰੋ ਪੈਤੇ ਜਾ
 ਨਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਣ ਭੀ ਹਿਸਨ ਕਰਦਾ ਰਹੀਂਗਾ ਤਾਂ ਜਮ ਤੈਨੂੰ ਸੀਗਾ ਲ ਪਾਇਕਾ
 ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਏਸ ਦੇ ਲੇਨ ਪਛੇਤਾਵੇਗਾ॥ ॥ ਖਖੇ ਖੁਦ ਕਰ
 ਸਾਹੁ ਆਲਸ ਮਕਰਿ ਖਰੀਦ ਜਿਨ ਖਰਦ ਦੀਆ ਬੀਧਨ ਜਾ ਕੇ ਸਭ ਜਗ ਬਾਇ

आअदरीकनहीरुक्रमपडिआ॥६॥   धधेअधरकहिआसीप्रन
 सीसरदाभलकसीदगुगुपेनसिननैनामपुपीयनदेकरसारेसरगु
 नमुललीराहेजेपाटीडिनसतिगुगुदेगिआनदेसीपनविचबिपे
 रैनडिननंयमरादिदेसीयननहोपेदेउनादेउपरहोरकिसेदाहु
 क्रमनहोपुंदासतिगुगुदेपुडापकदनिरडुठहोदेहेन॥
 गरीगोइगाइजिनडेडीगडुडोडोइदगडडुडुइआ॥७॥   धधुडुडुजिन
 आदीससीचाडनदाहेडुडुकीआ॥८॥   ॥ गगसधदबलदा
 हेसीमहाराजसिनैसिडनीगोपुडवीहेसुहमडुकरहेहेबलदेहेनसे
 वजीदगोबिदनलगादडुदरडुहेसिडनेसरीरडुपीठुडेपडेहेनसे
 सुहमडुडुपीआदेपरचाहडेहेनसेसाधुहमाभाराजनैउतपडिडीता
 हे॥   ॥ धधेधधलमेदकजेधधलेसधदगुडुकेलगाहो॥ सुगुडु
 लजेसमकरजदेइनधिसाहिबडामडरहे॥९॥   ॥ धधध
 अधदाहेजिनजिदासतिगुगुदेसधददासिमरनकीताहेसंतपीसेद
 टहिलदेहुधलधालीहेगुगुदेसधदनाललगाहोहेनअडेदधसु
 धनसमानकरजाडुहेजिननैसेइसपुकरसाहिबनूधधपडिहेहे
 न॥   ॥ अरैचावदेदजिनसाजेचाउदेदीवरनुगा॥ सुगुगुगुजेडीधध
 डुगीपडिआपडिडुआपधुआ॥१०॥   ॥ चराअधदाहेउस
 अकलपुगधनेजीवादीदिठारदसडेचावदेदसाजेहेन॥ चरधाटीर
 रजुगबलदेहेनअडेसडुनंजुगादिचनिआरडुहेसडुनंखलीआ
 दिचहेहेगुगुदाहेअडेपडिडुहेकरउपदेसकरदाहेसीदहिगुगुसी
 दा॥   ॥ डुडेडुइआदरडीसडुअडिडिडुगकीआडुगमहेआ॥ डुग
 मडिपाइडुललीमनआपेडेगकरमहेइआडिनगुगुमिलिआ॥
 ११॥   ॥ डुडुअधदाहेउसदगुगुडीमाइआदीजेडुइआ
 हेसेसारेमगडुडेदरडीहेमहाराजकीआगीआकरकेडुगमडिडुपडि
 हेइआधेडुगमनंउतपडिकरकेजुगडुनंठलाइआधेजिसनंसीस
 रदीकिपहेदीहेउसनंसतिगुगुमिलिआहे॥   ॥ जजेस
 नमगडुजनाधेसुधचउरासीडीधडुइआ॥ हेकेलेदेहेकेदेहेमदर

ਨਾਵਜਾਮੇਸੁਇਆ॥੧੧॥ 'ਜਜਾਸਬਦਬੋਲਦਾ' ਜਿਤਨੇਦਾਨਜਾਚਕ
 ਜਾਂਹੋਂ ਚੋਰਾਸੀਲਖਜੇਨਵਿਚੋਂਅਸਾਡੀਰਖਿਆਕਰੋਏਕੋਤੁਹੀਹੈਪਰਮੇਸ
 ਰਬਿਨਦੇਵਣੇਲੇਣੇਵਾਲਾਹੋਰਦੁਸਰਾਕੋਈਨਾਹੀ॥ 'ਸੁਭਾਸੁਰਮਰ
 ਹਾਕਿਉਪਾਣੀਜੋਕਛੁਦੇਣਸੇਦੇਰਹਿਆ' ਵੇਦੇਵੇਖੇਹੁਕਮਚਲਾਏਜਿਉਜੀ
 ਨਾਕਾਰਿਜਕਪਇਆ॥੧੨॥ 'ਕੋਏਆਖਦਾ'ਹੈਹੋਖੀਦੇਤੁਪਛਤਾਵੇ
 ਕੋਹੋਜਿਸਵੇਲੇਮਹਾਰਾਜਤੁਸਾਨੂੰਉਤਪਾਤਿਕੀਤਾਹੈਜੋਕਿਛਤੁਹਾਡਾਗਰਜ
 ਕਹੈਸੋਤੁਸਾਡੇਮਸਤਕਤੇਲਿਖਵਿਤਾਹੈਵਾਹਿਗੁਰੂਦੇਦਾਭੀਹੈਅਤੇਵੇਖਦਭੀ
 ਹੈਅਤੇਆਪਣੇਹੁਕਮਾਵਿਚਚਲਾਂਵਦਾਹੈ॥ 'ਵੇਦੈਨਦਰਕਰੇਜਾਂਦੇਖ
 ਦੁਜਾਕੋਈਨਾਹੀ' ਏਕੋਰਾਵਿਰਹਿਆਸਭਥਾਈਏਕਵਸਿਆਮਨਮਾਹੀ॥੧੩॥
 'ਵੇਦੈਕਹਿਆਜਦਮੇਧਿਆਨਕਰਦਾਹਾਥਿਨਾਉਸਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਵਾਦੁਜਾ
 ਕੋਈਨਹੀ' ਇਕੋਵਾਹਿਗੁਰੂਸਭਨਥਾਵਾਂਵਚਰਾਵਿਗਹਿਆਹੈਸੋਈਪਰਮੇਸ
 ਰਸਾਡੇਵਿਚਵਸਦਾਹੈ॥ 'ਵੇਦੈਦਰਕਰਹੁਕਿਆਪਾਣੀਪਤੀਕਿ
 ਮੁਹਤਕਉਠਚਲਣਾ' ਜੁਮੇਜਨਮਨਹਾਰਹੁਆਪਣਾਭਾਜਪਰਹੁਤੁਮਹਾਰਿ
 ਸਰਣਾ॥੧੪॥ 'ਵੇਕਾਅਖਦਾ'ਹੈਹੋਜੀਵਤੁਕਪਦਭੂਠਨਬੋਲਤੇਛਲ
 ਪਤੀਵੇਪਤੀਆਂਨੂੰਪਾਣਤੁਆਗਜਾਣੇਹੈਨਤੁਮਾਸੁਰਗਾਡੇਆਂਤੇਵਾਦਾਵਿ
 ਦਜਨਮਬਾਦਨਗਵਾਵੇਕੁੜਕਪਰਨੁਛੁਡਵਿਓਸਾਧਸੰਗਤਿਦੀਅਤੇਜੋ
 ਗੁਣਾਂਦੀਸਰਨਹੈਤਿਸਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏ॥ 'ਠਠੇਠਾਢਿਵਰਠੀਤਿਨ
 ਅੰਤਰਿਹਰਿਚਰਨੀ' ਜਿਨਕਾਚਿਤਲਗਾਗਾਚਿਤਿਲਗਾਸੇਈਜਨਨਿਸਤ
 ਰੇਤਉਪ੍ਰਸਾਦੀਸੁਖਪਾਇਆ॥੧੫॥ 'ਠਠਾਅਖਰਕਹਿਦਾ'ਹੈਜਿਨਦੇਰਿਦੇਸੁਧੈ
 ਆਈਹੈਤਿਨਾਂਦਾਮਨਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਵਿਚਲਗਾਹੈਇਕਾਗਰਮਨਕਰਕੇ
 ਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਨਲਲਗਦਾਹੈਤਿਨਾਂਦਾਨਿਸਤਾਰਹੁੰਦਾਹੈਅਤੇਸੁਖੀਭੀਸੋ
 ਈਉਦੇਹੈਨਨਹੀਤਾਜਨਮਦੇਮਰਦੇਹੈਨ॥ 'ਭੁਭੁਭੁਫਕਰਹੁਕਿਆ
 ਪਾਣੀਜੋਕਛੁਹੋਆਸੋਸਭਚਲਣਾ' ਤਿਸਹਿਸਰੇਦਹੁਤਾਂਸੁਖਪਦਹੁਸਰਬ
 ਨਿਰੰਤਰਰਾਵਿਗਹਿਆ॥੧੬॥ 'ਭੁਭੁਭੁਫਕਰਹੁਕਿਆ' ਵਿਸਵਾਸਕਿਓ
 ਕਰਦੇਹੋਪਾਣੀਚਿਜੋਕਛੁਵਿਸਹਆਵਦਾਹੈਸਭਚਲਾਏਮਾਨਹੈਤਿਸਵਾਹਿ
 ਗੁਰੂਨੂੰਸੇਵੇਤਾਂਸੁਖਪਾਵੇਜੋਸਰਬਵਿਚਸਾਡਿਆਵੇਗਹਿਆਹੈ॥
 ਚੁਢੇਚਾਹਿਉਸਰੇਆਪੋਜੀਵਤੁਸਭਾਵੇਭੀਵੇਕਰੇ॥ ਕਾਰਿਕਰਿਦੇਖੇਹੁਕਮਚ

ਲਾਏ ਤਿਸ ਨਿਸਤਾਰੈ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦੁਰਿ ਕਰੇ॥ ੧੭॥ ਫੁਟਾ ਅਛਰ ਬੋਲਾ
 ਹੈ ਬਰੇ ਨ ਤੇਰਾ ਹੈ ਤੁਏ ਨ ਬਦੁ ਉਦਾ ਹੈ ਪਰਮ ਸਰਸ ਮਰਥ ਨੂੰ ਉਸਾਰਦਾ ਹੈ ਜਿਉ
 ਤਿਸਦ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਿਵੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮਾ ਵਿਚ ਚਲਾਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵੇਖਦਾ
 ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਰ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਵਾ ਦੇ ਤਿਸਨੂੰ ਨਿਸਤਾਰਦਾ ਹੈ॥
 ਏਨੇ ਰਵਤ ਰਹੇ ਪਰ ਅਤ੍ਰਿ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਦੁਗਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਆਪੋ ਆਪਿ
 ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਨਰ ਪਜਨ ਮਨ ਹੋਈ॥ ੧੮॥ ਏਨਾ ਆਖਦਾ ਹੈ
 ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਨਵ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਜ
 ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੋ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹੀ
 ਜਨ ਮਨ ਹੀ ਹੋਵਾ॥ ਤਤੈ ਤਾ ਰੂਭ ਉਜਲ ਹੋਇਆ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ
 ਨਤ ਕਨੀ ਨ ਤੁਲਹਾ ਮ ਬੁਝ ਸਤਾਰ ਲੇਹੁ ਤਾਰਨ ਰਾਇਆ॥ ੧੯॥
 ਤਤ ਅਛਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ ਬੜਾ ਅਥਾਹ ਹੈ ਤਿਸਦ ਅਤ੍ਰਿ
 ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਵਾਨ ਕੋਈ ਬੇੜੀ ਹੈ ਨ ਤੁਲਹਾ ਹੈ ਬਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਸਾਰਾ
 ਜਗਤ ਰੂਬਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤਾਰਨ ਹੋਵਾ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਨੂੰ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਤਾਰ ਲੇਵ
 ਹੈ॥ ਬੰਧ ਬਾਨ ਬਨ ਤਰਸੇਈ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇਆ॥ ਕਿਆ ਰੁਹ ਮ
 ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ ਜੋ ਤਿਸੁ ਤਾਵੈ ਸੋਈ ਭੁਲਾ॥ ੨੦॥ ਬਥ ਬੋਲਦਾ ਹੈ
 ਬਾਨ ਬਨ ਤਰ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਆਪਿ ਆਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ
 ਦਾ ਬੀਤਾ ਸਭੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੁਹ ਮ ਜੋ ਹੈ ਸਭੁ ਭੁਠ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ
 ਭੁਲਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭੁਲਾ ਹੈ॥ ਦਵੈ ਦੇਸਨ ਦੇਉ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਕਰੀ ਮਾ ਆਪਣੇ
 ਆ॥ ਜੇ ਮੇ ਕੀਆ ਸੇ ਮੇ ਪਾਇਆ ਦੇਸਨ ਦੀ ਜੇ ਅਵਰ ਜਨਾ॥ ੨੧॥
 ਏਨਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਕਿਆ ਦੇਵੀ ਦੇ ਜੋ ਕਰਸ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈ
 ਨ ਸੇ ਸੋਭੇ ਗਾਵਾ ਹੈ ਹੋਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਜੋ ਹੈ ਨ ਸੇ ਜਤਿ ਹੋਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਤੀ ਹੈ॥
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਵਜਾਵਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਵਜਦੇ ਹੋਨ॥ ਧਰੀ ਧਾਰ ਕਲਾ ਸਿਨ
 ਛੇਤੀ ਹਰਿ ਚੀਜੀ ਜਿਨ ਰੰਗ ਕੀਆ॥ ਤਿਸਦਾ ਦੀਆ ਸਭੁ ਨੀਲੀਆ ਕਰਮੀ ਕ
 ਰਮੀ ਹੁਕਮ ਪਾਇਆ॥ ੨੨॥ ਧਰਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਕਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰ
 ਬਵੀ ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੀ ਕਲਾ ਧਰ ਛੇਤੀ ਹੈ ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦੇ ਰੰਗ ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਜੇ
 ਹੋ ਜੋ ਹੋ ਕਰਮ ਹੋਨ ਤੇ ਹਾਤੇ ਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਛੇਤੀ ਆਪੇ॥
 ਨਨਿ ਨ ਹੋਰੇ ਗਾਨਿ ਤੇ ਗੀਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੀਮਾ ਲਿਆ॥ ਗਲੀ ਹਉ ਸੇ ਹਾ ਗਲੀ ਤੇ ਦੇ ਕ

ਤਨਕ ਬਹੁਮੇ ਮਿਲਿਆ ॥ ੨੩ ॥ ਸਨੇਕ ਭਾਇ ਸੇਖਵਰ ਸਚਾ ਸੀ ਬੁ
ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੇ ਸਰਬਤ ਦਾ ਆਮੀ ਹੈ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਭੰਗਾਨੂੰ ਭੰਗ ਦਾ ਹੈ ਸਰਬ ਦਾ ਵਿ
ਸ਼ਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਚਿਹ ਸਰਬ ਕਉ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚ ਕੀਆ ਦੇਖੇ ਬੁਝੈ ਸੁਰ
ਕਿਉ ਜਾਵੇ ਅਤਿ ਰਿਬਾਹ ਰਿਬਾਹਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨੪ ॥ ਪਾਪੇ ਕਹਿਆ ਹੈ

ਮਾਇਕ ਸਰਬਤ ਦਾ ਚਿਹ ਜਗਦੀਸਰੇ ਜਗਤਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲੀਲ ਚਰੀ ਹੈ
ਸਰਬ ਕਉ ਦੇਵ ਭੀ ਚਿਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬਤ ਵਿਖੇ ਰਵਿਆ ਭੀ ਚਿਹੀ ਹੈ ॥

ਫਟੇ ਫਾਹੀ ਸੁਭ ਜਗੁ ਫਾਥਾ ਜਮ ਕੇ ਸੰਗ ਲਿਖੀ ਪਿਲਇਆ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਸੇਜਨ ਉਬਰੇ ਜੇਹ ਰਿਸਰਨਾ ਗਤ ਭੁਜ ਪਾਇਆ ॥ ੨੫ ॥ ਫਟਾ ਆਖਦਾ

ਹੈ ਸੀ ਪੁਰਨ ਸੰਸਾਰ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਾਲ ਮੇਠਾ ਬਾਹੁ ਆਹੈ ਜਮ ਕੇ ਸੰਗ
ਲਸਾ ਬੰਧੇ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੀਸ ਆਂ ਤੇ ਛੁਟੇ ਹੈ ਜੇਹ ਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ

ਸਰਨ ਪਏ ਹੈ ॥ ਬਝੈ ਬਾਜੀ ਖੇਲਣ ਲਾਗਾ ਚੋ ਪੜਕੀ ਤੇ ਚਾਰ ਸੁ
ਗਾ ਜੀ ਅਜਿਹੇ ਸੁਭ ਸਾਗੀ ਕੀ ਤੇ ਪਾਸ ਦੁਲਣ ਆਪ ਲਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਬਬਾ ਅਖਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਉਸਈ ਸਰਨੇ ਮਾਇਆਨ ਪਰੇਰ ਕਰ ਕੇ ਚਚੁ
ਗਵੇ ਪੜਕੀ ਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਚੋਰਾ ਸੀਲ ਖਜਨ ਖਾਨੇ ਕੀ ਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਆਪ ਬਾ

ਜੀ ਖੇਲਣ ਲਗਾ ਹੈ ਜੇਹ ਕੀ ਆਂ ਗੋਟਾਂ ਪੰਕੀ ਆਂ ਪਰ ਆਂ ਵ ਦੀ ਆਂ ਹੋਨ ਉਨ ਦਾ ਸਿਰ
ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਹ ਕੀ ਆਂ ਕਚੀ ਆਂ ਹੁੰਦੀ ਆਂ ਹੋਨ ਉਨ ਦਾ ਸਿਰ ਉਚਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ

ਗੁਰ ਮੁਖ ਦਮਨ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਉਨ ਦਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥
ਭੁਭੇ ਭਾਲਾ ਹਿਸੇ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ ਕਉ ਭੁਭੁ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮੁਖਿ

ਫਿਰ ਪਿੰਨ ਚੇਤ ਹਿੰ ਮੁਕੇ ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀ ਹਫੇਰ ਪਾਇਆ ॥ ੨੭ ॥
ਭੁਭੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇਸੁ ਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕੇ ਲਭਤਾ ਹੈ ਜੇਨਾ ਮ ਅਰਗ ਮਾਨ ਰੂਪੀ

ਫਲ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਰੋ ਪਦ ਦਤ ਭਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ
ਨਹੀਂ ਮਨ ਦਮਨ ਕਾ ਕਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਚਉਰਾ ਸੀ ਲਖ ਜੂਨ ਮੇਂ ਭੁਮ ਤੇ ਹੈ ॥

ਅਮਿ ਮੇਹ ਮਰਦ ਮਧੁ ਸੁਦਨ ਮਰਣ ਭਇਆ ਤੁਬ ਚੇਤੁ ਵਿਆ ॥ ਕ
ਇਆਂ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਪਾਇਆ ਮਮਾ ਆਖੁ ਵੀ ਸਹਿਆ ॥ ੨੮ ॥

ਮਮਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਰਿਵੇਰੇ ਸੁੰਧ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬਤ ਹੈ ਸੋਈ ਮਧੁ ਸੁਦਨ ਰੂਪ ਹੋਇ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੇਹ ਅਸਚਰਜਾ ਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਦਾ ਲਗਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੋ ਪ

ਛੇਤਾਂ ਵਧੇ। ॥ ਯਯੈਨਨਮਨਹੋਵੀਕਵਹੀਜੇਕਰਿਸਥਪਛਣੈ
 ਗੁਰਮੁਖਿਅਖੇਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੈਗੁਰਮੁਖਿਏਕੋਜਾਣੇ॥੨੯॥ ॥ ਯਯ
 ਅਖਵਾਹੈਜੋਸਤਿਗੁਰਾਵੇਉਪਦੇਸਸਚੇਸਮਝਕਰਕਮਾਵਦੇਹੈਨਸੇਫੇਰਜਨ
 ਮਨਹੀਅੰਦਰੇਮਤਿਗੁਰਾਂਦੇਮੁਖਦਾਕਯਾਗੁਰਮੁਖਪਛਣਦੇਹੈਨਵਾਹਿਗੁ
 ਰੁਸਾਰੇ। ਇਕਰਵਿਆਹੋਇਆਜਾਣਕੇਵੈਰਵਿਰੋਧਸਭਛੁਟਦਿੰਦੇਹੈਨ॥
 ॥ ਗੁਰੇਗਵਿਗਹਿਆਸਭਅਤਿਰਿਜੇਤੇਕੀਏਜੰਤਾ॥ ਜੰਤਉਪਾਇਧੀਧੈਸ
 ਭੁਲਾਏਕਰਮਹੋਇਆਤਿਨਿਨਾਮੁਲਾਇਆ॥੩੦॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਖਦਾ
 ਹੈਜੋਸਪੁਰਨਜੀਵਿਰਚਾਰਹੈਨਤਿਨਕੇਵਿਖੇਰਮਰਦਿਆਹੁਆਹੈਜੋਸੇਸਾਰੀ
 ਪ੍ਰਿਥਵੀਮੇਜਲਰਦਿਆਹੁਆਹੈਜਹਾਂਕੁਪਖੇਦੀਤਾਹੈਤੁਹਾਂਹੀਜਲਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈ
 ਤੇਜੇਹੀਗੁਰਮੁਖਾਂਕੀਸੰਗਤਕਰਨੇਤੇਸਾਂਤੁਆਵਤੀਹੈਜੋਨਾਮਜਪਤੇਹੈ॥
 ॥ ਲੁਲੇਲਾਇਧੀਧੈਸਿਨਛੋਡੀਮੀਠਾਮਾਇਆਮੋਹਕੀਆ॥ ਖਾਣਪੀਣਸ
 ਮਕਰਸਹਿਣਾਭਾਣੀਰਾਕੇਹੁਕਮੁਪਾਇਆ॥੩੧॥ ॥ ਲੁਲਾਅਖਰ
 ਮਾਖਿਆਸੀਪੁਰਨਸੰਸਾਰਨੂੰਈਸਰਨੈਧੀਧੈਲਾਇਛੁਡਿਆਹੈਮਾਇਆਕਾਮੋਹ
 ਮੀਠਾਲਾਇਵਤਾਹੈਖਾਣਾਹੈਪੀਣਾਹੈਹਸਦਾਹੈਸੋਵਦਾਹੈਪਰਮੇਸਰਦਾਨਮਭੂ
 ਤਾਰਿਆਹੈ॥ ॥ ਵਧੇਵਾਸਦੇਵਪਰਮੇਸਰਦੇਖਣਕਉਜਿਨਿਵੇਸਕੀਆ॥
 ਵੇਖੇਚਾਖੇਸਭਕਿਛੁਜਾਣੇਅਤਿਰਿਬਾਹਰਿਗਵਿਗਹਿਆ॥੩੨॥
 ਵਧਾਅਖਦਾਹੈਵਾਸਨਾਕੋਰੋਕਕੇਸਿਤੇਉਂਦੇਜਿਸਨੇਜਗਤਕਉਕਉਤਕਦੇਖ
 ਵੇਵਾਸਤੇਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਹੁਪਧਾਰਿਆਹੈਸਰਬਜੀਆਮੇਸਤਾਂਦੇਇਕਰਕੇਦੇ
 ਖਤਾਹੈਜੋਓਸਕਾਹੁਕਮਸਤੁਕਰਮਾਨਤੇਹੈਸੋਈਗੁਰਮੁਖਪੁਰਸਹੈਨ॥
 ॥ ਵਾਵੈਰਾਡਕਗਹੀਕਿਆਪ੍ਰਾਣੀਤਿਸਹਿਧਿਆਵਹੁਜਿਅਮਰਹੁਇ
 ਆ॥ ਤਿਸਹਿਧਿਆਵਹੁਸਚਸਮਾਵਹੁਓਸਵਿਟਹੁਕਰਬਾਨਕੀਆ॥੩੩॥
 ॥ ਵਾਵੈਬਰਨਬੋਲਤਾਹੈਹੋਸੀਵਅਡਬੰਗਬਖਸ਼ਬਗਡੇਕਿਉਂਕਰਤੇਹੋਜੋਕਿ
 ਛਮਹਾਰਾਜਦਾਹੁਕਮਹੈਸੋਮੁਨੋਜੋਮਹਾਰਾਜਦਾਹੁਕਮਮਨਿਦਾਹੈਤਿਸਤੇਕੁਰਬ
 ਛਹੋਤੇਹੈ॥ ॥ ਹਾਏਹੋਰਨਕੋਈਦਾਤਾਜੀਅਉਪਾਇਜਿਨਰਿਜਕਦੀ
 ਆ॥ ਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਵਹੁਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਵਹੁਅਨਦਿਨਲਹਹਰਿਨਾਮੁਲੀਅ
 ॥੩੪॥ ॥ ॥ ਹਾਏਸਬਦਾਅਖਿਆਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਜੰਤਉਤਖਤਕੀਠੇਹੈਸੋ
 ਸਭਨਾਕੇਰਿਜਕਕਦਾਤਾਹੈਜੋਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇਸਬਦਉਚਾਰਿਆਹੈਸੋਗੁਆ

ਨਕੇਦਾਰੁ ਹੈਈ ਸੁਰ ਅਰੁ ਭਰਾ ਬਿਨ ਹੋਰ ਦਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੋ ਸਭ ਨਜੀਆਂ ਕਉ
ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸਰ ਪਹੁੰਚਾਵਦਾ ਹੈ ਅਰਪਾਲਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨ ਹੋਰ
ਈ ਨਹੀ। ॥ ਆਇਝੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਜਿਨ ਛੋਡੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁਕਰਿ ਰਹਿ

ਆ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਨਨਕ ਸਾਇਰ ਏਵਕਾ ਹੀਆ ॥ ੩੫ ॥

॥ ਆਇਝੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਵੇ ਤੇ ਰਚ ਛੋਡੀ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਕਿ
ਛੋਟਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ ਸੋ ਕਰ ਗਾਹੀਆ ਹੈ ਅਰਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਕਰੇ ਸੋ ਭੀ ਕਰੇ
ਨੇ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨ ਮੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਇਰ ਹੋ ਕਵੀ ਸਰੋ
ਹੋ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਮੇ ਤੁਝ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾਹਿਮਾ ਕਾ ਵਖਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮਹਾਰਾਜ

ਜਕਾਇਆ ਨਕਰ ਅਰਧੀਧੋ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਤਿਆਗਾ ਇਹੀ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਲੋਕ ਕੋ
ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਸਤੇ ਜਿ ਥਾਈਐ ਸੋਈ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ ਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਾਮਾਵਣੇ
ਵਾਸਤੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬੰਧਨ ਕੋ ਖੋਲਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ॥ ਅਬ ਏਹ ਬਚ

ਨ ਬਾਬੇ ਕਹੇ ਤਬ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇ ਕਯਾ ਹੈ ਕਾਲੂ ਚਰੇ ਵੇਦੋਂ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਜਗਤ ਮਾਹਿ
ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਰਾਪਤ ਚਰਚੁ ਵੇਦੁ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਦਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਅਦਰ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ
ਜਾਂ ਨਵੀ ਤੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਹਾਂ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ ਜਾਂ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਹੀ ਚਰ
ਚ ਕਰਾਤੀਆਂ ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤ ਜਾਵੇ ਕਾਲੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੋਕ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਫਿਰਦਾ
ਹੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੀਤਾ ਸਾਧਨ ਖਵਾਇ ਦੇਵੇ। ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ॥

॥ ਅਗੀ ਸਾਖੀ ਮੂਲਾਂ ਨਲ ਹੋਈ। ॥

॥ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਰਚ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੜੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵਨ।

ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਦੇ ਖਕੇ ਬਤਾਉਂਦੇ ਹੋਰ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ
ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਉਵਾਸ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਪੁਰਵੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੇ ਕਲੁਭੀ ਦੁਖੀ ਰ

ਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਸੁਦਵਾਇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਕਰ ਤੂੰ ਪੁ

ਬਨ ਮੁੰਡਾ ਦੇ ਪਾਸ ਫਰਸੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਾਉ ਜੇ ਫਰਸੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਤੇ ਆਖੇ ਤੀ ਅਕਲ ਵੇਦ

ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁੰਡਾ ਨੂੰ ਫਰਮਾਇ ਸਧਾਵੇਗਾ ਤੇ ਮਗਲੇ ਦਿਨ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ

ਲੋਕੇ ਮੁੰਡਾ ਦੇ ਪਾਸ ਗਾਇਆ ਤੇ ਸਲਾਸਾ ਮਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਪੁਰਾਵ ਕੀਤਾ ਤੇ

ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਮੁੰਡਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਪ ਫਰਸੀ ਇਲਮ ਪੜ੍ਹਵੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁ

ਆਪ ਦੀ ਮੇਰੇ ਬਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੇ ਮੁੰਡਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਮਹਤਾ ਮੇਰੇ ਆਪ

ਬੇਦਾਸਾਨ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਾਣ ਵਗਾਤੇ ਇਕਰੁ ਪਾਸ ਨਜਰ ਰਖ ਮਾਤੋ ਮੁਲਾਂ ਤਖਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਅਲਫ ਥੀ ਯੇਤਕ ਹਰ ਫਟਾਰ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖਾਇਤੇ ਤਲਗਾ ਪੁਰ
 ਵਰਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਜਾਮੀ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੈਂਚੇ ਰੇਵੇ ਅੰਗ ਸਭ ਕਤੇ ਬਾਕ
 ਰਨ ਥੀ ਅਵਲਿਕੇ ਉਤਪਤ ਹੁਏ ਪੈਨ ਸੋਚ ਪਕਰ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਅੰਗ ਤਖਤੀ ਤੇ ਕਾਇ
 ਦਾ ਲੋਕੇ ਅਪਨੇ ਅਗੇ ਰਖ ਛਾਡਿ ਆ ਜਦੇ ਮੁਲਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾਨ ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੋਇਆ ਤੋ
 ਰਲਕ ਕੇ ਆਪੋ ਅਪਨੇ ਮਸਲੇ ਕਤਾ ਬਾ ਪੁਰ ਦੇ ਪੈਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਧਾ
 ਨ ਵਿਚ ਚੁਪਕਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਪੈਨ ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਤਖਤੀ ਕਿਉ
 ਨਹੀ ਪੜਤਾ ਸਬ ਕਯਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਕਿ ਆਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋ ਮੁਲਾਂ ਜੀ ਮੇ
 ਕੀ ਪੜ ਮੇਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੜ ਉਦੇ ਹੋ ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਕਹਾ ਤੇਨੂੰ ਅਲਫ ਥੀ ਲੋਕੇ ਯੇਤਕ ਸਾਰੇ ਹ
 ਰਫ ਲਿਖਾਇਤੇ ਪੈਨ ਤੁੰ ਪੁਰ ਦੇ ਰਹੇ ਰਕਿਤਾ ਬਾ ਪੁਰਾਣ ਵਗਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਖਿਆ ਮੁਲਾਂ ਜੀ
 ਏਹ ਹਰਫ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾ ਅਵਨਗਾ ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਏਹ ਪਾਇਆ ਅਕਲ ਆਉਦੀ ਹੈ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਸੀ ਅਲਫ ਥੀ ਯੇਤਕ ਜੋ ਹਰਫ ਹੋਸਨ ਸਭ ਕੇ ਖਦਾ ਪ੍ਰਸਤੀ ਦੇ
 ਆਇਨੇ ਕਰ ਕੇ ਮੁਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ। ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਨਿਸ ਹੋਈ ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਸਭ
 ਕੁਛ ਪਾਇਆ ਹੈਂ ਆਪ ਤੇਨੂੰ ਕੀ ਪੜ ਉਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਲਵਨੀ ਆਂ ਨੂੰ ਪੜਾਵੇਗਾ
 ਜਾਇਤ ਨੇ ਸਬਦ ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹੇ ਤਾ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਕਾਢੁ ਏਹ ਤੇਰਾ ਪੁਰ ਜੋ ਹ
 ਸੋਕੇਈ ਵਡਾ ਵਲੀ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਨੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿ
 ਵਾਜਣਾ ਹੈ ਅਰ ਗੰਗਾ ਬਨ ਚਸੀ ਮੇਂ ਅਤੇ ਮੰਕੇ ਮੰਦੀਨੇ ਮੇਂ ਇਸ ਕੀ ਗੀਰਤਿ ਹੋਵੇਗੀ
 ਜਦ ਉਨ ਬਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਲਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਪੜ ਨੇ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਜੇ ਬਾਲਕ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਬਰ ਹਟੇ ਵਲੇ ਸੇ ਸੇ ਸਭੀ ਮੁਲਾਂ ਪਾਸ ਪੜਨੇ ਬੈਠੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਮੁਲਾਂ ਸੋਕੁਛ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰੁਰਤ ਸੀ ਖਲੋਏ
 ਮੁਲਾਂ ਪੈਰਾਂ ਹੋਇਕੇ ਕਹੇ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਇਸ ਤੋਰ ਕੀ ਕਾ
 ਪੜਨ ਬਹੁਤ ਮੁਸਕਲ ਹੈ ਕਿਤਨੀ ਆਂ ਬਰਸਾਂ ਪੜਦਾ ਰਹੇ ਤਉ ਪੜਤਾ ਹੈ ਮੇਂ
 ਇਸਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਖਤੀ ਲਿਖਾਇਦਾ ਹੋਤੈ ਤੁਰੁ ਪੜ ਲੈਦਾ ਹੈ ਅਜੇਹਾ ਫਹਿਮ
 ਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਇਸ ਕੇ ਸਾਬਿਬ ਕੀ ਵਡੀ ਇਨਾਇਤ ਹੈ ਏਹੁ ਬੋਲੇ ਇ
 ਨ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਦਸ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਤੀ ਤੇ ਚੁਕੇ ਪੈਨ ਪੜਾਇਆ
 ਨੂੰ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀ ਪੜੇ ਇਸ ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਅੰਗ ਰਖਾਨੀ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਜੋ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਵੇ ਸੋ ਤਿਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮੇ

ਸਰਸੀ ਕੇ ਰਾਹ ਕੀਆਂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕੀ ਸਿਫਤ ਸਰਸੀ ਸਾਹਿਬ
 ਨਰਨ ਅਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਇਹ ਕਹਿ ਜੋ ਏਹ ਬਡਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਪੈਰੁ ਨਸਰ
 ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਵਿਚੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਸਕਰੋ ਅਤੇ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਨਿ
 ਚਾਕਰੋ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲੇ ਸਭ ਕੋਈ ਸਿਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਿੰਦਵੀ ਨਾਰਸੀ ਤੋਰ
 ॥ ਅਰਬੀ ਸਭ ਬੋਲੀਆਂ ਮੇਂ ਜੋ ਸਾਕੋਈ ਮਿਲੇ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬ ਦੇਵਨ ॥
 ॥ ਕਿਉਨੇਕ ਮਹੀਨੇ ਹੁਸਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਮਾਰ ਕੇ ਪਰਮੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ
 ਭੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਾਨ੍ਹਨ ਮੁਲਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦਿਆ ॥ ਜਿਸ ਮੁਲਾਂ ਪਾਸ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਸਨ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਬਾ
 ਕੀਤਾ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ
 ਖਣਵਾਸ ਤੇ ਆਵਨ ਅਤੇ ਆਖਨ ਦੇ ਬੋਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬੋ
 ਲਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ
 ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੋਰਾ ਹਿਕਤਾਂ ਬੋਲ ਜੀ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾ
 ਏਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਲਾਂ ਕੀਤਰਫ ਚਸਮਾਂ ਲਾਇਕਰ ਉਠ ਬੈ
 ਠਾਂ ਮੁਲਾਂ ਬਡਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਾਹਿਣ ਲਗਾ ਜੋ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਰਖ ਪੀਰ
 ਜੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇਦਾ ਬਖਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਉਪ
 ਤਾਂ ਖੁਦਾਇਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰੇ ਨਾਂ ਬੋਲ ਦੇ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਰੋਜ
 ਰੋਵੇ ਹੋਨ ਤੂੰ ਇਕ ਭੋਰਾ ਕਤਾਂ ਬੋਲਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਗਾਤਿ ਲੰਗਾ
 ਵੇਰ ਸਬਦ ਕਹਾ ॥ ਰਾਗਾਤਿ ਲੰਗਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤ ਮ
 ਪੇਸੀ ਤੋ ਦਰ ਗੋਸ਼ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰਾ ਹਕ ਕਬੀਰ ਕਰੀ ਮਤੁ ਬੇਮੇਬ ਪਰਵਦਗਾ
 ਰਾ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰ ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਹੋ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਅਰਜ ਹੈ ਸੇਤੁੰ ਕੰਨ ਦੇ ਕਰ ਸੁਣ ਜੀ ਤੂੰ ਕੋਸਾ
 ਹੋਂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਹੋਂ ਜੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬੰਦਾ ਮੇਰਾ ਦੁਆਰੀਆਂ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਬੇਮੇਬ ਹੈ ਜਿਤੁਨੇ ਜੀਵ ਪੈਨ ਤਿਨਾ ਦੀ ਪਰਵਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰਤੇ ਰੋਇ
 ਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ ਗਾਮ ਖਾਵ ਦੇ ਨਾਲ
 ਸਭ ਲੋਕ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਏ ਹੋਨ ਸੇਤੁੰ ਉਠ ਕਰ ਬੈਠਤਾਂ ਸਹੀਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਕ ਜੀ ਉਸਰੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ॥ ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮਿ ਫਾਨੀ ਭਹ ਕੀਰ
 ਦਿਲਵਾਨੀ ॥ ਅਮ ਸਰ ਮੁਇ ਅਸਰਾਈ ਲਗ ਬਿਛਤ ਹ ਦਿਲ ਹੋਰ ਨਵਾਨੀ ॥

॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸਕ ਪਰਮਾਰਥਾ ਗੁਣਨ ਨਕਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਸੁਣੇ ਮੁ
ਲਾਂ ਜੀਮੇ ਕਿਸਨ ਲੋਬੇਲਾ ਵੁਨੀ ਅਤੇ ਨਹ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਇ ਬਾਤ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋਕੀ
ਕਾਵਿਲੁ ਨਾਲ ਲਾਇ ਕਰ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਲ ਰਹੇ ਸਤੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿ
ਚ ਫੜੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਪਕੜ ਕਰ ਲਈ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਿਦਾਹਿਕ ਯਾ ਚਮੇ ਵਿਚ ਲੇ ਜਾ
ਵੇਗਾ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾਂ ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਖਬਰ ਇਸ ਮਨੁ ਖਕੋ ਹਰ ਗੰਗੀ ਜਨ ਹੀ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟਲ ਅਜ ਰਾਈ ਲ ਦੇ ਧਰ ਵਿਚ ਹੋਨ ਮੇਨੁ ਆਪਣੇ ਮਰਦੇ ਦੀ
ਖਬਰ ਨਹੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਪੈਰ ਨਗੀ ਮੇਨੁ ਲੁਗਾਰ ਹੀ ਪੈਜੇ ਇਸ
ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਛ ਕੀ ਕੀ ਸੁਝਾਹੈ ਤੁੰ ਫੇਰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਕਯਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਜੇ ਫੇਰ
ਹੋਇਨ ਬੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਅਜੇਨਾਂ ਪਉ ਜਾਤੂੰ ਪੁਰਜ ਦਲ ਪੈਵੇਗਾ ਜੋ ਕਛ ਤੇਰੇ ਜੀ
ਅਵਿਚ ਆਵੇ ਸੋ ਕਰੀ ਤਾਂ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਯਾ ਹੋ ਮੁਲਾਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਸਾ
ਹਿਬ ਦਾ ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਵੇ ਚਿਹ ਦਿਨ। ਵਿਚੋ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਉਸ
ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਿਥੋਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਚਿ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ
ਚਿਹ ਖਿਜ ਮਤ ਗਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਭੁੰਦਾ ਹੋ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾਂ ਜੀਮੇ ਆਪਣੇ
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖਿਜ ਮਤ ਵਿਚੋਨ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਖੋਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਕਿ
ਹਾਇਹ ਬਾਤ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਠੀ ਤਕ ਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਣ ਜੀ ਕਯਾ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾਂ ਜੀ ਜ
ਦਾਇਸਨੁ ਅਤਿ ਸਮੇਂ ਅਜ ਰਾਈ ਲਫੜੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ
ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਰਨ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਲੋਯਾਰ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੋਨਾ ਕੋਈ
ਮਿਤ੍ਰ ਹੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾ ਮਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਛੁਡਾਇ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਮੁ
ਲਾਂ ਨੇ ਕਯਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਜਿਸ ਪਰਸਾਹਿਬ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਕੋ ਛੁਡਾਏ ਪੈ
ਪਰ ਤੂੰ ਅਜੇ ਬਲਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਤੈਨੇ ਮਸੂਮ ਉਮ
ਰ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਮਲ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਨੇਕ ਦਿਤੁ ਹੋਨਾ।
ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਬੰਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੀਤੀ ਸਗੀ ਪ
ਉਣੀ ਆਖੀ॥ ਜਨ ਪਿਸਰ ਪਦਰ ਬਿਰਦਰਾਂ ਕਸਨੇ ਸਦ ਸਤੁ ਗੀਰਾ॥
ਆਖਰਾ ਬਿਅਫਤ ਮਕਸਨ ਦਾਰਦ ਉ ਸੁਵਦ ਤੁਕ ਬੀਰਾ ਸਬ ਰੇਸ ਗਸਤੁ
ਮਦਰ ਹਦ ਕਰਦੇ ਮਬਦੀ ਖਿਆਲਾ ਗਾਰੇ ਨਨੇ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਮਮਈ ਚਿ
ਨੀ ਆਹਿਦ ਲਾ॥੩॥ ਤਿਸਕ ਪਰਮਾਰਥਾ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਬੰਦਾ ਅਵਾਈ
ਆਹੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋ ਗਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਪੜੀ ਭੀ ਸੀ ਪਰ

ਮੇਸਰਜੀਨਿ ਨਹੀ ਯਾਵਕਰਦਾ ਅਰਪਰਾਈਆਂ ਹੀ ਬਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਰਹਿੰਦਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਪਵੀਤਰੀ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆਂ ਵਦੀ ਅਰਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ ਮੇਰੇਤੁ
 ਏਹੁ ਫੈਲ ਪੈਨ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਮੇਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਜੇਗਾਰਹਾਂ ਤਾਂ ਟੇਰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਕਰਕਾ
 ਪੈ ਨਨਕਜੀ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਨਲ ਸਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਚੌਥੀ ਪੈਰ
 ਆਈ। ਫਿਰ ਬਖਤ ਹਮਚੁ ਬਖੀਲ ਗਾਫਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕਾ ਨਾਨਕ
 ਬਗਾਇਵ ਨਜਤੁਰਾ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾਖਾ। ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਪੈਨ ਜੇ ਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰਜੀ ਕੇ ਬੁਝਕੀ ਬਾਤੁ ਇ
 ਸ ਬੀਦੇਨ ਅਸਾਨ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਬੰਦ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਖੀਲੀ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿ
 ਦਾ ਹੈ ਅਰ ਅਛੇ ਪਹਿਰ ਗਾਫਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹੀ
 ਚਿਤ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਬਦਨਜ਼ਰ ਹੀ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੇਏਹੁ ਬੰਦਾ ਗ
 ਫਲਤਕ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬੇਬਾਕ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ
 ਏਹੁ ਬੰਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਿਫਤ ਨਹੀਂ ਬੁਝ ਸਕਦਾ ਅਰ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਖਾਸ ਬੰ
 ਦੇ ਪੈਨ ਸੇ ਅਤੇ ਪਹਿਰ ਮਰਦੇਨ ਯਾਵਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਪੈਨ ਸੇ ਮੰਉਨ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ
 ਖਾਕ ਹਾਂ ਜੇਤਾਂ ਯਹ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਮੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵਾਂ ਅਤੇ ਏਹੁ
 ਬੰਦਾ ਬੇਬਾਕ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਇਸ ਬੰਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇਣੀ ਹੈ ਅਰ ਏਹੁ
 ਬੰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਮੇ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ ਜੀਨਾਂ ਨੇ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ
 ਹੁੰਦੀ ਸੇ ਬੰਗਾ ਮ ਹੋਇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸਾਹਿਬ
 ਅਗੇ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਖਾਕ ਹੋਵਾਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ
 ਗਰੀਬੀ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਨਨਕਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ
 ਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਖਸਮ ਨਤੁ ਸਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚੋਂ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਾ ਸੁਵੇਂ ਮੁਲਾਂਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਿ
 ਆਕਰੋ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੂੰ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਭੀ ਤੇਰੀ ਸਹਾ
 ਇਤ ਕਰਾਂਗੇ ਏਹ ਬਾਰਤ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਸੁਣਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਇਆਂ ਚਰਨਾਂ
 ਉਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾ ਬੇਜੀ ਦੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮੁਲਾਂ ਕੇ ਮਨ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀਤ ਰਫ ਇਵਲਾਗੀ ਵਿਸਿਆ
 ਨੂੰ ਛੋਡ ਕੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਮਰਨੇ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਕਾਲ ਭੁਗਵ
 ਨ ਕੇ ਧਾਂ ਮਰੇ ਗਾਇਆ। ਬੇਲਹੁਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ।

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਕਲਕੇ ਪਰੋਹਤੁ ਜਲ ਤੋਈ
 ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬਰਸਾਦ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜਨੇਉ ਪਾਵਣ ਦੀ ਗੀਤ ਕਰਨ ਵਸ
 ਤੇ ਕਲਕੇ ਪਰੋਹਤੁ ਹਰਦਿਆਲ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੁਭ ਮਧੁਰਤ ਦੇ ਖਰ ਪਰੋਹਤੁ
 ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਭ ਸਮਿਰੀ ਮਗਿ ਵਾਈ ਜੋ ਜਾਤੁ ਭਾਈ ਕਲਕੇ ਬੇ ਸਭ ਕੋ ਕਹਾ ਅਰ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਜੇ ਵਹ ਗਹਿ ਤੇ ਬੇ ਸਭ ਕੇ ਨਿਵਤਾ ਦੀਆ ਸੁਭ ਭਾਈ ਬੰਦ ਜਾਤੀ ਕੇ ਅਰ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਭੀ ਇਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਜਨੇਉ ਪਾਵਣੇ ਲਗੇ ਅਸਥਾਨ ਕੋਲੇ
 ਪਨਕਰ ਬੰਦ ਬਿਹਤ ਚੌਕ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਬੇ ਦੀ ਬੰਸਕੇ ਸਭ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਜੇ ਬੇਦ ਬਿਪਰੇ ਗਾਤਾ ਬੇ ਸਰਬਤ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕਰ ਬੇਠੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਇ ਬੇਠੇ
 ਅਸੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣੇ ਪੈ ਜੀ ਸੇ ਸੁਭ ਤਾਰਾ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਚੰਦ ਮਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣੇ ਪੈ ਪ੍ਰਹ
 ਤਨੇ ਫੜੀ ਚਿਕੀ ਗੀਤ ਬੇਦ ਬਿਹਤ ਸਭ ਕਰਵਾਈ ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਗੀਤ ਬੀ ਅਰ ਕਲ
 ਚਰ ਸਭ ਸਿਖਾਵਣੇ ਲਗਾ ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣ ਸਿਖਾ ਸੁਤ ਪੋਤੀ ਜਨੇਉ ਮਾਲਾ
 ਤਿਲਕ ਖਰਕਰ ਮਗੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵਣੇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਜਨੇਉ ਪਾਵਣੇ ਲਗਾ ਤ
 ਉ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਕਤ ਭਗਤ ਕੇ ਦੇਵੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਹਤ ਨੂੰ ਕਹਿ
 ਣ ਲਗੇ ਹੋ ਮਿਸਰ ਜੀ ਦੇ ਸਜਨੇ ਉਕੇ ਪਾਏ ਤੋ ਕਿਆ ਆਧਿਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ
 ਜਨੇਉ ਪਾਏ ਦਾ ਕਿਆ ਧਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਗ ਇਸ ਦੇ ਨ
 ਪਾਹਿਰ ਨੇ ਕਰ ਕੇ ਹਨੀ ਨੂਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਬੋਲੇ ਇਸ ਜਨੇਉ
 ਦੇ ਪਾਹਿਰ ਨੇ ਬਿਨ ਅਪਾਵਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਚੌਕੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਅਪ
 ਵਿਤੁ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਬ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧ ਪੂਰਬ ਖਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਇਸ ਜਨੇਉ ਕੋ ਪਹਿ
 ਰਤੇ ਪੈ ਤਬ ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
 ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਇ ਕਰ ਜਨੇਉ ਗਲ ਪਾਇਆ ਅਰ ਬ੍ਰਹ
 ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਬੀ ਨਾਵ ਲਿਖਾ ਖੇਵੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੀ ਰਹਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖ
 ਰੀ ਜਨੇਉ ਪਾਇ ਕੇ ਬਾਹਿਰ ਲੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਧਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਸਾ
 ਪ੍ਰਹ ਅਧਰਮ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸਿਤੁ ਵਸਤੁ ਤੁਛ ਚੁਕਾਈ ਗੀਤ ਬਿਹਤ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾ ਲਏ ਅਤਿ ਕੇ ਜਮ ਰਾਜ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਪਾਏਗਾ ਇਸਨੂੰ ਜਨੇਉ
 ਪਾਏ ਕਾ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇਆ ਵੀਹ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰੇਗਾ ਫਲ ਕੇ ਭੋਗੇਗਾ ਜਬ ਦੇਹ
 ਬਾਰਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਬੇਠੇ ਸਨ ਸਭ ਹੋਰ ਨ ਹੋਇ ਗਏ ਮ

ਨਮੋ ਕਹਣੇ ਲੰਗੇ ਪਰਮੇਸ਼ਕਰੀ ਅਜੇਤਾਂ ਇਹ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਸੀਆਂ
 ਬਾਂਭਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਠਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਹ ਕੈਸਾ ਜਨੇ ਉਥੇ ਸਿ
 ਸ ਜਨੇ ਉਪਾਏ ਤੇ ਇਸ ਪਾਣੀ ਦਾ ਧਰਮ ਗਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੋਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਲੋਕ
 ਕਹਿਆ ॥ ਦਇਆ ਕਪਹੁ ਸੀਤੋਖ ਸੁਤ ਜਤ ਗੀਢੀ ਸਤ ਵਟਾ ਏਹੁ ਜਨੇ
 ਉਜੀਅਕਾ ਹਈ ਤਪ ਭੋਘਤਾ ਸਾਇਹੁ ਤੁਏ ਨ ਮਲ ਲਗੇ ਨਾਇਹੁ ਜਲੇ ਨ
 ਜਾਇ ॥ ਧੀਨ ਸੁਮਾਦ ਸਨਨਕ ਜੇਗਲ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ
 ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕਾਧਰ ਮਜਨੇ ਉ
 ਪਾਏ ਤੇ ਤਉ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦਇਆ ਕੀ ਕਪਾਹੁ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸੀਤੋਖ ਕਾ ਸੁਰੁ ਕਰੇ
 ਅਰੁ ਸਤੁ ਕਾ ਵਟ ਚੜਾਵੈ ਅਰੁ ਸਤ ਦੀਆਂ ਗੀਢੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਦਿਠ ਦਇਆ
 ਸੀਤੋਖ ਦਾ ਜਨੇ ਉਪਾਏ ਤਾਂ ਤੁਗ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਇਸ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਜਨੇ
 ਉਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਅਰੁ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਸੁਤ ਵਟ ਕੈ ਕਾ ਹੋ ਕੇ ਗਵਾਵੇ ਤੇ ਹੋ ਇਸ ਕਪਾਹੁ
 ਕਾ ਸੁਤ ਵਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਤੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਇਸ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਸੁਤ ਅਗਾਵਿਚ ਪਾਇ
 ਆਂ ਜਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗਲ ਪਾਏ ਤੇ ਮੇਲ ਲਗ ਕਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇ ਕੇ ਫਟ ਜਾਂਦਾ
 ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਦਇਆ ਸੀਤੋਖ ਕਾ ਅਤੇ ਜਤ ਸਤ ਕਾ ਜਨੇ ਉਥੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮਲ ਲਗ
 ਦੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਟੁਟਦਾ ਹੀ ਹੋ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਧੀਨ ਓਹ ਪੁਰ
 ਧਰਮ ਜੀ ਨਾਨੇ ਦਇਆ ਸੀਤੋਖ ਜਤ ਸਤ ਕਾ ਜਨੇ ਉਪਾਇਆ ਹੋ ਅਤੇ ਪੀਠਿਤ ਜੀ
 ਏਹੁ ਕਪਾਹੁ ਦਾ ਜਨੇ ਉਥੇ ਫੁਟ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਥੇ ਸਤੁ ਸੁਣੇ ਹੈ ਨ ਜੇਤਾਂ ਓਹ ਸਚ ਕਾ ਜ
 ਨੇ ਉਤਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਗਲ ਪਾਉ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾ ਪਾਉ ਤਾਂ ਪੀਠਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅਜਨ ਹੀ ਬਾਪਿਆ ਜੇਤਾਂ ਇਹੁ ਜਨੇ ਉਥੇ ਅਸਾਂ ਭਾਗੀਤ
 ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁੰ ਅਸਾਂ ਮਨਾਹਿ ਕਰ ਜੀ ਪਰ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾਂ ਪਿਛੇ ਭੀ ਆਇ ਅ
 ਤੇ ਹੋਂਦਾ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾਂ ਇਥੇ
 ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰੁ ਅਗੇ ਤੁੰ ਨਹੀਂ ਸਣੇ ਕਾ ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਏ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾਂ ਪਿਛੇ ਭੀ ਸਨਕਾਇ ਕੇ ਤੁੰ ਆਵਿ ਲੋਕ ਰ ਪਾਹਿ ਨ ਦੇ ਆਇ ਹੈ ਨਾਨਕ
 ਤੇ ਤੁੰ ਕੋਮੇ ਮਨਾਹਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੁੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇ ਹੋ ਰੁਖੇ ਕੇ ਕਹਿਆ ॥
 ਚੋਕੜ ਸੁਲ ਅਣਾਇਆ ਬਾਹਿਰ ਉਕੇ ਪਾਇਆ ਸਿਖ ਬੰਨ੍ਹ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੀਆ ਓਹ ਮੇਆ ਓਹ ਸੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵੇਤੁ ਗੀ ਰਸਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮਹੀ
 ਲਖ ਰੋਗੀਆਂ ਲਖ ਜਾਗੀਆਂ ਲਖ ਰੂਪੀਆਂ ਲਖ ਗਲਾ ਲਖ ਭਗੀਆਂ ਪਿ

ਨਾਮੀਆਂ ਭਾਇਨ ਸੁਜੀਅਨਾਇ॥੨॥ ਤਿਸਕ ਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂਜੀ
ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣੇ ਪੀਛਿਤ ਜੀ ਇਹੁ ਅੰਦੋਹੀ ਗਲ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਮਛੇ ਗਲਾਂ ਮਨ
ਖਾਂਦੀਆਂ ਥਾਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਨ ਆਪੇਹੀ ਮਨ ਖਾਂਨੇ ਚੌਕ ਪਾਇਆ ਆਪੇਹੀ
ਮਨ ਖਾਂਨੇ ਚੌਕੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆ ਤਾਂ ਆਪੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਸਮਝਿ
ਆ ਜਨੇਉ ਪਾਇਆ ਉਸ ਮਨ ਖਾਂਨੇ ਕਹਾਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਪਹੁ
ਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਨੂੰ ਦੀਖਿਆ ਦੇਕਰ ਜਨੇਉ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਾਧਸੀ
ਜਾਂ ਓਹ ਮਨ ਖਾਂ ਮਗਰੋਂ ਆਤਾਂ ਓਹ ਜਨੇਉ ਭੀ ਜਲਾਗਿਆ ਅਤੇ ਓਹ ਜੀਵ ਭੀ ਦੇਤ
ਗਾ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਾਧਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੀ ਉਸੇ ਜਨੇਉ ਨੂੰ ਥਾਪਣੇ ਜੇਹੜਾ
ਜਨੇਉ ਅਗਲੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਨਾਲ ਚਲੇ ਅਤੇ ਜਿਤਨੀਆਂ ਵਸਤੂ ਸੰਸਾਰਨੇ
ਥਾਪੀਆਂ ਹੈਨ ਸੋਏ ਬੋਹੀ ਗਹਿ ਜਾਵਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ
ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਉਸ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੋ
ਭਾ ਹੀ ਹੋਵੀ ਅਰਜੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੇ ਵਸਤੂ ਥਾਪੀਆਂ ਹੈਨ ਸੋ ਵਸਤੂ ਸੰਸਾਰ
ਬੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਭਾਵਦੀਆਂ ਸੋ ਸੁਣੇ ਪੀਛਿਤ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁ
ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦ੍ਰਿੜਾਵ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮ
ਨਾਹੀ ਸੋ ਜਿਸਨੇ ਤਾਂ ਵਿਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸੁਣੇ ਸਾਨ ਸੋ ਤਾਂ ਵਹੁ ਵਹੁ ਕਰ
ਕੇ ਉਠੇ॥ ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੂੰ ਇਤਨੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਆ
ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਛਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜਨੇਉ ਪਾਵੇ ਕਰ
ਕੇ ਕਾਨੂੰਨੇ ਇਤਨਾ ਦਰਬਖਰ ਚਕਾਰਿਆ ਹੈ ਅਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਭਾਈ ਸਨ ਬੰਧੀ ਇ
ਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਆਇਕੋ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਪਰ ਜੇ ਤੂੰ ਹੁਣ ਜਨੇਉ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ ਤਾਂ
ਜਿਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸਭੁ ਅੰਦੋਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਤਨ ਸਨ ਬੰਧੀ ਆਏ
ਹੈਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਆਏ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸਭੁ ਬਿਰਥੇ ਜਾਵਨਗੇ ਅਗੇ ਜਿਉਂ
ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਮੇਂ ਆਵੇ ਤਿਵੇ ਕਰਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਰ ਸਲੋਕ ਕਧਾ॥
ਤੁਗ ਕਪਾਹੇ ਕਤੀ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਫਰੀ ਆਇ॥ ਕਹ ਬੁਕਰਾ ਰਿਨ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ
ਆਖੇ ਪਾਇ॥ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਦੀ ਮੇ ਭੀ ਫਿਰ ਪਾਈ ਮੇ ਹੋਰ ਨਾਨਕ ਰਗ ਨਰ
ਦੁਈ ਜੇ ਤੁਹਾ ਹੋਵੇ ਜੇਗ॥੩॥ ਤਿਸਕ ਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ
ਨ ਜੇਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਉਤਾਰ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਰਾਖ ਮੇਂ ਜਨੇਉ ਤਦ ਪਾਉ॥ ਜੇਹੇ ਉਤਾਰੇ ਨਹੀ
ਚੇਏ ਰਜਨੇਉ ਤਦ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਜਨੇਉ ਪਾਏਕਾ ਕਿਆ ਗੁਣ ਹੋਇਆ ਅਰ

ਜੁਣੇ ਸੇ ਸੁਆਸੀ ਜੀ ਏਹੁ ਤਗੁ ਤਾਂ ਵੇਂ ਤੂੰ ਕਿਤ ਨੇ ਹੀ ਪਾਉ ਪਰ ਇਸ ਤਗੁ ਨਾਲ
ਮੁਕਤ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਡਿਤ ਨੇ ਕਯਾ ਮਹਾਂ ਕਲੁ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਹੀ
ਆਪੇ ਹੀ ਜਨੇ ਉਪਾਏ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਕਲੁ ਕਯਾ ਬਚਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਭੀ ਜਗਤੁ ਦੇ
ਚਾਲ ਕਰ ਦੇ ਆਇ ਪੰਨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਯਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਪੀਡਿਤ ਨੇ ਕ
ਮ ਦੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਕਯਾ ਕਉ ਪਾਵੇ ਤੁਕਰ ਉਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜਨੇ ਉਪਾਏ
ਫੇਰ ਪੀਡਿਤ ਨੇ ਕਯਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਸਚ ਕਾ ਤਗੁ ਹੈ ਅਰਾਜਿ ਸ ਵਿਚ ਜੋ ਰਹੇ
ਅਤੇ ਮੇਲਾ ਭੀ ਕਰੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੁ ਟੁਟੇ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿ
ਚ ਭੀ ਪੁੰਦਰੇ ਸੇ ਤਗੁ ਕਹੀ ਜਾਂਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕਯਾ ॥
ਨਾਈ ਮਨੀ ਅਪਤਿ ਉਪ ਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚ ਸੁਤਾ ਦਰਗਾਹਿ ਅੰਦਰ ਪਾਈ ਅ
ਤਗੁ ਨ ਤੁਟ ਸੁਪੁਤਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਸੁਣੇ ਪੀਡਿਤ ਜੀ ਮਾਨਖਨੁ ਏਹੁ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਸਲਾਹੁ ਕਰੇ ਅਰ ਸਚੇ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਰ
ਸਤੁ ਕੇ ਸੁਤਕ ਜਨੇ ਉਪਾਏ ਜਿਸ ਜਨੇ ਉਨੂੰ ਸਚ ਕਾ ਜੇਰ ਹੈ ਸੋ ਓਹੁ ਤਗੁ ਸਦਾ ਹੀ ਅ
ਸਥਿਰ ਹੈ ਪੀਡਿਤ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨਿ ਦੇ ਜੋ ਸੋ ਕਪਾਹੁ ਉਗਵੈ ਅਰ
ਸਚੀ ਸਲਾਹ ਕਾ ਸੁਤਕ ਤੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਚੇ ਕਾ ਤਗੁ ਪਾਏ ਸੋ ਤਗੁ ਤੁ
ਟਦਾ ਨਹੀ ਅੰਸਾਤਗੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਇਹ ਜੀਵਨੁ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸ
ਰਬ ਅਸਥਾਨਾ ਵਿਚ ਏਹੁ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਉਪਦੇਸਹ ਗੁਣਿਆਨੇ ਮ
ਨ ਮੇਧ ਚਨ ਕੀਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੰਨ ਪੰਨ ਕਯਾ ਅਰ ਕਯਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਤੇਰੀ ਮਾਹਿਮਾ ਤੁਹੀ ਜਾਣੈ ਅਰ ਸਗੁ ਬੇਦੀ ਬੀਸ ਕੇ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਕਰਵ
ਇਆ ਬੜੇ ਉਤਸਾਹ ਸਾਥ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕਉ ਦਖਲਾ ਦਈ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਕਹਿ
ਕਰ ਸਗੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਗੁਹਿ ਕਉ ਜਾਏ ਤੁਏ ਅਰ ਸਤ ਜਤੁ ਭਾਈ
ਭੀ ਬੜੇ ਛੋਟੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗਉ ਮਾਹਿਖ ਚਰਾਵਣ ਕੀ ਚਲੀ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਿਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰਤ ਨਲਕ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਪਰਦੀਆਂ ਕਉ ਆਮ ਹੀ ਆਚਰਿ
ਆਇਆ ਕਰ ਅਗੇ ਤਾਂ ਨੌਕਰ ਜਾਏ ਹੋਨ ਤੇ ਹੁਨ ਤੁਸੀ ਆਪ ਜਾਏ ਤਾਂ ਹਛੀ ਤਰਾਂ ਰਜਾ ਕੇ
ਇਆਇਆ ਕੋਠੇ ਨਾਲੇ ਬਾਹਰ ਫਿਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਪਰਿਚਿਆ ਹੋਗਾ
ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋ ਪ੍ਰਿਤ ਜੀ ਜੇਕੁਸ ਆਪ ਕੋ ਹੋਗੇ ਜੇਈ ਮੇਕਰ ਗਾਗਾ ਤਾ ਵਡੀ ਸਦੇ
ਰਹੀਈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕੁਸ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਲਵ ਵਿਚ ਬੀਨ ਦਿਤਾ ਤੇ ਇਸ

ਨਜ਼ਕਰਥਾਇਕਰਹਬਵਿਚਇਕਛੁਟੀਦਿਤੀਤਾਸੀਗੁਰਸੀਰਥੀਆਂਮਹੀਆਂਦੇਰਸੇ
 ਖੋਲਕੇਬਾਹਰਲਿੰਗਾਦੇ। ਮਾਨਿਸੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਵੇਸਮਾਨਬਿਜਸੇਗਥੀਆਂਚਾਰਨੇਗਾਏ
 ਹੋਨਬਿਧਾਬੰਨਕੇ। ਅਠੇਮਹਾਰਜਜੀਗਥੀਆਂਚਰਤੇਚਰਤੇਏਕਸ੍ਰੀਦਾਸਥਾਨਦੇਖ
 ਕੇਏਕੀਤਬੈਠਗੇ। ਅੰਤਸਮਾਦੀਮੇਅਥਿਤਹੋਗਏਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਦੀਬੰਦਗੀਮੇਲਿਵ
 ਲੀਨਹੋਇਰਹੇਸੇ। ਜੋਗਥੀਆਂਮਹੀਆਂਮਹਾਰਜਦੀਚਰਦੀਆਚਰਦੀਆਏਕਬੰਨ
 ਸ੍ਰੀਦਪੇਲੀਹਰੀਪ੍ਰਫੁਲਤਹੋਈਦੇਖਕਰਉਸਮੇਜਾਇਵਫੀਆਂਸਬਚਰਕਰਕਜਕੇਉ
 ਸੀਖੇਤਕੇਇਖੇਬੈਠਰਹੀਆਂਸਪੁਰਨਖੇਤਉਜਾਕਰਇਤਨੇਮੇਖੇਤਕਮਾਲਕ
 ਆਇਆਵੇਖੇਤਖੇਤਖਾਇਕਰਗਥੀਆਂਮਹੀਆਂਬੈਠਰਹੀਆਂਹੈਨਾਤਾਉਸਸੀ
 ਗੁਰਨਾਨਕਨੂੰਅਖਿਆਭਾਈਤੂੰਪਦਵਾਰੀਵਾਪੁਤਹੈਤੇਮੇਰੀਖੇਤੀਸਬਉਜਾਕਰੀਤੀ
 ਹੋਈਏਸਉਜਾਕੇਦਾਜਬਥਕਰਤੂੰਭਲਾਚਰਦਾਬਥਿਆਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅ
 ਥੀਆਭਾਈਤੇਰਾਤਾਂਕਛਨਹੀਉਜਾਕੀਆਭੀਕਿਉਬੋਲਦਾਹੈਕਿਆਹੋਇਆਜੇਕਿਸੇ
 ਪਸੁਨੇਮੁਹਿਪਾਇਆਖਦਾਇਇਸੇਦਿਚਬਥਕਤਪਤੁਸੀ। ਭਾਓਹਚੁਪਨਕਰੇ।
 ਲਗਾਨਾਨਕਜੀਨਾਲਲਕਨਾ। ਤਾਨਾਨਕਜੀਤੇਓਹਲਿਮੀਵਾਰੋਵੇਦੇਸੁਗਛਦੇਸੁਗਛ
 ਦੇਰਾਇਬੁਲਾਰਦੇਪਾਸਆਏ। ਜਿਤਲਵੰਡੀਦਾਹਥਮਸੀਤਉਸਖੇਤਵਾਲੇਪਕਾਰ
 ਕੀਤੀਰਾਇਜੀਤੇਪਦਵਾਰੀਦੇਪੁਰਨੇਮੇਰਾਸਾਗਖੇਤਉਜਾਕਦਿਤਾਹੈਤਾਂਪਸੇਲੋਕਅ
 ਥੀਆਜੋਨਾਨਕਤਾਂਚਿਦਨਾਹੈਪਰਕਾਲੁਨ੍ਹਸਦੇਤਾਂਰਾਇਨੇਕਾਲੁਨ੍ਹਸਦਵਾਇਆਜਦਹ
 ਲੁਆਇਆਤਾਰਾਇਨੇਅਖਿਆਕਾਲੁਤੂੰਇਸਪੁਤਨ੍ਹਸਮਝਵਦਾਨਹੀਜੋਗਰੀਬਦਾ
 ਖੇਤਉਜਾਕਆਇਆਹੋਹਈਭਲਾਵਿਦਾਨਕਰਛੋਡਿਆਹਈਭਾਈਜਾਇਕਰਇਸ
 ਦਾਉਜਾਕਭਰਦੇਹਨਹੀਤਾਂਏਹਤੁਰਕਹੈਪੁਕਾਰਕਰਸੀਤਾਕਾਲੁਅਖਿਆਰਾਇਜੀ
 ਮੇਕਿਆਕਰਾਏਹਤਾਂਮਸਤਾਨਹੋਇਰਹਿਦਾਹੈਕੁਛਕੰਮਨਹੀਕਰਦਾਤਾਰਾਇਅਖਿ
 ਆਕਾਲੁਤੂੰਜਾਇਕੋਉਜਾਕਭਰਦੇਹਹੋਰਮੇਕੁਛਨਹੀਅਖਿਆਤਾਨਾਨਕਜੀਅਖਿ
 ਆਰਾਇਜੀਤੁਸੀਕਿਉਲੜਦੇਹੋਓਥੇਤਾਂਇਕਬੁਟਾਭੀਨਹੀਉਜੀਕਿਆ। ਤੇਕਿਸੇਪ
 ਸੁਖੇਰਭੀਨਹੀਪਾਇਆਏਹਤਾਏਦੇਹੀਕੁਕਦਾਹੈ। ਭਾਓਹਸਟਬੋਲਿਆਮੇਰਾਖੇਤ
 ਸਭਉਜਾਕਾਮਾਹੈਮੇਮਰਹਾਮੇਰਾਨਾਅਭਿਕਰੋਓਥੇਤਾਂਇਕਬੁਟਾਭੀਨਹੀਰਿ
 ਆਮਤਾਨਾਨਕਜੀਅਖਿਆਰਾਇਜੀਤੁਸੀਅਪਦਾਆਆਵਮੀਭੇਜਦੇਵੇਓਥੇਤਾਂ
 ਇਕਪਕੀਭੀਨਹੀਵਕਿਆ। ਤਾਰਾਇਭੁਲਾਨੇਅਪਦੇਪਿਆਵੇਭੇਜਦਿਤੇਜਓਹ
 ਜਾਇਕਰਦੇਖਨਤਾਂਖੇਤੀਸਭਸਥਤਬੰਨਹੋਇਕਪਠਭੀਨਹੀਖਾਦਾਗਿਆ।

ਭੁਫੇਰੇ ਫਿਰਕੇ ਦੀ ਖਾਮ ਕਿਧਰੇ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਣਿ ਸੁਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਸੰਦਰ ਪਰੇ
 ਚਰਸ ਹੋਇ ਗਇਆ ਪਿਆਂ ਦੇ ਮੁੜ ਆਏ ਆਸਰ ਲਗੇ ਗਇਜੀ ਖੇਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਸਾਥ
 ਤਖ਼ਤੀ ਹੋਇ ਕੁਝ ਦੁਹੀ ਨਹੀਂ ਦੁਕਿਆ ਤਾਂ ਗਇ ਬਲਾਰ ਨੇ ਖੇਤੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੀਤਾ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਵੇਖ ਰਹਾ ਆਏ। ਬੋਲੁ ਬੁਝੀ ਜੀਵ ਹੀ ਗੁਰੂ।

॥ ਸਾਖੀ ਸਰਪ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇ ਦੀ ਚਲੀ ॥

ਸੀਮਤ ਪੰਜਾਬੀ ਖੇਤੀ ੧੫੩੫ ਵਸਾਖ ਵਿਚ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਏ ਆਮੀ ਚਲੀ
 ਆਹੀ ਨਾਜਾਇਕ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਾਣੀ ਚਰਨ ਗੀ ਸਦ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਆਲਸ ਕਰ
 ਕੇ ਇਕ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਮਾਣੀ ਛੁਵੇ ਬੁਝੀ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁੰਨੀ ਹੋ
 ਠਵਿਛਾਇ ਕੇ ਸਭਿ ਗਏ ਪਰਛਾਵਾ ਦੁਲ ਗਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਹਿ ਪਰ ਸੁਪ
 ਆਇ ਗਈ ਤਾਂ ਗਰਮੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੇਦ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੇਸ ਨਾਗ ਆਪਣਾ ਸਾਅ
 ਜਾਣ ਕੇ ਆਇਆ ਸੁਪੇਦ ਰੰਗ ਕਾਥਾ ਤੇ ਛੁਣ ਪਸਰ ਕਰ ਮਹਿ ਪਰਛਾਇਆ ਕਰੀ
 ਪਰ ਕਲਕ ਦੇ ਕਛ ਦੇ ਦਿਨ ਆਹੀ ਤਾਂ ਗਇ ਬਲਾਰ ਕਛੁ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਓਸੇ ਰਸ
 ਤੇ ਆਇ ਗਇਆ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਇਕ ਨੀਗਰ ਸਤਾ ਪਇਆ ਹੋ ਤੇ ਨਾਗ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੋ ਤੇ ਸਿ
 ਰ ਪਰਛਾਵੇ ਦੀ ਛਾਅ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗਇ ਬਲਾਰ ਦੇ ਖਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜੀਵਿ ਚੁਵੀ
 ਚਰਨ ਲਗਾ ਬੁਝੀ ਜੇਤਾ ਏਹ ਨੀਗਰ ਜੀਵਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਓਲੀਆ ਅੰਝੀ ਆਹੀ
 ਤੇ ਜੇਕੁ ਸਰਪ ਸਾਹ ਪੀਰਾਇਆ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋ ਏਹ ਵੀ ਚਾਰ ਦਾ ਜੀਤੀ ਪਿਛਿ
 ਆਦਮੀ ਆਏ ਤਾਂ ਗਇਆ ਖਾਮਾ ਬੁਝੀ ਏਹ ਨੀਗਰ ਦੇ ਖੇ ਜੇਕੋਂ ਦਸੁਤਾ ਹੋ ਓਹ ਦੇਖ
 ਨਤ ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਪਤ ਨਾਨਕ ਸੁਤਾ ਪਇਆ ਹੋ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਅਖਿਆ ਗਇਜੀ
 ਤੇ ਕੇ ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਪਤ ਹੋ। ਤਾਂ ਗਇਆ ਖਾਮਾ ਏਸ ਨੂੰ ਜਗਾਵ ਤਾਂ ਓਹ ਨੇੜੇ ਗ
 ਏਤਾ ਸਰਪ ਗੀ ਮਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਓਠ ਬੈਠਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਗਇਜੀ ਖੜਾ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜਿ ਕੇ ਗਇਨੁ ਸਲਾਮ
 ਕੀ ॥ ਤਾਂ ਗਇ ਬਲਾਰ ਘੋੜੇ ਉਤੇ ਉਤਰ ਕੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਤੇ ਮਥ
 ਚੁਮਿਆ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦ ਗਿਆ ਖਾਮੀ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਕੀਤੋ ਸੁਤ ਬੋਲੇ ਗਾਹੇ ਰਨ ਹੋ
 ਇਗਏ ਆਖਣ ਲਗੇ ਬੁਝੀ ਇਸ ਨੀਗਰ ਉਤੇ ਗਇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਧਰ ਵਨ ਗਹਿ
 ਏਹੀ ਫੇਰ ਗਇ ਪਰ ਆਇਆ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਸਦਾਇਆ ਓਹ ਕਾਲੂ ਆਇਆ ਤਾਂ
 ਇਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਜੋਨ ਨਕ ਖੜਾ ਹੋਈ ਇਸ ਤਾਂ ਏਹੀ ਪਤ ਕਰ
 ਕੇ ਨਾਜਾਣੀ ਏਹ ਕੋਈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦਾ ਭੁਗਤ ਹੋ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਕਦੀ ਫਿਰਕੀ

ਨਹੀਂ ਸੋ ਕਉ ਦਾ ਵੀ ਨ ਬੋਲੀ ਤੇ ਕਉ ਦਿਓ ਮਤ੍ਰਾ ਬੋਲੀ ਤੇ ਕਉ ਦਿਓ ਮਤ੍ਰਾ
ਇਸਦਾ ਸੁਵਕ ਸਹਿਰ ਮੇਰਾ ਵਸਦਾ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਵਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਮਾਹ
ਅਤੇ ਕਉ ਕਉ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਜੇ ਸਿਰ ਦੇ ਘਰ ਐਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਮਾਹੀ ਤਾਂ ਕਉ
ਆਖਿਆ ਕੁਲ ਰਾਇ ਜੀ ਵਧਾ ਹੋ ਸੀ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਕੇ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਮਕਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕ
ਰਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਵਸਤ ਘਰੇਲੇ ਜਾਦਾ ਹੋ ਸੋ ਬਾਹਿਰ ਸੁਟ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਤਾਏ ਹੁ
ਬਤ ਕਹਿ ਕਰ ਕਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਇਕ ਦਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਮਸ਼ੀ
ਚਰਨ ਗਏ ਤਾ ਬਾਹਿਰ ਜਕੇ ਸੋਗਏ ਡੁਪਹਿਰ ਹੋਈ ਤੁਸ ਬਦਰਖਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਛਾਵੇ ਫਲ ਗਏ
ਜਿਥੇ ਨਨਕ ਜੀ ਸੁਤੇ ਸੇ ਉਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰਿਆ ਤੁਫੇਰ ਕੁਛ ਕਰ ਕੇ ਗਇਆ
ਇਉਂ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਛਾਵੇ ਫਲ ਗਏ ਤੇ ਚੰ ਪ੍ਰਛਾਵਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰਿਆ ਏਹ ਵੇਖ ਕੇ ਗਇ ਨੇ
ਬੰਤਰੀ ਕਰ ਕੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਏਹ ਕਾਝਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਨ
ਕ ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋਏ ਏਏ ਸਦੀ ਆਸ ਕੇ ਬਾਤਾਂ ਅਚਰਜ ਦੇਖੀਆਂ ਹੋਨ ਅਗੇ
ਖੇਤੀ ਦੀ ਬਾਤ ਹੋਈ ਪਿਛੇ ਸਰਪਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪਰਛਾਵਾ ਖੜੋਰਿਆ ਹੋ।
ਤਾਂ ਗਇ ਬਲਾਹ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਿ
ਹਾ ਚਾਲੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਆਖੇ ਪੁਤ੍ਰ ਲੋਕ ਦੇ ਚਿਲ ਬੋਲ ਮੇਨੂੰ ਜਿਥੇ ਕੀਤਾ ਆਹ ਤੁਕੁਸ
ਸਮਝ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਕੁਲ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਆਖੇ ਗੇ ਸੋ ਕਰਾਗਾ।

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਆਤਾ ਪਿਤਾ ਨਲ ਹੋਈ।

ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਿਹਾ ਚਾਲੀ ਹੀ ਰਹੀ ਬੋਲੇ ਚਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਹੀ ਪ
ਇਆ ਰਹੇ ਸਭ ਪਰਛਾਵਾ ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਬਠਾ ਵਲ ਗੀਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਲੋਕ
ਆਖਣ ਲਗੇ ਸੇ ਨਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਕਮਲ ਹੋਇਆ ਪੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਕਰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਹੋਬਟ ਤੇ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੈਰ ਹਿਣ ਕਿਉਂ ਕਰ
ਬਣਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਸੁਆਨ ਉਮਰ ਹੋਇਆ ਪੈ ਕੁਛ ਰੁਸ ਗਾਰ ਕਰਣ ਚਾਹੀਏ ਕਿ
ਰਤ ਕੀਰਿਆ ਜਗਤ ਭੀ ਸੋਭਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਤ ਦੀ ਆ ਕਮਲੀਆ ਗਲ ਛ
ਰਦੇ ਹੁ ਆਸਨੂੰ ਲੋਕ ਦੇ ਪ੍ਰਛਾਵੇ ਦੇ ਹੋਨ ਜੋ ਕਾਝਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਖਟੂ ਪੈ
ਦੇ ਹੋਇਆ ਪੈ ਏਹੀ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸੁਰੀ ਕਾ ਦੀ ਆਸਨੂੰ ਬੁਰੀਆ ਲਗਦੀ ਆਪੈ
ਜੁਗ ਏਹ ਗਲ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਕੋਈ ਨ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਲਿਖੇ ਹੀ ਪਏ ਰਹਿਣ ਲੋਕ ਕਹੀ ਆਖਣੇ ਬਰ ਪਏ ਤਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕਿ ਸੇ ਲ
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਹਿਤ ਕਾ ਲੂਨੁ ਜਾਇਕਰ ਆਖਿਆ ਦੇਖੇ

ਬਾਬਾਮਾਇਆਸਾਥਿਨਹੋਇ। ਇਨਮਾਥਿਨਾਸਗੁਮੇਹਿਆਵਿਰਲਾਬੁਖੋਕੋਇ
 ੧। ਰਹਾਉ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਨੇਆਖਿਆਹੈਨਨਕਜੀਮੇਨੂੰਇਸਦਾਅਰਥ
 ਸਮਝਾਉਤਾਂਬਾਬੇਨਨਕਜੀਕਹਿਆਹੈਪਿਤਾਜੀਏਹਜੇਹਕਮਨਹੈਤਿਸਨੂੰ
 ਮੇਸਾਧਸਿਗਤਦੀਟਹਿਲਵਿਚਜੋਲਾਇਆਹੈਸੋਹਾਲੀਕੀਤਾਹੈਅਤੇਤਨੁਪ੍ਰੀ
 ਖੇਤਵਿਚਭੁਖੀਆਂਕਰਨੀਆਂਦੀਕਿਰਸੁਣੀਕਿਆਵਹੀਕੀਤੀਹੈਸਾਧਾਂਦਾਂਸੀ
 ਗਜੋਕਰਨਹੈਸੋਪਾਣੀਵਿਤਾਹੈਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਜਪਣਾਸੋਬੀਜਪਾਇ
 ਆਹੈਸੰਤੋਖਕਰਨਏਹਸੁਹਾਗਾਇਭੁਖੇਭੁਲਿਆਂਕਰਮਾਂਨਾਲਭੁਓਕਰਨਾ
 ਏਹਪੇਲੀਜੀਮੀਹੈਸੋਈਘਰਭੁਗਵਾਨਹੈਜਿਸਘਰਵਿਚਮੇਸੀਪੇਲੀਦੀਆ
 ਮਦਨੀਆਈਹੈਹੋਬਾਬਾਹੋਰਜੇਮਾਇਆਦੀਰਚਨਾਹੈਸੋਧੋਹੈਹੋਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇਪਾਸਿਓਓਹਭੁਲਾਟਦੀਹੈਅਤੇਨਾਲਭੁਨਹੀਜਾਂਦੀ॥੧॥ ਤਾਂਕਾਲੁਨੇਆ
 ਖਿਆਬਦਾਖੇਤੀਨਹੀਕਰਦਾਤਾਂਤ੍ਰੀਹਰੀਕਫਬੈਠਅਸਾਖੜੀਆਂਦੀਖੇਤੀਤਾਂ
 ਹਟੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੁਸਰੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਰਾਇਹਟਕਰਿਆ
 ਰਜਾਸਚੁਨਮਕਰਵਥਾਸੁਗਤਿਸੋਚਿਕਰਿਭਾਭਸਾਲਤਿਸਵਿਚਤਿਸੋਨਰਖਾ॥
 ॥ਵਟਜਾਰਿਆਸਿਉਵਟਜਕਰਿਲੈਲਾਹਾਮਨਿਹਸਿ॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰ
 ਥ॥ ਹੋਪਿਤਾਜੀਅਸਾਏਹਹਟਕਦੀਹੈਮਾਨੁਖਦੇਹਕੀਜੋਆਰਥਲਾਹੈਸੋਅ
 ਸਾਨੇਹਟਕੀਤਾਹੈਸੁਗਤਦੀਆਂਬਿਰਤੀਆਂਨੂੰਪਾਪਾਂਬੀਹਟਾਇਕੋਪਵਿਸ਼ਕੀਤਾ
 ਹੈਸੋਈਅਸਾਭੁਤਸਾਲਕੀਤੀਹੈਸਤਨਾਮਪਰਮੇਸਰਕਤਿਸਨੂੰਹਾਠੇਵੇਲੇ
 ਯਾਦਰਖਣਾਸੋਓਨਭਾਂਡਿਆਂਵਿਚਵਸਤਪਾਇਰਖੀਹੈਅਤੇਸੰਤਨਾਲਜੋ
 ਹਕਮਿਲਨਹੈਸੋਵਟਸਕਰਕੇਗਿਆਨਰੂਪੀਲਹਾਖਟਿਆਹੈ॥੨॥
 ਤਾਂਫੇਰਕਾਲੁਨੇਆਖਿਆਹੈਨਨਕਜੀਸੋਹਟਨਹੀਕਰਦਾਅਤੇਤੇਰਾਮਨਫਿ
 ਰਣੇਤੇਹੈਤਾਂਸਉਦਾਗਰੀਘੋੜੀਆਂਦੀਕਰਤਾਂਬਾਬੇਆਖਿਆਪਿਤਾਜੀਅਸਾ
 ਸਉਦਾਗਰੀਭੀਕੀਤੀਹੈਬਾਬੇਜੀਭੀਸਰੀਪੌੜੀਆਖੀ॥
 ਸੁਣਿਸਾਸਤਸਉਦਾਗਰੀਸਤਘੋੜੀਲੈਚਲਾਖਰਚਬੀਨੀਚੋਗਿਆਈਆਂਮਤਮ
 ਨਜਾਇਹਕਲਾਨਿਰੋਕਾਰਕੈਦੇਸਜਾਇਭਾਖਲਹਹਿਮਹਲਾ॥
 ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ॥ ਹੋਪਿਤਾਜੀਸਤਸਾਸਤਨੂੰਸੁਣਣਕਰਣਅਤੇਭਿਨਾ
 ਨੂੰਮਨਵਿਚਧਾਰਨਏਹਤਾਂਅਸਾਸਉਦਾਗਰੀਕੀਤੀਹੈਅਤੇਜੇਹਕਸਚਬੋਲ
 ਏਹੈਸੋਅਸਾਘੋੜੀਕੀਤੇਹੈਨਾਜਾਭੁਭੇਕਰਮਾਂਦਾਤਿਆਗਅਤੇਭੁਲੇਕ

ਗਮਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਖਰਬ ਬਿਨਿਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਵਿਚ ਏਹੁ ਵਿਸ਼ਤਾ ਹੈ
ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਹੋਸਰ ਹਜਰ ਸਾਡੇ ਅੰਗ ਸਿਰ ਹੈ ਸੋਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਕਿਰ
ਪ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦੇਸ ਮੇਂ ਸਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਹਾ ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਮਹਿਲ
ਵਿਚ ਕਿਆ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇਹਾ ਏਹੁ ਬਡ ਨਫ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਬਡੇ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹਾਂ ਤੁ " ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਜੀ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਆਖਿਆ
ਏਨਾ ਨਕ ਜੀਤੁ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਬੇਤਾਂ ਹਰਿਚਕੋ ਪਰ ਪਰ ਤਾਂ ਚਲ ਕੇ ਬੈਠ ਅ
ਸਾਂ ਤੇਰਾ ਖਟਣਾ ਛੁਡੀਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਾਲੂ ਦਾ
ਪੁਤ੍ਰ ਮਖੰਟੁ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਤੁ ਉਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਨਿਕਲ ਗਇਓ ਤਾਂ ਲੋਕ ਆਖਣਗੇ ਜੋ
ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਖੰਟੁ ਸੀ ਫਕੀਰ ਹੋਇਕੇ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਮੇਂ ਬਚਾ
ਸਾਨੂੰ ਬਡੀ ਹਣ ਆਵੇਗੀ ਅਰ ਸੁਣ ਬੇਟਾ ਜੇਕੁ ਛੁਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਕਿ
ਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਹੀ ਕਰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੋਈ ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ॥ ਲਾਇ
ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮੰਨ ਨਾ ਮਕਰ ਕੰਮਾ ਬਿਨ ਬਦੀਆਂ ਕਰ ਧਾਵਣੀ ਤਾਂਕੇ ਆ
ਖੇਧ ਨਾ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਚਕੋ ਚਕਰ ਗਣਵੇਨ। ਤਿਸਦਾ ਪਰ
ਮਾਰਥ ਸੁਣਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾਂ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਚਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਜੋ
ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਸੋਈ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮੰਨਣ
ਏਹੁ ਅਸਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਦੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਣ ਕਿਆ ਬਦੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ
ਣਾ ਏਹੁ ਅਸਾ ਧਾਵਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੋਈ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਰਹੀ ਨਿਪ ਹੋਇ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਵਿਸਟ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇ ਤਦ ਚਚਿੰਗਣਾ ਵੇਨ
ਕਿਆ ਰੰਗ ਚਕਰਾ ਹੈ ਜਿਨ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਤਾ ਦੀ ਨ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਟ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿ
ਨਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦਮਾ ਚਕਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਿਹ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਨ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ ਅ
ਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਚੁਪਕਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਓਹੋ ਚਾਲੀ ਰਹੀ।

ਆਗੇਸਾਖੀਵੈਦਨਾਲਹੋਈ।

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਸਤਾਨ ਹੋਇ ਬੈਠ ਬੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾਂਹੀ ਅਰ ਲਿਮਾਹੀ
ਪਾਇਆ ਰਹੇ ਬਿਰਕ ਤਾ ਦੀ ਗੀਤ ਧਾਰ ਲੀਤੀ ਓਸ ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਸੀਸਾਲ ਨੂੰ ਸ
ਟ ਵਿਤ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਕੁਟਿ ਬਟੇ ਦੀਆਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਲ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਸੁਰ
ਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਹਿਣ ਜੋ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦਿਵਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ

ਤੇਜੇਹੜੇ ਬਾਬੇਜੀਵੇ ਸਿਗੀਹੈਸਨ ਓਹ ਅਣਕੇ ਮਿਲਨ ਅਤੇ ਕੁਛ ਪਛਰ ਤਾ ਬਾਬ
 ਜੀ ਅੰਝੇ ਆਗੇਤੈ ਮਿਲਨ ਜਿਉ ਕਵੀ ਮਿਲਿਆਹੀ ਨਹੀ ਓਹ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਬ
 ਤਦੁਖੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਅਰਖਾਏ ਪੀਵੇ ਭੀ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਇਕ
 ਤਹੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਸਚੇ ਮਰਦਾਰ ਦੇਵੀਆਂ ਦਾ ਚਿਰ ਗਾਇਆ ਏਹ ਬਿਧ ਦੇਖਕੇ ਮਾ
 ਤਾ ਜੀ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਮਕੋ ਸੀਦ
 ਸਾ ਆਪਣੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ਬੈਠੇ ਲੋੜੀਵਾਹੇ ਆਪਣੇ ਪਰਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਬਾ
 ਹਰ ਸੇਕਮਾਇ ਕਰ ਲਿਆਵਣ ਆਪਣੇ ਪਰਦਾਰ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਕਰਨਾ ਫਕੀਰਾਂ
 ਦੀ ਸਿਗਤ ਛੁਡਾਇਓ ਸੁਚੇਤ ਹੋਵਹੁ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰੋ ਅਪਣੀ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ਮੇਂ
 ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਣਾ ਦੇਖੋ ਤੁਪਰਦਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਤੁਮਾਰੇ ਸਗੀਰ ਦੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ
 ਸੇਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਏਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰ ਦੇਖ ਰਚ ਅਤੇ ਆਮ ਦਨੀ ਨੂੰ ਸਿਭਾ ਲੋ ਕੁਛੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਦਰਬ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇ ਸਿੰਚਹੁਗੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋ
 ਵਹੁਗੇ ਤੁਕੋਈ ਖੜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਗਾਈ ਕਰੇਗਾ ਤੈਨੂੰ ਕਮਾਓ ਜਾਣ
 ਕੇ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਭੇਰੇ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਤੇਰੀ ਲੋਕ ਦੁਖਿਆਈ ਕਰਨਗੇ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਮੇਸਾ ਮਸ ਤਾਨਾ
 ਦੇਖਕੇ ਲੋਕ ਹਾਸੀ ਕਰ ਦੇਏਨ ਕਹਿ ਦੇਏਨ ਕੋਸ ਨਿਲਾਇਕੇ ਕਿਰਤ ਨਹੀ ਕ
 ਰਦਾ ਵਾਰਿਦੀ ਹੈ ਮਤੁਗੀਨ ਹੈ ਕੋਈ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਏਹ ਨਿਰਬਲ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਗੀਰਾਂ ਵ
 ਬੋਲਣਾ ਹਮਾਰੇ ਤਾਂਈ ਬਜਰ ਪਥਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੋਦਾ ਹੈ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ
 ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਜਲਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਮਾਂਤਾ ਦੀਆਂ ਸੁਣ ਕਰ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਉਤਰ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਦੀਆਂ ਰਾਹੁ ਭੀ ਦਿਨ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਬੋਲੋ ਕਿ
 ਸੇ ਸੇਨਾਹੀ ਅਰਨ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸੇ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਉਨ ਮੰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੇ
 ਜਿਹੀ ਅੰਬਲ ਹੋਇ ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਮਾਂਤਾ ਬਹੁਤ ਹਿਤ ਨਾਲ ਕੁਛ ਭੋਜਨ ਕਰਾਏ ਬ
 ਭੂਯਾਨ ਸੇ ਤੈ ਕੁਛ ਖਾਏ ਕਦੀ ਨਹੀ ਭੀ ਖਾਏ ਤਨ ਬਹੁਤ ਦਰਬਲ ਹੋਇ ਗਇਆ
 ਹੈ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਂਤਾ ਕਹੇ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਦਵਾਈ ਹੀ ਕਰ
 ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਪੀਲ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਭੀ ਸਭ ਸਿਬਲ ਹੋਇ ਰਹੇ ਏਨਾ
 ਤੁਹਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਤੇਰੇ ਖਾਏ ਪੀਏ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋ ਭਾਈ ਸਨ ਬੰਧੀ ਦੇਖਣੇ ਕਉਆ
 ਚਿੰਦੇ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਚੇਤ ਹੋਵਹੁ ਮੇਸਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਂਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਅਧੀਕ
 ਹੋਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਆਗੇਤੈ ਤੁਬਿਦਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਹੇ ਹੈ ਭੁਗਟੇ ਤੁਮੇਰੇ

ਪੁਰੋ ਅਰਿਗਤੁ ਹੋਵੇ ਸੁਰੇਤ ਹੋਵੇ ਨਿਰੋਗ ਹੋਵੇ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਠੇ ਬੇਨ
 ਤੀਅ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਪੁਰ ਦਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕੇ ਬੋਲੀ ਪੁਰ ੫੫ ਨੀ ਪੀੜ ਕਹੁ
 ਮੇ ਬੇਦ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰਤੈ ਇਲਾਜ ਕਰਾਵੇ ਬੁਤਤੀ ਕਹੀ ਅਠੇ ਬਾਰ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਉਪਕਰ ਰਹੇ ਸੁਰ ਜਾਤੁ ਭਾਈ ਖਬਰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਤੇ ਬੇਨ ਨਨ
 ਜੀਨੂੰ ਅਸਤਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਬੁਰੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਸਨ ਸਾਰ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਪਕਾਏ
 ਰੋਗ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੇਕੋਣ ਰੋਗ ਹੈ ਅਰ ਸੁਰ ਪਰ ਵਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਲੂਆ
 ਖਣ ਲਗੇ ਤੇ ਅਚਲ ਹੋਇਕੇ ਬੇਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਨਨ ਕ ਨੂੰ ਪਇਅੰ ਹੋਇ
 ਆ ਕਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਹੈਨ ਪਇਆ ਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੈਦ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਇ
 ਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾਉ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇਖ ਰਚਿਆ ਪੁਰ ਗਜੀ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਖਣ ਲਿਆਵੇਗਾ ਪੁਰ ਦਾ ਸਨੇਹ ਮਨ ਤੇ ਇਆ
 ਗ ਕਰ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰ ਮਤ ਕਰੋ ਪੁਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪੁਰ ਗ
 ਜੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਉ ਕੈਸਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਣਕਾਲੂ ਪੈਸੇ ਕਿਤਨੇ ਹੋਣ ਤਉ ਹ ਕਿ
 ਸੈਕ ਮਨ ਹੀ ਤੂੰ ਵੈਦ ਨੂੰ ਸਦਾ ਖਤ ਕਰਾਇਓ ਲੇ ਲਖ ਪਰ ਮੇਸੁ ਕਰਾ ਹੋਵੇ ਇਤਨਾ ਸੁਣ
 ਕਿ ਕਾਲੂਆ ਪਉਠ ਖੜੇ ਤਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨਨ ਕ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਨਨ ਕ ਜੀ
 ਅਪਣੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕਪੜਾ ਲੀਏ ਪੈਠ ਰਹੇ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਜੀ ਹਰਿਦਾਸ ਨਾਮ ਬੈਦ ਨੂੰ
 ਸਦਾ ਲਿਆਇਆ ਸਿਥੇ ਬਾਬਾ ਨਨ ਕ ਜੀ ਪੈਠੇ ਸੇ ਬੈਦ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਆਇਆ
 ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਵੈਦ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਨਨ ਕ ਦੀ ਬਾਹ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹੇ ਇਸ ਨੂੰ
 ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਅਲਸ ਕਰਕੇ ਪਿਆ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਫਲੇ
 ਭੀ ਮੂੰਹ ਮੇਰੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਮਹਾਇਸ ਦਾ ਪੀਲਾ ਅਤੇ ਤਨ ਖੀਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹ ਬਤ
 ਸੁਣ ਕੇ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਕਰ ਨਾੜੀ ਦੇਖਣ
 ਨੂੰ ਹਾਥ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਨਾੜੀ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਨ ਕ ਜੀ
 ਨੇ ਅਪਣਾ ਹਾਥ ਵੈਦ ਦੇ ਹਾਥ ਵਿਚੋਂ ਖਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਠ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਆ
 ਖਿਆ ਸਾਰਾ ਹਾਥ ਤੁੰਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਸੇ ਕਿਆ ਸੁਣ ਕੇ ਤੂੰ ਹਰਿਦਾਸ ਬੋਲਿਆ ਰੋਗ
 ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੈਸਾ ਰੋਗ ਹੋਇਗਾ ਤਿਸਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇ
 ਵਾਗਾ ਪਥ ਦੇ ਸਾਥ ਵਧਾਈ ਖਾਵਹੁਗੇ ਤਾਂ ਅਰੋਗ ਹੋਇ ਜਾਵਹੁਗੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ
 ਸੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ ਤਉ ਬਾਬਾ ਨਨ ਕ ਜੀ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰ ਬਾਇ ਸਿਬ ਦ ਉਚਰਿਆ।
 ਸੋਲਕਮ: ੧ ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦ ਗੀ ਪਕੜ ਚੁਕੇ ਲੇ ਬਾਹਿ ਭੋਲਾ ਵੈਦ

ਨਜਾਣਈਕਰਕਲੇਜੇਸਾਹਿ॥੧॥ ਮੰ॥੧॥ ਵਿਦਾਵੈਦਸੁਵੈਦਤ੍ਰਿਪਹਿਲਾ
 ਰੋਗਪਛਾਣਾ॥ ਐਸਾਦਾਰੁਲੋਕੁ ਲਹੁਜਿਤਾਵੈਰੋਗਾਪਾਣਿ॥ ਜਿਤਦਾਰੁਰੋਗਉ
 ਠਿਅਹਿ॥ ਤਨਿਸੁਖਵੈਸੇਅਹਿ॥ ਰੋਗਗਵਾਇਹਿਆਪਣਾਤਾਂਨਾਨਕਵੈਦਸੁਦਾ
 ਇ॥ ੨॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ॥ ਅਤੁਕਾਲੁਨੈਵੈਦਬੁਲਾਇਆਸੀਵੈਦ
 ਗੀ॥ ਕਿਆਵਧਾਈਨਾਨਕਜੀਦੀਕਰਉਣਦੇਵਾਸਤੇਸੋਓਹਵੈਦਬਾਬੇਨਾਨਕ
 ਜੀਦੀਬਾਹਪਕਰਕੇਲਗਾਦੇਖਣਓਹੁਲਾਵੈਦਜੋਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਦੇਰੋਗਦਾ
 ਮਹਿਰਮਨਹੀਜੁਕਿਆਕਰਕੇਦੁਖਹੈਕਲੇਜੇਵਿਖੇਇਸਤੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਕਹ
 ਤੇਹੈਰੋਵੈਦਾਵੈਦਸੁਵੈਦਤ੍ਰਿਉਤਸਵੈਦਤ੍ਰਿਅਸੀਤੁਜਾਣੀਏਜੋਪਹਿਲਾ ਰੋਗਤ੍ਰਿ
 ਪਛਾਣੇਅਤੇਐਸਾਦਾਰੁਲੋਕੁਲਹੁਕਿਆਚੰਡਲਾਵੈਜਿਸਕਰਕੇਰੋਗਾਦਾਪਾ
 ਣਕਿਆਸਬੁਰੋਗਦੁਰਹੋਇਜਾਵਨਅਤੇਜਿਸਦਾਠਿਕਰਕੇਰੋਗਸਰਉਠਜਾ
 ਵਨਅਰਸਰੀਰਵਿਚਸੁਖਆਇਵਸਨਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਵੈਸੇਐਸਾਦਾਰੁ
 ਹਈਤੇਰੋਪਾਸਤਾਂਤ੍ਰਿਠੀਕਵੈਦਹੈਅਤੇਅਸਲੁਵੈਦਤ੍ਰਿਤਉਜਾਣੀਏਜੋਆਪਣਾ
 ਰੋਗਤ੍ਰਿਗਵਾਣੇਤਾਂਵੈਦਨੇਹਬਜੋਕਰਪਾਰਥਾਨਕੀਤੀਸਰਬਸਾਮਰਥਮਹਾਰਾ
 ਜਜੀਓਰੋਗਮੇਰੇਤਾਈਕਹੋਜਿਸਕਰਕੇਮੈਰੋਗੀਹਾਂਤਾਂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕ
 ਰਤੇਹੈਹੋਰਦਾਸਤ੍ਰਿਸੁਵਣਕਰਪਹਿਲੇਤੇਹਉਮੈਕਰੋਗਸਰਪ੍ਰਾਣੀਅੰਕੋ
 ਲਗਾਹੈਜਿਸਕਰਕੇਲੋਗਮਹਾਂਦੁਖੀਹੋਇਰਹੇਹੈਜੋਜਨਮਮਰਨਕਾਕਾਰਨਹੈ
 ਜੋਕਿਸੀਉਪਚਾਰਕਰਕੇਏਹਰੋਗਨਹੀਹਟਦਾਇਸਦੁਖਕਰਕੇਜੋਆਪਣੇਆਪ
 ਕੇਦੁਖੀਜਾਣਤੇਹੈਸੋਦਸਰੋਕਉਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸੁਖੀਕਰਸਕੈਗੇਹੈਹਰਿਦਾਸਦਵਾਈ
 ਕਰਕੇਹਉਮੈਜਾਵੇਅੰਧਅੰਧਲੁਸੁਖਦੇਹਮੈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੋਉਪਾਇਕਹੁਜੋਪ੍ਰਾਣੀ
 ਕਰੈਤਾਂਅਪਣੇਰੋਗਨਿਗਵਾਵੇਸੇਵੈਦਬੁਲਾਹੈਜਨਮਮਰਨਤੇਮੁਕਤਹੋਵੈਫੇਰ
 ਤਿਸਕੋਰੋਗਨਾਹੀਵਿਆਪਦਾਕੈਹਰਿਦਾਸਅਸੀਆਪਣੇਪਿਆਰੇਪਰਮੇਸਰ
 ਵਿਚਬੈਤੇਹੋਇਹਾਇਸਰੋਗਦੇਉਪਾਉਕੋਈਨਹੀਇਤਰੋਰੋਗਸਿਸਾਰਦੇਜੋਹੈ
 ਨਤਿਨਾਵੇਦਾਰੁਬਹੁਤਹੈਅੰਧਮਸਤੁਰੋਗਜੋਜਨਮਮਰਨਕਾਵੇਣੇਵਾਲਾਹੈ
 ਇਸਕੋਦੂਰਕਰੋਸਰਬਮੈਪਰਮੇਸਰਕੋਰੋਗਵਿਆਜਾਣਕੇਕਿਸੇਨਾਲਈਰਖਾਨਾ
 ਕਰੋਆਤਮਾਏਕਰਸਸਤੁਚਿਤੁਅਨਿਦਪੁਰਨਹੈਇਹਬਚਨਗੁਰੂਜੀਕੇਸੁਣ
 ਕਰਹਰਿਦਾਸਨੇਆਖਿਆਹੈਮਹਿਤੁਕਾਲੁਨਾਨਕਜੀਨਿਰੋਗਕੋਈਨਾਹੀਤੁਸੀ
 ਓਤਾਕੋਈਨਾਕਰੋਏਹਪਰਮੇਸਰਦੇਰੋਗਰਤੋਅਤੇਏਹਦੁਨੀਆਂਦੇਦੁਖਦੁ

ਠਕਰਨੇਨੂੰ ਸਤੁੰਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਹਿਕੇ ਹਰਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਅਤੇ ਮਥਾਵਿਕਰੇਆ
ਪਣੇ ਪਰਨੁੰਬਲਦੇ ਰਿਹਾ।

ਅਤੇ ਸਾਖੀਸਾਧਾ ਨਾਮਿਏ ਦੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇ ਬੈਠੇ ਥੋ ਮਸਤਾਨੇ ਤੌਰ ਪਰ ਤਾਂ ਮਹਿਤਾ
ਕਾਲ ਬਾਹਰੇ ਆਇਆ ਸੀ ਆਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਚਾਲੀ ਛੁੱਟੀ
ਨਾਹੀ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁ ਰੋਜ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓਸ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੌਰ ਪੇ
ਖ ਮੇਨੂੰ ਖਾਇਗਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਸਮਝਦਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਆਖਿਆ
ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਅਤੇ ਜੇਕੁਛ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂੰ ਆਖਯੋਗੇ ਚੋਈ ਮੇ
ਕਰਾਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਤੇਕੁਛ ਵਟ ਜ ਕਰਿਆ ਕਰ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਭੁ
ਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਟੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਜਾਹੁ ਤੇ ਕੋਈ ਖਰਾ
ਸਉਦਾ ਖਰੀਦ ਲੈ ਆਉ ਜੇ ਇਤੁ ਵਫੀ ਖਰਾ ਸਉਦਾ ਕਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਨੂੰ
ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰੁਪਯੇ ਦੇਵਾਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ
ਆਪੇ ਦੇਖੋਗੇ ਜੇ ਮੇਕੇਹਾ ਸੋਦਾ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਟੀਹ ਰੁਪਯੇ ਦਿਤੇ
ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇਨੂੰ ਬੁਲਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਤੇ ਸਿਆਣੇ ਚੋਤਿਨਾ
ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਸੰਗ ਜਾਹੁ ਕਿਵੇਂ ਏਹੁ ਵਟ ਜ ਕਰਨ ਸਿਖੇ ਤੇ ਇਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨ
ਫਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਉਠਾਇ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਰੁਪਯੇ ਭੀ ਲੈ
ਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਸੰਗ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਤਨ
ਕ ਦੁਰ ਤਕ ਸਿਖਿਆ ਦੇਹ ਨਾਲ ਫੁਰਿਆ ਗਿਆ ਕਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਮੇਕੇ ਜੀਵ ਦੇ
ਜੀਅ ਤੇ ਸਭੇ ਕੇ ਮਗਜ ਸਿਭਾਲ ਲਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ਹੋਵੇ ਚੋਰੇ ਜੀਮ
ਆ ਤੇ ਮੇਨੂੰ ਏਹੁ ਚੋਰਾ ਸਾਹੁਇਆ ਸੀ ਜੇ ਸਿਸਾਕ ਮੇ ਪਦਾ ਰਬ ਕਮਾਵਦਾ ਧਾਂ ਮੇਰੇ
ਥੀ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇਗਾ ਮੇਰਾ ਸਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਤਰਾ ਚੰਦਾ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਸਭ ਕੇ
ਈ ਖੁਸੀ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਿਸੇਤਰਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭ ਖੁਸੀ ਹੋਵ
ਨ ਸੇਤ੍ਰੇ ਵਟ ਜ ਕਰਨ ਸਿਖੇਗਾ ਖਜੀ ਆਵਾਨੀ ਚਾਲੀ ਤੇ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਪਦਾ
ਰਬ ਖਟੇ ਪੁਰਖਿਤਾ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਠੰਢਾ ਹੋਵੇ ਚੋਖਰਾ ਸਉਦਾ ਕਰੀ ਮੇਰੇ
ਸਿਖਿਆ ਦੇਕਰ ਬੁਢੀ ਪਿਛਾਹੁ ਆਇਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਖ
ਠੇ ਕਾਲੁ ਜੀ ਬਹੁਤ ਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਪਿਛਾਹੁ ਪਰਤ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਨੁੰ ਆਇਆ
ਬਾਲੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਫੇਰ ਤੇ ਸੁਣਾਵੇ ਭਗਤਿ ਦੇਰਾ ਗਗਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲ

ਅਭੇ ਈਆ ਬਨਸਨੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਬੰਦ ਕਿਸਖਧਿਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਬੰਨ ਪੈਉ ਬਸਤ
 ਸੰਭਲੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤਪਸੀ ਤਪਕਰਦੇ ਹੋਨ ਕੋਈ ਖੜੀਆਂ ਬਾਹ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਕੋਈ
 ਸਿਤੀ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਕੋਈ ਪਦਮਾਸਨ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਕੋਈ ਸੁਣੀਆਂ ਤਪਦੇ ਹੋਨ ਕੋਈ
 ਸਿਧਾਸਨ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਕਈ ਏਕਕੁਪੀਨ ਧਰਿਰੇ ਹੋਰ ਕਪੜਾ ਤਿਆਗ ਬੈਠੇ ਹੋਨ
 ਵਿਗੀ ਬਰ ਇਕਜਲਾ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਨ ਇਕ ਮੋਨਧਾਰੀ ਬੈਠੇ
 ਹੋਨ ਜਿਨਨੂੰ ਪਰ ਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖਾਈ ਚਾਹੇ ਇਸੇ ਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਕੇ ਕਿਨਰਕ
 ਰਇਕੀਤ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਸਰਬ ਸਿਤੁ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਮਹਿਤ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਮਿਗਫੁ
 ਲਾਜਿਨ ਦੇ ਹੋਨ ਬਿਛੁੜੀ ਪੈ ਬਿਛੁੜੀ ਤੁਰ ਮਿਨਕੀ ਕੁਪੀਨ ਹੋ ਜਿਰਪਰ ਜੜਾਉ ਕਾਮ
 ਕਟ ਹੋ ਅਰ ਰਿਦੇ ਮੇ ਜਿਨਕੇ ਜਗਦੀਸਕ ਧਿਆਨ ਹੋ ਅਰ ਇਕ ਸਾਧੂ ਪਾਸ ਪੁਸ
 ਤਕ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋ ਇਸ ਸਿਤੁ ਸਭਾਕੇ ਦੇ ਖਕਕੇ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੜੇ ਹੁਇ ਕਰ
 ਦੇ ਬਨ ਲਗੇ ਅਰ ਬਾਲੇ ਪੁਤਿ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਚੀਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬਾਲਾ ਏਸ ਖਰੇ ਸਉ
 ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਉਦਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀ ਇਸ ਅਮੇਲ ਸਉਦੇ ਨੂੰ ਮੇਨਹੀ ਛੁਡ ਸਕਦਾ
 ਪਤਾ ਦੀਆ ਗਿਆ ਗੁਰੀ ਖਰੇ ਸੰਦੇ ਦੀ ਨੈਸੇ ਇਸ ਤੇ ਭੁਲਾ ਬਨ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਣ ਹੈ ਏਹੁ
 ਰੁਪਯੇ ਇਨਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਪੈ ਸੇ ਭੇਜਨ ਬਸ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵਹਿਗੇ ਏ ਬਚਨ
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਸੁਟ ਕਰ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਾ ਰਾਜ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲ੍ਹਦਾ ਭਰ ਹੋ ਉਸਨੇ ਬਲ
 ਜਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੁਪਯੇ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੀ ਕਰਨ ਹੈ ਸੋਤੁਸੀ ਜਾਣੇ
 ਆਪਦਾ ਅਨਸਾਰੀ ਹਾਂ ਤੁਸੀ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲ੍ਹ ਨਾਲ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨ ਕੋਈ
 ਸੁਗਤ ਸੁਗਤ ਮੇ ਆਪਦਾ ਅਨਸਾਰੀ ਹਾਂ ਆਗੇਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣਹੀ ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਆਗਿਆ ਏਦੇ ਹੋ ਮੈ ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਇਤਨ ਕਹਿ ਰੁਪਯੇ ਬੀਸ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੁਬਦੇ ਦਿਤੇ ਸਿਰੁਪਯੇ ਲੈਕਰ ਹੁਰੁਜੀ ਸਿਤਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
 ਅਭੇ ਮੇਲ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਹਿਚੇਨੇ ਅਸਕਾਰ ਕਰੀ ਕਰਨ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਭੁਭਿਜਾ ਪੈਸਿਤ ਬੀ ਆਪ ਬਸ ਸੁਰੀ ਬਹਿਰਿਤੇ ਹਾਥ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਕਿਪਹਿਨ ਦੇ
 ਧੀਨ ਹੀ ਰਹੁ ਇਨੁ ਪਾਪ ਪਾਤ ਸਭੇਈ ਗਰਮੀ ਸੁਹਾਰਦੇ ਹੋ ਬਰਖਾ ਪੜਤੀ ਵਿਗੀ
 ਬਰਖੀ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਆਪਣੁ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜੋਤਿ ਹੈ ਭੁਸਮ ਲਗਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ਇਤ
 ਕੀ ਸੁਨਕਰ ਸਿਰਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭੁਭਿਜਾ ਨਿਰ ਬਾਣ ਸਾਧੂ ਹੈ ਬਸਤੁ ਕਾ ਸਿਜ ਮਹੀ
 ਰਬੁਟ ਚਾਹੀਏ ਅਭੇ ਤੇਨੂੰ ਕੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਨ ਹੈ ਪੁਛਣੇ ਕਾ ਤੁਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਨਾ
 ਜੋਤਿ ਸੀਤਿ ਭੇਜਕੇ ਸਉਦਾ ਖਰੀਦੇ ਭੇਜਿਛੁ ਕਾਲ੍ਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ

੭੬੨੯

ਆ ਬਾਲ ਮੇਨੂੰ ਪਿਤਾ ਖਰੋਸੀਦਾ ਖਰੋਦਣਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਬਾਲ ਭੁਭੀ ਮਸਲ
 ਤਖਰੇ ਸਉਦੇ ਖਰੋਦਣ ਦੀ ਦੇਹ ਮੇਂ ਖਰੋਸੀਦਾ ਕਰ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਕਿਆ
 ਆਖਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਓਹ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀਤ ਜੀਤ
 ਮ ਬਸਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਰਤੇ ਤਉ ਭੋਜਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਜੋ ਪਰਸੋ ਸਭ ਭੋਜਨ ਹੈ ਸੋਹਮ ਪਾਇਲੇ ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇ ਤਉ ਦਾ
 ਸੀ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਹਮੇ ਉਂਦਿਆਂ ਨੇ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਹੈ ਵਸਤੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਵਸਦੇ ਤ
 ਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਸੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਮ ਹਮ
 ਰਾ ਸੀਤ ਠੇਨ ਹੈ ਸੁਨ ਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੰਦੇ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੁਏ ਅਰ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੋ ਬਾਲਾ ਏ
 ਹਸੀਦਾ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਛੁਡ ਸਕਦਾ ਏਹੁ ਖਰੋਸੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵਾਧਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਮੇਂ ਕੀ ਜਾਣਾ ਏਹੁ
 ਰਾ ਸਉਦਾ ਹੈ ਯਾ ਖੋਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਹਰ ਪ੍ਰਯੋਗੇ ਬਾਲੇ ਪਾਸੋਂ ਮਹਿਤ
 ਦੇ ਅੰਗੇ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਹਮਾਰੇ ਕਿਸੇ ਕਾਮ
 ਨਹੀਂ ਤੁਸਕੇ ਬਾਪਨੇ ਬੈਪਰ ਕੋਲੀਏ ਦੀਏ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਫਕੀਰੋ ਕੋ ਕਿਉਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ
 ਗੀ ਅਵਸਥਾ ਛੋਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਬਿਟ ਹਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪਨੇ ਤੇਰੇ
 ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਤੂੰ ਰੁਪਯੇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦਿਦਾ ਹੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸੀਤ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖਰੋਸੀਦਾ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਜੇਏਹ
 ਖਰੋਸੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੀਦੇ ਖੋਟੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਲੜਕੇ ਤੇਰਾ ਨਉ ਕਿਆ
 ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਹੁਦਾ ਕੇਣ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
 ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਖਤੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਏਹੁ ਕਿਆ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਕਿਆ ਅਰ ਖਤੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਮਹਿਤ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਸਤ ਜੁਗ ਵਿਚ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਭਰਮ ਕਰੀਥੀ ਜੋ ਭਗਤ
 ਹਮਾਰੀ ਪਰੀਨ ਹੋਈ ਥੀ ਤੇਤੇ ਸੁਰਮੇਂ ਅਰ ਦੁਆ ਪੁਰ ਜੁਗ ਮੇਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੀ ਭ
 ਗਤ ਕਰੀਥੀ ਸੋ ਸਿਪੁਰਨ ਹੁਈ ਤਦ ਭੀ ਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬੇਅਬਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ
 ਤਉ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਕੁਛ ਮੰਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਕਿਆ ਮਾਂ
 ਗਉ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਮੰਗਤਾ ਹੈ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਲਕੇ ਤੂੰ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਪੇ ਯੋਗ ਤੁਸਕੇ ਕਿਆ ਵੇਵਹਿ ਪਰ ਏਕ ਕਾਮ ਕਰ ਏਹੁ ਰੁਪ
 ਯੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਇਨਕਾ ਸੀਧਾ ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਰ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ ਜੇਏਹ ਅਤੀਤੁ

ਜਨ ਬਨਾਇਕਰਖਾਇਹੋਤਬੁਭੁਨਨਕਜੀਨੇਬਲੇਤੋਰੁਪਯੋਲੈਕਰ ਇਕਸ
 ਨਗਰੀਮੇਂਗਏਅਦਰਾਟਲਪੰਨੁਪੁਰਿਵੁਗਧਕਰਤਨਸਭਕੁਛਲੈਕਰਸਿਤੁ
 ਦੇਪਾਸਲਿਅਇਕਰਰਖਦੀਉਅਰਮਸਟੈਕਿਆਮਹਿਤਬੋਲਿਆਹੈਨਨਕ
 ਜੀਤੁਮਆਪਨਿਰੀਕਰਰੁਪਯੋਨਿਰੀਕਰਹੀਨਨਕਰੁਪਧਾਰਿਆਹੈਅਸਾਨੇਅੰਛੀ
 ਤਰਬੋਜਦੇਖਿਆਹੈਸਤਬੁਤਇਨਅਤੀਤਕੋਬੀਤਗਏਹੈਨਸਤਦਿਨਕੁਖਿਅ
 ਲਿਪਗਏਹੈਨਹੇਸਤਰੁਪਨਨਕਜੀਅਬਤੁਮਜਾਏਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਮਥਾਏ
 ਤਿਆਅਰਬਾਲੇਕੋਸਾਬਲੈਕਰਉਠਚਲੇਜਬਬਾਬਾਜੀਉਠਆਏਤਉਸਮ
 ਹਿਤਨੁਇਕਅਤੀਤਨੇਆਕੇਪੁਛਿਆਜੇਮਹਿਤਜੀਇਸਬਾਲਕੋਕਉਤੁਮਨੇਉ
 ਠਾਉਕਿਉਦੀਆਉਸਨੇਰੁਮਾਰੀਸੇਵਕਰਨੀਸੀਤਮਹਿਤਨੇਕਹਿਆਸੁਣੇਅਤੁ
 ਤਜੀਉਹਆਪਹੀਨਿਰੀਕਰਬਾਅਰਹਮਾਰੀਖਬਰਕੇਵਾਸਤੇਆਇਆਸੀਨਿਰੀਕ
 ਰਜੀਨੇਭੇਜਿਆਬਾਹਮਤੇਆਪਣਾਸੀਧਲੈਣਬਾਅਰਸੇਵਨਹੀਕਰਉਣੀ
 ਸੀਅਰਉਸਕਤੇਜਹਮਾਰੇਸੇਸਹਾਰਿਅਨਜੀਜਾਤਾਬਾਇਸੇਵਾਸਤੇਹਮਨੇਉ
 ਸਕੇਵਿਦਾਵਈਹੈਅਤੇਗੁਰੁਨਨਕਜੀਉਨਸਾਧਕੋਲੋਉਠਕਰਜਾਵੇਤਿਨਕੋ
 ਸਆਏਤਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਾਲੇਨੁਪੁਛਣਲਗੇਜੇਭਾਈਬਾਲਾਅਸਕਿਆਕੀ
 ਤਾਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਸੁਣਨਨਕਜੀਮੋਕੁਛਰੁਪਯੋਖਾਇਨਹੀਲੀਤੇਤੁਸਾਮੰਗੇ
 ਸੇਮੰਤੁਹਨੁਕਢਦਿਤੇਹੈਸਨਤਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਭੁਲੇ
 ਕਿਉਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਹੈਨਨਕਜੀਤੁਜਾਣਜੇਭੁਲਾਹੈਤੁਤੁਜਾਣਜੇਨਹੀਭੁਲਾ
 ਤੁਤੁਜਾਣਜੇਸੇਅਲੜਤੁਸੀਹੋਤੈਸਾਹੀਅਲੜਮੇਂਹਅਗੇਕਾਲਜਾਣੇਯਾਤੁਸੀ
 ਜਾਣੇਮੇਸੇਬੰਤਕਰਦੇਕਰਦੇਤਿਲਵੀਨੀਦੇਨਿਕਟਪਹੁੰਚੇਤਨਨਕਜੀਤੁਰਦੇਪਿ
 ਤਪਾਸੇਗਾਉਮੇਂਨਾਵੜੇਇਕਤਲਉਸੀਪਾਣੀਉਸਮੇਂਨਹੀਬਾਵਹਾਬੈਠਰਹੇਅ
 ਰਬਾਲਾਅਪਣੇਪਰਮਾਇਵੜਿਆਤੇਗੁਰੁਨਨਕਜੀਪਰਵੜਿਓਨਹੀਬਾਹ
 ਰਹੀਬਹੇਤਾਕਾਲਨੁਖਬਰਹੋਈਜੋਬਾਲਾਪਰਆਇਵੜਿਆਹੈਆਪਣੇਤੇਨ
 ਨਕਜੀਨਹੀਆਇਆਤਾਕਾਲਨੇਨਫਰਭੇਜਕੇਬਾਲੇਨੁਬੁਲਾਇਆਤਾਬਾਲਾ
 ਭਾਲਜੀਦੀਫਰਮਾਨਸੁਣਕਰਪਰਥੀਆਇਆਜਬਪਾਸਆਇਆਤਾਕਾ
 ਲਨੁਪੁਛਿਆਅਵੇਬਾਲਾਨਨਕਜੀਕਿਥੇਹਈਅਤੇਰੁਪਯੋਕਿਥੇਹੈਨੀਅਕੇਕਿ
 ਤੋਰੁਸਰਿਹਾਹਈਅਕੇਕਿਸੇਵਪਾਰਵਿਚਲਗਾਰਿਹਾਹੈਤਾਬਾਲੇਨੇਆਖਿਆ
 ਹੇਮਹਿਤਜੀਨਨਕਜੀਬਾਰਕੋਹਪੈਨੁਜਦਗਏਤਾਇਕਬਨਮਾਇਆਇਕ

ਸਿਤਮੰਡਲੀ ਵਹਾਉਤਰੀਏਈਥੀ ਤਿਨਨੀ ਦੇਖਕੇ ਜਾਦਿਆਂ ਜਾਦਿਆਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਨ
 ਏਅਤੇ ਰੁਪਮੇ ਮੱਥੇ ਲੋਕੇ ਉਨਫਕੀਰਾ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਅਵੇ ਬਾਲਾ ਮੇਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁੱਜਿਆ ਸੀ ਜੇ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਭੋਜਿਆ ਸੀ ਜੇ
 ਰੁਪਮੇ ਫਕੀਰਾ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਅਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋਮਾਦਿਤੁ ਜੀ ਤੈ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਨੂੰ ਖਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਖਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਨੇ
 ਖਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤਾ ਹਈ ਭਵੇ ਕਰਕੇ ਭਾਵੇ ਨਾਹੀ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬਾਲਾ
 ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਵਸਤੁ ਸਹੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਹੈ ਈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਨੂੰ ਢੁਢਟ ਵਾਸਤੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਕ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਸੁਣਕਰ ਬੜੀ ਸਿਕਾੜ੍ਹੇ ਹੋਇਕ
 ਰੁਪਛੁ ਤਾਂ ਵਟੇ ਲਾਗੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਢੁਢਟ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਾਇ
 ਆ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭੁੱਜਿਆ ਅਨਾਕਹਿ ਆ ਹੋਈ ਬੀ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋਓ ਬਤੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੇਖ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਓ ਕੁਛ ਵਖਰਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੇਤਿਲਟੀ ਤੁਰਿ ਬਾਹਰ ਜਹਾ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ
 ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਜਾਇ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖਿਆ ਬਤੁ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਇਆ ਪਕੜ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਅਵੇ ਨਾਨਕ ਦੀਹ ਰੁਪਮੇ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸਨ ਸੇਕਿ
 ਬੈਠੇ ਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਪਕਰ ਰਹੇ ਬੈਠੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਗੁਰੂ
 ਇਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਇ ਤਮਾਚੇ ਸਜੇ ਹਥ ਦੇ ਖਬੀ ਗਲ ਉਪਰ ਮਾਏ ਅਤੇ ਸਜੀ
 ਗਲ ਤੇ ਵੇਇ ਤਮਾਚੇ ਖਬੇ ਹਥ ਦੇ ਮਾਏ ਇਤਨੇ ਚਿਰਾਨੂੰ ਥੀ ਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀ
 ਪਤਾ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਬ ਬਖਸੀਏ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਤੇ ਨੀਲ ਮੇਗਾਏ ਪਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਚਿਨਾਹੀ ਨੇੜ ਤੇ ਜ
 ਲਵਗਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕਸਮਾਦ ਮੀਨੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਹੋ
 ਗਾਇ ਜੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਭਾਵੀ ਮਾਰ ਮਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ
 ਕੇ ਛੁਡਵਾਇ ਆਹੈ ਏਹ ਸੁਣਕੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਨੂੰ ਆਦਮੀ ਛੇਜਕੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ
 ਨੂੰ ਸਦਿਆ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੈਨੂੰ ਗਾਇ ਜੀ ਬੁਲ
 ਵਦਾਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਚਲਤਾਂ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ
 ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਮੇਂ ਕਿਮਾ ਕਰਾਂ ਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਆਖਿਆ ਖਕੇ ਥਕ ਪਿਆ ਹਾਏ ਹੁਮੀਨ ਦਕਾ
 ਈਨਹੀ ਇਸਨੂੰ ਮੇਂ ਕਿਮਾ ਲੈ ਚਲਾਇਸ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਮੇਨੂੰ ਚੋੜਕਰ ਛੁਡਾਏ ਪਟਛੁਡਾ
 ਹੈਸਤ ਉਸਰਾਇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਉਥੇ ਤਾਂ ਚਲਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਦੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਦਾ ਦੇਖਦਿਆ ਹੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀਨੂੰ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀਨੂੰ ਗਇਨੇ ਬਗਾਨੇ
 ਦੇ ਚਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮਥਾ ਚੁਮਿਓਸ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬਹੁ ਕੋਧ ਵਿਚ ਆਇਆ
 ਅਤੇ ਆਖਿਓਸ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਾ ਬੋਲੀ
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀਨੂੰ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਮਾਰੀ ਹੈ ਦੇਖਕੇ ਲੋਕ ਤਾਸ ਤਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਦੁ
 ਖੀ ਹੋਏ ਹੋਨ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਦਾ ਝੂਠ ਹੈ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਝੂਠ ਅਤੇ
 ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਮੇਰੇ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਲੂ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰਾਕਸ ਹੋਰੇ
 ਤੇ ਪਰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲਾਇਕ ਨਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਜੇ ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ
 ਰ ਵਿਚ ਨਹੀ ਰਖ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਤੂੰ ਇਸਦੀ ਅਵਿਗਿ
 ਆ ਜਿਤਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਹਛੀ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਇਸਨੂੰ ਜਿਤਨਾ ਤਾਸ ਦੇਨ ਹੈ ਬਹੁਤ ਬੁ
 ਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦੇ ਹੋਨ ਏਹੁ ਕਲਾਵਾਲਾ ਲੋਕ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸ
 ਰ ਦਾ ਫਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਇ ਦੀ ਅਖੀਆਂ ਤੇ ਜਲ ਟੁਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਬੀਮੀਏ
 ਨਹੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸੋਹ ਕਰਕੇ ਕੰਨ ਗਇ ਦਾ ਗਵ ਗਵ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕਾਲੂ ਦੇ
 ਬੰਦੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ ਗਇ ਜੀ ਦੇ ਜੋਧ ਕਰਕੇ ਤਨ ਥਰ ਥਰ ਕਾ ਪਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਟ ਕਾਲੂ ਅਜਤੀ ਕਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਦੀ ਬੇਟਾ ਬਚਨ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਅਤੇ ਅਜ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅ
 ਖਦਾ ਹਾ ਸੁਣ ਸਈਯਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮੇਸੀ ਮਾਰ ਮਾਰ ਨੀਆ ਹੀ ਜੇਉ
 ਸਦੇ ਮੁਹਤੇ ਮੇਸੇ ਦਾ ਗਪਾਇ ਦਿਤੇ ਨੀ ਤੂੰ ਬਹੁ ਜਲਾਵ ਹੈ ਬਹੁ ਕੋਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਤੁ
 ਠਕੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਗਇ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਤੂੰ ਸੀ ਜਦਕਦ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲੜੇ
 ਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਸਿਖਾਇ ਸਮਝਾਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ਕਿਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਇਕੋ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਮੈਂ ਫੀਰੁ ਪਮੇ ਇਸਨੂੰ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨ ਅਤੇ ਨਫਰ ਇਸ
 ਦੇ ਨਾਲ ਬਲਾ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ ਬਾਲੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਮਾਂ ਹੋਤਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਨੇ ਜਾਦਿਆ ਹੀ
 ਰੁਪਮੇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਖਦਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਦੇ ਖੇ ਕਿਤਨ ਹਛਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਸ ਜਿਸਦਿ ਨ
 ਦਾ ਏਹੁ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਤੁ ਸਿਭਾ ਲੀ ਹੈ ਕਈ ਫਾਗੀ ਇਸਨੇ ਪਰ ਉਜਾੜਿਆ ਹੈ
 ਫੇਰ ਰੁਪਮੇ ਤਾਂ ਦਿਤੇ ਬਾਹਰ ਜਗਲ ਵਿਚ ਸਿਥੇ ਪਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਉਥੇ ਲੋਕ ਬੈ
 ਠਾ ਬਾਠੇ ਪਰ ਆਏ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤਉ ਇਸਨੇ ਦਸਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਗਇ ਬੁ
 ਲਾਹ ਨੇ ਬਾਠੇ ਨੂੰ ਸਦੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਠੇ ਸਭੁ ਹਕੀਕਤ ਸੁਣਾਈ ਜਿਉ ਬੀਤੀ
 ਸੀ ਗਇ ਕੇ ਤਾਂ ਗਇ ਜੀ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਤੇਰੀ ਪਰਾ ਰਬ ਧੋਕੇ ਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਇ

ਸਨਨਕਦਾ ਕਰਨਹੀਸਾਦਾ ਨਿਉਕਿਸੇਪਾਸਪਾਠਸਹੇਏਤੇਓਪਥਰਸਾਣਕੇਸੁ
 ਏਵੇਏਅਰਕੋਭੀਅੰਦੇਮਗਰਫਿਰੇਜਿਸਤਰਕਿਸੇਅਜਾਣਨੀਜਦਾਹਰਮਿਲੇਅ
 ਓਹਉਸਦੀਸਾਰਨਹੀਸਾਣਦਾਇਸੀਤੇਕਿਕਾਲਹੈਅਤੇਮੋਕਿਆਕਰਾਮੇਰਾ
 ਤਨਮੁਸਲਮਾਨਹੈਏਹੁਹਿਦੁਹੈਇਸਅਯੋਗਤਾਕਰਕੇਮੋਕੁਕਰਨਹੀਸ
 ਕਦਾਅਤੇਕਾਲਤੇਨੀਧਨਦੀਬ੍ਰਿਸਨਹੈਤਾਂਜੇਇਨਾਦੇਸਗਰਦਾਕਰਦਹੈਮੋਕੁਮੋ
 ਘਰਹੈਲੈਲੀਆਕਰਇਤਨਕਹਿਕਰਗਾਇਬੁਲਾਰਦਾਨੋਕਰਤਿਸਦਾਨਾਮਉ
 ਮੇਵਾਹੈਸੀਤਿਸਨੀਗਾਇਨੇਆਖਿਆਜਾਵੇਉਮੇਵਾਤੁਮੇਰੇਘਰਤੇਬੀਸਰੁਪਮੇਲਿ
 ਆਇਵੇਹੁਕਾਲੁਨੀਤਾਫਰਉਮੇਵਾਗਾਇਬੁਲਾਰਦੀਗਾਣੀਤਿਸਦੀਜਾਤਖੇਖਰਾ
 ਸੀਤਿਸਪਸਿਰੁਪਮੇਟੀਹਜਾਇਮੀਗੀਗਾਣੀਖੇਖਰਾਰੁਪਮੇਦਿਤੇਨੋਕਰਨੇਸਈਅ
 ਦੇਕਾਲਦੇਹਥਦਿਤੇਕਾਲੁਲਏਨਾਹੀਅਤੇਗਾਇਮੇਰੇਨਾਹੀਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆ
 ਖਿਆਮੋਕਿਆਕਰਾਮੋਮੇਰੇਘਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਰਹਿਨਹੀਸਕਦਾਨਹੀਤਮੋਆ
 ਪਣੇਘਰਰਖਾਂਅਤੇਹੁਣਤੇਰੇਘਰਰਖਦੇਹਾਂਅਜਕਲਕਿਥਾਉਂਅਸੀਨਾਨ
 ਕਜੀਨੂੰਸੋਪਦੇਦੇਆਹੇਤਕਾਲੁਰੁਪਮੇਲਏਨਾਹੀਅਤੇਕਾਲੁਕਹੋਹੈਗਾਇਜੀ
 ਏਹਰੁਪਮੇਕਿਸਦੇਅਤੇਅਸੀਕਿਸਦੇਹਾਂਅਤੇਨਾਨਕਕਿਸਦੇਹੈਇਹਸਰੁਕਿਛੁ
 ਆਪਣਾਹੀਹੈਕੁਛਰੁਪਮਾਂਨੀਤਾਂਮੋਨਹੀਸੁਰਦਾਗਾਇਨੇਕਹਿਆਕਾਲੁਜੋਕੁਛਤੁ
 ਕਰਦਾਹੈਸੇਭੁਲਾਕਰਦਾਹੈਪਰਿਤੁਰੁਪਮੇਲੈਇਅਤੇਜਿਛੁਨਚਿਰਨਾਨਕਜੀ
 ਅਵਣਾਸਿਆਣਾਹੈਤਿਤਨਾਚਿਰਨਾਨਕਜੀਦੀਖਿਜਮਤਅਸੀਕਰਾਂਗੇਤਾਂਫੇ
 ਰਕਾਲੁਰੁਪਮੇਵੇਵੇਤੇਗਾਇਜੀਲਏਨਾਹੀਤਾਂਉਮੇਰੇਆਖਿਆਕਾਲੁਰੁਪਮੇਹੁ
 ਣਤੁਲੈਲੈਇਅਤੇਗਾਇਜੀਦਾਆਖਿਆਫੇਰਨਾਹੀਤਾਂਕਾਲੁਨੇਰੁਪਮੇਲੈਲੀਤੇ
 ਅਤੇਰੁਪਮੇਲੈਕਰਕਾਲੁਹੈਰਾਨਹੋਇਰਹਿਆਗਾਇਨੇਕਹਿਆਕਾਲੁਅਜਬੀ
 ਲੈਕਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੋਸਾਂਕਾਭੀਅਸੀਬਣਾਇਵੇਵਾਂਗੇਖਰਚਭੀਇਸਦਾਸਰੁਪ
 ਰੇਲੀਤਾਕਰਤੁਮਾਇਆਵੇਲੈਕੁਕਰਮੇਸੇਸਤਧਰਮਵਾਲੇਨਾਨਕਪਰਮੇਸਵੇਪ
 ਆਰੇਨੂੰਨਲਾਇਕਨਾਆਖੀਜਿਤਨਾਤੇਰੇਘਰਦਾਦਰਬਗਵਾਇਆਹੈਨਾਨਕ
 ਨੇਸੋਹਿਸਾਬਕਰਕੇਸਰੁਖੇਰੇਕੋਲੇਲੈਲੈਗਾਇਬੁਲਾਰਵੇਵੇਤੇਕਾਲੁਲਏਨਾਹੀ
 ਬਰਿਬਾਰਗਾਇਬੁਲਾਰਏਹੀਆਖਿਆਕਾਲੁਤੇਰਾਪੁਕੁਜਗਤਦੇਬੀਧਨਨੂੰਹਟ
 ਣੇਵਾਸਤੇਮਾਨੁਖਦੇਹਧੀਗੀਹੈਏਹੁਤੇਰਾਪੁਕੁਤਾਂਸਿਤਹੈਇਸਨੂੰਦੇਖੀਕਦੀਬ੍ਰਿਕ
 ਦੇਤਾਂਕਾਲੁਬਭੁਲਜਤਹੋਇਗਾਇਆਆਪਣੇਘਰਆਇਆਅਤੇਤਲਵੇਰੀਜਿਤ

ਨੇਲੋਕ ਖੜੀ ਬੁਧਮਣ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਅਹਿ ਅਤੇ ਜਟ ਬਟ ਸੇਸ ਭੁਕਾਲ ਨੂੰ ਬਰ ਬਰ ਆ
 ਖਣ ਲਗੇ ਕੋਈ ਸਲਾਹੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਦੇਵੇ ਭਾਈ ਪੰਛੋਤ ਕਾਲੂ ਨੇ
 ਐਸਾ ਨਿਰਦਈ ਹੋਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਤਰਾਂ ਮਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸ
 ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸੋਂ ਰੁਪਯੇ ਭੀ ਲੀਤੀ ਹੈ ਸ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਭੁਲ ਕਾਲੂ
 ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਰ ਆਇ ਕਰ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪ
 ਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓਸ ਗਇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਹਿਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਤੁਸੀ
 ਆਪਣੇ ਫੇਰ ਲਵੇ ਸੀ ਤਾਂ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਅਸਾ ਤੋਂ ਨੂੰ
 ਨਹੀ ਦਿਤੇ ਅਸਾ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੁਪਯੇ ਦੇਵਣੇ ਆਵੇਣੇ ਸੇ ਅਸਾ ਨੂੰ ਦਿਤੇ
 ਹੋਨ ਫੇਰ ਅਸੀ ਤੇ ਰੁਪਯੇ ਕਹੇ ਲਈ ਏਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਇ ਜੀ ਨਨ
 ਕ ਕੇ ਪਾਸ ਰੁਪਯੇ ਕਿਥੇ ਆਹੋ ਜੇ ਤੁਸਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ ਆਹੋ ਤਾਂ ਗਇ ਬੁ
 ਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਖਬਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਿਤ ਨੀ ਮਾਇ
 ਆਇਸ ਜਹਾਨ ਦੇ ਉਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਸਭ ਇਸੇ ਦੀ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਲਤ ਦੁਨੀ
 ਆਦਾ ਇਹੁ ਮਾਲ ਕਹੇ ਜਿਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਖ ਹੋਨ ਘੋੜੇ ਰਥ ਦੇ ਲਤ ਹੁਕਮ ਏ
 ਹੁ ਸਭ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਹੀ ਸਿਰ ਸਦਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੈ ਮੇਂ ਇਸੇ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੀ ਖਾਂਦਾ ਪੈ
 ਹਨ ਦਾਹਾਂ ਅਸੀ ਛੋਰੁ ਕੇ ਹੋ ਕਾਲੂ ਸੇਸਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ
 ਨੂੰ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਲੋਕ ਜੇਹੜੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਨ ਉਨ ਦੀ ਨਿਸਾ ਹੋਇ ਗਈ ਤਬ ਕਾ
 ਲੂ ਘਰ ਕੇ ਆਇਆ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਜੋਰਾਮ ਪਲਤੋਰੀ ਚਲੀ ॥

ਇਕ ਵਾਹੀ ਚੇਤੁ ਦਿਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆਹੋ ਅਤੇ ਜੋਰਾਮ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਾਤ ਦਾ ਪਲ
 ਤਾ ਬੁਲਤਾਨ ਪੁਰਦਾ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਸੋ ਪੈਲੀਆਂ ਦੇ ਕਛੁ ਕਰਣੇ ਵਾਸਤੇ ਅਤੇ ਕਟਲੇ
 ਟਵੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ ਸਿਕਾਠ ਕੇ ਮਕਰ ਦੇ ਰਹੇ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੇ ਬਾਤ ਚਲ ਪੜੀ ਸਗਾਈ ਦੀ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਗਇ ਬੁਲ
 ਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਗਇ ਜੀ ਇਥੇ ਖੜੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੈ ਨ ਮੇਰੀ ਸਗਾਈ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ
 ਘਰ ਟੋਲੇ ਤਾਂ ਗਇਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋਰਾਮ ਬੈਦੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਸ਼ੁਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉ
 ਨ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਾਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ
 ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਏਸੇ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਬੁਧਮਣ ਰਸੇਈਆ ਆ
 ਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਬੁਧਮਣ ਹੈ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਬਾਤ ਕੀਤੀ
 ਹੋ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਅਸਾਡੀਆਂ ਅਤੇ ਬੈਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਕੋਨ

ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਈਆਂ ਜੀ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅ
 ਤੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਨਿਧੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਬੇਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੈਰਾਮ ਹੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਛ
 ਹਾਣੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋਮ
 ਹਿਤ ਜੀ ਜੈਰਾਮ ਜੋ ਪਲਤੁ ਖੜੀ ਹੈ ਆਮਲ ਇਨ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੇਦੀਆਂ ਦੀਆਂ
 ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਕਿਨਹੀ ਜੈ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਸਲ ਕਹਾਣੀ ਕਰ
 ਦਿਓ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋਰਾਇ ਜੀ ਧੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪ ਨਹੀ ਆਖਦੇ ਆਪੇ
 ਧੀਆਂ ਵਾਲੇ ਓਹ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਜੀਅ ਵਿਭ ਕੁਛ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪ
 ਦਾ ਖਿਜਮਤ ਗਾਹੁ ਹਾਂ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ
 ਹੀ ਮੈਂ ਲੇਖਕ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਕਾਲੂ ਇਹ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ
 ਖੇਤਰ ਅਲਕ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਤਾਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜੀ ਕਹਾਣੀ
 ਦੀ ਕਿ ਆਖ ਬਰਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਪਲਤੁ ਪਰਾ
 ਈਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਦਾ ਮੰਗਣ ਕੋਈ ਹਕੂਮਤ ਜਾਪਤਾ ਨਹੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਏਹ ਬਾਤ ਅਧੀ
 ਨਗੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਤੁਸੀ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਾਲ ਅ
 ਥੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸਦੇ ਖਤ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣ ਹੋਸੀ ਸੋ ਆਖਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਹੋਰਾਇ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਹੋ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ
 ਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਕੁਈਆਂ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਾਹੇ ਕੋ ਆਖਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਨਿਧ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਕਹਾਵੇ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਛਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਫਿਰ ਜੈ
 ਰਾਮ ਨੇ ਅਪਣੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਨਿਧੇ ਆਇਕਹਿ ਆਉ
 ਧਰੀ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮਿਲ ਕੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਤਾਂ ਛ ਨਿਛਰ ਵਾਰ ਰੂਢ ਪਹਿਰ ਦਿਨ
 ਰਹਿੰਦੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਮਹਤ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਭੀ ਖੜੀ ਹੈਂ ਅਰ
 ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਖੜੀ ਹੈ ਏਹ ਛਲਾ ਸਿਧੇ ਗੀ ਤੁਸੀ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨਿਧ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਕੇ ਜੈਰਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਜੈਰਾਮ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖੇ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋ ਆਖਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਓਹੋ ਹੀ ਪਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਛਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਹਾਡਾ ਆਖਿ
 ਆ ਅਸਾਡੇ ਸਿਰ ਮੰਥੇ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਦੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅੰਦ
 ਦੇਵ ਸਾਖ ਦੇ ਮਹੀ ਨੇ ਕਾਜ ਹੋਇਆ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤ ਨਾਲ ਦੋਨੋ ਪਾਸੇ ਰਹਿਆਈ ਜੈਰਾ
 ਮ ਤੁਲੀ ਲੋਕ ਪਰ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬੇਟਾ ਸੁ

ਲਤਨਪੁਰਸਾਇਕਕਸੇਬੇਨਨਕੀਨੂੰਲੈਆਉਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜਵੈਨਾਹੀਛੋਕਰ
 ਲੁਆਖਿਆ ਹੋਬਚੇਨਨਕੀਨੂੰਪਾਣੀਛੋਕਨਨਕੀਨੂੰਲੈਆਉਅਤੇ ਮਾਤ੍ਰਾਪੁਤਾ
 ਜੀਭੀਬਹੁਤਕਰਕੇਆਖਿਆ ਹੋਬਟਾਤੁਹਾਨੂੰਸੁਲਤਾਨਪੁਰਜਰੂਸਦਾਚਹੀਦਾਹੋਲੇ
 ਕਾਂਦੀਮਿਰਜਾਦਭੀਕਰਨੀਚਾਹੀਏਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪਿਤਾਕਾਕੁਲੇਕਹਿਆਅ
 ਸੀਤੁਹਾਨੂੰਉਥੇਹੀਸਉਪਦੇਈਏਗੇਤਾਂਜੈਕੁਛਗੁਰੂਰਸਮਸੀਸੇਸਭਕੁਛਗੁਰਨਾ
 ਕਜੀਲੀਤਾਅਤੇਭਾਈਬਾਲੇਨਾਲਬਹੁਤਪਿਆਰਸੀਤਾਂਬਾਲਸਿਧੂਭੀਨਲਲੀ
 ਤਾਂਲੈਕਰਚਲਿਆਚਲਦੇਚਲਦੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜਾਇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੇਰੋਛੋਣ
 ਨਨਕੀਜੀਨੂੰਮਿਲੇਜੈਰਾਮਨੂੰਮਿਲੇਦੇਖਕਰਜੈਰਾਮਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਅਤੇਬ
 ਰਾਮਾਦਰਕੀਤਾਜਬਅਰਲਾਦਿਨਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜੈਰਾਮਪਾਸੇਵਿਦਿ
 ਆਮੰਗੀਅਤੇਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਦੇਲੈਆਫਣਦੀਆਂਗਿਆਮੰਗੀਤਾਂਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿ
 ਆਹੇਨਨਕਜੀਤੂੰਇਥੇਹੀਰਹਾਅਤੇਤੇਰੀਛੋਟਭੀਇਥੇਹੀਰਹੇਮੇਂਤੁਹਾਨੂੰਦੁਹਾਨੂੰ
 ਨਹੀਭੇਜਦਾਤਾਂਅਗੋਂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਜਦੋਜੀਜਾਜੀਇਸਫਾਹੀਤਾਂਤੁਸੀਮੇਨੂੰਭੇ
 ਜਦੇਹੋਜੇਕਾਲਭੀਰਜਨਗਹਿਸੀਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤੀਬੀਰਾਜੀਗਹਿਸੀਅਤੇਬੇਬੇਨ
 ਨਕੀਜੀਭੀਮਿਲਾਏਗੀਤਾਂਫੇਰਜੈਰਾਮਆਪਣੇਪਰਮੰਦਰਆਇਆਨਨ
 ਕੀਜੀਨੂੰਕਹਿਓਸਤੇਰਾਭਾਈਨਨਕਜੀਬਹੁਤਉਦਾਸਹੋਇਕਰਵਿਦਾਚਾਹੁਦਾ
 ਹੈਤਾਂਨਨਕੀਜੀਕਹਿਆਸਿਉਂਤੁਹਾਡੀਮਰਜੀਹੋਇਸੇਕਰੀਏਅਬਕੀਫਾਰਮੇ
 ਰੋਕੇਆਗਿਆਦਿਓਜੁਮਹਿਤਕਾਲਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤੀਬੀਭੀਅਤੇਨਨਕਜੀਭੀਰਾ
 ਜੀਗਹਿਸੀਅਰਆਖੇਗਾਜੇਮੇਂਖਾਲੀਛੋਰਨਆਇਆਅਤੇਫੇਰਤੁਸੀਮੇਨੂੰਨਭੇ
 ਜਦਾਮੇਂਇਸਭਾਤਾਂਨਨਕਜੀਪਾਸੇਬਹੁਤਡਰਦੀਹਾਂਅਤੇਜਦਮੇਨੂੰਸਪਨਾਉ
 ਦਾਹੀਅਰਜੈਕੁਛਇਸਦੇਮੇਂਨਿਕਲਦਾਹੋਸੀਕੁਛਹੋਇਜਾਂਦਾਹੋਇਸਫਾਸਤੇਮੇ
 ਆਪਅਗੇਬੈਠਤੀਕਰਦੀਹਾਂਤਾਂਜੈਰਾਮਨੇਆਖਿਆਹੁਣਤੂੰਜਾਹੁਪਰਫੇਰਾਏਗੀ
 ਕਦਾਂਤਾਂਨਨਕੀਕਹਿਆਜਦਤੁਸੀਅਮਲਕਰਨਾਏਜੇਤਾਂਮੇਰੇਤਾਈਲੇਤੇ
 ਆਵੀਏਸੁਲਤਾਨਪੁਰਅਤੇਮੇਂਆਪੇਯੀਤਾਂਨਹੀਆਫਣਾਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਅਤੇਛੋਟਨਨਕੀਲੈਕਰਭਾਈਬਾਲਭੀਤਿਲਵੰਡੀਨੂੰਆਏਆਇਕਰਆਪ
 ਣੇਪਰਪਿਤਾਕਾਲਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤੀਬੀਜੀਨੂੰਮਿਲੇਗਿਏਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਸੁਣਿਆ
 ਜੇਨਨਕਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰੇਤਿਲਵੰਡੀਆਇਕੁਆਹੈਸਦਕਰਬਾਬੇਨਨਕ
 ਜੀਨੂੰਮਿਲੇਅਤੇਬਹੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਕਹਿਓਸਨਨਕਜੀਇਹਸੁਖਜਿਤਨੇਮੇਰੇ

ਪਰ ਵਿਚ ਹੋਨ ਸੇ ਸੁਭ ਤੋਰੇ ਭੀ ਵਿਤੇ ਯਾਏ ਹੋਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰੋਸ
 ਰਖੇ ਓਹੋ ਚਾਲੀ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤ ਮੇਂ ਲਿਵਲੀਨ ਹੀ ਰਹੇ ਜਦ ਵੈਸਾਖ
 ਦੇ ਦਿਨ ਆਏ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕੱਛੁ ਹੋਟ ਟ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਪਲਤੋ ਤਲਵੰਡੀ ਆ
 ਇਆ ਆਪਣਾ ਅਮਲ ਕਰਨ ਕਰਨ ਦੇਵਾਸਤੇ ਜੋ ਵੇਕਣ ਹੋ ਚੁਕ ਕੱਛੁ ਕਰ ਲਈ
 ਆ ਅਤੇ ਤਈ ਆਰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਪਬਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ
 ਜੋਰਾਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਵਾਜਿਆ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਦਕੇ ਪਾਸ ਬਹਾਇਆ ਗਾਇ
 ਬੁਲਾਰ ਜੋਰਾਮ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਆਪਸ ਮੇਂ ਬਾਤ ਚੀਤ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ
 ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਗਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹਾਂ
 ਕੁਛ ਖਿਜਮਤ ਆਪ ਫੁਰਮਾਈਏ ਤਾਂ ਗਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਗਾਈ ਜੋਰਾਮ ਤੇਰਾ
 ਸਹੁਰਾ ਕਾਲੂ ਦੇਵੀ ਦੁਰ ਬਚਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਸਾਲ ਪੁਰਨ ਸਾਧੂ ਹੈ ਅਤੇ
 ਅਸੀਂ ਏਹੁ ਆਖ ਦੇਹਾਂ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ ਏਹੁ ਸਾਹਿਬ ਲੇ
 ਕ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਭੀ ਕਰਵਾਏ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਫੜ੍ਹ ਖਿ
 ਸ਼ਟਾਏ ਸੋ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰ ਕਰਨੀ
 ਭੀ ਸਿਖ ਜਾਸੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਆਖਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਇਸਥਾਂ ਫਹੁ ਹੋਰ ਕੀ ਭਲਾ ਹੋਹੁਣੇ
 ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮੇਂ ਵਿਆਹੁ ਭੀ ਰਿਧਰੇ ਚੰਗੇ ਖੜੀ ਆਵੇ ਪਰ
 ਕਰਵਾਏ ਦੇਵਗਾ ਤਾਂ ਗਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਜੋਰਾਮ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾਂਦਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਪੁਛੁ ਦੂਸਰੇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਜ ਦੇਹਾਂਗੇ ਅਤੇ
 ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਰ ਬਾਰ ਵਿਚ ਲਾਇ ਦੇਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਿਥਾ ਓ ਚਧਰੇ
 ਹੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਰਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਨ ਆਇ
 ਆ

ਅਮਰੇ ਸਾਖੀ ਏਕ ਸਾਧ ਮਤੀ ਤਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੀਸ ਬਰਸ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਓਹ
 ਚਾਲੀ ਆਹੀ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਇਛੁ ਹੋਵੇ ਓਸੇ ਪਾਸੇ ਲੇ ਜਾਵਨ ਸਿਖੇ ਬੈਠਣ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠੇ
 ਰਹਿਨ ਇਸੇ ਤਰਾ ਸਮਾਥਿਤਾ ਵਿਆਹੇ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਅਤੀਤ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹ
 ਰ ਆਇ ਬੈਠ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਲੇ ਇਕ ਗਰੂਟ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਕ ਛਪਸ ਫਰਨ ਦੀ
 ਹਥ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੂੰ ਕਉਣੀ ਦ
 ਠੋਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਓ ਧੰਨਾਧੰਨੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ

ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੜੀ ਹੋਵਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੀ
 ਤੁਮਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ਅਰ ਹਮਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਕਿਆ
 ਭੇਦ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੇਦ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਛਾਪ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਾ ਅਤੀਤ ਦੇ ਅਗੇ ਰੱਖ ਦਿਤਾ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਏ
 ਹੁ ਛਾਪ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਾ ਹਮ ਕਉ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਤੁਮ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰ
 ਹਿਣੇ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਮੁਖ ਸਿਉ ਭੁਕ ਜੋ ਭਾਰੀ
 ਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਫੇਰ ਓਠਾਈ ਤੀ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ
 ਅਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮ ਨਕਲੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਪਣੇ ਘਰ ਉਠਿਆਇਆ ਅਰ ਓਹ ਅਤੀਤ ਗੁਰੂ ਵਾ ਅਰ ਛਾਪ ਲੈ ਕਰ ਚਲਦਾ
 ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਪਛਣ ਲਗਾ ਅੰਦੇ
 ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਵਾ ਅਰ ਛਾਪ ਕਿਥੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਤੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿ
 ਆ ਬੈਲੇ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬਹੁਤ ਛਿਥਾ ਹੋਇਆ ਅਰ ਛਿਥਾ ਹੋਇ ਕਰ ਆਖਣ
 ਲਗਾ ਜਾਹਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਫਰਨਾਹੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਉ ਕ
 ਸੁਓਂ ਕਰਹਿਆ ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਮਝ ਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਆਖਣ ਦੀ ਬਾਤ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
 ਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਂਦ ਦੀ ਨ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਦਾਹੈ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ
 ਸੁਣ ਕਰ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸ ਟਕਤ ਆਇਆ ਕਾਲੂ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲ
 ਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅੰਦੇ ਕਾਲੂ ਫਤੁ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਇ
 ਜੀ ਕੁੰਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਛਾਪ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਾ ਕਿਤੇ ਫਲ ਸਟ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾ ਜਾਣਿ
 ਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾ ਸੋ ਕਿਆ ਕੀਤੋਂ ਸੁਭਾਇਆ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਜੋ ਰਾਮ ਪਾਸ ਘਲਦੇ ਦੇਹ
 ਮੇਥੇ ਭੁਭੀ ਰੋਸਾ ਖਪਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀਰੰ ਜਰਹਿ ਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ ਕੁਛ ਕੰਮ ਕਰ ਕਰੇਗਾ। ਕਾਲੂ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਰੀ ਰਸਾਇਤਾ ਰਾਇ ਜੀ ਚਿਠੀ ਇਕ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਆਪਣੇ ਦਸ ਖਤੀ।
 ਚਿਠੀ ਵਿਚ ਏਹ ਲਿਖਿਆ ਭੁਈਆ ਸੇਰਾਮ ਅਸਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤੁਸਾਇ
 ਸਦੀ ਖਾਕਰ ਨੀ ਜੋ ਕੁਛ ਭੁਜਾ ਪਾਸੋਂ ਹੋਇ ਅਵੇ ਸੋ ਦਿਲੁ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲਾਇ ਦੇਰਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਲਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਸਦੀ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹਈ ਤਾਂ ਚਿਠੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਤੁਰਾਇ ਨੂੰ ਮ
 ਲਕੈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਫਰਨ ਲਗਾ ਤੁਮਾਤਾ ਬਿਰਾਗ ਕਰ
 ਨ ਲਗੀਆ ਖਰ ਲਗੀ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸੀ ਤੁ ਪਰਵਾਸ ਸੀ ਹੁਦ ਪ੍ਰਦੇਸ ਚਲਿਆ ਹੈ ਕਿ
 ਆ ਜਾਣੇ ਆਵੇ ਕੋਨ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਵਿਥੇ ਤੁਸਾਰੀ ਕੰਮ ਕੀ

ਕਰਦੇ ਅਹਿ ਅਤੇ ਓਥੇ ਅਸਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਪੁਰ ਕੀ ਮਭਾਵੇ ਕਰਦਾ ਸੈਭਾਵੇ ਨਹੀ ਮੇ
ਕਰਦਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤਾਰੀਏ ਸਨ ਮੇਰੇ ਭਾਏ ਸਾਰਾ ਸਹਾਨ ਸੁਖੀ ਵਸਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਸੀਨਾ ਨਜੀ ਸੁਖ
ਵਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਮੋਹ ਦਰ ਕਰਕੇ ਕਹਾਮਾਤਾ ਜੀ ਪੁਰ ਮੇਸਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੋਰ
ਸਭਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਵਿਪਾ ਵਿਸਟੀ ਸੇ ਓਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਰੇ ਰੁਏ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਤੇ ਪੰਜਵੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜਾ ਵਿਦਵੇ ਸੰਮੂ ੧੫੪੪
ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਸਤਮੀ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ
ਹੈਂ ਸਗੋ ਮੈਂ ਤੇਰਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਵਾਂ ਕਿਤੂੰ ਮੌਰਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਤੂੰ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾ
ਤਕਰਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗੇ ਜੋਰਾਮ ਘ
ਰਨਹੀ ਅਹਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬਾ
ਬਾਜੀ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਲਗੀ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਰਤ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹੀ ਆਹੇ ਇਥਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋਰਾਮ ਭੀ ਘਰ ਆਇਵ
ਵਿਆ ਜਾਂ ਆਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੇ ਭੀ ਡਿਠ ਜੋ ਜੀ ਜਾ ਜੋਰਾਮ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤਰੇ ਹੀ ਜੋਰਾਮ
ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਅਤੇ ਜੋਰਾਮ ਭੀ ਮਹਾਂ ਸਿਆਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਏਹੁ ਅਪੁਨੀ ਰੀਤ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ
ਆਖਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜੇ ਏਹੁ ਅਸੀ ਸਾਲਾ ਜੀਜਾ ਆਹੇ
ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੋਏ
ਹੈਨ ਜੋਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੀ ਅਰਮੇ
ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਜੀ ਅਤੇ ਬੈਠੇ ਸਹਿਜ
ਨਾਲ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ਅਰ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਆ
ਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਜਾਜੀ ਪਰ ਕੁਛ ਕਿਰਤ ਹੋਇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਤਾਂ
ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਓਪਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਭੁਲੀ ਗ
ਲ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੁਛ ਤੇਰੀ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਅਸੀ ਹੋਦਗੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੀ

ਨਾਨਕਜੀ ਮੇਰਾ ਮੇਰੀ ਖਾਨ ਨਬਾਬਦਾ ਲੈਵੇਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਿਹੜੇ ਨਬਾਬਦਾ ਮੇਰੀ ਖਾਨ ਲੈਵੇਵੇ ਤੇ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕਜੀ ਨ
 ਬਾਬ ਦੇ ਲਤ ਖਾਨ ਲੈਵੀਦਾ ਤਿਸਦਾ ਮੇਰੀ ਖਾਨ ਵਰਦੈ ਭੁਗਾਏ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਕਰੇ ਹੋਇਆ
 ਵੇਤਾਂ ਓਹ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੋਰਾਮ ਜੀ ਜੇ ਕਰ
 ਤਾਂ ਨਿਬਾਹੁ ਕਰਵੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਓਹੋ ਕਿਰਤ ਕਰੀਏਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੈ
 ਠ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰਾਖ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾ ਰਿਸ਼ਕ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਨੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਬੰਨ ਖਾਹੁ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਿਤੇ ਵਿਚੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੂੰ
 ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਥਾਂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੇ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਭਗਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ
 ਦੇਸਤ ਮਿਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿੰਦੇ
 ਤੁਸੀਂ ਆਖਸੋ ਤਿਉਂ ਹੀ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਈਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੀ
 ਦਯੋ ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰੀਏ ਹੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਕ ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਖਾਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਜਿਉਂ ਤੁ
 ਹਾਡੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਓਪ ਜੀ ਹੈਂ ਸਾਈਂ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈਂ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਜੋ
 ਰਾਮ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਸਦੇ ਹਾਲ ਦੇ ਆਪ ਮਹਿਰਮ ਹੋ ਕਿਨਾ ਹੀ ਜੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾ
 ਮ ਬੋਲਿਆ ਅਹੋ ਬੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮੇਂ ਮਹਿਰਮ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਸੁਣੋ ਜੀ ਇਸ ਦੀ ਕਿਥਾ ਓ ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਕਰੀਐ ਜੀ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਗੁਹ ਸਤਨ
 ਲ ਮੋਹ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਸ ਪਾਸੋਂ ਕਿਰਤ ਭੀ ਹੋਇਆ ਵੇਰੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਹੋ ਬੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਂ ਏਹੋ ਕਿਰਤ ਲੰਗੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖਤਰੇਵਾ ਇਸ ਦੀ ਕਹਾ
 ਣੀ ਭੀ ਕਰ ਜਾਸੀ ਤਿਉਂ ਤਾਵਲੀਨ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਚਿਤ ਕਰ ਸਭ ਕੁਛ ਹਛਾ ਹੋ
 ਇਜਾਵੇਗਾ ਮਾਂ ਨੁਖਾ ਨੂੰ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਣਾ ਵਾਜਬ ਹੈਂ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਰਤ ਲੰਗੇਗਾ
 ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਇਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਹੋਵਨਗੇ ਇਜਤ ਇਤਬਾਹ ਬਣੇਗਾ ਤਾਂ ਵੇਖਕੇ ਲੋਕ ਕ
 ਹਾਣੀ ਭੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹਛੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਭੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਤੁਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿਆਈ ਨਹੀਂ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖ ਫੁਰੂਦਾ
 ਸੀ ਤਾਂ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਚੌਦਸ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਨਬਾਬ ਦੇ ਲਤ ਖਾ
 ਨ ਲਾਲ ਮੇਲ ਕਰਾਇਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਜੋਰਾਮ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਬਾਬ
 ਪਾਸ ਗਏ ਜੋਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਬਾਬ ਜੀ ਆਪੁ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਆ
 ਸੀ ਸੇ ਇਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਇਸਦਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕਰਕਿ ਮ ਇਸਨੂੰ ਵਿਚ ਨਬਾ

ਬਦੇਖਕਰਖਸੀਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੈ ਰਾਮ ਏਹ ਬਹੁਤ ਹੁਸਿਆਰ ਨਜਰ
ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੋਦੀਖਾਨ ਬਹੁਤ ਅਛਾ ਚਲਾਵੇਗਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਨਾਲ ਨਬਾਬ
ਕੋਲੋਂ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਮੋਦੀਖਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਵਾਇਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁ
ਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੇਭਾਈ ਜੀ ਕਿਰਤੇ ਲਗਾ ਹੈ॥

॥ ਸਾਖੀ ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਦੀ ਚਲੀ ॥

ਸੰਮਤ ੧੫੪੭ ॥ ਅਖਬਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਿਆ ਵੀਰ ਵਾਰ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਨਬਾਬ ਪਾਸੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਏ
ਕਹਿ ਜਾਰ ਪੁਆਲੇ ਦਿਵਾਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਜਾਏ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕੋ
ਈ ਕਾਲ ਮੋਦੀਖਾਨ ਬਲਾਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੋਦੀਖਾਨ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਪਾਸੇ ਲਗੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਬਿ
ਦਿਆ ਦੇਹੁ ਜੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਪਣੀ ਵਾਹੀ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਵੀਐ ਗੇ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੁਣੇ ਕਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀਤੀਆ ਅਸਾਂ ਤਾਂ
ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜੇਕਰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਜੀਵੇ ਦਿਆਂ ਹੀ ਛੁਡ ਚਲਿਓ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆ
ਖਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਖੜੀ ਪੁਰ ਅਹੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ ਅ
ਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤੇ ਲਗੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾ
ਈ ਬਾਲ ਕੋਈ ਦਿਨ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਸੁਤ ਕਢਣ ਦੇਹ ਅਸੀਂ ਏਹੁ ਕਸਬ ਕੀ ਕਰਣਾ
ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਰਤ ਪੈ ਜੇਈ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤਾਸਾ ਦੇਖ ਜੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਹੀ ਨਾਲ ਰਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਜਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖਹੁ ਗੇ ਜੇਈ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ
ਬਾਲ ਕੰਪਣੇ ਥੀ ਤੁਹਾਡਾ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹਾਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਪ੍ਰੇਰਦੇ ਹੋਰੋ ਤਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੀ
ਤਾਂ ਪੈ ਜਿਉਂ ਜਿਤ ਜਿਤੀ ਦੇਵਸ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਦਾ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਆ
ਗਿਆ ਵਿਚ ਹਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲਗਾ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਿਰਤ
ਕਰਣ ਲਗਾ ਹਿਸਾਬ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਬਾਬ ਨਾਲ ਕਰਮਾ ਦੇ ਕੁ
ਛ ਨ ਕੁਛ ਬਾਬੇ ਦਵਾਧਾ ਹੀ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ ਕੋਈ ਸਟਾਲੀ ਸਟਾਲ
ਆਇ ਕਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਰਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਕਪੜੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਕਪੜਾ ਦੇਵੇ ਰਸਤਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੇਵੇ ਰੋਕ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਰੋਕ ਭੀ ਦੇਵੇ ਬਹੁਤ
ਭੀ ਕਲਗੀ ਰਹੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਜੇ ਮੋਦੀਖਾਨ ਵਿਚ ਨਬਾਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਪੰਜ ਸੇਰ ਦੀ ਜਾਂਗਾ ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਸੇਰ ਓਸਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਤੇਲ ਦੇ ਓਹ ਲੋਕ ਬੁਝੇ ਖਸੀ ਖਸੀ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਬੁਝੇ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦੇ ਵਨ
 ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਗੋਰੀ ਮਹਾਂ ਕਹਾਂ ਫੈਲ ਗਈ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਵਿਚ ਇਕ ਨਾ
 ਰਬਾਬੀਆਂ ਨੇ ਜਾਇਕਟ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁੰ ਕੀਰਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਕ
 ਲਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁੰ ਬਖਸੀ ਸਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੇ
 ਈ ਕੁਛ ਆਇ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਰਤ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਕਾ
 ਲੁ ਸੁਣ ਕੇ ਰਹਿਨ ਸਕਿਆ ਤੁਰਤ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਨੂੰ ਤੁਰ ਆਇਆ ਸੁਲਤਾਨ
 ਪੁਰ ਵਿਚ ਭੀ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦਾ ਜਸ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿ
 ਲਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਉਠਿਆ ਅਰਪੇਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ
 ਤਾਂ ਮਹਿਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮਥਾ ਉਮਿਆ ਤੇ ਗਲ ਨਾ
 ਲ ਲਾਇਆ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੇਰੀ ਪਉਣਾ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾ
 ਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਲ ਕੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਉਠ ਖਲੋਤਾ ਮਹਿ
 ਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖਾਧਾ ਏਇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਅਤੇ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ ਜੈਰਾਮ ਹੁਸਮ ਸੀਕ ਪੜ੍ਹਾ ਗਹਿਣਾ ਰੋਕ ਬੇ
 ਬੇ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਦਿਤਾ ਬਹੁੰ ਖਸੀ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਅਰ ਬਾਤ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁੰ ਨਾਨਕ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਇਤਨ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਥੇ ਆ
 ਇਆ ਸੋ ਕਿਆ ਖਇਆ ਅਤੇ ਕਿਆ ਸਿਚਿਆ ਹਈ ਅਤੇ ਕਿਤਨ ਕਰ ਗਵਾਇਆ
 ਹਈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਖਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਖਟਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ
 ਕੁਛ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਲੰਖਾ ਭੀ ਨਬਾਬ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਪੈਸੇ ਟਪ
 ਦੇ ਰਹੇ ਸੋ ਨਬਾਬ ਕੋਲੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਦਮੜੀ ਯਾ ਕਉਰੀ
 ਟਿਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਲੜਨਾ ਅ
 ਤੇ ਬੁਝੇ ਦਰ ਬਰਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ਤ ਕੀ
 ਰੀ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਾਲੁ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਚੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਕਾਲੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਤਾ ਸੀ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤ ਕਰਣ ਲਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ
 ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੁਜੋ ਮੈਨੂੰ ਖਟ ਕੇ ਦੇਸੀ ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਾਲੁ ਲ
 ਗਾ ਕਰਨ ਜੇਹੀਆਂ ਕਾਲੁ ਦੀਆਂ ਆਹੀਆਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਆਖਿਓਸ ਤੁਸਾਂ ਕੁ
 ਛ ਇਸਦੀ ਖਬਰ ਸਾਰ ਲੈਂਦੇ ਰਹਣੀ ਸੀ ਅਰੇਨ ਤੁਸਾਂ ਕਿਛੁ ਕਿਰਤ ਦੀ ਖਟੀ
 ਸਾਂਭੀ ਨਾ ਇਸਦੀ ਕਿਧਰੇ ਕਹਾਣੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਪਤਾ ਸੀ

ਏਥੇ ਜੋ ਏਹੁ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਛ ਗਵਾਇਆ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰ
 ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਜੋ ਕਿਰਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਪਰਚਿਆ ਹੈ ॥
 ਯਾਤੇ ਕਿਰਤ ਨਹੀ ਸੀ ਕਰਦਾ ਜਦ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏਹੋ ਆਖਦੇ ਸੋ ਜੋ ਕਿਰਤ ਨਹੀ ਕਰ
 ਦਾ ਨਾਨਕ ਸੁੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਕਿਰਤੇ ਲਗਾਏ ਇਕ ਦਿਨ ਖਟ
 ਭੀ ਰਹਿ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਭੀ ਟੋਲ ਹੈ ਹੁਣੇ ਅਜ ਕਲ ਕਿਤੇ ਫਲ ਹੋ
 ਇ ਪਉਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਅਸਾਡਾ ਗਵਾਇਆ ਨਹੀ ਅਰ ਅਸਾ ਹੋ
 ਰ ਕਿਆ ਕਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੋ ਪਾਸੇ ਹੋਇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ
 ਕਰਹੁ ਜੀ ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਹੈ ਤੇਹਾ ਅਸਾ ਬੋ ਦੁਣਾ ਦਰਦ ਤੈਨੂੰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋਇ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਚ
 ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕੀ ਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਥਾਇ ਖੜੀ ਦੇਖਕੇ ਕਰਨੀ ਜੇਹੀ
 ਕੇਹੀ ਥਾਇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾਂ ਮਿਨਤ ਨਹੀ
 ਲਾਵਣੀ ਅਰ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਖੜੀ ਪਖੋਕੇ ਰੋਧਾਵੇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਰ ਧੀਅ
 ਹੈਗੀ ਹੈ ਪਖੋਕੇ ਰੋਧਾਵਿਆ ਦਾ ਪਟ ਵਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਅਰਥ ਕਹਾਣੀ ਕਰ
 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਾਂ ਉਥੇ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਟੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਕਰਤੇ ਨੂੰ ਭਾ
 ਵੇਗੀ ਸੋਈ ਹੋਇਗੀ ਅਰ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿਤ ਥਾਇ ਰਖੋ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲੀ ਕ
 ਰੇਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਜੈਰਾਮ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਹੈ ਪ
 ਰ ਹੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਆਪਣੇ ਜੀਵ ਦੇ ਜੀਵ ਦੇ ਖਲਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
 ਮਨ ਠੰਢਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ
 ਅਤੇ ਅੰਮ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਸਰਵਾਇ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਜੈਰਾਮ ਮੇਰਾ ਇਥੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਾ ਹੋਇਆ
 ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਪਟ ਵਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦਾ ਮੇਰੇ ਅਖਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਹੈ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਜਾਹਿਗਾ ਹੈ ਮੇ
 ਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਜੈਰਾਮ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁ
 ਰਮਾਈ ਹੋਈ ਸੋ ਉਸੇ ਦੇ ਖਤ ਮੇਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਸਣ ਜੈਰਾਮ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੂੰ ਨਜਰ ਵਿਚ ਰਖਣਾ ਜੋ ਪੈਸਾ ਟੰਕ ਕਿਤੇ ਫਲ ਲਗਾਵੇ ਨਹੀ ਰਾਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਸੁਕਰ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਜੋ ਇਥੇ ਪਰਚਿਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਨਿਤ ਨਿਤ ਏਹੋ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਅ

ਅਰਮੰਜ ਏਹੁ ਗਵਾਇ ਨਾਇ ਨਾ ਏਹੁ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਚੋਰੀ ਯਾ ਠੀ ਕਰਕੇ
 ਧਨ ਖਰਾਬ ਕਰਵਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਟਕੀਏ ਆਪਣੀ ਖਟੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਨੀਗੇਰੁ
 ਖੇਨੀ ਕਪੜਾ ਰੋਟੀ ਦੇਵਾਂ ਹੋ ਸੋ ਜੁਤੁ ਪਾਸੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਰਹਟਾਈਏ
 ਖੇਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਟਾਵਣਾ ਧਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਡਾ ਮਨ ਵਰਤ ਰੁਕਵਾ ਹੈ ਜੇ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਵਢਾ ਰਾਢਾ ਹ
 ਈ ਫਕੀਰ ਦੀ ਭੀੜ ਹਟੀ ਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਜੀਉ ਕਿ ਬਾਦਾ
 ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਘਟ ਜਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋ
 ਟੀਏ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਦ ਜਦ ਲੇਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੋੜ ਕੁਛ ਇਸੇ ਦਾ ਵਾਧਾ
 ਕਿ ਕਲਵਾਂ ਇਸਤੇ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਏਹੁ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਤਾਂ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ
 ਅਸੀਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਆਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਰਾ
 ਮ ਜਦ ਫੇਰ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੋ ਕੁਛ ਵਧੇ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਵਲ ਫਿਕ
 ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਕੁਲਾ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗੁਣੇ ਤਾਂ ਲਖ ਕਖ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲੇ
 ਨੂੰ ਗੁਰੀ ਸਦ ਕਰ ਸਮਝਾਈਏ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੀ ਆਖੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੁਰੀ ਆਖ ਨਾਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨੇ
 ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਤੇਜ਼ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਵਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਈ ਬਾਲਾ ਆਇ
 ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਈਏ ਜੋ ਰਾਮ ਆਖਿਆ ਗੁਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ
 ਖਾਸ ਹਜ਼ੂਰੀ ਯਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੇਨੂੰ ਇਉਂ ਕਰਕੇ ਸਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਤੇ ਹਾ ਜੀ ਤੇ ਪਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਖਬਰ ਦਾਰ ਰਹੇ ਮਤ ਟਕਾ ਪੈਸਾ ਮੇਰੇ ਗੈਰ ਜਾਹਿਗਾਗ
 ਵਾਏ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਗੁਰੀ ਏਹੋ ਆਖਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਬਾਲਾ ਤੇਨੂੰ ਨਾਲ ਗਹਿਆ
 ਦੀ ਲਾਜ ਸਰਮ ਏਹੋ ਗੈਰ ਹਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੈਸਾ ਬਹੁਤ ਜਮਾ ਕਰੇ ਜੋ ਰਾਮ ਦੇ ਆਖੇ ਦੀਤ
 ਬੁਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗੀ ਪਰ ਕਾਲੂ ਦੇ ਅਖੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬੁਗੀ ਲਗੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਹ ਆ
 ਇਆ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤਾਜੀ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀਅ ਵਿਚ ਗੁਮਾਨ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾ
 ਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਫਜ਼ਲੀ ਕਰਵਾ ਹੋਸੀ ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾਜੀ
 ਅਸਾਨੂੰ ਭਟੇ ਤਾਂ ਪਿਉਂ ਗੁਰੀ ਬੁਗੀ ਵਸਤ ਹਈ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਏਹਾਂ ਕੁਖ ਹਈ ਜੋ
 ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਾਹੀਂ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸੁਣੇ ਮਹਤਾ
 ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਇਥੇ ਆਇਕੇ ਕੋਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਹਥ ਆਵੀ
 ਜੋ ਲੈ ਦਾ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਆ
 ਖੀਈਏ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾਜੀ ਬਾਲਾ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀ ਓਹਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਪਰ
 ਉਲਾਮਹਿਤਾਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿਥੇ ਵੇ ਅਤੇ ਸਿਥੇ ਵੇਲੇ ਨਨਕਜੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੈ
 ਈਉਤੇ ਘੜੀ ਅਸਾਂ ਸਿਤਾ ਬੀ ਕਾਬਜ ਕਰਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਨਨਕਜੀ ਵਾਕਈ ਲੇ ਆਪਣੇ
 ਨਲਮੇ ਹੁਪੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰਾ ਆਇਆ
 ਆਇ ਤਲ ਫੇਰੀ ਫੇਰੀਆ ਮਨੀਆ ਬੀ ਬੀ ਜੀ ਨੇ ਨਨਕਜੀ ਦੀ ਅਤੇ ਨਨਕਜੀ ਦੀ ਖਬਰ
 ਉਤ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਨਨਕਜੀ ਚਲੀ ਤ ਓਹੋ ਹੀ ਹੈ ਓਹ ਆਪਣੀ ਚਾਲੀ ਨਹੀ ਹਟ
 ਦਾ ਫਕੀਰ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਓਤੇ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕੋਈ ਆਇ ਕਰ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗੇ ਫਕੀ
 ਉਨੂੰ ਓਹੋ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ
 ਦੇ ਓਪਰ ਇਕ ਸਕੂਲੇ ਆਦਮੀ ਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਰਾਮ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਕਿਸੁਣ ਜੋ ਰਾ
 ਮ ਤੋਂ ਰਾ ਸਾਲ ਜੋ ਮੋਦੀ ਪੈ ਸੋ ਤੂੰ ਓਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ
 ਠਾਣ ਦੀ ਬੇਇਕੋਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਨਕ ਪੇਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਫਿਲ ਨਹੀ
 ਰਦਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਤੇ ਪਾਂਸੇਟ ਸੁਲ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨੇ ਏਹ ਗਲ
 ਟ ਕੇ ਬਦਤ ਹੀ ਗਮ ਖਾਧਾ ਅਰਬਤ ਚਿਤਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਅੰ
 ਤੇ ਆਵੇ ਨੂੰ ਨਨਕੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਅਸਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਸੇ ਸਿ
 ਤਾ ਫਨ ਹੈ ਨਤ ਜਿਸਦ ਖਤ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਨੂੰ ਇਕਿਤ ਲੈ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਗ
 ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੀਟੀ ਸੁਣ ਅਰਫਾਨ ਨੇ ਸਖਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸਣੇ ਜੋ ਰਾਮ
 ਤੋਂ ਰਾ ਸਾਲ ਮੋਦੀ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਓਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਸੋ ਤੂੰ
 ਟ ਮੈਨੂੰ ਮਸਲਤ ਕੇ ਹੀ ਸਣਾ ਹਦ ਸੋ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕਰ
 ਅਗੋਂ ਨਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਤਸਾਹੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਆਵੇ ਸੋ ਕਰਹੀ ਮੈ
 ਰਿਆ ਆਖਣਾ ਹੈ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਤਸਾਹੇ ਹੀ ਆਖੇ ਵਿਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਤੁਹਾ
 ਨੂੰ ਅਜੇ ਪਰ ਤੀਤ ਨਹੀ ਆਵਦੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰੋ ਜੋ ਭਰਾਉਰੀ ਰਖਣੀ ਕਰ
 ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਿਥੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਕੂਲੇ ਦਾ ਖਾਵਦ ਮਾਲਕ
 ਨਨਕਜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਕੂਲੇ ਮਾਇਆ ਨਨਕਜੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਇਸਦੇ
 ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਸਾਠੇ ਸਿਸਾਰ ਦੀ ਪਰ ਜੀ ਕੁਲ ਤਸਾਹੇ ਜੀ ਅ
 ਵਿਚ ਫਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਫਾਰੀ ਲੇਖਾ ਕੋਰੇ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ
 ਟੰਨ ਟਪੇ ਘਟੇ ਕੁਝ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਭੁਟਕਣਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਨ ਬਹੁਜੀ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਸਿਮਾਲ ਦਾ ਜੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿ

ਆ ਕਹਿਣਾ ਪੈਤ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਗਲ ਨਕੋਰੇ ਅ
 ਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਹੀ ਹਾਤ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਤੁਲਸਾਂ ਲੋਹੀ ਨੂੰ ਅਖਿਆ
 ਜੋ ਤੁਲਸਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਰ ਟਾਨਗੀ ਕਰ
 ਕੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦਰ ਸਨ ਦੇ ਜਾਵੇ ਤੁਲਸਾਂ ਲੋਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਗਈ ਜਾਇਕੇ
 ਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਤੁਲਸਾਂ ਅਜ ਤੇ ਕਿਉਂ ਅ
 ਈ ਹੈਂ ਤੁਲਸਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਆਪ
 ਨਾ ਦਰਸਣ ਦੇ ਜਾਵਹੁ ਸੇ ਇਸੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੇਰੇ ਆਈ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਿਉਂ ਸਦਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਸਤੇ ਸਦਿਆ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਜੀਉ
 ਰੇ ਗਾਹੀ ਦੇਵਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚ ਗਲੀ ਖਾਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ
 ਰੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਖਿਆ ਚ ਗਲੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ
 ਪਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵੁ ਫੁਟਾ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਬਾਲ ਪਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵੁ ਲੈ ਆਇਆ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣੀ ਕਰਕੇ ਜਿਤਨੇ ਪਤਾ ਸੇ ਭਾਵੇ ਵਿਚ ਆਹੋ ਸੇ ਪਦਾਇਲੀ ਤੇ ਸੁਣੀ
 ਵਿਚ ਅਢਾਈ ਸੇਰ ਪਤਾ ਸੇ ਆਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਪਰਮਾਏ ਤਾਂ
 ਤੁਲਸਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਏ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਓਹ ਪਲੇਤੀ ਅਤੇ ਮੁਖ
 ਥੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਆਜੀ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ ਵਿਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਪੀੜੇ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਲ ਜੀ ਭੀ ਨਲਤੀ ਆਹੋ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਭੀ
 ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ ਵਿਤ ਬਾਲ ਜੀ ਭੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਿਉਂ ਸਦਿਆ ਹਾਈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਅਗੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁ
 ਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੇਤ ਹਾਏ ਦਰਸਨ ਕੀਤਿਆਂ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਿਕ ਆਹੀ ਸੇ ਇ
 ਸ ਦਾਸ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹਾਨੂੰ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਕੋਲੀਏ ਸਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਿਸਦਾਸ ਪਇਆ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਿਉਂ ਸਦਿਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜਿਉ
 ਕੀਉ ਓਹੀ ਆਖੋ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬੋਲੀ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਰੁ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਖਿਆ ਆਖਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਹਿਸਾਬ
 ਆਪ ਲੈ ਲਵੀਏ ਮੇਰੀ ਏਹ ਜਾਣ ਦਾਹੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕਿਸੇ ਚ ਗਲੀ ਖਾਧੀ ਹੈ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਲੇਖਾ ਲਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਵਿਲਾਸਾ ਵਿਤ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਨ ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹ ਗਲ ਲੇਖੇ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਹੈ ਸਰਮ ਦਾ ਅੰਤ ਮੁਲਾਹਾ ਸੁ

ਵਾਕੀਮੋਕੇਵੀਨਾਹੀਭਾਂਥੇਥੇਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਜੀਤਸੀਮਤ 1489 ਵਗਣਸੁ
 ਦੀਪੰਚਮੀਵਾਲੇਦਿਨਲੇਖਾਕੀਤਵੇਲਤਖਾਨਲੋਦੀਹਾਲਕਿਮਹੀਨਿਆਵਾ
 ਹੁਕਮਪੇਤੀਰੁਪਮੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਨਿਕਲੇਖਾਇਪੀਅਕੇਲੋਇਦੇਇਕੇਵ
 ਥੇਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਜੈਰਾਮਨੂੰਆਖਿਆਲਵੇਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤੋਤੇਰੇਮੁਖੇਅਸੀ
 ਸੁਰਖਰਹੋਇਹਹੁਣਏਹਮੇਰੀਖਾਨਕਿਸੇਹੋਰਨੂੰਸੋਚਿਓਅਤੇਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰ
 ਕਰਤਾਰਹਈਤੁਸੀਰਾਮਏਹਗਲਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸੁਣਕੇਬਹੁਤਬੁਰਿਆਅਤੇ
 ਬੇਬੇਦੇਪੇਰਾਤੇਦੁਰਿਪਾਇਆਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਭੀਰੋਟਣਲਗੀਅਤੇਕਹਿਓਸ
 ਭਾਈਜੀਪਹਿਲੇਤੋਮੈਨਮਾਰੇਅਤੇਪਿਛੇਤੁਸੀਕਿਧਰੇਜਾਵੇਤੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤੋਲੰਖਪੁਰਾਹੋਇਚੁਕਾਹੈਅਤੇਫੇਰਪਾਟਦਧਜਾਵੇਤੋਤੁਸੀਕਿ
 ਓਜੀਜਾਲਵਿਚਪਉਦੇਹੋਓਅਤੇਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿਆਭਾਈਨਾਨਕਜੀਅਗੇਮੈਕ
 ਫੁਜਾਣਵਾਸਾਕੁਫੁਨਾਹੀਜਦਵਾਸਾਪਰਹੁਣਮੈਨੂੰਦੇਸਿਰੇਪਰਤੀਤਆਈਹੈ
 ਅਤੇਹੁਣਮੇਰਾਤੁਸੀਗੁਲਾਬਖਸੇਜੀਮੈਭੁਲਾਹਾਂਜੋਸੀਤੇਰੀਫੇਰਨਾਨਕੀਦਾਕਹਿ
 ਆਖਾਤਰਤੁਲੇਨਾਹੀਲਿਆਇਆਤੋਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇਕਹਿਆਹੋਭਾਈਨਾਨਕ
 ਜੀਜੋਕੁਫੁਪਾਟੇਗਾਤੋਮੇਜਬਾਬਕਰਾਹੀਜਿਥੇਕਿਥੇਤੋਫੇਰਜੈਰਾਮਨੇਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨ
 ਕੀਨੇਭਾਈਬਾਲੇਨੇਕਹਿਆਜੋਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖੇਤੋਭਾਈਬ
 ਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਕਹਿਆਜੋਗੁਰੂਜੀਤੋਤੋਕੋਈਜਾਹਰਾਪੀਰਹੈਅਤੇਤੈਨੂੰਤਾਅਗੇਹੀ
 ਕਿਓਕਰਖਬਰਹੋਇਜਾਂਦੀਹੈਪਰਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਤੈਨੂੰਭੋਣਾਅਤੇਭੁਣਦਈਆਦੋਣਪ
 ਏਮਿੰਨਤੋਕਰਦੇਹੈਨਅਤੇਤੁਸੀਕਰਤਾਰਵੇਲਵੇਖੋਅਰਮੇਭੇਪੁਰਮਿਹਿਰਕੋਰਜੀ
 ਤੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਭਾਈਬਾਲਾਤੇਰਾਭੀਆਖਿਆਫੇਰਿਆਨਹੀਜਾਂਦਾ
 ਤੋਬਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਅਤੇਭਾਈਏਜੈਰਾਮ
 ਨੇਬਾਲੇਨੂੰਆਖਿਆਜੋਸੁਣੇਭਾਈਬਾਲਾਅਜਬੁਧਅਸਾਨੂੰਨਦੇਸਿਰੇਨਾਨਕਜੀ
 ਵਿਤਹੈਤੋਇਕਸੇਪੇਤੀਰੁਪਮੇਨਾਨਕਜੀਨੂੰਨਬਾਬਪਾਸੇਚੁਕਾਇਮਿਲੇਅਤੇਸਤਾਰੇ
 ਸੈਰੁਪਾਹੋਰਮਿਲਿਆਮੇਸਗੀਤੋਜੈਰਾਮਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਨੇਆਪਣੇਪਰਮਾਂਦੇ
 ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਰੁਪਮੇਲੈਕੇਖਾਪਣੇਹੁਣੇਆਇਥੀਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਕਾਭਾਨਿਆਵ
 ਲੇਲੋਕਾਹੋਸੈਸਭਬਾਬੇਲੋਕਜੀਨੂੰਆਇਕਰਮਮਥਾਪਲਗੇਦੇਵਣਅਤੇਵ
 ਧਾਈਆਦੇਵਣਲਗੇਹੋਦੁਰੀਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਭੀਦੋਵੇਬਨੇਖੁਸੀਆਮਨਾਟਣਲ
 ਗੇਜੋਬਾਬਾਨਾਨਕਨੇਮੇਰੀਖਾਨਨਏਸਿਰੇਉਠਾਇਆਹੈਅਤੇਆਪਸਮੈਕਹਿ

ਟਲਗੇਕਿਹਮਨੇਸਦਿਅਾਥਾਜੋਕਾਕਾਨਨਕਨੇਮੇਦੀਖਾਨਛੇਛਿਅਾਤੋਹਮ
ਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੋਇਥੇਤੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਭਦੀਤਰਫਤਜੀਮਕਰਨਲਗੇ
ਤਾਬਾਬੇਨਨਕਜੀਦੀਚਾਲੀਓਹੋਜੋਕੋਈਕੁਛਆਣਕਰਮਾਗੇਸੋਈਦੇਦਾਜਾ
ਦੈਅਟਕਾਦੈਨਾਹੀਇਸੀਥਾਤਪਰਸਭਕੋਈਖੁਸੀਜਾਦੈ।

॥ਅਗੇਸਾਖੀਗੁਰਨਾਨਕਦੀਕੁਰਮਾਈਦੀਚਲੀ॥

ਤਸੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਓਸਤੋਕਹਵੇਤਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਕੋਈਅਵੇਸਭਦੀਜਾਚਨੀ
ਪ੍ਰੀਕਰਨਾ।ਤਾਂਇਕਦਿਨਮੁਲਾਚੇਦਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਵੇਖਿਗਿਆਮੁਲਾਪਦਵਾ
ਗੀਜੀਪਖੋਕੋਰੰਧਾਵਿਆਦਾਘਰਵਟਾਲੇਵਿਚਸਾਨਤਾਮੁਲੇਜੈਰਾਮਦੇਘਰਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀਦੇਪਾਸਸਗਨਭੋਜਿਆਸੀਮਤੀ੫੫੦ ਵਿਚਸਗਾਈਲੋਕੇਬ੍ਰਹਮਣ
ਆਇਆਤੇਬੇਬੇਬਡੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈਲਗੀਆਵਧਾਈਆਮਿਲਦਤਬੇਬੇਜੀਸੋਗ
ਈਕਰਮਨੇਤਾਜੈਰਾਮਨੇਚਿਨੀਲਿਖੀਕੇਸਰਛਿਣਕਿਆਤੇਮਹਿਤੇਕਾਲੂਨੂੰਅਤੇਅੰਮੀ
ਬੀਬੀਨੂੰਖਬਰਘਲੀਅਤੇਵਧਾਈਦਿਵਾਇਛੇਜੀਅਤੇਸਦਾਇਭੋਜਿਆ
ਸਭਪਰਦਾਰਨੂੰਜੋਤੁਸੀਆਂਦੇਤਾਂਚੋਕੜਖਰਚੀਏਤਾਂਕਾਲੂਨੇਸੁਣਿਆਸੁਕਕਰ
ਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਜੈਰਾਮਖਬਰਲੋਕੇਆਇਆਸੀਛਿਸਦਾਮਹਾਖੰਡਨਲ
ਆਪਣੀਹਥੀਭੁਰਿਆਅਤੇਅੰਮੀਬੀਬੀਜੀਬਡੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈਪਰਮੇਸਰਦਾ
ਬਿਨਵਾਦਕਰੇਬਹੁਤਬਹੁਤਅਤੇਕਰੇਬਿਨਓਨਿਰੰਕਾਰਹੋਜਿਸਦੀਕਿਰਪਾਕ
ਰਕੇਏਹਨਾਨਕਪੁਤ੍ਰਮੇਰੇਘਰਵਿਚਹੋਇਆਅਤੇਫੇਰਬਡੀਕਿਰਪਾਏਹੋਜੋ
ਨਾਨਕਜੀਦੇਸੁਆਰਥਦਾਦਿਨਹੋਇਆਹੈਅਤੇਮੈਂਬਲਹਾਰਹਾਉਸਮੂੰਹਥੀ
ਜਿਸਦੇਮੂੰਹੋਨਾਨਕਜੀਦੀਕੁਰਮਾਈਦੀਖਬਰਸੁਣੀਹੈਅਤੇਵਧਾਈਦਿਤੀਹੈ
ਗਤਨੂੰਜਿਤਨਕਬੀਲਾਵੇਦੀਆਂਦਾਆਹਸਾਰੇਪਰਦਾਰਨੂੰਸਦਕੇਗਾਵਣ
ਬਠਾਇਆਅਤੇਸੋਭੇਮਿਲਕੇਸਾਹੀਕੀਟੀਆਂਏਹੋਆਖਨੋਜੈਸਾਤੂੰਬੇਦੀਆਂਦੇ
ਬਿਸਟਿਚਨਾਨਕਭੁਲਾਜੀਓਪੈਦੇਹੋਇਆਹੈਸਾਡੀਕੁਲਦਾਸੁਰਜਰੋਸਨਹੋਇ
ਆਹੈਜੋਧਰਮਦੀਕੁਰਮਾਈਹੋਈਹੈਅਤੇਅਸਾਡੀਕੁਲਨਿਰਮਲਗੀਤੀਹੈਸ
ਅਤੇਅੰਮੀਬੀਬੀਨੂੰਆਪਣੇਪੇਕਿਆਨੂੰਮਾਝੇਵਧਾਈਲਿਖਭੋਜੀਤਾਅੰਮੀਬੀ
ਬੀਦਾਪਿਓਰਾਮਾਜਾਤਦਾਸ਼੍ਰੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਨਾਨਕੇਅਤੇਮਹਿਤੇਕਾਲੂਦੇ
ਸਹੁਰੇਭਿਨਾਦੀਤਰਫਖਬਰਭੋਜੀਹੈਅਤੇਆਖਭੋਜਿਆਜੋਤੁਸੀਆਂਦੇਤਲੰਦੇ
ਡੀਤਾਂਰਲਕੇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੀਏਅਰਚਲਚੋਕੜਖਰਚਕਰੀਏਤਾਂਉਥੇ

ਨਨੀ ਭਿਰਾਈ ਆਈ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਕਿਸਨ ਅਤੇ ਨਲ ਰਾਮ ਜੋਰੇ ਆਇਤਿਲਦੇ
 ਰੂਪੀ ਰੇਕਾਲ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਬਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਫੇਰ ਭਿਲਦੇ ਰੂਥ ਅਕਠੇ ਹੋਇ ਕਰ
 ਚਲੇ ਕਾਲ ਤੇ ਲਾਲੂ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਅਤੇ ਕਿਸਨ ਸ੍ਰੀਗੜ੍ਹ ਅ
 ਤੇ ਨਨੀ ਭਿਰਾਈ ਛੋਮ ਆਦਮੀ ਭਿਆਰ ਹੋਏ ਦੋਇਨ ਫਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲ ਅਤੇ
 ਚਰ ਹੋਰ ਸਭੇ ਬਾਰਾਂ ਆਦਮੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਨ ਚਲੇ ਪਰ ਰਾਮੇ ਸ੍ਰੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਬਹੁਤ
 ਕਠੂ ਲੀਤ ਖਰਚ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਦ ਟੁਫਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਭ ਪਾਸ
 ਵਿਦਾ ਹੋਵਣ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਅਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇਆ
 ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਕਾਲੂ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਗੁਰ
 ਜਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਸੀ ਚੋਕੜ ਖਰਚਨ ਜਾਰੇ ਆਹੋ ਪੱਥਰ
 ਰੋਧਾਏ ਅਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਕਾਲ ਅ
 ਗੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਹਈ ਖਬਰ ਦਾ ਰੋਵੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਾਇਜੀ ਮੇਨੂੰ
 ਵਿਸਵਾਸ ਪਾਤਿਓਹੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਕਾਲੂ ਮੇਨੂੰ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ
 ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਅਗੇ ਸਾਧ ਹੈ ਮਤਕੋਈ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨ ਗਾਇਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮੁਹਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਇਜੀ ਤਸੀ ਪਰਮੇਸ
 ਰ ਨੇ ਜਖ ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਗੋਂ ਤਸੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕਰਕੇ ਆਖੇਜੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜਾਹੁ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਮੁਥਾਹੁ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਗੋਂ
 ਮਤੇਰੇ ਹਛੇ ਹੋਵਨਗੇ ਪਰਮੇਰੇ ਹੋਵਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕ
 ਵਮਾ ਤੇ ਹਥ ਲਾਵੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਮਥਾ ਚਮੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਵੇਦੇ ਹਥ ਜੋੜ
 ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਆਖੇ ਅਤੇ ਜੋਰਾਮ ਨੂੰ ਭੀ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਨੀ
 ਸਾਈ ਦੀ ਪਨਾਹ ਹਈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਭ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਛੁੱਕ
 ਤੇ ਤੇਸਵਰ ਹੋਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਨ ਚਲੇ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇ ਪਰ
 ਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਰਵਰੇ ਅਗੇ ਵਧਾਈ ਆਮਿਲ ਨਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਚਾਰ ਲਾਲ ਭੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਰਾਮ
 ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਕਿਸਨ ਅਤੇ ਨਨੀ ਭਿਰਾਈ ਭੀ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਰੂਮੇਟਾਂ ਭੀ
 ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਤੋਂ ਓਠ ਕਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ
 ਨਾਨਕੀ ਕਲਾ ਵਿਆ ਪੈਰਾਤੇ ਫਹਿਪਿਆ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤ ਤੇ ਮ
 ਥਾ ਚਮਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਗਾਇਜੀ ਤੇ ਜੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ

ਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕੁਲ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਹਈ ਗਇ ਜੀਨੇ ਤੇ ਰਾਮ ਬਾਉ ਮਣਾ ਆ
 ਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਸਰ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਹੋਵਾ ਨਾਨਕ
 ਦਾ ਮਥਾ ਚੁਮਿਆ ਅਰ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਮ ਬੀਬੀ
 ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਾਹੇ ਲਾਭੁ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਲਾ
 ਭੁ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਦਿਚ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਅਖਿਓਸ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੇ ਅਸਾ
 ਨੂੰ ਕੁਲ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਪਰ ਅਗੇ ਦੀ ਖਬਰ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣੈ ਪਰਮੇਸਰ ਤਾਂ
 ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਨੇ ਰਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰ ਉਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਤਾਂ ਨਾਨੇ ਰਾਮੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਦਿਚ ਲੀਤਾ ਪਰ ਗਲ ਦਿਚੇ ਛੇਤੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਰਾਮਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਧਰ ਓਧਰ ਮੰਗਤ ਭ੍ਰਿਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਨਾਨੀ ਭ੍ਰਿਕਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਤੇ ਛੇਤੀ ਇਸਨੂੰ ਗਲ ਦਿਚੇ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨੇ ਭ੍ਰਿਕਾਈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ
 ਜਾਂ ਮੇ ਬੀਬੀ ਰੁਪਮੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵਰਸਾਵਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਰ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ
 ਤਾਂ ਨਾਨੀ ਭ੍ਰਿਕਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਵੀਹ ਰੁਪਮੇ ਵਰਸਾਵਾ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਕੋਈ ਮੰਗਤ ਭ੍ਰਿਕੋਈ ਨਹੀਂ ਏਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਨੀ ਤੁਲਸਾ
 ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਸਦ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਦਾ ਸੀ ਗਈ ਸਹਰ ਦਿਚੇ ਮੰਗ
 ਤਿਆਨੂੰ ਬੁਲਾਵਣ ਤਾਂ ਫੁੱਫ ਕਰ ਤੁਲਸਾ ਮੰਗਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਬੀਬੀ ਰੁਪਮੇ ਫੇਰ ਵਰਸਾਵਾ ਕੇ ਟਕੇ ਮੰਗਾਇ ਕਰ ਵਰਸਾਵਾ
 ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਸ੍ਰਿਕਾਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਬੋਟੀ ਜਿਸਤਰ ਤੇ ਆਖੇਗੀ ਸੋਤਿਉ ਹੀ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਟਕੇ ਮੰਗਾਵੇ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਨੇ ਨੂੰ ਆ
 ਖਿਆ ਹੋ ਕਿਸਨ ਵੀਹ ਰੁਪਮਾ ਦੇ ਟਕੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਕਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਦ
 ਸਰੁਪਮੇ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸੇ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਿਕੇ ਲੈ ਆਉ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਮਾ ਦੇ ਟਕੇ ਆਪ
 ਟੇ ਪਾਂਸੇ ਕਿਸਨ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਭੇ ਪੇਤੀਸ ਰੁਪਮਾ ਦੇ ਟਕੇ ਆਏ ਕਿਸਨੇ ਨੇ
 ਟਕੇ ਵੀਹ ਦੇ ਪਿਤ ਰਾਮੇ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਦਸਾਂ ਦੇ ਟਕੇ ਅੰਮ ਭ੍ਰਿਕਾਈ ਦੇ ਹਥ ਦੇ ਕੇ
 ਪੰਜ ਦੇ ਆਪ ਟੇ ਪਾਂਸ ਰਖੇ ਸਭੇ ਟਕੇ ਵਰਸਾਵਾ ਕੀਤੇ ਵੀਹ ਦੇ ਟਕੇ ਰਾਮੇ ਨੇ ਵਰਸਾ
 ਅਤੇ ਦਸਾਂ ਦੇ ਟਕੇ ਨਾਨੀ ਨੇ ਵਰਸਾ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦੇ ਟਕੇ ਮਾਮੇ ਕਿਸਨੇ ਨੇ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸਭੇ
 ਪੇਤੀਸ ਰੁਪਮਾ ਦੇ ਟਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉਤੇ ਵਰਸੇ ਸੰਮਤ ੧੫੫੦ ਪੰ
 ਦ੍ਰਾਸੈ ਪੰਜਾਹ ਅਤੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰਵਾਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਕੁਲੇ
 ਮਹਾਰਤ ਨਾਲ ਕਉਣ ਕਉਣ ਚਲੇ ਕਾਲੇ ਰਾਮ ਕਿਸਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ

ਭਈਏ ਸੈਰਾਮਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਈਆਂ ਸੈਰਾਮ ਪਲਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰਨਫਰਚਾ ਕਰ
 ਅਤੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਪਲਤੇ ਨੇ ਅਤੇ ਸੈਰਾਮ ਨੇ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਕੇ ਭੁੱਜਿਆ
 ਪੱਥੇ ਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਫਿਰਾਓ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪੱਥੇ ਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਦਾ ਚੋਧਰੀ ਜਿਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਸੀ ਜਿ
 ਸਦਾ ਪਟਵਾਰੀ ਮੁਲਾ ਚੰਦਰ ਹੋਸੀ ਤਿਸਦੇ ਪਰ ਸਾਇਕਰ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਖਬਰ
 ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਹਿਤਾ ਮੁਲਾ ਜੀ ਸੁਖੀ ਰਹੇ ਰਾ ਅਗੇ ਮਹਿਤਾ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਨਮਸਕਾਰ
 ਪਾਧਾਜੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਾਰਿਆ ਪਾਧਾਜੀਆ ਪਦਾ ਅਵਣਾ ਕਿਉ ਕਰ ਹੋਇਆ ਹਿਤਾ ਨ
 ਯੋਕਹਿਆ ਮੁਲਾ ਜੀ ਮੇਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੈਰਾਮ ਨੇ ਮੇਂ ਕਹਿ
 ਆਹੈ ਜੋ ਪਾਧਾ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਖਬਰ ਕਰਿ ਆਓ ਜੋ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਲਾ
 ਲੁ ਰਾਮ ਕਿਸਨ ਸੈਰਾਮ ਆਏ ਹੋਨ ਸੇਮੇਂ ਇਸਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਤਾ ਮੁਲੇ ਆ
 ਖਿਆ ਪਾਧਾਜੀ ਆਵਨ ਸੇਰੇ ਸਿਰ ਮਸਤਕ ਪਰ ਅਵੇਤਾ ਆਇਤਵਾਰ ਦੋਸਮੀ ਨੂੰ ਪੁ
 ਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਪੱਥੇ ਕੇ ਗਿਰਾਇ ਵਿਚ ਜਾਇਵੇ ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਨੇ ਸਮਿਆਨ ਕਰ ਰ
 ਖਿਆ ਸੀਤਾ ਜਾਇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਪਲਤੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਚੋਕਤ ਖਰਚਿਆ ਅਤੇ
 ਵਧਾਈ ਦੇਇਕਰ ਲੈਕਰ ਜੋ ਕੁਛ ਰਾਹੁ ਰੋਸ ਸੀ ਸੋ ਸਭੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਵੇਹਾ ਦੀ ਤਰਫੇ
 ਰੂਪਰ ਸਿਨਤਾ ਹੋਈ ਬਹੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈਆ ਪਰਮਾਨੰ
 ਦ ਪਲਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਭੀ ਭਈਏ ਮੁਲੇ ਪਾਸੇ ਮੰਗੇਤਾ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਪਲਤੇ ਨੇ ਮੁਲੇ
 ਚੋਣੇ ਨੂੰ ਇਕੀਤ ਲੈ ਛੇਠਾ ਅਤੇ ਸਭੁ ਸਰੀਕੀ ਦੀਆਂ ਬਾਰਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦਿ
 ਆ ਕਰਦਿਆ ਵਿਚ ਏਹੁ ਗੀ ਗਲ ਕਹੀ ਜੋ ਦੇਖੋ ਮਹਿਤਾ ਮੁਲਾ ਜੀ ਨੀਗਠਗੀ ਜੁਆ
 ਨਹੈ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਸਿਆਣੀ ਹੀ ਪੈਂ ਸੋਤੁ ਸੀ ਸਾਹੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੀ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਨੇ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਜੋ ਭਈਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਤਰ ਜਮਾਂ ਰਖੇਇ
 ਕਟਾਰੀ ਆਸਾਨੀ ਮੁਹਲਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਬਰਸ ਦੀ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਹਫ਼ਾ ਸਾਹਾ ਸੁ
 ਧਾਇਕਰ ਲਿਖ ਭੇਜਾਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੁ ਲਾਲ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਪਲਤਾ ਅਤੇ ਸੈਰਾਮ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਆਏ ਵੜੇ ਜਤ ਪਤ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਧਾਈਆਂ ਮਿਲਣ ਲਗੀਆਂ ਰ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਸਰੀਕਣੀਆਂ ਸਵਕੇ ਗਾਵਣ ਬਹਾਲੀਆਂ ਤਾਂ ਚੋਬੇ ਦਿਨ ਕਾਲੁ ਅ
 ਤੇ ਲਾਲੁ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਆਵਣ ਲਗੇਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਮੇਟੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਨਕ
 ਜੀ ਕੁਛ ਆਪਣੀ ਵਧਾਈ ਅਸਾਨੀ ਕੀ ਵੇਵਹੁ ਜੀਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਕੀ ਲੈਣਾ ਪੈ ਅਸਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁ ਕਮ ਹੋਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੀ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਕਾਈ ਭੁਲੀ ਵਸਤ ਦੇਵਹੁ ਜੀਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁ

ਈਫਸਤਲੋਂਦਾਹੋਪਰਭੁਲੀਫਸਤਤੇਰੀਜਹੋਇਜਾਸੇਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁ
 ਰਜੀਜੇਕਾਈਭੁਲੀਫਸਤਦੇਵਗਤਮੇਰੀਜਕਿਓਹੋਵਗਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਤੁਸੀਮਿਠਾਸੀਲੋਕਹੋਅਤੇ ਅਗਲੀਗਲਤੁਸੀਜਾਣ
 ਦੇਨਹੀਤਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੇਹੇਨਨਕਜੀਕਾਈਭੁਲੀਫਸਤਜਾਣਦੇ
 ਹੋਤਸੋਈਅਸਨੂੰਦੇਵਹੀਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਅਸਤੀਨ੍ਹਤ
 ਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਸੋਕਿਥੇਹਈਸੋਈਅਸਨੂੰਲੋਕੀਦਾਆਹਤਮਰਦਾਨੇਉਠਕ
 ਰਤਾਜੀਮਕੀਤੀਅਤੇਕਹਿਓਸਹੇਗੁਰੂਜੀਜਿਥੇਤੁਧਰਖਿਆਹੋਵੇਗਾਓਥੇਹੀ
 ਪਇਆਹੋਵੇਗਾਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆਪਣੇਗਲੇਥੀਚੋਲਣਮਰਦਾਨੇਨੂੰਲ
 ਹਿਦਿਤਾਤਮਰਦਾਨੇਚੋਲਣਆਪਣੇਗਲੇਪਾਇਲਇਆਤਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨੇਆਤੁਇਕਅਸਾਭਬਚਨਮੰਨਤਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਫ
 ਰਮਾਈਏਗੁਰੂਜੀਤਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆਖਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਤੁਵੇਦੀ
 ਆਦਾਮਿਠਾਸੀਹੋਅਤੇਤੁਹੋਰਸਪਾਸੇਮੰਗਣਨਹੀਤਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁ
 ਰੂਜੀਮੇਏਹੁਗਲਮੰਨੀਪਰਜੀਤੁਸੀਸਾਡੀਸਾਰਵਿਚਰਹੋਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਕਰਤਾਰਸਭਨਦੀਸਾਰਵਿਚਹੋਤਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਅਗੇਮਥਾਵੇਕਿਆਤਸਰਬਪਰਵਾਰਘਰਨੂੰਵਿਦਿਆਹੋਏਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਦੀਚਾਲੀਓਹਾਹੀਰਹੀਜੇਕਦੀਮਦੀਆਹੀਭੁਟੇਕੋਈਸਾਧਸਿਤਫਕੀਰਆ
 ਵੇਜੇਸੁਆਲਆਇਕੋਕਰੇਖਾਲੀਕੋਈਨਜਾਵੈਅਤੇਲੋਕਵਿਚਭੀਏਹੋਗਲਮ
 ਸਾਹੁਆਣਹੋਈਜੇਨਾਨਕਜੀਰਾਮਦਾਸਾਲਾਦੇਖੋਅਜਕਲਕਿਧਰੇਨਿਕਲਜ
 ਦਾਹੋਏਹੋਗਲਪਈਆਹੋਵਨਜਿਥੇਕਿਥੇਅਤੇਥੇਥੇਨਾਨਕੀਨੂੰਅਤੇਭੁਈਏਜੇ
 ਰਾਮਨੂੰਭੀਆਣਆਣਕੇਏਹੋਆਖਣਕਿਸੁਣਜੇਰਾਮਸਾਨੂੰਏਹੀਸੁਧਦੀਹੋ
 ਜੇਅਜਭੀਅਤੇਕਲਭੀਨਾਨਕਨਿਕਲਿਆਖੜਜਾਣਅਸੀਤੋਰੇਮੁਢਕਦੀਮਦੇ
 ਮਿਤ੍ਰਹਾਂਤਤੂੰਆਖਦੇਹਾਜੇਇਸਸਾਲੇਦੇਪਛੇਨਬਾਬਦੀਫਲੋਤੋਰੀਪਤਰਹੇਤੋ
 ਨੰਭਭਰਨਨਪੰਜਾਵੈਤਜੇਰਾਮਘਰਆਇਕਰਬਾਤਕਰੇਦੇਖਪਰਮੇਸਰ
 ਦੀਬੀਦੀਲੋਕਏਹਆਖਦੇਹੈਨਮੇਕਿਆਕਰਨਾਨਕਦੀਚਾਲੀਓਹੀਚਲੀ
 ਜਾਵੀਹੈਤਨਾਨਕੀਆਖੇਦੇਖਣਮਹਾਰਾਜਸ੍ਰੀਲੋਕਦੇਕਹੇਮਤ੍ਰਗੁਮਣਅ
 ਤੇਜੇਰਾਮਅੰਦਰੇਅੰਦਰਗਿਣਤੀਆਖਾਵੇਪਰਬਾਹਿਰੇਸਹੁਨਕਢੋਤਇਸੇ
 ਤਰਾਂਕਿਤਨਕਚਿਰਬੀਤਿਆਤਇਕਦਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਪੇਹੀਜੇਰਾਮ

ਨੁਆਣਕੇਆਭਈਆਜੈਰਾਮਜੀਸਭਕਾਰਕਹਿਸਾਬਦਿਵਾਈਐਬਹੁਤ
 ਵਨਹੋਏਹੈਨਲੇਖਕੀਤਿਆਂਤਾਂਜੈਰਾਮਨਬਾਬਦੇਪਾਸਆਇਆਅਤੇਅ
 ਤਜਕੀਤੀਓਸਨਬਾਬਸਾਹਿਬਸਲਾਮਤਨਾਨਕਆਪਕਮੇਦੀਅਰਜਕਰਦਾ
 ਹੈਜੈਹਿਸਾਬਸਭਕਰਲਵੇਤਾਂਬਹੁਤਭੁਲੀਬਾਤਹੈਤਾਂਨਬਾਬਨੇਅਖਿਆਅਵੇ
 ਜੈਰਾਮਨਾਨਕਕੋਬੁਲਾਇਕਰਲਿਆਓਤਾਂਜੈਰਾਮਨੇਨਿਧੇਬ੍ਰਹਮਣਕੋ
 ਭੇਜਕਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕੋਬੁਲਾਇਭੁਜਿਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਹੀਆਂਲੈਕਰਅ
 ਏਤਾਂਜੈਰਾਮਭੁਜਿਅਤੇਨਾਨਕਜੀਭੀਨਬਾਬਦੀਕਚਰਿਤੀਮੈਆਏਬਾਬਾਨਾਨਕ
 ਜੀਬਹੁਪ੍ਰਸੰਨਮਨਹੁਏਹੁਏਹੈਆਇਨਬਾਬਕੋਸਲਾਮਕੀਤੀਅਤੇਵਹੀਆਂਭੀ
 ਸਾਬਹੀਲੈਪਉਚੇਸਿਤਾਂਅਗੋਨਬਾਬਨੇਕਹਿਆਅਹੋਮੇਦੀਤੇਰਾਕਿਆਨਾਮ
 ਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਨਬਾਬਸਲਾਮਤਮੇਰਾਨਾਮਨਾਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈਤਾਂ
 ਨਬਾਬਨੇਅਖਿਆਅਹੋਜੈਰਾਮਮੈਨੇਤੇਕੁਛਨਹੀਸਮਝਿਆਜੋਮੇਦੀਨੇਕਿ
 ਆਕਹਿਆਤਾਂਫੇਰਜੈਰਾਮਨੇਫਰਸੀਵਿਚਨਬਾਬਕੋਕਹਿਆਹੈਨਬਾਬਜੀ
 ਜਿਸਕੋਆਪਬੇਚੁਨਬੇਨਬਨਐਰਸੁਬਾਜਿਸਦਾਰੰਗਰੂਪਨਮੂਨਕੋਈਨ
 ਹੀਹੈਓਸਕਰਨਹਾਰਕੀਸਿਫਤਕਰਨੇਵਾਲਾਬੰਦਾਹੈਨਬਾਬਨੇਏਹਸੁਨਕ
 ਰਕੇਹਸਿਆਅਤੇਆਖਿਓਸਜੈਰਾਮਮੇਦੀਕਬਿਆਹੁਕੀਆਪੈਕਿਨਹੀ
 ਤਾਂਜੈਰਾਮਬੋਲਿਆਨਬਾਬਸਾਹਿਬਮੇਦੀਕਬਿਆਹੁਅਬਹੋਨੇਵਾਲਾਹੈਆ
 ਪਕੀਮਿਹਰਬਾਨੀਹੋਵੇਗੀਤੇਅਬੀਬਿਆਹੁਹੋਜਾਵੇਗਾਤਾਂਨਬਾਬਨੇਹਸਕਰ
 ਕਿਹਾਸੀਕਰੀਸੀਜੋਮੇਦੀਤਬਹੀਕਹਿਤੇਹੈਮੈਓਸਕਰਨਹਾਰਕਾਬੰਦਾਹੈਜਿਸ
 ਕੋਬੰਦਪੁਰਾਨਕਿਤਾਬਕੁਰਾਨਨੇਤੁਨੇਤੁਕਹਿਤੇਹੈਜੋਬ੍ਰਹਿਸਾਬੁਪੈਜਿਸਦਾਹਿਸਾ
 ਬਕੋਈਨਹੀਪਾਇਆਜਾਦਾਸੋਓਹਸਭਸਿਫਤਕਸਾਹਿਬਜੋਹੈਤਿਸਕਾਬੰ
 ਦਾਹੈਸੋਏਹੁਬਾਤਉਤਨਾਓਰਸਚੀਹੈਜਬਤਕਏਹੁਬਿਆਹਿਆਨਹੀਅਰ
 ਜਬਇਸਦੀਐਰਤਇਸਦੇਪਰਮੇਆਵੇਗੀਤਬਸਿਫਤੀਬੰਦਾਹੋਗਾਕਿ
 ਨਹੋਗਾਪਿਛੇਜਪੀਤਪੀਰਿਖੀਮੁਨੀਕਿਤਨੇਹੀਪੀਰਫਕੀਰਹੁਏਹੈਜਬਐਰਤੋ
 ਕੇਅੰਗਉਨੇਨੇਦੇਖੇਹੈਤਬਓਨਕੀਮਤੁਟਿਕਾਣੇਨਹੀਰਹੀਅਣਗਿਣਤਹੀਐਸੇ
 ਹੁਏਹੈਤਾਂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤਿਸਕਉਉਤਰਦੇਤੇਭੁਏਕਿਹੈਨਬਾਬਜੀਜਿਨਾਂਦੇ
 ਮਨਵਿਚਪਰਮੇਸਰਦਾਪ੍ਰੇਮਪੁਰਾਨਹੀਉਨਕੀਏਹਾਬਾਤਹੈਅਹੋਜਿਨਦਾਮਨ
 ਪਰਮੇਸਰਨਾਲੋਕਦੀਵਿਥਨਹੀਕਰਦਾਹਰਫਕਤਬੰਦਗੀਮਨਮੇਪਰਮੇਸਰ

ਦੀ ਜਿਨ ਦੇ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਬਣਦੇ ਯਕਦੀ ਦੁਰ ਨ
 ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਕੇ ਆਰਤ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਆਰਤ ਕੀ
 ਦੇਹ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਮਿਸ਼ਹਰੁ ਰਮਣ ਮਲਮਤੁ ਸੇ ਭੁਗੀ ਹੈ ਮੇਸੀ ਆਰਤ ਕਾ ਬਲ ਉਨ ਓ
 ਪਰ ਨਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਓਹ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਤਿ
 ਸਕੇ ਜਪ ਕੇ ਤਬ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵਿਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪਰ ਮੇਸਰ ਮੇਂ ਦੇਖ ਕਰ ਆ
 ਰ ਬਾਭ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਸਕੇ ਸੁਨੇ ਨਾਨਕ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਫਹੀ
 ਉਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਮਾਏ ਟਕੇ ਬਹੁਤ ਲੁਟਾ ਫੁਟਾ ਹੈ ਤੁਸਾਣਾ ਨਹੀ ਮੁਸਕੇ ਮੇਂ ਓ ਲ
 ਤਖਾ ਲੋਦੀ ਹੋਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਲੇਖਾ ਲੀਜੀਏ ਜੋ ਕੁ
 ਫੁਹਮਾਰ ਹਿਸਾਬ ਨਿਕਲੇ ਸੋ ਆਪਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੇ ਦੀਜੀਏ ਨਹੀ ਤਉ ਨ ਦੀਜੀਏ
 ਸੁਣ ਸਚ ਅਈ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜੈ ਰਾਮ ਇਹ ਮੇਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸੋ
 ਪਰ ਬੋਲ ਦਾਹਿਤ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਮੇਂ ਦੀ ਸਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੇਂ ਦੀ ਖ
 ਤ ਫਾਲਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਬੁਲਾਏ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਆਦਮੀ
 ਬੁਲਾਏ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਨੇ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ
 ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇ ਨਾਨਕ ਸੋ ਹਿਸਾਬ ਲੋਏ ਤੁਮਤ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਨੇ ਕਹਿਆ ਬੁਲਾਏ ਬਾਬ
 ਸਲਾਮਤ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਕਿਸ ਦੀ ਤਰਫ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਨਿਕਲਦਾ
 ਹੈ ਆਮਦਨ ਖਰਚ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਲੋਕ ਨ ਬਾਬ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ ਨਾਨਕ ਮੇਂ ਦੀ
 ਲੁਟਦਾ ਹੈ ਅਰ ਪੇਸੇ ਫੁਕੀ ਫਾਨੀ ਦੇ ਦਾਹੇ ਹੋਰ ਬਾਤ ਨ ਬਾਬ ਦੀ ਸੁਨ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇ ਦੀ
 ਹੀ ਮਨ ਭੁਟ ਦੀ ਬਾਤ ਹੋਈ ਕਿ ਨਾਨਕ ਹਮਾਏ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀ ਕੁਛ ਦੇਤਾ ਬਾਏ ਹੁਸਨ ਕੇ
 ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪੇਸੇ ਰਮਾਰੀ ਤਰਫ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਓਨੇ ਤਬ
 ਦੇਓ ਗਾ ਜਬ ਤੇ ਰੇਸੇ ਲੈ ਲਓ ਗਾ ਅਰ ਫੇਰ ਮੇਂ ਦੀ ਖਾਨੇ ਪਰ ਬੈਠਨੇ ਭੀ ਨ ਪਾਏ ਗਾ ਆਰੇ
 ਕੋ ਤੁਨੇ ਕਬੀ ਰਿਸਦ ਤ ਨਹੀ ਵਈਏ ਫੇਰ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਪਾਂਚ ਦਿਨ ਹੀ
 ਸਾਬ ਹੋਰ ਰਹਿਆ ਕੋਈ ਅਸਾਫਟੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਨੇ ਪਾਈਆਂ ਪਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨ
 ਲਾਮਤੇ ਸਚ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਾਤ ਪੇਸਨ ਹੀ ਜਾਦੀ ਪਰ ਜੇ ਰੂਪ ਆ ਨ ਬਾਬ ਦੇ ਪੱਠੇ
 ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਲਿਖ ਟਾਇ ਵਿਤ ਪੀਛੇ ਜੇ ਰੂਪ ਆ ਨ ਬਾਬ ਦੇ ਪਰ ਪਰ ਚ ਸੋਹੀ
 ਲਿਖਾਇ ਵਿਤ ਤਉ ਤਿਨ ਸਓ ਇਕੀ ਰੂਪ ਮੇਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਟਪਾ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾ
 ਇਸਰ ਮੀਂ ਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਰ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਨ ਬਾਬ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਖਾਇ
 ਸਲਾਮ ਕੀਆ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਜੈ ਰਾਮ ਹਿਸਾਬ ਰੂਪ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ

ਆਖਿਆ ਹੈ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੁਮ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਬੁਲਾਏ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਨਬਾਬ ਕੋ ਸਲਾਮ ਆਇਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਹੈ ਤਉ ਨਬਾਬ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹਿਸਾਬ ਹੁਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਬੋਲਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੀਨ ਸੇ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਨਨਕ ਕੇ ਜਾਫ ਆਪਕੀਤਰਫ ਸਰਕਾਰ ਮੇ ਆਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਹਮਾਰੇ ਯਾ ਓਸ ਕੇ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਨਕ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੇਵੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਇਕੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਿਤ ਏਹੀ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਜੇ ਨਨਕ ਤੁਮਾਰੀ ਹਟ ਕੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਅਰ ਲੋਕ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ ਜੇ ਨਨਕ ਤੁਮਾਰੇ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਲੋਕ ਦੁਸਮਨੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਰੁਵਾਨੀ ਦਾਸ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਨਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਲੋਕ ਆਵੇ ਹੈਨ ਸੇ ਅਬੀ ਅਦਾ ਕਰੇ ਅਰ ਤੀਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਯਾ ਮੌਰ ਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਰੁਵਾਨੀ ਦਾਸ ਨੇ ਤਿਨ ਸੇ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਤਿਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਲੋਕਰ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤਿਨ ਸਓ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਹਟ ਉਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਲੈ ਫਿਆ ਅਤੇ ਤਿਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਯਾ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਮਾਰਕਾਂ ਮਿਲੀਆ ਜੇ ਰਾਮ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਘਰ ਆਇ ਵੜਿਆ ਅਰੇ ਨਨਕੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹਿਸਾਬ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਏ ਮੇਰਾ ਅਜਬ ਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੇ ਨਨਕ ਸਰੀ ਹਟ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋਦਾ ਹੈ ਹੋਬੇ ਵਾਧਾ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜੀ ਅਜ ਫਿਆ ਵਾਧਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਬੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤਿਨ ਸਓ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਅਜ ਵਧ ਨਿਕਲੇ ਹੈਨ ਖਾਂਦਿਆਂ ਪੀਂਦਿਆਂ ਲੁਟਾਵਦਿਆਂ ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜੀ ਇਸ ਪਾਸੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਬਹੁਤ ਵਰਸਾਣ ਹੈ ਇਤਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਵਰਸਾਇਆ ਅਤੇ ਨਵਰਸਾਵੇ ਗਾਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਗਾਇ ਇਕ ਵਰਸਾਣ ਹੈ ਇਸ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੋਕ ਵਰਸਾਵੇ ਗਾਤਾਂ ਨਨਕੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੇ ਰਾਮ ਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਕਰਕੇ

੧. ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ।
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋਮ ਦੀ ਖਾਨਾ ਲਗੇ ਕਰਨਾ । ਤਾਂ ਸੰਮਤ ੧੫੫੧ ਮਿਤੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀ
 ਸਤਮੀ ਸਿਹਲੀ ਖਿਆ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤਿ
 ਲਵੀ ਭੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੀਆ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਨਿਧੇ ਬਹਮਣ ਦੇ ਹਥ
 ਕੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਪਤਾ ਸੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਰੋਕ ਤਿਲਵੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਘ
 ਰ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਦੇ ਘਰ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਪ
 ਨੇ ਸਹੁਰੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਭੀ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਤਾਂ ਲਗੇ ਭਾਂਜੀਆਂ
 ਵੀ ਭੇਜਣ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਇ ਜੀ
 ਨਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ ਮੈਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਵਾਂ ਸਾਹ ਲਿਖਿਆ
 ਆਇਆ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਬੜਾ ਤੰਗ ਹੋਇਆ ਬੜਾ ਗੁਸ
 ਆਇਆ ਗਾਇਕੇ ਅਰਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੇਰੀ ਮਤ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੁਨਾਨਕ ਨੂੰ
 ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਓਹ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਆਖ
 ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਦਾਸ ਹੈ ਓਹ ਦਾਸ ਨਹੀ ਓਹ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਕ
 ਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਇ ਜੀ ਬਖਸੀਏ ਫੇਰ ਏਹ ਬਾਤ ਮੈਨਹੀ ਕਹੇ ਗਏ ਫੇਰ ਗਾਇ ਨੇਰ
 ਹਿਆ ਕੇ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਸਹਾਓ ਬੜਾ ਖੇਟਾ ਹੈ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ ਹੈ ਦੇਖੀ ਕੁਛ ਬੋਲ ਵਿਗ
 ਤੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁਲਾ ਕੀ ਤੇਰਾ ਕੁੜਮ ਓਹ ਭੀ ਬੜਾ ਸਖਤ ਹੈ ਦੇਨੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਹੋ ਮ
 ਤਕੇਈ ਕੇ ਮਥਿਗਾੜ ਦੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਓਸ ਦਾ
 ਬਿਵਾਹ ਹੈ ਮੇਸੇ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਬੋਲਾ ਗਾ ਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹ ਭੀ
 ਨਨਕ ਜੀ ਹਈ ਤੇ ਤੂੰ ਕਾਲੂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬੜੇ ਹੋ ਅਰਫਕ
 ਤ ਦੇਹ ਕਮ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਏਹ ਫਚਨ ਕਿਸਤ ਫਕਾ ਤੁਸੀ ਸੁਰ ਬਰਨ ਕਹੇ ਪਰ ਮੇਸ੍ਰ
 ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲ ਕਾਲੂ ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸੇ ਗਾ
 ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮੁਰਾਦ ਸਭ ਹਾਸਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ
 ਸਲਾਮ ਆਖੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਥੇ ਟੇਕੀ ਅਤੇ ਬਰਲ
 ਵਿਚ ਲਵੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕੋਲੋਂ ਵਿਦਿਆ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹੇ
 ਓਪਰ ਕੋਟ ਕੋਟ ਚੱਲੇ ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਪਰਸ ਰਾਮ ਇਦ ਸੈਣ ਫਿਰ ਦਾ ਜਗਤ ਮ
 ਲਾਲ ਚੰਦ ਜਗਤ ਗਾਇ ਜਟ ਮੱਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤਨ ਦੇਵੀ ਆਹੇ ਸੋ ਸਭ ਤਿ
 ਆਹ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਾਥਿ ਓਹ ਮਜੀ ਨਨਕ ਭੀ ਆਇਆ ਜਾਂ ਭੁਵੇ ਦੀ ਸਿਕਾ ਤਚਕੀ

ਤਿਲਵੀਡੀਓਚਲੇਤਾਂ ਆਇਪਰਮਾ ਨੰਦਪਲਤੇਦੇ ਪਰਵਰੇਜਾਥੀਜਦਿਨ ਸਾਹੇਉ
 ਚਰਹੇਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਰਿਕੁਕੀਤ ਅਤੇ ਸੁਲਤਨ ਪੁਰੇ ਚਲੇ ਕੁਲੇ ਮਹੁਰਤਤਾਂ
 ਜਾਇ ਸਾਹੇ ਉਪਰਖਰੇਹੋਏ ਭਾਈ ਜੋਰਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਪਰਮਾ ਨੰਦਪਲਤੇ ਨਿ ਨਿਧੇ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਰ ਭੁਜਿਆਸੀ ਹੇ ਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀਤ ਸੀ ਜਾਇ ਕਰਮੁ
 ਲੇ ਚੋਟੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਆਓ ਜੇਵੇਦੀਆਂ ਦੀ ਜੇਏ ਬਾਗਮੇ ਆਇਉਤਰੀਐ ਸੋਤੁ
 ਸਨ ਮਾਲਮਹੋਏਤਾਂ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਨੂੰ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਾਇਕੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ
 ਸੀਰਬਦ ਕਹੀ ਜਾਇਕਰ ਅਤੇ ਆਖਿਓਸਹੇ ਜਿਜ ਮਾਨਜੇਏ ਬਾਗਵਿਚ ਆਇ
 ਚਿਤੁਰੀਐ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨ ਦੇ ਟਾਸਤੇ ਭੁਈਏ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੇ ਭੁਜਿਆਏਤੁਹਾ
 ਭੁਪਾਸੇ ਜੇ ਜਾਇਕਰ ਖਬਰ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਕਰ ਆਓਤਾਂ ਪਾਏ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁ
 ਲਪਾਧਾਜੀ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਉਠਕਰ ਆਪਣੀ ਬਿਰਾਦਰੀਦੇ
 ਉਰਾਓ ਭਾਈ ਇਕਠੇ ਜਾਇਕੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਅਜਿਤੇਰਧਾਏ ਪਾਸ ਭੀ ਜਾਇਕਰ
 ਕਹਿਆ ਜੋ ਪਖੇ ਕੇ ਗਓਦਾ ਚਓਧਰੀ ਸੀ ਲਗਾ ਆਖਣ ਚਓਧਰੀ ਜੀਵੇਦੀਆਂ
 ਦੀ ਜੇਏ ਬਾਗਵਿਚ ਆਇਉਤਰੀਐ ਆਪਚਲੀਏਤਾਂ ਹਿਤੇਰਧਾਏ ਅਜਿਤੇਦੇਪਿ
 ਤਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਤੂੰ ਮੁਲੇ ਨਾਲ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਿਰਧ
 ਚੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਲਾ ਆਖੇਗਾ ਸੋ ਸਰੇ ਅਛੀ ਤਰਹ ਕਰਣੀ
 ਅਤੇ ਸੁਣ ਮੁਲਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵਹੀਐ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਭੁਲ ਚਓਧਰੀ ਜੀਤ ਸਾਨੂੰ ਕਮਜੋਰੇਂ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਫੇਰ ਅਜਿਤੇਰਧਾਏ
 ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲਾ ਤੇਰੇ ਪਰ ਭੁਲੇਲੋਕ ਬੇਦੀ ਦੁਕੇਹੇ ਨੀ ਤੇ ਕੁਛ ਸਰਮਰਖੀ ਅਤੇ
 ਉਨਾਦੀ ਸਰਮਰਖਣੇ ਨੂੰ ਲੋਢੀ ਅਤੇ ਜੀਭ ਨੂੰ ਚੋਕਦੇਦੀ ਅਸਾਨੂੰ ਆਖਿਆਏਹੋਏ
 ਈ ਅਤੇ ਮੇਂ ਸੁਣਦਾਹਾਂ ਜੋਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਭਟੀਆਂ ਦਾ ਪਟਵਾਰੀਐ ਪਰ ਓਹਗੁਪਤ
 ਨੂੰ ਬਰੀਹੀ ਬੋਲਦਾਐ ਅਤੇ ਤੇਭੀ ਜਬਾਨ ਦਾ ਕਉੜਾ ਹੀਐ ਅਤੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦਜੀਜੋ
 ਓਨ ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਆਖੀਏ ਹਨ ਪਰ ਭੁਲਤੁਸੀਆਪਣੀਵਿਲ ਅਦਬਹੀ
 ਕਰਣਾਤਾਂ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲ ਚੋਧਰੀ ਜੀਤੁਸੀਆਸਾਨੂੰ ਪਸਤੁਪਨਾਹੋ ਇਕੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ ਜਾਂਤੁਸਾਨੂੰ ਓਟ ਹੈਤਾਂ ਅਜਿਤੇਰਧਾਏ ਆਖਿਆ ਭੁਲ ਮੁ
 ਲਾ ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸਾਨੂੰ ਦੇਹਾਨੂੰ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈਤਿਸੇਦਾ ਅਸਰ ਰਖੇਅ
 ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਜੇਏਦਾ ਅਗਲੇਵੇਤਾਂ ਭਾਈ ਮੁਲੇ ਨੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਅਗੇਤਾਭੁ
 ਜਦਿਤੁ ਅਤੇ ਅਪਸਰੁ ਪੰਥ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਲੋਕੇ ਜੇਏਦਾ ਅਗਲੇਵੇਤਾਸਤੇ

ਸਿਧਾਏ ਅਜਿਤਾ ਭੀ ਨਲੇ ਆਹ ਅਤੇ ਬਟੇ ਹਰੀਦਾ ਸਮਿਆਨ ਭੀ ਨਲੇ ਹੀਤੀ
 ਤੇ ਗਏ ਆਹ ਤਾਂ ਜੇਵਦ ਭਲਾ ਅਵਰ ਭਾਉ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਜੇ ਵਜਦੇ
 ਦੇ ਨੇ ਪਾਸੇ ਵਧਾ ਉਤ ਸਾਹੁ ਹੋਇਆ ਗਏ ਅਵਟ ਦੇਣੇ ਲੇ ਜੇਵ ਸਾਹਿਰ ਵਿਚ
 ਈ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਾਲੂ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪੇਸੇ ਟਕੇ ਰੁਪਯੇ ਜੁਟਦੇ ਧਨਕੀ ਬ
 ਰਖਾ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਤੁਰੇ ਆਏ ਜਹਾਂ ਉਤਰ ਦੀਆ ਬ ਦੁਲਹ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰਨ
 ਰਨਗੀ ਬੂਝੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਅਰਮੁਲੇ ਕੇ ਭੁਗੰਕੀ ਸਰਾਹਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਠਾਈ
 ਹਜਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਸਮੇਤ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਸਿਵ ਆਪਣੀਆਂ ਸਕਤੀਆਂ
 ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀਕਾ ਵਿਦਾ ਦੇਖਣੇ ਆਏ ਅਤੇ ਲਛਮੀਜੀ ਪਰਬਤੀ ਜੀ
 ਇੰਦ੍ਰਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾਣੀ ਗਾਥਮੇਂ ਅਚਤੀ ਲੈ ਕਰ ਹੋਰ ਪੂਜਾ ਤੇ ਸਾਮਾਨ ਲੈਕੇ ਬਾ
 ਬੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਕੇ ਗੀਤ ਗਾਉਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਲੇ ਕੇ ਪਰਧੂ ਕਾਉ ਹੋਇਆ ਉਤੁ
 ਸਮੇਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੋਕਾਹੀ ਜੀਕੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈ ਕਰ
 ਗੀਤ ਗਾਉਤੀਆਂ ਹੈਂ ਬੇਦ ਬਿਹਤ ਕਰ ਚੋਕ ਪੁਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾ ਉ
 ਜਤਤਿ ਕਰਨਿ ਗਣਕੇ ਸਮੇਤ ਸਿਵਜੀ ਮੁਕਟ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਗਣਗੀਧਰ ਬਸਰੁ ਮਿ
 ਲਕੇ ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਲਗੇ ਗਾਉਣ ਸਨ ਕਾਵਕ ਸੋਹਰੇ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਸਭ ਦੇਵੀ ਦੇ
 ਵਤੇ ਤੇ ਬੋਲ ਦੇ ਕਰ ਜੇ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾਥ ਚਉਰ ਜੀ ਸਿਧ ਸਭੁ ਭੇ
 ਟਾ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਹਾਕੁ ਸੁਕਲ ਪਖਦੀ ਸਤਮੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੈ ਬਾਬੇ ਨਨਕ ਜੀਕਾ
 ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀਕੇ ਅਸਨ ਨਕਰਾਇ ਨਵੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਹਿ
 ਨਾਇਕਰ ਬੇਦ ਬਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਿਆ ਪਰਬਾਬੇ ਨਨਕ ਜੀਕੇ ਪਾਸ ਲਿਆ
 ਕਰ ਬੈਠਾਇਆ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਜਗਾਇਕਰ ਗਣੇਸ ਪੂਜਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਤਕੀ
 ਆਰਤੀਆਂ ਪਾਇਕਰ ਲਾਵਾਂ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਬਾ ਜੇਤ੍ਰ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਇ ਰ
 ਤੇ ਹੈ ਪੰਜ ਪ੍ਰਸ਼ੀਆਂ ਗਤੁ ਗਹਿਦੀ ਲਾਵਾ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਲਾਵਾਂ ਲਗੀਆਂ ਮਿਲਨਾ
 ਰਾਗੁ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸ੍ਰੀਮੁਖਟਾਕ ॥ ਰਾਮ ਪਹਲ ਪ੍ਰੀਤ ਉਸਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿ
 ਜੁਗ ਸਾਜਿ ਆਬ ਲਿਰਾ ਮਜੀਉ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰ ਅਨਹਦਵਾਜਿ ਆਬ ਲਿਰਾ
 ਮਜੀਉ ॥ ਬਜਾਇਆ ਅਨਹਦ ਸਮੁੰਦ ਮਥਿਆ ਲਛੁਕ ਉਲਾਂ ਨਿਕਲੀ ॥ ਤੇਤੀ
 ਸਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕੈ ਅੰਇਠਾ ਕੁਰ ਕਉ ਮਿਲੀ ॥ ਬਿਆਹੁ ਠਾਕੁਰ ਚਰਨ ਲਾਈ ਚਿਤ੍ਰ
 ਭਗਤ ਨਿਬਾਹੀਆ ॥ ਅਰਦਾਸ ਨਨਕ ਲਾਉ ਪਹਿਲੀ ਭੁਲ ਸਤਿ ਜੁਗ ਸਤਿ ਗੁਰ
 ਸਾਜਿਆ ॥ ॥ ਰਾਮ ਦੁਸਰੀ ਲਾਉ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗਾਦਰਤਾਇਆ ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਧੀ

ਨਧਿਨ ਸੀਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ। ਸੀਤ ਜਪ ਤੇ
 ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰਿਆ। ਗੰਧੀ ਦਧ ਨਖ ਰਖੁ ਪਤੁ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਪ
 ਰਸ ਰਾਮ ਕਾ ਬਲ ਹਾਰਿਆ। ਬਿਆਹੁ ਸੀਤਾ ਗਿਹ ਮਾਹੀਆ ਟੀਓ ਕੂਭ ਗਤਿ ਨਿ
 ਬਾਹੀ। ਮਾਅਰ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਲਾਉਂਦੁ ਜੀ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਬਿਆਹੀਆ। ੨॥
 ਰਾਮ ਤੂੰ ਜੀਲਾਉਂਦੁ ਗਦੁਆ ਪੁਠਵ ਰਤਾਇਆ ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ। ਰੁਕਮਣੀ ਮੰਗ
 ਲ ਗਾਇਆ ਸਹਿਜ ਸੇਤੀ ਸਸਪਾਲ ਰਸਮ ਰਾਮ ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ। ਬਚ
 ਨ ਪੁਰੇ ਦੇਸ ਪਰਿਆਚਕ ਰਸਿਖ ਬਿਦਾਇਆ। ਬਿਆਹੁ ਰੁਕਮਣੀ ਗਹਮੇਆ
 ਟੀਓ ਰੁਗਤ ਨਿਬਾਹੀਆ। ਮਾਰ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਲਾਉਂਦੁ ਜੀ ਰੁਕਮਣੀ ਕ੍ਰਿਸ
 ਨ ਜੀਵ ਰਪਾਇਆ। ੩॥ ਰਾਮ ਚੋਥੀ ਲਾਓ ਕਰਤੈ ਕਲ ਚੁਗ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਬ
 ਲ ਰਾਮ ਜੀਉ। ਜਿਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਤੈ ਸੰਗ ਰੁਗਮੇ ਮਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾ
 ਮ ਜੀਉ। ਮਾਇਆ ਤਲਾਗੇ ਰੁਗਮ ਸਗਲ ਦੁਖ ਹੁਤਿ ਨ ਪਾਇਆ। ਨਾਮ
 ਦਾਨ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਕੀਆ ਜੇ ਮਕਾਪ ਬਨ ਕਾਟਿਆ। ਨਹ ਕਲਿ ਕੀਆ ਪਹੋਇ
 ਆਛੁ ਪਹਿਨਾਹਿ ਛੁਪਾਇਆ। ਮਾਰ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਲਾਉਂਦੋ ਥੀ ਪੁਰਸ ਰੁਨਾਹਿ
 ਸਮਾਇਆ। ੪॥ ਅਗੇ ਮੰਗਲ ਚਲਿਆ ਰਾਗ ਸੁਹੀਦਿਚ ਸ੍ਰੀਮਖਟਕ
 ਮੰਗਲਾ॥ ਰਾਮ ਪਹਿਲ ਤ੍ਰੈ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਈਐ। ਮੇਰੇ ਮ
 ਨ ਤਨ ਜੀਰੰਗ ਮਗਰ ਚੰਦਨ ਘਸਲਾਈਐ। ਮਗਰ ਚੰਦਨ ਘਸਲਾਇਕ ਪੁ
 ਰਕੀ ਗੁਏਈਐ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਰਿਤ ਰਸਨਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੰਗੇਈਐ। ਘਸਲ
 ਗਾਈਐ। ਮਗਰ ਚੰਦਨ ਕੁੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਪਾਈਐ। ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੁ ਦਿ
 ਟਹੁ ਜਿਨ ਏਹੁ ਕਾਜ ਰਚਾਈਐ। ੧॥ ਰਾਮ ਦੂਜੇ ਮੰਗਲ ਛੁਲੀ ਮੰਗਲ ਗਾਈਐ।
 ਛੁਲੀ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਗਾਈਐ। ਮਾਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਆਹੁਣਾ ਮਾਇਆ। ਸੁਰਨ
 ਰਗਟ ਗੰਧ ਬਸਤਰੀ ਕੋਤ ਕਦੇਖ ਬਿਸਮਾਇਆ। ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੁ
 ਦਿਟਹੁ ਜਿਨ ਏਹੁ ਕਾਜ ਰਚਾਇਆ। ਬਿਨ ਵੈਤਨ ਨਕਸ਼ਟ ਹੁਸੀਤ ਹੁ ਸਭ ਸੰਫ
 ਲਿਓ ਹਕਾਜ ਸੁਹਾਇਆ। ਉਤ ਸਾਹੁ ਹੋਇਆ ਸੋਭ ਸੇਤੀ ਮੰਗਲ ਕਾਜ ਸੁਹਾਇ
 ਆ। ੨॥ ਰਾਮ ਤੀਜੇ ਮੰਗਲ ਪੀਰੁ ਰੁਜਣ ਲਿਆਈਐ। ਇਦੁ ਪ੍ਰਗਟਿਚ
 ਜਨਮ ਤਾਜਣ ਸੁਰੰਗੇ ਜੀਨ ਮੰਗਾਈਐ। ਗਲ ਸਚ ਗੰਧੀ ਪਾਇਤ ਸਟਲਰ
 ਮਤੁਰਤ ਕਗਾਈਐ। ਅਜਬ ਸੋਭਾ ਪਾਇਤੁ ਜਣ ਠਕਰ ਆਪ ਸਜਾਈਐ।
 ਸਿਤਰੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਆਪ ਸੁਆਮੀ ਅਜਬ ਸੋਭਾ ਸੁਹਾਈਐ। ਬਿਨ ਵੈਤਨ ਨਕ

ਤੀਜਨੈ ਮੰਗਲ ਪੀੜੁ ਤਾਜਣ ਲਿਆਈ ਮੇ ॥ ੩ ॥ ਰਾਮ ਚੋ ਥਕੈ ਮੰਗ
ਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਆਹੁਣ ਆਇਆ ॥ ਏਹੁ ਅਜਬ ਦਰਸ ਅਪਾਰ ਤੇਰਿਆ ਸਿ
ਤਕੇ ਮਨੁ ਭੁੰਝਿਆ ॥ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਸੁਬ ਸੀਗਤ ਨ ਲਗਣ ਪਤਾ ਆਇਆ
ਸਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸਾਹੁ ਦਾਇਕ ਸੇਤੀਆਂ ਚੰਕ ਪੁਗਾਇਆ ॥ ਧਰੁ ਧਰੁ ਧਰੁ ਏਹੁ ਠੇਰੇ ਸ
ਤਿਗੁਰੁ ਬਿਆਹੁਣ ਆਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਫਿਤਿਨ ਨ ਕਮੰਗਲ ਚਉਥੇ ਸਰਬ ਕਾਜੁ
ਗਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਰ ਬਹੁ ਰ
ਸ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਏਹੁ ਜੋਗਲ ਮੇਂ ਆਖਦਾ ਹੋ
ਮੇਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠੀ ਆਖਦਾ ਹੋ ਸੁਣੀਆਂ ਗਲਾਂ ਮੇਂ ਨਾਹੀ ਆਖਦਾ
ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਬਾਜੀਆਂ ਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕੈ ਰੰਗ ਵਿਚ ਬੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਰ
ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਂ ਵਾਂ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ ਸੀਓ ਸਦੈਲੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾ
ਈ ਬਾਲ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮੇਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾ
ਤੂੰ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸੇਕੁ ਭੁਲਾ ਖਰਚ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਦਾ ਆ
ਹਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਿਆਹਾ ਦਾ ਦੋਨੇ ਪਾਸੇ ਭੁਲਾ
ਰਸ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਜੋ ਦੋ ਰਹੀ ਠੇਰ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਸਿੰਧੁ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇਓ ਤੇ ਤਾਂ ਕਾਲੀ ਤੇਲਾ
ਲੁਏ ਨਹੁ ਭਾਈ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ ਨੀਗਰ ਅਤੇ ਫਹੁਟੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਿਲ
ਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲਨ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਰ ਸੇਰਾਮ ਆਖਣ ਜੋ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿ
ਣ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਭੁੰਝੇ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਗੁਰੁ ਕੀ ਤਿਨੇ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲ ਚੰਦ ਏਹੁ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੀ
ਗਰਦੀ ਮਾਂਓ ਦੀ ਭੁੰਝੀ ਸਿਕ ਮੁਰਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਅ
ਰ ਫੇਰ ਆਇਕਰ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਨਗੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਰਤ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਭੁੰਝੀ ਇਥੇ
ਹੀ ਹੈ ਇਨ ਦਾ ਉਥੇ ਰਹਿਣਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਲੀ ਪਰ ਲੈ ਜਾਨਤ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਦੀ ਰੋਲੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਭੁੰਝੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਅਸਾਂ ਆਵੇ ਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਚਲਾਵੋ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁ
ਰੁ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਓ ਜਟ ਹਉ ਮੈਂ ਬੋ ਕੰਮ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਕੰਮ ਕਰਤ ਚਲਾਵੇਗਾ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ

ਖੜੇਹੋਇਕਮਹੀਨੇਨੂੰਅਸੀਜਰੁਰਅਵੀਏਗੇਠਾਂਮੇਂਬਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਗੁ
 ਰੁਜੀਜੋਤੁਹਾਡੀਰਜਾਇੰਤਿਉਹੀਕਰਉਹੇਗੁਰੁਜੀਜੋਕੁਛਤੁਸੀਆਖਹੁਗੇਸੇ
 ਈਮੇਂਕਰਓਗਾਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਤਲਵੈਡੀਨੰਗਏਤਾਂਬਾਲੇਆਖਿਆਸੁਣ
 ਹੁਗੁਰੁਜੀਉਥਹੁਦੀਖਬਰਮੇਨੂੰਕੋਈਨਾਹੀਪੈਜੇਦੇਖਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਤਿ
 ਲਵੈਡੀਵਿਚਕਿਆਕਿਆਚੋਜਕੀਤੇਪੈਨਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਇਕਮਹੀਨ
 ਤਿਲਵੈਡੀਰਹਿਆਮਹੀਨੇਪਿਛੁੰਸੁਲਤਨਪਰੋਵਿਚਆਇਵੜੇਤਾਂਫੇਰਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਜੀਭੈਣਨਾਨਕੀਜੀਨੂੰਅਤੇਜੋਰਾਮਨੇਆਇਮਿਲਿਆਅਤੇਮਾ
 ਤਾਂਚੋਣੀਜੀਭੀਆਇਕਠਨਿੰਨਾਣਦੀਮੇਰੀਪਈਤਅਗੋਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆ
 ਖਿਆਠੰਡ੍ਰੀਠਰੀਹੋਵੇਤਾਂਅਗਲੇਦਿਨਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਮੇਰੀਖਾਨੇਆਖਿ
 ਬੈਠੇਅਤੇਮਾਤਾਂਚੋਣੀਜੀਪੇਕੇਗਈਮਲਾਆਇਕਠਆਪਣੇਘਰਲੈਗਿ
 ਆਠਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਮੇਰੀਖਾਨੇਜਾਇਕਠਲਗੇਕਿਮਚਲਾਵਣਬਾਬਾਨ
 ਨਕਜੀਗਾਂਦੀਪਰਬੈਠੇਠਕੜੀਪਕੜਕੇਜੋਕੋਈਕੁਛਆਇਮੰਗੇਸੋਬਾਬਾ
 ਜੀਦਿਦਾਜਾਵੇਅਤੇਬਾਲਾਇਆਇਕਠਪਕੜਵੈਤਾਂਬਾਬਾਤੋਲਕਰਦਿਦਾ
 ਜਾਵੇਜੋਚਾਲੀਕਦੀਮੀਦੀਆਹੀਸੋਈਬਾਬੇਰੀਰਹੀਲੋਕਦੇਖਕਰਏਹੋਆ
 ਖਨਭਾਈਮੇਰੀਖਾਨਨਬਾਬਦਾਕਟਦਾਹੋਵੈਲਤਨਬਾਬਦੀਲੁਟਾਂਵਦਾਹੈ
 ਅਤੇਨਬਾਬਨੂੰਭੀਜਾਇਕਠਆਖਣਤੋਰਾਮੇਰੀਬਹੁਤਾਫਕੀਰਾਨੂੰਲੁਟਾਂਵ
 ਦਾਹੋਕੋਈਆਖਨਪਰਸਹੈਇਸਦੇਪਾਸਪੁੰਨਜੋਵਸਤਹੈਜੋਈਉਂਸਪੁੰਨਦੀ
 ਏਹੁਦੇਹੀਧਾਰਬੈਠਾਹੈਮੇਸੀਆਂਬਾਤਾਂਸੁਣਕੇਕਾਲਕਿਆਆਹਮਲਾ
 ਓਸਥੀਭੀਵਧੀਕਮਿਲਿਆਕੋਈਕਾਲਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਦੇਘਰਵਿਚਰਹੇ
 ਫੇਰਬਾਬਾਜੀਨੇਆਪਣਾਘਰਬਣਾਇਕਠਉਥੇਰਹਿਣਲਗੇਜੋਸਰਬ
 ਰਤਮੇਂਸੁਖਦਾਈਆਹਅਤੇਸਰੁਸਮਾਨਜੋਘਰਿਵਿਚਲੋੜੀਦੀਆਹੀਬ
 ਬੇਜੀਨੇਸਰੁਮੰਗਾਇਰਖੀਬਸਬੁਝਖਣਨਿਤਨਵੀਨਬਣਾਇਕਠਘਰਮੇਵੇ
 ਵਨਹੋਰਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਦੇਸੁਖਤਿਆਰਕਰਕੇਦੇਵੇਰਹਿਨਅਤੇਕਬੀਲੇਨਾਲ
 ਮੋਹਬੋੜਾਕਰਨਇਸੀਦਾਸਤੇਸੁਲਖਣੀਜੀਜੋਦੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪਾਸਜਾਵੇਤਾਂ
 ਗੁਸੇਰਹੇਬੇਬੇਜੀਭੀਛੋਟੀਭਰਜਾਈਜਾਣਕੇਬਹੁਤਦਰੀਕੁਸਾਮੁਤਕਰਦੀ
 ਰਹੇਮਾਤਾਂਚੋਣੀਮਲੇਚੋਣੇਦੀਧੀਇਸੀਦਾਸਤੇਸੁਲਖਣੀਭੀਚੋਣੀਭੀਨ
 ਮਆਖਵੇਹੈਨਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨਾਲਚੋਣੀਛੁਬੀਧੀਰਹੇਅਤੇਗੁਰੁਜੀਦੀਖ

ਸੀਅਵੇਤਾਅਵਨਜੇਵਿਲਨਕਰੇਤਨਾਅਵਨਆਪਨੇਪਰਕਈਵਿਨਗਜਰਜ
ਵਨਪਰਵਰਿਆਂ ਅਤੇਮਹਾਰਾਜਦਾਸਹੁਰਾਜਦਅਵੇਧੀਨੰਮਿਲਦਤਅਗੇਮਤ
ਚੋਈਆਖੇਤੁਸਾਮੇਨੰਕਿਥੇਦਿਤਾਹੈਹਿਪਰਨਹੀਅੰਦਰਅੰਗੇਨਲਨਹੀਬੋਲਦਤ
ਮੁਲਜੇਰਾਮਪਾਸਆਇਕਰਥਰਾਗਸਕਰਕੇਉਚੀਬੋਲੇਤੇਕਹੇਤੁਸਾਮੇਰੀਬੇਟੀ
ਨੂੰ ਪਾਇਬੋਲਿਆ ਅਤੇਨਨਕਜੀਨੂੰ ਆਖੇ ਅਵੇਤੁਕਿਥੇਪੈਦੇਹੋਇਆਹੈਮੇਰੀ
ਜੀਵਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਲਧਾਅਹੇਤੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲੇਨਹੀਅਤੇਓਹਬਖਸ਼ਖ
ਕਿਉਂਜਾਵਨਮੁਲਾਅਤੇਮੁਲੇਦੀਪਰਨੀਚੰਦੋਰਣੀਮਹੀਨੇਮਹੀਨੇਆਇਕ
ਰਸਕਰਜਾਵਨਤਾਇਕਵਿਨਚੰਦੋਰਣੀਬੋਲੇਨਨਕੀਪਾਸਆਈ ਆਇਕ
ਨਨਕੀਨਲਲਕੁਨਲਗੀਕਿਉਂਜੀਅਜੇਹੀਆਹਕਮਤੁਕਰਨਲਗੇਹੋਤੁਸਾ
ਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦਾਭਉਨਹੀਅਤੇਅਪਣੇਭਰਾਉਨੂੰਨਹੀਏਹਸਮਝਾਵਦੀਅ
ਤੇਭਰਜਾਈਨੂੰਨਹੀਏਕਰਗਿਣਦੀਅਤੇਨੂੰਭਰਜਾਈਦੀਖਬਰਲੈਦੀਹੈਅ
ਤੇਨਤੁਣਵਦੀਆਸਾਲੇਨੂੰਸਮਝਾਵਦੀਹੈਤੁਸਾਨੂੰਜੀਅਵਿਚਕਿਆ ਆਇ
ਆਹੈਸੇਤੁਸੀਆਖੇਤਾਂਬੋਲੇਨਨਕੀਨੇਆਖਿਆਸੁਣਮਾਸੀਮੇਜੇਭਿਰਾਉਨੂੰ
ਸਮਝਾਵਸੋਕਿਆ ਸਮਝਾਵਭਿਰਾਉਮੇਰਾਚੋਰੀਨਹੀਕਰਦਾਜਾਅਕੀਅਨਹੀ
ਯਾਗੀਨਹੀਕਰਦਾਹੋਰਕੋਈਬਰਕਮਭੀਨਹੀਕਰਦਾਸਿਸਕੀਮਥੀਮੇਓਸ
ਨੂੰਸਮਝਾਵਅਤੇਅਪਣੀਕਮਾਈਵਿਚੋਨੰਗੇਭੁਖੇਨੂੰਦੇਤੁਖਦਾਹੈਦਾਨਪੁੰਨ
ਕਰਦਾਹੈਸੋਇਨਕਮਾਈਵਰਜਣਾਭੁਲਨਹੀਅਤੇਮਾਸੀਜੀਤੁਸੀਓਲਾਮੇਤੁਦ
ਦੇਟਹੁਜੇਤੁਹਾਡੀਧੀਅਨੰਗੀਭੁਖੀਗਹਿਦੀਹੋਟੇਕਪੜਗਹਿਣਾਅਤੇਚੋਰਾਖਾ
ਵਣਸੋਨਿਤਨਵਤੇਰੀਬੋਟੀਨੰਬਣਦਗਹਿਦਾਹੈਚੋਰੀਆਭੁਲਿਆਖਾਦਿਆ
ਪੀਦਿਆਅਸਨੂੰਖੁਆਰਕਰੇਤਤੁਸੀਜਾਣੋਅਸਾਨੂੰਮੁਹਸੁਅਦਨਹੀ
ਦੇਦਾਜੇਇਸਮੁੱਹਅਸੀਤੁਸਾਨੂੰਕੁਛਆਖੀਏਗਹਿਣੇਦੀਜਾਹਗਾਗਹਿ
ਣਾਅਤੇਰੋਟੀਕਪੜੇਦੀਕੁਛਪਰੇਟਾਨਹੀਅਤੇਮੇਅਸਤਅਸਤਪਈਕ
ਰਦੀਹਾਭਾਬੀਬਿਨਮੇਹੋਰਇਸਨੂੰਮੁਹਿਕਦੀਸਦਿਆਨਹੀਅਤੇਤੁਸੀਅਸਾ
ਨੂੰਅਤੇਖੜੀਦੇਪੁਤ੍ਰਨੂੰਅਨਹਕਬਨਹਕਖਆਰਕਰੇਤਾਂ ਸਾਡਾਕਿਆਵਸ
ਹੈਅਗੇਤੁਸੀਜਾਣੋਤੁਹਾਡੀਖੁਸੀਅਸੀਤਾਂਤੁਹਾਨੂੰਕੁਛਨਹੀਆਖਦੇਇਤਨੀਅ
ਬਤਸੁਣਕਰਚੰਦੋਰਣੀਚੁਪਕਰਕੇਉਨਗਈਸਰਮੀਦੀਹੋਇਕੇਤਾਂਚੰਦੋਰ
ਣੀਧੀਅਪਾਸਆਈਆਇਕੇਅਖਿਓਸਸੁਣਬੋਟੀਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਨਿਨਣ

ਨੇਤੁ ਮੇਨੁ ਹਥੁ ਸਰਮੀਦਿਆਂ ਕਰਛੁਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਨੁ ਜਬਾਬ ਕੋਈ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੁਣ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਭੁਭੀ ਕਛੁ ਨਿਵਰਤਿਆ ਕਰਤ
 ਅਗੋਤੇ ਸੁਲਖਣੀ ਆਖਿਆ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਭੁਖੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ
 ਅਤੇ ਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੋਭੇ ਕੁਛ ਹੈ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਤਾ
 ਚੰਦ ਆਖਿਆ ਬੇਟੀ ਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਨੂੰ ਸੋਭੇ ਕੁਛ ਹੈ ਤਾਂ ਉਂਚਿ ਸਖੜੀ ਦੇ ਪੁੜ੍ਹਨ ਕਿ
 ਓਖ ਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ
 ਮੇਨੂੰ ਮੁਹ ਨਹੀਂ ਲਾਵਦਾ ਅਤੇ ਸਿਧੇ ਮੁਹ ਬੋਲਦਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੇਂ ਕਿਸਾ ਅਗੋਂ
 ਆਖੀ ਇਤਨਾ ਸੁਣ ਕਰ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਫੇਰ ਆਈ ਅਤੇ ਆਇ
 ਕਰ ਆਖਣ ਲਗੀ ਸੁਣ ਬੇਟੀ ਤੇ ਭੀ ਭਰਜਾਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣੇ ਮਾਂ ਮੇਂ ਕੁ
 ਛੁ ਨਹੀਂ ਭੁਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਗਹਿਣੇ ਕਪੜੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨ ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਧੇ ਮੁਹ
 ਬੋਲਦਾ ਨਹੀਂ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਘਰ ਆਵਣਾ ਹੀ ਮੁਸਕਲ ਹੈ ਜੇ ਆਇਆ ਮਹੀਨੇ
 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਤਾਂ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀ ਭਾਈ
 ਦੀ ਤਰਾ ਭੀ ਬੁਭੀ ਕਰੜੀ ਹੈ ਮੇਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸਦਾ ਘਲਦੀ ਹਾਂ ਆਵਦੀ ਨਹੀਂ ਜੇ
 ਕਦੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਜੇ ਲੋਹੀ ਲਾਖੀ ਹੋਇ ਕੇ ਆਵਦੀ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮੇਂ ਏਹੁ ਜੀ ਆਵਿਚ ਆਖਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਏਹੁ ਮੇਂ ਥੀ ਛੋਟੀ ਭਰਜਾਈ ਹੈ ਸਿਸਤ ਰਾਏ
 ਦੁਰਾਜੀ ਰਹੇ ਓਸੇ ਤਰਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਸਾਗੋਦੀ ਪਾਇ ਆਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੇ ਖੜੀ
 ਆਂਦੀ ਧੀ ਅਹੈ ਕੁਲ ਏਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਆਲੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੀ ਏਹੁ ਸਮਝ ਕੇ ਮੇਂ
 ਅਸਤੁ ਅਸਤੁ ਭਾਈ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪਈ ਆਖ ਨੀਹ ਮੁਹ ਫਲ ਦੇ ਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ
 ਹਾਂ ਇਸਦਾ ਸੁਭਾਓ ਰੂਢਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਬੇਟੀ ਨਾ
 ਨਕੀ ਕਮੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀਂ ਘਰ ਵਿਚ ਪਰਤੋ ਆਪ ਸਿਆਲੀ ਹੋਤੀ ਮ
 ਤਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਬਹੁਤ ਲੋੜੀ ਵਾਹੈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਮੁਲਾ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀ ਭੀ ਸ
 ਚੀ ਹੈ ਪਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਭਲੀ ਕਰਸੀ ਪਰ ਤੁਭੀ ਧੀ ਅਵਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੀ ਕਰ ਅਤੇ ਸਮ
 ਝਾਉ ਭੀ ਇਸਦਾ ਸੁਭਾਓ ਮੇਸਾ ਸਖਤ ਨਾ ਲੋੜੀ ਏ ਘਰ ਆਏ ਮਰਦ ਨੂੰ ਸਕਰ
 ਬਾਠ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ ਤਾਂ ਮਰਦ ਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵਾ ਅਰ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀ ਭੀ ਚੰਦ ਦੀ ਹੋ
 ਵੇਗੀ ਜੇ ਏਹੁ ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਮੇਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਰ ਮੇਸ
 ਰ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ ਤੁਸਤ ਪਰ ਭੀ ਕਰ ਜਾਣੇ ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਪਰ ਭਲਾ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਹੋ ਅਤੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਭਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਭਾ

ਬੀਨੁ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਇ ਗੀਬਿਦੋਰਦੀਆਪਣੇ ਪਰਨੀਗਈ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁ
 ਰਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਮਿਲ
 ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਗੋਂ ਉਠ ਖੜੇ ਕੀ ਬੜਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸਾਂ
 ਮੇਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿਵਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ ਤਾਂ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹੁ ਗਲ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਮਤ ਆਖਿਆ ਕਰ ਜੀਤ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਫੜੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿ
 ਨਾ ਵਿਚ ਤਾਂ ਫੜੀ ਹਾਂ ਪਰ ਜੀ ਕਰ ਮਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਫੜੀ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਭਾਈ ਜੀ ਫੜਾਏ ਵੀ
 ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਮਾਂ ਵਿਚ ਫੜਾਏ ਵੇਰਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਪਰ ਮੇ
 ਸਰ ਨੇ ਰੁਧੇ ਨੂੰ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਗੀ ਜੇ
 ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਕੇ ਕਹਿਆ ਅੱਖੇ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮੈਂ ਮੰਨਾਗਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਫੜੀ ਭੈਣ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ
 ਜਨਮ ਵਿਚ ਭੀ ਭੈਣ ਭਰਾ ਓਦਾਸਨ ਬੰਧ ਹੋਵਾ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰੀ
 ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਸੈਂ ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਅਸਾਨੂੰ ਸਿਰ ਉਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜੇਨੂੰ ਆਖੇਗੀ
 ਜੇਈ ਮੰਨਾਗਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋ
 ਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਤੂੰ ਭਾਈ ਨਿੰਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ
 ਦਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਰਮਿੰਦਿਆਂ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਅ
 ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇਂ ਵਿਰਫੀਰ
 ਚਿੰਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਰਫੀਰ ਕਿਓਂ ਰਹੇ ਜੇਸੁ ਭ
 ਕੁਛ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹਾਜਰ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਮੂੰਹ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸੁਣਨ
 ਗਲਾਂ ਬੋਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁ
 ਣ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸਿਤੋਖ ਕਰ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਜੇਈ
 ਮੈਂ ਕਰਾਗਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਹੁ ਗਲ ਛੱਡ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਮੌਲਾ ਦ
 ਦੇਖਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਾਛੂ ਖਿਛਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੰਗਦੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਹੋਇਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਆਖ ਕਰ ਗੁ

ਨਨਕ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਪ ਭੀ ਲਗੇ ਪਰ ਵਿਚ
ਵਾਸ ਕਰਨ। "ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ।"

ਨਨਕ ਦੇਵੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਦ ਉ ਲੱਖਾਨਾ ਦੇ ਮੋਦੀ ਆਹਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁ
ਰ ਵਿਚ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਕਮਾਵਦਾ ਆਹ ਜਾਂਦਿਆ ਬਾਟੀ ਆਦਾ ਨਨਕ ਹੋਇ
ਆਸੀ ਤਾਂ ਨਨਕ ਦੇ ਪਰ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾਉ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਰਖਿਆ
ਜਾਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਟਹਿਆ ਸਾਢਿਆ ਚਹੁਦਾ ਹੋਇਆ ਤੁਲਖ ਮੀਦਾਸ ਪੇਟ
ਸੀ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਪਹੁਰ ਰਾਤ ਰਹਿਦੀ ਇਸ ਨਨਕ ਰਣ ਜਾਵੇ ਇ
ਕ ਦਿਨ ਟਬਕੀ ਮਾਠੀ ਵਿਚੇ ਗੁਮ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਸ਼ਰਕ ਰਵਿ
ਚ ਨੂੰ ਪੈਗਾਈ ਜੋ ਨਨਕ ਦੇਵੀ ਗੁਮ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਆਖੇ ਸ਼ਰਕ ਦੇ ਪੈਸੇ
ਖੋਇ ਗਇਆ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਖਵਾਇਦਾ ਸੀ ਏਹ ਨੂੰ ਹੁਇ ਠਹੀ ਤਾਂ ਤੀਜੇ ਦਿ
ਨ ਨਨਕ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿਆ ਸੋਰ ਪਇਆ ਜੋ ਨਨਕ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਭੁਤਨ
ਲਗਾ ਖਪਤੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਦਓ ਲਤ ਖਾਨ ਲੋਦੀ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਪਕੜ ਮੰਗਾ
ਇਆ ਪੈਸਿਆਂ ਕ ਜਬਾਬ ਤੁਕ ਠੀ ਜੈਰਾਮ ਆਇਆ ਨਨਕ ਪਾਸਿ ਆਖਿ
ਉਸ ਦਓ ਲਤ ਖਾਨ ਟਕਿਆ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਤਾ ਹੈ ਚਲਕ ਠਿ ਹਿਸਾਬ ਕਰਿ
ਨਨਕ ਉਠਿ ਕਰਿ ਨਲ ਹੋਇਆ ਜਾਹਿ ਹਿਸਾਬ ਦਿਤੁ ਸੁ ਸਤ ਸੇ ਸਠਿ ਰੁਪਯੇ
ਨਨਕ ਦੇਵਾਧ ਨਿਕਲੇ ਖਬਰ ਦਓ ਲਤ ਖਾਨ ਨੂੰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਦਓ ਲਤ ਖਾਨ ਕ
ਹਿਆ ਤੁ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠਿਆ ਪਣਾ ਹਿਸਾਬ ਕੁਝ ਆਏ ਸੋਲੇ ਅਗ ਮੋਦੀ ਖਾ
ਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਚਲਾਇ ਤਾਂ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ਖਾਨ ਜੀ ਏਹ ਖੇਸੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਏਹ ਪੈ
ਸੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੈ ਏ ਪੈਸੇ ਫੇਰ ਫਕੀਰ ਨੇ ਖੁਲਾਏ ਨਨਕ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਪ
ਰਿਨ ਵੜਿਆ ਮੁਲਾ ਨਨਕ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਜਲਕੇ ਅੰਗਾਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮੁ
ਲਾ ਸਾਮੇ ਪੰਡਤ ਦਾ ਸੇਵਕ ਆਹਾ ਤਾਂ ਸਾਮੇ ਪੰਡਤ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਰੁਨ ਦੇਖ ਜੀ
ਨਨਕ ਨ ਕਿਛੁ ਕਿਰਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨ ਕਿਤੇ ਫਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦਖੀ
ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਸਾਮੇ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਚਲ ਦੇਖ ਮੁਲਾ ਨਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮੁਲੇ ਕਹਿ
ਆ ਓਹ ਗੋਰਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਲਾ ਸਾਮਾ ਦੇਵੇ ਆਏ ਨਨਕ ਪਾਸਿ
ਨਨਕ ਗੋਰਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠ ਆਹਾ ਤਾਂ ਸਾਮੇ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਨਨਕ ਇਹ ਕਿ
ਆ ਸਾਂਗ ਬਣਾਇਆ ਹਈ ਕਿਆ ਕਚੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਚਲ ਕਿਛੁ
ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ। "ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ ਦੀ ਰੁਤ ਆਹੀ ਨਨਕ ਨੂੰ ਸਬਦ ਪ੍ਰ"

ਪਤਿ ਹੋਇਆ॥

॥ ਰਾਜ ਬਾਲਕ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟ ਨ ਲਪਿਆਓ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ
ਦੁਇ ਬਾਪ ਕਹੀ ਅਹਿ ਪੰਡਤਿ ਕਰਹੀ ਚੋਰੇ॥ ੧॥ ਸੁਆਮੀ ਪਤਿ
ਤਤੁਮ ਦੇਹ ਮਤੀ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਏ ਪਾਨ ਪਤੀ ॥ ੧॥ ਰਾਹਾਉ॥

॥ ਤਿਸਕ ਪ੍ਰਮਾਦ ਬਾ॥

ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਨਗਰੀ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪੰਜੇ ਦੁਸਟ ਹੈਨ
ਦੁਇ ਮਾਈ ਆਖੀ ਹੈਨਿ ਦੁਇ ਬਾਪ ਸਰਵਨ ਹੈਨਿ ਤੰ ਫਿਰਿ ਮਲਾ ਸਹੁਰਾ ਬੋ
ਲਿਆ ਜੋ ਇਹੁ ਅਗਲਗੀ ਆਹੀਆ ਫਿਰਿ ਵਧਾਵਣ ਦੀ ਹੁਣਿ ਬਿਜਰ ਹੋ
ਇਨ ਠੋਤੰ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥

॥ ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸ ਪਤਮ ਉਲੀ ਸਾਗਰ ਪਿਰੇ ਪਾਇਆ ਚੰਦ
ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਮੇਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ੨॥

॥ ਤਿਸਕ ਪ੍ਰਮਾਦ ਬਾ॥

॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਸਨਾ ਹੈ ਬਨਾਸ
ਪਤਿ ਜੋ ਹੈ ਸਪੁਰਧੀਆਂ ਹੈਨਿ ਅਰੁ ਜੋਰ ਤੇ ਧਨੁ ਰੁਜ ਕਾਰ ਕੁੜਮ ਕੁਟਿਬ ਜੋ
ਗੁਰੂ ਸਮਾਪੰਡਤ ਤੁਸੀ ਹੋ ਚੰਦ ਸਰਜ ਦਾਓ ਦਨ ਹੈ ਨਾਭ ਕ ਮਲ ਵਿਓ ਓਹ ਚਾ
ਦਨ ਹੈ ਤਾ ਜਾਗੈ ਜਾ ਗੁਰੂ ਪਠਾ ਮਿਲੈ ਤੰ ਅੰਧਿਆਰ ਭਾਗੈ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੈ ਤੰ ਸਾਮਾ ਪੰਡਤਿ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪਰਹੀ ਵਿਚਿ ਸਿਮਰਾ ਅਤੇ ਕਿਰ
ਤ ਕਰਿ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦੀ ਸਾਰ ਵਿਚਿ ਹੈ ਤੰ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥

॥ ਰਾਮ ਰਵੰਤ ਜਾਣੀ ਮੇਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗ ਕਰੈ ਤਾਂ ਕੋ ਲਖਣ ਜਾਣੀ ਮੇਹਿ ਪ
ਮਾ ਧੀਨ ਸਿਰੇ॥

॥ ਤਿਸਕ ਪ੍ਰਮਾਦ ਬਾ॥

॥ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦੀ ਸਾਰ ਵਿਚਿ ਹੈ ਪਰ ਕਿਰ ਪਤਿ ਸੇਓ
ਪਤਿ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਖਿਮ ਤੇ ਧੀਰਜ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਸੁ ਤੰ ਫਿਰਿ ਮਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ
ਏਹ ਤੰ ਸਿਰਫ਼ੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਨਹੀ ਮੰਨ ਦਾ ਤੰ ਨਾਨਕ ਬੋ
ਲਿਆ ॥ ਕਹਿਆ ਨਸਨੈ ਕਹਿਆ ਨ ਮੰਨਿ ਤਿਸਹੀ ਸੇਤੀ ਟਾਸਾ॥

॥ ਪੁਣ ਵਤਨ ਨਕ ਦਾਸ ਨਿਵਾਸ ਖਿਨ ਤੋਲ ਖਿਨ ਮਾਸਾ॥ ੪॥

ਏਹ ਰਸਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਦੀ ਅਠੇ ਪਹਰਿ ਇਸੇ ਨਾਲਿ ਵਾ
ਸਾ ਹੈ ਖਿਨ ਤੋਲ ਖਿਨ ਮਾਸਾ ਹੈ ਸਾਮਾ ਪੰਡਤ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹ ਵਨ, ਹੋਵੈ ਤੰ
ਏਹ ਰਸਨ ਵਿਖਿਆ ਵਲੋ ਹੋਵੈ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ ॥

ਮੁਲਾਚੋਣਾ ਨਬਾਬ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਫਿਰ ਮਾਦੀ ਹੁਆ ਨਬਾਬ ਦਓ
ਲਤਖਾਨ ਕਹਿਆ ਅਠੇ ਯਾਰ ਖਾਨ ਏਹ ਕਉਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰੀ ਮਾਦੀ ਕਿਸੁ
ਓਪਰ ਹੈ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਜਾ ਜੀਮੇਨ ਨਕ ਸੇਦੀਕ ਸਹੁਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਨਕ ਪਰ
ਫਿਰੀ ਮਾਦੀ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਏ ਯਾਰ ਖਾਇ ਸਕੇ ਅਗੇ ਲੈ ਆਓ ਯਾਰ
ਖਾਨ ਮੁਲੇਨ ਨਜੀਰ ਲੈ ਗਇਆ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਠੇਢੂ ਕਿਉ ਨਨਕ ਜੀ
ਪਰਿ ਫਿਰੀ ਮਾਦੀ ਹੈ ਮੁਲੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਸਤਿ ਸੈ ਸਠਿਰੁ
ਪਯੋਜੇ ਨਨਕ ਦੇ ਵਧੇ ਹੈ ਜੋ ਨਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕੋ ਅਲੇ ਠਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ
ਅਠੇ ਮੁਲਾ ਨਨਕ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ਦੇਹ ਤਾਂ ਫਿਰੀ ਮੁਲੇ ਕਹਿ
ਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਨਕ ਤਾਂ ਸਿਰਤ੍ਰੀ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੁ
ਨ ਯਾਰ ਖਾ ਹਕੋਤੈ ਇਨੇ ਕਹੈ ਪਰ ਜੇ ਨਨਕ ਆਖੇ ਤਾਂ ਨਨਕ ਕਉ ਮੁਲਾ ਲਾ
ਗਾ ਆਖਣ ਜੋ ਖਤ ਨਾਹੀ ਖਾਇ ਅਪੈ ਤਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਕਉ ਦੇਹ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਇਕ
ਮੁਲਾਨੂੰ ਸਦਿ ਆਂਦਾ ਨਨਕਨੂੰ ਮੁਲਾ ਲਗਾ ਸ਼ਾਹ ਕਰਨੇ ਤਾਂ ਨਨਕ ਮਗਾ
ਨ ਹੋਇ ਗਹਿਆ ਜਾਂ ਨਨਕ ਦੇ ਨਕ ਵਿਚਿ ਪਈ ਤੇ ਸਾਕਿ ਕੇ ਲਗੇ ਵੇਟਣ ਤਾਂ
ਨਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥

॥ ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੇ ਖੜ੍ਹਾਵੜੇ ਕਿਆ ਥਾਉ ॥ ਨਨਕ ਪ੍ਰਗਤਿ
ਨਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜੋ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਚੁ ਨ ਲਾਉ ॥

ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਕਹਣਿ ਲਗਾ ਜੇਤੂੰ ਕਉਣ ਹੋਨਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਉ ਅਸਨੇ ਦਸਿ
ਤਾਂ ਨਨਕ ਰਗ ਮਾਰੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥

॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੁਤਨ ਕੋ ਕਹੈ ਬਿਭਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਵਾਮੀ ਨਾਨ
ਕ ਦੇ ਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਭਾਇਆ ਦੇਵਨ ਸਾਹੁਕ ਨਨਕ ਬਉ ਰਾਂਨਾ ॥ ॥
॥ ਅਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਬਿਨ ਅਫਰਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਇ
ਵਨ ਜਾਣੀਐ ਜੇਠੈ ਦੇਵਨ ਹੋਇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਏਕੀ ਬਾਹੀ ਦੁਸਾ ਅ
ਫਰਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦੇਵਨ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਏਕ ਕਰ ਕਮਾਇ ॥
॥ ਇਕਤੁ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹੀ ਦੁਸੀ ਅਫਰ ਸਿਆਨ ਪ ਕਾਇ ॥ ੩ ॥
॥ ਤਉ ਦੇਵਨ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਸਾਹਿਬ ਧਰੇ ਪਾਮਰੁ ॥ ਮਿਦਾ ਜਾਣੈ ਅਪ
ਕਉ ਅਫਰ ਭੁਲਾ ਸੀਸਾ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂ ਮੁਲ ਨਬਾਬਾਸਿ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਖਪਤੀ ਤਿ
 ਨਾਹੀ ਹੁਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਕੋਈ ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਓਹ ਖਬਰ ਦਾਰ
 ਹੈ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੈ ਰਾਮ ਕੇ ਬੁਲਾਵੈ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂੰ ਨਬਾਬ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੈ
 ਰਾਮ ਆਇਆ ਆਇ ਸਲਾਮਤੀ ਤੁਸ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਆਖ ਜੈ ਰਾਮ
 ਕਿਆ ਕਰੀਐ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਰਖਣੇ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੈ ਫਕੀਰ
 ਰਾਮ ਕੋ ਖਲਾਵੈ ਅਰ ਉਸਕਾ ਸੁਸਰਾ ਉਸ ਪਰਿ ਫਿਰੀ ਆਦੀ ਹੈ ਹਮੇ ਜਾਨਿਆ
 ਥਾ ਜੈ ਨਾਨਕ ਖਫਤੀ ਹੁਆ ਹੈ ਪਰ ਮੁਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੈ ਓਹ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੈ ਕ
 ਹ ਜੈ ਰਾਮ ਹੈ ਸੈ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਫਿਰੀ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਜੈ ਰਾਮ ਤੂੰ ਜਬਾ
 ਬ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਦੇਦਾ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਜਬਾਬ ਦੇਉ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿ
 ਆ ਸੁਨ ਜੈ ਰਾਮ ਹਰ ਕੋ ਬੀਲੇ ਕਾਭੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਕਉ ਭੀ ਆਖਿਆ
 ਹੈ ਜਿਉ ਤੁਰੈ ਤਿਵੈ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਨਕ ਭੀ
 ਹਜਰ ਹੀ ਹੈ ਕਹੀ ਦਰ ਗਇਆ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬੁਲਾਵੈ ਤਾਂ
 ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵੈ ਗਇਆ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਅਰੇ ਨਾ
 ਨਕ ਆਖਿਆ ਜੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਬਾਬ ਸੇ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਫਿਰੀ ਆਇ
 ਆ ਆਇ ਨਬਾਬ ਪਾਸਿ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ ਦੁਆਵਤ ਨਾਹੀ ਨਬਾਬ ਦਉ
 ਲਤੀ ਖਾਨਗੁਸਾ ਖਧਾ ਕਹਿਆ ਜਾਵੈ ਪਕੜਿ ਲੇ ਅਵੈ ਤਾਂ ਫਿਰੀ ਜਾਇ ਆਦ
 ਮੀ ਕਹਿਆ ਏ ਨਾਨਕ ਨਬਾਬ ਬਹੁਤ ਗਿਲਾਵੈ ਦੁਭੈ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖ
 ਰ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਨਬਾਬ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਪਰ ਸਲਾਮਤੀ ਨਕੀਤ ਸ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਆਵਤ ਕਿਉ ਨਬਾਬ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੁਟਿ ਨਬਾਬ ਜਾਂ ਚਕਰ
 ਤੇਰਾ ਬਾਤ ਬਿ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਬਾਅਬ ਹਮ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਨਾਹੀ ਅਬ ਖੁਦ
 ਇਕੋ ਚਾਕਰ ਹੁਏ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੁਏ ਤਾਂ ਤੁਮ ਜਾਇਹ
 ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਮਸ਼ ਕਰਹੁ ਜੁਮੇ ਕਾਰੋਜ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਜੀ ਹੋਰ ਕਿ
 ਤਵੇ ਲੋਕ ਗਣੀਐ ਜੋ ਜਾਹਿ ਸਮੇ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜੁਨੇ ਆਹੇ ਤਿਤਨੇ ਆਪਣੀ
 ਸਾਹਿਗਾ ਸਭੁ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੈ ਏਹ ਪਰਲੋ ਅਜ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ
 ਮਹਾਜਨ ਲੋਕ ਹਿੰਦੁ ਆਹੇ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚਿ ਜੈ ਸਭੁ ਵਿਚਿ ਤੂੰ ਪੈ ਗਈ
 ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਖਰਾ ਦਲ ਗੀਰ ਹੈ ਇਕੋ ਪਰਿਆਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ

ਮਾਅਜੁ ਮੇਰਾ ਖਾਵੁ ਖਰਾਵਲ ਗੀਰੈ ਤੰਨ ਨਕੀ ਉਠਿ ਖੜੀ ਹੋਈ ਆਖਿ
 ਉਸਿ ਜੀਅਜੁ ਕਿਆ ਵਾਸਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਅੰਸੇ ਦਲਗੀਰ ਆਇਹੋ ਤਾਂ ਜੋਰਾ
 ਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਭਿਰਾਉ ਨਨਕ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੰਨ ਨ
 ਕੀ ਕਹਿਆ ਜਾਨੀ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ਤਾਂ ਜੋਰਾ ਮ ਕਹਿਆ ਨ ਬਾਬ ਨਾਲਿ ਜੁ ਮੇ ਮ
 ਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨਿ ਗਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਟਿਚਿ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣ
 ਟਿਚ ਭੰਡ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਅਜ ਨਨਕ ਤੁਰਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਂ ਕਿਆ ਦਲਗੀਰ ਨਹੋ
 ਵਾਂ ਜੋ ਮੇਨੂੰ ਇਹ ਭਾਵੀ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਆਇ ਲਗੀ ਹੈ ਭਾਂ ਅੰਗੇ ਨਨਕੀ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਉਠਿ ਕਹਿ ਖੁਸੀ ਨਾਲ ਰੋਸੇਈ ਜੇਵਹੁ ਤੁਸੀ ਨਨਕ ਦੀ ਫਲੈ ਧੋਖਾ
 ਕੋਈ ਨ ਕਰੋ ਅਚਿਤ ਹੋਇ ਰੋ ਚਿਤ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਕਰੋ ਨਨਕ ਜੋ ਹੈ ਜੇ ਰੂਢੇ ਦਾ
 ਰਿਸਾਇਤੀ ਹੈ ਨਨਕ ਵਲ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਦਿਸਟ ਦੇਖ ਸਗਦਾ ਹੈ ਉਠੀ ਤੁਸੀ ਅ
 ਨਿਵਰੋਸੇਈ ਜੇਵਹੁ ਤਾਂ ਜਿਤ ਵਖਤ ਸੋਰ ਪਇਆ ਆਹ ਅਤੇ ਤਿਤੇ ਵਖਤ ਨਿ
 ਧਾ ਬਾਮਣ ਜੋਰਾ ਮ ਜਜੂਸ ਲਾਇ ਛੁਡਿਆ ਸੀ ਇਤਨੀ ਗਲਿ ਕਰਦੇ ਆਹੋ ਜੇ
 ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ਆਇ ਜੋਰਾ ਮ ਨੇ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ ਓਸ ਤਾਂ ਨਾ
 ਨਕੀ ਤੇ ਜੋਰਾ ਮ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਖਿ ਮਿਸਰ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਹੋਇ ਨਿਬੜੀ ਤਾਂ ਨਿਸੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰਿ ਨਹ ਪਰ ਮੇਂ ਤੁਰਕਾ ਦੇ ਮੁ
 ਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨਬਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਨਕ ਖੜ੍ਹ ਗਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂ ਨ
 ਬਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕਹਿ ਮੁਕਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨਨਕ ਨੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਅਰੇ ਨਨਕ ਤੂੰ
 ਜੋ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਥਾ ਤੇ ਕਿਉ ਨਕੀ ਤਿਤਾਂ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋ
 ਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਣ ਗਇਆ ਥਾ ਮੇਂ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਦਉਲ
 ਤ ਖਾਂ ਨਕਹਿਆ ਨਨਕ ਇਤਨ ਬੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਮੇਂ ਤਾਂ ਈਹ ਖੜ੍ਹ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂ ਨਜੀ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਈਹ ਖੜ੍ਹੀ ਥੀ ਅਰ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਵਲਾ
 ਜੋ ਸਾਹੋ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕੇ ਰਨੇ ਗਇਆ ਥਾ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਖਾਂ ਨ ਸਲਾ
 ਮਤਿ ਹਿੰਦੂ ਇਤਨਾ ਬੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਨਨਕ ਸਬੁ ਕਹਿ
 ਦਾ ਹੈ ਜਬ ਮੇਂ ਸਿਜਦੇ ਦੇ ਵਖਤ ਖੜ੍ਹ ਹੋਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕੀ ਧਾਰ ਘੋੜਿਆ ਕੋ
 ਗਇਆ ਥਾ ਫਿਰਿ ਕਾਜੀ ਚਗਲੀ ਕੀਤੀ ਸੁਣ ਖਾਂ ਨ ਜੀਹ ਮਤਾ ਨਬੇ ਗਏ ਹ
 ਮਸੇਤੀ ਨਿਵਾਜ ਕਰਤਾ ਫਿਰ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਨਨਕ ਤੇ ਕਾਜੀ ਕੋ ਸਾਬ ਨਿ
 ਵਾਜ ਕਰਤਾ ਫਿਰਿ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਤੇ ਵੱਢੇ ਰੋ ਕੇ ਛੁਲਨੇ ਗਿਆ ਥਾ

ਮਤਵਛੇਰਾ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਪਉਦਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਦੋਹਾ ਨਿਪਰਤੀਤ ਆਈ ਭਯਾਜੀ ਇ
 ਓਮੇ ਸੁਣਕਰਿ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਮਿਸਰਜੀ ਨਾਨਕ ਕਿਥੋਂ ਛੁੱਟੀ
 ਓਤਾਂ ਨਿਧੇਕਹਿਆ ਜਿਸ ਮਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਓਥੇ ਹੀ ਛੁੱਟਿਆ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਨਿ
 ਧ ਨੇ ਲਛਮੀ ਲਛਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਥੇ ਛੁੱਟਿਆ ਆਇਆ ਨਿਧੇਕਹਿਆ ਜੀਓ
 ਹਤਾਂ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਆਹਾ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਆਹਾ ਤਿਤਨੇ ਅਪਨੇ ਪਾਠ ਨੂੰ
 ਫਿਰ ਗਏ ਓਹਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਸੀ ਰਸੀ ਗ
 ਟਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਹੁਣੇ ਆਵਦਾ ਹੈ ਏਹਾ ਗਾਇਕ ਰਵੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੇ ਰਾਮ ਦੇ ਪਾਠ ਆਇਆ ਦੁਨਿਆ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਲਓਗੀ ਹੋਰੋ ਕਰੀ ਬਹੁਜੀ
 ਤੁਸਾਡਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ਹੈ ਨਾਨਕੀ ਹਿਕ ਬੀ ਚਾਹੇ ਹੋਇ ਗਈ ਕਿਉਂ ਜੀ ਮੇਰਾ
 ਆਖਦੀ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਡਾਢੇ ਦਾ ਹਿਮਾਇਤੀ ਹੋਗਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੁਲ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ਦੇਖ ਸਕੇ ਦਾ ਮੇਰਾ ਮੁਖੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਅਰ ਲਗਾ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛ
 ਟ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਿਉਂ ਕਰਮ ਜੁਗੁਰ ਹੋਇਆ ਅਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਹਥਿਲਕੀ
 ਤਾ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਕੋਹ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਈ ਸੋਹੇਇ ਫਰਤੀ
 ਫੇਰ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਅਸਾਡੇ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਲੋਕ ਦੀ
 ਫਹੀ ਆ ਦੀ ਖਬਰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਤੁਸਾਡੇ ਮੁਹ ਤੇ ਜਾਣੀਐ ਠੀ ਸੇਖ
 ਠੀ ਖਬਰ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਲਗਾ ਨਿਵਾਜ ਕਰਿ
 ਨ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਹੀ ਲਗਾ ਕਰਾਇ ਰਾਂ ਅਜੀ ਖੜੇ ਰਹੇ ਜਾਨ ਬਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕਰਿ
 ਮਕਾਤਾਂ ਅਸਾਨੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰਾਏ ਆਇਆ ਬ
 ਕੇ ਖੜਾ ਹੋਨੇ ਆਇਆ ਬਾ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤਾ ਆ ਨਹੀ ਤਾਂ ਜੀਬਾਜੀ ਅਸਾ
 ਕਹਿਆ ਮਬਾਠੇ ਤੇ ਜਿਸੀ ਸੇਮਨ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨ ਘੇਰੇ ਕੀਧਾਰ ਖਰੀਦ ਕਰਿ
 ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਪਠਾਣ ਤਾਂ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਜੀ ਹੁਤ ਕੀਧਾਰ ਘੇਰੇ ਖਰੀ
 ਦ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਸਾ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿ
 ਆਵੇਏ ਖਾਨਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕਿਤਨਾ ਭੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਨ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਹਿੰ
 ਦੂ ਸਚਾ ਹੈ ਜਿਛੁ ਵਖਤ ਹਮ ਸਿਸਦੇ ਕਹਿ ਗਏ ਬੇਓਸ ਫੁਕਤੁ ਅਹਾ ਏਲ ਪ੍ਰਿ
 ਆ ਕੇ ਕੀਧਾਰ ਗਇਆ ਬਾ ਰਾ ਫਿਰਿ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਹੁਮ ਘੋਰਿ ਆ ਕੇ ਕੀਧਾ
 ਰ ਗਏ ਬੇਓਸ ਹਮ ਤਾਂ ਕਹੀ ਨ ਗਏ ਬੇਹਮਾ ਰੇ ਸਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕਰਾਤਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾ
 ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਕਾਜੀ ਜਾਤੁ ਮਸੀਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ

ਵਿਲਪੁਰਿਸੀ ਕਿਉ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅੰਕੁਣ ਇਕ ਖਾਤੁ ਖਟਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀਤਾਂ ਤੈਨੇ
 ਜਵੰਕੀਤੀ ਜਿਮੀ ਭੈ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਰੂਹ ਵਛੋਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਗਇਆ ਥਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿ
 ਆਤਮ ਯਾਹਿ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨਬਾਬ ਨੀਕਹਿਆ ਕੇ ਖਾਨਜੀ ਕਾਜੀ
 ਦੀਧੀ ਦੀ ਆਜੁ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਛੋਰਾ ਜਾਇਆ ਹੈ ਸਮ ਅਤੇ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਖਾਤੁ
 ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਜਿਮੀ ਪਰਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਮ ਅਤੇ ਰੂਹ ਕਾਜੀ ਦਾ ਵਛੋਰੇ ਵਿ
 ਚ ਜਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਤ ਵਛੋਰਾ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਪਉ ਦਾਇਵੈ ਹਮੇ ਏਹ ਕਹਿ
 ਆ ਹੈ ਖਾਨਜੀ ਤਾਂ ਦਓਲਤ ਖਾਨ ਹਜਿਆ ਅਰਕਹਟੇ ਲਗਾ ਕਹੁ ਕਾਜੀ
 ਨਨਕ ਕਿਆ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਖਾਨਜੀ ਮੇਸੀਹੀ
 ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਨਨਕ ਕਾ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਬ
 ਏਸੇ ਕੋ ਹਰਫੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਚਲਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸਾਨੂੰ ਨਬਾਬ ਆਖਿਆ ਸੁਣ
 ਨਨਕ ਤੇਰੇ ਪੇਸੇ ਜੋ ਹੈ ਹਮੇ ਤੇ ਰਖਣੇ ਨਾਹੀ ਤੇਰਾ ਸੰਸਠਾ ਫਿਰ ਆਈ ਹੁਆ
 ਥਾ ਹਕ ਕਬੀਲੇ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈ ਕਹਿਆ ਥਾ ਜੋ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ਦੇਹੁ ਕਹੁ ਅਏ ਪੈ
 ਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਉ ਤਾਂ ਅਸਾ ਨਬਾਬ ਕੋ ਕਹਿਆ ਕੇ ਮੇਤਾਂ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ
 ਅਗੇ ਤੇ ਜਾਣਿ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਨਨਕ ਅਧੇ ਪੇਸੇ ਤੇਰੇ ਕਬੀਲੇ ਕਉ
 ਦੇਤੇ ਹੈ ਅਰ ਅਧੇ ਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ਆਪਣੇ ਹਥ ਕਰਿ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਅਸਾ ਕਹਿਆ
 ਅਸੀ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੇ ਤੇ ਜਾਣ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਨਨਕ ਜਿਵੇ ਤੇਰੇ
 ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਏਹ ਗਲ ਕਰਿ ਕੋ ਅਸੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਆਏ ਜੀ ਜਾਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨੇ
 ਜੀ ਅਭਾਵੈ ਰੁਲੀ ਲਗੈ ਭਾਵੈ ਧੁਰੀ ਲਗੈ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਰੇ
 ਈਸੁ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਫਿਰਿ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਾਤੀ ਜਦਾ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ
 ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਤੇ ਨਨਕ ਕੀ ਭਿਣ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਿਛੁ ਅਸੁਰੇ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਅਸੀ ਭਰੀਮ ਵਿਚ ਆਹੇ ਧੀਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧੀਨ ਨਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇ ਭੀ
 ਧੀਨ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਜੋ ਭੈਣ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਰੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਭੀ ਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ
 ਹੈ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਭੀ ਆਈ ਅਤੇ ਲ
 ਖਮੀ ਦਾ ਸੁਕੁ ਛੁਡਾ ਆਹਾ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਪਉਇਆ ਪੰਜਾਵੇ ਚਿਮਾ ਦਾ ਆਹਾ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ।

ਭਾਂ ਸਿਮਤ ੧੫੫੩ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਨਨਕ ਨਿਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਚੰਦੋ ਅ
 ਤੇ ਮੁਲਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਸਕੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨਨਕੀ ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇਵਸ ਨਾਹੀ

ਅਤੇ ਏਹਾ ਸਲਾਹ ਹੋਈ ਕੁਲਾ ਸਿਰੀ ਉਦ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹੈ ਅਤੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਅਤੇ
ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਜਾਓ ਬੰਦੇ ਰਾਣੀ ਜਿਉ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ ਤਿਉ ਕ
ਕੀ ਜਿਉ ਬਿਜਲੀ ਕੜਕਦੀ ਹੈ ਆਖਣ ਲਗੀ ਸਾਇ ਤੇਵੇ ਨਾਨਕ ਇਸੇ ਗਲ
ਤੁਹੀ ਆਹ ਕਰਦਾ ਸੋ ਜੇ ਟਬਰ ਟਪਾਇ ਤੇ ਛੁਡਿ ਚਲਿਓ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਮਾਰੂ ਰਾ
ਗਾਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥

॥ ਮਾਤੁ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਪੰਡ ਕਮਾਇਆ ॥ ਤਿਨ ਕਰਤੇ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇ
ਆ ॥ ਲਿਖੁ ਨਾਉ ਜੋਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਮਿਲ ਮਾਇਆ ਧਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥
॥ ਮੁਰਖ ਮਨ ਕਹੇ ਕਰਸੀ ਮੰਦਾ ॥ ਉਠ ਚਲ ਸੀ ਖਸਮੇ ਗੁਣਾ ॥
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਭੁਜਿ ਸਾਵਿਸਰਿ ਜਸੁ ਖਹੇਈ ॥ ਪਰਿਛੁਰਣੇ ਰਹੇ
ਨਕੇਈ ॥ ਕਛੁ ਖਜੈ ਕਛੁ ਧਰਜਾਈ ॥ ਆਜੇ ਬਹੁੜਿ ਦੁਨੀਆ ਆਈ
ਐ ॥ ੨ ॥ ਸਜਕਾਇਆ ਪਟ ਝੰਝਾਏ ॥ ਫੁਰਮਾਇਸੁ ਬਹੁਤ ਚਲਾ
ਏ ॥ ਪੇਸੇ ਸੁਖ ਲੀ ਸੋਢੈ ॥ ਧੀ ਪਉਦੀ ਕਹੇ ਰੋਢੈ ॥ ੩ ॥
॥ ਘਰ ਪੁਮਣ ਵਾਣੀ ਗੁਣੀ ॥ ਪਾਪ ਧਰਤਿ ਰਿਆਨ ਜਾਈ ॥ ਭਉ ਬੇ
ਕੁ ਸੀਉ ਚੜਾਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਾਹੂ ॥ ੪ ॥ ॥ ॥ ॥

ਫਿਰ ਫਿਰ ਤਿਆਰੇ ਦਿਨ ਕੇ ਤਿਲ ਵੀਗੀ ਅਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਾਲ ਖਬਰ ਲੈਣ ਨੂੰ
ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜਹੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਉ ਮੇਂ ਉਠੀ ਜੇਹੀ ਗਲਿ ਸੁਣੀ ਹੈ
ਜੇ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਿਆਇਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇਆ ਨਾ
ਨਕੀ ਪਾਸਹੁ ਖਬਰ ਲੀਤੀ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਆ ਮਹ
ਤੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਖਬਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਆਹ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਖਬਰ ਸੋ ਦੱਖ ਦਾਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਖਬਰ ਲੈ ਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਪਾਸੇ ਜਾਇ ਲੈ ਜੋ ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾ ਸੋ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥ ॥ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਆਖਿਉ ਸਨਾਨਕ ਜੀ ਯਹਿ ਕਿਆ
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਛੁਡਿ ਕੇ ਅਗੋਛੁ ਸਿਰਿ ਬਿਧਿਓ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾ
ਨ ਅਸਾ ਤੇਨੂੰ ਤਾਰਦਾ ਗੁਣ ਵਿਰਾਸੀ ਸੋ ਅਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਅਸੀ ਤੁਧੈ ਉਠੀ
ਕਵੇਸੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਆਖ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਚਲਾ

ਸਾਹਿਬਨਾਮ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਧਰਜੀ ਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜਿਧਰਕ
 ਫਤਹ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਮਹੇਤ ਕਾਲੁ ਖਬਰ
 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਆਹ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਬੀਬੀ ਉਤੀਰਵਾਣ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਸਨਿ ਤੁਸੀ ਆਖ
 ਦੇ ਹੋ ਸਨਾਹੇ ਨਾਹਿ ਰੁਲ ਮੇਰਿਆ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜੁਲਿ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿ ਯਹ ਈ ਅਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੇ ਮੰਗੇ ਤੇ ਜਾਹਿ ਤਿਲਵੇ ਨੀ ਤੇ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਆਖਿ ਪੈਇਆ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕਿਥੇ ਜਾਣਾ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸੀਸਾ
 ਤੇ ਉਤੇ ਕਈ ਨਹੀ ਨਦਰਿ ਆਵਦਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਤਰ
 ਜਾਇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਤਾਰਕ ਦੇ ਨਹੀ ਫਜਾਈ ਤੇ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿਆ ਅਸਾਜੇ ਤੈਨੂੰ ਤਰਦਾ ਹੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੇ ਕਿਥੇ ਪਤਿਓ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਵੇਚੇ ਖਾਧਾ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਿਥਾ ਉਪਾਇਆ ਹੋਗੁ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਵਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸਿ ਰਬਾਬ ਨਬਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਦੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਕੋਈ ਢਾਢੀ
 ਲਗਾਵੇ ਲੁਣ ਦੇਖੇ ਤਾਹਿਕ ਰੁਮੇਟਾ ਹਿਕ ਪਠਾਣ ਅਗੇ ਬੈਠ ਗਾਵਦਾ ਆਹਾ
 ਅਤੇ ਮੰਝੇ ਲਾ ਰਬਾਬ ਹਬਟ ਜਾਇਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੁਦਾ ਆਇ ਸਲਾਮਤਿ
 ਦਿਰਸੁ ਵਿਚਰਨ ਪਠਾਣ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਖਿਆ ਚਲ
 ਢਾਢੀ ਮਿਠਾਸੀ ਮਾਹਿਕ ਬੀਦਾ ਖੁਦਾਇਦਾ ਤੈਨੂੰ ਸਦਾ ਹੈ ਓਹ ਮਿਠਾਸੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ
 ਹੋਇਆ ਹਾਹਿ ਵਿਚ ਲਗਾ ਪਛਾਣ ਭਾਈ ਮਿਠਾਸੀ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਚਾਹੀ ਮਿਠਾਸੀ ਹੋਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾਂ ਓਹ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਤਨ ਗਾਇ ਭਾਈ ਦੀ ਤਿਲਵੇ ਨੀ ਹੈ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਲਿ ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਓਸ
 ਭਾਈ ਤੇ ਤਾਰਕ ਵਜਾਇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਅੰਗੀ ਜਾਂ ਉਸ ਰੁਮੇਟੇ
 ਤਾਰਕ ਵਜਾਈ ਤੇ ਉਨਾਨਕ ਅਖੀ ਬੋਲੀਆਂ ਆਖਿ ਓਸ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਭੈ ਵਜਾ
 ਇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਵਜਾਇ ਨਹਾ ਜਾਣਦਾ ਮਰਦਾਨਾ
 ਲਗਾ ਵਜਾਵਣ ਮਰਦਾਨੇ ਅਜੇਹੀ ਤਾਰਕ ਵਜਾਈ ਜਿਨੇ ਗਲ ਦੇ ਮਿਠਾਗ ਬਿਸੁਧੇ
 ਇਕੋ ਢਹਿ ਪਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੀਤਾਇਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣੇ ਸੀ
 ਆਵਿਚਿ ਬਹੁਤ ਗੀਤ ਹੋਆ ਜਾਣੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇ ਵਜਾਇ ਨਹਾ ਜਾਣਦਾ ਮੈਨੂੰ ਅਸਰੇ
 ਜਾਇ ਫਤਹੁ ਈ ਅਤੇ ਓਹ ਢਾਢੀ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਮੈਂ ਦੇ

ਫਰੈ ਢਾਢੀ ਭਿੰਨੇ ਆਹੇ ਪਰਏਹ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾਹ ਭਿੰਨ ਫਿਰ ਗੁਣ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਠਿ ਕਰਿ ਸਲੁ ਮਕੀਤਾ ਜੀਮੈ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਾ
 ਵਿਅਲੇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਤੈ ਫਰਮਾਏ ਸੋਹਰਿ ਕਰਾਹੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ ਗੁਣ ਗਾਏ ਅਤੇ ਢਾਢੀ ਅਤੇ ਫਰਮਾਏ ਜੋਹੋ ਜੋ ਸੋਭੇ ਫਿਕਾਰ
 ਹੋਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਬਾਬ ਸਿਲੇਤਾਂ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸੁਆਲ ਕਰਨ ਭੁਲਾਨਾਹੀ ਪਰ ਜਹਰ ਕਰਾਵਈ ਤੈ ਪਰ ਜਾਇਕੇ ਬੈਥੇ ਸੀ
 ਪਾਸੇ ਆਖਿ ਜੋ ਬੈਥੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਉ ਬੈਥੇ ਇਕੁ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ ਜੇ ਮੰਨੇਤਾਂ ਆਖੀ
 ਮੇ ਅਤੇ ਨਮੰਨੇਤਾਂ ਨਹੀ ਆਖਦਾ ਜੇ ਮਨਿ ਉਸਤਾਂ ਆਖੇ ਜੋ ਹਿਕ ਰਬਾਬ ਲੈ
 ਦੇਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਰਬਾਬੀ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਬਾਬ ਤ
 ਹਾਜਰ ਹੈ ਫਰ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਭਾਈ ਢਾਢੀ ਆ ਅਸਾਨੁ ਪਹੁਚਿਆ ਤਉ ਦਿਤੁ
 ਪਰਏਹ ਅਸਾਨੁ ਕੀ ਮਦਾਨਾਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਜਾਇ ਨਨਕੀ ਪਾਸਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਆ
 ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਜਾ ਦੀਜੀ
 ਸਿਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਸਾਨੇ ਪਾਸਿ ਭੇਜਿਆ ਹੈਗਾ ਤਾਂ ਮਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕ
 ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ ਹੈਸੁ ਆਖਿਆ ਹੈਸੁ ਮੰਨੇਤਾਂ ਆਖਾ ਨਹੀਤਾਂ ਨਾ ਆਖਾ ਤਾਂ ਨਨ
 ਕੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਨਿਸੀਗੁ ਆਖਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਹਿਕ ਰਬਾਬ ਜਿਤਨੇ ਤੇ ਮਿਲੈ ਤਿਤਨੇ ਲੈ ਦੇਇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਹਿਕ ਕੋਹਾ ਜੇ
 ਆਖੇਤਾਂ ਸਉ ਪਰਮੇਨੂੰ ਮੁਖ ਦਿਖਲਾ ਜਾਵਉ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਣ
 ਨਾਨਕ ਨਾ ਆਇਕੇ ਜੀ ਬੈਥੇ ਜੀ ਆਖਦੀਹੋ ਹਿਕ ਕਿਆ ਸਉ ਆਖੇਤਾ ਸਉ ਲੈ
 ਦੇਵਾ ਪਰਮੇਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਦਿਖਲਾਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚਉ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਅਸਾ ਬੈਥੇ ਨਨਕੀ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀ ਨਨ
 ਕੀ ਅਸਾਨੂੰ ਪਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਭਿਟਿਆਹੀ ਅਤੇ ਸੁਬ ਭੀ ਅਸਾਨੂੰ ਸੇਵਾ ਬਹੁ
 ਤ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਬੈਥੇ ਪਾਸਿ ਜਾਈ ਮੇਤਾਂ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਅ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਬੈਥੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਏ ਅਤੇ ਨਨਕੀ ਪੀੜਾ ਫਿਰ ਦਿ
 ਤਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਦੇਵੈ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਬੈਥੇ ਜੀ
 ਫੁਆਖੀ ਮੇ ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੀ ਜੋਤ ਸੀ ਮੁਹਿ ਆਖੇ ਸੇ ਮੇਨ ਕਬੂਲ
 ਹੈ ਪਰ ਕਹਿਆ ਸਾਨੁ ਆਖਿਆ ਮੰਨੇ ਮਰੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਏ ਬੈਥੇ
 ਸੀ ਆਖੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸੀ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮ

ਤੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ
 ਜਿਥੇ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਿਥੇ ਵੇਲੇ ਹਾਜਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀਂ ਹਥਾਬੇਜ਼ ਕਰੋ ਜੋ ਕਿਛੁ ਮੁਲ ਲਗੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਦੋਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋਂ ਆਲੀ ਕੇ ਹਾਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਪੁਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਮੁਲ ਦਾ ਆਖੇ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹਾ ਲੈਤਾ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਹਾ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਤੇਹਾ ਲੈਤਾ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਰਸੇਈ ਜੇਵ ਕਰਿ ਜਾਇ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਸੰਤੁ ਸਦਲੇ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ
 ਗਇਆ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਣ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਿਜਮਾਨ ਤੈਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਦਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਰਸੇਈ ਕੀਤੀ ਹੈਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਸਾਦਿਆ ਹੈ ਸਿਰਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਚਲਿਆ ਸੀ ਪਰ
 ਰੋਪਰ ਤੈਨੂੰ ਆਇਓਂ ਹੁਇਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਬਾਲੇ ਸੰਤੁ
 ਲਿਆਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਪੈਰ
 ਰਾਹੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ
 ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਹਾ ਜੇਦਿਆਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦਿਵਾ ਮੰਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਪਰ ਨੂੰ ਜਾਵੇ
 ਅਸਾ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ
 ਜਾਂਤੇ ਰੋਜ ਹੋਇਹੋ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਆ ਬਿਤੁ ਹੈ ਜੋ
 ਅਸੀਂ ਤੁਸਾ ਉਪਰਿ ਰੋਜ ਹੋਈ ਮੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾ ਪਾਸੋਂ ਕਿਛੁ ਮੰਗਿਆ ਲੋੜ ਦੇ
 ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮੰਗ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਮੰਗੇ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦੇਵਾਈ ਅੰਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਏ ਹੋ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ
 ਆਵੇ ਤੇਰੀ ਚਾਲੀ ਦੇਖ ਕਰਿ ਜੀ ਉਠ ਮੇਨਾਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖ
 ਦਾਹੇ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਹਨੂੰ ਕ
 ਰਤਾਰ ਅੰਤੁ ਲ ਰ ਖੇਗਾ ਸਿਸਾਰ ਪਿਆ ਸੁਖ ਮਾਏ ਸਿਸਾਰ ਸਗ ਦੀਨਿ
 ਆਈ ਰੁਓ ਕਦਾਹੇ ਭਾਂ ਬਾਲਾ ਦਿਵਾ ਕਰਿ ਪਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕ ਕਾਲੁ
 ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਸਨੇਹੇ ਦਿਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਨੇ ਮਿਲੇ ਹਛਾ ਖੁਸ਼ ਕਰਿ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਠ ਤੁਸੀਂ ਮਨੀ

ਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਟੋਲਣ ਮਿ
 ਟੀਰਾਸੀ ਆਂਦੇ ਘਰਿ ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਕੋਈ ਸਿਰਾਸੀ ਹੋਇ ਅਗੇ ਆਖਿ ਨਿ
 ਆਇ ਆਈ ਕੁਰਹੀ ਆਦਾ ਕੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਦਰ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਕਿ
 ਤਨੇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਰ ਥਕਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਆਇਆ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਦਾਨ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ
 ਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਨੁਸ਼ ਪੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਨਿਸਿਗੁ
 ਆਖਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਿਸਿਗੁ ਆਖਣ ਦੀ ਗਲ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਰੰਗ ਫਿਰ ਆਇਆ ਆਖਿ ਓਸੁ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸਿਗੁ ਆਖਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨ ਕੋ ਬਿਆ ਕੰਮ ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸ ਜੀ ਸੈਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੋ ਆਇਆ ਹੀ ਕੁ
 ਰਾਹੀ ਆਂਦਾ ਕੁਮ ਅਰਿ ਗਲ ਹੋਈ ਆਂਨੀ ਅਤੇ ਕੁਮ ਕੋਈ ਆਦਰ ਦੇਦਾ ਨਾ
 ਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਗਸਿਆ ਹੋਆ ਲੈ ਆਉਂਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਸੈਸਾਰ ਈਵੈ ਸੁਖਿ ਮਾਰਦ ਆਇਆ ਹੈ ਸੈਸਾ
 ਰੁਸਿ ਪਾਇ ਕੇ ਆਪੇ ਤੈਵਲਿ ਆਵੈ ਗਾ ਤੁਰਬਾਬ ਕੋਈ ਟੋਲਿ ਲੈ ਆਉਂਤਾ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਮਿਰਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਦਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਿ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਕੁਛੁ ਆਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਮੰਦੁ ਗਿਰਾ
 ਓ ਜਦ ਦਾਹੈ ਦੋਹਾ ਨਦੀ ਆਂਦੇ ਵਿਚਿ ਗਿਰਾ ਓਦਾ ਨ ਓ ਅਥਕ ਪੁਰੈ ਓਸ ਵਿ
 ਚਿ ਇਕ ਰਬਾਬੀ ਗਹਿਦਾ ਹੋਈ ਨਹਿ ਓਸਦਾ ਫਿਰਿਦਾ ਹਿੰਦੁ ਸਦ ਦੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਨ
 ਲੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਸਦੀਦਾ ਹੈ ਤੁਓਸ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਮੰਗ ਜੇਨ ਦੈ ਤਾਂ ਅਸਾਰੁ ਨਾਵ
 ਲਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਕੁਛੁ
 ਮਲ ਭੀ ਪਲੈ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕਿਛੁ ਮਲ ਲ
 ਭੀ ਦਾਹੈ ਸੋ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ
 ਆਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤਨ ਜਹੂਰ ਸੀ ਮੈ ਸੋ ਭੁਟੇ ਲਖਕ
 ਮੈਨੁ ਹਥਿਨ ਆਇਆ ਹੁਇ ਦੂਰ ਭੋਜ ਦਾ ਹੈ ਮਲ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਆਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕੁਛੁ ਆਖੇ ਸੁਦੇਵ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤ ਰੁਪਏ ਦੈ ਨਾਨਕੀ ਸਤ ਰੁਪਏ ਦੈ ਨਾਨਕੀ ਸਤ ਰੁਪ
 ਯੇ ਅੰਦਰੋ ਕਢ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆ

ਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਮੁਲ ਅਦਾਇਈ ਤਾਂ ਜਾ
ਇਤ ਮਰਦਾਨਾ ਵਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਉਥੇ ਟਹਿਅ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਨ ਵਿਚਿ ਮਰਦਾਨਾ ਉਥੇ
ਗਇਆ ਜਾਇਕਰ ਲਗਾ ਟੋਲਾਣਿ ਜੋ ਭਾਈ ਇਥੇ ਫਿਰੰਦ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਬੀ
ਕਿ ਬੇਰਹਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਦੁਇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰੇ ਦਾ ਫਹਿਅ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਕੰ ਪਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਫਿਰਿ ਚਲੀਐ॥

॥ ਮਾਰੋ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਕਿਥੇ ਚੁਫਾ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਚਲਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤੀ
ਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਕਰਿ ਲਗਾ ਪੁ
ਛਣ ਤੁਕਉਣ ਹੈ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਸਨੇ ਟੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇ
ਥੇ ਇਕ ਰਬਾਬੀ ਹੈ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਸਦੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਤੇ
ਰਾਨਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਹੋਦਾ ਕਉਣ ਹੈ ਤੂੰ ਭੇਜਿਆ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ
ਕਉਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਰਾਇ ਭੋਏ ਦੀ ਤਿਲਵੀ ਨੀ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਨਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਭੇਜਿਆ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਫਕੀਰ ਹੈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁਜੋ ਰ
ਬਾਬ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਫੇਰੁ ਹਉਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਨੂੰ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ
ਮਹੀਥੇ ਪਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਭੀ ਮੈਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੇਰਾ ਚਰ
ਕਣਾ ਅਸਨਉ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਬਾਬ ਮੈਨੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ ਅ
ਖਿਆ ਸੁਨਿ ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਰਬਾਬ ਫਿਰੰਦਾ ਨ ਜਾਣੀ ਅਜੇ ਰਬਾਬ ਕਿਥੇ ਲੈ ਅ
ਇਆ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਰਬਾਬ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਜੀ ਕੁਛ ਮੁਲ ਭੀ ਕਹੇ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਰੇ ਪਾ
ਸਿਰਬਾਬ ਦਾ ਮੁਲਿ ਨਹੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁਲਿ ਭੀ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਰਹਿਨ ਸਹਿਆ ਆਖਿਉ ਸਜੀ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਤੁਹ ਕਿਉ ਨਹੀ ਲੈਣ
ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਰਬਾਬ ਅਸਨੈ ਕੁਦਰਤੀ ਨਾਲਿ ਹਥਿਆ
ਇਆ ਹੈ ਅਵਾਜ਼ ਇਸਦਾ ਏਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰੰਦਾ ਏਹ ਰਬਾਬ ਹੋਰ ਸ
ਅਗੇ ਨਹੀ ਵਜਾਵਣਾ ਇਕ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਖੜੀ ਪੈਦੇ ਹੋ ਸੀਆ ਏਹ ਰਬਾਬ ਉ
ਸਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ ਤੂੰ ਉਸ ਅਗੇ ਵਜਾਇ ਰਾਮ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਦਾ ਮੁਲ
ਸਾ ਲੈਣਾ ਨਹੀ ਪਰ ਭਾਈ ਚਲ ਦੇਖਾ ਓਹ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੋ ਕੋਈ ਮੇਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰ

ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਪਰ ਜੇ ਹੁਕਮਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਵਜਾਇ ਦੇਖ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਹੋਰ ਸੁ ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਉਥੇ ਨਾਨਕ
ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਂਦਿ ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵ
ਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਹਥਿ ਲੈ ਕੇ ਬਣ ਬਣਾਇ ਕੇ ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
ਜਾਇ ਚੋ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਹੀ ਆਵੈ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਦੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿ
ਕਲੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਵਾਜ ਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਰ ਨਹੀ ਇਕਰ ਅਖਿਓ
ਜਫਿਰੇ ਦਾ ਭਾਈ ਸ਼ਬ ਚਲ ਫਿਰੇ ਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਵੇਦੇ ਚਲੇ ਨਾਵੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬ
ਬੰਧਾਸ ਆਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਰਬਾਬ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਦੋਹਾ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਇਤਨ ਚਿਰ ਕਿਉ ਲਾਇਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਛੁ ਮਲੁ ਮਨਾਹੀ ਹੋਈ ਜੇ ਤੁਭਗਤਿ ਹੈ ਕਿ ਨਿ
ਰੀ ਕਾਰ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵੇਰੇ ਹੋਰ ਨਾ ਆਹੋ ਜਿਥੇ ਤਉ ਅਸਾਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸਾਂ ਤਿਥੇ ਤਉ
ਜਾਇ ਚੁਫਰ ਹਿਆ ਦਸੈ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਚਲਣੇ ਤੇ ਹੋਆ ਤਾਂ ਇਹੁ
ਸਾਧ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਇਸ ਆਪੇ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛ ਕੇ ਹਕੀਕਤ ਲੀਤੀ ਉਸਰ
ਬਾਬ ਕਿਤੇ ਵਲੋ ਕਾਢਿ ਉਸ ਹੋਰ ਹਕੀਕਤ ਇਸ ਬੋਲੇ ਵਹਾ।

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਓਣ ਹੈ ਫਿਰੇ ਰਬਾਬੀ ਕਹਿ
ਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਓਹ ਦਿਨ ਦਿਸਰ ਗਇਆ ਹੈ ਤੁਦਾ ਅਪੁਰ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਚ
ਚ ਹੋਦਾ ਮੈ ਮੈਤੁ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਸਾ ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਦੇ ਆਹੋ ਇਕ ਗਰ ਭੁਗਤਿ
ਕੀਤੀ ਕਰੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਦਰਸਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਭੰਗਤਿ ਕਰਦੇ ਆਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਅ
ਗੇ ਸਰੋਦ ਮੈ ਕਰਦਾ ਸੀ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਨੀ ਚਦੇ ਪਠਿਆਹਾ ਅਤੇ ਲੋਕ ਕੋਈ ਅ
ਖੇਏ ਹਨੀ ਚ ਜਨਮ ਹੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜੋ ਵਇਆ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਈ ਆਹੀ ਜੇ ਤੁਸਾਨੂੰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋਈ ਫਿਲ ਨ ਕਰੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰਾ ਨਉ ਕਿਆ ਹਾ ਤਾਂ
ਫਿਰੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਉ ਪ੍ਰਮਾ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਏਹ
ਰਬਾਬ ਤੈਨੂੰ ਕਿਥੇ ਹਥ ਆਇਆ ਭਾਈ ਫਿਰੇ ਦਾ ਏਹ ਗਲਿ ਮੈਥੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪ
ਛੁਟੀ ਹੈ ਤੂੰ ਬੰਗੀ ਸੁਣ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭਾ ਹੀ ਪੁਛ ਮੁਕ
ਹਾ ਅਗੇ ਪੁਛਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਥੇ ਹਥ ਆਇ
ਇਓ ਤਾਂ ਭਾਈ ਫਿਰੇ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਦੇਖ ਜੀ ਮੈਂ ਜਦ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੀ

ਤਨੇਉਤਮਜਨਮਆਹੇਸਭੁਆਸਤਸੁਤੇਦਖਦੇਆਹੇਜਦਿਤਸਾਭੇਅਗੇਸ
 ਰੇਦਕਰਦੇਆਹੇਤੁਸਹਨੇਬਾਹਰਿਕੋਭਾਖਿਹੁਤੇਜਾਇਰਬਾਬੁਦੇਜਾਇਦੇਆਹੇ
 ਸਭਿਥੇਗਤਕਰਦਾਅਹਾਮਜੀਇਹਉਤਿਵੇਲੇਦਾਰਬਾਬੁਤੇਫਿਰਦਾਮ
 ਥਾਵੇਕਿਕੇਦਿਦਾਹੋਇਆਤਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਵਿਦਾਕਰਿਆਵਤਾ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਜਾਹਮਰਦਾਨਤਮਰਦਾਨਕੋਹਅਧਤੇਨੀਨਾਲਿਗੇਆ
 ਤਮਰਦਾਨੇਦੇਖਦਿਆਹੀਛੁਲਹੋਇਗਾਇਆਮਰਦਾਨਦੇਖਤਮੇਅੰਨਾ
 ਗੁਤਨਹੀਮੇਨਤਸਭੁਕਿਛੁਨਜਹਆਵਦਾਹੋਏਹਕਿਆਹੁਆਹੋਰੰਨਾ
 ਹੋਇਆਹੋਰੰਨਾਹੋਇਕੇਗੁਰਨਾਨਕਪਾਸਿਆਇਆਗੁਰਨਾਨਕਮਰਦਾ
 ਨੇਨੀਹਸਿਕਰਿਪੁਛਿਆਆਖਮਰਦਾਨਕਿਥੇਤੇਨੀਵਿਦਾਕਰਿਆਇਉਤ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਓਤਮੇਥੇਛੁਲਹੋਇਗਾਇਆਮੇਥੇਦਿਸਆਵਟੇ
 ਰਹਿਗਾਇਆਤਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਓਹਠਾਲਾਥੇਠਾਰ
 ਕਫਿਰਦੇਹੋਨੀਅੰਸਾਹੀਨੀਕਰਤਾਰਜਾਹਰਕਰਨਹੋਗੁਰਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਦੇ
 ਹਥਿਰਬਾਬੁਦਿਤਤਮਰਦਾਨੇਹਥਰਬਾਬੁਲੀਤਲਗਾਥਾਵੇਬਣਵਟਤਗੁ
 ਰਨਾਨਕਹੁਕਮਕੀਤਮਰਦਾਨਥਾਵੇਆਪੇਬਣਜਾਏਗਾਬੁਬੁਹੇਤਮਰਦਾ
 ਨੇਹੁਕਮਮੰਨਿਆਤਥਾਵੇਆਪੇਬਣਗੋਆਲਗਾਮਰਦਾਨਤਾਰਵਜਾਵਟ
 ਤਤਾਰਵਿਚੋਏਹੀਅਵਾਜਨਿਕਲੇਤੁਹੀਨਿਰੰਕਾਰਤੁਹੀਨਿਰੰਕਾਰਨਾਨਕਬੰਦ
 ਤੇਰਾਤਗੁਰਨਾਨਕਦੀਸਮਾਧਿਲਗਗਈਮਰਦਾਨਦੇਖੇਭਾਏਹਬਿਦੀਹੋ
 ਇਗਆਹੋਦਇਰਾਤੀਤੇਦੁਇਵਿਨਸਮਾਧਿਲਗੀਰਹੀਤਮਰਦਾਨੇਰਬਾਬੁ
 ਜਾਵਟੇਛੁਡਿਦਿਤਗੁਰਨਾਨਕਹੋਇਆਨਿਰੰਕਾਰੀਤਮਰਦਾਨੇਨੀਭੁਖਲ
 ਗੀਤਮਰਦਾਨੇਦਾਜੀਉਭੁਇਕਿਆਅਤੇਛੁਡੀਸਕੇਨਹੀਏਹੋਜੀਅਵਿ
 ਚਿਵਿਚਾਰੁਕਰੇਕਦੀਜਾਗੇਤਮੇਵਿਦਾਲਈਤਤੀਸਰਾਵਿਨਹੋਇਆਤਗੁ
 ਰਨਾਨਕਪਲਕਲਾਹੀਆਪੁਛਵਲਗਾਕਿਉਭਾਈਮਰਦਾਨਕਿਆਖਬ
 ਰੋਹੀਈਤਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਭੁਖਮਰਦਾਖਕਰਤੇਰਦਰਕਉਪਿ
 ਅਤੇਅਸਾਡੀਤਨਹੀਦਰਹੋਈਤਤਓਹੋਇਗਹਿਆਹੋਅੰਤੁਅਸੀਤ
 ਆਵਮੀਤੇਰਤੇਅਸਾਡੁਸਿਗਿਕਿਥੇਰਲੇਤਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਅਸਪਾਸਿਏਹੋਦਖਭੁਖਹੋਈਅਤੇਨਕਬੁਲਕੇਤਜਾਹਤਮ
 ਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਵਿਕੇਤਮੇਨੇਆਪਜਹਾਕਰਿਏਕੇਤਮੇਰਾਵਿਕਾਜਕ

ਠਿਤ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਰਹਾ ਤਾਉ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੋ ਚੋਣ ਗਾ
ਲਾ ਕਰਤਾ ਰਾਖਾ ਸਿਰੈ ਏਨਾ ਅਤ ਅਸੁ ਪਾਸਿ ਸਹਿਜੈ ਜੇਹੀ ਬਣੈ ਤੇਹੀ ਥੰਨੀ
ਅਭੇ ਤੇਰੀ ਬਸੀ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾ ਰਹੁ ਨਹੀ ਤਾ ਜਾਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਖਿਆ
ਜੀਹ ਉਜਾਹਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ ਜਾਹੁ ਪਰ ਏਹ ਰਬਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀਨੇ
ਸਚਿ ਪਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਰਾ ਨਾਨਕੀ
ਨ ਮਨ ਧੋਹ ਪਿਆ ਕਹਾਇ ਲਗੀ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਰਬਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਮਾਇਆ ਬਾ
ਬੇ ਤੇ ਦਿਨ ਪਿਛੁ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿ ਬਾਬੇ ਤਿਉ ਮਰਦਾਨਾ
ਖਟ ਲਗਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਚਿਤ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਹੈ ਓਹੁ ਤਾਈ ਤਾ ਦਬ ਭੁਖਨਾਈ
ਨਹੀ ਅਤੇ ਮਾਈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਏਨੇ ਅਸੀ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾ ਲੈ ਮਾਇਆ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਸਾਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਲਵਿਦਾ ਵਿਤਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁ ਬਾਬੇ ਬਾਬੇ ਜੀਨੇ ਸੁਉ ਪਜਾਇ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦ ਬਾਬੇ
ਗਛੁਟ ਗਿਆ ਕਿ ਬਾਬੇ ਬਾਬੇ ਜੀਨੇ ਤੁਲਸਾ ਲਉਤੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਮਾਖਿਆ
ਤੇ ਮੁਹ ਪ੍ਰਥੇ ਪਰਦਾ ਹਮੇਰੇ ਵਿਆਪਿ ਗਇਆ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਇਆ ਸਿਧਿ ਮ
ਪੈ ਗਈ ਤਾ ਭੁਈਆ ਜੋ ਰਾਮ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਤਾ ਜੋ ਰਾਮ ਦਖ ਕੇ ਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ
ਗਇਆ ਰਾ ਲਗਾ ਪੁਛੁ ਇ ਕਿਉਰੀ ਤਲਸਾ ਬਹੁ ਜੀ ਵਿਤਨਾ ਰੁਦਨ ਕਿਉ ਕ
ਰਦੀ ਹੈ ਅਜ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾ ਤੁਲਸਾ ਕਹਿਆ ਰਾ ਕਰ ਜੀ ਅਰੁ ਮਰਦਾਨਾ ਗਈ
ਜੀਨੇ ਫੁਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਫਾਸ ਤੇ ਬਾਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾ ਜੋ ਰਾਮ ਕਹਿਆ
ਕਿਉ ਬਹੁ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾ ਤੁਲਸਾ ਹੁਕਮ ਬੀ ਬਾਹਰਿ ਲਹੀ ਜਿਸ ਫਜ ਜਿਸ ਸ
ਰਤਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਲਸਾ ਪਾਸ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੁਲਸਾ ਮੰਨ ਸਿਤੋਖ ਵਿਚ ਮਾਇਆ
ਸਰਤਿ ਦਸੇ ਅਸੀ ਜੇਈ ਕਰੀ ਮੇਤਾ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੇਤਾ ਸਿਤੋਖ ਵਿਚ
ਮਾਹੀ ਕੁਲ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਲ ਮਾਹ ਮਰਦਾਨਾ ਗਈ ਜੀਨੇ ਫੁਰ ਮਾਇਆ
ਪੈ ਜੋ ਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਕਿਆ ਕੁਲ ਮਾਇਆ ਬਾਬੇ ਜੇਤੁ ਬੀ ਕੁਟ ਕੇ ਕੁਬੀਰ
ਅਸਾਨੇ ਓਹ ਦਸੇ ਬਾਬੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਕੁਟ ਕੁਲ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਮਰਦ
ਨੇ ਤੇਰੀ ਨਾਨਕੀ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕੀ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਬਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਏਈ ਕਰ
ਰੀ ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਬੀ ਕੁਲ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਤਿਉਰੀ ਕੁਲ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਰਾ
ਜੀ ਅਸੇ ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤ ਬੋਲੀ ਜੇਤੁ ਸਿਰਿ ਕਿਦਾਨੇ ਨਾਨਕੀ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾ
ਵੇਨਾ ਹੀ ਤਾ ਜੋ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕਿਉਰੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਫੁਰ ਨਾਨਕੀ

ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਈਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਆ ਕਰੋ ਉਸਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਹਿਰੇ ਵਿ
 ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਤ ਗਨ ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਚਿ ਖਤ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਜੇਰਾ ਮ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਜੇਤੂ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਵਸਤੇ ਕਹਿਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਇਥੇ ਮਜ਼ਦ ਹੋ
 ਅਤੇ ਭਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏ
 ਹ ਗਲ ਨਜਰ ਨ ਆਵਦੀ ਹੈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਪਹੁਚ ਕੋਣ ਸਗਦਾ ਹੋ ਪਰ ਭੁ
 ਲਾ ਜਿਚਰ ਚਾਰਾ ਹੈ ਤਿਚਰ ਕੁਸ਼ ਕੀ ਜੇਤਾ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰਾ ਮਦੇਹਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੇਤਾ ਇਸ ਸਹਰ ਕੋਤਾ ਦੁਇ ਟੁਕਤ ਰੋਸੇਈ ਜੇਵੇ ਜਾਵੇ ਅਤੇ
 ਭਾਈ ਜੀ ਜੇਦੁ ਰੋਸੇਈ ਤਾਂ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਤ ਗਲਿ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਸੀ ਹੋਆ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈਯਾ ਜੀ ਜੇਤਸੀ ਅਖੇਰੇ ਸੇਕਰਾਠੇ ਅ
 ਤੇ ਨਾਲੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗਡਿ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਸਾਰਿ ਖ
 ਵਾਇਆ ਭੁਲਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਉ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ
 ਗਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਸੇਈ ਜੇਵੇ ਸਾਵਹ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ ਖਰਚ ਭੀ ਲੈ ਜਾ
 ਵਹਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੋਸੇਈ ਜਿਵਾਈ ਤਾਂ ਸੇ
 ਰਾਮ ਅਪਨਾ ਚੋਲਾ ਬੁਚਕੇ ਵਿਚੇ ਕਢਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਅਤੇ
 ਆਖਿ ਉਸ ਬਹੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੁਛ ਖਰਚੀ ਦੇਹਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹੇ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਜੇਰਾ ਮ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸਾ ਰੋਜੀ ਵਿਚਿ ਆ
 ਵਦੀ ਹੈ ਸੇ ਦੇਵੇ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਹਥਿ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਆਖਿ ਉਸ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਜੇ ਮੇਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਵ
 ਣਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਚੋਲਾ ਗਲ ਪਾਇ ਕਰਿ ਅਤੇ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਕਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਅਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਫੇਰਿ ਕਿਓ ਲੈ ਆਇਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਕੀਤਾ ਭੁਈਯਾ ਜੇਰਾ ਮ ਆਇ
 ਆ ਉਨ ਭੀ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਤੀ ਭੁਈਯਾ ਜੇਰਾ ਮ ਮੇਨੂੰ ਆਖਣ ਲ
 ਗਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਜਾਹ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸਿ ਰਹੁ ਮੇ ਕਹਿਆ
 ਭਯਾਜੀ ਹਛੀ ਗਲ ਮੇਰੇ ਗਲਿ ਜੇਰਾ ਮ ਅਪਣਾ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਖਰਚੀ ਭੀ ਦਿਤੇ ਹੋਸ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜਿਚਰ ਸਹੁਰ

ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਕਿਸਨ ਦੇਣੁ ਧਖਤ ਰੋਜ਼ੀ ਜੇਟੁ ਘਟੁ ਅਤੇ ਵਰਜਾਹੇ ਤੁਖਰੀਅ
 ਪਣੇ ਪਾਸਰਥੇ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਨੀ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਕੁਰੁ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਕਿਆ ਕੀਤੁ ਅੰਤੁ ਰੁਮਹੋਇ ਗੋਇਓ ਅਗੋਂ
 ਉਨਨੀ ਸਿਰੀਚੇਦ ਪਾਲਣਾ ਪਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਤਿ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਇਉਂ ਤੁ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਤੁ ਮੰਗੇ ਨਾਹੀ ਉਨ ਆਪੇ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰ ਦਿਓ ਨੀ ਤੁ
 ਕੁ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਮਰਦਾਨ ਰੁਪਯੇ ਫੇਰ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਚੋਲਾ ਤੇਨੀ ਮੁਸਬ
 ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਨਦਰ ਕਰਤਾ ਉਪਰ ਰਖੀ ਮੇਜੇ ਕੁ ਸਦਾ ਕਿਸ ਕਹੇਦਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਦੇ ਦੀ ਆਸ ਵਿਚਿ ਅਉਗਣ ਵਰ੍ਹਾਹੇ ਜਾਹਿ ਰੁਪਯੇ ਫੇਰ ਦੇਹੁ ਅਉ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਭੀ ਚਲੁ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੀ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ
 ਨੀ ਬਹੁਤ ਤਲਬਦੀ ਹੈ ਤੁਇਤਨ ਚਿਤ ਕਰ ਉਰਨ ਕਰਿਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨ ਤੇਰਾ ਆਖਣਾ ਭੀ ਫੇਰਣਾ ਨਾਹੀ ਅਸਾ ਤੇਰੇ ਨਲਿਕ
 ਮਹੀ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨੀ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸਲੇ ਆਇਤਾ ਤੁਲਸਾ ਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਨੀ ਆਵਦਾ ਭੁਠਤਾ ਵਉਰੁ ਉਪਰ ਚੜੀ ਜਾਇ ਆਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀ
 ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾ ਬਹੁ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਸਾ ਤੁਧੁ ਭੀ ਹੈ ਤੁਲਸ
 ਸਾ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾਲ ਹੈ ਮੇਜੇ ਤੁਸਾ ਆਗੇ ਸੁਠ ਬੋਲੁ ਰਿਚਰਨੁ
 ਇਉ ਪਰਿ ਚੜੇ ਦੇਵੇ ਤਾ ਨਨਕੀ ਪੇਰਾ ਤੇ ਭਿਗਣ ਲਗੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨਨਕੀ
 ਦਾ ਮਥਾ ਦੇਹਾ ਹਧਾ ਤੇ ਲੀਤਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਪ
 ਸਾ ਆਵਤਾ ਨਾਹੀ ਜੇਤੁ ਪੇਰਾ ਨੀ ਵਉਰੁ ਦੀ ਹੈ ਮੇਥੇ ਵਰ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ ਦੀ
 ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤੇਤਰਾ ਤੇਤਰੇ ਦਾ ਪੁਰ ਸਨ ਬਿਧ ਹੋਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ
 ਏ ਕਲ ਜੁਗ ਭੀ ਹੋਆ ਹੈ ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਤੇਹੀ ਤੁ ਅਸਾਨੁ ਵਰ੍ਹਾ ਮੰਗਣ ਹੋਦਾ ਹੈ
 ਤੁਜੇ ਮੇਰੇ ਪੇਰਾ ਤੇ ਭਿਗਦੀ ਹੈ ਈਵੇ ਜਾਣ ਜੇ ਮੇਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਨਨਕੀ
 ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈਆ ਜੀ ਸਿਵੇ ਤੁਸੀ ਗਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗੇ ਮੇ ਤੁਵੇ ਕਰਗੀ
 ਪਰਤੁਸੀ ਮੇਨੀ ਦਰਸਨ ਦੇਤਾ ਕਰੇ ਫਿਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਏ ਆਉ ਮਰ
 ਦਾਨ ਰੁਪਯੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਦੇਹ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸਨੇ ਕ
 ਰਤਾਰ ਪਾਸਿ ਸਉ ਪਛੇਰੁ ਉਤੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤ ਟੀ ਹੈ ਵਡਿਆ ਦਾ ਆ
 ਖਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ
 ਗੇ ਜੇ ਭਿਗਵ ਕਰਿ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ ਮੇਤੁਸਾਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾ ਤੁਹੁ

ਪਰਦੇਸੀਆਹੇਤੁ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਰਦੇਸੀਤੁ ਬਹੁ ਸੋਚੈ
 ਪਰਤੁਸੀ ਮਲੇ ਮਾਛੀ ਦੇਹੁ ਤਸੀ ਬੁਲੇ ਲੋਕ ਨਦਰਿ ਆਵਹੇ ਨਿਉ ਦੀਤੁ
 ਓ ਆਖੇਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਈ ਅਸਾਟ
 ਹੋਵੈ ਤੁ ਆਖੀ ਜੇ ਜਾਣਦੇ ਨੂੰ ਕਿਆ ਆਖੀ ਤੁ ਲਾਲੇ ਬੋਲਿਆ ਕਰਤ
 ਰਦੀ ਕਰਤਾ ਰਜਾਣੈ ਧਰ ਓਹੋ ਜੇ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਨੂੰ
 ਓਹ ਨਜਰ ਆਵਨਾ ਹੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛੁ ਦਾਹਿ
 ਓਹੈ ਤੁ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਕਰੀ ਮਤ ਹੈ ਅਸੀ ਕਿਆ ਸਾਣਦੇ
 ਹੋਤਾ ਫਿਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਰੀ ਮਤਿ ਧਿਆਇ
 ਦਾ ਆਖਣ ਨਾਹੀ ਤਾ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਨੂੰ ਓਹ ਕਿਆ
 ਹੈ ਤੁ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ
 ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਤੁ ਲਾਲੇ ਪੇਰਾ ਫਿਰਿ ਪਿਆ
 ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਨੂੰ ਓਹ ਕਿਆ
 ਹੈ ਤੁ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ
 ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਤੁ ਲਾਲੇ ਪੇਰਾ ਫਿਰਿ ਪਿਆ

ਆਜੀ ਕਿਉ ਹਸੇ ਫਿਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿਉ ਫਿਰਿ
 ਭੀਰਹੀ ਮੇਤਾ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੀਤੁ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਾਇ
 ਤੁਸਾਡੀ ਅਸੀ ਕਿਆ ਆਖੀ ਇਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਲਾਏ ਕੁਝ ਚੁਕਾਇ
 ਆਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੁਛਿਆ ਹੈ ਓਹ ਕਹਿ ਕਈ ਮਰਦਾਨ
 ਰਖ ਹੈ ਤੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਓਹ ਮਤ ਓਹ ਮਤੇ ਕੁਸੀ ਅਸੀ ਜਿਉ
 ਚੁਗਾ ਅਕਠ ਹੋਵੇ ਅਇਅਹਿ ਤੁ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨ ਪੁਛਿ ਦਾਹੀ ਅਸਾਡਾ

ਇਆਹੈਜੋਪੁਰਨਪੁਰਖਫਤਿਜਨਮਅਫਵੇਨਹੀਨਿਰਗੁਰਨਾਨਕਕੀਪੁ
 ਮਰਦਾਨਾਜੋਅਫਤਫਦੀਪੁਜਕਰਦੈਪੈਨਭਾਵੈਕੋਹਭਗਤਿਹੋਵੇ
 ਨਿਰਜਨਮਅਫਦਪੈਅਰਜੋਨਿਰਗੁਣੀਹੋਵੈਅਤੇਬਾਛਾਕਾਈਚਿਤੈ
 ਪਰਮੇਸਰਕੀਤੰਓਹਜਨਮਨਹੀਅਫਦੇਨਹੀਤਾਂਵਸਨਸ
 ਆਵਤੀਹੈਅਤੇਜੋਹਿਕਨਿਰੀਕਾਰਕੀਵਸਨਕਰਦੈਅਤੇਨਿ
 ਤਕਭਵਿਚਿਭੈਦਕੋਈਨਹੀਜਾਣਦਾਤੰਓਪੁਰਖਜਨਮਨਹੀਅਫ
 ਦਅਤੇਜੁਇਮਰਦਾਨਅਫਤਫਦਸਿਮਰਨਕਰੇਅਤੇਕਾਈਵਸਨਕ
 ਰਤਾਂਤੀਚਉਗਸੀਭੋਗੇਗਮਰਦਾਨਏਹੁਫਚਨਸਤਿਪਰਤੀਤਕਰਜਾ
 ਏਅਤੇਮਰਦਾਨਕਰਤਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਅਸੀਤਾਂਕਈਜਨਮਖੇਰਦੇ
 ਆਏਹਤਾਲੇਰਸੇਈਤਈਆਰਕਰਿਕੇਸਦਵਆਇਆਤੁਲਾ
 ਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਪੁਸਾਦਿਤਈਆਰਹੈਤੰਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆ
 ਲਿਆਓਭਾਈਲਾਲੇਇਥੇਹੀਤਾਲੇਲੇਆਖਿਆਜੀਤਸਾਰੇਗਲਿਟਿ
 ਚਿਸਿਦੁਹੈਗਾਗੰਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਲਾਲੇਜਿਤਨੀਧਰਤੀਭਿ
 ਤਨਚਓਕਾਲੇਆਓਇਥੇਹੀਤਾਲੇਲੇਕਰਅਗੇਆਣਰਖਿਆ
 ਪੁਸਾਦਿਜਾਮਰਦਾਨਦੇਖੇਤਾਂਕੋਧਰੇਦੀਰੋਟੀਅਤੇਸਰਹੋਦੀਪਿਨੀਹੈ
 ਤੰਮਰਦਾਨੇਗਿਣਤੀਖਾਧੀਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅੰਤਰਿਜਾਮੀਆਹਾਤੰਗੁ
 ਰਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੂੰਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਖਿਆਸੁਖਜੀਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਖਾਵੇਗਾਤੰਆ
 ਖੇਗਾਤੰਮਰਦਾਨੇਟੋਕਰਭੈਨਕਰਮੁਹਿਚਪਾਇਆਤੇਮੀਮਿਠਦਾਸੁ
 ਆਦੁਆਇਆਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਦੇਹਖਖਬਰਪੁਸ
 ਦਿਕੋਗਕੁਹੈਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੇਕੁਕੋਸਟਦਲਵਤਾਲੇ
 ਆਖਿਆਜੀਤੰਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈਤੁਸਪੁਸਾਦਿਟਲੋਟੇਖਣਨਹੀਤਸੀਅ
 ਸਾਡੀਟਲੋਟੇਖਣਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਜੀਕੋਈਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁਜੋਅਖੀਦਾਹੈਸੇਤਹਿਪੁਸਾਦਿਟਿਚਪਾਇਆਹੈਤੰਭਾਈਲਾਲੇ
 ਮਥਾਟੇਕਿਆਆਖਿਓਸਜੀਤੁਪਸੀਨਅਜਨਿਹਾਲਕੀਤਅਤੇਮੇਰੀ
 ਜਨਮਜਨਮਦੀਮਲਲਾਹੀਆਲਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੰਮੇਰੀਨਿਹਾਲ
 ਕੀਤਹੈਤੰਮਰਦਾਨੇਨੂੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਆਖਮਰਦਾਨਕਿਥਰਚ

ਲਵਾਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਆਖਿ ਸੋਈ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਦਾਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਗਦ ਪਰਜੀ ਇਸ ਧਟਤੀ ਅਸਾਡੀ ਨਿਦਿਆ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤਿਨ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਠਿ ਰਹੇ ਆਹੇ ਆਹੁ ਮਾ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੁਣ ਲਾਲੇ ਬੇਦਿਦਾ ਲੀਐ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖਣਾ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਉਸੀ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਆਹੇ ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਪਰੇਜਨ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧਿ ਮਰਤ ਹੈ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਰਹਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁਝੀ ਅਸਿ ਸਗਲੀ ਕਰੇ ਆਇ ਨਿਕਲ ਦੇ ਆਹੇ ਸੋਈ ਅਸਾਨੇ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਜੇ ਏਹ ਕੋਈ ਫਿਰ ਸੁਦ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸਾਨੇ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ ਨਿ ਆਏ ਹੈਂ ਨਿ ਕੁਰਾਹੀ ਤੇ ਗੀਤ ਜਾਣ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੇ ਆਹੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇ ਨੁਕਰ ਤਾਰ ਚਿਤੁ ਆਵੇ ਅਸਾਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰੰਮ ਦੇ ਸੁਮ ਦੇ ਖੋਲੀ ਏਗੇ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਫਿਰ ਅਵਿਗਿਆ ਕਿਆ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਾ ਫਿਰਿ ਅਵਿਗਿਆ ਕਈ ਨਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਸੈਸਾਰ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤ ਹੈ ਤੁਸਾ ਪਾਸੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਕਈ ਸਾਂਸਰ ਖੀ ਨਹੀ ਤੁਸਾਡੀ ਸਾਧੁ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾਲ ਇਕ ਸਾਧ ਸਿਤਾ ਨਾਲਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਲਾਲੇ ਤੁਸੀ ਸਚ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਪਰ ਲਾਲੇ ਸੈਸਾਰ ਵਿਕ ਗਲ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਅਭਾਵ ਦੀ ਅੰਕਰ ਦਾ ਹੈ ਗੁਣ ਮੰਨ ਦੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ ਜੇਹਾ ਰੁਖ ਅਲੁਟਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਤੇਹਾ ਤੁਸਾਡੇ ਅੰਗੇ ਹੈ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸੈਸਾਰ ਪਾਸੇ ਕਰਤਾਰ ਰਖੇ ਤਾਂ ਰਹੀ ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਅਸਾਨੇ ਵਿਦਾ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਕਿ ਈ ਵਿਹਾਨਾ ਈਹਾ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇ ਰਹੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਥੋਕੇ ਈ ਖੁਖੇਗਾ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਭੀ ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਮ ਗੀਨ ਤਾਂ ਜਿਓ ਕਿਓ ਰਖੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦਾ ਭੀ ਆਖਿਆ ਮੰਨੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲ ਹੋਵੇ ਲਾਲੇ

ਪਾਸਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਟਿਕਿਆ ਦਿਨ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਮਹੀਨਾ ਟਿਕੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤਿਲਵੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਹਿ ਅਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਹਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬੇੜੇ ਦਿਨ ਟਿਕੇ ਫਿਰ ਫਿਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜਾਹ ਗੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਪਰਸੁ ਬੁਝਾਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬੇਵਿਦਾ ਲੈ ਕਰਿ ਤਿਲਵੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿਨ ਜੀ ਗਲ ਵਿਚ ਕਟੇ ਅ
 ਤੇ ਗਤਿ ਨੁਲਾਲੇ ਪਾਸਿ ਰਹੇ ਜਾਂ ਦਿਨ ਪੌਦਾ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਹੋਰ ਨ
 ਖੜੀ ਸਗੀਣ ਸੀ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਚਰੇ ਵੇਰਨ ਨੂੰ ਨਿਵਤੇ ਦਿ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
 ਟਰੀ ਨਦਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੀ ਪਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
 ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ ਨਗਰ ਲੋਕ ਨਿਵੇਦੇ ਹੋਨ ਤੂੰ ਭੀ ਆਵੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸੁਣਿ ਪਾਧ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅਧੇ ਅਸੀਂ ਕਿਨ ਟਿਕਿਆ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਕਰਾਹੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ
 ਵਿਚਨ ਆਇਓ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਰੋਜ ਹੋਵੀਗਾ ਤੂੰ ਜਣ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋ
 ਇਆ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨ ਗੋਆ ਲਾਲੇ ਦੇ ਗੁਜਰਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮ
 ਲਕ ਪਾਸਿ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੁਸਟੀ ਅਗੇ ਭੀ ਕਰਦਾ ਅ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਲਕ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚਿ
 ਆਇਓ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਪਾਧ ਤਉ ਨਿਵਤਾ ਪਾਇ
 ਆ ਆਹਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਤਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਮ
 ਲਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਉਸਤਾਈ ਸਦ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਠਿ ਗੋਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਏਥੇ ਹੈ
 ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਹੇ ਮੇਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਖਿਆ ਲਾਲੇ ਬਾ
 ਹਰਿ ਭੋਜਿ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਪਾਧ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਖਿ
 ਆ ਤੈਨੂੰ ਮਲਕ ਸਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮਲਕ ਪਾਸਿ ਚਲਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾ
 ਧ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਲਕ ਕਿਆ ਕੰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਾਇ ਮਲਕ ਪਾਸਿ ਦੁਜੀ ਚੁ
 ਗਲੀ ਖਾਧੀ ਦੇਖੇ ਮਲਕ ਜੀ ਖੜੀ ਦਖੁਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦੇ ਪਾਠਿ ਜਨ ਕਰਦਾ
 ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੂੰ ਨਾਉ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤੀਜੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਆਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਲ
 ਕ ਗੁਸੈ ਹੋ ਕੇ ਪਯੋਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਕੇ ਪਕੜ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਾਇ

ਤਬੀਅਕੀਤਚਲ ਨਾਨਕਮਲਕਗੁਰੂਨਾਨਕਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ
ਆਪਿਛਲਾਏਗਹਿਨਸਕਿਆਤੁਲਾਏਪਿਛਗਇਆਤੁਪਜੇਬਾਮਣਜ
ਜਾਇਮਲਕਗੁਰੂਨਾਨਕਮਲਕਗੁਰੂਨਾਨਕਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ
ਆਪੰਜਅੰਦਰਿਲੈਆਓਪੰਜੇਬਾਮਣਗੁਰੂਨਾਨਕਨਾਅੰਦਰਿਸਦਿਆ
ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਦਰਿਗੋਆਅੰਦਰਜਾਇਕੇਆਖਿਆਕਿਉਮਲਕਮੇਨੁ
ਕਿਉਸਦਆਤੁਮਲਕਕਹਿਆਕਿਉਤਪਤੁਬਾਹਮੇਨੁਜਦਿਚਿਕਿਉ
ਨਾਆਇਓਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸਟਿਮਲਕਅਸੀਫਕੀਰਮਾਹੇਜਿ
ਬੇਫਜਗੀਤਿਬਧਿਗੁਰੂਮਲਕਗੁਰੂਨਾਨਕਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ
ਦਾਅਤੇਸਦਕ੍ਰਿਪਾਣਦੇਘਰਿਖਾਣਦਾਅਤੇਬਾਹਮੇਨੁਜਦਿਨਾਦਾ
ਭਓਕਿਅੰਸਮਝੀਅੇਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਲਕਕਛੁਦਣਖਣਾਇ
ਦਾਹੈਤੁਮਲਕਕਹਿਆਖਵੇਪੰਜਇਸਤਪੇਨੁਆਣਿਖਣਾਇਜਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਦੇਪਿਛਦੇਖੇਤੁਲਾਏਖੜ੍ਹਹੈਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਲਾਏਤੁ
ਗੁਰੂਲੈਆਓਲਾਏਦਉਰ੍ਹਿਆਘਰਿਆਇਆਖੰਨੀਰੋਟੀਕੇਧ੍ਰੇਦੀਲੈ
ਗਿਆਓਧ੍ਰੇਪੰਜਬਾਹਮਣਲੁਚੀਕਚਉਰ੍ਹੀਲੈਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਸਜੇਹਥਕੇਧ੍ਰੇਦੀਰੋਟੀਲੀਤੀਲਾਏਦੀਅਤੇਖਬੇਹਥਿਲੁਚੀਆਕਚਉਰ੍ਹੀ

ਆਲੀਤੀਆ
ਦੀਆਭਾਂਦੇਦੇ
ਧ੍ਰੇਦੀਰੋਟੀਦਿ
ਆਅਤੇਲੁਚੀ
ਦਿਚੇਲੇਹੁਸਿ
ਮਜਲਸਬੈਠੀ
ਬਿਸਮਾਦਿਹੈ
ਨਾਨਕਆਇ
ਕਿਏਹਤੁਆ
ਹੁਦਾਬਾਹਮੇਨੁ

ਮਲਕਗੁਰੂ
ਹਥਸਪੀਤ੍ਰੇ
ਚੇਦਧਸਿਮਿ
ਅਕਚੇਤੀਆ
ਮਿਆਨਿਤੁਨੀ
ਆਹੀਤਿਤੁਨੀ
ਇਗਈਗੁਰੂ
ਆਮਲਕਗੁ
ਦਮੀਆਦੇਲੇ
ਸਕੀਰਹੈਈ

ਇਹਾਰੋਟੀਅਸਾਨੇਖਣਾਇਦਾਅਹੋਬਾਹਮੇਨੁਜਲਾਏਦੇਘਰਿਹੋਦੇਈਨਿ
ਤਪੁਭਿਤਮਲਕਦਕੁਸੁਚਲੇਨਹੀਮਨਦਿਚਿਬਹੁਤੇਗੁਰੂਸਾਕਰੇ

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਖੰਨ ਦਾ ਪੜ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਪੈਅ ਆਹ ਦਾਰੂ ਬਹੁਤ ਕਰੇਵੇ ਆਹ
ਤਾਂ ਖੰਨ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਨੀ ਸਦਿ ਕਰਿ ਕਹਿਆ

ਏ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਮੇਕਿਆ ਕਰ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਜਾਨ ਚੰਗਾ ਹੋ
ਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਕਹਿਆ ਖੰਨ ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਮ ਲਫਕੀਰ ਪਕੜੇ
ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬੇਟਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਹਿਆ ਮਲਕ ਮੇਕਿਆ ਜਾਨ ਤਾਂ
ਜੇ ਕਾਮ ਲਫਕੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕਾਮ ਲਕਉਣ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਕਹਿਆ ਤੁ
ਮ ਫੀਕੀਰਾ ਸਭ ਨ ਕੋ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੀ ਦੁਸ਼ਟਿ ਚਿਰਾਹੇ ਫਿ
ਰਦਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਭੀ ਪਕੜਿਆ ਖਬਰ ਲਾਲੇ ਤ੍ਰਿਖਾਣ ਨੀ ਹੋਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ
ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਭੀ ਵਿਚੇ ਬੈਠਾ ਹੋਤਾ ਲਾਲੇ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਬੈਠਾ
ਗੁਟਿ ਚਿਆਇਆ ਜਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਲਾਲੇ ਬੈਰਾ ਗੁਕਰ
ਦਾ ਹੋਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹੈ ਗੁਰਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੁ
ਆ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਖਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਤਾਮਾ ਸੇਓ
ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਸ ਪਠਾਣ ਦੇ ਪ
ਕੜ ਤੇ ਆਪਣਾ ਜੁਠਾ ਟੁਕਰ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਲਾਲੇ ਹੀ ਲੈ ਆਉ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਇਆ ਗੁਰਬਾਬੇ ਦਾ ਚੁਠ ਟੁਕਰ ਉਸ ਖਾਨ ਦੇ ਪੜ ਨੂੰ ਦਿਤਾ
ਤਾਂ ਟੁਕੜਾ ਖਾਵਣ ਨਾਲਿ ਓਹ ਬਾਲਕ ਓਠ ਬੈਠਾ ਵਹੁ ਗੁਰੁ ਵਹੁ ਗੁਰੁ ਵਹੁ
ਗੁਰੁ ਆਖਦਾ ਓਹ ਦਓੜਿਆ ਆਖਣ ਲਗਾ ਪੰਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਸ
ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਨ ਕਸਲ ਹੋਆ ਮੇਨ ਵਡੇ ਸਿਕਲ ਪਪੈ ਆਹੇ ਪਰ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਜੁ ਮੇਜਨ ਮਲੀਤਾ ਪੰਨ ਅਸਾਡੇ ਭਾਗੇ ਅਸੀ ਪਾਪੀ ਓਧੇ
ਏਹ ਅਸ ਚਰਜ ਦੇਖ ਕਰਿ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖਲਗਾਏ ਗਲ ਵਿਚਿ
ਕਪੜਾ ਪਾਇ ਲੀਤਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇਏਹ ਤਕਸੀਰ ਮੇਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰੋ ਭਾਬ
ਬੇਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਅਸਾ ਤੋਨੇ ਕੀ ਆਖਣੇ ਪਰ ਫਕੀਰ
ਨਾਲ ਅੜਨ ਭੁਲਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁ ਵਡੀ ਦਾਤਿ ਦਾ
ਖਾਵਦੁ ਹੈ ਅਤੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕੇ ਜਾਇ ਫੁਠਾ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਖਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ
ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਲਕ ਭਾਗੇ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਆ ਤਾਂ ਖੰਨ ਸਾਇ ਲੇਖੇ ਪਾਤੋ
ਹ ਪੈਆ ਗਈ ਬਨਿਵਾਸ ਏਹ ਗੁਨਾਹ ਮੇਨੂੰ ਮਾਫ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮੇ ਸਭ ਨ ਫਕੀਰਾ

ਨੇ ਬੀਦੀ ਖਾਨੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ਰੂਹ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਇਥੋਂ ਦੀ ਖਲਾਸੀ ਕਰਿਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂਪ ਦੇ: ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੁਟੁੰਬ ਅਤੇ ਖਾਨ ਦੇਵੇ ਜਾਇਕਰਿ ਸਭੁ ਨ ਫਕੀਰਾਂ
 ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੇਵਹੁ ਸੁਣਦੇ ਖਾਨ ਹੋਠੀ ਵਉਰੂ ਪਇਆ ਇਕ ਇਕ ਫਕੀਰ ਅ
 ਗੇ: ਕਾ ਟੇਕ ਦਾ ਫਿਰੇ ਖਾਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਰੀਦ ਹੋਆ ਅਤੇ ਮਲਕ ਕੁਟੁੰਬ
 ਖਹਿਆ ਸਾਥ ਹੀ ਨਗਰੀ ਨਗੇਦ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜੋ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਪਾਰੇ ਨੂੰ
 ਗਇਆ ਸੀ ਅਗੇ ਬਾਲਾ ਨੰਦੁ ਤਿਲਵੰਡੀ ਗਇਆ ਸੀ ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਮਰ
 ਦਾਨ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਦੇਵੀ ਪੁਛ ਦਾਸੀ ਅਵੇ ਬਾਲਾ ਰੂਹਿ ਮੇਰ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਬੁਲਾ
 ਖਟ ਦਾ ਖਾਵਦਾ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਅ: ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਤਾਂ ਧੀ ਅਤੇ ਜਵਾ
 ਈ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪੁਛਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਕੁਝ ਆਖ ਅਸਾਹ ਬੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਪਿਛੇ ਗਵਾਈ ਤਿਵੇ ਉਤੇ ਮਰਦਾਨ ਗੋਆ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਜਾਇਕ ਲਿਆ
 ਟ ਦਿਤਾ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਦੇਹ ਮਰਦਾਨ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਮਹਤਾਂ ਜੀਤ ਸੀ ਗਣਤੀ ਕਾਈ ਨਕੋ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਚੈ ਸਰਜ
 ਅਕੇਰਮ ਕਿਸਨੇ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹੈ ਮਹਤਾਂ ਜੀਤ ਸੀ ਅਨੰਦ ਗਵਾਹ ਕਾ
 ਲੂ ਆਖਿਆ ਜੇਸੁਨ ਤੇਰੇ ਲੋਕੋ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਨਵੇਂ ਜੀਵੇ ਦਿਆ ਹੀ ਰੂਬਿਆ
 ਅਤੇ ਏਹ ਬਿਅਕਲ ਰੂਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਚੈ ਸਰਜ ਪੈਦਾ ਹੋਇ
 ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਿਸ ਮਾਨੁ ਤੇਰੇ ਨੀਹਾ ਖਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੁ ਸਾ
 ਰੀ ਪੈਦਾ ਇਸਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਗਇ ਬੁਲਾਰੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜਿ ਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਸਦਿਆ ਤਾਮਰੇ ਦਾਨੇ ਆਇ ਕਲਿਆਣ ਦਿਤਾ
 ਗਇਆ ਆਖਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾਨ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪੁਤ੍ਰਿ ਸਾਹਾ ਦਪਤਸਾਹ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ਸਿਰਿ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਫਕੀ
 ਰਾਂ ਸਿਰਿ ਫਕੀਰ ਗਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਤੁਲਕੇਈ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕੇ ਓਪਰਿ ਇਕ ਖੁ
 ਦਾਇ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਵਰੁ ਮਰਤੁ ਬਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਇਕਹਿਅ ਮਰਦਾ
 ਨ ਅਸੀ ਬਿਰਧਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਏ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਏਥੇ ਭੀ ਲੈ ਆਵੇ ਉਸਦਾ ਦੀ
 ਦਰ ਕਰੀ ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗਇ ਜੀ ਓਹੁ ਮੇਰੇ ਹਥਿ ਨਹੀ ਮੇ ਉ
 ਸਦੇ ਹਥਿ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫਲੋਤ੍ਰ ਗੀਦ ਬਹੁਤ ਕਰਸਾ ਤਾਂ ਗਇ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨ ਏਹ ਓਹਿ ਆਈ ਅਸਾ ਨਲ ਕਰਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਹਿਕ ਹੋਰ ਕਿਸ ਕਰੇਤਾਂ ਗਇ ਆਖਿਆ ਆਖੇ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ

ਬਾਲੇ ਦਾ ਪਿਓਸੀ ਏਕੁ ਹੇ ਅਕਠੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਲ ਗਏ ਜਾਂ
ਏ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜਾਂ ਚਹੁ ਦਾ ਅੰਗੋਛੁ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੁ ਚ
ਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਦਰ ਉਤੇ ਚੈ ਹੋਰ ਹਿਕ ਅੰਗੋਛੁ ਹਥਿ ਸੁਗਜ ਤੇ ਛਦ
ਅਤੇ ਇਕ ਅੰਗੋਛੁ ਤੇਰੁ ਭੀ ਹੋਤਾ ਕਾਲ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਉ ਫੀਲ ਹੋਇ ਗਾਇਆ
ਤਾਂ ਲਾਲੁ ਸਿਆਣਾ ਸੀਖ ਕਾਲੁ ਬੀ ਛੁਟਾ ਸੀ ਤਾਂ ਲਾਲੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਕਾਲੁ ਸਿਓ ਰਾਮ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸੀ ਦੇਵੈ ਆਹੇ ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੇ ਬਨੰ ਰਸੀ ਮਾਇ ਦੇ ਪੇ
ਟੇ ਆਹੇ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਮ ਹਿਕ ਹੈ ਤੂੰ ਇਸਤਾਈ ਠਾਇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲ
ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਲਾਲੁ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਭਾਈ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ
ਟਲੇ ਦੇਖ ਤਾਂ ਲਾਲੁ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਰਾਚਾ ਚਾਹਾਂ ਅਤੇ ਤਉ ਟਿ
ਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਿਠ ਰਕੁ ਵਰਿਆ ਕਾ ਬੋਲਾ ਹੈ ਭਲਾ ਤੂੰ ਕਾਲੁ ਟਲੇ ਨ ਦੇਖ ਪਿ
ਉਤੇ ਚਾਚੇ ਟਿ

ਕੁ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਪ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
ਜੀ ਆਸਾ ਪ
ਆਹੇ ਬਹੁ ਤੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੀਬੀ
ਪਈ ਤਾਲਾ
ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੇ
ਸਾਧਨ ਦਇ
ਹੈ ਭਲਾ ਤੇਰੀ
ਮੇਰੇ ਰਾਚਾ
ਕਾਲੁ ਪਤਾ ਹੈ

ਚਿਠ ਰਕੁ
ਰਿਚਲਿ ਤਾਂ
ਖਿਆ ਚਾਚਾ
ਰਿਇਕੇ ਮਲਿ
ਪਰਿਛੇਤ
ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ
ਲੁ ਆਖਿਆ
ਸਾਧ ਹੈ ਅਤੇ
ਆ ਲੋਕੀ ਦੀ
ਮਾਉ ਹੈ ਅਤੇ
ਹਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈ
ਦੇਖੇ ਭਿਰਾਉ

ਸਗੰ ਕਹੈ ਮੇ ਇਸ ਅੰਗੇ ਹਰ ਨਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸੀ ਗਦਾ ਕਿਉ ਜੇ ਮੇਰੇ ਟੁਰਾ ਹੈ ਅ
ਰਤੇ ਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਰਾਮ ਕਲੀ ਟਿਓ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ

॥ ਖਿਆ ਹਮਾਰੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹਮਾਠਾ ਪਿਤਾ ॥

॥ ਸਤਿਗੁਰਾ ਚਾਚਾ ਕਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀ ਗਮਨੁ ਮਾਜਿਤਾ ॥

॥ ਸੁਣਿ ਲਾਲੁ ਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬੰਧੇ ॥

ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਗਾਇ ਪਾਸ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ ਸੰਗ ਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਪ੍ਰੀਤ ਸੋਚਾਤਾ ॥ ਧੀ ਅਹਮ ਧੀ ਰਜ ਬਨੀ ॥ ੨ ॥ ਮੇਸ ਸਿਗਰ
ਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੀ ਸਿਗਰ ਹੋਈ ਮਤਿਗੁਰੀ ਚੋਈ ॥ ਏਹੁ
ਕੁਟਬੁ ਮਾਰਾ ਕਹਿਅਹਿ ਸਾਸਿਗੁਰੀ ਖੋਈ ॥ ੪ ॥ ਏਕਿ ਕਾਰਹੁ
ਮਾਰਾ ਖਾਵਹੁ ਜਿਨਹੁ ਮਥਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਉਸਕੋ ਤਿਆਗੁ ਅ
ਵਰਕੋ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਸੋਦੁਖ ਪਾਈ ॥

॥ ੩ ॥ ਫਿਰਿ ਲਾਲੁ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਅਸਾਥੇ ਰਹਿਆ ਹੀ
ਪਰਿ ਇਸਤਾਈ ਇਕ ਦਾਰੀ ॥ ਇਪਾਜਿ ਲੈ ਚਲੀ ਅਤੇਰਾ ਅਰਮਾਨੁ ਭੀ ਨਰ
ਚੈਤਾ ਲਾਲੁ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਗਾਇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਚਲੁ ਭਲਾ ਜੀ ਚ
ਲੀ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਾਇ ਪਾਸ ਗਾਇ ਅਗੇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਆਹੁ ਪਰਵੇਹੁ ਵ

ਰੀਆ ਹੀ ਜਿ
ਹੁਣ ਤਿਉ ਓ
ਨਾਨਕ ਜਾਇ
ਮਿਆਂ ਅਤੇ
ਤੇ ਹਥਿ ਰਖੇ
ਤਪਾਵਰੁ ਜੁ
ਉਨ੍ਹੇ ਪੁਛਣੇ
ਅਸੀਂ ਹੁਇ
ਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁ
ਰਿਆ ਗੁ

ਉਨਨਕ ਨੂੰ
ਠਣ ਲਗਾ
ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈ
ਠਾਇ ਪੇਰਾਂ
ਗਾਇ ਕਹਿਆ
ਲਮਕਤਿ ਮੇ
ਵਸਤੇ ਸਦਿ
ਮੇਨ੍ਹ ਹਥੇ ਮਾ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
ਇਜੀ ਤੁਸੀ ਵ

ਕੁੰਹੋ ਅਸੀ ਤਗਾਏ ਨਫਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੇਨ੍ਹ ਤੇ ਬਖਸਾ ਅਤੇ ਕ
ਰਤਾਰ ਬੋਗੀ ਬਖਸਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀਤ ਸੀ ਪੁਰਖੇ ਬਖਸੇ
ਹੇਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਮਾਰਾ ਮੇਉ ਭੀ ਕਸੁ ਮਾਪਣੀ ਵਲੈ ਭੀ ਕਿਹਾ ਕਹਿ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮੇ ਸਿਥੇ ਮਾਜੀ ਭੀ ਬੇਤਸੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਮੇਰੀ ਪੁ
ਰੀਤਾਂ ਪਵੈ ਜੇਤੀ ਆਪਣੇ ਪੇਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਓਤੋ ਰਖੇ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬਹੁਤ ਅਧੀਨ
ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੰਜੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਗਾਇ ਪੇਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ
ਰਖੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਸਿਆ ਫੇਰਿ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਅਵਉ ਮੇਰਾ ਸੁਖ ਬਾਮ

ਣਨੁ ਸਦ ਏ ਆਉ ਸੁਧੇ ਆਇ ਰਾਇ ਨੂੰ ਅਸੀਰ ਬਾਤ ਦਿਤੁ ਆਖਿ ਉਸ ਰਾਇ
 ਜੀ ਸੁਖੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਸੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੇ ਆਉ ਅ
 ਤੇ ਇਥੇ ਰਸੋਈ ਕਰਿ ਅਤੇ ਤਪੇਨ ਮੇਰੇ ਹਜਰ ਜਿਵਾਇ ਅਤੇ ਰਾਇ ਆਖਿ
 ਆਤਪਾਜੀ ਰਸੋਈ ਕੇ ਹੀ ਜੇਵੇਂ ਹੋਤੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਜੇਕੁ
 ਸੁਕਰਤ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੇਵੇਂ ਆਹੇ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਨਤਪਾ ਮੇਂ ਹੋਰਵ
 ਸਤੇ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਜੇ ਆਖੇ ਤਾਂ ਬਕਰਾ ਸਉ ਰਾਵਾ ਸੇਖਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਫਰਮਾਇਸ ਦੀ ਸਾਇਨ ਹੀ ਜੇ ਕਛੁ ਆਪਣੀ ਖੁਸੀ ਭੁੱਜੇ
 ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਹਛੁ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਓ ਮੇਰਾ ਬਕਰਾ ਸੁਬ ਸਵਰਾਓ
 ਪੁਸਾਦਿ ਕਰਿ ਤੁਰਤ ਹੋਤਾ ਸਧਾ ਬਾਮਣ ਭਾਂਡੇ ਲੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੁਧੇ ਕਹਿ
 ਆ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਸੁਧਾ
 ਪਹਿਲੇ ਕਛੁ ਮਿਠਾ ਕਰ ਲੇਹ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਲੇਨ ਖਾਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਰਾਹੁ ਮਾਰੁ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ॥

॥ ਮਿਠਾ ਮਰਮ ਸਲੇਨ ਸੀਜੁ ਖਟਾ ਖਾਹਾ ਧਿਆਨੁ ॥ ਐਸਾ
 ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਰ ਅਥਵੇ ਸੋਮਾਣ ਸ ਪਰਧਾਨਾ ਰਾਇ ਜੀ ਭੋਜ
 ਨ ਐਸਾ ਕਰੀ ਐਸਾ ਅਉਰ ਸਗਲ ਪਰਹੀ ਐਸਾ ॥ ਮੇਰਾ ਮ
 ਗਨ ਲਗਾ ਸਚੁ ਸੇਤੀ ਜਿਸ ਖਾਧੇ ਦਿਖਤਾਵੈ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਅਮਿਤ ਫਲੁ ਨਾਮ ਧਨੀਕ ਸੋ ਪੀਏ ਜਿਸ ਵੇਦੈ ॥ ਸਫ
 ਲਿਓ ਦਗ ॥ ਨ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਮਾਵੈ ॥
 ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਗੁਸੁ ਆਦੀ ਏਕੈ ਕਾਰ ਰਸ ਲੀਆ ॥
 ਓਰ ਸੁਆਦ ਸਰੁ ਫੀਕੇ ਲਾਗੇ ਜਬ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਖਦੀਆ ॥ ੪

ਤਾਂ ਫਿਰ ਲਾਲੂ ਗਾਲੂ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ ਕਿਉ ਤਾਲੂ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਕੀਮਤ ਹੀ ਬੋਲਣ ਕਾ ਤਾਂ ਅੰਮ ਬੀਬੀ ਪੁੰਡਿ ਕਾਢਿ ਕੇ
 ਰਾਇ ਦੇ ਪੇਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਈ ਅਸੀ ਰਾਇ ਜੀ ਅਸਾ ਰੀ ਹੋਰ ਜਾਹ ਗਾ ਕਾਈ ਨ
 ਹੀ ਰਾਇ ਜੀ ਜਿਉ ਜਾਣੁ ਹੁਤਿ ਓ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੇ ਤਾਂ ਰਾਇ
 ਕਹਿਆ ਤਪੁਸੀ ਸਉ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬਿਰਲਾ ਪਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਤੇ
 ਨੂੰ ਆਖਿ ਨਹੀ ਸੁਕ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸਿ
 ਗਾ ਆਖੇ ਜੇ ਕਿਛੁ ਤੁਸਾ ਆਖਣਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਇਥੇ

ਰਹੋ ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰੋ ਤੁਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕਾਂ ਮੇ ਲਾਇ ਦੇਵੇ ਅਹੇ ਅਤੇ ਨਹਾਲਾ ਨਾਪ
ਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥

॥ ਮਨਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਨੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮਾਪਾਂ ਟੀ ਤਨਖੇਭਾ ਨਾਮ ਬੀਜ ਸੀ
ਤੇਖ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਸਾਭਾ ਉਗੁਗਤਿ ਕਰਿ ਜੀ ਮਸੀ ਸੇ ਘਰ
ਭਾਗ ਠਹੇਖੁ ॥ ੧ ॥ ਭੁਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਨਹੋਇ ਇਨ੍ਹਮਾ
ਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਂ ਲਾਲੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸੇਹਟ ਹੀ ਆਖੋ ਤਾਹਟ ਹੀ ਬਪੈ ਤਾਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਹਾਟੁ ਹਟੁ ਕਰ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਵਧਾ ਸੁਗਤਿ ਸਬਦਿ ਕਰਿ
ਭਾਂਡਿ ਸਾਲਤਿ ਸਵਿਚਿ ਸਨੇ ਰਖਾ ਸਿਤਾਂ ਸੇਤੀ ਵਧ ਜਕਰਿ ਲੈਲਾ ਹਮਨ ਹਸਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਕਾਲੁ ਗਇ ਬੀ ਅਖਵਾਇਆ ਜੇਸੀ ਇਸਦਾ ਮਨ ਫਿਰਨ ਤੇ ਪੈਤ
ਘੋਰਿਆ ਦੀ ਸਉਦਾ ਗਰੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਸੁਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਦਾ ਗਰੀ ਸਤ ਘੋਰੈ ਲੈ ਚਲਾ ਖਰਚ ਬਿਨ ਚੇਲੀ
ਆਈਆ ਮਤ ਮਨ ਜਾਣੈ ਕਲਾ ਨਿਰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਤਾਂ ਖੁਲ੍ਹੈ ਮਹਲਾ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ
ਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਲਾਇ ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਕਰੀ ਮਨ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਬਿਨ ਬਦੀਆ ਕਰਿ
ਧਾਵਨੀ ਤਾਂ ਕੇ ਆਖੇ ਧਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਂ ਮਾਘ ਧਤੁ ਚੜ੍ਹੈ ਚਵਗਨ ਵੇਨਾ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਇ ਬੁਲਾਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਪਾ ਕੁਛ ਅਸਨੇ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰਿ
ਅਸੀ ਕਬੂਲ ਪਵੀਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਵਿਚ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥

॥ ਇਕ ਫੁਰਮਾਇ ਸਾਖੀ ਐਸੇ ਮਨਿ ਸਾਂਈ ਜਿਸ ਤੇ ਜੇਰਨ ਚਲਣੀ
ਕਰਿ ਜੋਰ ਪਿਆਈ ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹਾਥ ਨ ਆਵੇ ॥

॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਜੋ ਉਸਤਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਹਿਕ

ਮਤਿ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ॥ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਸਿਧ ਸਾਧ
ਸਭੁ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੇ ॥ ੨ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਆਇਆ ਜਗੁ ਹੁ

ਕਮ ਚਲਾਇਆ ਅੰਤ ਕਾਲ ਧਰਤੀ ਪਏ ਕੁਝ ਹੁਕਮ ਆਇ
ਆਵਤੈ ਵਡੇ ਮਹਾਂਬਲੀ ਜੋਧੇ ਅਰਜੁਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਦੇਖਿ

ਆਸਭੁਧਰਤੀਧੁਕੇ।

੪

॥

॥

ਤੰਫੇਰਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁਸੀਲੀਗਰਚਲਾਵੈਬੈਖੁਹਤੁ
ਸਾਨੇਤਲਕਕਰਨੇਆਹੇ ਨਹਾਲਾਨਪਤਾਤੁਸੀਫਕੀਰਾਨੂੰਖਵਾਵਹੁ
ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਗੁਆਸਾਇਚਿਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ ॥ ॥

॥ਲੀਗਰਏਕਖਵਾਇਦਾਦੁਸਰਲੀਗਰਨਾਹੀ॥ਦੁਸਰੇਲੀਗਰਨਾ
ਚਲੈਜਗੁਥਿਰਨਗਈ॥ १ ॥ਗਾਇਬੁਲਾਰਸੁਣਿਬੇਨਤੀਯ

ਹਅਰਜਹਮਾਗੀ॥ਖਾਲਕਸਚਾਏਕਰੈਜਿਨਿਖਲਕਸਵਾਗੀ॥੧॥

ਰਹਾਉ॥ ॥ਦਾਤਾਆਪਰਹੀਮਹੈਖਲਕਸਭੁਖੇਲੈ॥ਦੇਵਨਿਕੋ

ਆਪੋਧਨੀਸਗਲਿਆਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ॥ਜੀਉਪ੍ਰਾਨੁਤਨਧਨਦੀਏਦੀ

ਨੇਰਸਭੇਗਾ॥ਆਪੋਕਛੁਨਹੋਵਈਪੁਰੁਕੀਏਸਿਜੋਗਾ॥ਸਭਨਾਕੇ

ਸਿਰਏਕਰੈਸਿਧਸਾਧਬੀਚਾਰੇ॥ਨਨਕਮੰਗਤਾਸਭੁਕੋਇਕਾਦਾਤਾ॥ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥

॥ਸਿਮਰਿ॥ ੧੫੫੫: ਮਿਤੀਧੋਹਵਦੀ ੬ ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਤਿ

ਲਵੈਡੀਓਚਲਣਿਲਗੇਤੰਗਾਇਨੇਖਬਰਹੋਈਜੋਨਾਨਕਤਪਾਫੇਰ

ਹਲਿਆਹੈਤੰਕਾਲੁਲਾਲੂਦੋਹੇਗਾਇਪਾਸਿਜਾਇਰੰਨੇਤੰਗਾਇਉਮੇਦੇ

ਨੂੰਭੇਜਿਆਨਾਨਕਤਪੇਨੂੰਸਦਲੈਆਉਉਮੇਦਾਗਾਇਦਾਨਫੇਰਨਾਨਕ

ਨੂੰਸਦਲੈਗਾਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਆਇਗਾਇਨੂੰਦੁਆਇਆਖੀਤੰਗਾ

ਇਆਖਿਆਤਪਾਜੀਮੈਨੂੰਗੁਸਤਾਕੀਮਾਫਕਰਨੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆ

ਖਿਆਜੀਤੁਸੀਦਰਗਾਹੇਮਾਫਹੋਤੰਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁਸੀਕਰੋ

ਕਝਨਾਹੀਪਰਏਬੈਹੀਰਹੇਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਗਾਇਜੀਅਸਾਨੇਹ

ਬਿਨਾਹੀਜੋਅਸੀਏਬੈਰਹੀਐਤੰਗਾਇਬਹੁਤਜਤਨਕੀਤਾਪਰਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਖਲਾਸਹੋਇਚਲਿਆਤੰਗਾਇਭਿਨਾਜੇਇਹਰਹਿਦਾਨਾਹੀਤੰ

ਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਭੀਕਾਈਫਰਮਾਇਸਕਰੋਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆ

ਖਿਆਜੀਫਰਮਾਇਸਅਸਾਨੂੰਇਕੋਝਲਣਵਾਲਾਹੁਣਤੁਸੀਅਸਾ

ਨੂੰਰਜਾਇਦੋਹਜੇਰਸਾਡੀਰਜਾਇਲੋਡੀਦੀਹੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਪਿਛਲੀ

ਗਤਿਨੂੰਨਾਵਟਗਾਇਆਦੇਖੇਤਾਖੁਹਚਲਦਾਕੋਈਨਾਹੀਤੰਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਦੇਮੁਹਿਨਿਕਲਿਆਜੇਟੇਭਾਭੀਕੋਈਨਾਹੀਤੰਇਹਗਾਲਿਗਾਇ

ਭੁਣੀਗਾਇਸਭੁਤੰਗਾਭਾਗਾਗਾਇਆਖਿਆਤਪੇਦੇਮੁਹੋਟੇਭਾਨਿਕ

ਇਸਾਹੀ ਇਥੇ ਫੇਰਾ ਖੋਟੇ ਪਰਤਪੇ ਦੇ ਨਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਰਮੇ
ਪ੍ਰਥਮ ਉਦਾਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਚਲੀ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਤੈਹੇ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿਵਰਤਿ ਆਏ
ਭਾ ਲਾਲੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਆ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨਿ ਹਾਲ ਹੋਆ
ਜੇ ਤੁਸਾ ਮੇਨਿ ਦਰਸਨ ਦਿਤੁ ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਫੇਰ ਖੁਸੀ ਲੀਤੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇਆ ਨਹੋਏ ॥ ਧਰਤੀ ਫਾਕੇ ਬੰਗਾਲੇ ਦੀ ਗਏ ਉਥੇ
ਕਦੇ ਨ ਦੁਇ ਦਿਨ ਤੈ ਦਿਨ ਕੁਝ ਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਵਨ ਅਹ
ਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨਿ ਭੁਖ ਮਰਦਾਹਾ ਮੇਰ
ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਮਰਦਾਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨਿ ਭੁਖ
ਹਾਂ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
ਨਿਆਂ ਇਨ ਬੁਟਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਖਰੀ ਆਹੈ ਨਿਤ ਨੀ ਖਾਇ ਸਕੈ ਤਿ
ਤਨੀ ਆਖਾਹਿ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਲੇ ਬਨੇ ਨਹੀ ਮਰਦਾਨ ਲਗਾ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ
ਖਾਵਣ ਜਿਉ ਜਿਉ ਖਾਵੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਵੈ ਛੇਤ੍ਰੇ ਸ
ਕੈ ਨਹੀ ਕਿਤਨੀ ਕੇ ਖਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਜੇ ਲਗੁ ਸੋ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ ਪਲੇ
ਹੀ ਬੰਨ ਲੀਓ ਸੁ ਅਗਲੇ ਰੁਲਕ ਜੇ ਭੁਖ ਲਗੀ ਅਸੁ ਤਾਂ ਚੁਪਾਤਿਓ ਕ
ਰੇ ਕੇ ਲਗਾ ਖਾਵਣ ਜਾਂ ਖਾਧੀ ਅਸੁ ਤਿਉ ਘੜੀ ਨ ਗੁਜਰੀ ਜੇ ਗਥਿ ਪੇ
ਰੇ ਤਿਉ ਫੇਰਾ ਆਮਾਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਮੇਨਿ ਮਰਦਾਹਾ ਤੇ ਹਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
ਨਿਆਂ ਮੇਰੇ ਤੈਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਪਲੇ ਨ ਬੰਨੇ ਤਉ ਲੀਤੀਆ ਅਤੇ
ਖਾਧੀਆਂ ਮੇਰੇ ਤੈਨੇ ਮਨ ਕੀਤਾ ਆਹੀ ਖਾਨ ਆਹੇ ਤਾਂ ਮੇਥੇ ਪੁਛ ਕ
ਰਿ ਖਾਵੈ ਆਇ ਉਹ ਤਾਂ ਬੁਟਾ ਅਕਦਾ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ
ਹਥੇ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ ਕਰਿ ਖਖੜੀਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖਵਾਈਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਖ
ਵਣ ਨਾਲ ਉਠ ਬੈਠ ਤਾਂ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਇਕ ਵ
ਲਾਇਤ ਅਸਗੁ ਪਨਾਹ ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਈ ਉਸ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕੀ ਚਲਿਆ ਜਿਥੇ ਵੇਰੇ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਹੋਸੀ ਦੁਵ ਦਾ ਪੁਟਿ

ਓਹੈਤ ਮਰਦਨ ਉਥੇ ਵਿਟਕੁ ਖੜ੍ਹ ਹੋਆ ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੀ ਗੀਤ ਤਾਰ
 ਤੇ ਆਹੀ ਮਰਦਨ ਆਖੇ ਜੀ ਮੇ ਅਗੇ ਜਾਵ ਨਹੀ ਮੇਨੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿ
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਨ ਅਗੇ ਰਾਹਿ ਵਿਚਿ ਵੰਨੀ ਆ ਬ
 ਲਾਈ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਤੇ ਅਸਾਹੀ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਮਰਦਨ ਰਹੇ
 ਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਨ ਅਸਾਡੇ ਅਖੇ
 ਲਗਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਅਗੇ ਆਖਦਾ ਏ ਹੈ ਗੁਰਜੀ
 ਮੇਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਨੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਨੇ ਨੀ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈਈ
 ਤੇ ਸੀ ਮਾਲਿ ਜੀ ਮਰਦਨੇ ਨੀ ਜੋ ਕੋਈ ਭੁਤਨ ਲਗਾ ਮਰਦਨ ਮੰਨੇ ਕਾ
 ਈ ਨਾਹੀ ਆਖਰੇ ਮਰਦਨੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਸੈ ਵਿਦਾ ਲੀਤ ਉਥੇ ਹੀ
 ਫਿਰ ਗਇਆ ਪਿਛ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਮੇਨੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੁ
 ਣਿ ਕਿਆ ਕਰੀ ਮੇਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ
 ਤੇ ਜੀ ਅਮਦੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਓਹ ਦਿਨ ਜੇ ਗਲ ਵਿਚਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿ
 ਆ ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਜੇ ਦੁਇ ਪਹਿਰ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਨੇ ਨੀ ਰਾਖਸ ਪਕੜਿਆ ਹੋ ਅਤੇ ਕੜ੍ਹ ਹੋ ਵਿਚਿ ਤੁਲ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਲੀ ਫਟ ਦੇਹੁ ਆਖੇ ਲ
 ਗਦਾ ਹੀ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹ ਹੋਆ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ
 ਬਾਲ ਨਾਲਿ ਲੀਤੇ ਦੀ ਸਰਸਿ ਭਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕਿਮਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਠੇ
 ਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੇਤਾ ਕਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲ ਕੋਹ ਨਵਾਂ ਓਪਰਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਠੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨੂੰ
 ਜੀ ਅਸਾ ਜਾਇਆ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖਾਇਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਹੁਬ ਪ
 ਕੜਿਆ ਹਿਕ ਪਲਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੋ ਜਾਏ ਨਾਹੀ ਜੇ ਇਥੇ ਆਹੋ ਕਿਓ
 ਬੇ ਆਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹਸਕੇ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਨ ਸਰਸਿ
 ਦਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਏਹ ਕੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜੇ ਤਪ
 ਦਾ ਹੈਈ ਸੇ ਮਰਦਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰਾਖਸ ਤਲ ਕਰ ਖਾਏ ਮਰਦਨੇ ਨੀ ਪ
 ਰ ਅਸੀਛੁ ਪੁਰ ਹੀ ਮੇਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇਹੇ ਆ
 ਏ ਤੇਹੇ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਰਤਾਰ ਕਿਆ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਮਰਦਨ ਖੜ੍ਹਾ ਆਹ ਤਿਉ ਰਾਖਸ ਪਕੜ੍ਹ ਮਰਦਨੇ

ਨਿਕੜਾ ਹੋਵੇ ਚਿਪਤਿਆ ਗੁਸੇ ਨਾਲਿ ਅਗੇ ਕੜਾਹਾ ਇਜੇਹਾ ਠੰਢਾ ਹੋ
ਇਗਾਇਆ ਜੇਹਾ ਪੋਹ ਮਾਹ ਦਾ ਕਕਰ ਠੰਢਾ ਜਲ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਖਸ
ਰਾਂ ਨਹੋਇ ਗਾਇਆ ਹੋਏ ਅਗਨਿ ਬੁ ਭਿਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਵਾਧਾ
ਨਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਰਾਖਸ ਬੋਲਿਆ ਸਚੁ ਆਖੁ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੋਦਾ ਹੈਂ ਤੇ
ਰੇ ਆਏ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਿਆ ਹੋਆ ਸੀਤਲ ਹੋ ਗਾਇਆ ਸੇ ਸਚੁ ਅ
ਖਿਤੁ ਕਉਣ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਜੇਕੋ ਰਾਖਸ ਖਾ
ਇਏ ਸਤਾਈ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਖਾਂਦਾ ਕਿਉ ਰਖਿਆ ਹੈਈ ਤਾਂ ਰਾਖਸ ਬੋਲਿ
ਆ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਂਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਹਾ ਕਿਧਰੇ ਆ
ਇਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਆਖੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚ
ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ।

॥ ਆਂਡਾ ਫੂਟਾ ਭਰਮ ਕਾ ਗੁਰਚਿ ਦੇ ਕੀ ਆਪ੍ਰਗਾਸਾ ਬੋਲੀ ਕਾਟੀ ਪਗ
ਹਤੇ ਗੁਰਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣ
ਰਹਿਆ ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਿ ਗਾਇਆ ਗੁਰਸੀਤਲ ਨਾਮ ਦੀਓ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਜਬ ਕਾਸਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੈ ਆਤ ਬਛੋ ਭ੍ਰਿਗਏ ਨਿਰ
ਹਾ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸੀਤੇ ਛੁਟੇ ਕਹਾਂ ਕਰੇ ਕੁਟਵਾਹਾ ॥ ੨ ॥
॥ ਚੁਕਾ ਭਾਰਾ ਭਰਮ ਕਹੋਏ ਨਿਹੰ ਕਰਮਾਸ ਗਰਤੇ ਕੇਢੇ ਚੜੇ ਗੁਰਕੀ
ਨੇਪਰਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਸਚੁ ਬੈਸਕਾ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ
॥ ਸਚੁ ਪ੍ਰਜੀਸ ਚਵਥੇ ਨਾਨਕ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂ ਕੋ ਰਾਖਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢੁਹਿ ਪੈਆ ਉਠੇ ਨਾਹੀ ਆਖੇ ਜੀ
ਮੇਵੇ ਪਾਪਕੀ ਤੇ ਰੇ ਨਿ ਮੇਨੁ ਬ
ਖਸੀਏ ਤਾਂ ਗੁ ਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
ਖਿਆ ਕੋ ਰੂ ਤੇ ਰਾ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਮਹਦਾਨ ਰਬਾ ਬੀਹੇ ਇਸਤਾਈ
ਮੰਨੇ ਗਾਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇ ਗੀਤਾਂ
ਕੋ ਰਾਖਸ ਆ ਖਿਆ ਜੀਏਹ
ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰਤੇ ਹੋਰੇ ਵੀ ਆਖੇ
ਸੋਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਰਮੇਨੁ ਸੁਟੇ

ਨਹੀਅਸੁਮੇਰੇਕਰਮਖੁਲੇਪੈਨਿਜੋਤੈਦਰਸਨੁਦਿਤਪੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਹਸਿ
ਆਹਸਿਆਖਿਉਸਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਂਮੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨਿਆਖਿਆ
ਜੀਤੇਗੀਤੀਸਾਣਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਕੋਭੂਤਸਾਧੇਵਾਸਤੋਹਜਾਰਕੇ
ਹਾਂਤੇਆਇਹਾਂਤਾਂਕੋਭੂਆਖਿਆਜੀਮੇਨਹੁਕਮਹੋਏਜੇਮੇਕੁਧੁਸਾਦਿ
ਲੇਆਵਾਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਕੋਭੂਅਸਪੁਸਾਦਿਤੁਸਾਡੀਭਾਵਨਾ
ਦਲੇਣਾਹੈਤਾਂਕੋਭੂਰਾਖਸਜਿਗਲਨੁਦਉਕਿਪਇਆਜਾਇਕਰਿਇਤੀ
ਮੇਵੇਲੇਆਇਆਜਿਤਨੇਖੁਸੀਤੀਆਇਸੁਗੁਰੂਨਨਕਦੇਅਗੇਰਾਖਅਸੁ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਖਾਉਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਮੇਸਕੋਕਫੁਖਾਧਾਹੈਪਰਤੀਮੇਨੇਅਪਣੀਖੁਸੀਕਰਿਮੈਤੇਰਾਆਖਿਆ
ਨਹੀਮੰਨਿਆਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਅਸੀਤੇਰੇਤੇਰਾਜੀ
ਆਹੇਤੀਅਸਤੀਰਾਜੀਰੁਖਾਇਮੇਵਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹਾ
ਬੀਟਮੈਨੁਆਵਦਾਹੈਤੇਹਾਜੇਹਾਦੋਹਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਬਾਲੇਨੁਆਖਿਆਭ
ਈਬਾਲੇਤ੍ਰੇਬਖਰੇਬਰਾਬਰਕਰਿਅਤੇਦੋਹਤਾਂਬਾਲੇਤ੍ਰੇਬਖਰੇਕੀਤੇਹਿਕ
ਬਖਰਾਮਰਦਾਨੇਨੁਦਿਤਅਤੇਹਿਕਗੁਰੂਨਨਕਦੇਅਗੇਰਾਖਿਆਇਕ
ਆਪਣੀਤਸੁਤਾਂਲਗੇਖਾਵਣਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਆਪਣਾਬਖਰਾਕੋਭੂਗ
ਖਸਨੁਦਿਤਤਾਂਕੋਭੂਕਥਨਹਿਨਿਬਰਅਗੇਨਕੀਤੀਤਾਂਕੋਭੂਲੋਦੇਮਹ
ਵਿਚਪਾਇਲੀਤੇਤਾਂਕੋਭੂਮੁਪਾਇਆਤਾਂਕਪਾਟਖੁਲਗਾਏਕੋਭੂਹੋਰਸ
ਰੁਪਹੋਇਗਾਇਆਜਾਬਾਲਾਤੇਮਰਦਾਨਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇਜੇਅਸਕੋ
ਭੂਗੇਬੀਠਤੁਹਲੈਗਾਇਆਹੈਤਾਂਬਾਲੇਪਾਛਿਆਜੀਅਸਨੁਦੀਹੋਰਗਾਹ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਰਜੇਅਸਨੁਇਸਪਰਤੀ
ਲੈਆਇਆਹੈਜੇਏਨਾਜੀਅਦੇਓਧਾਰਨਿਵਾਸਤੇਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੀਗ
ਤਮਾਸੇਦੇਖਦਾਜਾਇਤਾਂਬਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀਜੋਕਰਤਾਰਦੇਖਾਇਸੇ
ਦੇਖਨਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਸਤਦਿਨਕੋਭੂਰਾਖਸਪਾਸਰਹਿਆਸਤਦੇਦਿਨ
ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਮਦੇਰਹੇਮੰਜੀਕੋਭੂਨੁਦਿਤੀਮੰਜੀਬੁਧਾਇਕੇਆਂਗੇ॥

॥ਆਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਅਗੇਸਿਤਾਲੀਵਿਨਦਰਾਹੁਆਇਆਹਿਕਵਿਨਮਰਦਾਨੇਨੁਭਾਢੀ
ਭੁਖਲਗੀਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਉਟਰਨਹੀਸਕਦਾਤਾਂਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨ ਅਗੇਵਡੁ ਸਹਰ ਆਵਦਾ ਹੈਉਥੇ
ਜੇਤੁ ਆਖੇਗਾ ਸੋਕਰੀ ਅੰਗੇਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇ ਤਾ ਕੁਝ ਨ
ਹੀ ਅਤੇ ਸਹਰ ਮੜ ਦੇਨੂੰ ਲੈ ਜਾਸੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੈਰ ਨਾਲ ਰੇਤ ਫੇਰੇ
ਲੀਤਾ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ ਆਖਿ ਉਸ ਚਾਇਲੈ ਮਰਦਾਨ
ਪਲੈ ਬੈਠਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਇ ਸਪਥਰਨੂੰ ਕਿਆ ਕਰਤਾ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਪਲੈ ਨੂੰ ਢੁਢ ਨਾ ਆਹੋ ਲੈ ਪਲੈ
ਬੈਠਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇ ਬਧੇ ਕੁਖ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਮੇਟ ਪਾਏ ਬ
ਧੂਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਓਹ ਦੇਖਿ ਸਹਿਰ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈਤਾ ਮਰਦਾ
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ ਕੇਹੰਤੇ ਸਹਿਰ ਨਜਰ ਆਇਆ ਸੀ ਜਾਵੇ ਜਾ
ਦੇ ਮਰਦਾਨੇ ਢੁਢੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾ ਉਸ ਸਹਿਰ ਆਇਵਡੇ ਤਾ ਮਰਿ
ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਆਖਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਇਸ ਮਰਦਾਨਾਉ ਜਾਣਦਾ ਹੈਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਕਿਆ
ਜਾਇਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਆਹ ਆਖਿ ਉਸ ਭਾਈ ਮਰਦਾ
ਨ ਜਾਹੁ ਜਵਾਨੀ ਟੋਲ ਕਰਿ ਏਹ ਲਾਲ ਵੇਚ ਲੈ ਆਉ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾ
ਨਾਇਸ ਸਹਰ ਦਾ ਨਾਓ ਬਿਸੇਰ ਪੁਰ ਹੈਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇ
ਸਦਾ ਮੁਲ ਕਿਆ ਹੈਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿ ਅੰਕੋਈ ਮੁ
ਲ ਆਖੀਗਾ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇ ਆਖੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚਿ ਆਇ
ਆਇਕ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਆਨ ਦਿਖਲਾਇਆ ਤਾ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਆਖਿਆ
ਇਸ ਕੇ ਤਿਨ ਪੈਸੇ ਮੁਲ ਹੈਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੇ ਇਸ ਲਾਲਦ
ਮੁਲਤਾ ਬਹੁਤ ਆਖਦੇ ਹੈਨਿ ਮੇ ਪੁਛ ਆਵਤਾ ਆਇ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸ ਲਾਲ ਦੇ ਕੁਲ ਪੈਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹੈਨਿ ਤਾ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਵਡੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸਿ ਜਾਇਤਾ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਵਡੁ ਅਤੇ ਛੁਟ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਮੈ
ਨੂੰ ਦਸੋਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿ ਆਸਾਲ ਸਰਾਉ ਜਵਾਹ
ਰੀਦਾ ਨਾਉ ਹੈਤੁ ਉਸ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਏਹ ਵਤ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਛਣ ਲਗਾਯ
ਰੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾ ਦੁਕਾਨ ਕੇੜ ਹੈਤਾ ਲੋਕ ਦਸਿਆ ਭਾਈ
ਓਹ ਪਾਰਿਹੋਦਾ ਹੈਸਤਾ ਮਰਦਾਨ ਉਸ ਥੀ ਉਸਦਾ ਪਾਰਿਪੁਛਾਇ ਕਰਿ

ਭਾਖਾ ਜਾਇ ਅਵਾਜ ਕੀਤੀ ਸੁਤੰ ਉਸ ਸਵਾਹਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਗੁਲਾਮ ਭੇਜੇ ਦਿ
 ਭਾਜੇ ਤੇ ਕਠਿਣ ਹੈ ਭਾਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਕਸੂ ਸੇਵਾ ਵੇਚਣਾ ਹੈ
 ਭਾਜਵਾਹਰੀ ਕਹਿਆ ਅੰਦਰਲੇ ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਲੈ ਗ
 ਪੁਛੁ ਲਲਗੇ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿ ਆਸੇ ਦਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਹਥਿ ਲਾਲ ਕਢ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਵਾਹਰੀ ਹਥ ਲੈ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆ ਦੇ
 ਖੇਜੇ ਇਸ ਲਾਲ ਓਪਰ ਲਿਖਿ ਹੈ ਜੇ ਏਹ ਲਾਲ ਵੇਚਣਾ ਅਵੇ ਤੇ ਸਨ੍ਹਿ ਸ
 ਓਰ ਪਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ ਵਗਾਈ ਮਲ ਭਾਵੇ ਖਾਵੇ ਵੇਚੈ ਭਾਵੇ ਨਾ
 ਵੇਚੈ ਤਾਂ ਸਵਾਹਰੀ ਸਉ ਰੁਪਯਾ ਆਵ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥਿ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਲ
 ਲ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਮੇਖਾ ਵਦ ਪਾਸੇ
 ਪੁਛੁ ਆਵ ਤਾਂ ਸਵਾਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ਭਾਈ ਪੁਛੁ ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਓਰ ਰੁਪਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਆਵ ਰਖ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਓਹ ਕੇਹਾ ਲੈ ਆਇ ਓਹ ਮਲ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਓਸ ਦਿਤਾ
 ਓਹ ਆਇ ਨਾਹ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸਾਹ ਪੁਛੁ ਜੇ ਇਹ ਸ
 ਰੁਪਯਾ ਮਲ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਕੇ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਤਾਂ ਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਫੇਰ ਸਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪੁਛੁ ਆ ਜੀ ਇਸ ਲਾਲ
 ਨ ਖਾਵੇ ਆਖਵਾ ਹੈ ਏਹ ਸਉ ਰੁਪਯਾ ਤੁਸਾ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਮਲ
 ਦਿਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਤਾਂ ਓਸ ਸਵਾਹਰੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਤੇ ਲਿਖਿ
 ਆ ਹੈ ਜੇ ਕੇਈ ਏਹ ਲਾਲ ਲੈ ਆਵੇ ਭਾਵੇ ਵੇਚੈ ਭਾਵੇ ਨ ਵੇਚੈ ਓਸ ਤਾਈ
 ਸਉ ਰੁਪਯਾ ਮਹਿਮਾਣੀ ਦੇਵਣੀ ਤੇਰਾ ਲਾਲ ਅਮਾਨਤ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਖਾਵੇ ਤੇ ਮਲਿ ਪੁਛੁ ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਇ ਆ
 ਖਿਆ ਸੀ ਸਵਾਹਰੀ ਇਓ ਆਖਵਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਲਾਲ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੇ
 ਇਸ ਲਾਲ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੇ ਤੇ ਸਨ੍ਹਿ ਸਉ ਰੁਪਯਾ ਮਿਹਮਾਣੀ ਦੇਵਣੀ ਭਾਵੇ
 ਵੇਚੈ ਭਾਵੇ ਨ ਵੇਚੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਵੇਚਣਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਮੇ ਕੇਸਾਣਾ ਤੇ ਜਾਣ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮੇ ਤੇਨੂੰ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛੁ ਨਾਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੇ
 ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਮੇਨੂੰ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛੁ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇ ਤੇਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛੁ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਏਹ ਲਾਲ ਨਾਹੀ ਏਹ ਪ

ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀ ਦੇ ਉਹ ਜਵਾਹਰੀ ਤਿਨ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਾ ਆਹ ਉਸਦੀ ਉਹ ਨਰ
 ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀ ਦੇ ਉਹ ਜਵਾਹਰੀ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਵਣ ਲਗਾ ਵਿਣ ਮੁਲਿ ਲੀਤੇ
 ਏਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉਲਾਲ ਪੈਈ ਭਾਵੇਂ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਰਖ ਜੇ ਨਗਰੁ ਖਕ ਬੁਲਕ
 ਰੇਤਾਂ ਰਖ ਨਹੀਤਾਂ ਵੇਚ ਖਾਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਸਮਸ਼ਰੀਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਵੇਚ ਦਾਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਨਕ
 ਹੀ ਵੇਚ ਦਾਤਾਂ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਫੇਰ ਦੇ ਆਉ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰ ਲੈ
 ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾ
 ਸ ਰੀਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਖਣ ਲਗਾ ਸਾਹਜੀ ਤੁਸੀ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਆਪਣਾ
 ਭਉ ਅਤੇ ਲਾਲ ਦੇ ਉਖਾਟ ਦਨ ਹੀ ਵੇਚ ਦਾਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ
 ਏ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਲਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਰਸੁਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪ
 ਏਹ ਦਾਤਾਂ ਲੈ ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਰਸੁਤਾਂ ਆ
 ਏਹ ਦਾਤਾਂ ਆਪਣਾ ਇਹ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਗਣ ਲਉਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਮਰਦਾਨੇ ਤਈ
 ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਉਪਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਏਹ ਲਾ
 ਲ ਲੈ ਆਉਤਾਂ ਤਿਸਨੂੰ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਮਿਹਮਾਣੀ ਦੇਵਣੀ ਹਮੇਤਾਂ ਆਪਣਾ ਧਰ
 ਮ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਏਹ ਰੁਪਯੇ ਤੁਸਾਰੇ ਹੈ ਨਹੀ ਆਉਤਾਂ ਨਹੀ ਭਾਵੇਂ ਲਾਲ ਦੇ ਚੋਰ ਭਾਵੇਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਸਾ ਲੈਣ ਨਹੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲੇ ਲਾਲ ਨਾਲੇ ਰੁਪਯੇ ਦੇ
 ਫੇਰ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਅਵਰ ਖੀਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਉਤਾਂ ਰੁਪਯੇ ਕਿਉ ਆਦੇ ਹੈ ਨੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਰੁਪਯੇ ਦੇ ਰ
 ਹਿਮਾ ਓਹ ਲਵੈ ਨਹੀ ਓਹ ਆਖੇ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮੇਤਾਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਰਖਿ
 ਆਉਤਾਂ ਲਾਲ ਉਪਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹ ਲਾਲ ਆਵੇ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ
 ਨੂੰ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਮਿਹਮਾਣੀ ਦੇਵਣੀ ਅਬ ਏਹ ਰੁਪਯੇ ਤੁਸਾਰੇ ਹੈ ਨਹੀ ਆਉਤਾਂ
 ਜੀ ਮੇਕਿਆ ਕਰਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉਤਾਂ ਏਹ ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਖ
 ਸਾਹਜੀ ਵੇਚੀ ਮੇਤਾਂ ਮਿਹਮਾਣੀ ਲਈ ਏਹ ਆਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲ
 ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਬੇਸੌ ਰੁਪਯਾ ਫੇਰ ਲੈ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕ
 ਰਿ ਆਖਿ ਉਸ ਸਾਹਜੀ ਅਸੀ ਰੁਪਯੇ ਤੋਰੇ ਕੋਹ ਲਈ ਏਹ ਜਾਵੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿ
 ਹਮਾਣੀ ਲਈ ਏਹ ਏਹ ਰੁਪਯੇ ਤੁਸੀ ਫੇਰ ਲਉ ਇਸ ਲਾਲ ਦਾ ਖਾ
 ਰੁਪਯੇ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਅਗੈ ਓਹ ਜਵਾਹਰੀ ਲੈ ਨਹੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਪਯੇ ਫੇਰ ਲੈ

ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਪਮੇ ਰਖੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜਵਾਹਰੀ ਰੁਪਏ ਲਏ
ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤ ਹੋਇ ਕੈ ਰੁਪਈਏ
ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਪਰਿਸੁਟਿ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਅਪਣੇ ਜੀਅ ਵਿਚਿ
ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਾਈਏ ਹਰੁਪਮੇ ਮੇਨ ਲੈਣੇ ਨਹੀ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਏਹੁ ਵਸ
ਤੁਅਜੇਹੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਸੋਇ ਸਮਾਇਆ ਸਨਕਾ ਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕ ਮੋਹੇ
ਹੈਨਿ ਅਤੇ ਲਾਲ ਭੀ ਅਚਿਭੇ ਦਾ ਭਿਠਾ ਜਿਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਆਹਾ ਮੇਰੀ ਓਮ
ਰ ਏਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਲ ਦੇ ਲਾਲ ਭਿਠੇ ਆਹੇ ਪਰ ਏਹੇ ਮਿਹਮਾਣੀ ਕਿ
ਸੇ ਲਿਖੀ ਨਹੀ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲ ਭਿਠ ਪਰ ਉਸ ਖਾਟ ਦਨੁ ਭੀ ਭਿਠਾ
ਚਾਹੀ ਅੇ ਏਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਓਸ ਆਪਣੇ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾ ਮਨੀ ਸਦਿ
ਆਮਰ ਕਹਿਆ ਅਸਰਕ ਤੁੰਦ ਉਰੁ ਮਤਿ ਓਹ ਕਿਧਰਿ ਜਾਵੇ ਰਹਨਿ ਤਾਂ
ਉਨ ਨੂੰ ਤੁੰ ਜਾਣ ਨਦੇਇ ਅਤੇ ਮੈਠੀ ਆਵਨਾਹ ਤੁੰ ਚਲਤਾ ਅਧਰਕ ਗੁਲਾ
ਮਾਜਹਰੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ ਆਇਕ ਰਿਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ
ਜਿਹ ਬੈਠੇ ਹੈਨਿ ਤਾਂ ਅਧਰਕ ਗੁਲਾ ਮਦਰ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਜਿਹ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਅਜੇਹੀ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਆਖਣ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸੁਧ
ਨਹੀ ਪਰ ਭੁਰਦਾ ਮੁਹੇ ਕੁਸੁ ਆਖਦਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਵ
ਡੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅਵਰ ਹੀ ਸਹਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੁਹੇ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਕ ਘੜੀ
ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਭੁਲੀ ਸਾਜ ਸਨਾਲਿ ਆਇਆ ਨਫਰ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ
ਚੜਾਇ ਕਰਿਆ ਵਸਤੇ ਸੁਰੇ ਅਗੇ ਰਖੀਆ ਰਖ ਕਰਿ ਹਥ ਜੋ ਕ੍ਰਿਕਰਿ
ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਆ
ਆਖਿਆ ਕਿਉ
ਸਾਲ ਸਰਾਇਆ
ਓਰ ਪਮੇਤੁ ਮਰੇਹਨ
ਪਮੇਲ ਉਤ ਗੁਰੂ
ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਜੋ
ਮਾਣੀ ਲਈ
ਮੇਭਾ ਕੇਹੀ ਲੁ
ਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜੋ

ਤੇਰੇ ਸਾਖੀਸਾਲਸਰਾਇਨਾਲਹੋਈ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸ ਮਾਦਿਹੋਇਗਇਅੰਨ
ਤਾ ਹੁਰਨਾਨਕ ਰਾਗਮਾਧੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥=॥ ॥

॥ ਲਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪਾਇਆ ਲਾਲੇ ਲਾਲੇ ਸਿਨਾ ਜਿਨਾ ਲਾਲੇ

ਨੇਰੀ ਮਹਿ ਦੂਜਾ ਨਹਿ ਜਣਨਾ ਸੁਣਿ ਸਾਲਸਤੁ ਜੁਹੀਆ

ਪਣਾ ਲਾਲ ਪਛਾਣਾ ਕਰੇ ਲਾਲ ਨਕੀ ਦੁਬੀਨਾ ਪਣਾ ਸਾ

ਹਸਿਦਾ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਕੀਕਰ ਪਥਰ ਮੇਲ

ਕੇਨਾ ਉਸਦਾ ਇਥਿ ਸਾਹ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਅੰਧੈ ਮੁਲਨ

ਬੁਝੈ ਰਾਹ ॥ २ ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਸਿਧਿ ਰਤੀ ਅਤੇਰੇ

ਗਾ ਕਾਈ ਸਾਖਨ ਉਪਜੀ ਕਲਰ ਵੇਰੇ ਮੇਹ ॥ ३ ॥

॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲਸ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਜੋ ਕਰਮ ਪਾਤਿ ਹੋਇ ਨਾ

ਨਕਟੇ ਕਮਰਾਧੀ ਮੇਦੁਖਨ ਲਹੈ ਕਿਇ ॥ ४ ॥

ਤੇਰੇ ਸਾਖੀਸਾਲਸਰਾਇਨਾਲਹੋਈ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸ ਮਾਦਿਹੋਇਗਇਅੰਨ

ਤਾ ਹੁਰਨਾਨਕ ਰਾਗਮਾਧੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥=॥ ॥

ਤੇਰੇ ਸਾਖੀਸਾਲਸਰਾਇਨਾਲਹੋਈ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸ ਮਾਦਿਹੋਇਗਇਅੰਨ

ਤਾ ਹੁਰਨਾਨਕ ਰਾਗਮਾਧੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥=॥ ॥

ਤੇਰੇ ਸਾਖੀਸਾਲਸਰਾਇਨਾਲਹੋਈ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸ ਮਾਦਿਹੋਇਗਇਅੰਨ

ਤਾ ਹੁਰਨਾਨਕ ਰਾਗਮਾਧੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥=॥ ॥

ਤੇਰੇ ਸਾਖੀਸਾਲਸਰਾਇਨਾਲਹੋਈ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸ ਮਾਦਿਹੋਇਗਇਅੰਨ

ਤਾ ਹੁਰਨਾਨਕ ਰਾਗਮਾਧੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥=॥ ॥

॥ ਰਾਗਮਾਧੁ ॥ १ ॥ ਬਿਮਲ ਮਧੁਰ ਸੁਸਮ ਨਿਰਮਲ ਜਲ

ਨਿਰਮਲ ਪਦਮ ਨਿਸ਼ਾ ਵਲਰੇ ਪਦਮ ਨਿਸ਼ਾ ਵਲਰੇ ਸ

ਸਿਗਤ ਸਿਗਤ ਖਨੀਏ ॥ १ ॥ ਦਾਦਰ ਤੁਕ ਬਹਿਨਹਿ

ਜਨ ਸਰੇ ॥ ਭੁਖ ਸਿਧਾ ਲਬ ਸਿਨਿਰਮਲ ਜਲ ਅੰਮਿ

ਤਨ ਲਖ ਸਰੇ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਬਸੁ ਜਲ ਨਿਤ ਨਦ

ਸਤੁ ਅਲੀ ਮਲ ਮੇਰਚ ਗੁਨਰੇ ॥ ਚਿਦ ਕੁਮਦ ਨੀ ਦੁਰਹੁਨਿ

ਵਸ ਸਮਨ ਭੋ ਕਾਰਨਰੇ ॥ ਅੰਮਿ ਤਖੰ ਰੁਦਧ ਮਧ ਸਿਚ ਸ

ਤੁਬਨ ਚਾਤਰੇ ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਤੁ ਕਬਹੂ ਨ ਛੋਡੁ ਸ ਪਿਸਨ

ਪ੍ਰੀਤਸਿਉਰੇ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੀਤਸਿਉਰੇ ਸਹਿਜਨਾਨੁ ਭਖ ਆਗਮ ਸਾਸੁ ਸਨੇਰੇ
ਅਪਨ ਆਪ ਤੁੰ ਕਬਹੂੰ ਹਿਛੋਰੁ ਸੁਆਨੁ ਖੁਛੁ ਜਿਉਰੇ॥ ੪ ॥ ਇਕ
ਪਾਖੀ ਭੀਨਾ ਮਨ ਰਾਚਹਿ ਇਕਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀਰੇ॥ ਪੂਰਬੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵ
ਸਨਨ ਕਰ ਸਨਨ ਮਜਪਰੇ॥

ਤੂੰ ਉਸ ਜਟਾਹਰੀ ਕਹਿਆ ਮੇਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਲਉ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਗੁਈ ਜਟਾਹਰੀ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਤੂੰ ਸਾਨੇ ਰਖਣ ਬਣਤੇ ਹੈਨ
ਤੂੰ ਕੇ ਮਦੇ ਹੈਨ ਤੁਸਨੇ ਜੋਹਿ ਦੇ ਹੈਨ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਆਰੇ ਤਾਂ ਜ
ਟਾਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹਮੇਵਾ ਤੇ ਪਕਵਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਅਚੋਟੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੇ ਆ
ਖੇ ਕਿਵੇਂ ਲਏ ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਰੁਖ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਗ
ਮਾਰੂ ਦਿਓ ਸਬਦੁ ਕੀਤਾ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਵਾਨ ਸੇਭੇ ਸਨਕਰੀ ਮੇਲੁ ਚੀਓ ਚਮਿਠਾਈ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਕਰਿ ਬੋਲੇ
ਤਾਂ ਮਨੁ ਰਹੇ ਹਜ਼ੂਰੇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣ ਸਾਲਸ ਤੁਝਾਈ ਮੇਰੇ ਸਮਝਿ ਪਈ ਤਾਂ ਹੋ
ਉਨਿ ਬੋਲੇ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੀ ਮਲਨ ਤੁਮਾਰੀ ਮੇਲੁ ਕੇ ਬਾਗੇ ਜੋੜੇ॥ ਖਾਵਣ ਖਾਇ
ਏ ਭੋਭੇ ਭੀ ਜੋ ਬਿਖਤੇ ਮਨ ਤੋੜੇ॥ ॥ ॥ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਹੀ ਖਾਵਦ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਮਥਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ
ਜੀ ਕਹਿ ਮੇਰੇ ਦਾਨਿਆ ਲੈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ ਏਹਾ ਬਾਤ ਮੰਗ
ਤੁਮਾਰਾ ਮਰਦਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੀਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓ
ਸਾਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ
ਆ ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਲਸਰਾਇ ਆਦਿ ਹੋਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਨ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਆ ਅਤੇ ਲਗਾ ਖਾਵਣ ਤਾਂ ਸਬਦ ਦੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥

ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੋ ਸਾਕ ਭਕਤੀ ਮੇਨੀ ਚਨ ਰਾਇ ਪਵੇ॥ ਸਿਉ ਲਹਿ ਰ
ਤੇ ਤੇਈ ਛੂਟੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ॥ ਸੁਣ ਸਾਲਸ ਇਹ ਗੋਲ ਭਰੇ
ਆਪਨ ਰਾਇ ਮਾਨਾ॥ ਨਨਕ ਭਗਤ ਸਿਗਮਿਲਾਓ ਰੂਪ ਵਹਿ ਗਾਨਾ॥

ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਸਾਲਸਰਾਇ ਹਥ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਆਜਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕ

ਇਸੇ ਸਾਈ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾਨੇ ਇਸ ਬਿਲੁ ਇਨਾਲੋ ਕੋਵੇਤ ਗੁਰੂ
 ਕਰਿਆ ਸੁਣਿਸਾਲ ਸਗਾਇਤੁ ਆਪਣੇ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਦੇ
 ਦੁਇ ਪਉਤੁ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ਹੋਵੇਤੁ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਕਰਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਪਣੇ ਸਾਧੂ ਹੈ ਜੇਤੁ ਸੀ ਅਥੇਤੁ ਮੇ ਸਗਾਈ ਪੀਰੀ ਪਵਤੁ ਸਾਲ
 ਸਗਾਇ ਕਰਿ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪੈਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰਤੁ ਸਾਨੇ ਲੈ ਆਇ
 ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਉਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਤੇ
 ਅੰਗੇ ਲੂ ਵਿਤੁ ਗੁਈ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਲੈ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬਧਾ ਬਿਨਦਿ ਨ
 ਲੁ ਸਾਲੇ ਸਗਾਇ ਦੇ ਕੋ ਪਾਟ ਖੁਲੀ ਗਏ ਸਾ
 ਲੁਸਾਇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੋਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਨੁ ਸਬਦ ਪੁਤਿ ਹੋਇਆ

ਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾ ਨਾਮਕਾਵਨਿ ਬੋਲ ਕਪਾਟਾ ਏਕਵਟ ਜਾਵਟ ਜੀਆ
 ਬਹੁਤ ਨ ਆਵੈ ਹਾਟਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰ ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਣਾ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਵਿਖਾਵੈ ਤੁ ਬੋਲੇ ਨੇੜ ਅਨੰਤਾ ॥ ਜ
 ਹਤ ਵਟ ਜਾਗ ਸਗਲ ਹੈ ਸਾਹੁ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਵਟ ਜਾਮਾ
 ਹਾਸਉ ਗੁਰੂ ਪੁਜੀ ਹਮਾਨੀ ਨਾਮਾ ਆਠ ਪਹਰ ਧਾਨਿ ਲਾਗ ਰਹੇ ਜੋਈ
 ਆਇ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾਲ ਸਬਿਨਦੈ ਬੰਨਤੀ ਤੁਮ ਸਨਿ ਲੇਹੁ ਕਰਤ
 ਆਵਹੀਗ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬਾੜੇ ਰੀਗਿ ਅਪਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਇਹ ਦ੍ਰੁਲੁ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ॥
 ਸੁਣਿਓ ਧਿਆਨ ਹੈ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਆਵਾਗਉਣਾ ਤੇਰਾ ਹੀਰ ਨਾਮ ਹੈ ਕੇ
 ਆਪਣੇ ਪਤ ਪਣਹ ਰਾਜੀ ਬੇਦੀ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹਤਿ
 ਹਰਾਮ ਕੇਰਾ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਚੜ੍ਹ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ ਅੰਜਨ ਪਾਏ ਸਭ
 ਮੰਦ ਬਣ ਵਿਚ ਵਿਣਾਸਾ ਜਿਨ ਲੇਇਣ ਜਗ ਦੇਖੀ ਐ ਸੋਲੇਇਣ ਪਰ
 ਭਾਜਾ ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਹੋਇਆ ਮਨ ਕਾਧਰੇ ਅਪਾਰਾ ਸਿਦੁ ਬੋਲ ਕੋਠੜੀ
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸੰਭਰ ਪੁਰ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਲ ਸਗਾ
 ਇਜਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੇਹਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਤੁ ਵਰ੍ਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ਉ
 ਨਾਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ਬਿਖੀ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿਚਿ ਜਾਮਦਾ
 ਨ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਆਖਿਉ ਸੁਣਿਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਭਿਰਚਰੇ ਜੀਦੇ

ਭਿਚਰ ਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਭਾਂ ਅਧਰ ਕਾ ਬਹੇਗਾ ਅਭਿਰ ਤੇ
 ਹੀ ਸੋਢਾ ਦਕ ਕਿਮ ਨਾਹੀ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸੇ ਅਧਰ ਕੇ ਦੀ ਆਹੀ ਪਰ
 ਅਧਰ ਤੇਰਾ ਭਾਉ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਕਿ ਸੀਸਾ ਰੀ ਸੁਤ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਭੂਸ
 ਚਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੋਝੇ ਆਇ ਰਹੇ ਹੋਨ ਫਰੇ ਦਇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੁਇ
 ਜੀਵਣ ਹੈ ਫਰ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾ
 ਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਰ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਰ ਕੁਕਮ ਕਰਤ
 ਰਹਾਈ ਵਿਹੈ।

ਭਾਂਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋਸਲ ਸਰਾਇ ਜਿਨਾ ਕੁਕਮ ਕਰਤ ਰਹਾ ਸੁਣ
 ਕੇ ਮਨੀ ਮਾਂ ਸੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੋਨਾ ਅਤੇ ਸੋਈ ਏਸ
 ਭਗਤ ਮੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੈ ਹੋਸਲ ਸਰਾਇ ਜੁ ਵਾਹਗੀ ਜੋ ਕੋਈ
 ਜੁ ਵਾਹਗੀ ਹੈ ਉਸਤਾਦ ਪ੍ਰਭੇਦਾ ਸਾਗਿਰਦ ਵੇਹਤੇ ਜੁ ਵਾਹਗੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਪਹਿਚ
 ਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਖਰਾਬੇਦਾ ਸੋਖੇ ਲਾਲਕੇ ਤਾਂ ਬੁਝੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰ
 ਥੇ ਟੋਕੇ ਸੁਦ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋਈ ਸੰਤ ਮਹਾਂਤਮਾ ਇਸ ਸੀਸਾ ਰੀ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਖੇ
 ਮਨ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ਚਾਹੇ ਜਾਤੀ ਕਿਏ ਹੋ
 ਵੇਸੇ ਤੂੰ ਮਨ ਮੇ ਸੀਸਾ ਮਤ ਕਰੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਰ ਬਲਾ ਬੋਝੀ ਹੈ ਸੀਸਾ ਰੀ ਤੂੰ ਸੀਥ
 ਗਵੇਤ ਜੀ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੀ ਮਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸਤਿਕਰੇ ਜਾਣੇ।

॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ ॥

ਇਹ ਤੁਹਾ ਦੇ ਸਸਮੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਆਹਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੇ ਅਗੇ ਚਲੇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣਿ ਕਿਧਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਤਾਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨ ਬਿਸੰਕਰ ਦੇ ਸਸਮੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਉਥੇ ਹਿ
 ਕਾ ਧਰੈ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਕਰੀਏ ਗੇ ਅਤੇ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨ ਜਿ
 ਧਾਨ ਛਤਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੁਝੀ ਉਧਰ ਹੀ ਚਲਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ
 ਅਤੇ ਚਲਿਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਦੇਖਨ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤਾ ਨਦ
 ਰੀ ਤਾ ਆਵਤੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਉਪ
 ਰੇ ਹੋ ਦੇ ਆਹਿ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆ ਅਸੀ ਮਛੀ
 ਦੀ ਮਛੀ ਜਾਵੇ ਆਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਮਛੀ ਮਛੀ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆ ਏਹ ਪਤੀ
 ਕਹਿ ਲੀ ਮੀ ਹੈ ਅ

ਜੀ ਮਰਦਾ
 ਲੀ ਆਖੀ ਅ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ
 ਆਹਿ ਚਿ

ਤੇ ਪੰਜ ਕੋਹ ਚ
 ਨੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਗ
 ਤੇ ਮਹੇ ਕੁਛ ਨਾ
 ਨ ਵਿਨ ਤੇ ਤਿਨ
 ਦੀ ਪੀਠ ਤੇ ਸਹਿ
 ਗਏ ਤਾ ਮਰਦਾ
 ਚਿਹਨ ਨਜਰ
 ਨ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ
 ਛੀ ਮਹ ਅਤਿ
 ਨ ਕੋ ਬਿਆਤਾ

ਧਰੈ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਕਿਉ ਕੀ ਬਦਾਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਖਿਆ ਮਾਨ ਮਛੀ ਅਸਾਨੀ ਨਿਗਲ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕੇ
 ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਅਜੇ ਤੇਨ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀ ਆਵਦੀ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਕੀ ਆ ਕੁਦਰ
 ਤੀ ਤੁਝੇ ਬਣ ਆਵਨ ਇਕੀ ਪਤੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਛੀ ਉਗਲੀ ਕੀਤੀ
 ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨ ਖੁ

ਸੀ ਹੋਮ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤਿਕਉ ਛੋੜੇ ਸੁਭੇ ਮਨੁ ਬੋਲਿ ਮ
ਜੀ ਮੇ ਮਨੁ ਹਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਸ ਜੇ ਤੂੰ ਚੈ ਸੋਈ ਆਖਈ ਅਨੁ ਬੋਲਿ
ਆ ਤਿਨਾਨਕ ਨਿਰਕਾਰੀ ਚੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤਿ ਕਿਆ
ਜਾਨਤੈ ਫਿਰਮਨੁ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਭ ਮੇਤਮਾਨੁ ਭਾਈ
ਨਾਮਾਹ ਸੁਰੁ ਫੇਰਿ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਮਨੁ ਕਿਉ ਕਰਹੇ ਇਉਂ ਤਾਂ ਮਨੁ ਬੋ
ਲਿ ਆ ਜੀ ਮੇ ਤੁਮਾਰਾ ਆਖਿ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਨੁ ਰਸਾ ਕੰਮ ਆਖਿਆ ਮੇਤਮ
ਤੁਮਾਰੀ ਚੀਤੀ ਤੁਸ ਮੇਨੁ ਆਖਿਆ ਜਦਿ ਤੂੰ ਨੇਕ ਸਮਾਖਦੇ ਅਹੇ ਤਾਂ
ਮੇਨੁ ਤੁਮਾਰਾ ਤਨੁ ਨਹੈ ਉਤਰਿ ਚਨ ਦਾਸਦੁ ਕਾ ਮੇਨੁ ਸਫੁ ਦਾ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਕਿਆ ਆਖਦਾ
ਤੂੰ ਜਦੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਮ ਰਾਹੁ ਉਤੀ ਕਦਾ ਆਹੁ ਸੋ ਮੇਨੁ ਸਭੇ ਇ
ਸਹੁ ਰਿਖਾਵੇਗਾਹੁ ਇਉਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਉ
ਮੇਨੁ ਰਖ ਆਪਣਾ ਆਖੁ ਮਨੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਮੇਨੁ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ
ਤੇ ਮੇਨੁ ਮੇਰੀ ਗੁਣੀ ਖਲਾ ਜੀ ਕੋਰੁ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਏਹੋ ਖਲਾ
ਸੀਉ ਗੀ ਆਈ ਨਲਿ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੋਟੇ ਗੀ ਮਨੁ ਬੋਲਿਆ ਜਿਉ ਰੇ ਮੇਰੀ ਦੇ
ਹ ਛੋਟੇ ਗੀ ਨਹੀ ਨਿਰਛੁਤਾ ਸੀ ਮੇਰੇ ਗੀ ਪਾਸ ਰਹੁ ਕਿਉ ਇਸਦੇ ਜੀ ਅਦਾ
ਕੁੰਤ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆ ਕਿਉ ਗਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
ਆ ਜੀ ਆਇਓ ਮਾਪਣ ਦੀ ਫਹੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਮੇਨੁ ਤੁਮ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅਸੀਂ
ਦੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਆ
ਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੇ ਏਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇ ਸਰੋਤੀ ਜਬ
ਦੇ ਏਹ ਮੇ ਭਲਾ ਕਰਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗਲਿ ਵਿਚ ਪਲਾ
ਇਉਂ ਖੜੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨੇ ਕਿ
ਉਂ ਜਾਨੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਤਨੀ ਮਦਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ
ਰੇ ਭਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੇ ਅਸਾ ਜਾਤੇ ਨਹੀ ਅਸੀਂ ਭਲੇ
ਅਸੀਂ ਤੇ ਅਸਾਨੇ ਬਖਸਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅਸਾ
ਜੇ ਤੇਨੇ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਹੈ ਸੁਖੇ ਸੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ਭੇਕ ਬਲ ਕਰ ਲੀਤੀਆ
ਤੇ ਤੇਰੀ ਅਸਾ ਤੇ ਜੀ ਅਖਾਨ ਬੋਲਿ ਵਿਚ ਕਾਈ ਗਣਤੀ ਨਕਰੇ

ਨਕਨਲਗਲਾ ਕਰਦਾਸੀ ਤਿਉ ਦੇਵਨ ਦੇਖ ਕਰ ਰੰਗ ਜਰਦੁ ਹੋਇ ਗਇ
 ਅਤ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਸਦਾ ਜਰਦੁ ਹੋਇ ਗ
 ਇਉ ਤ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰ ਜੀ ਦੇਵਤਾ ਆਏ ਹੋਨ ਅਸੀ ਕਿਆ
 ਕਰੀਐ ਤ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਐ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਤਮਾਸੇ
 ਬੈਠ ਦੇਖ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਈ ਤ ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ ਕਰਿ ਕੈ ਬਹਿ ਗੋਆ
 ਜਾ ਤ ਦੇਵ ਨੇੜੇ ਆਏ ਤ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਗੁਰ ਜੀ ਹੋਰ ਸੋਭੇ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿ ਆਵੈ ਪਰ ਅਸੀ ਤ
 ਨ ਦਰਿ ਨ ਆਵੀਐ ਤ ਓਹ ਦੇਵ ਫਿਰ ਆਏ ਓਨ ਰਾਜੇ ਬੇ ਜਾਇ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਉਥੇ ਤ ਅਸਾਨੋ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾ ਰਿਨਾਹੀ ਆਵਦਾ ਤ ਦੇਵ ਲੁਤਕ
 ਹਿਆ ਅਰੇ ਅਉਰ ਜਾਹੇ ਤ ਤ ਦੇਵ ਆਉਰ ਆਏ ਓਹ ਭੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਇ
 ਗਏ ਇਸੀ ਤਰਾ ਸਤਿ ਵਾਰੀ ਦੇਵ ਆਏ ਸਰੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹਿਆ ਆਪਣੇ ਵਜੀਰ ਕਉ ਅਰੇ ਦੇਵ ਦੂਤ ਵਜੀਰ ਯਹਿ ਕਿਆ ਹੋਤਾ
 ਏ ਜੋ ਜਾਤੁ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਜਾਤੁ ਹੈ ਤ ਦੇਵ ਦੂਤ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਜੀ ਏਹ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏਕ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਮਸਲਤ ਆਈ
 ਹੈ ਜੇ ਤਮਾਰੇ ਜੀਅ ਲਗੈ ਤ ਕਰੇ ਤ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੀ ਕਰੇ
 ਗਾ ਸੋ ਭੁਲੀ ਹੀ ਕਹੈ ਗਾ ਤ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਨਿਮਿ
 ਤ ਜਾਤਾ ਹੋ ਜਉ ਮੇ ਅੰਧਾ ਨਹੁ ਆਤ ਤੁਮ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ਅਰਜ
 ਉ ਮੇਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤਉ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਅ ਆਵੈ ਜੋ ਕਰੀਐ ਤ ਰਾਜੇ ਦੇਵ
 ਲੁਤਕ ਹਿਆ ਭੁਲਾ ਵਜੀਰ ਤੈ ਭੁਲਾ ਕਹਿਆ ਤ ਦੇਵ ਦੂਤ ਆਪਣਾ ਅ
 ਤਮਾ ਸੁਧ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਟੇ
 ਕਿਉ ਸੁਤ ਵਜੀਰ ਆਪਣੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਾਈ ਮੇਤਾ ਅੰ
 ਧਾ ਨਹੁ ਆ ਏਹ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈਨ ਤ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁ
 ਮ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹਮ ਅਮਰਾ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ
 ਹੈ ਤ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਮਰਾ ਨਗਰ ਕਿਸ ਤਰਫ ਹੈ ਤ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਅਮਰਾ ਨਗਰ ਤਰਫ ਥੀ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਤ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿਆ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਉ ਹਮਾਰਾ ਨਾਨ
 ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਹੋਤੇ ਕਉਣ ਹੋਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ

ਕਹਿਆ ਹਮ ਹੋਤੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈਂਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਚਲੇ ਸਾਹਿਰ
 ਮੇਰੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈ ਜਹਾ ਬੈ
 ਤੇਰੇ ਹਾਥੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਦੇਵਲੁਤਨ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ
 ਰੇ ਸਾਹਿਰ ਵਿਚਿ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾ ਤੇ ਚਲ ਜੋ ਕਾਈ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਵੈ ਸੋ ਧਾਰ ਚਲ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ਅਰਜੇ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤਉ ਜਾਣੇ ਜੋ ਕਲਾਵਾਨ
 ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਵਜੀਰ ਚਲੀ ਮੇਰੇ ਰਾਜੇ ਮਨ ਮੇਂ ਏਹਾ ਧਾਰੀ
 ਜੋ ਮੇਰੀ ਤਉ ਖੁਰਾਕ ਹੈ ਮੇਰੇ ਉਨ ਕਉ ਖਾਵੈਗਾ ਅਰਜੇ ਮੇਰੀ ਅੰਧਾ ਰੁਆ
 ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਏਹਾ ਗਲਿ ਜੀ ਵਿਚਿ ਧਾਰ ਕਉ ਚਲਿਆ
 ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਲੇ ਲਸਕਰ ਦੇਵਾਦਾ ਜਿਤਨੇ ਰਾਜੇ ਸੁਣੇ ਆਏ ਅਹਿ ਸ
 ਰੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ ਇਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਖ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁ
 ਆ ਕਿਉ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਿਆ ਖਬਰ ਹੈ ਰੁਮ ਆਪਣੇ ਅਤਮੇ ਕੀ ਕਹੈ ਤੇ
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਤੇ ਸਚ ਕਹਤਾ ਹੈ ਏਹ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਹੈ ਜੋ ਮੇਂ ਮਨ ਮੇਂ ਏਹੀ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ ਮੇਰੇ ਇਨ ਕਉ ਖਾਵੈਗਾ
 ਜੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਦਰਿ ਰਿਛੁ ਆਵੇ ਦਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਅਬ ਤੁਮ ਏ
 ਮਨਿ ਕਿਸਾ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਬਿ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਵਤੀ ਹੈ
 ਜੇ ਨਦਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਚਰਨ ਜਾਇ ਪਕੜੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੇ ਸਚ ਕਹਿ
 ਤਾ ਹੈ ਏਹਾ ਪੁਰਖ ਮਿਓ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਮੈਂ ਸਤ
 ਕਹਿ ਤਾਂ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕਹੁ ਦੇਖਣਾ ਥਾ ਸੇ ਦੇਖ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕ
 ਹਿਆ ਏ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੇਰੇ ਪੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਰਾਜੇ ਕਉ ਭੀ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ ਅਬ ਰਾਜੇ ਕੋ ਮਨ ਕੋ ਪਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਆਈ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਰਾਜਾ ਦੇਵਲੁਤਨ ਤੇ ਅਖੀਆ ਖੇਲ
 ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇਵਲੁਤਨ ਦੀਆਂ ਅਖੀਆਂ ਖੇਲ ਗਈ
 ਆ ਰਾਜਾ ਦੇਵਲੁਤਨ ਰਾਜੀ ਆਇਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਗੁਰਚਿਤ ਸਦਿ ਮੇਰੇ ਆਪਣਾ ਭੁਖ ਛੁਰੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿ
 ਆਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਭੁਟੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗਰਮ ਆ
 ਏਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਤੇਰੇ ਲਹਿ ਅਸਾਰਾ ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਹੀ

ਅਸੀਇਸੇਵਾਸਤੇਤੇਰੇਪਾਸਿ ਆਏਆਹੇ ਤਾਂ ਰਜੇਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀਚਲੇ
 ਮੰਦਰਮੇਥੋਂ ਅਰਬਸੇਈਭੋਜਨਕਰੇਤਾਂ ਗੁਰੂਨਨਕਹਸਿਕਰੇਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾਤੇਰਾਖਾਜਾਅਸਾਭੇਕਿਮਨਹੀਤਾਂ ਰਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤਸੀਆਪਣਾ
 ਖਾਜਾਖਾਹੇਤਾਂ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਠਕਰੇਰਾਜੇਨਾਲਿਚਲਿਆਜਾਂ ਸਹਿਰ
 ਵਿਚ ਆਏਤਾਂ ਗੱਜਾ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿਲੈਚੜਿਆਤਾਂ ਰਜੇਦੇਵਾਂਨੂੰਹੁਕਮਕੀ
 ਤਾਂਜੋਹਛੇਮੇਵੇਚਲਲੈ ਆਏਹਛੇਬਹੁਤੇਤਾਂਸਤਦੇਵਵਿਦਾਕੀਤੇਮੇਵੇਨੂੰ
 ਅਤੇਸਤਦੇਵਹੋਰਸਿਸੀਧੇਨੂੰ ਵਿਦਾਕੀਤੇਤਾਂ ਚਓਦਹਿਦੇਵਸੁਭਾਸਮਿ
 ਰੀਲੈ ਆਏਅੰਨਕਰਿਰਾਜੇਦੇਅਗੇਹਖੀਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆ
 ਜੋਰਾਜਾਜੇਤੀਭਲਾਕਰੇਏਹੁਖਾਜਛੇਰੂਦੇਹੁਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਭੀਛਰੁਵੇਰਾ
 ਛਰੁਹਿਗੇਤਾਂ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆ ਰਾਜੇਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰਜਾਣਦਾਹੋਰਾ
 ਰਾਜੇਦੇਵਲੁਤਕਹਿਆਜੀਹਉਸਾਣਤਾਹਉਉਤਾਂਮੇਰੀਖੁਰਾਕਹੀਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿ ਰਾਜਾਜੇਤੀਉਸਤਾਈਅਸਾਂਸੇਹਾਕਰਦੇਖੀ
 ਤਾਂ ਤੇਰਾਪ੍ਰਸਾਦਿਅਚਵੀਏਗੇਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਜੀਤਮਸਤਿਕਰਿਜਾ
 ਣਹੁਜੇਤਮਾਭਾਬਚਨਪੁਰਨਹੋਇਰਹੇਗਾਹਮਤੁਮਤੇਰੀਅਧਕਕਰਿ
 ਜਾਣੀਅੰਗੇਤਾਂ

ਮੇਵਾਪ੍ਰਸਾਦਿਅ
 ਨੂੰਹੁਕਮਹਿਆ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਈਆ
 ਬਹੁਤਭਖਾਆਹੁ
 ਰਾਹਿਧੈਹੁਰੂਰੂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਈਆ
 ਤੇਵਜੀਰਦੇਵੀ
 ਆਖਣਲੋਗੇ

ਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਚਵਿਆਅਤੇਮੇ
 ਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸੀ
 ਰੁਕੋਤੇਮਰਦਾਂ
 ਬਹੁਤੇਦਿਨਕਾ
 ਢਗਈਆਹੀਜ
 ਰਹੇਆਰਾਜਾਅ
 ਬਜੇਰਖਰੇਹੋਏ
 ਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਭਾਈਅਨੁਪੇਖਿ
 ਰਿਮਿਚਵੇਰਾਜਾਏਕਾਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸੇਵਣਗੇਤਾਂ ਮਰਦਨ੍ਹੀਜੇਦਿਖਾ
 ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇਭੀਜੇਦਿਖਾਅਤੇਗੁਰੂਨਨਕਪ੍ਰਸਾਦਿਸੇਵਦੇਦੀਸੁਮਾ
 ਧਿਲਗਗਈਜਾਸਮਾਧਖਲੀਜੇ ਆਪਣੇਅੰਗਪ੍ਰਸਾਦਿਗਹਿਆਸੀ

ਗਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੇ ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੋ
ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਆਖਿ
ਆਂ ਦੇ ਖਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਠੰਗ ਤਮਾਸੇ ਜਾਂ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਗੁ
ਜਰੀਆਂ ਤਾਂ ਦੋਹਾ ਦੀ ਖਮਾਹੀ ਉਤਰੀ ਪਰ ਉਹ ਦੋਹੇ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ
ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿ ਆਖਣ ਜੇ ਜੀ ਅਸੀ ਕਖ ਕੰਨੇ ਭੀ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਖਾਕ ਕੀ
ਮਾਮਾ ਵ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁ
ਣਿ ਗਾਜਾ ਦੇਵ ਲੂਤ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਥੇ ਦਾ ਮਸਿਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਜੀਰ
ਤੇਰਾ ਵਹਿਲੀਆਂ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਨਿੰਡੇ ਕਾਰ ਜਪੁ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਾ ਬੁਰਾ ਨ
ਮੰਗ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਾ ਪਾਤਿ ਨ ਕਰਿ ਸਿਧਾ ਖਾਜਾ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾ ਆ
ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਨੇ ਤਾਂ ਕਖ ਤੇਰੇ ਦੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸਿਗਤਿ ਕੀਤੀ ਦੇਵ ਲਗੇ ਨਿੰਡੇ ਕਾਰ ਜਪੁ ਨਿ ਆ
ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਜਪਾਵਣ ਤਾਂ ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਉਥੇ ਟੁੱਟ ਗਈ ਤੀ॥ ੨੩ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਸਰਨਾਮਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਚਲੇ ਉਥੇ ਜਾਇਆਂ ਤੇ ਮ
ਮਹੀਨੇ ਲਗੇ ਉਥੇ ਦਾ ਗਾਜਾ ਤੀਖਣ ਸੇਵਨ ਆਹ ਵਣ ਮਾਣੁ ਆਦਾ
ਗਾਜਾ ਆਹ ਅਤੇ ਆਪ ਭੀ ਬਣ ਮਾਣੁ ਆਹ ਤਾਂ ਉਸ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਨਾ
ਨਾਕ ਗਏ ਤਾ ਬਣ ਮਾਣੁ ਆਦੀ ਨਦਰਿ ਪਈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਬਣ ਮਾਣੁ ਅਸਾਥੇ ਰੁਰਨ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇ ਰੁਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇ ਆਖਿਆ ਸੁਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਛਿ ਉਸ ਕਿਉ ਭਾਈ ਮ
ਰਦਾਨ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਬ
ਲਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਏ ਬਣ ਮਾਣੁ ਹੈਂ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆ ਜੀ ਬਣ ਮਾਣੁ ਏਹ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਏਹ ਬਣ ਮਾਣੁ ਹੈਂ ਨ
ਤਾਂ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭੇ ਨ ਸਗਏ ਪਰ ਜੀ ਇਕ ਖੜਾ ਰਹਾ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਮੇਂ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਬਣ ਮਾਣੁ ਅਗੋਂ ਚੀਕ ਮਾਰੀ
ਜੋ ਜੋ ਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕ ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ ਨ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ

ਤਾਂ ਚੀਕ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਤ ਬੋਲ ਦੇ ਨਹੀਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਏਹ ਬਣ ਮਾਣੁ ਹੋਨ ਕੇ ਦਮੁਲ ਦਾ ਅਹਾਰ
ਜਿਗਲ ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ ਦੂਰੇ ਅਗੇ ਰਖਕੇ ਆਪਿ ਹਟ ਖਲੋਤ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਾਇ ਲੈਤ ਮੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ
ਤਾਂ ਜੇਹ ਕੇਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਹਾਨਾਹੀ ਮਾਇ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਏਹ ਬਣ ਮਾਣੁ ਹੋਨ ਕੇ ਦਮੁਲ ਦਾ ਅਹਾਰ
ਕਰ ਦੇਹੋ ਨਿ ਅਤੇ ਜੀ ਅਜੇ ਤਪਾਸੇ ਰੂਹ ਦੇ ਹੋਨ ਓਥੇ ਜਿਗਲ ਵਿਚਿ ਇਕ ਮ
ਹੀਨ ਰਹੇ ਇਸ ਤਰਾ ਸੇਵਾ ਬਣ ਮਾਣੁ ਕਰ ਦੇਹੋ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਰਮੇ
ਰਹੇ॥

॥ ਆਗੇਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਆਗੇ ਸਮੁੰਦ ਲਹਰਾ ਦੇਦਾ ਆਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅ
ਗੇਤਾ ਸਮੁੰਦ ਲਹਰਾ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜਹਾਜ਼ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਜਾਵੈਗਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮੇ ਆ
ਖਿਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਤਾਂ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਘਤ ਖੜੇ ਤਾਂ ਆਹੋ ਵਤ ਕਿ
ਆਹੋ ਆਹੋ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਿਸ ਮਾਨ ਅਗੇ ਤਾਂ ਰਾਹ ਕੋਈ ਨ
ਹੀ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖਤਾ ਮਾਸੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਅਤੇ ਚੁਪ ਕਰਿ
ਕੇਚਲਿਆ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਿਸ ਸਿਖ ਦੇ ਮਹ
ਵਿਚਿ ਏਹ ਸਲੋਕ ਹੋਵੈਗਾ

॥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅ

ਜੁਨੀ ਸੈ ਭੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦ ਸਚਿ

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥

ਅਤੇ ਪੜਦਾ ਜਾਵੈਗਾ ਅਤੇ ਜਿਤਨੀ ਸੁਣੇ ਗੀ ਤਿਤਨੀ ਪਾਰਲੀ ਘੇਰੀ ਮਰ
ਦਾਨ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਚਲੇ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ
ਮਰਦਾਨ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵਦੇ ਆਹੋ ਤਿਵੇ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਈ
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਉਤੇ ਖੁਦਾਇ
ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਚੁਪ ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ ਕਰਿ
ਜਾਹਿ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣਿ ਅਸਾਨੇ ਰੂਹ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ

ਮਾਖਿਆ ਜੀਵਤ ਸਮਗੇ ਕਿਉ ਜੀਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦ
 ਨ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇਸਾ ਕੇ ਤਾਂ ਭੀ ਛੁਡੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸਥਾ ਅਗੇ ਹੀ ਕਿਉ ਨ ਚਲੀ ਮੇ
 ਪਿਛਾਤੀ ਤੇ ਪੰਥ ਦਿਨ ਸਮੀਦ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡੇ ਗਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਕਲਿ ਮਾਟ ਦੀ
 ਹੋਵੇ ਦੇਦ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾ ਬੁਧ ਕਰਿ ਮਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਇਹ
 ਕੰਡਾ ਨਦਰਿ ਪੈ ਗਇਸਾ ਹਜ ਸਾਹਿਬ ਦੋ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਚਿਤ੍ਰ ਛੁਡੇ ਲੈ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਰੰਗ ਚਾਇ ਬੇਕੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਦੇ ਹਥਿ ਵਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੰਗ ਮਾਪ ਲੇ ਹਥਿ ਲੀਛਾ ਕਿਉ ਛੁਡੇ
 ਦੇਦ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾ ਬੁਧ ਕਰਿ ਕੈ ਮਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਮ ਕੇ
 ਜੋ ਦੇਵੀ ਜੀਉ ਨ ਜੀਕੇ ਮਾਈ ਤਿਉ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮਾ ਰੰਗੁ ਦਿ
 ਤਾਂ ਸਕ ਕ ਦੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਨਾ ਰਵੇ ਗੁਸਾਈ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਨੂੰ ਮਾਇ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰੰਗ ਕਲਿ
 ਤਾਂ ਲੇਖ ਬਰਦਾਸ਼ ਤੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹਾ
 ਸਾਈ ਨਾਨਕ ਨਾ ਲਖੇ ਲੀਐ ਤਾਂ ਗੁ
 ਸਾਈ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਕਸ
 ਤਾਂ ਲੀ ਕੇ ਮਾਖ ਦੇ ਹੋ ਕਲਿ ਤਾਂ ਹੁ ਕ
 ਮਨੀ ਰੰਗ ਦੇ ਨਾ ਲੁਕਾਓ ਕਰ ਦੀ ਨਿ
 ਰਵੀ ਪੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗੁ
 ਸਾਈ ਨਾਨਕ ਸੈ ਸਰ ਚਿਪਰੇ ਸ
 ਦੀ ਨਾ ਰੰਗੇ ਮਾਸ ਉਤਰੇ ਹੀ ਤਾਂ ਗੁ
 ਸਾਈ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਸੈ ਸਾਰ ਚਿ
 ਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਗੁ
 ਸਾਈ ਜੀਵੇ ਹਮ ਸਾ ਪਾਸਿ ਕਿਉ ਮ
 ਦੀ ਪੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਪੁਛੀਐ ਓਸ ਪਾਸੇ ਸਾਦਿ ਕੇ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਾਹੇ ਮਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੀ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਗੁਸਾਈ ਕਲਿ ਨੂੰ ਸਾਦਿ ਮਾ ਕਲਿ
 ਮਾਗੇ ਮਾਇ ਪੜੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਗੁਸਾਈ ਕਹਿ ਮਾ ਕਲਿ ਸਾਤ ਤੇ ਨੂੰ
 ਸਾਧ ਤੇ ਮਾਟੁ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਤਿਉ ਕਿਉ ਮਾਈ ਚਿਤ੍ਰ ਕਲਿ ਮਾਤਾਂ
 ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਵਿਕੇ ਤਾਂ ਮਾਪ ਛੁਡੇ ਬਿਕੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੂੰ ਛੁਡੇ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨ

ਕਆਖਿਆਜੇਅਸਾਡਾ ਸਿਖਰੇਵੈਗਾਸੇਸੋਰੀਛੁਟੇਗਾਅਤੇਤੇਰੇਦੰਦਉ
 ਨੇਗਾਅਤੇਤੇਰੇਟਾਲਪਟੇਗਾਤਾਂਕਲਿਬੋਲੀਜੀਮੇਂਤਾਂਹੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਦੀ
 ਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੂੰਕਿਸਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਦੀਹਾਂਤਾਂਕਲਿ
 ਆਖਿਆਜੀਮੇਂਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਦੀਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਹਿਆਅਸੀਕਿਸਦੇਅੰਹੇਤਾਂਕਲਿਕਹਿਆਤੂੰਸੀਭੀਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੋਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਤੈਨੂੰਏਥੇਆਵਣਾਜੇਗੁਨਹੀਹੋਰਸੈਸਾਰਥੋੜਾਪਇ
 ਆਪੈਤੈਨੂੰਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜੇਅਸਾਡਾਓਪਦੇਸਕਮਾਵੇਗਾਤਿ
 ਸਤੇਤੇਰਾਜੇਰਚਲੇਗਾਨਾਹੀਤੂੰਭਾਵੇਕੇਹਾਜੇਰਕਰੋਗੀਅਸਾਕਰਤਾਠਥੇ
 ਅਗੇਹੀਬਖਸਾਏਹੈਨਤਾਂਨਾਰਦਗੁਸਾਈਕਹਿਆਸੁਣਕਲਿਮਾਤਾਇ
 ਹੁਰਦਾਹੈਇਹਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈਤੈਨੂੰਇਥੇਅਦਬਹੀਬਣਦਾਹੈਤਾਂਕ
 ਲਿਓਥੋਹਟਿਖੜੀਹੋਈ ਬੋਲਹੁਬਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ੨੪ "

ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ।

ਤਾਂਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਓਥੇਅੰਗੇਚਲੇਪੰਦਾਦਿਨਤੇਪੰਦਾਰਾਤੀਈਦੇ
 ਪਉਣਅਹਾਠੀਚਲੇਗਏਅਗੇਸਮੁੰਦਦੇਵਾਪੂਵਿਚਬਿਸਹਠਿਦੇਸਆ
 ਹਾਤਿਸਦਾਰਾਜਸੁਧਰਸੈਣਆਹਾਵਡਾਰਾਕਰਦਾਆਹਾਉਸਸਹਿ
 ਰਵਿਚੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਇਉਤਾਰਿਆਇਕਦਿਨਗੁਜਰਿਆਦੁਜਾਦਿਨ
 ਗੁਜਰਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਂਮੈਸਹਰਿਦਿ
 ਚਿਜਾਵਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਕਿਉਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਬਹੁਤਰੁਖਾਹਾਸਹਰਵਿਚੋਕੁਝਮੁਹਪਵੈਤਾਂਪਾ
 ਏਆਵਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਪਛਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਂਮੈਕਹਿਆਜੀ
 ਜਨਮਦਾਸੁਭਾਉਜਾਂਦਾਨਾਹੀਅਤੇਤੂੰਜੀਨਿਰੰਕਾਰਦੀਜਾਤਿਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਹਾਸਿਆਹਸਕਰਆਖਿਉਸਕਿਉਮਰਦਾਨਕਿਧਰਜਾਸੀਤਾਂਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਸਿਧਰਹੁਕਮਹੋਸੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰ
 ਦਾਨਇਕਥੇਰੁਬਾਢੀਕਿਖਾਵਹੈਈਤੂੰਓਥੇਜਾਵੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਮੈਉਸਨੂੰਜਾਣਨਾਨਾਹੀਤੂੰਸੀਕੁਝਨਿਸਨੀਦੇਸੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਉਥਦੇਖਿਉਦਾਨਉਖੁਖਰਹੈਈਤੂੰਏਹੋਜਾਇਕਰਿ
 ਪਾਛਿਜੇਭਾਈਪਾਖਰਬਾਢੀਦਾਪੜਬੈਠਾਬਾਢੀਹੈਸੋਕਿਥੇਰਹਿਦਾਹੈਤਾਂ

ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸੱਤਿ ਬਚਨ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਜਾ
 ਇਕ ਰਿਸਹਿਰ ਵਿਚਿ ਲਗਾ ਪੁਛੁ ਇਸੇ ਰਾਈ ਪਾਖਰੁ ਬਾਢੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾ
 ਬਾਢੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਤੁ ਰਫਰਹਿ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਛੁ ਦਾ ਪੁਛੁ ਦਾ ਕੋਹ ਤੇ ਨੀ ਗੋਆ ਤਾਂ
 ਇਕ ਸਮਾਦਮੀ ਆਖਿਆ ਤੁਕਉਣ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਬਾਢੀ ਨੂੰ ਕਿਉ ਪੁਛੁ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਦਸਿ
 ਉਹ ਮੇਨੂੰ ਆਪੇ ਪੁਛੁ ਲਏਗਾ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਉਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਬਾਢੀ ਦਾ ਪਾਠਿ ਦਸਿ ਤਾਂ ਉਸ
 ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਮੇਈ ਵੇ ਤਾਂ ਨਾਹੀ ਦਸਦਾ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਅਤੇ ਵਤਨ
 ਦਸੇ ਤਾਂ ਹਉ ਤੇਨੂੰ ਦਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਜੀ ਇਸਨਗਰੀ ਦੀ
 ਗੀਤਿ ਏਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਅਭੁ
 ਮੀਆ ਆਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਪੁਛੁ ਬਿਨਾਂ ਦਸਣਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਇਥੇ ਦੀ ਗੀਤਿ ਏਹਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਨ ਮੇਰਾ ਮਿ
 ਰਾਸੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛੁ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕੋਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਾਇਆ ਹੋਆ ਹੈ ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਰ
 ਗਣੇ ਗਇ ਰੇਇ ਦੀ ਤਿਲਵੀ ਨੂੰ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛੁ ਆ
 ਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਉਥੇ ਇਕ ਨਾਨਕ ਤਪਾਖਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਨਾਂ
 ਤੂੰ ਮਹਾਰਮੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹਸਿਆ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣਾ
 ਉਦਸ ਮੇਤਾਂ ਉਸੇ ਨਾ
 ਹਾਂ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਆ
 ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿ
 ਨਾਉਹਤਾ ਅਸਾਰਾ
 ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ
 ਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਲੁ
 ਤੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਨ ਦਰਿ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਿਵਾ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਰਾਈ ਉਹਤਾ ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਹੈਈ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਚਲ ਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਨ ਮੇਨੂੰ ਦਿਖਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਜੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਉਤੇ

ਰਜਹੋਵੈਗਾ ਮਦਿਲੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਪਾਸਿ ਭੁਜਿ ਮਰਦਾਨੇ
 ਸਿਲੇਜਾਹੁ ਗੁਰੂ ਓਸ ਆਖਿ ਚਲਿਓ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਪਾਸਿ ਲੇ ਚਲਿਓ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੇ ਓਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੇਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਹਕੀਕਤਿ ਕਹੀਓ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ
 ਪਣਾ ਨਾਉ ਨਦਸਿਆ ਆਖਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ
 ਨਾਉ ਦਸਿਤੁ ਓਸਿ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੁ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਤਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰਾ ਜਾਣਦਾ
 ਨਹੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਦਸਿਤੁ ਓਸਿ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਮੇ
 ਰਾ ਨਾਉ ਇਹ ਸੈਣ ਹੈ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਸੈਣ ਤੁਸੀ ਹੋ
 ਦੇ ਕਉਣ ਲੋਕ ਹੋਤਾ ਇਹ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਇਥੇ
 ਦਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਸੋ ਓਸਦਾ ਮੇਰਾ ਟੇਵਾਹ ਤਿਚਰਨੁ ਜਾਇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਦੇ ਪਰ
 ਵੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਅਗੇ ਬੈਠ ਮੰਜੀ ਟੁਟਦਾ ਆਹ ਇਹ ਸੈਣ ਨੂੰ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾ
 ਢੀ ਤਿਠ ਸੋ ਓਨੁ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਅਵਬਕੀ ਤੁਸ ਮੰਜੀ ਵਿਛੁਇਦਿ
 ਤੀ ਅਸੁ ਤੁ ਇਹ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਬਹੁਤ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਇਹ ਸੈਣ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਥਿ ਪਕੜਿ ਕਰ ਬੈ
 ਠਾਇਆ ਵੈਵੈ ਮੰਜੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਾਧ
 ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੁ ਇਹ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤੇਰਾ ਘਰ ਪੁਛਦਾ ਫਿਰਦਾ
 ਆਹ ਮੇਰੇ ਸਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਾ
 ਧ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾ ਅਤੇ ਆਇਆ ਹਾ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਜੇ ਅਸਾਨੇ ਪੁਛ
 ਦਾ ਆਹੋ ਸੇ ਤਉ ਅਸਾ ਨਾਲਿ ਕਿਆ ਕੰਮ ਹੈ ਅਸਾਨੂੰ ਤੇ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸਾ ਪਾਸਿ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉਣ
 ਲੋਕ ਹੋਵੇ ਹੋਨਿ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ
 ਪਰ ਓਹ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨ ਤੁ ਓਨ ਅਸਾਨੂੰ ਭੇਜਿ ਪਾਸਿ ਭੇਜਿ ਮੇਰੇ

ਤੁਸੀ ਉਥੋ ਤੋੜੀ ਤਾਂ ਚੁਲ੍ਹੇ ਤੋੜੀ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਭਾਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ
 ਚਲ ਦੇ ਆਹੇ ਆਸ ਨ ਮੰਗੀ ਵਲ ਲੈ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਚਲ ਦੇ ਆਹੇ ਜੁ ਮੰਗੀ
 ਵਲ ਚੁਲ੍ਹੇ ਤੋੜੀ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਚਲੋ ਤੋੜੀ ਬਾਢੀ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਕਿਉ ਉਤਾਵਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਡੀਕ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਸੀ ਬਿਚਲੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿ
 ਤੇ ਬਾਢੀ ਆਪਣੇ ਮਨੁ ਦੀ ਚਾਰਕੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਕੁਝ ਲੋਭੀ ਜਾਈ ਅੰਤਾਂ ਬ੍ਰਿ
 ਤੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਸਚੁ ਆਖਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ
 ਕੇਹਾ ਹੈ ਜੇਹਾ ਤੇ ਦਸੈ ਤੇਹੀ ਕੁਝ ਲੋਭੀ ਜਾਈ ਅੰਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਤ ਬਾਢੀ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀ
 ਰ ਹੈ ਕੁਝ ਹਫਾ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇ ਲੈ ਜਾਈ ਅੰਤਾਂ ਬ੍ਰਿਤ ਬਾਢੀ ਮਰਦਾਨ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁਧ ਆਖਿਆ ਸੋ ਮੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਪਰ ਤੂੰ ਉਤਾ
 ਵਲ ਨਹੋਹ ਉਹ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸਿ ਖਾਲੀ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਜੀ ਅਵਿਚਿਟੀ ਚਾਰਕੀ ਤਾਂ ਉਹ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ ਨਿ
 ਅਤੇ ਮੇਤਾਂ ਉਨ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹਨਿ ਕਰਵਾ ਫਿਰਵਾ ਹਾਂ ਭੁਲਾ ਹੁਇ ਤਾਂ ਭੋਜ
 ਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਆਇਆ ਹਾਂ ਭੁਲਾ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਖਾਈ ਅੰਤਾਂ ਸੇ ਸਹਰ
 ਵਿਚਿ ਤਾਂ ਇ ਦਾਸ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਬ੍ਰਿਤ ਬਾਢੀ ਨੂੰ ਆਖਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬ੍ਰਿਤ ਤੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝੀ ਹੈ ਜੇ ਭੁਲੀ ਹੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਪਰ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ
 ਇ ਫਕੀਰ ਬਾਹਰਿ ਭੁਖੇ ਬੰਨੇ ਹੋਨੀ ਤਉ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਤਾਂ
 ਬ੍ਰਿਤ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਤ ਬਾਢੀ ਕਿਆ ਕੀਤ ਜੇਸ
 ਧਰ ਸੈਣ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਗੋਆ ਬ੍ਰਿਤ ਉਥੇ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਿਖਾਣੁ ਭੀ ਆ
 ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਰ ਆਖ ਗੋਆ ਏਹ ਜੇ ਕਢਲਿ ਬਢਲਿ ਦੇ ਫਲ ਮੇ ਆਵੇ
 ਸੇ ਸੋ ਤੁਸੀ ਸਾਲੁਣਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾਲਿ ਰੋਟੀ ਆ ਪਕਾਵਹੁ ਅਰੁ ਫਲਾਦਾ
 ਸਾਗ ਛੁਮਕੇ ਏਹ ਗਲਿ ਪਾਰਿ ਆਖਿ ਗੋਆ ਅਤੇ ਆਪਿ ਬਾਗ ਹਫੇ ਮੇ
 ਵੇ ਲੈ ਆਇਆ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਸਿਰਤੇ ਰਾਖਿ ਉਸ ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿ ਉਸ ਚਲਿ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਫਕੀਰ
 ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤਿ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਬਾਲਾ ਆਖ ਦਾਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬ੍ਰਿ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਲੀਭੇ ਲੀਭੇ ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੇਥੇ

ਠੇਆਹੇਉਦਿਆਨਜੀਗਲਵਿਚਿਬੈਠੇਆਹੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਮੇਦੇਹਾਂ
 ਅਗੇਆਖਿਆਆਓਭਾਈਮਰਦਾਨਕਰਤਾਰੁਕਰਤਾਰਅਗੇਓਸ
 ਭੀਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਤਿਕਰਤਾਰਸਤਿਕਰਤਾਰੁਤਾਂਝੰਡੇਭੀਆਖਿ
 ਆਜੀਕਰਤਾਰੁਕਰਤਾਰੁਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆ
 ਖਿਓਸਆਓਭਾਈਝੰਡੁਸਤਿਕਰਤਾਰੁਪਿਛੇਮੇਭੀਆਖਿਆਜੀਸਤਿ
 ਕਰਤਾਰੁਤਾਂਝੰਡੁਪਸਾਦਿਅਗੇਹਖਿਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾ
 ਈਝੰਡੁਇਹਕਿਆਲੈਆਇਆਹੈਤਾਂਝੰਡੁਆਖਿਆਜੀਤਾਂਸਭੇਵਾਸ
 ਤੇਰਸੇਈਲੈਆਇਆਹਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਝੰਡੁਤਾਂ
 ਸਾਨੀਕਿਆਜਾਣਦਾਹੈਤਾਂਝੰਡੁਆਖਿਆਜੀਮੇਤਾਂਨਹੀਜਾਣਦਾਪ
 ਰੁਤਾਂਸੀਤਾਂਜਾਣਦੇਹੈਨਤਾਂਤੁਸਾਅਸਾਨੇਯਦਕੀਤਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਆਖਿਆਭਾਈਝੰਡੁਏਹਪਸਾਦਿਕਿਥੇਆਇਆਹੈਤਾਂਝੰਡੁਆਖਿ
 ਆਜੀਏਹਪਸਾਦਿਪਰਮੇਸਰਭੇਜਿਆਹੈਈਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆ
 ਖਿਆਭਾਈਝੰਡੁਤ੍ਰਿਪਰਮੇਸਰਨ੍ਹੰਜਾਣਦਾਹੈਤਾਂਝੰਡੁਆਖਿਆਜੀਕਾ
 ਓਣਹੈਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨ੍ਹੰਨਹੀਜਾਣਦਾਮੇਤਾਂਆਦਮੀਹਾਂਜੀਆਜੇਤਪਸ
 ਪੰਖੇਪਰਮੇਸਰਨ੍ਹੰਜਾਣਦੇਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆ
 ਭਾਈਝੰਡੁਤ੍ਰਿਸਚੁਆਖਿਤ੍ਰਿਕਦੇਕਣਕਪ੍ਰਮੇਸਰਨ੍ਹੰਜਾਣਦਾਹੈਤਾਂਝੰਡੁ
 ਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀਪਸਾਦਿਤਾਂਅਚਰੇਬਹੁਤੇਦਿਨਦੇਕੁਖੇਹੋਹੋਰਹਕੀ
 ਕਤਿਪਿਛੇਕਰਿਆਹੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਸਿਖਸਚੁਆਖ
 ਦਾਹੈਪਸਾਦਿਤਾਂਮਹਪਾਏਅਤੇਹੋਰਹਕੀਕਤਿਨਸਤਾਂਨਹੀਗਈਆਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਓਸਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਤਾਂਮੇਆ
 ਖਿਆਜੀਮੁਰਦਾਨਸਚਾਹੈਮਰਦਾਨਬਹੁਤੇਦਿਨਦਾਭੁਖਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਝੰਡੁਤੇਰੇਨਾਲਿਜੇਨ੍ਹਿਕਿਸਦਾਹੈਇਥੇਤਾਂਝੰ
 ਡੁਬਾਢੀਅਤੇਇਦਸੈਣਗਸੇਸਧਰਸੈਣਦਾਭੁਣੇਵਾਕਿਆਨੁਧਿਆ
 ਨੀਕਰਿਚਲਦੇਆਹੇਇਕਠੇਤਾਂਝੰਡੁਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀਤਸੀਰਸੇਈ
 ਤਾਂਮਹਪਾਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਹਤ੍ਰਿਬਾਓਚੋਲਦੇਆਹੇਜਿਥੇਪਵਿਤ੍ਰ
 ਭੋਜਨਕੇਦਾਆਹਾਂਨਹੀਤਾਂਪਓਣਅਹਾਰੀਰਹਿਦਾਆਹਤਾਂਫੇਰਝੰਡੁ
 ਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤਸੀਏਹਪਸਾਦਿਤਾਂਮਹਪਾਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤ ਪੰਜਬਟੇਕਰਿ ਅਤੇ ਕਿਕਵੰਤੁ ਮਰਦਾਨੇਨੁ ਕਵਿਦੇਹੁ
 ਤਾਂ ਬੰਤੁ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਤਾਂ ਬੰਤੁ ਪੰਜਵੰਤੁ ਕਿਉ ਕਰਦੇਹੋਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤੁ ਤੂੰ ਅਸੀਆਹੇ ਅਤੇ ਚਓਥਾ ਤੂੰ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਤੇਰੇਨ
 ਲਿਪਰਚਣਵਾਲਾਇੰਦੁ ਸੇਇ ਹੈ ਜੇਓਸਤਾਈਲੇ ਆਵਸੀਤਾਂ ਅਸੀਪ੍ਰਸ
 ਦਿਅਚਵੀਐਗੇਤਾਂ ਬੰਤੁ ਬਾਢੀ ਪੰਜਵੰਤੁ ਕੀਤੇ ਇਕੋਜਹੇਅਤੇ ਇਕਮਰ
 ਦਾਨੇਨੂੰ ਦੇਵਣਲਗੇਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਅਗੇਨਹੀਖਾਦਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਕਿਉ ਨਹੀਖਾਦੇਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਜੇਤੁਸੀਖਾਵੇਗੇਤਾਂ ਮੇਭੀਖਾਵੇਗਾਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੁਭਾਪੈਤੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਹੁ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਖਿਆਲੁ
 ਨਪਾਇਆ ਕਰਜਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿਪ
 ਇਅ ਤਾਂ ਬੰਤੁ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਪਾਵੇਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤੁ ਜੇਤੂੰ ਇੰਦੁ ਸੇਣਨੂੰ ਲੇਆਵਸੀਤਾਂ ਅਸੀ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਵੀਐਗੇਤਾਂ ਬੰਤੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿਪਾ
 ਵੇਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੁਰੀਹੋਵੇਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤੁ ਤੂੰ ਆਖ
 ਦਾਪੈਜੇਏਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿਪਾਵਨਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੁਰੀਹੋਵੇਅਤੇ ਹਉ
 ਆਖਦਾਹਾਂ ਜੇਬੰਤੁ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਸੇਣਿ ਦੇਕਪਟ ਖਲਨਿਤਾਂ ਮੇਰੀਖਲਸਾਪੁ
 ਠੀਹੋਵੇਤਾਂ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿਪਾਈਐਤਾਂ ਬੰਤੁ ਦੇਮਨੁ ਵਿਚਿ ਗਿਆਨਓ
 ਪਜਿਆ ਜੇਭਾਈਏਹਤਾਂ ਪੁਰਨਸਾਧਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਭੀਏਹੋਗਿਆਨ
 ਕਰਦੇਆਹੇਸੇਈਅਸਾਨੇ ਆਇਮਿਲਿਆਤਾਂ ਇੰਦੁ ਸੇਣ ਆਖਿਆ
 ਕਿਉ ਭਾਈਬੰਤੁ ਕਿਥੇਤਾਂ ਬੰਤੁ ਬਾਢੀ ਕਹਿਆਓਮਰਦਾਨ ਮਿਰਾਸੀਤੁਸਾਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਆਵਾਸੀ ਓਸਦਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਹੈ ਜੇਏਹੋਗਲ ਕਰਦਾਹੋਤਾਂ ਇ
 ਦੁ ਸੇਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤੁ ਮੇਓਸਤਾਈ ਜਾਣਦਾਹਾਂ ਓਹਤਾਂ ਮੇਰਾ
 ਪੁਰਾਤਮੀਅਸਨਾਓਹੈ ਅਸੀਤੇਓਹ ਮਿਲੇਹੋਏਆਹੇਤਾਂ ਬੰਤੁਨੂੰਹੈਗਨ
 ਗੀਲਗੀਤਾਂ ਬੰਤੁ ਆਖਿਆ ਜੀਓਹ ਆਖਦਾਹੈਜੇਪੰਦਾਸੈਕੋਹਤੁਸਾ
 ਡੇਵਾਸਤੇ ਆਏਆਹੇਅਗੇਤਾਂ ਇਥੇਕਦੀਨਹੀਆਏਆ ਅਤੇਤੁਸੀ
 ਆਖਦੇਹੋਜੇਅਸਾਡੁ ਪੁਰਾਤਮੀਅਸਨਾਓਹੈ ਇਤਨ ਬੁਠਤੁਸਾ ਕਿਉਬੋ
 ਲਿਆਹੈਤਾਂ ਇੰਦੁ ਸੇਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈਬੰਤੁ ਤੂੰ ਆਪਖਬਰਹੋਇਗੀ

ਜੇ ਮਿਲੀਏਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਚਲੇ ਜੇ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਗਇ
 ਆ ਆਹ ਜੇ ਓਨ ਮੁਹਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀ ਚਲੇ ਤਾ ਕੁਲ
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਟੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਗੇ ਤਾਂ ਅਸਾਨੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣ
 ਦਾ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਅਸਾਨੋ ਜਾਹਰਿ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਸ੍ਰੀ ਨੂੰ
 ਆਖਿ ਅਭੁਈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਤ ਹੁਣਿ ਜਾਹਿ ਅਸੀ ਕੁਲ ਕੇ ਮਿਲੀਏਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋਨ ਅਮਾਨਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਓਹੁ ਮੁਹ ਪਾਇ ਦੇ ਨਹੀ
 ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਸੀ ਕੁਲ ਕੇ ਮਿਲੀਏਗੇ ਏਹ ਗਲਿ ਬਣਦੀ ਨਾ
 ਹੀ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਤ ਛਿਹ ਘੜੀ ਆ ਗਤ ਗੁਜ
 ਰ ਗਈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਦੇਵੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਏ ਦੇਹਾ
 ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਸ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਤ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਦ
 ਭੀ ਮਰਮ ਹੈ ਜੇ ਕਿਆ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੋ
 ਲੀ ਤਾਂ ਕੁਲੀ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਆਖਦਾ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਢੀ ਇਕ ਪਹੁਰ ਗਤਿ ਗਈ ਆਹੀ ਤਾਂ ਦੇਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਣ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋ ਸਿਕਰਿਆ
 ਖਿਆ ਆਓ ਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਆਓ ਭਾਈ ਪੁਰਾਤਮੀ ਯਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਣਿ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀ ਕ
 ਦ ਪੁਰਾਤਮੀ ਯਾਰ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਪੁਛ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ
 ਨੂੰ ਪੁਛ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਹ ਸਾਧਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਮਚਲੇ ਹੋਇਕੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਕਥੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੇ ਮੇਨੂੰ ਦੇਹੇ ਆਖਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਪੁ
 ਰਾਤਮੀ ਅਸਨਾਓ ਹੈ ਹੁਣਿ ਕਿਓਂ ਮਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਜੇ ਕਾਈ ਨੀਸਾਣੀ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਓਹੋ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇਸ ਸ੍ਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਾਈ ਖਬਰ ਨ
 ਹੀ ਪਰ ਤੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਸੋਭਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਇ
 ਦ੍ਰ ਸੈਣ ਮਚਲੇ ਹੋਇਕੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਤੁਸੀ ਕੇ
 ਹੀ ਮਲਮੀ ਦਸਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ
 ਸੈਣ ਓਹ ਵਿਨ ਯਾਦਿ ਕਰਿ ਜੇ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਦੇ ਤੁਸੀ ਸੇਵਕ ਹੋਵੇ ਆਹੇ ਅ

ਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਰਸੇਜਨਕਹੀਸਨੀਬਾਬਤਸਾਂਗਓਠਾਇਆਸੀਅਤੇਅ
ਖਿਓਸਜੋਹੀਸਨੀਮੇਰੀਹੈਅਤੇਹੀਸਨੀਹੀਸਦੀਆਹੀਅਤੇਤੁਸਾਨੂੰਪ੍ਰਾਣਿਉ
ਸਜੋਹੀਸਨੀਕਿਥੁਏਪੈਤੁਸਾਨੂੰਕਾਰਨਭਉਦਲਾਇਆਤੁਸਾਨੂੰਥੀਬਾਹ
ਦੀਭੁਠੀਤੁਸੀਫਿਸਿਏਬਹੁਤਨਸੀਕਰਹਿਏਆਹੇਤੁਸਾਜਾਤਾਜੋਅਸਾਡਾ
ਪੁਰਨਗੁਰੂਹੈਅਸਾਨੂੰਕੋਹਤੁਰਹੈਅਤੇਗਜੇਜਨਕਜੀਤੁਡਲਕੀਤਾ
ਆਹਾਨਾਹੀਤਾਗਜੇਜਨਕਹੀਸਨੀਕਰਨੀਆਹੀਤੁਸਾਨੂੰਕਰਤੇਭੁਲ
ਇਆਤੁਤੁਸਾਬੁਠੀਸਾਖਭੁਠੀਤਾਅਸੀਕਿਆਕਰੀਮੇਤੁਗਜੇਜਨਕ
ਤੁਸਾਨੂੰਆਪਣੇਮੁਹਥੀਕਹਿਆਜੇਫੇਰਤੁਸਾਨੂੰਜਨਮਹੈਤਵੇਏਹਤੇ
ਤੁਸੀਅਕਠੇਰਹਏਆਹੇਤਾਤੁਸਾਫੇਰਿਆਖਿਆਜੀਕਿਆਜਪੇਇ
ਬੰਦੇਵਿਛੜੇਕਿਥੇਜਾਇਪਟੀਸੰਗੇਫੇਰਤੇਰਤੇਅਸਾਡਾਮੇਲਾਹੋਵੇਗਾ
ਕਿਨਹੋਵੇਗਾਤਾਅਸਾਤੁਸਾਨੂੰਆਖਿਆਦੇਖਿਭਾਈਤੁਸਾਡੀਭਗਤਿ
ਪੁਰਨਹੋਸੀਪਰਤੁਸਾਵਿਚਿਦੇਇਖਤੇਹੋਏਆਹੇਇਕਤਾਤੁਸੀਮੁਰਤਪੁ
ਜਦੇਆਹੇਅਤੇਇਕਜੁਠਬੋਲਿਆਆਹਾਪਰਤੁਸਾਨੂੰਗਜਾਜਨਕਜੀ
ਮਨਕਰਦੇਆਹੇਜੇਤੁਸੀਮੁਰਤਿਨਪੁਜੇਪਰਤੁਸੀਪੁਜਦੇਰਹੇਅਤੇਤੁ
ਸਾਨਾਲਜੇਅਗੇਟਹਲੁਆਆਹਾਸੇਮਛੁਹੋਇਆਹੈਫੇਰਤੁਸੀਮਿ
ਲਕਰਿਗਜੇਜਨਕਪਾਸਖੜੇਹੋਏਤਾਤੁਸਾਆਖਿਆਗਜਾਜੀਏਹ
ਕਿਆਹੁਆਅਸਾਡੇਰਾਅਖਿਆਆਖਿਆਸੀਅਤੇਅਸੀਜੇਫੇਰਜ
ਨਮਸਟੇਏਹਕਿਆਤੁਸਾਡੇਆਤੁਮੇਕਿਆਆਈਤਾਫੇਰਜਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਭਾਈਮੇਤੁਸਾਨੂੰਸਚੁਵਿਕਾਇਸੀਮੇਤੁਸਾਨੂੰਬੁਠਨਹਾਵਿਕਾਇ
ਆਤੁਸੀਮੇਰੇਆਖੇਲਗੇਨਾਹੀਤਾਮੇਕਿਆਕਰਾਪਰਮੇਰੀਸੇਵਾਦਾਤੁ
ਸਾਨੂੰਏਹੋਫਲੁਹੈਜੇਤੁਸੀਮਨਖਜਨਮਆਵੇਗੇਤਾਫੇਰਿਤੁਸਾਆਖਿ
ਆਜੇਜੀਅਸੀਜਨਮਹੀਆਵਦੇਰਹੀਮੇਰੇਕੇਕਦੀਅਸਾਡੀਖਲ
ਸੀਭੀਹੋਸੀਤਾਗਜੇਜਨਕਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸਾਡੀਭਗਤਿਪੁਰਨਹੋ
ਸੀਪਰਜਨਮਭੋਗਕੇਕਲਿਜੁਗਿਵਿਚਉਧਰੇਗੇਅਤੇਕਲਿਜੁਗਵਿ
ਚਤੁਸਾਨੂੰਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇਗਾਅਤੇਕਲਿਜੁਗਵਿਚਨਾਨਕਨਾ
ਉਧਰੇਗਾਅਤੇਤੁਸਾਡੇਸਾਬਬਹੁਤਲੋਕਤਰਨਿਗੇਅਤੇਮੇਤੁਸਾ
ਨੂੰਆਪੇਢੁਢਮਿਲੇਗਾਤਾਇਸੈਣਨੂੰਆਖਿਆਜੇਜੁਟਿਭਾਈਕ

ਈਹੋਰਨਿਸਾਨੀਮੰਗੇਤਾਂਭੀਦੇਵਾਂਅਤੇਜੇਇਸੇਨਿਸਾਨੀਤੇਨਿਸਾਹੋਈਅ
 ਤਾਂਤ੍ਰਿਜਾਣਤਾਂਇਦੁਸੈਣਬੋਲਿਆਜੀਜੋਧੰਨੁਰਾਈਮੇਰੇਭਾਗੁਜੇਮੈਨੰਦ
 ਰਸਨਚੇਅਤਾਂਇਦੁਸੈਣਮਥਾਟੇਕਿਆਅੰਗਫੇਰਬੋਲਿਓਨਾਹੀਜਾਂ
 ਇਕਘੜੀਗੁਜਰੀਤਾਂਬੋਲਿਆਜੀਹਿਕਲਬਾਬਤ੍ਰਿਮੈਨੰਦੇਹੁਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਆਖਿਆਆਖਭਾਈਇਦੁਸੈਣਨਿਸੰਗਆਖਿਤਾਂਇਦੁਸੈਣ
 ਆਖਿਆਜੀਹੁਟਿਤੇਰਮਨਰਬਕਿਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆ
 ਮੇਰਮਨਰਬਏਹੋਅਹਜੇਅਸੀਤੁਸੀਅਕਠੇਰਹੋਦੇਅਹੋਅਤੇਤੁਸਾ
 ਭਗਤਿਭੀਫੁਰੀਕੀਤੀਆਹੀਇਸਵਾਸਤੇਅਸੀਤੁਸਾਪਾਸੁਆਏਆਹੋ
 ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਆਖਿਆਤੈਨੂੰਪਰਮੇਸਰਅੰਦਾਹੋਤਾਂਅਸਾਨੂੰਓਧਾਰਕਰ
 ਕੇਵੇਤੁਸਾਅਸਾਨਾਲਬਚਨਕੀਤਾਆਹਤਾਂਇਦੁਸੈਣਬੋਲਿਆਗੁਰੂ
 ਈਬਾਲਾਜੀਮੇਰੀਨਾਨਕਜੀਦਾਸੇਵਕਹਾਂਅਤੇਮੇਰੀਜਾਣਦਾਹੋਜੇਤੁ
 ਸਾਮੇਰੇਓਤੇਵਡੀਦਇਆਕੀਤੀਹੋਪਰਜੇਕਰਦੇਹੋਤਾਂਕੁਸੁਝੰਡੇਦਾਕੋਰ
 ਜੇਕਫੁਝੰਡੇਨਾਲਕਰੇਗੇਸੋਅਸਾਨਾਲਹੋਸੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿ
 ਆਸੁਣਿਗੁਈਇਦੁਸੈਣਅਸੀਤੇਰੇਵਾਸਤੇਆਏਹਾਂਅਤੇਝੰਡੇਦੇ
 ਵਾਸਤੇਕੁਆਏਹਾਂਪਰਤੇਰੇਨਾਲਅਸਾਨੂੰਵਚਨਆਹਤਾਂਇਦੁਸੈ
 ਣਆਖਿਆਜੀਵਚਨਦਾਪੁਰਾਹੈਪਰਵਚਨਤਾਂਤੇਰਪੁਰਾਹੋਆਅ
 ਤੇਜੇਕਿਛੁਤੁਸੀਚਾਹਦੇਹੋਸੋਅਸਾਨੂੰਖੁਸਿਨਾਹੀਆਵਦੀਅਸਾਤਾਂ
 ਆਪਹੀਨਾਲਕੀਮਹੈਘਸੀਟਅਸਾਨੂੰਖੁਸਨਹੀਆਵਦੀਅਤੇਜੇ
 ਕਿਛੁਕਰਦੇਹੋਸੋਝੰਡੇਹੀਨਾਲਿਕਰਦੇਹੋਝੰਡੇਨਾਲਕਰੇਗੇਸੋਅਸਾਹੀ
 ਨਾਲਹੋਸੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਰਜਾਇਤੁਸਾਨੂੰਅਸਾਂਵਚਨ
 ਪੁਰਾਕਨਾਆਹਾਅਗੇਜੇਤੁਸਾਂਭਾਵੇਸੋਥਾਏਪਵੇਤਾਂਇਦੁਸੈਣਅ
 ਖਿਆਆਉਭਾਈਝੰਡਾਜੇਕਿਛੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਦੇਹੈਨਸੋ
 ਮਨੋਤਾਂਝੰਡਾਬਾਢੀਬੋਲਯਾਜੀਮੈਕਯਾਜਾਣਾਂਜੇਨਾਨਕਜੀਕਯਾ
 ਆਖਦੇਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਾਗਰਾਮਕਲੀਵਿਚਸਬਦਬੋ
 ਲਿਆ

ਮਹਲਾ ੧ ॥

॥

ਜਿਉਦੀਧਨਤੇਬੈਸਿਤਰਭਾਗੇਆਟੀਕਉਜਲਦਾਹਿਦਿਸਤਿਆਗੇ॥

ਜਿਉਦੀਧਨਤੇਬੈਸਿਤਰਭਾਗੇਆਟੀਕਉਜਲਦਾਹਿਦਿਸਤਿਆਗੇ॥

॥ ੧ ॥ ਅਮੇਸਾਪੁਮਾਰਥਪੁਰੁਕਾਨਉਆਨਪਹਰਪਤਾਕਉਥਿ
ਆਇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਚੰਡੀਤੁਆਖਿਆਜੀਮੇਤਾਕਿਛੁਨਾਹੀਸਮਝਿਆਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਅਰ
ਥਵਿਤਾਈਧਨਦੇਹੀਵਿਚਿਹਰੀਮਨਹੈਨਅਤੇਥੈਸਿਤਰਦੇਹੀਵਿਚਿਜ
ਠਰਅਤਾਨਿਦੈਅਤੇਮਾਟੀਏਹਦੇਹੀਹੈਅਤੇਮਾਤਾਜੋਪਾਣੀਪੀਦੀਹੈਜੋ
ਬਾਲਕਦੀਦੇਹੀਕਚੀਹੋਦੀਹੈਜੋਇਸਤਾਈਧਨਾਹੀਸਕਦੀਕਿਛੁਨ
ਹੀਧਨਸਗਦੀਜੋਇਸਨੇਨਾਮਦੀਇਤਦਹੋਦੀਹੈਪੁਰੁਕਸਿਸਭਨਕੈਸਾ
ਹੈਭਾਈਬੰਤੁਤਿਨਰੀਕਾਰਜਪੁਤੇਰੇਤਾਈਲਗੇਕਿਛੁਕਹੀਤਾਸ਼੍ਰੋਤਰਾ
ਆਜੀਤੁਸੀਤਾਆਖਦੇਹੋਜੋਤਸੀਪੁਮੇਸਠਜਪੋਅਤੇਮੇਗੰਗੀਬਾਤਿਖ
ਣਮੇਰਾਕੋਈਲਾਕਿਥੇਖਾਵੈਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਸੀਦੁਜੀਪਉਤੀਆਖੀ॥
ਪੁਸ਼ਮੇਆਖਣਪਉਦੁਧਾਮੇਲਕੀਨੇਸਾਬਨਸਧਾਉਤਨਰਾਦੁਸਾਇ
ਉਤਰਦਾਇਕਾਹੋਦੀਕਉਅਣਹੋਦੀਹੋ॥

ਤਾਠੇਤੁਆਖਿਆਜੀਮੇਤਾਕਿਛੁਨਾਹੀਸਮਝਿਆਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕ
ਜੀਅਰਥਵਿਤਾਜਾਬਾਲਕਗਰਥਵਿਚਿਹੋਦਾਹੈਤਾਦੁਧਨਾਹੀਨਿਕਲਦਾ
ਮਾਖਨਜਮਜਾਂਦਾਹੈਜਾਬਾਲਕਜਨਮਦਾਹੈਤਾਦੁਧਨਿਕਲਦਾਹੈਤਿਉ
ਤਾਨਕਰਅਚਿਤਹੋਇਰਹੁਓਸਸਾਹਿਬਰਿਜਕਪਹਿਲੇਪੈਦਾਕੀਤਾਹੈਅ
ਤੇਜੀਓਪਿਛੇਪੈਦਾਕੀਤਾਹੈਸਤਿਕਉਚਰਦਾਹੈਤੁਤਾਨਿਰਕਉਚੈਤੋਰ
ਹੈਏਹਜੋਦੇਹਤੇਰਿਜਕਆਖਦੇਹੈਨਸੇਏਅਣਹੋਦੀਹੈਅਤੇਤੁਜੋਹੋਜੋ
ਸਦਾਹੋਦਾਆਇਆਹੈਏਹਰੇਰਾਪਸਾਰਾਹੈ॥ ੨ ॥ ਤਾਠੇਤੁਆਖਿਆ
ਜੀਜੋਆਖਦੇਹੋਸੋਓਹਗਲਾਗੁਪਤਹੈਮੇਨਿਆਜਾਣਾਜੀਤਾਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਤੀਜੀਪਉਤੀਆਖੀ॥

ਦੇਹੀਗੁਪਤਾਥਿਦੇਹੀਦੀਸੀਸਗਲੇਸਾਜਕਰੇਜਗਦੀਸੇ॥

ਸਾਧਸਿਗਉਮਿਲਿਕਰੇਬਖਿਆਨਸਾਸਤੀਮਿਤੁਬੋਦਪਰਗ॥

ਤਾਠੇਤੁਆਖਿਆਜੀਮੇਤਾਕਿਛੁਨਾਹੀਸਮਝਿਆਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਅਰਥਵਿਤਾਏਹਦੇਹੀਏਥੇਹੀਰਹੋਗੀਤੇਅੰਦਰਿਇਸਦੇਮਸਟਿਦੇਹੀ
ਹੈਸੋਗਪਤਹੈਓਸਦੇਹੀਨਾਲਏਹਜਾਸੀਅਤੇਏਹਦੇਹੀਏਥੇਹੀਰਹੋ
ਗਓਹਦੇਈਇਸਪ੍ਰਣੀਨੂੰਸੁਧਰੀਨਾਹੀਏਹਸਭੇਸਾਸਤੀਗਦੀਸ

ਕੀਤੇਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਅਸਾਨੋ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਇ
ਥੇਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸੇ ਟਾਸੁ ਤੇਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਕਰੀਐ ਤਾਂ
ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕਰਨ ਕੀਆਹ ਤੇ ਕੀਤੇ ਪੈ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਸੋ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ
ਸੇਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਇਸ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਆਹ ਇਸ ਟਾਸੁ ਤੇ
ਜੀ ਕਿਥੇ ਬਹੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਤ ਕਿਤ ਨੀਕੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
ਖਿਆ ਜੀ ਗਤਿ ਪਹੁਚੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਲ ਲੇ
ਆਵੇ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਗੀਐ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਨਵਾਵਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਸ
ਨਾਨਕੀਤ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਨਵਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਖੁਆਰੀ ਉਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ
ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਅਸਾ ਤੇ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸਾ
ਗੀਰਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਨੇ ਮੰਜੀ ਸਓਪੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਤਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਸਧੂ ਸੇਣ ਨੇ ਖਬਰ ਹੋਈ ਇਕ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਤਪਾ ਆਇ
ਹੈ ਉਸ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਮੰਜੀ ਸਓਪੀ ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀਤ ਸਧਰ ਸੇਣ ਰਾਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਉਸ ਤਪੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਨਾ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਨੀ ਪੰਜੇ ਅਸੀਂ ਉਦਿਆਨੁ ਜੀ ਗਲ ਵਿ
ਚਿ ਬੈਠੇ ਆਹੇ ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਏ ਆਇ ਕਹਿ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ
ਤਪਾ ਕਉਣ ਹੈ ਈਹ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ
ਆ ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਆਦਮੀ ਆ ਕੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੁਮ ਚਲੋ ਮੇਰੇ ਰਾਜੇ ਕੀ ਨਿ
ਸਾਕਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਬਹੁ ਤਾਂ
ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਹ ਤੁਮ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਅਰਜੀ ਉਹ ਮੇਰਾ
ਮਾਮਾ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਬਿਘਨ ਨਹੀ ਵੈ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਹਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿ
ਆ ਕਹਿ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੇਣ ਨੇ ਜਾਇਸਲਾ ਮੇਕੀਤਾ ਤਾਂ
ਸਧਰ ਸੇਣ ਕਹਿਆ ਆਉ ਪੁਤ ਕਿਛੁ ਕਹੈਗਾ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਮੇਕਹਿਣੇ ਹੀ ਆਇਆਹ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੇਣ ਕਹਿਆ ਕਹ ਪੁਤ ਤੂੰ ਕਿ
ਆ ਕਹਿ ਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹ ਆਦਮੀ ਤੁਮ ਕੋ ਜੇਥੇ
ਤਪੇ ਕਉ ਬਲਾਵਣੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਆਪੁਤ ਮੇਰੇ ਜੇਥੇ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਣ ਕ

ਹਿਆ ਕਿਸਟਾਸਤੇਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਸਟਿਆਥ ਜੋਝੇਬਾਢੀ ਨ
ਪੁਰਨਕੀਤਾ ਹੋਸੁ ਮੇਇਸਟਾਸਤੇ ਬਲਾਇਆਥ ਜੋਮੇਭੀਓਸੈਕੀਦੇਬੁਤ੍ਰ
ਇਵਸੈਣਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀਦੇਖਣੇਦੇਖਣੇਮੇਵਨੁ ਫੁਰਕਹੋਏਕਦੇਖਣੇਮੇ
ਭਲਾਹੋਤਾਹੋਏਕਦੇਖਣੇਮੇਬਰਾਹੋਤਾਹੋਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆ ਜਿਸਦੇਖਣੇਮੇ
ਭਲਾਹੋਏਸੋਈਮਝਕੋਕੋ ਮੇਓਸੀਤੋਰੇਦੇਖਾਤਾਂ ਇਵਸੈਣਕਹਿਆਜੀ
ਓਹਤਾ ਪੁਰਨਸਾਧ ਹੈ ਓਸਅਰੁਕਰਤਾਰਮੇਭੁਦ ਕਿਛੁਨਾਹੀਅਰਓਹਤਾ
ਬੇਤਮਾਓਹੈਰੂਕਿਸਪਰੋਜਨਪਰਦੇਖਤਾਹੋਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਮੇਤਾ ਸਾਧ
ਮਰਤਕਰਿਦੇਖਤਾਹਉਤਾਂ ਇਵਸੈਣਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀਸਾਧਮਰਤਿਦੇ
ਖਣੇਕੀਯਹਿਰਾਨਾਹੀਜੋਜਬਤੇਸਿਉਪਾਠਿ ਬਲਾਈਮੇਸਾਧਕੀਮੁ
ਰਭਿਆਪਸਿਦਾਰਕਰਿਆਪਦੇਖਣੇਜਾਈਮੇਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤ੍ਰਤੀ
ਭਲਾਕਰਿਤਾਹੋਜੋਰੂਕਹੋਗਾਸੋਓਹਮੇਕਰਾਗਾਤਾਂ ਇਵਸੈਣਕਹਿਆਜੋ
ਰਾਜਾਜੀਭਲਾਭੋਜਨਲੇਹੁਅਰੁਭਲੇਮੇਵੇਲੇਹੁਅਰ ਅਧੀਨਗੀਸੇਤੀਜ
ਇਮਥਾਓਹੋਨਪਰਰਖੇਸਾਧਮਰਤਿਦੇਖਣੇਕੀਯਹਿਰਉਸਹੈਰਾਜਾਸਾਧ
ਰਸੈਣਕਰਮਾਦਾਬਲੀਆਹਾਰਾਜੇਓਹਗਲਮੰਨਲੀਤੀਭਲੇਰੋਜਨ
ਲੀਤੇਅਰੁਭਲੇਮੇਵੇਲੀਤੇਅਰ ਭਲੇਬਸਤੁਲੀਤੇਨਾਲਇਵਸੈਣਨੂੰਲ
ਤਾਆਣਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਰਖਕਰਚਰਣੇਤੇਮਥਾਟੇਕਿਅੰ
ਜੋਕਿਛੁਲਿਆਇਆਸੀਸੇਆਨਅਗੇਰਖਿਓਸਤਾਂ ਇਵਸੈਣਆਖਿ
ਆਜੀਰਾਜਾਕਰਮਵੇਤਹੋਇਸਪਰਿਕਿਰਪਾਕੀਜੋਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕੋ
ਰੂਪਿਥਾਪੀਦਿਤੀਅਤੇਰਾਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ

ਏਕੋਰਜਦੀਆਸੁਧਰਸੈਣਾਅੰਜਨਗਿਆਨਪਾਇਆਸਿ
ਹਨੇਨਮਿਟੈਅੰਧਿਆਰਗਏਬਿਕਰਾਅੇਸਾਸਾਹਿਬਮੀਤਹ
ਆਗਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਰਸੈਣਯਹਿਬਤਹਮਾਗੀਏਕੋਰਾਜ
ਦੀਆਫੁਬਧਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਅਰੁਰਾਜੇਰੂਮ
ਰੂਪਿਥਾਪੀਦਿਤੀਅਤੇਰਾਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ
ਰੂਪਿਥਾਪੀਦਿਤੀਅਤੇਰਾਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ
ਰੂਪਿਥਾਪੀਦਿਤੀਅਤੇਰਾਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ
ਰੂਪਿਥਾਪੀਦਿਤੀਅਤੇਰਾਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ

ਕਜੀਝੇ ਅਤੇ ਸਧਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਇਹ ਸੈਣ ਪਾਸਿ ਰੇਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਭ
ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ ॥ ਬੋਲ ਹੁਰਾਣੀ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚੁਲੀ ॥

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਮਲਾ ਦੀਪ ਨੂ ਚਲੇ ਸਮੁੰਦ ਪਾਨੀ ਉਪਰਿ ਇਏ ਚ
ਲੇ ਜਾਣਨ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਉਪਰਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤਿਏ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਫਿਰ ਮ
ਹੀਨੇ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੈ ਤਿਥੇ ਬਹਿ
ਜਾਈ ਮੇਅਗੇ ਸਿਲਮਲਾ ਦੀਪ ਵਿਚਿ ਧੁਮ ਪਈ ਆਹੀ ਜੇ ਇਕਤਪਾ ਅ
ਇਆ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੈਣ ਪਾਸਿ ਸਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਤਿਨ ਦੀਪ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਬਚਨ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ਅਤੇ ਓਥੇ ਇਕ ਝੰਡ ਬਾਢੀ ਤੁ ਖੜ ਗਹਿਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਪੁਰਨ ਮ
ਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਏ ਹੋ ਪ੍ਰਮ ਹੋਇ ਰਹੀ ਆਹੀ ਸੇ ਅਸੀ ਤ੍ਰੇ ਹੋਇ ਆਨ
ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਜੀ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਮੇਂ ਸਹੁਰੇ ਵੇਖਿਆਂ ਵਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਹਿ ਬੋਲਿਆ ਕਿ
ਓ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਕਿਛੁ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਈਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਨੇ ਰਾ
ਕਰ ਤੁਸਾਨੇ ਹੋਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਂ ਤੁਸਾਨੇ ਨਾਲਿ ਹਠਿ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਜਾਣ
ਣ ਸਹੁਰਾ ਆਇਆ ਹੈ ਇਥੇ ਕਿਛੁ ਭੁਖਿ ਪਾਇਆ ਵਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਂ ਕਿਛੁ ਸੇਤੋ ਖਪਕਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗੁਰੂ
ਜੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਚਪਕਰਿ ਕੈ ਬੈਠ ਗੋਆ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇ
ਸ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਣ ਹੈ ਅਤੇ ਵ
ਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਹੈ ਸਏ ਹੋ ਗਲ ਹੋਈਆ ਸਨਿ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਣ ਸਿਫਾਰ
ਖੇਰੁਣ ਆਇਆ ਸੀ ਸਿਕਾਏ ਖੇਰੁਦਾ ਖੇਰੁਦਾ ਇਧਰੇ ਆਇਆ ਜਿਸਰ
ਅਸੀ ਤ੍ਰੇ ਹੋ ਬੈਠੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਅਸਾਨੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਖਕਰਿ ਖੜਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ
ਲਗਾ ਖੜਾਣ ਤੁਸੀ ਕਹਿਣੇ ਜੇ ਓ ਜਾਤੁ ਵਿਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿ
ਆਹਮ ਅਦਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਸਹੁਰੇ ਸਹੁਰੇ ਕਿਉ ਬੈ
ਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸਹਿਰ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕਿਸ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਰ
ਜੇ ਖੜਾ ਆਸੀ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸਾਨ
ਦਰਿਆ ਵਾਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਸ ਰਉ ਸਧਰ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਜੇ

ਬਿਠਾ ਜੋ ਬੁਝਨ ਨਕਤ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੁ ਭੁਖਨਾ ਲੁ
ਛਿਥਹੋਇਗੀਆ ਹੈ ਤਾਂਸੇ ਆਖਿਆ ਰਾਜਜੀ ਅਸੀਤ ਪੁਰਦੇ
ਸੀਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੁਮਾ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ
ਬੋਲੀ ਤੋ ਸਮਝੀ ਨਾਹੀ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਹਮ ਕਹਯਾ ਰਾਜਜੀ ਹਮ ਪੰਜਾ
ਬਕੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏਹਾਂ ਕਦੀਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸੁਣਾਹੋਇਗਾ ਤਾਂ
ਰਾਜੇ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾ ਭੁਲਾਏਤਾਂ ਓਹ ਸਾਧਹੈਨਤ ਰਾ
ਜੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਬਿਸਹਰਿ ਦੇਸਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੈਣ ਕਹੈ ਤੁਮ ਓਹ
ਦੇਖਿਆ ਹੈਤਾਂ ਹਮ ਕਹਿਆ ਰਾਜਜੀ ਓਹ ਸੋਹਮ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈ ਫੇਰ
ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰੇ ਤੁਮਹਿ ਤੇ ਕੋਣ ਹੋਤਾਂ
ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵਹੁਗੇ ਪਰ ਤੁਮ ਆਪਣਾ ਨਾ
ਉ ਬਤਾਵਹੁ ਮਹਿਤਤਮਾਰਾ ਤੋ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੁਮ ਇਸਕ ਨਾਉ ਭੀ
ਬਤਾਵਹੁਤਾਂ ਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਹਿਤਕ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਹੈ ਅਰੇ ਇਸਕ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈਤਾਂ ਰਾ
ਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੈਣ ਅਰੇ ਤੁਮ ਬਾਡੀ ਕੋ
ਯਹੀ ਪਰਤਾਪੁ ਦੇ ਆਇਆ ਹੈ ਸਚਹੀ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਮੈ ਆਖਿਆ ਰਾ
ਜਜੀ ਏਹੀ ਦੇ ਆਇਆ ਹੈ ਪਰ ਤੁਮ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਭੀ ਬਤਾਇਅਰਾਮ
ਪਣਾ ਵਰਣਭੀ ਬਤਾਇਅਰਾ ਸਹਰਕ ਨਾਉ ਭੀ ਬਤਾਇਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
ਆਸਣਿ ਅਤੀਤ ਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਮਧਰ ਬੈਣ ਹੈ ਅਰੇ ਸਹਰਕ ਨਾਉ ਬੁ
ਹਮ ਪੁਰ ਹੈ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਕੇ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰੇ ਵਰਨੁ ਹਮਾਰਾ ਬੁ
ਮਣਕਾ ਹੈ ਹੋਤਾ ਹੈਤਾਂ ਮੈ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਰਾਜਜੀ ਅਬ ਨਿ
ਸਾਹੋਈ ਪਰ ਏਹ ਦੀਪ ਕਓਣ ਕਹੀਤਾ ਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਅ
ਤੀਤ ਇਹ ਸਿਲਮਲਾ ਦੀਪ ਕਹੀਤਾ ਹੈਤਾਂ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਹ
ਕੇਤੇ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਅਤੀਤ ਏਹੀ
ਹਾਂ ਭੀਨ ਦੀਪ ਮੈ ਅਰੇ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈਤਾਂ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
ਉਨ ਰਾਜੇ ਆਦਾਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ
ਅਤੀਤ ਰਾਜੇ ਆਕੇ ਨਾਮ ਰਾਜ ਕਟਲਨੈਨੀ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕੇ ਸਧਰ ਸੈ
ਣ ਤੇ ਸਖਚੈਨ ਪੰਜਾਬ ਓਨਹਾਂ ਪਸਗਰ ਸੈਨ ੬ ਬੀਰ ਬੈਨ ੭

ਲਾ ਲਨੈਨੰ ਰਾਇਮੇਨੰ ਸੁਖਸਚਾਰੰ ਨਾਗਪਰਸਰਾਮੰ ੧੭ ਰਾਜਾ
 ਅਟਕਾਪਟਕੰ ੧੨ ਸੁਧਸਮਾਲਕੰ ੧੩ ਬੁਧਬੋਕਬਾਲਿਕੰ ੧੪ ਰਾਜਾ
 ਨੈਨਜੋਤੰ ੧੫ ਰਾਜਾਬਲਿਸਿੰਗਾਰੰ ੧੬ ਰਾਜਾਤਰਤਿਰੰਗੰ ੧੭ ਰਾਜਾਮਗਨ
 ਰਾਇੰ ੧੮ ਤਾਂ ਰਾਜੇਰਾਜਿਆ ਅਠਾਠਕੇਨਾਮਕਹੇਤਾਂ ਮੇਰਾਜੇਮਧਰ
 ਬੈਣਕੋਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀ ਇਤਨੀਬਾਤਤੈਕਹੀਐ ਪਰਜੀਇਨੈਅਠਾਠ
 ਰਾਜਿਆ ਮੈਸਿਕਦਾਰਕਉਨਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆ ਸੁਣਿਭਾਈਅਤੀਤ
 ਸਭਨਕੇਉਪਰਿਰਾਜਕਵਲਨੈਨਹੈਤਾਂ ਮੇਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀਏਹਗਲਕਿ
 ਓਜਠਬੋਲੀਅਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਏਹਿਬਾਤਕਿਆਸਮਝਕਰਕ
 ਹੀਤਾਂ ਮੇਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀਸਭਨਦੇਉਪਰਕਵਲਨੈਨਨਾਹੀਸਭਨਦੇਉ
 ਪਰਿਰਾਜਾਸੁਧਸੈਣਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਤੈਕਿਆਜਨਤਾਹੈ
 ਤਾਂ ਮੇਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀਮੈਜਨਤਾਹੈਜੇਮੇਰੇਗੁਰੂਨਨਕਨੇਸਭਨਕੇਉਪ
 ਰਸੁਧਸੈਣਰਾਜਾਖਿਆਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਮਧਰਬੈਣਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀ
 ਤਤੇਰਾਮਹਿਤਕਹਤਾਹੈਕੈਤੈਕਹਿਤਾਹੈਤੇਰਾਮਹਿਤਤਾਬੋਲਤਾਨਾਹੀਤਾਂ ਮੇ
 ਰਾਜੇਨੈਕਹਿਆਸੁਣਰਾਜੇਮੇਰਾਗੁਰੂਤਦਬੋਲੇਗਾਜਦਕੋਈਬੁਲਾਵ
 ਏਵਾਲਾਅਵੇਗਾਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਹਮਬੁਲਾਵਹਗੇਤਾਂ ਮੇਆ
 ਖਿਆਬੁਲਾਵੇਰਾਜਾਜੀਬੁਲਾਇਸਕਤਾਹੈਤਾਂ ਰਾਜਾਘੋੜੇਤੇਉਤਰਿਆ
 ਉਤਰਿਕੋਰਿਨੈਨਾਇਆਨਸੀਕਾਇਕਰਿਲਗਪੁਛਣਅਰੇਭਾਈ
 ਇਨਕੀਅਵਾਜਕੀਹੈਤਾਂ ਮੇਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀਇਨਕੀਅਵਾਜਕਰਤਾਰਕ
 ਰਤਾਰਏਹੀਅਵਾਜਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਨੇੜੇਹੋਇਆਖਿਆਮਹਿਤਜੀਕਰਤਾਰ
 ਕਰਤਾਰਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਦੀਸਮਾਧਿਖਲੀਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆ
 ਸਤਿਕਰਤਾਰਜੀਸਤਕਰਤਾਰਆਉਭਾਈਜੀਬੈਠਤਾਂ ਰਾਜੇਮਥਾਟੇਕਿ
 ਆਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਆਉਰਾਜਾਮਧਰਬੈਣਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿ
 ਆਤਮਨਗਰੀਮੈਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਰਾਜਾਹਮਾਰਾਨਗਰ
 ਏਹੀਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਜੀਨਗਰੀਮੈਚਲੇਉਜਾੜਮੈਬੈਠਣਾਕਿਆਠ
 ਇਦਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਰਾਜਾਅਸੀਫਕੀਰਅਤੀਤਆਹੇਹਮ
 ਕਉਉਜਾੜਹੀਵਸਤੀਹੈਤਾਂ ਰਾਜੇਕਹਿਆਜੀਨਗਰਮੈਕੋਈਭੰਡਾਰਕੀਖ
 ਬਰਲਏਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਰਗਬਿਲਾਵਲਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ

"ਏਕੁਤ੍ਰਿਭੁਵਨਮਕਾਜਿਨਸਭੁਕਿਛੁਦੀਨਾਭੁਖਨਗਸਭੁਛੀਨਕੇ
 ਅਪਨਕਰਲੀਨਾ। ਐਸਾਨਾਮਨਛੁਛੀਐਸਦਾਸੀਗਹਮਾਰੇ।
 "ਲੇਖਾਕਬੀਨਪਛੁਈਮਨਮੀਤਪਿਆਰੇ। ੧ "ਰਹਾਉ।
 "ਉਜਨਉਤਮਹਮਕੀਅਸੀਤਨਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜਲਮੀਤਲੁਹਿਰਦੈ
 ਘੀਆਰਿਦੇਮਹਿਸਾਂਤੁ। ੨ "ਬਸਬ੍ਰਹਮਪਦਾਨਿਆਂਕਾਇ
 ਅੰਗੇਸੀਦਾ। ਲਖਉਤਾਸੀਏਕਹੀਤ੍ਰਿਪੈਨਿਰਕੁੰਗਾ। ੩ "
 "ਜਨਕਦੇਹਮੀਦਸਤੁਪੁਸ਼ਪਮਾਰਾ। ਏਨਾਏਮਾਨਸਭੁਬਿਨਸ
 ਜਾਇਰਹੈਏਕੇਕਾਨ੍ਹਾ। ੪ " ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਤਜਾਮਧਰਬੈਨ ਗੁਰੂਨਨਕਦੇਪੈਰ ਤੇਛਹਿਪਇਆਆਖੇਜੀਕੁਛਮੈਨੁਅ
 ਗਿਆਕੌਰੇਜੇਮੈਸੇਵਾਕਰੇਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਗਜਮਧਰਬੈ
 ਨਅਸੀਤੁਸਾਨੇਏਹੋਗਲਿਆਖਦੇਆਹੋਜੇਅਸਾਸਧਰਸੈਣਨੀਰਾਜ
 ਨਿਛੁਤੁਰਾਜਦਿਤਾਹੈਜੇਕੋਈਮਨਿਗਤਾਉਸਦਾਕੁਲਾਹੋਵੇਗਾਅਤ੍ਰਿਜੇਕੋ
 ਈਨਮਨੇਗਤਾਉਹਜਦੇਅਸੀਤਾਆਪਣੀਫਲੇਆਖਛੁਡਣਾਸੀਤਰ
 ਜੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਓਹਅਸਾਭੁਪਾਤਿਸਾਹੁਹਮਉਨਕੀਰਯਤਤਾਗੁਰੂ
 ਨਨਕਕਹਿਆਰਾਜਤੈਨੀਕਰਤਾਰਚਿਤਅਵੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਭਾਈਮਧਰਬੈਣਗਜਭਾਗਇਥੇਹੀਰਹਿਦਾਹੈਅਤੇਨਾਲਿਨਹੀ
 ਚਲਵਾਅਤੇਜਿਨਪੁਰਖਸਿਤਾਂਦੇਬਚਨਿਸਤਿਕਠਿਜਾਤੇਹੈਨਿਓਕੀ
 ਭਠਿਨਾਲਿਚਲਦੀਹੈਤਾਂਰਾਜੇਮਧਰਬੈਣਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਸਾਤੁਸਾਨੇ
 ਕਹਨਾਨਾਲਿਕੇਮਹੀਰਾਜਕਿਆਵਸਤੁਹੈਅਰਭਾਗਕੇਆਵਸਤੁਹੈਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਨਕਕਹਿਆਉਹਤਉਸਤਕਖੁਸੀਹੋਆਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਗਜਮਧਰਬੈਣਅਸੀਪੁਣਰੀਮਦੇਆਹੋਰਾਜਮਧਰਬੈਣਬੈਨਤੀ
 ਕੀਤੀਅਸੀਅਸਾਨੇਜਿਸਤਰਹੁਕਮਹੋਵੈਤਿਸੇਤਰਾਰਾਜੇਸਧਰਸੈਣ
 ਨੀਮਾਤੀਮੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਗਜਮਧਰਬੈਣਜਿਸਤਰਾਅ
 ਸਾਨੇਅਰੇਬੈਨਤੀਕਰਦੇਹੈਤਿਸੇਤਰਾਰਾਜੇਸਧਰਸੈਣਅਗੇਖੜਾਹੋਵ
 ਣਤਾਂਰਾਜੇਮਧਰਬੈਣਕਹਿਆਜੇਸੀਅਸੀਤੁਸਾਬੋਭੀਅਧਕਕਰਜ
 ਣੀਅਗੇਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਐਸੇਹੀਲੋੜੀਦਾਹੈਤਾਂਮਧਰਸੈਣਅ
 ਹਦਾਸਕੀਤੀਜੀਕੋਈਵਿਨਈਹਾਗੁਜਰਾਨਕਰੇਤਾਂਮੈਆਖਿਆਸੀਇਸ

ਜੇਕੀਭੀਭਵਨੀਪੁਰਨਕਰੀਐਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਨੀਮਹੀਨੇਰਯੋਮਧਰ
ਬੈਠਪਾਸਹੁਆਮਗੇਵਿਦਾਈਤੰਬਿਸਹਰਿਦੇਸਥੀਅਗੇਚਲੇਜਿਲੁਮ
ਲਾਦੀਪਸੈਚਲੇ॥ ੨੬ ॥ ਬਿਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

੧੮੮ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਓਬੇਚਲੇਰਸੈਕਵਲਨਨਕੇਦੇਸਜਾਇਨਿਕਲੇਅਗੇਜ
ਦੇਜਾਦੇਜਿਥੇਜਾਨਤਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਮਾਧਲਗਿਜਾਇਓਬੇਬੈਠੇਹੀ
ਹਰਿਜਾਵਨਚਾਰਦਿਨਪੰਜਦਿਨਕਦੀਸਤਿਦਿਨਕਦੀਵਾਇਦਿਨਇਵੇਸਤਿ
ਮਹੀਨੇਤੇਭੇਰਾਦਿਨਵਿਚਿਸਮੁੰਦਦੇਟਾਪੁਵਿਚਿਚਲੇਜਾਵਨਤੰਅਗੇਵਿਲ
ਸਹਰਕੁਦਰਤੀਦਾਆਇਆਕੋਹਾਚਹੁਤੇਨਦਰਿਆਵਨਲਗਾਤੰਮਰ
ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੋਈਸਹਰਭੀਆਵਸੀਕੋਉਜਾਗੀਵਿਚਚਲੇਜਾਸੀ
ਐਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਭੁਖਲਗੀਹੋਈਤੰਮਰਦਾਨੇਆ
ਖਿਆਜੀਜੇਭੁਖਲਗੀਹੋਤੰਕਿਸੇਕਿਆਇਥੇਅਗੇਆਣਧਰਿਅਜੇਖ
ਈਐਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਓਹਦੇਖਿਸਹਰਨਦਰਿਆਵਦਾਹੋਈਜੋ
ਭੇਰੀਖੁਸੀਆਵੇਗੀਸੇਖਾਈਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕਿਸੇਦਿਨਇਵੇਸ
ਦਨਿਕਲਜਾਸੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਜੇਜਿਦਨਿਕਲੇਗੀ
ਤੰਅਸੀਠੇਰਿਪਾਇਲਈਐਗੇਭੇਰਨਹੀਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਸ
ਚਆਖਦਾਹੋਤੰਤੰਕਿਸੇਗਲਦਾਨਹੀਅਸੀਕਿਆਜਾਪੇਤੇਭੇਰਨਇ
ਕਿਓਕਰਜੀਵਦੇਫੇਰਦੇਆਹੇਪਰਅਸੈਕਰਤਾਰਜੀਵਾਇਦਾਹੋਤੰਗੁਰੂ
ਬਾਬਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਚਲਅਗੇਵਿਖਰਤਾਰਕਿਆਕਰਦਾਹੋਤੰਮ
ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀਤੰਆਸਤੇਆਸਤੇਚਹੁਕੋਹਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਵਿ
ਲਾਇਦੇਲੈਗਏਸਹਰਦੇਗੇਇਭੇਜਾਇਬੈਠਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰ
ਦਾਨਆਇਆਹੀਸਹਰਜਾਇਕਿਛੁਖਾਇਆਉਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਪਲੇਤੰਕਿਛੁਨਹੀਮੇਕਿਥੇਖਾਂਵਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨਕੀਤੰਮਰਦਾਨਅ
ਸਾਤੰਸਾਰਸਹਰਸਓਪਿਆਹੈਗੁਰੂਕਿਥੇਖਾਇਇਥੇਤੰਅਟਕਕਾਈ
ਨਹੀਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੋਈਚੋਰਕਓਪਕੜੇਗਾਤੰਕਿਆਕਰਾਤੰਫੇ
ਰਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨਕੀਤੰਮਰਦਾਨਜੇਕੋਈਭੇਰੀਚੋਰਕਓਪਕੜੇਗਾਤੰ
ਅਸਾਡਾਨਉਲਈਤੰਪਕੜਕੇਛੁਰਦੇਗਾਭਾਵੇਕਿਥੇਧਥਿਘਤੰਤੰਮ

ਰ ਦਾਨੇਜੀਵਿਚਿਸਤਾਜੋਇਸਦੇਸਿਥੇਕਿਥੇਪੁਰਤਮੀਯਾਰਹੈਨਮਰਦਨਾਂ
 ਜਾਇਸਹਰਵਿਚਿਫੁਕਿਆਜਾਇਕਰਿਵੇਖੇਤਸਭਸੁਫਕਨਕੀਧਰਤੀਪੈਜਿ
 ਥੇਕਿਥੇਸੁਫਰਨਨਦਰਿਆਵਦਾਹੈਤਮਰਦਾਨਕਦਰਤਿਵੇਖਕਰਿਹੈਰਾਨਹੋ
 ਇਹਹਿਆਤਮਰਦਾਨੇਦੀਭੁਖਵਰਹੋਇਗਈਤਮਰਦਾਨੇਇਕਸਆਦਮੀ
 ਨੂੰਪੁਛਿਆਜੀਇਸਸਹਰਦਾਨਉਕਿਆਹੈਤਉਸਪੁਛਿਆਅਰੇਭਾਈਤੁ
 ਕਹਾਤੇਆਇਆਹੈਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹਮਦੁਰਸੇਆਏਖੈਪਰਜੀਤੁ
 ਇਸਨਗਰੀਦਾਨਉਦਸਿਤਉਸਕਹਿਆਤੁਆਪਣਾਨਉਬਤਾਇਤੁ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਮੇਰਾਨਉਤਮਰਦਾਨਹੈਤੁਮੇਨੂੰਇਸਨਗਰਕਾਨਉਦ
 ਸਤਉਸਕਹਿਆਅਰੇਮਰਦਾਨਇਸਸਹਰਕਾਨਉਸਫਰਨਪੁਰਹੈਤੁ
 ਉਸਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਈਹਕਾਰਜਕਵਨੁਹੈਤਉਸਕਹਿਆਅਰੇਭਾ
 ਈਮਰਦਾਨਇਸਨਗਰਕੇਰਜੇਕਾਨਉਕਵਲਨੈਨਹੈਸੁਰਿਸਿਧਿਕਾਥੇ
 ਦਾਜਿਸਕੇਸਲਾਮੀਸਭੇਰਾਜੇਹੈਨਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਈਹ
 ਕਾਚਲਨਕਿਆਹੈਈਹਤੋਸੇਨੇਕੀਧਰਤੀਹੈਅਰਤੇਰਾਨਉਕਿਆਹੈਤੁ
 ਉਸਕਹਿਆਮੇਰਾਨਉਧਰਮਸਿਧਹੈਨਗਰਕਾਚਲਨਏਹਹੈਜੋਕੋਈ
 ਆਵੈਸੋਉਸਨੇਚਾਹੀਅੇਸੋਕੋਈਲੇਖਾਵੈਈਹਧਰਮਕੀਚਲੀਹੈਤੁਮ
 ਰਦਾਨਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਆਤੁਆਖਿਉਸਸੁਣਧਰਮਸਿਧਮੇਨੁਭੁਖਲ
 ਗੀਹੈਈਤੁਧਰਮਸਿਧਕਹਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਈਹਤੁਕਿਸੇਕਓਮੰ
 ਨਨਹੀਜਿਸਦੁਕਾਨਉਪਰਿਜਾਵੈਤਿਸੇਪਰਉਠਾਇਲਟੇਜੋਕਛੁਚਾਹੀਅੇ
 ਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਮੇਰੇਪਾਸਤੇਏਹਹੈਤੁਨਹੀਕੋਈਆਪਣਹਥਿਵੇ
 ਉਤਹਉਲੇਉਤਉਸਪੁਛਿਆਤੋਰੇਨਾਲਿਕੋਈਅਓਰਭੀਹੈਤੁਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਦੁਇਆਓਰਭੀਹੈਨਤਉਸਕਹਿਆਭਾਈਉਨਕਓ
 ਭੀਲੇਆਉਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਓਹਇਨਹੀਆਵਤੇਓਹਵਡੇਸੇ
 ਤੁਖੀਹੈਨਉਨਕਹਿਆਚਲੁਭਾਈਤੁਖਾਹੁਮਰਦਾਨੇਨੈਲੇਇਕਸਦੁਕਾ
 ਨਪਰਖੜਾਕੀਤਸੁਕਹੁਭਾਈਮਰਦਾਨਕਿਆਲੇਤਾਹੈਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਆਜੋਕੋਈਕੁਛਵੇਵੈਸੋਹਮਲੇਤੇਹੈਤੁਧਰਮਸਿਧਕਹਿਆਭਾਈਤੁ
 ਆਪਣਾਮਹਾਰਲੇਤਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਰਾਮਹਾਰਅਭਾਈ
 ਸੇਰਹੈਤੁਧਰਮਸਿਧਕਹਿਆਭਾਈਤੇਲਵੇਇਅਭਾਈਸੇਰਮਿਠਿ

ਆਈ ਲੁਚੀਆ ਜਾਂ ਉਸ ਬਟੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਡਿਠ ਜੋ ਸੋਨੇ ਕੇ ਬਟੇ ਪੈਂਨ ਸੋ
 ਇਨੇ ਕੀ ਡਿਠੀ ਪੈਂਨ ਸੋ ਇਨੇ ਕੇ ਛੁਬੇ ਪੈਂਨ ਅਤੇ ਮੁਲਿ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਲੈਦਾ ਨਹੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਅਹਰ ਲੈ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਕਰਿਆ ਖਿਓਸ ਧਰਮ ਸਿੱਖ
 ਘਜੀ ਮੇਰੀ ਤਸਾਨਿਸ ਕਰੋ ਸੋ ਇਨੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸਰੁ ਸੋਇਨ ਪੈਂਨ ਅਤੇ ਮੁਲ ਕੋ
 ਈ ਲੈਦਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਇਉਂ ਕੀ ਮਕਿਓ ਕਰ ਚਲਤ ਪੈਂਨ ਧਰਮ ਸਿੱਖ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਜਤਨ ਇਕੋ ਹੀ ਪੈਂਨ ਪੀਹਣਾ ਪਕਾਵਣ ਦਾ ਅਤੇ ਅੰਨ ਕੁਦਰਤੀ
 ਨਾਲ ਜੀਮਦਾ ਹਈ ਗਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਏਹੀ ਪੈਂਨ ਜੋ ਚਾਹੀਐ ਸੋ ਲੈ ਆਵੇ ਬਾਰੇ ਤ
 ਈ ਆਰ ਕਰ ਕੈ ਰਖੇ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਆਪੁ ਖਾਵੈ ਜੋ ਆਵੈ ਸੋ ਆਪਨ ਅਹਰ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ਅਰ ਅਓਰ ਜੇ ਤੇ ਕਾਰ ਖਾਨੇ ਪੈਂਨ ਅਰ ਕਾਰੀ ਗਰ ਪੈਂਨ ਕੋਈ ਕਿਮ ਕ
 ਰਾਏ ਲੈ ਜਾਵੈ ਉਇ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰ ਦੇਤੇ ਪੈਂਨ ਨੋ ਕੋਈ ਮੁਲਨ ਮਜੁਰੀ ਕਿਛੁ ਨ
 ਹੀ ਮੰਗਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੈਂਨ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਪੈਂਨ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਉਂ ਕੀ ਚ
 ਲਦਾ ਪੈਂਨ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਗਲ ਸਦਿਕੈ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਆਰ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ
 ਅਵਿਸਾਖੀ ਮਾਧਿ ਸਹਾ ਵਿਚਿ ਰਹੀਐ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣਾ ਸਿ
 ਤੇ ਖਕਰਨ ਉਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਅ ਮਰ
 ਦਾਨ ਦੇਹ ਸਹਰ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਲੇਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹ
 ਰ ਦੀ ਗਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਸੋਇਨੇ ਕੀ ਪੈਂਨ ਜੋ ਸਮਿਰਾ
 ਪੈਂਨ ਸੋ ਸਰੁ ਸੋਇਨੇ ਕੀ ਪੈਂਨ ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਤਈ ਆਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪੈਂਨ ਨੋ ਕੋਈ
 ਮੁਲ ਲੇਤਾ ਪੈਂਨ ਨੋ ਕੋਈ ਮਜੁਰੀ ਮਾਗਤਾ ਪੈਂਨ ਕੋਈ ਕਛੁ ਲਏ ਸੋ ਮਾਗਤਾ ਕੋਈ
 ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਦਾਣਾ ਪੈਦਾ ਹੋਦਾ ਪੈਂਨ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਹੀਨ
 ਕੋਈ ਇਥੇ ਖੁਹੁ ਜਲ ਮੀਹਦਾ ਘਰਾ ਅਤੇ ਟੋਭਿਆ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੈਂਨ
 ਜੀ ਅਜੇਹੀ ਆਇਸ ਸਹਰ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਪੈਂਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਜੇਹਾ ਮਿਲਿ ਗੋਆ ਮੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲ ਪੁ
 ਛੀਆਂ ਉਸ ਮੇਨੂੰ ਸਰੁ ਦਸੀਆ ਅਤੇ ਉਸ ਮੇਨੂੰ ਢਾਈ ਸੋਰ ਮਿਠਾ ਆਈਆ
 ਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਖੁਲਾਈਆਂ ਇਕ ਸਦਕਾਨ ਦਾਰਨੂੰ ਆਖਿਓਸ ਇਸਨੂੰ ਅ
 ਢਾਈ ਸੋਰ ਲੁਚੀਆਂ ਭੋਲ ਦੇਇ ਜਾ ਓਹ ਤੇ ਲਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਖਿਆ
 ਤਾ ਤਕ ਕੀ ਕੀ ਡਿਠੀ ਅਰ ਛੁਬੇ ਸਰੁ ਸੋਨੇ ਕੇ ਪੈਂਨ ਅਰ ਢਾਈ ਸੋਨੇ ਕੇ ਪੈਂਨ ਅ
 ਰ ਜੀ ਸਮਿਰਾ ਆਈਐ ਲੀ ਪਾਈ ਤਾਂ ਉਸ ਇਕ ਹੋਰ ਡਿਠੀ ਗਲਿ ਮਾਂਖੀ

ਆਹੀ ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਲਾਇ ਲੈ ਆਇ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਓ
 ਓ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੈ ਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ
 ਨਾਲੁ ਭੀ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ
 ਕਰਨਾ ਤੇ ਅਸਾ ਵਡਾ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਨਹੀ ਤ ਓਹ ਇਸ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਆਹ
 ਸੁਧਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਉ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ ਪਰ ਤੁਸੀ ਪ
 ਰਿਦਾ ਆਹੀ ਹੋ ਪਰ ਹੁਇ ਤਾਂ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਆਏ ਹਾ ਹੁਇ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਅਹਾਰ
 ਖਾਏ ਤਾਂ ਮੇ ਲੈ ਆਵਾ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਸਹਰਿ ਵਿਚਿ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਿ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਚੁਪਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿ ਗਇਆ ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਤ ਗਏ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਏ ਖਾ
 ਇ ਆਵੇ ਜਾਂ ਅਠਵਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਰ ਨੂੰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਓਸ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਅਤੀਤ ਹੋਰ ਹੈ
 ਨ ਓਹ ਤਾਂ ਹੋ ਮੇ ਦੇਖੇ ਨਾਹੀ ਵੇਕਹਾ ਹੈ ਅਕੇਤਾਂ ਰੂਝ ਠੋਝ ਲਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਸੀ ਓਹ ਤ ਦਿਨ ਅਤੀਤ ਉਦਿਆਨ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰਬਹੁਤ ਸੀਤੋ
 ਖੀ ਹੈ ਓਹ ਕਿਸੀ ਕਿਦਾ ਆਰੇ ਪਰ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਕੋਈ ਓਨਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਖਾਵਨ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਜੀ
 ਓਨ ਦੀ ਖਸੀ ਅਵੇ ਤ ਖਾਵਨ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨ ਖਾਵਨ ਤਾਂ ਓਸ ਫੇਰਿ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਏਹ ਕਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਏਵੇ ਪਵਨ ਅਹਾ ਗੀ ਹੈ ਨ ਜੇ ਕਹੀ ਪਵਿ
 ਤ੍ਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਅਚਵ ਤੇ ਹੈ ਨ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਚਵ ਤੇ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕ
 ਹਿਆ ਤੈ ਏਹ ਕੁਪਾਵਨ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇ
 ਤ ਕੁਪਾਵਨ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਤੈ ਏਹ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕਹੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ

ਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਲੈ
 ਘਪ ਜਸੇ ਰਬਸੁ
 ਤੇ ਅਵਾਈ ਸੇਰ
 ਏਹ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ
 ਨ ਤੂੰ ਚਲ ਮੇਰੇ
 ਰਵਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਤਮ ਮਰ

ਦੰਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਇਥੇ ਮੈਂ ਅਜਬ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਥੇ ਕੁ
 ਮਕਿਉ ਕਰਿ ਚਲਦਾ ਹੋਇ ਗਾ ਤੁ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏ
 ਥੇ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ ਇਥੇ ਪਾਪ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਸਚ ਅਤੇ ਸਿਤਿ ਪਹੀ ਫਰ
 ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਮਤਿ ਮੁਹਿ ਆਖ ਦਾ ਹੋਵਹਿ ਮੇ ਮਿਰਾ
 ਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਨਕੋਈ ਇਥੇ ਸੁਰਤਿ
 ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਦੀ ਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨ ਅਸਾਨੂੰ ਹਥਿ ਨਾਹੀ ਹਥਿ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੈ ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਤਿਥੇ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖ ਮੈਥਨ
 ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਕੋ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਮੇਈ ਬਨਨ
 ਮੁਹਿ ਦਾ ਇਸਟਿ ਬੁਝਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਾਹੀ ਪੁਰਖ ਫਰਤਾਰੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੇਈ ਬ
 ਨਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਉਨ ਜਾਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ
 ਤਾਂ ਅਜਬ ਸੁਣਾਇਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਦੀਆਂ
 ਬਾਤਾਂ ਅਸਚਰਜ ਹੀ ਹਨ ਕਿਤਨੀ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਸੋ ਕੁਦਰਤਿ ਤਿਸ ਦੀ ਦਾ ਕੁਝ
 ਅੰਤ ਨਾਹੀ ਓਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਕ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਬੀ
 ਦਾ ਆਫਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਰ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ ਅਰਓਹ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿ
 ਖਾਵੇ ਹੋਰ ਅਰਕ ਰੋਹੋਰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ
 ਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿਥੇ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਥੇ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਆ
 ਏ ਤਿਥੇ ਮਿਟੀ ਤੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਏ ਉਥੇ ਤੇਰੀ ਇਸ ਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਨ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਅੰਨ ਰਿਜਕ ਅੰਨ ਪਹੁੰਚ
 ਇਆ ਏਤ੍ਰੇ ਸੋਨ ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਖਾਣਾ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਓਹ ਚਪਹਾੜ ਜੇ ਦੇਖਦਾ
 ਹੈ ਉਸ ਪਰੇ ਸਭ ਸਭ ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਆਪਹਾੜ ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿਥੇ ਤੇਰੀ ਹੈ ਅਰਕੇ ਸ ਕਿਤਨੇ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਦੀ ਹਦ ਨਉ ਮੈਂ ਸਤਿਹ ਜਚ ਸੋ ਜਨ
 ਹੈ ਏਤ੍ਰੇ ਗਜਕਲਿ ਜਗਾ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਇਹ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਿ ਫਟਤਾ
 ਰਾਜਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਭਲਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਏਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ
 ਮਾਧ ਲਗ ਗਈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ

ਜੇਭਾਈ ਇਨਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਠਵਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਨਕੀ ਅਵਾ
 ਜਕਰ ਤਾਠਕਰ ਤਾਠ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਰ ਤਾਠਕਰ ਤਾਠ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧ ਖੁਲੀ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਕਰ ਤਾਠ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ
 ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਉਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਧਰਮ
 ਸਿੰਘ ਹੈ ਅਰੁ ਈਹਾਂ ਜਾਤ ਵਰਨ ਸਭ ਨਕਾਏ ਕਰੈ ਈਹਾਂ ਪਦਿ ਬਧਿ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ਈਹਾਂ ਸਭ ਤੇ ਵਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿ
 ਘ ਈਹਾਂ ਕਰਾਜਾ ਕਵਨ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਈਹਾਂ ਕਰਾਜਾ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਪੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਵਧਿ
 ਪੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਛਤ੍ਰ ਕਰ ਤਾਠ ਨੇ ਦੀ ਆਪੈ ਪ
 ਨਉਂ ਫਿਰਿ ਸਿਰ ਪਰ ਛਤ੍ਰ ਪੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕਿਸੀ ਪਾਸੇ ਸਲਾਮ ਨਹੀ ਕਰਾਵਤੁ ਆਪੇ
 ਹੀਹ ਰਾਮੀ ਸਰੁ ਰਯਾਤਿ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤਾਰਾ ਰਾਜੇ ਇਨਕੀ ਅੰਨ ਮਾਂਨ ਤੇ ਪੈਨਿ ਪ
 ਰਏ ਹਾਂ ਆਪ ਕਿਸੀ ਪਰ ਜਾਬਤੁ ਨਹੀ ਕਰਤੁ ਏਹੀ ਸਮਝਤੁ ਹੈ ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ
 ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ਹੈਨ ਜੇ ਸੇਏ ਸਭੀ ਪੈ ਤੇਸਾ ਇਕ ਮੇਭੀ ਬੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
 ਪਣੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਧਾਰੀ ਜੋ ਅਸਾ ਸੁਧਰ ਸੇਵ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਪਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੇਖਾ
 ਕਰ ਤਾਠ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਏਹਾ ਵੀਚਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀਅ ਬਸੀ ਤਿਚਰ ਨੂੰ
 ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾ
 ਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਅਚਰ ਦੇ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਉ ਨਹੀ ਅਚਰ ਦੇ ਇਸ ਵਿਚ ਤਮ ਦੇਖ ਕਿਆ ਰਖਿ
 ਆ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਤਾਂ
 ਦੇਖ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪੁਰਾ ਜੇ ਵਿਚਿ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮਰਾ
 ਸੇਕੋ ਕਿਆ ਦੇਖ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕੋਈ ਰਾਜੇ
 ਕਾ ਦੇਖ ਤੁਮ ਕਉ ਨਦਰਿ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਦੇਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ਕੋਈ ਕਿਆ ਜਾ
 ਨਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਰਸਿ ਸਾਰ ਸਰਬ ਭਛੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ
 ਨਿਰਵਾਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮਰਾ ਜੇਕੋ ਖ
 ਬਰ ਕਰੇਗੇ ਤਬ ਰਾਜਾ ਹਮ ਸੇ ਸਮਝੇਗਾ ਤਬ ਹਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਰੀ ਗੋਤਾ ਧ

ਕਉ ਬੁਲਾਵੇ ਤਾਂ ਰਜੇ ਕਹਿਨਾ ਭਿਓ ਜਾਏ ਝੁਲਾਈਐ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ
ਆਜੀਤ ਮਾਇ ਨ ਕਉ ਕਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਰਜੇ ਕਹਿਨਾ ਇਉ
ਹੀ ਕਹੀਐ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਨਾ ਜੀ ਇਉ ਹੀ ਕਹੀਐ ਤਾਂ ਰਜੇ ਨੇੜੇ ਹੋਇ
ਕੈ ਆਖਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਖੁਲ੍ਹ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਨਾ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਜੀ ਅਵੇ ਸੀ
ਬੈਠੇ ਜੀ ਬੈਠ ਕਹਿ ਰਜੇ ਕਹਿਨਾ ਜੀ ਮਹਿਤ ਜੀ ਤੁਮ ਜੇਠੇ ਰੂਪ ਨ ਅਚਰਿਅ
ਅਰਹਾ ਮਕੋਉ ਦੇਖ ਲਗਾਇਆ ਸਿਤੋ ਹਮ ਕਉ ਦੇਖੁ ਬਤਾਵੇ ਅਰਹਾ ਮਾ ਦੇਖ
ਦੁਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਨਾ ਸਣ ਰਾਜ ਦੇਖ ਤੁਮ ਕੋ ਯਹਿ ਲਗਾ ਹੈ
ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਤੇ ਜੇ ਸਭੇ ਰੋਇ ਕੇ ਕੀਏ ਹੈ ਮੇਸੇ ਏਕ ਹਮ ਭੀ ਕੀਏ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ
ਹ ਬਤਾ ਜਾਨੇ ਤੇ ਤਉ ਅਵਠ ਪਾਸ ਤੇ ਆਨ ਕਿਉ ਮਨਾਵੇ ਤੇ ਤਬ ਰਜੇ ਕਹਿ
ਆਜੀਤ ਮ ਕਿਸੀ ਪਾਸ ਤੇ ਨਹੀ ਮਨਾਵੇ ਓਹ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਮਨਾਵੇ ਹੈ ਹਮ ਕਿ
ਸੀ ਪਰ ਫੁਰਮਾਇ ਜਨਹੀ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਪਰ ਜਾਬਤਾ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਰਾਜ ਕਵਲ ਨੈਨ ਅਸਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨ ਚੁਸਾ ਸ ਭ

ਨ ਦੇਉ ਪਰਿਸਿਰਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਸਭੁ ਰਾ ਸੇ ਹੀਨ ਸਭੁ ਉਸ ਦੇ
ਸ ਲਾਮੀ ਅਸਾ ਕੀ ਤੇ ਹੀਨ ਤੁਸਾ ਭੇਜੀਅ
ਦਿਚਿਕਿਆ ਅਵ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਵਲ ਨੈ
ਨ ਕਹਿਨਾ ਸੀ ਏਹ ਤੇ ਪਰਮ ਕੁਸਲ ਹੈ
ਹੋਰ ਤੁਮ ਓ ਕਹਿ ਅਮਿਰ ਪਰਮਾਨ
ਆਪਰ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਦੇਖ ਦੁਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਰਾਜਾ ਤੁਮਾ
ਰਾ ਦੇਖ ਦੁਰ ਕਰਣ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਹਜਾਰ ਜੇ
ਜਨ ਦੇ ਆਹੇ ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ਪਰ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਨੂੰ
ਜਾਣੇ ਅਹੇ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਦਾਸ ਸਮੀਰ ਹੋਗਾ ਤੇ ਰਾਭੁਲਾ ਹੈ
ਦੇਗ ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਧੀ ਸਮਗੀ ਥਾਇ ਪਵੇ ਗੀ ਨਹੀਤ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ਅਵੇ ਸਾ
ਈ ਕਹੀਤਾਂ ਰਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਨਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿਨਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾ ਕਹਿ
ਹੈ ਤੁਮ ਓ ਚਰੇ ਕੇ ਪਰ ਸਾਇ ਮੈ ਉਨ ਕ ਕਹਿਨਾ ਸੇ ਫੇਰ ਉਗਾ ਬਹ ਬਚਨ

ਤੁਮ ਸਤਿਕਰਿ ਮਾਨੀਓ ਪਰਜੀ ਮੇਰੇ ਅਤਮੇ ਕਾ ਭਰਮ ਵਰਕਰੇ ਕੁਮੇਜੋ ਕਾ
 ਆਹੈ ਜੋ ਤੁਹ ਅਕਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਅਰਹਮ ਤੁਮ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਅਸੀ ਕਵਕੀ
 ਅਸਨਾਈ ਹੈ ਅਰਕਦਕੀ ਪੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹੀ ਮੇਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਗਲ ਕਵਲ ਨੈਨ ਜਬ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਬਿਦੇਹੀ ਬਾਤ ਬਤੀ
 ਰਾਜੇ ਕਾ ਖਾਸ ਇਸਨਾਨੀ ਬਾਜਸ ਸਵਾਪਹੁਰ ਗਤਿ ਰਹਦੀ ਬੀਤ ਬਰਾਜੇ ਕਉ
 ਇਸਨਾਨਤੀ ਹੀ ਕਰਾਵਤਾ ਬਾ ਰਾਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਬੀ
 ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਤੁਮ ਕਉ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਘਰਾ ਤੁਹ ਮੇਰੇ ਜਲੁ ਸੀਤਲ
 ਪੀਲਾਉ ਪਰਕਾ ਕਾ ਜਾਹਾ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕਉ ਤੁ ਤੇ ਕਹਿਆ ਕਹੀ ਮੇਰਾ ਜਾਜੀ
 ਤੁ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਘਰਾ ਜਹਾ ਹਿਮਾਚਲ ਤਹਾ ਕਾ ਤਉ ਤਬ ਤੇ
 ਜਲ ਕੀ ਗਇਆ ਤਬ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਏਹੀ ਵਾਸਨ ਉਪਜੀ ਹਮ ਰਾਜੇ ਨ ਹੁਏ ਸੋ
 ਹਮਾਰਾ ਭੀ ਅਮਰ ਚਲਤਾ ਜਬ ਤੇ ਜਲ ਰਾਜੇ ਕੇ ਅਗੇ ਆਨ ਰਖਿਆ ਤਬ ਰਾਜੇ
 ਜੇ ਜਲ ਪੀਆ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਅਰੇ ਮਘਰਾ ਤੇ ਕਿਛੁ ਮਾਗਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਮਾਗਤਾ ਤਬ
 ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਆਹਾ ਤੁ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਘਰਾ ਤੁਮ
 ਗਚਕਾ ਹੈ ਅਬਿ ਕਿਉ ਮੁਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਮਾਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਤੁਮ ਕੇ ਦੀਆ ਹੈ
 ਫਿਰ ਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਮਾਗਿਆ ਤਉ ਫਿਰ ਰਾਜੇ ਤੁਮ ਕਉ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਘਰਾ ਜਬ ਤੇ ਜਲ ਕਉ ਗੈਆ ਬਾਤ ਬਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਮਨੇ ਮੇਰੇ
 ਕਹਿਆ ਬਾ ਜੇ ਹਮ ਰਾਜੇ ਨ ਹੁਏ ਅਬ ਤੇ ਜਹਾ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਜ ਦੀਆ ਹੈ ਪਰ
 ਹਮ ਸੋ ਭੀ ਬਹੁ ਰਾਜ ਕਰੇਗੇ ਰਾਜਾ ਹਮਾਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ਉਹ ਕੀ ਅਸਨਾਈ ਹੈ ਅਰੁ
 ਪੀਤਿ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਨਵ ਕਿਆ ਬਾਤ
 ਮੇਰੇ ਨਉ ਕਿਆ ਬਾਤ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਗਲ ਕਵਲ ਨੈਨ ਦੇ
 ਰਾਜੇ ਕਿਉ ਚਿਦ ਬਾ ਅਰਹਮਾਰਾ ਨਉ ਨਵ ਕਾਰੀ ਬਾਤ ਬਤੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿ
 ਆ ਭੁਭੁਭੀ ਨਿਰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਬ ਤੁਮਾਰਾ ਨਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਉ ਫਿਰ ਰਾਜੇ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾ ਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਰ
 ਖਤ ਕੀਆ ਅਰੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਲਿ ਹਰਜਾਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਸੋਧੀ ਸਿਖਾਮ
 ਪਣੇ ਚੇਲੇ ਕਉ ਸਮਾਲ ਕਰੀ ਅਰੁ ਆਇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹਮੇਰੇ ਤੁਮ ਨਿਹਾ
 ਲਕੀਆ ਹਮਰੀ ਸਰਧਾ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਚਰਨ ਉਪਰਿ ਦੁਹਿ ਪਇਆ ਫੇਰ ਉਠਕਰ

ਚਰਨ ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਮੰਦਰ ਮੈ ਰੁ
 ਸਰਾਨ ਕਰੇ ਤਬਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਮੰਦਰ ਮੈ ਸੋ ਰੁਤੇ ਹੋ ਅਉਰਿ ਆ
 ਨ ਮੈ ਸੋ ਰੁਤੇ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਰਾਜ ਤੁਮਾਰਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ
 ਤੁਮ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਜ ਕਰੋ ਅਰਾਮ ਤੁਮਾਰੇ ਅਗੇਟ ਹਲਕੀਆ ਫਹਿਤ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਾਜਾ ਜੇਤੂ ਰਾਜ ਕਰਤ ਹੈ ਅਰਗਲ ਤਾਂ ਨਹੈ ਤੈਥਾ ਏਕ
 ਰਾਮ ਮਿਰਾਸੀ ਮਰਦਾਨ ਤਾਰ ਵਿਚਿ ਮਸਤੁ ਹੈ ਏਹ ਮਰਦਾਨ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਜੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਕੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਦੇਖ ਭੀ ਦੁਰ ਕਰੇ ਅਰ ਮੰਦਰ ਮੈ ਚਲੇ ਯਾਹੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਦੇਖ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੀ ਲਗਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ
 ਹੋ ਜੇ ਸਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗਇ ਹੈ ਮੇਸਾ ਇਕ ਮੰਭੀ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਏਹ ਬਾਤ ਜਾਨਤੇ
 ਹੋ ਤਾਂ ਅਉਰ ਪਾਸ ਆਨ ਕਿਉ ਮਨ ਤੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮਿ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਿ
 ਛੁਟੁ ਰਮਾਇਸ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਅਰ ਕਿਸੀ ਪਰਿਜਾਬਤ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਏਹਿ ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨ ਅਸਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂਤਨਾ ਸਭ
 ਨ ਉਪਰਿ ਸਿਰ ਦਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਰਾਜੇ ਹੈਨ ਸੇ ਸਭੇ ਉਸ ਦੇ ਸਲ
 ਮੀ ਕੀਤੀ ਹੈਨ ਤੁਸਾਰੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਕਿਆ ਆਵਈ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕ
 ਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੈ ਹਮ ਤੁਮਾਰਾ ਕੀਆ ਸਿਰ ਪਰਮਾਨਿਆ ਪ
 ਰ ਹਮਾਰਾ ਦੇਖ ਦੁਰ ਕਰਤ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਦੇਖ ਦੁਰ ਕਰ
 ਨ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ
 ਆਖਦੇ ਹੋ ਸੇ ਰਾਜਾ ਸਾਂਨਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅਗੇ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ
 ਤੁਸੀ ਭੀ ਮਨੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਰਾਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਹਤਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮੰਦਰਿ ਪਵਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭ
 ਲਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਚਲੇ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਨੂੰ ਲੈ
 ਕਰਿ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਏਥੇ ਤਾਂ ਨਗਰ ਸਭੇ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਰ
 ਜੇਜਨ ਕਦੇ ਬਚਨ ਪਾਇਕੇ ਫਿਰਿ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਦਮ
 ਹੀਨੇ ਰਖਿਆ ਫਿਰਿ ਵਿਦਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਰਾਜ ਕਿਸੀ ਕਉ
 ਪਣੇ ਹਥੀ ਕਰਦੇ ਉ ਆਉ ਮੇਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਏਹਿ ਰਾਜਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜੇਠਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਤਰ ਬੈਠੇ ਕਮਾਵਤ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋ

ਰਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤੁੰ ਰਯੇ ਪਦ ਖਣ ਕੀਆ ਪਦ ਖਣ ਦੇ ਕਰ ਚ
 ਫਨ ਉਪਰਿ ਫਹਿ ਪੜਾ ਫੇਰ ਰੰਗੇ ਤਕਰੀ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇ ਅੰਤ
 ਤੁਮਾਰੀ ਧਿਆਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਸਦਾ ਹੀ ਅਡੋਲ ਰਹੋਗੇ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਖੇ ਪਤ ਬਤ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤੈ ਸੱਭਾ ਪਠੀ ਦੇਖੀ ਦੇਖੀ ਅੰਤ ਫਰਾ ਪਰਜੀ ਤੁਰਕ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਮਕੇਕੀ
 ਜਬਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਜੀ ਓਹੁ ਮਨ ਕਿਤ ਵਲ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਓਹੁ ਭੀ ਸਾਰਤ ਕ
 ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਓਹੁ ਤੁੰ ਪਛਮ ਤੋਂ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਪਹਿਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਮਕਾ ਦੇ ਖਾਈ ਮੇਠੀ ਸੇ
 ਵਾਸਨ ਫੇਰਿ ਜਨਮ ਲੈ ਆਵਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਗੋਂ ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ
 ਤਾਂ ਓਧਰ ਭੀ ਜਾਣ ਹੈ ਪਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਓਠੀ ਹੈ ਅਬਹੀ ਇਸ ਕੋ ਜਾਰ
 ਤਕਰਾਈ ਮੇ ਮਨ ਕੀ ਚਾਲ ਸੇ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ
 ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਈ ॥

ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪਸ ਚਲੇ ਸੇ ਉਤਰ ਖੰਡ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਕੋ ਤਏ
 ਕਮਹੀ ਨਾ ਕਸ ਜੀਰ ਫੇਰ ਬਿਗਲੇ ਵਿਚ ਦੇ ਅਸਰ ਪੁਰ ਦੀ ਵਲਾਇ ਤਗਏ
 ਦਿਨੀ ਪੰਦ੍ਰੇ ਕੋ ਪਾਸਿ ਦਿਨ ਸਤਿ ਰਹੇ ਅਗੇ ਮਹੀਨੇ ਫੇਰ ਨੂੰ ਬਿਸਿਰ ਪੁਰ ਗਏ
 ਦੁਇ ਵਰੇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਅਗੇ ਦਿਨ ਦੀ ਪਉਣ ਅ
 ਗਰੀ ਚਲੇ ਬਿਸਾਹ ਦੇ ਸਗਏ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਸਧਰ ਸੈਣ ਪਾਸ ਰਹੇ ਫੇਰਿ ਓਨੀ
 ਮਹੀਨੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਪਾਸਿ ਰਹੇ ਫੇਰ ਦੇਵ ਗੀਧਾਨ ਨੂੰ ਸਾਂਦੇ ਦਿਨ ਸਤੁ ਰਹੇ ਨਉ ਮ
 ਹੀਨੇ ਵੇਵ ਲੁਤ ਪਾਸਿ ਰਹੇ ਫੇਰ ਪਸਰ ਨਾਮਾ ਸਹਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤ੍ਰੈ ਮਹੀਨੇ ਜਾਇਆ
 ਲਗੇ ਫੇਰ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਵਣ ਮਾਣ ਆਪਾਸ ਰਹੇ ਫੇਰ ਸਫਰ ਨ ਪੁਰ ਚਲੇ ਸ
 ਤਿਅਹੀਨੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਜਾਇਆ ਲਗੇ ਫੇਰ ਪੰਦ੍ਰ ਮਹੀਨੇ ਕਟ ਲੈਨ ਪਾਸ ਰਹੇ
 ਇਕ ਨੀ ਮਦਰ ਗੁਜਰੀ ਸੀ ਵ ਰੇ ਛਿਹ ਅਤੇ ਮਹੀਨੇ ਸਾਤਿ ਦਿਨ ਦੀ ਹਜੇ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਕੀ ਭਿਰ ਲੋੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰ ਬਲਾ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਵਰਿਆ ਪਉਣਿਆ ਉਣਤੁਲੀਆ ਦੀ ਆਹੀ ਅਤੇ ਦਾਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹਫ਼ੀ ਚਾਪਟਾ ਹਸੀ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਾਲੀ ਜੇਤ ਨਿਤ ਬਾਰ
 ਦੀ ਜਾਏ ਹਗਲਿ ਮਰਦਾਨੇ ਬੇਪਛੀ ਸੀ ਹਸਿਕੇ ਤ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ

ਜੀਤੁਰਕਤਗੀਫੁਬਹੁਤਕਰਦੇਪੈਨਭੁਲਾਓਹਭੀਦੈਖਾਉਤੁਭੁਲਾਪੈਤੁਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਓਹਤੁਕਿਧਰੇਪਰੇਦੁਰਹਿਆਪੈਅਤੇਮਰਦਾਨਓ
ਦੁਆਂਨ੍ਹੀਜਾਣਭੀਨਾਹੀਦੇਦੇਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੀਬਹਾਨੇਕਰਦੇਹੇ
ਕੁਛਨਾਹੀਦੁਰਤੁਸਾਦੀਜੀਤੁਰਕਤਗੀਫੁਬਹੁਤਕਰਦੇਪੈਨਭੁਲਾਓਹਭੀ
ਨਾਇਬੇਅਢਾਈਹਜਰਾਨੇਕਰਦੇਹੇਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਢੀ
ਤੁਅਢਾਈਪਲਕਾਹੈਨਾਅਤੇਤੁਜੋਕਹਦਾਹੈਜੋਹਿਦੁਆਂਨ੍ਹੀਜਾਣਦੇ
ਦੇਦੇਸੇਤੁਨ੍ਹੀਕੋਣ ਮਨਹਕਰਦਾਹੈਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭੁਲਾਮਰਦ
ਨਾਤੇਰਾਅਖਿਆਅਸਾਫੇਰਿਆਨਾਹੀਜਾਦਾਅਸਾਤੁਪਹਿਲੇਸੁਮੇਰਨ੍ਹੀ
ਏਜਾਣਾਸੀਪਰਤੁਨ੍ਹੀਓਧਰੇਹੀਏਚਲੀਐ॥

॥ਅਥਿਪਾਕਨਾਟਾਸਾਖੀਮਕੇਮਦੀਨੇਕੀਲਿਖਮਤੇ॥

ਨਸੀਹਤਨਾਮਾਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਾਸਾਹਸਰਫਤ ਕਾਜੀਫੁਕਨਦੀਨਨਾਲ
ਹੋਇਆ ॥ਰਾਗਤਿਲੀਗੁਮਹਲਾ॥ ॥ਗੁਜਸਤਿਠਾਸਲ

ਟੁਤਾਅਵਤਾਰਪੇਕਿਥਵਾਹਾਥਿਲਕੁਲਸਫਤਾ॥ १ ॥ਰਹਾਉ ॥ਏਕੇ
ਏਕਖੁਦਾਇਹੈਪੈਵਾਨਨਬਾਤੁ ॥ਬੇਚੁਨਬੇਚਗੁਨਹੈਤਿਸਜਨਮਮਰਨਨਜਾ
ਤਿ॥ १ ॥ਹੋਇਖਉਫੁਦਾਇਦਾਮੁਖਹੁਅਲਾਏਤੁਕਾਲਾਇਲਾਇ
ਲਲਗੋਬਿੰਦਨਾਨਕਖਲਾਫੁਅਲੁ १ ॥ਘਰਿਰਿਸਾਲਿਅਵੇਗਾਵਣਾ॥

ਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਤਮਾਮਆਲਮਤਾਰਨੇਕੇਨਮਿਤਭੁਖਉਦਾਸੀਕਾਧਰਿਕ
ਰਿਸਭਿਧਰਤੀਕਾਸੈਲਕੀਆਅਤੇਸਭਨ ਚਉਰਾਵਿਖੋਆਪਣੇਆਸਣੁ
ਮਕਾਮਥਾਪੇਇਕਦਿਨਸਹਿਰਬਿਦਰਦਖਣਦਿਸਾਅੰਦਰਿਬਾਬਾਨਾਨਕ
ਬੈਠਾਸੀਤਹਾਸੀਮਕੇਕੀਹਜਕਉਚਲੇਅਸਨਤੁਮਰਦਾਨੇਰਬਾਬੀਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਗਜੀਮਕੇਮਦੀਨੇਕੀਹਜਕਉਚਲੇਪੈਨਕਿ
ਉਜੇਮਕਾਮਦੀਨਖੁਦਾਇਦਾਘਰਹੈਜੋਕੋਈਮਕੇਮਦੀਨੇਕਾਹਜਕਉਦਾ
ਹੈਸੋਖੁਦਾਇਫੁਲਆਵਦਾਹੈਜੋਹੁਕਮਹੋਵੈਤੁਹਉਭੀਹਜਕਉਆਵਮਕੇ
ਮਦੀਨੇਕੀਤੁਬਾਬਾਨਾਨਕਬੋਲਿਆਜੇਮਰਦਾਨਮਕਾਮਦੀਨਇਸਦੇਹ
ਅੰਦਰਿਮਹਰਹੈਆਵਦੀਹੈਤੁਘਰਿਹੀਬੈਠਮਕੇਮਦੀਨੇਹਜਿਕਰਦਾਹੈ
ਅਤੇਬੁਝਰਗਵਾਰਦਾਨਸਦਿਦਸਦੀਦਾਹੈਤੁਬਾਬੇਨਾਨਕਸੋਲਕਬੋਲਿਆ

॥ਸੋਲਕ॥ ॥ਮੁਕਾਮਕਾਮਨਮਦੀਨਸਿਰਮੁਸਲਮਸਤਕਾਸੀਤੁ॥

ਆਈ ਸੁਖਨ ਰਾਜ ਬਾਬ ਬਿਦਿ ਹੋ ਦਰ ਵੇਸਾ ਅਵਲੋ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਅਖਰ
 ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਖਾਨ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਕੁਲ ਦ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਕਦੀਲ ਫਕੀ
 ਰੀ ਚੀਸਤ ਮਨ ਬੋਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਗੰਜ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਰੇਸ ਮਫਕੀਰੀ ਚੀ
 ਸਤ ਮਨ ਬੋਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਖਾਨ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਹੋਏ ਫਕੀਰੀ ਚੀ
 ਸਤ ਮਨ ਬੋਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਫਸਲ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਮਲੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ
 ਕਿਸਤੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਮਤਕ ਫਕੀਰੀ ਚੀਸਤ ਹਰੇ ਇਕ ਸਵਾਲ ਰਾਜ ਬ
 ਬਾਬ ਦਰਦ ਆ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰੀ ਅਸਤ ਵਇਲ ਨਾਲ ਕਮੇ ਫਕੀਰੀ ਅਸ
 ਤ ਕਿਜ ਕਾਬਰ ਫਕੀਰੀ ਨਦਰੀ ॥ ੧ ॥ ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਅਵਲ ਫਕੀ
 ਰੀ ਫਨਾਹ ਅਸਤ ਅਖਰ ਫਕੀਰੀ ਬਕ ਅਸਤ ਖਾਨ ਫਕੀਰੀ ਮੁਸਲਮ
 ਅਸਤ ਕੁਲ ਫਕੀਰੀ ਖਾਮੇ ਸੀ ਅਸਤ ਕਦੀਲ ਫਕੀਰੀ ਅਜਦੀਵ ਬਿਦ
 ਰੀ ਅਸਤ ਮਕ ਬੋਫਕੀਰੀ ਹਲੀ ਮੀ ਅਸਤ ਗੰਜ ਫਕੀਰੀ ਪਾਇ ਬੇ ਸੀ
 ਅਸਤ ਤਰੀਕੀ ਫਕੀਰੀ ਬਿਦਰੀ ਅਸਤ ਸੇ ਜਨ ਫਕੀਰੀ ਅਕਲ ਅਸ
 ਤ ਰੇਸ ਮਫਕੀਰੀ ਦੀਦਾਰ ਅਸਤ ਲਕਮਾ ਫਕੀਰੀ ਸਬੂਰੀ ਅਸਤ ਖਿਰ
 ਕ ਫਕੀਰੀ ਫਾਸਤੀ ਅਸਤ ਖਫਨੀ ਫਕੀਰੀ ਜਿਦ ਮੁਰਦਾ ਅਸਤ ਧੂਆ
 ਫਕੀਰੀ ਜਾਨਿਦ ਪਸ ਖਰਦ ਹਕਕ ਅਸਤ ਫੋਰੀ ਫਕੀਰੀ ਖਕਰੋ ਬੀ
 ਅਸਤ ਜਾਮਾ ਫਕੀਰੀ ਹਰਕਿਆਇਦ ਆਗਮੁਰਾਹ ਸਲਕੁਨ ਦਵਕਸ
 ਵਿਅਸਤਿ ਸੇਲੀ ਫਕੀਰੀ ਬਰਦਾ ਪੇਸ ਮੁਰਸਦਾ ਅਸਤ ਕਿਸਤੀ ਫਕੀਰੀ
 ਗੋਇ ਗਰਦਾ ਅਜਰ ਜਹਾਨ ਅਸਤ ਵਸਲਾ ਫਕੀਰੀ ਜਬਾਨ ਸੈਫ ਸਾਹਿ
 ਬਕਰਾ ਮਾਤ ਅਸਤ ਦਰਮਿਹਰ ਵਕਹਰਿ ਪੁਰਮਾ ਮੁਰ ਅਸਤ ਮਤਕੀ ਫ
 ਕੀਰੀ ਮਨ ਬਸਤ ਕਾਸਾਨ ਸੀਨੀ ਅਸਤ ਅਗਰ ਕਸੇ ਬਈ ਤਰੀਕਾ ਅ
 ਮਲਕੁਨੀਦ ਆਕਾਮਲ ਫਕੀਰੀ ਅਸਤ ਵਇਲ ਨਾਲ ਕਮੇ ਫਕੀਰੀ ਅ
 ਸਤ ਫਕੀਰੀ ਰਾਬਦਾਨ ਦਰਾਹ ਫਕੀਰੀ ਰਾਗਮ ਕਰਦਾ ਅਸਤ ਰਬ ਫੋਰਸ
 ਹਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਸਵਾਲ ਕਜਾਮਨੀ ਕੁਜਾਮਨੀ ਜਦਾਬ ਯਾਮਨੀ
 ਯਾਮਨੀ ਤਾਂ ਫੋਰਸਾਹ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਚਿਹਸਤ ਮਨੀ ਜਦਾਬ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਅ
 ਥੇ ਆ ਬੁਗੇ ਨਨਕ ਏਕ ਧਨੀ ਏਕ ਧਨੀ ਤਾਂ ਫੋਰਸਾਹ ਸਿਰਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁ
 ਅਲਤੁ ਮਾਰੇ ਪੁਰਖੁ ਮਾਹਿਲ ਸਬਾਬ ਬੁਗੇ ਦਰੇ ਵੇਸਾ ਬਿਦਰੀ ਕੁਲਹ
 ਸੁਮਾਦਿ ਮਜਬ ਅਸਤ ਜਾਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਜੇਮਨੀ ਆ ਮੁੰਡੇ ਤਬ

ਮੁੰਡੀਭਾਏ ਬਿਨਮਨੁ ਮੁੰਡੀਭਾਏ ਮੁੰਡੀਭਾਏ ਗੁਰਮਾਏ ਧਾਰੈ ਮਨਸ
 ਤਿਤਿਆਗੁ ਗੁਰਮਾਏ ਭੈਤਾਰੈ ਮੁੰਡੀਭਾਏ ਹੋਇ ਸਰੁ ਰੈਨਾ ਸੇਬੈ ਰਾਗੀ ਪਰ
 ਖੇ ਗੁਰ ਬੈਨ ਮੁੰਡੀਭਾਏ ਕੀਏਹ ਗਤ ਭਾਈ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁੰਡੀਭਾਏ
 ਹੀ ਸੁਆਰਿ ਸਨਹ ਮਮਤਾ ਸਰੁਤ ਜੀਅੰਤ ਉਨਨਕ ਕੁਇਹ ਬਿਧਿ ਕਲ
 ਹ ਪਾਹਿਗਾ ਅੰਤ ਤੁਫਰ ਸਾਹ ਸਰੁਫ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਰਸਾ ਮਾਏ ਲਜ
 ਬਾਬੁ ਬੁਗੇ ਦਰਵੇਸਾਹ ਖਿਰਕਾ ਸੁਮਾਰਿ ਮਾਜਬਾਬ ਅਸਤ ਜਬਾਬ ਨਨਕ
 ਸਾਹ ਪੀਰਮਤਿ ਮੁਰੀਦ ਰਹਨਿ ਖਫਨੀ ਟੋਪੀ ਮਨ ਸਬਦ ਗਹਨਿ ਬਹੁਤਾ ਦਰੀ
 ਆਉ ਕੀਏ ਬਰੇਤੀ ਸਹਜਿ ਘਰਿ ਬੈਰਤਹਾ ਸਿਖਿਆ ਦੇਤੀ ਹਰਖ ਸੇਰਕ
 ਨ ਅਹਾਰੇ ਪਹਰ ਖਫਨੀ ਦੁਸਟ ਬਿਦਰਿ ਸੁਨ ਘਰਿ ਲੇਵ ਸਤੀ ਬਸਾਈ ਤ
 ਉ ਖਫਨੀ ਟੋਪੀ ਕੀ ਗੁਗਤ ਪਾਈ ਕੁਟ ਬੁਛੇ ਰੁਆਇ ਕੇਲਾ ਪਹਿਰ ਖਫਨੀ
 ਨਨਕ ਕੁਇਆ ਸੁਹੇਲਾ ੪ ਤੁਫਰ ਸਾਹ ਸਰੁਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲ ਤੁਰਾ
 ਮੇ ਪੁਰਸਮ ਜਬਾਬ ਬੁਗੇ ਅਹਿਲ ਦਰਵੇਸਾ ਕੁਪੀਨ ਮਾਰਿ ਮਜਬਾਬ ਅਸਤ
 ਜਬਾਬ ਨਨਕ ਸਾਹ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੀਖਿਆ ਮਨ ਸਹਿਜਿ ਗਹਨਿ ਪੰਜਾਇ
 ਦੀਆ ਦਿਰਗ ਅਟਿਲ ਰਹਨਿ ਵਿਸਟਿ ਬੰਧੁ ਗੁਰਮਾ ਠਹਿਰਾਨਿ ਦਸਵੇਦ ਅ
 ਰੇਤ ਲਾਚਕਾਨ ਅਨੁਸਰਹਤ ਤਾਕਰਨ ਬਿਲਿਦ ਮਤਿ ਗੁਰਹਿਰੀ ਚੇਟੇਇ
 ਹ ਬਿਧਿ ਨਨਕ ਪਹਿਰ ਬੇਲੀ ਕੋਟਿ ੫ ਤੁਫਰ ਸਾਹ ਸਰੁਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁ
 ਆਲ ਤੁਰਾ ਮੇ ਪੁਰਸ ਜਬਾਬ ਬੁਗੇ ਅਹਿਲ ਦਰਵੇਸਾ ਪਾਏ ਸੁਤੁਰਾ ਚਿਮ
 ਜਬਾਬ ਅਸਤ ਬਿਦਹਿਦ ਜਬਾਬ ਨਨਕ ਸਾਹ ਸਰਬਗਿਆਨ ਮਹਿ ਨਿਸ
 ਰੀਤਿ ਪਾਵਕ ਪਵਣ ਜਤ ਮਨ ਕੀਤਿ ਧਰਨ ਤਰਵਰ ਕੀਰਤਿ ਰਹਨਿ ਕਾਟਨ
 ਮੇਦ ਨਾਮਨ ਮਾਰਿ ਸਹਨਿ ਦਰੀ ਆਉ ਮੇਲਾਈ ਤਬਕਰੀ ਆਢੀ ਭਉਭ
 ਗਤਿ ਕਰਿ ਲੀਉ ਸਾਖੀ ਇਹੁ ਮਤਿ ਮਥਕਰ ਰਹੇ ਪਿਨਹਿਨਿ ਤ ਜਪਾਏ ਸ
 ਬਹਮੁ ਹੋਇ ਰਹਨਿ ਬਿਨ ਬਰਹਮੁ ਦੀਨੇ ਪਾਏ ਤਿਆਗੈ ਕਹੁ ਨਨਕ ਉਹੁ ਬਿ
 ਨਾਲਗੇ ੬ ਫਕਰ ਕਹਾਵੇ ਬਾਧੇ ਦੁਆਰਾ ਮਾਇਆ ਸਿਰਕਰੇ ਪਸਾਰ ਫ
 ਕਰ ਕਹਾਵੇ ਪਕੜੇ ਲਾਠੀ ਉਹ ਫਕਰ ਨਾਹੀ ਅਮਰ ਕਾ ਸਾਖੀ ਫਕਰ ਕਹ
 ਵੇ ਪਹਿਰੈ ਪੈਸਾਰ ਉਹ ਕੀਜਾਣੈ ਫਕੀਰੀ ਕੀਸਾਰ ਫਕਰ ਕਹਾਵੇ ਪਕੜੇ
 ਸਟੁਕ ਪਕੜ ਕੀ ਬੰਧੇ ਆਸ ਫਕਰ ਕਹਾਵੇ ਕਪੜੇ ਚਿਛਾਵੇ ਉਹ ਫਕੀਰੀ
 ਗਿ੍ਰਸ ਮਾਰਿ ਸਮਾਵੇ ਫਕਰ ਕਹਾਵੇ ਕਮਰ ਤਲਵਾਰ ਫਕੀਰ ਨਹੀ ਉਹ ਮਨ

ਸਬਦਾਠਫਕਰਹੋਇਸੁਖਾਸਨਚੜ੍ਹੇਤਕਉਮਸਮਸੁਭਨਾਹੀਪੜ੍ਹੇ
ਠਕਰਕਹਾਵੈਸਿਰਦਸਤਾਉਹਠਕਰਹਰਹਿਫਮੇਖਮਾਰਠਕਰਕ
ਹਾਵੈਚੜ੍ਹੇਤਰੰਗੁਸਠਗਰਦਾਨਮਾਇਆਕੇਸਿਗਠਕਰਕਹਾਵੈਕਰੈਸੁ
ਆਲਮਹਾਜੰਗਲੀਸਦਾਜੀਜਾਲਠਕਰਕਮਸਾਠਰਪਾਣੀਪਉਨਾ
ਦਲਦਲਤਾਰਮਤਾਘਾਗਵਣਾਇਤੁਨਿਆਠਕੀਰਾਬੀਗਿਰਹੀਭੁ
ਲਾਨਨਕਖੇਰਕਮਵਸਠਲਉਠਲਤਠੇਰਸਾਹਸਰਠਸੁਆਲਕੀਤ
ਕਿਹੋਬਾਬਾਨਨਕਜੀਯਹਿਜੇਠਕੀਰੀਕੇਬਸਤੁਪਹਿਰਤੇਹੈਨਅਰਠ
ਕੀਰੀਕਭੁਖਕਰਕੇਆਪਕਉਬਡਾਕਹਾਵਤੇਹੈਨਸੇਰਓਇਸਤਰਹ
ਠਕੀਰੀਹਾਸਲਨਹੋਈਨਗਿਹੀਨਓਦਾਸੀਕੋਰਾਹੀਗਹਿਆਪਰਏਕ
ਅਵਰਹਮਾਠੇਮਨਮਹਿਬਾਤਿਠਹੀਮੇਜੇਜੇਤੋਬਸਤੁਠਕੀਰੀਕੋਹੈਨਤਿ
ਨਕੀਸਭੁਖਸੀਯਤਿਕਹੀਮੇਜੀਜੇਹਮਾਰੀਨਿਸਾਹੋਵੇਤਾਬਾਬੇਆਖਿ
ਆਸਨਹੁਸਾਹਸਰਠਠਕੀਰਪਹਿਲਾਠਕੀਰੀਅਵਰਚੀਹੀਮੇਠਕੀਰੀ
ਮੇਸੀਹੈਭੁਵੈਗੁਰਸਤਮਹਰਹੈਭੁਵੈਉਦਾਸੀਮਹਿਰੇਵੈਅਰਠਕੀਰਹੋਵੈ
ਅਤੇਅਮਲਕਿਹਸੁਆਕੇਕਰੈਅਰਠਿਬਾਸਠਕੀਰੀਕੀਕਰੈਮੁਭੁਮੁ
ਭੁਵਣਅਰਠੇਪੀਖਠਣੀਲਿਗੋਟੀਪਹਿਰਣੀਤਬਇਸਕੇਬਸਤੁਤੇਬਹੁ
ਕਰਓਠਤੇਹੈਨਅਰਕਹਤੇਹੈਨਜੇਹੈਵਾਨਖਦਾਇਦੇਤ੍ਰਿਜੁਅਸਾਨੁਪਹ
ਰਦਾਹੈਸੇਤ੍ਰਿਕਉਪਹਰਦਾਹੈਅਰਜਿਸਕੇਅਸੀਬਸਕਹਾਜੇਉਨਾਹੀਸੇ
ਸਾਹੋਵੈਤਾਤ੍ਰਿਅਸਾਨੁਪਹਿਰਤਬਟੇਪੀਬੋਲੀਸੁਣਹੁਹੈਵਾਨਖਦਾਇ
ਦੇਬੰਦੇਟੇਪੀਪਹਿਰਣੀਅਰਅਰਸਿਰਮਭੁਵਣਜੇਹੈਸੇਬਾਲਿਕਾਕ
ਕਾਮੁਹੈਜੇਬਾਲਕਕੀਭਾਤਮਨਹੋਵੈਤਾਮੇਨੁਪਹਿਰਅਤੇਸਿਆਣਾਹੋਵੈ
ਤਾਨਪਹਿਰਸਿਰਅਜਾਬਚੜ੍ਹੀਗਾਅਰਬਹੁਕਖਠਨੀਬੋਲੀਜਦੇਬੰਦੇ
ਖਦਾਇਦੇਤ੍ਰਿਜੇਮੇਨੁਪਹਿਰਦਾਹੈਸੇਕਿਉਪਹਰਦਾਹੈਸੇਮੇਖਟੁਲੀਕਾਸੇ
ਸੇਮਰਦੇਦਾਪਹਰਣਾਹਾਜੇਜੀਵਿਦਿਆਓਇਰਹੈਤਾਮੇਨੁਪਹਿਰਅਤੇ
ਜੇਕੋਈਵਨੀਆਂਦੀਹਿਰਸਮਨੋਦਿਚਹਈਗਾਮੇਨੁਨਪਹਿਰਕਿਹਸਠ
ਹੀਵਿਰਹੁਬਹੁਤ੍ਰੇਪਹੋਤ੍ਰੀਬੋਲੀਸੁਣਹੁਦੇਬੰਦੇਖਵਉਠਿਤ੍ਰਿਜੇਮੇਨੁਪਹਿ
ਲੇਦਾਹੈਸੇਕਿਉਲੇਦਾਹੈਮੇਜੇਠਹੋਤ੍ਰੀਹਾਸੇਸਿਸਲਭੁਦੜਦੀਹਾਜੇਗੁ
ਦੜਦੀਭੁਤਹੋਇਰਹੈਅਤੇਧੁਏਦੀਸਹਨਲਮਿਲਰਹੈਬੁਠਭੁਲਸਭੁ

ਹੁਸ਼ਟੇਤਾਂ ਤੁਮੈਨੀਹਥਫਾਨਿਨਲੀਤ ਮਤਿਫੜਤਫੇਰਿਧੁਅਥੇਲਿਆਜੇ
 ਵੇਇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਤੁਮਤਿਜਲਾਇਜੇਤੁਆਪਣੇਪੰਜਹਵਾਸਪਹਿਲੇਸ
 ਲਾਇਤਾਂਮੈਨੀਜਲਾਇਨਹੀਤਾਂਮਤਿਜਲਾਇਜਿਉਕਰਿਮੈਜਲਦਾਗਹਿਦ
 ਹੋਇਨਗਾਜੇਈਵੇਜਲੇਵਾਂਗੁਅਤੇਖੁਦਾਇਫਲਹੋਵਹਿਤਾਂਮੈਨੀਜਲਾਇ
 ਨਹੀਤਾਂਮੈਨੀਜਲਾਇਮੇਰੇਹੀਫਾਂਗੁਸੁਆਹਦੀਫੇਰੀਹੀਫੇਰੀਹੀਫੇਰੀ
 ਬੀਫੇਲੀਥੇਮੀਆਂਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਮੈਨੀਜੋਹਥਿਲੇਦਾਹੋਸੋਕਿਦੇਲੇਦਾ
 ਪੈਰੋਰਨਗੁਭਿਆਦੇਮੁਹਸਿਧੇਹੈਨਅਤੇਮੇਰਾਂਮੁਹਅਪਠਹੋਈਜੇਲੋਕ
 ਜਹਾਨਦੇਸਨਾਲੇਮੁਹਅਪਠਕਰਿਰਖੇਤਾਂਮੈਨੀਹਥਿਲੇਨਹੀਤਾਂਮਤਿਮੈ
 ਬੇਨਜੀਕਆਵਹਤਾਂਫੇਰਸੇਲੀਬੋਲੀਅਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਮੈਬੰਧਨਬ
 ਰਦੇਦਾਹੋਜੇਮੈਨੀਗਲਰਖਦਾਹੋਤਾਂਪਹਿਲੇਮੁਹਸਦਦੇਅਗੇਬਰਦਾਹੋਇ
 ਰਹੁਜਿਧਰਤੈਨਤਿਉਤਿਧਰਹੀਤੁਜਾਹੁਅਰਓਜਰਨਾਅਣਤਾਂਤੁਮੈਨੀ
 ਗਲਪਾਇਨਹੀਤਾਂਮਤਿਗਲਪਾਇਫੇਰਪਓਏਬੋਲੇਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇ
 ਦੇਅਸੀਮੈਗਲਬੰਦੀਵਾਣਾਦੇਹਜੇਅਮਾਨੂੰਪੰਡੀਪਾਇਅਤੇਪਾਇਆ
 ਲੋੜੇਤਾਂਆਪਣੀਦਓੜਦਲੀਲਦਨੀਆਂਦੀਫਰਜਰਖਦਰਦਰਖਆ
 ਰਨਹੋਦਾਫਿਰਿਖੁਦਾਇਫਲਆਓਆਸਣਦਿੜਕਰਏਹੁਤਾਂਫਕੀਤੀ
 ਦੇਬਸਤਬੋਲੇਬਹੁੜਫਕੀਰੀਕਕਿਆਤਾਹੁਹੋਜੇਏਕਬਾਰਘਰਿਤਿਆ
 ਗਨਿਕਲੇਫੇਰਘਰਘਰਿਹਥਿਅਤੇਨਹੀਜਾਇਸਬਰਕਰਗੋਸਾਪ
 ਕਰਿਕਰਿਬਹਿਰਹੈਅਤੇਰਬਵਲਧਿਆਨਲਾਇਇਕੋਤਾਦਮਨਕਲ
 ਦੇਗਇਆਇਕੋਤਾਖੁਦਾਇਆਇਮਿਲਿਆਫਿਰਿਜਿਸਦਨੀਨੀਤਰ
 ਕਨਿਕਲੇਅਤੇਫੇਰਓਸਦਨੀਆਦਿਆਲੋਕਾਂਅਗੇਫਕੜੇਮੈਗਣਲ
 ਗਤਾਂਖੁਦਾਇਨਾਲੇਫਿਰਿਆਜਰਵਰੇਇਹੋਇਆਕਿਸੈਮਜਲਸਪ
 ਹੁਤਜੇਅਵੇਹੀਫਕੀਰੀਕਮਾਵੇਤਾਂਘਰਿਹੀਭੁਲਹੈਜੇਖੁਦਾਇਦੇਗਹਚ
 ਲੇਅਤੇਦਨੀਆਨਾਲੇਸਰਖਰਹੋਵੇਜਾਵਿਕਦਿਖੁਦਾਇਦੇਫਕੀਰਆ
 ਖਗਏਹੈਨਜਿਸਅੰਦਰਿਫਕੀਰੀਕੀਤੀਸੋਫਕੀਰਹੋਇਆਖੁਦਾਇਨੀ
 ਪਹੁਤਾਅਤੇਜਿਸਨਕੀਤੀਸੋਸੁਗੀਹੋਇਆਜੇਸੋਸੁਗਭਗਤੀਆਕ
 ਰਿਆਵਦਾਹੈਜੇਗੀਕਓਹਜਾਣੀਤਾਹੈਜੇਜੇਗੀਹੀਪੈਪਰਓਸਦੇਲਫ
 ਟਜਾਹਰਹੋਵੇਹੈਨਤਾਂਸਭਕੋਈਆਖਦਾਹੈਜੇਭੈਰਭਗਤੀਆਸੁਗੀਹੈ

ਅਤੇ ਭੇਖ ਜੋਗੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਭਿਓਂ ਹੀ ਸਿਧਿ ਹੋਵੇ ਪੀਰ ਹੋਵੇ ਸੰਤ ਹੋਵੇ ਮਹਾਂ ਪੁ
ਰਖੁ ਰੁਗਤਿ ਹੋਵੇ ਜੇ ਫਕੀਰੀ ਦਾਵੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਤਾਂ ਸਚੀ ਫਕੀਰੀ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਬੁਠੀ
ਫਕੀਰੀ ਚਿਨ ਦੁਨੀਆ ਵਲੋਂ ਗਇਆ ਪਰ ਇਹ ਗਲ ਪੈ ਜੋ ਬੰਦੇ ਦੇ ਹਥ ਕੁ
ਰ੍ਹਾਨੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਹਿਮ ਉਲਾ

॥ ਸੋਕਾ ॥ ਗਲਾਵਾਤਨ ਜੋਗੀਆ ਪੈਰੀ ਜੋਛ ਪੰਥਾ ॥

॥ ਤੇਥੈ ਮਕਲਨ ਅਪਣੈ ਜਿਥੈ ਪਿਰੀਆਂ ਦੀ ਸੰਥਾ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਹ ਸਰਫ ਆਖਿਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਤੇ ਤੇ
ਗੀ ਫਕੀਰੀ ਨੂੰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਈਆਂ ਹੋਨ
ਫਕੀਰੀ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਧ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀ ਗੁਰੀ
ਆਈ ਗੁਰੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਲਾਇਕ ਹੈ ਅਰਜੁਨ ਦ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
ਪੈ ਜੋ ਸੇਖ ਫਕੀਰ ਕੀਰੀ ਹੈ ਪੀਰੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਜੇਮੇਨ ਦੀਨ ਚਿਸਤੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਰਸਾਤਲ ਪਨਾਹ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਦਲ ਉਸ ਦਾ
ਨਾਉਂ ਹੈ ਜੋ ਓਬਫ ਖਿਤਾਬ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਗਤਿ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀਰ ਰੁਗਤਿ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਆਗ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗਜੇ
ਰੁਠਥਰੀ ਅਤੇ ਗੋਪੀ

ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗਜੇ ਜਨਕ ਕੀ
ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵ ਦਤ ਕੀ
ਲਛਮਣ ਕੀਆ ਹੈ
ਤਬੀਰ ਕਰਾ ਹੈ ਜੁਧ
ਆਪੇ ਬਿਉਗ ਉਹੀ ਹੈ
ਹਠ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਧੁਰੁ
ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੀਤਾ ਕੀਆ
ਬਾਵੇ ਆਦਮ ਕੀਆ

ਚੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਪ ਓ
ਆਪੇ ਸਿਨਿਆਸੀ ਓ
ਆਪੇ ਜਤ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ
ਜੋਰ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਟਵੇ
ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਦਹਸਰ ਕੀ
ਜੋ ਗ ਮਰਦ ਕੀਆ ਹੈ
ਗਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸਤ
ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ
ਤੇਰੇ ਨੀਅਤ ਸਿਧੁ

ਜਾਂ ਸਾਹ ਸਰਫ ਕੀਤੀਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਰੁਗ ਵਿਚ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੁਧ ਸਬਦ ਬਿਉਲਾ

॥ ਰਗ ਪਲ ਸੋਕਾ ॥ ॥ ਓਕੜੀ ॥ ॥ ਨਿਤ ਪੁਰੁਪ ॥

ਰੁਤ ਜੋਤ ਕੀ ॥ ਪੀਆ ਕਬਹੂੰ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ਸੀ ॥ ਮਿਲ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜਾ

ਖੋਇ ਸੀ ॥ ॥ ਤਪਹੀ ਮਲਾਮੰਦੇ ਜੀਉ ਬਲੇ ਮੇਕਤਨ ਦੇਖ

ਅਨੰਤਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗ ॥ ਨਿਤਕਾਂਸੀ ਉਤ੍ਰਾਤੁ ਬਨਬਰੇ ॥

ਨਿਸਤਰੇਗਣਤੀਨਸਦੇ ਜਿਵਲਦੈਬਬੀਹਾਤਿਵੇਲਹੇ ॥ ੨ ॥ ਮੇ

ਪੀਆਬਿਨੁਪਲੁਨਬਿਹਾਏਜਿਉਜਲਬਿਨਾਨਿਤਨਫਨਾਵਏ ॥

੧ ॥ ਵਿਛੜੀਕੀਲਕੁਰਲਾਵਏ ॥ ੩ ॥ ਸਿਖਸਰਫਸਟਨਬੀ

ਉਉਤਾਵਲਾਇਕਚੇਟਨਬੀਸਨਚਾਵਲਾਕਿਆਦਰਸਨਭੂਲਬ

ਵਲਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਜਬਾਬਬਾਬਾਨਾਨਕਸਾਹ ॥ ॥

॥ ਰਾਗਧਨਸਰੀ ॥ ॥ ਜਕੜੀ ॥ ॥ ਕਰਸਹਸਿਸੀਗਾਰਬਲਈਐ ॥

॥ ਕਰਕਰਦੀਕਜਲਪਈਐ ॥ ਮਨਾਕਰਮੰਗਭਗਈਐ ॥ ੧ ॥

॥ ਇਉਕਿਤਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ ॥ ਪੁਛੁਪੰਡਤੁਸਿਆਣਜੋਇਸੀ ॥

॥ ਸਹਦਰਦਵਿਛੜਾਏਇਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗ ॥ ॥ ਸਹਮਿਲਿਆ

ਤਪਤਿਬੁਝਈਐ ॥ ਵੇਖਦਰਸਨਨੈਨਾਪਈਐ ॥ ਸਹਮਲੀਸਦੁਬ

ਲਈਐ ॥ ਸਾਂਭਾਣਤੰਗਲਿਲਈਐ ॥ ੨ ॥ ॥ ਕਿਉਕਰੁਉਤ੍ਰਾ

ਉਬਨਰਹੇ ॥ ਕਿਉਤਰੇਗਿਣਤੀਦੁਖਸਹੇ ॥ ਪੀਬੁਦਬਬੀਹਾਚਪੁਗ

ਹੇ ॥ ਜੇਵਿਛੜੀਆਹੋਵੇਗਮਦਹੇ ॥ ੩ ॥ ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਤੁਸੁਣਬਾਵ

ਲਾਸਾਹਸਰਫਬੀਉਤਾਵਲਾ ॥ ਕਿਉਦਬਾਵੇਵਹੁਚਵਲਾ ॥ ਕਾਪੈ

ਭੁਲਾਫਿਰੈਉਤਾਵਲਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਜਾਂਬਾਬੇਜੀਇਹਜਬਾਬੁਸੁਆਲਸਬਕਾਦਿਤਾਤਾਂਸਾਹਸਰਫਕੇਮਨਵਿ
ਚਸਿਤੋਖਆਇਆ ਅਤੇਨਿਸਾਹੋਈਆਸੁਤਾਂਚਹੋਬਾਬੇਜੀਦੀਪੇਰੀਪਇ
ਆ ਅਤੇਵਿਦਿਆਹੋਇਆਜਾਇਕਰਹਾਜੀਆਦੀਮਜਲਸਵਿਚਿਵਕ੍ਰਿ
ਆਤਾਂਹਾਜੀਆਸਾਹਸਰਫਨੂੰਪੁਛਿਆਕਹੁਸਾਹੁਸਰਫਜੀਫਕੀਰਪਾਸੇ
ਫਕੀਰੀਦਾਜਬਾਬੁਪੁਛਿਆਕਹੈਜੀਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦੇਵਿਚਿਬਹੁਤਕਾਮ
ਲਹੈਇਤਨੇਨੂੰਬਾਬਾਜੀਭੀਹਾਜੀਆਦੇਵਿਚਸਾਇਵਕ੍ਰਿਆਇਕਰੇਹੋ
ਇਚਲੇਤਾਂਹਾਜੀਆਕਹਿਆਆਪਸਵਿਚਿਕਿਉਫਕੀਰਹਿਦੁਪੈਕੇਮੁ
ਸਲਮਾਂਨਹੈਤਾਂਹਿਕਸਹਾਸੀਪੁਛਿਆਫਕੀਰਜੀਹੂੰਹਿਦੁਪੈਕੇਮੁਸਲਮਾ
ਨਹੈਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੀਅਸੀਹਿਦੁਫਕੀਰਹਾਤਾਂਹਾਜੀਆਕਹਿਆ
ਜੇਜੀਇਹੁਭਾਹੁਹਿਦੁਆਕਾਸਹੀਹਿਦੁਆਦੀਹਦਦੁਆਰਕਾਤਕਹੈਅ
ਗੇਤੁਰਕਸਤਾਨਹੈਤਾਂਕਿਤਨੀਇਕਮੁਦਤਪਿਛੇਦੁਆਰਕਾਜਾਇਪਹੁਤੇ

ਜਾਂਅੰਗੇਚਲੇਤੋਫੇਰਹੰਸੀਆਕਹਿਅਜਿਸੀਭੈਦਫਕੀਰਹੋਇਕਰਸਾਭੋ
 ਕਿਉਚਲੇਹੋਅੰਗੇਜੇਇਕਜਾਹਗਾਅਵਿਗੀਉਥੋਹਿਦੁਆਨੰਮਾਫਫਤੁਦੇ
 ਪੈਨਾਅਤੇਜਿਨਮੁਸਲਮਾਨਨਾਲਹਿਦਜਾਂਦਾਹੋਉਨਨੂੰਕੀਉਥੋਦੇਹਾਜੀ
 ਫੇਰਾਫਾਜਰਤੋਪੈਨਿਤਫੇਰਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਜੀਜਿਥੋਉਹਜਾਹਿਗਾ
 ਅੰਗੇਫਾਹੀਤੈਥੇਅਸਾਂਨੂੰਛਡਿਜਾਇਆਹੋਅਸੀਆਪਣਾਆਪਬਚਾਇਲੁ
 ਵਾਂਗਤਾਂਫੇਰਹਾਜੀਆਕਹਿਅਜੇਜੀਤੁਸੀਅਸਾਡੇਨਾਲਨਾਅ
 ਵਹੁਤਾਬਾਬਾਜੀਉਥੋਹੀਬਹਿਰਹਿਆਅਤੇਕਹਣੇਲਗੇਮਰਦਾਨਿਆ
 ਇਨਹਾਜੀਆਤਾਂਈਜਾਣੇਦੇਹਜੇਅਸਾਡੇਨਸੀਬਹਜਕਾਬੇਦੀਹੈਤਾਂਅ
 ਸੀਭੀਜਾਹਿਗੇਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਰਹੁਅੇਸਾਹੈਜਿਮਹਰਮੁਹਬਤਿਖਿਜ
 ਮਾਤਿਕਰਦਿਆਜਾਈਮੇਤਾਂਫੇਜਪਾਈਦਾਹੋਅਤੇਜੇਹੁਜਤਹਸਮਸਕਟ
 ਰੰਜਕਰਦਿਆਜਾਈਮੇਤਾਂਹਾਜੀਨਹੀਹੋਈਦਾਤਾਂਫੇਰਹਾਜੀਆਕਹਿਅ
 ਜੇਜੀਹਾਜੀਕਿਉਕਰਿਹੋਈਦਾਹੋਅਤੇਮੇਹਰਕਿਉਕਰਕਰੀਅੇਅਹਉਹਅ
 ਮਲਕਿਉਕਰਹੈਨਜਿਨਅਮਲਕਰਹਜਦਰਸਤਹੋਵੈਤਾਂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀ
 ਹਾਜੀਫਨਾਵਾਕੀਤਾਸੀ॥ ੧੨॥ ॥ ॥ ੧੨॥ ੧੨॥ ੧੨॥ ੧੨॥ ੧੨॥ ॥

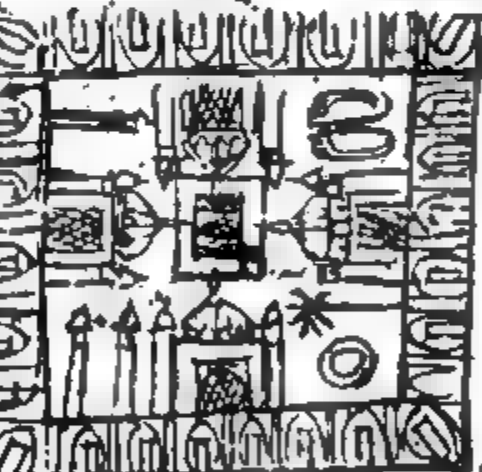
॥ਹਾਜਰਾਕਉਮਿਹਰਹੋਗੈਰਹਾਜਰਾਕਉਕਹਰਹੋਈਆਨਦੇ
 ਸਤਹੈਬੇਈਮਾਂਨਕਾਫਰਹੋਗੁਮਾਂਨਲਾਨਤੀਹੋਪਸਗੇਬਤਕਾਮੁ
 ਹਕਾਲਾਹੋਦਿਆਨਤਦਾਰਸੁਰਖਰੇਇਹੋਏਇਆਨਤਿਸਿਆਇ
 ਗੇਇਹੋਅਕਿਰਤਪਣਜਰਵਰੇਇਹੋਵਰੋਗੇਜਕਹੋਸਚੁਭਿ
 ਸਤਿਹੋਹਿਰਸੀਫਿਰਉਨਏਏਇਹਿਰਸੀਅਉਲੀਆਹੋਇਲੁ
 ਮਹਿਲੀਮੀਹੋਤਵਜੁਬਿਲੀਦੀਹੈਫਕਰਿਸੁਭੁਤੀਹੋਨਸਭੁਤੀ
 ਮਕਰੁਰਹੈਜੇਰਸੁਲੁਖੋਏਜੇਰਪਾਕਹੋਵੁਏਵਉਲਤਿਹੋਸ
 ਬਦਦੁਆਉਕਹਰਹੋਇਨਸਾਫੇਜਾਫੇਏਰੀਲਾਬਚਹੋਕਰ
 ਮਾਤਕਦਰਤਿਹੋਗਿਹਾਖੀਰਹੈਬੇਰਾਬੁਖਮਕਿਏਫਰਵਦੇਦ
 ਰਵੇਏਹੋਏਫਰਵਦਸਾਈਹੋਏਰੀਸੁਸਚਕੀਮਹਿਦੇਰਤੋ
 ਗਮਰਦਹੋਅਦਲਉਭਿਭਿਹੋਏਏਭਨਿਅਕੇਲਸਿਸਾਤੁ
 ਫੁਸਣਾਵੈਤਉਨਿਕਦਰਹੋਏਏਕਹਾਇ॥੧੩॥੧੩॥੧੩॥੧੩॥੧੩॥
 ਤਦਇਤਨਹਾਸਰਨਾਮੁਬਾਬੇਜਸਕਜੀਕਹਿਆਤਾਂਹਾਜੀਹੋਗਨਹੋਇ

ਰਹੈਆਖਣਲਗੇਬਾਬਾਨਕਸੀਅਸੀਖਦਈਆਂਪਸੋਂਭੁਟਦੇਪਕਿਉ
 ਜੇਉਹੁਜਤੀਪੈਨਅਤੇਜੇਜੀਨਹੀਬਾਦੀਹੈਨਮਸਲਮਾਨੀਅਸਾਸਤੀਸੇ
 ਅਸਾਂਨੀਹੈਪਰਅਮਲਕਰਨੇਇਸਦੇਬਹੁਤਮਸਕਲਹੈਨਤਬਾਬਾਬਹਿ
 ਰਹਿਆਆਖਣਲਗਾਜੇਮਰਦਾਨਿਆਏਨਹਜੀਆਂਨੀਜਾਣਦੇਹਇਤੁ
 ਨੇਸੇਹਜੀਠਮਦੇਰਹੇਤੁਬਾਬੇਗੁਰੂਨੀਕਦਨਪਹਿਤਮਰਦਾਨਿਆਤੀਸਬਦ
 ਗਾਉਜਦਪਿਭੇਗਪਦੇਗਤਮਕੋਜਾਇਪਹੁਚੀਏਗੇਤਬਮਰਦਾਨਤਬਾਬਾ
 ਲਗਾਸਬਦਿਗਾਵਣਤਬਜੀਗਲਦਿਹਬਿਘਿਅਮਰਸੀਹਆਇਅਕਠੇਹੋ
 ਇਤੁਸਿਰਦਾਨਗੁਰਗਾਇਆਕਹਿਣਲਗਾਜੇਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀਉਜਾਨੀ
 ਵਿਚਕਿਉਬੈਠੇਹੋਏਬੇਅਸਾਨੁਕੋਈਹੁਣੇਸੀਹਬਿਘਿਆਰੂਖਾਏਜਾਸੀਤਾ
 ਅਸੀਕੀਕਰਸਾਹੇਤਾਂਫੇਰਬਾਬੇਲਿਆਮਰਦਾਨਤੈਨੇਬਿਘਿਆਰੂਸੀ
 ਹਖਾਨਗੇਤਾਂਅਸੀਸਿਸਾਠਕਓਕਿਉਕਰਰਖਾਏਅਸੀਤੇਰੀਹਰਿਕਿਤੇ
 ਬਾਇਰਖਿਆਕਰਦੇਹਾਂਪਰਤੈਨੁਅਸਾਨੁਪਰਤੀਤਨਹੀਆਵਦੀਤਬ
 ਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਅਸਾਨੁਤੁਸਾਨੁਪਰਤੀਤਹੋਵੈਨਹੀਤਾਂ
 ਤੁਸਾਨੁਨਲਕਿਉਕਰਫਿਰਾਹੋਜੇਤੁਸੀਪਰਤੀਤਹੋਤੁਤੁਸਾਨੁਪਿਛੇਲਗੇਇ
 ਰਿਦੇਹਾਂਤਾਂਮਰਦਾਨਸਬਦਗਾਵਣਲਗਾਗਾਵਦਿਆਗਾਵਦਿਆਜਾਂਤੀ
 ਸਗਪਹਿਰਹੋਇਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਗੁਰਸਬਦਕਾਪਾਇਆਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਬਚਨਸਾਜੇਸਬਦਕੇਭੇਗਪਉਦੇਹੀਮਕੋਜਾਇਪ
 ਹੁਚਗੇਤਾਂਬਾਬੇਨਨਕਜੀਆਖਿਆਜੇਮਰਦਾਨਿਆਉਠਕਰਿਏਖਿਲ
 ਹਦੇਧਰੇਜੇਕੀਉਹੀਹੋਜਾਂਉਠਿਕਰਿਮਰਦਾਨਦੇਖੇਤਾਂਕੀਵੇਖੇਜੇਮਕੇਦੇਮ
 ਨਹੇਅਤੇਬਰਜਦਿਸਨਲਗੇਹੈਨਤਾਂਮਕੇਦੇਨਜੀਕਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂਅ
 ਤੇਨੀਸਾਨੀਆਂਮਕੇਦੀਆਦਿਸਆਵਦੀਆਹੈਨਤਾਂਮਰਦਾਨਬੋਲਿਆਜੀ
 ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਅਸੀਮਕੇਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂਤਾਂਮਰਦਾਨਬਹੁਤਖਸੀਹੋ
 ਇਆਆਖਿਉਸਗਰੀਬਨਵਜਜਿਥੈਅਸੀਬੈਠੇਅਸਾਹਤਿਥੈਮਕਾਵ
 ਠੇਵਿਚਕਰਾਹੁਹੈਅਰੁਤੇਰੀਕਦਰਤਿਨਲਿਬੈਠਿਆਹੀਤ੍ਰਿਪਹਿਰਾਵਿ
 ਚਆਇਪਹੁਤੇਹਾਂਪਾਤਿਸਾਹਤੇਰੀਗਤਿਤੁਹੈਜਾਣਅਸੀਮਲਖਤਦੇ
 ਹੀਕੇਕੀਟਹਾਂਤਾਂਬਾਬਾਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਿਆਅਸਾਇਕਦੁ
 ਇਸਖਨਕਾਸੀਰੁਕਨਦੀਨਕਾਸੀਮਕੇਦੇਨਲਕਰਨੇਅਸਨਅਤੇਇ

ਕਿਉਇ ਨਸੀਹਤ ਕਰੁ ਹਮੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਮਦੀ ਨੇਦਾ ਹੈ ਉਸਨਿ ਲਿਕਰਨੀ
 ਹੈ ਨਮਤਿ ਖਦਾਇ ਵਲ ਆਵਦਾ ਹੋਇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਜਾਲ ਮਹੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਦੀ
 ਖਦ ਵਿਚ ਆਵਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਿ ਹੀ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਕੇ ਦੇ ਨ
 ਜੀ ਆਇ ਕੇ ਹਾਜੀਆ ਕਾ ਬਾਣੀ ਲੁਕੀਆ ਅਰੁ ਹਥਿ ਮਹਿ ਅਸਾ
 ਲੀਆ ਅਰੁ ਏਕ ਹਥਿ ਮਹਤ ਬੀਲਈ ਸਿਰ ਪਰ ਮੁਸਲਾ ਪਹਿਰਾ ਆਬ
 ਗਲ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖੀ ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਇ ਕਰਿ ਜਾਇ ਮਕੇ ਦੀ ਹਜਿ ਕ
 ਉਹ ਜਰਭੁਏ ਤਬ ਮਕੇ ਮਸੀਤ ਵਿਚਿ ਬੈਠੇ ਲਗੇ ਸੁਠੈ ਕਲਾ ਮਦੀ ਸਿਫਤ
 ਗਨਿ ਗਾਵਣ ਲਗੇ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀਆ ਅਰੁ ਗਤਿ ਕਉ ਉਸੀ ਮਸੀਤ
 ਵਿਚ ਪੈ ਸੁਤੇ ਅਤੇ ਮਕੇ ਵਲ ਪੈਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉਤਰਦੀ ਵਲ ਕੀਤਾ ਜਾ
 ਪਹਿਰੇ ਫਰਤ ਰਹੀਤ ਮੁਲਾ ਜੀਵਣ ਮਸੀਤ ਕਾ ਸ਼ਾਕ ਕਸ ਆਇਆ
 ਸ਼ਾਕ ਵੇਣ ਤਾਂ ਦੀ ਵਾਬਾਲ ਕਰਹਾਜੀ ਧਿਰੇ ਲਗਾ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਖੇਤੁ ਹੋਰ ਹ
 ਜੀ ਸੋਭੇ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਮਕਾਮੀ ਵਲ ਸੁਤੇ ਪਏ ਹੈਨ ਅਰੁ ਕਲ ਜੇ ਨਵਾ
 ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ਼

ਸਬੈ ਤਰਹ ਕਿ
 ਤਾ ਕਰ ਸੁਤਾ ਹੈ
 ਨਵਿਰ ਗੁਸਾਖ
 ਮਨ ਹੈ ਕੇ ਮੁਨ
 ਦੇ ਘਰ ਵਲ ਪੈ
 ਤ ਮੁਲਾ ਜੀਵ
 ਇਕਰ ਬਾਬੇ
 ਵਿਚ ਇਕਲ
 ਖਣ ਲਗਾਅ
 ਇਦੇ ਤੁਕਉਫ
 ਮੁਸਲ ਮਾਨ

ਆਇਆ ਹੈ
 ਬਲੇ ਵਲ ਲ
 ਤ ਜੀਵਣ ਮ
 ਧਾ ਜੋਇਹੁ ਮੇ
 ਫਹੈ ਜੋ ਖਦਾਇ
 ਰਗਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ
 ਫਹੈ ਗੁਸਾਖਾ
 ਜੀਵੇ ਮਗਰ
 ਤ ਮਾਠੀ ਆ
 ਵੇ ਬੀਵੇ ਖਦਾ
 ਤੋ ਹਿਦ ਹੋਕਿ
 ਤੋ ਜੋਤੁ ਖਦਾਇ

ਦੇ ਘਰ ਵਲ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜੀਭੁਲਾ ਜੀ ਮੁਲਾ ਜੀ
 ਜੀਵਣ ਜੀਭੁਲੇ ਹਾਂ ਅਸੀਤ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੂੰ ਪੈਰ ਸਿਧੇ ਚਾਇਕਰ ਤੁਮਲਾ
 ਜੀਵਣ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਲਤਾ ਪਕੜ ਕਰ ਫੇਰਿ ਦਿਤੀ ਆਤਾ ਨਲੇ ਮਕੇ ਦਾ ਮੁ

ਖੁਫਿਰਿਆ ਤੁੰ ਮੁਲਾਜੀਵਣ ਵੇਖੇਤੁ ਅਗੇ ਪੁਰਬ ਦਿਸਾ ਮੁਹਬੀ ਹੁਣ ਫਿਰ
ਕਰਿਉ ਦਿਸਾ ਹੋਇ ਖੜੋਤ ਪੈਤੁ ਮੁਲਾਜੀਵਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਜੀ ਜਿ ਮਸੀਤ
ਵਿਚ ਸੈ ਸੈ ਸਭੁ ਹੋਰ ਨ ਹੋਇ ਗਏਤੁ ਮੁਲਾਜੀਵਣ ਤੁਜੀਆਨ ਪਕੜ ਕਰ
ਮਾਰਨੇ ਉਠ ਜੁਟਾ ਅਤੇ ਹਾਜੀਆ ਨੀਆਪਣ ਲਗਾ ਯਾਰੇ ਹੁਣਿ ਕਿਆ ਮਤਿ
ਦਾਦ ਉਰਨ ਜੀਕ ਆਇਆ ਹੈ ਅੰਤੁ ਯਾਰੇ ਇਹੁ ਕੋਈ ਅਉਲੀਆ ਹੈ ਅਰਾਮ
ਲਹਦਾ ਹੈ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ ਇਹੁ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦੋਕ
ਈਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੁੰ ਬਾਬਾ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਰੁ ਉਠਿ ਕਰਿ ਉ
ਜੁਕਰਨੇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਕਿ ਬਲੇ ਵਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਰੁ ਸਬਦ ਗਾਥ ਸੀਤ ਵਿ
ਚ ਅਲਾਪਿਆ ਤੁੰ ਦਹੁ ਚੋਰ ਕੇ ਦਿਨ ਸਨ ਅਰੁ ਜਿਤੁ ਮਓ ਸਮ ਬਾਬਾ ਹਜਿਕ
ਬੇਕੀ ਜਾਇ ਪਹੁਤਾ ਸੀਤ ਬਈ ਦੋਕੇ ਦਿਨ ਮਕੇਦੀ ਹਜਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਸਬਦ ਗਾਥ ਸੀਤ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ।

॥ "ਗਗੁ ਬਸੀਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਸਟ ਪਦੀ ॥

॥ ਨਉ ਸਤਿ ਚਉਦਾਹਤੀ ਨ ਚਾਰ ਕਰ ਮੁਹਲਤਿ ਰਾਸ ਬਹਾਲੀ ॥

॥ ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾਏ ਕੀਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮ

ਧਸੁ ਪਨ ਪਾਏ ਐਸੀ ਸਕਤੁ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਧਿ

ਅਧਿਲ ਸਕਰ ਪਾਵ ਕਤੇਰਾ ਪਰਮ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥ ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿ

ਲੇ ਇਕ ਵਰਾ ਭਾਗਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਨਉ ਬੂਰ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਮੰਗੇ

ਤੇਨਾ ਰਦ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥ ਲਬ ਅੰਧੇਰਾ ਬੀਰੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਣ ਪੈਰਲੁ

ਆਰੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ ਪਾਪ ਕਰੇ ਕੁਟਵਾਰੀ ॥ ਭਾਵੈ

ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੇ ਸੀਨ ਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੁਕ

ਉ ਅਲਾਹੁ ਕਹੀ ਐਸੇ ਖਾਆਈ ਵਾਰੀ ॥ ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿ ਆਕਰਿ ਲਗ

ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥ ਕੂਜਾਂ ਬਾਗੁ ਨਿਵਾਸ ਮੁਸਲਾਨੀ ਲਰੂਪ

ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਅਰਧ ਪਰਿਮੀ ਆਂਸੁ ਨ ਜੀਆਂ ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ

॥ ੬ ॥ ਜੇਤੂੰ ਮੀਰ ਮਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣੁ ਮਾਰੀ ॥

॥ ਚਾਰੇ ਕੀਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਗੇਧ ਪਰਿ ਪਰਿ ਸਿਫੁ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੭ ॥

॥ ਤੀਰਥਿ ਸਿਮਰਤਿ ਪੁਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੇ ਦਿਹਾੜੀ ॥ ਨਾਨਕ

ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਮੈਂਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸਮਾਲੀ ॥ ੮ ॥ ॥

ਜਾਂਇਹੁਅਸਟਪਦੀਬਾਬੇਨਨਕਜੀਮਕੇਦੇਅਗੇਖੋਏਇਕਠਿਉਚਰੀਤਾਂਹ
ਜੀਆਪੁਛਿਆਜੋਹਜੀਦਰਦੇਸਜੀਏਹੁਸਰੋਧਜੋਤੁਸਾਂਆਪਣੀਹਿਦੀਜ
ਬਾਨਵਿਚਆਖਿਆਜੋਤੁਸਾਂਮਕੇਕੇਅਗੇਕੇਜਾਣਕਰਿਸਿਫਤਕੀਤੀਅਸ
ਕੁਤਾਂਕਛੁਮਲੁਮਨਹੋਇਆਤਾਂਬਾਬੇਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਵਣਾਏ
ਸਸਹਰਕਮਹਰਮੁਖਦਾਇਹੋਇਕੋਬੋਲਾਬਹੁਤਾਚਾਰਕਤੇਬਾਪੈਨਅਰਇਹੁ
ਮਕਾਮਦੀਨਾਂਆਦਿਜੁਗਾਦਿਕਾਤੀਰਥਪੈਮਹਾਂਦੇਵਕਾਇਸਮਹਿਲਿਗਪੈ
ਚੋਹਾਂਕੁਟਾਵਿਚਬਰਹਮਾਂਬਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਕੇਮੁਕਾਮਪੈਨਅਤੇਮਹਾਂਦੇਵਕ
ਉਬਾਵਾਆਦਮਭੀਕਹਦੇਪੈਨਅਰਪਾਰਬਤੀਕਉਅਮਾਂਹਵਾਕਹਦੇਪੈਨ
ਅਰਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨਦੁਹਾਂਦਾਵਰੁਪੈਹਿੰਦੁਆਕੇਅਠਸਠਤੀਰਥਤਦ
ਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵਣਜੇਚਾਰਕੁਟਾਕਉਪਰਦਖਣਪਸਚਮਚਾਰੇਤਰਫਕੇ
ਉਤ੍ਰਕਮੁਕਾਮਤੀਰਥਾਂਕੀਹਜਕਾਵਰਸਨਕਰਨਿਅਤੇਇਸੀਤਰਹਿਮੁ
ਸਲਮਾਂਨਕੁਭੀਕਹਦੇਪੈਨਜਿਚਰਸੁਮੇਰਕਮੇਰਕੇਗਿਰਦਨਾਂਹੀਫਿਰਦੇ
ਤਿਚਰਪਾਕਨਾਂਹੀਹੋਦੇਤੀਰਥਹਜਥਾਇਕਿਸੇਦਾਨਾਂਹੀਪਵਦਾਹਿੰਦੁਮੁਸ
ਲਮਾਂਨਕੇਮੁਕਾਮਗਵਿਦੇਪੈਨਅਤੇਮੁਸਲਮਾਂਨਹਿੰਦੁਆਕੇਮੁਕਾਮਗਵਿਰ
ਦੇਪੈਨਦੇਵੈਫਿਰਕੇਖੁਦਾਇਦੇਮੁਕਾਮਾਂਦਾਬੁਰਾਚਿਤਵਦੇਪੈਨਤਾਂਮੁਲਾਜੀ
ਵਣਬੋਲਿਆਜੀਉਹਜੋਸਰੋਦਤੁਸਾਕਹਿਆਸਾਉਨਾਂਕੀਭੀਬਿਅਨਮੇ
ਕੁਸਮਝਾਈਅੇਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਹੁਕਮਹੋਆਮੁਲਾਜੀਵਣਾਅਟਲ
ਖੁਦਾਇਤਾਲਾਆਪਣੀਕੁਦਰਤਿਕਰਕੈਨਉਖੰਡਜਮੀਨਸਾਜੀਏਹੁਨ
ਉਮੁਕਾਮਆਦਮੀਕੀਠਉਰਕੀਤੇਤਿਸਕੇਉਪਰਅਸਮਾਨਕੀਤਾਸਤਿ
ਸਿਤਾਰੈਤਮਾਂਮਕੇਸਾਹਿਕੀਤੇਪੈਨਨੇਕੀਬਦੀਕੇਗੁਵਾਹਏਹੋਸਾਤੇਅਸ
ਮਾਂਨਵਿਚਫਰੇਸਤੇਪੈਨਚਉਦਹਿਤਬਕਪੈਨਸਾਂਤਤਬਕਉਪਰਿਸਤਤਬ
ਕੇਤਲੇਜਮੀਨਕੇਪੈਨਬਾਦ ੧ ਆਬ ੨ ਆਤਸ ੩ ਖਾਕ ੪ ਏਹਚਾਰੈਤਤੁ
ਅਰਬਨਾਸਰਕੀਸਿਫਤਚਹੁਹਾਕਤੇਬਾਵਿਚਕੀਤੀਪੈਚਾਰੈਕਤੇਬਾਚਹੁ
ਜਮਾਂਨਿਆਵਿਚਸਰਦਾਰਪੈਨਚਉਹਾਬਾਬਰਹਮੇਦਿਆਵਿਚਪੈਨਬ
ਰਹਮੇਕਉਹਜਰਤਜਬਰਾਈਲਭੀਕਹਦੇਪੈਨਤੀਨਕੇਮਬਾਬੇਆਦਮ
ਆਪਣੇਜੁਸੇਬੀਪੈਦੇਕੀਤੀਆਪੈਨਦੇਵਤੇਆਦਮੀਰਾਕਸਤਿਨਕਉਤੀ
ਨੇਲੋਕਬੀਨਦੀਏਹੋਨਏਹੁਸਭਪੈਦੇਕਰਕੈਚਹੁਜੁਗਾਕੀਮੁਹਲਤਿਇਨ

ਕਉ ਬੰਨ ਬਧਾਈਏ ਸੇਈ ਚੋਰੇ ਵੀਟੇ ਆਧੇ ਆਪ ਦੇ ਜਮਾਨੇ ਬਾਝ ਦੇ ਯੋਗ ਅ
 ਰ ਚੋਰੇ ਕਤੇਬਾ ਚਹੁ ਕੰਧ ਟਲ ਕਿਸਮਾਤਿ ਕਠਿ ਦੀਆ ਹੈਨ ਜੁਗਤੁ ਜੁਗੀਤਰ
 ਚੋਰੇ ਚਰਾਗ ਬਰਹਮਾਓ ਸਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਸੀ ਸਕਤ ਮਧ ਸੁਦਨ ਮਾਧੋ ਕੀ
 ਪੈ ਜੋ ਚੋਰੇ ਜਮਾਨੇ ਆਇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਹੈਨ ਮਜਬ ਅਤੇ ਚੋਰੇ ਮਜਬ ਹਿੰਦੁ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨ ਆਪ ਸਟਿਚ ਖਦੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰਕਰ ਮਰਦੇ ਹੈਨ ਵੇਦੈ ਫਰਜ ਦੋ ਬ
 ਥੇ ਆਦਮ ਕੇ ਜਿਵ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗੁਸੇ ਹਰਾਮ ਵਿਚ ਲੜ ਲੜ ਮਰਦੇ ਹੈਨ ਦੁਨੀ
 ਆ ਹਰਾਮ ਖੁਰਦਨੀ ਵਾਸਤੇ ਪਰ ਬੇ ਸਕਦੇ ਵੈ ਤਰਫ ਵੇਜ ਕਚਲੀਆ ਜਾਂਦੀ
 ਆ ਹੈਨ ਹੁਣਿ ਤ੍ਰਿਹੁ ਕਤੇਬਾ ਕਾ ਅਮਲ ਬੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮਸਹੂਰ ਕਿ ਜਨੁ ਬਗ
 ਰੁਬ ਤਿਨ ਦੀਆ ਕਿਤੇਬਾ ਫਿਗ ਓਰਫਤੁ ਓਰੇਤ ਮਸਰਕੀ १ ਜਸਰ ਓਰ
 ਫ ਅਜੀਲ ਜਨੁ ਬ ੨ ਸਿਆਮ ਓਰਫ ਜੇਬਰ ਮਗਰਬੀ ੩ ਅਰ ਜੇਹੜੇ ਮਸ
 ਰਕੀ ਹੈਨ ਸੇਬ ਰਹਬਟ ਕਹੀਅਨਿ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਜਨੁ ਬੀ ਹੈਨ ਸੇਖੜੀ ਕਹੀ
 ਅਨਿ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਮਗਰੁ ਬੀ ਹੈਨ ਸੇਵੈ ਸਕਹੀਅਨਿ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਸਮਾਲੀ
 ਹੈਨ ਸੇ ਸੁਦਕਹੀਅਨਿ ਹੁਣਿ ਅਮਲ ਅਬਰ ਬਣ ਓਰਫਨੁ ਫਰਕਾਨ ਹੈ
 ਸਮਾਲੀ ਰੋਇ ਇਸਕ ਮੁਖ ਹੈ ਸੇਖੇ ਖਾਲੀਆ ਹੈ ਅਗੇ ਸਿਆਮ ਓਰਫ ਜੇ
 ਬਰ ਗੁੀ ਸੇਖਾ ਤਲੇਬਾ ਅਬਦੈ ਸੇਕਾਮ ਜਬ ਫਾਡ ਕਰਿ ਸੁਦ ਹੁਕਾਮ ਜਬ ਮ
 ਲੀਆ ਹੈਨੇ ਜਾ ਸੇਖਾ ਕੀ ਵਾਹੀ ਆਈ ਤਾਂ ਸੇਖਾ ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ ਅਰ ਜੇ
 ਹਿੰਦੁਆ ਕੇ ਆਸਣ ਤਿਨ ਕਉ ਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹਾਸਲੁ ਲਗੇ ਲੈਨ ਅਰ
 ਮੇਸੀ ਕੀ ਰਤਿ ਚਲਾਈ ਸੇਖਾਨੇ ਅਰੁ ਆਪਨੇ ਮੁਕਾਮ ਜਹਰ ਕੀਤੇ ਲਗ
 ਗੋਰਸਤਾਨ ਕੀ ਪੁਜਾ ਕਰਣ ਹਿੰਦੁ ਅਰ ਹਿੰਦੁਆ ਕੇ ਮਟਿ ਮਣੀਆ ਗਿੜਾ
 ਇਦੀਏ ਮਨੁ ਸੁਖ ਕੀਤੇ ਤਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਜਿਦ ਓਰ ਖੜੀ ਹੋਈ ਅਰੁ ਸਚ ਅਦ
 ਲਤੁ ਲਗਾਇਆ ਤਬ ਦਰਗਾਹ ਮਾਹਿ ਦੇਵਤਿਆ ਫਰੀ ਆਦ ਕੀਤੀ ਕ
 ਹਿਨ ਲਗੇ ਕਿਹੇ ਪਰ ਮੇਸੁਵਰ ਜੀ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਤੇਜ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਘ
 ਟਿਗਾਇਆ ਹੈ ਜਗੁ ਹੋਮ ਹੈ ਮਬਲ ਟੈਸ ਪੁਰਬ ਹਿੰਦੁਆ ਕਉ ਸੇਖਾ ਜੇਤੁਸ
 ਸਿਸਾਠ ਵਿਚਿ ਭੁੱਜੇ ਹੈਨ ਤੇਰੀ ਪਰਸਿਤ ਨਹੀ ਕਰਣ ਦੇਤੇ ਤਬ ਇਤਨੀ ਅ
 ਰਜ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਣੀ ਤਬ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰੋਧ ਅੰਦਰਿਆ
 ਇਆ ਦਰਗਾਹ ਅਗੇ ਸਰੁ ਪੀਰ ਪੈਕਿ ਬਰ ਆਉਲੀਏ ਸਾਲਕ ਸਾਦਕ
 ਸਿਧਿ ਸਾਧਿ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਮੁਕਾਮ ਪਹੁਤਾ ਹੈ ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ

ਉਹਸਰਸੀਨਤਸਚੇਸਾਹਿਬਕੀਨਿਗਹਿਨਨਕਦੁਸੈਪਰਿਪਈਤੰ
 ਨਨਕਕੋਭੇਜਾਤਬਥਾਗੀਤਲਖਦਾਇਕਾਹੁਕਬਹਿਉਆਜੇਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸਅਗੇਆਉਤੇਠੇਕਉਮੇਆਪਣਾਹੁਕਮਦੀਆਜਾਇਸੀਸਾਠਬੀ
 ਰੁਸਚੁਕਾਹੁਦਰੁਸਤਕਰਿਅਨਦਰੋਗਕਉਓਠਾਇਦੇਹਤਬਅਗੇਤੇਨ
 ਨਕਦਰਵੇਸਹਾਥੀਜੋੜਕਰਿਅਰਜਕੀਤੀਕਿਹੈਸਚੇਸਾਹਿਬਅਗੇਤੁਪ
 ਖਤਮਪੈਕੀਬਰਾਦਾਪੈਕੀਬਰਮਹਿਮਦਮੁਸਤਫਾਭੇਜਿਆਹੈਸੀਸਾਠਵਿਚ
 ਅਜੇਹੁਣੇਤਕਉਸਕਾਅਮਲਸੇਖਲਈਜਾਦੇਹੈਨਹੈਰਸਕਿਸੇਕਾਹੁਕਮ
 ਚਲਣਨਹੀਦੇਦੇਅਰੁਅਸਾਫ਼ਾਹੁਕਮਕਦਚਲਣਦੇਹਗੇਤੰਥਾਗੀਖੁਦਾ
 ਕਾਹੁਕਮਹੋਆਨਨਕਦਰਵੇਸਹਉਅਥਰਬਣੁਬੇਦਕਾਹੁਕਮਮਹਿਮਦਕ
 ਉਦੀਆਸੀਜੋਤੀਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਕਨਾਮਜਪਾਇਹੈਰਸਕਾਨਾਮਕੋਈ
 ਨਜਪੈਅਤੇਤ੍ਰਿਹਿਸਿਪਾਰੇਫਰਕਾਨਕੋਉਪਰਿਅਮਲਕਰਿਸੋਤੰਓਇਦੁ
 ਨੀਆਵਿਚਿਜਾਇਕੋਜੋਰਜਮਲਗਉਗੰਗੀਬਕਉਲਗਾਤਕਬੀਰਕਰ
 ਨੇਤਿਸਤੇਉਸਕੀਉਮਰਕਾਨਸਹੋਇਆਅਰਫਾਨੀਹੋਇਆਅਬਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸਤੁਮਕਉਹੁਕਮਹੈਛੁਤੀਹੀਸਿਪਾਰੇਕੀਕਿਤਬਤੁਮਕੋਤੀਸਸਿ
 ਪਾਰੇਫਰਕਾਨਕਮਾਤਿਅਰਛਿਆਸਿਪਾਰੇਅਸਾਫ਼ੀਤਰਫੇਛੁਤੀਸਰਾਗੀ
 ਰੇਬਬੰਧਕਰਚਾਰੇਫਰਤਾਇਦੇਹਅਰੁਏਕਹੀਨਾਮਕੀਮਹਮਾਕਰੇਅ
 ਰਦੁਸਰਾਮੇਰਾਸਰੀਕੀਕੋਈਨਾਹੀਜਿਸਕਉਜਪੀਅੇਸੋਹਣਿਹੁਕਮਨਾਨ
 ਕਦਰਵੇਸਕਉਆਇਆਹੈਜੋਤੀਜਾਇਕਰਜਗਤਵਿਚਿਖੇਰਕਾਦਉਰ
 ਫੇਰਜੋਕੋਈਹੰਕਰਾਸਤੀਉਪਰਿਖੜੇਵੇਗਾਸੋਈਪਕਹੋਵੇਗਾਅਤੇਹੁਣ
 ਮੀਆਜੀਵਣਜੀਰਾਜਪਾਤਿਸਾਹੀਤੁਸਾਫ਼ੀਹੈਅਰਤੁਸਾਫ਼ੀਲਸਕਰ
 ਪੈਨਅਰਤੁਸਾਫ਼ੀਪਾਕਘੜੇਹੈਨਿਅਤੇਘਰਿਘਰਿਮੀਆਸਭਨਾਜੀ
 ਆਕੀਜੋਸਾਹਿਬਹੈਸੋਗੀਤੁਸੀਹੀਹੈਅਰਬੋਲੀਛੁਤੀਤੁਮਾਗੀਹੋਰਹੈਪਰਬੋ
 ਲੀਤੁਮਾਗੀਕੋਲੋਹਿਦੁਲੇਕਰੁਰਦੇਹੈਨਸਮਝਦੇਨਾਹੀਜੋਰਬਫਰਮਾਇ
 ਆਹੈਜੋਕੋਈਧਰਮਕੀਕੋਟਵਾਗੀਕਰੇਗਾਤਿਸਹੀਕੀਧਰਤੀਅਰਤਿਸ
 ਹੀਕੀਦੇਗਤੇਗਾਅਰਜੋਕੋਈਵਾਜ਼ੀਪਕਦੀਹੈਜਹਾਂਤਕਨਿਆਮਤਾਹੈਨ
 ਸੋਸਭੁਇਕਤੇਹੀਵੇਗੀਪਕਦੀਆਹੈਨਅਰਭਾਗਭਿਭਾਗੀਹੈਅਰਜੋਸੀ
 ਕਿਸੇਦੇਬਾਬਕਲਾਮਭਾਗਦੀਵਗੀਹੈਤੇਹਾਹੀਭਾਗਉਸਨਉਮਿਲਿ

ਆਪੈ ਜੋ ਸਚ ਕੀ ਕੋਟ ਵਾਹੀ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਭੁਭਿਭੁਭਾਣੀ ਅਰਜਿਸੁ ਕਉ
 ਐਡੀ ਬਖਸ਼ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਫਿਰ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਮੰਗੈ ਵਨੀ ਆਦੀ ਹਿਰਸ ਕਰ ਤਿਸ
 ਕਉ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਗਾ ਅਰੁ ਸੈਤਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਪਰ ਗਾਲ ਬਹੋਇਗਾ ਅਰੁ
 ਫਲ ਬਖਸ਼ਿਓ ਏਕੇ ਏਕੀ ਖਾਨੇ ਪਾਈ ਅਹਿਗੇ ਅਰੁ ਲਾਨਤ ਕਾਤ ਉਕਤਿਸ ਕੇ
 ਗਲ ਪੜੇਗਾ ਅਰੁ ਬੰਦ ਕਾ ਰੀ ਕੇ ਜੀਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਵਹੁ ਪੜੇਗੇ ਅਰੁ ਲਾਹ
 ਉਸ ਕੇ ਸਜਾਇਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਅਰੁ ਨਾਰਦ ਸੈਤਾਨ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੀ ਅਹਿਗੇ
 ਖੁਆਰੇ ਸੀਸਾ ਰਵਿਚਿ ਪਏ ਕਰਸਨ ਗੇ ਅਗੇ ਮੁਲਾ ਜੀਵਣ ਜੀ ਰਾਵੈ ਮੰ
 ਦਾ ਕਰੇ ਰਾਵੈ ਚੰਗਾ ਜੈ ਸੇ ਕਰਹਿਗਾ ਤੈਸਾ ਪਾਵਹਿਗੇ ਦਰਗਾਹ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਅ
 ਬਤਮ ਅਦ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹ ਕਹਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਬਡਿਆਈ ਤੁਮਾਰੇ ਕਉ ਸੇ
 ਖਾ ਕੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਵਲ ਅਰੁ ਦੇਵਤੇ ਅਰੁ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥ ਜੋ ਹੈ ਖੁਦਾ
 ਇਕੇ ਸੇ ਤਉ ਖੁਦਾ ਇਨੇ ਹਿੰਦੁ ਅਕੋ ਦੀਏ ਬੇ ਸੇ ਤੁਮਹੁਨੇ ਮਨੁ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੇ
 ਤਿਨ ਕਉ ਕਰਿ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਐਸੀ ਕੀਰਤੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਜੁਗਾਇ
 ਚਚਲੀ ਹੈ ਕੁਜਾ ਬਾਂਗ ਅਰੁ ਮੁਸਲ ਜੋ ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਹੀ ਕਾ ਫੇਖ ਸਾਸੇ
 ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਠ ਪਾਠੀ ਮੀਆ ਸਭਨ ਜੀਆ ਵਿਚੋਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਚਾਰੇ ਕੁ
 ਟਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਗੇ ਸੁਲਾਮ ਕਰਵੀਆ ਹੈ ਨਿ ਕਿਸਵਾਸ ਤੇ ਜੋ ਹੁਕਮ ਰਬ ਦਾ ਹੈ
 ਅਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਥਿ ਹੈ ਅਰੁ ਬੋਲੀਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਰ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੀਸਾ ਰਵੇ
 ਜੋ ਹਿੰਦੁ ਹੈ ਨ ਸੇ ਰੁਰਦੇ ਹੈ ਨ ਅਰੁ ਤੁਸੀਂ ਮ ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋ ਅਰੁ ਪਾਠਿ ਪਾ
 ਠਿ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ ਜੋ ਚਾਰੇ ਕੁਟਾਂ ਕੇ ਤੀਰਥ ਹੁਕਾ
 ਦੀ ਦਾਰ ਕਰਿ ਆਇਆ ਹੈ ਕਛੁ ਲਾਹ ਵਡਿਆਈ ਆਖੀ ਜਮਾਂ ਨੇ ਇਹੁ ਮੰ
 ਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਬ ਨੂੰ ਮੇਂ ਇਕਾ ਘੜੀ ਯਾਦ ਕਰੀ ਤਾਂ ਰਬ ਮੇਂ ਬਿਸਰੈ ਨਹੀ ਜਾਇ
 ਤਨੀਆਂ ਗਲਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖੀਆ ਤੁੰ ਫੇਰ ਮੁਲਾ ਜੀਵਣ ਆਖਿਆ ਜੋ ਨਾਨ
 ਕ ਦਰਦੇਸ ਜੀ ਰੁਸਾਂ ਹਜਿ ਮਾਂਛ ਕਚਹੁ ਹਾਕਤੇ ਬਾਵੇ ਦਰਸਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨ ਅਸ
 ਕਤਾਂ ਇਕ ਸੇ ਮਗਰੀ ਬੀ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਅਰੁ ਇਹੁ ਕੀ ਸਿਰੁਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿ
 ਆ ਮੁਲਾ ਜੀਵਣ ਜੀ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਕਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਾਇਸਕਤਾ ਇਹੁ ਜੋ
 ਲੋਹ ਕਲਮ ਜਮੀਨ ਜਮਾਂਨ ਖਲਾ ਹੈ ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਾ ਜੁਸਾਏ ਹੋ ਹੈ ਅਰੁ
 ਖਾਕੀ ਬੁਤ ਹੈ ਰੋਜ ਸਬ ਚਾਰੇ ਕੁਟਾਂ ਕਉ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਫਤਾ ਬਮਹਿਤਾ
 ਬਉਸ ਉਸ ਕੀ ਆਚਸਮਾਂ ਹੈ ਨ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਇਸ ਹੀ ਆਲਮ ਕ

ਬੀਰਤੇਕਈਆਲਮਸਗੀਰਪੇਦੇਹੋਇਕਰੁਖਮਿਸਥਿਤੰਭੁਪੇਦਾਹੋਇਗਏ
 ਪੈਨਿਅਰੁਚਾਰੋਕਤੇਬਾਅਰਚਾਰੋਜੁਗਵਿਚਤਮਾਂਮੁਦਿਨਅਰੁਗਤਿਸਿਜਦੇ
 ਕਰਤੀਆਪੈਨਅਰਚਾਰੋਤਰਫਕਉਬਾਬਾਦਮਅੇਸਾਅਮਲਕਰੇਅਰੁ
 ਰੇਸਕੀਉਸਤਤਿਉਹੁਮਲਮਾਂਨਕਾਹੇਸੈਤਨਪਰਚਲਹੁਇਹੁਕਨਪਾ
 ਕਰਖਦਾਇਕਾਦਰਵੇਸਨਾਨਕਕਉਆਇਆਪੈਜੋਆਗੈਸੇਖਾਂਕਉਹ
 ਰੇਹੁਕਮਦੀਆਸਾਜੇਤਸੀਸਚੁਦੇਵਿਲਪਰਚਲਹੁਸਭਨਫਿਰਕਿਆਅੰ
 ਦਰਇਕੋਰਬਜਾਣਹੁਸਤਾਂਆਪਣੀਅੰਤਵਬੀਰਕਰਕੈਲਗੈਸੈਸਰਕ
 ਉਅਜਾਬਦੇਵੇਹਸਾਮਹਲਾਲਆਪਣੇਅੰਖਤੀਆਰਵਿਚਿਰਖਿਆਪੈਨ
 ਕਤੇਬਾਦੇਰਾਹਤੇਭਲਗਏਪੈਨਕਤੇਬਕਫੁਐਰਕਹੀਤੀਹੋਵਹੁਕਫੁਅਵ
 ਰਅਮਲਕਰਤੇਹੋਨਅਬਿਉਨਹੁਕਅਮਲਮਨਸੁਖਹੁਆਪੈਅਮਲਨਨ
 ਕਦਰਵੇਸਤਮਾਰਚਲਿਆਪੈਤੁਆਪਸਕਉਸਮਾਂਲਿਵਨੀਆਅੰਦਰਜਾ
 ਹਿਸਭੁਬਾਨਮਕਾਮਜੇਤੇਨਉਖੰਡੁਪਿਰਬਾਮੀਉਪਰਿਹੋਨਿਤਿਨਕੀਸਿਆਰ
 ਤਕਰਕੇਹਜਰਤਮਕੇਮਦੀਹਜਿਕਰਅਰਉਮਤੀਜੇਹੋਨਿਤਮਾਂਮਆਲ
 ਮਹਯਵਹਹਜਾਰਕੀਅੰਤਿਨਕੀਰਖਿਆਕਰਕੀਹਿਦੁਕੀਮਸਲਮਾਂਨ
 ਕੀਵੇਵਕੀਦਾਨੋਕੀਹੋਰਆਲਮਬਹੁਤੀਅਭਾਂਤਾਂਕਾਪੈਤਿਨਕੀਖਬਰਲਹੁ
 ਮਲਾਜੀਵਨਜੀਅਸੀਇਸਆਲਮਕਾਮਹਸਾਹਦਾਦੇਖਿਕਰਅਜਬਹੋ
 ਹੋਰਨਹੋਇਗਏਹਾਂਅਤੇਅਜਬਹੋਰਨਗੀਮਨਵਿਚਵਰਤਰਹੀਪੈਜੇਦ
 ਰਗਾਹਵਿਚਿਤਗੀਰਪੇਦਰਪੇਪੈਕੀਬਰਅਵਤਾਰਕਉਏਹਹੋਦੀਪੈਜੇਖਾਂ
 ਲਕਸਭੁਖਾਲਕਕੇਜਸੇਤੇਹੋਈਪੈਜੇਖਾਲਕਕਉਖਲਕਯਾਦਕਰੇਤਉ
 ਨਰਖਾਲਕਕਉਮਿਲੇਆਦਮਜਾਤਹੋਇਕਹਿਦਨੀਅੰਹਰਾਮਬਦਕਾ
 ਰਸੈਤਨਕੀਪਰਸਤਾਂਮਕਰੇਸੈਫੇਰਕਿਆਮਤਿਵੇਦਕਤਿਜੁਸਾਸੈਤਨਕ
 ਧਰੇਗਾਅੰਰਫੇਰਖਰਾਬੁਹੋਵੇਗਾਚਉਗਸੀਹਲਖਜੀਆਜੇਨਮਹਿਫਿ
 ਰੇਗਾਕੀਹਿਦੁਕੀਮਸਲਮਾਂਨਆਪੇਆਪਣੇਅਮਲਪਰਵਾਣਹੁਕਮ
 ਨਨਕਫਕੀਰਹਿਦੁਜੇਕੋਈਰਦੁਸ਼ਣੀਦਾਅਸੇਸੇਤਿਸਲੇਹੁਕਮਪੈਸਚੇ
 ਸਾਹਿਬਕਾਜੇਤੁਦਨੀਅੰਵਿਚਜਾਹਿਆਪਣਾਇਲਮਨਸੀਹਤਜਾਹਰਿ
 ਕਰਨਾਂਉਏਕਖਦਾਇਦਾਜਾਹਰਕਰਅਗੇਇਕਲਖਅਸੀਹਜਾਰਪੈਕੀ
 ਬਰਅਤੇਹੋਰਅਵਤਾਰਭੁਗਤਿਸਿਧਸਾਧਕਵਲੀਅਉਲੀਏਗਉਸਕਤ

ਬਸਲਹੁਮਲਾ ਪੰਡਤ ਜੇਦਨੀਆ ਵਿਚ ਭੁੱਖੇ ਹੋਨ ਜੇ ਆਲਮ ਕਉ ਰਾਹ ਹਕ
 ਕਾਇਕਾਇ ਕਰਿਤ ਮਾਮਉ ਮਤੀ ਕੋ ਭੁੱਖਤ ਦਾਖਲ ਕਰਨਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਉਹ ਸ
 ਗੇ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚਿ ਫਸੇ ਹੋਨ ਸਚਕਾ ਰਾਹੁ ਛੋਡੁ
 ਆ ਹੋਨ ਚਾਰ ਕਤੇਬੀ ਹੋਏ ਆਲਮ ਵਿਚਿ ਅੰਧੇਰ ਹੋਇ ਗਹਿ ਆਪੈ ਹੁਕਮ ਪਾ
 ਕਰ ਬਦਾ ਦਰਵੇਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਏਹੋ ਹੋ ਆਪੈ ਜੋ ਚਾਠੇ ਚਰਾਗ ਕਾਲਿ ਜਗ ਵਿ
 ਚਿ ਰੋਸ ਨ ਕਰਿ ਰਾਹੇ ਕਦਮ ਸਵਾਬ ਦੇ ਦਰਸਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਜਮੀਨ ਗਾ
 ਰਕ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦਨੀਆ ਵਿਚ ਤਾਹੀ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਐ ਜੋ ਕੋਈ ਕਲ ਜਗ
 ਵਿਚ ਬੀੜਾ ਚਾਇ ਗਾਇ ਆਪੈ ਸੋ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਉਪਮਾ ਵਿਚ ਖੁ
 ਆਰੋ ਅਰੋ ਸਮਾਹ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਕੈ ਏਥੇ ਆਇ ਆਪੈ ਅਗੇ ਦੇ ਜਕ
 ਅਤੇ ਲਾਨਤ ਕਉ ਤਉ ਕਦਰ ਗਹ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਰਬਦਾ
 ਇਸ ਰਉ ਸੁਹੋਇ ਆਪੈ ਜੋ ਸਭ ਪੇਕਿ ਬਰਾਕ ਖਤਮ ਮਹਿ ਮਦ ਮਸਤ ਫਾਦਨੀ
 ਆ ਵਿਚ ਬੀੜਾ ਚਾਇ ਗਾਇ ਆਪੈ ਤਿਸ ਨੇ ਬਹਤੁ ੭੨ ਫਿਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਜ
 ਬਕੇ ਬਧੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਦਸ ਨਾਮ ਸੀਨਿਆ ਸੀ ਬਾਰਹ ਪੰਥ ਕੰਨ ਫਾਟੇ ਗਾ
 ਵਲ ਬਾਰ ਬੀਐ ਰਾਮ ਨੰਦ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿ ਸੀਸਾ ਵਿਚਿ ਫਰਤੇ ਹੋਨ ਅਰੋ ਹੋਰ ਫਿ
 ਰਕਿ ਆ ਕੀ ਗਣਤੀ ਕਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਆਪੋ ਧਾਮੀ ਹੋਇ ਫਿਰੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਕੀ
 ਧੁਮ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਦੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਰਮੁਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀ ਅਸੀ
 ਖੁਠ ਨਰਹਣ ਦੇਹ ਗਾਹਉ ਕਲ ਜਗ ਵਿਚਿ ਕਈ ਜਸੇ ਬਕਾਈ ਰਖਾ ਗਾ ਜੋ
 ਕਿਛੁ ਕਰਮਾਤੁ ਸਿਫਤ ਦਰਗਾਹ ਤੋ ਅਸਾ ਜੋਗ ਮਿਲਿ ਆਪੈ ਸੋਈ ਸਭ ਨਾ
 ਮ ਹਲਾ ਜੁਸਿ ਅਮੇਰਿਆ ਵਿਚ ਆਦ ਜਗਾਦ ਦਰਤੇਗਾ ਅਤੇ ਖਵਾਇ ਤਾ
 ਲਾ ਸਦਾ ਸੁਬਦਾ ਇਕੋ ਵਰਨ ਧਰਦਾ ਆਇ ਆਪੈ ਅਰਹੁਣ ਤਾ ਕਲੀਕਾ
 ਲਕਲ ਜਗ ਵਿਚ ਨਾਂ ਸਭੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋਇ ਮੁਕੇ ਨਾਂ ਸਭੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਮੁਕੇ ਆ
 ਪੋ ਆਪਣੀ ਸੈਤਾਨੀ ਮੇਰੇ ਸਭਾ ਬੀਨ ਬੈਠੀ ਹੈ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਕਾਰਣ ਵੇਖਾ ਅ
 ਗੇ ਜੋ ਰਬ ਭਾਵ ਸੀ ਸੋਈ ਹੋਇ ਗੀ ਅਰ ਅਸਾ ਡੀ ਗਲ ਕਾਂਈ ਨਹੀ ਚਲਦੀ
 ਕਲ ਜਗ ਵਿਚ ਖਵਾਇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਨਿਆਉ ਤਪਾਵ ਸਕਰੇਗਾ ਜੇਹੇ ਅ
 ਮਲ ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਤਿਵਹੀ ਪਾਵੇਗਾ ਜਦਿ ਇਤਨੀ ਗਲ ਮੁਲਾਜੀਵਨ ਸੁਣੀ
 ਤਾਂ ਤਮ ਕਵਿਚ ਆਇਆ ਲੈ ਦੇਤਾ ਜੀ ਆਨ ਜਿਤਨੇ ਹਾਜੀ ਸੁਤੇ ਪਏ ਆਪੈ
 ਸਨ ਮਕੇ ਦੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਬੇਖਬਰ ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਹ ਦੇਹ ਮਾਰਨ ਜੁਟਿ ਗਾਇ ਅ

ਅਖਣ ਲਗਾ ਯਾਹੋ ਸੁਣੇ ਨਨਕ ਦਰਦੇਸ ਚਿੰਨੀ ਨੀ ਸੀ ਹੁਤੀਆ ਤੇ ਸਾਥਿ
 ਹੀ ਅਸਾਡੇ ਰੁਖੇ ਵੇਲੇ ਮਕਾਫਿਰ ਖਲੋਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਲਾ ਜੀਵਣ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਹ
 ਏ ਲਗਾ ਦਰਦੇਸ ਜੀ ਏਹੁ ਤੇਰੇ ਹਿੰਦ ਕੇ ਹਾਜੀ ਦੋਰੇ ਗੋਇਆ ਇਕੋ ਕਾਬੇ ਦੇ
 ਲੋਗ ਭੀ ਖਰਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਤਬ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਅਉਲੀਅਤਿ
 ਮਾਂਜ ਉਪਰਿ ਆਇ ਖੜੇ ਤੁਕਾਜੀ ਮਕੇਦਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਅਰੁ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ
 ਨਦੀ ਸਲਾਮਾ ਲੇਕੀ ਹੋਈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਦੀ
 ਦਰਕੀ ਹਜ਼ ਵਾਸੇ ਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਕੇਹਾ ਤੇ ਆਏਹਾਂ ਅਸਾਂ ਰੂਮ ਕਾ ਬਲਾ ਹੋਰ ਸਭ
 ਨਾਂ ਕਉ ਮਾਂਨ ਨਾਲ ਹੋਆ ਹੈ ਅਤਿਰ ਦਿਬ ਦਲਿ ਕਿਠਿ ਮਨ ਸੁਖ ਕੀਤੀਆ
 ਹੈਨ ਅਰਬਾ ਕੀ ਹਿਕੁ ਫਿਰਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਰਹਿ ਆਪੈ ਅਰ ਹਿਕ ਫਿਰਕਾ
 ਹਿੰਦੂ ਆਕਾ ਦੇਵੇ ਰਾਹ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅਸਾਨੇ
 ਹੁਕਮ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੋਇਆ ਜੇ ਚਾਹੇ ਕਤੇਬਾ ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਰੇ ਅਬ
 ਪੜੇ ਗੁੜੇ ਸਵਾਬ ਨਾਂਹੀ ਅਮਲ ਕਰਨਾਂ ਸਵਾਬ ਹੈ ਹੋਰ ਪੜਨ ਗੁੜਣਾ ਦਰਕ
 ਰਨਾਂਹੀ ਖਾਸਾ ਮਤਲਬ ਅਲਮ ਕਰਣਾ ਖੁਦਾਇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਅ
 ਖਰੀ ਜਮਾਨੈ ਬਿਗੈਰ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲਾ ਬਾਬੁ ਖਲਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਾ
 ਜੀ ਜੀ ਇਕ ਦੁਇ ਸੁਖ ਨ ਹਕ ਰਾਸਤੀ ਕੇ ਕਰਣੇ ਸਨ ਸੋ ਜੀ ਦੇਇਆ ਮੇਲਾ
 ਖੁਦਾਇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਲ੍ਹਾ ਫਿਰ ਦੁਇ ਫਿਰਕੇ ਤਹਾ ਕੀਕ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਅਜੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀ ਸਕ ਹੈ ਕਾਫਰਾ ਮੁਲਹ ਦਾਕ ਜੋ ਸਚੁ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਪਾਕ ਨਾਂ ਮੇਂ
 ਵਿਚ ਦਰਾਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜੇ ਦੋਰੇ ਗੁਮਰਾਹ ਹੋਨ ਤਿਨਾਂ ਕਉ ਰਵਿਕਰੀ
 ਏ ਤੁਸਾਡੇ ਦੀਨ ਪਰਿ ਮਕਾਮ ਦੀਨ ਹੈ ਜੇ ਇਥੇ ਕਜਾਇ ਹੋਇ ਨਿਬੜੇ ਸੋ ਸਹੀ
 ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਅਮਲੁ ਜਾਹਰ ਕੀਚਨ ਸਚ ਰਖੀ ਐ ਦੋਰੇ ਗ ਮਨ ਸੁਖ ਕ
 ਰੀ ਐ ਜਵਾਬ ਸਵਾਲ ਹਕਿ ਰਾਸਤੀ ਕਾ ਚਲਿਆ ਇਕ ਵਲਿ ਬਾਬਾ ਨਨਕ
 ਹਕਿ ਰਾਸਤੀ ਕੀ ਗੁਫਤ ਸੁਣੀ ਦੋਹੀ ਸਚੁ ਸਬਦ ਉਪਰੇ ਨਿਬੜਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰ
 ਕਦਾ ਬਾਬੇ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀਤਾ ਹਿੰਦੂ ਹਿੰਦੂ ਕਰ ਖਲਾਹੈ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਹੋਏ ਖੜੇ ਤੇ ਚਾਹੇ ਮਜਹਬ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਗਹਿ ਉਪਰਿ ਕਾਮਲ ਕੀ
 ਤੇ ਅਰਬੁ ਹਮਣ ਖੜੀ ਏਸ ਸੁਦ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕਤੇਬ ਉਪਰ ਚਾਹੇ ਮਜਹ
 ਬ ਚਲਨ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕਉ ਰਦੇ ਨਾਂਹੀ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਜਬਾਨੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭਿ
 ਸਿਰਦਾਰ ਹੈਨ ਪਾਟਿ ਵਧਿ ਕੇਈ ਨਾਂਹੀ ਜਿਸਈ ਮਾਂਨ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਖੜਾ ਹੈ

ਤਿਸਕਉਚਿਤੀਈਮਾਨਪਾਰਬੁਧਸਲਾਤਕਰੇਗਾਦਰਗਾਹਰਬਦੀਜਾਤਿਸ
 ਫਾਤਮਜਹਬਕੇਈਪੁਛੀਦਾਨਹੀਨੇਕੀਬਦੀਪੁਛੀਐਫੀਪਾਤਿਸਹਉਮਰਾ
 ਓਕਾਜੀਮਫਤੀਮਲਾਇਨਬੇਲੇਹਮਦਾਲਤਿਕਹਿਸਾਧੁਪੁਛੀਐਫੀਜੇ
 ਤੁਮਹੁਦਰਸਨਰਬਦਾਲੇਕਠਿਕਿਸਕਉਹਕਿਪਹੁਤਾਇਨਾਐਫੀਜੇ
 ਲਨਹੀਕੀਤਾਤਿਨੇਕੇਹਠਿਦੇਜਕਹਾਈਐਅੰਦਰਿਪਏਸੁਧਦੇਹਨਾਐਫੀਜੇ
 ਹਤੇਬਹਕਰਦੇਹੈਨਅਰਕਬੁਲਕਾਈਨਹੀਪਉਦੀਜਾਇਤਨੀਲਾਹੀਤਿਕਾ
 ਬੇਨਨਕਜੀਆਖੀਤੰਮਲਾਂਸੀਵਣਗੁਸਾਕਰਕੇਅਵਜਕੀਤਾਤੁਠੇਕਲਾ
 ਮਰਬਦੇਲਗਾਪੜਨਿ ਸੁਆਲਮਲਾਂਜੀਵਣਸੁਰਾ

॥ਹਮਦਸਨਾਈਰਬਨੇਦੇਇਮਨਬੀਰਸੁਲਾਐਇਮਚਾਰੇਯਾਰੇਹੈਨਪੜਿ
 ਕਲਮਾ ਪਏਕਬੂਲਾਲਿਖਿਆਧੂਰਦਰਗਾਹਦੇਇਕੋਪਕਅਲਾਹਿ॥
 ਉਪਠਿਕਲਮਾਨਬੀਦਾਪੜਿਆਹੋਇਪਕਅਉਰਾਹਿਇਨਰਾਫੀਲਫਟੇ
 ਸਤਾਜਦਿਫੁਕੇਸੀਕਰਨਾਇ॥ਤਿਸਰੇਜਮਹਮਰਿਤੇਹੜੇਪਉਸੀਹੁਲਕਹਾ
 ਇ॥ਉਡਸੀਦੁਨੀਆਐਤੁਭਾਤੁਜਿਉਪੇਵੇਦੀਕੁਪਾਹਿ॥ਤਪਸਨਿਜਿਮੀ
 ਅਸਮਾਨਦੁਇਰੁਹਖਾਸਨਿਫਤੇਤਾਹਿ॥ਤਦਿਕਾਜੀਹੋਸੀਆਪਰਬਮੁਫ
 ਤੀਨਬੀਰਸੁਲਾ॥ਪੁਛਿਸਨਿਖੇਲਕਿਤਾਬਨੇਨੇਕਬਦਾਂਸਭੁਭੂਲਾ॥ਸਭਿ
 ਸਭਿਪੁਛੀਸਨਿਉਮਤੀਜਿਨਕੀਏਸਬਾਬਾਅਜਾਬਾ॥ਹਜਰਤਿਕਾਫੁ
 ਰਫਾਇਆਲਿਖਿਆਦਿਚਕਿਤਾਬਾਤਿਸਰੇਜਮਹਮਰਿਤੇਹੜੇਹੋਸਨਿ
 ਸੇਈਖਰਾਬਾ॥ਜੇਭਿਤੀਬਾਂਗਨਜਾਗਦੇਸੁਤੇਪਏਨਪਾਕਾ॥ਮਤੜਿਬੀਏ
 ਰਬਦੇਦਰਤੇਮਿਲੀਤਲਚਾ॥ਬੇਨਿਮੰਜਤੇਸੰਗਭਲੇਜੇਰਹਦੇਗਤੀਜਾ
 ਗਾ॥ਇਕਰਨਿਅਲਹਿਦੀਬੀਦਗੀਵਡੇਤਿਨੜੇਭਾਗਾ॥ਹਠਿਪੁਲੀ
 ਤੀਕਾਫਰਾਪਉਅਉਰਤਿਨਾਲਿਮੁਹਾਬਾ॥ਓਇਵੇਲਾਵਖਤਨਜਦਦੇ
 ਨਕਿਛੁਉਮਰਿਖਿਤਾਬਾਦੇਜਕਸਰਦੇਪਾਈਐਤਨਤੇਸਹਨਿਅਜਾਬ
 ॥ਅਰਜਾਈਲਫਟੇਸਤਾਅਖਰਕਰੇਖਰਾਬਾ॥ਸੁਰਸਰਾਬਹਰਾਮਹੈਬੋ
 ਜਾਭੀਗੁਨਾਹਾਜੀਵਣਸਾਮਤਿਨਫਸਦੀਪਾਸਨਿਕਲੇਸਜਾਏ॥

॥ਜਦਾਬਾਬਾਨਕ ਸੁਰਾ ਕੀਤਾ॥

॥ਹਮਦਸਨਾਈਰਬਨੇਦਾਹਿਦਿਲੋਸੰਗੀਕਾ॥ਅਵਤਾਰਪੇਕਿਬਰਾਇਕ
 ਸਕਿਆਨਕਰਤਹਕੀਕਾ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਹਆਲਮਾਕਾਨਹੈਵਾਨਨ

ਬਤਾਵਾਹਿਦਿਲਾਸਗੀਕੁਰੀਨਤੁਮਖਹਮਲੁਹਿਜਾਪਾਵਾਹਿਦਿਲਾਸ
 ਠੀਕਹੈਇਕਕਾਦਰਪਾਕਅਲਾਹਿ। ਕੁਦਰਤਿਲਖਰਸੁਲਹੈਨਿਸਚੁਦਰਗਾਹ
 ਪਾਨਨਗਾਹ। ਕਲਾਇਕਖਦਾਇਕੁਦਰਤਿਕਈਰਸੁਲਾਜੀਵਨੀਅਤਿ
 ਰਸਕਰਦਰਗਾਹਿਪਵਾਹਿਕਬੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਦਰਦਰਗਾਹਏਏਏਏਏ
 ਇਹੋਇਹੋਅਨਹੋਇਗਜੇਹੋਆਬੀਆਫਨਾਹਿ। ਇਸਰਾਫੀਲਫਰੇਸ
 ਤਜਦਿਫੁਕੋਸੀਕਰਨਾਇ। ਜਿਮੀਅਸਮਾਂਨਇਉਤਸਨਿਉਪੇਏਪ ਏ
 ਕਪਾਹਿ। ਭਫਤਕਿਈਨਰਬਦੋਜੇਏਪਾਸਕਿਤਾਬਾਯਾਰਨਕੋਈਅ
 ਲਹਿਦਾਜੇਕਰੇਸੁਆਲਸਥਾਬਾਵਾਹਿਦਿਲਾਸਗੀਕਹੈਕਾਜੀਭਫਤੀਅ
 ਪਿਆਪੇਏਲਕਿਤਾਬਨੇਆਪੇਕਰੇਹਿਸਾਬਾਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾ
 ਦੇਇ ਸਜਾਈਆਪਿ। ਇਕੋਇਕਖਦਾਇਹੋਜਿਸਦਾਮਾਇਨਬਾਪਾਚੰਦੀ
 ਧੋਏਸੁਨਿਆਰਜਿਉਏਏਖਰਮਿਲਾਇ। ਸਿਕਾਸਚੁਰਲਾਇਕੋਏਏਕੋਏ
 ਜਲਾਇ। ਚੰਦੀਚਾਨ੍ਹਜਲਾਇਸੀਆਪਸੁਨਿਆਰਬਾ। ਏਏਬੀਸਨ
 ਖਕੜੀਕਾਇਖੁਖਰੇਕੁਤਬਾ। ਜਰਬਲਗਸਨਖਰਿਆਪਠਿਏਏਕਿਤੇ
 ਨਕਿਮਾਸਾਹਿਬਾਏਏਖਰਖਸੀਸਿਏਸਰਾਫਦੁਆਖਰੇਖਜਾਨੇਪਉਸਨੀ
 ਏਏਦਿਚ ਨਗਲਾਏਏਮਿਲਸਨਿਖਕਨਲਖਾਸੀਜਾਇਫਦਾਲਾ।
 ਨਨਕਾਮਾਖੀਜੀਵਨਮੁਖਤੇਸਚੁਅਲਾਇ। ਰੋਜਮਹਸਰਫੇਹਰੇਪਉ
 ਸੀਗੁਲਕਹਾਏਹੋਸੀਕਿਆਮਤਦੁਨੀਪਠਿਅੰਤਨਓਕੁਕਤਾਹਿ।
 ਤਦਿਕਾਜੀਭਫਤੀਕੋਨਹੀਕਾਜੀਆਪਅਲਾਹਿ। ਗੋਰਹਿਸਾਬਨਹੋਸੀ
 ਆਰਬਾਨੀਦਰਗਾਹਿ। ਤੁਲਬਾਪਉਸਨਾਮਕੀਆਕੀਤੇਜਿਨਗੁਨਹਾ।
 ਓਇਉਸਨੇਦੋਜਕਹਾਵੀ। ਮੇਗਲਸੰਗਲੁਰੇਇਸਿਆਹਿ। ਨੇਕਾਅਮ
 ਲਾਵਲਕੇਏਖਸਨਪਾਕਅਉਹਾਹਿ। ਅਮਦਾਮਲੀਬਦਮਾਂਮਲੀਸੋਹੋਸਨ
 ਅੰਤੁਨਹਾ। ਅਮਲੀਸੋਫੀਉਤ੍ਰਿਦਿਹਿਮਿਲਿਕਰਿਸਨਿਬੈਠਸਲਾਹਿ।
 ਰੇਠਨਹੋਸੀਪਸੋਕੋਇਕਹੋਸੀਅਲਹੰਗੁਆਹਿ। ਅਮਰਹਯਾਤੀਭਿਸ
 ਭਿਵਿਚਪਾਨਸਚੁਅਲਾਹਾ। ਫੁਟਸਨਸੇਈਨਨਕਮੁਰਸਨਸਿਨਪਨ
 ਹਿ। ਘਦੀਸਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਕਹੈਵਲਮੁਸਕਲਜੇਹੋਏ
 ਤਮੁਸਲਮਾਨਕਹੈਵਲਮੁਸਕਲਜੇਹੋਏ। ਅਲੀਅਉਲਦੀਨਕਰਿਮਿਠਮੁਸਲਮਾਨ
 ਮਾਨਮੁਸਾਏ। ਰਬਕੀਰਜਾਇਮੰਨੈਸਿਰਉਪਰਿਕਰਿਤਾਮੰਨੈਆਪਗਵਾ

ਏਹੋਇਸਲਮਦੀਨਮੁਹਾਇਮਰਣਜੀਵਣਕਾਭਰਮਚੁਕਾਏ। ਨਨਕਸ
 ਰਬਜੀਅਮਿਹਰਮਤਹੋਏਤਾਂਮਸਲਮਾਂਨਕਹਾਏ॥ ਆਇਤੁ॥
 ਮਿਹਰਮਸੀਤਸਿਦਕਮੁਸਲਹਕੁਹਲਾਲਕੁਠਾਨਿ॥ ਸਰਮਸੁਨਤਿਸੀਲੁ
 ਭੋਜਹੋਰਮੁਸਲਮਾਂਣਾ॥ ਕਰਣੀਕਾਬਾਸਚੁਪਿਰਕਲਮਾਂਕਰਮਾਨਿਮਾਂਜੁ॥
 ਤਸਬੀਸਤਿਸਭਾਦਸੀਨਾਨਕਵੇਲਾਜਾਤੁਸਲਮਾਂਨਮੁਸਾਏਆਪਾ॥
 ਸਿਦਕਸਬਰੀਕਲਮੇਪਕਾ॥ ਖੜੀਨਏਰੇ॥ ਜੀਨਚਾਇਸਿਮੁਸਲਮਾਂਨ
 ਉਸਤੋਕਉਜਾਇ॥ ਸੂਰਾ॥ ॥ਹਕਿਪਗਇਅਨਨਕਉਸ
 ਸੁਅਰਉਸਗਾਇ॥ ਗੁਰਪੀਰਹਮਤੰਭਰੇਜਾਮੁਰਦਾਫਨਖਾਇ॥ ਗਲੀਭਿ
 ਸਤਿਨ ਜਾਈਐਭੂਟੇਸਚੁਕਮਾਇ॥ ਮਰਣਪਾਹਿਰਮਮੁਰ ਹੋਇ
 ਹਲਾਲਨਜਾਇ॥ ਨਨਕਗਲੀਭੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੈਪਾਇ॥ ਸੂਰਾ॥
 ਸਿਨਸਚਿਪਛਾਇਆਪਉਸਨੇਭਿਸਤੀਜਾਇ॥ ਹਕਹਲਾਲੀਖਾਵਣਾ
 ਸਚੁਤਿਨਰੇਭਾਇ॥ ਜੇਰਨਕੀਜੇਕਿਸੀਪਰਿਉਤਮਾਥਿਮਨਕੋਇ॥ ਹਿਦੁ
 ਮੁਸਲਮਾਂਨਨੇਦੁਹਾਨਸੀਹਤਿਹੋਇ॥ ਨਹੀਤ੍ਰਿਹਿਦੁਆ॥ ॥
 ॥ਵਇਅਕਪਾਹਿਸਿਤੋਖਸੂਤਾ॥ ਜਤਗੀਢੀਸਤਿਵਟਾ॥ ਏਹੁਜਨੇਉਜੀਅ
 ਕਾਹਈਤਾਪਾਏਘਤਿ॥ ਨਾਏਹੁਤੈਨਮਲਲਭੈਨਇਹੁਜਲੈਨਜਾਇ॥
 ॥ਧੰਨਸੁਮਾਣਸਨਾਨਕਾਜੇਗਲਚਲੇਪਾਇ॥ ਹਦੀਸਮ॥ ॥
 ਚਉਕਤ੍ਰਿਮੁਲਅਣਾਇਆਬਹਿਚਉਕੋਪਾਇਆ॥ ਸਿਖਕਿਨਚੜਾ
 ਈਆਗੁਰਬ੍ਰਹਮਣਈਅਭਿਹੁਮਾਭਿਹੁਸੁਪਾਇਆ॥ ਵੇਤਗਾਗਾਇ
 ਆ॥ ਆਇਤੁ॥ ॥ਲਖਚੇਰੀਅਲਖਜਾਠੀਅਲਖਕੜੀਆ
 ਲਖਗਾਲ॥ ਲਖਠਰੀਆਪਹਿਨਸੀਆਗਤੁਦਿਨਸਜੀਆ॥ ਲ
 ॥ਤਗਲਮੁਹੁਕਤੀਐਥਾਮਣਵਟੇਆਇ॥ ਕਹਬਕਰਾਠੀਨਖਾਇ
 ਆਸਭੁਕੇਆਖੇਪਾਇ॥ ਹੋਇਪੁਰਾਣਾਸੁਟੀਐਭੀਫਿਰਪਾਈਐਹੋ
 ਗਾਨਨਕਤਗਨਤੁਵਣੀਜੇਤਗੋਹੋਏਜੋਗਾਨਾਇਸੰਨੀਐਪਤਉਪਜੇ
 ਸਾਲਾਹੀਸਚਾਸੂਤਾ॥ ਦਰਗਹਮੰਦਰਪਾਈਐਤਗਨਤੁਵਸਪੂਤਾ॥
 ॥ਤਗੁਨਇਦਰੀਤਗਨਨਗੀ॥ ਭੁਲਕੇਬੁਕਪਵੈਨਿਤਦਾੜੀ॥ ਤਗੁਨਪੇ
 ਗੀਤਗੁਨਹਥੀ॥ ਤਗੁਨਜਿਹਵਾਤਗੁਨਅਖੀ॥ ਵਿਤਗਾਆਪੇਵਡੈ॥
 ਵਟਧਾਗੇਅਵਰਾਘਤੈ॥ ਲੈਭਾੜਕਰੇਵੀਆਹਿ॥ ਕਢਿਕਾਗਲਦ

ਸੇ ਰਾਹੁ। ਸੁਣਵੇਖਹੁਲਕਾ ਏਹੁਦਿਨਾਣੁ ਅਨ ਅਧਾਨਾਉ ਸੁਜਾ
 ਨਾ ਜੇਸੇਹਾਕਾਪਮਹਾਏ ਪਰਮੇਹ ਪਤਰੀਦੇਹਾ ਅਗੈਵਸਤੁਸਿਵਾਂਣ
 ਟੀਮੇਪਤਰੀਚੇਰਕਰੇ। ਵਛੀਅਹਿਹਥ ਵਿਲਾਲਕੈਮੁਣਸਠੀ
 ਏਹੁਕਰੇਇ। ਨਾਨਕਅਗੈਸੇਸਿਦੈ ਜਿਥਟੇਪਾਲੇ ਦੇਇ। ਤੁਗ
 ਨਹਿਦੁਪਾਇਅਤਗੁਨਮੁਸਲਮਾਨਾਵੈਫੁਲੇਰਾਹਿਤੇਗਾਲਬਰਾਇਅ
 ਸੈਤਾਨਹਿਦੁਸੀਗਲਸਤਦਾਤਿਸਕਾਭਉਨਹੀਕੋਇ। ਭਾਵੈਬੈਠੇਚਉਕ
 ਵਿਚਭਾਵੈਬਾਹਰਹੋਇ। ਹਿਦੁਬਧਸੁਤਸਿਉਤਿਨਕਉਫੁਟਨਅਸਾਨਤਿ
 ਕਲਸੀਗਲਸਰੇਦਾਫੁਟੇਨਮੁਸਲਮਾਨਾਕਿਧੀਜਿਉਦਰੀਯਾਦੀਦੀਨਕਿ
 ਨਾਏਦੇਇ। ਆਪੇਆਪਦੇਦੀਨਵਿਚਬਧੇਦਿਸਨਦੇਇ। ਹਿਦੁਬਧਨਜੇਕਟੇ
 ਕੇਇਨਸਕੋਹੋਨਾਬਧਨਕਟੇਤੁਰਕਜੇਮਾਰਨਪਿਤ੍ਰਅਧੈਨਾਬਧਨਚੇਗਾ
 ਸੁਤਦਾਤੁਟੇਪਾਈਅੇਹੋਰਾਜੇਬਧਨਤੁਟੇਤੁਰਕਦਾਤਾਕਾਫਰਹੋਇਨਕੇਰਾ
 ਕਰਮੀਬਧੇਜੇਮੁਣਮਰਿਮਰਿਫਿਰਫਿਰਿਅਵਹਿਜਾਹਿ। ਖਲੇਬਧਨਜੇ
 ਮਰਣਫਿਰਿਜਨਮਨਮਰਨਤਹਿ। ਸੁੰਨਤਹਿਦੁਤੁਰਕਦੀਕਾਨੇਸੁਣੀ
 ਅੇਦੇਇ। ਸਿਨਤਬਾਬੁਜੀਵਣਾਹਿਦੁਤੁਰਕਨਕੋਇ। ਆਲਤਕਟੀਅੇ
 ਤੁਰਕਦੀਹਿਦੁਗੋਸਫਿਦਾਇ। ਜਰਬਲਗਵਹਿਆਪਣੀਨਿਅਾਰਹਿ
 ਆਖਦਾਇ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਇਦਰਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ। ਫੈਲਫ
 ਕਰਜਹਨਵਿਚ ਹਿਦੁਤੁਰਕਕਹਾਇ। ਕਲਜਗਵਿਚਮਨਸੁਖਹੈਨ ਹਿ
 ਦੁਮੁਸਲਮਾਨਤੀਜਾਦੀਨਚਲਾਇ। ਮੁਸਕਲਬੀਅਾਅਸਾਨਾ ३ ॥
 ਸੁਆਲੁਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀ ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੁਣਨਾਨਕਦਰਦੇ
 ਸਾਅੇਬੇਕਲਮੇਪਾਕਜੇਸੇਅਲਹਦੇਦਰਦੇਸਾਅਵਲਨਾਇਖਦਾਇਦ
 ਦੇਇਮਨਬੀਰਸੁਲਾਨਾਨਕਕਲਮਾਯਾਵਕਠਿਦਰਗਹਿਪਵੈਕਬਲਲਿ
 ਖੁਆਵਰਦਰਗਾਹਦੇਹਿਕਸਬਾਬੁਨਕੋਇ। ਕਹੇਮਹੀਮਦਉਮਤੀਕ
 ਲਮਾਪਾਕਬੁਗੋਇ। ਸਾਹਿਬਕਾਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ
 ਦੇਜਕਜਲਦੇਨਪਟਨਜੇਪੜਦੇਕਲਮਾਪਾਕਾਤੀਹੋਰੇਜੇਰਖਣਪੰਜੇਵ
 ਖਤਨਿਮਜਾਭਿਸਤਿਤਿਨਕੋਰੇਜੜੀਲਥੇਸਭਅਜਾਬਾਅਤੁਸਦੇਜਕ
 ਹਾਵੀਅੇਕਾਫਰਨਿਤਿਜਲਨਿ। ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਲਮੀਜੇਖਕੁਸੰਗਮਿਲਨ
 ਕਾਇਮਹੋਇਕਿਅਮੀਤੀਵਤਨਿਅਵਣਜਾਨਾਰੁਕਨਲੁਕੁਹਅਮਾਨ

ਤੀਜੇ ਸਾਬਤਿ ਰਖੇਈ ਮੰਨਾ ਜਦਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰ ਸੁਣਹੁ ਕੈਸੀ ਰੁ
 ਕਨਦੀਨ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਜਿਨਾਈ ਮੰਨ ਸਲਾਮਤੀ ਸੈ ਦਰਗਾਹ ਪਾਇ
 ਨਰਾਹਾ ਅਵਲ ਨਾਇਖ ਦਾਇਦਾ ਕੇਤੇ ਨਬੀ ਰਸੁਲਾ ਰੁਕਨ ਲਨੀ ਅਤਿ ਰ
 ਸਕਰ ਦਰਗਾਹਿ ਪਵੈ ਕੁਲੁ ਫਿਰੀਖਾ ਦਰਖਦਾਇ ਦੇਹਿਕ ਸਬਾਸੁ ਨਕੋਇ
 ਵਜੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿਕੇ ਵੇਰਾਇਖਾਇ ਵੇਇ ਇਕ ਦਰਦਤਿ ਲਖਿਕ ਰਿਲਖ
 ਹੁਲਖ ਅਸੀਖਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤਿਨ ਪਵੈ ਸਾਹਿਬ ਮਗਮਾਇ ਅੰਤਾ ਆਇ
 ਮਹਵਾਸ ਰਜਿਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬੰਦੇ ਦੇਇ ਦੁਹਿਥੀਉ ਪਜੀ ਮੇਦਨੀ ਜੀਆ
 ਜੀਤ ਅਲੋਇ ਲੈ ਪੈਕੇ ਬਰੀ ਆਇਆ ਇਸਦੁਨੀ ਆਵੇ ਮਾਹਿ ਨਾਉ ਮਹਿਮ
 ਦਮਸਫਾਹੇ ਆਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਫਿਰੀ ਮਸਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਸੋਧਹਿਕ ਸਬਾਸੁ ਨ
 ਕੋਇ ਦਾਹਿ ਦਿਲਾਸ ਹੀ ਕਹੈ ਵਜਾਹੇ ਆਨਹੋਇ ਫੁਫਸ ਚਹੁਉਦਹ ਤਬ
 ਕਫਿਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹਿਖਦਾਇ ਸੁਣਾਸਿ ਅਵਾਜਾ ਜਰਸਦਾ ਗੈਬੀ ਪ੍ਰਦੇ ਮਾਹਿ
 ਪਰਦੇ ਅੰਦਰਿ ਨੁਰਹੈ ਬਿਅੰਤ ਆਫਤਾਬ ਮਹਤਾਬ ਨਾਹਿਨ ਮੁਨਾਬਦਾ
 ਨਹੀਜਾਤਿ ਸਫਾਤ ਕਿਤਾਬ ਫਿਰ ਸੋਧਿਆ ਸਮੰਦਰਿ ਆਪਣਾ ਆਪੇਆ
 ਪਿਖਦਾਇ ਪਾਕ ਪਤ੍ਰਿਕ ਸੁਕਲ ਮਾਹਿਕ ਸਿਦਾ ਮਹਿਮਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇ
 ਹੋਆ ਮਸਕੁਖਦਾਇਦਾ ਹੋਆ ਤੁਲ ਅਲਹਿ ਅਲਹਿ ਬੇਨਬੁਨਹੈ ਬੇਚਰੁ
 ਨਕਹਾਇ ਅਲਹਿ ਆਸਕ ਸਚਦਾ ਹੋਰ ਮਸਕਨ ਕੋਇ ਰਹਿਦਾ ਬੇਪਰ
 ਵਾਹੁਹੈ ਇਕੋ ਕਰਤਾਸੇਇ ਹਿਕਿ ਵਿਹਾਰੇ ਜਾਇ ਆਸਬ ਮੈਰਾਜੇ ਮਾਹਿਅ
 ਨਿਵਿਚਖਦੀ ਵਿਚਾਰੀ ਅਸਮੇਰੇ ਤੁਲਕੇ ਨਾਹਿ ਅੰਦਰਿ ਸਬ ਮੈਰਾਜੇ ਦੇਕੀ
 ਭੀ ਅਸੁਖਦੀ ਬਿਕਾਰਾ ਅਜਰਾਈਲੁ ਦਿਖਾਈ ਅਨਿਕ ਦਰਤਿ ਸੁਤਰਿ
 ਕਤਾਰਾ ਹਿਕ ਸੁ ਹਿਕ ਸੁਤਰਿ ਪਰਿ ਬੈਬੈ ਹੋਸ ਦੁਕਹਿਕ ਹਿਕ ਹੋਸ
 ਰਵਾਣ ਸੀਗ ਪਉਦੀ ਜਾਦੀ ਕੁਕ ਅਵਲ ਆਖਰ ਦੇਖ ਕੋਰਿਹੋਇ ਗਹਿਆ
 ਹੋਰਾਨਾ ਕਦੀ ਗਹਿਨ ਖੁਲਾਈ ਚੁਕੇ ਸਾਨ ਅਸਾਨਾ ਪੁਛਿਓ ਸਜਬ ਰਾਈਲੁ
 ਨਕਦਿਖੁਲੇ ਗਾਰਾਹਾ ਜਬ ਰਾਈਲੁ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈਨ ਬਿਅੰਤਿ ਅਬਾਹਿ
 ਹਉਬੀ ਪੇਦਿਨਹੋਇਆ ਮਗਹੀ ਦੇਖੇਲੁ ਆਮਦ ਰਫਤ ਕਦੀ ਮਹਿਕਦੀ
 ਨਰਹਦੇ ਮੇਲੁ ਆਖਿਆ ਜਬ ਰਾਈਲੁ ਤਬ ਖੇਲੁ ਸਦੈਕ ਦੇਖਾਇਕ ਨੀਤਿ
 ਸੁਤਰ ਕਤਾਰੇ ਸਚਨਾਨਕ ਕਹੈ ਬਿਬੇਕ ਫਿਰੇ ਸੋਧੇਲੁ ਸਿਦਕ ਹਿਕ ਅੰ
 ਤੇਭਰੇ ਮਿਆਨਾ ਗੈਬ ਅਜਗੈਬੀ ਤਿਲ ਸਮਾਤਿ ਕਰਤੇ ਰਚੀ ਚਉਗਾਨਾ।

ਠਿਕਾਨਿਠਾਸਅੰਤਫੇਰਕੇਹੋਅੰਧਗੁਬਾਗਾਚਨਦਯੋਗਿਓਇਨਿਵਿਚ
 ਟਸਦੇਤਬਕਅਪਾਹਾਹਿਕਸੇਹਿਕਸੇਤਬਕਵਿਚਕਈਅਸਿਖਅਉਤਾਡਾ
 ਕਈਮਹਿਮਦਮੁਜਤਫਕਫ਼ਅੰਤਨਪਾਠਾਵਾਪੁਛਮਹਿਮਦਮੁਸਤਫਇ
 ਬੈਪੇਕੀਬਰਕੋਇਆਮੇਕਹੋਇਪੇਕੀਬਰਕਈਅਸਿਖਲੋਇਠਿਠਸਸਪ
 ਤੇਪਾਤਾਲਫੇਰਫੇਰਕੇਹੋਅੰਧਗੁਬਾਗਾਚਨਦਯੋਗਿਓਇਨਿਵਿਚ
 ਸੁਲਖਵਾਸਾਫਿਠਿਆਖਿਓਸੁਮੁਹਕਲਾਮਾਇਹੁਵਾਹੁਦਿਲਾਸਰੀਕਾਅਸਿ
 ਖਅਉਤਾਡਪੇਕੀਬਰਕਿਸੇਨਲਿਪੀਲੀਕਾਕਿਤੇਨਰਮਹਿਮਦੀਠਿਠੇਨਬੀ
 ਰਸੁਲਾਨਨਕਕੁਵਰਤਿਦੇਖਿਕਰਿਖਦੀਗਈਸਭੁਠੁਲਾਅਲਹਵਾਲੀਦ
 ਰਗਾਹਦਾਅੰਤਨਪਾਠਾਵਾਕਈਅਸਿਖਤਬਕਕਰਿਬਿਅੰਤਬੇਸਮਾ
 ਰਾਇਕੋਦਰਦਰਗਾਹਾਇਕਾਇਕੋਪਾਕਖਦਾਇਦੁਜੀਕਵਚਤਿਸਾਜਿਕੋਹੈ
 ਆਬੇਪਰਵਾਹਾਇਕੋਆਸਕਆਪਹੈਹੋਰਮਸੁਕਨਹੋਇਕੁਦਰਤਿਕਈਮ
 ਸੁਕਹੈਦਾਵਕਰਦੇਸੋਇਸਾਹਿਬਕਿਸੇਨਦੇਖਆਸਕੁਕਦਰਤਿਨੇਲਪਟ
 ਇਕਦਰਤਿਅੰਤਨਪਾਵਨੀਫਿਰਫਿਰਧਕੇਖਾਹੀਓਤੇਲਖਪੇਕੀਬਰਮਰਿ
 ਫਿਠਿਹੋਇਖਕਾਖਕੁਤੇਫਿਰਓਪਜਹਿਕਈਅਸਿਖਲਾਖਜਿਤਦਰਲਖ
 ਮਹਿਮਦਾਲਖਬੁਹਮੋਬਿਸਨਮਹੋਸਾਲਖਲਖਰਾਮਵਡੀਗੀਅਹਿਲਖਰਾ
 ਵਣਲਖਵੇਸਾਲਖਲਖਉਬੈਜਤੀਹੋਨਿਸਤੀਅਤੇਸਿਨਿਆਸਾਲਖਲ
 ਖਉਬੈਗੋਰਖਾਲਖਲਖਨਥਾਨਾਖਿਲਖਲਖਉਬੈਆਸਨਗੁਰਚੇਲੋਰ
 ਹੁਰਾਸਾਲਖਲਖਦੇਵੀਦੇਵਤੇਲਖਦੋਨਲਖਨਿਵਾਸਾਲਖਪੀਰਪੇਕੀਬਰ
 ਅਉਲੀਏਲਖਕਾਜੀਮਲਾਸੇਖਾਕਿਸੇਸਾਤਨਆਈਆਬਿਨਸਤਿਗੁਰਕੇ
 ਓਪਦੇਸਾਸਾਧਿਕਸਿਧਅਗਣਤੁਹੈਕੋਤੇਲਖਅਪਾਠਾਕਿਤਰ੍ਹਿਆਅਪ
 ਵਿਤਪੈਬਿਨਸਤਿਗੁਰਕੇਸਬਦਬੀਚਾਰਸਿਰਨਾਥਕੋਇਕਨਾਸੁਤਿਨਾਮ
 ਕਰਤਾਰਨਨਕਤਕੀਕੀਮਤਿਨਪਟੇਬੈਅੰਤਬੇਸਮਾਗਾਲਖਲਖਧਰਨੀ
 ਅਕਾਸਹੈਨਿਪੁਰੀਆਲਖਅਨੰਤਾਲਖਲਖਕੁਰਮਮਫਿਰਫਿਰਲਖਲ
 ਖਭਏਬੈਗਾਹਾਲਖਲਖਉਬੈਨਰਸਿਪਬਵਨਲਖਅਲਖਾਗਮਓਰ
 ਸਨਅਗਨਤਿਬੋਧਿਕਲਿਕੀਲਖਆਵਣਜਾਣਹੁਕਮਵਿਚਕਰਤੇਅਖ
 ਫਰਕਾਕੇਤਰ੍ਹਿਆਵਤਾਰਲਖਬੀਤੇਅੰਤਨਪਾਠਾਕਿਤਹੋਈਅਉਮਤੀਕ
 ਫੁਅੰਤਨਪਾਠਾਵਾਗਲਖਪੀਰਪੇਕੀਬਰਅਉਲੀਏਗਉਸਕੁਤਬਲਖਪੀ

ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਚੋਣੋਂ ਵਿਸਨ ਖੜੇ ਸਹੀਰਾ ਨਨਕ ਸਚ ਘਾਤਿ ਸਾਹਿਬ
 ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਦਰ ਬੇਪਰਵਾਹਾ ਬਰਹਮੇਆ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੜੇ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹ ਹਿਮ ਖਚਰਾ ਬਿਸਨ ਕਿਸਨ ਕਈ ਬਪੜੇ ਹੁਕਮੀ ਧਰ
 ਰਿਅਉਤਰਾ ਸਿਟੁਕਾਰਨ ਦਰਿਖੜੇ ਦੇਟੀ ਦੇਟਾ ਮਸੀਖਾ ਅਪੁਰੇ ਹੋਟ ਹਿਊਰ
 ਮਹਿਸਿਰ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ਿਦਾ ਤਰਫ਼ ਤਰਫ਼ ਸੇਧੀ ਅਸੇਧੇ ਚਾਰੇ ਬੇਦਾ ਸੇਧੀ ਨਉਖੀ
 ਰੂਪ ਬਟੀ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੋਇਓ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹਿਰੇ ਹਾਹ ਵੁਇ ਹਿੰਦੂ ਮਸਲਮਾਨ ਦਾ
 ਵੇਓ ਤੇਲ ਕੁਮਰੈ ਰਹਿ ਆਖਦਾ ਇਮਾਨਾ ਨਨਕ ਦਾ ਵਾਛਾ ਭਿਆਜਗਾ ਵਿਚਟ
 ਰਤੇ ਖੋਰਾ ਨਕਾਹੁ ਸੇਦੋ ਸਤੀ ਨਕਾਹੁ ਸੇਬੈਰਾ ਨਨਕ ਆਖੈ ਕੁਨਵੀ ਸਚੇ ਸੁ
 ਟੇਜ਼ ਦਾ ਬਾਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ ਦੁਨੀ ਦੇ ਜਕ ਜੇ
 ਸਕਨ ਸੇਕਿਉ ਕਰਿ ਕਲ ਮੇਪਕਾ ਮਕਰੂਨੀ ਹੋਰੇ ਜੜੇ ਪੰਜ ਨਿਮਾਂ ਜਤ ਲਾਕਾਲੁ
 ਕਮਾਂ ਘਾਹਿ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਹਿਅੰਜਾਬਾ ਜੋਰਾ ਹਮੇਤਾ ਨੀਗੁ ਮਥੀਏ ਸੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਂ ਜਾ ਆਤ ਸੇਦੋ ਜਕ ਹਾਟੀ ਮੇਪਾਇਆ ਤਿਨ ਨਸੀਬਾ
 ਉਸਤਿਹਲ ਲੀਖਾ ਵਣਾ ਕੀਤਾ ਨਿਨ ਪਲੀਤਾ ਮਸਲਮਾਨ ਮਸਲਮੀ ਜੇਜੁ
 ਸੇਵਿਚਿ ਮਗਨਿ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਅਾ ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਧਰਨਿ ਨਨਕ ਆ
 ਖੀਰ ਕੁਨਵੀ ਨਕਲ ਨਾ ਸਚੁ ਪਛਾਣਾ ਇਕੋ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਜੇਸਾ ਬਤਰ ਖੇਈ
 ਸਾਨਾ ਮਸਲਮਾਨ ਖਦਾਇ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖਣ ਰਾਮਾ ਦੁਹਾਦਾ ਵਪਕਤ੍ਰਿ ਆਗਾ
 ਲਬਤੁਇਆ ਸੇਤਾਨ ਹਿੰਦੂ ਮਗਤਿ ਨਿਰਮਲੀ ਮਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕਾ ਅਮਲਉ
 ਪਹਿਨਿ ਬੜੇ ਸਹੇ ਨਿਮਾਂ ਖਕਾ ਅਰਬਾਨ ਸਰਮੇਲ ਕੇਜ ਸੇਰ ਚੇਖਦਾਇ
 ਆਪੇ ਚਾਚਿ ਨਿਵਾਜਦਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਫਨਾਹਿ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚੇ
 ਬੇਪਰਵਾਹਾ ਨਨਕ ਸਾਹਿਬ ਏਕੁ ਪੈ ਹੋਰ ਸੇਤਾਨੀ ਰਹਾ ਸਵਾਲਾਖ ਪੇਕਿਬਰਾਅ
 ਇੰਦੁਨੀ ਮਸਾਹਿਬ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਨਉ ਬਤੀ ਸੋਭੇ ਚਲੇ ਏ ਰਾਹਾ ਮੇਬੋਉਥੇ
 ਇਕ ਪੈ ਬਾਕ ਹੀ ਕੋਇ ਦੁਜਾ ਆਪ ਜਣਾਇ ਕੇ ਗਈ ਸਭ ਹੀ ਹੋਇ ਨੀਚਾ
 ਦੁਨੀ ਚਿਨ ਰੁਨੀ ਚੀਹਾ ਮੇਤਿ ਨੀਚ ਜਿਥੇ ਨੀਚ ਸਮਾਲੀ ਮਨਿ ਉਥੇ ਨਦਰ ਤੇ
 ਹੀ ਬਖਸੀ ਸਾਬਦ ਪੀਰਾ ਮਥੀ ਪਦਰਖਾ ਕਿਸਿ ਬਾਦ ਰਿਜਾਨਾ ਵਾਈ ਦਾਇਆ
 ਰਸ ਸਰੁ ਖੇਲੇ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ਨਿਕੀ ਬਦੀ ਵਖਾਣੀ ਮੇਮਲ ਕਲਮ ਉਤਹੁਜੁ
 ਰਾਮ ਮਲੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਦੁਗ ਜਿਨ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣਿ ਮਚਲੇ ਮੇ
 ਸਕਤ ਨਾਲਾ ਨਨਕ ਤੇ ਮਖਉ ਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਾ ॥ ੫ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨਦੀ

ਨਿਸੁਰਾ॥ ਅਖੇਰੁਕਨਲਨ ਨਕ ਕਹੈਰੁਸਲ ਖਦਾਇ ਜੋਕਈਕਠੇਬੁਢਿ
ਆਈਅਸੇਈਲਹੈਸਜਾਇ॥ ਨਮਾਈਨ ਬਪੜੇਨਭਾਈਨ ਬੀਰਾਜੇਬ
ਦਿਅਮਲਕਮਾਂਦਵੇਦਿਨਗਲੀਜਜੀਰਾਤਿਨ ਉਪਰਮਸਤਫਾ ਭਰਹੀਨਾ
ਹਿਸਫਾਤਾਦੋਜਕਅਤੁਸਪਤੀਅਨਿਤੇਬਹਿਕਰਨਿਨਪਕਾ ਤੇਬਹਪਕ
ਰਨਲਖਵਾਰਪੇਪਵੈਨਕਾ॥ ਏਕ ਬੁਲਾਮਿਲਨਿਸਜਾਈਰੂਹੇਨਪੁਛੀਅੇਭੁਲ
ਅਭੁਲ॥ ॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ ਨਨਕਅਖੇਰੁਕਨਦੀਨਏਕੋ
ਪਕਖੁਦਾਇ॥ ਅਪੇਬੁਰਾਕਮਾਇਦਾਅਪੇਭੁਲਾਕੁਰਾਇ॥ ਅਪੇਬਖਸਮਿ
ਲਾਇਦਾਅਪੇਦੇਇਸਜਾਇ॥ ਇਕੋਇਕਵਰਤਾਇਦਾਹੋਰਕਿਸਨੇਪੁਛੇਜਾ
ਇ॥ ਹੁਕਮਪਛਾਣੇਖਸਮਕਾਮਾਇਅਸੇਪਰਵਾਨਾਨਨਕਤੋਕੇਤਾਕਹੈ
ਇਕੋਰੂਹਅਮਾਨਾਬੇੜੀਜਿਉਦੰਗੀਯਾਦੀਰਹਨਮੁਹਾਨੇਪੀਰਾਬੀਨਨਪੰਡ
ਜਕਤਕੀਬਹੁਤਮੁਰੀਦਾਬਿਪੀਰਾਪੁਛੇਵਿਖੇਲਜਗਾਤੀਏਮੰਗਨਿਮਾਲ
ਜਗਾਤਾਦੇਵੀਆਈਤਿਨਕੁਜਿਨਕਮਾਏਪਾਪਾਬੀਨਨਪਲਦਰੀਆਵ
ਦੇਪਾਤੁਸਾਹਾਪਾਤੁਸਾਹਲੇਪਅਗਣਤੀਮੇਦਨੀਪੁਛਨਸਕੈਅਗਾਹਿਲੀ
ਪੇਸਬਾਈਉਮਤੀਲਖਅਸਿਖਪੁਰਾਅਮਲੀਅਪੇਅਪੁਣੀਕੋਨੇੜੇਕੋ
ਦੁਗਜਿਨੀਨਮੁਧਿਆਇਅਸੇਜਗਟਿਚਪਾਤਿਸਾਹਾਅਮਲੀਅਪੇਅ
ਪਣੀਲੇਖੇਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ਕਟਿਕਗਏਪਰਿਆਪਣੇਪਾਤਿਸਾਹਗਏਅ
ਦਰਿਬਾਰਿ॥ ਚੇਰੀਮਿਲੈਵਿਚਬੀਦੀਏਰਯਈਤਿਗਈਪਰਿਬਾਰਿ॥ ਬਾਜਰ
ਬਾਜਰਵਿਚਉਨਾਮਾਇਲਾਇਬਜਰਾਕਰਨਿਕਿਸੇਬਸਬਾਤੀਏਕਿਸਾਖਾ
ਨੀਜਾਇ॥ ਨਚਨਭੇਰੁਅਤਾਈਅਤਾਫੇਰਸਾਂਗਬਣਾਇ॥ ਵਾਚਨਪੰਡਤਪੇ
ਬੀਅਗੀਤਭੁਗਵਿਤਗਾਇ॥ ਮਲਪੜਨਰਿਸਾਲੜੇਕਰਨਿਸੋਰੇਦਹੁਇ
ਅਪੇਅਪਣੀਕਾਰਬਾਰਲਗੀਸਭੁਜਾਇ॥ ਪੁਰੇਗੁਰਮਖਭੋਜਲਉਲਾਇ
ਚਰਨੀਪਤੀਲੀਪਾਇ॥ ਸੁਣਹੁਨੀਪੁਰਸਲਾਤੁਵਾਲਹੁਨਿਕੀਕਹਾਇ॥ ਖੰ
ਤੁਕੋਲੋਕਿਖੜੀਅਗਿਲੋਹੇਜਿਉਤਪਤਾਇ॥ ਤਲੇਟਹੈਨਦੀਪੁਰਤਦੀਉਥੇ
ਲੇਤਗਿਰਾਇ॥ ਸਰਪਅਨੂਹੇਵਿਚਫਿਰਹਿਜੋਕਟਿਕਟਿਪਾਪੀਆਖਾਹਿ॥
ਪੀਰਖੜੇਲਈਬੇੜੀਅਸੇਵਿਲੈਨਮੁਰੀਦਬੈਰਾਇ॥ ਚੇਰਉਚਕੇਲਾਲਚੀ
ਹਰਅਖੇਰਬਦਗਾ॥ ਠਗੀਬਟਪਾਰੇਗਾਹਜਨਿਲਾਇਤਬਾਗੀਖਾਇ॥ ਬੇਉਸ
ਤਾਦਬੇਮਰਸਦਾਇਨਾਮਿਲਦੀਬਹੁਤਸਜਾਇ॥ ਲਿਣਹਰਾਮੀਅਕਿਰਤਪ

ਟੁੱਟ ਓਲਗੋ ਕਰਨਿ ਕਹਾਇ ਕੁਟਲੀਆ ਅਤੇ ਲੇਲੀਆ ਇਨ ਰੂਹ ਵਰੀਸ
 ਜਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਜੋਰ ਗਗੀ ਬਪਤਿਮਾਇਆ ਲੈਨ ਛੁਪਾਇ ਰਖਿ ਪਰਾਈਆ
 ਮਾਨਤੀ ਜਦਿ ਮੰਗੈ ਮਕਰ ਪਾਇਆ ਖਸਲੈਨ ਪਰਾਈ ਜਿਮੀਨੈ ਦੇਵ ਦੀ ਸਚ ਕ
 ਹਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਲੇਖਾ ਕੁੜਵ ਲੈ ਦੇਵ ਬੁਝੁ ਲਾਇ ਇਨ ਕਉ ਮਾਨ ਮਾਨ ਕੇ ਨ
 ਹੀਤਾ ਫਿਉਤੇ ਦੇਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰਿ ਉਤਾਰੇ ਪੁਲ ਸਲਾਤ ਬਹੁ ਕਕੇ ਕਛਾ ਕਹਾਇ
 ਕਰਿ ਕੇ ਫੇਰ ਸਵਾਰੀ ਅਨਿਗਾਰਿ ਵਤਿ ਉਤੇ ਹੀ ਪਾਇ ਕੇ ਤੋਹੀ ਅਸਿਖ ਜੁਗਾਇ
 ਚੜ੍ਹ ਉਜਲ ਲਹਨ ਸਜਾਇ ਬੀਤੇ ਅਸਿਖ ਚਉਕੜੀ ਫਿਰ ਸਟੀਅਨਿ ਧਰ
 ਤੀ ਪਾਇ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹੀ ਜੋਨ ਵਿਚਿ ਭਿਭਲ ਭੁਸੇ ਖਾਇ ਜੂਨ ਗਉਦੀ ਉ
 ਗਕੇ ਫਿਰ ਆਦਮ ਦੇ ਹੀ ਪਾਇ ਮਾਂਦ ਸਦੇ ਹੀ ਪਾਇ ਕੇ ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਕਰੈ ਨ
 ਯਾਦਾ ਅੰਦਰੋ ਕਪਟੀ ਰਾਉ ਮੁਖ ਨਿਉਦਾ ਜਿਵੈ ਕਮਾਨਾ ਤੇ ਪਚੀਨਿ ਵੇ ਬੰਦੁ ਕ
 ਲੈ ਲੈਦਾ ਮਿਰਗੇ ਮਾਰਾ ਕਰਿ ਪੁੰਘਟ ਹਰਾਮ ਨੀਨਿ ਵੇ ਮੁਖ ਕਰਨਿ ਸਿੰਘਾ
 ਰਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਵ ਸਸਚ ਜੇ ਭਵੈ ਨਿਵੈ ਕਿ ਨਹਿ ਚਿਹਰ ਗਹ ਅੰਦਰ ਸੁਰਖ
 ਰੁਮੀ ਮਿਤ ਫਲ ਚੁਣ ਖਾਹਿ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਮਾਰਗ ਸਚ ਦੇ ਕੋਟੀ ਮਧੋ ਹੋਇ ਸੇ
 ਵੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਨ ਲਹਾ ਲਖੀ ਨ ਪਾਈ ਮੇਸੇਇ ਜਿਉ ਪਾਰਸ ਅੰਦਰਿ ਪਥਰਾ
 ਜਿਉ ਪਾਰਸ ਤੁਬਨ ਆਹਿ ਜਿਉ ਗਉਆ ਅੰਦਰਿ ਕਮ ਧੋਨ ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਮ
 ਨਖ ਮਾਹਿ ਕੇ ਵੀ ਲਖ ਨ ਰਿਪਈ ਸਾਧੂ ਚਲਤ ਅਪਾਰ ਜੇਈ ਸਿਵ ਦੇ ਇਕ
 ਕੁ ਤਉ ਓਰੀ ਸਾਧਿ ਬਿਚਾਰਾ ਨਤਰ ਸਭੁ ਦਗੇ ਬਜ ਬੈਠੇ ਜਲਾਇ ਛੁਇਆ
 ਇਆ ਮੁਲੇ ਵਿਛਾਇ ਕੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਲੈਨ ਛੁਪਾਇ ਸਭੁ ਬੈਠੇ ਜਲਾਇ ਛੁ
 ਇਕੋ ਕੋ ਫਸੇ ਮੇਥੇ ਆਇ ਇਕ ਮੁਰਗੁ ਅਟੋਹੇ ਆਵੇ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਜਲ ਉਡਾਇ
 ਬਚਿ ਕਚਿ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰ ਲੈ ਦੇ ਪਾਪ ਅਫਾਰਾ ਬਜਰ ਪਾਪ ਨ ਉਤਰਨਿ
 ਰਸਾ ਭਲ ਖੜਨ ਪਤਾਰਾ ਕਉ ਡੀਤੁ ਲਹ ਲਾਦੀ ਨਹੀ ਦਮਕ ਕੋਟ ਹਰਾਮ
 ਕਉ ਡੀਅ ਖੁਟ ਭਿਰੂ ਹੋ ਕੋਟ ਦਰਬਨਿ ਕਿਤਹੁ ਕਮ ਜੇ ਸੀ ਚਿਣਗ ਅਣਰ
 ਦੀਵਣ ਖੰਡੁ ਸਕਲ ਜਲਾਇ ਠਿਚਕ ਸਿਮਰਨ ਪਰਭ ਕੋ ਕੋਟ ਪਾਪ ਜਲ ਜਾ
 ਇਆ ਪਾਪੀ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਾਨਾ ਹਤਿਆ ਖਟ ਪਰਕਾਰ ਹੋਮ
 ਨਮਹਿ ਲੇਖ ਪਛਾਣਾ ਗਉ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰੀ ਮੇਰੀ ਤੀਹ ਤਿਕਰਾਇ ਰਿਵਹ
 ਤਿਆ ਕੀ ਨਿਆਹਤਿ ਮਾਵਿਸੁ ਸਪਾਤਿ ਅਧਿਕਾਇ ਕਿਟ ਛਿਨ ਦੇ ਪਾਪ
 ਸਮਿਹਤਿ ਮਾ ਵੇਕ ਕਹਾਇ ਖਟਿਹਤਿ ਮਾ ਕੇਤੁ ਲਹੈ ਗੁਰਤੇ ਸਿਖ ਫਿਰ ਜਾ

ਇਹ ਵਿਸਾਸ ਪਾਤਿ ਇਕ ਕੋਟਿ ਸ੍ਰੀਮਹਤੋ ਮਾਇ ਅਰੁਣਾ ਅਉਰੁ ਹਤਿ ਮਾਸ
 ਉਤਰੈ ਇਹ ਹਤਿ ਮਾ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਰੋਟਿ ਪਾਪ ਕੇਤੁ ਲਪੇ ਅਕਿਰਤੁ ਪਣ ਨਰ
 ਜੋਇ ਮਹਾਂ ਪਾਤਕੀ ਜਾਣੀ ਅਜੇ ਰੋਟੇ ਪਰਾਈ ਨਰਾ ਏ ਸਭੇ ਪਾਪ ਇਕਤੁ ਕਰਿ
 ਸੇਤੋ ਵਰਤਨ ਲੋਇਆ ਅਦਿਸਟਿ ਵੀਚਾਰੇ ਦੇਖਕੇ ਸਭ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਰ ਸੇਇਆ ਸਾ
 ਹੀ ਅਨਿਦਕ ਨ ਮੋਨ ਜੀਵਿ ਬਰਸ ਅਪਾਰਾ ਸਭ ਪਾਪੀ ਦਾ ਫੇਰਿਆ ਨਿਦ
 ਕਦੇ ਸਿਰੁ ਰਾਪ ਪੜਨ ਕੁਰਾਨ ਪਰਾਨ ਬਹੁ ਭੇਦਨ ਪਵੈ ਕੋਇ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਬੇ
 ਦ ਚਾਰ ਪੜ੍ਹ ਗੁਰੂ ਚਲੇ ਗੋਇਆ ਮੁਲਾਂ ਬਾਂਹੁ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿ ਅਹਿਨਿ ਸਕਰਿ ਰਿਪੁ
 ਕਾਰਾ ਖਲਕ ਤਿਕੁ ਕਸੁਣਾਇ ਦੇਲ ਪੈਨ ਅਪਣੀ ਸਾਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨ ਪਵੈ ਭੇ
 ਦ ਕੁਹ ਬੁਝਿਆ ਸੋਈ ਪਾਇ ਜਿਨ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ ਬੁਝਿਆ ਸਾਚਾ ਇਕ ਖੁਦਾਇ
 ਮੋਟੀ ਪੰਗੜੀ ਬੰਨ ਕੈਲੀ ਮਾਂਸ ਮਲੁ ਖੋਲਾ ਲੁਕਮਾ ਖਾਵਨਿ ਚੇਸਟੀ ਕਹਿਨ
 ਦੋਹੀ ਬੋਲਾ ਛੁਡਿ ਨਰਾਹ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨ ਰਾਹੁ ਸੇਤਾਨਾ ਵੀ ਅਵੇਸ ਕ
 ਜਲ ਮਹਨਿ ਕਿਆ ਮਤੁ ਹੋਇ ਹਰਾਮਾ ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀਉ ਮਤੀ ਸਿਰਜੀਆ ਪ
 ਅਲਹਾ ਗੀਨ ਗੁਨ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕੀਤੀ ਅਸਫਰਸਲਾ ਹੀ ਇਕ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ
 ਤੇ ਸਿਰਸਾ ਪਾਤਿ ਸਾਹਾ ਬਿਨੁ ਟਜੀ ਰੋਗ ਸਿਹੈ ਅਗੰਮ ਬਿਅੰਤ ਅਬਾਹਾ ਦੁ
 ਜੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜ ਕੈ ਕੀਤੀ ਅਦਮ ਰੂਪਾ ਕਾਨਹੋਵਾਨ ਨ ਬਾਤੁ ਤੈ ਸਿਰਤੀ ਨੈ ਕੇਭੁ
 ਪਾਪਾ ਮੋਬੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਿਰਜੇ ਖੁਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿਫਤਿ ਕਰੋਨਿ ਕਿਰਾਬ ਪੜ੍ਹਿ
 ਸਭਿਉ ਪਰ ਸਿਰਦਾਰ ਇਕ ਦਾ ਅਦਮੁਲ ਖਕਰਿ ਲਖੇ ਲਖ ਅਸਿਖਾ ਇਕੋ ਜੁ
 ਸਾਰੁਹ ਇਕ ਰਾਹਿ ਸੇਤਾਨ ਬਿਅੰਤਾ ਸਭ ਨੀਰਾਹੀ ਇਕ ਰਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਈ ਰ
 ਸੁਲਾ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤੀ ਮਨੈ ਪਵੈ ਕਬੁਲਾ ਬਿਦੇ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹਿਦਮ
 ਸਲਮਾਨਾ ਦਾਵਾਰਾ ਮਰਸੁਲ ਕਰਿ ਲੜਦ ਬੋਈ ਮਾਨਾ ਜੇਰਾ ਕੁਛ ਰੁਹਾ ਮਹੈ
 ਕਿਸੇ ਨ ਕਰਹੁ ਰੇਜਲਾ ਜੋਤੀ ਦੁਨੀਆ ਬੇਦਗੀ ਦਰਗਾਹ ਪਵੈ ਕਬੁਲਾ ਖਾਸਾ
 ਜੁਸਾ ਅਦਮੀ ਚੁਣਿਆ ਸਭ ਨਾਮਾਹਿ ਦੇਵੇ ਖਬਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੇਦ ਕਰੇ
 ਸੁਣਾਇ ਦਾਵਾ ਅਤੇ ਮੋਮਨੇ ਦਰਗਾਹ ਪਵੈ ਹਕ ਬੁਲਾ ਸਭ ਕਰਤੇਬਾ ਸੋਖਕੇ
 ਆਪੇ ਪਾਕ ਰਸੁਲਾ ਇਕੋ ਨੁਰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਇਕੋ ਅਲਮੁ ਰੂਪਾ ਜਾਨ ਬੁ
 ਝੁਦਾਵਾ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਕੁਛ ਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਇਕੋ ਖਾਕ ਖੁਦਾਇ ਇਕੋ ਤੇ
 ਸਬੀ ਹਾਥਾ ਮਣਕੇ ਇਕ ਸੇ ਰੰਗਹਿ ਕੁਛ ਰਾਇ ਖਾਏ ਲੁਖਾ। ਹਜੀ
 ਵਤੀਆ ਮਾਰਹਿ ਜੀਅ ਕਉ ਤਿਹ ਪਰਛੁਰੀ ਹਰਾਮਾ ਜਿਸੇ ਨੈ ਕੇਈ ਮਰ

ਮਰਦਿਆਪਾਸੁ ਹਲਾ ਲੁਭਿਕੁ ਭੀਰਵਾਕਲਾ ਚਿਜਨੇਕਈਮਾਰਸੀ
 ਸੋਭੀਮਾਰਨਿਹਾਰਾ ਕਿਸਿਮੈਤੀਲਿਖਾਨਿਬੜੇਛੁਟੈਕਿਵੈਨਯਾਰਾਇਕਸਅਦ
 ਮੰਬਾਹਰੀਸਭੇਸਈਹਲਾਲਾਗਥਿਰਜਾਈਜੇਮਰਹਿਤਿਨਪਰਛੁਹੀਕਲਮ
 ਜਿਤਨੀਉਮਤਿਰਬਈਅਰਬਾਨਸਰਮਾਹਿਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਤੈਚਉਥਾ
 ਇਨਸਹਾਇਯਾਨਾਇਕਉਹਹੈਪੰਜਤਨਿਪਾਕੁਖਦਾਇਯਾਨਾ
 ਹਿਦੀਬੰਦਗੀਪਹਿਰੇਖਾਹਿਗੁਨਾਹਿਕਾਇਮਦਾਇਮਕਦਰਤੀਇਕਉਪਾਹਿ
 ਅਲਾਹਿਚਉਪਾਇਬਾਜੀਖਲਕਦੀਫਿਰਿਫਿਰਿਅਵੈਜਾਇ॥ ੬ ॥
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸਰ॥ ਰੁਕਨਲਾਅਖੇਨਾਨਕਸਚਕਤੇਬਕ
 ਰਨਾਤੈਕਤੇਬਮਨਸੁਖਕਾਰਿਚਉਥਮਨਫਰਕਾਨ॥
 ਹੁਕਮਨਚਲੈਬਿਹਾਰਮਨੇਨਮਸਲਮਾਨਾਏਕਏਕੀਹੋਇਹੋਸਾਬਤਿਚ
 ਖਈਮਾਨ॥ ੭ ॥ ਜੁਵਾਬੁਨਾਨਕਜਾਹਸਰ॥ ਨਾਨਕਾਖੇਰੁਕਨ
 ਦੀਨਪਾਕੈਦੇਖਕਿਤਾਬਾਚਾਰਕਿਤੇਬਾਚਾਰਜੁਗਚਹੁਮਹਜਬਵਿਚਆਪ
 ਚਾਰਕਿਤੇਬਾਚਹੁਜਗੀਵਰਤਹਿਆਦਿਜਗਾਦਿ। ਤੈਰਦੀਅਤੁਹਿਰੁਕਨ
 ਦੀਨਤਿਸਤੇਲਗਾਹਿਅਜਾਬਾਮੰਨਅਲਹਦੇਕਉਲਨੈਮੰਨਕਤੇਬਾਚਾਰਿ॥
 ਅਰਬਾਨਸਰਮੰਨਤੈਜੇਚਾਰਅਲਹਦੇਯਾਰਾਚਾਰੇਕਉਲਖਦਾਇਦੇਚਾਰੇ
 ਮਜਹਬਏਕਾਚਉਵਾਵਿਚਖਦਾਇਹੈਏਕਏਕੀਵੇਖਾਬਰਹਮੁਛੜੀਵੈਸ
 ਸਦਰਚਾਰੇਵਰਨਪਛਾਣਿਅਪੋਆਪਣੀਨਓਬਤੀਚਲੈਨੀਸਾਨਬਜਾਇ
 ਚਾਰੇਚਾਰੇਚਹੁਜਗੀਚਹੁਹਾਚਲਾਏਗਾਚਾਰੇਦੇਖਜਹਾਨਵਿਚੁਗਖਾਇ
 ਮੰਨਖਦਾਇ। ਖਦੀਨਕਿਸੇਸੇਟੀਅਕਰਦੇਖਿਚੇਤਾਣਾਅਕਾਰੀਨਿਤ
 ਕਰਹਿਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਾਕਾਦਰਿਕਿਨੇਨਦੇਖਿਅਕੁਦਰਤਿਗਰਬਗੁਮਾ
 ਨਾਦਵੈਉਤੋਲਕੁਮਰਹਿਪੜਨਿਕਰਾਨਜੁਕਾਨਕੇਤੋਲਖਪੈਕਿਬਰਾਉਮਤਿ
 ਲਖਅਲਾਇਕਲਮਾਇਕਖਦਾਇਹੈਵਜੀਦੋਗੁਬੋਗਾਇ। ਵਾਹਿਵਿਲ
 ਸਰੀਕਹੈਪੰਜਤਨਪਾਕੁਖਦਾਇਨਾਹਿਨਮਨਜਿਸਦਾਬੇਚਗੁਨਕਹਾਇ
 ਕਿਸੇਨਾਲਨਬੋਲਦਾਦੁਆਹੋਆਨਹੋਇ। ਨਾਨਕਾਖੇਰੁਕਨਦੀਨਅਲ
 ਹਯਾਰਨਕੇਇ। ਚਾਰੇਯਾਰਖਦਾਇਦੇਅਰਬਾਨਸਰਭਾਲਾਬਾਰੀਅੰਬੀ
 ਆਤੁਸੀਖਯਨਿਮਾਣੀਨਾਲਾਪੰਜਟਾਰਹਮਿਲਾਇਕੋਹੋਇਪੰਜਤਨਪਾ
 ਕਾ॥ ८ ॥ ਚਹੁਤਬਾਹਰਜੇਰਹੋਤਿਨਕਹੋਨ॥ ९ ॥

ਪਾਕਾਇਕਨਮਸਰਕੁਬਾਪਾਇਕਨਮੀਨਿਮਾਗੁਰੂਬਾਇਕਸਨੁਬਮਨਾਇ
 ਦੇਰਹੀਸਮਾਲਦਰੁਦਾਭਾਏਕੁੰਡੁਕੁਲੀਅਭਾਏਸੇਧੀਭੁਦਾਭਉਰੇਤਮੀਭਿ
 ਲਜੀਬੁਰਭੈਪੜਸੁਣਾਭਿਭੈਦਾਗਹਿਅਫੁਰਕਾਨਕਤੇਬੜੇਕਲਜਗਮਹਿ
 ਰਵਾਣਾਮਤੁਲਬੁਦਹਾਂਨਪਾਇਆਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨਜਿਸਗੁਣਦੇਹਿਨਪਾ
 ਏਸੀਭਿਭਕੁੰਡੁਇਆਨਸੀਬਾਨਨਕਕਲਜੁਗਤਰਨੇਪਰਗਟਭਏਅ
 ਟਸੀਦਾਭੈਦਅਥਰਬਣਬਾਹਰੇਜੋਕੋਕਰਮਕਰੇਤਿਸਪਰਿਗਜਬਸੈਤਾਨਦ
 ਰਬਨਭੁਈਦੋਇਨਾਹਿਸੈਗੋਤ੍ਰੀਤ੍ਰਪਦੇਰੇਜਾਨਾਹਿਨਿਮਾਂਜਿਅਮਲਾਬਏ
 ਸੇਮਨੇਦੇਜਕਦੁਨੀਅਜਾਬਾਦੇਜਕਦੁਨੀਅਕਾਠਣਾਅਹਿਨਿਸਿਫਿਰਹਿਰੇ
 ਜੁਲਾਕਰਮਿਨਿਮਾਂਜਾਬਹੁਕਰੈਪਦੈਨਕਾਇਕਬੁਲਾਦੁਖੀਦੁਨੀਸਹੇਤ੍ਰੀਮੇ
 ਜਾਇਤਲਗਹਦੁਖਾਨਾਨਕਸਚੇਨਾਂਮਿਬਿਨਕਿਸੈਨਲਥੀਕੁਖਾਦੁਜੀਦੁਨੀ
 ਅਕੁਫਰਹੈਅੰਦਰਿਰਖੇਹਿਫੁਪਾਇਸਚੁਇਸਲਮੁਖਦਾਇਹੈਕੁਕਨੇਬ
 ਗੁਮਲਾਇਕੁਕਨਿਛੋਲਦਜਾਇਕੋਰਬਾਬਮਿਠਦੇਗਨਾਲਿਨਚਿਨਚਿ
 ਨਾਂਮਪੁਕਾਰਦੇਦੇਪੁਰਹਿਤਾਲਾਕੁਕਨਜਲੀਪਾਇਕੋਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨ
 ਰਬਨਸੁਣਦਾਇਕਗਲਸੁਖਸੁਖਮਏਅਜਾਣਾਕਾਫਰਾਬੁਠੀਬੰਦਗੀਬੁ
 ਰਿਆਈਕਰਮਨਿਮਾਂਜਾਸਚੇਮਾਗਹਿਬੁਠਪਰਿਕਾਜੀਕਰਾਹੈਅਕਾਜਾਦੀ
 ਨੁਗਵਾਇਆਦੁਨੀਸਿਉਦੁਨੀਨਚਲੀਸਾਥਿਦੁਨੀਅੰਦੇਜਕਜਲਮਈ
 ਭੁਈਅਸਿਖਨਪਾਕਾਸਰਾਸਗੀਯਤਿਸੇਧਿਕੋਹਰਾਮਹਲਾਲਪਛਾਣਿਕਰੇ
 ਅਦਾਲਤਸਚਕੀਰਾਹੁਸਗੀਯਤਿਮਾਂਨਾਪਾਈਮੇਰਾਹੁਸਗੀਯਤੇਤਰਕੇਅ
 ਮਲਬਿਕਾਰਾਪਹੁਚੇਹਕਹਕੀਕਤੇਮਾਰਫਤੀਮਨਮਾਂਗਾਮਨੁਮੁਆਮਾਲ
 ਮੁਮੁਆਚਾਹਿਅਚਾਹਿਮਰਜਾਇਹੁਕਮਪਛਾਣੈਰਬਦਾਸਚੇਮਹਲਿਸਮਾ
 ਇਸਚੁਪੁਰਾਨਨਥੀਮੇਨਮਨਮੇਲਾਹੋਇਸਚਉਰੇਸਕੁਕੋਬਕਿਰਹੀਖਲੇ
 ਇਸੁਣੀਮੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਪੜਕੈਦੇਖਕੁਰਾਂਨਾਇਕੋਰਹਾਮਾਂਨਰੀਜੇ
 ਸਾਬਤਰਖੇਈਮਾਂਨਾਏਥੈਉਥੈਦੇਹੀਜਗਬਾਪਦੋਇਜਹਾਂਨਾਮੇਥੈਦੋਇਉਥੈ
 ਲੈਗਲਹੋਰਸੈਤਾਨਜੇਹਾਬੀਜੇਸੇਲੁਣੈਜੋਖਦੈਸਖਾਇਅਮਲੀਅਥੈਅਪ
 ਟੀਲੇਖੇਮਿਲੇਸਜਾਇਮਟੀਮੁਸਲਮਾਂਨਕੀਪੜੇਪਈਕੁੰਡਾਪਾਕੁੰਡਾ
 ਇਟਕੀਅਸਲਦੀਪਕਾਰਾਜਲਜਲਿਰੇਵੈਬਪੜੀਸੁੜੀਸੁੜੀਪਦਹਿਅੰਗ
 ਰਾਨਾਨਕਜਿਨਕਰਤੇਕਾਰਣਕੀਆਸੇਜਾਵੈਕਰਤਾਰਾਅਵਲਦੁਸਮਨੁਸਦ

ਸੁਪੈਥੁਸ ਪੈਸੈਤਨਾ ਭੀਜ ਦਸਮਨਵਨੀ ਪੈਕਰਦੀ ਗਰਬੁ ਗੁਮਨਾ ਚਉਥਾ
 ਦਸਮਨ ਖਾਬੈ ਜਪਵਨ ਦੇਵੀਨਾ ਮਾ ਪੰਜਵਾ ਦਸਮਨ ਕੇ ਕੁਮਾ ਜਿਸ ਸੈਤੀ ਭਾ
 ਲਤਾਨ ਛਿਟ ਦਸਮਨ ਤਮਹੈ ਜਿਸ ਬਾਬੈ ਹੈਰਾਨਾ ਨਨਕ ਦੇਵੈ ਫੈਰੀ ਉਦੈਸੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਹੈ ਈਮਾਨਾ ਸਾਬਤ ਰਖਨਿ ਰੂਹੇ ਨੇ ਤਉ ਸਾਬਤ ਈਮਾਨਾ ਓਇਹੋ
 ਨਾ ਲੁਖਾ ਮੁਕਿਆ ਮਤੀ ਤਉ ਹੀ ਮੁਲ ਮਨਾ ਪੰਜਵਾ ਦਸਮਨ ਦੀ ਸੈਤੀ ਜਾਬਤਿ
 ਕਰਨਿ ਨਦੀਨਾ ਰੂਹਨ ਕਾਇਮ ਲੈਉ ਰੁਣ ਅਮਲ ਬਾਬੁ ਜੀਨਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁ
 ਰ ਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚਿ ਕਿਤਾਬਾ ਬਿਨਾ ਵਿਬੰਧਤ ਬੰਦਗੀ ਹੋਰਅ
 ਮਲ ਸੈਤਾਨਾ ਨਨਕ ਨਾਉ ਖੁਦਾਇਦਾ ਦਿਲਹਛੇ ਮੁਖਲੇਇਆ ਅਟਰਦਿਵਾ
 ਜੇਦਨੀ ਕੇ ਝੁਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਇਆ ਖਕੀ ਬੁਤ ਬਣਾਇਆ ਖਾਕੇ ਮਿਲਸੀ ਜਾ
 ਇਆ ਜੀਵਤ ਆਖਕੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਫਿਰ ਖਾਕਨ ਤਿਸੇ ਖਾਇਆ ਕੇਲੇ ਆਯੋ ਮੇਮ
 ਨੇ ਫਿਰ ਤਿ ਕੇਲੇ ਜਾਂਇਆ ਬੋਰੇ ਜੀਵਣ ਕਾਰਣੇ ਬੁਰੇ ਨਾਮ ਮਲਕ ਮਾਇਆ ਨਨਕ
 ਦੁਨੀਆਂ ਭੁਸਰੀ ਗੁਰੂ ਸੂਰੂ ਭੁਖ ਪੇਹਾ ਭੁਸੇ ਭੁਸਕ ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਭੁਸ ਰੁਗੀ ਮੇਦੇ
 ਇਆ ਜਾ ਰੂਹ ਵਿਚੋ ਕਚੀ ਮੇਰੂ ਸੂਰੂ ਰਿਆ ਜਾਇਆ ਆਠੇ ਲੇਖੇ ਮੇਰੀ ਮੇਰੇ ਰਦਸ
 ਟੀ ਪਾਇਆ ੮ ॥ ਸਾਅਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਨਾ ॥ ਸੂਰੂ ॥ ॥ ਆਖੇ ਰੁਕ
 ਨਲ ਨਨਕ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨਾ ਆਇਆ ਅਹਿਮਦ ਸਤ ਫਖਸ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਜੁਸਾਧਰਿ ਉਸ ਪਾਕਦਾ ਸਾਇਆ ਉਸਨ ਮੁਲਾ ਸਾਇਆ ਜੁਸੀ
 ਸਰੁਈ ਬਾਬੁ ਪਾਕਰ ਮੁਲਾ ਨੂਰੀ ਜੁਸਾਨ ਬੀਦਾ ਅਖੀ ਬਹੇ ਨਮੁਲਾ ਕਾਇਮ ਰ
 ਹਿਸੀ ਕਿਆ ਮਤੀ ਸਾਹਿਬ ਨਬੀ ਰਸੁਲਾ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ ਦਉਰ
 ਕਿਆ ਮਤੀ ਮਾਂਹਿ ਕਲਮ ਪਾਕ ਸੁਣਾਇਆ ਉਮਤੀ ਹਿਸਤਿਕਰਾਹਿ ॥
 ੯ ॥ ਜਵਾਬ ॥ ਨਨਕ ਸਾਹਜਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਨਕ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਨੂਰੀ
 ਇਕ ਖੁਦਾਇਆ ਜੁਸਾ ਉਸਦਾ ਅਤਿ ਸੀਮਖੀ ਬਹੇ ਨਕਾਇਆ ਖਾਕੀ ਜੁਸਾ ਅਦ
 ਮੀਸਾਏ ਬਿਨ ਨਕੇਇਆ ਜਿਨਾ ਜਾਇਆ ਰਬਦ ਰਹੇ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋਇਆ ਕਾਇਮ ਨ
 ਉਕਿਆ ਮਤੀ ਜੁਸਾ ਰਲਸੀ ਖਾਕਾ ਨਨਕ ਆਇਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਮੁਖਰ ਅਲਾ
 ਹਿਤ ਕਾ ਕਲਮ ਇਕੋ ਰਬੁ ਪੈਦੁ ਜਾ ਰਹਿਆ ਨਕੇਇਆ ਸਿਫਤੀ ਕਈ ਮਹਿਮਦੀ
 ਚਲੇ ਸਭੋ ਰੋਇਆ ਕਾਇਮ ਵਹਨ ਰਖੀਆ ਜਗੁ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਮੁਲਾ ਨਾਉ ਇਬ
 ਦਤ ਬੰਦਗੀ ਰਖਿਆ ਨਬੀ ਰਸੁਲ ਜਿਚ ਰਜੁਸਾਨ ਬੀਦਾ ਕਰੇ ਨਉਮਤੀ ਪਾਪਾ
 ਕੀਤਾ ਸਫਰ ਰਸੁਲ ਜਬਰਹਿਆ ਸੁਆਲ ਪਾਕਾ ਬੋਲਨਿ ਕੂੜ ਅਮਿਤ ਅਦ

ਨੀਅਲਾਲਚੁਲਾਵਰਜਨਸਕਨਿਉਮਤੀਬਾਸੁਨਬੀਰਸੁਲਾਹੀਕਿਤਾ
ਬਅਮਾਂਨਤੀਸਚੁਕਤੇਬਕਰਨਾਨਫਸਮਾਗੀਅਉਮਤੀਲਗਦੇਜਕਦਨੀਹ
ਤਾਮਾਪਕਨ ਗੁਰਨਗਹਿਗਇਆਘੇਡੇਦੁਨੀਨਪਾਕਰੂਹਦਿਚਦੇਜਕਜ
ਲਮੁਆਜਲਤਪੁਕਰੇਖਕਾਜੀਵੇਰਦੇਆਤਸੇਦੇਜਕਧਰਿਆਨਉ
ਦੇਜਕਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਜਿਉਅਗਨਿਸੁਲੁਠੇਕਉਹਾਠਪਨਿਜੁਸਾਪਾਕਬਹੁ
ਅਵੇਰੇਮੇਲਨਜਾਇਆਟਤਤਿਨਡੇਕਿਰਬਤੀਬਾਜਇਬਾਤਤਿਨਾਹਿਚਾਰਕ
ਤੇਬੀਇਕਹੈਚਾਰੇਕਉਲਖਦਾਇਚਾਰੇਕਦਮਸਟਾਬਦੇਕਜੀਵਿਲਵਿਚ
ਲਾਇਆਮਵਲਦੁਨੀਮੁਸਲਮੀਦੁਜੀਖਰਾਇਤਜਨਾਤੀਜੀਨੀਅਤਿਰਸ
ਕਹਿਹਰਾਮਹਲਾਲਪਛਾਣਾਚਉਬਹੋਇਮਿਹਮਾਂਨਹੁਜਨਮਮਰਨਹੁ
ਉਠਾਹਾਇਸਵਾਬਮੁਸਲਮੀਜੁਮਲੀਉਮਤਿਤਾਰਾਚਾਰਵਰਨਚਾਰਜਹ
ਬਾਇਕੋਨੰਠਖੁਦਾਇਦੁਜਾਹੋਇਆਨਹੋਇਗਾਨਨਕਸਚੁਅਲਾਇਨਲ
ਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਨਸਚਸਟਹੁਜਵਾਬਾਚਾਰੇਕਿਟਸਲਾਮਕਹਿਤਤੁਹਿ
ਹੋਇਸਵਾਬਾਖਾਲਕਆਦਮਿਸਿਰਜਿਆਆਲਮਵਡਕਬੀਰਾਕਾਇ
ਮਦਾਇਮਕੁਦਰਤੀਸਿਰਪੀਰਦੇਪੀਰਤਿਸਵਿਚਆਲਮਬਹੁਤਹੈ
ਅਵੇਜਾਇਅਨੰਤੁਆਲਮਵਡਸਲਾਮਤੀਕੋਇਨਜਾਣੈਅੰਤੁਆਫਿਤ
ਬਮਹਿਤਬਦੁਇਇਹੁਆਦਮਕੋਨੇਤਾਇਨਬਾਸੁਨਸੁਈਨਨਕਕਹੈਬਿਬੇ
ਕਾਚਰਖਫਿਰੇਅਸਮਾਂਨਵਿਚਰੈਨਵਿਵਸਕੇਮਾਂਹਿਸਕੇਫਿਰਤੀਅਉਮਤੀ
ਲਖਚਉਰਾਸੀਆਹਿਸਿਜਦੇਕਰੇਖੁਦਾਇਨੁਆਲਮਵਡਕਬੀਰਾਨਿਉ
ਦਾਚਾਰੇਕੋਟਕੋਜਾਣਨਪੀਰਫਕੀਰਾਕਾਇਮੁਕਰਸੀਅਰਸੁਪੈਕਤਬਸਿਤਾ
ਰਾਏਕਾਤੁਭੀਕਾਇਮਰੁਕਨਦੀਜੇਸਭਮਹਿਜਾਣਹਿਏਕਾਕਰਨਨਫਸਮੇ
ਤਨਦੇਕਸਮਾਂਕਰੇਹਜਾਰੇਜਕਿਆਮਤਿਡੇਹਡੇਕਰਸਨਿਮੁਮਲਖਆ
ਰਾਵੇਖਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲੋਨੈਸਿਬਰੇਫਰਕਾਨਾਏਹੋਚਾਰਕਤੇਬਹੈਨਲਾਮਿਖ
ਰਾਨਿਕਰਾਨਾਸੁਠੀਕਸਮਕਤੇਬਦੀਕਰਹੁਨਕੋਇਕਬੁਲਾਅੰਜੀਰਹਿਈ
ਜੇਰਹੈਸਾਈਪਾਕਰਸੁਲਾਖਾਵਨਕਸਮਕਰਾਨਦੀਕਰਨਦਨੀਹਰਾਮੁ
ਆਤਸਅੰਦਰਿਸਾਕ੍ਰਿਅਨਿਆਖੇਨਬੀਕਲਾਮੁ ੧੦ ॥ ਸੁਅਲਕ
ਜੀਰੁਕਨਦੀ ਸੁਰਾਮੁ ॥ ਸੁਣਹੋਨਾਨਕਹਿਦੁਆਆਖੀਰੁਕਨਲਦੀਨ
ਆਇਆਮਹਿਮਦਮੁਸਤਫਾਸਾਬਤਿਕਰਨਿਯਕੀਨਾਸਾਬਤਕੀਤੇਸੁਦੀਨ

ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਕਿ ਕਲੰਘ ਪਾਕਾ ਕਾਫਰ ਸਾਬਤ ਨਥੀਏ ਵਿਚ ਅਤੁਸਲ ਲਿਖ
 ਪਾਕਾ ਹੁਪਗੀਆ ਭਿਸਤੀ ਹੋਇ ਨ ਮਹਰੁਮਾ ਪਉਸਨ ਦੇ ਜਕਹਾਟੀ ਮੇਸ
 ਟ ਸੀਨ ਬੀਨ ਸੁਮਾ ਮਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕੇ ਪੜ੍ਹਨਿ ਕਤੇਬ ਕਰਨਾ ਕਰਨਿ ਨਿਮ
 ਜਾ ਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਜਕ ਤਿਨ ਹਰਾਮਾ ॥ ੧੧ ॥ "ਜਵਾਬ" "ਲਨਕ ਮਹਰੁਮਾ"
 ਅਖੀ ਨਨਕ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਜਵਾਬਾ ਕਈ ਮਹਿਮਦ ਮਸਤ ਫੇਮੇਇ
 ਵਿਚ ਅਜਾਬਾ ਸਾਬਤੀ ਦੀ ਨਨਕਰ ਸਕਿਆ ਮਰਿ ਮਰਿ ਹੋਏ ਖਾਕਾ ਖਾਕੁ ਫੇ
 ਰ ਜਲਾਈਆ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਭਾਏ ਪਾਕਾ ਇਕਨ ਦੁਧ ਸਮਾਈ ਮੇਇਕਨਾ
 ਵਿਚ ਪੇਸਾਬਾ ਗੁਨ ਗੁਨ ਨਿਆਮਤੀ ਕਈ ਇਲਾਮਤਿ ਸਾਜਾ ਮਿਟੀ ਮਸਲਮਾ
 ਨ ਦੀ ਵਿਚ ਅਤੁਸਲ ਹੋ ਅਜਾਬਾ ਕਲਮ ਰਹਿਆ ਕਿਨ ਰੋਜ਼ੇ ਜਲਬਲ ਹੋਇ
 ਖਾਕਾ ਅਤੁਸਲ ਬਾਬੁਨ ਸੁਧੇ ਕੇ ਤੇ ਨਬੀ ਰਸੁਲਾ ਜਲ ਦੇ ਦੇ ਜਕਹਾਟੀ ਮੇਤੋ ਬਨ
 ਪੰਦੇ ਕਬਲਾ ਕਿਥੇ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜ਼ੇ ਕਿਥੇ ਸੁਭਿਸਤ ਹੁਰਾ ਕਿਥੇ ਸੇ ਪੜ੍ਹਨ ਕੁਰਾ
 ਨ ਰੋਜ਼ੇ ਜਲਬਲ ਹੋਏ ਪੁਰਾ ਅਗੇ ਨ ਮਸਲਮਾਨ ਰੀ ਕਾਫਰ ਨਾਹਿ ਦਿਸੀਨਾ ਜਲ
 ਦੇ ਵਿਸਨ ਦੇ ਫੇਰੇ ਖਾਕੁ ਵਿਚ ਮਿਲੀਨਾ ਖਦੀ ਤਿਕ ਬਡੀ ਕਰਿ ਮੁਏ ਸਾਬਤੀ ਭਇ
 ਮਾਨ ਦੀ ਨਿਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜਕ ਜਲਿ ਮਰਨ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਹੇ ਯਕੀਨ ਲਿਖਿ
 ਆਦਰ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਇਕ ਸਬਾਬ ਨਕੋਇ ਕਿਤੇ ਲਖ ਮਹਿਮਦੀ ਫੇਈਲ ਹਿਨ
 ਨ ਸੇਇ ਰੋਦੀ ਡਿਠੀਏ ਮਨਵਾਇ ਮਹਿਮਦਵਾਇ ਬਾਬੁ ਮਹਿਮਦ ਮਸਤ ਫੇਰੇ
 ਫੇਰਾਇ ਗਾਇਆ ਆਈ ਅੰਦਰ ਖਾਬ ਦੇ ਡਿਠੀ ਅਸੁ ਦਰਗਾਹ ਨੁਰਾ ਦਿਸਨਾਮਾ
 ਇਉਂ ਮਸਤ ਫੇਰੇ ਇਉਂ ਭਈ ਮਨੁਰਾ ਕੀਤੁ ਸਫੇਰਾ ਅਵਾਜ਼ ਗਾਇ ਮਹਿਮਦ
 ਗਾਇ ਮੇਨੂੰ ਦੇਹ ਜਵਾਬ ਪੜ੍ਹੇ ਰੋਫੇ ਕਰੇ ਕਹਾਇ ਕਿਤੇ ਲਖ ਮਹਿਮਦਾ ਅਗੇਉ
 ਠੇ ਪਕਾਰਾ ਕਿਹੜਾ ਪੁਛਦੀਏ ਮਸਤ ਫੇਰੇ ਹਿਅ ਸਿਖ ਅਪਾਹਾ ਕਛੁ ਝਕ
 ਅੰਤ ਨ ਪਾਈ ਮੇਕੋ ਤੇ ਜਬਰਾਈਲਾ ਸਭੇ ਅੰਦਰਿ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇਤੇ ਮੇਕਾਈਲ
 ਕਈ ਅਸਿਖ ਫੇਰੇ ਸਤੇ ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਬਿਅੰਤਾ ਤਰਸਨਿ ਸਚ ਅਲਾਹਿਤਿ
 ਰਾਖਸ ਜਿਨ ਅਸਿਖਾ ਤਿਠੇ ਸਏ ਹੁਮ ਸਾਹਦ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੋਰਨਾ ਏਥੇ ਕੋਈ ਨ
 ਜਾਣਦਾ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ ਜਹਾਨਾ ਹੁਰਾ ਭਿਸਤੀ ਨ ਦਿਸਨੀ ਦੇ ਜਕ ਦਿਸੇ ਨਕੋਇ
 ਜੀਵਦਿਆ ਦੀ ਸਾਹਿਬੀ ਮੁਇਆ ਖਬਰ ਨਹੋਇਆ ਮਏ ਖਾਕ ਸੀਗਾ ਮਿਲੇ ਅਰ
 ਬਨਾ ਸਰਮਾਹਿ ਸੇਭੀ ਫੇਰੇ ਜਸਾਈ ਅਨਿਗੁਨ ਗੁਨਰ ਅਹਿ ਗੁਰੂ ਦਾਵਾ
 ਰਹਿ ਗਇਆ ਬਦਮੇ ਸੀਸਾਗਾ ਹਿੰਦੂ ਮਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਜਲਬਲ ਹੋਇਓ

ਗਾਵਜਾਅਖਣਸਕੁਹੈਨਿਕੋਹਅਨੋਹੋਇ। ਇਕੋਪੁਕੁਖਦਾਇਕੋਰਹਿਹੋਇ।
 ਸਕੁਕੋਲੋਇ। ਨਹੀਮਹੀਮਦਮਸਤਫਨਹੀਕੋਅਉਤਾਗਾਨਹੀਪੀਰਪਕਿਬਰ
 ਅਉਲੀਏਗਉਸਕੁਤਬਸਲਾਗਾਜੀਵਦਿਆਸਭੁਦਿਸਨੀਮਾਇਆਨਦਿਸੇ
 ਤੇਇ। ਨਨਕਬਾਜੀਕੁਕੁਦੀਅਖਕੁਕੁਦੀਹੋਇ। ਏਹਸਕੁਜੁਸੇਖਕਦੇਧਰਤੀ
 ਅਤੇਅਸਮਾਨਾਚਓਦਹਿਤਬਕਨਰਹਸਨੀਆਖਰਫਾਨੀਜਾਨੀਬਾਦੀਅ
 ਬੀਆਤਸੀਚਓਥੀਖਾਕੀਨਾਲਿਅਠਿਮਠਿਫਿਰਫਿਰਿਉਪਜਨਜੀਅਜੀ
 ਤਦਸਿਕਾਲਾਏਸਕੁਬੰਦੇਹੁਕਮਦੇਹੁਕਮੀਆਵਨਜਾਨਾਹੁਕਮਨਬੁਧਨਿਨ
 ਨਕਾਖਪਿਖਪਿਮਰਨਿਅਜਾਨਾ। ੧੨ "ਸਆਲਿਕਾਸ਼ੀਰਕਨਦੀਨਸੁਰ
 ਆਖੀਰਕਨਲਨਨਕਾਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਾਚਉਦਹਤਬਕਜਹਾਨਦਿ
 ਚਿਜੀਮੀਤੇਅਸਮਾਨਤਿਸਵਿਚਨੂਰਮਹੀਮਦੀਰੋਸਨਬਲੇਚਰਾਗਾਜਿਤੀ
 ਉਮਤਿਨਬੀਦੀਤਿਨਦੇਜਕਾਚਨਲਾਗੁਰਾਹੇਕੁਰਾਨੇਬਾਹੇਤਿਨਨਬੀ
 ਨਭਰੇਸਫਾਤਾਉਹਪਾਕਾਵਿਚਿਨਲਿਖੀਅਨਿਰਹੇਸਦਾਨਪਾਕਾ। ੧੩"
 "ਜਵਾਬਾ" "ਨਨਕਸਾਹਸੁਰਾ"। "ਨਨਕਆਖੀਰਕਨਦੀਨਸਚੇ
 ਸੁਣਹੁਸਆਲਾਅਸਮਾਨਅਸਮਾਨਲਖਿਲਖਿਪਾਤਾਲਾਪਾਤਾਲਾਕੋਤੇ
 ਨਹੀਮਹੀਮਦੀਰੋਸਨਬਲੇਚਰਾਗਾਜੇਲੜਦੇਦੁਨੀਆਦਾਵੜੇਵਿਚਸੜਦੇ
 ਵਜਕਾਗਾਗੁਨਗੁਨਕੁਰਾਨੜੇਗੁਨਗੁਨਰਸੁਲਾਗੁਨਗੁਨੀਉਮਤੀ
 ਬਹਿਬਹਿਕਰਨਿਮਸਲਾਨਰਮਹੀਮਦਕੋਤੜੇਪੀਰਮਹੀਮਦਲਖਿਲਖ
 ਮਹੀਮਦਮਸਤਫਵਿਚਹੋਇਅਖਿਫਰਕਾਨਵਾਬਾਵਵਗਿਦਿਸਕਾਉਠੇ
 ਨਬੀਰਸੁਲਾਅਜਹਬਕਈਅਸਿਖਲਖਿਗਿਣਿਨਜਾਹੀਮਲਾਅਕੋਤੜੇ
 ਕਈਲਖਲਖਿਮਦੀਨੇਨਲਾਹਾਜੀਕਈਅਸਿਖਲਖਿਲਖਿਗੁਨਗੁਨ
 ਸਿਭਾਲਾਬੇਦਬਿਆਸਅਸਿਖਲਖਕਰਦੇਬੇਦਬੀਚਾਰਾਇਕਸਾਇਕਸੇਤਸ
 ਕਿਵਿਚਕਈਅਸਿਖਅਉਤਾਗਾਲਖਅਸਿਖਤਬਕਵਿਚਿਕੋਤੜੇਮਾਅਦ
 ਤਾਗਾਪੀਰਪੇਕਿਬਰੇਕੋਤੜੇਗਉਸਕੁਤਬਸਲਾਫਿਰਨਤਬਕਿਅਸਮਾਨਦਿ
 ਚਚਸਮੀਦੇਖਪਸਾਗਾਉਥੈਪਕਿਬਰਕਈਲਖਕਈਅਸਿਖਅਉਤਾਗਾਫਿ
 ਰਦੇਰਹਦੇਰੋਜਬਿਹਕਮਅਲਹਦੇਨਲਾਅਸਿਖਅਉਤਾਗਪਕਿਬਰਾਫਿਰ
 ਦੇਹੇਠਪਤਾਲਾਹੁਕਨਲਕਾਜੀਕੋਤੜੇਮੇਨਦੀਨਮਾਦਾਗਾਹਿਜਗਤਪੀਰਕੋ
 ਤੜੇਪੀਰਦੇਸਿਰਦਾਗਾਸਾਹਸਹੀਦਾਕੋਤੜੇਸਰਵਰਅੰਤਨਪਾਰਾਉਮਰ

ਖਿਤਾਬਾਅਬੂਬਕਰਸੇਰਅਲੀਆਪਰਾਡਿਠੇਲਖਅਸਮਾਨਮੇਥੇ
 ਰਅਸਿਖਾਨਨਕਅੰਤਨਜਪਨੀਅਲਖਅਪਰਬਿਅੰਤਾਕਈਅਸਿਖ
 ਅਮਾਮਪੈਸਹਾਸਹਾਬਅਨੇਕਾਸੁਨਨਦੇਸਿਰਇਕਰਬਿਅਲਖਅਪਰ
 ਅਲੇਖਾਨਰਦਿਸਾਰਦਕੇਤਰੇਬਿਸਦਾਮਿਤ੍ਰਬਿਸਦਾਮਿਟਿਕਈਮਛਿਦਰੇਰ
 ਖਕਈਅਸਿਖਸਿਸਟਾਚੁਪਟਕੁਠਕੁਠਕੇਤਰੇਈਸਰਟੋਪੀਚਿਦਾਦਤ
 ਕੇਦਅਸਿਖਪੈਕੇਤਰਾਮਨਿਦਾਸਿਧਚਉਰਾਸੀਮੰਡਲੀਅਫਿਰਦੀਆਲ
 ਖਅਪਰਾਇਹੁਸਭੈਮਨੁਖਪੈਬਾਝੁਅਲਖਅਪਰਾਬੇਦਕਤੇਬਾਕੇ
 ਤਰੇਬਹਿਬਹਿਕਰਨਿਬੀਚਰਾਗੁਨਗੁਨਨਸੀਹਤਗੁਨਗੁਨਕਰਾਰਾਗੁ
 ਨਗੁਨਪੈਕੇਬਰਗੁਨਗੁਨਕਰਾਨਿਗੁਨਗੁਨਰਸਾਲਰੇਗੁਨਗੁਨਕਲਾ
 ਮਾਕਲਜੁਗਨਨਕਨਿਰਮਲਪੰਥਚੋਲਾਈਆਆਇਬੇਦਕਤੇਬਾਬਾ
 ਹਰਾਇਕੇਜਪਿਆਖਦਾਇਟਿਥੇਟੇਟੇਦੁਨੀਤੇਕੀਤੇਢਾਹਿਮੇਦਾਨਾਕੀਤੀਹੇ
 ਮਨਸੁਖਸਭਸਚੀਰਚਿਚਉਗਾਨਾ ॥ ੧੪ ॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਨਸੁਰਾ ॥ ਆਖੀਰੁਕਨਲਨਕਤੁਧਵਿਚਫਡਿਕਰਾਮਾਤਾਕੀਤੇਨੀ
 ਮਨਸੁਖਸਭਬਾਝੁਅਲਹਨਪਾਕਾਜਿਤੀਪਰਦੇਇਦੁਨੀਦੇਇਭਿਤੇਨੀਸਭ
 ਓਠਾਇਕੇਇਨਕਿਸੇਜਾਲਸੀਬਾਝੁਪਾਕਅਲਾਹਿਬਿਨਖਲੀਫੇਮੁਰਸ
 ਦੇਕੇਇਨਪਦੈਕਬਲਾਬਿਨਅਮਾਮਪੈਕੇਬਰੇਬਾਝੁਯਾਰਸੁਲਾਉਮਤੀਬਾ
 ਇਨਪਾਵਨੀਬਿਨਰਸੁਲਖਦਾਇਲਿਖਿਆਵਿਚਕਰਾਨਦੇਜਬਰਾਈਲ
 ਗੁਆਹਾ ॥ ੧੫ ॥ ਜਵਾਬਾ ॥ ਨਨਕਸਾਹਸੁਰਾ ॥ ਆਖੀਨਾਨ
 ਕਰੁਕਨਦੀਨਇਕੇਪਾਕਖਦਾਇਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੁੜਹੈਅਲਹਆਪਰੁ
 ਆਹਿਜਿਚਰਕੁੜਨਬੁਝਿਆਸਿਰਪਰਮੁਰਸਦਬਾਧਾਮਹਰਮਹੇਇਕ
 ਲਾਮਦਾਖਦੀਓਠਾਵਹਤਾਪਾਕਰੋਪਨਾਹਿਖਦਾਇਦੀਉਮਤਿਦੀਛਕਿਅ
 ਸਾਅਮਲੀਆਪੋਆਖਣੀਨੇਕੀਕਿਸਾਸਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਸਿਰ
 ਸਿਰਹੋਇਹਿਬਾਸਾਆਪੇਨਬੀਰਸੁਲਹੈਆਪੇਹੈਇਸਹਾਬਾਸੁਰਵਛਿਆ
 ਈਆਰਬਹਬਦੇਇਕਰਿਫਿਠਿਖਸਿਲੇਇਦੁਨੀਆਕਰਨਉਮਤੀਬਹਿਬ
 ਹਿਮੇਲਕਰੇਇਦੁਨੀਆਦੁਰੇਗੀਦਾਹਮੇਖਾਤਰਤੇਕਰਿਦੁਰਾਮਬਾਰਖਜਮ
 ਨਪਰਿਖਾਤਰਰਖਿਹਜੁਰਾਇਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੁਦੁਜਾਸਿਗਨਿਦਾਰਾਦੁਜਾਸਿ
 ਗਕੁਸਿਗਪੈਠਾਨੀਇਹੁਸੀਸਾਰਾਦੁਨੀਵਲੇਟੇਕਾਰਨੇਹਾਰਣਅਪਣੀਦੀਨ

ਛੇਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿਕਬਰਖਦੀਕਉਪਕੜਹੁਪਕਜਮੀਨਪੰਦਨਸੀਹਤਹਾਜੀਆ ਨਾ
ਨਕਕਹੈਫਕੀਰਾਜੇਰਾਹਿਸੈਤਾਂਨੀਗੁਮਬੀਏਤਿਨੰਗਲੀਜਿਜੀਗਾਅਵਹਿਜ
ਹਿਭਵਾਈਅਹਿਦੇਸਕਲੁਪੈਸਜਾਇਲਿਖਿਆਵਿਚਿਕਿਤਾਬਦੇਆਖਿਆਪ
ਕਖਦਾਇ।ਨਉਸੈਨਦੀਨਿਕ੍ਰਿਨਵੈਅਲਨਿਸਮੰਦਰਜਾਇ।ਸਾਂਤਿਸਮੰਦਰ
ਅਵੇਹਆਨਦੀਸਮੰਤਨਪਾਇ।ਪਉਦੇਵਿਚਗੜ੍ਹਾਦੇਬੁਦਤਿਵੈਤਪਤ
ਇ।ਬਲਨਿਤਲੇਤਿਨੰਦੀਆਹਡੀਆਜੇਬੇਅਦਲੀਪਾਤਿਸਾਹਾਕਾਜੀਮੁ
ਛਤੀਕਰਕੁਨਫਉਜਦਾਰਕੁਟਵਾਲਾਉਮਰੇਤੇਦੀਵਾਏ-ਵਜੀਰਅਮੀਰਨਾ
ਲਿ।ਬਖਸੀਏਤੇਬੁਤਾਤਿਏਨੰਲੇਫਤੇਦਾਰਾਦਾਰੇਗੇਮਸੇਤੇਫੀਆਕਰਦੇਕੁ
ਕੁਵਾਪਥਾਜੇਕੁਨਬਹੁਤਜਮਾਇਤੀਹੋਏਜਮਾਇਤੁਦਾਰਾਖਾਨ
ਗਰੀਬਲੁਵਕੈਕਾਰਕੈਜੋਰਅਫਰਾਦਾਪਾੜੇਚੌਧਰੀਮਹਰ
ਮੁਕੰਦਮਕੜਚੌਓਕੀਵਾਰਪਿਆਦਿਆਂਜਲਬਲਹੋਏਧੁਰਾਕੁਰ
ਦੀਆਂਹਰਾਮੀਆਂਜੋਪਰੀਬੁਰਾਨੀਜਨਵੇਸਣਅਤੁਗਸਤੀ
ਆਂਆਹਿਨਿਸਕਰਹਿਹਰਾਮਾਚੇਰਯਾਰਚਗਲਖਾਵਨਲਾਇਤਿਫ
ਗਲੁਣਹਰਾਮੀਵਿਸਾਸਪਾਤਦਰਗਹੋਇਖੁਆਰਾਜੇਹਨਿਪਰਾਈਵੇ
ਲੜੀਕਿਤੀਸੇਜਵਿਛਾਇ।ਸਰਪਭਵੇਜਕਵੈਸਨੀਲਹਸਨਬਹੁਤਸਜਾ
ਇ।ਰਾਹਿਦਾਰਿਜਕਾਤੀਆਲੇਖਾਇਖਣਆਹਿ।ਦੁਇਦੁਇਜੇਰਾਵਾਲੀ
ਆਪਰਪਰਹੀਫੁਟਆਇ।ਸਰਪਰਵੇਜਕਵੈਸਣਾਟੋਲਾਇਤੁਣਆਹਿ
ਅਚਮੇਦੇਦੁਇਛਾਬਰੇਪਬਰਦਾਕਹਿਸੇਰਾਚੇਗਾਕਰਬਹਾਲੀਐਮਹਿਪ
ਰਾਏਢੇਰਾਕਰਨਿਹਰਾਮਿਹਰਾਮਖੇਰਤਿਨੰਗੀਹਭਿਜਲਾਇ।ਖਾਵਨਕਾ
ਵਨਿਮਾਸਤਿਹਖਸਿਮਾਲਬਿਰਾਨਖਾਹਿ।ਜਲਦੇਵੇਜਕਹਾਈਐਜੇਦੇਨ
ਗੁਆਹੀਕੁੜੀ।ਪੁਟਲਿਪਾਇਲਦਖਤਰਜਲਦੇਭਿਨੇਪੁਰਾਸੁਣਹੋਕਾ
ਜੀਰੁਕਨਦੀਨਪੰਜਨਸੀਹਤਿਲੇਇ।ਛਤੁਹਰਾਹੁਸੈਤਾਂਨਦਾਸਚੁਹਕੀਕ
ਤਿਏਹਾਬਾਬੁਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਛਤੁਹਅਮਲਬਿਕਾਠਾਦਰਗਹਿਗਇ
ਆਜਾਣੀਅਹਿਨਨਕਵੇਹਅਸਾਰਾਕਰਹੁਮਸਤਕਿਜੋਹਦਿਵੀਸੀਸਉ
ਠਵਹੁਭਾਰਾਨਖਿਸਿਖਪਵੇਖਸੀਨੜਸੇਈਕਰਹੁਅਹਾਰਾਵਸਣਹਿਸ
ਵਿਡਕੇਗਾਹਿਖਦਾਈਦੇਹਿ।ਪਾਵਹਿਰਾਜਬਹਿਸਤਦਾਰਾਹਿਹਕੀਕਤਏਹ
ਪਾਣੀਪਖਾਪੀਹਣਾਧੇਵਹੁਕਦਮਪਖਾਠਾਕਰਹੁਵਿਛਾਈਦਰੁਦੀਲਜਤਿ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਹਿ। ਚੁਟ ਚੁਟ ਕਢੀ ਅਨਿਟੂ ਟੀਆ ਖੁੰਢੀ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ। ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਵਿ
 ਲਾਈ ਮੇਠਿਰ ਪਿਛਨ ਪੀੜਾ ਖਾਇ। ਕਤ ਟਕਤ ਕਤਾਈ ਮੇਠਿਰ ਖੇਚ ਕਢਾ
 ਇਠਿਰ ਅਗਨੀ ਖੁੰਢ ਚੜਾਈ ਮੇਠਿਰ ਗਲੀ ਦਫਿਰ ਟਾਇ। ਕਤ ਰਨਿ ਕੈ ਚੀ
 ਕਟੀ ਮੇਠਿਰ ਜੋੜ ਸਟਾਇ। ਪਹਿਰਨ ਹੋਇ ਕਜਾਈ ਮੇਠਿਰ ਤਿਸ ਮੇਲੁ ਖਾ
 ਰਿ। ਹੋਇ ਪੁਰਾਨ ਸੁਟੀ ਮੇਠਿਰ ਅਢਨ ਮੁਲ ਵਿਕਾਇ। ਕਰਿਨ ਮਸਾਲ ਮਸਲ
 ਚੀ ਅਤੁ ਸਨਾਂ ਲਿਜਲਾਇ। ਜਲ ਬਲਿ ਰੋਵੇ ਖਕੜੀ ਤਪੇਤੇ ਵਿਲਲਾਇ।
 ਸਦਹੁ ਮਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਕਪਾਹਿ ਛੁਡਾਇ। ਇਕ ਪਾਹਿ ਦੀ ਜੋਨ ਵਿਚਏ
 ਭੀ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ। ਪੇਟੇ ਪਾਇ ਪੀੜਾਈ ਮੇਠਿਰ ਮੇਠਿਰ ਪਾਣੀ ਤੇਲਾ। ਵਟੀ ਵਟ
 ਕਪਾਹਿ ਦੀ ਵੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੇਲਾ। ਇਕਾ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹਾ ਵੀ ਇਉਂ ਜਲ ਦੇ ਮੁਸਲ
 ਮਾਂਨ। ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋਵੇ ਵਟ ਬਪੜੇ ਫਿਰਿ ਕੋਇਨ ਪੁਛਿ ਨਿ। ਆਇ ਫਿਰਿ ਇਸ
 ਜੋਨ ਹੁਕਮਿ ਆ ਤਿਲ ਹੋਇ ਜੀਮਿ ਅਸੋਇ। ਤੇਲੀ ਪੀੜੀ ਮੇਠਿਰ ਪਾਣੀ ਮੇਠਿਰ
 ਦੇ ਦਬਾ ਰੋਇ। ਵੀ ਵੇ ਪਾਇ ਜਲਾਈ ਮੇਠਿਰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਾਟੀ ਹੋਇ। ਸਦਹੁ ਮ
 ਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਤਿਸੇ ਸਟਾਇ ਰੋਇ। ਤਿਲ ਦੀ ਜੋਨ ਹੁਕਮਿ ਆ ਫਿਰਿ ਜੀਮਿ
 ਆ ਹੋਇ ਕਮਾਦ। ਵੇਟੇ ਭਨ ਪੀੜਾਈ ਮੇਠਿਰ ਲਹਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬ। ਇਖਜਿ
 ਵੇਰ ਸਕਢੀ ਮੇਠਿਰ ਪੇਟੇ ਕੜਾ ਹੋ ਮਾਹਿ। ਵੇਟੇ ਤਾਓ ਪਕਾਈ ਮੇਠਿਰ ਸਕਰ ਖੰਡ ਕਰਾ
 ਏ। ਖਾਧਿ ਆ ਹੋਵੇ ਕੁਬਤੀ ਫੇਰਨ ਛੋਹਦ ਕੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ
 ਤਿਸੇ ਸਟਾਇ ਰੋਇ। ਕੇਤੀ ਜੋਨਿ ਅਵੇਹੀ ਆ ਗਿਣਤੀ ਗਿਣੀ ਨਜਾਇ। ਫਿਰ
 ਚਉਰਾਸੀ ਭਉਰੀ ਆ ਬਹੁਤੀ ਲਹੇ ਸਜਾਇ। ਮਹਿਮਦਿ ਜੀਮਨ ਫੇਰ ਫੇਰ ਜੋ
 ਨੀ ਭਵਹਿ ਅਸੀਖਾ। ਵਖ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇ ਗਣਿ ਤਿਨ ਗਣੇ ਬਿਅੰਤ ਜੁਨੇ
 ਨਰਾਮ ਰਸੁ ਲਕੋਇਨ ਭੁਹਾ ਦੀ ਫਿਰੀ ਯਾਦਿ। ਦੁਨੀ ਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋਓ ਮਰ
 ਗਵਾਈ ਬਾਦ। ਕੁੜੀ ਮਜਲਸ ਬੈਠ ਕਰਿ ਕੀਤੁ ਸੁਕੜਾ ਦਾ ਪਾਗ। ਫਿਰਿ
 ਭੀ ਚਲਿ ਆਲਭਿ ਅਥਰ ਬਣ ਭਾਗ। ਬਿਨ ਚਲਾਇ ਆ ਅਜ ਰਾਈ ਲਸ
 ਥੀ ਸਿੰਗ ਨੋ ਕੋਇ। ਲਹੇ ਸਜਾਈ ਅਗਲੀ ਆ ਕਿਸੇ ਸੁਣਾਏ ਰੋਇ। ਮਿਲ
 ਵੇ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤੀ ਆ ਮਲ ਕੁਲ ਮਉਤੁ ਹਜ਼ੂਰ। ਲੇਖਾ ਮੰਗਨਿ ਚਿਤੁ ਰੁਪ
 ਤੇ ਜੋਛੁ ਪਿਕਮਾਏ ਪੁੜਾ। ਨਾਸ ਲੋਇਨ ਮੁਕਰੇ ਤੇ ਬਹਿਕਰਨਿ ਪਕਾਰਾ।
 ਦੇਵਨ ਕੰਨ ਉਗਾਹੀ ਆ ਅੰਧਰੁ ਹਬਿਕਾਰਾ। ਆਲਤ ਜਿਹ ਵਾ ਮੁਕਰੇ ਚ
 ਖਿਚ ਖਿਸਾਦਿ ਬਿਕਾਰਾ। ਹਬਾ ਪੈਰ ਚਾਕਰੀ ਹੁਕਮ ਕਮਾਵਨ ਕਾਰਾ। ਪੰਜ

ਹਵਾਸ ਬਖੀਲ ਸੀਗਤੋ ਬਹੁਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਅਸੀ ਬਿਦੇ ਹੁਕਮਦੇ ਹੁਕਮਕਮ
 ਵਹਿਕਾਰਾ ਹੁਕਮੈ ਬਦਫੈਲ ਬਹੁਕਪਨਾਹਿ ਰਸੁਲਾ ਲਗੀ ਮਿਲਨਿ ਸ
 ਜਾਇਜਬ ਗਏ ਸੁਸਭੇ ਭੁਲਾ ਭਾਮ ਹੁਸਲ ਨਦਿਸਨੀ ਲੇਵਨ ਰੂਹ ਛੁਡਾਇ
 ਜਚ ਜੁਸਾਬੀ ਸਹੁ ਸਿਦ ਮੁਕਨ ਪਦੇ ਪਾਇ ਸਚਿ ਸਭੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਆ
 ਦਿਜਗਾਦੀ ਸੋਇ ਪੈਭੀ ਪੈਸੀ ਸਚੁ ਹੈ ਅਵਰਨ ਦੁਜਾ ਕੋਇ ਦੁਜੀ ਕਾਭ ਬਿਕਾ
 ਪੈ ਪੁਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਪਾਇ ਨ ਕਾ ਖੇਰੁਕਨ ਦੀਨ ਸਚਾ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ॥
 ਮਇਆ ਜੀਵਿਦਿਆ ਸਿਗਸਿਗਦਾ ਸਾਈ ਸਚਾ ਸੋਇ ਸਚੇ ਬਾਹਰਿ ਜੋਰੁ ਹੈ
 ਸੇ ਅੰਤੀ ਚਲੇ ਰੋਇ ਦਰਹੁ ਜਤਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਬੈਤ ਬੇਨਹੀ ਹੋਇ ਸਚੇ ਸ
 ਚੁਨਿਆਉ ਪੈਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸਹੋਇ ਨਾਨਕ ਮਰਸਦ ਸਚੁ ਹੈ ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਮਿਲਾ
 ਇ ਸਚੇ ਮਰਸਦ ਬਾਹਰ ਭੁਲ ਭੁਲੇ ਖਾਇ ਮਰਦੇ ਮਸਲ ਮਾਂਨ ਹੋਇ ਰ
 ਖਨਕ ਬਰਿ ਬਣਾਇ ਮੈ ਦੁਹਿ ਮਹੋਇ ਖਾਕੁਰੀ ਖਾਕੁ ਸੇ ਮਿਲ ਜਾਇ ਫਿਰ
 ਪਉਦੀ ਵਸੁ ਕਲਾਲ ਦੇ ਭਾਡੇ ਪੜੇ ਬਣਾਇ ਇਟਾਂ ਪੜੇ ਬਣਾਇ ਕੋ ਆਦੀ
 ਦੇਣ ਚੜਾਇ ਖਾਵਣ ਅਗਨ ਤਦੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਕਰਨ ਕਹਾਇ ਜਲਿ ਬ
 ਲਿ ਰੋਵਣ ਬਪੜੇ ਲੋਕ ਕਿਆ ਪਰਵਾਹਿ ਮਰੇ ਦਿਚਾਹਾ ਹਿੰਦੂ ਵਿਚ ਅ
 ਗੀ ਦੇ ਨਿਜ ਲਾਏ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਵੈ ਰੁਸ ਮੜੀ ਪਉਣਾ ਖੜੇ ਉਭਾਇ ਪੜ
 ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਿਸਨੂੰ ਵਡੀ ਸਜਾਇ ਸੋਈ ਕਾਫਰ ਦੇ ਜਕੀ ਜੋ ਬਹੁਤੇਖ
 ਦਾਤਾਇ ਪਹਿਲਾ ਆਤਮਾ ਸਿਉ ਜਲੇ ਫਿਰਤਿ ਨ ਜਲਾਏ ਕਉਣਾ ਖਕਸ
 ਮਾਣੀ ਖਾਕੁ ਸਿਉ ਪਉਣ ਸਮਾਣ ਪਉਣਾ ਆਬਸ ਮਾਣਾ ਆਬਿ ਸਿਉ
 ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਪਾਕ ਕਿਆ ਮਤਿ ਫੇਰ ਉਠਾਈ ਮੇਰੁ ਨਿਮਾਣੀ ਖਾਕੁ ਜਿ
 ਤੀ ਕੀਤੀ ਆਖਹਾ ਫਿਰ ਲੈਉ ਠਿਆ ਨਾਲਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਭੋਗਣਾ ਫਿਰ
 ਪਾਇ ਆਵਸ ਜੀਜਾਲਾ ਖੇਲੇ ਲਖਿ ਚਉਰਾਸੀ ਆਧਰਿ ਧਰਿ ਰੂਪ ਅਨੇਕ
 ਭੰਗਤੁ ਮਾਂਸੇ ਖੇਲਕੇ ਅੰਤੁ ਏਕ ਕਾਏਕ ਮਿਟੀ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾਈ ਮੇਖਾ ਸੇ ਮੁ
 ਸਲ ਮਾਂਨ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸਿਨਿਆਸੀ ਆਖਟ ਦਰਸਨ ਹਿੰਦਵਾਣਾ ਪਹਿਲੇ ਖ
 ਕੁ ਸਿਗਮਿਲਿਨਿ ਫਿਰਿ ਗਏ ਹੋਇ ਖਬੀਰਾ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪੀੜੀ ਅਨਿ ਹੋਵ
 ਨ ਬਹੁਤ ਜਹੀਰਾ ਇਕ ਦੂਰੁ ਹੋਲਾ ਖਿਧੈਨਿ ਧਰਿ ਧਰਿ ਕੀਰੇ ਰੂਪਾ ਮਹਿਮਹਿ
 ਖਾਕੁ ਸਿਗਮਿਲਨਿ ਕਰਕਰਿ ਰੰਗ ਕਰੂਪਾ ਲੈ ਦੁਹਿ ਮਾਵਿ ਚਖਕ ਹੋਨਿ ਸ
 ਹਿੰਦੂ ਹਿੰਦੂ ਮਜਾਬਾ ਫਿਰ ਪਉਦੇ ਵਸ ਕਲਾਲ ਦੇ ਭਾਡੇ ਪੜੇ ਸਿਤਾਬਾ ਭੁ

ਤੇਇਟਾਬਹੁਬਿਧਿਜਲਨਿਪਜਾਟੀਸਾਲਾਸਲਿਬਲਿਕਰਦੇਹਾਇਹਾਇ
 ਕੋਇਨਪੁਛੇਹਾਲਾਯਾਹਮਹਿਮਦਰੀਜੇਤਰੇਫਾਤਿਆਦੋਨਿਦਮਾਇਜਾ
 ਲਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਇਆਦੋਇਨਕਢੇਆਇਦੁਨੀਆਦੀਆਫੁਲਿਆਈ
 ਆਰਹੀਆਦੁਨੀਆਸਾਹਿਬਹਿਬਹਿਯਾਰਮਹਿਮਦੀਤੁਜਿਤੁਠਿਲੁਕਾ
 ਖਾਇਸੀਵਦਿਆਭੇਜਨਭਿਸਤਵਿਚਫਿਰਮਾਮਲਾਹਨਿਨਿਸਾਹਾਜਲ
 ਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਇਆਜਲਿਬਲਿਕੋਇਅੰਗਾਰਾਭਾਭੇਇਟਾਪਕਾਇਦੇਕਢੇ
 ਫੇਰਕਲਾਲਾਗੁਨਗੁਨੀਭਾਡਰੇਪਕਨਿਕਾਲੇਸਾਲਾਫਿਰਉਤਰਨਜਾਏ
 ਬਜਾਰਵਿਚਪਵੇਕਸੀਰਾਮਲਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪੁਣੀਪਏਸੇਗਲੀਏ
 ਰੁਲੀਇਕਨਪਵਾਨਿਨਿਆਮਤੀਇਕਨਪਵੇਪਿਸਾਬਾਅਮਲੀਆਪੋਆ
 ਪਣੀਲਹਨਿਅਜਾਬਸਵਾਫਾਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਨਨਕਕਦੇਜ
 ਵਾਬਾਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ ॥ ੧੭ ॥
 ਸਮਾਲਕਾਜੀਰਕਨਦੀਨ ॥ ਸੁਰਾ ॥ ਆਖੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਨ
 ਸਾਇਹੋਨਨਕਪੀਰਾਅਰਬਾਨਸਰਕੈਤਿਭਿਤਿਉਪਜੀਕਟਤਿਦਬੀਰਾ
 ਕਿਉਕਰਿਉਪਜੀਆਨਿਆਮਤਾਏਗੁੰਦੇਇਬਤਾਇਇਕੈਤਜਾਣਨਫ
 ਕਰਕਛੁਇਕੈਬੁਝੇਆਪਖੁਦਾਇਹੋਰਨਕੋਈਜਾਇਹੋਗੋਬੀਸਿਰੁਰਖ
 ਦਾਇਪੁਛੇਪੰਡਿਤਜੇਤਸੀਕਾਜੀਤੇਉਲਮਾਇਖਤਰਨਿਸਾਨਕੋਕਰੈਕਰ
 ਥਕੇਬਹੁਤਦੁਬੀਰਾਬਿਨਫਕੀਰੇਸਾਦਕੋਕੋਇਨਕਟੇਜੀਜੀਰਾ ॥ ੧੮ ॥
 ਸਬਾਬਾ ॥ ਨਨਕਸਾਹ ਸੁਰਾ ॥ ਸਾਇਹੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਨਕਹਿ
 ਦੇਅਵੇਲਫਕੀਰਾਸਟੀਅੇਸਚੁਸੇਦੇਸਨਜੇਬੁਝਿਨਸਕਨਪੀਰਾਮਲਾਬੁ
 ਸਨਸਕਨੀਪੜਹਿਕੁਰਾਨਕਤੇਬਾਪੰਡਤਭੇਦਨਪਾਇਨੀਪੜਿਸਾਇਚਰੇਬੇ
 ਦਾਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬਾਹਰਕਹਿਨਫਕੀਰਸੁਣਾਇਇਹੁਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਜਾ
 ਠੇਆਪਖੁਦਾਇਰੁਖੀਪੁਸੀਦਾਗੋਸਰੈਕੋਇਨਪਵੇਰੇਦਾਪਏਵਿਰੋਲਨਿ
 ਪਾਣੀਅੇਕਥਸਿਣਬੇਦਕਤੇਬਾਉਤਪਤਿਪਰਥੇਖਲਕਦੀਨਨਕਕਹੈਫ
 ਕੀਰਾਸੁਣੇਹਕੀਕਤਿਸਚਿਦੀਕਰਕੇਬਹੁਤਦੁਬੀਰਾਖਾਣੀਫਰਉਪਾਈ
 ਆਚਾਰੋਬਾਣੀਨਲਾਸੇਤਜਿਅੰਡੁਜਿਉਤੁਭਜਾਬਓਬੀਜੇਰਜਿਭਾਲਾ
 ਪਾਣੀਉਪਜਿਆਸੇਤਜੇਸਭਜੀਅਕਾਜੀਓਸੇਤਜਿਤੇਅੰਡੁਜਭਈਅੰ
 ਡਿਓਧਰਤੀਕੀਓਭੁਏਪੇਦਾਇਸਧਰਤੀਓਅੰਡੁਭੁਏਗਲੀਜਾਤੁਏਉਪ

ਜੇਅੰਨਬਹੁਅੰਨਹੁਜੇਕਿਜਕੀਨਾਉਪਜੀਚਾਰੇਖਾਣਤਬਿਲਖਚਉਤੁਸੀ
 ਹਫੇਰਾਗੁਨਗੁਨਪੇਦਾਇਸੀਜੀਅਜੋਨੀਫੇਰਾਸਰੁਣਦੇਸਿਰਤਾਜਿਕਰਿ
 ਸਾਜਿਅੰਮਾਦਮਅਪਿਸਰੁਸਈਪਛਾਣਦਾਜਾਣੇਪਾਕਨਪਾਤਾਜਾ
 ਏਜੀਅਜਾਤਿਸਰੁਲਿਖੇਬੇਦਕਤੇਬਾਇਕਾਦਾਤੇਲਖਿਕੁਏਬਹੁਬਿ
 ਧਿਕੀਤੇਭੇਦਾਜਾਤੀਜਿਨਸੀਬਹੁਤਕਿਧਬਹੁਕਿਧਦਖੇਨਾਂਵਾਬਹੁਬਿਧਿਬੇ
 ਦਕਤੇਬੜੇਕੁਏਅਸੀਖਭਾਵਾਦਾਨੇਦੇਵਨਾਗਕਠਿਰਾਕਸਭੁਤਪਿਸਾਚਾ
 ਸਿਟਸਕਤੀਕਈਅਸੀਖਕਠਿਖਲਕਜਪੇਤਿਹਜਾਪਇਹਸਰੁਖਭੁਤ
 ਕੁਏਫਿਰਖਾਕੁਮਾਰਿਸਮਾਂਤਾਖਕਸੁਬੀਰਜਿਖਲਕਦਾਉਪਜਹਿਤੇਖਪਿ
 ਜਾਗਿਦਾਣਾਏਕਗਭਾਈਅੇਖਾਕੁਨਾਲਮਿਲਾਇਹੋਇਨਪੇਦਾਖਚਦਿ
 ਚਿਨਟਨਸਾਨਨਕਾਇਇਕਤੇਦਾਣੇਲਖਹੋਹਿਅਬਿਖਾਕਦੇਜੀਅਾ
 ਅੇਸੀਕਦਰਤਿਰਬਦੀਅਜਗੈਬਪੇਦਾਇਸਕੀਅਾਖਲਕਖਪਾਟਨਕਾ
 ਰਏਫਿਰਕੇਰਚੇਅਨੇਕਾਦਾਵਾਕਠਕੈਲੜਮਰਹਿਭੁਲੇਅਬਿਬੇਕਬਿਬੇ
 ਕਾਸਾਹਿਬਦਾਵੇਬਾਹਰਸਰੁਣਦੇਸਿਰਪੀਰਾਦਾਵੇਅੰਦਰਜੇਰਹੈਹੋਇ
 ਅੰਤਜਹੀਰਾਦਾਵਾਛੁਡੇਮੇਮਨੇਮਿਲਹੁਸਾਖਾਕੁਨਾਲਕਇਮਹੋਵੇਜੁਸ
 ਛੁਟਨਕਾਲਜਿਜਾਲਾਜੀਦੁਇਆਖਾਕੁਸੀਗਮਿਲੇਫਿਰਖਾਕਨਤਿਸੇ
 ਖਾਇਕਾਇਮਤਿਸਦਾਜੁਸੜਮਰੈਨਾਅੰਦੇਜਾਇਬਾਬੁਕਾਇਮਜੁਸ
 ਕੇਰੇਏਨਮੁਸਲਮਾਨਫਿਰਿਫਿਰਿਅਗਨਿਜਲਾਵਾਈਪਾਈਆਟਸਿਸੇ
 ਤਾਨਕਾਇਮਜੁਸਾਨਜਲੇਹੋਇਜੇਕਾਇਮਧਾਤੁਸਕੇਨਅਗਨਿਜਲਾ
 ਇਤਿਸਨਿਤਨਿਤਟਪਤੀਜਾਤਾਸੁਇਨਕਾਇਮਧਾਤੁਦਿਚਸਕੈਨਅਗ
 ਨਿਜਲਾਏਪਰਤੀਵਿਚਦਬਾਈਅੇਫਿਰਖਾਕਨਸਕੈਖਾਇਧਾਤੁਜੁਇ
 ਨੇਬਾਹਰੀਜਾਵੇਪਰਤੀਖਾਇਜਲਿਬਲਿਹੋਵਨਖਕੜੀਫਿਰਖਾਕਸੀਗ
 ਮਿਲਜਾਏਮਰਿਮਰਿਜਮਨਮੁਨਾਫਕਭੁਫਰਜਿਨਾਂਦੇਚਿਤਾਜੇਨਹੁਜੇ
 ਨਭੁਵਾਈਅਨਿਮਰਿਮਰਿਜਮਨਿਨਿਤਾਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਪੜ
 ਕੈਵੇਖਕਿਤਾਬਾਬੁਬੇਬਿਨਬਿਬੇਕੜੇਲਗਨਿਬਹੁਤਅਜਾਬਾ ॥ ੨੦ ॥

॥ਸਾਮਾਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨ॥

॥ਸੁਰਾ॥

॥ਰੁਕਨਲਾਖੇ॥

ਨਾਨਕਾਦੇਵਹੁਸਚਨੀਸਾਨਾਗਉਸਅਰਦੀਹਦਿਹੈਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ
 ਹਿਚੁਗਉਨਖਾਵਣੀਤੁਰਕਨਖਾਵਣਸੁਰਾਦੁਹਾਦਾਟਪਕਕ੍ਰਿਆਸ

ਚਿਲਿਖਿਆਕੇਕੁਝਇਹੁਕਿਉਰਦੇਸਾਪਵਿਚਹੋਈਚੇਰਜਹਾਨਾਰੁਕਨਲ
ਆਖੈਨਨਕਮਸਕਲਕਰਹੁਅਸਾਨਾ ॥੨੧॥ ਸਵਾਸ਼ਾ ॥ ਨਨ
ਕਸਾਹਸੁਗਾ ॥ ਨਨਕਆਖੈਰੁਕਨਦੀਨਲਿਖਿਆਵਿਦਕੇਸਾਬਾਹਾ
ਉਸਅਰਨੇਮਾਰਿਆਲਗਨਬਹੁਤਿਅਜਾਬਿਗਾਉਚਉਦਵਰਤਨਹੋਕਾ
ਮਧੇਨਤਿਹਨਾਮਾਪੁਜਨਿਸਭੁਅਉਤਾਰਤਿਹਕਫਕੋਮਾਤੁਸਮਾਨਾਜੀਰਨਿ
ਨਦਾਪੀਵੀਮੇਤਿਸਮਾਰਾਬਹੁਤਅਜਾਬਾਨਨਕਆਖੈਰੁਕਨਦੀਨਬਹੁ
ਖਿਆਹੋਇਪਨਾਹਾਸੁਰਬੈਰਹੋਉਪਜਿਆਤਿਸਪੁਜਨਕਰਿਅਦੁਤਾਰਾ
ਰੁਪੇਕਿਬਰਾਛੁਕਿਆਕਰਹਰਮਾਅਹਰਾਤੁਟੀਆਰੁਮਾਗਉਦੀਆਦੁਧ
ਸਿਉਮਿਲੀਆਜੁਖਾਇ। ਜਾਰਸਾਤਲਵਾਸਿਲੈਨੋਜਨਸਰਪਤੀਪਾਇ। ਪੁ
ਣੇਬਿਨਦੁਧਗਉਦਖਾਧਿਆਗਾਇਆਪਤਾਲਾਜੋਗਉਸਅਰਦਾਮਾਸਖ
ਨਿਤਿਨਵਡੇਜੀਜਾਲਾਜੋਜੀਆਰਿਜਵਾਈਅਨਿਤਿਨਸੇਮਾਜਹਲਾਲਾਜੋਮ
ਏਫੇਰਜੀਵਨਿਨਹੀਫਿਰਮੰਗਨਮਾਸਸਿਭਾਲਾਗਉਅਸੁਰਹਰਮਕਰਿਦੇ
ਨੋਦੀਏਉਠਾਇ। ਇਕਨਦਧਹਲਾਲਹੇਮਾਸਨਪਾਕਕਰਾਇ। ਅਹਰਮਰ
ਹਾਂਦੁਹਾਦਾਦਰਗਾਹਸਿਧੈਸੇਇ। ਕਾਫਰਜਲਦੇਕੁਫਰਵਿਚਜਿਨਪਛੁਤੇਦੇ
ਇ। ॥੨੨॥ ॥ਸਮਾਲਾ॥ ॥ਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੁਗਾ॥ ॥ਰੁਕ
ਨਲਆਖੈਨਨਕਾਸਚਾਦੇਹਜਵਾਬਾਦਰਗਹਤਿਨਕਉਦਹਾਲਜੇਪੀਵੈਠੀ
ਗਸਰਾਬਾਪੀਵਨਪਿਆਲੇਬਦਅਮਲੁਖਾਵਣਨਲਕਬਾਬਾਭਿਗੀਅ
ਠੀਮੀਪੋਸਤੀਛਿਕਨਉਲਮਨਪਾਕਾਖਾਨਮਜੁਨਕਤੁਲੀ। ਆਨਾਲਹਠੀ
ਮਮਿਲਾਇ। ਕਰਦੇਇਸਕਹਰਮਪਰਨਾਠੀਕਿਠਲਗਾਇ। ਮਹਨਬਿਗਾ
ਨੇਮਾਲੋਨੇਤੁਇਫੇਠੀਤੁਨਚਾਇ। ਦਮਤਾਲੈਨਹਰਮਦਾਦੇਨਹਰਮੇਜਾਇ
ਜੁਏਖੇਲਨਕੀਮਾਰਬਾਜਕਰਦੇਦਮਤ੍ਰੇਢੇਰਾਪਜੋਮੇਬਜਾਅਗੀਏਚਿਤ
ਨੋਫਿਰਦਾਫੇਰਾਜੇਸਾਵਹਦਿਸਮੁੰਦਦਾਗਾਇਆਨਾਮਵੈਵਤਾਰੁਕਨਲ
ਆਖੈਨਨਕਾਇਹੁਫਿਰਹੋਕਿਤਭੁਤਾਸੁਬਨੇਨਹੀਅਜਰਾਈਲਦੇਦਬ
ਹੁਤਸਜਾਇ। ਦੇਹਖਬਰਦਰਗਾਹਦੀਸਚੀਮੁਖਹੁਅਲਾਹਿ। ਹਾਲਤਿਨਾ
ਕੀਹੋਇਗਾਜੇਪੀਵਣਅਮਲੁਬਿਕਾਰਾਸਚੁਸਨੇਹਸੇਠੀਆਏਹਭੀਕਹੋ
ਬੀਚਾਰਾਤਾਂਹਉਮੰਨੀਨਨਕਕਲਿਵਿਚਅਵਲਫਕੀਰਾਤਰਕੇਅਮਲੁ
ਬਿਕੀਰਜੋਕਰਸਚੀਤਦਬੀਰਾਸਿਫਤੁਸੁਣਹੋਸੇਠੀਆਜੇਪੀਅਨਿਪਿਆ

ਲੇਸਚਾਗਹਿਨਖਮਾਗੀਰਤਿਦਿਹਮਨਹੁਤਿਆਗਨਿਕਚਾਅਖੇਰੁਕਨਲ
ਨਾਨਕਸਚੁਗੁਆਹੀਦੇਇਆਮਲੀਰਦਨਸੋਫੀਮਸੋਫੀਅਮਲਰਦੋਇ
"ਸੁਗਰੂਨਿਬੇਰਹੁਦੁਹਾਂਦਾਇਕਕੂਕਕਰਿਖਲਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿ
ਤਾਬਜੇਸੋਈਮੁਖਹੁਅਲਾਹਿ॥ ॥੨੩॥ਜਦਾਬਾ॥ ॥ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥
"ਨਾਨਕਅਖੇਰੁਕਨਦੀਨਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਦਰਗਹਅੰਦਰਿਮ
ਗੀਅਨਿਜੇਪੀਦੇਭੰਗਸਰਾਬਾਚਰਸਅਫੀਮੀਪੋਸਤੀਚਿਲਮਾਂਛਿਕਨਪਿ
ਸਾਬਾਖਾਨਮਜੁਨਕਤਲੀਅਸੀਲੀਲਾਇਕਬਾਬਾਪੀਦੇਭੰਗਤੁਕਾਇਕੋ
ਜਹੁਗੀਨਲਰਲਾਇਆਦੁਨੀਆਮਾਂਦਨਮਸਤੀਅਦਰਗਹਲਹਨਸਜਾ
ਇਜਿਉਤਿਲਪਾਣੀਪੀੜੀਅਨਿਦੁਹਾਜਹਾਨਮਾਹਿ॥ਰਵਨਿਪਰਾਈਅ
ਅਉਰਤਾਤੁਪਤਿਬਿਮਗਲਿਲਾਇਸਿਕਗਲਸਹਿਸੁਮਦਿਮੁਹੀਤਿਨ
ਦੀਪਾਇਜੇਅਮਲਬਿਕਾਗੀਸੰਗਰਚੇਤਿਨਮਿਲੇਸਜਾਇਆਦੁਹੀਜਹਾਨ
ਜਰਦੋਇਹਦੇਸਦਾਖਆਗਸੋਫੀਖਸੇਮਜਲੀਤਿਨਸਚੁਖਮਾਰਾਚੇ
ਰਹਾਮੀਕੀਮਾਰਬਾਜਇਨਪੀੜਨਿਪਾਣੀਪਾਏਅਖਹੁਪਕਾਰਨਹਾਇ
ਹਾਇਅਗੇਸੁਣੀਐਨਾਹੀਕਾਇਆਬਾਬੇਰੋਟੀਪਾਣੀਐਹੋਰਨਖਾਏਖਾਨਾ॥
ਕਰਨਿਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਸਾਬਤਰਖਈਮਾਂਨਾਪੀਨਬਿਕਾਗੀਅਮਲਨੇਦ
ਰਗਹਲਹਨਨਿਚੋਇਆਮੁਖਤਿਨਦੇਕਿਰਬਤੀਬਾਤਨਪਛੋਕੇਇਆਨਾਨਕ
ਅਖੇਰੁਕਨਦੀਨਸਚਾਇਹੁਜਦਾਬਾਜੇਦਰਗਹਅੰਦਰਿਵਰਤਦਾਲਿਖ
ਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਬਾਸੁਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਗਲਹੋਰਸੈਤਾਂਨ॥ ੨੪ ॥
"ਸੁਆਲਾ॥ ॥ਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੁਰਾ॥ ॥ਰੁਕਨਲਅਖੇਨਾਨਕ
ਜਚਸੁਣਾਵਹੁਬਾਤਾਕਿਬੇਅਵਣਅੰਦਮੀਕਾਨਹੋਵਾਨਨਬਾਤਾਫਿਰਫਿ
ਰਮਿਲਦੇਖਾਕਨਾਨਿਰੁਹਕਿਬੇਜਾਇਸਮਾਇ॥ਗੈਬੀਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀਦੇ
ਵਣਫਕਰਸੁਣਾਇਆਕਰਿਤਦਬੀਰਲਿਖਿਆਬੰਦਕਤੇਬਬਣਾਇਆਗੈ
ਬੀਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀਕੋਇਨਮੁਖਹੁਅਲਾਇਆਪਤਿਜਿਜੀਗੀਮਾਰਦੇਕਾ
ਜੀਤੇਉਲਮਾਇਆਜੇਕੋਸਚੁਅਲਾਇਦਾਤਿਸਮਾਤੁਸਦੇਨਜਲਾਇਹਿਦੁ
ਮੁਸਲਮਾਂਨਦੁਇਸਚੁਨਕਹਣਸੁਣਾਇਦੇਵੈਦੋਜਕਪਉਸਨੀਲਹਨਬ
ਹਤਿਸਿਜਾਇਆਦੋਜਕਭਿਸਤਕਿਤਾਬਵਿਚਪੜਕਰਿਖਲਕਸੁਣਾਇਆ
ਇਆਫੇਰਨਅਇਆਜੇਖਬਰਾਦੇਵਹਆਇਆਪੀਰਪੈਕੀਬਰਾਅਉਲੀਏਤਿ

ਜਾਇਰੀ ਹਾਲਿ ਬਿਹਾਇ। ਦਬੈ ਪਏ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਕਈ ਲਖ ਜੁਗ ਬੀਤਾਇ॥
 ਫੇਰਨ ਜੁਗਤਿ ਤਿਨ ਦੀ ਧੂਠੀ ਕਿਸੇ ਨ ਮੁਲਾਈ ਸਮੁਸਾ ਇਬਰਾਹੀਮ ਹੋ ਰਕੇ
 ਤੇ ਨਬੀ ਰਸੁਲਾ ਫੇਰਿਨ ਡਿਠੀਆ ਸੁਠ ਭਰੇ ਤਿਨ ਦੇ ਨਲਾ ਰਹੇ ਨਉ ਮਰੇ ਪਾ
 ਤਿਸਾਹ ਸਿਨ ਵਸਾਏ ਗਾਵਾ ਖਾਤੁ ਜੋ ਤੀਜਿ ਲਗਾਏ ਕਈ ਵਜੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਰਾਜਤ ਅੰਤਨ ਪਾਈ ਮੇ ਅਗਮ ਫਿਰਨ ਤੁਮ ਬਾਹਿ ਇਕ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਪਤਿਸਾ
 ਹਦੇ ਇਕ ਵਜੀਰ ਸਿਰ ਹੋਇ। ਇਤਨੀ ਆਉ ਮਤੀ ਪੈਕੀ ਬਰਾ ਅੰਤਨ ਕੋਇ॥
 ਖਤਰਾ ਮਨ ਹੁਨ ਉਤਰੈ ਬਿਨ ਫਕੀਰੀ ਅਲਾਹਾ ਖਬਰ ਸੁਣਾਇ ਅਜਗੈ ਬ
 ਦੀ ਸਿਸਾ ਮਨ ਹੁਚੁ ਕਾਏ॥ ੨੫ ॥ "ਜਵਾਬ" "ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ"
 ਨਾਨਕ ਅਖੈ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਸਚੁ ਸੁਣਾਵਹੁ ਬਾਤਿ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਮਿਲਦੇ ਖਾਕ
 ਨਾਲ ਫਿਰਹੇ ਇਜਮ ਦੇ ਪਾਹਿ॥ ਗੁਨੀ ਗੁਨੀ ਬੂਟੀਆ ਸੁਰਖੀ ਸਬਜਿ ਸਿ
 ਆਹਿ॥ ਨੀਲੀਆ ਪੀਲੀਆ ਚੁੰਟੀਆ ਹੋਰ ਗੁਲਾਬੀ ਵੀਨਾ ਭਰਾਮ ਠਰਾ
 ਠਿਬਨਾ ਸਪਤਿ ਬਹੁ ਮੇਟੇ ਬਹੁ ਅੰਨਾ ਖਾਨ ਹੋਵਨਾ ਅਦਮੀ ਪਾਇ ਪਰਿਟੇ
 ਲਖਾ ਹੋਵਨ ਤੇ ਭੇਤ ਬੂਟੀ ਯੋਮਾ ਫਿਰ ਜਿਸ ਨਵਤਿ॥ ਆਵਾਗਉਨ ਨ ਮਿ
 ਟਈ ਜਿਉ ਵਹਿਦੇ ਵਰੀਆਉ॥ ਇਤਨੀ ਖਬਰ ਅਜਗੈ ਬਦੀ ਦੇ ਨਫਕੀਰ
 ਸੁਣਾਇ। ਇਹੁ ਸੁਨੀਯਾ ਵ ਖਲਕ ਦੀ ਬਹੁ ਤੁਛ ਪਾਇਨ ਦੇਗਾ ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ
 ਖਾਇ ਕੈ ਰਖਨ ਡਿਗੈ ਪੈਰਾ ਖ ਕਦੇ ਸਰੁ ਪਤਲੇ ਖਸਮੇ ਦੇ ਹਥਿ ਕਾਲਿਆ ਮ
 ਰਣਾ ਚਿਤਨ ਮਾਵਈ ਚਸੇ ਮਰ ਕੈ ਪਤਾ ਜੀਆ ਖਾਵਨ ਜੀਅ ਕਉ ਜੀਅ
 ਅਹਾਰਾ ਆਪੇ ਆਪ ਦੇ ਖੇਲ ਕਰਾਇ ਹੁਤ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰਾ ਸੁਣੀ ਮੇਕਾ ਜੀਰੁ
 ਕਨ ਦੀਨ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਫਕੀਰਾ॥ ਇਕੋ ਰਹਮੁ ਹੀ ਦਦਾ ਇਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਪੀਰਾ॥
 ਇਕ ਪੈਕੀ ਬਰਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕਾਭੀ ਇਕ ਹੋਇ॥ ਮੇਥੇ ਦੀਨ ਅਗਿਣਤ ਹੋਨ
 ਪਾਰਲੀ ਪਾਇ ਕੋਇ॥ ਰਾਜ ਸਿਨ ਦਾ ਵਨੀ ਵਿਚ ਸਿਕਤਿ ਨ ਦਾ ਹੋਇ॥ ਜਰਬ
 ਲਗਾਨਿ ਅਨੇਕ ਬਿਧਿ ਹੁਕਮ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ॥ ਇਕੋ ਰਾਹ ਦਰਗਾਹ ਇਕੁ ਇਕੋ
 ਛਤ੍ਰ ਅਟਲਾ ਇਕਾ ਜਰਬ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਅਚਲਾ ਮਸਰਕਾ ਮ
 ਤੇ ਮਗਰ ਬਹੁ ਅੰਗ ਜਨ ਬਸ ਮਾਲਿ॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖਉ ਅਉਗੀ ਉਮਝੀ ਅੰ
 ਤਨ ਭਾਇ॥ ਸਤਰਸਾ ਮੰਦੁ ਨੀ ਵਿਚ ਰਖੇ ਬਕਾਈ ਫਿਰਾ॥ ਮਜਬੂਜਾ ਲੈ ਦੇਸਨੀ
 ਰਖ ਸਨ ਉਮਤਿ ਘੇਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨ ਕਲੀ ਵਿਚ ਹੋਰਨ ਦਰਸਨ ਭਾਲਾ॥
 ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਰਸਨ ਨਉਤਨ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਕਤਾਲਾ॥ ਚਾਦਰ ਪਾਈ ਦਰਗਾਹ

ਤੁਨਨਕਸਾਹਫਕੀਰਾਤਲੇਬਹੇਪਰਵਾਕਿਸੇਦੁਸੇਕਦੇਨਹੋਇਸਰੀਤ
 ਕਸਾਵੇਚਲੀਕੇਬਹੇਜੋਚਾਦਰਹੇਠਾਕਲੀਕਲਬੇਤਾਲਦੀਤਿਸਹਸਲਾਬੇਠੇ
 ਨਾਪਿਉਮੇਦਾਖੰਡੁਸਕਰਮਾਖਿਓਮੰਝੇਦੁਧਾਖੀਰਖੰਡੁਮਠਿਆਈਆਰਸੁ
 ਸਭਕਿਛੁਵਿਤਮਸਾਕਰਨਸਭੇਗਬਿਲਸਬਹੁਗੁਨਗੁਨਪਰਸਾਇਸੇਸਾ
 ਰਨਿਪਏਗੁਰਦੇਵਦੀਸੋਭੇਗਨਆਦਿਜੁਗਾਦਿਸੁਗਤ੍ਰਚੁਕਾਵਨਕਾਰਨੇ
 ਆਇਦੁਨੀਫਕੀਰਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨਦੁਇਠਿਠੇਖਰੇਜਹੀਰਾਹਿਦੁਜਾਤਮ
 ਠਹਿਆਤੁਰਕਸਿਕਾਲੇਨਾਗਹਿਦੁਦਗੇਕਮਾਵਦੇਤੁਰਕਜੇਰਜਗਾਬੁਹਿਦੁ
 ਨੰਭੁਏਹਿਦੁਆਜੇਕੇਵਡਾਕਹਾਇਤੁਰਕਸਲਾਹੇਤੁਰਕਨੇਕਰਵਡਾਦੀਨ
 ਸਲਾਹਿਹਿਦੁਨਚਾਹਿਨਹਿਦੁਆਤੁਰਕਰਵਕਰਨਾਦਿਏਅਖੀਮੀਟਕੇ
 ਸਗਲੇਧਰਮਰਦੇਨਾਤੁਰਕਰਵੇਗਹਿਦੁਆਅਪਣਾਦੀਨਸਲਾਇ॥
 ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨਦੁਇਕਾਰਿਮਨਸੁਖਓਠਾਇਅੰਧੇਕਾਵੇਦੇਜਕੀਦੇਜ
 ਕਪਵਨੀਜਾਇਕਾਣਿਆਦਾਛੁਡੁਸੰਗਤੁਅੰਧਿਆਨਾਲਨਜਾਇਦੁਹੀ
 ਚਸਮੀਵੇਖਤੁਤਸਚਲਹੇਮਹਲਾਨਾਨਕਕਲਿਵਿਚਨਿਰਮਲੀਗੁਰਸਿ
 ਖੀਪਰਵਾਨਾਅਗਾਣਿਤਿਲੰਘੇਉਮਤੀਸਚੁਨਾਮਪਰਧਾਨਾਸਚੇਰਹੇਸਭੁ
 ਖੜੀਵਰਗਹਲਹਨਨਚੇਇਰੋਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਕੁੜਕਮਾਂਵਨਲੇਇਆ
 ਵਣਪਹਰਨਿਰਬਦਾਕਰਮੀਪਲੇਪਾਇਆਸਬਿਗਾਨੀਜੇਕਰੇਨਸੇਦਰ
 ਗਹਲਹਨਸਜਾਇਫਿਟਤਿਨਦਾਜੀਵਿਅੰਜੋਪਰਿਕੀਆਸਕਰੇਨਾਰੋਟੀ
 ਕਪੜੇਕਾਰਣੇਮੁਖਹੁਕੁੜਬੇਲੇਨਾਸੁਣਹੁਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸਚਾਏਹੁਜ
 ਵਾਬਾਸਾਹਿਬਦਾਫਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਅੇਬੇਦੇਖਸਿ
 ਵਾਣਲੇਅੰਗੈਜਾਇਪਛੁਣਾਵਿਓਫਕੀਰੀਖਲਕਦੀਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨ
 ਨਿਕਲੀਜਰਸਿਰਕਾਰਤੇਆਈਸਾਨਿਆਰੇਹਬਿਕਿਸੇਬਣਾਏਛੁਲੜੇਕਿ
 ਸੇਬਣਾਈਨਬਿਕਿਸੇਤਨਉੜੇਵਾਲੀਅਕਿਛੁਣਪੜੇਸਵਾਗਸੇਨਾਇਕ
 ਸੇਜਾਤਦਾਜੇਵਰਬਹੁਪਰਕਾਰਮਾਨਸਏਕਸੇਜਾਤਦੇਦੀਨਭਿੰਨੇਭਿੰਨਹੋਇ
 ਕੇਇਕਗਾਏਸੁਨਤੀਜਾਤਰਖਾਏਕੋਇਦੁਹਾਬਧੇਮੇਰਚੇਰੈਬਾਰਸੈਤਨ
 ਦਾਵਾਰਮਰਸੁਲਕਰਿਲੜਦੇਬੇਈਮਾਂਨਾਦਾਵਾਛੁਡੁਹੁਸੇਮੰਨੇਬਾਦਮਿਟਾ
 ਵਹੁਕੁੜਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਂਨਜੇਕਰਿਦੇਵੇਮਨਸੁਖਾਪਕੜਹੁਰਾਹਿਖਦਾਇ
 ਦਾਵਰਗਹਪਵਹੁਕੁਬੁਲਾਇਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਸੁਗਤ੍ਰਰਾਮਰਸੁਲ

ਇਹਦਿਬਗਲਕੁਰੀਏਸੋਧਹੁਬੇਦਕਤੇਬਾਪਨਦੇਪਾਏਕੁਰਮਦੇਬੁਧਿਸਕੀ
 ਨਉਦਾਬਾਹਰਬੁਰਜਮਸਮਾਨਵਿਚਨਲਸਤਾਏਸਤਾਪਦਹੁਥਿਤਿਮਹੁ
 ਰਤਾਤਾਈਨਿਖਤਾਭੁਦਨਪੰਜਕਿਜੋਗਨੀਚਸੇਪਲਿਬੀਚਾਹਾਏਹੁਰਬਾ
 ਈਲੋਹਪੈਲਿਖੇ— ਨਿਉਸੁਰਜਬਾਹਰਹੁਬੁਰਜਵਿਚਤਿਉਇਕੋ
 ਇਕਖੁਦਾਇਵਸਰਹਾਇਆਨਹੋਇਗਮਨਵਿਚਦੇਖਲਗਾਇਚੰਗਮ
 ਦਾਲੇਖਸਰੁ ਨਉਗਿਰਾਹਾਵਿਚਹੋਇਨਉਗਿਰਹੁਬਾਹਰਹੁਬੁਰਜਵਿਚਇ
 ਕੇਸਚੋਸੇਇਗਲਹੋਰਸੇਤਾਨਦੀਵਰਤਨਕਉਸੀਸਾਭਾਬਾਦਿਬਿਖਾਦੀ
 ਸੁਗਤੀਸੀਮਨੇਤੇਸਿਪਾਠਾਸਿਰਸਿਰਲੇਖਅਲੇਖਦਾਉਤਮਮਧਿਮਜਾਣ
 ਫਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਮਸਤਕਿਭੁਏਨਿਸਾਨਫਿਰਨਚਕਰਸਿਰਉਪਰੈ
 ਬੇਨਵਿਵਸਕੇਮਾਹਿਕਾਰਜਸਰੁਸੀਸਥਦੇਹੁਕਮੇਵਿਚਹੁਦਾਹਿਕਲਾਰਖੀ
 ਅਸਮਾਨਵਿਚਚਹੇਤਤੁਪਤਾਲਾਜਿਉਜਿਉਕਲਾਫਿਰਾਈਐਤਿਉਤਿਉ
 ਫਿਰੈਸੀਸਾਭਾਉਲਟਾਖੇਲਖਸਮਦਾਸਿਰਉਪਰਿਤਲਪਾਇਸਿਰਤਲਵਾ
 ਹੋਜੀਮਦੇਨਿਹਚਲਕਿਉਕਰਿਜਾਇਸਿਰਤਲਵਹਸਿਕਿਮਵਿਚਬਾਹਰਿ
 ਚੀਤਲਹੋਇਉਪਰਹੋਯਾਤੀਪਾਇਨੀਨਾਨਕਸਚਬਿਗੋਇਅਬਾਧਰਿ
 ਕੇਜਿਮੀਪਰਿਖਾਤਰਖਹਜੁਗਮਿਲਿਆਠਹੈਖੁਦਾਇਨਲਹੋਇਨਕਬਹੁਦ
 ਠਿ॥ ॥ ੨੬ ॥ ॥ਸਮਾਲਕਜੀਹੁਕਨਵੀਨਸੁਰਾ॥ ॥ਰਕਨਲ
 ਆਖੇਨਾਨਕਾਦਰਗਹਦੀਖਬਰਸੁਣਾਇਕੇਹਾਰੰਗਮਹਲਾਜਿਥੈਰਹੈਖੁ
 ਦਾਇਕੇਹੋਬੁਰਜਮਹਲਦੇਛਜੇਤੇਚਉਕਠਾਕੇਹੀਆਡਿਠੀਆਖੈਠਕਾ
 ਕਿਸਨਾਲਕੀਤੇਰਾਸਾਕੇਹਾਗਾਰਾਚੁਨੜਾਕਉਣਬਣਾਵਣਹਾਗਾਸੁਰਤਿਕ
 ਉਣਮਹਲਦੀਕਿਉਕਰਿਹੋਇਦੀਦਾਹਾਦਰਤੇਲਿਖਿਅਕੇਕੁਝਏਭੀਦੇਇ
 ਬੋਤਾਇਕੇਹਰਾਯਾਰਖੁਦਾਇਦਾਜਿਸੋਨਠਕਨਪਾਇਪਹੁਚੇਕੇਹੜੀਬੀ
 ਵਗੀਕਰਕੈਕਉਣਨਿਮਾਜਾਕੇਹੜੀਸੁਨਤਪਾਈਐਜਾਇਦੀਦਾਰਖੁਦਾ
 ਇਕਉਣਰਸੁਲਪਹੁਚਾਇਦਾਦਰਗਹਸਚੀਜਾਇਸਰੁਨਿਸਾਨੀਆਦੇ
 ਜਿਖਾਤਤੁਅਵਲਫਕੀਗਾਪੀਗਾਅੰਦਰਪੀਰਤੁਮੀਰਾਅੰਦਰਮੀਰਾ॥
 ॥ ੨੭ ॥ ॥ਜਵਾਬਾ॥ ॥ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ਨਾਨਕਆਖੈਰੁਕ
 ਨਵੀਨਦਰਗਹਦੀਸੁਧਲੇਹਾਰੰਗਮਜਾਇਬਮਹਲਦਾਹੀਰੇਲਾਲਜੜੇ
 ਇਸੇਤੀਤੇਯਕੁਤੀਆਮਣੀਜਮਰਦਨਨਲਾਲਿਖਿਆਫਤਬਿਮਹਿਤ

ਤਾ ਬਿਲਖਿਰੋਸਨ ਬਲਨਿ ਮਸਾਲ ਰਿਗਮਹਲ ਪੈਕੁ ਦਰਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚਤਖ
 ਤਸੁਭਨਾ ਬੈਠਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਲਤਨ ਸਲਤਨਾ ਬਾਰਹਿ ਬੁਰਜ ਮਹਲ
 ਦੇਨ ਉਦਫਾ ਜੇ ਨਾਲਾ ਪੰਜ ਖਟਾ ਸਹੈ ਬਾਹਰ ਚਉਕੀ ਦੇਨ ਸੀਭਾ ਲਿ। ਬੁਰਜ
 ਸਵਾਠੇ ਜਰੀ ਦੇ ਮੀਨਾ ਫੀਰਾ ਸਾ ਬਣੇ ਚਉਕਾਠ ਛਜੜੇ ਬਾਵਨ ਚੇਦਨ ਕਾਠ
 ਪਥਰ ਪਾਰਸ ਲਾਈ ਜੇ ਪਾਰਸ ਜਤ ਸਿਗ ਬਾਰਾ ਕਾ ਮਧੇਨ ਲਖ ਲਛਮੀ ਅ
 ਹੋਇ ਗੋਲੀ ਕਰਨਿ ਅਨਦਾਸਿ। ਲੇਪਨ ਮੇਦਕ ਸੁਤੀ ਅਚੇਏ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ
 ਰਿਗ ਅਜਾਇ ਬਬੈਠ ਕਾਗਾਰੇ ਮੁਸਕ ਅਪਾਰਾ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਕੋਟ ਦੇਦ ਸਵਾ
 ਨੁਰਮਹਲਾ ਹਉ ਜਿਹ ਯਤੀ ਪਰਭਰੇ ਤਿਸ ਵਿਚ ਕਉਲ ਅਚਲਾ ਗਿਰਦ ਮਹ
 ਲ ਦੇ ਕੋਇ ਹੈ ਬਾਵਨ ਕਿਗਾਰੇ ਤਿਸ ਕਿਗਾਰੇ ਕਿਗਾਰੇ ਤੇ ਪਚੀਵਰਨਿ ਨਿਦੇਵਨਿ
 ਕਿਸਾ ਸਤਿਸੁੰਦਰ ਖਾਈਆ ਨਦੀਆ ਅੰਤਨ ਪਾਰਾ ਕਈ ਰਖਵਾਲੇ ਸੁਰਮੇ
 ਪਿਆਦੇ ਤੇ ਹਸਵਾਰਾ ਇਕ ਮਹਲ ਦੁਇ ਬਾਰੀਆ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸਲਤਾਨ।
 ਖੜਕੀ ਬੋਲਦੀ ਦਰਵੇਨਿ ਬਹੁਤ ਫਧਾਇਨ ਮਾਨਾ ਗੋਬੀਵਜਨ ਨਉ ਬਤਾ ਸੀ
 ਖਨਗਾਰੇ ਫੇਰਾ ਸੁਰਨਾਈਆ ਤੇ ਮੁਰਲੀਆ ਨਾਲ ਅਨਦਫੇਰਾ ਬਾਗ ਬਰਜ
 ਸਿੰਫੀਆ ਸਾਠੇ ਗੀਆ ਰਾਬਾ ਫਜਨਿ ਛੋਟ ਕੇਸੀਆ ਜੇਤੇ ਰਾਗਾ ਸਾਜਾ
 ਗਾਵਹਿ ਸਾਫੁਤੀ ਸੁਰਗਾਨੀ ਸਿਖ ਖਸਟਿ ਅਲਾਪਹਿ ਰਾਗਾ ਸਿਗ ਅਲਾਖੇਹ
 ਨਾਇਕ ਵਾਰੇਵਰੀ ਜਾਗਾ ਪਹਿਲੇ ਭੈਰੋ ਗਾਵਹੇ ਪੰਚ ਰਾਗਾਨੀ ਸਿਗਾ ਭੈਰੋ ਵਿਤੋ
 ਬਿਲਵਲੀ ਨਲ ਬਿੰਗਲੀ ਰੰਗ ਪੁਨਿ ਕੀ ਅਸਲੇ ਖੀਸਰਾ ਪਾਚੇ ਨਰਿ ਸਿਗ ਬੀਰਾ
 ॥ ਅਲਕ ਉਸਫੁਨ ਗਾਵਹੇ ਪੰਚ ਸਿਗਲੇ ਬਾਰਾ ਗੋਰੁ ਕਰੀਯਾਲਾ ਪਹੇ ਦੇਵਰੀ
 ਧਾਰੀ ਨਾਲਾ ਸੋਰਠਾ ਅੰਧਿਆਰੀ ਕਹੇ ਧਨਾ ਸਰੀ ਸਿਗ ਭਾਲਾ ਗਾਵੇ ਫੁਨ ਚਿੰਤੋ
 ਲਰਗਾ ਪੰਚ ਰਾਗਾਨੀ ਸਾਥਾ ਤੇ ਲੀਗੀ ਦੇਵ ਕਰੀ ਕਹੁ ਬਸਿਤੀ ਸਿਦੁਰਾ ਸਰਸ
 ਅਹੀਰੀ ਭਾਰਜਾ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਚੜ੍ਹੇਰਾ ਗਾਵਹਿ ਦੀਪਕੁ ਰਾਗ ਫਨ ਪੰਚਰਾ
 ਗਨ ਸਾਥਾ ਕਾਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜੀਰੀ ਟੋਰੀ ਗਾਵ ਅਲਾਪਾ ਕੋਮੋਦੀ ਅਰਹੁ ਜਰੀ
 ਸਿਗ ਦੀਪਕ ਕੇਲਾਇ। ਗਾਵਨ ਉਚੀ ਸੁਰਲੀਏ ਬੈਠਾ ਸੁਣੇ ਖੁਦਾਇ। ਪੰਚ
 ਮਗਾਵਹਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਪੰਚ ਰਾਗਾਨੀ ਕੋਲਾ ਬੈਰਾ ਠੀਕ ਰਿਨਾ ਟਕੀ ਗਉੜੀ
 ਬੋਲਾ ਪੰਚ ਮਗਾਵੈ ਸਿੰਧਵੀ ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਨਗਾਵਾਰੀਆ ਪੋਆਪਟੀਰਾ
 ਗਉਚਰਾ ਮੇਘਰਾਸ ਸਿਗ ਪੰਚਹੈ ਪਾਵੈ ਗੁਨੀ ਬੀਚਰਾ ਤੀਸਰਾ ਗਾਨੀ ਗਾ
 ਵਹੇ ਗਾਵਹਿ ਖਟੇਹੀਰਾਗਾ ਜੋਜਾਗੇ ਸੇਈ ਸੁਣੇ ਜਾਗਣ ਤਿਸਤੇ ਭਾਗਾ ਰਾਗਾ

ਵਿਚਕਈਰਾਗਹਿਕਾਢਹਿਸੁਪਕਬਣਾਇ।ਤੀਸਰਾਗਨੀਖਟੇਰਾਗਸਦਾਸ
 ਰਬਦਾਆਇ।ਗਾਵਹਿਤਲਮਿਲਾਇਕੇਸਮੇਸਮੇਕਰਿਰਾਗ।ਸਜਬਜਸ
 ਰਸੀਗਾਵਜਹਿਹੋਟਹਿਨਦਅਨਦਾ।ਉਪਰਖਸੇਮਹਿਲਪਇਦੈਬੰਗਖ
 ਦਾਇ।ਸੁਰੇਸ਼ਾਗਨਸੁਨਸਕਿਨਿਰਾਹਿਆਖੁਦਾਇਜਗਾਇ।ਸੁਤੀਪਈਨਿ
 ਭਾਗਸਭੁਸੁਟੇਨਬੰਗਕੋਇਜਿਗੈਸੇਈਸੁਣੇਸਾਈਸਿਦੀਸਿਇ।ਗਰੁਖੁਦਾ
 ਇਭੀਹਾਵਲਵਾਲਹੁਦਸਦੇਭਾਇ।ਹਥੀਜਾਇਨਸਕਨੀਹਉਮੇਰਖੇਅਤ੍ਰਾ
 ਇ।ਸੁਰਤਰੰਗਮਹਲਦੀਮਨਪਰਰਖਹੁਲਾਇ।ਦਰਦੇਉਪਰਲਿਖਿਆਇ
 ਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ।ਕੁਦਗਤਿਕਈਰਸੁਲਹੈਯਗਅੰਤਨਪਾਇ।ਜਿਸਕੀਯਾ
 ਗੀਧੁਰਚੜ੍ਹੇਪਹੁਤਾਜਾਣਹੁਸੇਇ।ਅਵਨਜਾਂਨਫੁਰਮਾਂਨਲਏਕਈਇਜਾ
 ਰੇਚਾਇ।ਕੇਤੇਲਖਮੁਹੀਦਕਰਹਉਮੈਅੰਦਰਪਾਇ।ਰਹੀਆਉਰੇਉਮਤੀ
 ਨਾਲੇਨਬੀਰਸੁਲਾਨਿਗੁਰੇਰਾਹਿਨਪਾਇਨੀਮਣੀਗਮਾਨੇਭੁਲਾਸਚਸਗੀਯ
 ਤਿਬੰਦਗੀਸਚੀਸੁਨਤਏਹਾਸਚਦੀਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਸਚੁਨਿਮਾਂਜਕਰੇਇ।ਸ
 ਚਬਰਾਬਰਨਯਾਫਕੇਜੇਦੈਖੁਦਾਇਮਿਲਾਇ।ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਂਨਦਾਦਾਦੈ
 ਇਉਠਾਇ।ਨਾਨਕਲੇਖੇਇਕਗਲਹੋਰਗਲਸੈਤਲਾਅਮਲਾਉਪਰਿਨਿਬ
 ਡੇਸਾਬਤਰਖਿਇਮਾਂਨਾ॥ ੧੨੮॥ ॥ਜਾਂਇਤਨੀਨਸੀਹਤੁਸੁਰਾ
 ਕਲਾਮਕੀਕਾਜੀਰਕਨਦੀਨਨਾਲਹੋਈਤਾਂਹੋਰਹਾਜੀਥੇਅਵਰਦੈਸੇਕੋਨ
 ਏਮੁਲਾਹਾਜੀਜਿਨੇਨਸੀਹਤਨਮੇਕਮਗਜਨਪਾਇਆਬਾਸੇ
 ਬੋਲੇ॥ ੧ ॥ਸੁਰਾ॥ ॥ਹਾਜੀਆਖਿਨਾਨਕਸੁਣਤ੍ਰਿਸਚੁਜੁਦ
 ਬਾਹਿਦੁਜਲਨਵਿਚਆਤਸੀਸਹਦੇਬਹੁਤਅਜਾਬਾਬਡਾਦੇਜਕਆਤਸੀਨੇ
 ਤ੍ਰੇਜਾਇਨਕੋਇ।ਹਿੰਦੂਜਲਦੇਤਿਸਵਿਚਦੇਜਕਪਹੁਤੇਸੇਇ।ਉਮਤਪਾਕਮ
 ਹੀਮਦੀਮਿਲੇਸੁਖਾਕੁਸਾਥਿ।ਕਿਆਮਤਿਫੇਰਉਠਾਇਸੀਕਾਜੀਮਹਿਮਦਆ
 ਪਾਨੇਕੀਬਦੀਕਸੀਸੋਜੇਓਰਪੁਰਸਨਕੋਇ।ਕਿਆਮਤਿਹੋਇਹਿਸਾਬਸ
 ਭਮੁਸਲਮਾਂਨਜੇਕੋਇ।ਜਿਸਕਾਜੁਸਾਤਿਸਕਉਦੁਜਮਿਲੇਨਹੋਗਾਰੇਜਕਿ
 ਆਮਤਦੇਹਰੂਪਉਸੂਫਡੇਸੇਗਾਇਸਗਈਲਫਹੇਸਤਾਜਦਫਕੇਸੀਕਰਨਾ
 ਇਉਠਸਨਸਭੇਉਮਤੀਜੇਖਾਕੁਸੀਗਸਮਾਇ।ਅਪਮਹਿਮਦਮੁਸਤਫਮ
 ਜਾਕਹੋਹਿਸਾਬਾਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰਕੇਦੇਸੀਅਜਾਬਸਦਾਬਾਕਲਮਾਂਜਿਨ
 ਪਛਾਨਿਆਸਹਿਨਨਵਡੇਤਾਇ।ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਂਨਦੇਕਹੈਰਸੁਲਖੁਦਾ

ਜੀ ੨੨॥ ਜਦਾ ਬਾ ੨॥ (ਨਨਕਸ ਚਰਣ) ॥ ਨਨਕਸ ਚਰਣ
 ਜੀਆ ਸੁਣੀ ਇਸ ਚਰਣ ਮਾਧਿਕ ਸਲਦੇ ਇਕ ਦਰਤ ਰਕਵੇ ਨੇ ਜਲਾ ਮਿ
 ਟੀਆ ਸਲਮਾਂ ਨਦੀ ਜਮੇ ਹੋਇ ਨ ਬਾਤ ਪਜਲ ਨਿਨ ਬਾਤੀ ਹੋ ਮਜਾ ਵਿਚ ਮਾਤ ਸ
 ਸਹ ਨਿਕਿਸਾ ਸਾਜ ਲਿਬ ਲਿਕੇ ਇਲੇ ਹੋਇ ਕੈ ਫਿਰ ਮਿਲ ਹਿਸਿਖਾਂ ਕੁਨਾਲਾ ॥
 ਕਿਥੇ ਮਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਮੀਜ ਕਰੇ ਸਿਭਾਲਾ ਕਿਆ ਮਤਿ ਚਸਮੀ ਦੇਖੀ ਮੇਅ
 ਦਰ ਇਸਹ ਜਹਾਨਾ ਹਿਦੁ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨਦੁ ਇਜਲ ਨਮਾਂ ਚਾਮਹਿ ਮਦੁ ਮਹਿਮ
 ਦੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਮਹਿਮਦ ਪਾਹਿ ਪੁਛਿ ਹੋਇ ਇਕ ਮਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਕਈ ਮਹਿ
 ਮਦ ਲੋਇ ॥ ਪੜਦਾ ਕੁੜਾ ਭਾਲ ਕੇ ਰਖਿਆ ਸਚ ਛੁਪਾਇ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਕਸਰੁ ਸਲਾ
 ਮਤੀ ਦੇ ਸੀਕੁ ਚੁਠਾਇ ॥ ਇਕੋ ਸਚੁ ਪਛਾਣ ਕੇ ਇਕੋ ਜਣੈ ਸੋਇ ॥ ਆਮਦ ਰ
 ਫਤੁ ਨ ਰਹ ਸਕੇ ਰਖਿਨ ਸਕੇ ਕੋਇ ॥ ਭਾਵੈ ਆਖਿ ਖੁਦਾਇ ਜਾਇ ਇਕ ਤੇ ਕਰੇ ਅ
 ਨੇਕਾ ਫੇਰ ਅਨੇਕ ਉਇਕ ਕਰੇ ਨਨਕ ਕਹੇ ਬਬੇਕ ਜਿਸ ਦੇ ਮਰਗ ਨਸੀਬ ਹੋ
 ਕਿਆ ਮਤਿ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਇ ॥ ਇਸ ਚ ਫੀਲ ਫੇਰ ਸਤਾ ਜਬ ਫੁਕੇ ਸੀਕਰਨਾਇ ॥
 ਉਠੇ ਜੁਸਾਤਿ ਸਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਮਰਗ ਨਸੀਬਾਇਕ ਦੁਜ ਸੇ ਅਸਿਖ ਹੋਨ ਨਾਨਕ
 ਕਹੇ ਰਸੀਦਾ ॥ ਆਪੇ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਕਈ ਮਹਿਮਦ ਲੋਇ ॥ ਟੁਕੀ ਆਪੇ
 ਆਪਣੀ ਉਠੀ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਕੁੜਾ ਬਗੜਾ ਹਜੀ ਚਿਮਨਿ ਤੇ ਰਖਹੁ ਨ ਮੁਲਾ
 ਇਕੋ ਪਕ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਰਕੇ ਤੇ ਨਬੀ ਰਸੁਲਾ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਕਠਿਠਾ ਹਜੀ ਆ ਰਹੇ ਸਰੇ
 ਮੁਰਛਾਏ ॥ ਹੁਜਤ ਹਾਜਤ ਸਰਾ ਦੀ ਸਕ ਨਿਨ ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਇ ॥ ਸਰਾ ਸਰੀ
 ਜਤ ਸੇਧ ਕੇ ਸਚ ਸਰੀਯਤਿ ਕੀਨਾ ਪਕ ਚੁਹ ਰਹਤ ਹੀ ਕਤੇ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਬਤ ਦੀ
 ਨਾ ਪਾਵਹੁ ਰਹੁ ਹਕੀ ਕਤੇ ਹਕੁ ਹਲਾਲ ਗੁਆਹਿ ॥ ਰਾਹ ਪਛਾਣਹੁ ਮਾਰਫਤ
 ਆਪੇ ਆਪੁ ਅਲਾਹਿ ॥ ਨਨਕ ਆਪੇ ਹਜੀ ਆਚਾਰ ਕਤੇ ਬਗੁਆਹਿ ॥ ਭਿ
 ਸਤਿ ਉਸਤ ਕਿਆ ਕਰੇ ਦੇ ਜਰ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਇ ॥ ਜਲ ਦੇ ਦਿਸਨ ਦੇ ਫੜੇ ਕੁਕ
 ਖਕ ਰਨਹਾਇ ॥ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨੀਕੇ ਮਾਂ ਕਹੇ ਨਬਤੀ ਜਿਸਾ ਅੰਦਰੋ ਬਹਰੇ ਮ
 ਤਸੀ ਭੇਦ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਨਨਕ ਆਪੇ ਹਜੀ ਆਜਲ ਦੇ ਦਿਸਨ ਦੇਇ ॥ ਭਿਸ
 ਤ ਦਿਸਨ ਜਲ ਦੀ ਆਹਾਟੀ ਮੇ ਦੇ ਜਕ ਨਾਲਾ ਹਿਦੁ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨਦੁ ਕਿ ਇਨ
 ਖਛੇ ਹਾਲਾ ਦੁਨੀਅ ਦੇ ਜਕ ਆਤਮੀ ਸਭ ਪਤਿ ਦੀਨ ਜਲਾਇ ॥ ਪਿਦ ਨਿ
 ਪਵਨ ਰੋਟੀ ਆ ਦਿਸ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਜੇ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਪਾਵੇ ਨਾਲ
 ਪੇਵੇ ਦਾਇਕੇ ਫਿਰ ਕਾਰ ਬਦਾਤਿ ਸਵਿਚ ਬਹੁ ਤੇ ਬੀਦਾ ਆਬੀਖਾ ਕੀ ਆਤਮੀ

ਚਉਥਾ ਬਾਦੀਨਾਮਿ ਚਰੇਜਲਦੇ ਦਿਸਨੀ ਕਿਸਨੂੰ ਅਥੀਨਹਾਲ ਜਲਾਨ
 ਸਿਰੁਹਨਿਮਾਂਨਰੇਵਧਿਆਤਸਿਕੇਸਿਰਾ ਵਿਸਨਦੇਜਕਭਿਸਤਿਦਿ
 ਚਜੇਲਦੇਬਲਦੇਨੰਗਾ ॥ ੩੦ ॥ ਸੁਆਲਹਾਜੀਸੁਰਾ ॥ ॥ ਹਜੀਅ
 ਖਣਨਕਕੋ ਮਜੀਦਕਲਾਮਾਰਥੇਰੁਹਅਮਾਂਨਤੀਖਲਕਵਿਚਅਸਮਾਂ
 ਨਾਜੁਸੇਰਥੇਖਾਕਵਿਚਰੇਜਕਅਮਤਿਹਦਾਕਿਆਮਤਿਫੇਰਉਠਾਈਅ
 ਨਿਪੁਛੀਐਨੇਕਅਰਬਦਿਅਸਲਮਾਂਨਮੁਸਲਮੀਪੁਛਰਸੁਲਖਦਾਇ
 ਕਾਫਰਕੋਇਨਪੁਛਸੀਗਹਸੈਤਾਂਨੀਪਾਇਅਲਸਨਦੇਜਕਹਾਫੀਏਕੋਇ
 ਨਸੁਣੈਪੁਕਾਰਾਅਜਰਾਈਲਫਰੇਸਤਕਰਸੀਅੰਤਖੁਆਰਾ ॥ ੩੧ ॥
 'ਜਦਬਾ' 'ਨਾਨਕਸਾਹਜੁਰਾ' 'ਨਾਨਕਅਖੇਹਾਜੀਅਸੁਦ
 ਹੁਕੀਕਤਿਪਾਕਾਅਰਬਾਨਸਰਮਿਲਕਰਨਉਧਰਾਇਆਖਕਾਰੁਹ
 ਸਮਾਂਣੇਖਾਕਵਿਚਖਾਲਕਕੀਏਬਨਾਇਵੇਦੋਆਬਉਠਾਈਅਨਿਗੁਨਗੁ
 ਨਅਓਰਾਹਾਲਖਚਉਰਾਸੀਮੇਦਨੀਹੋਈਬੀਚਜਹਾਨਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾ
 ਤੁਹੈਚਉਬਾਹੈਇਨਸਾਨਉਪਜਨਿਚਰੇਕਾਨਤੇਫਿਰਚਰੇਮਾਂਹਿਸਮਾਇ
 ਨਕੋਇਹਸਾਬਕਉਲੇਣਹਾਗਭਿਨਾਹਿਜੀਵਦਿਆਹੋਇਨਿਬੜੇਨੇਕੀਬ
 ਦੀਹਿਸਾਬਾਮੁਇਆਕੋਇਨਪੁਛਸੀਗਏਸਦਾਬਅਜਬਾਨੇਕੀਬਦੀਹਿਸਾ
 ਬਸਰੁਕਿਆਮਤਿਹੀਦਿਨਹੋਇਉਠੇਪਥੇਨਪੁਛੀਅਨਖਾਕਸਮਾਂਣੇਸੋਇ
 ਇਕਸੇਇਕਸੇਤੁਖਮਵਿਚਜਿਮੀਤੇਅਸਮਾਂਨਅੰਦਰਬਹਰਾਇਕਹੈਨਾਨ
 ਕਸਾਚੀਜਾਨਾਅਰਬਾਨਸਰਚਰਮਿਲਪੰਜਟਾਪੇਲਅਕਾਸਾਤਿਸਤੇਭ
 ਇਆਆਵਾਜ਼ਨਾਉਧਰਾਇਆਸਾਸਾਗੁਨਗੁਨੀਰੰਗੜੇਜੀਆਸੀਤ
 ਅਪਾਰਾਸਭਨਅੰਗਨਿਜਲਾਇਸੀਕਿਆਮਤਿਏਹਅਸਾਠਾਦੇਜਕਭਿ
 ਸਤਵਖਾਣੀਐਦੋਵੇਇਸਹਿਜਹਾਨਇਕਚੜ੍ਹਜੁਲਦੇਪਲਕੀਇਕਪੇਪਿ
 ਆਏਜਾਨਾਇਕਨੰਗਲੀਜੀਜੀਠੀਅਬਧੇਕਰਨਸਲਾਮਮਿਲਨਸਜ
 ਈਬਦਵਿਚਸੁਣੇਨਕੋਇਕਲਾਮਾਰਾਮਰਸੁਲਬਹੁਕਰੇਭੇਬਕਰੇਫਿਰਬ
 ਦਾਜਾਮਨਕੋਇਨਬੁਰੇਦਮਾਰਨਦੇਇਅੰਜਬਾਚੇਰਉਚਕੇਲਾਲਚੀ
 ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਂਨਾਕੀਤੀਆਬਹੁਤਗੁਣਹਰੇਸਭਕੋਕਹੈਸੈਤਾਂਨਾਹਿੰਦੂ
 ਸਲਮਾਂਨਦਾਰਹਿਅਸੋਦਾਵਾਦੁਰਾਪਕੁੜਿਆਰਾਹਗੁਨਹਵੇਕੁਕੇਖਰਾ
 ਹਜੁਰਾਕਰਦੇਹਾਕਮਹੁਕਮਬਹੁਮਾਰਹੁਗਰਦਨਜਾਇਚੇਰੀਯਾਰੀਜੇ

ਕਠੈਦੇਹੋਤਿਨਾਸਜਾਇਸੇਚਕਾਕੇਇਨਬਛੁਟੀਜੇਹਤੇਸਚਿਨਲਾ।
 ਕੁਕਮਾਇਆਤਿਨਫੁਟੇਜਿਸਲਾਸਿਨਪੰਡਪਾਪਦੀਅਸੀਸਉਠਾਏਭੁਭ
 ਦਿਸਨਵਿਚਜਹਾਨਦੇਹੋਏਸੇਈਖੁਅਠਾਅਠੈਵੀਕੈਭਿਠੀਇਥੇਹੀਹੋਇ
 ਇਨਬੰਡਾਅਖੀਦਿਸੇਸੇਕਹੀਐਪਛਿਮਲਾਬਹੁਡਨਬੰਡਾਨਾਨਕਸੁਗਡਾ
 ਚੁਕਾਇਆਅੰਦਰਇਸੇਜਹਾਨਿਹਸਹਿਸੇਇਸਦੁਨੀਵਿਚਸਤਗਕਿਅ
 ਮਤਿਜਾਣਾਸੁਤਿਆਮੁਇਆਜੇਵਿਸੇਸੇਈਕੀਚੈਬਾਤਾਂਮੇਇਆਸੁਤਾਂਸੁ
 ਨਹੈਜੇਸੀਦਿਸੇਖਾਕਾਮੁਲਾਛੁਡਤਕਬੰਡੀਗਹਿਮਾਛੁਡਤਚਲਾਭਿਸਤਾਦੇ
 ਜਕਦੁਨੀਵਿਚਅਗੇਠੀਕਿਛੁਗਲਾਵਖਸੁਖਭੋਭੇਦੁਨੀਵਿਚਦੇਜਕਭਿਸ
 ਤਿਕਹਾਇਕੋਇਨਸਕਤਿਨਕੀਦੁਖਕਟੇਛੁਡਾਏਸੁਖੀਏਰਹਿਦੇਸੁਖਾ
 ਵਿਚਭਿਸਤਤਿਨਕੇਭੁਇਛੁਖੇਦੁਖੀਪਕਾਰਦਕਰਦੇਹਾਇਕਹਾਇਨਾਨ
 ਕੁਆਖੇਹਾਜੀਆਸੁਣੀਐਸਚੁਕਲਾਮਜਿਤਨੀਖਾਕਜਿਮੀਨਪਰਿਸਭਾ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਖਕੇਹੋਨਰਹਾਨਿਏਕਾਨਹੈਨਾਨਬਾਤਿਲਖਚਉਰਾਸੀਮੇ
 ਦਨੀਸਭਿਪੈਦਾਇਸਖਾਕਾਖਕਹਉਪਜਿਹਹਿਦੁਆਛਾਛਰਤੇਮਲੁਹਦਿ
 ਾਈਸਾਈਆਮਸਾਈਆਬਹੁਤਜਹੈਦਰਦਿਰਾਮੀਜਿਗੀਇਰਮਨੀਹਬਸੀ
 ਤੇਕਿਲਸਾਕਾਈਰਾਨੀਰੁਰਾਨੀਆਸਭੁਨਇਕਾਖਕਾਫਿਰਕੇਲਖਚਉਰਾ
 ਜੀਆਫਿਟੀਨਜਾਹੀਜਾਤਿਖਕੁਹੀਤੇਉਤੇਤੇਫਿਰਹੋਦੇਅਖਰਖਾਕਾਫਿ
 ਰਕੇਲਖਿਚਉਰਾਸੀਆਸਭੁਖਾਕਦੇਬੀਆਜੀਆਵੈਗੀਜੀਅਦੇਕਦਰਤਿ
 ਕਰਤੇਕੀਆਜੇਤੇਖਾਕੀਰਹਹੈਨਜਲਬਲਹੋਦੇਖਾਕਾਸਦੇਮਹਿਮਦਮਸ
 ਤਫਾਰਹਾਭਰੇਸਫਤਾਕੀਤੇਆਪਖੁਦਾਇਦੇਜੋਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾਸਰਦੇਦਿ
 ਚਪਜਾਦਿਆਵੇਖੇਸਭੁਜਹਾਨਕਿਆਮਤੁਭਈਰੁਹਹਾਨੀਆਜੀਟਦਿਆ
 ਕਿਆਪਰਦਾਹਿਜੀਟਦਿਆਨਹੀਮਾਰਦੇਮਰਦੇਕਰਕਹਾਇਰਾਮਰਸੁ
 ਲਨਦੇਖਨੀਰੁਹਲੈਨਛੁਡਾਇਹੁਦਿਚਰਾਕਿਆਮਤੀਕਿਆਕਰਹਿਅ
 ਗੇਭੁਏਫਨਹਾਦਿਸੇਨਹੀਮੁਸਤਫਲਏਸੇਖਬੰਡੀਆਇਚਾਰੇਯਰਨਦਿ
 ਸਨੀਉਮਤਲੈਨਛੁਡਾਇਕੁੜੀਬਾਸੀਉਮਤੀਦੇਖਨਛੁਲੇਮੁਲਾਦੁਨੀਵਲੇ
 ਟਿਕਾਰਨਾਂਕਲਮਪੜਨਹੁਸਲਾਕਲਮੇਇਕਪੁਕਾਰਿਆਦੁਜਾਨਹੀਕੇ
 ਇਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਦੇਖਕਰਉਮਤਿਦਿਤਾਰੇਇਕਹਾਸਰਾਜਾਰਾਮੈਕਹਾ
 ਸੁਕਾਨਭੁਆਲਾਕਹਾਤਿਨਦੀਉਮਤੀਜਲਬਲਬੀਆਰਦਾਲਾ।

ਕਹਾਂ ਮਹਿ ਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਕਹਾਂ ਸੋਚੋ ਯਾਗਾ ਚਉਦਾ ਹਕਾ ਖਾਨਵਾ ਦੜੇ ਇਮਾਂ
 ਮਸਹਾਬ ਸਲਾਹਾ ਕਹਾਂ ਸੋਚੋ ਸੁਮਾਇਕਾ ਗਉ ਸਕੁਤੁ ਬਟੁ ਪੀਠਾ ਰਹਿਅ
 ਨਜੁਸਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮੋਏ ਅੰਤ ਜਹੀ ਠਾਨ ਉਨਿਸਾ ਨੀਰਹਿ ਗਈ ਆਖਰ ਹੋਇ
 ਭਾਵਾ ਆਖਰ ਨ ਉਠੀ ਜਾਇ ਸੀ ਕਿਸਨੂੰ ਰਹਿ ਸੀ ਯਾਦਾ ਆਖਰ ਰਲੁ
 ਨਖਕ ਨਾਲ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਸਨ ਸੁਆਹਾ ਨਨਕ ਬਾਜੀ ਕੁੜਦੀ ਹੋਸੀ ਅੰਤ
 ਫਨਹਾ ਵਾਹੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮੀਰਮਲ ਕਸੁਲਤਾਂ ਨਾ ਪਰ ਪੈਕੇ ਬਰ ਆਉਲੀ
 ਏਗਏ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਇ॥ "੩੨" "ਸੁਆਲਹਾ ਜੀ ਆਸਰਾ॥
 ਆਖਨ ਕਾਜੀ ਨਨਕਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਛ ਨਾ ਫੇਰਤ ਫਲਦਿਨ ਬੀਏ ਜੋਹੋ
 ਇਮੁਸਲਮਾਂ ਨਾ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿ ਆਮਤੀ ਸਾਬਤ ਰਖਈ ਮਾਂ ਨਾ ਰਹਿਸਨ ਰੁ
 ਹਾਮਾਂ ਨਤੀ ਵਤਿਨਾ ਆਵਨ ਜਾਨਿ ਕਾਫਰ ਜਲਦੇ ਆਤਸੀ ਬਹੁਤੇਲਾ ਹਿ
 ਨਿਅਜਾਬਾ ਕੁਕਲਪ ਏ ਮਸਾਣ ਵਿਚ ਆਤਸਲ ਏ ਹਿਸਾਬਾ ਬਾਬੁ ਮਹਿ ਮਦ
 ਮੁਸਤਫਾ ਕੋਇ ਨਲਏ ਛੁਡਾਇ ਜਿਨ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿਆ ਟੁਗਦਾ ਹਿਸਤੀ ਜਾ
 ਏਹਾ ਰੁਪਰੀ ਆਉਸਤੁ ਟਿਚੋ ਹੋਇ ਤਿਨ ਨਸੀਬਾ ਰਹਿਸੇ ਤਾਨੀ ਕੁਛ ਰਦਕੀ
 ਤਾਜਿਨਾਂ ਪਲੀਤਾ॥ "੩੩" "ਸਵਾਬ ਨਨਕ ਸਾਹਸਰਾ॥"
 ਨਨਕ ਆਖੇਹਾ ਜੀ ਆਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ ਜੋਹੋਈ ਅਰਬਾਨ ਸੋਰਲੁ
 ਹਸੀ ਸਰੁ ਅਜਾਬਾ ਨਕੋ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨੇ ਕਾਇਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਕਾਇਮ ਰਹੇ
 ਨ ਪੈਕੇ ਬਰ ਲਖ ਸਵਾਈ ਸੋਇ॥ ਸਵਾਲਖ ਪੈਕੇ ਬਰ ਕਿਥੋ ਤਿਨ ਮਕਾਮਾ ਉ
 ਮਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈ ਮੇਜਲ ਬਲਿਖੀ ਏ ਸਮਾਂ ਨਾ ਕੇਤੜੇ ਆਅਟਤਾਰ ਲਖ ਸ
 ਲ ਬਲਿ ਹੋਇ ਪਾਗਾ ਸਣੇ ਅਉਤਰ ਪੈਕੇ ਬਰਾ ਫਿਰ ਜੇ ਮੋਹੋਇ ਨ ਬਾਗਾ ਬਲ
 ਨਨ ਬਾਤੀ ਹੋ ਮਜਾਜ ਲਿਬਲਿ ਹੋਹਿ ਅੰਗਿ ਅਰਾ ਕਿਥੇ ਮਹਿ ਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਓ
 ਮਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ ਖਾਕੁ ਸੇਤੀ ਮਿਲਗਏ ਲਹਨਨ ਅਪਣੀ ਸਾਗਾ ਜਿਤੀ ਦਿ
 ਸੇਧਰਤ ਰੀਸ ਭਾਭਈ ਮਸਾਣਿ॥ ਪਹਿਲਾ ਵੇਜ ਕਸਿਕ ਮਹੀ ਰਹਿਨ ਨਦੋਇਈ
 ਮਾਂ ਨਾਲ ਲਚਦੁਨੀ ਲਪੇਟਿਆ ਕਾਇਮ ਹੋਆ ਨਕੋਇ॥ ਕਾਇਮ ਇਕ ਖੁਦਾ
 ਇਹੋ ਅਵਰਨ ਦੁਜਾ ਕੋਇ॥ ਰਹਿਦੇ ਰੁਹ ਇਮਾਂ ਨਤੀ ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀ ਮਾਹਿ॥
 ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀ ਮੇਦਨੀ ਘਟੇ ਨਵੇ ਓਤਾਹਿ॥ ਏਹੁ ਕਾਇਮ ਦੁਨੀ ਵਿਚੋ ਰਨ
 ਕਾਇਮ ਕੋਇ ਜਿਨ ਨਾਂ ਮਧਰਾਇ ਆਰਹੇ ਨਕਾਇ ਮਸੋਇ॥ ਬਧਾ ਸੁਸਾ ਜੇਖ
 ਲੇ ਫਿਰੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਅੰਗਾ॥ ਲਾਬਰ ਹਮਣ ਨ ਬੁਝਾ ਹਿਬੁਝ ਨ ਫਕਰ ਨਿਹੀਗਾ॥

ਸਚੀਖਬਰ ਸੁਣਿ ਇਕਿਬਹੁਸਾਨੁ ਰੁਤੁ ਗੀਏ ਫਿਰਕਿ ਬੇਜਾਇ ਸਮਾਇਸਾ
 ਰਤਿ ਸੁਰਤ ਨ ਕਿਛੁ ਕਿਸੁ ਬਣਾਇਖੋਲਾ ਕਿਸਜਗਾਇਆਨੁ ਰਨ ਕਿਸਸੇ
 ਆਤੋਲਜੀ ਇਕਰਹਿਤ ਸਲਤੀਤਾ ਤੇ ਅਟਲ ਫਕੀਰਾ ਮੀਰਾ ਅੰਦਰ ਮੀਰਤੁ
 ਪੀਰਾ ਅੰਦਰ ਪੀਰਾ ਰੂਹਾ ਦੀਕੀਜਾਤ ਹੈ ਰੂਹਾ ਦਾਕਿਆਰੀਗਾ ਅਸਾ ਕਛੁ ਨ
 ਸੁਝਈ ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਫਕਰ ਮਲਿਗਾ ॥ ੩੫ ॥ ਜਦਾਬਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਸਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇਹਾਜੀ ਅਸਚੇਸੁਣਹੁ ਨੀਸਾਨਾ ਦਾਣੇਪਾ
 ਣੀਰੁ ਹੋਨ ਤਿਸਤੀਨਤਫੇਜਾਣਾ ਅਭਿਰਤਖਸਮ ਮਿਲਾਪਤੇਮਿਲਹਿ
 ਨਫਤੇਦੋਇਆ ਦੁਹਾਈ ਮਿਲਜਿਦਨੀ ਇਕਦਖਾਏਸੇਇਆ ਲਖਚਓ
 ਰਾਸੀਰੂਹ ਮਿਲ ਤਿਨ ਬਣਾਏਆ ਰੂਪਾਸੁਸੇਹੋਇਰੂਹ ਮਿਲਲੇ
 ਖਚਓਰਾਸੀ ਸੁਤਾ ਹੋਸਾਹੀ ਇਕਾਦਮੀਹੋਰ ਅਸਿਖਾਜਾ
 ਤਾ ਗੰਦੇਪਾਣੀਤੇ ਰੁਏਗੁਨ ਗੁਨਸਫਾਰ ਜਿਨਸਈਤੇਉਪਜਾ
 ਫਿਰਤਿਤੁਹੀਜਾਇਸਮਾਇਆ ਫਗਉਣਖਲਕਦਾਰਹਨਕਬਹੁਤਾਹਿ
 ਲਖਿਚਓਰਾਸੀ ਉਪਜਹਿਮਹਿਮਿਲਹਸੇਖਾਕੁਨਲਾਹੋਇਖਬੀਰਜੇਦਿਖ
 ਰਣਿ ਸੁਕਿਸਕ੍ਰਿਹੋਇਰਵਾਲਾਹੋਰੀਤੇਹੋਇਹੋਰਕਿਹੁਆਪੇਰੂਪ ਬਣਾਇਆ
 ਜੈਸੇਸੁਆਗੀਸੁਆਗਾਕਰਿਅਚਰਜਖੋਲਦਿਖਾਇਆਰੂਹਾਜਤਨਪਾਤੁਹੋ
 ਹਿਵਮਸਲਮਨਾਜੇਹੀਮਜਲਸਆਵਹੋਤੇਰੋਧਰਹਿਸਿਨਾਮਾਮਿਸਰਪਤੁ
 ਤਿਅੰਧੇਲਕਾਜੀਮਲਕੋਲਾਹੋਰਕੋਰਸਮਝਾਈਮੇਅਗੇਸਮਝਨਿਹੋਰਾਜੇ
 ਸੋਪੰਦਸਣਾਈਮੇਭਿਜਹਨਚਿਤਕਠਰ ਤਿਨਨਲਨਲਈਮੇਜੇਸਬਦੇਦੇ
 ਚੋਰਾਪੰਦਿਕਿਤਾਬਾਨਮੂਹਿ ਨਹਿਫਕਰਵੀਗਾਇਆਖਦੀਤਕਬਚੀਕਹਿਸੇ
 ਏਵਤਨਦੇਸਨਕਲਿ ॥ ੩੬ ॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ ॥
 ॥ ਸੁਰਾ ॥ ॥ ਕੋਹੋਇਮਾਮਕਰਮਦੀਸੁਣਹੋਨਨਕਸਾਹਜਿਨਓਮੇਦਨ
 ਰਬਿਦੀਤਿਨਕਉਣਪਨਹਾਪੂਜਨਸੀਰਮੇਨਫਕਵਿਲਜਿਨਦੇਸੀਗਾਇ
 ਚਜਲਦੇਆਤਸੁਹਾਈਏਚੁਨਹੋਇਨਮੰਗਾਪਾਇਣਦੁਖ ਮਸਾਣਦਿਉ
 ਜਲਬਲਿਹੋਨਸਾਮਾਹਾਜਲਦੇਪਏਪੁਕਾਰਣੀਕੋਇਨਸੁਣਦਾਆਹਿਬਿ
 ਸੁਹਨਬੀਰਸਲਦੇਪਾਨਨਕਬਰੀਬਾਇਆਜਲਿਬਲਿਬੀਦਣਕੋਇਲਨੇਜਿ
 ਓਅਗਨਸੁਲਟੇਕਾਇਕੋਇਨਪੁਛੇਬਾਤਨੀਕੋਇਨਲਏਛੁਰਾਇਭਿਸਤੀ

ਵਾਸਨਪਾਇਨੀਬਾਬੁਲਸਲਖਦਾਇ। ਕਠਕਠਿਕਠਕਠਦੇਕਾਫੁਰਦੁਹਿ
ਦਵਾਣਾਮਾਖਵਦਿਓਕਿਤਾਬਨੁਸੇਏਫਿਰਫਿਰਮਾਸਮਿਏਫੇਰਨਮਾਵ
ਨੀਕਹੋਮਜੀਦਕਲਾਮਾਮਠਿਮਠਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸਉਕਿਆਮਤਿਬੀਏਕਿ
ਆਮਾਜੇਹੜੀਸੁਰਤਿਭਜਈਫੇਰਨਹੋਵੈਰਾਸਿਕਾਇਮਬੀਏਕਿਆਮਤੀ
ਕਹੈਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਰਹੇਅਮਾਨਤੁਖਾਕੜੀਫਿਜਿਕਿਆਮਤਿਹਦਿ। ਮੂਏ
ਫੇਰਨਉਪਜਾਹਿਹਿੰਦੂਕਿਤਾਬਾਗਦਿ। ਗਦਿਤਓਰੇਤਅੰਜੀਲਕਤੀਜਾਗਦਿ
ਜੇਬੁਰਾਏੜਾਏਮਨਜੁਖਹੈਨਬੀਆਫੁਰਕਾਨਮਨਜੁਰਾਇਸਜਮਾਨੇਪਾਤਿ
ਸਹਕਲਾਮਮਜੀਦਕਰਾਨ। ਰਹੇਕੁਰਾਨੇਬਾਹਰੇਬੀਸੰਨਅੰਤਸੇਤਾਨਜਿਸਜ
ਮਾਨੇਅਮਲਹੋਇਕੋਇਕਠੇਹਨਮੁਲਾਓਹਦਰਗਾਹਚੋਈਨਲਹੈਭਰੇਸਫਾ
ਤਰਜਲਾ। " ੩੭ " ਜਵਾਬਾ। " ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ। " ੩੮ " ਸੁ

ਇਹੋ ਸਯੰਦਕ ਰੀਮ ਦੀ ਚੰਦੋ ਮੰਨ ਕਿਤਾ ਬਾ ਚੰਦੋ ਕਉ ਲਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਗਦਿਅ
ਚੜਨ ਅਜਾਬਾ ਮੁਏ ਫੋਰਨ ਅਵਨੀ ਰਹਿਨਾ ਮਾਂ ਨਤ ਨਵਾ ਨਵਾ ਮਉ
ਤਿਨ ਹੋਵਈ ਲਖ ਅਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ ਰਾਂ ਮਕਿਸਨ ਹੋਇ ਅਸਿਖ ਲਖਿ ਮ
ਰੇ ਮਦ ਨਵਾ ਓਹ ਫੋਰਨ ਅਵਿਅ ਰਹੇ ਮਰਤ ਬਬਦਾ ਖਾ ਨਖ ਵੀਨ ਨਜ
ਵਣੀ ਮੀਰ ਵਜੀ ਰਪਾਤਿ ਸਾਹਾ ਜੁ ਸੇ ਨਹ ਹਿ ਦੇ ਬਿਰ ਕਿ ਸੇ ਰਹਿਨ ਮਰਤ ਬਜ
ਇ ਜਿਤੁ ਨੀਰੁ ਹਅਮਾਨਤੀ ਤਿਨ ਮਰਤ ਬਨਾਲਾ ਉਤਮ ਮਧਿ ਮ ਲਿਖੇ ਮਿਲੇ
ਹੋ ਦੁਤਰ ਕਚੈ ਰੁਲਾ ਇਕਾ ਅਵਣ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਆਵਗ ਉਨੀ ਸਾਗਾ
ਅਲ ਲਹਿਅਾ ਇਨ ਜਾਵਈ ਸਚੇ ਇਉ ਅਸਾਗਾ ਜੇ ਸੇ ਗਰਗਨ ਬਤ ਵੇ
ਤੁਟਿ ਧਰਤੀ ਪਾਨਾ ਓਹ ਜੇਹੀ ਆਸੁ ਰਤ ਹੋ ਕਹੈ ਨਿਕਲਿਆ ਨਿਅਲ ਬ
ਤਮਾ ਸਾਰ ਬਦਾਖਾ ਲੀਰਹੇ ਨਜਾਗੀ ਆਵਗ ਉਨਖ ਲਕਵਾਵਹਿ ਦਾਰੋ ਸ
ਮੰਗਾ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਵੇ ਸੁਣਹੁ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤਿ ਜਿਨ ਉਮੇਦ ਨਰ ਬਿਉ
ਸੇ ਰਹਿ ਸਦਾ ਨਪਾਕਾ ਓਇ ਕ ਬਤਾਵਿਚ ਬਖੀਨੀ ਅਨਿਜਲ ਦੇ ਕਰਨਿ ਕਹ
ਇਅ ਅਜਰਾਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾ ਦੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ਕ ਬਰਤਿਨ ਜਲਾਇ ਨੀ
ਜੇ ਹੋਏ ਮਸਲ ਮੰਨ ਜਿਨ ਵੀ ਮਾਨ ਨਰ ਖਿਆਲ ਗਵੇਜ ਕਵਨੀ ਹਗਾ ਮਿਉ
ਟੀ ਮਸਲ ਮੰਨ ਦੀ ਭਈ ਮਨ ਫਕ ਸੇਗਾ ਆਤ ਸਿਜੇ ਥੀ ਦਧਿਅ ਚੁਨਾ ਹੋ
ਇਨ ਪੰਗਾ ਕ ਬਿਸੁ ਪਾਠੀ ਚੁਨੈ ਚੋ ਓ ਬੇ ਮਿਲਨ ਜਿ ਪਾਨਿ ਚੇਵਨ ਲਲਗੁ
ਲਾਲ ਬਹੁ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਦੇ ਖਾਨਾ ਹੋਵਨਿ ਨਤ ਫੇ ਸੇ ਗਈ ਓ ਪਜਨਿ ਸਿਧ ਮਰ

ਮੀਰਾਇਹਮਰੁਤਸੁਆਇਅਦਧੇਪਥਰੀਬੀਰਾਹਿਚੁਸਲਸਾਦਿਨਾਨੁਨਿ
ਜੁਸੇਦੇਇਹਿਨੁਪਕਰੁਪਰੇਫੁਹੀਲਹਨਿਨਸੇਇਪਹਿਲੁਆਤੁਸੇਦ
ਧਾਜਲਿਬਾਲਿਹੇਅਸੁਆਹਿਫੇਰਨਅਤਸਤਿਬਦਹੇਅਲਹਿਆਪੁਗੁ
ਆਹਿਮਿਲਨਿਜੇਖਕੁਸਿਗਜੇਸਹਦੇਬਹੁਤੁਕਸਾਸਾਸਕਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਿ
ਆਤੁਉਸਹੇਫਿਅਮਾਸਾ॥ ੩੮॥ ॥ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ
ਨਜੁਰਾ॥ ॥ਕਹੇਕਰੀਮਦੀਨਨਕਰੁਹਦਾਕੀਤੇਲਿਕੇਤਕੁਹਲਕੇਰੁ
ਹਰੈਨਿਕੇਤਕੁਰੁਬੇਲਾਕੇਤਕੁਕਦੁਬਰੀਕਹੈਸੇਟਕੇਤਕੁਹੇਇਕੇਹੀਸੁ
ਗਤਿਰੁਹਦੀਰੰਗਕਨੇਹਹੇਇਕਉਣਹਕੀਮਬਣਾਇਦਾਜੁਸਾਗੁਨਗੁਨਾ
ਇਹਹੋਕੀਕਤੁਜੇਕਹੈਸੇਈਵਡਾਅਖੁਨਿਬਹਿਦੇਕੇਹਰੇਜਾਇਹੋਨਿਏਹੀ
ਕਹੈਬਿਆਨਾਵਹੁਇਕਕੇਬਹੁਤੁਹੋਨਿਮੁਸਕਲਕਰਹੁਅਸਾਨਾ॥ ੩੯
॥ਜਵਾਬ॥ ॥ਨਾਨਕਸਾਹਸਰਾ॥ ॥ਨਾਨਕਆਖਣਹੁਸਦਿਅ
ਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਾਬਦੇਕਾਕੀਤੇਲੈਆਬੇਦੀਕੀਜਾਤਿਧਰਤੀਵਾਕੀਸੇ
ਪਰੈਆਤਸਦਾਕੀਤੇਲਾਕੇਤਕਦੁਰਅਕਾਸਹੈਕੇਤਕਆਖਫੇਲਾਬਾਦੀ
ਸੁਗਤਿਰੁਹਦੀਤਿਸਦਾਰੂਪਨਰੇਖਾਆਤਸਨੂਰਖਦਾਇਦਾਕਛੁਅੰਤਨਪਾ
ਰਾਮੇਪਾਰਖਾਨਿਚਰਗਮਹਲਿਵਿਚਚਾਨਣਸਰੁਹੀਜਾਇਫਿਰਚਖਨਿ
ਅੰਦਰਵਿਰੁਦੇਲਏਸਰੁਜੇਤਛੁਪਾਇਆਬੀਖਾਕੀਦੇਇਮਿਲਜੁਸੇਹੇਹਿ
ਅਲੇਇਹਿਕਮਤਿਲਖਹਕੀਮਮਿਲਸਾਹਿਬੁਤਲਨਕੋਇਫਰੁਹਕੀਮ
ਖਦਾਇਹੈਰਚੇਚਉਰਾਸੀਅੰਗਾਇਕਸੇਇਕਸੇਅੰਗਵਿਚਗੁਨੀਗੁਨੀਰੰ
ਗਾਭੁਇਆਪੁਲਾੜਅਕਾਸਤੇਕਰਹਿਅਵਜਾਰੁਹਾਕਾਇਮੰਕੁਦਰਤੀਰ
ਬਦੀਮਿਲਰੁਹਿਪੁਕਾਰੇਹਿਹੁਹਾਲਖਚਉਰਾਸੀਤੁਖਮਹੈਤੁਖਮਾਅੰਤਨਕੋ
ਇਇਕਸੇਇਕਸੇਤੁਖਮਵਿਚਭਈਚਉਰਾਸੀਲੇਇਆਵਣਅਗਲਤੀ
ਚੁਹਰੇਜਾਵਨਅੰਤਨਜੇਇਇਕਦੁਰੁਹੈਲਖਿਹੋਹਿਲਖੇਲਖਅਲੇਇਕੀ
ਪੈਮਾਨਨੁਰਦਾਕੇਤਕਕਹਾਬਿਬਾਰਾਪਸਰਿਆਜਿਮੀਅਸਮਾਨਵਿਚਰ
ਹਿਆਸੁਚਾਨਣਸਰਾਇਕੇਰੁਹਨਕਿਸੇਦਾਲਖਿਚਉਰਾਸੀਬਿਦਾਫਿਰਲ
ਖਚਉਰਾਸੀਇਕਹੇਇਲੇਖਬਹੁਬਿਧਿਛਿਦਾਕਉਣਤਤਮਿਲਰੁਹਹੈਨਿ
ਰੁਹਹੋਆਪਖੁਦਾਇਆਮਰਬਾਨਸਰੁਮੇਲਕੈਵੈਰਵੈਰਧਵਧਾਇਆਪੇ
ਮਰੇਮਰੇਆਖਕਦਰਤਿਚਲਤਿਦਿਖਾਇਪਰਦੇਡਾਸੇਭਰਮਦੇਦਿਤੀਉਸ

ਸਭੁਲਾਇ। ਨਰਨਾਗੀਦਇ ਸਿਰਜਕਰਿ ਖਾਣੀ ਬੁਧੁਓ ਪਾਇ ਸੁਖੁ ਨਿਜਾ
 ਤੀਬੁਧਸੀਆਪੇਆਪਖੁਦਾਇ॥ ੪੦॥ ਸੁਖਿਲੁਕੁਗੀਸਦੀ
 ਨਸਦਾਤਿਸੁਰਾ॥ ਕਹੇਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹੁਕਿਬਹੁ
 ਆਲਮਉਪਜਦਾਫਿਰਕਿਬੇਜਾਇਸੁਮਾਇ॥ ਏਹੁਹਕੀਕਤੁਜੋਕਹੈਸੇਈਰ
 ਸੁਲਖਦਾਇ। ਏਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੈਦੁਜੀਫਹੋਨਜਾਇ। ਦੁਜਾਆਖਣਸਕਿ
 ਹੈਜਮੈਤੇਮਰਿਜਾਇ। ਸੋਕਿਉਮੰਨੀਐਨਾਨਕਜੋਕਾਇਮਠਹੋਨਥਾਇ॥
 ॥ ੪੧॥ ਜਟਾਬਾ॥ ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ਮਾਖੇਨਾਨਕਹਿਦੁਗੀ
 ਸੁਣੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਉਪਜੇਆਲਮਖਾਕਤੇਫਿਰਖਕਿਰਹੋਇਨਬੀਤੁ।
 ਹੋਰਨਬਾਤੇਨਿਆਮਤਾਮੇਟੇਗੁਨਗੁਨਾਖਕਹੈਵਨ। ਆਦਮੀਨਤੋਹੋਇ
 ਮਜਮੂਨਾਨਤਫਉਖਾਸਉਪਜਈ। ਮਾਸਹੁਜੁਸੇਪਾਕਾਗਹਿਆਸਕੀਦਹੋ
 ਇਆਧਾਰਿਆਨਉਨਪਾਕਾਨਿਆਮਤਿਤੇਵਿਸਟਾਗੁਇਆਮਿਲਿਆਜੇ
 ਆਦਮਸੀਗਾ। ਖਾਧਕਾਟਕੁਕਰਾਅਟਰਅਗਣਤੀਰਿਗਾ। ਵਿਸਟਾਤੇਕਈ
 ਉਪਜਹਿਜੀਆਜੀਤਅਪਾਰਾਮਿਟੀਮਸਲਮਾਨਦੀਫਿਰਧਰੇਅਉਤਾਰਾ।
 ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਖੇਲੇਨਾਨਕਸਾਹਿ। ਜਿਨਾਪਛੁਟਰਬਦਾਫਿਰ
 ਗਬਿਹੀਮਾਹਿਸਮਾਇ। ਸਿਰਪੁਸੀਦਾਗੁਖਿਆਅਰਬਾਨਸਰਮਾਹਿ। ਜੇ
 ਸਾਹਰਕਰੇਸਹਾਨਿਵਿਚਭਿਸਤਿਨਦੇਜਕਤਾਹਿ। ਰਹੋਨੇਰੁਹਖਵਣੀਫਿ
 ਰਰੁਹਤੇਰੁਹਹੋਇ। ਆਵਗਓਣਜਹਾਨਦਾਵਰਿ। ਜੇਨਸਕੋਕੋਇ। ਦੇਖਿ
 ਪੈਦਾਸਿਰਬਿਦੀਪਵਿਦਧਿਕਿਸੇਨਆਖਿ। ਦੁਜਾਹੋਆਨਹੋਸੀਆਵਰ
 ਤੇਤਕੋਤਾਕਾ। ਲਖਮਹਿਮਦਮੁਸਤਫਾ। ਰਾਮਕਿਰਸਨਲਖਹੋਇ। ਇਕਿਅ
 ਵਨਇਕਜਾਹਿਉਠਿਗਿਣਤੀ। ਗਿਣੇਨੋਕੋਇ। ਲਖਅਉਤਾਰਪੇਕਬਰਾਉ
 ਮਤਿਅੰਤੁਨਪਾਗਾ। ਮਰਿਸਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੇਫਿਰਿਫਿਰਿਹੋਇ। ਅਉਤਾਰਾ
 ਲਖਕਿਤਾਬ। ਲਿਖਿਗਏਭੁਏ। ਸਿਖਕਫਿਰਾ। ਲਖਲਿਖਈਉਪਜਹਿਉ
 ਇਫਿਰਲਿਖਿਰਾਖਹਿਦੇਰਾ। ਕਾਜੀਮੁਲਹਾਜੀਆਮਿਸਰਪਾਧੇਲਖਾ। ਬ੍ਰ
 ਹਮੇਬਿਸਨਮਹੇਸਲਖਮਰਜੀ। ਲਿਖਨਵਤ੍ਰਿ। ਲਿਖਨਬੇਦਬੀਚਫਕਰਿ
 ਉਕਤਿਸਿਆਲਪਨਾਲਾ। ਮਰਿਫਿਰਜੀਮਨਿਬਪੜੇਫਿਰਲੇਦੇਬੇਦਸੀਭਾਲੁ
 ਬੇਦਹੁਫੇਰਕਤੇਬਕਰਿਫੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ। ਲਖਿਲਖਿਦੋਨਦੇਵਤੇਕਾਤੁ
 ਲਹੋਹਿਮਰਾਹਿ। ਸਿਟਸਕਤੀਦੁਇਸਾਜੀਆਉਤਮਿਅਧਿਮਲੇਇ। ਮਰਦੇ

ਏਹ ਏਹ ਸੋ ਕਰਮ ਭੀ ਫਿਰਮਾ ਟੀਹੋਹਿ॥ ॥ ੪੨ ॥ ॥ ਸੁਆਲ ਕਰੀ ਮੀ
 ਦੀ ਇਮਾਮ॥ ॥ ਸੁਰਾ॥ ॥ ਕਹੋ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਪੁਛੋ ਸਚੁ ਸੁਆਲ
 ਹਕਿ ਬਿਗਾਨ ਜੋ ਗਖਿ ਨ ਤਿਨ ਹੋ ਸੀ ਕਰਿ ਲਹਣਾ ਲਾ ਮੇਇ ਖਾਕੁ ਸੇ ਮਿਲੇ ਵਤਿ
 ਨਾਮਾ ਦਮੋਇਇ॥ ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ ਦੁਨੀਦਾ ਫੈਸਲਿ ਕਿਉ ਕਰਿਹੋਹਿ॥ ਕਰਨ ਗਰੀ
 ਬਾਉ ਪਰੇ ਜਾਲ ਮਬਹੁਤੇ ਜੋਗਾ॥ ਕੁਕਨਿ ਖੜੇ ਯਤੀ ਮਬਹੁ ਸੁਣੇ ਨ ਕੋਈ ਸੋਗਾ॥
 ਅਦਲਨ ਹਕਮ ਕਰ ਸਨੀਲੁ ਟਿਲੇ ਸਨਿ ਘਰਿ ਬਾਠਾ ਏਹੁ ਹਕੀਕਤੁ ਸੇਧਿ
 ਕਰਿ ਦੇਹੋ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਗੋਬੁ ਮੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜਿਥੇ ਲੈਨ ਹਿਸਾਬਾ ਕਿਤਾ
 ਬਾ॥ ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ ਦੁਨੀਦਾ ਕਰਨਿ ਜਟਾ ਬਸੁਆਲਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਲੇਣਾ ਲਈਦਾ
 ਕਿਸ ਬਿਧ ਦੇਨ ਦੇਨਾ॥ ਕਹੋ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਇਹੁ ਫੈਸਲ ਕਿਉ ਕਰਿ ਲੇਣਾ
 ॥ ੪੩ ॥ ॥ ਜਟਾਬਾ॥ ॥ ਨਨਕ ਸਾਹੁ ਸੁਰਾ॥ ॥ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਫਕੀਰਾ॥ ਹਕਿ ਬਿਗਾਨ ਜੋ ਗਖਿ ਨ ਸੋਹੇ ਸਨ ਬਹੁਤ ਜਹੀਰ
 ਆਉਇ ਪ੍ਰਸੂ ਜੇਨ ਚੋਪਾਇਆ ਨ ਕਿਤਿਨ ਦੇਹੁਗਾ॥ ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ ਨ ਛੁਟੇ ਲਦਲਦ
 ਲੈਸਨ ਬੋਗਾ ਦੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇਕੋ ਲੈਨ ਗੇ॥ ਸਭੇ ਹਿਸਾਬਾ ਜਿਨ ਜੁਲਮ ਕ
 ਮਾਇਆ ਵਨੀਦਿ ਚਤਿਨਾ ਕਿਅਮਾਤਿ ਇਹੁ ਅਜਾਬਾ ਬਾਦ ਰਹਿਛੁ ਅਉਤਾ
 ਰਧਾਰਿ ਕਲੰਦਰ ਦੇਨ ਸਜਾਇ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰ ਸਨ ਨ ਚੁਦੇ ਕੀਤਾ ਪਾਸਿਨਿ
 ਅਉ॥ ਵਰਿ ਵਰਿ ਦੇਸਨ ਮੰਗਤੇ ਜੇਖਨ ਬਿਗਾਨ ਮਾਂਸਾ ਨਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਬੁਠਾ ਤਿਨ ਦਾ ਹਾਲਾ ਫਿਟਾ ਅਟੇਹਾ ਖਾਇਆ ਦੇਣਾ ਪਟੇ ਜੋਫੇਗਾ॥ ਦੇਣਾ
 ਲੇਣਾ ਨ ਛੁਟੇ ਸਹੇ ਸਜਾਈ ਢੇਰਾ॥ ਹਾਈ ਘੋੜੈ ਓਠਿ ਖਰਿਥੈ ਸੇਥੈ ਲਮਉਤਾ
 ਰਾਜਿਨ ਦੇ ਸਿਰ ਬਹੁ ਜੁਲਮ ਸੇਫਿਰ ਲੈਸਨ ਮਾਰਿ॥ ਹਰੀ ਪਰਿ ਦੇਸਾ ਨਦਰ ਫੈ
 ਸਨਿ ਫਾਹੀਆਇ॥ ਲਹਣੇ ਹਾਹੈ ਨ ਛੁਡਹਿ ਲੈਸਨ ਮਾਂਸਾ ਵਿਚਾਇ॥ ਜੇ ਸੋ ਕੋਈ
 ਬੀਜੀ ਏਲੁ ਦੇਸੁ ਤੇਸਾ ਸੋਹਿ॥ ਕਿਅਮਾਤਿ ਹੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਹੀ ਸਭੇ ਨਿਬੇੜਾਹੇਇ
 ॥ ਖਾਹਸੇ ਫੇਰ ਲਿਆਵਈ ਇਨੀ ਮਾਂਸਾ ਅੰਦਰਿ ਫੇਰਾ॥ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨੇਕ ਬਾਦਿ
 ਹੋਸੀ ਸਭੁ ਨ ਬੇੜਾ॥ ਖਾਹਸੇ ਅੰਦਰਿ ਜੇ ਮਰੈ ਫਿਰ ਲੈਉਨੈ ਨਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲੇਣਾ
 ਨ ਛੁਟੇ ਲਈਅ ਗੋਸਰੇ ਸਿਕੁਲਾ॥ ਜੇ ਸੀਖੇ ਲਚਉ ਸਾਸਦੀ ਤੇਸਾ ਇਹੁ ਸਿਸਾ
 ਰਾ॥ ਪਕਾਫੇਰ ਨ ਆਵਈ ਪਾਇਆ ਜੁਅੰਦਰ ਵਟਾਗਾ॥ ਪਹੁਤਾ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਨੇ
 ਫੇਰਨ ਜੇ ਮੇਸੇਇ॥ ਕਾਇਮ ਮਟੀ ਤਿਸਦੀ ਕਿਚਨੁ ਦਿਨੀਹੋਇ॥ ੪੪ ॥
 ॥ ਸੁਆਲ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਰਾ॥ ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਨਕ ਹੀ ਦੀਆ ਕ

ਹੀਕਰੀਮਾਏਟਾਹਿਦੀਚਰਫਰੋਸਤੇਬਹਮਾਂਬਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਾਂਚਿਥੀਸਕਤਿ
 ਫਰੋਸਤਕਹੇਭਵਾਨੀਜਾਹਿ। ਚਰੋਖਾਲਕਖਲਕਦੇਹਿਦੂਕਰਨਿਸਨਾਹਿ।
 ਤੁਧੇਹੀਕੁਛੁਬੁਝਿਆਦੁਫਿਰਕਿ। ਆਵਾਹੁਏਹੁਹਕੀਕਤਸਚੁਦੀਸਭਾਦੇ
 ਇਬੁਝਾਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਇਕੋਪਕਅਲਾਹਿ। ਦੁਜਾਨੁਰਮ
 ਹੀਮਦੀਭਾਇਆਰਸੁਲਖੁਦਾਇ। ਬਿਨਾਂਰਸੁਲਖੁਦਾਇਦੇਤੀਜਾਹੋਆਨ
 ਕਾਇਹੋਇਜੇਮਸਲਮਾਨਕੋਕਹੇਨਸੀਹਤਸੇਇ। ੪੫॥ਜਵਾਬ॥
 ਆਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ਸੁਣਿਹੋਸੈਦਕਰੀਮਦੀਜਾਣਹੁਸਚੁਸਨਾ
 ਹਿ। ਨੂਰੀਚਰੀਫਰੋਸਤੇਚਰੋਕਤੇਬੁਗਆਹਿ। ਅਵਲਨੂਰਬੁਦਾਇਦਾ
 ਸਾਕਾਅੰਤਨਪਾਗਾਨੂਰਬਲਿਆਚਰਾਗ। ਇਕਸਕਤੀਕਾਅਉਤਾਗ। ਸ
 ਕਤੀਤੀਨਫਰੋਸਤੇਬਰਹਮਾਂਬਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਾਂਆਬੀਬਾਦੀਆਤਸੀਸ
 ਚੁਹਕੀਕਤਿਏਟਾਤੀਨਿਆਪਿਪਛਾਨਿਆਹਮਸਰਅਵਰਨੋਕੋਇਆ
 ਪੇਆਪਖੁਦਾਇਕਹਿਭਰਮਭੁਲਾਏਸੇਇ। ਤਾਨੋਕੀਆਗੁਮਾਂਨਬਹੁਹਮ
 ਹੀਕਹੈਖੁਦਾਇ। ਆਤਸਮਿਸਲਚਰਾਗਦੀਇਕਬੀਲਖਿਜਗਾਹਿ।
 ਆਤਸਹੀਤੇਉਪਜੈਏਹਤੀਨੀਹੀਦੇਵ। ਲਿਖਿਆਤੀਨਕਤਾਬਵਿਚਬਰ
 ਹਮਾਂਬਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਾਂਹੋਵਾਅਵਾਜਗੈਬਦਾਸੁਦਿਆਤੀਨੋਦੇਵਾਂਹਮ
 ਤੇਖਾਲਕਖਲਕਦੇਹੋਰਅਵਾਜਕੇਤਾਤੀਨੇਇਕਠੇਹੋਇਕਠੇਗਏਸਕ
 ਤੀਕੇਦੁਆਰਾ। ਜਾਖੜੇਤੇਦਰਿਸਚੈਲਾਗੈਕਗਨਿਜਗਾਹਾਪੁਛੁਨਿਤੀਨ
 ਫਰੋਸਤੇਹਮਿਪਰਿਭੀਹੋਹੋ। ਹੋਆਅਵਾਜਗੈਬਦਾਹੋਰਕੇਤੇਅੰਤਨ
 ਚਰਾਕਵਨਪੁਰੀਕੇਦੇਵਤਮਕਹਾਂਬਸੇਕਿਸਲੋਇ। ਸੁਣਿਕਰਿਏਸਅ
 ਵਾਜਨੋਰਹੈਸਮਾਂਧੀਹੋਏ। ਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਕਦਰਤਿਭਈਹਜੁਰਾ
 ਨੂਰਮਿਲਿਆਜਾਇਨੂਰਨੋਹੋਇਰਹੇਭੁਰਪੂਰਾਦੇਖਨਰੰਗਮਹਲਨੋਪੁ
 ਰਹੈਅੰਭਿਆਨਲਾ। ਆਗਿਆਹੋਈਸਕਤਿਨੇਇਕਅੰਤੁਬਿਹਾਇਖ
 ਲਾਦੇਖਨਅੰਤੁਫਰੋਕਠਿਵਿਚਤਬਕਿਦਸਹਿਕਈਲੋਇ। ਬਰਹਮੇਬਿ
 ਸਨਮਹੇਸਲਖਿਗਣਤੀਅੰਤਨਕੋਇ। ਰਾਮਕਿਰਸਨਪਰਸਰਾਮਲਖ
 ਮਛਿਕੰਛਿਅਵਤਾਗ। ਨਰਸਿੰਘਬਾਵਲਬੋਧਲਖਕਈਬੈਰਾਹਿਨਪਾਰ
 ਕੇਤੇਲਖਮਹੀਮਦਾਅੰਤਨਲੋਆਲੋਆ। ਇਕਤੇਹੀਬਰਹਮੰਡਦਾਅੰ
 ਤਨਪਾਏਕੋਇ। ਬਲਨਚਰਾਗਬਿਅੰਤਲਖਬਿਸਮੇਂਹੋਇਬਿਅੰਤ। ॥

ਵਡਾਨੁਰਸਲਾਹੀਮੇਜਿਸਥੀਭਏਅਨਿਤਾਨਰੋਬਲਿਸਾਚਰਭਾਇਕਇਕ
 ਚਰਭਲਖਾਅਫਤਾਬਿਸਾਹਿਤਾਬਲਖਉਤਪਤਮਾਘਿਫਠਕਿਏਕਖਲ
 ਕਕੇਅੰਤੁਰੇਉਤਿਪਤਿਖਪਤਅਪਾਭਾਲਾਵਲੀਦਠਗਾਹਦਾਕੇਤਾਕਹੇਸੁ
 ਮਾਭਾਕਹੇਮਹਿਮਵਇਕਤੁਮਦਠਗਾਹਕਈਅਪਾਭਾਉਪਜਹਿਨੁਰਖਦਾ
 ਇਠੇਖਪਤਨਲਗੇਵਡਾਸਰੁਖਾਕੁਤੇਉਪਜਹਿਕਾਨਰੈਵਨਨਬਾਤਾਨਾਨ
 ਕੁਆਖੈਰਾਹਿਸਚੁਸੁਦਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਾਮੇਮਨਹੋਵੈਮੇਮਦਿਲਮਠਿਠਿਠ
 ਠਿਠਿਹੋਵੈਖਾਕਾਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਠਿਠਬਹੁਤਨਿਆਮਭਿਪਾਕਾਕਾਨਹੋਵਾ
 ਨੇਆਦਮੀਤਾਤੇਨੁਤਫੇਸਫਾਨਤਫੇਹੋਵਨਆਦਮੀਅਵਰਹੋਵਾਨੀਜਾਤਿ
 ਕਾਨਹੋਵਾਨੇਆਦਮੀਮਠਿਠਿਠਿਆਦਮਹੋਨਾਪਾਨਿਮਰਾਤਬਕਿਆਮਤੀ
 ਜੇਹੀਕਹੀਅਹਿਮੇਮਾਹੋਇਮੁਨਫਕਸੀਗਾਦਿਲਮਠਿਠਿਠਹੋਵਨਖਾਕਾਖ
 ਕੇਪਰਬਤਪਬਰਾਪਬਰਤੇਠਿਠਧਾਤਾਚੁਨਹੋਵਹਿਪਬਰੁਦਇਆਆਤੁਸ
 ਸੀਗਾਚੁਨੇਪਾਨੀਮੇਲਿਆਹੋਵੈਮੇਮਨਪੰਗਾਪਬਰਬਾਹੁਦਇਆਦਿਨਦਿਨਬ
 ਢਤਾਜਾਇਰਹੇਸਹਿਸਰਜਗਲਗਿਪਬਰਨਾਮਕਹਾਇਮਿਟੀਮਸਲਮਾਨ
 ਦੀਲਹੇਮਰਾਤਬਏਹਾਹੋਵਨਪਬਰਖਾਕਤੇਮਰੇਮੁਨਫਕਦੇਹਿਮੇਮਹਿਹੋਹ
 ਨਿਆਮਤਾਤਾਕੇਸੁਢਿਤੁਨਾਮਾਠੀਦਮਮੇਠਬਿਠਿਜੁੰਗੁਨਖਦਮਸਗਰਵਹਿ
 ਮਿਸਰੀਖੰਡਨਬਾਤਗੁਰੁਮੇਏਗੁਨਗੁਨਰੇਗਨਕਪੜੇਤੇਲਦਧਹੋਇਨਬਾਤੇ
 ਮੇਮਾਆਤਸਬਿਨਨਮੇਮਹੋਇਰਹੋਜੋਧਰਤੀਮਾਹਿਸੁਦਹੁਕਰੀਮਸਈਯ
 ਦਾਆਖੀਨਨਕਸਾਹ॥ ੪੬॥ ॥ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀਨਸ
 ਦਾਤਿ॥ ॥ਕਹੇਇਆਮਕਰੀਮਦੀਨਪੈਕੰਬਰਦੀਜਦਾਅਠੇਇਕਖ
 ਦਾਇਏਏਥੈਕਿਉਦਇਯਦਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਹੈਦੁਹਵਿਚਕੋਕੜੇਭਾਇਰ
 ਖਹੁਸਚੁਸਲਾਮਤੀਕੁਰਮਲਾਮਤਿਛੁਡਾਗਰਿਹੁਜਿਸਨੋਰਵਨਵਤਨਲੀ
 ਜੈਨਮਾਕੁਰੀਦਨੀਆਕਰਣੇਮਰੀਮੇਨਹੋਇਹਰਾਮਾਜੇਹੜੀਸਚੀਗਲ
 ਹੈਦੁਹਵਿਚਕਚੁਗਾਇਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਤੇਦੁਹਵਿਚਚੀਗਾਕੋਇ॥
 ੪੭॥ ॥ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਭਾ॥ ॥ਨਾਨਕਕਹੇਕਰੀਮ
 ਦੀਇਕਸਾਹਿਬਦਇਹਦਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਦਇਏਉਫਿਰਕੇਤੁਰਦਿ॥
 ਦਾਇਮਸਚੁਸਲਾਮਤੀਸੁਠਨਗਹਿਸੀਮੁਲਾਜੋਕਰਿਨਇਬਾਦਤਰਬਦੀ
 ਪਵਗਾਹਿਪਵੈਕਬੁਲਾਅਠੇਨਉਨਜਾਤਹੈਅਮਲਾਉਪਰਨਬੇੜਾਅ

ਮਲੁ ਬਾਬੇ ਮੇਮੋਨੇ ਪਉਸ ਨਿਦੇ ਜਕ ਬੇਰਾ ॥ ਤੁਹਾ ਬਿਧੁ ॥ ਸੁਆਲ ਕਰੀ
 ਨਸਰਾ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਦਿ ਹੋ ਨਨਕ ਸਾਹ ਵਿਚ ਕਿਤਾ
 ਬਾ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਮਾਖਿਆ ਮਾਪ ਅਲਾਹ ਵਿਚ ਜਮਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤ
 ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ ਪਿਛਲੇ ਸੁਰ ਮਨੁ ਖਰੈ ਨਿਤਿ ਨਨਕ ਮਨੁ ਮੁਲਾ ਸਰੁ ਹੀ ਹੋ
 ਸੀ ਇਕ ਠੰਗ ਦੁਜਾ ਰੰਗ ਨ ਕੋਇ ॥ ਹਿੰਦੁ ਬਾਟੁ ਫੀਛੁ ਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋਇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਫਹਿਨ ਕਿਆ ਮਤਿ ਤਕਿ ਹਿੰਦੁ ਰਹਨ ਨ ਪਾਇ ਨੀਲ
 ਇਸੇ ਆਤਸੁ ਖਾਨਾ ਉਨਿ ਸਾਨੀ ਨ ਰਹੀ ਰਹਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਸਰੇ ਜਲਾਏ
 ਆਤਸੀ ਉਠਿ ਗਇਆ ਨਿਰਾਸਾ ਰੋਜ਼ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੋਜ਼ ਲੀਨਾ ਉਠੈ ਖਾਕਾ
 ਆਤਸ ਅੰਦਰ ਸਕਿ ਮਏ ਹਿੰਦੁ ਵਡੇ ਨ ਪਾਓ ॥ ੪੮ ॥ ਜਵਾਬਾ ॥
 ਨਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਮੈਦ ਕਰੀ ਮਦੀ ਆਖੀ ਨਨਕ ਸਾਹ ਵਿ
 ਚਿ ਕਿਤਾ ਬਾ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਮਾਪ ਅਲਾਹ ਵਿਚ ਜਮਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤ ਮਦੇਇ
 ਰਸੁਲਾ ਇਕ ਨਨਕ ਇਕ ਮੁਸਤਫਾ ਜਾਸਨ ਦੁਹੇ ਨ ਮੁਲਾ ਰਹਿ ਸੀ ਖਤੁ ਮਜਹ
 ਨ ਵਿਚ ਨਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰਾ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ ਦੁਹਾ ਕੇ ਸਿਰ ਪੀਠਾ
 ਵਏ ਫਿਰਕੇ ਫਰਸੀ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਅਸਨ ਤੀਜੇ ਗਹਿ ਵਿਚ ਦੋਵੇ ਫਾਨੀ
 ਜਾਨੀ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ ਮਨੁ ਸੁਖੀ ਜਾਨਾ ਵੀਨਗਾ ਵਾਇ ਨ ਦੁਨੀ ਪ
 ਰੋਵਨ ਬੋਈ ਮਾਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਛੁਡਿ ਜਾਹਿ ਗੋਤ ਬਹਿ ਕਰਕੇ ਦੀਨਾ ਹਿੰਦੁ ਧਰਮ
 ਨ ਰਖਸਨ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਬਿਦੀਨਾ ਜੋ ਖਾਤ ਮਰਹੋ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਲਹੇ ਦੁਹਾ ਦੀ ਸਾ
 ਹਾ ਦੁਨੀ ਗੁਲਾ ਮਖਦਾਇ ਦੀ ਰਹੇ ਕਦਮਾਂ ਨ ਲਾ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਖਦਾਇ ਦੇ ਸੁ
 ਰਤਿ ਰਬਿ ਸਿਰੁਲਾ ਫਕਰ ਖਦਾਇ ਵਏ ਕਹੇ ਦੁਸਤੋਤ ਨ ਕੋਇ ॥ ਏਹ ਨ ਸੀ ਹ
 ਤਿਸਾ ਮਲੀ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਿਛਲੇ ਸੁਰ ਮਨੁ ਖਰੈ ਨਿਤਿ ਨ ਦੇਨਾ ਵਾ ॥
 ਅਮਲ ਤਿਨ ਦੇ ਨ ਚਲੇ ਜਿਉ ਦਸਿ ਅਵਰ ਗਾਵਾ ਮਨਿ ਰਾਮ ਰਸੁਲ ਕੇ ਮੰਨ
 ਹਿ ਕਿਰਸਨ ਕਰੀ ਮਾ ਦੁਨੀ ਅਕਾਰਨ ਉਮਤਿ ਕਰਸਨ ਕੁਫਰ ਮੁਹੀ ਮਾਲਾ
 ਲਚੁ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ ਤਿ ਲੋਨ ਖਦਾਇ ਨ ਮਾ ਅਗੋ ਕੋਇ ਨ ਦਾ ਕਹਿਨ ਰਸੁਲ ਖ
 ਦਾਇ ॥ ਕਉਡੀ ਮੁਲਨ ਪਾਇ ਵੇਰਾ ਮਰਸੁਲਾ ਦੇਇ ॥ ਪਰਿ ਪਰਿ ਫਿਰਸਨ ਦੇ
 ਚਦੇ ਮੁਲਨ ਲੋਸੀ ਕਿਇ ॥ ਅਜਬ ਜਮਨਾ ਆਇਆ ਰਬਨ ਮਨੇ ਕੋਇ ॥ ਕ
 ਉਡੀ ਉਪਰ ਵੇਚਦੇ ਅਗੋਲ ਏਨ ਕੋਇ ॥ ਪਤਨ ਨ ਉਖਦਾਇ ਦਾ ਭੁਖਿ ਅਰੇ
 ਟੀ ਦੇਹਾ ਮਨ ਹਿਨ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਦੇਇ ਕਲੀ ਨਿਸਾਨੀ ਏਹਾ ਹੀ ਰੋਜੇ ਸੀ ਦਸਤੁ

11

ਕਸਿੰਦੁਰਿ ਸਬੰਧਿ ਸਿੰਹਦੀ ਸਦਾ ਕੀਤੇ ਭਭ ਸਿੰਧਿ ਸਬੰਧਿ ਸਚੀ ਰਖਿ ਪਾ
 ਨਾਧਿ ਰਾਮ ਭਭ ਲਾ ਕੇਤਰੇ ਕਿਸ ਨਿਕਰੀ ਸਮੇਂ ਲੇਇ ਬਿਦਤ ਰਖੇ ਕਿ ਬਰਾ
 ਪੀ ਰਾ ਅੰਤ ਨ ਕੇਇ ਯਾਹੁ ਇਸਹਾ ਬਿਖਾਨਵਾ ਦੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੀਚਾਰਾ ॥
 ਮੇਰ ਮਧਾਣੇ ਬਾਸਕ ਸੇਸਾ ਅੰਤੁ ਪਾਗਾ ਮਠਿ ਮਠਿ ਜਿ ਮਨ ਰੇਤੇ ਰੇ ਬਰਾਮਾ ਬਿ
 ਸਨ ਸਾਂ ਦੇਵਾ ਇਕੋ ਸਚੁ ਖਦਾਇ ਹੈ ਧੋਰੇ ਰੋਗੀ ਭੇਟਾ ਗਓ ਸਰਦਾਇ ਇਕ ਕ
 ਰਿ ਇਕ ਪਛਾਣੇ ਸੇਇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜਬੂਰ ਹੈ ਦੇਇ ਦਾਵਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁ
 ਰਕਦਾ ਮਨ ਤੇ ਰਖਹੁ ਮਲਾ ਸਚੁ ਨ ਸੀਹਤਿ ਯਾਦ ਕਰਦ ਰਗਾ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ ॥
 ਸਾਹਿਬ ਖਦ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ ਮੁਹਿੰਜ ਮਨਿ ਮਨੁ ਸੁਖ ਹੈ
 ਨਿਮੰਨਿ ਮਾਚਰਨ ਅਜਾਬਾ ਕੁਦਰਤ ਕਈ ਅਸਿਖੁ ਹੈ ਇਕ ਕਦਰ ਨਿਅੰਤਾ
 ਆਪਾ ਕਾਦਰ ਕੁਦਰਤਿ ਬਹਾਰਾ ਸਭੁ ਜਪਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਜਾਪਾ ਕੁਦਰਤਿ ਬੇਦੇ ਰ
 ਬਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਾਹਿ ਜਾਹਿ ਬਰਗਜ ਦੇਨ ਬਾਤ ਦੇ ਬੂਟ ਤੁਟਿ ਫੇਰ ਜਮਾਇ ਓ
 ਰੇ ਸੇਹੀ ਆਸੁ ਰਤੁ ਉਹੇ ਜੇਹੇ ਨਵਾ ਕਰੁ ਪਸਾਰਾ ਖਲਕਦਾ ਉਜੜਵਾਏਗਾ
 ਦਾ ਓਹੇ ਫੇਰਨ ਆਵਨੀ ਸਭੁ ਜਪਹਿ ਜਿਨ ਦੇ ਨਾਇ ਭਰਮੇ ਭੁਲਾ ਆਦਮੀ ਮ
 ਰਜ ਮਨਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਜੇਸਾ ਸੇਤੀ ਉਸਦਾ ਤੇਸਾ ਆਲੁ ਮਜਾਣਾ ਮੇਆਕ
 ਮਨ ਆਵਈ ਵਬੋਗੀ ਸੜਹਿ ਮਸਾਣਾ ਮਿਟੀ ਗੋਰ ਮਸਾਣਈ ਫਿਰ ਆਵੈ
 ਹਥਿ ਕੁਭਾਗਾ ਭਾਏ ਇਟਾ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਪਾੜਿ ਪਾੜਿ ਧਰਹਿ ਸਵਾਰਾ ਫਿਰ ਆਵਨ
 ਅਗਵ ਅਗਵਤੀ ਜਲ ਬਾਇ ਕਰਨਿ ਖਕਾਰਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਇ ਫਿ
 ਰਲ ਹੋਨ ਤਿਨ ਸਾਰਾ ॥ ੪੨ ॥ ॥ ਸਾਮਲੁ ਪਰਬਹਾਵਦੀ ਨਾਗਉ
 ਸਾ ਸਰਾ ॥ ॥ ਆਖੀ ਗਓ ਸਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਹੁ ਨਨਕ ਸਾਹਾ ਕਉਣਨ ਮੁੰ
 ਨ ਰਹੇ ਦਰਹੇ ਦੇ ਕੋਹੜੀ ਜਾਇ ਰਹੇ ਦੀਕੀ ਜਾਤੈ ਕਉਣਨੁ ਭੁਭੁਤ ਕਹਾਇ ॥
 ਅੰਧਿ ਮਾਕਿਸ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਗਇਆ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਸਮਾਇ ਜੇਸ ਕਿ ਉਤਰੇ
 ਵਿਲੇ ਦੇ ਸੇਈ ਅਬਲ ਫਕੀਰਾ ਸਚੇ ਬਾਹਿ ਉਲੇਖਾ ॥ ਕਦੇ ਨਹੋ ਨਜਹੀ
 ਰਾਹ ਉਥੇ ਇਵਾ ਬਚਦਾ ਭਿਨ ਸਭੁ ਉਠਾਇ ਪੀਛਕੇ ਸੁਣਿ ਨਨਕ ਮਨਕ
 ਸਕ ਚੁਕਾਇ ॥ ੪੩ ॥ ੪੪ ॥ ਜੇਹਾ ਬਾ ॥ ॥ ਨਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ ॥ ॥ ਸ
 ਵਿਧੀ ਆਖੀ ਰਬਹਾਵਦੀ ਆਖੀ ਨਨਕ ਸਾਹਾ ਨਹਿ ਮੁਨ ਰਹੇ ਦਰਹੇ ਨ ਕਿਸ
 ਹੀ ਜਾਇ ਜਾਤੁ ਭਾ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਗਰੁਪ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਰੇ ਅਵਾਜ ਗੋਬ
 ਦਾ ਨਦਰੀ ਪਵੈ ਨ ਸੇਇਆ ਆਇਆ ਗੋਬ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਫਿਰ ਗੋਬੀ ਜਾਇ ਸਮਾ

ਏ॥ ਲਖਚਉਗਸੀਜਸਤ੍ਰੇਪਹਿਠੇਖਸੀਰਜਾਏ॥ ਇਕੋਇਕਸੇਜੁਸਤ੍ਰੇਕਈ
ਅਸੀਖਾਰੁਹਾਹੋਇ॥ ਇਕਠੇਆਪਿਵਿਚਕਰਨਿਅਵਸਾਹੁਹਿ॥ ਰੁਹਖੁਦਾਇਨ
ਭੇਦਕੁਹ॥ ਇਕਜਾਤਿਸਫਾਤਾਪਜਿਮਿਲਖਸੀਹਤਾਸਾਜਿਵਿਖਾਈਜਾਤਿਸਾ
ਭਿਸਫਾਤਕਹਾਇਕੇਪਾਈਪੜੇਜੀਗਾਜੁਸਾਪਕੜਿਆਜੁਸਿਆਖਪਿਖਪਿ
ਰੇਹਿਜਹੀਗਾ॥ ਰੁਹਬੀਧਾਇਆਆਪਕੁਕੜੀਆਵੁਨੀਆਂਲਗਾਜਾਤਿਸਫ
ਭਿਖੁਦਾਇਦੀਨਾਂਓਧਰਾਇਆਠਗਾਠਗਠਗਮਿਲਠਗਨੋਦਜਨਾਂਓਰਖ
ਇ॥ ਦੁਜੀਕੁਦਗਤਿਕੁੜ੍ਹੈਸਚਾਇਕਖੁਦਾਇ॥ ਆਪਭੁਲਾਇਆਵੁਨੀ

ਲਗਹਮਸਮਾਧਿਨਾਇ॥ ਜਦਿਰੁਹਜੁਦਾਹੋਇਤਨਤੇਨਾਂਓਠਾਓਕਛ
ਨਹਾ॥ ਸਭਾਕੁਦਰਤਰਬਦੀਅੰਰਬਾਨਸੰਰਮਾਹਿ॥ ॥

ਅਰਬਾਨਸੰਰਬਾਹਰਾਇਕੇਆਪਿਅਲਾਹਿ॥ ਕਰਹਿਅਜਤਬੰਦਗੀਜਾਏ
ਆਪਣਾਆਪਿਜਿਨਾਆਪਪਛਾਇਆਤਿਨਪੁੰਨਪਾਂਪਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕ
ਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦਪੀਰਾ॥ ਪਾਵਹੁਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦਾਕਦੇਨਹੋਇਜਹੀ
ਗਾ॥ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਸਮਾਲੁਮਖਦੁਮਬਹਾਵਦਦੀ॥ ॥ ਸੂਰਾ॥ ॥

ਆਖਪੀਰਬਹਾਵਦੀ॥ ਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਅਦਮਹਵਰਬਿਸਿ
ਰਜਿਆਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰਾ॥ ਖਕਨਿਮਾਂਣੀਅੰਧਲੀਕਿਉਕਰਿਭਈਖ
ਬੀਰਾ॥ ਸਰਤਹੋਈਖਕਤੇਕਰੇਅਵਜਕਬੀਰਾ॥ ਸਹੇਸਾਮਰਹਾ॥ ਆਲਮਾ
ਗੁਨਗੁਨਸਰੀਰਾ॥ ਏਹਹਕੀਕਤਿਗੈਬਦੀਕਹੇਸੁਅਵਲਫਕੀ॥ ੫੭ ॥

॥ ॥ ਜਦਾਬਾ॥ ॥ ਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ ॥ ਸੁਣਹੁਮਖਦੁਮਬਹਾਵਦੀਨਾਂ
ਨਕਕਹੇਫਕੀਰਾ॥ ਅਰਬਾਨਸਰਮੇਲਕਰਿਖਲਕਕੀਆਖੰਬੀਰਾ॥ ਦਾਣਾ
ਭੁਇਆਖਬੀਰਤੇਸੁਣਿਖਾਸਾਚੀਤਦਬੀਰਾ॥ ਇਕਤੁਦਾਣੇਲਖਹੋਹਿਗੁ
ਨਾਂਗੁਨਸਰੀਰਾ॥ ਅਨੇਭੁਇਆਖੰਬੀਰਫਿਰਨੁਤਫੇਭੁਏਬਦਰੀਗਾ॥ ਇਕਦਾ
ਣੇਕੀਮਤਿਨਪਦੈਰੀਗਾਰੀਅੰਨਾਸਹੇਸੁਅਠਰਹ॥ ਆਲਮਾਨੁਤਫੇਹੀ
ਤੇਕੀਨਾਸਭਤੇਉਪਰਆਵਮੀਜਾਣੇਦੀਨਬਦੀਨਾ॥ ਅਰਬਾਨਸਰਹੋਹਿਫਿ
ਰਜੇਮਰਬੀਵੇਖਾਕਾਖਾਕੀਆਬੀਨਪਾਕਹੋਇਬਾਦੀਨਾਂਗੀਖਾਕਾਜਹੋਨਿ
ਇਲਾਹਦਿਆਪਤੇਕਰਹਿਨਫੇਰਅਵਸਾਤਾਰਾਢਿਲੀਆਜੇਬੀਵਨਿਫਿ
ਰਸਬਦਿਨਕਰੇਰਬਾਬਾ॥ ਕਲਬਣਾਈਗੈਬਦੀਗੈਬੀਹੋਇਸੁਪਾਇ॥ ਇ
ਕੈਤਾਂਜਾਣੈਕੁਤਬਗਾਉਸੁਇਕੈਜਾਣੈਆਪਖੁਦਾਇ॥ ਸੁਣਮਖਦੁਮਬਹਾਵ

ਟੀ ਵਿਹੁਆਲੀਖੇਲਾਅਪੇਅਪਛੁਰਦਾਫਿਰਾਪਕਰਾਏਮੇਲਾ
 ॥ ੫੮ ॥ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ ॥ ਸੁਰਾ ॥ ॥ ਅਏਪੀਰਬਹਾਵ
 ਟੀਜਸੇਕੇਤੇਰੁਹਾਕਿਉਕਰਿਬੀਅਮਵਸਤੁਮਿਲਰੂਪਕਾਰਨਹੁਹਿਕਿ
 ਬੋਧਿਪਜੀਅਦਾਨਸੀਕਿਬੇਜਾਇਸਮਾਇਬੋਲਣਹਾਰਕਉਣਸੀਇਹੁਣੇ
 ਬੀਸਿਰੁਸਾਇਆਬਸੀਕੇਖਕਸੀਬਾਦਸੀਕੇਨਾਰਾਚਹੁਹਾਵਿਚਹੁਕਉ
 ਟਸੀਦੇਹੁਸਚੁਟੀਚਰਾਜੇਸੁਰਤਬੀਨਦਿਖਾਇਦਾਕਰਦਾਬਹੁਤਪਸਾਫਾ
 ਤੇਦਾਜਬੈਨਪੇਦਰੁਹਕਿਛੁਦਿਸੇਨਅਸਰਅਸਾਰਾਕੁਸ਼ਸੀਕੁਸ਼ਨਾਇਸੀਇ
 ਸਦਾਦੇਇਬਿਅੰਨਾਦੇਹੁਹਕੀਕਤੁਸਚੁਟੀਕੀਸੇਪਰਗਟਜਹਾਨਾ ॥ ੫੯ ॥
 ॥ ਜਵਾਬਾਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ ॥ ॥ ਸੁਣੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਪੰਜਖਸੀਅ
 ਤਿਰੁਹਾਪੰਜੋਪੰਜੋਪੰਜਵੀਸਰੁਮਿਲਪੁਕਾਰਨਹੁਹਾਪੰਜਮਿਲਉਪਜੀਅਦ
 ਨਸੀਫਿਰਪੰਜਮਹਿਸਮਾਇਬੋਲਣਹਾਰਸਗਤਗੁਰਸੁਰਤਿਬਾਦਿਹਟਾ
 ਇਗੈਬੀਪੰਜਫਰੋਸਤੇਮਿਲਕਰਕਰਨਿਅਟਾਸਾਮੁਖਿਅਪਖਾਵਜਿਚੇ
 ਮਦਾਇਹੁਰਬੁਬਣਾਇਆ ਸਾਜੁਆਪੇਇਕੋਰਮਿਰਹਿਅਜੀਅਜੇ
 ਤਸਰੁਮਾਹਿਰੋਰਸਰੀਕਨਦੁਸਰਾਇਕੋਇਕਅਲਾਹਿਚਾਰੇਯਾਰਮਸਲ
 ਮੀਰਹੈਅਲਾਹਿਦੇਨਲਾਭੁਲੇਦੁਨੀਖੁਵੀਲਗਨਲਖਰਬਜਦਲਾਖਾ
 ਕੀਆਬੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਾਰਕੁਤਬਾਇਹਯਾਰਖੁਦਾਹਿਦੇਆਪਪੈਕਿਬ
 ਰਰਬਾਕਾਇਮਚਾਰੇਤਰਫਦੇਕੀਤੇਚਾਰਕੁਤਬਾਚਾਰੇਬੀਮੇਅਰਸਦੇਹਲ
 ਦੇਮਲਨਕਦਿਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਹੈਕਾਇਮਇਕਖਦਾਇਆਪੰਜੇਕਾਇ
 ਮਹੈਸਦਾਹੋਰਨਕਾਇਮਜਾਇਜੇਆਇਆਸੇਜਾਇਸੀਜੇਗਾਇਆਫਿਰਮ
 ਇਆਅਗਲਸਾਗਉਤਾਰਕੇਫਿਰਅਏਹੋਰਬਣਾਇਕਿਸਕੀਮਾਈਬਾਪ
 ਕਿਸਕਿਸਕਪੁਤਕਹਾਇਕਿਸਕੀਜਿਰੁਪੀਅਕਿਸਸਰੁਕੁਤਕੀਏਪਸਾਉ
 ਜੀਵਦਿਆਸਰੁਦਿਸਦੀਮੋਇਆਦਿਸੇਨਕੋਇਨਾਨਕਬਾਜੀਕੁਰਦੀਅ
 ਖਰਕੁਤੀਹਿਇ ॥ ੬੦ ॥ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ ॥ ਸੁਰਾ ॥
 ॥ ਅਏਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਕੁਹੀਸੁਰਤਿਰਬਿਦੀਰਹਿਦੇਕੇਹ
 ਰੀਜਾਇਆਖਾਣਕਉਣਖੁਦਾਇਦਾਖਹਿਰੋਕਉਣਪਸਾਕਾਕਉਣਸਰੀ
 ਕਖਦਾਇਦਾਸਚੁਹਿਕੀਕਤੁਆਖਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਵਿਚਕਉਣਨਜੀਕ
 ਖੁਦਾਇਦੋਨੋਮਜਹਬਸੇਧਕੈਸਚਾਇਕੋਦਿਖਾਇ ॥ ੬੧ ॥ ਜਵਾਬਾ ॥

"ਨਾਨਕਸਾਹੁ ਸੁਰਾ" ॥ ਸੁਣੁ ਪੀਰਬਹਾਦਰੀਆਖੀ ਨਨਕਸਾਹ
 ਸਚੀਸੁਰਤ ਰਬਦੀਰਹਦਾਸਚੀਜਾਇਸੁਚਾਖਣ ਰਬਦਾਪਹਿਰੇਸਚਪੁ
 ਸਾਕਾਇਕੋਇਕਖਦਾਇਹੈਰੇਰਸਰੀਕਨਸਾਕਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਦਾਇਦਰ
 ਗਹਲੇਨਸਜਾਇਮਜਹਬਦਇਮਨਸੁਖਹੈਦਿਸੀਦੇਗੁਮਰਾਹਿਸੀਈਸ
 ਤੀਰਖਦਾਇਦਾਜਾਕੀਜੂਮਨਜਾਤੀਏਦਕਤੇਬਹੁਬਾਹਰਮਨਹਦਿਸਬ
 ਦਮਲਾਹਿ ॥ ੬੨ ॥ "ਸੁਆਲੁਪੀਰਬਹਾਦਰੀਸੁਰਾ" ॥
 ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਦਰੀਸੁਣਹੁਨਾਨਕਸਾਹਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਦਾਇਦਿਤੇਨੀਮ
 ਤੁਹਉਠਾਇਤੀਜਾਮਜਹਬਕਉਣਹੈਜੇਤੁਹਿਕੀਤਾਤੁਹਕੀਕਾਏਹੁਹਕੀਕ
 ਤਸਚਕਹੁਨਾਹਿਤਲਗਦੀਲੀਕਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਦਾਇਬਾਏਆਦਮਦੇ
 ਫਰਜੇਦਾਤੁਹਿਕਿਉਰਦੇਨਨਕਸਚੁਕਹੁਇਹੁਪਦਾਹਾਰਿਆਕਾਜੀ
 ॥ ਰੁਕਨਦੀਨਹਾਰਿਆਸਾਹਕਰੀਮਾਹਾਰਿਆਹਾਜੀਹਜਿਕਰਿਪੜਗੁ
 ਰੁਭਏਯਤੀਮਾਹਉਪਛਦਾਪੀਰਬਹਾਦਰੀਸੁਲਤਾਨੇਦਾਪੀਰਹਿਦੁਮਸ
 ਲਮਾਨਦੀਕਰਿਸਚੀਤਦੁਬੀਰਾ ॥ ੬੩ ॥ "ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹੁਸੁਰਾ
 ਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਦਰਪੀਰਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨਦਾਇਸ
 ਰਗੁਮਥੀਜਹੀਰਾਤੀਜਾਮਜਹਬਪਾਕਹੈਨੇਕਬਦੁਤੇਦਰਾਭਲੇਬਰੇਦਰਗਾ
 ਹਦਿਚਵੜਨਿਨਮਿਲਦੇਦਰਾਭਲਾਭਲਿਆਈਗੰਗਬਿਆਮੈਸਮਅ
 ਵਰਨਕੋਇਬੁਰਬੁਰਆਈਸਹਿਮਿਆਨੀਚਕਰਮਬਹਿਰੇਇਦੇਵੇਰ
 ਹੋਜਹਾਨਿਦਿਚੁਧਰਨਪਹੁਤੇਜਾਇਨਾਨਕਕਹੈਬਹਾਦਰੀਹਉਮੇਰਖੇਅ
 ਝਾਇਤੀਜਾਮਜਹਬਸਚਹੈਮਾਮਤੀਮਨਮਾਂਗਾਨੇਕਬਦਦਇਗਾਹਿਛੁ
 ਤੁਹਰਿਦਮਖਾਲਕਸਾਹਾਨੇਕਬਦਦਇਗਾਤੁਰੇਚਲਦੇਗਾਡੀਗਾਹਿਦੇਨੇ
 ਫਤੇਗਾਹਿਦਿਚਛੁਦੇਜਾਨਅਲਾਹਿਲੀਹੇਲੀਹੀਗਾਡੀਚਲੇਲੀਏਚ
 ਲਨਕਪੁਤਾਤੀਨੇਲੀਹੇਨਚਲਨਸਿਧਸੁਰਮਾਸਪੁਤਾਹਿਦੁਮਸਲਮਾ
 ਨਦਾਇਬਾਏਆਦਮਦੇਫਰਜੇਦਾਲੜਦੇਹਦਾਬੀਨਕਰਸਚੁਕਲਾਇਨ
 ਪਦਾਦਰਗਾਓੜਨਪਾਇਨੀਜੋਕਰਦੇਦਾਵੇਕੁੜਾਦਾਵਰਾਮਰਹੀਮਕਰ
 ਲੜਮਰਦੇਹੇਦੇਕੁੜਾਜਿਚਰਹੁਹਮਕਨਤੇਸੁਸਾਸਾਬਤਨਲਾਤਦਬੀਰਾਬ
 ਹਾਬਿਧਕਰੇਮਰਦਿਆਚਲਹਿਨਨਲਾਫਿਰਦੇਚਉਰਸੀਛੁਰਮਦਾਹੇਇਨਿ
 ਮਾਂਵਾਰੁਹਾਕੇਇਨਪਛੈਬਾਤੜੀਫਗੁਪਿੜੀਦਾਰੁਇਜਿਤਨੇਯਰਮਹਬ

ਭੀਖਾਏ ਪੀਛੇ ਮਿਤਾਸੇ ਅਏ ਪਨਹੁ ਪੁਨਹੁ ਇਕ ਚਿਤਾ ਮਿਲਦੇ ਅ
 ਇਮਹ ਬਦੀਦਾ ਮਕਾਮ ਕੇ ਯਾਹਾ ਭਾਈ ਸਕੇ ਪਰੀਤ ਮੀਠਾ ਇਠੀ ਜਪਸਰਾ ਮੁ
 ਪਉ ਨਨੇ ਨਾਨੀਆਂ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਮਿਤਾਸੇ ਮੇਤੋਂ ਮਾਂ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਫੁਫੀ ਫੁਫੜ ਨਿਤਾ
 ਦਾਦੀ ਦਾਦੇ ਦੇ ਵਡੇ ਜਿਠਾਣੇ ਵਿਠਾਈਆਂ ਪਾਠਾ ਅੰਤ ਨਸਾਈ ਕੋਇ ਨ ਭੁਜਨ
 ਹੋਇ ਬਿਚਾਰਾ ਕੁੜਮ ਝੁੜਮਿ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀਆਂ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਦੇ
 ਸਾਕ ਕੁਸੀ ਗੜੀ ਮੋਇਆ ਲਾਹੇ ਨ ਨਸਾਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖ ਕੁਸੀ ਗਸਭ ਤਜੁ ਪੁ
 ਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ ਜਿਨ ਪਨਹੁ ਪੁਨਹੁ ਦਾਇਰੀ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜਹੀਠਾ ਦੁਨੀਆ ਵੀ
 ਸਭੁ ਸਾਹਿਬੀ ਜਸੁ ਦੁਨੀਆ ਮਾਂਹਿ ਚਲਿਆ ਰਹਿ ਇਕ ਲੜਾ ਜੁਲੈ ਪਛੇ ਦਾਰਾ
 ਫਿਰਾਏ ਵਿਚ ਚਉਗਾਸੀ ਇਕ ਫਿਰੇ ਰੁਪ ਅਨੇਕਾਲਖ ਅਸੀਖ ਰੁਪ ਕਰਿ ਲੁ
 ਖਿ ਅਸੀਖਾ ਭੇਖਾ ਜਿਚਰ ਰਹੁ ਨ ਕਾਇਆਂ ਤਿਚਰ ਫਿਰੇ ਨ ਠਉਗਾ ਜੋ ਹੋਵੈ ਕਾਇ
 ਮ ਜੁਸੜਾ ਮਿਟੈ ਚਉਗਾਸੀ ਦਉਗਾ ਹਾਰਿਆ ਦਾਨ ਸਿਮੰਦ ਸਭੁ ਹਾਰਿਆ ਬਹੁ
 ਵਦੀ ਪੀਰਾ ਜਿਠੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਭੁ ਕਰਿ ਸਭੁ ਸਬਦਿ ਪਰਿ ਧੀਰਾ ਆਖਗੀ ਇ
 ਸਜਮਾਂ ਨਦੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰਾ ਮਾਂਰਾ ਮਾਂਸਿਕਾ ਸਚ ਦਾ ਸਿਰ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰਾ

॥ ੬੪ ॥ "ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ" ॥ "ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ

ਦੀ ਨਾਨਕ ਸੁਰਾ ਅਲਾਇ ਖੁਰਾ ਠਹਿਰਾ ਰਾਤਿ ਦਿਹ ਕਰਮ ਸਲਾ ਸਭੁ ਸੁਣਾ
 ਇਕੋ ਫੇਰ ਨ ਬੁਦਜਹਾਂ ਨਿਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮ ਕਉਣਾ ਜੋਇ ਹੁਕੀ ਕਤ ਦ
 ਸਦੇ ਇਹ ਉਸੁਨ ਵੇਟੈ ਤਉਨ ਇਹ ਹਕੀ ਕਤਿ ਹਕੀ ਦੀ ਹੋਰੇ ਸਭੁ ਬੁਝਾਇ ਕਾ
 ਦਰ ਮੁਲ ਨ ਦਿਸਨੀ ਸਭੁ ਕੁਦਰਤਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ ਕਾਇਮ ਕਉਣਾ ਇਬਾਦ
 ਤੀ ਹੋਵੈ ਜਸਾ ਪਉਣਾ ਹਮਰੀ ਦਤ ਸਦਾ ਸਚੁ ਖਬਰੁ ਸੁਣਾਏ ਜਉਣਾ ॥

॥ ੬੫ ॥ "ਸਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ" ॥ "ਸੁਣਿਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾ

ਵਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਰਖਿਆ ਸਿਰ ਪਸੀਦ ਕੁਸੁਟੀ ਸਚਿ ਸਨਾਹਿ ਜੁ
 ਸੇ ਨ ਬੁਦਜਹਾਂ ਨਿਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮ ਰਹਾ ਰੁਹ ਛੁਡੈ ਸਬੁ ਜੁਸਿਆ ਮਿਟਿਆ
 ਵਾਸਾ ਹਉ ਏਏ ਨ ਬੁਦਿ ਜਹਾਂ ਨਿਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮ ਦੇਇ ਜੋ ਕਰਨ ਇਬਾ
 ਦਤਿ ਬੰਦਗੀ ਸਚੁ ਖਬਰੁ ਬਤਾਵਨ ਸੇਇ ਸੁਭਿ ਬਾਝੁ ਨ ਰਹੈ ਰੁਠਾ ਬਾਝੁ ਨ ਜੁਸ
 ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਲੇਖੇ ਮੰਗੀਏ ਰੋਵੇ ਡਿਠੇ ਦੇਇ ਮਿਲਨ ਜਜਾਈ ਜੁਸਿਆ ਰੁਹੁ ਪੁ
 ਕਰਨ ਹਾਇ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਮਿਲੈ ਅਜਾਇ ਸਜਾਇ ਆਪੇ ਰਹੁ ਕਹਾ
 ਇਦਾ ਆਪੇ ਜੁਸਾਹੋਇ ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖੈ ਨਾਨਕ ਦਿਤਾ ਰੇਇ ਰੇਇ ਨੇਕੇਈ

ਇਆਹਸਨਚਲਿਆਕਿਉਨਿਭਾਪਿਛੁਸਧਕੇਨਾਨਕਰਹਿਆਖਲੋਇ॥

॥ ੬੬ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁ

ਟਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾਇਕਖੁਦਾਇਰਸੁਲਹੈਕਿਉਦੁਨੀਆਬਹੁਤੇਰਾਹਿਆ

ਲਮਕੁਝਨਹੋਵਈਵਾਣੀਕੀਬਲਾਇ॥ ਭਾਹੁਸਚਾਵਾਛੁਡਿਕੈਬਹੁਹੋਈਗੁਮ

ਰਾਹਿ॥ ਮੁਸਲਮਾਨਛਾਡਿਆਖਾਲਹਕਿਹਲਾਲਾਹਿਦੁਖਾਲਦੋਰਗਕਹਿ

ਤਿਨਹੋਸੀਕੀਹਵਾਲਾਵੈਵੈਭੁਲੇਰਾਹਿਤੇ॥ ਸੁਚ ਨਜਾਵਹਿਮੁਲਾਮਾਲਬਿ

ਗਾਨਖਸਖਾਨਕਰਕਸਮਾਭਾਮੁਰਸੁਲਾਵਰਗਹਇਨਕੀਹਾਲਹੋਇਸਭੁ

ਦੇਹੋਖਬਰਬਤਾਇ॥ ਪੀਰਕਹੇਸੁਟਿਨਾਨਕਾਖਤਰਾਮਨੁਚੁਕਾਇ॥ ॥

॥ ੬੭ ॥ ਜਬਾਬਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਸੁਰਾ॥ ਸੁਟਿਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਆ

ਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾਲਬੈਕਾਰਨਪੀਰਸੀਦੁਨੀਆਬਹੁਤੇਰਾਹਾਕਾਰਨਕਪੜੇਤ

ਮਤੇਬਹੁਤੇਰੋਈਗੁਮਰਾਹਿ॥ ਖਾਨਕਸੀਸਾਏਤਭਾਂਤਿਜਿਓਸਿਰਥੀਆਕ

ਪਾਹਿ॥ ਚੁਟਿਆਦੀਵਟਿਵਡੀਪੋਚੁਖਚੁਖਲਈਖੁਹਾਇ॥ ਕੁਕੇਕਪਾਹਿਨਿ

ਮਾਨਤੀਖਸਦੀਕਥੇਕਹਾਇ॥ ਪਹਿਲਝਾਬੇਝੇਬੀਮੇਮੰਜੇਉਤੇਘਾਤਿ॥ ਕੁਕੇ

ਏਹੁਕਪਾਹਤੀਵਨੀਨਾਵਾਵਤਿ॥ ਫਿਰਮਹਿਦਿਤੀਵੇਲਣੇਖਾਵੈਸਕਤੀਭੀ

ਨਾਕੀਤੇਕਾਰਣਿਮਾਭੀਮੇਕਿਸਾਮਾਭੈਕੁਕੇਪੀੜਾਫਿਰਿਖੜਸਉਪੀਪੇਇਆ

ਘਾਤਿਨਿਨਾਤੀਬੀਦਾਚੁਖਿਚੁਖਿਹੋਇਪੀਵਡੀਕਾਰਣਿਕਤਣਿਤੀਦਾਫਿਰ

ਸਉਪੀਚੁੜੇਲੀਆਕਤੁਨਿਬਾਹਿਉਲਾਗਾਕੁਕੇਏਹੁਕਪਾਹਤੀਹਉਕਤਿਅ

ਈਸਿਸਾਭਾਫਿਰਸਉਪੀਜੋਲਾਹਿਆਤਾਣੀਤਣਦੇਠੇਕਾਛਿਕਛਿਕਦੇਨਮ

ਰੋੜੀਆਅੰਧਾਗਰਬੇਲੋਕਾਫਿਰਸਉਪੀਜੋਚੋਕ੍ਰਿਹਿਆਸਿਰੇਨਿਸਾਨੀਪਾ

ਇ॥ ਤਲੇਤਲੇਰਨੁਸਿਰਮੁਗਲੀਕਟਨਦੇਵੇਤਾਇ॥ ਫਿਰਸਉਪੀਤਿਨਵਰਜੀ

ਆਜਿਉਜਿਉਖਸਮਕਹਿਨਾਪਹਿਨਕਪੜਮਨਭਾਵਦਾਜਿਤਪੇਧੇਸੇਹੈਜੇ

ਏ॥ ਨਕੋਹਸੇਹਕਿਹਕਾਇ॥ ਨਕੋਕਰਹੋਸੇਗਾਇਹੁਸਿਰਥੀਆਕਪਾਹਿਦੇ

ਇਨਜੇਤਾਸਿਰਕੀਹੋਗਾ॥ ॥ ੬੮ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥

॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਸੁਟਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਸੁਸਾਕਿਉਕਰਿ

ਸਿਰਜਿਆਸਚਾਦੇਹਸਨਾਹਿ॥ ਕਉਨੁਮਕੀਦੇਮਪਿਛੁਦਾਕਿਸਦਸਾਏਲੋ

ਗਾਖਾਵੈਕਉਣਨਿਆਮਤਾਕਿਸਨੁਭੋਗਾ॥ ਜੇਗਾਕਰਦਾਕਉਣਾਮਦਾਜ

ੜਾਸੁਨਣਹਾਰਕਉਣਾ॥ ਜੁਸੇਰਖਦੇਕਉਣਹੈਸੁਪਨੈਜਾਦਾਕਉਣਹੈ॥ ਏਹੁ

ਹਕੀਕਤਜੇਦਸੈਸੋਈਅਵਲਫਕੀਗਾਪੀਰਾਅੰਦਰਿਪੀਰੈਮੀਰਾਅੰਦ
 ਰਿਮੀਰਾ ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਾ ॥ ॥ ਸੁਭਾ ॥ ॥ ਆਖੇ
 ਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ ॥ ਜੁਸਾਸਾਜਿਆਨਿਆਮਤੀਸਚੇ
 ਸੁਣਹੁਸਨਾਇ ॥ ਰੂਹਮਕੰਦਮਪਿਭੂਦਾਕੰਰਮਵਿਸਾਏਲੋਗਾਖਾਏਅਗਾਨਿ
 ਨਿਆਮਤੀਰੂਹ ॥ ਰੋਗਾਜੋਗਾ ॥ ਕਰਦੀਬਾਦਅਵਾਸਨੁਸੁਨਣੇਹਾਰਾਹਰਿ
 ॥ ਜੁਸੇਰਖਦੀਅਗਾਨਿਰੂਹੈਫਿਰੇਪਰਜੁਹਾ ॥ ਰੂਹਛੁਡੇਜਬਜੁਸਨੁਫਿਰੇ
 ਵਟਿਰੂਹਅਪਾਗਾਫਿਰਲੋਗਾਖਾਵਣਜੁਸਨੁਕਰਿਰੂਹਹਿਤਿਸਛੁਟਾਮੁਏ
 ਕੀਗਿਣਤੀਨਹੀਜੀਵਤਵੇਖਪਰਤਖ ॥ ਜੇਤੇਦਾਣੇਅੰਨਦੇਜੀਆਜੀ ॥ ਤੁਲ
 ਖਾਧੈਬੀਸਿਰਰਖਦਾਇਦਾਬੁਝਨਸਕੈਕੋਇ ॥ ਪੀਰਪੈਕੰਬਰ ਆਉ
 ਲੀਏਬਕਿਥਕਿਰਹੇਖਲੋਇ ॥ ਰੂਹਨਾਵਦਾਦਿਸਈਜਾਦਾਲਖੇਨਕੋਇ
 ॥ ਇਹੁਇਸਾਰਤਜੇਬੁਝੈਪੀਰਦੇਸਿਰਸੋਇ ॥ ੭੦ ॥ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾ
 ਵਦੀ ॥ ਸੁਭਾ ॥ ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ ॥ ਚਾਹੇਰੂਹ
 ਅਮਾਨਤੀਰਹਦੇਕਉਣਪਨਾਹਿ ॥ ਚਾਹੇਰਾਹਿਖੁਦਾਇਦੇਮੈਕੀਏਉਖੇਲਦਿ
 ਖਾਇ ॥ ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਤੇਕਹਿਆ ॥ ਰਸੁਲਖੁਦਾਇ ॥ ਬਾਬੁਰਹਿਸ
 ਰੀਯਤੇਬੰਦੇਪਾਕਨਹੋਇ ॥ ਬਾਬੁਸੁਨਤਿਆਦਮੀਦਰਗਹਲਹਨੰਨਫੋਇ ॥
 ਮਾਸਲਮੰਨੀ ॥ ਜਾਨਨੀਵਤਨਖੁਛਸੀਕੋਇ ॥ ਯਾਦੁਸਲਮਹਿਮਦੇਦੁਜਾ
 ਹੋਰਨਕੋਇ ॥ ਹੋਇਮਹਾਰੂਤਹੀਕਤੇਸੋਇਮਹਕੀਕਤਿਗਾਹਿ ॥ ਫਾਰਾਹਾਰਫ
 ਤਿਆਖੀਮੇਢਾਰੇਗਾਰਿਖੁਦਾਇ ॥ ਜੁਸਾਚਾਰਖਸੀਯਤਕਿਉਕਠਿਥੀਆ
 ਨਪਾਕਾਕਉਣਮਿਲਿਆਸੀਗਚਾਰਦੇਹੋਟਨਪੰਜਤਨਿਪਾਕਾ ॥ ੭੧ ॥
 ॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਾ ॥ ॥ ਸਵਿਰੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ
 ॥ ਚਾਹੇਰਾਹਿਖੁਦਾਇਦੇਸੁਣਿਕਰ ॥ ਮੰਨਮੇਲਾਇ ॥ ਅਵਲਗਜਰੀਯਤੇਗੁਸ
 ਲਖਰਾਇਤਨਾਇ ॥ ਰੂਲਮਣਾਵਣਸਭੁਸਦਾਬੁਝਨਸੁਣਿਹੀਕੰਨਾਰੇ
 ਜਾਨਿਆਜਬੰਦਗੀਅਵਰਰਿਆਜਤਿਸਾਹਾ ॥ ਤਰਕੇਅਮਲਬਿਕਾਰਸਭੁ
 ਰਾਹਤਹੀਕਤਿਧਾਰਾ ॥ ਜਾਂਣਹਕਿਹਕੀਕਤੇਬੁਝੇਹਕੀਮਖੁਦਾਇ ॥ ਆਪਿਅ
 ਪੁਅਲਾਹਿਧੈਹੋਰਵਜਾਕੋਈਨਾਹਿ ॥ ਜੀਵਦਿਆਜੇਮਰਥੇਹੋਮਾਰਫਤੀਮਨ
 ਸਾਹਮਿਲਿਆਰਹਿਖੁਦਾਇਨਾਲਤਉਹੀਉਤਰੇਪਾਗਾ ॥ ਮਸਕਲਮਸਲ
 ਮੰਨਨੀਜਿਉਵਿਖੀਤਲਵਾਰਾ ॥ ਭੁਲੇਗਹਿਸਰੀਅਤੇਦੋਸਨਸਜਾਈਮਾਰ

ਬਹੁਮਾਨੁਕ ਖੀਸਾਭਾ ਭੁਲੇਜੁਮਸਲਮਾਨਾ ਕਲਮੇਗੋਇ ਨੋਸਾਭਿਆ ਕਠੇਕੇ
ਬੇਈਸਾਨਾ ਉਸਤਨ ਪਹੁਤ ਬਪਤਸਾਭਿਆ ਜੇਕਥਾਂ ਮਾਂਹਿ ਖਾਹਿਕਾਵਕੁਤਿ
ਆਖਿਨਾ ਪਾਕਾਜਾਹਿ ਕਲਮਾਂ ਪਾਕਰਸੁਲੁ ਪਾਕਿ ਸਾਭਿਆ ਦੇਨ ਗੁਣਾ
ਕਲਮੇ ਪਾਕਿਅੰ ਅਜਾਬ ਹੈ ਦੀਨਦਨੀ ਤੋਜਾਹਿ ਨਿਸਨੇ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿ
ਆ ਫਿਰਤ ਕਉਮਿਲੇ ਸਜਾਈ ਪੀਰਜੀਮੇਵੈ ਜਲੀਮੇ ਉਹੁ ਭਿਸਤੀ
ਭਉਰਨ ਪਾਇ ਜਿਸਦਾ ਕਲਮ ਆਖੀਮੇ ਉਹਦੈ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇਆ ਕਲ
ਮੇ ਪਾਕਿਅੰ ਪਾਕਰੇਇ ਭਿਸਤਨ ਤਾਂ ਕੇਭਾਇਆ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿਆ ਏਹ ਗੁਣ
ਹੋਇ ਗੁਣਾ ਪਾਕਾ ਆਗੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਂਹਿ ਫਿਰਤਿ ਸਭਿਸਤੇ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕਾ
ਭਿਨ ਭਾਭਾ ਕੁਟਵਾ ਫਿਰਲੇ ਅਢਵੇਦੀ ਮਾਜੇ ਭਾਭਾ ਭਜੇ ਖਾਕਦਾ ਫਿਰਾਵੈ
ਕਿਤੈ ਨਕੀਆ ਤਾਂ ਪਰਬਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਤਿਗੁਮ ਲਿਖਨਾ ਮਾਬਧੀ ਪੁਲਸਮੀ
ਦੁਪਠੇ ਲੁਟੀ ਲਿਕਨਿਦਾਨਾ ਕਲੇਮੇ ਤੋਬੀਆ ਉਹੀ ਤੀਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਹਿ
ਆਗੇ ਅਤੀਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਬਾਹਨ ਕਾਹੁ ਪਾਨਾ ਵਿਚਿ ਜਮੀਨੇ ਦਬਿਅਨਿ ਚਲੇ
ਰਸਾਤਲ ਜਾਨਾ ਆਗੇ ਹਾਥਨ ਲਭਈ ਕਈ ਪਤਾਲ ਤਲਾਹਿ ਫਿਰਹੋਵਨ
ਮਾਂਠ ਸਿਆਤ ਸੀਜਲਹਿ ਰਸਾਤਲ ਮਾਹਿ ਜੀਵਣ ਬਹੁਤੇ ਬਰਖਲ ਗਿਫ
ਰ ਅਤੁਸ ਵਿਚ ਜਲਾਹਿ ਫਿਰਹੋਵਨ ਗਯ ਵਿਮਿਮਾਂਹੀ ਆਬੁਲਣ ਜੋਕਿ
ਸੀਸਾਭਾ ਇਕਟੀ ਲਖ ਜਲਿਜੋ ਨਿਦੈ ਜੋ ਬੇਸਭਏ ਅਵਤਾਰਾ ਖਾਂਨ ਜਨਾਵਰ
ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਨਿਆਮਤਿ ਦੇਨਾਲਿ ਫਿਰਹੋਵਣ ਉਦੁਨੁ ਤਫੇਜੀਆ ਜੀਤ
ਸੰਭਾਲਾ ਵਿਚੈ ਵਸਤੁ ਜਲਾਇਕੇ ਜਲਿਬਲਿਹੋਵੈ ਖਾਕਾ ਮਣਦੀ ਸੇਰਨ ਨਿਕ
ਲੋਹਈ ਮਿਟੀ ਪਾਕਾ ਗਇਆ ਰੂਹ ਅਸਮਾਂਨੋ ਆਬਹਯਾਤੀ ਨਲਾ ਰਹੀਜੇ
ਖਾਕ ਨਿਮਾਂਨ੍ਹੀ ਅਰਬਾਨ ਸਰਭੁਲਾ ਰਹੀਜੁ ਮਸਟੀ ਖਾਕਦੀ ਹੋਈ ਫਿਰਨ ਬ
ਤੀ ਖਾਂਨ ਜਿਨਾਵਰ ਆਦਮੀ ਫਿਰਹੋਵਨ ਨੁਤਫੇ ਪਾਕਾ ਨੁਤਫੇ ਹੋਇ ਜੀਆ ਜੀ
ਤ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ ਇਕੈ ਤਾਂ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਰਬਿ ਇਕੇ ਮਾਸਾ ਬਿਦ
ਕੋਇ ਜੇਹੇ ਅੰਮਲਕ ਮਾਂਈ ਅਨਿਫਰਕਿਅਮਤਿ ਪਾਵੈ ਦੇਹਿ ਕਿਅਮਤਿ
ਰੂਹਨੇ ਮਾਂਠ ਫਿਰਜੇ ਮੇਕੇਹਾ ਹੋਵੁ ਮਸਲਮਾਂਨ ਦੁਇ ਜਰਬਲ ਗਾਵਨ ਦੇਇ।
ਸਾਹਿਬ ਜਰਬੇ ਬਾਹਰ ਰਮਿਰਹਿ ਆਵਿਚਲੇਇ ਰਿਸਤਾ ਆਪਖੁਦਾਇ ਹੈ ਮ
ਣਕੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ਜਿਵੈ ਫਿਰਾਏ ਤਿਉ ਫਿਰਨ ਫਿਰ ਲਾਜਾਣੈ ਕੋਇ ਸਚੀ
ਸਨਤ ਰਬਿ ਵੀਮੋਇਲੈ ਆਇਆ ਨਲਾ ਜੇਰਖੇ ਮੋਇਆ ਮਾਂਨਤੀ ਸੇਖਾਸਾਬੀ

ਦਾ ਕੁਲਾ ਫਿਰ ਗਇਆ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਮੁਕੇ ਰਖੀ ਸਾਨ ਹੋਰ ਦਰਗਹ ਹੋਈ
 ਨਲਹ ਜੇਹਾ ਏਸੈ ਤਨਾ ਅਵਲੁ ਸੁੰਨਤੁ ਸਿਏ ਪੈ ਸਿਰਪਰ ਰਖੇ ਜੇਇ ਪਾਵੈ ਮ
 ਰਤੁ ਬਸ ਯਦੀ ਬਰੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਹੋਇ। ਰਖੇ ਮੇਇ ਹਲਾ ਲੁਖਾਇ ਨਿਕਟ ਹਰਾਮ
 ਨਜਾਇ। ਸਰੁ ਜਹਾਂ ਨ ਦੀ ਕੀਤਲੀ ਤਿਸਤੇ ਰੂਹੇ ਖੁਦਾਇ। ਮੁਖ ਸੁਦਾ ਇੰਦੀ ਜਤੀ
 ਪਨੇ ਮਨੀ ਨਜਾਇ। ਐਸੀ ਰਹਣੀ ਜੇਹੀ ਤਿਸਕਉ ਕਾਲਨ ਖੋਇ। ਜੇ ਮੁਖ ਤੇ
 ਅਖੇ ਸੇ ਬੀਵੈ ਹੋਵੈ ਸੈਫ ਜਬਾਨਾ ਪਹਿਲੇ ਰਖਿਆ ਏਹ ਗੁਣ ਚੇਲਾ ਸਗਲ
 ਜਹਾਨ ਕਿਸੇ ਕਟਾਇਆ ਭਾਲ ਕਉ ਕਿਸੇ ਛਿਦਾਵੇ ਕਾਨਾ। ਸਾਬਤ ਸੁਨਤਿ ਰਬੀਦੀ
 ਉਨਨ ਬੇਈ ਮਾਂਨਾ ਖੁਰੇ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਪੰਥੇ ਬੁਰਾ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਮੇਲਾ ਜੇਕੋ ਸਚੁ ਅਲਾਇ
 ਦਾ ਪਤਿ ਮਾਰਨਿ ਤਿਹ ਜੇਲਾ। ਸਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਰਬੀਦੀ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਭੇਦਾ ਹਿੰਦੂ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਪਤ੍ਰਿ ਲੜਦੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾ ਬੇਦ ਕਤੇਬੁ ਬਾਹਰ ਲਾਸਣੀ ਕੁ
 ਅਲਾਹਿ। ਕਈ ਅਸੀਖ ਮਹੀਮਦ ਬਰਹਮੇ ਬਿਸਨ ਕਹਾਇ। ਕਈ ਅਸੀਖ
 ਕੁਦਰਤੀ ਸਾਜੀ ਖੁਦ ਕਰਤਾਹ। ਆਪੇ ਮਾਰ ਜੀਵਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਮਾਂ ਤਾ
 ਇਕੋ ਸਿਕਾ ਤਖਤ ਇਕ ਜਗ ਬਿਛੀ ਇਕ ਹੋਇ। ਜਾਣੇ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਪਾਵੈ
 ਸਚੁ ਸੇਇ। ਕਖ ਛਪਾਇਨ ਅਗਨੈ ਛਪੇਨ ਅਗਨਿ ਕਦਾਹਿ। ਆਖਰ ਜਹ
 ਰਸਚੁ ਹੈ ਜਿਉ ਕਖਿ ਜਲਨ ਸੰਗ ਭਾਇ। ਆਦਿ ਸਚਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ ਭੀ ਸ
 ਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚਾ ਜੇ ਮਾਰਿ ਕੇ ਫਿਰ ਜੈ ਮਿਆਂ ਸੇਈ ਕਚੁ ਨਿਕਚਾ ਮਾਠਿ ਮ
 ਠਿ ਜੈ ਮਨ ਕੀਤੁ ਹੋਵੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਕਾਇਮ ਤੀਜਾ ਭਾਉ ਹੈ ਮੁਸਕਲ ਫੀ ਮਾ
 ਅਸਾਨਾ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਦੁਇ ਰਦਿ ਕਰਿ ਆਉ ਅਲਹ ਦੇ ਪਾਸਾ ਜਿਨੈ ਅਲਹਿ
 ਏਹੁ ਕੋ ਮਨੈ ਸੇਬੰਦਾ ਖਸਰ ਕਤੇਬਾ ਸੇਧ ਕੇ ਦੇਖਹੁ ਦਿਲੈ ਲਗਾਇ। ਰਬਿਨ ਦਿ
 ਚਕਤੇ ਬਦੇ ਰਹੇ ਇਲਾਹ ਦਿਜਾਇ। ਰਹੇ ਇਲਾਹ ਦਿ ਸਭੁ ਤੇ ਦਿਚ ਸਭੁ ਨ ਦੇਜਾ
 ਨਾ ਜੈਸੀ ਸੁਰਤਿ ਧਿਆਈ ਐ ਤੈਲੀ ਲਈ ਮਾਂਨਾ। ਸਣਹੁ ਮਾਰ ਫਤ ਪੀਰ
 ਜੀ ਮਿਲਹੁ ਤੁਮ ਜਹ ਬਿਛਾਠਿ। ਸੇਧਹੁ ਜੁਸ ਆਪਣਾ ਕਿਆ ਫਿ ਬਿਬਣਾ ਏਸਾ
 ਜਾ ਕਾਇਮ ਚਰੇ ਰਹੈ ਚਰੇ ਜੁਸੇ ਸਾਥਾ ਪੰਜਟੀ ਕੁਦਰਤਿ ਰਬੀਦੀ ਮਿਲਹੋ ਏਪੈ
 ਜਤਨਿ ਪਾਕਾ ਅਵਲ ਬਾਦੀ ਰਹੈ ਨਾ ਮਠਹਿ ਸਤ ਜਾਨਾ। ਅਮਤ ਸਦ
 ਜਾ ਰਹੈ ਜਿਨ ਕਹਾਏ ਨਾਮਾ। ਆਬੀ ਜਾਰਹੈ ਮਾਂਨਹੁ ਸਰਤੁ
 ਦੇਉ। ਖਾਕੀ ਚਉ ਬਾਰਹੈ ਭੁਇਆ ਖਟੀ ਸ ਅਰੇਉ। ਪੰਜਟੀ ਰ
 ਹਖੁਦਾਇ ਹੈ ਮਿਲ ਚਉ ਸੰਗ ਹੋਇ। ਲਬਰ ਕਤਰਬ ਦੀ ਚੌਰ

ਕਾਇਮਹੋਇ। ਦੁਇਨਕਵੈਇਬਚੈਦੈਗੀਮੀਤਕਹਾਇ। ਵਹਿਸਤਿਨਲਖ
 ਦਾਇਦੀਚਲਦੇਸਿਧੇਰਾਹਿ। ਸੋਕਰੇਇਬਾਦਤਬੰਦਗੀ। ਸੁਗਤਿਜਾਣਖੁਦਾਇ।
 ਕਾਇਮਚਾਰਫਰੇਸਤੇਚਲਨਤਿਸਹਿਰਜਾਇ। ਜੋਮਹਿਰੁਮੁਖਦਾਇਤੇਕਰਨ
 ਇਬਾਦਤਿਨਾਹਿ। ਫਿਰਦੇਸਿਰਗਰਦਾਨਓਹਰੇਜਸਬਾਨਿਟਿਕਾਇ। ਨੇਕਬਖ
 ਜੀਯਤਪਾਕਹੈਬਾਦਿਫਰਿਸਤੇਮਾਂਹਿ। ਬਾਦਪੈਦੈਦਖਦਾਇਨਲਖਾਸਾਯਾ
 ਰਕਹਾਇ। ਆਤਸਕੁਵਤਿਬਾਦਦੀਬਿਨਬਾਦਨਆਤਸਹੋਇ। ਆਬੀਕੁ
 ਵਤਿਨਾਰੀਬਿਨਨਾਰਨਆਬੀਹੋਇ। ਖਾਕੀਕਵਤਿਆਬਿਦੀਬਿਨਆਬ
 ਨਹੈਦੈਖਾਕਾਜਿਚਰਪੰਜਨਮਿਲਨੀਹੋਹਿਨਪੰਜਤਨਿਪਾਕਾਬਾਦੀਹੋਇਗ
 ਲੀਜਜਬਆਵੈਬਹੁਬਦਬੋਇ। ਹੋਵੈਨਾਰਗਲੀਜਜਬਕਿਸੇਕੀਮਨਹੋਇ
 ਆਬਿਗਿਲਾਜਤਜੇਕਰੇਗੀਦੀਹੋਇਸੀਆਹਾਬਾਇਬੁਇਖਲਕਤਸਭ
 ਕਰੇਹਬਿਨਕੋਈਲਾਇ। ਖਾਕਿਗਲੀਜਿਤਿਜੇਬੀਵੈਨੈਛੁਹੇਨਕੋਇ। ਚਾ
 ਰਮਿਲਗਲੀਜਹੋਇਨੇੜਨਚੁਕੇਲੇਇ। ਬਿਨਬਰਕਤਗੱਬਦੀਚਰੇਕਿਸੇ
 ਨਕਾਂਮਾਆਖੇਨਾਨਕਸਦਿਪੀਰਜੀਸਾਚੀਰਬਿਕਲਾਮਾ॥ "੧੨" ॥
 ਸਾਮਾਲਪੀਰਬਹਾਦਦੀਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਦਦੀਸੁਣੀਮੇ
 ਸਚਸੁਆਲਾਸੇਅੰਦਰਿਸੋਮਰਨਫਿਰਤਿਨਕਉਣਹਵਾਲਾ। ਕਉਣਮਰਾ
 ਤਾਬਿਤਿਨਦਾਪਉਸਨਿਕੋਹਰੀਜਾਇ। ਵੇਜਕਜਾਹਿਕਿਰਿਸਤਜਾਹਿਏਤੀ
 ਸਚਦਸਾਇ। ਗੁਸਾਕਰਕੈਜੋਮਰੈਵਡਮਰਾਤਬਪਾਇ। ਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿ
 ਤਾਬਦਿਚਜੋਮਿਲਸਹੀਦਾਜਾਇ। ਕਾਇਮਰਹੋਕਿਆਮਤੀਮਰੇਨਜੇਮੇਸੇ
 ਇ। ਰਵਿਦਿਚਮਰੇਸਹੀਦਹੋਇਤਿਸੁਇਹੁਮਰਾਤਬਹੋਇ॥ "੧੩" ॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣਹੁਬਹਾਦ
 ਦਪੀਰਾ। ਗੁਸਾਕਰਕੈਜੋਮਰਨਸੇਹੋਸਨਬਹੁਤਜਹੀਰ। ਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿ
 ਤਾਬਦਿਚਗੁਸਾਕਰੇਹਰਾ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਲੜਮਰੇਸੇਮੇਆਕਿਸੇਨ
 ਕਾਂਮਾਓਹੋਹੀਜੇਬੁਰੇਗਯਦਮਾਂਜਹਿਰਲਪੇਟੇਮਾਰਾ। ਰਵਿਦਿਚਗੁਸਾਕਰ
 ਮਏਲੈਨੇਸਾਭੁਏਅੰਦਰਾ। ਗੁਸਾਆਤਸਕਰਮਏਜਿਉਜਲੇਪਤੀਗਦੀਬਾ
 ਨਾਚਸਮੀਦੇਖੋਪੀਰਜੀਪਾਛੈਕਰੇਕਲਾਮਾਸਕਤੀਮਰਨਦੋਜਕੀਸੁਰਾ
 ਖਨਮੁਆਹਰਾਮਾਸਿਫਕਾਮਰਨਭਿਸਤਹੈਸਭਕੇਕਰੇਸਲਾਮਾਜੀਵਤਪੁਜੈਸ
 ਭੁਕੇਮੁਆਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਪੀਰਜੀਸਿਫਗੁਮਰਾਤਬਪਾਇ। ਸਕ

ਤਮਰਾਂ ਤਬਕਫੁ ਨਹੀ ਅੰਤ ਦੇਸ਼ ਕਹੈ ਸੁਸਾਇ ਜਿਉ ਪਠਵੇ ਨੇਜਲਿ ਮਰਨ ਵਿ
 ਚੋਰੇ ਸਨਦੀਪ ਜਲਾਇ ਕਰਦੇ ਜਲਮ ਜਲਮੀ ਸਿਰਕਰਨਿ ਗਰੀਬ ਜੇਗਾਉ
 ਇਪਉ ਸਨਿ ਦੇ ਜਕਹਾਵੀ ਅੰਜਿਉ ਲਹੇ ਸਜਾਈ ਚੋਗਾ ਖਾਵਨ ਮਾਂਸ ਗਰੀਬ
 ਦਾ ਅਖਨਬੀਆ ਹਲਾਲੁ ਫਿਰ ਲੈਸਨ ਮਾਸ ਉਧੇ ਕਰੇ ਜਿਉ ਦਿਤਾ ਲੈਨ ਸੀਤੁ
 ਲਾ ਆਰਨ ਮਰਨ ਦੁਸਮਨੀ ਕਵੇ ਨੇ ਛੋਰੇ ਕੋਇ ਜੈ ਸਾਕੇਈ ਬੀਜੀ ਫਿਰਲੁ
 ਟਸੀ ਤੈਸਾ ਜੋਇ ਮਜਹਬ ਉਤੇ ਲੜ ਮਠੇ ਜੋ ਰੋਵੈ ਧਰਮੇ ਹਾਂ ਨਾ ਗੁਜਾ ਏਹੁ
 ਲਾਲ ਪੈ ਠਹੇ ਕਿਆ ਮਤਿ ਨ ਮਾਏਹੁ ਨ ਸੀਹਤਿ ਪੀਰਜੀ ਸੁਣਤ ਰਕੇ ਜੇਰਹਾਂ
 ਮਾਲਿਖਿਆ ਵਿਚਕਤਾ ਬਦੇ ਆਖੀ ਗਬਿ ਕਲੁਮਾ ॥੧੩॥ ॥ਸੁਆ
 ਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ॥ ॥ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਨ ਨਕਸਾ
 ਹਫਕੀਰਾ ਅਵਲ ਖੁਦਾਇ ਸੀਤੁ ਭੁਹੋਰਨ ਬੀਰਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਆਦਮ ਸਾਜਿ
 ਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੀਆਖੀ ਬੀਰਾ ਯਕਜਾ ਚਰਫਰੇ ਸਤੋ ਹੋਈ ਕਿਸ ਤਿਦ ਬੀਰਾ
 ਚੋਰੇ ਵਿਚ ਸਠੀਫਾ ਕਉਣ ਕਉਣ ਕਤੀਫੁਕਾਇ ਏਹੁ ਹਕੀਕਤ ਜੇਦ ਸੇਸੇਈ
 ਰਸੁਲ ਖੁਦਾਇ ਅਵਲ ਬੁਤ ਨਿਵਾਜਿਆ ਕਿਉ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਮਨੁਖਾ ਏਹੁ
 ਹਕੀਕਤ ਜੇਦ ਸੇ ਅਲਹਦਾ ਮੁਸਕਾ ॥੧੪॥ ॥ਜਵਾਬ ਨਕਸਾ
 ਹੁਸਰਾ॥ ॥ਆਖੇ ਨਕਸਾ ਹਸਰੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ ਅਵਲੁ
 ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਫਿਰਦੁਜੀ ਕਰਿ ਤਦ ਬੀਰਾ ਕਰਤ ਦਿਬੀਰਾ ਮਨਹਿ ਵਿਚ ਚਰ
 ਮਲਾਇਕ ਕੀਨਾ ਬਾਵੀ ਆਬੀ ਆਤਸੀ ਚਉਬੀ ਮਿਲੀ ਜਮੀਨਾ ਪੰਜਵਾਂ
 ਬਰਜ ਬਣਾਇਉਨਾ ਸੁਰਤ ਕਰਿ ਅਸਮਾਂਨ ਛੋ ਦੁਆਪਇਲਾਹਦਾਰ
 ਹਿਆ ਪੁਸੀਦ ਅਮਾਂਨਾ ਕੀਤੁ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਤਬਤੀਨ ਮਲਕ ਬੁਲਾਇ ਬ
 ਦੀਨਗੀ ਆਬੋਨੈ ਰੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਆਵਹੁ ਕਾਖਿ ਪਤਾਲਦੀਸੁ
 ਰਤਿਬਹੁਤ ਬਣਾਇ ਸਾਜਿਆ ਬੁਤ ਮਲਾਇਕ ਜਿਉ ਹੋਈ ਰਬਿਰਜਾਇ
 ਫਿਰਹੋ ਅਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਬੁਤ ਅਠੀਕਰਹੁ ਨਿਮਾਂਜਾ ਬਾਵੀ ਆਬੀ ਮਨ
 ਅਤਿ ਬਿਸਿਸ਼ਦੇ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਨਗੀ ਹੁਕਮ ਮਨੀਨਿਆ ਤਿਹ ਰਖਿਆ ਨਾਉ
 ਸੇਤਾਂਨਾ ਲਾਨਤ ਹੋਦਾ ਤਉਕ ਗਲ ਪਾਇਕਾਢੁ ਆਬੇਈ ਮਾਂਨਾ ਦਿਤਾ ਭਿਸਤੋਰੀ
 ਕਾਇਕੇ ਫਿਰਛੋਈ ਮਿਲੇਨਤਾਹਿ ਬਿਨਾ ਮਲਾਇਆਤਸੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਚਲਨ
 ਗਾਰਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਪਜੈ ਆਲਮਾਂ ਕੰਨਹੈ ਵੰਨ ਨਬਾਤਾ ਆਤਸ ਬਾਸੁ ਪੀਰਜੀ
 ਹੋਇਨ ਜਾਤਿ ਸਫਾਤਾ ਹਯਦਾਹ ਹ ਜਰ ਆਲਮਾ ਆਤਸ ਬਿਨਾਂ ਨ ਹੋਇ॥

ਲਖਿਚਓਰਾਸੀਹਮੇਦਨੀਬਿਨਮਾਤੁਸਜਿਮਭਿਨਕੋਇਆਅਖਣਸਭਫਰੇ
ਸਤੇਸਦੀਮੇਥਾਰਖਦਾਇਸਿਹੁਕਮਨਮਨੈਰਬਦਾਸੇਭਿਜਤੰਮਿਲੇਗਿਤਾ
ਇਥੇਟਾਨਓਸਦਾਇਕੇਹੁਕਮਨਮਨੈਬਾਪਹੋਇਫਿਟਨੀਜਟਦਰਾਇਦੇਜ
ਕਪਇਆਨਪਾਕਾਕਰਿਕੇਮਾਂਫੁਗੁਣਾਹਿਸਭਫਰਾਅਤੁਸਲਈਮਿਲਾਇਆ
ਅਰਥਨਾਸਰਮੇਲਕਫਿਫਿਰਜੁਮੇਰਚੇਖੁਦਾਇਆਮਿਤਮਸੇਤੁਨਜਹਾਨਨ
ਲਅਤੁਸਗੁਸਾਨਾਮਾਸਹਿਦਤਿਮਨੀਫਿਰਨਹੀਖੁਦੀਤਕਬਫੀਜਾਨਾਗੁ
ਰਸਨਕਿਸਨਹੈਰਾਨਗੀਨਿਗਭੁਖਬੁਹਮਾਫਿਰਨਾਸਰਫਿਰਦਾਨਹੋਇ
ਭਉਕੇਲੜੇਖੁਆਭਾਜੇਤੇਰਾਹਸੈਤਾਨਦੇਸਭਿਆਤੁਸਹੀਤੇਹੋਇਆਤੁਸ
ਬਾਹਰਜੇਰਹੇਨੂਰਖੁਦਾਈਸੋਇਆਹੋਅਜੁਸਦੁਰਸਤਿਜਾਬਿਅਰਥਾਨਸ
ਭਿਮੇਲਾਪੰਜਵੇਂਪੋਲਅਸਮਾਂਨਦਾਰਬਿਠੀਕਿਬਣਾਇਏਲਾਸੁਰਤਿਨਰ
ਨਗਾਇਣੀਸਾਜੀਆਪਖੁਦਾਇਆਨਰਮਾਦਾਦਇਆਦਮੀਸੁਰਤਿਅਜ
ਬਿਬਣਾਇਆਅਦਮਤੇਹਾਵਭੁਈਬਾਮਿਰਾਨੀਤੇਕੀਨਾਹਾਬਲੁਕਾਬਲੁਈ
ਰਤੀਲਵਦਕੀਨਾਚਾਰਮਰਦਚਾਰਆਉਰਤਾਂਚਾਰੇਜੇਰੇਹੋਇਆਅਦਲਾਬ
ਦਲਾਐਰਤਾਂਨਰਿਮਾਂਦਕਾਰਿਹੋਇਆਚਉਹਾਂਤੇਚਾਰਮਾਜਹਬਕੀਨੇਖੁਦਕ
ਰਤਗਾਸਭਪੇਦਾਇਸਚਉਥੀਕਛਤਕਅੰਤਨਪਾਠਾਅਲਮਫਤਕਬ
ਰੇਹੈਆਦਮਹਾਵਜਾਨਾਕਾਇਮਸਦਾਸਦੀਹਟੇਹੈ।
ਕਦੀਨਾਅਦਨਜਾਨੀਇਨਹੀਤੇਸਭਿਉਪਜੈਫਿਰਇਨਹੀਮਾਹਿਸਮਾਂਹਿ
ਆਦਮਹਾਵਨਮਰਨਹੋਰਸਗਲੀਆਏਜਾਇਆਹਟਾਸੁਰਤਿਜਿਮੀਦੀ
ਆਦਮਹੈਅਸਮਾਂਨਇਨਹੀਤੇਸਭਿਉਪਜੈਲਖਚਓਰਾਸੀਜਾਨਾਹਾਬ
ਲਿਬੁਤਪੁਜਾਇਆਕਾਬਲਿਕਾਬਲਿਕਬਰਪੁਜਾਇਆਦਹਾਂਫੁਪਾਇਆ
ਖੁਦਾਇਨੈਸਭਿਦਿਤੀਨੇਰੁਮਾਂਇਆਪੁਜੈਬੁਤਸਟਾਬਨਹਿਪੁਜੈਹੋਇਅਜ
ਬਾਜਿਉਗੁਡੀਆਦੀਖੇਲੁਡੀਕਛਨਹੀਅਜਾਬਸਟਾਬਾਹਾਮਖੁਦਾਇ
ਪੁਸੀਦਆਪਲਖਿਨਸਕੈਕੋਇਆਵਾਦਮਡੀਮਾਂਗੋਰਕਰਲੜਮਰਦੇਦਿਸ
ਨਦੇਇਆਗੋਰਮਡੀਆਗੋਰਾਇਕੈਹੋਇਹੈਨਿਆਰਕੋਇਆਸੋਈਦਲੀਖੁ
ਦਾਇਦਾਜਿਸਮੇਸੀਕਰਨੀਹੋਇਆਬੁਲਕਾਬਲੁਈਰਤੁਰਚਾਰੇਸਕੇਬੀ
ਗਾਅਗਨੀਲਪੈਰਤਿਵਾਇਬਾਈਸਚਾਰਧੀਗਾਚਾਰੇਆਉਰਤਚਾਰਮਾਂਰ
ਦਸਭਆਦਮਕੇਫਰਜੇਦਾਖੜੀਬਰਹਮਣਫੈਸਸੁਦਇਨਚਾਰੇਸੀਗਪੇ

ਵਿਦਾ ਕਰਮਸਲੇ ਬੁਧ ਸਹ ਬੁਧ ਰੁਧੀ ਬਿਦਾ ਆਦਮਨਬੀਰਸੁਲੁਧੇ
 ਚਰਕਤੇਬਾਸੀਗਾ ਬਿਰਹਮਣ ਛੁਡੀ ਦੇਸ ਸੂਰ ਚੋਹ ਚਲਾਏ ਡਾਹ ਆਪਿਅ
 ਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਰੇ ਪਤਿਸਾਹਾ ਚਰੇ ਮਛਤੀ ਚਰਮਜਬੁਧ ਹਨ ਨਬੀਦਿਪ
 ਸਿਾ ਦੇਰੁਧਾਇਤੁ ਭੁਲਿ ਮਾ ਜਿਓ ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ ਆਪਾ ਚਰਕਤੇਬਾ ਚ
 ਰਜੁਗੁ ਚਰੇ ਮਜਬ ਨਾਲਾ ਚਰਮਸਲੇ ਮਸਲੇ ਚਰਕੇਟ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਕਰ
 ਹਿਸਾ ਭਾਲਾ ਚਰਖਸੀ ਅਤਿ ਚਰਬੇਦ ਚਰੇ ਨਾਲ ਇਸਾ ਮਾ ਪੰਜਮ ਭੁਇ
 ਆਖੇ ਕੇ ਬਰੇ ਮਾਦਮ ਹਜ ਰਤਿ ਜਾਨਿ ਬਾਦਮਲਾਇਕ ਖਕ ਬਤੁ ਆਖੀ ਸੀ
 ਦਾ ਪੀਰਾ ਅਤੁਸਨੁ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਜਾਣੁ ਕਰਤਿ ਦਿਬੀਰਾ ਪੰਜਮ ਆਪ ਖੁ
 ਦਾਇ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰ ਸੇਇਾ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤ ਪੀਰਜੀ ਵਿਰਲ ਜਾਣੇ ਕੋਇ
 ਆਬੀ ਖਕੀ ਬਾਦਿਨਾਰ ਚਰੇ ਰੁਕਨ ਪਛਨਾ ਚਰਇ ਮਾ ਮਚਰ ਮਜਹਬਾ
 ਚਰਕਤੇਬਾ ਜਾਨਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਇਹੁ ਚਾਲ ਹੈ ਪੰਜਤਨਿ ਪਕਰਸੁਲੁ ਆਪਿਅ
 ਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਸਭੁ ਕੇਈ ਭੁਇਆ ਕਬੁਲਾ ਜੇ ਅਮਲੁ ਅਉਤਰੁ ਹਿਦੁਆ
 ਚਲੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨਿ ਏਭੀ ਚਰੇ ਮਜਬ ਕਰ ਕਰਨਿ ਮੁਤੀਆ ਆਨ ਕਿਸੇ ਨਰ
 ਦੁਪੀਰਜੀ ਸਭੁ ਨਾਇਕ ਅਲਾਹਿ ਦੁਜਾ ਹੋਇਆ ਨਹੋਇਗਾ ਜੇਹੇ ਆਬੀਆ
 ਫਨਾਹਿ ਅਵਲ ਆਖਰ ਇਕੁ ਹੈ ਵਿਚ ਵਿਚ ਫਨੀ ਜਾਨਾ ਆਵਨਿ ਜਾਨਾ ਅਰਿ
 ਣਤੀ ਹੀ ਜੀਆ ਜੁਗਤ ਪਛਣਾ ॥ ੭੬ ॥ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰਬ
 ਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ ॥ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰਬ ਹਾਵਦੀ ਕਹੁ ਨਨਕ ਬੀਚਣਾ ਖਾਧਿ
 ਆ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤੀ ਉਪਜਹਿ ਅਮਲੁ ਬਿਕਾਰਾ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤੁ ਖਾਧਿ
 ਆ ਹੋਣ ਨੇਕ ਅਮਲੁ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤ ਗੋਇਕਰ ਕੋਰੇ ਤਮੀਹਲਿ ॥ ੭੭ ॥
 ॥ ਜਵਾਬ ਨਨਕ ਸਹ ਸੁਰਾ ॥ ॥ ਆਖੇ ਨਨਕ ਰਾਸਤ ਪੰਦਸੁਣੀਐ ਮਨ ਚਿਤੁ ਪ
 ਰਨਿਆਮਤੁ ਜੇਬਦਿ ਖਾਕਿ ਦੀ ਖਾਧਿਆ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰੁ ਨਿਆਮਤੁ ਜੇ ਨੇਕ ਖਾ
 ਕਦੀ ਤਿਸਬੀਨੇ ਫਿਆ ਮਲਾ ਨਿਆਮਤਿ ਖਾਵੇ ਜੁਹਦ ਦੀ ਲਹੇ ਖੁਦਾਇ ਮਹ
 ਲਾ ਅਣੇ ਮਾਲੁ ਹਰਾਮੁ ਦਾ ਨਿਆਮਤੁ ਗੁਨ ਗੁਨਾ ਖਾਧੇ ਪੀਤਿ ਹਰਾਮ ਹੈ ਪਿਰ
 ਅਵੇਹੀ ਜਾਨਿ ਗੁਸ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਖਾਧਿਆ ਸਟ ਫਿਮਨੀ ਹਰਾਮਾ ਖਦੀ ਤਕਸ਼
 ਰ ਸੇਤਾਨ ਗੀ ਕਰੇ ਇਬਲੀ ਸੁੰਕਿਆ ਵੇਇ ਅਜਾਹ ਗਰੀਬ ਨ ਖਾਇ ਤਿਸਦਾ
 ਮਾਸਾ ਮਰਗੀ ਬੁਜਮੇ ਸਮਾਵੇ ਗਾਓ ਕਰੇ ਗਰੀਬੀ ਘਾਤੁ ਹੋਰ ਬਿਚਾਰੇ ਬਹੁ
 ਜਨ ਵਰ ਪਾਇ ਪਰਿਦੇ ਲੁਖਾ ਮਾਰਨ ਪਇਹਰਾਮ ਹੋਹਿ ਜੇਹਹਿ ਜਲਾਵਰੁ

ਖਿਸਾਥਿਰਾ ਮਾਗਨਿ ਸਕਨੀ ਠੀਲਾ ਸੇਰ ਪਿਲੀਗਾ ਥੀਏ ਹਰਮੁ ਬਹੁ ਜਲਮੁ
 ਜੇ ਮਾਗਨਿ ਅਗੋਂ ਦੇਗਾ ਭਾਢਿਆ ਕੇਇ ਨਮਾਂ ਫਈ ਕਰਨਿ ਜੇ ਅਗੋਂ ਜੇਗਾ ਜੇਗਾ
 ਭੀ ਬਨਿ ਮਾਂ ਨੇ ਤਿਨ ਲੈ ਦੇ ਪਿਰੁ ਅਧੋੜਾ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਭ ਪ
 ਰ ਜੇ ਰਹਾ ਮਾਸੇਈ ਕਲਮੇ ਪਾਕੇ ਜੇ ਮੰਨਿ ਭਾਥਿ ਕਲਮਾ ਸਤਿ ਜਗ ਅੰਦਰਿ
 ਪੀਰ ਜੀ ਫਰੇ ਸਤਿ ਅਵੇ ਅਵਤਾਰਾ ਖਾਲਾ ਭਿਤ ਦਾ ਬਾਦਿ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ
 ਕਰਨ ਅਹਾਰਾ ਕਰਨਿ ਅਲਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਹੋਰ ਵਿਉਹਾਰ ਨੇ ਕੋਇ ਅਹ
 ਲੁਨ ਮਾਂ ਤੀ ਬੈਠਕ ਕਾਂਨੇ ਛੁਪਰ ਹੋਇ॥ ੧੩੩ ਅੰਦ
 ਰ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾ॥ ਖਾਲਾ ਉਨ ਦਾ ਅਬਿਸੀ
 ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰਾ ਵਾਅ ਪਰਿ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਨ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾ॥
 ਖਾਲਾ ਉਨ ਦਾ ਨਰਸੀ ਮਛੀ ਮਾਂਸੁ ਅਹਾਰਾ ਕਲਿਜੁਗਿ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਖ
 ਬੀ ਸਾਏ ਅਵਤਾਰਾ ਖਾਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਬਤੀ ਰੁਖੁ ਅਰੁਖੁ ਅਹਾਰਾ ਖਾਕੇ ਦੇ
 ਇਹੁ ਪੁਤਲੇ ਫਿਰ ਖਾਕੁ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਇ ਪੀਰ ਜੀ ਏਵੇ ਜਾਣੀ ਫਿਰ ਮਰਿ ਜਨ
 ਮਧਰਾਹਿ॥ ਬੰਦਗੀ ਬੰਸੁ ਪੀਰ ਜੀ ਪਾਣੀ ਤਾ ਮੁਹਰਾ ਮਾ ਪਾਨ ਸਜਾਇ ਬਹੁ
 ਤ ਬਿਧ ਗੁਸਾ ਸਹਵਤਿ ਕਾਂਮਾ ਕਲਿਜੁਗਿ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਬਿਨ ਅਜਾਬ ਨਤ
 ਮਾਸੀ ਵਤਿ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨ ਅਵੇ ਕਾਂਮਾ ਕਲਿਜੁਗਿ ਦੁਨੀ ਹਰਾ
 ਮ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨ ਅਵੇ ਕਾਂਮਾ ਜੀ ਵਤਿ ਦੀਨ ਗਵਾਈ॥ ਮੇ ਮਾਇਆ ਨ ਲਨਾ ਜ
 ਇ ਕਿਸਤੀ ਰੁਬੀ ਅਜਾਬ ਦੀ ਕਛੁ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਫਾਂਸੁ ਲਸਿਧ ਪੀਰ ਬ
 ਕਿਰਹੇ ਖਲੋਇ॥ ਭਾਠੀ ਕਿਸਤੀ ਅਜਾਬ ਦੀ ਮਹਾਇਆ ਪਾਸ ਨੇ ਜੇਗਾ ਰੁਬੀ
 ਇਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਲਾਹੁ ਘਮਰ ਘੋਗਾ ਅਮਲੀਆ ਪੋਆ ਪਣੀ ਸਕੁ
 ਕਲਹੈ ਸਜਾਇ॥ ਕਾਮ ਅਲਾ ਦੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ ਬੰਦੀਆ ਪਾਇ॥ ਜੇਗਾ ਬੀ
 ਜੇ ਸੁਲਣੇ ਹੋਬੋ ਹਥੀ ਨਿਬੇੜਾ ਕਲਿਜੁਗਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ਹੈ ਹੋਸੀ ਸੁਗਰੂਨ ਫੇ
 ਰਾ ਅਵਲ ਨ ਕਰਸਨ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੀਰ ਵਜੀਰ ਉਮਰ ਉਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮ
 ਉਲਟੀ ਮੁਲਾਂ ਸੇਖ ਉਲ ਮਾਂਇ॥ ਸਭੁਨ ਉ ਪਰ ਸਦਰਿ ਹੋ ਦੇਵੇ ਹਕਿ ਗਵਾ
 ਇ ਧਿਰਗਾ ਅਵੇਹਾ ਖਾਵਣਾ ਜਿਤ ਖਾਧਿਆ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ॥ ੧੪ ॥ ਸੁ
 ਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸਰਾ॥ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਨ ਨਕ ਸਿ
 ਰਦਾਰਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲੀ ਮੇਰ ਬਨੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਵਾਰਾ ਕੇਹੜੀ ਸੁਰ
 ਤਰਬ ਦੀ ਗਹਿਦਾ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ॥ ਖਾਵਾ ਕੀ ਨਿਆਮਤ ਪਹਿਰੇ ਕੀ ਕਵਾਇ

ਕਰਿ ਕੇ ਕੇਹੀ ਬਿਵਰੀ ਮਿਲੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਜਰ ਬਿਮਿਲੇ ਤੰ ਕਰਮ ਹੋਇ
 ਖੁਹੁ ਹੋਇ ਕੀ ॥ ੭੮ ॥ ਜਦਾ ਬਨਾਨ ਕਸਾਹੁ ਸੁਗਾ ॥ ਆਖੇ
 ਨਨਕ ਸਾਹ ਸਚੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਗਾ ਕਹੁ ਮਸਕੀ ਨੀ ਬਿਵਰੀ ਤਾ ਮਿ
 ਲੀਏ ਬੇਪਰਵਾਹਾ ਨਹੀ ਸਰਤਿ ਫਿਰੀ ਗਹਿਦਾ ਸਰੁ ਨੀ ਜਾਇ ॥ ਖਾਦਾ ਗ
 ਰੁ ਨਿਮਾਮਤੁ ਪੀਦਾ ਸਬਦਿ ਅਪਾਇ ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਮਿਹਨਤੁ ਬਿਵਰੀ ਮਿਲੇ ਗ
 ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਜਾ ਗਇ ਮਿਲੇ ਤੰ ਕਰਮ ਹੋਇ ਸਵਰਨਿ ਸਤਿ ਕਾਜਾ ॥ ੮੦ ॥
 ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ॥ ॥ ਸੁਗਾ ॥ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸਚ
 ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਛੁਡਿਆ ਖਾਣ ਪਾਜਹ ਲਾਲਾ ਹਿੰਦੂ ਖਾਨ
 ਦੋਗ ਕਹਿ ਤਿਨ ਹੋਸੀ ਕਉਣ ਹਵਾਲਾ ਓਇ ਪਾਸ ਨਿਕਸ ਸਜਾਇ ਨੋ ਜਾ
 ਸਨਿ ਕੇਹੀ ਜਾਇ ਹੋਸੀ ਕੀ ਹਵਾਲੁ ਤਿਨ ਪਾਸ ਨਿਕੀ ਸਜਾਇ ॥ ਕਲਮਾਂ ਅ
 ਸਹਦ ਆਖੈ ਖਸ ਖਾਨ ਬਿਗਾਨ ਮਾਲਾ ਹਿੰਦੂ ਦਗ ਕਮਾਇ ਖਾਇ ਕੀ ਹੋਤਿ ਨ
 ਨ ਹਵਾਲਾ ਆਖਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਉਂ ਅਸਾਂ ਹੁਸਲ ਪਨਾਹਿ ਨੇਕੀ ਬਦੀਨ
 ਕੋ ਪੁਛੈ ਅਣਪੁਛੈ ਭਿਸਤੀ ਜਾਇ ਜਿਨੀ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿ ਮਸੇਦੇ ਜ
 ਕਲਹਿਨ ਸਜਾਇ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਆਖਿ ਕੈ ॥ ਮਾ ਲ ਬਿਗਾਨ ਖਾਇ
 ਭਿਠ ਕਿਸ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਕਿਛੁ ਆਗੈ ਇਹੁ ਕਿਨਾਹਿ ਇਹੁ ਨ ਸੀ ਹਤਿ ਜਾਣਿ ਕ
 ਠਿਵੇ ਓ ਬਦ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ਇਨਾਂ ਸਿਰਕੀ ਹੋਇ ਗੀ ਦੇਵਹੁ ਸਚੁ ਸਨਾਹਿ
 ॥ ੮੧ ॥ ਜਦਾ ਬਨਾਨ ਕਸਾਹੁ ਸੁਗਾ ॥ ਆਖੇ ਨਨਕ ਸਾਹ ਸ
 ਚੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਗਾ ਖਾਣ ਖਾਣੇ ਹਰਾਮ ਜੇ ਸੇ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਜਹੀ ਗਾਓ
 ਇਧਰ ਸਨ ਜਸਾਨ ਬਾਤੁ ਦਾ ਸਿਰ ਸਹਨ ਵਡੇ ਅਜਾਬਾ ਕਟਿ ਕਟਿ ਲਈ ਅ
 ਨਿ ਹੋਜਮਾਂ ਸੁਣੇ ਨਕੋਈ ਦਾਤਿ ॥ ਸੁਣੇ ਨਰਾਮ ਰਸੁ ਲੋਕੇ ਸੁਣੇ ਨਕੋਇ ਅਵ
 ਤੰਗਾ ਉਮਤਿ ਛੁਡਾਇ ਨਿ ਕੋਤ ਭੁਤਿ ਆਪ ਜਲੁ ਬਲੁ ਹੋਇ ਛੁਡਾ ਓਨ ਆਪ
 ਟੀ ਮੇਲਨ ਧੋਤੀ ਆ ਹੋਰ ਕਿਉ ਕਹਿ ਹੋਵਨ ਪਾਕਾ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਪੀਰ
 ਜੀਸ ਟਿਓ ਮਤਿ ਰਹੈ ਨ ਪਾਕਾ ਮੁਖ ਰਾਮ ਰਸੁ ਲਾ ਆਖਿ ਕੈ ਮੁਸਮਾਲ ਬਿ
 ਰਾਨ ਖਾਇ ॥ ਵਾਤੁ ਤਿਨ ਤੇ ਕਿਰਬਤੀ ਵਿਚੋਂ ਵਕਲ ਹਨ ਸਜਾਇ ॥ ੮੨ ॥
 ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਗਾ ॥ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਿ
 ਹੋਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਕੰਰਦਾ ਨਕਲੁ ਰੁਹ ਕਹੁ ਸਚੀ ਤਵ ਬੀਰਾ ਕਿਬ
 ਹੁਦੀ ਇਹੁ ਖਾਕਹੈ ਫਿਰ ਮਰਦਾ ਕਿਬ ਜਾਇ ਖਾਕੁ ਵਿਛੁਨੀ ਖਾਕਤੇ ਫਿਰ

ਉਓ ਕਹਿ ਮਿਲਦੀਆਇ। ਰਹੁ ਫਿਰਨ ਜਸਿਉ ਓਉ ਪਹਿਰੇ ਜਸੇ ਅਉਰਾਇ
 ਕਰਉਨੂੰ ਨੁਛਰੁ ਕੈ ਕਿਉ ਫਿਰਵਾ ਅਟਰੀ ਠਉਰਾ ਏਹੁ ਹਕੀ ਕਤ ਜੇਦ ਸੈ ਸਈਪਾ
 ਕਫਕੀਰ ਸਿਰਪੀਰਾਂ ਪੀਰਉਹਿ ਸਿਰਮੀਰਾਂ ਦੇਮੀਰਾ॥ ੧੮੩॥ ॥ ਜਟਾ
 ਬਾਨਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦਪੀ
 ਰਾਖਾਹਸਾ ਅੰਦਰੇ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰਕਵਦ ਨਕਲ ਸਰੀਰਾ ਜਸਾ ਮਸਰਕਉ
 ਜਿਆ ਫਿਰਵਾ ਮਗਰਬਜਾਇ॥ ਬਾਦਉਤੁ ਏਖਾਕਨੈ ਫਿਰਿ ਮਿਲੇ ਉਥਾਉਮ
 ਇਥਾਉਤੁ ਭੁੰਨਖਾਕਦਵਤਿਨਅਵੈ ਹਾਸਾ ਫਿਰਭਾਉਹੋਰਬਣਾਇ ਕੈਰੁਹਕ
 ਰਵਤਾਮੇਬਾਸਾ ਜਿਚਰਕਾਇਮਨਾਹਿ ਰਹਟਿਕੈ ਨਹਿ ਇਕਤੇ ਠਉਰਾਇਕ
 ਪਲਕਦੇ ਅੰਤਰੇ ਕਰਿਅਵੈ ਏਹਿਦਿਸਦੈਉਨਾ ਰਹਪਵਨਦੀਜਾਤਿਪੈ ਫਿਰ
 ਅਵੈਕਿਟੈ ਨਰਬਾਇਸਾਸਟੀਬਾਹਰਾਹਦਾਲਖਿਅਲਖਾ ਭੁਨਟਿਘਰ
 ਏਸਮਰਬਹੈ ਭਾਣੇਹੋਦਾਰਾਬਿ॥ ਆਪੇਕਰੇ ਅਬਬੜੇ ਆਪੇਕਰੇਸਬਾਬਿ॥
 ਆਪੇਬੰਨੇਆਪਨੈਆਪੇਦੈਵੈਖੇਲਾ॥ ਆਪਰੇਖਾਮੇਸਹੋਇਆਪੇਬੋਲਣ
 ਬੋਲਾ॥ ੧੮੪॥ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾ
 ਵਦੀਸੁਦਿਨਾਨਕਕਰਤਾਰਾ ਜਿਤੀਬੀਏਪੈਕੈਬਰਾ ਜਿਤੀਬੀਏਅਵਤਾਰਾ॥
 ਬਾਦਸਾਹਉਮਰਾਉਬਹੁਕਾਜੀਮਫਤੀਸੇਖਾਮੁਲਤੇਮਉਲਾਣੀਆਪਰਿ
 ਪੜਨਿ ਕਿਤਾਬਅਨੇਕਾ ਪੀਰਫਕੀਰਾਂ ਅਉਲੀਆਗਉਸਕਤਬਖਾਲ
 ਗਾਹੁਕਮਲੈਆਇਫਬਿਦਾਨੇਕਅਮਲੁਬੀਚਾਰਾਏਬੇਆਇਦੁਨੀਵਿਧਿ
 ਘੇਰਨਫਸਸੇਤਾਨਾ ਘੇਰੇਬਚਿਕਚਿਕੇਕੁਮੇਕਰਨਕਪੜੇਤਾਨਾਜਿਨਦੋ
 ਗਨਆਟਨੈਲਖਿਹਜਾਰਾਦਾਮਾ॥ ਕਰਿਜਬਰਿਜਹਾਨਤੇਜਾਲੁਮਲੁਇਲੁ
 ਏ॥ ਰਖਿਪਨਾਹਰਸੁਦਦੀਤੁਰਕਕਰੇਦੋਜੇਰਾਹਿਦਰਾਮਅਲਾਇਕੈਪੁਰ
 ਲੈਦੇਦਾਮਕਰੇਕੁ॥ ਵਰਗਾਹਕੀਹਵਾਲਹੋਇਸਿਰਹਿੰਦੁਸੁਲਮਾਨਾਕੀ
 ਸਿਰਹੋਇਪੈਕੈਬਰਾਜੋਉਮਤਿਦੇਜਮਾਨਾ॥ ੧੮੫॥ ॥ ਜਟਾਬਾਨਨਕ
 ਸਾਹਾਸੁਰਾ॥ ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦਪੀਰਾਅਵਤਾਰਾ
 ਰਪੈਕੈਬਰਾਜਿਤਨੇਵਿਚਦਰਗਾਹਬਹੁਤਜਹੀਰਾਉਮਤਿਕਰੇਮੇਜਾਬਬਹੁਪੈ
 ਕੈਬਰਦੇਸਿਰਭਾਰਾਬਹੁਹਿੰਦੁਪਾਪਕਮਾਟਦੇਸਦਿਉਕੈਅਨਅਵਤਾਰਾਕ
 ਜੀਵਗੈਰਾਹੋਰਜੇਵਿਚਸੇਲੀਬਹੁਤਹੋਰਨਾਮਿਲਨਸਜਾਈਤਿਨਕੈਜੋਹੋਦੇਬੇ
 ਏੀਮਾਨਾਬਧੇਪਾਪਕਾਰਨੇਸੇਹੁਣਤਕਿਛੁਟਹਿਨਹਿ॥ ਅਮਲੋਜਿਨਦੇਬਹੁ

ਤੁਸਲਮਸਿਲਮਸਾਭਕਿਆਗੁਣਾਹਿਗਉਰਗੁਣੀਸੁਖਾਨੁਲੇਰੇਸੇ
 ਵੰਤਿਹੰਕਿਗਵਾਇਦਰਗਹਅੰਦਰਭਿਠਮੇਪਾਦੇਬਹੁਤਸੁਖਾਇ॥੮੬॥
 ॥ਸੁਆਲੁਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ॥ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਿਹੋਨਾ
 ਨਕਸਾਹਾਹਿਦੂਤਰਕਦੁਇਹਦੀਸਿਰਪਰਿਇਕਅਲਾਹਿਹਿਦੁਆਖਨਿਅ
 ਸੰਦਿਚਤਰਕਕਹਿਨਾਅੰਮ੍ਹਾਹਿਦੁਇਠਿਠਕਿਆਵਿਚਕਿਸਟਲਸਹੇ
 ਦੇਇਸਨਾਹਿਹਿਦਰਵਨਿਤੁਰਕਨੋਤੁਰਕਰਦਹਿਹਿਦੁਆਹਿਸੁਹੁਵਿਚ
 ਸਚਾਕੋਣਹੈਸਚੀਕਹਿਸਮਸਾਇਤੁਰਕਕਾਨਰਬਤੁਰਕਹੈਹਿਦੁਕਹਿਨਾ
 ਹਿਦੁਆਹਿਲੋਲੁਹਿਦੂਤਰਕਦਾਇਲੁਹਦਕਹਿਦਿਖਲਾਇਜਿਉਪਾਦੀ
 ਵਧਮਿਲਾਪੁਰੇਤਿਉਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾਰੋਗਨਹਥਿਨਆਵਈਰਿੜਕਨ
 ਹਰਸੈਤਾਨਾਬਹੁਤੀਆਪਣੀਅੰਨਸੀਹਤੁਬਹੁਤੇਧਰੇਕਤੇਥਾਅਜਬਹੈ
 ਰਾਨੀਮਨੈਵਿਚਇਕਰਬਦਇਭੇਦਾਤਿਨਅੰਦਰਬਹੁਤਹੈਨਿਫਿਰਕੇਅੰਤ
 ਨਪਾਰਾਪੀਰਕਹੈਸੁਣਿਨਾਨਕਕਹਿਦੋਹੈਤਰਪਤਾਗਾ॥੮੭॥ ॥ਜਟੁ
 ਬਨਨਕਸਾਹੁਸੁਰਾ॥ ॥ਨਨਕਆਖੇਪੰਦਸਚਸਣਹੁਬਹਾਵਦਪੀ
 ਰਾਗਦਹਹਿਦੂਤਰਕਦੁਇਜੋਹੋਇਬਹੁਤਜਹੀਰਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਜੋਇ
 ਕਸਾਈਵੇਹਾਦੀਵੇਨੋਕਰਮਨਸੁਖਤੁਜੋਅਲਹਕੀਤੇਗਦਿਗਦਿਜਹੀਦਾ
 ਕਠਰਾਮਨਠਕਾਤੇਮੁਲਹਦਿਹਾਮੀਜੀਭੀਇਰਾਮਨੀਹਬਸੀਤੇਕਿਲ
 ਮਾਕਾਕਾਸਗੀਰੀਕਸਮੀਰੀਅੰਹੀਰਾਤੁਰਤਲਾਕਾਕੁਠਰਠੇਰਗਦੇਜ
 ਖੀਯਨਾਨੀਬਦਿਗਾਹਿਦਹਿਠੀਏਗੁਮਰਾਹਬਹੁਜੋਜਾਨਨਿਨਾਹਿਇਲੁ
 ਹਿਠਿਠਾਦੁਪਨਕੇਮਕਿਸਰੋਗਨਹਥਿਨਆਹਿਜਿਸਉਟਹਿਅਠਿੜ
 ਕੀਮੇਸਥਿਸਕਮਢੇਜਾਇ॥ਨਨਕਆਖੇਸੁਣਪੀਰਗੀਬਸੁਸਬੁਗੁਮ
 ਰਾਹਿਸਾਇਤਨਥੀਅਨਪੀਰਬਹਾਵਦੀਨਲਹੇਆਤਾਠੇਰਬਗਦਾਦ
 ਕਪੀਰਜਲਾਲਦੀਨਪੁਤਾਹਜਿਗਤਿਮਹਯਵੀਨਕਬੋਲਿਆਅਨਿਦਿਚ
 ਤਮਕਖਾਇਕਹਿ॥੮੮॥ ॥ਸੁਆਲੁਪੀਰਜਲਾਲਦੀਨਬਗਦਾਦੀਸੁਰਾ
 ॥ਆਖੇਪੀਰਜਲਾਲਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਹਿਦੁਠਕੀਰਾਹਿਦੁਸਗਤਿਦੇਜਕੀ
 ਵਿਚਆਤਸਹੋਇਜਹੀਰਾਜੇਆਵਹਰਾਹਿਈਮਾਨਦੇਤਾਠਿਸਤੀਪਾਵਹਿ
 ਠਾਇਪੀਰਅੰਦਰਕੁਤਬਹੋਇਗਉਸਮਰਤਬਪਾਇ॥ਦੁਲੀਅਅੰਦਰਿ
 ਦੁਲੀਹੋਇਸੇਖਾਅੰਦਰਿਸੇਖਾਵਿਚਸਲਾਹਸਲਾਹਹੋਇਜਾਇਹੁਵਦਾਇਭੁ

ਖਾਹਿਦ ਭਿਸਤਿ ਨ ਕੋ ਗਇਆ ਸਭੁ ਪਤੁ ਅਗੈ ਜਲੁ ਇਸ ਉਨਿ ਸਾਨੀ
ਨਰਹੈ ਪਇਆ ਕਿ ਬਾਹਿ ਜਾਇ। ਉਸੁ ਪਿਛੈ ਵਡੁ ਦੁਖੁ ਫਇਤਾ ਨ ਕਰਦਾ ਯਾ
ਦਾਇਹੁ ਮਰਤੁ ਬਹਿਦੁ ਅਉਮਰਿ ਗਵਾਈ ਬਾਦ॥ ੨॥ ੮੮॥ ਜਦਾ ਬੁਨਾਨ
ਕਸਾਹੁ ਸਭਾ॥ ॥ ਸੁਣਿਹੋ ਪੀਠ ਬੁਧਾਵਦੀ ਆਖੀ ਨਨਕ ਸਾਹੁ ਹਿੰਦੁ ਮੁ

ਸਲ ਮਾਂ ਦਾਇਓ ਭੈਠੇ ਮੈਂ ਕੁਮਰ ਹਿ। ਜਸ ਮੁਸਲ ਮਾਂ ਦਾ ਰਖਿਆ ਭਿਸਤੀ
ਜਾਇ। ਆਖੰਡੇ ਹੋਇਆ ਖਾਕ ਨੀਗਈ ਸੁਖ ਕੁਖਾਇ। ਕੁਰ ਜੀ ਮੀਨ ਬਾਤੁ ਹੋ
ਇਕੁ ਬਾਈ ਕੁਲਾਲ ਹਥਿ। ਭੁੰਡੇ ਇਟਾ ਸਾਜੋ ਕੈ ਸਲ ਨ ਪਜਾਵੀ ਪਾਤਿ।
ਤੇਬ ਪਕਾਏ ਖਾਕ ਨੀ ਸਲੇ ਨ ਕੋਠੀ ਯਾਦਿ। ਸਲ ਮਾਂ ਮਹੀ ਮਦੀ ਫਿਰਕ
ਦੇਨ ਕਰਦੇ ਯਾਦਾਵੇ ਵੈ ਦਿਸਨ ਜਾਲਦੀਆ ਭਿਸਤਿ। ਇਕੁ ਜਾਇ

ਟੁਰਸਰਾਮਰਲਦੇਇਸਕਨਿਨਉਮਤਿਛੁਡਾਇਆਫੇਮਰਾਤਬਦਨੀਵਿਚ
 ਅਗਵੀਲੁਧਨਾਹਿ। ਭਾਢੀਵੰਣੀਰੁਹਸਿਰਫਿਰੇਚਓਰਾਸੀਮਾਂਹਿਜਿਨਤੋਂ
 ਕੀਅਰਬਦਾਸੇਰੰਤੇਸਚਮਾਹਿ। ਕਾਇਮਬੀਏਜਹੈਨਵਿਚਫਿਰਿਮਰੇਨੇ
 ਅਵਹਿਜਾਹਿ। ਬਿਨਰਿਅਸਤਬੰਦਗੀਕਾਇਮਬੀਏਸਿਸਾਗਾਕਾਇਮ
 ਨਰਹੈਪੈਕੈਬਰਾਕਾਇਮਨਚਾਰੇਯਾਗਾਕਾਇਮਨਬੀਏਅਉਰਤਾਜਗ
 ਰਾਮਾਕਿਰਸਨਮੁਰਾਰਾਕਾਇਮਨਪੀਰਫਕੀਰਹੋਇਸਿਧਸਾਧਕਮਲਰ
 ਕਾਇਮਜੁਸੇਨਬੀਏਰਹੇਸੇਕਾਇਮਨਉਨਾਂਵਾਂਅੰਤਨਪਾਇਆਲੁਖਿ
 ਆਵਹਿਲਖਜਾਹਿ। ਕਾਇਮਜੁਸਾਜੇਰਖੇਕਾਇਮਕਹੀਅੇਸੇਇ। ਬਿਨਇ
 ਬਾਦਤਬੰਦਗੀਰਹਿਆਨਕਾਇਮਕੋਇ। ਮਸਕਲਮਸਲਮਾਂਨੜੀ। ਤਿ
 ਦੁਹਰਿਕਤਿਮਾਂਹਿ। ਦੋਵੇਕਾਇਮਨਬੀਏਦਾਵਕਰਿਮਠਿਜਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਦਾਵਛਕਿਅਦੁਹਤੇਨਿਆਰਹੋਇ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਡਿਆਈਐਈ
 ਦਰਗਹਪਾਵੇਢੇਇ॥ ॥੮੦॥ ਸੁਆਲਪੀਰਜਲਾਲਦੀਸਰ॥

॥ आधे सैद जलाल दीबगदये पीठ पेरु हजरति पीर दै पुढे
 रिउ दिष्टी ठा गढत दै मिलातुं ठिठके मुसलमाना अल्लाई क
 कहे सचिक हनि कलामा कलामा पढ़न रसलदा सुदिहे नानक पी
 ठा ठिजकि आभति दै हरे धी सन नहि जरी ठा सिंद मुसलमान दै
 कीते नीम नसुखा दुठते धा हरे धी सी सुख नि अल्लाहि नचका कल
 पी आ पीर जलाल दी कल पे मुल्ला सैधा गजी पीठ सभा ईकतु रम

ਲੀਭਦਰਦੇਸਾਮਾਲਕਿਸਾਇਕੁਕੁਮੀਗਓਸਕੁਤਬਬਡਪੀਰਾਸਰੇ
 ਇਕਠੇਹੋਇਕਰਅਦਿਕਬੇਸਾਹਿਰੇਵਿਖਾਇਅਜਮਤਾਂਨਹੀਤਵੇਹੋਸ
 ਜਾਇ॥ ॥੮੧॥ ॥ਜਦਾਬਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ॥ਨਾਲਹਾਜੀਆ
 ਪੀਰਾਂਦੇ॥ ॥ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਹੁਸਲਾਨਦੀਪੀਰਾਨੁਕੁਨਾਨਕ
 ਪਾਸਹੁਪਛਣਾਬਹੁਤੀਪੈਤਕਸੀਰਾਜਾਹਰਅਜਮਤਦਿਸਦੀਮੰਕਾ
 ਦਿਤਸੁਫੇਰਾਕੀਤਸਰਾਹਿਮਨਸੁਖਸਰਾਅਦੇਹੈਸਜੇਹਾਅੰਨਿਅਪੈਸਖ
 ਦਾਇਇਕਦੁਜਾਹੋਰਨਕੋਇਾਦੁਜਮਰਸਦਪੀਰਹੋਸਚਰਾਹੁਦਿਸਦੇਸੋਇ
 ਹਿੰਦੁਦੇਖਨੰਭੁਲੁਤੁਮਸਲਮਾਂਨਭਿਨਾਂਹਿਦੇਵੇਰਦੇਸੀਮਜਹਾਪਭਿਮੰ
 ਦੇਜਕਮਾਂਹਿ॥੮੨॥ਫਕੀਰੀਮਰਾਤਮਾਮਰਫਤੀਸਚੁਫਾਹਿਮਾਫਫਤੀਜੇ
 ਬਾਹਰੇਸਰੇਹੈਗੁਮਰਾਹਿਦੁਨੀਆਕਾਫਲਮਜਹਬਾਈਏਅੰਤੁਅੰਗਾਨਾ॥
 ਸਚਬਿਰਕਰਬਿਦਾਜਓਨੰਲਿਪਾਇਪਾਠਾਤੁਸੀਮਹਿਤਨਾਂਦੀਪੀਰਜੀ
 ਨੰਨਕਵਡਫਕੀਰਾਰਬਜਿਨੰਦੇਹੁਕਮਵਿਚਸੇਸਫੁਨੰਦੇਨਿਰਪੀਰਾ॥
 ॥੮੩॥ ॥ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ
 ਹੁਜਲਾਲਸਦਾਤਾਵਡਾਬੋਲਨੰਬੋਲੀਐਸਾਹਿਬਹਾਇਤਮਾਂਤਾਸਾਹਿਬ
 ਭਾਵੈਸੋਕਠੇਫਕਰਸਾਹਿਬਦੇਤਾਂਣਾਸਾਹਿਬਨਿਤਾਨਿਤਾਸਾਹਿਬਦੇਸਾਹਿਬ
 ਨਿਮਾਂਣਿਆਮਾਂਣਾਅਕਾਸਅਕਾਸਲਖਲਖਪਤਾਨਾਸੁਰਾਨਾ
 ਭਨੰਦੇਸਿਰਇਕਰਬਿਸਰਦੀਕਰੇਸੀਰਾਲਾਜੀਆਜਿਤਵਮਿਰਬਦੇਜੇਵ
 ਸਦੇਲੇਅਲੋਇਾਬਕਹਉਓਕੁਕੁਰਾਲਹੁਇਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆਖਲ
 ਇ॥ ॥੮੪॥ ॥ਸੁਆਲਪੀਰਜਲਾਲਦੀਸੁਰਾ॥ ॥ਆਖੇ
 ਪੀਰਜਲਾਲਦੀਸੁਰਿਨੰਨਕਸਾਹਕਤਾਲਾਚਉਦਹਤਬਕਕਿਤਾਬਵਿ
 ਰਿਤਿਸਤੇਪਰੇਜਵਾਲਾਭਿਠੇਬਾਜੁਨਾਨਕਖਾਤਰਸਮਾਂਨਕੋਇਾਕਹਣਾਸੁਨ
 ਣਾਬਾਦੈਜੋਦਿਸੇਸਚਸੋਇਾਅੰਜਲੁਸਿਅੰਦਰਿਬੈਠਿਆਹੋਇਅੰਤਰਿਧਿ
 ਆਨਾਅਖੀਅਗੇਛਪਗਏਮਜਲਸਿਭਈਹੈਰਾਂਨ॥ ॥੮੫॥ ॥
 ॥ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾਅਕਾਸਬਾਣੀ॥ ॥ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚ
 ਸੁਣਹੋਜਲਾਲਸਦਾਤਾਹਿਕੋਕੋਅਸਾਨਾਲਦੇਹਿਕੇਤਾਂਚਲਹੁਆਪੁਤਿ
 ਤਾਂਬੇਟਾਪੀਰਨਾਲਜਲਜਲਾਲੀਨਾਮਾਵਾਫਰਦੈਅਸਮਾਂਨਤਿਸਦਾਸੁਣ
 ਹੁਬਿਆਨਇਕਪਲਕਦੇਫਰਕਨੇਭਿਠੇਅਗਣਤਅਸਮਾਂਨਾਕਈਪੈਕੋ

ਬੰਧਿਤੁਖਿਕਰਪੀਰਹੋਇਗੁਰੂਮਾਧਿਨਾਠਿਰਗਏਪਤਾਲਨੇਠਿਰੋਕਈਪਾ
 ਲਾਅਟਤਰਪੇਕਿਬਰਾਗਣਤਅਗਣਤੀਭਾਲਾਜਿਬੇਬਾਬਾਜਾਟਹੋਤਿਬੇਰ
 ਗੁਲਹੋਇਆਕਾਰਣਦਰਸਨਦੇਖਣੇਅਏਸਗਲੀਲੋਇਆਗੁਰੂਭੇਟਸਿਰ
 ਨੀਆਨਗਣਨਿਆਜਲਖਿਗੁਨਗੁਨੀਨਿਆਮਤੁਮੇਏਲੁਖਿਅਲੁਖਿ
 ਇਕਜਮੀਨਦੇਅੰਦਰੋਬਾਬਾਪਹੁੰਚਿਆਜਾਇਆਠੇਕੜਾਹਤਯਾਤਸੀਗਾ
 ਟਨਸਬਦਿਅਲੁਗਿਆਬਾਬਾਸੁਣਿਆਸਿਗਤੀਸਭਦਰਸਨਲਗੀਆਇ
 ਗਿਆਅਠੇਕੜਾਹਨਪੇਰੀਸੀਸਨਿਵਾਇਲਈਕੜਾਹੀਬਾਬੇਤੁਰਕੇਪਾ
 ਈਟਿਚਕਚਕੇਲਾਠਿਰੋਦਿਤੀਕੜਾਹੀਪੀਰਨੂੰਬੈਠਸੀਜੋਕੇਲਾਇਕਪਲਕ
 ਦੇਅੰਤਰੋਠਿਰਮਕੇਪਹੁੰਚਿਆਇਆਬੇਟਾਪੀਰਜਲਾਲਦੀਮਖਤੇਬਚਨਅਲਾ
 ਹਾਇਸਆਖਰਜਮਾਂਨੇਵਿਚਨਨਕਵਡਾਫਕੀਰਾਮੀਰਦੇਸਿਰਮੀਰਹੋਪੀਰ
 ਦੇਸਿਰਪੀਰਾਅਖੀਉਸਮੁਹੋਕਲਮਜੇਸੇਈਵਿਤੀਉਸਦਿਖਲਾਇਤੁਸੀ
 ਜਾਣਹੋਰਕੜਾਅਸਾਬੁਝਾਖੁਦਖੁਦਾਇਆਕਾਸੀਅਕਾਸਲੁਖਿਪਾ
 ਤਾਲਪਾਤਾਲਾਠਿਰੋਇਕਤੇਪਲਕਵਿਚਹਉਤੀਜਲਿਕਠਿਨਾਲਾਹੋਰੋਕ
 ਈਪਤਾਲੁਤੇਮਿਲੀਕੜਾਹੀਆਇਆਸਾਰੀਮਜਲਸਅੰਦਰੋਵਿਤਸਕੜਾ
 ਹਦਿਖਲਾਇਆਸਭੇਗਏਹੋਗਨਹੋਇਨਨਕਵਡਾਫਕੀਰਾਹਿਕੇਤਖੁਦਖੁਦ
 ਇਹੋਕਹਿਨਸਕੇਤਦਿਬੀਰਾਸਭੇਕਦਮੀਛੁਹਪਏਮਨਵਿਚਬਹੁਤਰੁਖਾ
 ਇਆਅਜੀਕਈਨੀਸਾਨੀਰਖੀਅੇਮਕਉਸਤਕਰਾਇਆਬਾਬੇਕਉਸਉਤ
 ਠੀਪਾਓਤੇਰਖੀਨੀਸਾਨੀਏਹਾਜੇਕਰਗੁਜਿਆਰਤੁਕੋਸਦੀਉਹਠੇਰਨਜਨ
 ਮਧਰੋ॥ ਇਤਸਭੀਮਕੇਕੀਰੋਸਟਸਿਪੁਰਣੇ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਆਬਸਾਖੀਮਦੀਨੇਕੀਚਲੀ॥

॥ਤਬਬਾਬਾਨਾਨਕਮਕੇਵਿਚਬਰਸਇਕਰਹਿਆਸਭਨਹਾਜੀਅੰਬਾਬੇਦੀ
 ਆਨਮਨੀਅਕੇਦੇਸਭਹਾਜੀਨਿਵਾਇਕਰਬਾਬਾਮਦੀਨੇਕਉਚਲਿਆਅਗੇ
 ਜਦਬਾਬਾਜੀਮਕੇਕਉਚਲੇਥੇਤਉਹੋਰਹਾਜੀਭੀਮਕੇਕਉਚਲੇਥੇਤਉਹੋਰ
 ਜੀਬਰਸਇਕਪਿਛੋਮਕੇਵਿਚਆਉਪਹੁੰਚੇਜਾਦੇਖਨਿਤਾਉਹੋਰਫਕੀਰਾ
 ਦੁਅਸਾਲਲਮਕੇਕਉਚਲਿਆਬਾਸੋਆਗੇਹੀਬੈਠਾਹੋਇਆਪੈਤਉਨਹਾਜੀ
 ਅੰਮਕੇਕੋਹਾਜੀਆਪਾਸੋਪਾਛਿਆਜੇਇਹਫਕੀਰਕਦਕਈਹਾਆਇਆਹੀਬੁਬ

ਮੰਕੇਕੇਹਜੀਆਂਕਹਿਅੰਜੇਜੀਏਸਨੇਇਕਬਰਸਹੋਇਆਪੈਈਹੁਆਇਆਪੈ
 ਭੁਬਨਏਹਜੀਪੈਰਨਹੋਗਏ। ਲਗੇਕਹਿਣਯੋਰਏਫਕੀਰੀਅਤੇਅਸੀਇਕਠੇਚਲੇ
 ਥੋਅਸਥਕਰਾਮਾਤੇਹੋਈਪੈਜੋਏਕਹੀਦਿਨਮਕੇਆਇਪਹੁਚੇਹੋਭੁਬਅਰਾਇਮ
 ਹਜੀਆਂਅਧਿਆਸੁਜੀਏਹੋਕਈਸੁਭਤਿਖੁਦਾਇਦੀਹੋਅਤੇਜਿਥੋਤੀਕਰਮੰਕੇਦੇਉ
 ਲਾਇਕਾਜੀਪੀਰਗਥਿਸਕੁਤਸੁਧਾਦਸੇਸਬਦਫੇਰਮਸਲਤਕੀਤੀਜੋਚਲੇਭਾਈ
 ਅਸੀਭੀਮਦੀਨੇਕਾਹਜਿਕਰਾਂਗੇਅਤੇਮਦੀਨੇਵਿਚਚਾਰਇਆਮੰਹੋਨਿਅਤੇਚਾਰੋਹੀ
 ਮੁੱਲੇਹੋਨਿਮਤਉਨਹੁਆਹੈਇਹੁਫਕੀਰਹਾਂਏਅਰਅਜਾਭੇਦੀਨਵਿਬਾਅਵੇ। ਅਜੇ
 ਹਾਥਲਿਜੋਰਮਕੇਵਿਚਿਕਿਸੇਦਾਨਾਡਿਠੇਜੋਕੋਈਨਾਨਕਫਕੀਰਕਥਿਜੀਤਿਕਰਮ
 ਪਏਮਜਹਥਅੰਦਿਰਲੈਆਵੇ। ਵੇਖਾਹੁਦਕੀਮੁਹਾਸਬਾਅਦੀਨੇਵਿਚਿਹੋਇਨਿਬ
 ਡੇ। ਤਾਬਾਬਾਅਤੇਮੰਕੇਦੇਹਜੀਲੋਕਮਦੀਨੇਕੀਹੋਜਿਕਥਿਚਲੇਸਹਿਰੋਇਕਠੇਨਿਕਲੇ
 ਜਦਿਬਾਹਰਆਏਤਾਸੀਬਾਬਾਜੀਅੰਤਰਿਧਿਆਨਹੋਇਹੋਆਪੈਨੇਅਰਸੀਬਾ
 ਬਾਪਉਫਕਾਰਪਧਾਰਿਕਰੇਏਕਪਲਕਮੇਮਦੀਨੇਆਇਪਹੁਤੇ। ਸਮੇਤਮਚਦਾਨੇ
 ਰਬਾਬੀਮਦੀਨੇਵਿਚਿਰੁਸਕਾਸਹਰਹੋਰੁਮਕਾਪਾਤਿਸਾਹੁਜਲਤਨਹਮੀਦਕਾਰੁਬ
 ਬਡਕਾਰੁਜੋਆਗੇ। ਮਿਹਤਮੁਸੇਕੇਜਮਨੇਵਿਚਿਹੋਇਆਸੀ। ਕਾਢਨੁਹਾਰਨੁਦੋਨੇ
 ਈਹੋਜਨਾਤਬਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਭੀਬਡਜਾਲਮੁਥਾਜਹਾਂਤੀਕਰਦੋਲਤਸੀਸੇ
 ਸਭਲੁਦਲਈਥੀ। ਤਦਾਏਜੀਆਧਿਆਮਰਦਾਨਿਆਚਲੇਪਹਿਲੇਪਾਤਸਾਹਿਕਥਿ
 ਮਿਲੀਐਮਤਇਸਕਾਭੁਲਹੋਵੇ। ਨਹੀਤਾਅਗਲੇਕਾਧੁਵਾਗਏਹੁਭੀਹਿਲਕੋਹੋਜਾਦੋਹ
 ਵੇ। ਰਾਚਲੀਐਪਾਤਿਸਾਹਿਕਥਿਮਿਲੀਐਮਤਿਇਸਦਾਭੁਲਹੋਵੇ। ਤਬਬਾਬਾਜੀਅਤੇਮ
 ਰਦਾਨਦੇਵੇਜਨੇਚਲੇਗਏਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਦੇਦਰਬਾਰਾਅਤੇਅਗਲੇਕਾਰੁਚਾ
 ਲੀਕੀਜਖਜਾਨਜਮਾਕੀਆਥਾਅਰਇਸਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਪੇਤਾਈਤੀਜਖਜ
 ਨਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਂਸੀਬਾਬੇਕਹਿਆਰੇਦਰਵਾਨੇਇਸਏਤਾਖਜਾਨਕਿਉਕਰਜਮਾਕੀਤਾ
 ਹੈ। ਤਬਦਰਵਾਨਕਹਿਆਜੁਜੀਏਹੁਐਸਾਜਾਲਮਹੈ। ਜਹਾਂਰੁਪਈਆਜਮੁਹਰਸੁ
 ਨਤਾਪੈਤਹਾਂਛੋਰਤਨਹੀਭਾਵੇਕਹੁਹੋਵੇ। ਇਕਦਿਨਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਹਿਆਜੋਕ
 ਹੁਰਪਈਐਕੀਜੀਤਰਹੀਹੋਤਬਿਦਜੀਰਾਂਕਹਿਆਜੀਕਹੀਨਹੀਰਹੀ। ਤਬਪਾਤਸ
 ਹੁਏਕਸਹੇਲੀਮਖਸੁਰਤਿਕਥਿਬਜਾਰਭੇਜਿਆਜੋਕੋਈਇਕਰੁਪਈਆਵੇਵੇਜੋ
 ਲੇਵੇ। ਤਬਇਕਸੁਦਾਗਰਕੇਬੇਟੇਨੇਮਾਉਕਥਿਕਹਿਆਜੋਏਕਰੁਪਈਆਵੇਵੇਤਾਬ
 ਤਿਸਹੁਸਹੇਲੀਵੇਚਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਦੀਮਾਉਨੇਕਹਿਆਬਚਾਰੁਪੇਯਾਸਲਤਨ

ਯੋਗਿਨੇ ਸਾਖੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨਿਰੀਛੋਡਿਆ ਪਰਏ ਕਰੁਪੇਯ ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮੁਖ
 ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਦੁਖਿਆ ਸੀਗੋਰ ਵਿਚ ਚੰਦੇ ਖਲੈ॥ ਤਬ ਉਸ ਸਦਾ ਗੰਠ ਬੰਦੇ ਨੇ ਵਹੁਰ
 ਪੇਯ ਲੋਕਰ ਸਹੇਲੀ ਮੇਲ ਲੇਗਿਆ॥ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੇ ਸਬ ਕਰੁਪੇ ਨਿਕਲ ਲੇ॥ ਸਿ
 ਏਹੁ ਐਸਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੋ ਰੁਪੇ ਕਿਤੇ ਨਹੀ ਛੁਡਤਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਦ
 ਰਾਗੁ ਛੁਹ ਗਾਰਹੈ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਫਿਰ ਜਨ ਦੇ ਪਾਵੇਗਾ॥ ਲਾਨਤ ਹੋਇ
 ਸਦੀ ਕਮਾਈ ਕਉ ਅਰੋਹੇਫ ਇਸ ਦੇ ਜੀਵਣੇ ਕਉ॥ ਹਿਪਰ ਵਰਦਿਗਾਰ ਏਹੁ ਵਡ ਬਨੇ
 ਗਾਰਹੈ॥ ਅਰਾਮ ਗਲੇ ਕਾ ਕਉ ਜਮੀਨ ਬੁਲਿਆ ਸੀ॥ ਅਰ ਇਸ ਕਉ ਕਾਈ ਜਾਇ
 ਰਖਿ ਸਕੇ ਕੀਨੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਰਵਾਨੇ ਕੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੁਮ ਇਤਨ ਸੁਭਾ ਸੁ
 ਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਉ ਜਾਇ ਕਹੁ ਜੋ ਫਕੀਰ ਦੁਇ ਤੇਰੀ ਭੇਵ ਦੀ ਅਰੇ॥ ਖੋਹੇ ਨਿਅ
 ਰ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਲੋੜੇ॥ ਇਕ ਵਾਰੀ ਅਸਾਨ ਲਖੁ ਕਤ ਕਰੇ॥ ਤਾਂ ਉਨਹੁ ਦਰਵਾਨਾ ਜਾ
 ਇਅਰਜ ਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ॥ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਅਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਠੀਕੀਰੀਆਂ ਚੁਣ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਰਿਣ ਦਾਸੀ॥ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ
 ਏਹੁ ਠੀਕੀਰੀਆਂ ਕਿਆ ਕਰਹੁਗੇ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਜੀ ਏਹੁ ਠੀਕੀਰੀਆਂ
 ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਲੋੜਾ ਹੋਗੇ॥ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਠੀਕੀਰੀਆਂ ਤੇ
 ਪਹੁਚਈਆਂ ਨਹੀ॥ ਮੁਇਆਂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਨ ਰਹੀਆਂ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਏ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਤੇਜੇ ਪੇਤਾ ਲੀਏ॥ ਖਜਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ॥ ਚੁਲਮੁਕ
 ਰ ਕੇ ਸੋਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉ ਕਰ ਪਹੁਚੇਗਾ॥ ਫੁਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਚਾਲੀਰੀ ਜਖਾਨ ਸੀ
 ਚਿਆਈ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਕਿਵੇ ਏਹੁ ਖਜਾਨਾ ਮੇਰੇ ਸਬ
 ਭੀ ਪਹੁਚੇ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਏਹੁ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤਦ
 ਪਹੁਚੇਗਾ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਮ ਖੇਰਾਇ ਤ ਕਰਹੀ॥ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਹੁਚੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਏਹੀ
 ਏਰਿਖਾ ਵੇਗਾ॥ ਅਰ ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਅਵਰ ਹੀ ਹੋਹਿਗੇ॥ ਪਹਿਲੇ ਤੇਰਾ ਖਜਾਨਾ
 ਮਾਲਿਕ ਜਿਨ ਸਾਜੀ॥ ਮੁਮਜਤ ਕਰਹਿਗੇ॥ ਤਾਂ ਪਾਛੇ ਤੇਰੀ ਗੋਰਮਤ ਲੁਕਾਹਿਗੇ॥ ਵੇਖ
 ਤੁਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਬਾਜਿਸ ਨੇ ਚਲੀਰੀ ਜਖਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ॥ ਬਹੁ ਉਹ ਮੇਰੇ ਰੀਜੇ
 ਜਿਨੇ ਕਾਇਕ ਜਿਰਾਸੀ ਨਸੀ॥ ਅਰ ਇਕ ਜਿਰਾਸੀ ਮਾਨ ਬਾ॥ ਤਾਂ ਮਹਤਬ ਮੁਸੇ ਪੇਕੀ
 ਬਰਦੀ ਇਨ ਇਤ ਕਲਮ ਨਕੀਤੀ ਉਸ॥ ਅਤੇ ਸਾਬ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਕ ਬ
 ਲਕੀਤੇ॥ ਤਾਂ ਫੁਰਮਾਇਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਾਰੁ ਹਿਲਾਕਿ ਕਉ ਹੋਇ॥ ਇਕ ਕਾਰੁ ਤੁਇਨ
 ਚਾਲੀਰੀ ਜਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਰੀਜ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਰਖੇਗਾਇ॥ ਫਿਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾ

ਲਖਸਾਨੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤਾਈਂ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਦਰਸਾ ਅਵਰ ਹੀ ਹੋਇ।
 ਤਦ ਤਿਸ ਖਦਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਿ ਲਾਮੁ ਹਸਰਤਿ ਮੁਸੇ ਕਰੁ ਪਰਿਕੀਤੇ ਜੋ ਏਕ ਦੁਕ
 ਛੋਬੇਰੀ ਬਹੁਤੀ ਖੇਰਾਇਤ ਕਰਾਹਿ ਤਾ ਤੇ ਨਾ ਲਖ ਜਾਨਾ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਹੀ ਤਾਈਂ ਹੀ ਰਹੇ
 ਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਦਰਸਾ ਅਵਰ ਹੀ ਹੋਇ। ਤਦ ਤਿਸ ਖਦਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਿ
 ਇਲਾਮੁ ਹਸਰਤਿ ਮੁਸੇ ਕਰੁ ਪਰਿਕੀਤੇ ਜੋ ਏਕ ਦੁਕ ਛੋਬੇਰੀ ਬਹੁਤੀ ਖੇਰਾਇਤ ਕਰਾਹਿ
 ਖਦਾਇ ਦੇ ਕਰਿ। ਤਾ ਕਾਰੁ ਐਸਾ ਮਗਰੁ ਵਧ ਦੁਇਲਤਿ ਅਤੇ ਲਸ ਕਰਿ ਉਤੇ ਖਦਾਇ ਦੇ
 ਕ੍ਰਾਏ ਹੁਕਮ ਫੇਰੇ ਸਾਜੇ ਚਉ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਆਤਾ ਭੀ ਫੇਰੇ ਸਾ। ਤਾ ਜੀ ਮੀ ਨੇ ਕੇ ਹੁਕਮ
 ਹੋ ਆ ਜੇ ਕਉ ਫਿਰਾ ਉਨ ਕੇ ਪੇਰ ਪਕੜਾ ਅਰਗਰਕ ਕਰਿ। ਅਰਸ ਮੇਤ ਖਜਾਨੇ ਕਾਰੁ
 ਹਿਲਾ ਕੁਗਰ ਕਹੇ ਆ। ਤਾ ਦੁਰਗਿ ਆਮਤਿ ਤਕਿ ਜਮੀਨ ਵਿਚਿ ਚਲਿ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।
 ਹੋ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ ਜੀ ਮੀ ਨੇ ਭੀ ਉਸਨੂੰ ਤਦਿ ਗਰਕ ਕੀਤਾ ਸਾਜੇ ਉਹੁ ਸੁਮਥਾ। ਸਾਲ ਮਥਾ
 ਅਰਦੁਸਰਾ ਭਾਈ ਕਾਰੁ ਨਥਾ। ਅਰ ਉਸਨੇ ਖਦਾਇ ਦੀ ਇਤਾਇਤ ਮਨੀ ਮੁਸੇ ਪੇਕੇ ਬਰ
 ਦੀ ਉਮਤ ਹੁਆ ਮੁਸੇ ਕੋ ਪਿਛੇ ਉਸ ਕੋ ਪੇਕੇ ਬਰੀ ਮਲੀਯ ਕੀਨ ਕਰ ਕੇ। ਤੁਓ ਮਤ ਮਹੀ
 ਮਦ ਮਸਤ ਫਾ ਕ੍ਰਾਏ ਇਕਰਿ ਐਸਾ ਜੁਲਮ ਰਯਾਈਤ ਪਰਿਕੀਆ ਹੋ। ਜੇ ਸਹਤ ਕਰੁ
 ਪਈਯੇ ਕੀ ਸਤ ਹੋ ਸੀ ਸੋ ਸਭੇ ਹੀ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹਈ। ਏਹੁ ਜੁਲਮ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇ ਹੋ ਸ
 ਬ ਕਿਉ ਕਰਿ ਚਲਾਹਿਗੇ। ਹੁਇ ਦੁਇਲਤ ਜੁਲਮ ਤੇ ਬਜ ਆਉ। ਤੇ ਬਹੁ ਕਰ ਤਾ ਕਾਰੁ
 ਹਮੀਦ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਜੀ ਏਹੁ ਮਨ ਮੇਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰਕ ਹੋ। ਪਿਛੇ ਜੋ
 ਈ ਸੋ ਗੁਜਰੀ ਹੁਣ ਤੇ ਬਹੁ ਹੋਇ ਸੁਲਮ ਥੀ। ਪਰ ਜੀ ਕੇ ਈ ਐਸੀ ਨਸੀਹਤ ਸੁਣ
 ਈ ਐ ਜਿਸ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਖਦਾਇ ਦੇ ਰਾਹੁ ਉਤੇ ਸਾਦਕਿ ਹੋਵੇ।
 ਅਰ ਖਦਾਇ ਵਲ ਆਵਹਿ। ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨਨਕ ਜੀ ਜੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾ ਕੇ ਪ
 ਰਥਾਇ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਕੀਤਾ। ਅਬ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ।
 ਕੀਚੇ ਨੇਕ ਨਾਮੀ ਸੇਵੇ ਵੈ ਖਦਾਇ ਜੇ ਦੀ ਸੋ ਜੀ ਪਰਸ ਹੋ ਸੀ ਫਨਾਹਿ। ਦਾਇਮ
 ਫਾਵ ਉਲਤ ਕਿਸੇ ਬੇਸਮਾਗਾ। ਨਰ ਹਿਰੇ ਕਰੇ ਨਿਰ ਹਿਰੇ ਹਸਾਗਾ। ਦਮਾਤਿ ਸੀ ਕ
 ਜੇ ਖਰਚੇ ਖਦਾਇ। ਦੇਵੇ ਦਿਲਾਵੇ ਰਜਾਵੇ ਖਦਾਇ। ਹੋਤਾ ਨਰਾਖੇ ਅਕੇਲ ਲਖਾਇ।
 ਤਹਿਤੀ ਏ ਦਿਲਾਨੀ ਵਹੀ ਫਿਸਤਿ ਜਾਇ। ਕੀ ਸੇਤ ਵਸਨ ਕੀ ਜੋਗਾ ਮਨਾ। ਨਰ ਹੋ
 ਗਇਨਾ ਨਰ ਹੋਗਾ ਵੀ ਵਾਨਾ। ਹਾਥੀ ਵਾਘੇ ਕੇ ਲਸ ਕਰੇ ਹਸਾਗਾ ਹੋਵਹਿ ਗਰਕ
 ਪਲ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਗੀ ਬਾਗ। ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਦਿਵਾਨ ਕਹਿ ਮੁਲਖ ਮੇਰਾ। ਅਈ ਮਉਤ
 ਸਿਰ ਪਰਨ ਤੇਰਾ ਨੇਮੇਰਾ। ਕਿਤੀ ਚਲੀਵੇ ਖਿਵਾਜਾ ਵਧਾਇ। ਚਹੇਗਾ ਵਹੀ ਏਕ ਸਾ

ਚਖਦਾਇ॥ ਆਇਆਇਕੇਲਾਇਕੇਲਾਚਲਾਇਆ॥ ਚਲੇਤੇਵਖਤਕੋਈਕਾਮਨਾ
 ਇਆ॥ ਲੇਖਾਮੰਗੀਚੈਕਿਆਦੀਜੈਜਬਾਤਿਬਹੁਪੁਕਰੇਜਾਪਾਵੈਅਜਾਬਾਖ
 ਲਕਪਰਕੀਆਜੋਰਦਮਕਾਕਮਾਇਆ॥ ਪਾਇਆਹੰਢਾਇਆਅਜਾਈਗਦਾਇ
 ਆ॥ ਆਖਰਪਛੇਤਾਨਾਕਰੇਹਾਇਹਾਇ॥ ਵਰਗਾਹਿਗਾਇਆਬਹੁਪਾਵੈਸਜਾਇ
 ਲਾਣਤਵੇਤੇਧੂਧੈ॥ ਚੰਡਮਾਈ॥ ਵਗੇਬਜੀਕਰਿਕੋਦੁਨੀਆਲੁਦਖਾਈ॥ ਪੀਏ
 ਪਿਆਲੇਵਖਾਤੇਕੁਝਾਝਾ॥ ਦੇਖੋਰੇਕਾਰੁਜੋਤੇਖਰਾਝਾ॥ ਜਿਸੀਕਾਤੂੰਬੰਦਾਤਿਸੀਕ
 ਜਵਾਰਿਆ॥ ਦੁਨੀਆਕੇਲਾਲਚਤੇਸਾਹਿਬ॥ ਵਜਾਰਿਆ॥ ਨਕੀਤੀਆਇਬਾਦਤਨ
 ਖਿਆਈਆਨਾ॥ ਕੀਤੀਹਕੁਮਤਪੁਕਰੇਜਹਾਨਾ॥ ਅੰਤਰਮਹਲਾਂਦੇਬੈਠੇਤੂੰਜਾਇ॥
 ਹਰਮਾਂਸੇਖੇਲੇਖਸਿਬੋਈਹਵਾਇ॥ ਨਪੁਛੇਨਬੁਝੈਕਿਬਹਿਰਕਿਆਹੋਇ॥ ਹਿਰਾ
 ਮੀਗਰੀਬਾਂਕੋਮਾਰੇਬਿਗੋਇ॥ ਵਸਦੀਓਜਾਤੈਤਾਫਿਰਨਵਸਾਵੈ॥ ਕੁਕਹਿਪੁਕ
 ਰਹਿਨਕੋਦਾਦਪਾਵਹਿ॥ ਕਰੋਈਲਖੋਕੀਕਰੇਬੇਸੁਮਾਗਾ॥ ਕਈਕ੍ਰਿਸਦਬਪੜੇ
 ਮਰੀਵਹਿਹਜਾਗਾ॥ ਹਾਕਮਕਹਾਵੈਅਵਲਤਨਹੋਇ॥ ਦੁਨੀਆਕਾਦਿਵਾਨਾਫਿਰੇ
 ਮਸਤਲੇਇ॥ ਲੁਟੇਮੁਲਖਸਾਰਾਪਹਿਰੇਖਰਚਿਖਾਇ॥ ਦੇਸਕਕੀਆਤੁਸਮਾਰੇ
 ਜਲਾਇ॥ ਨਕੀਚੈਹਿਰਸਵੇਖਦੁਨੀਆਦਿਵਾਨੇ॥ ਹਮੇਸਾਨਰਹਿਰੀਤੂੰਮੈਸੀਨਜ
 ਨੈ॥ ਓਠਾਇਸਫਾਤਿਸਲਾਗੇਨਵਗਾਤਬਕਿਸਕੀਹੈਦੁਨੀਆਕਿਸਕੇਪਾਰਬਾ
 ਗਾ॥ ਨਕੀਜੈਹਿਰਸਬਹੁਦੁਨੀਆਕੇਯਾਗਾ॥ ਚੰਦਰੋਜਚਲਕਾਪਕੜਕਰਾਰਾ॥ ਸ
 ਮਿਦਾਨਹੋਵਹਿਕਛੁਨੈਕੀਕਮਾਇ॥ ਲਾਨਤਦਾਜਾਮਾਤੁਪਹਿਰਿਆਨਜਾਇ॥ ਗਫਲਤਕ
 ਸਹੁਗੇਤਖਵਹੁਗੇਮਥਾ॥ ਥੋਟੀਵਾਬੋਟਾਕੋਲਹੋਗਾਨਜਾਗਾ॥ ਤੇਬਹੁਕਰਹਬਹੁਕੀ
 ਜੈਨਜੋਗਾਦੇਜਕਕੀਆਤਜਲਾਵੈਗੀਗੋਗਾ॥ ਮਸਾਇਕਪੈਕੋਬਰਕੇਤੇਸਾਰਖਨਾ॥
 ਨਦੀਸਹਿਜਿਮੀਪਕਤਿਨਹੁਕੇਨੀਸਾ॥ ਓਠਤੇਕਬੂਤਰਜਨਵਰਕੀਛਾਉ॥ ਕੇਤੇਖਕਤੁ
 ਏਨਪੁਛੇਕੋਨਉ॥ ਚਾਲੀਗੰਜਜੇਕੈਨਰਖਿਉਈਆਨਾ॥ ਆਖਰਦਖਤਕਾਰੁਹਾਆਖ
 ਰੇਸਾਨਾ॥ ਨਦਾਨੀਇਹਦੁਨੀਆਵਟਲੀਮੁਕਾਮਾ॥ ਤੁਖਦਚਸਮਬੀਨੀਇਹੁਲਤਸ
 ਹਨਾ॥ ਹਰਵਕਤਿਬੰਦੇਤੂੰਖਿਸਮਾਤਿਸੰਭੁਗਾ॥ ਮਸਤੀਵਾਰਾਨਤਸੇਬਾਜੀਨਹਰ
 ਤਿਬਹੁਨਕੀਤਿਆ॥ ਕਰਦਿਆਗਨਾਹਿ॥ ਨਨਕਦਿਸਾਅਲਮਕੋਤੇਰੀਪਨਾਹ॥
 ੨॥ ॥ ਜਾਸੀਬਾਬੇਨਾਨਕੁ॥ ਨਜੀਹਤਨਾਮਖਰਖਦਾਇਆ॥ ਜਿਸਾਖ
 ਨਹਮੀਵਕਾਰੁਹੋਰਾਨਹੋਇਗੋਆ॥ ਅਤੇਮੋਮਦਿਲਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਕੀਹਦਿਲ
 ਗਾਜੇਜੀਅਸਤਿ॥ ਅਜੀਮਦੁਨੀਆਵਿਚਗਰਕਹਾ॥ ਅਸਾਕਾਇਆਹੁਲਹੋਇਗਾ

ਦਰਗਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਵਿਚੁ ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਬਹੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ਅਸੀਸਾ ਖੁਦਾਇ
ਅਮਲੁ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਅਸੀਗਫਲਤ ਵਿਚੁ ਸੁਤੇ ਪਏ ਸੇ ਅਜਾਨੁ ਖੁਦਾ ਮਾਲੁ ਮੁਨਾਬਾ
ਪਰ ਸੀਬਾ ਬਜੀ ਤੇ ਰਾਮ ਸਲਾ ਦੁਦਕਾ ਅਸੀਬਾ ਤੁਰੇ ਹਾਂਸੀ ॥ ਜਿਅਸਾ ਭੇਬਾ ਬਕਿ
ਆਵੇਵੇਗਾ ॥ ਤਾਫੇਰ ਸੀਬਾ ਬਾਝੇ ਨਿਅੰਤੁ ਹਮੀਦਕਾਰੁ ਗਲੀਤਾਨੇ ਹੁਨਹੀਉ
ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਭੀਰੀ ਬਦਨਹੀ ॥ ਜਿਚਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦ ਹੀ ਵਿਚੁ ਮੁਕਯਾਦਿ ਨਹੀਐ ॥ ਤਿਚਰੁ
ਫੁਟਣਾ ਮੁਸਕਲਹੀ ਅਤੇ ਖਲਕ ਕੀ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀ ॥ ਅਵਦੀ ਖਲਕ ਪਿਆਲੇ ਨਿਵਲੇ
ਯਾਰਹੀ ॥ ਜਿਚਰੁ ਖਾਵੈ ਤਿਚਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਜੇਨ ਖਾਵੈ ਤਦੁ ਸਮਨੁ ॥ ਐਸਾ ਰਵੈ ਖਲਕ ਕਾ
ਹੈ ਕੀ ਅਪਣੇ ਕੀ ਪਰਾਏ ਸਭੁ ਸੁਖ ਦੇ ਯਾਰਹੀ ॥ ਨਾਵੁ ਖਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਦੀਨਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦੋਸ
ਤੀ ਇਤਕਰਕੀ ਮਨਹੀ ॥ ਅਵਦੀ ॥ ਸੰਸਾਰ ਨਲਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਭੁਲੀਹੀ ॥ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ
ਨਹੀਦਕਾਰੁ ਕਹੀਆ ਜੀਆਦਮੀ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਹੋਇਆ ਵਦੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨਲਵੇਸ
ਤੀ ਬਿਕਰ ਕਰੀਏਸੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੀਬਾ ਤੇ ਸਬਦ ਰਾਗ ਰਿਲੀਗ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ॥

<p>॥ ਰਾਗ ਰਿਲੀਗ ॥ ॥ ਦੋਸਤੀ ਯਾਰੇ ਦੋਸਤੀ ਦੋਸਤੀ ਸਿਰਪਰ ਸਾਏ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੇ ਸਾਹੁਕਾ ਚਲੇ ਖਸਮ ਕੇ ਭਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾ ਪਰਿਜਾਣੀਐ ॥ ਜਾਗਰੇ ਮਾਏ ਲਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਕਢੇ ਖਸ ਮਿਸਿਉ ਸਰਮੁ ਸਭੁ ਚਕਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾ ਪਰਿਜਾਣੀਐ ॥ ਚਰਨ ਪਖਾਲੇ ॥ ਹੋਇ ਨਿਅੰਤੁ ਪਵੈ ਵਲ ਪਵੈ ਖਸਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ਜੇਰ ਨਲਗੇ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀ ਮੁਲ ਬਿਕਾਵੈ ॥ ਦਗੇ ਸਿਉ ਲਾਲ ਰੀਏ ॥ ਜੇਲਖ ਜਤਨ ਕਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਭੁਠ ਪਈ ਦੋਸਤੀ ਕਲੀ ਦੀਗਈ ॥ ਚੋਖੀ ਆਹੁ ॥ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਸੇਈ ਦੋਸਤੀ ਸੇਤੋ ਨਿਬਾਹੁ ॥ ੪ ॥</p>	<p>॥ ਦੋਸਤੀ ਯਾਰੇ ਦੋਸਤੀ ਦੋਸਤੀ ਸਿਰਪਰ ਸਾਏ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੇ ਸਾਹੁਕਾ ਚਲੇ ਖਸਮ ਕੇ ਭਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾ ਪਰਿਜਾਣੀਐ ॥ ਜਾਗਰੇ ਮਾਏ ਲਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਕਢੇ ਖਸ ਮਿਸਿਉ ਸਰਮੁ ਸਭੁ ਚਕਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾ ਪਰਿਜਾਣੀਐ ॥ ਚਰਨ ਪਖਾਲੇ ॥ ਹੋਇ ਨਿਅੰਤੁ ਪਵੈ ਵਲ ਪਵੈ ਖਸਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ਜੇਰ ਨਲਗੇ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀ ਮੁਲ ਬਿਕਾਵੈ ॥ ਦਗੇ ਸਿਉ ਲਾਲ ਰੀਏ ॥ ਜੇਲਖ ਜਤਨ ਕਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਭੁਠ ਪਈ ਦੋਸਤੀ ਕਲੀ ਦੀਗਈ ॥ ਚੋਖੀ ਆਹੁ ॥ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਸੇਈ ਦੋਸਤੀ ਸੇਤੋ ਨਿਬਾਹੁ ॥ ੪ ॥</p>
--	--

॥ ਜਾਂਦਿ ਤਨੁ ਸਬਦਿ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹੀਆ ॥ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਦਮ ਉਤੇ ਚੁਹਿਪ
ਇਆ ॥ ਮੁਖਾ ਮੁਖੁ ਸਗਾਜੇ ਜੀਐ ॥ ਅਪਹੁਕਮ ਕਰੇ ਸੇਈ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਾ ਸੀ
ਬਾਬਾ ॥ ਤਿਤਨੁ ਸੇਈ ਬਾਨਹੀ ਤੇ ਰੇਬੀ ਦੀ ਖਨੇ ਵਿਚੁ ਸੇਤੋ ਸਭੇ ਭਰੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਹੁ
ਨਹੀ ॥ ਖਲਕ ਕੀ ॥ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾ ਉਤੇ ਜੇਰੁ ਸੁਲਮਨਾ ਕਰਿ ॥ ਤੁਧੁ ਪਨੁ ਖਦਾਇ
ਕਹੀਏ ॥ ਅਸੀਸਾ ॥ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦਕਾਰੁ ॥ ਅਖਿਆ ਖੁਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿਤਨੇ
ਦੀਦਨ ਸੇਤੋ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਮਹਿਸਾਬਿ ਖਲਕ ਸੇਤੋ ਨਹੀ ॥ ਗਰੀਬ
ਉਤੇ ਜੇਰੁ ਸੁਲਮਨ ਹੋਵੈ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦਕਾਰੁ ਲਗਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ ॥

ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਖਰਾਇਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ਖਾਧਾਇਵੇਰਾਹ ਉਤੇ ਖਾਸੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਲੰਗਰ ਬਣਾ
 ਵਿਦਿਤੇ ਹਰਿਸੁਖਿਆਵਿਚਿ ਜਗਤ ਕਰੁਮਾਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਥੀ ਸਿਫ ਜਗ ਅੰਦਰ ਮੇ
 ਮਨ ਚੈ ਨਿਵਰਤਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬਾਏ ਸੀ ਕਾਸਵ ਕਾਤ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਖਦ ਲਗਯੋ ਜੈ
 ਹੁਦ ਮਾਸਿਤਨੁਗਏ ॥ ਨਤ ਲਈ ਉਮੇਦ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤਾਫੇਰ ਸੀ ਬਾਏ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਖਦ
 ਇਹ ਲ ਲਗੇ ਹਿਨਾ ਅਤੇ ਖਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਗੇ ਹੋਨ ਕਰਨੀ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਸਭ ਕੰਮ ਖਦ
 ਦਾਇਰਾ ਸਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਖਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਉਸ ਪਰ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕ
 ਰੁਕ ਹੀ ਅਜੇ ਜੀਤੁ ਸਾਦੀ ਮਿਹਰ ਤੇ ਖਦਾਇ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਏ ਸੀ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਸੁ
 ਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਤੁਹਿ ਤੇ ਖਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਜਾ ਦੀ ਭੀ ਮੇਹਰ ਹੋਨ ਹੀ
 ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਕਥੂ ਵਡੇ ਵਕੂ ਤੁਭੀ ਹਿਲਾ ਕਹੋਇ ਜਾਵਾ ॥ ਪਰ ਤੁਹਿ ਤਰਤ ਚੇਤਿ ਮਤੇ ਖਦਾਇ ਵ
 ਲਾ ਆਇ ਉ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਤਾਨ ਕਹਿ ਆਸੀ ਅਪਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਫੇਰ ਕਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾ
 ਏ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀ ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਹਨਿ ਕਉ ਆਇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਦੀਨੇ ਗੁਜਰਨ
 ਕਫੇਗੇ ॥ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮਦੀਨੇ ਆਇਆ ਤਬ ਲਗੇ ਰਹਿਨ ਮਦੀਨੇ ਮਹਿਤਾਂ ਕਿਤੀ
 ਕਮੁ ਵਤ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਮਕੇਵੇ ਹਜੀ ਅਤੇ ਰੁਬਨ ਦੀਨ ਕਾਸੀ ਮਕੇਵੇ ਔਰ ਜਹਾਤ ਕ ਪੀਰ ਜ
 ਦੇ ਹੋ ਸਨਿ ਅਰ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਤੇ ਆਵਿਲੇ ਬਰ ਸਭਿ ਮਦੀਨੇ ਕਉ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਚਰੇ ਇਮ
 ਮ ਮਦੀਨੇ ਕੇ ਜਾਇ ਕਰ ਹਾਜੀ ਆਕੋਲੇ ਆਇ ਜਾ ਮਦੀਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਦੇਖਿ ਨਤਾਕਿ ਆ
 ਦੇਖਨੇ ਜੇ ਦਰਵੇਸ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਲੀਦਾਰਿ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਧੀ ਆ ਪਾਈ ॥ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ
 ਰਬਾਬੀ ਬੈਠਾ ਸਬ ਵਿਗਾਵਦਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਮਦੀਨੇ ਕੇ ਹਾਜੀ ਆ ਪਾਸੇ
 ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏਹ ਦਰਵੇਸ ਈਹ ਕੁਦਕਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਉਨਹੁਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀਘ
 ਦੀ ਮਦਤਿ ਕਾਈਹਾ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮੁਕਬਲਾ ਸਭ ਨਹਾਜੀ ਆਕੋਲੇ ਇਮ
 ਸੀ ਬਾਏ ਨਨਕ ਨਾਲ ਤੋ ਅਖਣ ਲਗੇ ਆਪ ਜਿਦਿ ਚਿ ਕਹੇ ਇਹ ਫਕੀਰ ਬਡਾ
 ਆਲੀ ਆ ਹੈ ਅਰ ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤ ਰਖਿਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹ ਫਕੀਰ ਕਾਡੇ ਸਹ ਬਵਿਚਿ
 ਆਵੇ ਤਬ ਅਸਡੇ ਸਹ ਬਕਾ ਬਡਾ ਮਰਾਤ ਬਹੋਵੇ ॥ ਇਕ ਵੇਰ ਫੇਰ ਇਸ ਫਕੀਰ
 ਨਾਲ ਮੁਬਾਹਸਾ ਕਰੀਏ ॥ ਖਦਾਇ ਆਪੁ ਰਮਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸੀ ਕਰਹ ਵਿਚੁ ਕਾਫ
 ਰੂਨੁ ਜੇਰਾ ਵਰੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਆਦੀ ਆ ॥ ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ ਆਬਨੁ ॥ ਤੁ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ
 ਆਖਿਆ ਜੋ ਏਹ ਕਰਨ ਦੀਨ ਏਹੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀ ਜੋ ਇਹੁ ਤੁਹਿ ਤੁਹਿ ਬਾਏ ਗਾਸ
 ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਇਸਨੂੰ ਪਕੜਕੇ ਆਪਣੇ ਮਜਹਬ ਵਿਚਿ ਲਿਖਿ ਆਵਹੁਗਾਇਹੁ ਬਾਏ ਫੇਰੇ ਸ
 ਤੇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੋ ਹਥਾਵਿਚੋ ਗਾਇ ਬਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਉਸ ਵਕਫ਼ ਜਾਦੀ ਮੇਕੀ ਕੀਏ ਏਹੁ ਫਕੀ

ਰਪਰੀਕਰਾਮਾਤਰਖਤਾਹੈ ਨਜਦੀਐ। ਸਿਉ ਮਕੇਦਾ ਰੁਖ ਫੇਰਦਿਤਾਹੈ ਸੁ ਅਤੇ ਕਸਬ
 ਰੇਕੇ ਮਦੀਨੇ ਕਚਿ ਸਮੇਤ ਕੁਮਕਹ ਕੁਕਰੇ ਫੇਰੇ ਤੁਜੀ ਕਿਸਕੀ ਪਨਾਹੁ ਚੁਛੁਕੇ ਤਮ
 ਮਾਲਮ ਫਨਾਹੀ ਹੋਜਵੇਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਸ ਸਮਾਨੇ ਦਾ ਵਲੀ ਪੇਵੇ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
 ਨਕੇ ਵਿਚ ਇਕ ਵਰ ਦਿਨ ਮੁਬਾਹਸਾ ਹੁੰਦਾ ਰਿਆਹੀ ਇਸ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਕਿਫੁ ਤੁਸਾ
 ਪਾਸ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਸਾਫਤ ਦਿਨ ਸਭੇ ਹਾਜੀ ਘੇਰਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਨਾਲੀ
 ਰਿਆ ਬਰਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਰੋਜੇ ਨਾਲੀ ਹੋਸੁ ਨਾਕਿਫੁ ਖਾਧਾ ਹੋਨ ਹਾਜਤ ਹੈ
 ਤਜਾਰਤ ਦੀ ਓਥੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਿਤਿਆ ਹੁਣ ਜੇਤੁਸੀ ਚਾਹੇ ਜੇਜੇਰ ਜਰਬ ਥਰੇ
 ਨਾਨਕ ਵਰਵੇ ਸਨੁ ਸਿਤੀਏ ਸਿਏਹੁ ਬਿਜਾਇ ਕਲਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਵਿਚੋ ਨਕਸਨ ਸਾਰੇ
 ਮਾਂ ਅਲਮਾਂ ਕਾਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸਰਾ ਖਦਾਇ ਨੇ ਜੋਰ ਨਹੀ ਫਰਮਾਇਆ ਜੋ ਹੋਵੁ ਪਰ ਜੋਰੇ
 ਕਰੀਏ। ਚਲੇ

ਚਾਰ ਇਮਾਮ
 ਹੁਇਆ ਪਾਸ
 ਰੋਹੇ ਨੀ। ਸਭੇ ਮਿ
 ਰੋਕ ਕੋਰੇ ਹਜਮ
 ਹੋਵਿਤ ਸਿਤੀਏ
 ਹਿਨ ਦਿਨ ਏਹੁਦ
 ਤਾਏਹੁ ਅਸਫੇ
 ਨੁਮਾਲੁ ਮਕਰ
 ਕਤਾ ਬਰੋਇ।
 ਲੋਹੇ ਕਰ ਬਗੜੇ

ਸਭੇ ਮਿਲਕਰ
 ਪਾਸ ਜੇਹ ਕੇਰ
 ਮੁਸਲੇ ਪਰਥੇ
 ਲਕਰ ਈਏ
 ਦੀਨੇ ਕੀਮਾਸੀ
 ਨਹ ਜੋਇਗੇ
 ਕੇਸਭੀਆ ਦੇਰ
 ਇਮਾਮ ਚਿਸ
 ਨਗੇ ਮਸਲੇ
 ਜਹਤ ਕਸਰ
 ਚਿਹਰ ਵੇਸਹ

ਬਿਆ ਵਰਦਾਨ ਹੀ। ਅਰਹ ਜਦੋ ਰੋਜ ਸਭੁ ਅਮਖਾ ਸਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਪਤਿਸਾਹੁ ਉਮਰ
 ਚਿਸਭਾ ਆਵੇਗੇ। ਅਰ ਇਕ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਨਕ ਵਰਵੇ ਸਨਲ ਫੇਰ ਕਰੇਗੇ। ਅਦਹ ਜਕ
 ਦਿਨ ਆਇਆ ਤਾ ਸਭੁ ਹਜਕ ਚਿਸਾਇ ਮਕਰੀ ਹੋਈ। ਤਬ ਹਾਜੀਆਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਬਾ
 ਬੇਦਾਫੇਰ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੋਇਆ। ਸਮਾਲ ਚਾਕੁਇ ਮਾਮ ਚੁਰੇ। ਆਖੇ ਇਮਾਮ
 ਕਮਾਲ ਦੀ ਨਲੇ ਸੇਦਸਾ ਲਾਗਾ ਚਿਸਲਾ ਲਮ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਚੋਰੇ ਕੁਨ ਕਮਲਾ।
 ਪਛਦੇਹ ਚਰਨ ਸੀਹਤਾ ਤਿਸਦਾ ਫੇਰੁ ਬਿਆਨਾ ਬੇਦੇ ਅਦਮ ਸਫੀਦੇ ਹਿੰਦੁ ਮਸਲ
 ਮਾਨਾ। ਏਹਾਂ ਅੰਦਰ ਸਕਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਸਚ ਕਉਣਾ। ਏਹੁ ਹਥੀ ਕਤ ਜੋਹ ਲਕਰੇ ਅਸੀ ਹੋਵ

ਹਿਖਾਂਦਮਤਉਨਾਦੁਜਾਪਛੇਜਮਾਲਦੀਕਹੁਤੀਨਕਸਾਹ॥ਹਜਰਤਆਦਮਤੇ
 ਬੀਏਸਾਬਤਦੇਵੈਰਾਹ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇ॥ਕੁਫਰਤੇਇਸਲਾਮ॥ਦੇਵੈਹੁਕਮੁ
 ਜਹਾਨਵਿਚਿਦੇਵੈਜਾਨਇਲਾਮ॥ਅਗੈਪੈਕਬਰਖਲਕਵਿਚਅਗੈਹੈਅਉਤਾਗਾਤੀਜ
 ਕੇਹਕਾਮਜਦਹੈਤਿਸਕਕਹੁਬੀਰਾਗਾਜੇਆਖੈਹਿਤੀਜਾਪਾਕਹੈਪਾਕਹੈਪਰਵਰਦਗ
 ਗਾ॥ਆਦਮਸੁਦਤਹੈਇਹੋਹੈਨਕਰੇਕੁਰਾਗਾ॥ਪਛੇਜਮਾਨੇਜੋਬੀਏਕਫਰਾਦੇਅਵਤ
 ਗਾ॥ਹੁਣਬੀਏਹਿੰਦੁਮਨੁਖਜਤੁਅਮਲਮਹੀਮਦਯਾਗਾ॥ਜੇਤੇਕੀਆਥਿਆਨਤੁਹਿ
 ਅਸਾਬੀਅਗੈਆਇ॥ਜਾਦੁਕਰਕੇਹਿੰਦੁਆਦਿਤੇਹੀਮਕਾਫਰਾਇ॥ਸਰਤਾਹਿੰਦੁਤ
 ਰਕਵੀਆਂਟਿਰਨਚਿਰਿਕੋਫਥਿਆਨਾ॥ਤੈਕੀਤੇਜੋਮਨਸੁਖਦੁਇਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ
 ॥ਹਿੰਦੁਰਹਿਨਨਪਾਸਨੀਜੋਰਦੇਰਸਲਖਦਾਇ॥ਹੁਣਨਉਬਤਮੁਸਲਮਾਨਦੀਆਇ
 ਅਸੀਪਛੇਹਾਂਤਕਰਾਰਕਰਕਰਹੁਤਸਲੀਏਹੁਅਸੀਭੀਛਰਦੇਨਹਿਤੁਹਿਬਿਨਸ
 ਚੇਸੁਣੇਸਨੇਹਾ॥ਫੀਜਾਪਛੇਹਾਉਸਦੀਕਰਿਕੇਬਹੁਤਕਰਾਗਾ॥ਅਗੈਰਸਲਖਦਾਇਹੈ
 ਅਗੈਚਾਫੇਯਾਗਾ॥ਤੁਹਿਕੁਝਜਤਾਹੈਰਹੈਉਹਭੀਦੇਹੁਬੀਚਾਗਾ॥ਅਗੈਹੈਦੁਜਹਾਨਵਿ
 ਚਿਹੁਣਾਮਾਇ॥ਮੁਸਲਮਾਨਾਦੁਹਾਵਿਦਹੁਜੋਰਵਿਬੀਆਤਿਸਕਉਕਰੈਸੈਤਾਨਾ॥
 ਦਿਤਭਿਸਤੋਡਾਲਕੋਬੀਆਨਾਮਅਬਲੀਸਲਿਖਿਆਦਿਚਿਕੁਰਾਨਦੇਆਖਿਅ
 ਨਬੀਹਦੀਸਾ॥੩॥ਚਉਥੇਬੋਲੇਕੁਤਬਦੀਦੇਹੁਸਚੁਬੀਚਾਗਾ॥ਸਭੁਨਉਪਰਕ
 ਲਾਮਰਬਿਸਭਮੁਲਾਕਰਹਿਪਕਾਗਾ॥ਕੀਨੀਪਦੇਬਿਲੇਲੁਜਿਸੁਹੈਵੈਗਾਨਾਪਾਕਾ
 ਕਾਵੈਮਹੈਦੈਕਿਆਮਤੀਫੇਰਨਮਿਲੇਤਲਕਾ॥ਪੰਜਨਿਵਜਾਪੰਜਦਖਤੋਰੇਜੇਤੀ
 ਹਪਛਨਾ॥ਚਾਗਾਇਮਾਮਚਾਰਮਜਹਬਜਾਨਹਿਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਤੁਹਿਕਿਉਸਭੋਰਦ
 ਕੀਏਕੀਕਰਕੇਤਤਬੀਗਾ॥ਇਨਾਦੀਕਰਤਾਸਲਵੀਨਹੀਦੇਵੈਨੀਤਾਜੀਗਾ॥ਬਿ
 ਨਕੀਤੇਤੋਸਲਕੀਛੁਟੇਕਿਸੇਨਜਾਇ॥ਪੰਜਦੀਕਉਛਕਿਤਾਬੈਅਸਭੀਪਾਇਸਾ
 ਝਾਇ॥ਚਾਰਇਮਾਮਚਾਰਮਜਹਬਚਾਰੇਖਾਇਮਾਮਾ॥ਅਵਲਕਰਹੁਤਸਲ
 ਵੀਪਿਛੋਕਰਹੁਕਲਾਮ॥੪॥੧॥ ਜਬਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰਾ॥ ॥ਆਖੈ
 ਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣਹੋਚਾਗਾਇਮਾਮਾ॥ਸੈਰਕਮਾਲਜਮਾਲਦੀਕਤਬਦੀਗ
 ਚਿਸਲੁਜਾਨਾ॥ਅਵਲੁਇਕਖਦਾਇਸੀਦੁਸੀਕੁਦਗਤੀਕੀਨੀਤੀਸਿਫਕਰਿਖਦ
 ਉਦਿਸਚਿਪਰਿਜਿਨਾਯਕੀਨਾ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਕੋਹਭੀਵਿਚਿਕਤਾਰ
 ॥ਦੁਹਾਦਾਵਾਪਕਰਿਆਮਰਦੇਸ਼ਗਛਗਵਾਗਾ॥ਠਹਕਰੁਚੁਲਾਬਾਸਿਓਆਤਸਪੇਦ
 ਹੋਇ॥ਆਤਸਗਾਜਾਸੈਤਾਨਹੈਜਲਿਬਲਿਮਰਦੇਵੈਇ॥ਲਿਖਿਆਕਿਸਕਿਤਬ

ਵਿਚ ਦਾਵਾ ਰਾਮ ਰਸੁਲਾ ਸਿਧਾਰ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚ ਸਿਧਾਰੀ ਸਮਮਲਾ ਇਕੁ
 ਦਾਇਕੁ ਰਤ ਦਸਰੀ ਮਿਲਿ ਪਿਯੋਹੈ ਵੇਆਇ। ਪਿਯੋਹੈ ਹਥੀ ਕਿਹੋਇ ਪਿਯੋਹੈ ਸਰਬ
 ਤਾਇ। ਦੁਹਥੀ ਉਪਜੀਅੰ ਦਾਨਸੀ ਹੋਇ ਚਾਰਕਤੇ ਬਾ। ਚਾਰੇਕਉਲਖ ਦਾਇਰੇ ਚਉ
 ਇਕੋ ਭੇਦਾ। ਹੁਜ ਤਿਹਾ ਮੈਤਾਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ ਕ ਬੁਲਾ ਸਿਦਰਗਾ ਹੋਇ ਨਲਹ ਨਿਭ
 ਰੇਨ ਜਫਾਇ ਹੁਲਾਸ ਦਵਛੁਰਹੁ ਇਮਾਮ ਜੀਆ ਪਾਤਾ ਮਦੀ। ਦਾਇਆ ਨੇਕੇ ਮੁ
 ਲਨਾ ਮਾਵਈ ਦੇਸ ਕੇ ਸੰਧੀ ਤਾਇ। ਦੁਹਥੀ ਸਿਰੀ ਇਕ ਰਥਿ ਤੋਰਨਿ ਦੁਜਾ ਜਾਨੀ।
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਇਰੁ ਰਤਿ ਜਾਨੀ ਸੇਤਾਨਾ। ਤੀਜਾ ਮਸਹਬ ਪਾਕ ਹੈ ਸੇਵਾ ਕਰੇਨ ਮੁ
 ਲਾ। ਲਿਖਿ ਮਾਵੇ ਚਾਕਿਤਾ ਬਵੇ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਰਚੁਲਾ। ਗੁਸਾ ਕਰਕੇ ਜਲਿ ਮਰਨ
 ਦੁਨੀਵ ਲੇਵੇ ਕਾਰਾ। ਦੁਹਾਮ ਜਬਾ ਤੇਗਾਏ ਛੁਰੇਨ ਮੁਰਸ ਦਹਾਮਿ॥ ੨॥ ॥ ਸੁਆਲਾ
 ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਰੂਰਾ॥ ॥ ਅਖੇਨ ਨਨਕ ਸਾਹ ਸਚੁ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਇਮਾ ਮੁ। ਰਾਸਤੁ ਸ
 ਤਾਵਨੀ ਪਰ ਕਰਹੁ ਅਦਾਲਤ ਬਿਆਨਾ ਕਲੀ ਮੁਫਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਪਤਿ
 ਸਾਹ। ਹੁਕਮ ਰੁਸਾ ਤਾਵਨੀ ਪਰ ਆਪਨੇ ਚਲਾਏ ਰਾਹ। ਅਵਲ ਚਾਰਇਮਾ ਮਸਨਹ
 ਬਾਲਿਕਾ ਬਲਿ ਜਾਨਾ। ਈਰਜ ਤੁਰਜ ਚਾਰ ਭਾਈ ਆਚੇਰੇ ਪਾਕਾਇਮਾ ਮਾਪਿਛੇ ਹੋਰੇ ਜੇ
 ਅਪੇ ਕੰਬਰ ਗਿਲਤੀ ਗਫੀਨ ਜਾਇ। ਇਕੋ ਪੇਕ ਬਰਚਾਰ ਬਰ ਸਨਿ ਸੁਰਹੀ ਚਲਦੀ
 ਮਾਇ। ਅਵਲ ਦੇ ਕੰਬਰ ਖੁਦਾਇ ਸੀਨੇ ਲਿਚੇ ਰੇਯਾਗ। ਬਾਵੀਆ ਬੀਆਤ ਸੀਖ
 ਕੀਚਾਰ ਬਚਾਰਾ। ਫਿਰ ਸਾਜਿਉ ਸਾਮਾਦ ਮਸਫੀਨੁ ਹੋਆ ਪਸੀਦਾ ਪੁ। ਨਚਿਹ ਜੀ
 ਮਿਆ ਕਿਸੇ ਜਾਇ ਆਨੇ ਕੋਈ ਮਾਇਨ ਬਾਪ। ਹੁਕਮ ਪੇਕ ਬਰਿ ਮੁਸਤਫਾ ਤਿਸ ਦੇ ਚ
 ਰੇਯਾਗ। ਚਿਮਾਖਤਾ ਬਾਅਬ ਕਉ ਸਮਾਨ ਮਲੀ ਬੀਚਾਰ। ਚਾਰੇਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਚਾਰ ਮੁ
 ਜਲੇ ਕੀਨਾ। ਪੰਜਵਾਨ ਬੀਰ ਸੁਲਹੈ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਸਾਬਤ ਦੀਨਾ। ਇਨਾ ਪਿਛੇ ਇਮਾਮ ਚ
 ਰਾਮਾਜ ਮੁਸਾਫੀ ਜਾਨੀ ਮਾਯਕਾ ਅਹਿਮਾਦੀਆ ਅਨਿਸਾਬਤ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਚਾਰ ਇ
 ਮਾਮੁ ਮੁਸਲਮੀ ਕਦੀਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹੀ। ਸੇਇਨੇ ਭੁਰਮਾਇਆ ਕੋਹੇ ਭੁਮਕਉਣ ਚਲਾਏ
 ਹੀ। ਕੀਤੀਆ ਕਉਣ ਅਵਲਤਾ ਸਚੁ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਹੀ। ਜਿਥੇ ਮਿਅੰ ਚਾਰ ਕਿਤਾ ਬਕਿਉ ਸ
 ਭਖੇ ਲਿਸਚਾ ਵਹੁਤੇ ਹੀ॥ ੩॥ ॥ ਜਬਾ ਬਾਉਸਦੀ ਇਮਾਮ ਸੁਰਾ॥ ॥ ਅਖੇਇ
 ਮਾਮਗਉਸਦੀ ਪੜਾਅਹਿ ਮਦਦੀ ਕਿਤਾ ਬਾ। ਕਰੇਗਾ ਨਹੀ ਕਬੀਰੇ ਜਤਿ ਸੇਨੇਵੇ ਮਸਾ
 ਬਾ ਜਿਹਾ ਨਤ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ। ਹਨਤ ਕਰੇ ਰਸੁਲਾਵੇ ਰਿਹੀ। ਈਮਾਨ ਤੇ ਮਨਿ ਰੂਹ
 ਨਮ ਸੁਲਾਵੁ ਜਾ ਕਬੀਰ ਗੁਦਾਹਿ ਹੋਗ ਬਸਦੀ ਸਦਤ ਦਿਬੀਗ। ਪੀਛੇ ਰਸਕੀ ਮਉਸੇ
 ਕਰੇਗਾ ਹੀ ਅਸੀਗ। ਤਿਨ ਸਬੀਹ ਕਰੇ ਕੋਮਾਰੀ ਅੰਕ ਬੀਅਗਾ ਨਿਜਲਾਏ ਪੁਹੀ ਮੇਜ

ਸਹਿਰਵਿਚਿਟੰਗੀਰਸਾਪਾਇ॥ ਫਿਰਿ ਸੁਟੀਐਜਾਇਜਿਸਕੁਵਿਚਕਉਦੇਕੁਕਰਖਪਇ
ਕਰੇਕਬੀਰਗੁਣਹਿਜੋਤਿਸਦੀਜੈਏਹੁਸਜਾਇ॥ ਇਹਕਬੀਰਗੁਣਹਿਹੋਨਿਕਿਵੈਨਬਰ
ਦਹੋਇਕਾਫੁਰਹੋਇਭੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਹੋਵਿਰੋਕੋਇ॥ ੪ ॥ ਜਬਾਬਇਮਾਮਦੁ
ਜਾਬਰਾ॥ ਘਾਟਹੋਨਨਕਸਾਹਸਬਾਅਖੇਬੁਝਬਲਦੀਨਾਅਦਮਸਹਿਮਾਅਜ
ਥਹੋਹੋਵੇਦਹੁਦੀਨਇਮਾਮਮਲੁਕਅਖਿਆਠੀਖਿਆਵਿਚਿਕਿਤਾਬਾ॥ ਪਹਿਲੇਗਰ
ਦਨਮਰੀਐਸੀਗਸਾਰੀਦੇਇਅਸਾਬਾਬੀਦਬੀਪਿਛੇਕੀਜੀਐਚਹੁਕੁਟੀਦੇਇਟੰਗਾਇ
ਹੋਰਤਜੀਰਨਇਸਨੂਬਿਨਮਰੇਨਜਾਇਗੁਣਹਿ॥ ੫ ॥ ਜਬਾਬਇਮਾਮਤੀਜ
ਜੁਗਾ॥ ਆਖੇਇਮਾਮੁਜਲਾਲਦੀਪਤ੍ਰਜਾਠੀਕਿਤਾਬਾ॥ ਅਦਮਸੁਰਤਿਰਬਾਦੀ
ਇਹਲਾਇਕਨਹੀਅਸਾਬਾਮਾਰਨਸਾਰਨਅਸਾਬੀਹੋਰਹੋਬੰਦਮੁਦਾਮੀਏਹੁ॥ ਪਾਤ੍ਰ
ਦੇਵੇਲੋਣਬਿਨਲਾਵਣਨਲਦੇਇ॥ ਵਿਚੇਮਰੇਬੰਦਚੇਇਹੁਸਭਤੇਵਡਾਅਜਾਬਾ॥
ਇਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਹੋਇਗੁਣਹਾਬੀਪਾਕ॥ ੬ ॥ ਜਬਾਬਇਮਾਮਚਉਥ
ਜੁਗਾ॥ ਇਹੋਇਮਾਮੁਕਮਾਲਦੀਪਹਿਅਸੀਮਦੀਕਿਤਾਬਾ॥ ਜਾਹਿਸੁਆਦਮੁ
ਸਿਰਿਜਿਅਦਿਤੁਜਵਡਾਖਿਤਾਬਾਕੀਤਜੁਅਪਛੇਤੁਲਾਫਿਰਦਿਤੇਸੁਤਖਤਸੁਭਾਨ
ਸਿਜਦਾਕੀਤਮਲਾਇਕਾਇਕਨਿਵਿਆਨਹੀਸੰਤਾਨਾਰਿਨਹੁਦੁਖਤਰਸਾਜਿਕੋਨ
ਲਕੀਤਸਤਿਸੁਜਨਹਿ॥ ਜੋਵੇਜਮੇਚਾਰਤਬਇਕਦੁਜੇਦੀਆਵਿਆਹੀ॥ ਚਿਸਦਜ
ਕਾਓਸਨੂੰਅਵਲਾਬਦਲਾਕੀਨਾਅਬਲਾਅਦਮਇਉਕੀਆਤਿਸਪਰਕਰੇਯਕੀਨ
ਇਕਬੀਦੇਕੀਆਮਸਲਨਮਨਹੁਗਾਧੀਭੈਣਸਕੀਹਰਾਮਹੋਹੋਕਕੀਪਲਲਕਸੂ
ਲਨਮਰੀਐਨਜਾਰੀਐਨਹਿਵੀਜੈਬੰਦੀਮਾਹਿਕਰਕੇਰੇਇਸਿਆਹਤਿਜੁਸਭ
ਮੁਲਕਾਵਿਚਫਿਰਾਹੀ॥ ਦੇਇਸਜਾਇਤਾਜਾਨਿਆਹਦਅਪਣੀਵਿਚੋਨਿਕਲਾ
ਕਰਨਗੁਣਹਿਕਬੀਰਜੋਭਿਨਕੀਚੈਏਹੁਯਵਲਾ॥ ੭ ॥ ਜੁਆਲਫਕੀਕਨੁਲਕ
ਬਾਹੁਜੁਗਾ॥ ਪੁਰੈਨਾਨਕਹਿਦਕੀਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਇਮਾਮੁਅਜਮਿ
ਦਫਰਮਾਇਆਕਰਹਿਨਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਛਡਿਮਾਰਾਹੁਹਿਮਾਨਦਾਪਕਰਿਏ
ਗਹੁਮੈਭਾਨਾ॥ ਅਦਮਸੁਰਤਿਰਬਾਭਨਨਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਅਤਮਮੁਛਿਆਯੋਸਾ
ਬਹੋਜਿਉਚਹੋਮਸੀਤਅਸਾਬਾਜਾਹਿਥੁਦਫਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਿ
ਤਾਬਾ॥ ਚਹੇਮਸੀਤਫਿਰਉਸਭੇਗੁਰਾਇਕਾਇ॥ ਅਦਮਮਾਹਿਮੁਥਉਠੇ
ਸਕੇਨਕੋਇਜਿਵਾਇ॥ ਇਹਅਸਾਬਾਮਸੀਮਹੋਜਿਕੋਨਉਤਰੇਮੁਲਕਾਇਖਿਆ
ਚਿਕਰਨਦੇਕਹਿਆਜਦਾਇਰਸੁਲਾਇਮਾਮਮੁਜਾਮੁਬਾਬਕਿਤਾਬਹੋਰਜੁਕੀਤੀ

ਪਦੇ ਕਿਤਲਗਾਉਦਰੀਪੇਗਈਮੁਲਖਵਿਚਿਲੋਕਥਾਏਸਭੁਭਾਗਾਬਦਨੀਯਤਰ
 ਰਹਾਕਮਾਲੁਟਲੀਤਾਸਭੁਸਹਾਨਾਚਨਾਮੀਵੇਖਾਇਆਜੀਇਉਕਿਆਮਤਪਹੁਚੀਅ
 ਨੀ।ਬੀਆਫਨਹਿਜਹਾਨਵਿਚਸਿਰਪਾਤਿਜਹਾਨਸਾਬਾਖਾਵੇਖੇਤੀਵਡਜੇਤਪਛੇ
 ਕਉਭਜਬਾਬਾਇੰਇਸਾਰੇਆਵਦੇਸਬੇਮੁਲਕਮਾਹਿ।ਬਖਸੀਤੇਬੁਤਤੀਏਅ
 ਚੁਗਵੇਦਨਕਹਾਇ।ਕਾਜੀਮਫਤੀਮੈਉਲਵੀਸਿਰਸਦਰਿਤਿਨਾਸਰਦਾਰਾਉਦੇਖਿ
 ਜਮਤਈਮਦੇਇਲੁਟਿਖਾਵਨਿਨੁਸੰਸਾਗਾਹਕਨਕੋਈਪਹੁਚਿਆਕੁਕਰਹੀਕੁਰਲਈ
 ਭੇਲਗੇਜਾਇਨਜੀਕਕੋਅਗੇਵਨਪਿਆਵੇਮਾਗਾਏਹੁਨਿਆਉਵਗਤਿਆਅਮੁ
 ਲਤੁਸਾਰੇਮਾਹੀਭੁਬੇਨਿਆਉਤਪਾਲਦੁਇਸਭੁਜਿਮੇਤੁਸਾਕੁਨਾਹਿ।ਸਿਤੀਜਹ
 ਨਿਵਿਚਿਪਾਤਿਜਾਹਿਸਭੁਉਮਤਰਸੁਲਕਹਾਇ।ਮਿਲਗਿਲਸਭੁਅਸਾਬਤਿਸਇ
 ਰਲਗਾਹਿਪੇਕੀਬਰਮਾਇ।ਨਾਇਬੁਤਸੀਰਜੁਲਦੇਕਧੀਓਚਰਾਇਆਮਾਕਰਹਮ
 ਨਾਦੀਸਹਲਵਿਚਿਕੋਕਰੇਨਮੇਸਕਾਮਾਸਬਅਜਬਜਹਨਦੇਸਿਰਤੁਸਾਤੇਹੋਇ।ਕ
 ਰਨਗੁਨਾਹਿਜੇਉਮਤੀਤੇਨਾਹਟਕਣਹਾਰਨਕੋਇ॥੨॥ਜਬਾਬਚਾਰਇਆਮਚੁ
 ਰਾ॥ਸੁਣਹੋਨਨਕਹਾਜੀਆਆਖਣਚਾਰਾਇਆਮਾਜਿਤਨੀਕਹੀਯੇਨ
 ਸੀਹਤਹਿਕਨਕਰੇਜਹਨੀ।ਮਲਜਗਾਤੀਜੇਵੇਵੇਹਈਦਸਹਿਸਾਬਾਕੀਤਨੀ
 ਮਾਲਜਗਾਤੋਹੋਯਸਭੁਆਖੇਸੋਧਰਿਤਬਾਉਮਰਿਕਰੇਗੁਨਹਿਜੇਸਿਰਰਸੁਲ
 ਗੁਨਾਹੀ।ਵਤਮੇਦੀਇਨਾਦਾਕੋਲਹੋਜੇਆਖਰਕਰੇਨਿਬਾਹਿ।ਅਸਾਤਕੁਣਨਬਾਇ
 ਆਟਬਰਾਂਵਿਚਿਗਲਤਾਨ।ਖਾਂਵੇਖਰਾਇਤਰਬਦੀਪੇਕੀਬਰਦਾਏਨਾਇ।ਤੂੰਹੋ
 ਰਕਰਖਵਾਇਦਾਰਹਿਦਾਸਦਾਨਜੀਕਾ।ਸਭਾਗਲਇਮਾਨਦੀਕਰਦੇਹੋਤਹਿਕੀ
 ਕ॥੯॥ਜਬਾਬਨਨਕਸਹਜੁਗਾ॥ਆਖੇਨਨਕਸਾ
 ਹਸਉਸੁਣਹੋਚਾਰਾਇਆਮਾਉਮਤਕਰੇਅਜਬਜੇਅੰਤਮਾਸੀਸਿਰਅਰਕਨਾ
 ਅਰਕਾਨਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਸਭੁਤਿਸਦੇਸਿਰਅਜਬਾਦਰਗਹਿਲੇਖੇਮੰਗੀਅ
 ਹਿਸਕੇਨਦੇਇਜਬਾਬਾਓਥੇਕੋਇਨਬੀਸੀਆਸਾਮਨੁਬਰੇਦਾਕੋਇ।ਖੇਟੀਮਹਰਿ
 ਨਚਲੀਯਹਿਕਲਮਾਕੁਥਾਬਿੱਗੋਇ।ਖਰੇਖਜਹਿਮਉਸੀਜਿਨਕੀਤੇਨੇਕਾਮਲਾਸੁ
 ਨਕਕਹੇਇਆਮਸੀਸਿਦਰਗਹਿਅੰਦਰਮਲਾਮਲਾਜਗਾਤੀਜੇਪਛੇਆਤਿਸਾਫੁ
 ਫਹੁਇ।ਅਨਾਸਭੁਪਰਦਮਾਲਮੁਅਰਕਾਦੋਥਕੀਇਸਤਦਿਆਨੀ।ਵਹੋਸੁਲੀ
 ਭੀਨਦੇਸਕੇਤਾਬੀਸੋਯਕੀਵੇਹੀ।ਇਸਪਰਕਾਇਮਨਬੀਇਤਚਹਿਲਜਲਬਿਖ
 ਦਨਦੇਇ।ਦੇਇਨਾਮਲਜਗਾਤੀਤਿਸਦਾਜੁਟਹੁਬਿਆਨੀ।ਇਕੇਤਏਵਦਚੋਕੁ

ਇਹਿਕੋਆਦਰਪੁਰੇ। ਸਾਖੀਆਲੋਕੀ। ਇਹਿਤਰਾਹੀਖਦਇਦੇਨ। ਇਤਕਸਸਕਰਨ। ਸਾਖੀ
ਸਾਹਿਬਦਸੇਸਕੁਲਦਿਲਦੀਸਿਤਾਨਾ। ੧੦॥ ਸਾਖੀਆਲੋਕੀ।

॥ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਦਹੋਚਾਗਇਆ॥ ਹਾਕੁਕੁਇਤਨਤਿਸਦਾ
ਕਹੋਇਆਨਾ। ਹਤਮਤਾਈਨਉਸੇਰਵਾਇਨਾਈਖਬਰਜਾਇ। ਨੇਕੀਬਦੀਚਹਿਤ
ਨਾਕਿਉਕਰਿਕੀਤੀਆਇ। ਜੁਸੇਤਹੋਨਕਾਇਆਠਹੋਮਗਤਬਿਨਾਮ। ਨੇਕੀਬਦੀਸਹਾ
ਨਿਵਿਚਰਹਿਕਿਆਮਤਤਕਮਾਮਾ। ਕੀਕੀਤਾਅਵਲਨਉਸੇਰਵਾਇਮਰਹਿਆਨਾ
ਮਾ। ਕੀਕੀਤੀਅੰਖਰਾਇਤਹਤਮੇਸਭਾਸਭਜਹਾਨਾ। ਕਾਕੁਦਿਉਕੀਅੰਖਾਮਿਓਅਜੋਗਰ
ਕਾਬੁ। ਸਚੁਕਹੋਇਆਮਜੀਸਿਉਲਿਖਿਆਵਿਚਿਕੀਤਾਯਾ। ਸਿਉਭੰਹਾਮਗਤਬਪਾਇ
ਅਕਰਮਸਲਾਸਭੇਸੁਦਾਉ। ਨਨਕਕਹੋਇਆਮਜੀਕੀਤਿਨਾਜਿਰਿਕੀਹਾਇ। ੧੧॥

॥ਜਬਾਬਚਾਰਇਆਮੁਸੁਰੇ॥ ॥ਕਹੋਇਆਮਕਮਾਲਦੀਸੁਦਨ
ਨਕਸਹਾਇਆਮੁ। ਮੁਸਾਏਪੇਕੀਬਰੀਬੈਰਾਮਦੀਨੋਆਇ। ਫੇਰਿਓਸਕੁਰਬਾਆਪਦ
ਅੰਦਰਸਬਜਹਾਨ। ਸਭਨਉਮਈਸੰਨਿਆਕਰਨਮੰਨਿਆਧਇਲਾਮ। ਹਥਮੰਨਿਆ
ਹੁਕਮਸਿਰਮਿਲਿਆਮੁਸੇਆਇ। ਹੋਆਉਮਤਪੇਕੀਬਰੀਦੁਖਮਰਤਬਪਾਇ। ਅ
ਗੋਜਿਤੀਉਮਰੀਸਭੇਸਨਹੁਮਰਹਿ। ਹੁਸੇਹੋਆਹੁਕਮਰਬਦਾਕਦਮਾਤਦਿਖਲਾਇ
॥ਤਿਲਾਨੁਕਰਾਬਦਾਇਦਸਮਿਲੀਬਹੁਤਜਹਾਨ। ਆਲਮਤਾਸਭਜਰੇਦਮਰਨਿ
ਨਹੋਰਨਆਨੀ। ਮੋਇਆਨੁਸਿਦਾਇਤੁਲੈਖਦਾਇਦਲਾਮ। ਇਸਾਬਿਧਿਮਿਲਸੀ
ਸਭੁਕੋਹੋਸੀਉਮਤਾਆਇ। ਬਿਨੁਠਿਠੇਕਰਮਤਦੇਕੋਇਨਸੀਸਾਨਿਦਾਇ। ਕਾਰਕ
ਦਰਪਲੇਦਿਆਆਪਖਦਾਇਕਹਾਇ। ਚਾਲੀਗੀਸਖਜਾਨਿਆਉਚੇਦੇਰਬਦਾਇ
॥ਦਾਵਾਬਸੇਸਲਕਨਦਾਮੁਸੇਲਈਸੁਨਇ। ਚਾਲੀਗੀਸਕਰਿਅਲਦੇਤਿਸਦਾਸੁ
ਦੇਇਆਨਾ। ਪੇਰਗੀਜਦੇਜਿਮੀਪਰਸਿਰਲਗੇਅਜਮਾਨਾ। ਸਗਾਕਰਨਿਨਿਗਾ
ਦਾਸਤਿਲਕਨੇਦਾਸਾਮਾਦਾ। ਮੁਸਾਪੇਕੀਬਰਪਕੜੀਅੰਜਿਸਕੀਆਖਰਾਬਜਹਾ
ਨੀ। ਮੁਸਾਜਾਇਪੁਕਾਰਿਆਅੰਗੋਬਰਖਦਾਇਕਾਰੁਪਕਮਨਮੰਨਿਆਪੇਰਿਆਸੇ
ਤਾਨਕੁਲਾਇ। ਮੇਲਸਾਨੇਲਸਕਰਲਕਰੇਦਕਰਸਾਜਿ। ਏਹਅਰਜਕਰੀਬਦੀ
ਸੁਦਹਗਰੀਬਿਲਿਦਾਜੀ। ਚਬਹੋਮਹੁਕਮਖਦਾਇਦਾਮਫੇਰਕਰਹੁਇਲਾਮ। ਤਿ
ਹੁਦਰੀਇਲਾਮਕਰਿਸਾਇਕਰਹੁਇਪੁਕਾਮ। ਲਿਖੋਇਲਾਮਤੇਰੇਨਾਮਨਿਫਰਕੋਹੋ॥
ਹੁਕਮਯੋਨਿਲੈਸੀਪੇਰੋਪਕੜਕੋਹੋਸੀਗਰਕਬਿਦੀਨਾ। ਮੁਸੇਬੀਆਇਸਾਮਫੇ
ਰਕਾਰੁਉਪਰਿਆਇ। ਚਾਲੀਓਇਕਜਗਤਕਦੁਦੇਇਖਨਮਖਦਾਇ। ਕਾਰੁਪੁਕ

ਮਨਮੀਨਿਆਗਰਕਰਕੁਰਤਮਾਹਿ। ਦੁਸਕੀਆਇਲਾਮਾਫਿਰਏਹੁਤੀਮੀਨਿਓਜਲਾਨਿ
 ਭੇਇਲਾਮਨਮੀਨਿਆਸਿਤਾਬਹੋਮਾਹੁਕਮਜਮੀਨਾ। ਪੇਰੋਪਕਫੁੱਲੋਸਕਫੁੱਲੋਕੀਤਗ
 ਰਕਥੀਨਾਚਲਿਆਕਿਆਮਤਿਤੀਭੁਜਾਹਿਗਾਹੇਠਿਪਤਲੋਮਹੀ। ਇਹਾਸਿਰਵਾਣੀ
 ਕਾਰੁਏਰਬਸਮੀਨਿਓਜਨਾਹਿ। ੧੨ ॥ ॥ ਜਬਾਬਇਮਾਮਜਮਾਲਦੀਸੁਰ

॥ ਕਹੇਇਮਾਮਜਮਾਲਦੀਸੁਰਹੋਨਾਨਕਸਾਹ। ਕਾਟਰਵਰਨਉਸੇਰ
 ਵਾਂਤਿਸਦੇਸੁਰਹੁਸਨਾਹਿ। ਪਾਕਨਹੋਆਮਜਬਬੀਅਵੇਲੋਬੀਅਕਬੁਲਾਕੀਕਫ
 ਰਕੀਇਸਲਾਮੀਬਰਬਰਕੀਏਰਸੁਲਾਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਿਗਾਦੇਨਹੋਪਤਿਸਾ
 ਹਿਦੋਨੋਜਲਾਮਾਦਮਸਫੀਦੀਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਿ। ਆਦਲੋਆਮਨਉਸੇਰਵਕੀ
 ਤਸਸਚੁਨਿਆਇ। ਕੁਰਸਬੇਟਾਆਪਣਾਜੋਹੋਆਬਬਦਸਾਹ। ਖਸਪਰਾਈਆ
 ਅਉਰਤਾਰਖੀਆਆਪਣੇਜੇਗਾਸੁਣੀਪਕਾਰਨਉਸੇਰਵਗਸੇਹੋਆਫੇਗਾਇਫਰਿ
 ਆਇਜਹਾਨਵੀਨਉਸੇਰਵਾਂਅਗੇਜਾਇ। ਬੈਠਪਤਸਾਹੀਤਖਤਪਰਲੀਤਸਪਤ
 ਬੰਧਾਇ। ਪੜੇਕੇਇਲਤਮਾਸਕੋਹਕੀਕਤਭੁਈਮਾਲੁਮਾ। ਕੁਠਿਸਬੇਟਾਆਪਣਾਜੋਹੋ
 ਆਮਲਉਨਾ। ਸੁਰਕੇਸਚਨਿਆਇਕਉਹਦਗਏਸਭਲੋਗਾ। ਫਿਰਨਹੋਈਫਰਿਅ
 ਵਰਦਸਭਕਕਲੋਲਗੇਭੋਗਾਮੀਸਾਸਿਰਸਿਰਸਾਹੀਆਂਕੀਤੋਪੰਮਨੋਤੋਲਾ। ਪੁਰਾਣੇ
 ਫਾਦੇਵਦਾਮੁਖਤੇਸਚਾਬੈਲਖਲੋਦਰਦਜੇਰਤਵਿਨਚੋਕੀਚਰਵੀਸੋਕਰੇਜੋਨਗਾ
 ਭੁਖਾਹੋਇ। ਬਕਰੀਸੇਰਬਰਬਰੀਫਿਰਦੇਇਕੇਜਾਇ। ਖਵਫਇਕਤੇਪਾਗਲੇਸੇਕ
 ਬਕਰੀਖਾਇ। ਅਲਮੋਹਿਆਗਲਸਾਰਸਭਿਕਰਹੋਸਭਿਦਿਹਗਾ। ਗਾਇਬਿਸਤਨਉਸੇ
 ਰਵਾਂਆਦਲਰਹਿਆਸੀਸਾਗਾ। ਐਸੀਅਦਲਤਜੇਕਰੇਜੋਈਹੋਪਤਿਸਾਹਿ। ਨਤਰੋਪੀਸੀ
 ਦੇਜਕੇਅੰਤਹੋਸੀਬੁਹਸਿਆਹੁ। ੧੩ ॥ ॥ ਜਬਾਬਇਮਾਮਕੁਤਬਦੀਨਸੁਰਾ

॥ ਕਹੇਇਮਾਮਕੁਤਬਦੀਨਸੁਰਾਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ। ਪਇਆਮਕੁਤਬਹਾਤਮੇਤਿ
 ਸਦੀਸੁਦਿਤਦਬੀਗਾ। ਪਰਦਿਚਕਖਨਰਾਖਿਹੋਵੇਵੇਰਾਹਿਖਦਾਇ। ਫਿਰਦਾਪਰਿਉਪ
 ਕਾਰਨੀਸਭਿਕਤੇਬਗਾਮਾਹਿ। ਸਿਰਭੇਮਿਠਕੁਤਨਹੀਜੋਮੀਗੇਨਾਮੁਖਾਇ। ਚਿਹਤੀ
 ਮੁਲਨਰਖਦਾਵੇਵੇਖਰਾਇਤਿਓਇ। ਇਕਪਾਤਿਸਾਹੋਹੋਰਮੁਖਦਾ। ਨਤਸਕਦਾ
 ਤਮਨਲਾਸੀਤਨਸਕੀਪਾਤਿਸਾਹੋਜੇਹਤਮਹੋਇਪੰਮਲਾਕਹੀਆਹਿਕਸਦੀਰਨੇ
 ਇਹਾਤਮਸਿਫੇਨਕਾਇਜੋਮੀਗੇਨਾਇਖਦਾਇਵੇਸਿਰਤੇਟਲੋਨਸਾਇ। ਤਬੁਓਆਫ
 ਕੀਰਪਤਿਸਾਹਗਾਇਆਹਤਮਕੇਪਾਸਾਬਹੁਤਯਤੀਮਗਰੀਬਹੋਇਕੀਤੀਸਿਧਹੁਰ
 ਅਰਦਾਸਪਤਉਤਕਿਅਉਖਾਕੀਮਹੀਅਦਿਕਰਹਿਆਹੋਸਇਸੇਰਲੋਮੇਰਨਾਸਭੁਤਕੀ

ਕੈਮਚਲਈਸੀਸਿਏਸੇਭੁੱਸੀਇਕਤੇਰੇਹਿਏਹੀਸੀਮੁਸਲਮਾਨਾਇਸਜਮਾਏ
 ਦਪਾਤਿਸਾਹੀਨਬੀਰਸੁਲਸੁਲਤਾਨਾਚਲਿਆਮੁਲਮਹੀਮਦੀਇਸਦੇਪਰੇਨਹੋਰ
 ਮਾਤਮਸਭੁਪੈਕੰਬਰਾਰਥਿਦਿਤਾਸਫੁਰਾਜੇਗਾਭੁਭੀਆਇਆਨਾਨਕਸਾਹਿਬਵਡੇ
 ਕਰਮਾਤਾਸਿਤਿਨਿਆਂਰਾਜੀਕੁਸੀਆਂਗਉਸਕੁਤਬਸਾਦਾਤੀਜਿਗੀਜੀਗਮਸੇਵ
 ਰਾਗਮਾਨਿਤੇਸੀਨਿਆਸਾਪਟਦਰਸਨੁਦਿਰੀਬਰਾਂਛਤੀਪਖੰਡਉਦਾਸਾਸਾਪੀ
 ਹਈਜਮੀਨਸਭਿਛੁਡਿਓਨਾਸਾਪਾਸਾਫੇਰਿਓਕਾਮਾਇਕੈਕਾਰਿਕੈਵਰਿਕਰਾ
 ਮਾਤੀਹੁਇਆਇਆਪਤਿਸਾਹੀਰੂਮਵਿਓਮਿਲਿਓਪਤਿਸਾਹੀਜਾਸਾਕੁ
 ਰੂਮਵਿਨੁਪਤਿਓਸਿਧੇਰਹਿਜਿਨਛੁਡੀਨਦਮਦੀਗੋਰਵਿਓਮੁਰਦੇਛਿਓਛੁਓ
 ਲਾਕਛਿਓਪਯੋਮੁਹਿਵਿਓਪਟਕਰਸਭੇਗੋਗਾਕਾਰੁਹਿਲਾਇਕੈਜੇਕੁਆਖਸਾਨਾ
 ਚਾਲੀਗੀਜਾਇਸਪੇਤਲੀਜੇਕੁਆਕਪਿਆਖਸਾਨਾਸੀਜੀਸੇਲਗਾਕਰਨਬੀਰ
 ਇਤਾਂਛੁਡਵਿਤਿਉਸਬੰਦੀਵਦਾਕਰਕੈਖਾਵਮਾਪਣਹੋਅਮੇਮਸਮਲਾਮਾ
 ਦਹੀਅਪਟੇਮਸਬਵਿਓਜੇਆਹਾਮੁਸਲਮਾਨਾਮੰਕਾਰੂਮਸਿਤਕੇਹੁਦਵਰਿਅ
 ਮਦੀਨੇਆਇਆਇਕੈਅਸਾਤੀਨਿਸਕਾਰਿਇਕੈਕਛੁਕਰਮਾਤਿਦਿਖਾਇਆਜਿਥੇਤੀ
 ਕਉਮਤਿਸਭਿਹੋਈਆਂਇਕਠੀਆਆਨਿਕਰਦੇਨੀਸੰਗਸਾਰਸਭਿਮਿਲਕ
 ਰਮੁਸਲਮਾਨਾਵਦਾਕਰਿਪੈਕੰਬਰੀਆਇਆਹੀਅਰਬਸਤਾਨਾਅਰਬਿ
 ਛੁਡਿਸਨਾਹੀਜੀਵਦਾਕਛੁਲਾਇਲੈਅਪਣਾਤਾਨਾ॥੧੭॥ ਜਬਸ

ਨਨਕਸਾਹ ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣਹੋਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾਮੰਕਾਰੋਮਹਾਦੇਵਕਾਬਹੁਮਣਸਨਿਸੁਲਤਾਨਾਉਪਜੀਆਬਹੁਮਣ
 ਜਦਵਿਚੋਹੋਇਕਰਿਮੁਸਲਮਾਨਾਬੇਦਅਬਰਬਣੁਓਲਟਿਕਰਿਗਪਿਉਸਨ
 ਮਛੁਰਕਾਨਾਬਾਦੀਬਹੁਮੇਦੇਵਕੀਮਿਲੀਸਭਿਸੰਸਾਰਾਚਰੇਬਾਬਕਤੇਬਦਿਚ
 ਵਾਰੇਰਾਹਾਮਹੀਮਦੁਨਾਉਮਹਾਂਦੇਵਦਾਫਿਰਸਨਸਭੇਨਾਉ॥ਹਿਦੁਨਾਮਮਨ
 ਸੁਖਕਰਿਹੋਏਮੁਸਲਮਾਨਾਵਦਾਰਖਿਖਦਾਈਆਗਓਆਂਸਿਥੋਕਰਾਇਕੈ
 ਤੇਬਹੁਮਣਉਸਿਟਬਭਵਿਤੀਉਸਬੰਗਾਮਲਾਉ॥ਕਲਮਾਇਕਾਵਾਇਕਾ
 ਮਹੀਮਦਰਸੁਲਸੁਣਾਉ॥ਫੇਰਿਉਸਹੁਕਮਜਹਾਨਵਿਓਸਭਿਹੋਏਮੁਸਲਮਾਨਾ
 ਬਹੁਤਿਅਹੁਕਮਨਸਾਇਆਸੀਆਹੋਮਾਇਆਦਨਾਜੇਮਰਦੇਭੁਖਾਮਜਾਇ
 ਨਾਛਿਸੀਮਿਥੋਪਕੰਬਰਜਾਇ॥ਭਦੇਕਰਿਹਦੀਆਦੀਨਦਾਆਪਸੇਤੀਲ
 ਏਮਿਲਾਇਆਮਲੀਅਕੋਮਾਨੀਚਜਾਤਿਉਤਮਮਿਲੀਨਕੋਇਕਬਨਿਦਾਈ

ਜੇ ਰਿਕ ਰਿਸਾਹ ਮਰਦਾ ਖੜਿ ਗਵਸਾਇ ॥ ਤਾ ਭੁਜੀ ਤਿਨ ਸਾਕਿ ਅਸੀ ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ
 ਜੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਹੋਵੇ ਭਏ ਥਾਈ ਤਿਸ ਮੇਰਾ ਹਰਾਮ ॥ ਫਿਰ ਥੀ ਫਿਰ ਚਾਇਆ ਮੇਨ ਦੀਨ ਸਯਦਸਾ
 ਹਮਦ ਬਾ ॥ ਅਏ ਸਾ ਪਿਤਰਾ ਸਾਨ ਦੇ ਹੋਏ ਚਿਹਲ ਤਨਾ ਦੀਵਾਗ ॥ ਹਸੇ ਹਵਿਹ ਵਚਿਹਲ ਤਨਿਕ
 ਹੋ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਮਸਤਨ ॥ ਦਿਸ ਦੇ ਦਾਵਾ ਦਾਰੋ ਅਗੇ ਭੀ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨਿ ॥ ਅਸੀ ਸਾਥਿ ਪੈਥੇ
 ਬਰੀ ਮਾਏ ਨਾਲ ਇਮਾਮ ॥ ਅਸੀ ਮਾਰੇ ਹੋ ਕੇ ਹੁੰਦਿ ਸਾਹਮਾ ਰਿਆ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ ॥ ਨਾਹ
 ਅਲਵਿਭਾਇ ਮਾਮਸੀ ਰੂਮੀ ॥ ਸਿਰੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ਵਚਾ ਕਹਿਨ ਸਾਕਿ ਜੁਰਾਹਿ ਆਖੇ ਤਿਨਦ
 ਨਾਜਾਨੀ ਹੋਰ ਹੋਵੇ ਸਾਫ਼ ਚੁਤਾ ਸੁਨ ਤਿਲੁ ਬਣਾਇ ॥ ਸਾਵਾ ਵਾਲੇ ਸਬ ਰਿਹੋ ਨਿਬਿਨ ਜਾ
 ਦਿਨ ਮਰੇ ਜਾਇ ॥ ਨਾਹ ਮਰਦਾ ਸਾਇਆ ਸੇਰ ਕਰਿ ਸਿਧੇ ਗਇਆ ਨ ਪਾਗਿ ॥ ਇਹੀ ਵਗ
 ਇਆ ਤਲਾਕ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਪਰਬਤ ਵਾਗ ॥ ਤਾਬਿ ਪਰਕੇ ਹੋਵੇ ਸਕਉ ਚਲੇ ਮੇਨ ਦੀਨ ਮਦਾ
 ਗਾ ॥ ਆਏ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ ਵਿਚਿ ਤਬ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਦੀ ਚਾਰਾਇ ਕਰਹਿ ਆਮਾਮਸਾ ਮੇ
 ਗਵਿਚਾਇ ਕਰਹਿ ਆਮਕਨ ਪਰਜਾਇ ॥ ਕਰਿ ਕੇਨ ਟਕ ਚੇਟ ਕਾ ਹਿੰਦੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ
 ॥ ਰਹੇ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ ਵਿਚਿ ਟਕਰਾ ਮਲਹਿ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਜਿਹੀ ਹਿੰਦੁ ਜੀਤਿ ਆਕਰਿ ਜੇਰ ਰੁ
 ਹੇ ਖਲੋਇ ॥ ਅਗੇ ਸੇਰੀ ਅਜੇ ਪਾਲਵ ਸਦਾ ਸੀ ਅਜ ਮੇਗਾਨ ਟਕ ਚੇਟ ਕਰਿ ਮੇਨ
 ਦੀ ਕੀਤਾ ਜੇਰੀ ਜੇਰਾ ॥ ਨਾ ਟਕ ਚੇਟ ਕਰਿ ਮੇਨ ਦੀ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਕਹਾਇ ॥ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ
 ਹਿੰਦ ਦਾ ਸੋਭ ਨਿਵਿਆ ਆਇ ॥ ਹਿੰਦੁ ਹੋ ਆਨ ਤੁਰਕ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਹੋ ਆਮਾਨਾ ॥ ਅਮਲ
 ਹਿੰਦੁ ਅਕਾਘ ਟਿਗੈ ਆਵਾਧਿ ਗਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਹਿਕਾ ਅਧਿ ਹਿੰਦੁ ਭੀ ਚਲਾਇ ਕੈਲੇ
 ਆਵਨਿ ਮਾਪਨੇ ਰਾਹਿ ॥ ਚਿਠੈ ਰਈ ਯਤ ਹੋਇ ਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਵਗਾ ਕਮਾਇ ॥ ਕਦ ਮਭੁ
 ਰਕਾਦ ਸਦਾ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ ॥ ਹਿੰਦੁ ਘਟਨੁ ਦਿਨੇ ਦਿਨ ਵਧਨਿ ਮੁਲਕ
 ਮਾਨਿ ॥ ਯਕ ਵਜੂਨੀ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕ ਤੇਜਾਇ ॥ ਹਿੰਦੁ ਪਾਏ ਆਪ ਵਿਚਿ ਵੇਖੇ ਵਖ
 ਰਹਾਇ ॥ ਗੋਰਖ ਬਿਤਾਮ ਵਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਕਰਮਾਤਾ ॥ ਵਾਹੀ ਮੁਛ ਮੁਨਾਇ ਕੈ ਮਨੀ
 ਆਨਿ ਬਹੁ ਤਿਹਿ ਰਸਨ ਲਾਇ ਉਸੁ ਚਿਰੀ ਬਰੀਖ ਵਰਸਨਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥ ਤੁ
 ਰਕੀ ਵਾਹੀ ਬਹੁ ਬੈਠਾ ਬਿਭੁ ਤੇ ਬਹੁਇ ॥ ਅਗੇ ਹਿੰਦੁ ਬਰਮਸੀ ਤੁਰਕ ਨਦੀ ਸੈ ਕੋਇ ॥
 ਪੇਰਿ ਪਇਆ ਸਾਥਿ ਤੁਰਕ ਕਾ ਕਲੁ ਰਾਗ ਰਿਖਿ ਮਾਇ ॥ ਬਸਤੁ ਰਕਾ ਆਇਆ
 ਚਿਰੀ ਆਹਿੰਦੁ ਬਸਤੁ ਮਨੀ ਤਾਬਿ ॥ ਤੁਰਕ ਦੀ ਹਿੰਦੁ ਹੋਵੇ ਮੁਹਤਸਾ ॥ ਹਿੰਦੁ ਹੋ
 ਇਮਨੁ ਬਸਤੁ ਸਾਥਿ ਸਾਥਿ ਆਏ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ॥ ਹਿੰਦੁ ਵਿਚੇ ਪਤਿਸਾਰਿ ਜਗਾ ਅਗੇ ਰਖ
 ਨਿਸਿਲਾ ਮਸਰਕ ਜਿਤਾ ਮਗਰ ਬੀ ॥ ਆਕਰਿ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ॥ ਅਗੇ ਰਖਿ ਕੁਰਾਨੁ ਨੇ
 ਰਨਿ ਮਕਾਮ ਖੁਸ਼ ॥ ਦੇਹਰੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਵਿਤੇ ਸਭੁ ਰਿਹਾਇ ॥ ਅਪਣਾ ਅਮੁਲ ਚ

ਲਇਆਗੋਰੀਪੀਰਮਨਇ। ਗੰਗਬਨਰਸਹਿੰਦੁਆਂ ਮੰਕੇਮਈਨੋਮੁਸਲਮਾਨ। ਰਹੀ
 ਚਲੇਦੁਇਜਗਤਵਿਚਨਚਨਵਿਚਿਸੈਤਨਾ। ਸੁਆਂਧਾਮਾਬੰਬੁਕਰਨਿਲਾਇਨਿਵਡੇਜੋ
 ਗਾਸਾਹਿਬਜੋਰਨਭਵਈਜੋਚਾਹੇਭੋਜੋਹੋਰਿ। ਬੈਠਾਤਖਤਪੈਕੀਬਰੀਸੇਰਅਲੀਸਿਰ
 ਵਾਗ। ਭਾਈਕਹੀਏਰਸੁਲਦਾਸਾਬਜਵਾਈਯਾਗ। ਅਲੀਕੀਤਸਫਰੁਜਬਿਤਾਰਹੇਹ
 ਸਨਿਹੁਸੈਨਿ। ਦਾਵਕਾਰਿਕੇਤਖਤਦਾਲਗੇਯਜੀਵੀਲੈਨਿ। ਹਸਨਿਹੁਸੈਨੀਮਾਰਕੈ
 ਜਜੀਵਹੋਆਪਤਿਸਾਹੁ। ਮਰਦਹੋਆਵਜੀਰਪਸਜੋਖਾਸਾਯਾਰਕਹਾਇ। ਸਯਦ
 ਕੀਤਖਰੂਜੁਫਿਰਿਮਾਰਿਆਯਜੀਵੀਆਇ। ਤਬਦੁਇਬਿਧਿਹੋਈਆਂਉਮਤੀਦੁਇ
 ਪਿਚਲੇਰਾਹੀ। ਇਕਸੁਨੀਇਕਰਾਫਜੀਫਿਰਕੇਦੁਇਬਦਰਾਹੀ। ਹੋਈਆਦੁਇਬਿਧਿ
 ਉਮਤੀਯਜੀਵੀਹੁਸੈਨੀਦੋਈ। ਹੋਵਣਲੁੰਗਫੁਗਾਤਬਿਰਹੀਆਮਜਬਖਲੋਈ।
 ਮੁਸਲਮਾਨਆਪਵਿਚਿਲਾਗੀਹੋਵਦਮਾਰਿ। ਰਹੀਮਫੁਫਮਹੀਮਹਿੰਦਕਉਕਉਦ
 ਲਏਫਿਰਸਾਗ। ਭੋਜੇਖਦਾਇਜਹਾਨਵਿਚਿਇਕਜਪਵਨਿਨਾਮਾਹੋਰੀਤੋਹੋਰਗਈਤ
 ਵਿਸਰਗਾਇਆਫੁਰਮਾਨ। ਤਬਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਕੀਤੇਰਬਮਨਸੁਖ। ਲੈਫੁਕ
 ਮਾਇਨਖਦਾਇਦਾਨਨਕਕੀਆਖਭੁਜਾ॥ ੧੧ ॥ ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾ
 ਗਇਮਾਮਾਦੇਖਹੁਹੁਣਕਰਮਾਤੋਹੋਰਸੁਣਦੇਸੇਜੋਕਾਨ। ਕਾਨਉਗਲੀਆਪਾਇਕੈ
 ਤਬਨਾਨਕਵਿਤੀਬਾਂਗਾ। ਜਿਤਨੀਉਮਤਜਮਾਸੀਸੁਨਿਹੋਈਸੁਣਕਰਿਚਾਗਾ। ਬ
 ਯੋਜਸੇਸਬਸਿਵੇਹਲੇਜਲੇਨਕੋਈ। ਕਰਖਲੇਛੁਤੀਸਸਾਰੀਵਿਚਹੋਇਗਾਏਬੰਦ
 ਸੋਈ। ਕਜੀਹਾਜੀਮੋਲਵੀਮੁਲਾਂਸੇਖਉਲਮਾਇ। ਅਖੀਵੇਖਨਿਤਰਤੁਰਮੁਖਹੁਨ
 ਸਕਨਿਅਲਾਇ। ਬਾਬੇਕਹੀਆਇਮਾਮਜੀਕਰਿਸੀਰਸਾਰੀਮੋਹੀ। ਬਹੁਤੀਉਮਤ
 ਦੇਖਕਰਗਰਬਕੀਆਸੋਤੋਹੀ। ਕਰਕੇਕਦਰਤਰਬਵੀਛੋਛੋਬੰਦੀਵਾਨਾ। ਗਲਵਿ
 ਚਪਲੁਪਾਇਕੋਸਭਕਦਮੀਫੁਰੇਆਨਿ। ਚਾਓਂਕਰੀਅਰਦਾਸਤਬਿਸੁਣੀਐਨਾ
 ਨਕਸਾਹ। ਜਿਉਕਰਿਅਸਾਫੁਡਾਇਆਹੋਰਉਮਤਭੀਛੁਡਵਾਇ। ਸੀਨਨਕਰਿ
 ਰਾਨਜਰਭਰਸਾਭਿਹੋਈਬੰਦਖਲਾਸ। ਬੰਦਛੁਡਾਈਸਤਿਗੁਰੂਬਖਸੀਮਗੋਕਰਿਅ
 ਰਦਾਸ। ਹਾਰਿਆਸਭਨਉਮਤੀਜਿਤੀਮਈਨੋਮਾਹੀ। ਹਾਰੇਚਾਰਇਮਾਮਸਭਜਿ
 ਤਿਆਨਨਕਸਾਹੀ॥ ੧੮ ॥ ॥ ਸਬਾਬਕਾਜੀਭੁਕਨਵੀਨਸੁਰਾ॥
 ॥ ਆਖੇਕਾਜੀਰਕਨਵੀਨਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਨਨਕਆਇਆਜਹਾਨਵਿਚਿ
 ਸਚਲੈਫੁਰਮਾਨ। ਅਖਿਣਸਭੇਹਸੀਆਨਲੇਬਹਵਦੀਪੀਰ। ਨਨਕਤਾਈ
 ਛੋੜਨਾਬਹੁਤੀਹੋਤਕਸੀਗ। ਆਖੇਸੈਵਜਲਾਲਦੀਆਖਨਸਭਸਦਾਤਿ। ਨਨ

ਕਵਡਾਪੀਰੋਸਾਹਿਬਵਡਿਕਰਮਾਤਿ। ਬਧੀਉਸੁਸਭਉਮਤੀਮੁਖੀਬੰਗਅਲਾ
ਇ। ਹਾਂਸਰਨਜਰਸਭਸਸਾਇਨਾਨਕਵਲੀਖੁਦਾਇ। ਆਖਰਾਇਸਸਮਾਨੀਮੰਦਰਖ
ਦਮਨਬੀਰਬੁਲਾ। ਖਤਮਾਦੇਸਿਰਖਤਮਹੈਨਾਨਕਰਬਿਕਬੁਲਾ। ਅਸਾਸਾਤਨਬੀ
ਪਾਰਿਤੋਰਿਨਹੈਸੀਕੋਇ। ਦੁਹਿਫਿਰਿਕਿਅੰਤੇਬਹਰਾਜਾਹਿਰਨਾਨਕਹੋਇ। ਹਿੰਦੂ
ਸਲਮਾਨਦੁਇਕੀਤੇਸਮਨਸੁਖ। ਲੈਫੁਰਮਾਨਖੁਦਾਇਦਾਨਨਕਕੀਆਖਰਾਨਿ
ਮਜਿਣਕਰਿਤੀਨੋਕ੍ਰੰਟਕਉਚਉਥੀਪਹੁਚਿਆਅਇ। ਚਉਥੀਕੁੰਦਭੀਜਿਦਲਈ
ਜਥੀਭੀਖਪਨਾਹੀ। ਸਚਾਬਾਲਦਸਤਹੈਜੋਕਾਇਮਸਚਪਰਹੋਇ। ਭੁਭਨਪਹੁਥੇਸ
ਚਨਲਜੇਸਉਦਉਕੋਕੋਇ॥੧੯॥ ॥ਸੁਆਲਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥

॥ਅਖੇਨਾਨਕਹਿੰਦਕੀਸੁਣਹੋਚਰਾਇਮਾਮਾ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀਹਿੰਦਵਿਉਕਿਉਕਰਿਹੋ
ਈਆਨੀ। ਕਰਿਦੇਬਹੁਤਉਪਾਇਹੈਨਿਪੁਣਤਕਮੁਸਲਮਾਨੀ॥ ਯਕਸਿਰਹਿੰਦਨਹੋ
ਦਈਸਭੋਕਹੋਬਿਆਨ। ਲਿਚਰਹੁਕਮਖਦਾਇਦਾਤਿਚਰਚਲਿਆਜਿਰਾ। ਜੇਭਾਵੇ
ਖੁਦਾਇਫਿਰਿਉਪਰਿਭੁਜੇਹੋਗ। ਪਤਸਾਹਦੇਮਾਮਲੇਦਰੀਆਵਾਂਦੇਫੇਗ। ਸਭਿਗ
ਲਹਬਖੁਦਾਇਦੇਲੋਕਕਰਨਿਮਨਸੁਬੰਢੇਗ। ਤੁਸਾਨੁਭੇਜਿਆਗਬਿਨੇਕਾਫਰਿ
ਪਾਵਹੁਰਾਹੀ। ਜੇਹੜੇਰਬਿਨਮੰਨਦੇਹੈਹੋਗਮਰਾਹੀ। ਲੈਫੁਰਮਾਨਖੁਦਾਇਦਾ
ਆਏਮੁਸਲਮਾਨ। ਮਾਰਨਗਉਗਰੀਬਨੂੰਦਿਤੇਸੈਤਾਨਭੁਲਾਇ। ਕਹਿਦੇਪਕ
ਕੁਪਰਿੰਦਿਆਂਅੰਰਦਵੰਦੇਸੀਆ। ਮਾਰਨਛੁਰੀਆਲਤਿਦੇਕਹਿਨਹਲਾਣੀ
ਬੀਆ। ਤੁਰਦੇਫਿਰਦੇਜੀਆਨੂੰਦੇਵਨਤੁਰਕਮਜਾਗ। ਖਾਵਨਿਮਾਸਹਲਲ
ਕਰਿਹੋਸਨਿਅੰਤਖੁਆਗ। ਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਭਿਗਇਬਿਲਕੁਲਦੇਹਿਬ
ਤਾਇ। ਆਖਹੁਚਰਾਇਮਾਮੁਸਚਪਛੈਨਾਨਕਸਾਹ॥੨੦॥ ॥ਜਬਬਚ
ਰਾਇਮਾਮੁਸੁਰਾ॥ ॥ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਣਚਰਾਇਮਾਮਾ॥

ਮਸਲਾਸੁਣੀਐਹਿੰਦਦਾਜਿਐਆਏਮੁਸਲਮਾਨ। ਰਾਜਾਜੀਮੁਕੋਹਦਾਇਲੀ
ਦਾਪਤਿਸਾਹ। ਨਉਸਲਵਹਿਦੁਆਖੀਐਸਾਹਦੇਸਿਰਸਾਹ। ਬਧਸਿਕੋਦਸਿ
ਆਲਉਸਨੀਵੀਹਤੁਰਕਾਇਵਾਇ। ਤਿਦੁਹੋਮਾਤੁਰਕਰਜਹੁਕਮਖਦਾਈਪਾਇ
ਐਦਾਰੰਭੀਭੰਨਦੇਇਕੋਪਾਰਿਸੋਇ। ਨੀਵੀਵਿਤਾਪਾਤਿਸਾਹਤਰਸੁਨਕੀਤਸੋਕ
ਇ। ਭਰਸਨਕੀਤਰਬਿਦਾਕਾਫਰਮਨਵਾਇ। ਨਹੀਰੰਭੀਜਾਨਿਲੋਪਹੁਥੀਮਕੋਅ
ਇ। ਸੁਰਬਖਾਵੇਪਦਵਲਾਖੁਤੇਕਕੋਹਉਥੇਦਾਹਮਜੇਮਰਬਦਾਹੁਮੀਅਲਮ
ਜਾਗਰੰਭੀਕੁਕੋਦਾਇਦਾਇਕਰੀਮਦਲਪਤਿਸਾਹ। ਮੁਸਲਮਾਨਕੁਮਾਰਿਅ

ਕਾਫਰਨੀਵਚੁਣਾਇ। ਬੈਠਤਖਤਪਰਪਾਤਿਸਾਹਰੰਡੀਦੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬਰਿਥਰ
ਕੰਬੇਪਾਤਿਸਾਹਰੰਡੀਦੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬੀੜਾਰਖਿਆਆਲਮਸਾਹਚਬੋਕੋਈ
ਜੁਵਾਨ। ਲੰਕਬੰਨਸਮਸੇਰਕਉਪਿੰਨੇਹਿਦਸਤਾਨਿ। ਸਭਿਖਰੀਬਾਈਸੀਰੁ
ਵੀਨਲੇਸਤਰਖਾਹਿ। ਖੜੇਬੰਨਤਉਮਰੇਇਕਬੀਇਕਜੁਆਨ। ਤਰਿਤਰਿਦੇਖ
ਨਿਭੇਜਾਨਿਨਮੁਖਾਧਾਹਿ। ਸਭਾਦੁਖੋਤੀਆਮਖਾਸਕੋਇਨਬੀੜਾਹਿ
ਬਰਿਥਰਕੰਬੇਪਾਤਿਸਾਹਰੰਡੀਦੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬਾਹਰੰਡੀਦੀਸੁਣੀਕਹਾਇ।
ਮਲੀਇਮਾਮਾਗਾਨਾਹਿਥਿਵਿਵਾਹਿਦਾਜੰਦੇਦਾਸਮਿਆਨਾਬੈਟਾਰੁਮੀਸਾਹਦਾਸ
ਹਾਮਲੀਸਿਰਦਾਗਾਲੀਤਸੁਬੀੜਾਉਠਾਇਕੋਬਨੇਲੰਕਤਲਵਗਾਚਾਰਸੇਵਰੇ
ਅਗੇਨਬੀਬੀਹੋਇਬੀਤੀਇਹੁਬਤਾ। ਚਹਿਆਇਮਾਮਫਿਜਲੇਸਬਬਈਸੀ
ਸਾਬਾ। ਇਕਲਖਅਸੀਹਜਚਗਿਦਮਿਲਿਆਲਲਸੁਹਾਬਾ। ਇਕੀਆਹਿਦਸ
ਤਾਨਪਾਥਿਪਹੁਤਾਮਾਇਸਿਤਾਬਾ। ਇਕਸਿਰਾਹਿਦੁਕੋਹਦਾਇਕਸਿਰਾਏਰੁਮਾ।
ਏਕਟਕਅਛੁਹਣੀਆਂਹਫਤਵਲਾਇਤਈਮਾ। ਓਰੋਲਸਕਰਿਹਿਦਦੇਪਹੁਤੇਹਿ
ਦੁਪਹਾੜਾਦਾਖਿਣਪੁਰਬਾਇਕਸਿਰਾਮਾਏਕਟਕਹਜਾਗ। ਪੰਜਸੇਕੋਹਮੇਦਨਬੀ
ਨਤਮਿਲੇਦੁਏਵਲਾਮਾਇ। ਹਾਬੀਪੋੜੇਅਗਾਨਤਹੀਕੀਮਤਕਹੀਨਜਾਇ। ਓਮ
ਜੰਗਅਜੀਮਤਬਿਦਹਿਧਿਰਮਾਰੀਫੇਗਿ। ਜਿਤਨੀਗਈਸੀਫਉਜਰੁਮਦੀਇਕਨ
ਆਈਫੇਗਿ। ਸਹਾਅਲੀਹੋਇਸਹੀਦਮਾਰੇਸਭੇਸਹਾਬਾ। ਖਪੇਬਈਸੀਓਮਰੇਸ
ਤਰਿਖਾਨਖਿਤਾਬਾ। ਪਿਛੇਹਿਕਸਤੁਰਕਦੇਮਾਰੇਤੁਰਕਫੋਰੇਗਾ। ਅਗੇਹੋਇਕਤਲਮ
ਵਲਪਿਛੇਪਹੁਚਨਹੋਗਾ। ਫੇਸਲੋਆਨਫਗਾਨਾਦਤਬਹੁਤਬੀਤਾਇ। ਫਗਾਨੇ
ਹੀਵਿਚਉਪਜੇਨਬੀਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਜੇਰੇਨਬੀਰਸੁਲਖਦੇਹੋਈਜਬਤਿਤਬਿਹਿ
ਦਾ। ਪੜਿਆਕੁਤਬਾਨਬੀਦਾਚੁਣਿਆਸਗਲਨਹਿੰਦਾ। ੨੧॥ ॥ ਜਬਾਬ
ਨਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥ ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣੀਐਸਚਕਲਮਾ॥
ਦੀਮਦਤਿਬੈਠਿਆਤੁਸਾਖਾਧੀਹਿੰਦਸਤਾਨ। ਹੁਫਤਕਹਿੰਦਨਸਾਧੀਆਸਭਹੋ
ਈਨਮੁਸਲਮਾਨ। ਘਟਨੋਈਤੁਸਾਵਲਿਜੁਟਹੋਚਾਇਮਾਨ। ਜਿਚਰਾਮਲ
ਸੀਮਗਰਬੀਤਿਚਰਤਮਾਰਜੋਗ। ਹੁਫਤਕਮਤਮਾਰਉਠਿਆਐਇਪਹੁਤਾਹੁਫ
ਹੀਗਾਰਹਿਆਹੁਕਮਗਰੁਬਦਾਜਲਿਮਾਹੁਕਮਸਮਾਜਾ। ਇਸਿਪਿਕਨਚਲਸਕੇ
ਜਿਚਰੋਹੋਇਨਚਾਗਾਹੁਕਮਅਬਰਬਦਿਬੇਦਦਸੇਹੋਦਪਿਚਰੋਐਗਾ। ਚਰੋਮਸ
ਹਬਿਏਕੋਇਤਾਚਲਹਿਰਾਹਿਨੀਸੰਗਾ। ਇਕਕਰਨਿਏਕੀਲਦੇਮਾਇਆਨਬੀ

ਰਸੁਲਾਦੁਨੀਆਂਲਾਲਚਲਾਗਿਆਇਕਨਾਮਗਇਆਹੈਭੂਲਾਕਸਿਮੇਇਕਪੁਕ
 ਰਿਆਇਕਇਕਪੁਕਇਸਭਨਾਮੀਦਿਗਇਕਹੈਘਦਵਪੁਕਹੀਨਜਾਇਆਪੁਕੁਆ
 ਖਿਆਇਕਨਾਮਜਮਾਇਆਰਤੀਨਮੁਲਾਖਾਨਹਰਾਮਹਲਾਲਕਰਿਚਿਨਾਮ
 ਰਸੁਲਾਤੁਰਕੋਨੇਸਨਜੁਥਹਨਿਫਿਰਨਾਨਕਕੀਆਪੁਕੁਜਾਹੈਭੂਲਾ
 ਕੀਤੇਹਨਾਮਜਮਾਇਆਇਕਤੁਰਮਾਨਹੈਇਸਭਨਾਮਜਮਾਇਆ
 ਦਾਹੁਕਮਜਾਹੈਮਰੀਸਕੇਨਕਛੁਦੁਗਇਹਿੰਦੁਮਸਲਮਾਨਸਭਮੰਨਨਪੁਕਮਕੁ
 ਲਾਨਨਕਮਾਇਆਦੁਨੀਦੇਚਿਦੁਜਾਜਪੇਨਮੁਲਾਗਜਰੇਨੁਸਲਵਤੋਜੋਤਿਸਦ
 ਰਬੈਰੇਹੋਗਾਮਰਦਾਹੈਇਆਬਹਾਇਜਾਇਫਿਰਹੈਇਸਦਾਇਆਜੋਗਾਕਰਕੇਅ
 ਪਬਰਾਬਰੀਚਾਕੁਬਹਾਏਤਖਤਾਵੇਵੇਟਿਕਾਹਥੀਆਪਦੀਦੇਸਵਾਈਬਖਤਿ
 ਅਦਕੇਮਜਬਨਫੇਰਤਿਸਹਾਇਬੈਰੇਇਕਸਰੂਪਾਇਕਜੋਤਿਦੁਇਮਰਤੀਜਕ
 ਨਕਰੇਸਪੁਤਿਨਾਨਕਰਾਜਚਲਾਇਆਸਭੁਨੀਵਿਸਤਾਦੀਦੇਇਹਲੇਨਹਲ
 ਈਕਿਸੇਦੀਖਸਨਕੋਈਲੇਇਖਾਲੀਤਖਤਨਰਹੇਕਦਮਹਾਂਪਰਪੁਰੋਜੋਇਸ
 ਵਈਤੇਸਵਈਆਜਮੇਪਹਿਰੇਸੋਇਵੀਵੇਤੇਦੀਵਾਬਲੇਜੋਤੀਘਟਿਨਜਾਇਆਪੁ
 ਰਮਰੀਦਬਰਾਬਰੀਨਾਨਕਸਚਅਲਾਇ॥ ੨੨ ॥ ॥ਸੁਆਲਚਾਰਾਇ
 ਮਾਮਾਸਰਾ॥ ॥ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਿਜੀਸਚੁਆਖਣਚਾਰਾਇਮਾ
 ਮਾਜਿਓਕਰਿਤੁਰਕਾਹਿੰਦਲਈਅਸਾਸਭੇਕਹਿਮਾਬਿਆਨਾਤੁਸੀਵੀਅਪਣੇ
 ਮਜਹਬਦਾਮਸਲਾਕਹੋਸੁਣਾਇਲੋਕਰਿਅਵਲਾਆਖਰੇਸਭਦੇਹੋਗਲਬਤਇ
 ਕਿਓਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਮਾਜਿਮੀਤੇਅਸਮਾਨਾਅਵਲਾਅਵਲਕਓਲਸੀ
 ਜਿਨਸਿਰਿਜਿਅਏਹਜਹਾਨਿ।ਏਹਹਕੀਕਤਜੇਦਸੇਸੋਅਵਲਫਕੀਗਾਮੀਰਾਂਦੇ
 ਸਿਰਮੀਰੋਪ੍ਰੀਰਾਂਦੇਸਿਰਪੀਗ॥ ੨੩ ॥ ॥ਜਬਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰਾ
 ॥ਅਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਦੋਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮਾਅਵਲਸਾਹਿਬਅ
 ਪਸੀਹੋਰਨਵਜਾਜਾਨਿ।ਬੇਨਬੁਨਬੇਚਰ੍ਹੀਨਹੈਜਨਮਮਰਨਵਿਚਿਨਾਹਿ।ਇ
 ਕੋਇਅਪਦਾਇਸੀਜੋਗੀਆਸਭਨਾਮਹਿ।ਨਾਤਵਿਬਾਦਨਾਬਸੀਨਤੁਦ
 ਨਰਿਨਖਥਾਅਧੋਆਪੁਖਦਾਇਸੀਪੁਕਾਦੇਸਿਰਪਾਕਾ।ਸਾਹਿਬਆਪਣੇ
 ਖਿਆਲੁਭੇਦੀਤਸੁਨਰਜਾਇ।ਨੁਕੁਇਮਸੀਬਾਇਫਿਰਬਾਦਹੁਆਬਉਪਾਇ
 ॥ਅਬਦਾਅਤੁਸਉਪਸੀਅਤਸੁਭੇਵਿਬਾਬਾਕੀਬਤਬਣਾਇਆਨਉਪ
 ਰਿਆਆਪਕਾਅਵਲਖਵਖਵਾਇਸੀਕਦਰਤਨੁਕਹਾਇ।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨ

ਮਹੇਸ਼ੁਕੈਫਿਰਕਦਰਤਿਲਏਬਦਾਇ। ਰਸਸਜਾਤਕਤਾਮਸੀਏਹੁਕੁਟਅਤਿਕੀਨਤੀ
 ਨਿਮਿਲੁਗਲੀਜਹੋਇਤੁਤੇਕੁਏਯਮੀਨਾ। ਅਵਲਾਅਚਮਬਸਨਹੋਇਦੁਜਾਬੁਹਮਹੇ
 ਏ। ਤੀਜਾਆਚਮਾਹਾਦੇਰਮਹੀਮਦਕਹੇਸਭਕੋਇ। ਚਉਥਾਆਚਮਕਸਪੁਰਿਖਜਿ
 ਨਾਜੀਬਪੁਤਸਦਾਇ। ਰਜਪੈਉਪਜੇਅਵਮੀਕਾਨਹੋਵਾਨਨਬਾਤੀ। ਲਖਦਉਰ
 ਜੀਅਜੰਤਕਫੁ। ਰਵਾਹੁ। ਜੀਅਤੇਜੀਉਪਜੇਕਫੁਕੀਆਨਜਾਇਸਮਰੁ
 ਉਪਜੇਕਈਪੈਕੈਬਰਾਂਉਪਏਕਈਅਵਿਤਾਰਾ। ਚਉਥੁਗਾਂਦੀਚਉਕਵੀਸਜੀਖਦ
 ਕਰਤਾਰਾ। ਸਤਜੁਗਾਫਬਸੰਤੋਖਦਾਧਰਮਅਗੋਰਬਵਾਹੁ। ਸਭੁਲਾਇਕੋਮਸਬ
 ਸੀਬੁਹਮਾਰਿਖਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਲਖਵਰੇਦੀਆਰਜਾਕੋਠੇਮੰਡਪੁਨਾਹਿ। ਰਹਿਦੇਛਪ
 ਰਿਛਉਕਰਿਕੰਦਮੁਲਚੁਲਖਾਹਿ। ਬੇਟੀਬੇਟਾਇਕਵਾਰੋਵਹਿਭਵਲਦੇਦੇਇ। ਰਹਿ
 ਦੇਪਉਛਅਹਾਰਪਰਿਬਹਤਮਹਾਰਨਹੋਇ। ਸੀਵਨਦਾਨਹਿਅਸਰਾਰਹਿਦੇਸਦ
 ਨਰਾਸਾ। ਬ੍ਰਹਮਦਰਾਸਪਰਸਰਾਮਜਿਨਖਰੀਕੀਤੇਨਾਸਾ। ਖੜੇਪਦੇਕਚਦੇਤੇਤੁ
 ਰਅਵਤਾਰਾ। ਤੇਤੇਗਮਅਉਤਾਰਸੀਖਰੀਬਲੀਅਹਿਕਾਰਾ। ਬਲੁਹਰਿਉਸਪਰਸਰਾ
 ਮਦਾਚਰਨੀਸੀਸਲਗਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਦਜਟਿਆਖੜਕਉਸਕੇਨਫੇਰਉਠਾਇ। ਤੇ
 ਤੇਰਬਜਤੇਕਜੋਰਅਗੋਰਬਵਾਹੁ। ਮਧਿਆਖੀਰਸਮੁਦਿਰਕਉਚਉਦਹਿਰਤਨਕ
 ਛਾਇ। ਖਰੀਗਜੇਪਾਤਿਸਾਹੁਰਾਮਚੰਦਅਵਤਾਰਾ। ਜਿਨੀਜਿਤੀਠਉਪੰਡਪ੍ਰਿਥਈਇਕ
 ਵਰਨਕੀਆਸੀਸਾਰਾ। ਦੁਆਪਰਰਬਤਪੇਦਹੰਕਾਰਅਗੋਰਬਵਾਹੁ। ਹੋਏਜਾਦਵਰੁ
 ਪਸਕੁਦੇਸਾਦੇਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਹੋਅਹਕ੍ਰਿਸਨਅਵਤਾਰਤਬਿਸਿਨਕੀਤੇਦੈਤਫਨਾਹੁ
 ॥ ਸਭੁਹੋਇਕੋਰਵਨਦੁਜਾਵਰਨਨਾਹਿ। ਦੁਆਪੁਰਕੋਅੰਤਾਵਿਖੇਜਬਕਲੁਜ
 ਗਲਗਾਅਇ। ਲੀਲਾਸਾਜੀਕਲੁਜੁਗੀਕਰਕੇਬਹੁਤਬਿਖਾਇ। ਅਇਤ
 ਮਸਾਮੁਕਹੋਜੇਤੰਬਰਿਸੁਆਮੀਸਚੁਮਹੀਅਛੈ। ਸਚਰਹੋਸਭਕੋਸਚੁਸਮਾਦੈ
 ॥ ਸਤਿਜੁਗਅੰਦਰਸਚੁਵਰਤੇਸੂਠਨਕੋਇ। ਮਲਵੇ। ਰਿਗਿਕਹੋਰਹਿ। ਆਭੁਰਪੁਗਾ
 ਰਮਨਮਦੇਵਮਹਿਜੁਗਾਨਾਇਲਾਇਐਪਰਾਛਤਿਜਾਇ। ਨਨਕੋਤੰਮੇਖੰਤਪਾਇ
 ॥ ੨ ॥ ਸੁਜਮਹਿਜੋਰਛਲੀਚੰਦਾਵਲਕਾਨਕ੍ਰਿਸਨਜਾਦਵੈਭੁਇਆਪਾਰਜਾਤ
 ਗੋਪੀਲੀਅਇਆਥੇਦਾਬਨਮਹਿਰੰਗਕੀਆ। ੩ ॥ ਕਲਮਹਿਥੇਦਾਅਥਰਬਦ
 ਧੁਆਨਮਖਦਾਈਅਲਹਿਭੁਇਆਨੀਲਬਸਤ੍ਰਲੋਕਪੁਕੈਪਹਿਰੇਫੁਰਕਪਠਾਈ
 ਅਮਲਕੀਆ। ਚਰੇਬੇਦਹੋਏਸਚਿਆਗਾ। ਪੁਨਹਿਗੁਰਹਿਤਿਨਬਾਰਬੀਚਾਰਾ॥
 ਭੁਭਿਭੁਗਭਿਕਾਰਿਨੀਬਸਦਾਏ। ਤਉਨਨਕਸੇਖੰਤਪਾਏ॥ ੨੪॥ ॥

ਸੁਭਾ ਬਨਾਨਕਸਾਹੁਗਾ॥ ਸੁਭਾਹੋਭਾਇਮਾਮਸੁਭਕੋਪੇਲਥਿ
 ਆਨਾਮਾਰਿਆਕਿਸਨਾਇਦੁਪੁਰਸਭਗੋਪੀਲੁਟੀਨਿਵਾਨ॥ ਪਦੇਸਭੇਪਾਰਜਾਤਮੁ
 ਚੁਹੇਲਏਉਥੇਦਾਹੋਠਨਿਕਲਾਅਇਆਰੀਥਅਥਰਬਣਬੇਦਾ॥ ਨੀਲੇਦਸਤਲਪੇ
 ਟਿਆਸਾਹਿਬੁਦਾਫੁਰਮਾਤੁ॥ ਸੁਭਾਮੰਨਿਆਸੀਸਧਰਿਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਹਿੰਦੂਪੁ
 ਰੀਤੇਆਇਕਰਿਬੈਠਾਮਥਰਾਮਾਹਿ॥ ਬਿਦਾਬਨਬਣਾਇਆਗੋਪੀਕਾਨਿਖਿਲਾਹਿ॥ ਟਿ
 ਰਿਮਥਰੇਚਾਣਿ॥ ਆਕਿਸਨਜੀਅਗੇਅਥਰਬਣਬੇਦਾ॥ ਜੀਤਸੁਚੋਰਕੁਟੋਕੋਕਰਕੇਅ
 ਚਰਜੁਖੇਡਾ॥ ਫਿਰਿਨੀਲੀਭੁਬਾਪਹਿਰਕਰਿਬੈਠਾਮੰਕੇਆਨਿ॥ ਇਕੋਇਕੁਖਦਾਉਹੋ
 ਇਹੁਆਖੇਮੁਹੋਕਲਮਾਨੀਲਾਬਾਹੁਪਹਿਰਕਰਧਰਿਆਮੁਸਲਸੀਸੁ॥ ਅਸੁ
 ਭਜਾਹਥਿਕਰਿਕਾਜੀਹੋਆਜਗਈਸਾ॥ ਅਖੇਸਭਕਲਮਨੈਇਕੋਇਕੁਖਦਾਇ॥
 ਜੈਸਕੋਈਬੀਜਹੋਤੈਸਹੀਲੁਣਖਾਇ॥ ਸਤਜੁਗਵਿਭਲਿਆਰਿਸੀਸੁਫੀਐਤਿਜਦਾਇਅਨੁ
 ਇਕਵਿਗਾੜੇਕਮਜੋਮਾਰੀਐਸਭਜਾਹੰਨਿ॥ ਤ੍ਰੇਤੇਦਾਆਨਿਆਉਸੁਨਿਕਨਪੁ
 ਰੇਸਭਕੋਇ॥ ਕੀਮਵਿਗਾੜੇਇਕੋਕਸਭਨਗਰੀਕਉਦਖਹੋਇ॥ ਦੁਆਪੁਰਦਾਅ
 ਨਿਆਉਸੁਦਿਕੋਈਆਵੇਕੀਮਵਿਗਾੜਾ॥ ਮਾਰੀਐਓਸਦਗੇਤਸਭਕਰੇਨਕਉਵੀ
 ਚਗੁ॥ ਕਲਜੁਗਸਜੁਨਿਆਉਹੋਜੋਵਿਗਾੜੇਪਦੈਸੋਇ॥ ਹਿਰਿਸਕਿਸੇਨਮਾਰੀਐ
 ਭਾਵੇਕੋਈਹੋਇ॥ ਜੇਹੜਾਅੰਗਗੁਨਾਹਕਰਿਤਿਸਅੰਗੇਮਿਲੇਜਜਾਇ॥ ਵਿਚਕ
 ਤਬਾਲਿਖਿਆਆਖਿਆਪਾਕਖਦਾਇ॥ ਬਾਣੀਬਰਮੇਰਿਖੀਦੀਥੀਆਅਥਰ
 ਬਣਬੇਦਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਿਤਥਿਹੋਇਦੁਇਥਿਧਿਭੇਦਾ॥ ਸਤਜੁਗਹੋਅਓ
 ਸਮੇਧਹਾਥੀਜਗਪਵਾਇ॥ ਹੋਮਕੀਆਸਭਦੇਵਤਿਅੰਫਿਰਹਾਥੀਲੀਆਜੀਵਈ
 ਭੇਤੇਹੋਆਅਸਮੇਧਰਾਜੇਹੋਮਕਰਾਇ॥ ਮੁਆਫੇਰਜੀਵਾਈਐਕਰਿਹਲਾਲਸਭਖ
 ਇ॥ ਦੁਆਪੁਰੋਆਗਉਮੇਧਫਿਰਲੀਨੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਵਾਇ॥ ਪਿਛੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਦੇ
 ਬਿਨਮੰਤ੍ਰਨਸਕੀਉਠਾਇ॥ ਤਿਥੋਈਭ੍ਰਿਸਟਸਭਫਿਰਿਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਇ॥ ਤਿਥੋ
 ਹੋਇਠਾਹਿਦੁਇਮਿਲਬੈਰਣਖਾਣਾਖੇਇ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਹੁਇਬੰਧਿਨਿ
 ਆਰੇਏਇ॥ ਬਿਨਖਾਧਾਹਤਮਾਸਉਹਪੀਫਨਵਧਲੇਚੋਇ॥ ਗਉਮਾਤਾਹਿੰਦੂਆਪੁ
 ਜਨਿਕਰਨਮਸਕਰਾ॥ ਗਉਮਾਰਨਦੇਖਹੋਕੁਕਨਖੇਦਪਰਾਨਾ॥ ਜਿਏਜਿਦਾਮਾਪਿ
 ਵਿਥਿਹਿੰਦੂਤੁਰਕਲੜਾਹਿ॥ ਉਨਮਾਰੇਆਸੁਰਨੇਉਨਮਾਰੀਗਾਇ॥ ਦੁਹਾਕੀਤੀਹਤਿ
 ਆਮੁਇਨਜੀਵਿਫੇਰਾ॥ ਦਰਗਹਿਸਬੇਥਥਿਵੀਵਾਇਲਹਿਨਸਜਾਈਛਿਗ॥ ਕਲਜੁਗ
 ਵਾਨੇਮੇਧਹੋਜਿਨਕੀਤੀਆਗਉਮੇਧਾ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਸਨਿਅਗਪਿਐਕੋਸ਼ਿਨਕਤਿਧਰਮਾਨਿ

ਖੇਧਾਧਰਮੇਕਰਮੇਬਧੀਰੇਦਰਗੋਪਿਲਹਨਨਢੇਇ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਿਭੁਵੈਕੋ
ਈਹੋਇ॥ਇਕਰਹੋਇਕਜਾਹਿਉਠਿਤਬਹੀਚਲੇਗਾਹਿਦੇਵੈਕਾਇਮਹੋਇਰਹੋਖੇਰਾਖ
ਮਰਪਾਇ॥ਦੁਹਥੀਹੋਅਨਕੰਮਕੋਫਿਰਕੀਤਾਹੁਕਮਖਦਾਇ॥ਦੁਹਕੋਇਪਰਤੀਸਰਾਨ
ਨਕਤੁਹੀਜਾਇ॥ਦੁਨੀਆਂਅੰਦਰਜਾਇਕਰਾਇਕੋਨਾਮਜਪਾਇ॥ਉਮਤਜਤੁਬ
ਦਰਹੋਹੰਤੁਮਪਾਵਹੁਸਿਧੇਗਾਹਿ॥ਧਰਮਚਲਾਵਹੁਸਚਦਾਵੈਦੁਹੁਕਮੋਰ
ਜੋਸਰਨੀਅਵਹਿਦੁਹਵਿਚਹੁਤਿਸਨੂੰਲੋਵੈਮਲਾਇ॥ਨਹਕਜੀਆਨਮਾਠੇ
ਅਹਿਰਖਕਰਹੁਗਰੀਬਜਾਇ॥ਲਖਚੁਰਾਸੀਮੇਧਨੀਸਭਨਾਵਿਚੁਦਾਇ॥
ਹਿੰਦੁਬਾਦਸਤਸਰੀਪੀਲਚੇਤੇਮਾਹਿ॥ਰਤਾਬਦਾਵੁਪਰੇਕਲਾਕਲਜੁਗ
ਪਾਹਿ॥ਜਬਹੋਸੀਇਕਬਰਨਸਭੁਤਬਹੋਸੀਨੀਲਾਰੀਗਾ॥ਬਾਣੀਸਚੁਖਦਾਇ
ਕਹੋਨਾਨਕਸਾਹਮਲੰਗਾ॥ਜਾਤਿਪਾਤਿਸਭਉਠਸੀਸਬਸੰਕਰਬਰਨਕਹਾਇਲ
ਨਕਕਹੋਇਮਾਮੁਜੀਇਉਲਿਖਿਆਬੇਦਾਮਾਹਿ॥ ੨੫ ॥

ਸੁਆਲਕਜੀਵਸੁਮੁਲਾਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਸੁਰਾ ॥ ॥ਜੁਲਵਨ
ਨਕਹਿੰਦੁਆਪਛਨਿਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਸਾਹਿਬਅਦਿਮਸਿਰਜਿਆਪਾਤਿਸਾਹਾ
ਸਿਰਸੁਲਤਾਨਾ॥ਆਦਮਕੀਕੀਮਜਹਬਸੀਏਭੀਦੇਇਬਿਆਨ॥ਅਵਲਕੋਹ
ਕੁਮਜਬਸੀਜਦਪੇਦਾਕੀਅਜਹਾਨਾ॥ਹਿੰਦੁਸੀਕੋਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਦਿਚਾਇਕ
ਰਹਿਰਾਇ॥ਜੇਕਹਿਸੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਤੁਰਕਦੇਸਨਦੀਨਗਵਾਇ॥ਹਿੰਦੁਕਹੇਸ
ਜਾਇਹੈਤਾਂਦੇਸਨਬਹੁਤਾਮਜਾਬਾ॥ਕਰਨਿਮੁਹਲਤਨਨਕਖੋਲਹੁਕਮਸਿਤਾ
ਬਾ॥ਬਹੁਤਦਬਿਆਹੀਕਾਸੀਆਪੀਰਕੀਤੇਨੀਸਬਸੇਗਾ॥ਜਾਦੁਸੇਹਰਜਗਾਇਕੋ
ਮਕਾਦਿਤਹੀਫੇਗਾ॥ਹੁਣਮਾਇਆਮਦੀਨੇਧਦਿਹੁਮਈਇਬਹੁਛਟਸੀਨਹਿ॥ਅ
ਗੇਕਰਕੇਬਹੁਤਦਬੀਫੀਆਹੁਣਹਿਕਛੀਚਲਸੀਨਹਿ॥ਜੇਖੋਲੇਇਸੁਰਮਨੁਜ
ਈਅਵਲਫਕੀਰਾਪੇਰਪੇਕੰਬਰਸਭੁਸਦੇਸਿਰਸਹਾਦਪੀਗਾ॥ ੨੬ ॥

॥ਜਬਾਬਨਨਕਸਾਹ ਸੁਰਾ॥

॥ਆਖੇਨਨਕਸਾਹ

ਦਰੀਸੁਫਿਸਭਮੁਰਸਮਾਨਾ॥ਖੋਲਵਿਖਾਵਹੁਕਮੋਨੋਸਭੋਜੁਣਹੁਬਿਆਨਾ॥ਅ
ਰਬਨਾਸਰਮੇਲਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਖਦਾਇ॥ਆਦਮੁਹੋਇਆਖਦਾਇਦੇ
ਖਾਸਪਤਕਹਾਇ॥ਜੇਸੁਮਜਬੁਬਪਦਾਪੁਰਖੀਤੋਸਾਹੋਇ॥ਬੇਟੇਬੀਜੋਉਪਮੈਪੋ
ਤੁਕਹੀਮੈਸੋਇ॥ਆਦਮੁਹੋਏਚਾਰਪੁਕਚਾਰਕਨਪਛਣਾ॥ਚਾਰਭੇਜੋਚਹੁਕੰਦੀ
ਦੇਕੰਚਾਰਕਲਾਮਾਹਥਲਭੇਜਿਆਹੀਦਨੁਕਾਬਲਾਮਰਬਸਤਨਾ॥ਈਰਜੁਈਰਭੇ

ਜਿਆ ਰੁਰੁਤੁਰਕਸਤਨਾ। ਚਾਰਥਤਾ ਬਾਸਾਥ ਏਚੋਰਕਥਿਉ ਪਦੇਸਾ। ਚਾਰੇਤਰਥਵੀਭ
ਕੇਕੀਏਹਵਾਲੇਦੇਸਾ। ਸਿਰਤੋਭਾਰਾਭਾਰਕੋਰਹਿਅਕਿਨਕੋਹੀ। ਆਪੋਅਪਦਿਮਜਥਵਿ
ਚਿਚਰੋਪਰਚੇਸੇਇ। ਚਾਰੇਤਰਕਨਚਾਰਹਾਕਿਕਨੇਲਗੇਰਾਜਾ। ਆਪੋਅਪਦਿਮਜਥਵਿਚਿ
ਕੇਇਨਹੋਇਆਮੁਹਤਾਜਾ। ਹਿੰਦੁਹੋਇਹਾਬਲਕਾਬਲਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਭੁਏਜਵੀਈ
ਜੋਤੁਰੋਕਫਲਜਾਨਾ। ਉਮਹਿਮਦਮਹਾਦੇਉਬਥਾਆਦਮਨਾਉ। ਚਾਰੇਤਰਥਵੀਭ
ਤਚਾਰੇਤਰਥਪੁਲਨਾ। ਚਾਰਮਜਬਚਹਾਮੰਗਤੇਤਿਸਦਾਸੁਣਹਾਇਆਨਾ। ਮੁਖ
ਤੇਹੋਇਬਹਮਣਬਾਰਖਰੀਜਾਨਾ। ਵੇਸਉਪਦੇਸਥਲੇਪਾਰਿਸੁਵਰਪੁਲਾਭਾ। ਜਿ
ਸਦਹੋਵੈਰਾਜਜਗਕਰੋਪਿਛਾਏਸੇਇ। ਹਿਰੀਦਕਹਨਥਲੇਜੇਕਰਦੇਖੋਕੋਇ। ਬੁ
ਹਮਣਹੋਇਸਰਕਦੀਜਨਬੀਜਨਾ। ਵੇਸਥਗੀਸੰਗਮਗਾਰਬੀ। ਸੁਦਸਮਲਿਪਛਾ
ਨੀ। ਜਿਸਸਮਨੇਦਾਅਮਲੁਹੋਇਸੇਈਖਲੇਕਿਤਾਬਾ। ਜਿਏਜਗਪਤਿਸਹਾਇਲਏਕਿਤ
ਬਹਸਾਬਾ। ਜਿਸਸਮਨੇਦਾਅਮਲੁਹੋਇਤਿਸਦਲਹੋਇਖਰੁਸਾ। ਚਾਰਿਚਾਰਿਧਨਫ
ਰੋਸਤੇਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤੇਭੁਪਾ। ਚਾਰਮਦਕਲੁਤਹਤਭੁਭਕੇਪੁਕਮਬਰਦਗ। ਸੇਵੁ
ਜੁਜਮਾਨੁਦਹਤਿਸਾਅਗੇਅਮਰਅਯਾਥਾ। ਚਾਰੇਤਰਜਤਖਤਦੇਹਹਦੇਸਦਾਹਸੁਰ
। ਹਾਸਰਹਿਏਰਭਿਵਿਨ੍ਹੋਏਕਦੇਨਦੁਗ। ਇਸਰਾਈਸਲਾਥਰਈਲਮੇਕਈਲਪਛਨ
। ਅਜਰਾਈਲਫਰੇਸਤਾਚਾਰਮਦਕਲੁਜਾਨੀ। ਚਾਰੇਤਰਸਤਖਤਦੇਹਕਮੀਬੰਦੇਚਾਰ
। ਸਚਾਹਜੁਗਤਿਸਰਹੈਜੋਬੀਦੈਅਉਤਗ। ੨੭॥ ॥ ਸਵਲਾਇਮਾਮੁਕਮ
ਲਦੀ ਸੁਗਾ। ॥ ਕਹੇਇਮਾਮੁਕਮਾਸਚੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਕਿਤਨੀਕ
ਮਦਤਗਾਜਗੀਆਤਬਲਿਦਾਚਮੁਹਵਾਇ। ਕਿਤਨੀਕਕਰਸੀਬੀਤੀ। ਆਏਹਭੀਕੋਰੇ
ਸਮਾਗਾਏਹੁਕੀਕਤਗੇਬਚੀਖੋਲੇਦਰਸਮਚਾ। ਏਕਿਕਿਤਾਬਆਰਬੀਲਿਖਿਆਬਹੁਪਿ
ਪਿਤੁਹੀ। ਭਾਵਕਾਜਿਮੀਅਸਮਾਨਹੈਆਦਿਅਤਿਕਹਾਇ। ਮੁਸਲਮਾਨਵਖਣਦੇਬਹੁ
ਬਿਧਕਰੀਬੀਚਾਰਾ। ਆਦਮਪੈਦਾਹੋਇਆਬਰਜਪਸਿਹਜਾਗੁ। ੨੮॥ ॥
ਜਬਾਬਨਲਕਸਾਹਸੁਗਾ। ॥ ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਣਹੁਕਮਾਸੁਇ
ਮਾਮਾਆਦਮਹਾਦਉਪਲਿਆਮੁਰਤਮਗਣਕੀਭਾਨਾ। ਕਈਅਗਵਤੀਜੁਗਬੀਏਗੀ
ਟਤੀਗੀਨਜਾਇ। ਇਹੁਹਕੀਕਤਗੇਬਦੀਜਦੇਮਾਮੁਖਵਾਇ। ਚਿਰੇਬਹੁਤਤਦਿਬੀ
ਰਥਕਿਲਿਖਗਾਏਬਹੁਉਲਮਾਇ। ਪਤਿਤਬਹੁਤੇਗਾਏਕਰਕਦੇਬਹੁਬਿਧਾਇ॥
ਅਦਮਬੀਹੋਏਚਾਰਪਤਚਾਰੇਤਰਥੇ। ਮਾਮੁਖਿਸੁਰਕਰਕਰਕਰਕਰਮਿਲੇਨੀਸਾ
ਨਾਹਾਬਲੁਭਾਮਸਰਕੀਤਿਸਤਿਕਿਰਿਮਚਗਾ। ਬਹਮਣਖਰੀਵੈਸਸੁਦਚਾਰਇਮ

ਮੁਵੀਚਾਰਾਪਰਸਤਿਸਿਅਫਰਾਬਕੀਮਜਰਕਿਸੀਸਾਨਿਵਾਇ।ਜਨਨਹਥਿਅਫ
 ਤਾਬੁਹੋਰੋਫਨਕਹਿਨਖੁਦਾਇ।ਕਾਬਲੋਹੇਅਮਗਰਬੀਤਿਸਬੀਕਉਮਾਚਾਰਾ।ਰਮੀ
 ਜੰਗੀਇਫਮਨੀਵੇਟਕੀਸੁਲਾਗਾ।ਪਰਸਤਿਸਿਕਰਹਿਮੁਹਿਤਾਦਾਕਹਿਵੇਹੁਖਦ
 ਇ।ਏਹਬੀਆਪਦੇ।ਜਦਵਿਚਿਹੋਇਰਹੇਗੁਮਰਾਹਿ।ਤੂਨਸਾਦੀਹੋਇਆਤਿਸ
 ਬੀਕਉਮਾਚਾਰਾ।ਉਜਧਕਿਯੁਨਬਕਿਕਾਫਰਾਅਉਰਕਿਲਮਾਫਾਇ।ਚਾਰਾਕਾਫਰਾ
 ਇਬੁਤਪਰਸਤਨਾਨਥੁਤਖੁਦਾਇ।ਤਿਸਕਰਕਾਫਰਾਅਖੀਅਨਿਹੋਇਰਹੇਗੁਮਰ
 ਹਿ।ਈਰਜਨੁਬੀਹੋਇਆਚਾਰਕਉਮਉਪਜਾਇ।ਭੀਲਮਕਹਟੇਘੇਤਲੇਚਉਬੇਕ
 ਬਲਬਾਸਾ।ਕਰਨਿਪ੍ਰਸਤਿਸਿਅਤਜੇਨਾਉਜਪੁਦਾਜੇਇ।ਆਪੋਆਪਣੇਮਜ
 ਬਵਿਚਿਚਾਰੋਕਾਇਮਹੋਇ।ਆਪਦਮਲਹਬਛੁਡਕਰਿਅਵੇਰੋਰਸਮਾਹਿ।ਤਿ
 ਸਕਉਮਲਹਵਿਸਛੁਕਹੇਕਾਫਰਾਅਸਹਵਿਕਹਾਹਿ।ਮਸਰਕਿਪਾਣੀਦਗੀਵੇਵਨਿ
 ਨਦੀਵਹਾਇ।ਦਬਹਿਗਰੁਬੀਗੋਰਾਵਿਉਖਾਕੀਵਾਰਾਕਹਾਇ।ਮਰਿਸਮਾਲੀਕਾਫਰ
 ਸਦਾਨਿਦੀਉਉਸਾਤ੍ਰੀ।ਖਾਵਉਛੁਏਛੁਕਰੇਗਿਦਰਿਅਉਕਬਿਥਾਤ੍ਰਾ।ਮਰੇਜਹੁਦ
 ਜਨੁਬੀਅਕੁਦਾਨਿਅਗਨਿਜਲਾਇ।ਦਗਕਹਾਵੇਆਤਸੀਮੋਆਪ੍ਰੇਤਕਹਾਇ
 ਚਾਰਕਤੇਬਾਚਾਰਨੁਗਚਾਰੋਮਜਬਪਛਾਣਾ।ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਿਚਾਰੋਹੋਸ
 ਲਤਨਾਜਿਸੀਖੇਲਚਉਰਾਸਦੀਬੈਠੇਹਦਮਲਾ।ਝੰਡੇਆਪੋਆਪਣੇਆਪੋਆਪ
 ਟੀਦਾਲੀ।ਕਲਜੁਗਾਵਿਉਮਨਸੁਖਕਰਿਚਾਰੋਦੀਏਉਹਾਇ।ਚੋਰੋਦਾਗਪਵਿਤ੍ਰਹੇਅਰ
 ਬਾਨਸਰਭਾਇ।ਵਿਚਿਬੇਦਅਬਰਥਲਿਖਿਆਧਰਤਿਪਵਿਤ੍ਰਦਾਗਾ।ਧਰਤੀਵਿ
 ਚਬਹਾਈਮੈਲੋਏਸੇਤੀਦਾਬਿ।ਧਰਤੀਵਿਉਬੈਠਾਇਅਜੋਗੀਤੇਸੰਨਿਆਸਾ।ਖਟਦ
 ਰਸਨਗੁਰਹਿਦੁਆਸਭੁਦਾਧਰਤੀਆਸਾ।ਜਿਚਰਰੀਗਾਛੁਪਨਿਨਹਿਤਿਚਰਾਅਗ
 ਨੀਦਗਾਗੀਗਾਹੋਸੀਅਲੋਪਜਬਿਤਬਿਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ।ਧਰਤੀਧੀਰਜਧਰਮ
 ਸਲਸਭਧਰਤੀਉਪਰੋਹੋਇ।ਪ੍ਰਜੇਤਤਵਿਰੋਲਕਰਿਧਰਤੀਕਢੀਗੋਇ।ਕਾਲਿਜੁਗਪ
 ਰਤਪਵਿਤ੍ਰਹੋਗੀਨਿਆਣੀਹੋਇ।ਚਰਨਤਲੇਲੀਨਹੋਉਪਰਿਸਗਲੀਲੋਇ।ਜ
 ਲੁਕੁਰੁਬੀਮਰਜਾਵਿਹੋਚਾਰਲਖਬਤੀਹਜਗਾ।ਸਾਰਕਲਜੁਗਭੋਗਸੀਨਨਕ
 ਧਰਿਅਉਤਾਗਾ।ਧਰਤੀਗਉਸਰੂਪਹੋਅਹਿਨਿਸਕਰੇਪਕਾਗਾਹੋਕੋਈਮੈਸਸ
 ਧਹੋਮੈਨੂਲਏਉਬਾਗਾਦੁਖੀਪੁਕਰੇਰੋਨਦਿਨਪਾਪਾਭੁਗੀਹੋਇ।ਵਧੁਪਾਪਕਉਬ
 ਧਹੋਜਿਸਪਰਿਸਾਠੀਲੋਇ।ਖੋਲਤੀਇਕਤੋਪਰਪਰਤੋਪਹੋਇਨਾਸਾ।ਸਾਇਬੁਭੀ
 ਪੇਰੁਫਾਹਿਪਵੇਸਭਪਰਸਾਹੋਵੇਨਾਸਾ।ਚਾਰਸਵਾਬਜਹਨਵਿਚਿਇਕਰਹਿਆਝੇ

ਨਾਹਿਅਸਾਇਕੀਭੀਜਕੀਮੇਨਰਹੈਤਾਪਰਤੀਲਿਖਰਸਾਇ। ਚੋਰਮਰਤਬਜਹਾਨਦੇਸੁ
ਇਹੋਚਾਹਇਮਾਮਾਜਮੇਜਮੇਵਰਤਿਆਸੁਗਾਇਚਿਸਭੇਸੁਦਹਾਬਿਅਨਾਖੰਡੀਬਰ
ਨਗਹੋਮੋਇਆਖਵੇਓਰਾਇ। ਬਹਮਚਾਰੀਆਬੀਦਗਹੋਵਿਚਪਾਣੀਦੇਨਿਵਾਇ। ਵਿਸ
ਅਤਸਦਾਰਹੋਵਿਚਅਗਨੀਦੇਇਸਲਾਇ। ਸੁਦਰਧਰਤੀਦਾਰਹੋਧਰਤੀਵਿਚਖੇ
ਰਾਇ। ਬਾਦੀਦਾਰਾਦੇਵਤਿਆਮਾਨਜੁਆਈਦਾਗਾ। ਅਗਨੀਦਾਗਪਰੇਤਹੋਇਧਰ
ਤੀਸੰਨਸਮਾਧਾਜਿਚਰਾਮਲਵੇਤਦਾਤਿਚਰਾਮਗਨੀਦਾਗਾ। ਜਬਿਜਾਸੀਰਜਦੇ
ਤਦਾਤਬੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਬਾਦੀਦਾਰਹੋਵਿਸਨਦਾਬਹਮੇਅਬੀਦਾਗਾ। ਦਾਗਮ
ਹੋਜੁਰਾਅਤਸੀਜਕਤੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਇਕਰਿਖੀਸਰਮੁਨੀਸਰਾਂਦੇਇਬਿਧਿਹੋਸ
ਸਾਗਾ। ਰਖੀਸਰਸੇਜੇਸਟਾਧਰਮੁਨੀਸਰਸੁਨਾਏਦਾਗਾ। ਸਟਾਧਾਰੀਜੇਮਾਰੇਤਿਸਦੀ
ਜੇਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਮੇਨਮੁਨੀਸਰਜੇਮਾਰੇਤਿਸਾਅਗਨੀਦੇਸਮਾਜਾ। ਅਤਸਦਾਰਾਪ੍ਰੇਤ
ਹੋਬਿਨਕਰਮਚਾਤਨੀਹੋਇ। ਲਗਾਜੁਗਾਇਕੋਧਰਮਹੋਧਰਮਨਦੁਜਹੋਇ। ਸਤਿ
ਜੁਗਅੰਦਰਿਜੇਮਾਰੇਫੇਰੇਤੈਪ੍ਰਥੇਉਤਾਗ। ਤੇਤੈਅੰਦਰਿਜੇਮਾਰੇਫਿਰਦੁਆਪਰਧਰੇਅ
ਉਤਾਗ। ਦੁਆਪਰਅੰਦਰਿਜੇਮਾਰੇਫਿਰਉਤਰੇਕਲਜੁਗਸੇਇ। ਅਲਜੁਗਾਅੰਦਰਿਜੇਮਾਰੇ
ਫਿਰਜਨਮਨਦੁਜਹੋਇ। ਸੇਸਾਬਿਤਮਾਰੇਈਮਨਦਿਚਖਹਿਸਰਹੋਨਕਾਇ। ਤਿਸਮ
ਦਾਗਉਨਨਹੋਇਫਿਰਾਅਖਿਆਅਪ੍ਰਥੁਬਾਇ। ਧਰਤੀਵਿਚਉਪਜਿਆਫਿਰਧਰਤੀ
ਮਿਲਿਆਜਾਇ। ਕਰਿਇਤਬਾਰਪਦਾਇਤੇਓਇਫੇਰਿਨਜਨਮੇਆਇ॥ ੨੮ ॥

॥ਸੁਅਲਚਾਰੀਇਮਾਮਸੁਗਾ॥

॥ਸੁਦਹੋਨਾਨਕਹਿੰਦਗੀਆਖਣਚ

ਚਇਮਾਮਾ। ਧਰਤੀਵਿਚਿਸਮਾਈਅਨਿਖਸੇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਹਿੰਦਗੀਲਗਧਰਤਿਨਲ
ਜੇਅਤਸਦਿਚਜਲਾਇ। ਹੋਇਜਹਦਾਕਾਫਰਾਦੇਜਕਲਹੋਜਜਾਇ। ਅਵਲਦੇਜਕ
ਅਤਸੀਜੇਜੁਸੇਪ੍ਰੇਤਸਾਧਾ। ਹੁਵਿਛੁਨਾਜੁਸਿਚਿਮੁਖਹੁਪਕਾਰੇਪਾਤਾ। ਅਤਸਦਿ
ਚਪਕਾਰਿਦਸੁਦੇਨਕਈਦਾਇ। ਕਉਣਤੁਡਾਵੇਤਿਸਨੰਜੇਅਤਸਸਤਿਆਯਾਇ।
ਇਸਮਾਖਰਜਮਾਨੇਫਿਚਮਾਦਮਸਤਿਆਮਾਜਾਬਾ। ਬਵਾਇਰਸੁਲਫੁਰਮਾਇਆਲਿ
ਖਿਆਵਿਗਿਰਿਤਬਾ। ਰੂਪਨਜੁਦਜੁਸਿਆਅਰਬਲਸਰਏਗਾ। ਹਿਕਸੁਹਿਕਸਰ
ਅੰਗਕਹੇਅਮਾਮਬਿਬੇਥਾ। ਪਿਛਲੇਜੁਥਪਨਸੁਖਹੋਨਅਮਲਤਿਨਦਨਾਹਿ। ਕਲਿਜੁ
ਗਅਮਲਹੋਖਕਦਾਸਤੁਖਕੇਵਿਚਿਸਮਾਹਿ। ਖਕਬਿਹਿਸਤਮੁਕਮਹੋਦੇਜਕਦੀਨ
ਜਾਇ। ਕਹੇਇਮਾਮੁਦਿਨਨਕਹਿੰਦਗੀਨਿਰਗੀਰਮਰਾਹਿ॥ ੨੯ ॥

ਜਬਾਬਨਾਨਕਜਾਹਸੁਗਾ॥

॥ਅਖੇਨਾਨਕਹਿੰਦਗੀਜੁਕਹੋਚਾਰਾਇ॥

ਮਾਮਾਮੁਇਅੰਦਖਨੁਤੁਹਨੋਸਿਟੀਸੰਨਸਮਾਨਾਇਕਦਬੀਅਨੋਇਕਸਾਕੀਅਨ
 ਇਕਦਿਜਨਨਵੀਰਵਾਇਕਪੇਰਹੈਮੇਦਨਵਿਚਗਏਕਉਏਕਕਰਖਾਇ। ਰੁਹੇਦੁ
 ਖਨਪੇਹਿਅਖਤਮਲੀਸੰਗਥਾਕਾਮਿਅਯੁਜੇਪਲੀਤੋਹੀਮਲਖਕੋਹੋਵੇਪਦ
 ਮਦਕਉਸਦਨਕੁਕਵਲਾਪਾਇਮਾਰਹੇਧਰਮਾਹੀ। ਜੁਦਕਉਹੇਧਰਮਾਹੀਮਾਹੀ
 ਪਦੇਵਹੀ। ਦਬਿਆਨਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਸਥੀਅਨਕਾਟਰੋਹੀ। ਜਹੀਜਮਾਨਤਲੋ
 ਤੇਹੀਵਰਤੈਲੋਇ। ਜੋਗੀਤੇਸੀਨਿਆਸੀਅੰਖਟਵਰਸਨਹੋਦੁਵਨਾ। ਧਰਤੀਵੇਚਬੈਠ
 ਇਅਨਹੋਇਮੁਸਲਮਾਨਾਧਰਤੀਵਿਚਿਬੈਠਵਣਕਲਜੁਗਦਗਪਰਵਣ। ਬੇਦ
 ਅੰਦਰਲਿਖਿਆਸਨਨਕਕਹੇਬਖਲਾਜਿਉਰੇਉਰੇਵੀਆਹੁਜਤਪੇਸਨਜਵੇਕੋ
 ਕਈਸੇਦੀਵਤੈਜਗਤੀਵਿਚਿਜੋਸੇਅਖਸਮਰਜਾਇ॥ ੩੦ ॥ ॥ ਸੁਭਾ
 ਲਚਾਰਇਮਾਮਸੁਰਾ॥ ॥ ਸੁਭੀਸੰਨਨਕਸਾਹੁਜੀਪੁਛਨਿਚਾਰਾਇਮਾਮ
 ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਬੰਦਕਿਹੋਤਿਸਦਕਰਹੁਬਿਆਨਾਪੰਜਖਸੀਅਤਿਬੰਦੀਬੰਦਉ
 ਦਮਨੀਬਕਹਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਨੇਕਵਚੋਸਥੀਮਨੀਬਬਤਾਇ। ਬਿਬੋਉਪਸੀਆਨੇ
 ਕਖਸੀਅਤਿਓਭੀਦਸੇਜਾਹੀ। ਬਿਬੋਉਪਸੀਆਬਦਕਾਰੀਆਫਿਰਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਹੀ
 ਪੰਜਖਸੀਅਤਨਪਾਥਹੋਜਿਥਿਮਿਓਅਓਠਿਠਬਿਕਾਰੀ। ਇਨਮਾਰਿਆਕੀਗੁਣ
 ਇਭੀਕਹੋਬੀਚਾਰਾਕਮਕੋਧਅਰਲੋਭੋਹਿਪੰਜਵਾਨਲਹੀਕਾਰਾ। ਮਾਰੀਅਹਿਨੇਸ
 ਭਉਮਤੀਹੋਦੁਤਰਕਅਪਾਰਾਇਨਾਭੁਭੀਆਕੀਗੁਣਰਖਿਅੰਕੀਸਬਾਬਾਅਖ
 ਹੁਸਭੁਸੇਧਕੋਜਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ॥ ੩੧ ॥ ॥ ਜਵਾਬਨਨਕਸ
 ਹਚੁਰਾ॥ ॥ ਅਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮ। ਪੰਜਹੁਪੰ
 ਜਖਸੀਹਤਾਂਉਪਸੀਆਸੁਣਹੋਬਿਆਨਾ। ਅਖੀਖਕੀਬਾਦਨਾਰਪੰਜਵਰੁਹਦਵੀ
 ਪੰਜੋਖਲਕਖਲਕਦੇਜਿਨਾਦਿਤੀਸਭਭੁਰਮਾਇ। ਆਬਹੁਉਪਸੀਆਕਮਦੇਉਸ
 ਹਵਤਿਮਨੀਘਹਾਇ। ਜਿਨਭੁਰਮਾਈਉਮਤੀਸਭਦੇਜਕਘਤੀਜਾਇ। ਗੁਸਾਉਪਸੀਓ
 ਅਤਸੋਗੁਰਪ੍ਰੀਰਨਮਾਨੋਕੋਇ। ਗੁਸਾਬਰਨਹਰਮਹੈਸੇਤਾਨਜਲਾਈਲੋਇ। ਲਬ
 ਓਉਪਸੀਆਬਾਦਿਤੇਜਿਸੇਲੋਭੁਕਹੀਸਿਸਾਰ। ਲੋਭੁਮਾਰੀਉਮਤੀਪੈਕਬਰਤੋਅਵਤ
 ਗਜੇਸਸੀਵਿਚਪਤਾਲਦੇਆਵਿਨਕਿਵੇਨਹਾਥ। ਜਲਿਪਸਾਰਿਆਲੋਭੁਦਾਚਲਿ
 ਆਉਨਜਾਇਫਾਥ। ਲੋਭੁਸਰਦਾਥ। ਪੰਜਵਰੁਭੁਤਮਨਬਕੀਕੋਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇ
 ਮਾਮਜੀਲੋਭੁਮਾਰੀਸਗਲੀਲੋਭੀਪਉਉਪਸੀਆਮੋਹਹੋਜਿਨਮੋਹਿਅਸਭਸੰ
 ਜਗ। ਸੁਰਤਿਹੁਸਨਸਮਾਲਦੀਬਲਮੋਹਿਅਕਾਸਪਤਲਾ। ਮੋਹਸਭਲੋਕਜਿਨਮੋਸਮੋ

ਹੈਨਾਦਸਾਦੇਸਾਨਾਦਸਦੇਪੰਨਜੰਟਹੈਜਿਸਰਾਕਰਮਿਓਮਯਾਦਾਭਰਮਿਓ
 ਲੋਚਮਿਓਰੋਏਬਾਰਦਸੈਨਪਛਨਾਸਭੁਭਗਤਾਂਸਿਰਗਾਰੁਹੈਰਾਮਨੰਦਪਛਨਾ
 ਮੀਰਾਬਾਈਭਗਤਨੀਅਪੀਕਰਕੇਨਾਗਾਨਨਕਾਮਾਖੇਪੀਰਜੀਸਭੁਮਜਬਦੇਸਰਦਰ
 ਭੋਰਖਈਸਰਮਛੇਰਨਾਬਚਰਪਦਫੋਪੀਚੰਦਾ। ਰਾਜਾਭਰਥਰਾਅਮਰਸਿਧਹੈਜਿਨਾ
 ਸਥਿਰਕੀਤਪੀਤਾ। ਸਿਧਿਚੁਰਾਸੀਅਮੁਹੈਨਭਗਤਾਂਦਿਰਨਰੰਦਾ। ਇਹੁਰਹਿਸਨਿਜਰਾ
 ਅਮਰਸਿਧਜਬਲਗਸੁਰਜਚੰਦਾ। ਵਡਾਭਗਤਫਰੀਦਹੈਸੇਖਾ। ਅੰਦਰਸੇਖਾ। ਸੁਹਦਕ
 ਰਤਨਸਾਧਿਆਵਸਕੀਤਸੁਨਫਸਦਸੇਖਾ। ਸਭਪਾਹੁਤੇਖਦਖਦਾਇਨਾਨਸਭਮਹੀਏ
 ਕਪਛਨਾਸੁਗਹੁਸੁਗੀਤਾਮੰਮਰਹੈਗਾਵਨਬੇਦਪੁਰਾਨਾ। ਸਾਖਾਇਨਾਈਪੀਰਜੀਇਖੀ
 ਐਵਿਚਕਤਾਬਾ। ਇਮਾਮਾਂਸਿਰਇਮਾਮਹੈਇਸਹਾਬਾਸਿਰਇਸਹਾਬਾ। ੩੪ ॥

॥ਜਬਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥

॥ਸੁਦਹੈਪੀਰਬਹੁਦ

ਦੀਆਖੇਨਾਨਕਪੀਰਾ। ਬੇਗਨਾਹਿਜਨਾਵਰਹਿਕਰਦੇਕਿਉਤਕਿਬੀਡਾ। ਸਿਰਾਸੁਲ
 ਮਹਰਾਮਹੈਸੇਸਿਰਗਾਰੀਬਹੋਇ। ਬੇਜੁਬਾਨਾਬਹਾਇਮਾਰਖਾਏਮਾਸਚੁਕੇਇ। ਜਿਨੀ
 ਪ੍ਰੇਦਾਇਸਰਬਈਕਾਕਾਨਹੈਦਾਨਨਬਤਾ। ਸਭੁਨਾਮੰਦਰਇਕਰਬਕੀਚਨਨਪੀਯਾ
 ਤਿ। ਕਿਤੀਸਈਪਾਕਹੈਕਿਤੀਸਈਪਲੀਤਾ। ਨਫਸਕਾਰਨਮਾਰੀਅਹਿਕਹੀਖਦਾਇਹ
 ਦੀਸਾ। ਕਾਰਨਿਸਦਾਵੇਨਫਸਦੇਜਨਾਜਿਥੇਕਰਾਇ। ਜਿਸਨੂੰਕੇਈਮਾਰਸੀਫਿਰਚੰਹ
 ਭੀਕੁਹਸੀਆਇ। ਪਕੀਨਬਤਹਲਾਲਹੈ ॥ਠਬਿਰਸਾਈਜੇਮਰੇ
 ਤਿਸਪਰਛੁਰੀਕਲਾਮਾਤਨਵਰੁਸਤਨਮਾਰੀਅਹਿਜੋਫਿਰਦਾਗਲੀਆਮਾਹਿਆ
 ਈਅਜਲੋਗਿਰੇਚੰਹਕਰੇਹਲਾਲੀਖਾਹਿ। ਬਾਹੁਪਾਦੀਤਮਦੇਖਾਹੋਰਹਰਾਮਾ।
 ਨਫਸਰਜਾਈਬਾਤਈਕਹਿਆਮੁਲਨਮਾਨਾ। ਜੇਕਰੇਹਿਆਸਤਿਬੰਦਗੀਤੀਸੋਨਮਾ
 ਸਨਪਾਕਾ। ਸਭੁਨਾਮੰਦਰੇਰਮਰਹਿਆਹਰਦਮਸਾਹਿਬਾਪਾ। ੩੫ ॥

ਜਦਬਾਇਆਮੁਕਮਾਲਦੀਸੁਰਾ॥

॥ਕਹੇਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਦਹੈਨ

ਨਕਸਾਹਦਕੀਰਾ। ਈਆਸਹੀਹਲਾਲਸਿਚਿਤਿਲੁਦੀਸੁਦਤਦਬੀਰਾ। ਸਾਜਿਅਚਬਦੁ
 ਦੋਨੋਦੇਇਲੁਹੀਸਾਜਾ। ਮਾਇਆਪ੍ਰੇਰਪ੍ਰੇਰੀਜੇਰਬਿਫੁਰਮਾਇਆਬਾਸਾ। ਅਵੇ
 ਲਾਮਾਦਮਸਾਸੀਆਵਨਿਹੈਦਾਨਨਬਤਾ। ਪਲੀਦੇਸੇਨਜਾਇਕਾਖਸੀਘੰਦਿਨਬਾਛਿ
 ਅਵਧਿਦਿਭੁਭਾਸਸੀਆਵੁਜੀਕਤੀਨਲਾ। ਕੁਹਾਕਾਵਡੇਨਬਤੀਨਕਤੀਕਰੇਹਲਾਲ
 ॥ਪਾਨੀਭੀਈਨਾਮਨਿਤਬਿਜਕਟੀਹੈਦਾਨਨਬਤਾ। ਸਿਖਿਆਵੈਚਿਕਿਤਬਦੇਸਭੁਬੀ
 ਨਿਆਮਤੀਪਾਕਾ। ਜੇਇਤੀਸਈਨਮਾਰੀਅਨਿਦਤਬਹੋਜਿਮੀਨੇਮਛਾ। ਇਨਮਰਨਰਵ

ਸਿਖੀਸਿਖਸਾਸੀਗਾਉ॥ ੩੬ ॥ ਜਦਬੁਨਨਕਸਾਏ॥
 ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਬੁਸੁਫਹਇਮਾਮੁਕਮਾਲਾ॥ ਜਿਗਲਥਹੋਇਨਿਸਨ
 ਪਰਮਾਰਨਤਿਸੇਹਿਲਾਲਾ॥ ਗਾਉਮੇਸਬਜਮੁਰਗੀਆਜੇਹੋਇਹੋਵਨਗਰੀਥਾਤਿਯ
 ਰਛੁਗੀਹਰਮਹੋਖਾਵਨਤਿਨਪਲੀਚਾਦੁਸਮਨਜੇਇਨਸਾਨਦੇਤਿਨਦਮਾਸਹਲਾਲ
 ਮਾਰਨਤਿਨਹੁਦਹੋਸੁਦੋਕਮਾਏ॥ ੩੭ ॥ ਮਾਰਨੀਹੀਘੀਮੇਜੋਰਨਿਅਗੋਤੇ
 ਜੋਗਾਤਿਸਪਰਜੋਰਨਲਗੈਦੇਨਹਰਮੁਕਾਏਮਾਰਨਛੋਗਾਜਾਲਮਮਾਰਨਹੀਘੀਅਨਿ
 ਚੀਠੇਸੇਰਪਲੀਗਾ॥ ਤਿਨਛਹਿਹਰਮਕਹਿਜੋਮਾਰਨਅਗੋਚੀਗਾ॥ ਜੇਇਬਿਚਾਰੇਜਨਕ
 ਰਮਾਰਨਤਿਨਹਲਾਲਾ॥ ਬਿਨਰਜਾਇਤੁਦਾਇਦੀਤਿਹਪਰਛੁਰੀਜਵਾਲਾਮੁਈਸੇ
 ਮੁਰਦਾਹੋਸਹਕੇਜਾਨਿਕਿਵਾਇਖਾਦੀਏਹਲਾਲੁਪੈਤਿਸਪਰਛੁਰੀਰਦਾਇਖਾਧਿਅ
 ਮਾਸਗੁਨਾਹਿਜੋਜੋਰੀਕੀਮਾਹਲਾਲਾ॥ ਜੋਰੀਛਰਾਹਰਮਹੋਤਿਸਤੇਹੋਇਸਵਾਲਾ॥ ੩੮ ॥

॥ ਰਗਾਤਿਲੀਗਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਮਬੰਦੇਯਕਰੰਗਿਸਾਹਿ॥
 ਦਗਾਹੋਧੁਕਾਜੋਰਤੁਰਕਾਇਨਦੇਨਹੁਤੇਰਾਖਿਇਲਾਹਿ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥
 ਲਾਬਿਹੋਧੁਕੀਹੋਤਸਖਾਈਬਵੀਅਦੀਮੇਲੁਬਹਾਇ॥ ਚਉਕਦੇਦੇਭੁਰੇਪੈ
 ਵੈਕਰਮਅਕਰਮੀਕਾਰਕਮਾਇ॥ ਦਾਮਣੀਕੇਬੇਟੀਬੇਚੀਤਿਸਬਿਪੀਰਕਉਮ
 ਲੈਸਜਾਇ॥ ਮੇਸੇਅਮੁਲੁਹਿਦੁਤੇਦੇਖੇ॥ ਤਿਕੋਹਿੰਦੁਨਾਮਕਹਾਇ॥ ੧ ॥ ਚਾਬ
 ਕਰੇਬੀਜੋਰਹਰਮਾ॥ ਥਾਲਕਾਟੇਨਹੀਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਕਲਮਾਜ਼ਾਕਪੜੇਰੋਤਸੁ
 ਰਤਤੁਨਤਾਨਬੀਨਹੋਤਾ॥ ਪੈਰੰਬਰਾਕਲਮਾਕੁਕਸੁਨਾਇਆ॥ ਸਰੁਦਮੀਰ
 ਇਬਜਨਾਇਆ॥ ਇਕਸਦਕਰੀਮੈਤਕਈਗਾ॥ ਸਚੀਚਰਗਹਿਮਿਲੇਤਜੀਯਾ॥
 ੨ ॥ ਭਾਈਮਰਜਨਬੀਬਹੁਦਖਪਾਇਆ॥ ਪਥਰਸਾਕਉਪਰਲਵਾਇਆ॥ ਏਥੇ
 ਨੇਪਥਰਲਹਿਆਇ॥ ਨਾਨਕਮਲਹਨੀਵੀਤਸਾਧਾ॥ ੪ ॥ ਤਉਰੇਭੁਮੀਰਸਿਧ
 ਰਛੁਰਕਨਾ॥ ਚਉਕਾਹਿਜੋਰਹਰਮਾ॥ ਅਲਹਿਧਰਮਾਇਆਮੇਲੁਕੋਇਖੁਦੀ
 ਬਖੀਲੀਕਰੇਸਬੋਕਾਇ॥ ੫ ॥ ਬੇਨਬਨਪਰਛੁਰੀਹਰਮਾ॥ ਕਿਆਮੁਖੁਸੇਖਾਹਿ
 ਆ॥ ਅੰਨਜੀਸਕਰੋਤੇਸਾਹੀਪਵੈ॥ ਹਥੋਹਬੀਬਗਾਇਕੁਕਵੈ॥ ੬ ॥ ਸੁਖਹੋ
 ਰੇਵਦੇਵਦਰਦੇਰਾ॥ ਬੇਵਾਦਕਉਕਿਆਮਤਪੇਸਾ॥ ਦੋਲਲੋਕਛੁਡੀਕੋਇ॥
 ਅਖਰਦਰਸਿਥੇਵਹੋਇ॥ ੭ ॥ ਅਨਪਥਰਜਿਸਾਦੁਖਹੋਇਆ॥ ਭਾਈਸੁ
 ਨਜੁਨਹੋਈ॥ ਧੁਲਹੋਇਤੋਮੇਲੁਹਾਵੈ॥ ਬਥਤੇਮੇਨੁਲਾਮਾਏ॥ ੮ ॥ ਹਰਿ
 ਹਿਵਿਭਿਰਹੋਰਾਨਾ॥ ਹਰੁਹਸਾਬਬਖੇਰੇਖਾਣਾ॥ ਹੋਇਹਲਾਲੁਕਰੇਜਾ

ਉਹ ਉਹ ਨਕਦਰੀ ਵੀ ਵਰਸਮਾਇ॥੯॥ ਸਰਸਰੀ ਸਤਿਸਚੁ ਪਛਾਣੈ॥ ਸਬੇ
ਮੰਦਾ ਮਾਮਕ ਉਜਾਣੈ॥ ਤਰਕਿਤਰੀ ਕਤਿ ਬਦਾ ਮਲੁਤਜਵੈ॥ ਤਬ ਹੀ ਹਕਰਾਸਤ
ਪਾਵੈ॥੧੦॥ ਮਾਰਫਤ ਨਫਸ ਰਉ ਮਾਰੇ॥ ਆਪੁ ਤਰੇ ਸਬ ਉਮਤ ਤਾਰੇ॥ ਮੇਸਾ ਵਨਸ
ਮੰਦ ਉਲਾਮਾਇ॥ ਮਰੇ ਨਜੀਵੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥੧੧॥ ਤਬ ਲਗਾ ਦੁਨੀਆ ਆਤਸਮ
ਹੀ॥ ਜਬ ਲਗਾ ਹਕ ਪਛਾਣਾ ਹੀ॥ ਆਪੁ ਤਰੇ ਸਬ ਉਮਤ ਤਾਰੇ॥ ਮੇਸਾ ਵਨਸ
ਤਿਸ ਹੀ ਜਾਣਾ॥੧੨॥ ਸਚ ਕੀ ਕਤੀ ਸਚੁ ਸੁਭਾਣਾ॥ ਆਪੁ ਤਿਤਿ ਸਕੀ ਅਪਰਾ
ਪਾਰੀ॥ ਸਚ ਕੇ ਜਾਨ ਲਈ ਕਿਲਕਾਇ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਆਖੇ ਕਾਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥੧੩॥ ਤਿ
ਸਕ ਬੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ॥ ਲੋਹੁ ਲਬੁ ਨਿਕਲ ਬਾਢੇਖਾ॥ ਹੋਇ ਹਲਾ ਲਗੇ ਹਕ ਜਾਇਨ
ਨਕਦਰ ਦੀ ਵਰਸਮਾਇ॥੧੪॥੧॥ ॥ ਰਾਗੁ ਤਿਲੀਗਮ ਹਲਾ ॥੧॥

ਅਵਲਾ ਅਵਲਿ ਏਕੁ ਦਾਈ॥ ਦੂਸਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਇ ਦਿਖਾਈ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਲਮਾ ਰੂ
ਕਸੁ ਦਾਇਆ॥ ਏਕੁ ਇਲਾਹੀ ਰਾਹੁ ਬਤਾਇਆ॥੧॥ ਦਾਹਿ ਵਾਹਿ ਕਾਦਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ
ਜਾਨੀ॥ ਸਿਰਮਉਤ ਸਾਹਿਬੁ ਸੁਲਤਾਨੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਜਿਹ ਜੋ ਆਦਮ
ਵਾ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਭੀਤ ਬਹੁਤਾ ਦਾਵਾ॥ ਸਾਂਤਿ ਬੀਜ ਸਾਮਲੇ ਬਕਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾ
ਹੀ॥੨॥ ਆਦਮੇ ਕਈ ਪਿਕ ਬਰਹੁਏ॥ ਖਦੀ ਤਿਕ ਬਰੀ ਕਰਕਰ ਮੁਏ॥ ਅਪਦੀ ਕਰੀ ਕਰ
ਕਰਮਾਨੀ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਵਨੀ॥੩॥ ਯਾਦ ਸਮਾਇਖ ਬਜਰਗਿ ਲਾਇਕਾ ਮੇਹ
ਤਰਿ ਸਲੇਮਾ ਕਉ ਹੋਈ॥ ਇਨਾਇਤਾ ਪਰੀਆ ਦੇਵ ਜਿਨ ਥੀ ਦੀ ਦੀਨੇ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤਿ
ਲਾਇਕ ਕੀਨੇ॥੪॥ ਤਾਜ ਕੁਲਹਿ ਸਿਰਦਾਨੇ ਜੀਨੇ॥ ਖਲਕ ਸਉਪਾਸਿ ਪਰਦੇ ਕੀਨੇ॥
ਯਾਰ ਮਹਮਦ ਨਿਕਟਿ ਪੁਦਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ਮੁਰਤਿ ਜਾ ਅਲੀ ਸੇਰ ਪੁਦਾਈ॥
ਖਾਲਕ ਬਾਕਉ ਦਈ ਅਤਾਈ॥ ਯਾਰ ਮਹੀਮਦ ਬੰਧ ਪਭਾਈ॥ ਸੇਹ ਭੀ ਮਉਤ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥
ਲੋਹ ਕਲਮ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨਾ॥ ਖਾਲਕ ਰੂਹ ਰਖੇ ਅਮਾਨਾ॥ ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਗਾਮੀ ਨ ਕਈ॥
ਸੇਭੀ ਮਉਤ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥੭॥ ਖਨ ਮਲੁ ਕਉ ਮਰੇ ਸਿਰਦਾਰਾ॥ ਸੇਭੀ ਮੁਸਾਫਰ ਬਲਣ
ਹਰਾ॥ ਫੋਲਦ ਮਾਮੇ ਗਏ ਵਜਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥੮॥ ਕਰਹਿ ਤਕ ਬਰੀਖ
ਦੀ ਜਨਾਵਹਿ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਨੀ ਅਤਿ ਪਾਵੈ॥ ਨਨਕ ਜੇ ਕੋਏ ਕਪੜਾ ਏ॥ ਤਉ ਬਿਲੁਪ
ਦਨ ਸੀਹਤ ਜਾਣੈ॥੯॥੨॥ ॥ ੨੭੬ ॥ ਆਇਤਾ॥ ੨੭੭ ॥ ॥ ਆਵੈ ਕਲ
ਕਾ ਕੋ ਜਾਇ॥ ਜਲ ਬਲ ਮਹੀ ਮਲਕਾਲ ਸਮਾਇ॥ ਪਦੀ ਪਵਣੁ ਮਗਰੁ ਫਨਕਾਲ
॥ ਪਰਤੀ ਕਲ ਪਸਾਰੀ ਆਜਾਲਾ॥੧॥ ਗਵਿਸ ਸਿਤਾਰਾ ਮੰਡਲੁ ਪੁਏ॥ ਸੂਹ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਅਦ
ਲੋਹੇ ਮੁਏ॥ ਸਤੀਸਤੀ ਨ ਉਨਾ ਬਕਹਾਏ॥ ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀਕਾਲ ਪਚਾਇ॥੨॥ ਨਿਸਬਾ

ਸੋਇਕਕਰਕਉਗਹਿਭਾਇਨੇਮੇਭੇਦਨਦੁਸਾ॥ ਕਹਣਾਜਨਕਉਦੇਇਕਉਰਿ
 ਥਾਪੇਉਸਨਿਦਾਜਉਸਪੁਜਾ॥ ੧॥ ਚਿਹੀਮਹਮਦਚਿਹੀਮਹਾਂਦੇਉਆਮਚਿਹੀ
 ਕਹੀਐਕੋਹਿਦੁਕੋਰਕਕਹਾਵੈਪਰਏਕੈਮਹਿਰਹੀਐ॥ ੨॥ ਵਹੁਮਸੀਤਵਹੁ
 ਠਕੁਰਦੁਆਰਾਵਹੁਮਸਾਵਹੁਕਰਮਾ॥ ਮਨਲੀਏਕੀਏਕੀਜਿਦੀਪਈਹੀਕਾਜੀ
 ਪੀਠਿਤਹੁਮਸਾ॥ ੩॥ ਚੋਲੇਜਾਹਹਿਚਿਹਲੇਗਾਡਹਿ॥ ਇਨੇਮੇਭੇਦਨਅੰਤਰਾਚਰ
 ਵਗੁਵੇਨੇਕਉਹੋਤੇਧਰਤੀਪਉਣਬੈਸੀਤਹਿ॥ ੪॥ ਬੈਸੀਤਰਕਉਦੋਸਕਕਹੀਐ
 ਬਿਸਤਸੁਕਬਰਸਗਨਾ॥ ਮੁਏਕਉਸਮਦੋਨੋਕਹੀਐਇਸਬਿਧਿਲੋਕਭੁਲਨਾ॥
 ੫॥ ਜਾਕੋਰਾਮਰਹੀਮਕਹਿਤਹੋਰਿਸਨਕਰੀਮਾਜੇਈ॥ ਹਰਿਹਜਰਤਵਦਿਲਮਧ
 ਰਤਹੋਭਰਮਨਭੁਲੋਕੋਈ॥ ੬॥ ਵਹੁਕਰਨਾਵਹੁਪੁਰਾਨਵਹੁਮੁਲਾਂਵਹੁਮਾਂਡੇ॥
 ਘੜਿਘੁਮਿਅਭੁਕੀਏਬਹੁਤੇਰੇਇਕਮਾਟੀਕੇਭਾਂਡੇ॥ ਵਹੁਸੀਨਤਵਹੁਕਾਨਛਿਕਵੈ
 ਵਹੁਗੁਲਇਸਨਾਨਾ॥ ਵਹੁਮਾਲਾਵਹੁਤਸਬੀਕਹੀਐਵਹੀਮੇਰਾਇਮਾਮਾਦ
 ॥ ਵਹੀਜਿਕਨੁਵਹੁਭਜਨਕਹਾਵੈਇਨੇਮੇਭੇਦਨਕੋਈ॥ ਵਹੁਗੀਗਾਵਹੁਕਾਬੁਧਿਸਟੁ
 ਹਿਇਸਬਿਧਿਕੁਲਹਿਦੇਈ॥ ੭॥ ਅੰਧਾਕਾਬਿਚਾਰਹੀਮਨਮਹਿਅੰਤਰਹੋਸਚੁਸੇ
 ਈ॥ ਕਹਤਿਕੀਏਤਪੁਰਨਕੀਗਤਿਮਿਤਵਿਰਲਜਨੋਕੋਈ॥ ੧੦॥ ਸਾਧੋਹਿਦੁਰ
 ਕਨਕੋਈ॥ ਵਹੁਛਿਨੀਬੀਰਸੇਈਜਨਮੁਕਤਯੋਦੁਹਤੇਨਿਆਰਾਹੇਈ॥ ੧॥ ॥

ਰਹਾਉਦੁਸਾ॥ ੩॥ ੧॥ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਰੀਸੁਰਾ॥ ॥
 ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਰੀਸੁਰਾਹੋਨਾਨਕਸਾਹ॥ ਸਭੇਗਲਾਛੋਓਕਰਿਚਲੀਐਸਿਧੇਗਾ॥ ਰ
 ਹਰਿਆਜਤਭੁਲੀਐਛੁਡੀਐਰਾਹੁਸਿਤਾਨਾ॥ ਛੁਡੀਐਸੁਗਰੇਦਨੀਦੇਛਾਡਹਿਦੁਸਾਸੁ
 ਮਾਨਾ॥ ਰਹਿਨਦੇਹਾਪਾਇਆਕੂੜੇਸੁਗਰੇਲਗਾ॥ ਜਿਉਚੋਭੀਮਲਾਨਿਜਾਇਚੋਰਨੁਠਗਾਮ
 ਲਦੇਠਗਾ॥ ਸਾਸੁਮਿਲਿਦੇਜਾਸੁਆਂਸਚਾਰਾਪਛਨਾ॥ ਚਲੀਐਰਹਿਖੁਦਾਇਦੇਜੋਆਖਰ
 ਆਵੇਕਮਾ॥ ਹੁਣਕੀਚੋਗਲਿਖਦਾਇਦੀਮਿਲਦੇਵਸਰਾਹਾ॥ ਤੁਸਰਿਅਮਮਸਤਿਬੰਦਕੀ
 ਤੁਛੇਸਭਸਨਾਹਿ॥ ਕਿਉਕਰੀਮਲੀਐਰਬਨੁਕੀਕੁਛਲੋਕੋਭੇਟਿ॥ ਜਿਤਪਈਮੀਦੀਵਚਖਦਾਇਦ
 ਟਿਰਲਗੋਨਜਮਕੀਫੇਟਿ॥ ਸਾਹਿਬਮਿਲੈਤਕਰਮਹੋਇਜਨਮਮਰਨਦੁਹਾਹਿ॥ ਅਖੋਪੀ
 ਬਹਾਰੀਸਚਦਸੇਬਰਾਖਦਾਇ॥ ੩੮॥ ॥ ਸਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ॥
 ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਰੇਬਹਾਰੀਪੀਗਾਰਾਖਦਾਈਸਖਰੇਪੇਕਰਦਾਬਹੁ
 ਤਜਹੀਗਾ॥ ਵਲਹੁਨਿਕੀਆਖੀਐਖੀਨਾਮੁਤ੍ਰਿਖੀਧਾਰਾ॥ ਇਨਕੋਲੋਬਾਥੀਕੋਹੋਕਿਉਕਰ
 ਜਾਈਐਪਾਗਾ॥ ਇਹਮਨਹਾਈਹੋਇਰਹਿਆਖੁਦੀਬਿਕਬਰਨਾਨਾ॥ ਕਿਉਕਰਲੀਪੀਐਪੀ

ਰਜੀਉਠੁਰੇਸੀਰਮੁਖਿ॥ ਤਿਸੁ ਦੇਸਰਾਇ ਦੇਲ ਸੁਕਰਿ ਲੋਹੁ ਹਜਰਾ॥ ਜੇਕਰੀਆ ਕੀਰਨੁ
 ਰਬਦਾਤਾ ਸਾਖੀ ਸਭਾ ਵਿਸਾਰਾ॥ ਕਰਮ ਲਾਦੀ ਬੰਦਗੀ ਏਕਾ ਏਕ ਹਿੰਦੀ॥ ਪਾਸਨ ਰਖੀਐ ਦੂ
 ਸਰਾਬਿਨ ਮੁਰਸਦ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਸਿਲਾ ਅਲੂਦੀ ਚਟੀਐ ਸਚੇ ਮਾਰਗ ਲਾਰੀ॥ ਜਿਤੀ ਦਿਸ
 ਨਉ ਮਤੀ ਏਹੁ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਦੇਰੰਗ॥ ਮਾਖਰ ਬੇਲੀ ਕੋਨ ਹੀ ਬਾਹੁ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ॥ ਆਖੇਨ
 ਨਕ ਪੀਵ ਜੁਲਾਹਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਰਾਹੀ॥ ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੀਗ ਮਹਲ ੧ ॥

॥ ਬੰਦੇ ਜਾਨ ਸਾਹਿਬ ਗਨੀ॥ ਸਮਝ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੇਲਖ ਬਹਿਕਿ ਆਮਨੀ॥ ੧
 ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਅਨਦੁਨੀਆ ਜਮਾਲ ਸੁਰਤ ਦੇਖ ਤੇ ਬਿਰਨਾਹਿ॥ ਦਸ ਚਉਦੀਸ
 ਹਜਾਰ ਹਰਿ ਦਸ ਨਿਤ ਖਜਾਨੇ ਤੇਜਾਹੀ॥ ੧ ॥ ਮਨੀ ਮਹਿੰਗਾਰ ਕਗਾਫ ਲਏ ਮੇਹ
 ਰਬੇ ਪੀਗ॥ ਦਰੀਖ ਨਹਿ ਪਵਹਿ ਚੋਥਾ ਹੋਇ ਨਹਿ ਤਕਸੀਗ॥ ੨ ॥ ਜਿਵ ਕਗਾਠ
 ਵੀ ਮੇਹ ਰੋਤੇ ਸਾਖੇ ਰਖ ਬੀਹਾਥਾ॥ ਧਨੀਕਾ ਫੁਰਮਾਨ ਮਾਇਆ ਤੇ ਚੀਤ ਦਸਿ
 ਆਸਾਥਿ॥ ੩ ॥ ਪੀਰ ਪੈਕ ਬਰ ਅਭਿਲਾਖੇ ਸਭ ਹੋਤਿ ਹੋਵੇ ਸਾ॥ ਚਿਹਰ ਕੀਖ
 ਬਰਨ ਜਾਨਤੇ ਅਕਲ ਕੇ ਫਰਿ ਮੇਸਾ॥ ੪ ॥ ਤਜਿ ਕੁਨ ਜਰਿ ਜੰਬਾਕੀ ਮਕਰਿ ਖਸਮ
 ਕੀ ਕਰਿ ਕਾਫ਼ਾ॥ ਨਾਨਕ ਬਗੋਲ ਦਬੇ ਨਤੀ ਕਛੁ ਹਕੁ ਹਲ ਲਪਛਾਫੁ॥ ੫ ॥

॥ ਰਾਗ ਤਿਲੀਗ ਮਹਲ ੧

॥ ਸਾਹਿਬ ਜਾਹਕ ਹਾਮਾ

ਗ॥ ਦਿਲ ਦੇਲ ਫੁਕਲੀ ਦੇਸੇ ਮਕਾਨ ਅਰਸਿ ਹਜਰੀ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਹਰਿ
 ਵਜ੍ਹ ਦੇ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਬੇਦ ਜੁ ਦੇਮਾਹੀ॥ ਬੇਨ ਮੁਨੇ ਬੇਚ ਕਾਨੇ ਭਿਸਤ ਦੇ ਜਕਨਾ
 ਹੀ॥ ੧ ॥ ਨਾਮੁ ਰਾਵੇ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਬੇਦ ਜੀ ਰੇਰਾ ਜਾਨਾਹਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਾਜੀ ਦੇ
 ਇਨ ਮੁਲਾਂ ਬਾਂਗਾ॥ ੨ ॥ ਨੂਰ ਰੋਸ ਨਹਰ ਦੇ ਆਲਮ ਨਾਹਿ ਤੁਲਸੀ ਭਾਵਾ॥ ਖਿਲਕ
 ਲਤ ਮਾਮਦੀ ਦਮੁਲਾਹੁ ਤਿਲਾ ਮੁਕਾਮੁ॥ ੩ ॥ ਕੁਫਰ ਦੀ ਨਹਰ ਦੇ ਨਹੀ ਏਕੋ ਏਕ ਰ
 ਹਿਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਿਵਨੀ ਮਨੈ ਮਾਨ ਰੋਜ ਸਬੁ ਹੋਰਨੀ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫

ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਕਾ ਜੀ॥ ਬੁਰਾ॥

॥ ਆਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕ ਦੀ ਸੁਣੀਐ ਨਨਕ

ਸਾਹ॥ ਤ੍ਰਿਹੋਰ ਫਕਰਾਨ ਦੇ ਜਾਸੇ ਆਪ ਅਲਾਹਿ॥ ਮਾਇਨੇ ਇਕਾ ਏਕ ਹਰ ਫਤੇਹੀਐ ਕਰਤ ਦੇ
 ਬੀਗ॥ ਜਿਸ ਮਰਾਤ ਬਕਉ ਪਹੁੰਦੇ ਆਕੇ ਸਾਸੁ ਕੇ ਪੀਗਾ॥ ਮਲਟ ਬੇਫੁਰਮਾਈ ਮਹਿਮਾਇਨੇ
 ਕਰ ਕੋਇ ਮਨਾ॥ ਤੁਸੀਭੀ ਆਖਹੁ ਸਾਹਜੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮ॥ ਸਿਫਤ ਤਮਾਹਿ ਗਿਰੀ
 ਸਬਾਖੇਲ ਸੁਦਾਇ॥ ਆਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਹੀਐ ਬੁਰਾ ਖੁਦਾਇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁ
 ਇ ਵਿਸ ਦੇਹੁ ਨਗਾ ਮਰਾਹੀ॥ ਬਾਝੁ ਬਾਝੁ ਹੋਰ ਨਹਿ ਦੁਏ ਚੁਨਰਾਹੀ॥ ਜੇਹੜੀ ਗਲ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੀ ਕਹੇ ਕੋਈ ਮੁਲਾ॥ ਕਾਰਨ ਲਾਲ ਚਦੁਨੀ ਦੇ ਬਗਾਵੈ ਰਾਮ ਰਸੂਲਾ॥ ਰਾਹ ਸਚਾ ਵਾਹੁ

ਸੀਮੇਜੇਵੇਸਿਆਵੇਸੀਉ॥ ਹੁਜਤਹਾਸਤਵਰਜਕਚਿਰਹੇਨਿਮਚੁਥੀਉ॥ ੪੦ ॥

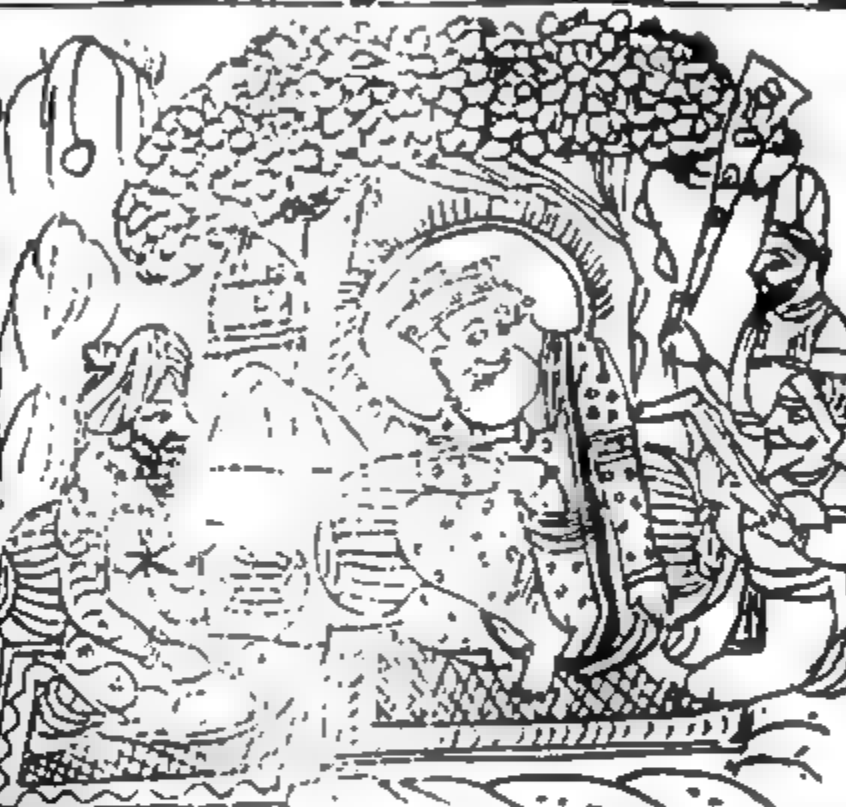
॥ਸਥਾਬਨਨਕਜਾਹਸੁਗਾ॥

॥ਸੁਦਹੋਕਾਜੀਭਕਨਦੀਆਖੇਨਨਕਪ

ਦਾ॥ਸੈਈਸਿਆਦੀਗਲਵਿਚਿਤਿਸਾਵਿਚਬਹੁਤੇਬੀਦਾ॥ਤੀਹੋਹਰਫਕੁਰਾਨਦੇਤੀਹਸਿਪ
ਠੇਕੀਨਾ॥ਤਿਸਾਵਿਚਿਬਹੁਤਨਾਜੀਭਕਨਦੀਆਖੇਨਨਕਪਦਾ॥ਪਰੇਪੁਕਾਰਨਾਨਕਪੁ
ਤਲਮਲਹੋਇ॥ਜਿਹਾਹੀਸੇਤਨੀਦੁਖੀਏ॥ਹੁਤਿਜਾਜਣਨਕੋਇ॥੪੧॥

॥ਸਿਹਰਫੀਆਖੀ॥ਕਿਹੁਨਨਕਜੀਸਾਹਿਬਾ॥ ਸੁਗਾ॥ ॥

॥ਅਲਫਅਲਹ
ਫਲਤਮਨਹਦਿਸ
ਨਮਬਿਨਧਿਗ
१॥ਬੇਬਦਾਇਤੀ
ਸਰੀਅਤਰਾਖਿ॥
ਸਭਸਦੇਮੰਦਾਰਿ
ਤੇਤੇਬਹਿਕਰਬਰੀ
॥ਤਨਬਿਨਸੇਮੁਖ
ਹਕਰਾਹਿ॥੩॥ਸੇ
ਰਖਾਲੀਸਾਸਨਕ
ਇਆਮੁਲਨਲਹਿ

ਕਹੁਯਾਵਕਰਗ
ਗ॥ਸਾਸਪਲੰਦਹ
ਜੀਵਨਸੀਸਾਗ॥
ਦੁਰਕਰਕਦਮੁ
ਨਿਵਚਲਸੁਅਗੇ
ਸੇਨਆਖਿ॥੨॥
ਤੇਮਤਤੁਪਛੇਤੀ
ਗਡੀਅੰਤਬਤੁਕ
ਸਨਹੀਬਹੁਤਕ
ਦਾ॥ਹੋਹਦਿਵਿਕ
ਸੀਅਧਿ॥੪॥ਜੀ

ਮਜਮਾਇਤਜਮਾਕਰਿਦਲਦਵਕਰਿਥੀਧਾ॥ਬਾਝੁਸਾਈਆਪਦੇਵਿਰਸੀਅੰਧੀਅੰਧੀ॥
੫॥ਹੋਹਲੀਮੀਪਕਰਤੀਦਿਲਾਇਦਿਲਾਇਦਿਲਾਇ॥ਪਾਵਤਵਰਜਕੁਰਨਦੀਹਰਿਦੀਮਖਲ
ਕਸਾਗ॥੬॥ਬੇਖਾਮਤੇਭੁਏਜਿਨਦਿਸਹਿਅਕਰਤਾਗਾ॥ਦੁਨੀਆਲਾਲਚਲਰਮਰਹੀਮੁੰਡ
ਉਰਾਵਹਿਗੁਰਾ॥੭॥ਵਾਲਦਿਆਨਵੇਕਫੇਮਨਮਠੇਪਹਿਰਨਸੇਇ॥ਏਕਪਹਿਰਾਪਰਜ
ਕਲਾਸਾਖੀਜਬੁਧਿਗੋਇ॥੮॥ਜਾਲਜਿਕਰਾਮਾਜਜੀਖਾਤਰਨਾਹਿਭੋਲਾਇ॥ਤਿਲ
ਗੇਰਵਾਲਤਨਲੇਹੁਮਨੇਚੁਕਾਇ॥੯॥ਠੇਰਹਤਵੀਮਨਕੀਠੇਰੁਦੇਖਹਿਜਾਇ॥ਪਸ
ਵਰਜਪੁਰਕਨਦੀਸਾਈਸੋਚਿਤਲਾਇ॥੧੦॥ਜੇਜਰੀਕਰਿਮਨੇਮਹਿਸਾਈਬੇਖੁਦ
ਜਿਕੁਛਹੋਸੇਕਰਪਤਿਸਕਾਕਿਆਵੇਸਾਹਾ॥੧੧॥ਸੀਨਸੇਧਮਨਾਮਾਖਦਸੇਬੁਧਿ
ਇਸਹੀਮਾਹਿ॥ਤਨਭਾਂਡਾਮਨਵਸਤਕਰਹੁਕਮੀਬੰਧਾਜਮਾਹਿ॥੧੨॥ਸੀਨਸਹਾਦਤਿ
ਪਾਈਅਹਿਪੀਆਸੋਲਿਵਲਾਇ॥ਚੁਕਨਇਪੈਤਨਜਾਇਸੀਕੀਚੇਤਲਬੰਧਦਾਇ॥੧੩॥

ਇਹ ਸੋਸਥੀ ਬੀਰਗ ਬਿਨ ਨਰਮਾਦਾ ਸੇਫਤਿ ਦੇਤ ਵਲ ਦੋਇ ਨ ਕੋਇ। ਬਰਖੁ ਵਾਈ ਸਿ
ਧਕਰਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਬਿਗੋਇ॥੪੩॥ ਜਬਾ ਬਨਾਨਕ ਸਾਹਸੁ ਰਾ॥੪੪॥

ਸੁਫਹੇ ਕਾਨਿਰੁ ਕਨ ਦੀਆ ਬੇਨਾਨਕ ਸਾਹਾਗੋ ਬੀ ਸਿਰਰਖ
ਦਾਇ ਦੇਸ ਕੇਨ ਕੋਇ ਮਲਾਇ ਦੇ ਨ ਕੋਇ ਨਾ ਕੋਪੈ ਛਾਤਿ ਨ ਕਰਨਿ ਬੀਚਾਰਾ। ਲਿਖਿ
ਆ ਨਹਿ ਕਿਤ ਬਵਿਚੁ ਕਾਜਿ ਕਹੇ ਨ ਪੁਕਾਰੇ। ਇਨ ਜਾਣੇ ਗੋਬਗਲ ਕੇ ਦੋਹਾ ਅਮਕਰ
ਅਮਵਲ ਰੂਪੁ ਦਾਇਹਿ ਕਹੁਣ ਬਾਝੇ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰਾ। ਗੁਜਰੀ ਨੁਸਲ ਵਤ ਕਰਿ ਸੋਹੁਣੇ
ਅਸੁ ਦੇਖਾ। ਅਵਲਾ ਆਖਰ ਜੋ ਬੀਆਸ ਚੁਨਨ ਕਕਹੇ ਬਿਬੇਕਾ। ਅਵਲਾ ਮਈ ਨ ਖੁਨ
ਸੀਨਹਿ ਕਛੁ ਵਿਛੜਨ ਮੇਲਾ। ਨਰਮਾਦਾ ਦਾਇਹਿ ਮਲ ਕਰਹਿ ਬਾਇਆਂ ਅਚਰਜ ਖੇਸ
ਮਨੀ ਖੁਨ ਮਿਲ ਬੀਦ ਕਰਿ ਦਾਇਟ ਕਏ ਕਪਰ ਵਾਹ। ਮਨੀਆ ਸਾਹੇ ਚੁਪੈ ਖਨ ਅਵ
ਈ ਜਨ। ਦੇਵੇ ਬੋਕਾਇ ਕਰਹੇ ਗੋਲੇ ਲਾਭੇ ਆਰੂਪਾ। ਲਾਟਿ ਕਿਆ ਤੋ ਸੋਲ ਗਾਜੇ ਸਟ
ਲਸ ਰੂਪਾ। ਆਬਖਾਕ ਦੀਗਿਹਾਇ ਬਾਅਕੁ ਖਾਅਸਤਾਨਾ। ਪਕੇ ਆਤਸ ਬਾਦ ਮਿਲਿ
ਹੋਇ ਪੈਰ ਪਗਦਾ। ਚਾਰਖ ਸੀਅਤਿ ਮੇਲ ਕਰਿਹਾ ਅਸਗਲਾ ਸੂਤਾ। ਜਿਸ ਰਸ ਕਾਤੁ ਖ
ਮਹੈ ਤੈਸਾ ਆਦਮ ਰੂਪਾ। ਜਿਸੇ ਸੇਜਾ ਨੇ ਬੀਜਿ ਅੰਤੈ ਸਾਹੀ ਪਰਕਾਰਿ। ਇਸੀ ਬੁਝਤਿ ਕੀਜ
ਗਤ ਮਿਲਉ ਪਜਤ ਹੋ ਸੀ ਸਾਰਾ। ਚਿਹੀ ਪਲ ਚਹੀ ਚਸੇ ਚਹੀ ਬਿਤਿ ਚਹੀ ਵਾਗ। ਚਹੀ ਸਮ
ਸਾਇਤ ਚਹੀ ਧਾਰਿ ਆਨਿ ਛੁਤ ਸੁਮਾਰਾ। ਵਖ ਸੁਖ ਖਾਣ ਪੀਵਣ ਨੇ ਕਬ ਦੀ ਬੀਚਾਰਾ। ਪਲ
ਅਵਾਈ ਸੂਤ ਕਮਸਤ ਕਲਿਖਿ ਆਕਰਤਾਰਾ। ਸਿਰਤ ਲਵਾਇਆ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਲਿਖੇ
ਸਨੀ ਲੇਖਾ। ਕਿਈ ਮੇਵਨ ਸਕਈ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੀ ਰੇਖਾ। ਕਉਣ ਸਮਾਤ ਕਾਲਿਖੇ ਕਉਣ
ਬਿਤ ਕਉਣ ਵਾਗ। ਕਉਣ ਸਰਤੀ ਮਾਹ ਕਵਣ ਕੀਤ ਗਬਿਅ ਕਾਗ। ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗਰਬੁ ਕ
ਡਲਟ ਕੇਵਲ ਕੀ ਭਾਤਿ। ਪੈਰਉ ਸਿਰਕਟ ਤਲੇ ਕੋਨ ਸੁਖਾਇ ਹੋਨ ਰਾਤਿ। ਸਿਮਰਣ ਕਰਤ ਉ
ਚਾਮੁਖ ਪਲ ਪਲ ਸਾਸੇ ਸਾਸੁ। ਜੇਇ ਕਪਲ ਰਬਨ ਜਪੇਤ ਬਜੁ ਸਾਹੀ ਜਲ ਜਾਸਾ ਜਿਕ
ਛੁਮਾਦ ਰਿਖਾਇ ਪੀਅਤ ਤੇ ਜੋਰ ਸੋਹੇਇ। ਨਾਹੈ ਧਿਰ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅੰਦਰ ਜਾਵੈ ਸੋਇ। ਨਰਾਲ
ਗਨਾ ਭੁਜੇ ਸੇਵਲ ਕੀ ਗੁੰਤਿ। ਬਾਇਆ ਬਿਅਰਨ ਰਮਹਿ ਪਕੇਵਿਨ ਅਰਰਾਤਿ। ਬਿਬੇਕ
ਦਰਿਤ ਨਿਰੋਮੀ ਖੁਨ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰਿ ਜਪ ਕਹੈ ਬਾਹਿਰ ਕਿਸਾ ਬਿਧਿ ਜਾਹਿ। ਸਿਰਹਿ
ਆਜਤਿ ਤਪ ਕਰੇ ਸੁਰਤਿ ਖਸਮ ਕੇ ਬੀਚਾਰਾ। ਤਾਕਉ ਸੁਖ ਹਿਤੈ ਹਲੇ ਆਇ ਅਚਰਜ ਹੋ ਜਗਦੀਸੁ
ਸਤਿਨਾਮ ਮੁਖ ਜਪ ਕਰੇ ਹਉਨਾ ਹੀ ਭੁਆਹਿ। ਨਉ ਮਸਤਾਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਟਿਰਿਬਲ ਇਅ
ਬਹਰਿ ਚਹੀ। ਸਾਹਿਬ ਨਿਉ ਬਿਨਤੀ ਕਰੇ ਦਿਸਰਨ ਸਾਸਗਿਰਾਜਾ। ਭੁਝ ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋਇਨ
ਹੀ ਜੀਉ ਪੈਰ ਸਭਤਾਸਾ। ਕੀਨੀ ਵਚਾਖ ਸਮੇਸ ਮਾਨਿ ਹਿਤੁ ਤੁਝੇ ਧਿਆਇ। ਗੁਬੀ ਤੇਰੀ ਅੰਤ

ਰੋਗ ਵਿਖੋਗ ਲਾਇ। ਬਾਦਲ ਪੋਲਿਆ ਚਲਿਆ ਦੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਦਾਸਾ। ਬਾਦਰਿ ਵਖ ਪੁ
 ਕਾਰਿ ਅਕਹਾਰੀ ਓਕਹਤਾਗ। ਦੰਤ ਜਿਵੇਂ ਛਿਕਕਤੀਆ ਜਿਉ ਨੇ ਜੰਤੀ ਮਾਹੀ। ਮਾਦਰਿ
 ਪਿਸਰਦੁ ਖਲਗਾਨ ਵਕਨੀ ਸਾਨ। ਵੇਹਰਾ। ਪਨਕ ਬਦੀ ਸਿਰ ਪੰਡ ਲੋ ਬਾਹੀ
 ਰਨਿ ਕਿਲਿ ਮਾ। ਲਗਾ ਦੋ ਦੋਲਾ ਸੁ। ਸਪਾਰਿ ਦੁਨੀਆ ਛਿਕਲਿ ਮਾ। ਅੰਦਰਿ ਦੋਖ ਮ
 ਮੋਰ ਕਿਛੁ ਜਿਕਰ ਕੀ। ਛੁੱਟੇ ਗਾ। ਬਾਹਿਰ ਮਾਇਆ ਨਹਾਨ ਵਿਚ ਛੇ ਰਿਮਾਮ
 ਵੇਗਾ ਤਬ ਲਗਾ। ਕਰਨ ਹਉਹੀ ਹਉਹੀ ਹਉਹੀ। ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਦੇ ਸਕੀ ਤੁਖ
 ਮੀ ਮੇਜਾ ਪਾਹੀ। ਮਾਦਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਕੀ ਵੇਹਰ ਚੰਜ ਗਦੀ ਸਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ
 ਨ ਮਹੇਸਤ ਹਿਸਾਜ ਕੀ। ਅਸਭ ਬੀਚ। ਕਿਵੇਂ ਤੇਤੀ ਸਵੇਵਤਾ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਹੀ ਮਾਹੀ
 ਸਾਹਿਬ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਭੁੰਬਲ ਭੁੰਬੇ ਖਾਹੀ। ਜਿਸੀ ਮਰੀ ਖੰਡ ਕੀ ਪਿੰਡੇ ਹੀ
 ਵਿਚ ਕੀਨ। ਅਸਟਵਸਾ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧੀ। ਅਸਾਹਿ ਬਕਰਿ ਤਲਿ ਦੀਨ। ਚਾਰ ਪਦ
 ਰਿਬ ਸਗਲ ਗੁਨ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ। ਸਤਿਨਾਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੰਤੀ ਮਲਿ
 ਆਤ ਬਦਨ। ਇਹੁ ਹੀ ਤੁਮਤਾਰ ਸਹਿ ਨਿਸਾਇਨ ਜਪ ਰੇ ਮੀਤ। ਏਹਾ ਹਉਹੀ ਕਰਉ
 ਠੀਆ ਭੁਈ ਬਾਧਿ ਬੀਤ। ਲੇਖਿ ਲਿਖਾਇਆ ਬਾਸਿਧਿ ਜੇ ਸਿਧਾਨ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇ।
 ਸਿਧੇ ਕੋ ਅਪਠਾਭੁਇਆ ਤਾਲਿਅਾਨੁ ਬਹਿਰੇਇ। ਅੰਦਰਿ ਕੇਤੂਹਤੁ ਬਾਹਿਰ ਹਉ
 ਮੋਹੇਇ। ਕਿਉ ਕਹਿ ਸੇ ਮੀਂਦਾਈ ਅਹਿਤ ਕਬੀਰ ਨਛਾਤੈ ਹੀ। ਮੁਰਸਦ ਸਰਨੀ
 ਜੇ ਪਵਹਿ ਕਦ ਮੀਂਦੀ ਜਾਨਿ ਵਾਇ। ਕਰਾਇਤੁ ਬਚ ਖਵਾਇ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲੇਖੀ ਮਿਟਾਇ
 ਸਿਦਾ ਮਾਰਗ ਰਾਇ। ਜੀ ਮੀਕੀ ਬੁਤ ਬਤਾਇ। ਪਰਾਤੁ ਲਾਹੀ ਇਮਹੀ ਨਜਬ
 ਤਬ ਮਸਤ ਕਲਗੇ ਆਇ। ਓਲਟਾ ਖੇਲ ਖਸਮ ਕਾ ਕਦ ਮੇਸੀ ਸੁਕਾਇ। ਸਿਰ
 ਭਲੇ ਪੈਰ ਉਪਰ ਹਿਤ ਬਮਾਰਗ ਸੀਧਾ ਪਾਇ। ਹਉ ਮੇਛਰੇ ਜਾਪ ਸਬ ਤੂੰ ਜਾਪ
 ਕਰੇਇ। ਫਿਰ ਕਰਮ ਨਲਾ ਗੁਹੇਇ ਤਿਸ ਸੀਧਾ ਲਿਖੇ ਪੜੇ। ਛੁਲਾ ਬਰਾਦ ਲਿਖੇ
 ਖਬਾਤ ਕੋ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਮਾਇਆ ਸੁਭ ਖਸੇ ਭੁਇਆ। ਸੀਸ ਨਿ
 ਵਾਇਆ ਏਹੁ ਫਲ ਸੁਣਹੋ ਕੁਨ ਦੀਨ। ਹਿਣੀ ਮੇਟੇਈ ਉਰ ਬਿਮਨ ਤੇ ਕਰਹੁ ਯਕ
 ਲਾਪ ਚਤੁਤ ਪਰਵਾਨ ਕਰਿ ਛਿਵਾਂ ਸਚ ਮਿਲਾਇ। ਸਭ ਦਾਸੀ ਸਨਿਵਾਇ ਅ
 ਧਰਤੀ ਅਗੇ ਆਇ। ਜਿਸ ਗਾਥਾ ਮਨ ਕਰੀ ਸੋਈ ਛੁਇਆ ਸਤ ਨਾਨਾ ਜੀਵਹ
 ਨਾਮ ਰਸ ਕਹੀਆਤੁ ਸਾਵਿਚ ਹੋਰਾਨ। ਹਰੁ ਮਸਹਿ ਬਦਾਫੇਰਿ ਮਾ ਕਿਉ ਕਰਹੋ
 ਦੇਸਖਾ। ਜਮਦੰਡ ਸਿਰੇ ਨਉ ਤਰੇ। ਏਈ ਮੇਜਾ ਬੀਚ ਮੇਧੁ। ਸਾਹਿਬ ਵਾਇਹੁ ਹੁ
 ਕਮਹੈ ਪੈਰੀ ਪਉਦ ਨਛੇਰਾ। ਸਤ ਗੁਰਤਾਰੀ ਅੰਤਿ ਕੋਤੀ ਕੋਤੀ ਲਖ ਕਰੇਰਾ

ਧਰਤੀਮਥਾਟੇਕਿਆਕਾਜਸੁਹੇਲਹੋਇ॥ਜਾਪਹੁਲੇਸੁਹੀਮਥੀਤਪਿਛਮਗੇਲੇ
 ਇ॥ਸਿਰਮੁਕਦਰਾਂਦੇਲਿਖਿਆਮਥਾਟੇਕਾ॥ਮੁਹਰਉਪਠੀਥੇਦਅਨਿਦਿਆਸਿਧਾ
 ਲੇਖਾ॥ਸੀਜਨਿਵਾਏ॥ਸੀਦੇਨਿਵਾਸੇਪਰਵਾਨਾ॥ਇਥੋਮਿਲਣਵਰਿਆਈਆਂਦ
 ਭਰਾਦਿਪਾਦੁਹਿ॥ਨਾਕਪਵਨਾਵਰਰਖੀਐਧਰਤੀਸੀਜਨਿਵਾਇ॥ਕਰਾਇਤਬ
 ਚਕੁਦਮਿਥੇਨ॥ਸੀਦੇਨਾਜਰਹੇ॥ਵਰਾਪਾਣੀਜੀਉਪੈਜੀਆਜੀਉਕਹਾਇ॥ਜਿੰਦਪੀ
 ਤਬਦਾਲੇ॥ਸੀਦੇਨਾਜਰਹੇ॥ਪਾਣੀਓਆਮਾਨਸਰਹੀਸਾਂਚੇਗਦੁਗਾਇ॥ਨਉ
 ਸੇਨਦੀਨਜਿਨਦੇਸਪਤਸਮੁੰਦਵਹਾਇ॥ਪਾਣੀਧਰਤੀਹੇਰਹੈਉਤੇਧਰਤਧਰਾਇ॥
 ਧਰਤੀਉਤੇਅਸੀਖਜੀਉਹਲਿਤਲਿਮੂਲਨਖਾਇ॥ਪਾਣੀਅੰਦਰਦੇਹੁਗੁਣਅੰਤਦੀ
 ਨਵਾਇ॥ਸੀਜਨਵਾਇਉਸਧਰਤਨੋਲਈਉਸਨਾਹਿਕੁਬਾਣਿ॥ਬੰਦਅਕਸੋਓਬੰ
 ਨਿਵੇਧਰਤੀਅਗੈਆਇ॥ਆਪਣਾਆਪਸੀਕੋਚਕੋਦਿਓਲੇਦੀਧਰਤਸਮਾਇ॥ਦੁ
 ਜਾਹੁਦਹੈਪਵਣਦਾਸੁਣਹੋਮੇਰੇਮਿਤਾ॥ਮਾਨਿਹਿਤਸੀਸਨਿਵਾਇਦਾਧਰਤੀਅਥੀਨਿ
 ਤਾ॥ਸੁਲੀਕਾਰਨਆਵਦਾਕੋਹਕਾਫਤੇਬਲਾ॥ਸੁਲਧਰਤਕੀਮੇਲਕੇਜਾਦਾਮੁਹਤੇਮਲਾਦੇ
 ਭਾਅਕਾਜੀਕਾਰਵਿਚਮਥਤੇਉਚਾਹੋਇ॥ਨਿਦਿਆਅਗੈਧਰਤਦੇਲਗਾਇਸੇਜੋਇ
 ਮਨਿਤਾਨਿਤਸੁਹੀਜਾਤਦਾਸੁਣਹੁਧਰਤੀਰੂਪਾ॥ਇਸਥਿਧਿਸਚਿਦਜਾਇਕੋਕੀਅ
 ਜੀਤਤੇਉਚਾ॥ਸੁਣੇਅਉਗੁਣਆਤਸੇਉਚਾਆਪਜਣਾਇ॥ਸਿਰਨਿਵਾਇਧਰਤਨੂੰ
 ਛਿੜਉਥੇਖਾਇ॥ਦਰੀਪਾਣੀਅਗੈਅਹਿਭਰਿਭਰਿਮਿਟੀਛੁੰਜਾ॥ਅਜੇਨਸੀਸਨਿਵ
 ਇਦੀਆਤਸਬੜੀਨਿਲੰਜਾ॥ਭੇਪਾਣੀਉਤੇਮਾਰੀਅਹਿਤਦੇਨਿਵਾਇਸੀਜਾ॥ਬ
 ਵਖਾਸੀਅਤਿਅਤਸਵਿਰੀਨਿਗੁਰੀਚੀਰਾ॥ਆਤਸਸਿਰਨਦੇਸਕਿਉਧਰਹੀ
 ਲਿਖਿਆਤਾਹਿ॥ਸੁਣੇਸਾਨਿਆਂਸਚਦਾਲਾਈਐਮਨਕੋਮਾਹਿ॥ਅਵਲਭਾਇ
 ਆਮਕਾਰਜਬਖਾਹਿਸਕਰੀਖੁਦਾਇ॥ਪੰਜਤਤਉਤਪੰਤਕਰਿਛਿਦਾਸਚਮਿ
 ਲਾਇ॥ਬਾਦੀਆਬੀਆਤਸੀਚਉਥੀਖਾਕਸਰੂਪਾ॥ਮਾਇਅਕੁਦਰਤੀਇਕੋਹੈ
 ਇਨਮੇਨਾਹੀਭੇਦਾ॥ਭੇਦਕੀਏਦਿਓਮਾਵਮੀਕਥਕਰਿਬੇਦਕਤੇਬਾ॥ਅਵਲਖ
 ਖੁਦਾਇਸੀਜਿਸਦਾਰੂਪਨਰੇਖਾ॥ਚੁਰਤਮੁਰਤਿਨਾਹਿਕੀਛੁਰਹੈਅਚਿਸੁਅਲੇਖ
 ॥ਵਰਨੋਚਿਹੈਨੋਬਾਹਰਅਲਖਨਲਿਖਿਆਜਾਇ॥ਸੁਣੀਐਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਜਚਨਾਨਕਕਹੇਆਲਾਇ॥ਖਾਹਿਸਕਰੀਖੁਦਾਇਜਬਸਾਜੀਆਕੁਦਰਤਰੂਪ
 ॥ਆਖਿਆਰੁਕਨਖੁਦਾਇਰਬਾਫਿਰਬੀਸੀਅਲਖਸਰੂਪਾ॥ਕੁਦਰਤੀਭੁਈ
 ਹਚੁਰਤਬਤੀਨਸਰੂਪਉਪਾਇ॥ਬਾਦੀਆਬੀਆਤਸੀਮਾਇਅਲਏਬਨਾਇ॥

ਗੁਰੂਕਿਰਾਮਾਬਸਲਏਮਿਲਾਇ॥ਇਤਨੇਅਉਗਦੁਜਲਕੇਜਗਨਚਿਤ੍ਰਵਿਸਾਇ॥ਐਸਾ
 ਸਤਗੁਰੂਪਰਤਰੀਰਹੇਚਰਣਤਲੁਲੀਨ॥ਉਪਗਫਿਰਦੇਜੀਅਸੰਤਦੁਖਨਕਤਰਾਦੀਨ॥
 ਨਿਸਦਿਨਕਰਹਿਪਰਦਬਲਾਸੁਰਚੰਦਦੁਇਰਾਇ॥ਜਿਨਾਦੇਜਾਣਨਜੀਅਸੰਤਰਹਿਦੇ
 ਏਪਦਾਹੀ॥ਭਿਸਕੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਮਰੋਨਾਇ॥ਰਜਿਆਮਹਿਬੁਝਰਾ
 ਜਿਹੋਪਤਿਸਹਸਿਰਪਤਿਸਹੀ॥ਜੇਤੇਰਿਖੀਮੁਨੀਸਰਹੋਇਬਛੇਅਵਿਭਾਗ॥ਪੀਰੰਪੇ
 ਕੰਬਰਾਐਲੀਏਗਉਸਕੁਤਬਸਾਲਾਗ॥ਤਿਨਭੀਜੀਸਾਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਰੋਅ
 ਇ॥ਧਰਤੀਏਸਤਗੁਰੂਸਭੇਲਏਸਮਾਇ॥ਵਾਗਪਵਿਤ੍ਰਪਰਤਰੀਜੋਧਰਤੀ
 ਹੋਇਸਮਾਇ॥ਤਾਕੇਨਿਕਟਨਾਅਵਈਦੇਜਕਸੰਦੀਭਾਇ॥ਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਈਅਨ
 ਜਿਗੀਤੇਸਨਿਆਸ॥ਸੁਰਬੀਰਵਰੀਅਮਵੀਪੁਰਨਕਰਦੀਆਸ॥ਧਰਤੀਉਤੇਬੈਠ
 ਕੇਜੋਸੋਸਾਧੇਜੋਗ॥ਪੁਰਨਹੋਵੇਕਾਮਨਾਮਿਦਿਜਾਵਹਿਭੁਓਰੋਗ॥ਮਰਨਭੁਲਾਉਜਕ
 ਦਾਸਹਾਜੀਅਸੰਤਵਰਸਾਇ॥ਪਾਛੇਰਹੇਜੁਵਲਹਾਡਿਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਇ॥ਜੇਕੋਪ
 ਰਤੀਹੋਰਹੇਧਰਤੀਕਾਫੂਰਸੋਇ॥ਜਿਤਜਿਤਧਰੇਉਹਚਕਨਕਉਤਿਥਤਿਥਪਾਵਨਹੋਇ
 ॥ਲੁਖਧਰਤੀਧਰਤਰੀਲਿਵੇਨਲਗੇਸੋਇ॥ਜੇਕੋਧਰਤੀਦੇਹਿਵਿਚਿਗੁਣਲੇਧਰਤੀਹੋ
 ਇ॥ਧੀਰਜਧਰਤੀਧਰਮੁਸਾਧੁਕਰਨਿਜੁਹਗ॥ਜਾਚਨੁਚਰਨਾਧੁਨੁਮੁਖਤੇਲਾਇਨਲਰ
 ॥ਸਾਧੁਸਹਾਇਚਾਇਉਗਨਿਜਿਉਪਾਰਸਪਥਰਮਹੀ॥ਅਚਿਨਏਤੀਧਾਤੇਨਕੰਠਵਰਨ
 ਕਦਾਇ॥ਅਚਿਨਿਰਵਿਚਿਸਿਸਪਦੇਸਪਾਵਿਚੁਟਿਰਾਹੀ॥ਅਪਦਾਮਰਮੁਨਦੇਵਨੀਗੁਪ
 ਤਿਵਨਾਵੇਮਹੀ॥ਚੰਦਨਬਾਵਨਿਆਖੀਐਰੁਖਉਚੇਹੋਇ॥ਅਪਦੀਮਸਕੀਸਹੰਸਰੁਖਚੇ
 ਵਨਕਰਦਾਇਉਪਾਰਜਾਤਿ — ਜਗਾਦਿਚਿਰਹੇਮਰਮੁਨਪਾਵੇਕੋਇ॥ਜੇਇਛਿਆ
 ਕਰਮੰਗੀਐਸੋਈਪਰਪਤਿਹੋਇ॥ਕਾਮਧੇਨਜਗਾਵਿਚਰਹੇਮਰਮੁਨਕੋਈਪਾਹੀ॥ਛੱਤੀ
 ਅੰਮਤਮੰਦੀਅਨਿਤਤਛਿਨਕੁਦਵਿਵਾਹੀ॥ਸਾਧੁਸਹਾਇਚਿਆਖੀਐਜਗਾਹੀਦਿਚ
 ਫਿਰਾਹੀ॥ਅਪਦਾਅਪਛਪਾਵਹੋਕਿਸੇਨਆਪਲਖਾਇ॥ਮਾਇਆਵਿਚਿਉਦਾਸਹੋਏ
 ਲੇਅਚਰਜੁਬਾਣੁ॥ਮਾਇਆਧਾਰੀਭਰਮਦੇਸਕੇਨਕੋਇਪਛਾਣੁ॥ਅਕਥਕਹਾਣੀਐ
 ਦੇਸਥਵਿਬਕੇਲਿਕਲਾਇ॥ਖੋਜਭੀਖੋਜਰਿਪਾਈਐਸਹਿਜਸੁਭਾਇ॥ਭੋਖੀਸਾਧਨਖਈ
 ਐਸਦੇਜਲਨੁਹਾਣੁ॥ਅਇਆਸਾਏਬਹਰਾਬਨੇਸਥਦਾਅਪਛਾ॥ਸਾਧੁਅੰਮਨਸਭਦੇ
 ਜਿਹਸੁਜਹਿਸਭਿਲੇਇ॥ਜਿਸਪਰਾਪਤੀਤਿਸਮਿਲੀਏਹੁਮਤਿਪਾਵੇਕੋਇ॥ਅਵਲਾਅਦੁ
 ਮਇਹੁਭੁਇਆਸੁਣੀਐਕੁਨੁਲਵੀਨ॥ਕਈਅਸੀਖਅਦਿਮਾਤਿਸਦੇਪਛੇਨੀਨਿਕਈ
 ਅਸੀਖਕਿਆਮਤਾਪਰਲੇਅੰਤਨਪਾਰਾ॥ਜੇਸੀਕੀਅਮਤਨੁਦੀਹੋਰਹੋਈਅਪਰਾਪ

ਗਾਕਿਤੀਹੋਈਆਕਿਮਾਮਤੀਕਛੁਕੀਅਨਜਾਇਸਮਗੁਆਵਾਅੰਤਨਪਈਆਤਿਪੇਕੀ
ਬਰਤੇਅਵਤਾਗੁਰਚਿਪਕਿਬਜੀਧਰਤਹੋਗੋਟਸਭੁਜੰਸਾਗੁਪਾਸਹਥਖਦਾਇਦੇਜਿਉਰੁਵੇ
ਤਿਉਦਾਗਪਕੀਜਾਹੀਪਕੁਪਵੇਫਿਰਕਚੇਦਿਸੈਭੁਗੁਨਨਕਮਾਖੇਰੁਕਨਦੀਇਹੁਸੁਰਤਿ
ਜੀਸਾਹਮਾਨੀਪਛੁਲੀਸੁਧਨਹੀਕਦੋਆਸੰਸਾਗੁਕਾਰਿਕਰਿਬਹੁਤਦਿਬੀਰੀਆਬੇ
ਦੁਕਦੇਖੀਚੁਗੁਜਿਥੇਰਕਤੇਬਾਅਮੀਖਮਾਅਮਕਾਵੀਚਾਗੁਵਿਰੁਦਸਤਾਨਪਿਛਿ
ਲੀਕੀਤਾਸਭੁਜਮਾਗੁਅਵਲਾਅਵਲਾਅਦਮੀਇਸਬਿਧਿਕੀਆਖੁਦਾਇਆਵਮੋਸਾ
ਜੇਅਵਾਮੀਮਧਕੀਟਹੁਦੈਤਉਪਾਇ।ਜਿਤਿਦਿਹਜਾਜੀਜਿਸਟਰਬਿਤਬੋਦੇਨਚਲੇਰ
ਹਿਇਕਦਾਨੇਇਕਦੇਵਤੇਵੇਰਵਿਰੋਦਕਰਾਹਿਜਬਅਵਲੁਸਾਜਿਅਮਾਦਮੀਤਬਿਗੀ
ਦਮੁਹਈਨਲੁ।ਵਜਨਿਸਿਰਸਾਹੀਛੁਤੀਪਕੇਲੋਸੰਭਲੁ।ਜਿਸਦਹੋਅਵਜਨਦੇਹੁਤ
ਬਾਅਦਮਕੇਰਦੋਹੋਇ।ਨਨਕਮਾਖੇਰੁਕਨਦੀਸਹਿਬਅੰਤਨਕੋਇ।ਸਾਹਿਬਕਿਸੇ
ਨਵੇਖਿਅਸਭੁਕਦਰਤਿਕੀਇਬਦਾਇ।ਕੁਦਰਤਿਅੰਤਨਪਾਇਆਸਭੁਲਿਖਪਕਿ
ਬਕੀਗਾਇ॥੪੪॥ ॥ਜਮਾਲਪੀਰਬਹਾਰਵਦੀ।ਸੁਰਾ॥ ॥
ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਰਵਦੀਸੁਦੀਐਨਨਕਪੀਗਾਰਬਿਜਿਉਕਰਮਾਦਮੀਸਾਜਿਅਦੁਹਿ
ਆਖੀਸਚਤਦਬੀਗਾ।ਆਦਮੀਮਿਲਿਅਬਖਸਕੀਲੋਆਇਆਇਸਜਹਾਨਾਉਸੀ
ਤੀਆਪਦੀ।ਮਾਕੁਰਸੀਅਪਿਛਿਕੋਹੋਬਿਅਨ।ਬਰੇਤਮਾਰੇਕਵਨੁਸਨਿਤਮਕਿਬੋਚੁਪ
ਜੀਮਾਇ॥ਅਵਲੁਅਖਰਸਭੁਕੋਤਬਿਦਿਲਦਖਤਰਾਜਾਇ।ਤੂੰਸਾਹਿਬਹੋਕਰਮਾਤਿ
ਦਾਤੁਹਪਈਪਰੋਖੁਦਾਇ।ਹੋਰਦਿਤੀਕਿਸੇਨੁਆਦਮੀਤੋਕਿਸੇਆਇ।ਵਡਾਸਾਹਿਬ
ਹੋਕਰਮਾਤਦਾਆਪਦੇਸਿਰਖੁਦੋਹੋਇ।ਕੋਹੋਸਰਾਫਤਿਅਦਮੀਜਿਸਕੋਵਡਾਸਭੁਕੋ
ਇ।ਲਿਖਿਅਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇ।ਦੁਸਾਨੁਕਮਹਮਦੀਜੋਖਾਸਾਯ
ਰਕਹਾਇ॥ਇਥੇਮਾਇਆਵੀਨਸਹਾਨਵਿਚਿਸਥਤਿਕੀਤੋਸੁਦੀਨ।ਪਿਛੁਥੀਆਉਮਤੀ
ਤਿਨਵਸਿਉਸਰਾਹਯਕੀਨੁ।ਲਿਖਿਅਵਿਚਿਕੁਰਾਨਦੇਅਵਲੁਇਕਖੁਦਾਇ।ਦੁਸਾਨੁ
ਰਮਹਮਦੀਜਿਨਚਲੁਕੀਤਾਆਇ।ਇਹੁਸਭੁਗਲੁਖੋਲਕੇਮਾਖਪੁਨਾਨਕਪੀਗੁ
ਆਪੇਅਪਦੇਮਸ਼ਬਦੀਸਭੁਕਹੋਦੇਹਨਤਕਰੀਗ॥੪੫॥ ॥ਜਬਾਬਨ
ਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥੪੫॥ ॥ਆਖੇਨਨਕਸਾਹਸਚੁਸੁਟਹੁਬਹਾਰਵਦਪੀਗਾਰਬ
ਜਿਉਕਰਿਮਾਦਮਿਰਜੀਆਸਭੁਆਖੀਕਰਿਤਦਬੀਗ।ਜਬੋਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇ
ਦਾਤੁਬਕੁਦਰਤਿਮਾਦਮਕੀਨ।ਰਬਿਹਿਕੋਮਾਦਮਸਿਰਜੀਆਜੋਸਾਏਦੀਨਬੋਦੀਨ
॥ਆਦਮਮਾਨਸਇਕਹੋਦੁਇਵਿਚਸਥਾਠਵੇਗੁਅਗੇਸੁਟਹੁਬਹਾਰਵਦੀਬਕੀਮਸਥ॥

NamdhariLibrary@gmail.com

ਤਰਿਚੋਕੀਇਕੋਹੋਇਥੁਤਗੀਗਾਰਿਸਸਭਕੇਅੰਦਰੇਇਥੁਅਰਈਮਰਜਾਇ
 ਤਬਿਬੁਹਮੇਇਕਰਤਦਿਹਰਿਲਤੀਕਰਬੀਚਰੁਜਬਬੁਹਮਾਮਰੇਯਰਇਕਤਸਿ
 ਘੜੀਬਿਸਨਇਕੋਹੋਇਜਬਬਿਸਨਬਾਰਹਿਲਖਮਰੇਤਬੁਰਦੁਅਰਧਪਲਜੋਇ
 ਜਬਿਯਾਰਹਿਰੁਦਾਬਿਬੀਤੋਹੋਇਇਕਨਿਮਖੋਹੋਇਮਹਾਵੇਓਜਬਈਸਰਬੀਤੇਹ
 ਜਰਇਕਮਹਾਸਕਤਮਉਤਾਗ। ਜਬਸਕਤਸਹੀਸਾਇਕਮਰਹਿਤਬੋਹੋਏ
 ਕਲਪਪਰਮਾਣੁ। ਇਕਪਰਤੁਟੇਕਲਪਬਿਕਛੁਇਕਪਰਲੋਹੋਇਜਨਾਸਭਪ੍ਰਰੀ
 ਰਹਿਕਲਪਬਿਰਛੁਦੇਤਥਮਹਾਕਲਪਕਹਾਇ। ਕਿਤੀਹੋਈਅੰਕਿਅੰਮਤੀਕਛੁਅੰਤਨ
 ਜੋਈਪਾਇ। ਮਾਰਕੰਡੇਕੀਅਚਜਚਉਦਹਿਮਹਾਕਲਪਕਹਾਇ। ਜਬਮਾਰਕੰਡੇਨਿਰ
 ਵਰਤਿਹੋਇਤਬੋਲੇਮੁਸੋਰੇਮੁਗਿਝਾਇ। ਸਭੁਰੇਮਸਿਰੁਮਾਰੀਝਪੜਹਿ। ਬਹਿਹੀਜਇ
 ਕਨਿਮਖਬੀਤਾਇ। ਜਬਹੋਇਬਿਨਾਸਬਫੁਹੀਸਦਾਬਰਲਾਭੁਰਿਖਪਲਕੁਕਹਾਇ। ਬੁ
 ਰਲਾਭੁਰਿਖਸਬਨਾਜੁਹੋਇਇਕਪਰਮੁਸੰਤਖਿਸਾਇ। ਪਰਕਾਕਮਸੰਤਸਭਗਿਰੁਹ
 ਇਕਜਸੰਤਸੰਤਕਦੁਇ। ਭਸੰਤੁਰੇਗੇਸਭਮਾਰਜਾਤਬਕੁਰਮਇਕਦਿਨਜਾਇ।
 ਇਕਦਿਨਕਪਰਮਾਣੁਇਹੁਤਬਕੇਤੇਬਰਖਬੀਚਰੁ। ਸਉਬਰਸਕੁਰਮਦੀਅਚਜਾ
 ਤਮਰਸੀਸਭਸੰਸਾਰੁ। ਪੰਡਬਹਮੰਨੁਨਰਹਸੀਕੋਲੋਇਨਰਹਸੀਕਾਇ। ਕੁਤਬਰਹਿ
 ਜਤੇ। ਦਿਲੋਸਭੁਹੋਸੀਅੰਤਫਨਾਹਿ। ਬਰਹਿਸੀਇਕਪੁਦਾਇਜਚਨਨਕਕਦਰਤ
 ਨਾਲਾ। ਇਹੁਬਨੀਆਦਿਜਹਾਨਦੀਰਬਿਅਹਿਨਿਸਾਦਾਸਮਾਲਾ॥ ੪੬॥ ਜੋੜੁ੧੪

॥ਵਾਰਤਿਲੰਗਕੀਮਹਲਾ ੧॥ਸਲੋਕੁਲਲਿਤਾ। ਸਲੋਕ

॥ਅਗਮਅਗੋ
 ਰੂਪਨਲਖਿਆ
 ਹੀਦੀਦਾਰਦੀ
 ਲਾਇ॥ ੧॥
 ਲਖਮਹਿਤਾ
 ਆਫਿਰਤਾਬਿ
 ਕਰੋੜੀਰਖੀਅ
 ਲਾਗਬਿਛਰਿ
 ਵੇਹਕੁਦਰਤਿ

ਚਰਅਲਖੰਤੇ
 ਜਾਇ। ਜਿਤਲੋ
 ਆਖੋਕੋਇਅ
 ਪਉੜੀ।
 ਬਚਰਗਹੋਇ
 ਮਸਾਲਾ। ਕਈ
 ਨਿਰੋਸਨਈਸ
 ਨੀਵੇਖਿਅਕਿ
 ਕਮਾਲਾ। ਨੂਰ

ਮਹਲੇਨਜਰਪਾਇਚਨਦੀਝਾਲਾਹੋਇਰੋਸਨਾਈਸਭਸਦੀਜੋਤਲਾਲੁਗੁਥ

ਲਗਾਏਦੀਦਰਦਇਸੇਉਜਿਆਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਘਨੇਬੁਝਿਰਹੀਏ
 ਰਿਹਿਆਸਚੁਖਾਲਕੁਸੁਖਾਨਾਦਰਪਰਸਚਾਸਚਨਉਸਚੁਮਹਿਲਾਸਾਖੀਨ
 ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁਸੁਰਤਰਹਿਆਨਧਾਕਸਚਸਿਰਜਨਹਰਾ ॥ ਸੋਚਿਸਚੁਦ
 ਰਤਦਾਕੁਦਰਤਿਪਾਸਾਗਾ ॥ ਸਚੁਮਹਿਲੁਕੋਟਿਕੁਦਰਤੀਚਉਗਿਰਦਉਸਾਗਾ ॥ ਦਰਦ
 ਜਾਦਿਸੇਕੁਦਰਤੀਭੁਸਨਾਈਦਾਰਾ ॥ ਦੁਖਦੁਖਿਏਕੁਭੇਨੁਲਫੁਕਮੀਦਿਕਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੇ
 ਹੀਦਰਦਨਹੈਅਥਰਬੁਭਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਦਰਦਜਾਹੈਕੁਦਰਤੀਕੁ
 ਦਰਤਿਸਚੁਪੈਰਾਨਾ ॥ ਧਰਗਨਗਾਰੇਕੁਦਰਤੀਵਜਨਦਰਸਬਹਾਨਾ ॥ ੧ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਕੁਦਰਤਵਜਨਨਉਬਤੀਸੁਲੁਖਰੇਨਗਾਰੇ ॥ ਇਸਰਾਫੀਲਫਰੇ
 ਸਤਨਫੇਰਵਾਫਣਹਾਰਾ ॥ ਸੁਰਨਾਈਚਿਅੰਕਾਰਹੈਇਸੇਕੁਨਸੁਲੁਦਾਰਾ ॥ ਕਰਨਈਨ
 ਫੀਲਦਾਰਪਤਨੁਝੰਕਾਰਾ ॥ ਲਖਵਜੇਲਖਨਉਬਤੀਕੁਛਅੰਤਨਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥
 ਵਜਨਵਾਜੇਗੋਬਦੇਖਾਲਕਦਰਦਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਦਰੀਕੁ
 ਜਾਇਬਿਜਾਦਿਆਤਰਾਫਿਜਜੀਅਬਦਾਲਾ ॥ ਵਸਨਿਨਗੇਚਿਹਲਤਨਰੇਗਰਬਣੇਲਾ
 ਲਾ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਵਾਸੀਸਭੇਸਹਰਵੇਗਉਸੁਰਤਬਖਦਾਈ ॥ ਜਹ
 ਦੀਕਮੀਲਮਿਹਨਤੀਠਉਝਤਿਨਹੀਪਾਈ ॥ ਇਕਬੁਜਰਕਿਪੀਰਫਕੀਰੋਹੇਨਜਿਨ
 ਭਲੀਕਮਾਈ ॥ ਇਕਮਿਹਰਿਬਾਨਦਿਲਅਭਿਲੀਏਮਨਮਿਹਰਿਵਸਾਈ ॥ ਉਨਾਦੁ
 ਜਾਬਾਉਚੁਕਾਇਆਲਿਦਿਏਕਾਲਾਈ ॥ ਵਜਨਿਬੇਗਮਿਸਹਰਿਦਿਚਿਤਿਤਨਹੀਕਾਈ
 ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਅੰਦਰਿਸਪਾਕਸਹਰਿਦੇਜਿਨਸਿਕੇਹੀਦਰਬਾਰਾ ॥ ਹੁ
 ਗਰੀਬੀਬੰਦਗੀਪਹੁਚੇਪਹੁਚਣਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਕਿਦਿਜੇਬਾਇਸ
 ਕੁਦਰਤੀਅਤਿਬੁਰਸਿਅਪਾਰੇ ॥ ਦਰਦੀਵਨਵਿਚਿਲਣਾਪਾਪਾਪੁਨਿਵਰੇ ॥ ਅਗੇ
 ਖੜੇਪੰਜਫਰੇਸਤੇਲੈਚਿਨਿਕਰੇ ॥ ਅੰਦਰਿਧਰਤੀਸਬਜਿਰੰਗਨੁਗਾਹਲਾਪਹੈ
 ॥ ਕੁਦਰਤਿਮਹਲਬਲੀਚੁਹੈਦਸਵੈਗੋਣਾਰੇ ॥ ਸਿਤਾਰਤਰਫਸਮਾਲਦੇਸਚਿਹਦਰਬਾਰੇ ॥
 ੫ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਸਬਜੁਕਿਨਾਇਤਕੁਦਰਤਿਸਭਿਦਿਖਲਾਇ ॥
 ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਰਿਹਾਸਾਖੀ
 ਕੁਦਰਤੀਸਚੁਮਹਿਲਾਪਾਰਾ ॥ ਗਿਰਾਦਿਰਉਸਕੁਮਾਦੇਗਾਹਿਫੁਲੇਖਿਫੁਲਾਰਾ ॥
 ਖਨਗਾਹਿਤੇਖਲਵਤਜਾਈਬਿਸੀਆਗਾ ॥ ਤਰਹਾਸਭੇਕੁਦਰਤੀਭੀਭੀਸਿਰਜਰ
 ॥ ਅਪਿਸੰਬਾਹੈਪੀਲਸੇਜਿਆਪਉਜਿਆਗਾ ॥ ਅੰਤਨਜਪੇਮਹਲਦੁਖਿਭਾਰੀਜੁਮ
 ਰਾ ॥ ੬ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਪੇਸਮਹਲੁਤੁਬਦਰਖਤੁਸੇਹਰੇਗਰਹਾ ॥

ਦੇਇਮ ਹੋਦ ਪੀਗਿਆ ਦਸੁ ਉਗਰ ਜਿ ਕਰੇ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਹਿ ਸਹਜੁ
 ਸਲਤਾਨੇ ਪਰਵਦਿ ਗਾਗਾ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਸਿ ਰਿਛੰਤ ਹੈ ਮਲਕੁ ਕਰਤਾਰਾ॥ ਇਹੁ ਦਸਿ
 ਸਿਰਕੁ ਵਰਤੀ ਰਹੀ ਮਸਤਾਰਾ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਾਜਿ ਸਿਕੁ ਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤ ਸੁਮਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤੀ
 ਜਿਹ ਜਾਪਲੀ ਮਕੁਦਰਤਿ ਚਉਥਾਰਾ॥ ਇਸਤਿ ਨਿਹਾਲੀ ਕੁਦਰਤੀ ਮਾਪੁ ਬੈਸਣਾਰਾ॥ ਬ
 ਟਕੁ ਦਰਤਿ ਨੀਲ ਰੰਗੁ ਪਹਿਰਾਵਾ ਭਾਰਾ॥ ਛਾਪੀ ਟਕੁ ਦਰਤੀ ਸਚੁ ਸਹਜਿ ਮਹਾਰ
 ॥ ਕਪੜੇ ਪੈਸੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚੀ ਸਿਰਕਾਰਾ॥ ਨੂਰੁ ਮਸਕੁ ਸਭੁ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤਿ ਦੁਬਕ
 ਟਾ॥ ਸੇਈ ਮਹਲਿ ਬਲਾਈ ਅਨਿਖ ਬਖਿਸ ਮਤਿ ਗਾਰਾ॥ ਜਿਨ ਰਾਜਿ ਵੀ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨ
 ਸਚੁ ਕਰਾਰਾ॥ ਐਨ ਮਹਲ ਦੇ ਮਿਹਰ ਮਨਿ ਕਬੂਤਰ ਗਵਾਰਾ॥ ਨਿਕਜਨ ਕੁਦਰਤਿ ਹਰ
 ਮਿਅਤਿ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ॥ ਅਚਿਕਿ ਅਜਾਇ ਸਰਗੁ ਮੁਚ ਪੈ ਖੇਲਨ ਹਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਬੇਟੇ ਚਿਹ
 ਲਤ ਨੁਰਜੀਵੀਆਰਾ॥ ੭॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਸੂਰਤ ਮਾਨਸ ਰੇਦ ਸਭੁ ਕਦ
 ਹਿਰਬ ਹਜੂਗਾ ਰੂਪ ਅਜਾਇ ਬਕੁ ਦਰਤੀ ਰੰਗ ਪਲਟੇ ਨੂਗਾ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਪਹਿਲੇ ਮੁਜਰੇ ਗਾਵਿ ਦਾਥੈ ਰੋਪਰੀਆ॥ ਅਤਿ ਭੂਤ ਪਰੀ ਤਿਲੀ ਗਹੈ ਟੋਹੀ ਜੋਤਿ ਮਿਰੀਆ॥ ਰੂ
 ਪਾਲੀ ਭੂਮਿ ਪਲਾਸਰੀ ਮਿਰੀ ਧਨਾ ਸਿਰੀਆ॥ ਦੁਤੀ ਐਗਾਵੈ ਮਾਲਕ ਉਸਬਹਿ ਅਪਨਿ
 ਬਰੀਆ॥ ਮਾਲਕ ਉਸ ਕੀਰਾਗਨੀ ਆਸਾਰਾ ਜਰੀਆ॥ ਦੇਵਰਾ ਧਾਰਾ ਆਸ ਵਰੀ ਮਲ
 ਵਾਰਾ ਮਕਰੀਆ॥ ੮॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਮੇਘ ਮਲਾਇ ਰਗਾਵ ਦੇਖ ਟਿਪਰੀ
 ਆਲੇ ਪਾਸਾ॥ ਵਡਿ ਹੋਸੀ ਪਰੀ ਇਹ ਗਰੂਸੇਰ ਨੂਜਾਰੀ ਗਸਾਥਾ॥ ਮਲਗਾਵਹਿ ਦੁਇਰਗਾ
 ਨੀ ਮਾਝ ਕਾਨ ਫਾਰਾਸੁ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੀਰਾਗਨੀ ਰਬਿ ਅਗੇ ਕਰ ਅਰਦਾਸੁ॥ ੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵੀਪ ਕਰਾਗ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਪਰੇ ਮਮਾਤਾ ਗਾਵੈ॥ ਮਚਿਲੀ ਗਚਿਰਾ ਕੀ
 ਭਰੀ ਗਾਵਰੀ ਸੁਰਲਾਵੈ॥ ਦੇਵ ਕਲੀਕਲਿ ਆਨੁ ਸੰਗੁ ਨਟਿ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਸਿਰੀਰਾ
 ਗਕੀਰਾਗਨੀ ਗਉੜ ਜਹੀ ਜੁਹਾਵੈ॥ ਮੰਦਰੀ ਗੋਭ ਬਿਲਾਵਲੀ ਕੁਲ ਵਲ ਬੋਗਾਵੈ॥ ਸਿ
 ਰੀਰਾਗ ਪਰੀ ਆਸਣੇ ਵਾਰੀ ਪਹੁਚਾਵੈ॥ ੯॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਰਾਗ ਹਿ
 ਰੁਲੁ ਅਨੂਪ ਹੋਸੰਗ ਪਰੀ ਬਿਭਾਸ ਬਸੰਤੁ॥ ਕਿਦਾਰਾ ਮਾਝੁ ਸਿਧਵੀ ਤੁਪਰੀ ਮਨ ਤੋਖੰਤ
 ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਰਾਗ ਰੰਗੁ ਪਰੀ ਆਸਦਾ ਸਚੇ ਬਰਗਾਵੈ॥ ਵਜਨੁ ਵਜੰ
 ਤ ਅਸੰਖਤ ਲੁਕਛਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਵਜੇ ਬਹੁਤ ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਮਿਤ ਕਥੀਨ ਜਾਵੈ ਮਦ ਵਣ
 ਹਾਰੇ ਕੇਤਰੇ ਬਿਅੰਤ ਚੁਪਾਵੈ॥ ਵਜਨ ਵਜੇ ਕੁਦਰਤੀ ਵਰ ਬਾਰਖਾਵੈ॥ ਨੂਰ ਵਕਤ ਨ
 ਲੁਸਬਹਿ ਦੇਸੁ ਭੁਸਿ ਫਤ ਅਲਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਸਿਫਤਿ ਬਜਨ
 ਰਬਿਦਾ ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਸਿਫਤੀ ਬਜਰ ਗਵਾਰ ਬਾਈ ਸਿਰਕਾਰਾ॥ ੧੧॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੇਖਸਮਾਇਖਅਚਿਲੀਏਗਉਸਕਤਬਸਥਾਈਪੀਰਪੀਰਜ
 ਹੀਰਸਭਿਤੇਰੀਸਿਫਤਸਮਾਏ॥ ਬਾਜੀਮੁਲਾਸਿਫਤਿਕਰਿਕਹਿਬਾਂਗਸੁਣਾਈਰੋਜਮਸਕਤ
 ਸਿਫਤਿਲੈਨਿਤਿਰਹਨਮਪਾਏ॥ ਨੁਗੀਪੰਜਫਰੇਸਤੇਸਿਫਤੀਦਰਾਏ॥ ਰਾਗਰਤਨਪਰੀ
 ਅਸਰੇਦਸਭਸੁਬਹਿਸੁਣਾਏ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਮੇਨਮਹਲੇਮਹਲ
 ਹੋਇਬੈਠਤਖਤਖਦਾਇ॥ ਸਾਨਸਿਕਰਦਾਦਨੀਦੀਵੇਖੇਬਰਤਥਣਾਇ॥ ੧ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਭਈਲੋਕਚਉਦਹਿਭਵਨਿਦੀਪਸਪਤਿਰਚਾਏ॥ ਚਰਚਕਅਤੇਨ
 ਚੁਖੰਡਕਾਚਿਲਤਦਿਖਾਏ॥ ਆਦਮਹਵਾਪੈਦੇਕੀਆਸਭਜੁਗਤਚਿਪਾਇ॥ ਖਾਣੀ
 ਬਾਣੀਚਰਮੁਗਾਥੀਯੋਗਥਣਾਇ॥ ਲਖਚਉਰਾਸੀਮੇਦਨੀਸਭਜੀਅਉਪਾਏ॥ ਸਜੇਹਿ
 ਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਾਇਰਹੁਚਲਾਏ॥ ਚਾਰਕਤੇਬਾਂਚਾਰਬੇਦਜਗਮਹਿਪਰਗਟਾਇ॥ ਅਰ
 ਸਹੁਸਭੇਉਤਰੇਨਲਹੁਕਮੁਖਦਾਇ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਹੋਦੁਜਪਤੇਰਾਮ
 ਨਾਮੁਮੁਸਲਮਾਨਖਦਾਇ॥ ਇਕੋਰਾਮਰਹੀਮਹਿਮਨਿਮਹਿਦੇਖਹੁਲਾਇ॥ ੧ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਵਾਤਾਵਰਾਮਿਹਰਵਾਨਸਚਅਲਖਾਅਪਾਗ॥ ਆਲਮਿਸਭਸਿਆਣ
 ਦੀਆਪਲਹਿਦਾਸਾਰਾ॥ ਪੈਨਲੋਰੇਜੀਰਿਜਕਵਾਥਬਿਦੇਵਦੁਹਾਰਾ॥ ਚਮਚਮਿਹਨਤਿ
 ਧਰਤਦੇਰਿਪਕੇਅਹਾਰਾ॥ ਛਿਈਮਹਿਨਿਰੀਰਾਸੋਹੋਇਦਮੁਖਤਕਰਾਰਾ॥ ਲਖਚਉਰਾ
 ਸੀਮੇਦਨੀਪਹੁਚਾਵਦੁਹਾਰਾ॥ ਭਾਗਵਰੁਹੋਮਦਫੀਆਹੁਕਮੀਬਰਦਾਰਾ॥ ਜਿੰਦਜਿੰਦਿ
 ਗਬਿਰਜਾਇਹੋਵੰਡੇਭੰਡਾਰਾ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਚਲਭੁਲੀਪਤਿਸਾਹਿਕੀ
 ਚਲੇਹਾਕਿਵੀਚਾਰਾ॥ ਪੈਜਾਰਪਾਇਹਕਿਰਾਸਤੀਹਕੇਦਰਬਾਰਾ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਚੜ੍ਹਿਆਸਚਾਪਤਿਸਾਹੁਜਿਸਸਚਾਸਹਇਆ॥ ਪਹਿਰੇਬੁਰਕਾਜਪੇਦਰੀਗਾਸਚੁਜੀਦੁਬ
 ਣਾਇਆ॥ ਜੰਬੂਰੀਦੀਵਾਰਮੁਹਹਰਿਬੰਗਚੜ੍ਹਾਇਆ॥ ਸਿਲਹਿਖਾਨਾਹਥੀਅਚੁਸਭੁਕਿ
 ਵੇਹੋਲਾਇਆ॥ ਧੀਰਜੁਖੰਨਾਰਬਿਦਲੈਲਭਵਧਾਇਆ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥
 ॥ ਦੁਖਜਮਧਰਕਾਰਿਕੋਰਧਰੀਗਾਸਫਨਸਫਪਉਦਸਾਗਾ॥ ਗੁਰਜੁਖਦਾਈਗਰਤਰ
 ਰਕਰਕੇਬਿਜਲੀਵੰਗਾ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਲਕਰਿਕਟਿਕਵਾਲਬਲੇਤਜਮ
 ਲਭਾਰਾ॥ ਭਗਤਿਫਕੀਰਦੀਵਾਨਹੋਨਿਪੈਸਪਰਵਦਗਾਰਾ॥ ਸਿਕਦਾਰਅਤੇਕੋਰੀਏਪੀ
 ਰਬਜਰਗਵਾਰਾ॥ ਨਦੀਸਿਦੇਫਰੇਸਤੇਖਾਸੋਫੋਤੇਦਾਰਾ॥ ਅਹਿਦੀਆਅਰਜਾਈਲ
 ਹੋਬੀਨਿਆਨਿਨਿਹਾਰਾ॥ ਬੇਮਿਹਰਮਏਸੀਅਤੇਕਿਕਰਨਿਖਵਾਰਾ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥
 ॥ ਸਭਲੀਖੰਡੀਵਰਤਦਾਵਹਿਦਆਪਿਅਲਹਿ॥ ਤਮਾਨਰਖੋਕਿਸੇਦਾਸਚਾਬੇਖ
 ਰਵਾਰਾ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਿਰਸਾਹਪਤਿਸਾਹੁਹੋਦੋਹਿਸਭਲੇਈ॥ ਰਯਤ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਖਲੋਏ ਚਿੰਤਾਇ। ਕਰਿਗਤ ਪਾਵਸ ਹਕਿ ਵਾਹੁ ਚੁਕਿ ਏਵੇ ਖਰਾ ਦਫਤਰ ਖਲੋ
 ਜਿਉ ਅਮਲਕ ਮਾਇ। ਜਿਨਾ ਖੁਬ ਸਦ ਸੰਗਈ ਮੰਨਹਾ ਸਦੁ ਨੀਤੀ ਆਇ। ਭਿਸਤਾ
 ਨ ਦੇਭਾਇ ਹੋ ਦਰਗਾਹਿ ਪੈਨਾਹਿ। ਜਿਨਾ ਅਮਰਨ ਮੀਨ ਅਖ ਸੰਮੁਦਾ ਸੇਵੇ ਜਕ ਪਾਇ। ਉਹ
 ਬਿਲਲਾ ਵਨ ਮਹਾ ਭੁਖੀ ਬਹੁ ਲਹਿਨ ਸਸਾਇ। ਵਲਕੋ ਇਨਾ ਤਿਨਾ ਦਾਜੇ ਲੇਛੁ ਰਾਇ
 ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੇ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ। ਹਥਿ ਨਹੀ ਕਿ
 ਛੁਕਿ ਸੇਵੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁਆਪਾ ॥ ੧ ॥ ਆਪ ਉਪਾਇ ਪਾਇ
 ਦਾਸ ਗਲ ਪਾਸਾਰਾ। ਦਸ ਬੀਕਿਨ ਉਠਾਇ ਦਾਸ ਸੇ ਮੁਲ ਕਛੁ ਰਾਗਾ। ਬਹੁ ਮੇਵੇ ਸ
 ਉਬਰ ਸਤਿਕ ਬੀਮਿ ਰਖੇ ਬਾਗਾ। ਪੁਕ ਮਹੋਆ ਸੀਕਾਈ ਲਨੇ ਰੁਕਾਈ ਭਾਗਾ। ਬ
 ਰਖਾ ਹੋਈ ਸਉਬਰਖ ਜਿਉ ਮਹੀਲੇ ਪਾਗਾ। ਸਉਬਰ ਸੇਵੇ ਪਉਠਾ ਫਿਰ ਜਲ
 ਜੋਖਿ ਹਾਰਾ। ਇਸ ਰਾਫੀਲ ਰੇ ਸਤ ਦੇਵ ਦਾਇ ਪੁਕਾਰਾ। ਉਤਨਿ ਪਰਤਿ ਮਾਕਾ ਸ
 ਸਾਭਿ ਹੋਇ ਖੁਸ਼ ਛਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਪਿਏ ਕਹੀ
 ਸਚ ਖਾਲਸੁ ਬਹਾਨੁ। ਆਪੇ ਰਚਨ ਰਚਾਇ ਕੋ ਫਿਰ ਫਨੀ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ ॥ ੧ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਸਭਿ ਬੇਕਰੇ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਨਿਆਰਾ। ਵਰਨਾ ਚਿਤ ਨ ਬ
 ਹਰਾ ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਸਭਿ ਕਿਛੁ ਜਾਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ਉਸ ਜੇਤਾ ਪਸਾਰਾ। ਅਭਿਅਥਿ
 ਨਾਸੀ ਅਬਗਤ ਅਰੋਲਾ ਕਿਛੁ ਪਵੇਨ ਪਾਗਾ। ਬੈਠਾ ਤਰੀਲਾਇ ਕੇ ਦਿਚੁ ਪੁਕਾਰਾ
 ਰਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਜੁਗਾਛੁ ਤੀਮਹਿ ਧਿਆਨ ਸਾਇ ਬੀਤ ਸਿੰਧੂ
 ਪੁਕਾਰਾ। ਮਸਲਤ ਬਧੀ ਅਸਜੀ ਅਨਲ ਕੀ ਚੋਟਿ ਹੋ ਜੀਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਕੁਟੇਕੀ ਆਫਿਰ ਜਹਾਨ ਸਾਭਿ ਬਹੁਤਿ ਬਹਾਇ। ਨੁਰਪੁ ਅਫਰੇ ਸਤੇ ਗਬਿ
 ਆਪਿ ਉਪਾਇ। ਚਉਚਤ ਬਕਿਰ ਚਾਇ ਅਸੁ ਲਿਕਲਾ ਟਿਕਾਇ। ਚੰਦ ਸੂਰ ਸੁਦਾਇ
 ਸਾਜਕੇ ਜਗ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ। ਅਵਮਹਵ ਪੈਵੇ ਕੀਆ ਏਵੇ ਨੈਕ ਖਦਾਇ। ਲਲਤ ਭਟੇ
 ਖਸਮ ਦੇ ਸਿਵ ਹੁਕਮ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਕਿਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਿ
 ਸਿਧਾਇ ਸਕੇ ਕਉਣ ਦਿਖਾਇ ਰਾਗ। ਸਲਿਤ ਨ ਸਿਰ ਸਲਤ ਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਹ ਸਿਧ
 ਤਿਸਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਚੁਕਾਈ ਹੋ ਸੀ ਚਲਾ ਤਿਤ ਪਗ ਵਨ
 ਦਾ। ਇਕ ਕਿਲਕੀ ਮਨ ਪਾਈ ਐਕਿ ਅਮਾ ਪੈਵ ਖਦਾ। ਭੁੰਗੀ ਗਤਿ ਮਿਤਨ ਪੈਵੇ
 ਉਤ ਪਪੁਛਣਾ। ਪਵੇ ਕੁਲ ਨ ਖਸਮ ਚੋਟਿ ਚੋਟਿ ਸੁਦਾਇ ਨੀਸਾਦਾ। ਸਬ ਹੀ ਕਰੀ
 ਕਲਿ ਅਨਿਉ ਠਿਪੇ ਰਹੇ ਹੋ ਸੁਦਾ ਸਨਨ ਕੋ ਛੇਵੇ ਰਸ ਚੰਨ ਜਸ ਕਰੀ ਰਬ
 ਦਾ ॥ ੨੫ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਰਸਾਲਾ ॥

NamdhariLibrary@gmail.com

ਸਾਖੀ ਚੌਥੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥ ਸਾਖੀ ਚੌਥੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥ ਸਾਖੀ ਚੌਥੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥
 ਰੁਪ੍ਰੀਤਿ ਥਿਥੀ ਏਫਨਹਿ ॥ ਗੁਜਰੇ ਨਰ ਸਸਵਤ ਕਰੀਤ ਸਚਿਤਿ ॥ ਇਤਿ ਸਮਾਨੁ ਹਿਸਾਰਿ
 ਨਸਾਰਿ ਇਕਰ ਬਿਧਿ ਚਿਹਿਦ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਸਚਾ ਫਿਰਕਾ ਸਾਜਿਆ ਨਕਸਾ ਹਠ
 ਕੀ ਗਾਜੇ ਆਵੇ ਸਚੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਸੀ ਗਾਮਿ ॥ ਲਿਆਰਹੀ ਮੀਰਤ ਦਿਨ
 ਸਰਮਾਸਾ ਲਿਖੇ ਮਾਹਿ ॥ ਗੁਜਰੇ ਨਰ ਸਸਵਤ ਕਰੀਤ ਸਚਿਤਿ ॥ ਇਤਿ ਸਮਾਨੁ ਹਿਸਾਰਿ
 ਨਿਤ ਮੇਲਾ ਕੀਜੇ ਦਾਇਵਾਰਾਤ ਦਿਹੋ ਚਲੁ ਜਾਇ ॥ ਜਿਵਰ ਸੋਹਿਲਾ ਆਰਤਿ ਜਪੁ ਗੁਰ
 ਪੁਰਬ ਕਰਾਇ ॥ ਜਥੁ ਫਾਅੰਦਿਗ ਇਕਜਾਤੁ ਮਿਹਰ ਮੁਹਬਤ ਸਾਜਿ ਜੋਖ ਵੇਕੁਣ
 ਕਵੰਰ ਕੇ ਸਭੁ ਸਵਰਨ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਜਿ ॥ ਦਸਵਾਹਿ ਸਾਖਟ ਕੇ ਗੁਰੀ ਸਿਖਾ ਦੇ ਮਹਿ ਪਾ
 ਏ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਚਿਮਰੀ ਇਉਂ ਮਾਖਿਆ ਆਪਖਦਾਇ ॥ ੧੩੫ ॥ ੧੬੭ ॥ ॥
 ॥ ਇਤਿ ਸੀਰੋਸਟਿ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇਕੀ ਸਪੁਰਦੀ ॥ ੧੬੮ ॥ ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਨੂੰ ਬੇਬੇ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਕੀਤ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਾਇਆ ਚਾਹੀ ਏ ਜਰੂ ਗਾਤ
 ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਇਥੋਂ ਕਿਤ ਨੇ ਕੋਹੀ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਥੋਂ ਸਤਾਈ ਸੇ
 ਕੋਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਅਜੀ ਪਹੁੰਚੀ ਏ ਗੋਕਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਰਤ
 ਰਬ ਦੇਈ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਗਾ ॥ ਦੋ ਪਹਿਰ ਦੇਲੇ ਗਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੰਧਾ ਵੇਲੇ ਤੁਰੇ
 ਤਮਹਾਰਾ ਸਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਨਾਲ ਮੇਨ ਕਹਿਆ ਅੰਖੀ ਮੀਰੋ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਤਰ
 ਧਮਾਨ ਹੋਏ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚੋ ਇਕ ਘੜੀ ਗਤ ਗਈ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇ ਵਤੇ ਸੋਰਮ
 ਦੇ ਪਰ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਲਉ ਡੀ ਦੇਖੇ ਤਾ ਬਹੁ ਜੀਵਾ ਭਾਈਆਇ ਮਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਕੁਕੀ
 ਬਹੁ ਜੀਵ ਪੁਛੀ ॥ ਰਮਾਰ ਭਾਈ ਜਾ ਆਇ ਮਹੀ ॥ ਜਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਚ ਮੁਚਿ ਆਏ ॥
 ਨਾ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚਹਿ ਪਈ ॥ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਦੇ
 ਹਥ ਪੁਕੜ ਲਏ ॥ ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਸੀ ਤੁਸਯਾਨੁ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ॥
 ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਆਖੀ ਮਾਠੁ ਏ ਜੀ ਤੁਸੀਰ
 ਬਾਓ ਨੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਮਸਾਵ ਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ॥ ਜੇਕਰ ਏ ਸਤਵਰ ਹੋਇ
 ਪੇਰੁ ਏ ਜੀ ਨੀ ਮਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੁਰੇ ਵਿਰਾਗੀ ਸੀ ਪਰੁ ਸੀ ਨੇ ਕੋਈ ਸਚ ਸਮਝਾਵਕੀ
 ਤਾਂ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਜਾਵੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਾਈ ਸੇ ਕੋਹੀ ਤੇ ਇ

ਕਮਲੀ ਵਿਸਾਖਾ ਏਹੋਨ ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਵੀਲੋਆ ਏਹੋਨੁ ਭਾਗੁ ਜੀਅ ਖਿਆਮ
 ਰਵਾਨੇਆ ਬੁਧਕਰਹਾ ਤਾ ਬੇਬੇਆ ਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਨਾ ਪਾਸੇ ਇਕਰ
 ਇਬਲਾਰਹੀ ਵਰਸਾ ਏਹੋ ਪਰ ਅਸਾ ਇਨਾ ਵੀਕਵਰਨੀ ਜਾਤੀ ਥਾਂ ਗੁਰਨਨਕ
 ਜੀਅ ਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀ ਤੁਸਾ ਅਸਾਨੋ ਯਾਦਕੀਤਾ ਅਹਾ ਤਿਸਵਾਸਤੇ ਅਸੀਤੁਰਤਾ
 ਏਹਾ ਪਰ ਅਸੀਰਹਾ ਏਹਾ ਪਰ ਅਹੋਤੁਸਾ ਜੋਕਛਾ ਆਖਣਹੈ ਸੋ ਆਖੇਤ ਬੇਬੇਨਨ
 ਕੀਆ ਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀਤੁਸਾ ਡੇਵਰਸਨ ਦੀਚਹਾ ਆਹੀ ਅਸਾਤੁਸਾਨੀ ਇਸਵਾਸਤੇ
 ਯਾਦਕੀਤਾ ਅਹਾ ਜੋਬਹੁਤ ਵਰੇਗੁਜਰੇਹੈਨ ਤੇਭਾਈ ਜੀਅਸਾਨੂੰ ਵਿਸਾਰਛੁਓ
 ਅਹਾ ਤਾਗੁਰਜੀਅ ਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀ ਹੁਣਤਾ ਤੁਸਾ ਭੀ ਚਿਤਵਨੀ ਪੁਰੀਹੋਈਹੈ।
 ਤੂੰਹੁਣ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਸੀਕਰਜੋ ਅਸੀਹੁਣਰਸਤੇ ਉਪਰਆਹੈ ਤਾਂਤੁਲਸਾ ਆਖਿਆ
 ਠਕਰਜੀਤੁਸਾ ਅਬੀਆਏਹੈ ਅਰਅਬੀ ਜਾਤੇਹੈ ਜੀਭੁਈਯੇਜੋਰਾਮਜੀਕੋਤਾ ਅਵਣਦੇ
 ਵੇਜੀਤਾਂਗੁਰਨਨਕਜੀਅ ਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਅਸਾਜਰੁਰਜਾਵਣਹੈ ਤਾਂਗੁਰਜੀਫੇਰ
 ਆਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀ ਭੁਈਯੇਜੋਰਾਮਦੇਅਗੇ ਅਸਾਤੁ ਵਿਲੋਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀਕਰਨੀ
 ਜਦਮਹਾਰਾਜਏਹ ਗੁਰਜੀਕਹਾਤਾ ਬੇਬੇਨਨਕੀ ਦੀਆਹੀਨੁ ਨਿਕਲਪਈਆ
 ਤੇਬੇਬੇਜੀਨੇ ਸੀਚੰਦਨੂੰ ਅਗੇ ਆਣਖੜਕੀਤਾ ਤਾਗੁਰਨਨਕਜੀਕਹਿਆ ਬੇ
 ਬੇਜੀਤੁਸਾ ਏਹਰਾਲਨਹੀਕਰਨੀ ਕਿਓਜੋਮੇਤੁਸਾਡੇਵਾਸਤੇ ਕਿਥੋਆਇਆਹਾ
 ਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਆ ਖਿਆ ਭਾਈਜੀਆਪਮੇਰੇਪਾਸਕੋਈਦਿਨਰਹੇ। ਤਾਗੁਰਨਨ
 ਕਜੀਅ ਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀ ਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸਚਿਰਤੇਛੀਰਹੀਏਗੇ। ਪਰ ਅਸੀਹੁਣ
 ਹਾਉਪਰਆਹੇ। ਅਤੇਤੁਸਾਡਾ ਭੁਲਾਭੀ ਇਸੇ ਬਾਤਵਿਚਹੈ ਤੁਸੀਅਸਾਨੋ ਖੁਸੀ
 ਕਰੋ ਅਸਾਡਾ ਚਿਤ ਉਦਾਸਹੈ। ਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਰਰਗਈਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਆ ਖਿਆ
 ਭਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਾਜੇਉਂਜੋਹ। ਤਾਗੁਰਜੀਕਹਾ ਭੁਲਾਬੇਬੇਜੀਜੋਤੋਅਰਹੈਸੇਮਰਦਨੇ
 ਨੂੰਦੇਵਹਾ। ਤਾਬੇਬੇਜੀਅੰਦਰੋਪਕਵਨਕਵਲੋਆਈਅਤੇ ਪਤਾਸੇਤੇਕਹਿਅਹੋਇ
 ਆਦੁਧਅਗੇਆਣਗੀਆ ਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਖਾਤਾ ਮਰਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਜੀਤੁਸੀਭੀਖਾਹੁਤਾਮੇਭੀਖਾਂਵਾਂ। ਤਾਗੁਰਜੀਮੇਨੁਆ ਖਿਆ ਬਾਲਏਸਦੇ ਤੂੰ
 ਹਿਸੇਕਰ ਤਾਂਮੇਵੈਵੈਤੇਕੀਤੇ ਤੇਇਕਮਰਦਾਨੇਨੂੰਦਿਤਾ ਇਕਗੁਰਨਨਕਜੀਲੀਤਾ
 ਤੇਇਕਮੇਨੂੰਦਿਤਾ ਅਸਾਤੂੰਹਾਂਖਾਧਾ। ਤਾਗੁਰਨਨਕਜੀਆ ਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀਕਰ
 ਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤਾਬੇਬੇਜੀਆ ਖਿਆ ਭਾਈਜੀਦਰਸਨਦੇਸਾ। ਤਾਗੁਰਨਨਕ
 ਜੀਆ ਖਿਆ ਬੇਬੇਜੀਜਿਤਵੇਲੇਤੂੰਯਾਦਕਰੇਗੀਉਸੇਵਖਤਹਾਜਰਆਣਹੋਵੀਏ

ਕੋਠਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਕਹਿਆਭੁਈਯੋਭੀਜੀਰਸਾਇ। ਤਮੇਭੀਘਾਗੁਭੀਮੇਰੀ
ਇਕਬੇਨਤੀਸੁਣੀਐ। ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਅਧਿਆਭੁਈਬਾਲਾਅਸਾਤੇਰ
ਅਧਿਆਫੇਰਿਆਕਦੀਨਾਹੀ। ਤੰਕਫੁਆਖਰਹੈਸੋਨਿਸੰਗਾਮਾਖਾਤਮੇਅਧਿਆ
ਗੁਰੂਜੀਅਜਦੀਤਤ ਬੇਬੇਗੀਦੇਪਾਸਰਹੇਤਸੀਬੇਬੇਨੁਰੰਜਲਕਰੇਤੰਗੁਰੂਜੀਰਾਤਬੇ
ਬੇਜੀਦੇਪਾਸਰਹੇ। ਤੰਗੁਰੂਜੀਏਹਬਾਤਕਰਰਹੇਸੇਜਾਭੁਈਅਜੈਰਾਮਭੀਅਨਕਾਇਅ
ਤੰਗੁਰੂਜੀਭੁਈਯੋਜਨਨੁਮਿਲੇਤੇਪ੍ਰਸਾਦਫਕਿਆਗੁਰੂਜੀਤੇਭੁਈਯੋਜੈਰਾਮਭੀ
ਰਮਰਦਨੇਵੀਪ੍ਰਸਾਦਿਪਾਇਆਸੁਖਨਲਰਤਗੁਰੂਜੀਨਕੀਭੀਯੋਜਾਯਾਪਹਿਰਤਰ
ਹੀਤੰਗੁਰੂਜੀਜੈਰਾਮਨਨਕੀਤਾਤਮੇਭੀਕੀਤਾਅਤੇਮਰਦਾਨੇਨੀਕੀਕਰਵਾਇਆ। ਤੰ
ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾਤੰਬੇਬੇਨਨਕੀਅਧਿਆਭੁਈਜੀ
ਸਤਕਰਤਾਰਅਸਨੇਮਨੇਨਾਵਿਸਾਰਨਾ। ਬੇਲਹੁਭੁਈਜੀਵਹਿਗੁਰੂ॥

ਸਾਖੀਚਿਤ੍ਰਦੇਸਦੀਚਲੀ॥

ਤੰਉਥੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਤਰਧਯਾਨਹੋਏਤਬਵੰਜਸੇਕੋਹਪੁਤਾਤਵੇਲੇਜਾਇਖਲ
ਤੇ। ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਧਿਆਭੁਈਯੋਲਤੇਮਰਦਾਨਾਅਸੀਕਿਥੇਅਏਹਤੰਮੇਅ
ਧਿਆਭੀਤੇਹੀਭੁਈਯੋਜਾਯਾਅਸਨੇਤੇਰੀਸੋਈਕਈਨਾਹੀ। ਕਿਆਜਾਪੇਜੈਤੰਪ੍ਰਮੇਸਟੀਕੋ
ਸਾਧੋਅਜੀਤਕੁਫ਼ਨਹੀਜਾਵਦੇ। ਤੰਫੇਰਗੁਰੂਜੀਅਧਿਆਮਰਦਾਨਿਆਅਧਿਆਫੇ
ਆਏਆਹੇ। ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਅਜੀਜੀਥੋਤਸਾਅਦੁਈਹਜਾਰਕੋਹਤੇਅੰਤਰਧਯਾਨ
ਹੋਕੇਮਕੇਜਾਨਿਕਲੇ। ਆਏਤੰਹੁਦਮਸੀਫੇਰਉਥੇਜੀਅਏਆਹੇ। ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
ਧਿਆਮਰਦਾਨਿਆਭੁਲਾਯਾਦਕੀਤਾਹਈਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਗੁਰੂਜੀਆਪਦੀ
ਕ੍ਰਿਪਾਲਲਯਾਵਰਿਹਾਹੈ। ਏਹਤਾਅਗਲੇਭੁਲਕਦੀਗਲਤੇਕਈਮੁਦਤਤੰਨਹੀਹੋ
ਈ। ਤੰਗੁਰੂਜੀਅਧਿਆਭੁਈਮਰਦਾਨਹੁਦਅਥਕ੍ਰਿਪਰਚੁਲਵਾਹੈ। ਤੰਮਰਦਾਨੇ
ਅਧਿਆਜੀਜੀਧਰਆਪਦੀਰਜਾਇ। ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਈਮਰਦਾਨ
ਆਖੇਤੰਸੁਮੇਰਨੂੰਚਲੀਐਉਥੇਸਿਧਮੰਡਲੀਹੈਉਨਾਦਯੁਰਸਨਕਰੀਏ। ਤੰਮੇ
ਅਧਿਆਜੀਭੁਲੀਬਾਤਹੈਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਥੇਅੰਤਰਧਯਾਨਹੋਏਤੰਇਕਸ
ਪਰਬਤਉਪਰਜਾਇਖੜੋਏ। ਏਹਸਹਾਜੁਸਭੁਸਨੇਵਾਅਹਾਅਤੇਜਿਮੀਨ
ਭੀਜੇਨੇਦੀਅਹੀਤੇਸਭੁਸਮਿਰਾਜੀਦੀਹੈ। ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਗੁਰੂਜੀਇ
ਥੇਤੰਅਜਬਤੰਮਾਸਾਭਿਠਾਹੈ। ਤੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕਿਆਤੁਮਾ
ਸਾਭਿਠਾ। ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਏਹਤੰਮਾਸਾਭਿਠਾਹੈਜੇਕੁਦਰਤੀਰਸਚੇਰਹੀ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਾਇਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨੇ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾ
ਚ ਦੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀਵਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਅਇਥੇ ਜਾਇ ਪਦੁ ਪਦੁ
ਸੋ ਪੀਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਏਈ ਆਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀਸਕਦਾ ਹੋ ਸੋ ਪੀਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਚਿਹਰਾ ਸਪੀਤ
ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਂ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੁਖਲਾ ਸਾਭੇ ਚਿਤ ਰਹਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਖਿਆ ਭਈ ਬਾਲ ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਤੇ ਕੀਤੁ ਹੋ ਜਾ
ਅਤੇ ਅਸੀਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਵਾਧਾਨ ਕੀਤਾ।
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ
ਅਚਿਤ ਬਾਇਰਖੁ ਅਸਤੈ ਨੂੰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਭਾਵਣੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਮਥੇ ਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥

॥ ਜਾਖੀ ਹੀ ਮੰਚਲ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਧਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਹੀ ਮੰਚਲ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮ
ਰਦਾਨੀ ਅਏਹੁ ਬਗਾਵਤ ਫਹੋਇ ਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੰਚਲ ਹੋਇ ਸਵਿਚ ਅਵਮੀ ਪੈਰ
ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਲਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ਆਵਮੀਵੇ ਆਵਣ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਓਂ ਕਰਾ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸ
ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸਤੇ ਪਰੇਸ਼ੀ ਕੋ
ਈ ਜਾਹਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨੀਆਂ ਅਗੇ ਹੋਮ ਪੁਰਬਤ ਹੋ
ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਕੋ ਚਲੇ॥

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ
ਕਾਨ ਉਕਿਆ ਹੈ॥

॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਦਾ
ਗੁਰੂ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿ
ਰਧਾਰ ਇਸਦਾ ਨਾਉ ਕਿਓਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਸਰਦਾਨੀ ਆ
ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਇਸਦਾ ਨਾਉ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਰਬਤ ਸਿਰਤਲ ਵਾਇਆ
ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਧਾਰ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਾਖਾ ਹੋਕੇ ਏਨੀ ਹੀ ਇਥੇ ਚੁਪਾ
ਚੁਪਾ ਹੈ ਜੋ ਪਉਣ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਵੇ। ਇਕ ਕੰਬੀ ਰੁਕਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਰ
ਵਦਾਸ ਮਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੋ ਜੋ ਅਖਿਏ ਹੋਨ ਪਾਉ
ਹੀ ਮੰਚਲ ਗਲੇ ਹੋਨ। ਸੋ ਕਿਉਂ ਆਇ ਗਲੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ

ਮੁਕਤੀਆ ਪੁਰਖੀ ਸੁਰਜਨਾਈ ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਭੀ ਪੁਰਖੀ ਪੁਰਖੀ ਸੇਵਕ ਵਰਦਾਨ
ਲਗਾਏ ਹੋਨਿ॥ ਇਕਰਾਜਾ ਯੁਧਿਜਟਰ ਸਾਸਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋਭੀ ਸੁਵਰਗ ਲੋਕਨੁ ਰਹਿ
ਆਹੈ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਇਥੋ ਤੀਕਰ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜੰਧੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ

ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਿਆ
ਗੋਵੀ ਚਲਦੇ ਆਹੋ॥ ਜਦ ਏਹ ਗਲ ਕਰਦੇ ਆਹੋ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਆਇ ਮਿਲਿਆ॥ ਅ
ਵਦਿਆ ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ੧੧ ॥ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾਚਾ॥ ੧੨ ॥

ਕਦ ਨਿਰੂਪ ਕਵਨਿ ਜਾਤੁ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਕਹੋ ਕਹਾ ਲਉ ਚਲੇ ਅਗਾਰੀ॥ ਨਾ ਆਗੇ ਧਰਨਿ
ਰਹੇ ਗੋਕਹਾ॥ ਸੀਤਲ ਜਲ ਬਰਖੇ ਹਿਮਤ ਹਾ॥ ਆਗੇ ਦਿਨ ਨਰਤ ਪੀਛੇ ਫਿਰ ਭੁਗਾ॥
ਨਿਕਲ ਜਾਹੁ ਕਾਹੇ ਦੁਖ ਲੋਗੇ॥ ਖੁਲਿ ਮਲਿ ਖੁਲ ਕੇਹੇ ਖੁਲ ਕਾਰਾ॥ ਈਹ ਸੋਈ ਰਹਿ ਰੇ
ਜੇ ਪੁਰਨ ਸਾਰਾ॥ ਸੁਣਨਾਨ ਕੇ ਗੋਰਖੁ ਤੁਮ ਕਹੀ॥ ਫਿਰ ਜਾਇ ਪੀਛੇ ਕਾਹੇ ਦੁਖ ਲੋਗੇ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਗੁਰੂ ਆਸਾ॥ ॥

ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ਅਬਰਜ ਕਹੀਐ ਅੰਬਰ ਜਹਮਰੀ ਜਾਤੀ॥
ਅਬਰਜ ਨਗਰ ਤੇ ਬਲੇ ਅਗਾਰੀ॥ ਜਾਹਾ ਦਿਨ ਨਹੀ ਅਰੁ ਰਤੀ
॥ ਪੀਛੇ ਆਗੇ ਦਿਸਦਿ ਹਮਾਰੀ ਧਰਨ ਅਕਸ ਪਸਾਰਾ॥ ਦਇਆ
ਹਮਾਰੀ ਸੀਤ ਹਿੰਮ ਚਲਤਿ ਨ ਸਿਉ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ॥ ਕਹੀ ਨਾਨ
ਕ ਸੁਣ ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ ਤੇ ਪੁਰਾ ਗੁਰ ਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਜੁਗਤ
ਨ ਜਾਤੀ ਅਉਧ ਧਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ॥ ॥

ਏਹ ਬਚਨ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਰਕੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿ ਆਗੁਰੂ
ਜੀ ਇਥੋ ਤਾਂ ਸੁਰਜ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵਦਾ॥ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ ਆਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੁਰਜ ਪਾਸੋਂ ਚੁੱਕੇ ਆਏ ਆਹੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿ ਅ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਰਜ ਪਾਸੋਂ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਉੱਚੇ ਆਏ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੁਰਜ ਪਾਸੋਂ ਦੁਇ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚੇ ਆਏ ਆਹੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਕਹੀ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਬੁੱਝ ਅਸੀ ਲਿਗੇ ਅਉਦੇ ਆਹੋ ਉਥੇ ਸੁਰਜ ਕਿਤਨ ਉੱ
ਚਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਥੋਂ ਪੰਜੀ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ॥ ਲੱਖ
ਕੋਸ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸਭੇ ਦੀ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਹਉਡਰਦਾਭੀਅਹਾਅਤੇਗਲਪੁਛੁ ਥਾਫੁਡੀਨਹੀਰਹਿਆਸਦਿਅਤੀਉਡਰਨ
 ਕਾਅਖਿਆਮਰਦਾਨਨਿਸੰਗਅਖਾਜੇਮੁਲਾਜਕਰੇਗਾਤਾਂਐਕੁਣਹੋਵੀਗਾਅ
 ਤੇਮਰਦਾਨਏਹਗਲਸੁਣਜੇਮਹਾਪਰਖਅਤੇਸੇਵਕਦਾਕਰਤਾਰਸੀਯੋਗਬਣਾਇਅ
 ਹੀਪੁਛਣਅਤੇਦਸਦਾਅਤੇਸਿੱਖਆਪਣੇਗੁਰੂਜੀਕੋਈਗਲਪੁਛਣਜਾਵੇ।
 ਤੇਗੁਰੂਸਿਖਨੂੰਪੇਮਨਲਦਸਦੇਵੇਤਾਬਤਹਛੀਯੋ॥ਸੋਕਿਛੁਗਲਿਸਿਖਦੇਮਨਵਿਚਹੋ
 ਵੇਅਤੇਸਿੱਖਗੁਰੂਪਾਸੋਪੁਛੇਨਹੀਜੇਸਿਖਪੁਛੇਤੇਗੁਰੂਦੇਸੇਨਹੀਗੁਰੂਗੁਸੇਹੋਇਸਦੇ
 ਤਾਂਓਹਗੁਰੂਨਹੀਠਗਿਯੋ।ਉਸਗੁਰੂਨੂੰਛੁਡਣਜੋਗਯੋ॥ਜਿਸਤਾਂਈਆਪਣੀਪੰਡਤੀ
 ਖਬਰਨਾਹੀਸੋਸਿਖਨੂੰਕਦਤਰੇਗਾ॥ਗੁਰੂਭੀਸਮਝਿਕਰਿਕਰਣਾਅਇਆਯੋ॥ਅ
 ਤੇਮਨੁਖਜਨਮਫੇਰਦਰਲੰਛੁਹੀਅਤੇਗੁਰੂਭੀਲੋਚਕੇਕਰਣਾਜਰੂਰਹੀ॥ਕਿਓਜੋਗੁ
 ਰੂਬਗੈਰਗਾਤਿਨਾਹੀਹੋਵੀ॥ਅਤੇਗੁਰੂਨੂੰਭੀਵਰਨਿਆਹੀਜੇਸਿਖਸੋਧਕੇਕਰਣਾ॥
 ਅਤੇਸਿਖਆਪਮਲੀਨਅਹਾਰਕਰਨਦਾਲਾਹੋਵੇਅਤੇਸੋਈਅਹਾਰਗੁਰੂਅਗੇਆ
 ਰਖੇਅਤੇਓਸੇਅਹਾਰਵਿਓਗੁਰੂਦਰਤੇਗਾ॥ਇਸਦਾਸਤੇਸਿੱਖਸੋਧਕੇਕਰਣਾ॥
 ਆਖਮਰਦਾਨਨਿਸੰਗਅਖਾਜਿਕੁਛਪੁਛਣਹਈਸੋਪੁਛਲੇ॥ਮਤਕੋਈਜੀ
 ਅਵਿਚਅਰਮਾਨਰਹਿਜਾਵੀ॥ਮਤਅਸਾਨੂੰਕੋਈਵੇਸਦੇਦਾਹੋਵੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਏਹ
 ਗਲਸੁਣਕੇਮੇਬਹੁਤਹਸਿਆਗਾਤਾਂਮਰਦਾਨਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਨਾਹੀਪੁਛਦਾ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਤੂੰਕਿਉਨਹੀਪੁਛਦਾਤੇਨੂੰਕਿਸਮਨਹਕੀਤ
 ਯੋ॥ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਬਾਲਾਬਰਾਮੀਨਦਾ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਕਿਓਭਾਈਬਾਲਾਤੂੰਬਰਾਕਿਓਮੀਨਦਾਯੋ॥ਤਾਂਮੇਂਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਤਾਇਸਤ
 ਈਕਝਨਾਹੀਆਖਿਆ॥ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇਹਸਿਆਇਸਦਾਸਤੇਆਹਾਜੇਅਜਮਏ
 ਦਾਕਿਆਅਜਮਾਵਲਾਯੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਭਾਈਬਾਲਾਏਹੋਜੇਮਰਦ
 ਨਪੁਛਦਾਯੋਅਤੇਅਸੀਦਸਦੇਆਹੋਏਹਅਸਾਡੇਪਿਛੇਲੋਕਸਾਖੀਅਕਰਕੇਜਾਨਦਕੇ
 ॥ਅਤੇਜੋਕੋਈਗੁਰੂਮੁਖਸਿਖਪ੍ਰਤੀਤਿਵਾਲੇਹੋਦਨਿਗੋਸੇਏਹਸਾਖੀਆਂਵਿਚਰਨਕੇ
 ਸੀਸਾਰੀਪਿਛੇਛੁਡੇਬਹੁਤਹੋਵਨਗੇ॥ਕੁਰੀਅੰਕਰਾਮਤਲਵਨਗੇ॥ਅਤੇਸਲੋਕਤੇ
 ਵਾਲਜੋਕੋਈਗੁਰੂਮੁਖਹੋਵੇਗਾਸੇਏਹਸਾਖੀਆਂਵਿਚਰੇਗਾ॥ਅਤੇਹੋਰਉਨਾਦੇਰਿਦੇ
 ਤੇਲਗਾਸੀਕਈਨਾਹੀ॥ਹੋਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਤੁਸੀਅਤੇਮਰਦਾਨਏਪੁਰਾਤਮੀਯਾ
 ਰਾਹੀਯੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੇਹਬਜੇਕੇਤੋਮੁਹੋਏਹਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਰੀਅਰਦਾਸੀਪਰ
 ਧਿਆਨਲਗਾਇਕਰਸੁਣੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਜਮੇਨਿਹਲਹੋ

ਇਆਹਾਸਸਮਾਜਕਰਤਾਰਬਹੁਤਮੇਹਰਵਾਨਹੋਇਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਜੋਭਲਤੇਰੇਜੀਵਿਚਪੈਸੋਨਿਸੰਗਆਖਵਿਸਨਕਰਬਾਖ
 ਤਾਂਮੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਅਸੀਤੁਸੀਐਰਮਰਦਾਨਪੁਰਤਮੀਯਾਰਆਪੇਤਾਂਮਰ
 ਦਾਨਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆਹੈਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਕੇਪੁਰਤਮੀਯਾਰਹੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਅਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੋਤੇਯੁਗਵਿਚਜੀਵਿਓ।ਦੁਨਇਕਠੇਰਹਿਦੇ
 ਆਏਅਤੇਏਹਤਵਭੀਹਿੰਦੂਮਿਰਾਸੀਆਹਾਅਤੇਰਜੈਜਨਕਆਗੇਸਰੇਵਕਰਦਾ
 ਆਹਇਸਵਾਸਤੇਪੁਰਤਮੀਯਾਰਆਹਾ।ਇਕਦਿਨਮਰਦਾਨਪੁਰਪਾਨਕਰਕੇਰਜੈ
 ਜਨਕਦੇਪਾਸਆਇਆਤਾਰਾਜੇਦੇਮੁਹੋਨਿਕਲਿਆਜਹਮਲੇਛਸੋਭਾਈਬਾਲਾਏ
 ਸਵਾਸਤੇਮਰਦਾਨਤੁਰਕਦੇਪਾਰਿਜਨਮਧੂਆਪੁਰਨਪੁਰਖਾਂਦੇਮੁਹੋਜੋਭਲਨਿ
 ਕਲਵਾਹੈਸੋਤਹੋਇਆਈਲੋਕੀਏ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੈਨਿਮਸਕਾਰਕੀਤਾ।ਮੈਨੂੰਈਹ
 ਸੋਭੀਨਹੀਪਉਚੀਕੇਓਜਨਕਭਗਤਹੋਕੇਅਉਤਰਆਇਲੇਆਹਈਪੰਨਤੂੰ
 ਤੇਰੀਤੂੰਹੀਜਾਣਕੇਨਿਰੰਕਾਰਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਮਰਦਾਨਤੂੰਭੀਭ
 ਛਪੁਛਲੈ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਚੰਦਮਹਾਕਿਉਨਹੀਨਜਗਆਵਦਾ।
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਮਰਦਾਨਜਿਤਨਧਰਤੀਪਾਸੋਚੁਰਜਉਚਾਹੈਉਤਨ
 ਸੁਰਸਪਾਸੋਚੰਦਮਹਾਉਚਾਹੈ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਧਰਤੀਤੋਚੰਦਮਹ
 ਕਿਤਨਉਚਾਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਅਖਿਆਮਰਦਾਨਪੰਜਾਹਹਜਾਰਜੈਜਨਉਚਾਹੈ।
 ਤੇਵਇਲੰਖਕੋਉਚਾਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤਾਰੇਕਿਤਨਉਚੇ
 ਨ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਅਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਤਾਰਿਆਦੀਮਰਯਾਦਾਹੈਕੋਈਉਚੇਹੈਨਿ
 ਕੋਈਨੀਚੇਹੈਨਿਇਨਾਦੀਆਂਪਰੀਆਂਹੈਨਿ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸੁਹ
 ਤਾਰਾਜੇਹੈਸੋਕਿਥੇਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਮਰਦਾਨਓਹਸਭਨਤੇਉਚਾ
 ਹੈਸਮੇਰਕੇਉਪਰਕਉਲਾਸਆਸਇਹੈ।ਸੋਤਿਸਉਪਰਸੁਹਦਾਅਸਦੀਹੈ।ਤਾਂਮਰਦ
 ਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਕਿਉਉਸਵਭੀਵਰਸਨਹੋਵੇਗਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਖਿਆਮਰਦਾ
 ਨੀਆਂਉਤਰਕਸਾਨਹੈਸਭੇਵਰਸਨਕਰੀਏਗੇ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਹੋਵੇਜੀ
 ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਪਾਇਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਕੀਆਖਦੇਹੈਤਾਂ
 ਮੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਿਉਤੁਜਾਤੀਰਸਾਇ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਹਿਗੁਰੂ।
 ਮਾਓਗੁਰੂਜੀਸਿਰਧਾਰਪਰਬਤਨੂੰਗਏ।
 ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਜੀਉਥੇਸਿਰਧਾਰਪਰਬਤਨੂੰਚਲੇ।ਅਗੇਉਨਪਰਬਤਪਰਗਏ।

ਮਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਇਆ ਬੁਝਿ ਜੀ ਵਿਸਮ ਬਤ ਕਹਾ ਕਿ ਮਨ ਉਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜਨ ਕਰੀ ਅੰਧਿਅ
ਮਰਦਾਨ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਕਹਾ ਉਹੁ ਨ ਕਹਿ ਤੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਛੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਸੀ ਪੁਰਖੁ
ਸੀ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏਹਾਂ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਅਸੀ ਪੰਥੀ ਹਜਾਰੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏਹਾਂ ਸਿਰ
ਧਰ ਪਰ ਬਤ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਇਆ ਜੀ ਹੁਣ ਦੀ ਦੁਮਹਾਂ ਨਹੀ ਨਜਰ ਆਉਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨ ਹੁਣ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿਸਾ ਬਤ ਕਹਾ ਏਹੈ॥ ਇਤਨ ਬੀਚਾਰ ਕਰ
ਦੇਹੀ ਆਹੇ ਜੋ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਬਹਿ ਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਧੇ ਨਾਥ ਜਤੀ ਓ
ਈਹਾਂ ਮਲੀਨ ਦੇਹੀ ਕੀ ਜਾਹਗਾ ਨਹੀ ਅਰਏ ਕਨਾਨ ਕਤ ਪਾਮਲ ਮੁੜ ਕੀ ਦੇਹੀ ਲੋਕੇ ਅ
ਇਆਹੈ ਮਾਤੁਲ ਕਬੀ ਕੋਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਤਪੀ ਉਸ ਕਉ ਜਾਇ ਕੋ ਜੀ ਤੇ ਜੋਈਹਾ ਨਾਅ
ਵੈ॥ ਤਾਂ ਮਛੰਦ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਮੇਜਾ ਤੋਹਾਂ ਕਉਣ ਮਾਈ ਮੁੰਡਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਛੰਦ ਨਾਥ ਗੁਰੂ

ਨਕ ਜੀਨੇ ਦਿਖਾਈ
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਆਮ
ਇਆਹੈ ਕਿਛੁ ਸੰਕਤ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
ਛੁਮਾਗਤਾਹੈ ਸੋ ਤੇ
ਦਈਐ॥ ਤਾਂ ਮਛੰਦ
ਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ॥
ਕੋਹਾਥ ਸਿਰਕ ਕਪਾ
ਕਤਾ ਕਾ ਕੋਹਾਥ ਲੀ
ਲਕਲੇ ਜਾ ਕੀ ਅੰਗੁਲ
ਲਤਿ ਲੀ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਛਿਫਰਾ॥ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਇਜ ਬਰ
ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਕੋ ਸੇਹੰਡੀ ਆ ਕੋ ਤੇ ਕੋਰੜੀ ਆ॥ ਕੋ ਤੇਹਾਡ ਕੋਹ ਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੋ ਸਾਸਾ॥
ਕੋ ਤੀਵੇਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਦ ਮਿਲੈ ਸੇਨਾਫੀ ਕੋ ਸੇਸੀਧਿ ਕੋਹੈ ਈਸਰ ਮਛੰਦ ਦੇਹ ਨਾਨਕਿ ਇਸੇ
ਹੀ ਕਾਮ ਤੰਤਾ॥ ॥ ਮਸੀਨਾ ਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ॥ ॥ ਸਵਾਹਾਥ ਸਿਰਕ ਕ

ਆਇਦਿਤੀ ਆਉ
ਠੇ ਬਾਲੇਈਹਾ ਜੋ ਆ
ਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਆਮਛੰਦ ਨਾਥ ਜੋ ਕ
ਨੁਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਦੇ
ਨਾਥਤ ਮਕਥਾਇਤ
ਮਛੰਦ ਦਾਚਾ॥
ਟਾਕੋ ਅੰਗੁਲ ਮੁਖ
ਲਾਟ ਪਾਟਾ ਕੋ ਅੰਗੁ
ਹੀ ਆਲਾ ਕੋ ਅੰਗੁ
ਲਤਿ ਲੀ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਛਿਫਰਾ॥ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਕੋ ਅੰਗੁਲ ਇਜ ਬਰ
ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਕੋ ਸੇਹੰਡੀ ਆ ਕੋ ਤੇ ਕੋਰੜੀ ਆ॥ ਕੋ ਤੇਹਾਡ ਕੋਹ ਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੋ ਸਾਸਾ॥
ਕੋ ਤੀਵੇਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਦ ਮਿਲੈ ਸੇਨਾਫੀ ਕੋ ਸੇਸੀਧਿ ਕੋਹੈ ਈਸਰ ਮਛੰਦ ਦੇਹ ਨਾਨਕਿ ਇਸੇ
ਹੀ ਕਾਮ ਤੰਤਾ॥ ॥ ਮਸੀਨਾ ਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ॥ ॥ ਸਵਾਹਾਥ ਸਿਰਕ ਕ

ਪਾਟਾ॥ ਚਰ ਅੰਗੁਲ ਮੁਖ ਕਤਾ ਕਾ॥ ਹਾਥ ਲੀਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਛੁਬੀ ਅੰਗੁਲ ਦਿਲ ਪਤੇ
ਰਾ ਅੰਗੁਲ ਲਕਲੇ ਜਾਥ ਜਾ ਅੰਗੁਲ ਹੀ ਅਲਾ॥ ਚਰ ਅੰਗੁਲ ਤਿਲੀ॥ ਸੁਤ ਅੰਗੁਲ ਛਿ
ਫਰਾ॥ ਥਰ ਅੰਗੁਲ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਨਉ ਅੰਗੁਲ ਇਜ ਬਰ ਕੀ ਕੋਰੜੀ॥ ਅਠ
ਸਠ ਹਾਡ ਨੀਲ ਕੋਰੜੀ ਦੇਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਦ ਲੀ॥ ਚਦੀਹ ਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੋ ਸਾਸਾ॥ ਨਉ

ਸਿਰ ਤੀਰਥ ਭ੍ਰਮਿਐ ਬਹਿਨ ਨ ਕ ਸੁਦ ਈ ਜਰ ਮਛੰਦੁ ਲੇਹੁ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕ ਮਛੰਤੁ ॥ ੨ ॥
ਮਛੰਦੁ ਲਾਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਨ ਨ ਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਚਲਦਾਰਹਿ ਆਗਾ ਮਛੰਦੁ
ਨ ਥਜਾਇ ਭੋਕ ਪਾਸ ਅਧਿਆ ਸੁਨੇ ਨ ਕ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਤੰਤ ਸਰਪ ਪੈ ॥ ਉਸ ਕੀ ਮਲ
ਮੁਕੀ ਦੇ ਹੋਤੇ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਥ ਆਧਿਆ ਮੇਜਾ ਤੋਹੀ ॥ ਤਾਂ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਥ
ਇਆ ਆਇਕਰ ਆਧਿਆ ਸੁ ਅਦੇਸਰਿ ਕੇ ਕੇ ਨ ਦੇਸਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਧਿਆ
ਆ ਦੇਸ ਏਕੰਕਾਰ ਕੀ ਆ ਦੇਸਾ ॥ ਆਓਰੇ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਥ ॥ ਤਾਂ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ
ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਾ ਸੇ ਆਇਆ ਹੋ ਕਉਣ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਤੇ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਕੇ ਅਰ ਅੰਗੇ ਬੇਰੀ ਮਪਰੀ ਤੇ ਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਥ
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ॥ ਭੁਰਥਰੀ ਦਾਚਾ ॥

ਗੁਰਬਰੀਨ ਨਿਵਾਸ ਸਮਾਪਿਲਗਾਵੈ। ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵੈ॥ ੬ ॥
 ਗੁਰਬਰੀਨ ਦਾ॥ ॥ ਕਵਨਿ ਜੀਤਿ ਜੇ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾਵੈ॥ ਕਵਨ ਕਾਲ ਬਿਭੂਤਿ ਚ
 ਵਾਵੈ॥ ਕਵਨਿ ਦੇਖ ਸਹਿਜ ਪੁਰਾ ਅਵੈ॥ ਕਵਨ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਵਦ ਜਾਵੈ॥ ੭ ॥
 ॥ ਨਾਨਕੀ ਦਾ॥ ॥ ਗੁਰਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾ॥ ਗਾਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾਵੈ॥ ਸੇਵਾ ਸੁ
 ਰਤਿ ਬਿਭੂਤ ਬ੍ਰਹਮਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹਿਜ ਪੁਰਿ ਅਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬ
 ਦੀਨਾ ਵਦ ਜਾਵੈ॥ ੮ ॥ ॥ ਗੁਰਬਰੀਨ ਦਾ॥ ॥ ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪ੍ਰਦਿਸ
 ਗ॥ ਕਵਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਨਾਥ ਪੁਜੈ ਪੁਜਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਜੀਤਿ ਜੇ
 ਤਿਜੇ ਧਰਾ॥ ੯ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ॥ ॥ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਮਹਾਰ
 ਸਾਗਰਾ॥ ਤੀਰਥ ਮੰਜਨ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਤਰ ਪੁਜਾ ਥਾਨ ਮੁਕਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇ
 ਤੀਜੇ ਤੀ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰਾ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਗੁਰਬਰੀਨ ਦਾ॥ ॥ ਕਉਨ ਸੁਰਸ
 ਐ ਰਸੀਆ ਬੁਝੈ॥ ਕਵਨਿ ਸੁਤ ਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਉ॥ ਕਉਨ ਸੁਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਾਉ॥
 ਕਵਨ ਸਮਲ ਖਨ ਲਖਿਆ ਯਾਉ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ॥ ॥
 ਰਸ ਰਸੀਆ ਮਨ ਏ ਕੈਭਾਉ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਉ॥ ਕਾਰਕ ਮਾਉ
 ਦੀ ਖਸਮ ਰਜਾਉ॥ ਅਬਰਾਤਿ ਨਾਥ ਨ ਲਖਿਆ ਯਾਉ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਗੁਰਬਰੀ
 ਦਾ॥ ॥ ਕਹਿਉ ਪੁਜੈ ਕਰਿ ਕਹੀ ਐ ਦੁਗਿ॥ ਕਿਨ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਰਹੀ ਭੁਰ ਪੁਰ
 ॥ ਕਿਸ ਨੇੜੈ ਕਿਸ ਦੁਰਿ ਬਤਾਵੈ॥ ਕਿਸ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਿਹ ਸੁਣਾਵੈ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਗੁ
 ਰਨਾਨਕ ਦਾ॥ ॥ ਜਲਿ ਤੇਉ ਪੁਜੈ ਜਲ ਤੇ ਦੁਗਿ॥ ਜਲਿ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਰਹੀ ਭੁਰ ਪੁ
 ਰੀ॥ ਕਿਸ ਨੇੜੈ ਕਿਸ ਆਖੈ ਦੁਗਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਵੈ ਪੁਰ ਜੁਗਿ॥ ੧੪ ॥ ॥
 ਗੁਰਬਰੀ ਦਾ॥ ॥ ਕਉਨੈ ਅੰਤਰ ਕਉਣ ਬਾਹਰ ਹੋਇ॥ ਕਉਨੈ ਕਰ ਨਿਚਲੈ ਸ
 ਬਰੇਇ॥ ਕਹਿ ਭੁਰਬਰੀਨ ਨ ਕਰੇ ਹੁਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲਤਿ ਕਉਨ ਕਰੇ ਅਧਾਰਾ॥ ੧੫ ॥
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ॥ ॥ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏ ਕੋ ਸੋਇ॥ ਏਕੈ ਕਰ ਕਹੈ ਸੋਇ
 ॥ ਜਲ ਭੁਰਬਰੀਨ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲਤ ਰਹੈ ਪਵਣੁ ਆਧਾਰਾ॥ ੧੬ ॥ ॥
 ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਭੁਰਬਰੀ ਭੀ ਹਉ ਲਹੈ ਇਥਾਇਆ॥ ॥ ਜਦ ਏਹ ਹਉ ਕਹਿ
 ਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਜੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀਆ॥ ਖਸਮ ਭਾਈ ਬੋਲੈ ਹਉ
 ਰੇਹ ਜਰਹੈ ਦੇਹੀ ਹਉ ਗੀ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜੇ ਬਤਿ ਹਉ ਹਉ ਸੁਣਿ
 ਜੁਰ ਹਉ ਹੀ॥ ਏਹੁ ਸੁਣੈ ਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਾਇ॥ ਸਿਤਿ ਦਿਨ ਅਤਿ
 ਸਤਿ ਰਾਤਿ ਬਰੇਹ ਹੀ ਰਹੀ॥ ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਤੇ ਬੋਲਣ ਨਹੀਨ ਕੁਛ ਖਵਨ ਅਤੇ

ਨਾਕੁਲ ਪੀਏ ਭਾਇ ਪਿਤ੍ਰ ਵਿਚ ਦੁਖ ਪੇਸ਼ਾਈ ਜਿਗ੍ਹਾ ਅੰਗ ਦਸੀ ਸਮਾਇ ਗਈ ਭਾਇ
ਅਠਵੀ ਵਿਨ ਹੋਇ ਮਾਤੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਵਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੀ ਸੁਧ ਵਿਚ ਆ
ਏ ਸਵਾ ਧਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾ ਪੁਰੁ ਦਿਓ ਭੈਣੀ ਸਦਾ ਦਿਆ ਆ ਅਤੇ ਖਲੋ ਸੀ ਧੁਆ
ਇਮ ਥਾਏ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੀ ਨਾ ਭੈਣੀ ਯਾ ਭਾਏ ਹੁਮੀ ਮੂਤ ਜੋ ਭੈਣੀ ਹੀ
ਵੰਗੁ ਅਧਿਕਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਖਾਲਾ ਸਿਉਂ ਵਧੇ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਖਾਲਾ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗੋ ਅ
ਫੇਰ ਭਾਈ ਖਾਲਾ ਸਤੀ ਪਹਿਰੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਨਾ। ਇਹ ਸਵਾ ਧਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਨਗਾ ਜਨ
ਮਸਾਖੀ ਲਿਖਾ ਕੁਰ ਤੇ ਭਾਈ ਪੇਸ਼ਾ ਮੇਧਾ ਖੜ੍ਹ ਲਗਾ ਲਿਖਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੀ ਸੁ
ਧਰੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੀਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਖਾਲਾ ਅਗੇ ਕੀਕੁ ਹੋਈ॥

॥ ਸਾਖੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰ ਬਰਖਾ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰ ਬਰਖਾ ਪਫਰ ਗਈ। ਤਾਂ ਚੰਦ ਮਹਾ ਵਿਸੇ ਦੋ ਰਹਿ ਗ
ਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੰਦ ਮਹਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀਆ ਫੇਰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਪੈਠ ਦੇਖਣਾ
ਤਾਂ ਚੰਦ ਮਹਾ ਪੈਠ ਨਜਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਚੰਦ
ਮਹਾ ਕੋਲੋਂ ਉਪਰ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਬਾਵੀਜ਼
ਹੋ ਜਾਏ ਜੇ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਤੇ ਅਠਾ ਭੀ ਕਈ ਸਹ
ਗਾਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਠਾ ਵਡੀਆਂ ਜਾਹਗਾਏ ਨਾ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕੀਕੀ ਜਗਾ ਹੋਨਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ
ਸੁਮੇਰ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖੀ ਤੇ ਅਗੇ ਦੱਤਾ ਤੇ ਹੀ॥
ਸਿਨਿਆ ਸੀ ਅਵਸੁਤ ਹੋ। ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ ਕੁਮੇਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਲੇ ਸਬ ਮਾਇਆ ਹੈ
ਅਤੇ ਨਲੇ ਨਉ ਨਿਧਾ ਹੋ ਨਿ। ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋ ਨਿ। ਪਰ ਆਪ
ਪਗਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰ ਕਉਲਾ ਸਹੀ ਜਿਥੇ ਸੁਹਭਗਤਿ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰਿ ਲਿਖੇ॥
ਤਿਸ ਦੇ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਤਖਤ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰ ਆਧ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤ ਪਰ
ਖਜੇਤੀ ਸਭੁ ਪ੍ਰਿਥਾ ਸਮਾਨ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿ
ਨ ਉਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਤਿਹੰਤ ਹੋ ਸਾਰੇ ਸੋ ਜਾਏ
ਚਾਹੀ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਪਾਸੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਉ
ਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨ ਉਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ
ਆਹੋ ਉਸ ਤੇ ਸਵਾ ਲੱਖ ਸੋ ਜਨ ਉਥੇ ਹੈ। ਏਹ ਗੋਸਟ ਕਰ ਦੇ ਆਹੋ ਮਰਦਾਨਾ

ਇਹਿ ਚਰਨੋਂ ਭੀ ਕੁਨਾਥਾ ਅਇ ਪਹੁਚਿਆ ਤੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਲਗਾ ਅਰੇ ॥
 ਮੁੰਡਿ ਕਾ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਥੇ ਤੇਰ ਕੰਮ ਨਹੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਅ
 ਖਿਆ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ॥ ਅਏ ਹਮ ਹੀ ਮਨ ਸਾ ਹੋਤੀ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡ
 ਇਆ ਅਵਰ ਮਤ ਹਮਰੀ ਦਾ ਦੀ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਨ ਛਿਦਾਇਆ ਤਕੀਰਾ ਖਲੋ ਨਿਰਮਲ
 ਛਦੀ ਸੇਈ ਬਿਭੂਤ ਬਹੁ ॥ ਅਥਾ ਕੇ ਹੋਨ ਨ ਕਸੂਣ ਭੰਗਰ ਨਾਥਾ ਤੇ ਪੁਰਾ ਜੋਗਨ ਪਾਇਆ
 ॥ ਸੁਗਤ ਨ ਜਾਣੀ ਮਉ ਧਵਾਈ ਬਿਭਾਜਨ ਮਗ ਕਾਇਆ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਮੁੰਦਾ ਪਾਈਆ
 ਜੋਗੀ ਜਗਤਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਆਵੇ ਬਿਭੂਤ ਬੰਤ ਹੁਇ ਜੋਗੀ ਸਗਲੀ ਚੁਪ ਚੁਪ ਉਰਾ ਨਹੀ॥
 ਤੂੰ ਤਾ ਫੁਰਾ ਆਹਾ ਬੁਫ ਹੋਈ ਜੋਨੀ ਅੰਗ ਬਨਾਈ ॥ ਕਹਿਨ ਨ ਕਸੂਣ ਭੰਗਰ ਨਾਥਾ ਤੇ ਸੁਨੀ
 ਅਉ ਧਵਾਈ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਭੰਗਰ ਨਾਥਾ ਭੀ ਹਰਿ ਲਾਹੇ ਹਿਰਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕਿਓ ਭਾਈ ਬਲਾ ਕਿਆ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਆ ਖਿਆਸੀ ਸਿਉ ਤਸਾ ਰਿਸਾਇ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਰਜਾਇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਵਤ
 ਰਿਸ ਪਰਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਕਵਾਵੈ ਏਹੋ ॥ ਛਲਾ ਏਹੁ ਤੀਵੇ ਕਜਾਈ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੇਰਾ ਅਖਿਆ ਛੁੰਨੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਨਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
 ਕਹਿ ਗਏ॥

ਸੁਖੀ ਕੁਨ ਪੁਰਬਤ ਦੀ ਚਲੀ॥

॥ ਭਰਿਓ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਦਰੀ ॥ ਨੇਹੇ ਤਾਂ ਕੁਨ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕੀਵੈ ਜਾਏ ਜਾਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
 ਕੁਨਾ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਅਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ ਉਤੇ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ
 ਪਾਸੇ ਸੀਤਲੀ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੇ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੋਭਿਨ ਕੀਵੇ
 ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਸਮੇਰ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਜਨ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਸਮੇਰ ਛੱਬੀ ਐਸਾ ਹਜੋਜਨ ਹੋ
 ਸਦੇ ਹੋਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਵੇ ਸੇ ਇਤਨੇ ਪਿਛੇ ਕਨੀਫਾ ਸਿਧਾ ਅਇ ਪਹੁਚਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਾ ਕਿਉਰ ਸੇ ਹੋ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਏਹੁ ਜੋ ਸਿਧ ਦੇ ਖਵਾਹੇ ॥ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਨੀਫਾ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਥੋਰ ਖਵਾ ਚੇਲਾ ਹੈ ਤੇ ਗੋਰ ਖਾਸਾ ਉਪਰ ਚੜਤਾ ਕਰਕਰ ਫੇਰਿ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਮੇਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਭਾਮੇ ਇਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਚਾਢਿ ਚਾਢੇ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨ

ਇਹੀਆਮਰਦਨਾਏਥੇਚੁਭੇਗਾਦੇਕਰਨਵੀਲਹੀਏਨਹੀਇਥੇਸਤ
ਸਿਧਵੀਲਹੀਏਤਮਰਦਨੇਕਹੀਆਫਲਾਭੁਭੁਜਿਐਤਨੇਮੇਕਨੀਫਾਸਿਧਥੇ
ਲਿਅਸੁਦਹੇਥਾਲਾਏਥੇਜੋਤੀਆਇਆਹੈਸੋਕਿਓਕਰਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਨਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਹਮਜਿਅਏਹੈਜੋਨਿਰੰਕਾਰਕੇਵਰਸਨਕਉਆਏਹਾਂ। ਤਾਂਕਨੀਫੇਸਿਧਕਹਿ
ਆਅਰੇਬਾਲੇ। ਅਰੇਬੀਕਈਨਿਓਕਰਨਦਾਨਕੀਆਹੈ। ਭੇਅਬੁਧੀਆਏਹੈ
। ਰਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਦਦਨੀਏਹਮਆਗੇਬੁਧਿਵਰਸਨਕੀਆਹੈ। ਅਰ
ਅਬਭੀਆਏਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਕਨੀਫੇਸਿਧਕਹਾਅਰੇਬਾਲੇਤਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈਅਰਤੁ
ਮਹੋਤੇਕਉਏਹੈ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਏਕਸਬਦਕਹਿਆ।

॥ ॥ ਰਾਗ। ਅਸਾਮਹਲ १ ॥ ਨਉਹਮਾਰਾਅਚਰਜਕਹੀਐ
ਹਮਹੋਤੇਅਚਰਜਬਖਾਨੀ। ਸਿਫਤਹਮਾਰੀਸਭਿਮੂਰਤਿਮਹਿਜੋਤਿ
ਸਗਲਮਹਿਤਾਨੀ॥ १ ॥ ਸੁਨਹੁਕਨੀਫਾਰਾਵਲੇਜੋਗੀ। ਸਤਜੁ
ਗਤੇਤੇਧੁਆਪਰਕਲਿਜੁਗ। ਨਿਰਮਲਸਦਾਅਰੇਗੀ॥ १ ॥ ਰਉ
। ਜਾਤਿਹਮਾਰੀਜਤਿਕਤਿਦੇਖਉਨਨਬਰਨਹਮਾਰਾ। ਚਿਪਜਨਿ
ਬਿਨਜਨਿਖੇਲਹਮਾਰਾ। ਜਿਦਸਕਤੀਬਿਉਹਾਰਾ॥ २ ॥ ਹਰਖਸੋਗ
ਕੀਕਾਇਆਥਾਪੀਪਾਪੁਨਿਏਥਾਪੀ। ਕਲਹਮਾਰੀਜਲਿਥਲਿ
ਪਸਰੀਜਤਿਸੁਰਨਸਾਖੀ॥ ३ ॥ ਏਕੀਕਾਰਹਮਾਰਾਸਹਿਬਜਿਸਿ
ਹਮਸਾਜਿਨਿਵਾਜੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਨਹੁਕਨੀਫਾਸੁਰਤਿਸਬਦਮਲ
ਗਾਯੋ॥ ੪ ॥ ਫੇਰਕਨੀਫਾਸਿਧਬੋਲਿਆ॥

ਅਰੇਨਾਨਕਤਮਨੇਗੁਰੂਕੋਈਨਾਹੀਕਹਿਆਚਲੇਤਮਗੋਰਖਕਉਗੁਰੂਕਰੇਕੰਨ
ਪੜਾਏਤੇਮੁੰਦਾਪਹਿਰੇ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਏਕਸਲੋਕਅਧਿਆਮ॥
ਏਕੀਰਾਜਨੇਸੋਜੋਗੀ। ਕਲਿਮਾਇਅਤਿਰਹੈਅਰੇਗੀ। ਸੁਨਿਮੰਡਲਕੀਭਿਖਿਅ
ਖਾਈ॥ ਸਤਸੰਗੇਖਕੀਖਿਥਾਪਾਈ॥ ਬਿਨਖਪਰਪਾਣੀਪੀਆ। ਬਿਨਧਰਤੀਬਿਨ
ਖੁਆ। ਬਿਨਸਿੰਘੀਨਦਸਬਦਵਾਜੋ। ਬਿਨਬਾਦਰਗਰਨੰਗਾਯੋ। ਬਿਜਲੀਚਮ
ਕਾਰਲਾਇਆ। ਬੁਥਦਾਸਨਾਨਕਜੋਗਪਾਇਆ॥ १ ॥ ਤਾਂਕਨੀਫਾਸਿਧ
ਹਉਲਾਹੇਏਕਰਗਾਇਆ॥ ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਅਧਿਆਗੁਰੂਜੀਓਤਤਾਂਅਗੇਚ
ਲੇਜੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਿਆਮਰਦਨਉਤਵਲਾਨਹੈਅਤੇਸਿਧਾਵਤਮ
ਸਾਦੇਖਤਾਂਮਰਦਨੇਅਧਿਆਜੀਜਿਵੇਤੁਸਾਰਿਜਾਇ। ਜਾਏਹਬਤਾਹੋਰੀਅਸ

ਉਹਨੀਹ ਸਿਧਾਮਾਇਆ ਅਤੇ ਮਾਉਦੇਹੀ ਮਾਧਿਓ ਸਾ ਅਦੇਸੇ ਹੋਥ ਲੇ ਮਚੇ ਸਾਖੀ
ਭੁਨੰਨ ਕਜੀ ਮਾਧਿਯਾ ਮਾਧੇ ਸਾਏ ਕੇ ਕਾਰਕੇ ਮਾਧੇ ਸਾਧਾ ਮਾਧਿ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧੀ। ਤੰ ਹਨੀ
ਹੋ ਸਿਧਕਹੀ ਮਾਧੇ ਤਾਲੇ ਤੂੰ ਮੁਏ ਕਿਆ ਜਾਨਤੈ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਉ ਕਿਉ ਕਰ ਸਾਧੀ ਕੀ
ਤਾਪੈ ਏਹ ਮੁਖ ਕਉ ਦਾਇਆ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਧਿਯਾ ਮਾਧੁ ਹਨੀਫਾ ਤੂੰ ਰਜੇ ਕੀ ਕਰਨਾ
ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈਂ ਜਬ ਤੇਰਾ ਪੈਤਾ ਮੁਆਫ਼ ਤਬ ਤੂੰ ਸਤਾਰਾ ਬਰਸਾ ਕਾਥਾ ਅਤੇ ਮਾਧਾ ਨਰ
ਰਸੀਲਾ ਪਰਥਾ ਜਬ ਤੂੰ ਗਲਗ ਕਰਨਾ। ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਹਾ ਗਿਆ
ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਮਾਪਦੇ ਮਾਤ ਮੇਵਿ ਬਝਾਧਿ ਗਿਆ ਥਾ ਅਤਬ ਤੁ
ਕਉ ਕੋਰਖ ਨਬੁ ਦਿਖਾਲੀ ਮਾਧਿ ਦਿਤੀ। ਤੂੰ ਕਹੀ ਮਾਧੀ ਕਉ ਬੁਝਾਰੇ ਵੇਦੇ
ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਨੇ ਕਹਾਰੇ ਬਾਲਕੇ ਵੇਦੇ ਤੁਰਾਰਾ ਹਮ ਨਹੀ ਲੇਤੇ ਏਹ ਮਲੀਠੀ। ਤਬ ਤੁ

ਮਨੇ ਕਹਾ ਕਿਉ ਨਾਬ
ਕਿਉ ਮਲੀਨ ਕਹੀਆ
ਕਹੀਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੇ
ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਹੀਆ ਬਾ
ਤੂੰ ਕਹੀਆ ਨਾਥ ਜੀ ਕੀ
ਮਤਾ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕ
ਤੁਮ ਸੋਗ ਕਮਾਵੋ॥
ਹੀ ਤੇਰੇ ਫੇਰ ਕਹੀਆ
ਭਾਕਮਾਈ ਏ। ਕਾਫੇ
ਮੁੰਦਾ ਪਾਏ ਇਸਦੀ

ਜੀਏਹ ਮਹਾਰਤੁ ਬੁ
ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ
ਰੇ ਮਨ ਮੇਵ ਦਿਆਨ
ਰਬਾ ਰਕੁ ਸੋਗੀ। ਤਾਂ
ਵੇਕਾਇਆ ਕੁਸੇ ਨਹੀ
ਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ
ਭੋਕਾਇਆ ਫਜਿਨ
ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਉ ਕਰੇ
ਭਖਰਾ ਮੁੰਦਾ ਪਾਏ
ਜੋਗ ਕਮਾਵੋ। ਤਾਤੂੰ

ਗੋਰਖ ਮਗੇ ਮਬਾਏ ਕਿਆ ਤੇਏਰ ਗਿਰ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਤੇਰਾ ਮੁੰਦਾ ਮੁੰਦਾ ਕੀਨਾ ਪਾਏ
ਤੁਸਕਉ ਜੋਗ ਕਹੀਆ ਤਬ ਤੁਮ ਸਿੰਧਰਾ ਮਾਧਾ ਤੰ ਹਨੀਫੇ ਸਿਧਕਹਾ ਅਕੇਨ ਨਕਹਾ
ਰੇ ਕੇਨ ਇਸਜਗਾ ਪਾਏ ਮਰਕਿਸ ਸਗਾ ਹਮੁੰਦਾ ਮੁੰਦਾ ਮਾਧਾ ਤਬ ਤੁਮ ਨਕ ਸਿਧੀ
ਮਾਧਨੀਫਾ ਲੇਭੇ ਪਪਲਦੇ ਹੇਠਾ। ਤੰ ਹਨੀਫੇ ਕਹੀਆ ਜੇਭੁਸੀ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਮਰਕਿ
ਨਿਸਾਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਕਹੁ ਹਨੀਫਾ। ਹਨੀਫਾ ਕਹਾ। ਤੁਸਾ
ਖੇਰ ਖਿਰਤ ਬਾਹਿਰ ਹੋ ਕੇਨਾਇਆ ਹੋ ਕਾਧੀ ਮੇਰੇ ਕਉ ਨਕੀਜਾਇ। ਬਉਨ ਸਿਰੀਏ
ਭੁਭੇ ਸਿਕਾਰ। ਕਉਨ ਮਿਰਗਾ ਪਕਾਇ ਲਿਆਏ ਪਾਟਾ ਕਉ ਨਿਕਰਿਭਾ ਮੇਰੇ ਕਉ ਨਿਕਰਿਭਾ
ਟਾਇਹਾ ਮੇਰੇ ਕਾ ਕੇਸ ਕੇਸਾਥਾ।

ਸਿਵਨਗਰੀਮੇਅਸਨਸੀਸੋਕਭਿ ॥ ੧ ॥ ਸਿਵਨਗਰੀਮੇਅਸਨਸੀਸੋਕਭਿ
ਹਿਨਿਸਪੁਰੇਨਦੇ ॥ ੬ ॥ ਭੁਰਬਰੀਵੇਚਾ ॥ ੭ ॥ ਸਗਲੀਸਿਸਟਦਿਸਦਿਦੇਖਾਉਮੇ
ਜੋਗਸੁਗਾਈ ॥ ਲਿਵਲਾਗੀਕਥਿਦੁਟਿਨਸਦੇਪਰਾਪੁਰਨਿਪਦਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ਨਨਕਜੀ
॥ ਸਗਲੀਸੀਮਾਅਯੋਤਿਨਿਗਰੀਨਨਾਬਨਮਨੇਕੀ ॥ ਬਹੁਨਨਕਜੀ
॥ ੯ ॥ ਭੁਰਬਰੀਵੇਚਾ ॥ ੧੦ ॥ ਤੰਦੇਹਭੁਰਬਰੀਕਹਿਆਚਲਨਨਕ
ਤਪਾਈਹੋਤੇਈਆਇਪਹੁਚਹੋਤਾਕਿਉਖਾਲੀਫਿਰਜਾਤਾਹੈ ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
ਜਬਦਬੋਲਿਆ ॥ ਗਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਲੀਸੋਥਰਤਾਰਨਜ
ਨੀਅਪਨਾਅਪਨਕਛੁਪਛਾਨੇ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਸਿਧਾਭੁਰਬਰੀਗੋਰਖਭੇਟਿ
ਨਹਾਇਅਰੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩ ॥ ਰਾਸਭੇਰਿਕਰਿਭੇਰੀਪੁਆਮਮਤਮੋਹਨਾ
ਜਹੂਮੁਆ ॥ ੪ ॥ ਮਮਤਾਉਪਸੀਅਦਧਦਧਾਈ ॥ ਜਿਗਚਗਤਿਕੀਮਤਨਹੀਪਾਈ
॥ ੫ ॥ ਨਨਕਬੋਲੇਤਤਬੀਚਾਗਾਮੰਡਹੰਡਾਇਨਪਾਇਓਪਾਗਾ ॥ ੬ ॥ ਤੰਭੁਰਬਰੀਨ
ਬਫੇਰਬਚਨਕੀਤਾ ॥ ਭੁਰਬਰੀਵੇਚਾ ॥ ਏਹੁਪਿਆਲਾਨਨਕਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਰਸਨਾਹੋਈਖੀਉ ॥ ੧ ॥ ਇਸਮਦਿਪੀਤੇਕਰੀਮੇਭੋਗਾ ॥ ਸੁਖਸਹਿਸਮਨੰਦਆ
ਫੋਗਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩ ॥ ਮੇਰੀਤੇਰੀਚਿਤਨਰ
ਹਿਰਦੇਸਚਸੇਤੀ ॥
ਨਹੀਦਿਆਪੋਇ
ਤਪੇ ॥ ੪ ॥ ਭੁਰਬ
ਬੇਦੀ ॥ ਇਸਮਦ
ਛੇਦੀ ॥ ੫ ॥
ਸਬਦਪਰਾਪਤ
ਗਗਆਸਾਮਹਲਾ
੧ ॥ ਗੁਰਕਰਗੀਅਨਪਿਆਨਕਥਾਵੇਕਰਕਰਨੀਕਸਪਾਈਮੇ ॥ ਭੁਰੀਭੁਰੀ
ਪ੍ਰੇਮਕਾਪੇਚਾਇਸਬਿਧਿਆਮਿਉਚੁਆਈਮੇ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਮਨਮਤਦਲਾਰਾਮ
ਰਸਪੀਵੇਸਹਿਸਰਗਰਚਿਰਹਿਆ ॥ ਅਨਤਦਬਾਣੀਪ੍ਰੇਮਲਿਵਲਾਗੀਸਬਦਿ
ਅਨਹਦਗਹਿਆ ॥ ੩ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰਕੀਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਪੀਵਤਹੀ
ਪਰਵਾਨਭਾਇਆ ॥ ਹਰਿਵਰਸਨਕਕਾਂਖੀਰੋਵੇਮੁਕਤਿਏਭੈਠਕਰੇਕਿਆ ॥ ੫ ॥
ਸਾਚਾਅਪਪਿਆਲਾਚੁਚਾਜਿਸਹਿਪਿਲਾਵੇਸਾਕਭਿਨਦਰਕਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਵੇਪ

ਭੀਰਵੇ ਕਿ ਮਾਸ ਦੇ ਹੋਏ ਭੁਤ ਪਰੇ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫ ਭੀਰਵੇ ਸੁਦ ਬੀਰ ਗੀਤ ਸੀ ਮਨ ਮਨ
 ਭੀਰਵੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭੁਰਬਰ ਜੇਗੀ ਖੀਵੇ ਅੰਮਤ ਧੀਰੇ ॥ ੪ ॥ ਭਾਂਡ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾ ਬਦੁਸੀਦ
 ਭੀਰਵੇ ਹੋਇ ਫਰਗਾਇਆ ॥ ਭਾਂਡੇ ਭੁਤਵੇ ਸਿੰਧ ਮਾਇਆ ਅਉਦਿਆ ਹੀਆ
 ਭੀਰਵੇ ਮਾਦੇ ਸਚ ਬਾਲੇ ਮਾਦੇ ਸਾ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ॥ ਦੇਸ ਦੇ ਕੰਕਾਰੇ
 ਭੀਰਵੇ ॥ ਭਾਂਡੇ ਭੁਤਵੇ ਸਿੰਧ ਬਚਨ ਕਹਿਆ ॥ ਭੁਤਵੇ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮਾਸ ਮਹਾਦੁਖੀ ॥
 ਨਿਦਾਸ ਮਹਾਦੁਖੀ ॥ ਮਾਸ ਨਿਰਾਸ ਭੁਤਵੇ ਸੁਖ ਵਸੰਤੀ ਪੀਰਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹੀਦਾ ॥ ॥ ਮਾਸ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਕਹੀਐ ਨਿਰਾਸਾ ਦੁਖ ਮਪਾਰੀ ॥ ਬਿਨ ਮਾਸ ਪੁ
 ਤਵੇ ਵਨ ਮਿਲ ਬੇਨਹੀ ਮਿਲ ਬੇਕਰਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਭੁਤਵੇ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਚਲ ਰੇ ਬਾਲੇ
 ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਭੀਰਵੇ ਪਉਲ ਗਾਵੇ ॥ ਜਨਮ ਮਤਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰਾਵੇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀਦਾ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਤਮਾਰੇ ਗਰਬ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ ਬਹੁਤੀ ਅਉਧ ਵਧਾਈ ॥ ਸਿੰਧ
 ਜਤੀ ਮਰਨਾ ਬੁਧ ਕਰਹਿ ਹਮ ਗੀਰਾਤ ਨਹਿ ਕਈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣੇ ਭੁਤਵੇ ਅੰਤ ਦੇ
 ਹਰਿ ਭਜਈ ॥ ੪ ॥ ਭਾਂਡ ਭੁਤਵੇ ਵੀ ਫਿਰਗਾਇਆ ॥ ਫਿਰਲਹੁ ਰੀਪਾ ਸਿੰਧ ਮ
 ਭੀਰਵੇ ॥ ਲਹੁ ਰੀਪੇ ਸਿੰਧ ਮਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਮਾਦੇ ਸਰੇ ਬਾਲੇ ਮਾਦੇ ॥ ਤਸੀ ਗੁਰੂ
 ਕਹੀਨਾ ਮਾਦੇ ਸਾ ਮਾਦੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮਾਦੇ ਸਾ ॥ ਆਉਲਹੁ ਰੀਪਾ ਜੇਗੀ ॥ ਲਹੁ ਰੀਪ
 ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਕਹਾਂ ਤਿਆਗੀ ਕਿਉ ਤਿਆਗਿ ਫਿਰਨ ਬਪਾਰਾ ॥ ਕਹੇ ਕਉ ਹੋਵੇ
 ॥ ਨਹਿ ਹੋਵੇ ਕਿਉ ਤਿਆਗਿ ਭੀਰਵੇ ਮਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਕਹੇ ਲਹੁ ਰੀਪਾ ਗੋਰਖ ਪੁਤਾ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਮ
 ਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਜਿਹ ਕਰਵੇ ਭੁਰਮਤ ਭੁਰਕਤ ਸੇਹੇ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀਦਾ ॥ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹਿਜ ਕਮਾਈ ਸਹਿਜੇ ਵਲਨ ਵਪਾਰਾ ॥ ਸਹਿਜੇ ਹੀਉਦੇ
 ਅਨੀਪੁਏ ਸਹਿਜੇ ਮਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੁਤਾ ਕਰਤ ਪੁਤਾ ਸੁਣ ਲਹੁ ਰੀਪਾ ਬਤਾ
 ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਮਾਪ ਨਿਰੰਜਨ ਤਮਿਲਿਆ ਮਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੨ ॥ ਲਹੁ ਰੀਪਾ ਬੀਰ
 ਇਕਰ ਚਲਾ ਗਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਪਾਛਿਆ ਕਿਉ ਰੇ ਲਹੁ ਰੀਪਾ ਦੇ ਹੁਬਾਤਾ ॥ ਲਹੁ ਰੀ
 ਪੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਕਹੀ ਅਟਕਤ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਪਾਸ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ॥
 ਜੀਨਾਨਕ ਤਪਤਾ ਪੁਜਦੇ ਲਾਇ ਕਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੇਜਰ
 ਤਾਂ ॥ ਪਰ ਇਨ ਸਿੰਧਾਂ ਕਾ ਮਨ ਭਿਤਰ ਨੇਦੇਹ ॥ ੩ ॥ ਭਾਂਡੇ ਭੁਤਵੇ ਵਨ ਬਾ ਮਾਇਆ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਮਾਦੇ ਸਚ ਬਾਲੇ ਮਾਦੇ ਸਾ ॥ ਤਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕਹਿਆ ਮਾਦੇ
 ਚਰਪਟ ਜੇਗੀ ਏਕੰਕਾਰ ਕਉ ਮਾਦੇ ਸਾ ॥ ਚਰਪਟ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਭਾਂਡ ਭੁਤਵੇ ਮਾਸ
 ਦੁਖੈ ਸੁਣ ਕਹਾਂ ਤਮਾਰੇ ਭਜਨਾ ॥ ਬਦਨ ਸੁਭ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਚਲਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋਸਨਾ ॥ ੪ ॥

ਟੁਲਾਈ ਕਹਾਇ ਬਿਸਰਾਮਾ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਬਿਸਰਾਮਾ ਨਾਨਕ ਪਟ ਬੈਠਿ ਬੈਠਿ ਨਾਨਕ ਮੀਰ ਕਹੈ
 ਗਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਅਸਭ ਬੈਠਿ ਕਹੈਆਂ ਭੀਤਰ ਨਾਮੁ
 ਮਾਰਭੋਜਨਾ ॥ ਖਿਮਾਸੁਤ ਕੇਕ ਪਕੈ ਪਹਿਰੇਚ ਸਹਾ ਅਢਾਈ ਜੋਜਨਾ ॥ ਪਾਟਤੁਲਾਈ ਦਸਦੇ
 ਵਾਧੇਤਹਾ ਕਹਹਿ ਬਿਸਰਾਮਾ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਨ ਚਰਪਟ ਨਾਥਾ ਐਸਾ ਕਥੈ ਗਿਆਨਾ ॥
 ੨ ॥ ਤਾਂ ਚਰਪਟ ਨਾਥਾ ਫਿਰ ਕਰਗਾਇਆ ॥ ਜਾਇਕੇ ਚਰਪਟ ਨਾਥਾ ਐਸਾ ਕਥੈ ਗਿਆਨਾ ॥
 ਨੇਨਾਥ ਜੀ ਨਨਕਤਾ ਪੁਰ ਨਜੋਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਰ ਕਨਾਥ ਨੇਕਾਹਿ ਆਕਿਉਂ ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਜੀ
 ॥ ਤਾਂ ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਮੇਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਮਾਈ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ॥ ਤਮਕਖ
 ਇਕਰਾਅਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਦੇਸਕਹਿ ਚਿਜੁ ॥ ਹਥ ਫੌਰੀ ਮੁਖ ਮੇਥਾਤਾ ॥ ਕਉਟਰੇ ਬ
 ਲੇਕਉਣਤੁ ਅਪਨਾਨਾ ਮਥਤਾਇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਸਟਰੇ ਭਉਦੁਹਮ
 ਰਾਨਉ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਕੀਆ ਬਨਉ ॥ ਭੀਭੂਲ ਗੋਰਖ ਭੂਲਾ ॥ ਅਉਧਵਧਾਈ ਮਨ
 ਮਹਿ ਭੂਲਾ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰਾਨਉ ॥ ਅਪਨ ਗਾਰ ਕੇ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥
 ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਬਿਨਚਿਕਨਾਈ ਕਿਰੀਦੀ ਪਕਜਲੇ ॥ ਬਿਨਚਧੈ ਕਿਉ ਬਾ
 ਲਕਪਲੇ ॥ ਬਿਨਧਨ ਖਕਿਉਂਤੀ ਰਚਲਾਵੇ
 ਦਿਨਾ ਚਰਨ ਕਿਨਗ ਰਸਿਧਾਵੇ ॥ ਭੀਗਰ
 ਪਛੈ ਸੁਟਰੇ ਬਾਲੇ ॥ ਬਿ ਨਬੀਜੀ ਕਿਉ ਖਲੇ
 ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਉਲਟ
 ਕਉਲਦੀ ਪਕ ਕਉ ਰਿਤ ਬਾਲਕ ਪਾਲੇ ॥ ਮੁ
 ਰਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਬਚ ਚਲਾਇਆ ॥ ਬੈਲੈ ਨਨਕ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀਤਾ ਖਲੇਤ ਲੇ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਭੀਹਿ ਲਾਤੈ ਜੀ ਮਿਦਹੈ ਇਕ
 ਰਗਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮੁਖਿ ਅਜੀਤੁ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਆਗੇਤ ਕੋਈ
 ਭੀਨਹੀਰਹਿਰ ਜਕਵਾ ॥ ਸਭੁ ਭਸਮ ਹੋਜਾਵੈ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥
 ਸਰਵਾਨਾ ਅਸਾਨੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ॥ ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਬਿਨਚਰਤਾਰ ਬੀ
 ਅਸਭੀ ਦਿਸਵਲੇ ਨਹੀ ॥ ਭੀਗਰ ਨਾਥ ਜੀਵਾਚਾਰ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਭੀ ॥ ਅਸੇ
 ਬਹੁਤ ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਅਗੇਹੈ ਏਹੈ ਪਗਾਇਸਦੇ ਹੀ ਕੇਸਾਥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਵਰਜ
 ਨਕਿਸੇਨ ਨਹੀਹੈਇਆ ॥ ਪਰਹੋਰਨਾ ਭਗਤਾ ਭੀ ਕਬੀਰ ਸਭੁ ਜੀਵਸੇ ਸਭੁਇਆ

ਤਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਕਬੀਰ ਦੇ ਬੰਤੀ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ ਆਗੂ
 ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਭੀ ਦੇ ਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਕੀਤੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰ
 ਦਾਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੇ ਦੁਕਰਤਾਰ ਲੋਆਇਆ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਕਹਿ ਆਗੂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਰੇ ਇਕੋ ਹੀ ਜਹੇ ਹੋਨ। ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਜਦੇ ਦੋ ਹੋ ਸੀ। ਪਰ ਅਸਤੀ ਪਰਿਸਥਿਤਿ
 ਤੇ ਬਾਦ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕੀਤਾ
 ਜੇਹਾ ਹੋ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀ ਆਨ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੂ
 ਆਨ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾ ਰਖ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਕਿਹੜੇ ਥਾਏ ਐਹ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਗੂ ਮਰਦਾਨਾ ਵਟਾਲੇ ਦੇ ਪਰਗਟੇ ਵਿਚ ਹੋ ਸੀ। ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦੇ ਭਗਤਿ ਸਭਾ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪਰ ਕਬੀਰ ਨਾਲੋਂ ਬਡਾ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੀਨ ਪਰ ਬਤ
 ਕੋਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੋ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਅਗੇ ਚਲੇ।

ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਿ ਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੀਨ ਪਰ ਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇਖ
 ਹੋਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਗੂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੀ ਮੀਨ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਆਏ ਅਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਅਸੀਂ
 ਦੁਰ ਥੋਂ ਕਿਤੇ ਜੋ ਜਨ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸੋਲ
 ਹਜ਼ਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਪਰ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਕਿਤਨ
 ਕਰਹਿ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੂ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋ ਜਨ ਰਹਿ ਦਾਹੇ।
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿ ਆਹੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੂ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਾ ਆਖ ਦੇਹੋ ਨਾ।
 ਜਿਥੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਲ ਅਰੇ ਪੰਛੀ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਗਨਿ
 ਅਰ ਮਿਟੀ ਏਹ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚ ਹੋਨ। ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਮਲੇ ਗਾਉ
 ਜਤਾਈ ਬਾਬਾ ਆਖਦਾ ਚਾਹੀਏ। ਹੋਰ ਸਰਾਈ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ

ਹਿਨਾਨਸੁਦਸੰਪਦਾਭੀਸਿਉਪਾਏਦੁਖੁਕੁਲਲੋਕੁਸੁਖੁਸੁਖੁਸੁਖੁਸੁਖੁ
 ਥਕੁਭਾਭਾਸੰਪਰਨਾਥੁਬੰਨਕੀਤਿਪਰਸਮਿਦਿਹੈਏਕੋ॥ ਸੰਪਰਨਾਥੁਕੁਲੁ
 ਕਵਨਜੁਗਕਰਿਕਾਮਗਵਾਇਆ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਕਰਤਿਆਰੀਮਾਇਆ॥ ਕਵਨਿਜੁਗ
 ਤਿਕਰਕੋਧਕਉਜੀਤਾ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਕਰਤੁਏਮਤੀਤਾ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਕੋਕਪਰਹਰੇ॥
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਕਲਸਿਰਟਹੇ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਕਰਮੋਹਨਥੀ॥ ਪੈ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਕਰਮ
 ਕਰਨਜਾਪੈ॥ ਸੁਦਨਾਨਕਕਹੈਸੰਪਰਨਾਥੁਤਾ॥ ਵੇਹੋਰੀਆਨਤਹੋਹੁਸੰਪੁਤਾ॥

ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚ॥ ॥ਜਚਿਜਾਇਆਤਾਕਾਮਗਵਾਇਆ॥ ਜਬਦਸਰਤਿ
 ਸਿਉਤਿਆਗੀਮਾਇਆ॥ ਸਤਾਯਾਈਤਕੋਧਕਉਜੀਤਾ॥ ਕੋਧਕਉਜੀਤਾਏਮਤੀਤ
 ॥ਸਤਸੰਗਤਿਮਿਲਯੋਭਪਰਹਰੇ॥ ਸਿਮਰਨਕਰਕਲਸਿਰਟਹੈਏਕੋਧਕਉਜੀਤਾ॥
 ਨਾਥਿਅਪੈ॥ ਸੁਦਸੰਪਰਨਾਥੁਕਹੈਨਾਨਕਅਵਤਾਰਾਭੂਤਾਦੇਖਿਆਪੈਹਿਦੁਖੁਪੁਤਾ॥
 ੩॥ ਸੰਪਰਨਾਥ॥ ॥ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਠਹਿਰੇਸੰਸਾਰ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਪਹੁਚੇਦੁਖੁਥਾਰਾ॥
 ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਥਾਠਕਨਪਾਇਓ॥ ਕਵਨਿਜੁਗਤਿਮਿਲੋਮਿਲਾਇਓ॥ ਸੰਪਰਨਾਥੁਪੁਛੈਦੁਨ
 ਨਕਬੰਦੇ॥ ਤੁਮਅੰਤਰਥਾਹਿਰਗੀਵਮਰੀਦੇ॥ ੪॥ ਅਨਿਲਕਜੀਵਾਚ॥ ॥ਮਾਨ
 ਤਿਆਗਠਹਿਰੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਪਹੁਚੇਦੁਖੁਥਾਰਾ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਦਰਤਬਨ
 ਪਾਇ॥ ਤਉਸਤਸੰਗਤਿਲਏਮਿਲਾਇਕਹਿਨਾਨਕਸੁਦਸੰਪਰਨਾਥੁਅੰਧੇਅੰਤਰਥਾਹਰ
 ਗੀਵਮਰੀਦੇ॥ ਤਸੰਪਰਨਾਥੁਜੀਸੁਮਿਦਾਹੋਇਕਰਗਾਇਆ॥ ੫॥ ॥

ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਮੇਥੁਤਾਮਾਸਾਵੇਖਿਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਹਾਤਮਾਸਾਭਿਠਾਹਈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਪ
 ਹਾਕੁਈਰੰਗਦੀਆਲਹਿਰਾਵੇਤਾਹੈ॥ ਨਹੀਜਪਾਦੇਜੋਮੋਤੀਹੋਨਹੀਜਾਣੀਦਬੋਹੀ
 ਰਾਹੋਕੇਸੋਨਾਹੈਨਹੀਜਪਦਾਕੇਰੁਪਾਹੈ॥ ਨਹੀਜਾਣੀਦਾਜੋਪੁਨੇਹੈਨਾਜਾਣਾਯੋਨ
 ਇਸਪਹਾਕੁਦਾਕੁਫਮਲੁਮਨਹੀਹੋਦਾਜੋਕਿਆਅਜਰਜਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏਸੇਵਾਸਤੇਇਸਪਰਬਤਦਾਨਉਮੀਨਾਆਖਦੇਹਨਿਜੇਇਸਪ
 ਹਾਕੁਉਪਰਕੁਦਰਤਦੀਮੀਨਾਕਾਰਹੋਈਹੋਈਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨ
 ਸਮੇਰਉਪਰਚਲੇਸੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਉਭਵਲਾਨੇਰੋਭ
 ਲਦੇਆਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀ॥ ੬॥ ਤਾਫੇਭਸਿੰਧਮੰਡਲੀਏ
 ਗੋਰਖਨਾਥਨੇਮੰਗਲਨਾਥਨੁਆਖਿਆਨਾਥਸੀਏਮਭੂਯਾਗਿ॥ ਤਾਮੰਗਲਨਾਥ
 ਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਵੇਖਏਭੇਜਦੇਹੋਕੋਥਜਏਭੇਜਤੇਹੋਤਗੋਰਖਨੇਕਹਿਆਸੋਭਮੇ

ਜੀਅੰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ
 ਸਦਾ ਬੋਲਦਾ ਅਖਰ ਹੀ ਜਿਹਾ ਗਿਆ ਹੀ। ਏਕ ਬਾਰ ਖੋਜਾ ਦੇ ਏਕ ਬਾਰ ਖੋਜਾ ਦੇ
 ਸੁਲਾਹਿ ਇਸਾ ਵੀ ਏਹੋ। ਤਾਰੋ ਰਖਨਾ ਥਕਾਹੀਆ ਸੁਣ ਸੰਗਲਨਾ ਥਾਏ ਸੀਤ
 ਰਾਇਆ ਵੇਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕਰ ਆਵੇ। ਤਮੰਗਲਨਾ ਥਨੇ ਕਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਵ
 ਕ ਉਸ ਕੋ ਕਰੀਤਾ ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਪਾਇ ਨੀ ਚੋਹੇ। ਅਤੇ ਜੋ ਆਪ ਤੋ ਉਚੀ ਹੋਇ ਸੇਵ
 ਕ ਕਿਉ ਕਰਹੋ ਵੀ। ਜੇ ਉਸ ਆਗੇ ਨਿਉ ਚਲੀ ਐ ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਉਪਜੇ
 ਤਾਂ ਨਿਉ ਖੜਾ ਹੋਵੀ। ਅਰ ਜੋ ਆਪ ਸਤੋ ਉਚੀ ਹੋਵੇ ਤ ਉਸ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਨਿਉ ਨ
 ਹੀ ਤਨਾ ਨਿਵੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੀ। ਤਾਰੋ ਰਖਨਾ ਥਕਾਹੀਆ ਮੰਗਲਨਾ ਥ
 ਤੋ ਅਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਿਛ ਸਮਾਇਆ ਹੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰੰਪਨਾ ਥਤਾ ਬੋਲਤਾ ਏਨਾ ਹੀ।
 ਅੰਗਰ ਚਰ ਪਟਤਾ ਸਭਨ ਕੇ ਏਕ ਜੋ ਸਾਈ ਹੀ। ਅਰ ਅਉਰ ਸਿੰਧ ਸਭ ਖੇਰੁ ਭੇਰੁ ਹੀ
 ਨਿ। ਅਰ ਤਮਾਰੀ ਖੁ ਸੀਆਵੇ ਤਾ ਜਾਵੇ।
 ਤਮੰਗਲਨਾ ਥਨੇ ਕ ਹੀਆ ਗੁਰੂ ਸਿਤਾ
 ਹੀ। ਤਮੰਗਲਨਾ ਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾ
 ਸਾਮਾਇਆ ਪਰ ਸੇਵਕਾ ਏਤਰਾ ਆ
 ਇਕਰ ਕਹੀਆ ਆਇ ਸੁਨਿਨ ਕਤ ਪਾਏ
 ਗੀਸਰ ਆਏ ਸਾ। ਭੁਲਾ ਕੀਆ ਜੇਵਰ
 ਸਨਦੀਆ ਹੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰਾਤਾ ਏਹੀ। ਏਹੁ ਥ
 ਚਨਮੁ ਹੀਆ ਥਕਰ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ
 ਕਉ ਹਾਥ ਲਾਉ ਰੇ ਕੋ ਵੇਖੀਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾ ਮੀਅਹੀ ਮੰਗਲਨਾ
 ਥਕੇ ਭਾਉ ਖੋਖਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਕੋ ਹਤ
 ਪੱਕੜ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਉਸ ਕੋ ਚਰਨ ਚਿਪਰ ਲਾਈ। ਅਤੇ ਹੋ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾਂ ਆਇ ਸੁਏ ਕੋ ਥਕੇ ਆਏ ਸਾ। ਅਉ ਮੰਗਲਨਾ ਥ ਪੁਰਨ ਜੋ ਗੀਸਰਾ ਤਾਂ ਮੰ
 ਗਲਨਾ ਥਨੇ ਕਹੀਆ ਤਪਾ ਜੀ ਏਹਾ ਕਉ ਨ ਮਨ ਰਥਾ ਏਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੀ
 ਆ ਮੰਗਲਨਾ ਥ ਹਮਰੇ ਸਾਰੇ ਵਰ ਸਨ ਕਉ ਆਏ ਹੀ। ਤਮੰਗਲਨਾ ਥਨੇ ਕਹੀ
 ਅਤੇ ਸੰਗਿ ਸਿਨਹਮਾ ਥੇ ਭਾਰੀ ਸੀ ਆਪ ਹਮ ਕਉ ਵਰ ਸਨਦੀਆ ਹੀ। ਅਰ ਚਲੇ
 ਸਿੰਧ ਸੰਗਿ ਸਿਨਹਮਾ ਵਰ ਸਨ ਲੇਵੇ ਅਰ ਵੇਵੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੰਗਲਨਾ ਥਤੁ ਮਥੇ

ਹਮ ਅਉਤੋਹੀ ਸਹਿਜ ਸੇ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਰੁ ਬੁਝਾਤੁ ਪਾਸੀ ਸੀ॥ ਆਪਣੀ ਕਜਾਇ॥
 ਪਰ ਕੋਤਾਂ ਈਹਾ ਗੁਰਾ ਤਿਲੇ ਆਉ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ॥ ਸੁਣ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਹਮ
 ਕਉ ਗੁਰਾ ਤਿਤੁ ਮਾਰਾ ਬੁਝਾਉ॥ ਸਪਰਸੰ ਨ ਕੀ ਅਤ ਬਾਅਤ ਮਰਾਉ॥ ਸਾਂਤ ਬੁਝੀ ਜਬਦ
 ਹਸਨ ਪਾਇ ਆ॥ ਦੇਖਤ ਹੀ ਅਤ ਮਾਅਪਾਇ ਆ॥ ਸੁਣੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਇਕ ਬਾਤੁ
 ਮਾਰੀ॥ ਹਮਰਾ ਤੁਮਰਾ ਏਕ ਅਧਾਈ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਖੁਸੀ ਕਿਰਕੇ
 ਉਠਿਆ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਜਬ ਜੋਗੀ ਸਰਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਥ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੋਭੁ ਭੁਖਾਇ ਕੇ ਜੇਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ॥ ਅਤੇ ਪਰਨ ਪਰਖ ਕੇ
 ਤੇ ਕੋਟ ਮੱਧੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ॥ ਅਤੇ ਭੁਖੀ ਬਹੁਤ ਹੋਤੋਂ ਹੀ॥ ਜੇ ਸਭੁ ਪੁਰਨ ਹੋ ਜਾਵਨ ਤਾਂ ਸਭ
 ਸਹਿ ਸੰਤਿ ਉਧਰ ਜਾਵੇ॥ ਪਰ ਕੋਈ ਇਕ ਅਧਾਈ ਦਾ ਪੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਗੇ ਚਲੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਪੈ ਚਿਹੁਭੀ ਆਪਣੇ
 ਆਪ ਕੋ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਛਿਕਦਾ ਹੈ ਜਦ ਓਹ ਫਿਰ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਗੇ ਚਲੀਏਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਿਹੁ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥ ਸਿਧਾ ਵਿਚ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਭੁਖੀ ਸਿਧਾ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਤ ਗੁਰੂ ਹੋਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿ ਆ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਸਤ ਗੁਰੂ ਹੋਤਾਂ ਗੋਰਖ ਦਾ ਸਿਖਾ ਕਿਓਂ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਜੋਗੀ ਦਾ ਕੇ
 ਖਾ ਕਿਓਂ ਲੀਆਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਸਨੂੰ ਗੋਰਖ ਈ ਮਿਲਿਅ
 ਏ ਸੀ॥ ਪਰ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਲ ਕਰਤਾਰ ਛਿਕਲਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਆ ਮਜਲ ਹੋਜੇ
 ਉਸਨੂੰ ਮਨ ਕਰ ਸਕੇ॥ ਕੋਓ ਹਮਾਪਛਾਏ ਚਾਖ ਸਮ ਅਹਾ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆ॥
 ਜੀ ਇਹੁ ਵਿਸਟ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤੁਧੇਨੂੰ ਬਖਸੀ ਆਹੀ॥ ਤਿਥਰਾਂ ਨੇ ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਅ
 ਇਆ ਪਰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਆਇਆ ਜੇ ਇਕ ਮੰਦਾ ਤੇ ਇਕ ਫਰਾ ਅਤੇ ਇਕ ਬੈਰਾਗਣਏ
 ਹਤਿ ਨੇ ਲੀਤੀ ਅਹਾ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਆਵੇ ਸਓਨ ਨਕ ਬਾਣੇ॥ ਏਸਾ॥ ਸੰਭੁ ਨਾਥ
 ਵਾਚਾ॥ ॥ ਮੰਦਾ ਪਹਿਰੇ ਫੁਝਾ ਲੇਹੋ ਹਾਥ ਮਾਹਿ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ ਚਲੇ ਹੋਵੇ
 ਇਗਨ ਨ ਕੋਈ ਲਾਗੀ॥ ਸੰਭੁ ਕੋ ਸੁਣਨ ਨ ਕਬਾਣੀ॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਖੁਲਹੈ
 ਰੁਲੇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਕਉਇ ਅਮਾ ਸਾਥਿ ਰਧਰਨ ਨ ਪਵਤੀ ਜੁ ਬੁਝਗ ਧੰਨ ਅ
 ਕਾਸਾ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸਪੁਰਨ ਹੋਵਹਿ ਉਲਟ ਕਮਲ ਪਰ ਫੁਸਾ॥ ੨॥ ਸੁੰਨ ਸਹਿਰ ਕਾ
 ਮਾਰਗ ਪਾਵਹੁ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਵਿਖਾਈਐ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਮਹਿਰੋ ਅਰਮਨ ਉਸਿ ਪਿ
 ਪਾਈਐ॥ ੩॥ ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਕਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਕਤੇਰਾ ਜਨਮ ਸਕੁ ਚਬੁ ਜੇਤੁ ਮਗਰ ਗੋਰ
 ਖ ਕਉ ਥਾਪੇ ਤਾਂ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਵਾਚਾ॥

॥ ਮੰਦਾਹਮੰਗੀ ਮਤਮਸੁਰਤਸੋਹਮਮਨੁਖਿਸੋਹੀ ॥ ਫੁਲਾਧਾਧਨਾਨੇਵੇਕੁ
 ਹੁੰਨਾਉਪਰੈਭੇਖਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਥਿਧਨਹਮਾਰੇਸਰਲੇਭਗੋਹਿਰਦੇਸਚੁਉਤਰੀ ॥ ਸੁ
 ਦਹੋਸੰਭੁਨਾਥਾਜੇਵੀ ॥ ਏਕਨਰੇਸਾਨਿਪਾਇਆਫਿਰਤੇਸਦਾਅੰਠੇਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ
 ॥ ਕਾਇਆਮੇਰੀਜੁਗਾਜੁਗਾਅਸਥਿਰਸਚਮੰਭਲਮੇਵਾਸਾ ॥ ਹਮਰੀਕਾਇਆਰੁ
 ਬੇਨਪੜੀ ॥ ਫਿਨਸੇਪਰਨਅਕਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਉਨਸਹਿਰਮੇਅਸਥਿਰਕੀ ॥
 ਰਜਰੂਪਹਮਾਫਾ ॥ ਸਤਸੰਤੋਖਹਮਾਰੀਕੀਨੀਨਉਨਿਧਖੜੀਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੋਨ
 ਨਕਸੁਦਸੰਭੁਨਾਥਾਪਰਨਗੁਰੁਹਮਾਰਾ ॥ ਗੋਰਖਜੇਜੇਚੇਲੇਕੇਤੋਮਾਂਗੇਖੜੇਦੁਆਰਾ ॥
 ੪ ॥ ੨ ॥ ਸੰਭੁਨਾਥਦਾਚਾ ॥ ਗੋਰਖਖੁਮਾਰੀਵਿਸਦਨਆਵੇਤੁੰਤੋਬਠ
 ਹੀਕਾਰੀ ॥ ਕਉਨਖੁ
 ਕਕਉਨਕਹੀਮੇਤੁ
 ਲਗਾਹੋਤੁਕਉ
 ਨਪਿਥਥਿਤੁਮਰੀ
 ਤੇਬੇਲੇਕਉਗਾ ॥
 ਸਿਧਸਾਧਕਉਮ
 ਸਤਨਿੰਦੋ ॥ ਹਮਰ
 ਹੀਉਪਜੇਮਾਹੀਰੀ
 ਉਸਕੇਕੀਏਆਪੇ
 ਸਕਉਨਿੰਦਹਿਕਰ
 ਤਿਰਿਧਸਿਧਪਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸੰਭੁਨਾਥਕਹੈਸੁਦਨਨਕਤੁਮਕੋਗੁਰੁਨਮਿਲਿਆ ॥ ਅ
 ਵਤਜਾਵਤਭੁਰਮੇਥਾਕਾਰੇਭੇਰੁਨੀਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ ॥
 ਗੋਰਖਕਉਹਮਖੀਦੋ ॥ ਜਾਣੈਨਰਦਹਮਾਰੀਪੁਰੀ ॥ ਮਹਾਦੇਵਕੀਬਿਦਤੇਉਪਜਿਆ
 ਬਿਠਾਹੋਇਹਜੁਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥ ॥ ਦੇਵਮੁਨੀਸਰਤਪੇਰਖੀਸਰਸਭਉਸਹਿਕੇ
 ਖੀਦੋ ॥ ਏਕਮਾਟੀਕੇਜੇਤਿਸਭਉਕਾਨੀਰਮਲਕਹੁਭਾਵੇਗੀਦੋ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧਪੀਰਸਭਉ
 ਈਹਮਰੇਸੋਪੁਰੁਸਿਉਮਨਮਾਨੇ ॥ ਸਿਧਜਤੀਸਬਬਉਰੇਦੇਖੋਉਨਕਉਕਦੀਨਜਾ
 ਨੇ ॥ ਕਹਿਨਾਨਕਸੁਦਸੰਭੁਨਾਥਾਹਮਰੁਪੁਰਮਿਲਿਆ ॥ ਤੁੰਜੋਨਿੰਦਹਮਾਰੀਕਰ
 ਤਾਭੰਗਰਸਾਥੇਤੁਹੀਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ ਭਾਈਬਾਲਕਹੈਗੁਰੁਜੀਸੰਭੁਵੀਖਪਕਰਿ
 ਗਇਆ ॥ ਤੰਗੋਰਖਨਾਥਪੁਛਿਆਕਿਉਸੰਭੁਨਾਥਕਿਆਬਚਨਹੋਇਆ ॥ ਅਰ

NamdhariLibrary@gmail.com

॥ ਅਗੇ ਜਾਖੀ ਸੁਸਰਾਹਿ ਚਲੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਿਧਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਪਸਰਾਵਰਾ ਅਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾ ਗੋਰਖ ਸ
 ਮੇਤਨ ਉਨਾ ਬਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧ ਛਿਅ ਸਤੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਚਰਚੋ ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਅਜਾਣੀ ਜਾਇਦਿ ਆਈ ਚਿਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੇਤਨੇ ਦੀ ਅਪੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਸਭ ਸਿਧ ਨਾ ਬੇਜਤੀ ਓਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਸਾ
 ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਨੇ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਸਭ ਅਦਿ ਪਰਖ ਕੋ ਆਵੇ ਸਾ ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਨੇ ਬ
 ਬੇਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਆਉਤ ਪਾ ਬੈਠੀ ਏਤਾਂ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਹੁ ਆਨਾਨਕ ਪਾ ਦਰ
 ਸਨ ਦੀ ਆਕ੍ਰਿਤ ਰਖ ਕੀਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕ੍ਰਿ
 ਰਮਾਨ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਸਿਧ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਸੀ ਤਮਜੇਗੀ ਆਕਾਭੇਖ ਲੈ
 ਦੇ ਦਸਨ

ਤੇ ਗੁਰੂ ਪਾ
 ਜੀ ਬੋਲੇ ॥
 ਗੁਰੂ ਪਾ ਰਨ
 ਰਾਂ ਸਿਧ ਕ
 ਲੇਤ ਮਾਰ
 ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁ
 ਹੀ ਸਿਧੇ ਹ
 ਪੈ ਸਤਤ
 ਓ ਕੋ ਨਸੀ
 ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵ
 ਆਵੇ ਸਚ
 ਚਹੀ ਭੀ ਸ

ਪਰਿਠੇ ਅ
 ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਿਧੇ ਹਮੇਨ
 ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਹਾ ਅਰੇ ਬਾ
 ਗੁਰੂ ਕਉ
 ਰਜੀ ਕਹ
 ਮਾਰ ਗੁਰੂ
 ਸਿਧਾ ਕਹ
 ਸਤ ਹੈ ॥
 ਕਾ ॥
 ਜੁਗਾਦਿ ਸ
 ਚੁਨਾਨਕ

ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚਾ ॥ ਹੋ ਸੰਤੋ ਵੇਹ ਕਰਤਾਰ ਤਨਿ ਕਾਲ ਮੇਸਤਿ ਹੈ ਅੰਰ ਸਿਧ ਤੀ ਕਉ
 ਭਾਰ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋਨਾਨਕ ਤਪਾਸੀ ਉਭੀ ਤੋ ਸਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਵਹੁ ਕੈ ਸੇ ਸਤ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮ ਤੋ ਅੰਰ ਮਰਤੋ ਹੈ ਆਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਥੀ ਲੇ ਕਰੇ ਥੀ ਬਾਸਿਨ ਸੇ
 ਦੁਖ ਪਾਵਤੋ ਹੈ ॥ ਅੰਰ ਜਨੀ ਓ ਮੇਭੁ ਮਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਸੇ ਚੇਤਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁ
 ਖਮ ਬੀ ਸੁਖ ਮਹੀ ਆਨੰਦ ਮਈ ਸਮਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀ

ਹੀਅਤੇਮਾਇਆਤਿਸਕੇਚਰਨੀਭੀਸੀਸਾਰਕੋਕੁਮਾਰਹੀਹੈਹੈਨਾਬਜੀਸਿਨਕਉ
 ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਹੈਤਿਸਕੇਉਪਰਮਾਇਆਕਾਬਲਨਹੀਪੈਦਾਏਹੁਬਾਤਸੁ
 ਦਕਰਗੋਰਖਚੁਪਕਰਗਇਆ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨੇਕਹਾਅਰੇਸਿਧੋਨਾਥੇਤਪੇਕਉਅੰ
 ਮਤਕਾਪਿਆਲਾਭਰਦੇਵੇ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥੇਮਧਕਾਪਿਆਲਾਭਰਕੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇ
 ਅਗੋਲਾਇਰਖਿਆ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਨਨਕਬਾਲੇਇਹੁਨਾਮੁੰਦੇਪਿਆਲਾਪ੍ਰੀ
 ਚਿਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਇਹੁਕਾਸਕਾਪਿਆਲਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿ
 ਆਤਪਾਜੀਇਸਕੇਪੀਤੇਲਿਵਲਗਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਏਹੁਕਿਉਕਰਹੋਤ
 ਹੋ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹਾ॥ ॥ਭੁਨੀਸੋਜੇਲਾਹੁਮਾਡੇ॥ ਕਸਿਕਉਬੀਚਸਮਾਏ
 ਨਿਰਮਲਧਾਰਨਲੀਹੋਇਚਲਤੀਭਬਏਹੁਅੰਮਤਪਾਏ॥ १॥ ਸੁਦਹੋਨਨਕਬਲੇਤ
 ਬਤੀਜੋਗਹੋਵੇ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਏਲਿਖੀਧਨਸਭਕਦੇਸਗਲੀਦਰਮਤਿਖੇਵੇ॥ १॥ ਹਿੰਦੁਮ
 ਤਿਵਾਲੇਮਦਕੇਮਾਤੇਮਗਨਹੋਇਲਿਵਲਗੀਸੁਰਤਿਬੀਧਨਚਲਤਿਨਕਬਹੁਦਰਿ
 ਬਰਖਕਾਏਗਰੀ॥ ੨॥ ਅੰਸੀਸਹਿਜਫਿਰਤਮਤਵਰੇਦੁਖਸੁਖਦੇਖਨਿਵਾਰੇ॥
 ਜਹਦੇਖੇਤਹਾਏਕਸੁਆਮੀਹਿਰਦੈਅੰਤਰਧਾਰੇ॥ ੩॥ ਲਾਹਾਪ੍ਰਸੀਸਾਥਨਿਬੋਹੇਖ
 ਲੀਖੇਪਨਜਾਵੇ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹੇਸੁਣਨਨਕਬਲੇਤਬਤਮਦਰਸਨਪ੍ਰਦ
 ॥੪॥ १॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਾ॥ ॥ਗੋਰਖਨਾਥਕਲੀਮਹਲਾ ੧॥ ਗਿਆ
 ਨਪਿਆਨਕੀਲਾਹੁਮਾਡੀਕਕਈਕੀਕਸਿਪਾਈ॥ ਫੁਏਫਾਠੀਮੰਪੇਮਸਮਾਏਬ੍ਰਹਮਕੀ
 ਅਗਨਿਜਲਾਈ॥ ਸਿਧੋਹਮਮਦਕੇਮਾਤੇਨਹੀ॥ ਜਿਮਤਵਾਲੇਮਦਕੇਮਾਤੇਕਿਨਮਤਿਵ
 ਲਿਖਿਆਹੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ਸੁਰਤਿਨਲੀਭਉਬਾਸਨਕੀਨਾਅੰਤਰਧਾਰਚੁਆ
 ਏ॥ ਵਇਆਸੁਰਾਹੀਸਹਿਜਪਿਆਲਾਗੁਰਮਾਤਿਪਵਿਹੁਕਾਈ॥ ੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮ
 ਫਿਰੈਮਤਵਾਲੇਏਕਰੰਗਮਹਿਖੇਲੇ॥ ਜਹਿਦੇਖਾਤਹਿਏਕਸਰੂਪੀਮਾਰਗਪਾਇਆਚੇ
 ਲੇ॥ ਨਿਬਹੀਖੇਪਹਮਾਰੀਸਿਧੋਆਠਪਹਿਰਲਿਵਲਗੀ॥ ਨਨਕਦਾਸਤਹਮਤਿ
 ਵਲਾਸਹਾਏਕੰਕਾਰਬੈਰਾਗੀ॥ ੩॥ ੩॥ ਫੇਰਸਿੰਧੀਮਲਕਰਕਹਿਆਰਗਰ
 ਮਕਲੀਵਿਚ॥ ॥ਜਲੇਕਾ॥ ॥ਧਨਿਜੋਬਨਕੀਕਰੈਨਾਸਾ॥ ਪਗਤਿਅ
 ਅੰਗਨਲਾਵੇਪਾਸਾ॥ ਨਾਵਥਿਦਲੇਪਦਿਸਹਿਜਰੇ॥ ਤਿਸਕੀਸੇਵਪਾਰਬਤੀਕ
 ਰੈ॥ ਬੋਲੇਪਰਬਤਸੰਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ਸੋਨਿਗੁਰੀਜੋਨਿਗ
 ਹਿਕਰੈ॥ ਜਪਤਪਸੀਜਮਹਿਭੀਅਕੰਭੀ॥ ਪੁੰਨਵਨਕਕਰੈਸਰੀਗਾਸੋਗਿਰੀਗੀ
 ਗਾਕਾਨੀਗਾਬੋਲੇਈਸਰਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੨॥ ਸੋਅਉਸ

ਭੀਜੋ ਧੁਪੇ ਅਪਾਭਿਜਨ ਭੁਖਿ ਮਾਕਰੇ ਸਤਾਪਾ ਅਉਹਟਿ ਪਟਿਣ ਭੁਖਿ ਮਾਕਰੇ ॥
 ਜੋ ਅਵਧੁਤੀ ਸਿਵ ਪੁਰਚੰਦ੍ਰੇ ਬੋਲੇ ਗੋਰਖ ਸਤ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ਜੋ
 ਉਦਾਯੀ ਜੋ ਪਲੇ ਉਦਾਸਾ ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਸਾ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਮੁਗਤਿ ਕੀ
 ਪਾਏ ਭੀ ਦਿ ॥ ਭੀਰਥ ਪਰਸੇ ਨਉ ਸੇ ਸਠਾ ਬੋਲੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੰਤ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤੰਤ
 ਮਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥ ੪ ॥ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋ ਉਲਟੇ ਦੁਆਸਾ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਮਹਿਰੇ ਪੇਖੀਆ
 ਅਹਿਨਿਸ ਅੰਤਰ ਰਹੇ ਧਿਆਨਾ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਸਤ ਸਮਾਨਿ ॥ ਬੋਲੇ ਭੁਰਥਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਰਗਾਰਾ ਮਕਲੀ
 ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਿਉ ਮਰੇ ਮੰਦਾ ਕਿਉ ਜੀਵੇ ਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਕਿਆ ਖਾਜੇ ਭੁਗ
 ਤਿ ॥ ਅਸਤ ਨਾਸਤ ਏਕੋ ਨਉ ॥ ਕਉਣ ਸੁ ਅਖਰ ਜਿਤ ਰਹੇ ਹਿਅਉ ॥ ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ
 ਵਰਤਹਿ ਪੁਤਾ ॥ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਨਾ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਧੁਪ ਛਾਉ ਜੇ ਸਮਕਰ ਸਹੀ ॥ ਤਾਨ ਨਕਾ ਅਖੇ
 ਦੁਰਕੋਲ ਹੀ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ਕਹੇ ਭੁਖਿ ਮਾਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ
 ਸਤ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥ ॥ ਫੇਰ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ॥
 ॥ ਕਾਮਤਿ ਆਗਲੇ ਕ੍ਰੋਧਤਿ ਆਗਲੇ ਲੋਭਤਿ ਆਗਲੇ ਮੋਹੀ ॥ ਅਹੰਕਾਰਤਿ ਆਗਲੇ ਮਮ
 ਤਤਿ ਆਗਲੇ ਲੋਭਤਿ ਆਗਲੇ ਚਰਪਟ ਬਚਨ ਮੁਖਿ ਸੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ
 ॥ ਨਕਾਮਤਿ ਆਗਲੇ ਨਤਿ ਆਗਲੇ ਕ੍ਰੋਧੀ ਨਤਿ ਆਗਲੇ ਲੋਭੀ ਨਤਿ ਆਗਲੇ ਮੋਹੀ
 ਗਾਗਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਭੋਗ ਕਰਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਅਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਚਰਪਟ ਵਾਚਾ ॥
 ॥ ਸਿਵ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇਲੇ ਮਨਸਾ ਠਹਰਾਇਲੇ ॥ ਮਨਿ ਕੋ ਪਰੇ ਬੋਧ ਲੋ ॥ ਦ
 ਰਸਨ ਪਾਇਲੇ ॥ ਬਿਭੁਤ ਚਕ੍ਰਾਇਲੇ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਲਾਗਲੇ ਚਰਪਟ ਸਮਾਲੇ ॥ ਸੁ
 ਦਨ ਨਕਤ ਪਾਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸੰਮੁਦ੍ਰੇ ਪਾਰ ਪਾਇ ਬੋ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
 ॥ ਸਿਵਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਸਕਤਿ ਨਗਵਾਇਲੇ ॥ ਮਨੋ ਕੰਨ ਪਰੇ ਬੋਧ ਲੋ ॥ ਦਰਸਨ ਨਪ
 ਇਲੇ ॥ ਤਉ ਵਡ ਭਾਗ ਹਮ ਆਪਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਸਮਾਲੇ ॥ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾਥ
 ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪਾਇਲੇ ॥ ੪ ॥ ਹਮ ਏਕ ਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕਰ ਬੋ ॥ ਪੰਚ ਪਚੀਸ
 ਹਮਿ ਆਗੇ ਕਾਰ ਕਰਿ ਬੋ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਪੰਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਾ ॥ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਚਾਰ ਅੰਤ ਕਰਣ
 ਨਿਭਿਐ ॥ ਸਤ ਹਮ ਬੰਧ ਬੋਧ ॥ ਇਕੀ ਹਮਾਰੇ ਆਗੇ ਖੜੇ ਹੀ ॥ ਪਚਾਸ ਪੜ੍ਹੇ ਭਾਗ
 ਬੋ ॥ ਨਾਨਕਤ ਪਾ ਬਡ ਭਾਗ ਬੋ ॥ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਬੋ ॥ ੫ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਘੁੰਪੁ ਨਾਥ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਜੋ ਘੁੰਪੁ ਨਾਥ ਤੂੰ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਘੁੰਪੁ ਨਾਥ ਚੁਪ
 ਕਰ ਰਹਿ ॥ ਅਕਿਆਸ ਪੈਵੇ ਹੁਕੇ ਸਾਹੀ ॥ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਘੁੰਪੁ ਨ

ਕਨ ਬੋਲਣਾ ਹੀ ਸੇਵਕ ਸਚ ਹਿਤ ਨ ਪਾਈ ਮੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਬਥਾਇਆ ਚਾਹੀ ਮੀ।
 ਦਰਸਨੁ ਆਛਾ ਮਰਾਨ ਸਾਧੋ। ਕਿਆ ਜਾਨੁ ਕੈ ਸਾਪਤ ਪੀ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ
 ਅਰਦਾਸ ਹਮਾਰੀ। ਏਕ ਬੋਲ ਦੁਤ ਕਰੀ। ੧॥ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।
 ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਪਾਇ ਬੋ। ਜਤੀ ਨ ਜਾਧੋ ਬੋ। ਸਿਧ ਨਾਥ ਬੋ। ਏਕ ਬੋ ਪਕਵਾਇ ਬੋ। ਸਿਧੀ
 ਨ ਬਜਾਇ ਬੋ। ਨਉ ਨ ਪਰਾਇ ਬੋ। ਨਦ ਮਨਾ ਵਰੁ ਮਸਦਾਇ ਬੋ। ਸਭ ਹੋ ਕੀਕਾਰ ਖੋਲੋ ਬੋ।
 ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਮੇਲਨ ਮੇਲ ਬੋ। ਧਿਆਨ ਨ ਧਿਆਇ ਬੋ। ਪ੍ਰੀਤ ਕਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਸਾਧੋ ਬੋ।
 ਸੱਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੁਮ ਲਾਧੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਉਸ ਕੇ ਚਰਨਾਂ
 ਕੋਟੀ ਕ੍ਰਿਆ ਪਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ। ਕਿਓਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਜਾਇ ਆਹੈ। ੨॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ
 ਬੋਲਿਆ। ॥ ਏਕ ਜਾਇ ਆਤਮ ਪ੍ਰਫੁਟਿਆ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਨਾਨਕ ਵਸਿ
 ਸਮਾਇ ਆਹੈ ਆਹੈ। ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਮੇਰੀ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਦੋਹਾਂ ਚਰਨ ਬੰਦ
 ਨ ਕੀਤੀ। ॥ ਫੇਰ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ
 ਕਹਿਆ। ਭਾਈ ਮਦਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲ ਵਾਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵ
 ਲਾਹੇ ਇਕਰ ਕਹਿ ਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਾਈ ਏਤਾ ਸਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੋਲ ਹੋਚੈ
 ਬਾਨਾ ਬੋਲ ਤਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀ। ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਦਾਚਾ। ॥ ਕਉਨ ਤੁਮਾਰਾ ਮਤ
 ਮਸੁਰਤਿ ਰੋ ਕਉਨ ਭਾਹਮਾਹੀ। ਦੇਖੀ ਤੁਮਰੀ ਮੂਰਤਿ ਆਛੀ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਸਮਝ ਨ ਕਈ। ਸਿ
 ਧਨਾਥ ਸਭ ਹੀ ਬੋਲੇ ਜਤੀ ਵੀ ਬੋਲ ਦਹਾਏ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲੇ ਕਿਆ ਏਕ
 ਬਿਸਾਹੈ। ॥ ਤਾਂ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲੇ ਲਿਆ। ॥ ਬੋਲਣ ਹਾਰ ਬੋਲੋ। ਅਟਕਣ ਹਾ
 ਰ ਅਟਕੋ। ਭੁਟਕਣ ਹਾਰ ਭੁਟਕੋ। ਝੁਟਕਣ ਹਾਰ ਝੁਟਕੋ। ਛਾਵਣਿ ਹਾਰ ਗਾਇ ਬੋ। ਸੁ
 ਚਨਿ ਹਾਰ ਸੁਣਨਿ ਬੋ। ਚੰਬਾਨਾ ਕਹਾਇ ਬੋ। ਏਕ ਏਕ ਧਿਆਇ ਬੋ। ਏਕ ਕਾਰ ਮਹਿ ਧਿ
 ਆਨਿ ਬੋ। ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਦਾਚਾ। ॥ ਜਨਨੀ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ਕਰਣੀ ਸੋਧੀ ਨ
 ਬੋ। ਰਹਣੀ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ਚਲਣੀ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ਗੁਰੂ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ਉਪਦੇਸ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ਏਕ ਕ
 ਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਸਿਤੇਲ ਛੁਟ ਸੋਧੀ ਨ ਬੋ। ੩॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲਾ। ॥
 ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲੇ। ਗੋਰਖਨ ਸੰਮਕੋ। ਵਧ ਸਿਰਨ ਰਾਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇਨ ਬਿਆਸਕੋ।
 ਸੁਖਦੇਵਨ ਪਰਾਸਕੋ। ਸਭ ਆਪੋ ਆਪ ਖੋਲਤਾ। ਦੁਜਾਨ ਮੇਲਤਾ। ਪ੍ਰਵਤਤੀ ਬੋ।
 ਸੁਣਨਾਨਕ ਬਾਲਾ। ਏਕ ਏਕ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਦੁਜਾ ਜੀਜਾਲਾ। ੪॥ ਤਾਂ ਚੰਬਾਨਾ ਬੋਲੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਬਹੁਤ ਬੰਦ ਨ ਕੀਤੀ ਆਪ ਸੋਧੀ ਪਸੀਨਾ ਪੂਏ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਥ ਤੇ ਚੰਬਾਨਾ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਇਤਨੇ ਸਿੰਧ ਬਹੁਤ ਸੀ ਪੂਏ। ਆਖਣ ਲਗੇ ਹਮਕੋ ਸਭੇ

ਕਦਰਸਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਦੋਂ ਹੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ
ਰਸਨੇ ਕੀ ਅੰਧੇ ਹੋ ਗਏ ਹੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਪਣੀ ਹਮਕੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਹੀ ਵਰਸਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਜਾਇਤ ਨੇ ਸਿਧ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿ ਆਨਾਥ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਪਣੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ
ਲੇਖਤੋ ਬੇ ਪਰਕੁਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੀ ਅਸਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚ ਆਪਕ ਵਰਸਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਥ ਜੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਰ ਦੇ ਆਹੋ।
ਤਾਂ ਸੁਰਤ ਸਿੰਧ ਅਤੇ ਨਿਰਤ ਸਿੰਧ ਤੇ ਉਰਮ ਤੇ ਸੂਰਮ ਸਿੰਧ ਤੇ ਕਨਕ ਸਿੰਧ ਇਤਨੇ ਸਿੰਧਾਂ
ਨੇਤਮ ਕਖਾਇ ਕਰ ਬੋਲੇ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਧਾਂ
ਕਤਾ ਸਾਏ ਹੋ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾਰ ਕਰ ਤੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮਹੁ

ਪਕਰ ਕੇ ਤਮਾਸਾ
ਕਤਪਾਇਨ ਪਾ
ਆਪਣੇ ਬੋਲਿੰਧ
ਹੋਤੇ ਹੋ।

ਪਨੀਕਰਾਮ ਤ
ਲਗੇ ਮ੍ਰਿਗਾਨੀ
ਤੇ ਮੰਦਾਂ ਖੜਾਵ
ਤੇ ਤੁੰਬੇ ਫਰੁੰਦੇ
ਸਾਜ ਉਡਾਏ।

ਜੀ ਮਸਤ ਹੋਇ
ਪਰਬੋਲਣ ਨਾ
ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਮ

ਦੇਖੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਸੁਨਿਉਣ ਨਹੀਂ
ਕੋਸੇ ਸਗੋਂ ਮੰਦੇ
ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਿੰਧ ਅ
ਦਿਖਾਈ ਆਮ
ਆਉਡਾਉਣ
ਬਿਰਾਗਣਾ ਅ
ਰਾਮਾਪੋ ਆਪਣੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਰਦੇਖ ਤੇ ਰਹੇ।
ਹੀ ਪਤਾ ਸ਼ੰਗਰੀ
ਰੇਨ ਨਕ ਬਾਲੇ

ਤੁਸ਼ ਕਉਂ ਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉਂ ਸਨੁ ਹੁਕਮ ਕੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਕਉਂ ਸਹਮ
ਰੀ ਸਿੰਧ ਦੇਖੇ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ। ਸਭ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਖ ਬੋਲਾ। ਤਬ ਕਉਂ ਸੇਖੀ ਘਟ ਬੋਲਾ।
ਸਭ ਕਉਂ ਸਚ ਕੀ ਅਸਮਾਨੀ ਤਬ ਸਿੰਧ ਦੇਖੇ ਹੋ ਗਈ। ਸਭ ਕਉਂ ਸਮ੍ਰਿਗਾਨੀ ਮਾਰੀ। ਤ
ਬ ਸਿੰਧੀ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰੀ। ਸਭ ਕਉਂ ਸਕਰੀ ਅਸਫਾਰੀ ਤਬ ਮੰਦਾਂ ਫਰੁੰਦੇ ਹਾਕੀ। ਅਭੁਤਾ
ਕੀ ਸਿੰਧ ਕੀ ਸਕਤਾ। ਤਬ ਕਉਂ ਸਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜਲਤਾ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨਾਗ ਹਿਸਰੀ
ਆਲਗਾ ਕਹਿਣ ਕਉਂ ਹੋਰ ਪਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖ ਆਨਾਨਕ ਤਪਾ। ਤਾਂ ਗੋਰਾਖ ਨ
ਥਬ ਬਨ ਕੀ ਤਾਂ। ਕਿਉਂ ਗਲ ਗਗਨ ਕੋ ਮੰਡਲ ਅਕਾਸ ਤਰੇ। ਕਿਉਂ ਬਨ ਸਪ

ਤੀਇਦੁਬਰਸੈਥੀਧੀਕੇਸੇਰਸੁਮੇਰਪਰਬਤਕੋਰਤੀਸੀਸਾਥੀਪੁਣਵੇਗੋਰਖਸੁਦ
 ਹੋਨਾਨਕਤੁਸਮਾਏਕੋਬਾਰੇ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਚਾਰਉਗਲਕਰਕ
 ਗਨਹੈਦਇਅਕਾਸਮੇਭਰੇ॥ ਦੁਇਭੁਰਬਨਸਪਤੀਹੋਇਦੁਬਰਸੈਨਉਧਾਰੇ॥ ਸਦਸੇ
 ਰਸੁਮੇਰਪਰਬਤਹੋਇਕੁਰੰਤੀਸੀਸਾਥੇ॥ ਪੁਣਵੇਨਾਨਕਸੁਦਹੋਗੋਰਖਹਮਅਏਇਕ
 ਬਾਰੇ॥ ੨॥ ਤੰਢੇਰਖਿਧੌੜੇਸਿੰਧੌੜੇਥੀਧੀ॥ ਫਵਨਗੁਰੂਕਵਨਚੇਲਾ॥ ਕਵ
 ਨਮੁਲਕਵਨਮੇਲਾ॥ ਕਵਨਿਬਸਤਲੇਰਹੈਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਂਇਆਂਕਹੁਕਹੋਕੀਪੰਡਾ॥ ਕਿ
 ਸਉਪਰਕਿਸਪੁਰਖਕੀਅੰਡੀ॥ ਗਤੀਜੋਬੋਲਹਿਕਵਿਕਥਿਖਾਹੀ॥ ਕਿਸਸਬਦੇਨਾਨ
 ਕਅਪਰੰਪਰਜਾਹੀ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਸਬਦਗੁਰੂਸੁਰਤਿਸੁਨਿਓ
 ਲਾ॥ ਮਨਮੁਲਪਵਨਸੰਗਮੇਲਾ॥ ਤੰਤਵਸਤਲੇਰਹੈਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਂਇਆਂਪਉਦੁਪਾ
 ਣੀਕੀਪੰਡੀ॥ ਤਿਸਉਪਰਸਤਗੁਰਕੀਅੰਡੀ॥ ਸੰਤਿਗਤੀਬਸਹਿਕਥਿਖਾਇ॥ ਇਤਸ
 ਬਦੇਖਿਧੌੜੇਅਮਰਪੁਰਜਾਇ॥ ੨॥ ਖਿਧੌੜੇਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਨਗਰੀਕਉਨਸੁਲ
 ਤਾ॥ ਕਉਨਲੋਕਵਸੈਪਰਧਾਨਾ॥ ਕਉਨਸੇਰਾਜਕਉਨਸੋਮਹੀਤਾ॥ ਦੇਹੁਨਾਨਕਨਗ
 ਰੀਕੀਬਾਤਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਕਾਂਇਆਂਨਗਰੀਨਉਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਪੰ
 ਚਤੰਤਬਸਹਿਪਰਧਾਨਾ॥ ਮਨਰਾਜਪਉਣਹੈਮਹਿਤਾ॥ ਲੇਹੁਖਿਧੌੜੇਨਗਰਕੀਆਂ
 ਬਾਤਾ॥ ੪॥ ਖਿਧੌੜੇਵਾਚਾ॥ ਕਹਾਂਵਸੈਮਨੁਆਕਹਾਂਵਸੈਪਵਨਾ॥ ਕਉਨਠਉਰ
 ਘਟਿਤਲਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਕਗੁਰੂਕਵਨਿਭੋਗੈਅਹਾਰਾ॥ ਦੇਹੁਨਾਨਕਇਸਸਬਦਕਬੀ
 ਚਾਰਾ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਹਿਰਦੈਵਸੈਮਨੁਆਨਾਭਵਸੈਪਵਨਾ॥ ਪਵਨਿ
 ਹੋਰਘਵਨਾਦਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਕਗੁਰੂਤੰਤਅਗਨਿਭੋਗੈਅਹਾਰਾ॥ ਲੇਹੁਖਿਧੌੜੇਦੇ
 ਹੀਕਬੀਚਾਰਾ॥ ੬॥ ਖਿਧੌੜੇਵਾਚਾ॥ ਕਿਤਮੁਖਅਏਹੋਕਿਤਮੁਖਜਾਹਿਗੇ॥ ਕੇਸੇ
 ਨਾਹੀਕੇਸੇਸੰਧਾ॥ ਕਾਂਇਆਂਸੇਖੀਕਰੇਪਵਨਾ॥ ਕਉਨਮਵੀਕਉਨਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੁਨ
 ਨਕਸਬਦਕਬੀਚਾਰਾ॥ ੭॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਤਮੁਖਅਏਦਖਣਮੁਖ
 ਜਾਹਿਗੇ॥ ਨਉਸੇਨਾਹੀਸੇਲਾਸੇਸੰਧਾ॥ ਨਿਜਸੇਖੀਕਰੇਪਵਨਾਅਸੰਤਮਵੀਅਚਿੰਤ
 ਦੁਆਰਾ॥ ਲੇਹੁਖਿਧੌੜੇਸਬਦਬੀਚਾਰਾ॥ ੮॥ ਖਿਧੌੜੇਵਾਚਾ॥ ਕਿਤਪਰਚੈ
 ਲਾਗੈਬੰਧਕਿਤਪਰਚੈਪਰੈਨਕੀਧੀ॥ ਕਿਤਪਰਚੈਸਸਿਸੁਰਫੁਟੈ॥ ਕਿਤਪਰਚੈਮਾ
 ਇਅਮੋਹੁਟੈ॥ ੯॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਮਨਪਰਚੈਤਲਗੈਬੰਧਾ॥ ਪਉ
 ਨਪਰਚੈਪੌੜੇਨਕੀਧੀ॥ ਗਿਆਨਪਰਚੈਤਾਸਸੀਅਰਫੁਟੈ॥ ਤਤਿਗੁਰਪਰਚੈਮਾਇਅ
 ਮੋਹਤੁਟੈ॥ ੧੦॥ ਖਿਧੌੜੇਵਾਚਾ॥ ਆਵੇਸਕਿਸਕੋਆਵੇਸਾ॥ ਆਵੇਸਕਿਕਿਆਵੇ

ਸਾਮਨਕ ਕਵਨ ਉਪਦੇਸਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਵੀ ਅਲੇਖੁ ਤ ਕਿਤੁ ਮੁਖੀ ਮੇਸੇ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ॥ ਆਦੇਸਤ ਪੁਰੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਅਦੇਸਾ ਪੁਰੇ ਸਤ ਗੁਰ ਕਾ ਅਨੁਪ
 ਮਉਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਸੰਤੋਖ ॥ ਸਤ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀ
 ਮੇਪੁਤਾ ਤਉ ਇਸ ਬਿਧ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਤਾਂ ਉਰਮ ਪੁਰਮ ਸਿੰਧ ਆਇਆ
 ਪੁਰਬ ਨੇਗੁ ਸੇਨਾ ॥ ਪੁਰਮ ਵਰੁ ॥ ॥ ਗਾਨਿ ਜਲਾਵੇ ਜਲ ਮੇਡੇ ਬੋਚ ਮਕੇ ਸਾਰ
 ਕਸਾਈ ॥ ਮੇਸੇ ਵਖਲ ਗਵੇ ਤੁਮ ਕਉ ਧਰਤੀ ਬਿਚ ਗਛਾਵੈ ॥ ਇਕਤਮਾਚਾ ਮਾਰੇ ਮੇਸਾ
 ਅੰਬਰ ਸਾਬੁ ਲਾਈ ॥ ਮੇਸਾ ਦੇ ਬੋਝੇ ਰਹਮਾਰਾ ਸਗਲੇ ਪਾਉ ਲਗਾਈ ॥ ਜੇਤੁ ਹਮ
 ਰਾਕਹਿ ਅਨਮਾਨੈ ਅਬਹੀ ਕਰੇ ਤੁਮ ਛਾਈ ॥ ਜੇਹ ਜਿਰਧਰੇ ਹਮ ਅਪਨ ਤੁਝ ਕਉ ਮਾਲ
 ਮਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ॥ ਪਹਿਰਾ ਅਥਾਨਿ ਹਿਵੇ ਪਰਬਾਧ ਬੁਝ
 ਨ ਸਾਰ ਕਰਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਵਖ ਪਾਈ ਕਰ ਪੀਵਾ ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥ ਪਾਰਤ ਰਾਜੀ
 ਅੰਤਰ ਬੋਲੀ ਪੀਛੇ ਦੇ ਕੁਝ ਛਾਈ ॥ ਏਵਧ ਵਧਾ ਮਾਵਨ ਹੀ ਸਭੁ ਸੇਨਾ ਬਿਚਲਾਈ ॥ ਏਤ
 ਰਾਣੇ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕਰੀ ਭਿਅੰਖਿ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਤੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇਵਤ ਦਾਤੀ ਦੇਵੇ ਕਰੇ ਰਜਾ
 ਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਵਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਸਚ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਰਮ ਨਾਥ ਬੋ
 ਲਿਆ ॥ ॥ ਉਰਮ ਬੋਲੇ ਤਤ ਵਿਦੋਲੇ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਵਸਤ ਪੁ
 ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿਨ ਪਾਈ ਤੁਮ ਗੋਵੀ ॥ ॥ ਆਖ ਵਖਾਣੈ ਭੇਦ ਨ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨ ਸੁਝਨ ਹੋ
 ਈ ॥ ਸਿੰਧ ਮਿਲੈ ਬਿਨ ਬੁਧਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਖੋਈ ॥ ਉਰਮ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ
 ਨਕ ਮੁੜੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰ ਪਰਬਾਧੇ ॥ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾਉ ਤਾਂ ਤੀਨ ਲੋਕ
 ਮਹਿ ਜਾਪੋ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੇਰੀ ਕਹੀਏ ਏਕੈ ਕਾਰੀ ਤੀਨ ਲੋਕ
 ਉਪਾਲੈ ॥ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੋਨ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੇ ਨਾਲੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਵਸਤ
 ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨਿਆ ਮੇਲਨ ਰਹੀ ਅਕਈ
 ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੁਖ ਬੁਝ ਸਭੁ ਹਾਜਰ ਧਰਮ ਪਦ ਚਬ ਪਾਇਆ ॥ ਰਿਤ ਜਨਨੀ ਕੀ ਬਿੰਦ
 ਪਿਤਾ ਮਿਲ ਕਰਤੇ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਉਰਮ ਮੁਖੀ ਤੋ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ
 ਰਾਵਾਇਆ ॥ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਫੀਰ ਗਰਨਾਥ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਕਵਨ ਮੇਤਾਰੀ ਕਵ
 ਨਿਪਿਤਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਕਵਨ ਹੋਤਾ ॥ ਕਵਨ ਉਪਦੇਸ ਕਵਨ ਠੁਠੇ ਸੰਗ ਮਕੇ ਜੋਗੀ
 ਭੋਗੀ ਕੋਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ ਪੁਣ ਵਤ ਫੀਰ ਸੁਣ ਰੇ ਬਾਲ ਕਵਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਿਟ
 ਹਿਜੀ ਜਾਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ॥ ਖਿਆਮ ਹਿਤ ਰੀਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ ॥ ਸ
 ਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹੋਤਾ ॥ ਬੇਰੀ ਮਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਭੇਸਾ ॥ ਜੰਗ ਮਨ ਜੋਗੀ ਹਰਖੀ

ਨਸੋਗੀ॥ ਤਿਹੀਨੇਰੋਗੀ॥ ਪੁਣਵਤਨਨਕਏਰੋਗੀ॥ ਬਲੇਓਅੰਕਰਪੁਰਾਸਿਆਤੀ॥ ਮਗਏ
ਜੀਜਲੇ॥ ਭਾਂਡੇਰਗੋਰਖਨਾਮਬਚਨਬੋਲਿਆ॥ ॥ ਮੰਦਾਪਹਿਰੋਲੀਲੇਵਹੁ
ਮਸਤਕਸੁਕਲਗਾਵੇ॥ ਜਦਾਅਜੀਤਕਾਇਆਰਹਿਸੀਖੀਥਾਅੰਗਹੰਡਾਵੇ॥ ਹਥ
ਹੋੜੀਭੰਡਾਰਖਹੁਤਉਹਿਥਾਂਪਰਤੀਤਾ॥ ਮੇਲਮਿਲਾਵਉਸਿੰਧਜਮਾਤੀਇਉਸਗਲਾ
ਜਗਜੀਤਾ॥ ੧॥ ॥ ਅਦੇਸਾ॥ ਅਦੇਸਾ॥ ਸਭਸਿੰਧਾਂਕਉਆਦੇਸਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਭਗਤਿਲੇਹਭੰਡਾਰਭੰਡਾਰਖਹੁਤੇਨਾਦਵਜਾਵਹੁ॥ ਨਾਥਾਨਉਹੋਇਕੈਬੈਠੇਜਗਜ
ਗਰਿਧਸਿੰਧਲਗਾਵੇ॥ ਸਗਲਸਿੰਧੁਮਾਅੰਗਮਾਕਰੀਜੋਗਸੰਜੋਗੀਪਾਵੇ॥ ਏ
ਕਮਉਕੇਪੁਤਾਹੋਵੇਜੋਗਜੁਗਤਿਕੇਚੇਲੇ॥ ਸੰਸਾਰੀਕੇਭੰਡਾਰੀਹੋਵੀਵਨਭੁਮਾਰੇਸਗ
ਲੇ॥ ਭੁਮਸਿੰਧਉਪਰਅਵਰਨਕੋਈਹੋਇਰੋਪ੍ਰਧਾਨਾ॥ ਹੁਕਮਭੁਮਾਰਾਸਭਤੇਉ
ਚਾਇਉਚਲਹੈਫੁਰਮਾਨਾ॥ ੨॥ ਖੰਡਖੰਡਮਹਿਆਸਨਬੈਠੇਲੋਇਲੋਇਚਲੇਭੰਡ
ਗਾ॥ ਲਖਚੁਰਾਸੀਬਚਨਮੇਥਾਪੈਰਸਨਾਏਕਉਚਾਰਾ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੋਅਪਨਾਅ
ਪੈਸਮਜੋਰਿਦੇਬੀਚਾਰੀ॥ ਪੁਣਵਤਗੋਰਖਸੁਣਹੋਨਾਨਕਐਸੀਕਾਰਤਮਾਰੀ॥

੨॥ ॥ ਤਾਰਾਭੁਨਨਕਜੀਤਪੁਜੀਸਾਹਿਬਦੀਆਪਉੜੀਆਉਚਾਰਨਕੀਤੀਆ॥

॥ ਮੰਦਾਸੰਤੋਖਸਰਮਪਉਝੋਲੀਧਿਆਨਕੀਕਰਹਿਬਿਭੂਤਾ॥ ਖੰਥਾ
ਕਲਕੁਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਤਿਭੰਡਾਪਰਤੀਤਾ॥ ਆਈਪੰਥੀਸਗਲ
ਜਮਾਤੀਮਨਜੀਤੇਜਗਜੀਤਾ॥ ਅਦੇਸਤਿਸੈਅਦੇਸਾ॥ ਆਦਿਅਨੀ
ਲਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗਜੁਗਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੧॥ ਭੁਗਤਿਗਿਆਨ
ਦਇਆਭੰਡਾਰਨਿਘਾਟਿਘਟਿਦੁਜਹਿਨਦਿਆ॥ ਅਪਿਠਾਥਨਾਥੀ
ਸਭਜਾਕੀਰਿਧਿਸਿਧਿਅਵਰਹਿਸਾਵੇ॥ ਸੰਜੋਗਦਿਜੋਗਦਇਕ
ਰਚਲਾਵਹਿਲੇਖੇਆਵਹਿਭੁਗਾ॥ ਅਦੇਸਤਿਸੈਅਦੇਸਾ॥ ਆਦਿਅ
ਨੀਲਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗਜੁਗਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੨॥ ਏਕਮਾਈ
ਜੁਗਤਿਦਿਆਈਤਿਨਚੇਲੇਪਰਵਾਣਾ॥ ਇਕਸੰਸਾਰੀਇਕਭੰਡ
ਰੀਇਕਲਾਏਦੀਬਾਣਾ॥ ਸਿਵਤਿਸੁਭਾਵੇਤਿਵੇਚਲਾਵੇਜਿਉਹੋਵੇ
ਫੁਰਮਾਣਾ॥ ਓਹਵੇਖੋਚਿਨਨਦਰਨਆਵਹਿਬਹੁਤਾਏਹੁਦਿਭਾਣਾ॥
ਅਦੇਸਤਿਸੈਅਦੇਸਾ॥ ਆਦਿਅਨੀਲਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗ
ਜੁਗਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩॥ ॥ ਅਸੁਭੇਲੋਇਲੋਇਭੰਡਗਾਜੋਕਿਭੁਪਾਇ
ਆਸੇਏਕਾਵਰਾ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੋਸਿਰਜਿਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇ

ਬੀਸਰੀਕਾਗਾ ਅਵੇਸਤਿਸੇ ਅਵੇਸਾ ਆਇਅਨੀਲਾ ਅੰਨਾਇਅਸਤਿ
 ਚੁਗਾਨੁਗਾਏਕੋਵੇਸਾ ॥ ਏਹਸੁਣਕੇਸਭਦੀਨਿਸਹਿਈ ॥

ਤਾਂਗੋਰਖਬਚਨਕੀਤਾ ਅਰੇਨਾਨਕਬਾਲੇਤੂੰਕਿਉਕਰਿਆਇਆਹੈ। ਤੇਰਕਉਦਮ
 ਨੇਰਥਥਾਤੂੰਅਪਣਾਮਨੇਰਥਆਖਾ। ਹਮਪੁਰਾਕਰਹਿਰੇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵ
 ਚਾ। ॥ ਏਕਮਨੋਰਥਕੀਨਾਨਾਗਾਜਬਹਮਕਉਮਿਲਿਆਸਤਿਗੁਰਸੁਰਗਾ।
 ਅਵਰਮਨੋਰਥਰਹਿਓਨਕੋਈ। ਸਿੰਧਿਬੁੱਧਿਭਰਮੇਸਭਲੇਈ। ਸੁਣਗੋਰਖਤ
 ਝਵੀਖਿਆਵੇਹੈ। ਪੁਣਵਤਨਾਨਕਸਚਸਮੇਉ। ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਚਪਕਰਿਹ
 ਆ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਬਨੇਕਹਿਆਕਿਉਗੁਰੂਗੋਰਖਜੀਨਾਨਕਤਪੇਕਉਉਪਦੇਸ
 ਕੀਆ। ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਨੇਕਹਿਆਮੰਗਲਨਾਬਜੀਹਮਉਸਕਉਦੇਖਤੇਬਾ। ਜਾਦੇ
 ਖਿਆਤਾਪੁਰਨਪੁਰਖਹੈ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਬਕਹਿਆਗੋਰਖਨਾਬਜੀਜੈਸਾਦੇਖੀ
 ਐਤੈਸਾਬਖਾਨੀਐ। ਫਕੀਰਾਂਕਾਬਿਰਦਐਸਾਹੈ। ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਕਹਿਆ
 ਮੰਗਲਨਾਬਜੀਤਮਸਤਿਬਚਨਕਰਤੇਹੈ। ਪਰਉਪਦੇਸਐਸਾਹੀਚਾਹੀਏ।
 ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਕਾਈਅਗੋਭੀਜਾਹਗਾਹੈ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੰਗੋਬਣੀਆਂਜਾਹਗਾਹੈਨਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਮੰਖਿਆਗੁਰੂ
 ਜੀਅਗੋਭੀਚਲਦਾਨਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਤਾਂਮੇਆ
 ਖਿਆਗੁਰੂਜੀਭਾਈਭਜਾਈ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਚਲਦੇਆਹੈ
 ॥ ਉਤਵਲਾਨਾਹੈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਏਜੇਅਏਹਾਂਸੇਸਿਧਨਾਥਾਦੇਵਸਤੇਈ
 ਅਏਹਾਂ। ਅਤੇਤੁਸੀਜੇਆਖਵੇਸੇਨਉਨਾਥਤੇਛਿਅਜਤੀਚੁਰਾਸੀਸਿਧੀਹੈਨੀ। ਚਿਉ
 ਨਾਦੇਕਿਆਕਿਆਨਉਹੈਨਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੈਨਾਥਾਦੇਤੇ
 ਛਿਅਜਤੀਆਂਦੇਤੇਚੁਰਾਸੀਸਿਧਾਦੇਸਭਨਾਦੇਨਮਸੁਣਾਵਾਗੇ। ਤੂੰਉਤਵਲਾਨਾਹੈ।
 ਅਇਤਨੀਬਰਤਹੋਈਆਹੀਮਰਦਾਨੇਦੇਨਲਾ। ॥ ਤਾਬੋਲਹੁਭਈਜੀਵਹਿਗੁਰੂ।

॥ ਸਾਖੀਪ੍ਰਾਣਕਾਸਿੰਧਨਾਲਹੋਈ ॥

॥ ਤਾਂਪ੍ਰਾਣਕਨਾਥਆਪਣੇਆਸਣਉਤੇਉਠਕੇਤੇਆਇਬਚਨਕੀਤਾ। ॥ ਕਤੰਬਭੁ
 ਗਭਾਕਤੰਬਜੁਗਭਾਕਤੰਬਰਹਿਓਅੰਗੇਗੀ। ਕਤੰਬਲੰਛਣਕਤੰਬਅਲੰਛਣਪਾਇ
 ਬੋਜੇਗੀ। ਸੁਣਹੋਨਾਨਕਤਪਾਪੁਣਨਾਥਪੁਛੇਦੇਹੁਜਬਾਬਨਾਨਕਤਪਾ। १ ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ॥ ਨਮਕੁਰਾਤਾਸਤਿਨਾਮਜੁਗਭਾਵਿਛੰਤਰਹਿਓਅੰਗੇ
 ਗੀ। ਪੀਅਛੰਉਪਦੇਸਲੰਛਣਪ੍ਰੇਮਪਾਇਬੋਜੇਗੀ। ਸੁਣਹੋਪ੍ਰਾਣਤਪਾ। ਪੀਨ

ਸਤਿਗੁਰਸੁਪਗਤਾ। ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਿਨਾਨਕਤਪਾਨੇਹੁਸਬਾਬਸਿੰਧਾ। ਪ੍ਰਿਦਕਾਦਾਚਾ।
 ॥ ਪੰਨਹੋਤਪਾਪ੍ਰਦਿਪ੍ਰਦਪਤਾ। ਪੰਨਸਤਿਗੁਰਸੁਪਗਤਾ ॥ ਏਹੁਬਚਨਕਹਿਓ
 ਰਿਪ੍ਰਦਕਾਨਾਬਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕੇਚਰਨਨੂੰਦਉਕਿਆ। ਤਾਂਸ੍ਰਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਉਸਦੇਹ
 ਬਪਕਤਲੀਏ। ਏਵੇਵਾਆਪਸਵਿਚਬੰਦਨਕੀਤੀਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਤਾਂਪ੍ਰਦਨ
 ਬਬਚਨਕੀਤਾ। ਏਨਾਨਕਤਪਾਜੀਅਜਹਮਕੇਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਿਨਿਰੰਕਾਰਕਦ
 ਰਸਨਹੁਆਏ। ਤਪਾਜੀਇਸਬਚਨਵਿਚਭਿੰਨਤੇਦਕਛੁਨਾਹੀ। ਤੁਮਾਰੇਮੇਅਰਨਿ
 ਰੰਕਾਰਵੇਚਭੇਦਜਾਨਤਾਹੈਜੋਜਗਨਿਹੀ। ਹਮਤੋਮੇਸੇਹੀਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੋਤੁਮਨਿ
 ਰੰਕਾਰਕੀਮੁਰਤੀਹੈ। ਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤਕਰਕੈਜਲਤੇਹੈ। ਤਾਂਪ੍ਰਦਨਾਬਕਹਿਆਆਪਉ
 ਮਰਨਿਰੰਕਾਰਕੀਅਤਿਕਿਰਪਾਹੈ। ਤਾਂਪ੍ਰਦਨਾਬਆਪਦੇਅਸਦਉਪਰਜਾਇਏ
 ਤਾ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਬਨੇਕਹਿਆਕਿਉਪ੍ਰਦਨਾਬਜੀਨਾਨਕਤਪਾਦੇਖਜਾਹੈ। ਤਾਂਪ੍ਰ
 ਦਨਾਬਕਹਿਆਹਾਂਮੰਗਲਨਾਬਜੀਜੇਸਾਦੁਮਾਅੰਖਤੇਥੇਤੇਸਾਹੀਹੈ। ਹਮਤੋਏਹੀਜ
 ਇਆਹੈਜੋਨਿਰੰਕਾਰਕਹੀਦਰਸਨਕੀਆਹੈ। ਆਗੇਤੁਮਾਰੀਤੁਮਜਾਣੈ। ਤਾਂਮੰਗ
 ਲਨਾਬਕਾਹਿਆਸੁਣੇਪ੍ਰਦਨਾਬਜੀਜੇਸੰਤਨਿਰੰਕਾਰਕੇਕੀਤੇਹੁਏਹੈਨਉਨਾਵਿਚ
 ਤੇਨਿਰੰਜਨਵਿਚਭੇਦਭੇਦੀਨਹੀ। ਤਾਂਪ੍ਰਦਨਾਬਨੇਕਹਿਆਮੰਗਲਨਾਬਜੀਆਪ
 ਪ੍ਰਦਨਾਬਕਹੈ। ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਜੇਪ੍ਰਦਨਾਬ
 ਅਹਾਜੇਏਏਪ੍ਰਦਨਕਰਦਾਆਹਾ। ਤਾਂਸ੍ਰਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਮਰਦ
 ਨਾਜਿਨਾਉਪ੍ਰਕਰਕਾਰਦੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਈਹੈਜੋਏਹੁਜੇਹੋਬਚਨਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਕਚਿ
 ਪਿਚਨਹੀਕੋਲਦੇ। ਏਹੁਅਸਲੀਨਾਬਆਹਾ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁ
 ਦਤਾਂਅਸਲੀਨਾਬਦੇਨਮਦਸੋ। ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾ
 ਨਨਾਬਦੇਨਾਮਾ। ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਗੋਰਖਨਾਬਾ॥ ੧ ॥ ਦੁਜੇਸੰਛੇਦਨਾਬਾ॥ ੨ ॥ ਤੀਜੇ
 ਚਰਪਟਨਾਬਾ॥ ੩ ॥ ਚਉਥੇਮੰਗਲਨਾਬਾ॥ ੪ ॥ ਪੰਚਮਵਾਖੀਪ੍ਰਦਨਾਬਾ॥ ੫ ॥ ਛੇਵੇਗੋ
 ਪੀਨਾਬਾ॥ ੬ ॥ ਸਤਵੇਪ੍ਰਦਨਾਬਾ॥ ੭ ॥ ਅਠਵੇਸੁਰਤਨਾਬਾ॥ ੮ ॥ ਨਵੇਚੰਬਾ
 ਨਾਬਾ॥ ੯ ॥ ਸੁਣਮਰਦਨਾਏਹੁਨਉਨਾਬਹੈਨਾ। ਹਿਰਨਾਬਆਪਦਨਾਬਤੇਹੈਨੀ।
 ਤਾਂਫੇਰਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਛੁਅਸਤੀਕੋਹਕੈਹੈਨੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
 ਸੁਣਮਰਦਨਾ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਗੋਰਖਜਤੀਹੈ॥ ੧ ॥ ਦੁਜੇਵਤ੍ਰਜਤੀ॥ ੨ ॥ ਤੀਜੇਹਰ
 ਵੰਤਜਤੀ॥ ੩ ॥ ਚਉਥੇਭੈਰੋਜਤੀ॥ ੪ ॥ ਪੰਜਵਾਲਛਮਣਜਤੀ॥ ੫ ॥ ਛੇਵੇ
 ਭੀਖਮਜਤੀ॥ ੬ ॥ ਸੁਣਮਰਦਨਾਏਹਛੇਅਸਤੀਹੈਨੀ। ਹਿਰਆਖਨਨੂੰਬਹੁ

ਨਤੁਲਪੁਤਿਓਈ॥ ਸੁਦਮਦਨਏਹੁਭਿਮਸਤੀਹਿਨਿਸੋਸਭਹਿ॥ ਸਿਓਕੁਦੀਬਿਦ
 ਆਈਹੈ॥ ਜਿਸਤੀਨਹੀਆਖੀਏ॥ ਤੁਮ੍ਹਦਨੇਅਧਿਅਗੁਰੂਜੀਓਹਤੁਮੇਬਨਨਹੀਕਰੇ
 ਓਨਾਈਬਿਦਕਿਉਕਰਜਾਂਦੀਹੈ॥ ਤੁਮ੍ਹੀਗੁਰੂਜੀਇਕਸਲੋਕਕਹਿਅ॥ ਸਲੋਕ
 ॥ ਨਵੇਸਤਦਸਵੇਜਤੁਰਾਰਵੇਇਉਜਨਾ॥ ਪੁਣਵੇਨਨਕਸੁਣਹੋਮਦਾਨਪਿਭਿਰ
 ਸਤੀਕਾਲਾ॥ ੧॥ ਤੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਦਮਦਨਨਵੇਦੁਆਰੇ॥ ਬਿਦਜਾਂਦੀ
 ਹੀ॥ ਜਤੀਜੋਈਕਹੀਵੇਹੈ॥ ਸਭਨਾਦੁਆਰਿਆਵੇਖਬਰਦਾਰਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਮੇਬਨਨਾਂ
 ਕੀਤਾਤੇਮੁਹਵੇਰਾਹਨਿਕਲਗਈ॥ ਤੁਜਤੀਨਹੀਕਹੀਏ॥ ਜੇਸਭਨਾਦੁਆਰਿਆਨੁਥ
 ਮੇਤਸਤੀਹੋਵਾਹੈ॥ ਮਦਾਨਤੇਨੁਓਹੁਛੁਨਤੀਕਹੋਹੈਨਜਿਨਾਕਿਸੇਦੁਆਰੇਜਾਣਨ
 ਹੀਵਿਤੀ॥ ਤੁਮ੍ਹਦਨੇਕਹੀਆਜੀਹੋਰਨਾਦੁਆਰਿਆਗਾਹਕਿਸਤਰਾਸਾਈਹੈ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਦਾਨਮੁਹਗੀਦਮੰਦਬੋਲਵੇਹੈਨਤਾਂਮੁਹਰਾਹਜਾਈਹੈ॥ ਜੇਕ
 ਈਭੁਲੀਸੁਰਤਿਦੇਖਵੇਹੈਨਤਾਂਅਖੀਰਾਹਜਾਂਦੀਹੈ॥ ਜੇਕਨਕਰਕੇਜੋਈਵਿਸੇਦੀਗਲ
 ਸੁਣਿਓਕਿਨਾਰਾਹਜਾਈਹੈ॥ ਜੇਕੋਈਸੁਰਤਿਲੋਵਹੈਤਮਗਜਬਿਦਸਕਜਾਈਹੈ॥ ਤੇ
 ਜੇਕਈਭੁਲੀਸੁਰਤਦੇਖੀਤਾਸੁਤਿਆਸੁਪਨੇਵਿਖੇਈਵੀਦੇਰਸਤੇਚਲੀਗਈ॥ ਜੇਮ
 ਰਦਾਨਅਸਜੋਤੋਤੁਏਹੁਛੁਅਜਤੀਆਖੇਹੈਨਸੋਏਨਾਕਿਸੇਰਾਹਨਹੀਜਾਣਵਿਤੀ॥
 ਏਹਜਤੀਅਸਲੀਹੈਨੀ॥ ਤੁਮਰਦਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜਤੀਆਂਦੀਭੁਨਿਸਹੈ
 ॥ ਤੁਛੇਰਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤੁਅਗੋਚਲੇਜੀ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਮਦਾਨਿਆਅਗੋਭੀਚਲਵੇਆਹੋ॥ ਤੁਗੋਪੀਨਥਮੰਗਲਨਾਥਨੁਕਹਿਅਮੰ
 ਗਲਨਾਥਜੀਨਨਕਤਪਾਰਮਵੇਹੈਨੀ॥ ਤੁਮੰਗਲਨਾਥਨੇਅਖਿਆਗੋਪੀਨਥਜੀ
 ਕਿਵੇਰਹਿਨਤਾਰਖੇਜੀ॥ ਐਸਾਸਾਧਜੋਗੀਸੁਤਗਹਿਨਕੀਲਾਇਕਹੈ॥ ਤੁਗੋਪੀਓ
 ਵਨੇਕਹੀਆਜੀਭੁਸੀਆਖੇਜੀ॥ ਤੁਮੰਗਲਨਾਥਤੇਪ੍ਰੰਪਨਾਥਗੋਪੀਓਦਤੇਗੋਰ
 ਥਨਾਥਤੇਪ੍ਰਦਕਨਾਥਇਨਸਭਨਾਮਿਲਕਰਆਖਿਆਹੈਨਨਕਤਪਾਜੀਤੁਮ
 ਕਿਉਰਮਤੇਹੋਈਹਾਂਹੀਰਹੈਸਿਧਮੰਡਲੀਮੇਗੁਜਰਾਏ॥ ਤੁਮਾਰਾਤਾਂਜੇਜਲਕੋਈਨਹੀ
 ॥ ਤੁਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਇਕਸਬਦਕਹਿਅ॥ ਰਾਗਾਂਆਸਾਮਹਲਾ ੧

॥ ਏਕਜੀਲਾਹਮਾਰਾਕਹੀਐਸਾਧਮੁਰਤਿਕੇਪਰਸਤਿ॥ ਲਖਚਉ
 ਰਾਸੀਹਮਤੇਛੁਟੀਏਕਸਤਰਾਰਕੇਵਰਸਨਿ॥ ॥ ਸੁਣਸਿਧੋਭਾਈ
 ਮੇਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਤਾਂਹੋਇਨਬੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਆਸਦਬੈ
 ਸਣਹਮਤੇਛੁਟੇਛੁਟੇਕਰਮਨਿਜਰਾ॥ ਸਗਲੇਬੰਧਨਪਗਤੇਕਾਟੇ

ਪਾਏਮੋਖਵਾਅਗਾ॥ ੨॥ ਇਕਕਾਰਪਰਨਦਰਹਾਗੀਭੁਜੀਉਭਨ
ਧਾਰੇ। ਦਸਨਾਵਤਾਰਅਵਰਸਭਵੇਵਤੇਵਰਵਾਰਕਰਤਾਰ॥ ੩॥
ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰੀਤਕੇਭੋਜਨਮੇਰੇਸਾਹਿਜਰੰਗਮਾਹਿਖੇਲੇ। ਪ੍ਰਵੇਦਨਨਕ
ਸੁਣਹੋਸਿਧੋਨਾਥੇਸਿਵਸਕਤੀਦਿਵਮੇਲੇ॥ ੪॥ ॥

ਪ੍ਰੇਮਗੋਰਨਾਥਾਧਿਆਨਾਨਕਤਪਾਜੀਤਮਕੋਨਿਰੰਜਨਤੇਐਸਾਹੀਕੀਆ
ਪ੍ਰਾਪਰਹਮਤਾਅਪਣੇਵਾਸਤੇਕਹਿਤੇਹਾਂ। ਜਿਤੁਮਸਾਧਮੂਰਤਿਹੋਤੁਮਾਰਦਸਨਦੁ
ਰਲੋਭੁਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਗਲਨਾਥਜੀਮੁਖਕਹਿਣੇਕੀਥਾਤਨਾਹੀਮੁ
ਖਥੀਕਹਿਆਥੀਲਾਸਹੋਤਾਹੈਪਰਹੁਦਹਮਕੋਆਪਰਜਾਇਵੇਵੇਜੀ॥ ਤਾਂਮੰਗਲ
ਨਾਥਤੇਪ੍ਰੀਤਪ੍ਰਨਾਥਤੇਗੋਪੀਨਾਥਏਨਾਤ੍ਰਿਹੁਨੇਅਧਿਆਨਾਨਕਤਪਾਜੀਤਮਕੋਨਿ
ਰੰਕਾਰਜੀਕੀਥੀਏਹੋਜੀ॥ ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਮੇਤੇਮਰਦਾਨਅਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਤਿਨੇਸੁਮੇਰਤੇਅੰਤਰਧਿਆਨਹੁਏ॥ ਬੋਲੋਭੁਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਆਗੇਸਾਖੀਥਿਆਰਪਰਥਤਕੀ॥

ਤਾਂਫੇਰਾਅਸੀਗੁਰੂਜੀਥਿਆਰਪਰਥਤਪਰਜਾਇਖੜੋਹੋਏਤਿਥੇਅਗੇਦਤੇਵੇਉ
ਥਿਨਾਸੀਨਿਸਾਖੀਅਹੋਇਆਸੀ॥ ਤਾਂਮੁਦਾਨੇਪਾਛਿਆਸੀਗੁਰੂਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿ
ਥੀਆਏਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੁਦਾਨਾਅਸੀਹੁਣਥਿਆਰਪਰਥਤਉਪਾਅ
ਇਖੜੋਹੋਏਹਾਂ॥ ਫੇਰਮੁਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿਤਨੇਜੋਜਨਆਏਹਾਂ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੁਦਾਨਾਅਸੀਸਾਢੇਸਤਿਯਾਰਜੋਜਨਆਏਹਾਂਸੁਮੇਰ
ਉਤੇ॥ ਤਾਂਫੇਰਮੁਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਉਥੇਭੀਕਿਈਸਾਧਆਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
ਮੁਦਾਨਾਏਥੇਭੀਉਕਸਾਧਥਤਾਅਵਧਤਪੁਰਖਹੋਜਿਸਤਾਈਸਭੁਸਨਿਆਸੀਪੁਜ
ਵੇਹੋਨਾ॥ ਤਾਂਫੇਰਮੁਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਉਸਦਾਨਉਕਿਆਹੋਅਤੇਰਹਿਦਾਕਿਥੇਹੋਅਤੇ
ਉਸਦਾਦਰਸਨਭੀਕਰੀਏਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮੁਦਾਨਾਉਸਦਾਨਾਉਵਤਾਤ੍ਰੇਉਹੋ
ਅਤੇਮੁਦਾਨਿਆਓਹੋਯੋਉਚੇਪਹਾੜਹੋਨਓਥੇਰਹਿਦਾਹਈਅਤੇਉਸਨੂੰਤੁਪੀਮਲਾਗੇ
॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉਦੇਆਸਣਪਰਜਾਇਖੜੋਹੋਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਮੇਨੁਕਹਿਆਕਿਉਭਾਈਥਾਲਾਤਾਂਮੇਅਧਿਆਸੀਸਿਉਤਸਾਭੀਰਜਾਇਆਅਤੇਓ
ਥੇਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉਅਵਧਤਮੀਪਾਇਆਹੋਥਵੇਹੋਯੋਮੁਦਾਨੇਅਧਿਆਸੀਹੁਣਤਾਏ
ਥੀਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਉਸਤਾਈਬੋਲਾਵੇਤਾਸਹੀਕਿਓਜੀਆਖਦੇਸਹੋਜੋ
ਬੜਾਸਾਧੋ॥ ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਿਆਮੁਦਾਨਾਤੇਰਾਅਧਿਆਭੀਮੰਨਦੇ॥

॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥ ਹਿੰਦੁ ਦੇ ਹੋਏ ਕਉ ਨਹੀਂ ਸਮਝੈ ॥ ਮਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
 ਜਬ ਲਗਾ ਦੇਹੀ ਤਬ ਲਗਾ ਸਾਸਾ ॥ ਇਉਂ ਹੋਇ ਪੁਰਨ ਸੀਨਿਆ ਸਾਸਾ ॥ ਬੋਲ ਦਿਸਟ ਚਿਤਰ
 ਬੇਠਾਇ ॥ ਇਕ ਨਗਾਇਕ ਸਭੁ ਪਟ ਮਾਹੀ ॥ ਬਿਨ ਵੈ ਨ ਨਕ ਦੰਤਾ ਤੇਓ ॥ ਮੁਰਤਿ ਸਭੈ ਨਿਰੰਜ
 ਨ ਦੇਓ ॥ ੧ ॥ ਦੰਤਾ ਤੇਓ ਵਚਾ ॥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜੇ ਨ ਪੁਰਹੀ ਮਾਹੀ ॥ ਏਲਾਣ ਕਾਜੇ
 ਹਿੰਦੁ ਦੇ ਹੋਏ ਕਉ ਨਹੀਂ ਸਮਝੈ ॥ ਮੇਲ ਨ ਲਗਾ ॥ ਬੋਲ ਬਕਨ ਸੇਰੇ ਹੋਇਆਰੀ ॥ ਲਲਕਰੀ
 ਨਾਇ ਮਾਹੀ ॥ ਪੁਰਨ ਕੇ ਪਾਇ ਡਿਵਸਿਆ ਸਾਇ ॥ ਬਿਮਰੇ ਮਰਾਇ ਲਜ ਪਤਾ ॥ ਕਹੈ ਕੋਰਸ
 ਨ ਕੋਰ ਕਤਾ ॥ ਦੰਤ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨ ਨਕਤ ਪਾ ॥ ਅਪਣੇ ਹੋਇ ਰਹਾ ਅਜ ਪਾ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਵਚਾ ॥ ਅਜ ਪਾਕ ਹੀ ਮੇਸੇਈ ਜਪਦੀ ਸੀ ॥ ਕਿਉਂ ਨ ਜਪੀ ਮੇ ਪੁਰਨ ਜਗਦੀ ਸੀ ॥ ਸੁਪੁ
 ਕਰਤੇ ਅਜ ਪਾਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ ਵੈ ॥ ਬਿਨ ਸੈਕਾਇਆ
 ਤਬ ਏਕ ਨ ਪਿਆਇਆ ॥ ਜਬ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਤਬ ਲਪਿਆ ॥ ਨ ਨਕ ਬੋਲੈ ਸਭੈ ਬਦੀ ॥
 ਨ ਦੰਤਾ ਤੇਓ ਭਗਵਨ ਪਰਦੀ ॥ ੩ ॥ ਦੰਤਾ ਤੇਓ ਵਚਾ ॥ ਜਪ ਜਪੈ ਜਪੁ ਦਿਸਟ ਨ
 ਆਵੈ ॥ ਦਿਖਾ ਅਵਿ
 ਵੈ ॥ ਕਾਈ ਕਾ ਕੀਰਸ
 ਰਾਇ ਲਹੈ ਏਆਸ
 ਨ ਕਿਛੁ ਨ ਪਨਾ ॥
 ਨਾ ਦੰਤ ਕਹੈ ਤੁਣ
 ਜਪ ਕਾ ਕੀਰਸ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚ
 ਕਾਰਾ ਸਭੁ ਮੁਰਤਿ
 ਨ ਨਕ ਬੋਲੈ ਸਭ
 ਆਮੀਤੀ ਸਚ ਸ
 ਦੰਤਾ ਤੇਓ ਵਚਾ ॥ ਸੁਣਤ ਪਾਨਿਰ ਕਾਰਤੇ ਦੇਖਿਆ ॥ ਕਹੈ ਜੀਵੇਖਿਆ ਹੀ ॥ ਸੁਆ
 ਮੀ ਪੁਛੈ ਚੇਹ ਨ ਬਤਾਓ ॥ ਸੁਣਨ ਬੋਲੈ ਪਰਤ ਪਦਿਖਾਓ ॥ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਏਆਸਾ ਪੀਹੇ
 ॥ ਭੂਠੇ ਬੋਲ ਕੋ ਜਨ ਮਨ ਬੇਦਹਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਾ ॥ ਭੂਠੇ ਬੋਲੇ ਤੰਤ
 ਵਰੇਲੇ ॥ ਹਾਜਰ ਚੇਹ ਨ ਦਿਖਾਵਉ ॥ ਸੋਗੀ ਅਰਸੀ ਨਿਆਸੀ ਗੁਰ ਮੇਤਿ ਨ ਕਉ ਸੁਰਖਾ
 ਚਾਵਉ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਕਰੇ ਵਤਾ ਭੂਲੇ ਤਿਨ ਬਉਨ ਹਿਤ ਹਰਾਵਉ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨਾ ਮੂਰਤ
 ਆਛੀ ਤਾ ਕਉ ਪਰਸ ਪਰਸ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੫ ॥ ਦੰਤਾ ਤੇਓ ਵਚਾ ॥ ਸੁਆਮੀ

ਲੋਭ ਵਿਰੋਧੀ ਕੀਉ ਫੁਟੀ ਥਾਏ ਬਕਤਾ ॥ ਪੁਖਤੇ ਬਚਨ ਉਚੈ ਚਿੰਤੀ ਸੁਖ ਮਰੇ ਮੇਸਕਤਾ ॥
 ਚਿੰਤੀ ਬਾਂਤ ਕਹੀ ਮੇ ਮੁਖਤੇ ਨੇਉ ਨਿਰੰਜਨ ਭਾਵੈ ॥ ਇਨ ਬਚਨ ਕੀਉ ਪਾਈ ਐਨ ਹੀ ਕਹੈ
 ਸੁਤ ਗਵਾਚਿ ॥ ੮ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ਸਤ ਹਮਾਰਾ ਕਵੀ ਨ ਜਵੈ ਹਮ ਬੋਲੈ ਸੁ
 ਰਨ ਰਾਈ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਸੀਗ ਹਮਾਰੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਹਾਈ ॥ ਰਿਮਰੇ ਮਮ ਹਿ ਚਿੰਤੀ ਬੋਲੈ
 ਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥ ਐਸੇ ਦਰਸਕਾਰਣ ਸੁਆਮੀ ਭਰਮ ਰਹੀ ਸੁਭ ਲੋਈ ॥ ਸੇਵਰ ਸਨ ਹਮ
 ਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ਮੀਨ ਨਦੀਆ ਮੇਖਾ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਕਿਸੈ ਨ ਹਿਏ ਖਿਆ ਸੋ ਹਮ ਪਰਤੋਖ
 ਦੇਖਿਆ ॥ ੯ ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚਿ ॥ ਬਾਤੋ ਪਰ ਪਰਤੀਤਨ ਅਵੈ ਜੋ ਪੁਤੰ ਖਮਨ ਦੇ
 ਖੀ ॥ ਐਸੀ ਬਤਨ ਸੁਣੀ ਐ ਆਗੈ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੇਖੇ ॥ ਤੁਤੋ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰ
 ਜ ਆਤਮ ਨਹਿ ਪਤੀਯੈ ॥ ਸੁਆਮੀ ਕਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ॥ ਸੁਰ ਸੁਣੈ ਕਉ ਕੋਈ ਰੀਜੈ
 ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ਗੀਤੋ ਰੇਲ ਬਨੈ ਨੀਵੇ ਖੇਤੁ ਮਹਾ ਚੰਤ ਕੋ ਰੋਗੈ ॥ ਜੁਦਾ
 ਵਧਾਈ ਦੇ ਹੀ ਗਾਲੀ ਜੋ ਸੇ ਪਾਹ ਨ ਕੋਰੈ ॥ ਕੰਧ ਲਖ ਬਚਨ ਵੈ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਚਿੰਤ ਲਹੈ
 ਇਨ ਜਾਵੈ ॥ ਨਰੀ ਦਸ ਭੇਅ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰਾ ਕੀਤਨ ਕਬਹੂੰ ਰਾਵੈ ॥ ੧੧ ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚਿ
 ॥ ਚਲੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾ ॥ ਜੇਤੁ ਮਕਹਿ ਤੋ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਪਰ ਨ ਪੁ
 ਕਾਰਹਿ ਜਿਹ ਦਿਧਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਲੇਖਿਆ ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤੁਮਹੂੰ ਹਮ ਤੋ ਫੁਰ
 ਮਤ ਭੁਟਕਾ ॥ ਹਲ ਚਲਿ ਚੁਪ ਜੀਠ ਹਿਰਨ ਪਾਵੈ ਚਿਤ ਹਮਾਰਾ ਅਟਕਾ ॥ ੧੨ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ਮੁਰਤਿ ਲਾਲ ਸਬ ਜੋ ਕਾਇਆ ਜੋ ਸੇ ਰੋਮ ਸੁਵਰਨਾ ॥
 ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਚਰਨ ਦਿਖਾਈ ਐ ਰੰਗ ਸੁਰਜ ਦੇ ਨੈਨਾ ॥ ਦਾਂਤ ਜਵਾ ਉਬਨੇ ਸੁਵਾਹਰ ਭਉ ਅ
 ਸੁਲ ਸਕਨ ਸੁਲ ਕੋ ॥ ਨ ਕਵੀ ਸਤ ਖੰਡੇ ਕੀ ਪਾਰਾ ਜੋ ਸੇ ਦਾਮਨ ਚਮਕੈ ॥ ਚਲ ਕਰ ਦੇ
 ਖੰਤ ਮੇ ਦਿਖਾਉਤ ਬਤੁ ਮਨੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਆਠੇ ਪ
 ਹਿਰ ਸਲਾਮੀ ॥ ੧੩ ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚਿ ॥ ਦੇਖੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ
 ਜਾਚੀ ॥ ਅਬ ਪਰਤੀਭਾ ਹੀ ਹਮ ਕਉ ਹਿਰਦੈ ਅੰਤਰ ਰਾਚੀ ॥ ਪੰਨ ਸੁਗੁਰੁ ਤੁਮਾਰਾ
 ਕਹੀ ਐ ਜਿਨ ਤੁਮ ਕੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਐਸਾ ਅਥੇ ਐਰਨ ਸਾਧੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
 ਬਨਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੁਭ ਖੰਭ ਜਦੋ ਖੇਤੋ ਖਤਮ
 ਰਾਉਚਾ ॥ ਸਾਤ ਵਰਨ ਸੁਭ ਸੇਵਕ ਤੁਮਰੇ ਸੀਗ ਨ ਕੋਇ ਪਾਉਚਾ ॥ ਰਿਧ ਸਿੰਧ ਸੁਭ ਪੀਛੈ
 ਭਲੀ ਦੇ ਕੋ ਕੀਆ ਅਧਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਵੰਤਾ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚੁ ਭੇਖੰਤ ਮਾਰਾ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਵੰਤਾ ਤ੍ਰੇਉ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਜੀਅ ਪਸਵਿਚੁ ਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਾਤਾ
 ਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਤੋ ਮੁਦਾਨਾ ਆਪੁ ਸਵਿਚੁ ਮੁਸਕਾਏ ॥ ਮੁਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਵੇ ਖਜ ਮਾਨਇ

ਨਾਵੇਅਗੇਕੋਈਨਾਹੀਠਹਿਰਸਕਤਾਸਾਭੇਤਸਮੇਹੋਇਸਾਵੇਤੇਨਿਭੀਮੇਅਇਸਾ
ਆਮ੍ਰਵਨਿਆਇਨਾਨੂੰਏਡੋਹੀਗੁਰੂਮਿਲਿਆਹੋਜੋਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਥੀਇਨਾਦੀਇਸ
ਤਲੇਕੋਈਨਹੀਆਵਦਾਸਾਇਤਨੀਪਕੀਕਤਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਸੁਣੀਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦ
ਮਾਜਤੋਹੋਇਰਹਿਆਸਾਢੇਤ੍ਰੀਪਹਿਰਬਦੇਹੀਰਹਿਆਜਾਂਅਖੀਖਲੀਆਂਤਾਂਗੁਰੂਅੰ
ਗਦਮਾਪਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਗੇਕੀਕਫੋਹਈਭਾਈਬਾਲਾਸੰਸੁਵਾਚਾ॥

॥ਅਗੇਸਾਖੀਕਾਗਭਸੁੰਡਨਾਸੁੰਦਰੀ॥

ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੇਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅਤੇਸੀਥਾਨਨਕਜੀਤਿਨੇਕਗਭਸੁੰਡਦੇਆਸਦਓਪ
ਰਜਾਇਖੜੇਹੋਏ।ਤਾਂਅਗੇਕਾਗਭਸੁੰਡਜੀਕਥਾਕਰਦੇਆਹੋਜਦਕਥਾਦਾਛੋਗਪਇਆ
ਤਾਂਸਭਸਿੰਧਮੁਨੀਦੇਵਤਾਆਪਣੇਅਸਥਾਨਨੰਗਏਪਰਸਭਪੁਛੀਆਂਦੇਰੂਪਹੋਸਨਤਾਂ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਆਗਿਆਸੇਮ੍ਰਦਨਕੀਤਨਲਗਾਕਰਨਿਤਾਂਕਾਗਭਸੁੰਡਸੁਣਕੇਕਹਿਅ
ਏਹਕਿਸਕਾਸਬਦਹੋਐਗਕਿਸਕਾਕਿਅਹੋਇਆਹੈ।ਤਾਂਮ੍ਰਦਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਜੀਕਾਕਹਿਆਹੁਆ।ਤਾਂਕਾਗਭਸੁੰਡਨੇਕਹਿਆਕਲਜਗਾਵਿਚਜੀਆਕੋਓਧਾਰਕ

ਰਨਵਾਸਤੇਕਥਾਕੀ
ਸਤਾਨੀਰੰਜਨਨਿਰੰਕ
ਰਧਾਰਿਆਹੋਸੋਏਹੀ
ਮਰਦਨੇਕਹਿਆਹੋ
ਨਜੇਤੁਮਾਰੇਸਨਮੁਖ
ਭੁੰਡਸੁਨਕਰਬਡਾ
ਬਾਬੇਜੀਦੇਠਰਠਾਉ
ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਹੋਰਿਖੀਜੀ
ਸੀਭਗਵੰਤਜੀਕਾ

ਰਤਨਕੀਤਾਹੋਅਤੇ
ਰਨੇਅਪਾਅਵਤਰ
ਨਨਕਤਪਾਸੀਹੋਤ
ਰਖੀਸੁਜੀਏਹੀਹੋ
ਬੈਤੇਹੋਨਾ।ਤਾਂਕਾਗ
ਪ੍ਰਸੰਨਭਇਆਅਤੇ
ਪਰਮਥਾਦੇਕਿਆ
ਬਡੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ।ਤੇ
ਤੁਸੀਓਤਮੇਸਿਤਹੋ
ਜਸਸੁਕੁਕੇਪ੍ਰਸੰਨ

ਹੋਤੇਹੋਕਈਸੋਤਰਾਗਾਗਨੀਕੀਪਰਖਕਰਤੇਹੋਉਤਮੇਸਿਤਹੋਸੋਸਬਦੇਤਤਪ
ਰਜਨੰਲਭਏਹੋਤਾਂਕਾਗਭਸੁੰਡਨੇਕਹਿਆਹੋਨਾਨਕਤਪਾਸੀਜੇਸਬਦੇਤਤਪਰ
ਜਨੰਸਮਝਦੇਹੋਨੇਸੋਰਸਪੀਦੇਹੋਨੇਸੋਰਾਗਤਾਨੰਸਮਝਦੇਹੋਨੇਜੋਛਿਲਕੁਖੰਦ
ਦੇਹੋਨਾ।ਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਨੇਪੁਛਿਆਹੋਖਰਮਹੀਸਰਥੀਸਰਜੀਤੁਸੀਮੇਰਾਪੁਰਖਹੋ
ਜੀਭਗਵੰਤਦੇਪ੍ਰੇਮੀਹੋਤੁਸਾਂਕਾਗਦੀਦੇਹਕਿਉਪਾਈਤਾਂਕਾਗਭਸੁੰਡਨੇਅਖਿਆਹੋਸੀ

ਤਸੀਇਸਦੇਹੀਵੇਪ੍ਰਤਾਪਕਰਕੇਮੇਭੁਗਵੰਤਦੇਦਰਸਨਦਾਅਧਕਾਰੀਭੂਈਅਹੀਇਸਦੇਹੀ
 ਦੇਪ੍ਰਤਾਪਕਰਕੇਭੁਗਵੰਤਦੇਜਸਕਰਨੇਵੀਪ੍ਰਤਪ੍ਰਤੀਤਭੂਈਹੋਇਸਦਾਸਤੇਇਧਦੇਹੀ
 ਨੂੰਪਿਆਰੀਹੈਅਤੇਜਦਪ੍ਰਲੋਕਾਲਹੀਦੀਹੈਜਲਦੀਅਰਅਗਨਿਦੀਤਦੇਮੇਓਹੀਰੂਪ
 ਬਣਜਾਂਦਾਹੋਏਹਸੰਕਤਭੂਮੇਨੂੰਇਸੀਦੇਹੀਕਰਕੇਮਿਲੀਹੈਅਰਸੁਇੰਛਤਮਿਰ
 ਤਜਦਚਾਹੇਤਦਹੀਮਰੋਦੇਦੁਖੀਦੇਸਦੇਹੀਦੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੇਪ੍ਰਾਛਿਅ
 ਹੋਰਿਖੀਜੀਇਸਦੇਹਦਾਕਾਬਲਕਿਅਹੀਤਾਂਕਾਗਭੁਜੀਤਨੇਕਹੀਆਪਿਛਲੇਸਨਮ
 ਮੇਰਾਬਾਹਮਣਕੇਘ੍ਰਮੇਜਨਮਹੋਜੀਤੇਸਰਗੁਣਦੀਉਪਾਸਨਕਰਦਾਸਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਮੇਨੂੰਨਿਰਗੁਣਦੀਉਪਾਸਨਾਦਸੀਤਾਂਮੇਬਾਰਬਾਰਮੇਸਰਗੁਣਦੀਉਪਾਸਨਾਪੁ
 ਛਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹੀਆਤ੍ਰਿਬ੍ਰਹਮਕਾਗਦੀਤਰਾਲਉਦਾਹੈ।ਏਹਬਚਨਸੁਣਕਰਮੇਗੁ
 ਰੂਜੀਦੇਚਰਨ ਉਤੇਮਥਾਏਕਿਆਅਤੇਪ੍ਰਾਰਥਨਕੀਰਹੇਗੁਰੂਜੀਤੁਮਾਰਾਬਚਨਸ
 ਤਹੋਵੇਜੀਆਪਸਤਵਦੀਹੈ।ਕਾਗਦੀਵੇਹਮਿਲੇਤੇਪ੍ਰੇਸਦਾਨਾਮਨਾਵਿਸਰੇ।ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਵਰਾਵੇਤਾਂਤੇਰੇਰਿਦੇਤੇਭੁਗਵੰਤਦੀਭੁਗਤੀਵਿਸਰੇਨਹੀ।ਤੇਮਿਰਤਤੇਰੇਹਧੀਨਹੋਵੇ
 ਰੀਜਦਤੇਰੀਇੰਛਿਅਹੋਵੇਤਦਮਰੀਅਰਪਿਤਾਮੇਰਾਚਿਤਨਾਮਹੈਤੇਮਾਤਾਮੇਰੀਅ
 ਲੰਬਕਾਦੇਈਇਨਕੋਛੀਬ੍ਰਹਮਾਦਵਰਸੀਪਿਛਲੇਸਨਮਾਰਿਖੀਹੈਸਨਿਇਨਮਾ
 ਤਾਪਿਤਾਤੇਮੇਰੀਕਾਗਦੀਦੇਹਭੂਈਬੀਤਿਨਾਗਾਗਦੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਸ੍ਰੀਰਾਮਨਾਮਤ
 ਰਕਮੰਤ੍ਰਹੋਸੁਆਸਸੁਆਸਜਪਣਾਮੇਨੂੰਇਤਰਹਿਆਹੈਤਿਸਰਾਮਨਾਮਕੇਭੁਜਨਦਰ
 ਜਮੇਨੂੰਆਇਆਹੈਇਸਕਰਕੇਮੇਏਹਦੇਹਨਹੀਤਿਆਰਾਸਕਦਾਮੇਰੇਦੇਖਦਿਆਕ
 ਈਦਾਰਪਰਲੋਆਈਹੋਜੇਜਲਦੀਪਰਲੋਹੀਹੈਤਾਂਜਲਹੋਜਦਾਹਾਂਤੇਅਗਨਨ
 ਲਅਗਨਹੋਜਦਾਹਾਂਜੇਸੀਪਰਲੋਰੋਦੀਹੈਤੇਸਾਰੂਪਧਾਰਤਾਹੈ।ਮੁਖੇਸੁਆਸਕਾਸੀ
 ਜਮਪ੍ਰਾਪਤਹੁਆਹੈ।ਮੇਮਰਦਾਨਹੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਫੇਮਰਿਖੀਤੇਤੁਮ
 ਭੀਬੜੇਚਿਰਜੀਵਹੋਤੁਮਾਰੇਦੇਖਦਿਆਂਕਈਹੋਏਹੋਨਕਈਹੋਵਨਗੇ।ਸਿਰਾਸੀਰਾਮ
 ਨਾਸਦਾਸਿਮਰਨਕੀਤਾਹੈ।ਸਦਾਅਭਿਆਸਸ੍ਰੀਰਾਮਨਾਮਜੀਕਾਕਰਦੇਹੈਸੇਮਰਨਸ
 ਮਨਵਿਹਨਹੀਆਉਦੇਸਦਾਸੁਖੀਰਹਿਦੇਹੈਨਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੇਤੇਮਰਦਾਨੇਕਹੀਆਰਿ
 ਖੀਜੀਜੇਆਪਕਹਿਆਹੈਸੇਸਭੁਸਤਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਗਭੁਜਪ੍ਰਸੰਦਿ
 ਦਿਆਹੋਏ।ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤੇਮੇਅਤੇਮਰਦਾਨਤਿਨੇਫੇਰਅਲਲਲੀਲਪਰਬ
 ਤਤੇਗਏ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਪ੍ਰਾਛਿਅਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿਥੇਆਏਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਅਲਲਲੀਲਪਰਬਤਤੇਆਏਹਾਂਤੇਸੁਦਮਦਾਨਿਆਅਲਲਪਰਬਤ

ਨਉਰਦਪੁਤਿਆਪੈਜੇਏਥੇਅਲਲਪੰਛੀਗਿਰੇਪੈਨਾਅਤੇਪੁਲਾਦਭਗਤਦਾਏ
 ਬੇਗਜਹੈ॥ ਪੁਹਿਲਾਦਭਗਤਅਲਲਾਦਰਾਜਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀ
 ਪੁਹਿਲਾਭਗਤਏਥੇਹੀਹੈਜੀ॥ ਫੇਰਮਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਉਸਦਾਵਰਸਨਭੀਹੋਵੇਗਾ
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਸਭੇਦਰਸਨਹੋਵਨਗੇ॥ ਪਰਉਤਵਲਨਹੈ॥ ਜਦਏਹ
 ਪੁਤਕਰਵੇਹੀ॥ ਨਾਹੈਤਿਰੰਨ॥ ਅਲਲਪੰਛੀਆਮਾਦੁਖੇਰਾਪਤਿਆ॥ ਸਉਨ
 ਅਲਲਾਦਾਸਰਦਾਰਅਹਾਉਸਨੇਇਕਬਚਨਕਹਿਆ॥ ਅਲਲਾਵਾਚਾ॥ ॥
 ਅਲਲਾਮਿਲਕਰਪਾਇਆਪੇਰਾ॥ ਕਉਨਗਹਤਮਕਰਹੁਬਿਸੇਗਾਕਿਨਮਨੋਰਥਈ
 ਹਾਮਾਏਹੈ॥ ਕਿਨਨਾਮਤਮਕਿਨੇਪਰਾਏ॥ ਅਲਲਾਚੀਪੁਛੁਹੋਬਤਾ॥ ਪਿੰਡਪਾਇਕਰਹੈ
 ਰਤੇਕਾਚਾ॥ १ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ॥ ਅਲਲਾਮਿਲਕਰਪਾਇਆਪੇਰਾ॥ ਹਿਰਦੇ
 ਭੀਤਰਲੈਆਬਸੇਗਾ॥ ਦਰਸਣਕਾਰਣਈਆਅਇਆ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨਨਾਮਪਲਿ
 ਆਇ॥ ਫੁਟਜਾਇਜੇਹੋਇਸਕਾਚਾਇਆ॥ ਜਬਪਾਕਤਬਠਣਕਬਝਾਇਆ॥ ਸੁ
 ਦਾਅਲਲਾਚੀਨਨਾਨਕਕਹਿਆਰਦਾਸਿ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨਰਾਖੀਆਸਾ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ
 ਅਲਲਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਿਆਂਚਰਨਕਉਲਗਾਵੈਕੁਨਾ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਸੁਭਾਈਅਲਲਾਚੀਨਾਮਸੀਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਨਾਮਾਏਹਾ॥ ਭਲਾਹੁਆਦਰਸਨ
 ਪਾਇਆ॥ ਤਾਂਅਗੋਅਲਲਾਚੀਨਬੋਲਿਆਜੀਅਸੀ॥ ਨਿਹਾਲਹੋਏਹਤਮਹਮਕੋਕਿ
 ਤਾਰਬਕੀਆਹੈ॥ ਹਮਾਰੀਨਗਰੀਪੁਦਿਤਹੋਈਹੈ॥ ਤਾਂਮਦਾਨਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀ
 ਨਜੀਈਹਾਜੇਪੁਹਿਲਾਦਭਗਤਹੋਜੋਕਹਾਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਅਲਲਾਚੀਨਕਹਿਆਭਾਈਉ
 ਹਤਾਈਹਾਹੀਹੈਨਾਅਤੇਹਮਾਰਾਗਜਾਹੈ॥ ਉਸਕਾਭੀਦਰਸਨਕਰੀਐ॥ ਏਥੇਭਗਤਹੋ
 ਨਜੀ॥ ਤਬਪੁਹਿਲਾਦਭਗਤਕਾਏਕਉਚੀਪਹਾੜੀਪਰਆਸਣਥਾ॥ ਤਾਂਥੇਜ
 ਇਕੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜਾਇਕਰਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹਿਆ॥ ਤਾਂਅਗੋਪੁਹਿਲਾ
 ਦਭਗਤਮਗਨਬੋਠਾਥਾ॥ ਜਦਪੁਹਿਲਾਦਭਗਤਦੀਤਾੜੀਖੁਲੀਤਪੁਹਿਲਾਦਭ
 ਗਤਨੇਅਖਿਆਅਗੇਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈਈਹਾਂਤੋਆਦਮੀਦੀਗਮਤਨਾਹੀਤੂੰ
 ਕਿਸਤਰਾਅਇਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਗਤਜੀਹਮਕਰਤਾਰਕੇਬੰਦੇ
 ਹਾਂ॥ ਅਤੇਹਮਕਉਕਰਤਾਰਹੀਇਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਪੁਲਾਦਭਗਤਬਚਨਬੋ
 ਲਿਆ॥ ਪੁਹਿਲਾਵੇਵਾਚਾ॥ ॥ ਬਾਸਨਧੋਇਆਛਾਕੀਨਾ॥ ਕਿਨਮੰਛਾਦੁਖ
 ਹੋਇਲੀਨਾ॥ ਕਉਨਸਮਾਣਬੀਚਸਮਾਇਆ॥ ਕਿਨਫੋਰਰੱਖਵਹੀਜਮਾਇਆ॥ ਰ
 ਉਸਜਤਨਕਰਗਾਇਆਮਾਖਨਾ॥ ਕਉਨਤਉਦੇਨਿਰਮਲਚਾਖਨਾ॥ ਪੁਛੈਪੁਹਿਲ

ਵਸੁਨਨਨਕੁਤਪਾਇਸਤੋਬੁਧਿਆਪਠੇਆਪਾ ॥ ੧ ॥ ਯੁਨਨਕੁਤਪਾ
 ॥ ਤਨਧੇਇਆਛਾਬਸਨਕੀਨਾਧਿਮਾਏਇਦੁਪਮਬਲੀਨਾਭਿਗਨਸਰ
 ਨਿਤੇਤਉਬਨਾਇਆਗਰਉਪਦੇਸਸਮਾਦਸਮਧਇਆਗਰਕਿਪਾਸਬਲੀਨ
 ਮਾਖਨਿ। ਹਰਿਕਿਰਪਾਨਿਰਮਲਤਤਰਪਿਨ। ਸੰਤਸੰਗਲੇਦਹੀਜਮਾਇਆਮਤਿਕੋ
 ਬਿਸਬਦਪ੍ਰਗਟਾਇਆ। ਪ੍ਰਦੇਵੇਨਨਕਸੁਣਭੁਗਤਿਪ੍ਰਦਿਲਾਇ। ਮੁਹਿਸੁਬਪ੍ਰੀ
 ਹੋਆਦਿਯੁਗਾਇ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੇਵਾਚ॥ ॥ ਧੰਨਗੁਰੁਜਿਨਦੀਅਗਮਨਾਕ
 ਲਿਯੁਗਾਸੰਦਰਅਛੁ
 ਤਨੀਮਾਛਾਭੇਖਾਅ
 ਬਬੇਕ। ਸੁਣਨਨਕ
 ਮਨਰਾਇਣਤਮਰੇ
 ਗੁਰਨਨਕਜੀਵਾਚੁ
 ਸੁਗਮਾ। ਜਿਨਚਲਤ
 ਰਾਮ। ਐਸੀਭੁਗਤੀ
 ਬਲਪ੍ਰਭਕੀਨੀਕਰੀ
 ਮਠਿਤਾਰਿਆਨਨ
 ਰਿਆ॥ ੪ ॥ ਤੰਪ੍ਰ
 ਆਨਨਕਤਪਾਜੀਤੋਨੁਕਲੁਗਦਿਚਰਾਮਜੀਨੇਵਡਾਭੁਗਤਕੀਤਹੋਐਰਆਪਕੋ
 ਸੰਸਾਰਬਹੁਤਿਆਂਕਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਤੇਗੀਸ੍ਰੀਰਾਮਜੀਨੇਵਡੀਨਦਰਬੋਲੀਹੋ। ਤੇਰ
 ਵਡਪ੍ਰਤਪਹੋਵੇਗਾਇਸਕਲਿਯੁਗਦਿਬਅਗੋਕਬੀਰਭੁਗਤਏਥੇਅਧਿਅਹੋ।
 ਅਤੇਸਾਆਪਕਉਥਰਤਚਨੇਆਦਾਹੋ। ਤੰਮਦਾਨੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਨੂੰਪਛਿ
 ਆਹੋਭੁਗਤਜੀਤੁਸੀਛੀਵਡੇਭੁਗਤਹੋਅਤੇਤੁਸਾਡੇਪਿਛੇਰਾਮਜੀਵਡਚਲਤਹੋ
 ਖਇਆਹੋਤੇਗੀਰਾਮਜੀਨੇਵਡੀਨਦਰਬੋਲੀਹੋਭੁਗਤਜੀਏਥੇਹੋਰਕੋਈਦੀਪਹੁ
 ਰਿਆਹੋਕੇਕਬੀਰਅਤੇਨਨਕਤਪਾਹੀਪਹੁਚਿਆਹੋ। ਤੰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਏਥੇ
 ਆਤੁਬੀਨਨਕਤਪੇਪਾਸੇਪਛਲੇਕੋਈਹੋਰਭੀਆਵਸੀਕੇਨਾਸਵਸੀ। ਤੰਮਰਦ
 ਨੇਕਹੀਅਜੀਤੁਸੀਥੇਭੁਗਤਹੋਅਤੇਅਕਲੀਤੇਪਿਛਲੀਜਥੁਆਪਨੇਅਚਮਹੇਸ
 ਤਿਜਗਬੀਆਦਿਲੇਕੋਤਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਨੇਕਹੀਆਸਵਭਾਈਇਸਸਿਹਕੋਈ
 ਹੋਵਗਾਤਾਏਥੇਪ੍ਰਤਗਾਹੇਗਸਦਾਏਥੇਕੀਮਨਹੀਪਹੁਚਨਾਹੋਰਅਗੋਵਡੇਵਡੇਵਡੇਭੁਗ

੧੦੦

ਤੋਏਹੋਨਾਅਤੇਹੋਵਨਗੇਪਰਏਥੇਪ੍ਰਭੂਭੀਅਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓ
 ਹਕਦਕਹਿਸੀ। ਕਿਤੇਨੇਕੋਜਗਾਵਿਚਹੋਸੀ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਕਹਿਸੁਣਭਾਈਕਲੰਜ
 ਗਾਇਚਹੋਵੇਗਾ। ਜਦਨਨਕਤਪਾਸਚਖੰਡਜਵੇਗਾਤਾਂਇਸਤੋਪਿਛੇਸਉਵਰਾਹੋਸੀ
 ਅਤੇਏਨਾਬੋਧਾਤੇਬਗੈਰਹੋਰਕੋਈਨਾਆਵੁੰਦੀ। ਤਾਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਜੀ ਤੋਕੋਹਕੋਹ
 ਨਾ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਕਹਿਆਭਾਈਅਗੇਕਬੀਰਹੋਇਆਹੈਤੇਹੁਣਨਨਕਤ
 ਪ੍ਰਾਪੁਆਹੈਅਤੇਫੇਰਓਹੋਸੀ। ਤਾਮੁਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਬੀਰਸੁਲਾਹੋਇਆਤੇ
 ਨਨਕੀਖਵੀਹੋਏ। ਅਤੇਜੀਓਹਕਿਸਦਰਨਵਿਚਹੋਵੇਗਾਜੀ। ਤੇਕਿਸਧਰਤੀਹੋਸੀ
 ਕੋਹਕੋਸਧੀਗਾ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਕਹਿਆਭਾਈਪੰਜਾਬਧਰਤੀਤੇਬਦਰਨਜਦ
 ਤੇਸਹਿਰਵਦਾਲੇਵਿਚਹੋਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਓਮੁਦਾਨਾਸਾਡਕਹਿ
 ਆਸੁਣਹੀਜਾਇਆਆਹਾ। ਤਾਮੁਦਾਨਾਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਤੇਚੁਹਿਪਾਇਆ
 ਗੁਰੂਜੀਮੇਭੁਲਾਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮੁਦਾਨਾਜੇਪੁਕਨਪੁਰਖਹੋਨੇ
 ਸੋਪਾਜਨਹੀਰਖਦੇ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਅਧਿਆਤਮਾਜੀਏਹੋਹੀਪੁਰਨਜੇ
 ਗਹੈ। ਜੇਪੁਰਨਪੁਰਖਹੋਨਓਹਆਪਣੀਵਡਿਆਈਨਹੀਕਰਦੇਜਿਓਕੀਤਿਓਹੀ
 ਆਖਦੇਹੋਨੀ। ਤਾਮਰਦਨੇਅਧੀਨਹੋਇਕਰਕਹਿਆਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅ
 ਤੇਮਰਦਾਨਤੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਕੋਆਖਦਿਚਪ੍ਰਸੰਨਤਾਦੇ
 ਬਭਨਬਿਲਾਸਕਰਕੇਅਨੰਦਹੂਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਗਤਜੀਹੁਣਅ
 ਸਾਨਰਜਾਇਦੇਵੈ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਨੇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤ੍ਰਿਸ਼ਕਉਰਾਮਕੀਰ
 ਜਾਏਹੈਤਪਾਜੀਤਮਾਰੀਖਸੀਅਵੇਤਾਹਾਂਖੇਲੇ। ਬੋਲੇਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥
 ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਪਹਾੜਦੀਚਲੀ॥

॥ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤੇਮਰਦਾਨਾਅਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇਅਲਲਾਪਰਬਤਉਤੇਅੰਤਰ
 ਪਿਆਨਹੋਏਭਾਂਇਕਜੰਗਲਪਰਬਤਉਪਰਜਾਇਖੜੋਹੋਏ। ਤਾਮਰਦਨਪੁਛਿਆ
 ਆਗੁਰੂਜੀਹੁਣਅਸੀਕਿਤੇਨੇਕੋਜਨਾਏਹਾਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਓਹੋਅ
 ਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੋਲਲੇਖਜੋਸਨਾਏਹਾ। ਤਾਫੇਰਮੁਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅ
 ਜੀਧਰਤੀਪਾਸੇਸਭੇਕਿਰਨੇਜੋਸਨਾਏਹਾਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁ
 ਣਮਰਦਾਨਾਅਸੀਜਤਾਰਾਲਖਤੇਅਠਤਾਲੀਹਜਾਰੋਜੋਸਨਪਰਤੀਬੰਧਾਏਹਾ
 ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਅਗੇਬਿਚਲੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਾਅਸਾਅਗੇਸਰੂਰਹੀਜਾਣਹੀ। ਤਾਮੁਦਾਨੇਅਧਿਆਤਮਾਜੀਅਗੇਕੋਹਵੀਜਹਾ

ਪੈਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਹਭਗਤ ਦਾ ਮੰਡਲ ਹੋ। ਅਦਨੇ ਆ
 ਮਿਖਾ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਹਭਗਤ ਦਾ ਮੰਡਲ ਕਿਤਨ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਦਨੇ ਆ ਸੁਹਦ
 ਮੰਡਲ ਦੁਬਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੇ ਚੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲਤਾ
 ਮਰਦਾਨ ਉਤਾ ਵਲਾ ਹੋਤਾ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਪੁੱਜਾ ਨੇ ਪੈ
 ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕੋਲਾ ਸਉ ਪਰਸਾਇਖ ਕੋ ਹੋਏ। ਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਤਾਰੇ
 ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਉ ਦੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਛ ਤਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀ ਦਿਸਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਹੋਰ ਦੇਖ। ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਰ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੋਰ ਨਜਰ
 ਪੈਨ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਦਨ ਤਾਰੇ ਦੇਖੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਮਦਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੋਰ ਨਜਰ
 ਆਉ ਦੇ ਹੋਨ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਤੇ ਸੁਰਜ ਏਹ ਭੀ ਸਭ ਹੋਰ ਪੈਨ ਜੀ ਏਥੇ ਚਾਦਨ ਕਾਦਾ ਪੈ ਜੀ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖੀਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਚਾਦਨ ਸੁਹਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਦਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਿ
 ਥੇ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀਆ ਮਰਦਾਨ ਓਹ ਦੇਖ ਜੇਹ ਜੀ ਓਹੀ ਪਹਾੜੀ ਨਜ
 ਰ ਆਉ ਦੀ ਹੈ ਓਹ ਮੰਡਲ ਸੁਹਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰ ਸੁਹਭਗਤ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਚਲ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਉਤਾ ਵਲਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਅਖੀਆ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸੁਹਭਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਉਪਰ ਚਲੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਬਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਸਾਖੀ ਸੁਹਭਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜੀ ਤੇ ਹੀ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਇਖ ਕੋ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੁਹਾ ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਵਿਚ
 ਵਿਰਦਾ ਆਹਾ ਜਾਂ ਸੁਹਭਗਤ ਦੇ ਕੇਤ ਤੇ ਆਦਮੀ ਦੁਵਾਜੇ ਉਪਰ ਖੜੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਸੁਹ
 ਭਗਤ ਦੀ ਪੁਰੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਸੱਚ ਖੰਡ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਕੰਠ ਧਾਮ ਦੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਪੈ ਅਗੇ
 ਸੁਹਭਗਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨੂ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨ ਜਿਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋਈ
 ਵਿਸਨੂ ਪਦੇ ਖੁਕਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਸੁਹਭਗਤ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਅਜਹਾ ਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗਿਨੇ ਏਹੋ ਪੁੱਤ ਖਾਵਿਸਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਇਆ ਹੈ ਤੁਛ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਵੀ ਕੰਠ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਗਹਿ ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ
 ਦੇਹੋ ਸੋ ਸੱਚ ਚੇਤਨ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੁਛ ਮੇਰੀ ਅਰਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਵੀ ਕੰਠ ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ
 ਜਗਤ ਮੇਰੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਵਿਸਤੀ ਸੁਗਤ ਤੀਨ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸਨੁ ਓ
 ਸਕੰਨ ਮਸਕਾਰੇ ਹੋਏ ਸਾਡੀ ਕਹੀਏ ਜੀ ਸੋ ਮਨੁਖ ਪਾਸ ਮਨੁਖ ਵਿਸਤੀ ਕਹੀਏ ਮਨੁਖ

ਪਾਸ ਬਿਰਭ ਸੁਰਤ ਕਹੀਏ ਅੰਗ ਹੋਵਨ ਜੋਧੁ ਆਪਦੇ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਕੇ ਦੇਖੇ ਸਭ ਕੁ
ਛੁਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਭੰਧ ਹਨੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆਭੇ ਕਹਿਆ ਭੀਰਾਂ ਆਵਨ ਕੀਰੀ ਮਤ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨ
ਹੀ ਬਿਨ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਇਹ ਮਥਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਅਏ ਹੈ ਤਾਥਾ ਭੁਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਗਤ ਜੀ ਸੀ
ਰਾਮਨਾਮ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਤਕੇ ਪਵਨ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਖ ਲੇਹੀ ਆਇ ਪੁਰੁ ਚੇਹੀ
ਮਨਿ ਦੇ ਜਨ ਨਿਰਧਾਰੁ ਸਰ ਕੀ ਸਤਾਇ ਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਕੋਈ ਨ ਪਤਾ ਹੈ ਫੇਰਾ
ਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਦਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰੁ ਭਗਤ ਦੇ ਵਿਸਨ
ਕਾਸਰੂਪ ਵਿਖਾਇ ਕਰ ਫੇਰਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਿਖਾਇਆ ਤਾ ਪੁਰੁ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੀਨੋ
ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਧੀਨੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਸੀਵਨੁ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇਨੁ ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ
ਹੈ ਕਈ ਜੀਵ ਕ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਈ ਜੀਵ ਗੋਸਟ ਕਰ ਕੇ ਉਧਾਰਨਗੇ ਅਰਥਾ ਕੀ ਸਬਦ

ਕੋ ਸੁਰੁ ਕਰ ਪੜਕੇ
ਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਅਤੇ
ਪਸਾਰੁ ਕੇ ਨਾਮ ਦੀ
ਠੰਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ
ਆਹਮ ਬਿਸਨ ਜੀ
ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਸਭਿ
ਆਗਿਆ ਲੋਕੇ ਮਾ
ਪੁਰੁ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿ
ਮਿਆਪੇ ਕੋ ਨਿਰਾਲ
ਨੂੰ ਕੋ ਨਿਆਰਾਨ

ਉਧਾਰਨਗੇ ਤੇ ਜੋ ਪੁ
ਸਰਗੁਣ ਕੋ ਇਕ ਰੂ
ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ
ਗਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਵਤੀ
ਦਾਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰਾ
ਤੋ ਲੋਕੋ ਜੀਵੇਗੇ ਤਾਂ
ਆਤਮਾ ਜੀ ਆਗੇ
ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਤੇ ਵਿਸ
ਤਾਥਾ ਆਬਤ ਪਾ

ਜੀ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਵਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ ਨਜਰ ਆਉਦ
ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋ ਕਈ ਹੈ। ਤਾਥਾ ਬੇਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਗਤ ਜੀ ਭੁਜੀ ਆ
ਗਈ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੀ ਪਾਥ ਬਰਸ ਕੀ ਅਵਥ ਮੇਰਾ ਰਦ ਜੀ ਆਪ ਅਨਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਥੀ ਉਪ
ਦੇਸ ਕੀਤ ਸੋ ਤੁਸਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਇਹੋ ਹੋ ਕਰ ਭੁਜਨ ਕੀ ਆਤੇ ਸੰਖ ਮਾਤ ਦਰਸਨ ਕਰ
ਦੁਖ ਪਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹੀ ਸਰਬ ਮੇਰੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕੀ ਸੋ ਤੁਸਾ ਇਹ ਹੀ ਸੋ ਉਪਨੀ ਮੇਰੇ ਪਸੀ ਮੇਰੇ
ਜਾਤ ਹੀ ਦੂਜਾ ਭਵ ਰਹਾ ਨਹੀ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਏਕਤੇ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈ ਅ
ਨੇਕਤੇ ਏਕ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈ ਕਿਆ ਨ ਰੂਪ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਸੋ ਲਾ ਕਲਾ ਸੁਪੁਰਨ ਭੀ
ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਆਪ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਮੇਰਾ ਅਜੀਤ ਹੈ ਕਾ... ਲਪਨ ਤੇ ਰਹਿਤ

ਹੋ। ਤਾ ਸੁਹ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਅ ਸੁਨੇ ਨਨਕ ਤਪਾਸੀ ਭੁਖ ਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੀਕੀ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਪੈਨ ਪਰ ਏਥੇ ਤੀਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇਆ। ਏਕਤਮ
 ਹੀ ਏਹੀ ਆਇ ਪੁਰ ਚੋਹੇ। ਕਲ ਭੁਗ ਵਿਚ ਨਨਕ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋਇਆ
 ਅਤੇ ਜੇ ਆਪ ਦਾ ਨਾਮ ਲਏ ਟਾ ਸੋ ਸੀ ਸਾਰੇ ਮੇ ਉਪਰੇਗਾ ਜਿਸ ਪਰ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸ ਪ
 ਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੇ ਤਪਾਸੀ ਜਹ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇ ਤਹ ਹੀ ਦੇਵੇ
 ਤਾ ਨਨਕ ਜੀ ਖੁਹ ਭਗਤ ਪਾਇ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਅਗੋਸਾਖੀ ਸਚਖੰਡ ਮੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਚਲੀ।

ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰ ਸਚ ਖੰਡ ਦਰ ਬਾਰੇ ਮੇ ਜਾਇ ਪਛੇ ਜਹ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਤੇ ਪ੍ਰਕ
 ਸਰੂਪ ਤਖਤ ਕੋ ਉਪਰ ਸਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਸੰਪਰਨ ਭਗਤ ਅਵਤ
 ਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਜੀ ਓਯੋ ਕੋਟਾਨ ਬੁਰਜ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ
 ਕੋਟਾਨ ਚੰਦ ਮਹਾ ਜੈ ਸਾ ਸੀਤਲ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਓਸ ਸਚੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਅ
 ਉਸ ਜੋਤ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰੀ ਔਰ ਆਗੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਸਨ
 ਜੀ ਬਿਰਾਜ ਮਨ ਪੈ ਸਚ ਬ ਸਮਰਥ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਦਾਨ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਅ ਆ
 ਉਨ ਨਨਕ ਭਗਤ ਭੂ ਸਦਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ
 ਪਰ ਜਿਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸੀ ਸਾਰੇ ਮੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕ ਉਪ ਦੇ ਸਕੇ ਜਪਾਉ ਦੇ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਗਏ ਸੇ
 ਸੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੋ। ਤਾ ਸੁਹ ਭਗਤ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਹੇ ਸਰਬੰਗ ਸੁਆਮੀ ਜਹ ਆਪ ਕ
 ਆਗਿਆ ਭਾਈ ਤਹ ਸੰਤ ਨਾਮ ਕ ਚੰਦ ਫੇਰੇ ਆਹਿ ਸਹ ਜਹ ਆਪ ਕ ਹੁਕਮ ਹੋਇਗ
 ਤਹ ਤਹ ਸਤ ਨਾਮ ਕ ਚੰਦ ਫੇਰੇਗਾ। ਆਗੇ ਜਿਉ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿਉ ਹੀ ਹੋਵੇ
 ਗਾ ਐਸਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੋਚਰ ਕਾ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਉਸਤਤ ਮੇ।

ਸੋਚਰ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰ ਕੇਹਾ ਸਿਤ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ। ਵਜੇ ਨਦ ਅਨੇਕ
 ਅਸੀ ਖਾਕੇ ਤੇ ਵਾਵਣੁ ਹਰੇ। ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉਂ ਕਹੀ ਅਨ ਕੇਤੇ ਗਾਵਣੁ
 ਗੇ। ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੋਨੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਥੈ ਸੰਤ ਰਾਗ ਵੈਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ
 ਗਾਵਹਿ ਸਿਤ ਗੁਪਤੀ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ ਖਿਖ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੇ। ਗਾ
 ਵਹਿ ਏਹੀ ਸਰਬ ਰਾਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨ ਸਦਾ ਸਦਾਰੇ। ਗਾਵਹਿ ਏਹੀ ਦਇਵ
 ਸਦ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤੀ ਆਵਰਨ ਲੇ। ਗਾਵਹਿ ਸਿਧਿ ਸਾਮਾਧੀ ਅੰਬਰ ਗਾ
 ਵਨ ਸਾਧਿ ਵੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਨ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋ ਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰ
 ਗੇ। ਗਾਵਨ ਪੰਡਤ ਪੜਨ ਕਾ ਸਰਜੁ ਰਜੁ ਕਵੇਦਾਨ ਲੇ। ਗਾਵਹਿ

ਮੋਹਣੀਆਮਨੋਮੋਹਨਸੁਰਗਮਫੁਪਿਆਲੇ। ਗਾਵਨਿਰਤਨਉਪਾ
 ਏਤੇਰੇਅਠਸਠਤੀਰਬਨਲੇ। ਗਾਵਹਿਜੋਧਮਹਾਬਲਸੁਰਗਾਵਹਿਖ
 ਟੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡਾਕਰਕਰਖੇਧਾਰੇ। ਜੇਈਤੁਧ
 ਨੇਗਾਵਹਿਜੋਤੁਪੁਤਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਭਗਤਰਸਾਲੇ। ਹੋਰਕੇਤੇਗਾਵਨਜੇ
 ਚਿੰਤਨਮਾਵਨਨਾਮਨਾਮਨਾਵਨਗੇ। ਜੇਈਜੇਈਸਦਾਸਚਸਾਹਿਬ
 ਨਾਚਾਚਾਚੀਨਈ। ਚੁੰਨੋਸਜਿਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਰਚਾਈ।
 ਰੰਗਿਰੰਗੀਭੁਤੀਕਰਕਰਜਿਨਜੀਮਾਇਆਜਿਨਭੀਪਾਈ। ਕਰਿਬਰ
 ਦੇਖੇਕੀਤਾਅਪਣਾਜਿਉਤਿਜਦੀਵਾਭੀਆਈ। ਜੋਤਿਸਭਾਵੇਸੋਈ
 ਕਰਸੀਹੁਕਮਨਕਰਣਜਾਈ। ਜੋਪਾਤਿਸਾਹੁਜਹਾਪਾਤਿਸਾਹਿਬ
 ਨਾਨਕਗਹਿਣਰਸਾਈ॥

ਅਯੋਜਾਸੰਚਖੰਡਹੋਜਿਸਮੇਨਿਰੰਕਾਰਥਿਰਾਜਥਾਨਹੋਜਦਸੀਥਾਥੇਨਨਕਜੀਦੀਰ
 ਸਨਾਤੇਏਹਸਬਦਉਚਾਰਨਕੀਤਾਤਾਏਹਸਬਦਸਤਨਿਰੰਕਾਰਸੁਣਕੇਬਡੇਪੁਸੀਨ
 ਹੁਏਤਾਨਿਰੰਕਾਰਹੁਕਮਕੀਆਪੈਨਨਕਚਾਰਥੇਦਅਗੇਬ੍ਰਹਮਾਕੋਦੀਏਹੋਨਸੋਤਿ
 ਨਾਵੇਦਾਂਦੀਸਮਸਤਅਬਕੇਜੀਵਾਂਕੋਨਹੀਆਵਦੀਕਲਜਗਦੇਪਤਾਪਕਰਕੇਜੀਵਾਂ
 ਦੀਝੰਧਮਲ
 ਕੁੜਕੁਸਤਿ
 ਦੀਉਪਮਾਨ
 ਦੇਅਤੇਅਬ
 ਮਾਤਲੋਕਮੇ
 ਨਾਮਕੀਉਪ
 ਬਦੀਦਾਅ
 ਜਿਸਕੇਪੜ
 ਵਕਾਉਥਾਰ
 ਨਹੋਰਾਈਹੋ
 ਕਰਕੇਵੇਲਾ
 ਹੀਕਰਸਕ
 ਭੁੰਜਾਇਕਰ
 ਪੰਜਵਾਵੇਚ
 ਸਨਾਕਭਾਖ
 ਰੇਪ੍ਰਗਟਕਰ
 ਕੀਸੁਣਕੇਜੀ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਤ

ਗੁਰੂਬਾਬੇਸੀਮਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਹਥੇਜੇਕਰਥੇਨਤੀਕਰੀਹੋਭਗਵਨਸਤਜ
 ਰੂਪਨਿਰੰਕਾਰਆਪਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਸੁਖਰਨਕਾਰਜਹੋਵਨਗੇਏਹਅਰਜਕਰਕੇਸੀ
 ਬਾਬਾਨਨਕਜੀਉਸਪ੍ਰਕਾਸਦਿਚੋਬਾਹਰਆਇਆਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਾਦਰਸਨਕ
 ਰਕੇਅੰਰਆਗਿਆਲੋਕਰਮਹਾਰਾਜਦੇਸਚਖੰਡਥੀਵਿਦਿਆਹੁਏ॥ ॥

ਤਾਂਦੇਰਹੁਸੀਮੁਕਤਸਰਪਾਸਾਈ। ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਅਖੰਡਪਰਬਤ
 ਉਤੋਮੰਹਬੀਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਉਪਰਮਥਾਅਉਦੋਕਿਆਜੀਅਤੇਅਗੇ
 ਅਕੇਮਰਦਾਨੇਨੁਇਆਤੇਮਰਦਾਨੇਵੀਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਤੇਮਥਾਦੇਕਿਆਤੇਦੇਰ
 ਰੂਜੀਸੁਹਭਗਤਨੂੰਆਇਰਰਤਾਰਕਰਤਾਰਕੀਤੀਅਤਸੁਹਨੇਰਨਾਨਕਜੀਸੇਪੁ
 ਛਿਆਹੋਨਾਨਕਤਪਾਜੀਕੋਸਾਪੁਰੂਨਿਵੰਕਾਰਨਿਰਦੁਆਨੇਜੀਕੋਵੇਖਾਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਆਪਦੇਏਕੀਕਾਰਕੇਵੇਖਿਆਹੇ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬਸਚੇਤਖਤਪ
 ਰਬਿਰਾਜਮਾਨਹੈਪ੍ਰਬਲੋਜੋਤਿਹੈਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈਜਿਸਦੇਦਰਸਨਕੀਤਿਆਦੁਬ
 ਧਾਵਰਭੁਈਹੈਤੇਦੁਖਦੁਰਗੁਇਆਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਹੁਆਹੈਇਤਨਾਕਹਿਕਰਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਉਥੇਸੁਹਭਗਤਨੂੰਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਸਤਕਰਤਾਰਕਹਿਕਰਚਲੇ॥ ਤਮ
 ਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਸੁਆਮੀਸੀਅਸੀਪ੍ਰਥਵੀਥੇਅਸੀਕਿਤਨੇਜੋਸਨਆਏਹਤ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਚਾਲੀਲਖਜੋਜਨਉਚੇਆਏਹਤੇਸੁਹਭ
 ਗਤਉਨਤਾਲੀਲਖਜੋਜਨਉਚੇਹੈਅਤੇਸ੍ਰੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਾਅਸਣਇਕਲਖਜੋ
 ਜਨਸੁਹਸੇਪਰੇਹੈ॥ ਫੇਰਮੁਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਉਸਤੇਪਰੇਵੀਕੁਛਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਪਰੇਸੁਧਦਾਸੁਮਾਰਨਹੀਓਹਕਰਤਾਰਏਸੁਮਾਰਹੈਅਤੇਜੋਕੁ
 ਛਕਰਤਾਰਨੇਜਾਨੀਦਿਖਾਇਆਹੈਸੋਕੁਛਦੇਖਿਆਹੈਅਤੇਮੁਦਾਨਸੁਹਭਗਤਤੇਪ੍ਰਤਿ
 ਦੁਰਗਤਤੇਦੁੱਤਾਏਉਦਰਗੇਸਤਉਰੇਹੀਪੜੇਹੈ॥ ਅਤੇਅਜਉਪਰਏਤੀਮੇਹਰ
 ਬਾਨੀਹੈਕਰਤੇਪੁਰਖਕੀਜੋਅਸੀਏਥੇਆਇਪੁਰਦੇਹੈ॥ ਉਸਦੇਪਸਾਰੇਦਾਕੁਛਅਤਿ
 ਸੁਮਾਰਨਹੀਓਹਕਰਤਾਰਆਪਹੀਜਾਨਤਾਹੈ॥ ਅਤੇਜਿਸਦੇਕਰਤਾਰਬ੍ਰਹਮਾਇਸ
 ਨਮਹੇਸਓਹਭੀਅੰਤਪਾਇਬਕੇਹੈਨਕਿਸੇਨੂੰਅੰਤਨਹੀਅਉਇਆਓਹਆਪਣੀਕ
 ਰਤਨੂੰਆਪਹੀਜਾਛੇਕਮਲਾਸੀਸਾਰਅਵਤਾਰਨੂੰਪ੍ਰਮੇਸਰਜਾਣਬੈਠਾਹੈਅਤੇ
 ਉਨਾਭੀਅੰਤਨਹੀਪਾਇਆਤਾਂਭਾਈਬਲਾਕਹੇਗੁਰੂਜੀਫੇਰਮੇਤੇਮੁਦਾਨੇਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂਜੀਤੁਸਾਸਭੇਪੁਰੀਆਦੇਖੀਆਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਸਾਨਬਚਨਕੀਤਾਭਾਈਅ
 ਮੀਮੀਦੋਜਾਅਖੀਮੀਦੀਆਤਾਂਕਈਪੁਰੀਆਦੇਖੀਆਫਿਰਕੇਜਿਥੇਜਾਈਏਓਥੇ
 ਵੀਸਮੁੰਦਪਹਾੜਨਦੀਆਅੰਤਸਰਿਸਟੀਅਕਾਸਪਤਲਦੇਵਤਿਆਦੀਅੰਖ
 ਰੀਆਮਨਖਾਦੀਆਉਥੀਆਉਥੀਨਤਹੀਕੋਤਕਦੇਖੇਦੇਰਅਖੀਖੋਈਅੰਤਸ੍ਰੀ
 ਬਾਬੇਜੀਦੇਪਾਸਬੈਠੇਹਤਅਸਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਦੇਕਿਆਤੇਕਹਿਆ
 ਮੰਨੋਸੀਗੁਰੂਜੀਧੰਨਹੈਅਪਾਰਪੁਰਖਹੈਜੋਕੁਛਦੇਖਣਾਸੀਜੋਸਭਕੁਛਅਸੀ

ਦੇਖਕੀਤਹੀਭਾਸੀਬਾਥੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਸਿਸਉਪਰਕਰਤਾਰਕਰਪਉਦੁ
 ਪੈਸੇਆਪਣੇਆਪਨੁਬੁਝਮਜਾਦੇਗਾਜਿਸਤਾਈਕਰਤਾਰਸਿਹਰਬਾਨੀਕਰਦਾਹੈ
 ਜੇਆਪਨੁਕੀਤਹੀਐਅਸਦਦਾਹੈਉਣੇਭਾਈਬਾਲਮਰਦਾਨਾਸੀਸਾਰਪਰਕਰਪੀ
 ਭਾਉਤਿਸਿਸਪਾਸਚਾਰਟਕੇਜੁਕਦੇਹੈਨਚਾਰਟਕੇਹੀਐਨਾਅਕੇਕੋਈਦਿਨਦੁ
 ਮਚਲਾਵਦਾਹੈਉਹਜੀਵਜਾਣਦਾਹੈਮੇਰੇਪਰਬਭੁਤਕਿਰਪਾਹੈਸਗੋਏਹਨਹੀਜਾਣ
 ਚਾਕੇਸਭਕੁਛਨਾਸਵੰਤਹੈਮੇਰੇਪਾਸਤੇਸਭਉਣਉਠਜਾਦੇਹੈਨਤੈਮੇਹਭੀਸੋਜ
 ਕਲਾਇਵੇਚਲੇਜਾਣਾਹੈਸੋਕਰਤੇਨੇਇਸਜੀਵਦੀਮਤਭਰਮਾਇਫੁਡੀਹੈਤਾਮਰਦ
 ਨੇਕਹੀਆਜੀਸਤਹੈਗੁਰੂਜੀਸਤਜੋਕੁਛਤੁਸਾਡੇਮੁਹੋਨਿਕਲਦਾਹੈਸੋਸਭਸਚੈ
 ਤਾਫੇਰਮਰਦਨੇਕਹੀਆਜੀਅਸੀਹੁਣਕੇਹੜੇਪਰਬਤਉਪਰਆਏਹਾਜੀਤਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਹੁਣਕਲਕਾਪਰਬਤਉਤੇਆਏਅਤੇਦੋ
 ਇਲਖਜੋਜਨਫਿਰੇਹਾਂਅਤੇਆਖੋਭਾਈਬਾਲਅਸੀਹੁਣਕਿਧਰਚਲੀਏ॥
 ਤਾਗੁਰੂਜੀਮੇਆਖਿਆਜੀਸਿਧਰਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬ
 ਲਅਸੀਤ੍ਰਿਹਬੰਦਰਵੇਗਾਉਤੇਹਾਂਸੁਰਤਬੰਦਰਚਪਟਾਬੰਦਰਅਤੇਨਕਟਾਬੰ
 ਦਰਅਤੇਸੇਧਇਥੇਮਛਲੀਬੰਦਰਦਾਹੈਅਤੇਲਾਹੜੀਬੰਦਰਦਾਹੈਪਰਹੈਤਾਮੇਰੇ
 ਮਰਦਨੇਕਹੀਆਜੀਸਿਧਰਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇਹੈਉਸਪਾਸੇਚਲੇਜੀ॥

॥ਸਾਖੀਸੀਲਾਪਰਬਤਕੀਚਲੀ॥

ਤਾਉਥੇਅੰਤ੍ਰਿਧਿਆਨਹੋਏਤਾਗੁਰੂਜੀਅਸੀਫੇਰਸੀਲਪਰਬਤਪਰਜਾਇਖ
 ਕੋਹੋਏ॥ਤਾਮਰਦਨੇਪਾਛਿਆਜੀਅਸੀਕਿਤਨੇਜੋਜਨਆਏਹਾਂਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਅਸੀਯਾਰਲੰਖਜੋਜਨਆਏਹਾਂਸਭਤੇਰਾਂਲੰਖ
 ਜੋਜਨਆਏਹਾਂਤਾਮਰਦਨੇਪਾਛਿਆਗੁਰੂਜੀਈਨਪਰਬਤਸੁਹਪਾਸੇਕਿਤ
 ਨਉਚਾਹੈਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਪੰਜੀਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈਤਾਫੇਰਪ
 ਛਿਆਜੀਅਖੰਡਪਰਬਕਿਤਨਉਚਾਹੈਸੁਹਕੋਲੋਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਪੰ
 ਜਹਰਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈਤਾਫੇਰਮੇਆਖਿਆਜੀਸਿਥੇਨਿਰੰਕਾਰਜੋਤੀਸਭਪਦ
 ਰਾਹੀਓਹਕਿਤਨਉਚਾਹੈਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਬਾਲਇਕਲਖਜੋਜਨਉਚਾਹੈਤਾ
 ਫੇਰਪਾਛਿਆਗੁਰੂਜੀਉਸਪਰਬਤਦਾਨਮਕਿਆਹੈ॥ਜਿਥੇਨਿਰੰਕਾਰਜੋਤੀਸ
 ਰਪਦੈਤਾਹੈਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਉਸਪਰਬਤਕਾਨਮਾਨਿਰਬਿਕਰ
 ਹੋ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਨੇਕਹੀਆਗੁਰੂਜੀਇਥੇਭੀਕਿਏਸਾਧੋਹੈਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ

ਮਰਦਾਨ ਇਥੇ ਸਾਧੋ ਕੇਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਹੈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਗਏ ਜੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ
 ਇਥੇ ਤਾਂ ਪੰਛੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਿਆ ਆਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਕਿ ਸੇ ਅ
 ਗੇ ਆਣ ਗਏ ਅਤੇ ਜੋ ਖਾਈਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅਭਿਯੋਗੀ ਪਹਾਡੀ ਦੇ ਖ
 ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਫਲ ਪਕੇ ਹੋਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਉਤਨੇ ਖਾਏ ਅਭਿਯੋਗੀ ਅਤੇ ਤ
 ਭੀ ਲਿਆਓ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਗਾਇਆ ਕਿ ਆਵੇ। ਤਦ ਰਤ ਦੇ ਬਿਛ ਫਲੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਨਿ। ਤ
 ਮਰਦਾਨੇ ਲਗਾ ਤੇ ਡਿੱਡੀ ਖਾਵੇ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ਭੋਜਨ ਸਕੇ ਬਹੁਤ ਖਾਧੇ ਉਸ
 ਅਤੇ ਰੋਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਟੀ। ਅਭਿਯੋਗੀ ਰਿਸਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਖਾਧੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤਾਮੇ
 ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਭਾਈ ਖਾਧੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਦੇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਨੇ
 ਰਖਾਨਾ ਹੈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਅਧਾ ਮੇਰੇ ਨਹੀ
 ਵੇਹੇ ਤਾਮੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਚੋਭੀ ਭੁਖਾ ਅਭਿਯੋਗੀ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਾ
 ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਖਾਵੇ ਨੂੰ ਭੋਜੀ ਆ ਆਹ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਸਾ ਤੇ ਨੂੰ ਕੀ ਅਖਿਆ ਹੈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨਹੀਂ ਅਖਿਆ ਤਾਮੇ
 ਰਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਦੀ ਦੇਵੇ ਦੇਹ ਦੇ ਖਾਵੇ ਵਲ ਤਾਮੇ
 ਈ ਨਾਈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆ ਖਾਵੇ ਵਲ ਨੇਹੇ ਵਲ ਤਾਂ ਪੈਦਾ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇ
 ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨੇ ਕੇਈ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੇ
 ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਨਜਰ ਕੇਈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇਸੇ ਜੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਹ
 ਦਰਤ ਤੇ ਫਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹੋਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਹਾਂ ਪਰਬਤ ਉਸ ਕਰਤਾ ਨੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨਹੀ
 ਦੇਵੇ ਸਤੇ ਦੇਹ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਮਰਦਾਨੇ
 ਰਾਹੀਂ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖਾ ਵਿਚ ਤੇ ਕੁਪਤ ਵਿਚ ਭੋਜਨ
 ਹੀ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਸੁਆਦ
 ਲਾਗੀ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਉਥੇ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।
 ਤਦੋਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਚਲੋ। ਤਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ।

ਅਭਿਯੋਗੀ ਮਹਾਰ ਪੁਰਬਤ ਕੀਤਾ।
 ਤਦੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਵਿਆਨ ਹੋਏ ਨਾਨਕੀ ਅਸੀਂ ਅਭਿਯੋਗੀ ਮਹਾਰ ਪੁਰਬਤ
 ਪਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਥੇ ਅਭਿਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਅਸੀਂ ਮਹਾਰ ਪੁਰਬਤ ਪਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿਆ ਗੁਰੂ

੧੫੬

ਭੁਭੁਕਿ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਸੀ ਗੁਜੀਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਨਉ ਮੈਂ
 ਖੋਜਿ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਸਭੇ ਬਾਈ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀਤ ਸੀ ਸੋਇ
 ਬੇਸਾਧ ਆਖਦੇ ਸਾਥਿ ਸੋ ਕਿਏ ਪੈ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਪੈਤਮ
 ਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀਤਿ ਪੈਤਮ ਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲਾਨਾ ਹੋਇਆ ਕ
 ਗਾਤਿ ਚਰੀ ਨਉ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪੈਤਮ ਰਦਾਨਾ ਅੰਧਿਆ ਜੀਤਿ ਪੈਤਮ ਰਦਾਨਾ
 ਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇ ਤਾਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੇਰਾ ਨਾ
 ਮ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਦਿਆ ਭਾਗੁ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਾਧ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਥ
 ਤਾਓ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਤਾਇਆ ਥਾ ਤਾਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਸਾਧ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਅੰਗ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਓ ਸਾਧ ਕਹਿ
 ਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਤਾਸੀ ਲਿਖੈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਲਿਆਣ
 ਪ੍ਰੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਅਰੇ ਸਾਧ ਓਹ ਮੁਏ ਜਾਣਤਾ ਥਾ ਤਾ ਕਹਿਅ ਦੁਕਹਿਆ ਭਾਈ ਨ
 ਨਕ ਤਪਾਸੀ ਮੇਰੇ ਸੀਲ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਥਾ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤੇਤੇ ਸੁ
 ਗੁਰਮਤਿ ਸਕੇ ਪਾਸ ਰਹਿਤੇ ਥੇ। ਤੇਤੇ ਸੁਗੁਰੂ ਓਹ ਸਦਾਨ ਉਰਾ ਮਜੀਥਾ ਹਮ ਉਸ ਕੇ
 ਗੋਰਹਿ ਤੇਥੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਇਉਂ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਲਿ
 ਅਦ ਅਬ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਿਏ ਪੈ ਤੇ ਕਲਿਆਣ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਏਥੇ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੀਲ ਸੈਣ ਕਹਾ ਥੈ ਰੇ ਪੈਨ ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨ ਕਰਵਉ
 ਤਾ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਪਏ ਗੁਰੂ ਨੁਖ ਬਰਕਰਨਾ ਤਾਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜ
 ਹ ਭਾਈ ਪਬਰਕਰਤੇ ਜਾਇ ਕਹੁ ਕੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹਰ ਪਛਾਹੈ ਤਾ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਤੁਲਾ ਭਾਈ ਸੀ ਕਲਿਆਣਾ ਪਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਕਹਿਓ ਜੀ ਬਾਹਰ ਤਿਨ ਸਾ
 ਧਖ ਕੇ ਪੈ ਪਰਾਪਕ ਉਜਾਣੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਕਹਾ ਭੂਜਾਇ ਪੁਛ ਮੇਰੇ ਕਦੇ ਕੇ ਅਸ
 ਨਾਇ ਹੈ। ਤਾ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਛਿ ਦਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਦੇ
 ਵੇ ਅਸਨਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣ ਤੂੰ ਫੇਰ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹੁ ਜੇ
 ਤੇ ਸੁਗਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਥਾ ਤਖਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਜਦ ਤੇ ਹੀ।
 ਤਾ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤੇਤੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ
 ਆ ਥਾ। ਤਾ ਫੇਰ ਸੀਲ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਛਿ ਜੇ ਤੇਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਥਾ ਮੇ
 ਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਛਿ ਹੈ। ਜਦ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇ ਪਾਛਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਤੁਸਾ ਭਾ

ਕੀਨਉਸੀਤੇਤੇਜੁਗਾਦਿਓ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਕਲਿਆਦੁਤੇਤੇਵਿਚਮੇਰਨਉਰ
ਜਗਮਾਅਹਾਪਿਛਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਕਲਿਆਦੁਤੇਤੇਵਿਚਮੇਰਨਉਰ
ਕਲੀਆਗੇ। ਆਇਕੇਦਰਸਨਦੇਹੋਤਾਂਕਲਿਆਦੁਤੇਤੇਵਿਚਮੇਰਨਉਰ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ।
ਜੀਮੇਰਗੁਰੂਕਹਿਦਾਹੈ। ਆਪਮੰਦੁਆਇਕੇਦਰਸਨਦੇਓਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਨਾਨਾਮੈ
ਤੇਮਰਦਾਨਾਤੇਹੀਅੰਦਰਜਾਇਖੜ੍ਹੇਹੋਏ। ਜਾਇਹੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਵਾਜਕੀਤਾਕਰਾ।
ਰਕਰਤਾਰਤਾਅਰੋਸੀਲਸੈਨੁਆਪਿਆਜੀਸਤਿਕੁਤਾਸਤਿਕਰਤਾਰਅਰੋਸੀਲਸੈਨੁ।
ਨਉਠਖੜ੍ਹੇਇਆਤੇਮੁਹੋਕਹਿਚਿਸਾਆਈਨੇਮੈਥੈਕੀਏਜੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਆਸੀ
ਵੀਥੈਠਗੇ। ਤਾਂਸੀਲਸੈਨੁਆਪਿਆਕਉਣਗੁਰੂਕਉਣਮੰਤ੍ਰ। ਕਉਣਵਿਦਿਆਕ
ਉਜੰਤ੍ਰ। ਕਉਣਕਲਾਨੇਈਆਆਏ। ਕਉਣਨਿਨਾਮੁਤਮਕਿਨੇਮੰਗਏ। ਸੀਲਸੈਨੁਪੁ
ਛੈਸਫਰੇਭਾਈ। ਬੋਲੈਬਚਨਦੇਹਸਮਝਾਈ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ।
ਗੁਰਕਰਤਾਰਮੰਤ੍ਰਵਿਦਾਈ। ਬਿੰਦਿਆਵੀਨੀਆਪਸਹਾਈ। ਸਚਿਕਲਾਨੇਈਅ
ਆਏ। ਆਮਰਅਜੋਨੀਪਕੜਮੰਗਏ। ਬੋਲੈਨਾਨਕਸੀਲਸੈਨੁਭਾਈ। ਰਾਮਤ੍ਰੇਤੇਤੁ
ਮਸਮਝਾਈ॥ ੨ ॥ ਸੀਲਸੈਨੁਵਾਚਾ॥ ॥ ਰਾਜਾਰਾਮਤ੍ਰੇਤੇਜਗਦੁਆ। ਕਲਜਗ
ਮਹਿਨਾਨਕਗੁਰਬੀਆ। ਬੀਤੇਜੁਗਬੀਤਾਹੈਅਵਿਗਾਤਬੜੀਗਹਿਤਾਕਾਕੀਠਉਗਾ।
ਦਸਨਾਮੁਭੀਅਪਣਾਮੇਤ੍ਰਾ। ਸੀਲਸੈਨੁਪੁਛੈਸਭਤੇਤ੍ਰਾ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ।
ਸਤਜੁਗਅੰਦਰਨਾਮਹਮਾਰਾ। ਮਿਹਰਵਾਨਰਖਿਆਕਰਤਾਰਾ। ਤ੍ਰੇਤੇਰਾਮਚੰਦ੍ਰਆਵਿ
ਹੋਤਾ। ਵਾਪਰਹਰੀਚੰਦਕਹੀਤਾ। ਕਲਜੁਗਨਾਨਕਕਹਿਤਸੀਲਸੈਨੁਕਹੁਤੇਹਿ।
ਅਪਨਨਾਉਬਤਾਇਆਮੇਹਾ। ਅਗਲੇਜੁਗਾਦੀਖਥਰਤੇਮੇਨਾਹੀ। ਨਹੀਤਾਸਭਤੇ
ਮਕੇਦੇਹੁਬਤਾਈ॥ ੪ ॥ ਤਬਸੀਲਸੈਨੁਉਠਕਰਪ੍ਰਦਖਣਾਕੀਨੀਤੇਭੰਡੋਤਕਰੀ। ਤਿ
ਚਰਨਪਰਦਹਿਪਇਆ। ਧੀਨਹੋਗਯਾਰਾਮਾ। ਪਰਦਖਨਿਵਰਣਹਾਰੇਮਹਾਂਪੁਰਖ
ਆਪਮੈਸੀਦੈਆਕਰੀਜੇਵਰਸਨਦੀਆ। ਆਰਹਮਾਰਜਨਮਸਫਲਕੀਆ। ਤ
ਬਸੀਲਸੈਨੁਕਹਿਆਕਲਿਆਦੁਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਰਕਰੇਤਬਛੁੜੀਪ੍ਰਕਾਰਕਰੇ
ਜਨਤਿਆਕਰਾਇਆ। ਤਬਹਾਬਜੇਕਰਕਹਿਅਨੁਨੇਕਹਿਆਗੋਜੇਈਤਿਆਰ
ਹੋਤਪਤੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀਤਾਭਾਈਬਾਲਾਭੋਮਰਦਾਨੁਸਾਏਰਸੇਈਜੇਏ। ਤਾਂ
ਸੀਲਸੈਨੁਕਹਿਆਗੁਰਵੇਦਜੀਆਪਮੇਹਰਬਾਨੀਕਰਕੇਚਲੀਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆ॥ ੫ ॥ ਸੀਲਸੈਨੁਮਕੀਭੁਗਤਹਮਖਾਈ। ਬੁਝਭੁਖਨਹੀਲਗੇ। ਹਮਮਾਤੇਹੀ
ਰਾਮਰਸਾਇਣਅਠਪਹਿਰਸੁੰਨਰਤੇ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਸੀਲਸੈਨੁਬੋਲਤੀਕਰੀਤੁਮਕਉਤ

ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੀਕੀ ਭੁੱਖੀ ਪਰਹਮਰਾ ਭੁਲਾ ਕੇ ਉਕਰੇ ਹੋਏ ਸਾਜੀ ਤਾਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਔਰ ਮੇਰੇ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਭੁੱਖ ਸੀ ਲੈ ਸੇਤ ਬੁਝ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਸੀ ਸੇ
 ਕੁਰਾ ਰਜੇਰਾ ਮਕਾਦਰ ਜਨ ਭੁਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਉਥੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੀ ਲੈ ਸੇਤ ਪਾ
 ਸਿ ਦਿਦਾ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਮੁਹੁਮਾਤ ਲੋਕ ਨੁਧਾਰਿਆ ਉਥੇ ਸੇ ਬਨੇ ਅੰਤ ਧਾਰੀ। ਸੀਨ ਪਰ ਬਤ ਪਰ
 ਕਰੀ ਉਤਾਰੀ। ਤਾਂ ਪੁਛੇ ਬਾਲਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕਉ। ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਉਥੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਸੀਨ ਪਰ ਬਤ ਪਾਸੇ ਸੀ ਲਾ ਪਰ ਬਤ ਕਿਤਨਾ ਉਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਏ। ਅਸੀ ਫੇਰ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇ
 ਸੀ ਫੇਰ ਘਰਨ ਪਰ ਬਤਿ ਤੇ ਆਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਪਰ ਬਤ ਉਤੇ ਆ
 ਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਘਰਨ ਪਰ ਬਤ ਪਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚਾਰ ਲ
 ਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਸੱਤ ਸਤਾਈ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਥੇ ਵੀ ਕ
 ਈ ਸਾਧ ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਇਕ ਰਖੀ ਸਰੇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਉਸ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖੀਏਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਈ ਓਹ ਆਮਿਲ ਸੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਪਰ ਇਕ ਬੜਾ ਤਲਾਵ ਸੀ ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਜਲ ਦ
 ਰੁਹਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਗੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਰਖੀ ਸਰ ਆਇਆ
 ਤੇ ਆਦਿ ਦਿਆਈ ਆਖਿ ਓਸਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਪੈ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸੁਆਂਗ ਭਗਤ ਗੁਣੀ। ਗੁਣੀ ਕੁਮੇ
 ਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਬਤਿ ਮੀਨ ਪਰ ਬਤ ਰੰਗਤੇ। ੧ ਪਰਖੀ ਸਰੇ ਵਚ ॥ ਸੁਫਰੇ ਟਾਈ ਦੇ
 ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਹੈ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੇ ਇਸ ਸਾਗਰ ਕੋ ਗਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਉਨ ਭਗਤ ਵਗਤ
 ਬੈਠਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਕੁਮੇਰ ਰਖੀ ਸਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਕੇਉ ਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਹਲਿ ਚਲਿ ਹੁਆ ਨਹੀ
 ॥ ਅਰਜੇ ਸੇ ਮੀਨ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਬਿਛੁੜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤਿ ਹੋ ਜਤੇ ਹੈ। ਤੂੰ
 ਜੋ ਇਸ ਸਿਉ ਤੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੋ ਕ
 ਰੀ। ਸੁਆਂਗ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭੀ ਭਾਰੀ। ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਲ ਤਰੰਗਾ।
 ੨ ॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਸਾਧ। ਤੇ ਇਸ ਕਹੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਸਮਾਇਆ ਨਹੀ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੋ ਕਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਕੀਆ
 ਮੁਆਂਗ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇ ਭੀ ਭਾਰ ਤੇ ਲੀਆ ਕੁਮੇਰ ਜੋ ਸਾ ਬਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਨ
 ਮਥਾ ਸਥਾਨ ਨਕ ਮੀਨ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਓਹ ਭੁਲਾ ਬੁਝ ਕਤੇ ਪੁਣੁ ਹਤਿ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਰਿਹਾ ਰਖੀ ਸਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਲਜੁਗਾ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਰੁਪਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇ ਤੇ ਸੁਗਮੇਰ

॥ ਅਗੇ ਕੇਸੀ ਖੰਡ ਕਰਾਏ ॥

ਅਜਦ ਓਸ ਖੰਡ ਗਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਤੇ ਸਭਿ ਪਰਜਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਆ
ਇਲਗੋ ਤਾਰਾ ਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪਤਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਰੋ ਤੇਰਾ
ਜਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀਤਾ ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਓਹੋ ਕਹਿ ਆ
ਕੋਰੋ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਦਾਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਹਾਰ ਲੈਣਾ ਫਜਨਾ ਦੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ
ਕੋਰੋ ਦੇ ਇਲਓਗ ਤੇ ਇਕ ਲਾਚੀ ਵਿਤੀ ਕਹਾ ਜਾਹ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਖੜੇ ਇਕ ਧੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਸਦਾ ਸਤਨਾ ਮਕਾ ਜਾ ਪਕਰਨ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਾ ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਇਥੇ ਹੋਤ
ਗਰਾ ਕਹਿ ਆ ਰਾਜਾ ਕੜਾ ਕਾਰੀ ਆ ਕੋਰੋ ਤੇ ਜੇ ਮੇਲ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤ ਕੇ
ਛਕਣਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਸਭ ਕ੍ਰਮ ਰਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਅਤੇ ਸਬਦ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾ
ਰਨੇ ਸਭ ਸਦੇ ਅਗੇ ਨਿਵਚਲਣਾ ਪਿਆ ਕਰਨੀ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਏਹ ਵਚਨ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਰਖ
ਨੇ ਹੋਰ ਜਾ ਤੇਰੇ ਓਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਏਹੁ ਸਬ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ
ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਰੁਖ ਸਤ ਹੋਏ ॥

॥ ਅਗੇ ਕਰ ਖੰਡ ਮੇਰਾਏ ॥

ਅਗੇ ਕਰ ਖੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਏਹ ਵਰਤਾਰਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਜਮਦਾਸੀ ਤੇ ਰੋਵੇ ਸ
ਨ ਅਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਮਰਦਾਸੀ ਤਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਕਰ ਦੇ ਸਨ ਤੇ ਹਸਦੇ ਸਨ ਏਹ ਦੇਖ ਕ
ਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਏਹੁ ਲੋਕ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋਨ ਜੇ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਦੇ ਨੂੰ ਹਸ
ਦੇ ਹੋਨਿ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭੋਜੇ ਨੂੰ ਰੋਵੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਓਹ ਹੋਨ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ
ਰਤਾਰ ਭੋਜੇ ਤੇ ਭੀ ਰਾਜੀ ਜੇ ਸਦੇ ਤੇ ਭੀ ਰਾਜੀ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਹਾਬਾਤ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹ
ਹਿਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਕੜਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਲੱਛਣ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰ ਦੇਹੋ ਜਾਮ ਦੇ ਨੂੰ ਰੋਵੇ ਹੋ ਤੇ ਮਰ ਗਏ
ਨੂੰ ਹਸਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮਦਾ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਵਿਛੜ ਦਹੀ ਅਤੇ ਮਰ
ਦਾ ਹੋਤਾ ਜਾਇ ਮਿਲਦਾ ਹੋਏ ॥ ਜਾਣ ਕਰ ਹਸਦੇ ਤੇ ਰੋਵੇ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀਏ
ਹੁਤ ਭੁਗਵੰਤ ਦੀ ਮਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ਏਹੁ ਜੀਵ ਜੀਮਦਾ ਮਰਦਾ ਹੋ ਚੁਕਾ ਵਿਚ ਛੁਟ ਕਦਾ ਹੋ
ਅਤੇ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ ਹੋ ਜਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੀ ਦੇਹੁ ਕਮਨੁ ਸਤ ਕਰ ਕੇ ਮੀਨ
ਆਹੁ ਓਹੁ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋਨ ਜਿਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤ ਕਰ ਕੇ ਮੀਨ ਆਹੁ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ
ਰਪਾ ਸੋ ਕਦੇ ਨਹੀ ਵਿਛੜ ਦੇ ਕੀਏ ਅਕਾਸ ਦੀ ਨਿਆਈ ਸਾਰੇ ਪੁਰਨ ਹੋ ਤੁਸਾ ਭੋਰੇ
ਨਾ ਹੋਸਤ ਸਰਬ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਆ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਦਰ ਖੋ

ਹਿਮੇਸਰਮੇਸਾਹਿਸਿਸਨੇਤੁਸਨੂੰ ਦੇਹਅਰਗਦਿਤੀਤੀਪ੍ਰਥਵੀਵਸਣੇਵਸਤੇ
 ਦਿਤੀਹਿਸਬਦਗਿਆਨਕੋਅਰਕਸੇਭੰਗਣੇਕਉਦਿਤੇਹਿਨਦੇਭੇਬਡੇਭਾਤਾਰਾ
 ਤੁਕੇਕਰਤਾਰਨੂੰਭੁਲਾਦੇਣਾਅਤੇਏਹਸਰੀਰਤੇਕਰਮਾਕਥਿਰਫੁੱਪੈਜੇਸੁਭਕਰਮ
 ਕਰੇਗੇਤਾਂਤੁਸਾਹਿਕਲਿਆਏਹੋਵੇਗੀਏਹੁਬਖਨਸੁਣਕੇਸਭੁਲੋਕਸੀਗੁਰੂਜੀਵੇਚਰਨ
 ਪਰਦਹਿਪੁਲੇਤਾਂਜੁਭੰਕਹਿਆਸੁਣੇਭਾਈਸਾਥਿਆਰਹਿਣਾਆਪਸਾਦਿਚਮੇਲਣ
 ਖਣਤੋਸਤਨਨਾਮਪਣਾਤੋਕਰਤਾਰਤੇਭਰਸਾਰਖਣਾਇਤਨਉਪਦੇਸਥਾਥਾਜੀ
 ਕਰਕੇਅਗਲੇਵੇਭੁੱਕੋਚਲੇ॥

॥ਤਰਿਸ

ਖੰਡੇਲੋਕਾਦੀਹਜਾਰਾਬਰਸਾਂਦੀਉਮਰਾਹੈਸੀਤੇਜੁਆਨੀਭਹਿਦੇਸਨਾਸਿਉਨੋਲ
 ਕਾਨੇਦੇਖਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਵੇਚਰਨਤੇਮੱਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਭਾਈਕਲ
 ਜੁਗਦੇਜੀਵਾਂਦੀਉਮਰਾਹੈਬਰਸਪ੍ਰੀਤੀਤੇਚਾਲੀਬਰਸਾਹੋਕੇਬੁਢਾਹੋਜਾਵਹੈਤੇਤੁ
 ਸਾਡੇਲੋਕਾਦੀਹਜਾਰਾਬਰਸਾਂਦੀਉਮਰਾਹੈਤੇਸਵਨਹੀਹਉਤੁਸਾਡੇਵਿਚਕੀਗਣ
 ਹੈਤਉਨਲੋਕਾਕਹਿਆਭਾਈਹਮਸੁਰਨਹੀਬੋਲਤੇਸਦਾਸਚੀਬੋਲਤੇਹੈਤੋਪ੍ਰ
 ਣਾਦਾਜੀਜਮਕਰਦੇਹਾਂਇਸੀਰੇਕਲਸੁਗਦਾਬਲਵੇਬੋਨਹੀਪਦੇਸਕਦਾਅਸੀਸਾ
 ਸਤਬੋਦਾਦੇਅਨੁਸਾਰਚਲਦੇਹਾਂਤੇਸੰਤਾਦਾਸੀਗਵੀਕਰਦੇਹਾਂਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਸਤਨਾਮਦਾਜਾਪਭੀਕਰਿਆਕਰੇਇਸਤੇਤੁਸਾਡੇਜਗਤਦੇਕਾਰਜਸਭਸੋਰਨ
 ਗੇਤੇਪਲੋਕਭੀਸਭੁਸਵਰੇਗਾਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰੇਵੰਡਖਾਓਤੇਲਾਵਿਤੇਦਸਵੰਧ
 ਦੇਓਕਛਾਹਪ੍ਰਸਾਦਕੋਰੋਅਰਦਾਸਕਰਕੇਦਰਤਓਤੁਸਾਡੇਸਭਕਾਰਜਰਾਸਹੋਨਗੇ॥
 ਏਹਸਬਉਪਦੇਸਭੁਨਲੋਕਾਨੂੰਸੀਗੁਰੂਸਾਂਤਦੇਕਰਉਥੇਚਲਦੇਰਹੇ॥

॥ਗੁਰੂਜੀਇਲਾਬਤਖੰਡਕੋਗਏ॥

॥ਤਾਂਗੁਰੂ

ਜੀਇਕਜੰਗਲਕੋਵਿਚਜਾਇਬੈਠੇਕਿਆਦੇਖਨਜੋਉਥੇਕਈਕੋਰੂਸਿੰਘਉ
 ਤਰੇਹੈਨਤਾਮਰਦਾਨਅਤੇਮੇਗੁਰੂਜੀਭਰਗਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਿਆਰਬਾਬਦਾਇਕੋਸਬਦਗਾਉਸਭਸੇਰਤੇਰੇਅਥੇਮਥਾਅਉਦੇਕਨ
 ਰੇਜਵਮਰਦਾਨੇਰਬਾਬਦਾਇਕੋਸਬਦਗਾਵੇਤਾਂਸਭਸੇਰਆਉਗਏਤਗੁ
 ਰੂਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਤੁਸੀਕੋਣਹੈਤਾਉਨਕਹਿਆਜੀਅਸੀਤਮਸੀਜੋਨਪ੍ਰ
 ਪੀਹਾਂਤੁਸਾਡਾਦਰਸਨਕੀਤਿਆਸਾਡਾਮਨੁਨਹੀਤਲੋਹੇਰੀਅਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਤੁਸਾਡੀਗੁਸਰਨਕੀਕਰਪ੍ਰੀਤੀਹੈਉਨਕਹਿਆਜੀਸੋਸੀਜੋਭਨਤੀਕਰ
 ਜੇਪਸੁਪੰਛੀਖਾਧੋਹੈਨਪਰਪੁਣਤਕਛਨਹੀਹਥਾਓਦਾਜੀਅਸਾਡਾਉਧ

ਕੋਰੋਜੀਤ ਬਥੇਸੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੁਤੁ ਸੀ ਮਨੁ ਖੰਧੇ ਸਨਮ ਪਾਓਗੇ ਸਭੇ ਸਿਖ ਪੈਦ
ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੁਸਨੁ ਅਸੀ ਰਾਜ ਭਗਵੰਗੇ ਨਾਮ ਜਪੇਗੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਰਹੇ
ਸਾਤ ਰਖੇਗੇ ਤਾਵੰ ਭੁਭਕੇਗੇ ਨਹੀਤਾ ਰਾਜ ਖੁਸ਼ ਜਾਵੇਗਾ ਨਰਕ ਨੁਜਾਓਗੇ ਆਪਸ
ਚਿਲਕੇ ਏਹ ਬਤ ਕਹਿ ਕਰ ਬਾਜੀ ਉਥੇ ਨਗਰ ਨੁਆਏ ਤਾ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕ
ਮਾਰੇ ਮਾਰੇ ਏਕਿਆ ਤੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀਤ ਸੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿਸਤਰਾਂ
ਪੈਰੇ ਮਤੇ ਅਸੀ ਤੇ ਪਾਚਲਾ ਉਦੇਹ ਤੇ ਭਾਂਝਿਘਾ ਪਾਸੇ ਬਚੇਹ ਨਹੀਤਾ ਰਾਤ ਦਿਨ
ਗੁਰਦੇਹ ਤੁਮੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ ਲੋਕ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ ਸਿੰਘ
ਨੁਆਪਣੇ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਸਉ ਬਰਸ ਤੀਕਰ ਸਭ ਨਾਮੇਰਾ ਦੀਗਤੀ ਹੋਯਾ ਵੇਗੀ।
ਏਟ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਗੇ ਨਹੀ ਏਹ ਬਤ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭ ਬਥੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ
ਲਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਸਾਡੀ ਭੀਕ ਲਿਆਣ ਕੀ ਜੀਏ ਜੀਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਸਿ
ਮਰਨ ਕਰੇ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਨੇਕੀ ਕਰੇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੁਸਾ ਨਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਨਿਤ ਜ
ਏ ਸਬਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਏ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਭੀਕ ਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਬਾਦੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਲੋਕ ਪੁੱਸ
ਕਸਦੇ ਰੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਦਿਤੀ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਦਾਨ ਕਰਣਾ ਏਹ ਉਮੀਦੇ ਸ
ਵੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਚਲੇ॥ ॥ ਭੁਦਰਾ ਖੰਡ ਕੋਰਾਏ॥

ਜੀ ਖੰਡ ਭੀ ਚੀਹੀ ਹੋਤਾ ਹਾਥ ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨਾ ਭੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਲਗਾ ਉਸ
ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਰ ਆਸਮ ਵਿਚੋ ਕ੍ਰੋਹ ਫੁਟਾ ਹੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੁਸ
ਤੁ ਆਸਮ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਹੋ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਸਭ ਮੇਤੀ ਨਿਕਲੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸੇ ਗੁਸਤ ਵਿਚੋ
ਸਭ ਆਸਮ ਨਿਕਲੇ ਹੋਨ ਤੇ ਗੁਸਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਹੋਵੀ ਹੋ ਜਿਸਤਰ ਕਵ
ਲ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜਤਾ ਹੋ ਜਲ ਕਰਕੇ ਉਪਲਤਾ ਹੋ ਜੇਕਰ ਗੁਸਤੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਵੰਡ
ਖਾਏ ਤਾ ਸਭ ਸੇ ਅਧਕ ਹੋ ਜੈਸੇ ਕਵੇ ਕਾਜਲ ਨਿਕਸੇ ਤੇ ਸੁਠਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ਮਨੁ ਖਜਨਮ
ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਰਾਸਤੀ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜੈ ਸਾਸ ਸੇਵ ਕਰੇ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰੇ ਮਿਠ
ਬੋਲੇ ਵੰਡ ਖਾਏ ਏਹ ਬਤ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ
ਨਾਮ ਦਿਤੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਰਦਾਈ ਕਛਾਹ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਏਹ ਕਹਿ
ਕਚਲਦੇ ਰਹੇ॥ ਫੇਰ ਹਿਰਨ ਖੰਡ ਨੂੰ ਮਾਰੇ॥ ॥ ਜਿਸਤ

ਵਾ ਖੰਡ ਸੀ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭ ਸੁੰਦਰ ਨਕੀ ਨਿ ਆਈ ਸੀ ਤੇ ਲੋਕ ਜਾਨ ਸੇ ਸਿਸਕ
ਮਰਤ ਆਉਦੀ ਸੀ ਸਿਉ ਚੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਸਾਇਕ ਬੈਠ ਕੇ ਬੈਠਾ ਮਰਧਰ ਕੋ ਫੋੜ ਕੇ ਪੁਣ
ਨਿਕਾਸ ਦਾ ਸੀ॥ ਘਰ ਵਿਚ ਨਹੀ ਸੇ ਮਰਵੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ ਪਾਸੇ ਪਾਇਆ ਏਹ ਕਿਸਕ

ਉਪਦੇਸਹੈ ਉਨ ਕਹਾ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਹੈ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾ ਦਾ ਸੰਜਮ ਕੀਆ ਹੈ
 ਇਸਤੇ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਭੀ ਵਭੀ ਹੈ ॥ ਪਰ ਧਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਇਕ ਸਾਤ ਨਕੀਜੇ ਅਧੂਰੇ
 ਪਾਕਰੇ ਤੇ ਸਾਤ ਬਖਸੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸਤ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਉਸਦਾ ਜ
 ਪਕਰੇ ਤੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਦੀ ਗਤਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਜਾਪਨੁ ਜਪਦੇ ਹੋਨ ਤਿਨੋ ਦੇ ਮੁ
 ਖ ਉਸਲ ਹੋਵੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸਾਡੀ ਪਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੀਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਾਏ ਅਗਨਿ ਸਾਂਦੇ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
 ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਾਡਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਮਗਨ ਝੁਝਾਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮਕੇ ਵਰੁਕ ਭੀ ਭੁਏ ਨਹੀ
 ਰਹਿਦਾ ਜੇ ਹੋਵੇ ਸਾਡਾ ਨਾ ਲਗੇ ਹੋਨ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਚਰਨ ਮੇਲਾਇ
 ਪਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਨਾ ਕੇਰਾ ਜਾ ਪਰ ਜਾ ਸਭ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਨਾਮ ਜਮੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਤ ਕਰਨੀ ਵਰੁਖਾ ਏਹ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਉਥੋਂ ਉਦੇ ਰਹੇ ॥

॥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਤ ਖੰਡ ਕੋ ਗਏ ॥

॥ ਜਾਉ ਸਖੰਡ

ਵਿਰਪ ਹੋਏ ਸੋ ਅਠਵਾਖੰਡ ਸੀ ਇਕ ਸਜਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਮੁਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚ
 ਦੁਇਆ ਤਾਉਨ ਲੋਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆ ਗਏ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤਾਰ ਜੇ ਕਹਿਆ
 ਖੁਸੀ ਹੋਕੇ ਮੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਵਗਾ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੇ ਸਭ
 ਲੋਕ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਤੇ ਮੁਦਾਨੇ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਮਰਨ ਜਨਮ ਭਾਈ ਇਕ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੀ
 ਜੇ ਕਰਕਾ ਲਨੇ ਗਾਜਣ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਖਣ ਨਹੀ ਜੇ ਕਰ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੋਤੈ ਕਿਸੇ ਮਾਰਨ ਨ
 ਹੀ ॥ ਚਿਹਕਰ ਤਾ ਭਾਮਾ ॥ ਗਿਰਾਖ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਾ ਦੇਵੀ ਕੋ ਮੰਦਰ ਮੇ ਲਏ ਗਏ ਤਾ ਸੀ ਬਾਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਮੇਨੂੰ ਕੈਨ ਲਗੇ ਚਲ ਭਾਈ ਬੁਲ ਮੁਦਾਨ ਕੁਥੇ
 ਬਾਹਈ ਤਾ ਮੇ ॥ ਖਿਆ ਮਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਝਦੇ ਚਲੀਏ ਜੀ ਜਦ ਗਏ ਸਭ ਲੋਕ ਖੜੇ ਹੋਨ ਤਾਰਾ
 ਜਿਨੇ ਜਲਾਦਾਨੁ ਆਖਾ ਦੇ ਸਨੁ ਬੁਟ ਘਾਵੇ ਓਤਾ ਜਲਾਦ ਨੇ ਤਲ ਵਾਰ ਖਿਚ ਲਗਾ ਮਰ
 ਨ ਤਾਰੇ ਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਵਿਚੋਂ ਵਰਗਾ ਪਾਸਿ ਪੈ ਹੋਕੇ ਉਸ ਜਲਾਦ ਦੇ ਹੱਥ ਤਲ ਵਾਰ ਪਕੜਕੇ
 ਰਜਾ ਦਾ ਸੀ ਸਕਟ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਤਲ ਵਾਰ ਖੋਲਈ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇ
 ਦੀ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਉ ਪਾਸ ਕੀਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਕਾਲਾ ਸੀ ਦੇਵੀ ਨੇ ਅਖ
 ਆਤ ਪਾਸੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੋਨ ਉਨ ਦੀ ਮੇਦਾ ਸੀ ਹਾਏ ਹੋਵੇ ਖਕੇ ਉਥੋਂ ਲੋਕ ਬਖਸੀ ਦੇ
 ਪ੍ਰਗਥੇ ਦੁਹਿ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿਤਾ ਤੇ ਮਾਹੁਲ ਦਿਤੀ ਨਾਮ ਦਿ
 ਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰਮਤ ਵਿਚਾਈ ਸ਼ਰਮ ਸਲ ਬਣਵਈ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਦੀ
 ਕਿਤ ਕਰਨੀ ਆਏ ਸਾਧਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਤਿ ਬੋਲਣਾ ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ
 ਦਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹ ਸਬ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਕਰ ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਦਿ ਆਹੋਇ ॥ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰ ਵਰਖ ਖੰਡ ਨੂੰ ਚਲੇ॥ ਗੁਰੂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਬ ਖੰਡ ਨੂੰ ਚਲੇ ਚਿਨਾ ਵਖ ਖੰਡ ਹੋ ਉਸ ਖੰਡ ਦਾ ਰਾਜ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
 ਗਾ ਤੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆ
 ਤ ਕਰੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਜਾ ਸੀ ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਤਲਾਵ ਹੈ ਕੁਸੰਗੀ ਰੁੱਝੇ
 ਨਦਿ ਸਿਆ ਰੂਪੀ ਸਿਵਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਸੋਂ ਹਰੀ ਦੇ ਗਾਣ ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮ
 ਸੇਕ ਵਲ ਹੋਨ ਅਤੇ ਜਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਗਵੰਤ ਹੋਨ ਸੇ ਤੁਹਾ ਆਣ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਜਸ ਸੁਣ
 ਦੇ ਹੋਨ ਸਭ ਸੰਗ ਕਰਵੇ ਹੋਨ ਵੇ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਤੋਂ ਚੰਦ ਮਾਂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁ
 ਚਕਰ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੁਪਖੰਡ ਏਹੋ ਕੇਵੇ ਤੂੰ ਬੇਨੂੰ ਸਿਧੀ ਏ ਤੇ ਕਦੀ ਮਿਲਨ
 ਹੀ ਹੀ ਦਾ ਤੇ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਾਕ ਤਾਂ ਨੰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਓਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਨਹੀ
 ਛੱਡਦੇ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕ ਤਨ ਬਣੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਸੁਭਾਵਨ ਨਾ
 ਲਗਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਚਰਨੀ ਆਲਗੇ ਤਾਂ ਮੁ
 ਦਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹਦੇ ਸਤ ਦੀ ਪਕਹੀ ਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਅਸਾ ਨਹੀ ਰਿਠੇ ਜੇਹਦੇ ਤਾਂ ਰਿਠੇ ਤਾਂ
 ਦੇਰ ਕਦੇ ਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦਲਮਰ ਦਾਨ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖ ਦੇ ਚਲੀ ਏਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਬੋਲੇ ॥ ਪਹਿਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਸਮ ਦੀ ਪਾਇ ਚਰਾਏ॥ ॥ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਲਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ ਨੂੰ ਸਤ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਦਸਿਆ ਤੇ
 ਕਹਿ ਆ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਸੰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਗਿਬਿਉ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੀ ਤਾਂ
 ਓਹ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਜਪਣ ਉਨ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੇ ਉਥੇ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦੀ ਪਨ੍ਹੰਗਾਏ॥
 ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਸਪ ਦੀ ਪਨ੍ਹੰਗਾਏ॥ ॥ ਪੁਸਪ ਦੀ ਪਾਇ ਚਰਾਏ
 ਕੇ ਕੋਤਕ ਹੋਨ ਫਲ ਫਲ ਅੰਗ ਅਸੇ ਕਬਨ ਦੁਧ ਕੀ ਆਂ ਨਦੀ ਆਂ ਮਿਸਰੀ ਕੇ ਪਹਾੜ ਸ
 ਰਬੁ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਣ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਤੇ ਰਾਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ
 ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਕਰ ਰਹਿ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਾ ਜੀ ਹੋਰ ਤਾਂ ਏਥੇ ਸਭ
 ਕਸਪੇ ਪਰਾਇਕ ਏਥੇ ਈਰਖਾ ਬਡੀ ਪੈ ਆਪਣੇ ਬਡੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਈਰਖਾ ਅਓ ਦੀ ਹੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਹਾਜਰ ਨਾਜਰ ਸਾਇ ਆ ਕਰੋ ਤੇ ਈਰਖਾ ਨਾ ਕਰੋ
 ਆ ਕਰੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਹਛਾ ਜਾਣੋ ਹਰਾਇਓ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਾਣੋ ਆਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ
 ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਫੇਰ ਉਥੇ ਰਮਦੇ ਰਹੇ॥
 ॥ ਫੇਰ ਸ੍ਰੇਤ ਦੀ ਪਨ੍ਹੰਗਾਏ॥ ॥ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਇ ਚਰ
 ਨੀ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨ ਉਪਰਖ ਸੀ ਹੋਏ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਭਕਤ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸਤ ਜਾ

ਤੁਹੇਹ ਅਸਤਸਾਏ ਜਹਾ ਕਹਾ ਵਲੁ ਕਿਉ ਮੇਸਰ ਸਮਿ ਨੁਨ ਮਸਪਨਾ ਆਏ ਸ
ਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਦਾਉਨੀ ਜੋ ਮੇਲ ਕਰਨਾ ਏਹ ਕਰ ਓਥੇ
ਲਵੇ ਰਹੇ॥ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਦੀ ਪਮੇਗਏ॥ ॥ (ਜਾਗਰੂ ਜੀ ਉ)

ਬਿਦੇਲੋ ਕਾਨੁ ਜਾਇ ॥ ਲੇਖੇ ਹਿਓ ਆਇ ਖਨ ਜੋ ਸਾਧ ਏਹੇ ॥ ਤਨ ਤਉਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ
ਤੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਏ ॥ ਆਪਣੇ ਕੁਟੂਬੇ ਦੀ ਆਉਨ ਦਾ ਨਗਰ ਸਤਨ ਵਾਹੇ ॥ ਤੇ ਆਰਜਾ ਉਨ ਦੀ ਬ
ਰੀ ਤੇ ਸਹਿਰ ਵੀ ਰਿਜਦ ਪਾਸਟ ਹੈ ॥ ਤਉਨ ਕਹਿ ਆਸ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ
ਆਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਪੁਨ ਕਰਨ ਜਦ ਸੁਵਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਬਣੇ ਤੇ ਕਰਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ॥ ਤੁਸਾਡੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਨਗੇ ॥ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ
ਸਭ ਦੀ ਪਾਛਿਰੇ ਸਤਨੂੰ ਉਪ ਦੇਸ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਦਿਖਾਇ ॥ ਆਸ ਪੂਰਨ ਸੀਕਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕੀ
ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਤਾ ਦੀ ਪਾਵੀ ਸੋਲ ਕਰਾਈ ॥ ਬੋਲੇ ਭਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰਮੇਸਕੀ ਚਲੀ ॥

॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੇ ਰਾਮ ਦੇ ਰਹੇ ਅਗੇ ਵੇਖਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਲਹਿਰੀ ਦੇ ਦਾਨ ਜਰਾ ਆਹ
ਤਾ ਮਦਨੇ ਪਾਇ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਸੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਜਾਵੀਏਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਅਮਦਾ
ਨ ਅਜੀ ਹੁਣ ਹੀ ਜਨਮ ਜੀ ॥ ਵੀਏਗੇ ਓਥੇ ਸੀਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਥੇ
ਇਕ ਸਾਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਗੁਰਸਨ ਕਰੀਏਗੇ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲਾ
ਵੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਏਹੀ ਉਥੇ ਅੰਤ ਪਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾ ਗੁਰਮੇਸਰ ਦੇ
ਪੁਲ ਪਰ ਜਾਇਖੜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਉਥੇ ਇਕ ਸਾਧ ਨਾਮ ਬੰਗ ਗਾਥਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ
ਕਰਦਾ ਆਰੇ ਦੇ ਬਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਉਸ ਸਾਧ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਤੂੰ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਬੰ
ਠੇ ਹੀਨ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸਾਧ ਆਪਣੇ ਸਾਧ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ
ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਫਲ ਮੁਹ ਪਾਵੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਜਾ
ਇਥੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਧ ਏਹੇ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਹੋਏ ਬੈਥਿਨ ਚੋਕੇ ਵਿਤੇ ਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਫਲ ਫੁਲ
ਆਖਿ ਉਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਵਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕਉਣ ਹੋਤੋਗਾ ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਅ
ਮਿਨੀਰ ਕਾਰੀ ਹੋ ਤੇ ਨੀਰ ਕਾਰਨੇ ਸਾਡੇ ਬੰਸ ਜਥ ਕਟ ਵਿਤੇ ਹੋਗਾ ਮਨਿ ਬੰਸ ਧਰਾ ਹ
ਆਗਾਠ ਕਰ ਨੀਰ ਕਾਰੀ ॥ ਤਉ ਸਾਧ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪ ਨੀਰ ਕਾਰੇ ॥
ਆਹੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਸਾਧ ਸਾਗੁ ਗੁਰੂ ਹੀ ਨੀਰ ਕਾਰੀ ਏਹ ਬਚ
ਤ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾ ਤਾ ਮਦਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ॥ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰਮਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥
 ॥ ਗੁਰਸੇਵੇ ਸੋਠ ਕਰ ਜਾਨੈ ॥ ਧੁਖ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਪਛਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈ ਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਬੋਧੁ ਪਛਨੈ ਨੀ ॥ ੧ ॥ ਤਹਾਉ ॥
 ॥ ਏਹ ਨਾਮ ਤਪਿਤਾ ਸੀਸਾਗ ॥ ਬੰਧਨਿ ਸੁਤਕੀਨੀ ਅੰਮਰ ਨਾਰਾ ॥ ੨ ॥
 ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕੀਆ ॥ ਬੰਧਨ ਪੁਤ ਕਲਤਿ ਮਨ ਬੀਆ ॥ ੩ ॥
 ਬੰਧਨ ਕੀ ਧੀ ਕਰਹਿ ਕਰਸਾਇ ॥ ਹਉ ਮੇਠੈ ਭਸਹੈ ਰਾਜਾ ਮੰਗੀ ਦਾਨਾ ॥ ੪ ॥
 ਬੰਧਨ ਸਚਿਦਾ ਅਨਿਵੀਚਾਰੀ ॥ ਬਿਪਤਿ ਨਹੀ ਮਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਾਰੀ ॥
 ੫ ॥ ਬੰਧਨਿ ਸਹਿਸਿ ਬੰਧਨਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭੁਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥
 ॥ ਵੀ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬੇਦ ਬਾਦ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਿਨੁ ਸੇਮੇ ਹ ਬਿਕਾਰ ॥ ੭ ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੈ ਬੰਧਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥

ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਅਸਾਰਾ ਅਜੀਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੋਰ
 ਸਭ ਬੰਧਨ ਮਾਰੇ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਮਹਾਮਕ ਉਨ੍ਹਿ ਬੰਧਨੀ ਆਹੀ ॥ ਤਬ ਹਰਦਾਸ
 ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਚਰਨ ਪਰਨਿ ਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤਿ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ ਜੀ ਤੁਮ ਪਰ
 ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਪਰ ਤੁਮ ਈਹਾ ਦਿਕੋ ਜੀ ਜੋਹ ਮਾਰ ਭੁਲਾ ਹੋ ਦੇਸੀ ਭਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਰਾਮੇ ਸੁ ਕੋਠ ਕਰ ਦੁਆਰੇ ਦਿਚ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੁਏ ॥ ਤਹ ਹਰਦਾਸ ਕਹਿ ਆਜੀ ਹਮਤਾ ਏ ਕਰ
 ਮ ਕਾਨ ਮਜਾਨ ਤੇ ਪੈ ਪਰ ਜੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਓ ਜਿਸ ਦੇ ਪੜਿਆਂ ਸੁਣਿਆਂ ਮੁਕਤ ਨੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਤ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਿਸਰ ਨਾਮਾ ਕੀਆ ॥
 ਗੁਰਮਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥ ਸਮੁੰਦ ਸੇਰ ਬੰਧ ਮੇਸਰ ਮੇਹੀਆ ॥ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਾਭ
 ਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥ ਸਿਵਨਾਭ ਪਾਸੋਂ ਪੈਰਾ ਮੋਖਾ ਲਿਖੀਐ ॥ ਸੀ ॥ ਤਿਸਨੇ ਜਨਾਮ ਸ
 ਖੀ ਵਿਚਲਿਖਿਆ ਹੋ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਚਿਤ ਪਾਠ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਮਾਈ
 ਨਦਇ ਮਾਲਦੇ ਦਰ ਰਾਮਾ ॥ ਅਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੇ ਜੁਗਾਇ ॥ ਅਬਨਾਸੀ ਅਲਖ
 ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਅਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੇ ਜੁਗੇ ਜੁਗੇ ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਸੀ ਤਿਨਹੀ ਦੁਨਿ ਕੋਈ
 ॥ ਛੁਤੀ ਜੁਗਾਗੁ ਬਾਰੇ ਦਰਤੀ ॥ ਤਿਸਕੀ ਮਤ ਕੋਟ ਕਰੀ ਚਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਛੁਤੀ ਜੁਗਾਗੁ ਬਾਰੇ
 ਤੀ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰਿ ਹਸਰਿ ਨਾਸਹਿ ਨਿਹਚਲਾ ॥
 ਇਨ ਜਾਤਾਹੀ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾਤ ਪਤ ਦੁਲੀਚਾ ਸਾਚਾ ॥ ਸੋਊ ਪੈਸੇ ਕੋ ਕੋ ਕਾਬਾ ॥ ਅੰਤ
 ਸਾਵਣ ਚਉਪੜੇ ਲੋਕ ਰਿਵੇਖੇ ਚੋਸ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਉਤਿਪਤਿ ਪਕੜੀਉ
 ਪੰਨਾ ॥ ਪਵਾਨੀ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਸਲਾ ਬਿਬਤੇ ਤਿਰੰਗਾ ॥ ਸਲਾ ਬਿਬਤੇ ਤਿਰੰਗਾ ਸਾਜੀ ॥ ਅੰ

ਘਾਟਿਜੋਤਿਸਮਾਭਰੇ॥ ੫ ॥ ਕਰਣਮੇਅਥਿਨਾਸੀਜੋਈ॥ ਸਰਬਜੀਆਘਾਟਿਜੋਤਿ
 ਸਮੇਈ॥ ਸਰਬਪਦਪਤਪਾਲਸੰਬਾਧੇਹਰਿਪੁਰਨਉਦਰਭਰੇਤਾ॥ ੬॥ ਅਗ
 ਮਅਗਾਧਅੰਤੋਲਥਿਅੰਤਾ॥ ਉਚੇਤੇਉਚਭੁਗਵੰਤਾ॥ ਅੰਤਨਹੀਕੁਛਪਾਰਵਾਰਥਿਸੁ
 ਮਾਰਅਭਿਯੰਤਾ॥ ੭ ॥ ਲਾਲਗੁਲਾਲਰੰਗਾਅਤਿਗੁਣਾਦੀਪਕਸੁਪਪੁਰਖਪਤਿਪੁ
 ਰਾ॥ ਅਲਾਲਪੁਰਖਅਨੁਪੋਕੋਟਬ੍ਰਹਮੰਡਦੰਡਕਾਦਤਾ॥ ੮ ॥ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਭਰ
 ਤਸੁਖਦਾਈ॥ ਜੁਗਾਹਿਜੁਗੰਤਰਪੇਜਰਖਈ॥ ਏਕੰਕਾਰਏਕਹੀਏਕਾਅਪੋਆਪੁਉ
 ਪਾਇਦਾ॥ ੯ ॥ ਗਾਹਿਰਗੰਭੀਰਦਇਆਲਅਨੰਦੇ॥ ਹਰਿਮਿਹਤਕਰੇਹਰਿਹਰਿਬਖਸੀ
 ਦੇ॥ ਅਨੰਦਰੂਪਅਨੁਪਦਧਨਿਕਾਰਾ॥ ਜਨਨਾਨਕਜਸਗਵੰਤਾ॥ ੧੦ ॥ ਆਦਿਨ
 ਰੰਜਨਪ੍ਰਭਾਨੰਦਕਾਰਾ॥ ਨਿਰਾਹਾਰਨਿਰਵੈਰਨਿਰਾਰਾ॥ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਭੋ
 ਬਚਨਚਿਹਨਨਪਛਾਤਾ॥ ੧੧ ॥ ਅਬਰਜਰੂਪਬਿਸਮਨਬਿਸਮਾਦਾ॥ ਭੁਗਤਿਦ
 ਛਲਹਰਿਆਦਿਜੁਗਾਦਾ॥ ਆਦਿਜੁਗਾਦੀਹੋਤੀਹੋਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਥਿਅੰਤਥਿਅੰਤਾ॥
 ੧੨ ॥ ਦੀਨਾਨਾਥਦਰਦਦੁਖਭੰਜਨਾ॥ ਪਤਤਿਉਧਾਰਨਪਾਪਨਿਖੰਜਨਾ॥ ਮੇਖਪਰਾ
 ਇਣਮੁਕਤਿਮੁਕਤੀਸਰਤੋਰੇਨਾ॥ ਅਨੇਕਅਨੰਤਾ॥ ੧੩ ॥ ਸਹਿਸਰਨਾਮਸਚੁਮੁ
 ਲਬੰਧੰਜਾ॥ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਗੁਰਗਿਆਨਕਥਿਲੇਜਾ॥ ਸਹਿਸਰਨਾਮਸਤਿਹਰਿਸਪੀ
 ਐਗੁਰਪੁਰੇਤੇਜਾਤਾ॥ ੧੪ ॥ ਆਦਿਜੁਗਾਦੀਨਿਹਚਲਧਰਮਾ॥ ਨਿਹਚਲਸਚੁਸਹਿ
 ਸਰਨਾਮਾ॥ ਸਹਿਸਰਨਾਮਗੁਰਮੁਖਪਰਗਾਸੇਸੁਦਿਜਸੁਬਿਗਸੀਤਾ॥ ੧੫ ॥ ਗ
 ਹਿਰਗੰਭੀਰਗਹੀਰਗੁਲਾਲਾ॥ ਮੇਹਨਮਾਧੋਕ੍ਰਿਸਨਦਇਆਲਾ॥ ਰਾਮਚੰਦਬਨਿਓ
 ਬਨਵਾਲੀਅਨੁਪਦਬੋਨਬਜੰਤਾ॥ ੧੬ ॥ ਮੇਹਨਸੁੰਦਰਕ੍ਰਿਸਨਮਾਰੀ॥ ਰਾਮ
 ਪਤਿਰਾਜਾਬਨਦਰੀ॥ ਰਾਜਰਾਮਕ੍ਰਿਸਨਹਰਿਕਹੀਐਪਾਰਬ੍ਰਹਮਹਰਤੰਤਾ॥ ੧੭
 ॥ ਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੋਨਰਾਇਣਾ॥ ਅੰਤਕਾਰਣਪ੍ਰਭੁਪ੍ਰਿਭਾਇਣਾ॥ ਅਗਮਅ
 ਕਾਲਪੁਰਖਸਿਰਾਲਾਸਚਸਚੇਤਖਤਬਹੰਤਾ॥ ੧੮ ॥ ਅਗਮਅਗਾਧਬੋ
 ਰਾਅੰਤੋਲਾ॥ ਗੁਣਗਿਆਨਪਦਾਰਥਰਤੇਨਾਮੇਸਾ॥ ਅਗਮਅਥਹਬੋਅੰਤਸੁ
 ਆਮੀਭੁਗਤਵਛਲਵਰਦੰਤਾ॥ ੧੯ ॥ ਅਪਰਅਪਾਰਅਗਾਧਅੰਤਗੁਣਾ॥ ਅ
 ਰੀਮਅਥਹਗੁਰਸਬਦੀਰੁਣਾ॥ ਆਦਿਜੁਗਾਦਜੁਗੇਜੁਗਮੇਈਨਾਨਕਜਨਬਿਨ
 ਵੰਤਾ॥ ੨੦ ॥ ਉਚਮੁਚਸਦਉਚੇਥਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਸਾਥਾਦੀਵਨਾ॥ ਸੰਤਉਧ
 ਰਣਮੁਕਤਸਧਾਰਣਕਰਿਕਰਿਬੰਸਖਲੰਤਾ॥ ੨੧ ॥ ਸਚੁਸਸਾਹਿਗਾਹਿਰਗੰਭੀ
 ਰਾ॥ ਅਨੰਦਥਿਨੇਦੀਗੁਰਮੁਖਮਨਧੀਰਾ॥ ਆਦਿਅੰਤਾਪਰੰਪਰਪੁਰਖਸਚੁਸਚੀਮ

ਦੀਸੁਹੰਤਾਹੈ॥ ੨੨॥ ਜੁਥਾਬਾਰੇ ਸਾਚੀ ਮਈ॥ ਬਿਨਸਾਏ ਸਭ ਕੁਝੀ ਮਈ॥ ਬਿਨਸਾ
 ਚੈ ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁ ਜੇਨੀ ਗਰਭ ਲਰੀਤਾਹੈ॥ ੨੩॥ ਸਚੇਤ ਖਤ ਬਹੋ ਅਬਿਨਸੀ
 ਨਿਹਚਲ ਸਾਚਾ ਅਹਿਨ ਜਾਸੀ॥ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਨਸਾਏ ਕੋਈ ਭੁੰਕ ਰਿਕ ਰਿਚੈ ਜਦਿ ਖੰਤਾਹੈ॥
 ੨੪॥ ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਚੋਜੀ ਖੇਡੈ॥ ਥਾਪੁ ਚਿਥਾ ਪੜੇ ਜਹੋ ਏਗਾ॥ ਚਿਸਰੇ ਦੁਹੇ ਫਹਿ
 ਏ ਸਭ ਰਭੁੰਤਾਹੈ॥ ੨੫॥ ਚਿਤ ਪਤਿ ਪੁਰੋਖੇ ਦੁਹੇ॥ ਹੋਵੈ ਜੇ ਹੁਕ
 ਹੁਕ ਮੇਸਾ ਜੇ ਹੁਕ ਮਨਿ ਦੁਹੇ॥ ਬਹਿ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਕਿਸੇ ਪੁਛੰਤਾਹੈ॥ ੨੬॥ ਪੁਰਖੇਤ
 ਮਹਾਰਖ ਮਰੀਆ॥ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਕਛੁ ਜਾਤ ਨ ਜਨਮਾ॥ ਅਦਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਅਲ
 ਖਨ ਲਖੀ ਐ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੇਵਰੰਤਾਹੈ॥ ੨੭॥ ਅਨਾਥਾ ਨੁਥ ਸਰਬ ਪਤਿ ਪਏ॥ ਨਿਤ
 ਨਿਤ ਜੀਆ ਸਾਰਸੀ ਮਾਲੈ॥ ਵਡੀ ਅਥਾਹਰ ਜਾਈ ਗਾਥਾ ਭੁਭਾਹਿ ਭੁਗਵੰਤਾਹੈ॥ ੨੮॥
 ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਥਾ॥ ਅਹਿ ਸੁਗਾਦ ਅਨੀਲ ਅਨੁਦਾ॥ ਅਨਹ ਦਿਰੁਇ
 ਸੁਣਿਕਰ ਅਨੁਹਦੁ ਪੁਨਥ ਅੰਕਾਰ ਵਜੰਤਾਹੈ॥ ੨੯॥ ਤਕਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਏ ਕੋਈ॥ ਪੁਰੋ
 ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਈ ਹੋਈ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਅਸੀਖ ਅੰਤ ਨ ਹੀ ਪਾਇ॥ ਹਰਿ ਸਿਫਤੀ ਅੰਤ ਨ ਖਾਰ
 ਹੈ॥ ੩੦॥ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੁਣ ਜੋਤਿ ਮਭਾਵੈ॥ ਚੁਦੀ ਮੰਗਤ ਗੁਣ ਦਰਗਾਵੈ॥ ਲਨਕ
 ਚਾਚੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਿਨਾਇਆ ਵਰਸਚੇ ਪਤਿ ਵੰਤਾਹੈ॥ ੩੧॥ ਲਾਲ ਗੁਲ ਲਦਇਆ ਲੁਮ
 ਰਾਵਾ॥ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ ਪਾਇਨ ਪਾਰਾ॥ ਬੇਸੁ ਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਬਿਅੰਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹ
 ਅਨੰਤਾਹੈ॥ ੩੨॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਾਇਨਾ॥ ਮਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲਛਮੀ ਨਰ
 ਇਨਾ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਬਿਰਗਰਭ ਪੁਰੀਆ ਪੇਅਘ ਚਿੰਪੰਤਾਹੈ॥ ੩੩॥ ਹਰਹਰ ਸੀਰ
 ਕਰਨ ਰਸਿ ਘਾਅ ਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨੁਨੀ ਸੈਭੀ॥ ਸੋਹਨ ਮਾਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੂਰਗੀ॥ ਨਿਰ
 ਭਉ ਭਉ ਨਿਭਰੰਤਾਹੈ॥ ੩੪॥ ਆਚਿਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਮਧੁਸੂਦਨ
 ਦੇਵੇ ਵਰਸੁਆਮੀ॥ ਰਿਖੀ ਕੇਸਰੇ ਵਰਧਨ ਪਾਰੀ ਮਰਲੀ॥ ਨਿਰਭਰ ਵਜੰਤਾਹੈ॥ ੩੫॥
 ਕਾਨਕ੍ਰਿਸਨ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥ ਭੁਗਤ ਵਡਲ ਹਰਿ ਬਿਰਦ ਰਖਾਇਨਾ॥ ਅੰਤ ਉਪਾ
 ਰਨ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਕੋਈ ਪਾਤਾਹੈ॥ ੩੬॥ ਅਛਲਾ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਅਲੇਖਾ॥ ਵਰਨ
 ਚਿਹਨ ਕਛੁ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ॥ ਅਦਿਸੁ ਗਾਇ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਪਛਤਾਹੈ॥ ੩੭॥
 ਆਵਨਿ ਰੰਸਨ ਗਹਿਰ ਗਠੀ ਗਾ॥ ਸਚੁ ਟੁਕਰਾਈ ਸਾਚੇ ਮੀਰਾ॥ ਅਨੁਹਦੁ ਨੁਕ
 ਕਾਰ ਸਦਾ ਪਨਿ ਨਿਰਭਉ ਕੇ ਪਰਵਾਸਾਹੈ॥ ੩੮॥ ਦੇਵੇ ਵਰਹਰਿ ਦਾਨੁ ਬੀਨਾ॥ ਗੁਰ
 ਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰ ਸੁਜਾਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ॥ ਲੇਪਨ ਕੋਈ ਲਤਾਹੈ॥ ੩੯॥
 ਉਨਮੇ ਅਵੰਸੀ ਨ ਅਪਾਰਾ॥ ਚਿਅੰਕਾਰ ਕਾਰਿ ਕੀ ਅਪਸਾਰਾ॥ ਚੁੰਨ ਕਲਾ ਮਹਿਤਾਹੈ॥

ਲਾਈਸੀਨਸੀਨਸਮਾਤਾਹੈ॥ ੪੦॥ ਅਕਥਕਥਾਗੁਰਸਬਦਵੀਚਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਪਾ
 ਇਆਮੋਖਦੁਆਰੀ॥ ਨਨਕਸਬਕਹੈਸਭਸਾਚਾਸਚੋਸਚਬਲੰਤਾਹੈ॥ ੪੧॥ ਅਪੇ
 ਜਤੀਸਤੀਸਤਵੰਤਾ॥ ਅਚਰਜਰੂਪਪਟਿਘਦਿਵਰਤੰਤਾ॥ ਭੁਭਿਭੀਜਨਮਾਤਿਗੁਰ
 ਗਭਿਰਾਸਬਦਘਟਾਕਾਦਾਤਾਹੈ॥ ੪੨॥ ਨਿਰਹਾਰੀਨਿਰਵੈਰਨਿਰਾਰਾ॥ ਗੁਰੇਦੇ
 ਭਾਖਾ॥ ਗਾਹਰੇਤੋਰਗੁਰਮੁਖਪੀਰਾਨਿਹਚਟਾਮਾਇਨਸਾਤਾਹੈ॥ ੪੩॥ ਅ
 ਨਥਾਨੁਬਸਰਬਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕਾਕਿਟਬ੍ਰਹਮੰਡਕਾਠਾਕਰਨਾਇਕਾਵੈਪਤਾਕੀਲਸ
 ਨਿਵਾਜਭਿਧਾਰਨਿਜੈਜੈਕਾਰਕਰੰਤਾਹੈ॥ ੪੪॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਕੀਜਿਨਪੇਸਰਖਾਈ॥ ਹਰ
 ਨਾਖਸਛੇਦਿਓਸੰਤਛਰਾਈ॥ ਸੰਤਭਗਤਹਰਹੀਜਸਗਾਵਹਿਹਰਿਅਪਨਾਬਿਰਦ
 ਰਖੰਤਾਹੈ॥ ੪੫॥ ਭਗਤਿਵਛਲਹਰਹਰਨਾਰਾਇਣਾ॥ ਦਹਿਸਰਛੇਦਕੀਓਰਮ
 ਇਣਾ॥ ਅਸਰਸੰਘਾਰਣਮੁਕਤਿਸਧਾਰਣਅਸ੍ਰਿਭੁਜੰਭਅਸੰਬੰਭਾਹੈ॥ ੪੬॥ ਅ
 ਜਮਲਾਵੇਸਵਾਰਤਤਾਹੈ॥ ਬਾਲਮੀਕਤਾਰੇਬਟਵਾਰੇ॥ ਭਗਤਵਛਲਾਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿ
 ਰਪਾਨਿਧਿਕਰਣਕਰਿਣਬਿਧਤਾਹੈ॥ ੪੭॥ ਹਰਿਹਰਿਸ੍ਰੀਧਰੇਕੋਆਧਾਰਾ॥ ਮੁਰ
 ਲੀਮਨੋਹਰਮਾਧੋਅਚਵਾ॥ ਸੰਤਜਨਕਾਆਰੀਆਕਾਰੀਅਦਅੰਤਸੁਖਦਾਤਾ
 ਹੈ॥ ੪੮॥ ਅਗਾਧਬੋਧਬਨਿਓਬਨਵਾਲੀ॥ ਸੰਕਤਸਾਗਰਧਰਕਰਤਾਲੀਨਿ
 ਹਚਲਨਿਹਚਲਧਾਮਾ॥ ਜੀਸਰਨਾਮਾਗੁਰਕੋਸਬਦਰਤੰਤਾਹੈ॥ ੪੯॥ ਲੁਲਗਲ
 ਲਰਸਾਲਅਤਿਗਾਹਰਾ॥ ਸੁੰਦਰਸੁਪ੍ਰਸੰਨਸੁਜਾਨਪਰਾਹਰਿ॥ ਅਤਿਅਤੀਉਸਨੀਰਿਸ
 ਰਾਹਰਿ॥ ਨਿਹਚਲੁਤਖਣਸਦਾਬਿਰਜਾਕਾਸਚਤਖਤਬਸੰਤਾਹੈ॥ ੫੦॥ ਅਸਰਸੰ
 ਘਾਰਣਮੁਕਤਿਮੁਕਤੀਸਗਾਤਖਤਨਿਵਾਸੀਸਚਾਰਚਸਗਾ॥ ਏਰੰਕਾਰਮਦਰਨਪੀ
 ਭੂਜਾਨਨਕਬਰਨਪਗਤਾਹੈ॥ ੫੧॥ ਆਦਿਜਗਾਦੀਹੋਦਾਅਹਾਇਆਅੰਤਪੁ
 ਰਨਾਕਿਨਹੀਪਾਇਆ॥ ਪਰੇਤੇਪਰੇਪਰੇਲਾਪਰਲਾਕਿਨਹੀਪਰਨਜਰਾਹੈ॥ ੫੨॥
 ਪਰਮਾਨੰਦਅਨੰਦੀਲਲਨਾ॥ ਹਰਿਪ੍ਰਭਸੰਜਤਬੰਕਦੁਖਦਲਨਾ॥ ਨਰਾਇਣਗਰ
 ਭੁਪੁਹਾਰੀਅਪਨੇਰੰਗਪ੍ਰਭਰਾਤਾਹੈ॥ ੫੩॥ ਆਦਿਪ੍ਰਭਖਰਬਣਕਰਤਾਰਾ॥ ਮੁਕ
 ਤਦਾਨਮੁਕਤੀਸਰਸਾਰਾ॥ ਪ੍ਰੇਮਪਰਾਇਣਰੂਪਨਗਹਿਕਾ॥ ਪੂਰਨਪੂਰਖਬਿਧਤਾਹੈ
 ॥ ੫੪॥ ਅਕਲਕਲਪੂਰਨਅਸਖਅਲੇਖਾ॥ ਅਕਲਪੂਰਤਿਨਿਰੰਜਨਲੇਖੀ॥ ਦੁ
 ਦਾਇਆਲਕਿਰਪਾਲਕਿਰਪਾਨਿਧਿਬਖਸੀਲਤਾਹੈ॥ ੫੫॥ ਅਬਗਤਿਅਬ
 ਚਰਿਸਿਰੀਧਰਸੈਨਾ॥ ਸੁੰਦਰਸੁਆਮੀਕੁੰਭਲਹੈਬੈਨਾ॥ ਸੰਤਨਿਅਧੋਕ੍ਰਿਸਨਮੁਰਾ
 ਰੀ॥ ਪੇਖਪੇਖਬਿਗਸੰਤਾਹੈ॥ ੫੬॥ ਨਰਹਰਿਨਰਾਇਣਗਰਭਨਿਵਰਣਾਸੰਤਭ

ਖਾਤਰੇ॥ ੭੩॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਦਿਸੁ ਰੇ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ
 ॥ ਜੇ ਇਹੈ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ॥ ੭੪॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ
 ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ
 ਸਮਾਤਾ॥ ੭੫॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ
 ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ੭੬॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਸਚੇਰਾਤਾ ਸਚਿ ਮਹਿਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ॥ ੭੭॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਲਨਾਤਾ ॥ ੭੮॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤਾ ਨਾਮਾ॥ ਸਹੀਸਰਨਾਮਾ
 ਚੀਬਾਣੀ॥ ਸਚਉਓਪਾਈਸਚੁਸਮਾਣੀ॥ ਸਚੁਅਚਰਨਾਅਕੰਥਕਿਆਬਹੀਮੈਨ
 ਨਕਸਿਫਤੀਰਤਾ॥ ੭੯॥

॥ ਜਦਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਹੀਸਰਨਾਮਾਸੁਣਾਇ
 ਆਤਮਰਦਾਸਕੁਗਤਿਸਤੁਸਾਧਨੰਨਲਲੇਕੇਪੈਰੀਆਇਪਾਇਆ॥ ਗੁਰੀਦੇਲਗਾਜੀ
 ਏਹਰਾਮਤੀਰਥਤੁਮਾਰਾਮੈਤੁਮਕੇਓਦਿਨਏਥੇਹੀਬਿਸਰਾਮਕੋਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੰਦ੍ਰ
 ਦਿਨਓਥੇਰੇਫੇਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਮਰਦਾਨਅਤੇਮੈਰਿਹਾਓਥੇਅੰਤਪਿਆਨਹੋਏ
 ਤਪਾਇਕਸਦੋਸਉਪਰਜਾਇਨਿਕਲੇ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਮਰੇਸਾਖੀਜਾਤਾਕੀਚਲੀ॥

॥ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸੇਵਸਦੀਵਸੁਨਾਹੀਕਿਥਾਉਜੰਗਲਕਿਥਾਉਦਰਿਆਉਤੇ
 ਕਿਤੇਦਿਕਨਾਹੀ॥ ਜੇਮਰਦਾਨੇਨੰਭੁਖਲਕੋਤਾਚਪਕਰਗੇਇਕਦਿਨਮਰਦਾਨੇਨੰਭੁ
 ਥੀਕੁਖਲਗੀਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਸਿਧੋਵਸਦੀਵਿਚਜਾਇ
 ਖੜਾਹੀ॥ ਮਰੇਸਾਖੀਉਪਲਖਤੀਹਰੀਚੋਹੋਨਉਥੇਜਾਇਖਲੋਵੀ॥ ਓਹਲੋਕਨੰਭੁਖਵਾਇ
 ਦੇਹੋਨਕੇਅਤੇਭੋਨਜਾਇਆਈਭਾਵੇਹਿੰਦੁਭਾਵੇਮੁਸਲਮਾਨਜੋਭੋਮੁਰੀਅਨਲਗੇਗ
 ਸੋਭੇਰੀਪੁਰੀਆਇਪੁਰੀਆਇਪੁਰੀਆਮੈਤੁਮਰੇਸਾਖੀਆਨਰਖਨਰੇਕਿਥੀਪਲਸੀਭੀ
 ਨਹੀਸੋਕਿਥੀਆਇਆਇਆਤੇਕੀਚਾਚਮੀਪੈਤੇਜੋਕੋਈਆਦਮੀਸੇਏਹੋਕੀਜੀਜੋ
 ਮੇਆਪਦੁਸੁਰਬੀਸਅਰਪਦੇਵਤਾਮੇਰਾਭਲਾਹੋਵੇਸੋਅਸਾਨੂੰਏਹਦਿਦਾਰਹੋਇਆ

ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਉਪਰ ਥਾਥੇ ਜੀਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਿਰਿ ਨੂੰ ਭੋਜਿਆ
ਅਤੇ ਜਦ ਮਰਦਾਨੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਹਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਪੈਰੀਆਇਲ ਗੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਜ
ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਪੰਜ ਦੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪੰਤ ਬੰਨ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ
ਦੇਖ ਕਰ ਹਸੇ ਬਹੁਤ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਿ ਆ ਆਵਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
ਜੀ ਦੇਹ ਕਪੜੇ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਆਵ ਰਖਿਆ ਹੈ ਅਗੇ ਜੋ ਆ
ਪਦੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨੇ ਅਵਤਾ ਭੁਲਾ ਕੀਤੇ ਪਰ ਏਹ ਤਾਂ ਅ
ਸਾਡੇ ਕਿਤੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਕਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਥਾਥੇ ਆਖਿਅ
ਸਦ ਘਤ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਭ ਵਸਤ ਸੰਦ ਵਿਤੀ ਪੰਡ ਸਾਰੀ ਉਥੋਂ ਰਮੈ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦ
ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਨਤ ਕਰਵੇ ਤੇ ਨੇ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿ
ਖ ਸਿੱਖ ਦੇ ਮੁਹਿ ਪਾਵੇ ਜੋ ਉਸ ਵਾਭਾ ਉਥੇ ਆਪਨੂੰ ਵੀ ਕੁਛ ਪੁਚਦਾ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰਾ ਸੀਸਾ ਨਿ
ਵਰਤ ਕਰੋ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਤਾਂ ਕੁਛ ਛੋਹ ਦੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਪਾਵੇ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ
ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਅ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬਵਲ
ਇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਥਾਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗਾਉ ਕੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸਬਦ ਉਚਾਠਿਆ।

॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਪਤ ਖਾਇ। ਮੀਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਏਨੇ ਲ
ਨਾਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਇ॥ ੧ ॥ ਤੇਹ ਰਿਸਨ ਹਰਿ
ਮੇਲੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਆਵੁ ਖਜਾਇ ਹਮਾਰੇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
ਜਿਉ ਮਿਲ ਬਛਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਵੈ। ਕਾਮੁਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾ ਪਰ ਘਰਿ ਆ
ਵੈ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਹਰਿ ਜਨੁ ਗਾਵੈ॥ ਸਾਰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਦੁਸੈ ਜਲਧ
ਗਾਨ ਰਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪੁਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਪੈ
ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ੩ ॥ ਨਰ ਪਾਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਧਨ ਖਾਣੀ॥ ਗੁਰ ਮਖ ਪ੍ਰੀ
ਤ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਗਲਾਣੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਧ ਪੁਰਾਚਾਣੈ॥ ੪ ॥

ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਤ ਕਹਿ ਕਰ ਤਸਲੀ ਮਕੀਤੀ॥ ਉਥੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ॥

ੴ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਠਗਾਨਾ ਲਹੇਈ॥

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਠਗਾਵੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਛਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸ
ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੇਖ ਸਜਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਰਸਤੇ ਉਪਰ ਬਨਾ
ਏ ਹੋਏ ਸਾਨਾ ਇਕ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਕ ਮਸਤਿ ਉਸਨੇ ਕਰ ਛੁਡੀ ਸੀ ਜਿਥੇ
ਈਹੋ ਚੁਸਾਵੇ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਰੋਕ ਦੇਵੇ ਜੇ ਮਸਲਮਾਨ ਸਾਵੇ ਤਾਂ ਮਸਤਿ ਵਿਚ ਠੇ

ਹੋਵੇ। ਸੇਰਾਤ ਪਵਿਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਹਗਾ ਦੇਵੇ ਜਾਚਿ ਸੇਰਾਤ ਪਵਿਤਾਂ ਕਿ ਮਾਰਵੇ ਵੇਰਾ
 ਹੋਵੇ। ਚਿਰਾਇ ਸੇਰਾਤ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਹਥਾਵਿਚ ਤਸਬੀਹ ਚੁਕਿ ਆਸਾ ਲੈਕੇ ਮਸ
 ਲਾ ਪਾਇ ਬਾਏ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੇਥਿਨੇ ਸਦਿ ਚੋਬੇ ਜਾਇ
 ਪਹੁਚੇ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਖਿਜਮਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ
 ਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਏਨ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੋ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਓਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਹਿੰ ਚਿ
 ਪਰਲਾਲੀ ਆਹੀ ਜਦਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆ ਤੇ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਉਤੇ
 ਜੀ ਅੰਦਰ ਚਲੋ ਤੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਸਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨ
 ਚਿਕਿਆ ਹੈ। ਚਿਸ ਆਖਿਆ ਸੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਜਣ ਹੈ ਹਰਿ ਕਿਸ ਦਾ ਖਿਜਮਤ ਦਾ
 ਰਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਲੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਸਬਦ ਖ
 ਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਆਖਕੇ ਸਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਸਜਣ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਫੇਰ
 ਆਖਿ ਚਿਸੁ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮੁਦਾ
 ਨਿਆ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ। ਤਾਂ ਮੁਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
 ਗ ਸੁਹੀਦਿ ਚਿ ਚਾਰਿਆ ਹੈ। ॥ ਚਿ ਜਲ ਕਾ ਹੀ ਆ ਚਿ ਲਕਣਾ ਪੈਟ ਮਤ
 ਲੀ ਮਿਸੁ। ਧੋਤਿਆ ਜੂਠਿ ਨ ਚਿਤ ਹੈ ਜੇਸ ਚਿ ਧੋਵੇ ਤਿਸੁ। ॥ ਸਜਣ ਜੇਈ ਨ ਮਿਲੇ
 ਚਲਾਇਆ ਨਾਲ ਚਲੀਨੈ। ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਿ ਮੇਰਾ ਜਰ ਖਵੇ ਦੇਸੀਨੈ। ॥ १ ॥
 ਰਹਾਉ॥ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਵੀ ਆਪਾ ਸੋ ਚਿਤ ਦੀਆ। ਵਰੀ ਆ ਕਮਨ ਆਵਨੀ
 ਦਿਚੋ ਸਖਣੀਆ॥ ੨ ॥ ਬਗਾਂ ਬਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਤ੍ਰ ਵਸੀਨੀ। ਪੁਦਿ ਪੁਦਿ ਜੀਅ
 ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨ ਕਹੀਅੀਨੈ॥ ੩ ॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੇਰੇ ਸਨ ਦੇਖ ਭੁਲੀਨੈ। ਸੇ
 ਫਲੁ ਕੰਮਨ ਆਵਨੀ ਤੇ ਗਾਏ ਮੈਂ ਤਾਨੀ ਹੀਨੈ। ਅੰਧ ਲੋਭਾ ਚਿਤਾਇਆ ਭੁਗਾਰ ਵਾਟ
 ਬਹੁਤਾ। ਅਖੀ ਲੋਭੀ ਨ ਲਾਹਾ ਹੋਇ ਚਿਲੀ ਪਾਕਿਭੁ॥ ੪ ॥ ਚਾਕੂਰੀ ਆ ਚੋਗੇ ਆਈਆ
 ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਮਾਲਤੁ ਬਧਾ ਛੁਟੇ ਸਿਤਾ॥ ੬ ॥ ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਿਦਰ ਸਨ ਦਾ ਸਦਕ ਉਸਦੀ ਬੁਧ ਪੈਰ ਦੀ ਹੋਰ ਹੋ ਗਈ ਜਾਵਿਚਰ
 ਹੋਈ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸੇਛੇ ਗਨਾ ਹਜਾਰ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ ਸਜਣ ਚਿਠ ਕਰਾ
 ਪੈਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪੈਰ ਚੁਮਿ ਚਿਸੁ ਆਖਿਆ ਸੀ ਮੇਰੇ ਗਨਾ ਹਦਾਫ
 ਸਲ ਕਰੁ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੀਆ ਸੇਖੀ ਸਜਣ ਖਿਦਾ ਚਿਦੀ ਦਿਲਗਾਹ ਦਿਚ ਦਾਇਗ
 ਲੇ ਗੁਨਾ ਹੀ ਦਾਫ ਜਲ ਪ੍ਰਚੀ ਤਾਂ ਸੇਖੀ ਸਜਣ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਸੀ ਚੋਰ ਚਲਾਹੀ ਕੋਰ
 ਜਿਨੀ ਗਲੀ ਗੁਨਾ ਦਾਫ ਸਲ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਿਧੂ ਭੈਖਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਸੇਖ ਅਪ੍ਰਾਪ੍ਰ ਸੇਖ ਸਚ ਕਰ
ਸਚ ਬੋਲ ਕਤਾ ਸਚੇ ਸਚ ਕਹਿਆ ਜੀਮੰਦਰੇ ਖਨ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਭਾਗੁ ਸੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਉ
ਨਾਦੀ ਸੇਵ ਸਭ ਅਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹਈ ਸੇਲੈ ਆਉ ਤਾ ਸੇਖ ਸਜਣ ਨੇ ਪੁਕ ਮਮੀਨ ਕੇ ਸਭ ਚੀ
ਜਾਇਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਭਾਗੁ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਖਦਾਇ ਦੇ ਨਾਮ ਏਹ ਪਦਾਰਥ
ਨਾਮ ਦੇਹ ਤਾ ਸਭ ਦਸਤਖਤਾਇ ਦੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਲੁਕਾਇ ਦਿਤੀ ਤਾ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ
ਦੁ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਿਹਰੀ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਨਉ ਪ੍ਰੀਕ। ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਹਿ ਗੁਰੂ

॥ ਸਾਖੀ ਪਾਨੀ ਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲੀ ॥

ਭਾਗੁ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਪਾਣੀ ਪਤ ਆਇ ਲਿਕਲੇ ਰਾਖਦੀ ਪੰਥਕ ਪੀਰ ਸੇਖ
ਰਫੁਸਾ ਉਸ ਕਮਰੀ ਦੇ ਸੇਖ ਵਟੀ ਹਰ ਬਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਪੀਰ ਵਸਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਅਸਤਾਵ ਲੈ
ਦੁ ਆਇਆ ਤੋ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੇਹ ਲੁਝੇ ਥੋਰੇ ਹਥ ਉਨੇ ਅ
ਇਕਰ ਕਹਿਆ ਸਲਾਮਾ ਲੇਕਮ ਓ ਵਰ ਦੇਸ ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਲੇਖ ਕੇ ਸ
ਲਾਮ ਹੋ ਪੀਰ ਕੇ ਵਰ ਦੇਸ ਤਾ ਸੇਖ ਵਟੀ ਹਰੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਕਰ ਕਹਿ ਓਸ ਕੇ ਅਜ ਤੋੜੀ ਸ
ਲਾਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀ ਮੇਰਿਆ ਹੋ ਪਰ ਮੇ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਕਰਾ ਤਾ ਉਸ ਨੇ
ਆਇਕੇ ਪੀਰ ਨਾ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜਾ ਮੇ ਅਸਤਾਵ ਭਰਨ ਗੋ ਆਤਾ ਅਗੇ ਤੈ ਵਰ ਦੇਸ
ਦੇ ਹੋ ਸਨ ਤਾ ਮੇਰਾ ਇਕਰ ਸਲਾਮ ਪਾਇਆ ਤੋ ਆਖਿਆ ਸਲਾਮ ਲੇਕੇ ਹੋ ਵਰ ਦੇਸ
ਤਾ ਅਗੇ ਉਸ ਆਖਿਆ ਅਲੇਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਹੋ ਪੀਰ ਦੇ ਵਰ ਦੇਸ ਤਾ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਬਚਾ ਜਿਸ ਅਲੇਖ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਾਏ ਤਾ ਓਸ ਨੂੰ ਆਖੀਏ
ਜੋ ਤੂੰ ਅਲੇਖ ਕਿਥੇ ਭੈ ਠਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ ਸਰਫ ਵਟੀ ਹਰੀ ਮੁਰੀ ਦੇ ਕੋਲੇ ਕਰ ਆਇਆ
ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਅਵਤਰ ਕੀਤਾ। ਗੋਸਟਿ ਮਹਲਾ ੧॥

ਤਾ ਸੇਖ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕੁਝ ਆਮ ਦਾ। ਭਾਂਬ ਬੇਜ ਬਾਬ ਦਿਤਾਈ ਆ
ਦਮਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਅਸਮਾਨ ਮਨੀ। ਤੁਝਾ ਬੇਜੀ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਸ
ਮਨ ਸੁਮਾਨ ਤਦੁ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀਰ ਨੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪੁਰਸੀਸ ਪੁਛਿਆ ਅਗਰ ਤੁ
ਰਾਸੁ ਆਲਮੇ ਪੁਰਸੀ। ਅਹਿਲੁ ਸਬਾਬ ਬਗੋਇ ਵਰ ਦੇਸ। ਕੁਝ ਸੁਮਾਚਿ ਮਜਬ
ਸਾ। ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬਾਬ ਦਿਤਾ ਅਨੁ ਆ ਮੁੰਡਿ ਤਾ ਮੁੰਡਾ ਵੇ। ਬਿਨ ਮਨ ਮੁੰਡਿ
ਗਤ ਨ ਪਾਵੇ। ਮੁੰਡਾ ਕਾ ਵਹਾਰ ਆਗੇ ਧਰੀ। ਮਨ ਮਤਿ ਤਿਆ ਗਰਾ ਲਈ ਮਤ ਕੋ। ਮੁੰਡ
ਮੁੰਡਾ ਇਹੋ ਇਸੁ ਕੀ ਚਿੰਨਾ। ਸੇ ਬੇਰਾਗੀ ਪਰ ਖੇ ਗੁਰ ਬੇਨਾ। ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡਾ ਇਕੀ ਦੇਹਾ ਤਿ
ਈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰ ਮੁਖ ਮੁੰਡਿ ਮੁੰਡਾਈ। ਸੁਆ ਵਸਨੇ ਹਮ ਮਤਾ ਸਭੁ ਤਜੀ ਅੰ॥

ਏਹਜੁਗਤਿਨਾਨਕਕਲਹਪਹਰੀਅੰ॥ ੧॥ ਤਿਸੁ ਭਾਖੀਸੇਛਸਰਫਪਾਛਿਆ॥
 ਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸੀ॥ ਅਹਿਲਜਬਾਬਬਰੋਦਰਵੇਸੁ॥ ਫਿਰਕਾਉਮਾਦਿ
 ਮਜਬਾਸੀ॥ ਤਾਸੀਬਾਬੇਜੀਜਬਾਬਾਦਿਤਾ॥ ਪੀਰਮਤੀਮੁਰੀਦੋਹੋਇਰਹਸੀ॥ ਖਦੀ
 ਦੇਪੀਮਨਸਬਦਗਹਨੀ॥ ਵਹਿਤਾਦਰੀਆਲੇਕਰੋਬੈਰਤੀ॥ ਸਹਿਜਬੇਸਿਤਹਾਸੁਖ
 ਮਨਚੇਤੀ॥ ਹਰਖਸੋਗਕਕਰੋਹੋਕਾਛੀ॥ ਪੁਹਰਖਫਨੀਕੀਦਬਦਾਬਿਹਾਰੀ॥ ਜੁਗਤਿ
 ਕਲੇਸਬਦੀਰਹਾਈ॥ ਤਬਖਫਨੀਕੀਜੁਗਤਿਪਾਈ॥ ਕੁਟਬਛੇਦਭਾਇਆਆ
 ਕੇਲਾ॥ ਨਨਕਪਹਿਰਖਫਨੀਭਾਇਆਸੁਹੇਲਾ॥ ੨॥ ਤਾਫੇਰਸੇਖਸਰਫਪਾਛਿਆ
 ਆਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸੀ॥ ਅਹਿਲਜਬਾਬਬਰੋਦਰਵੇਸੁ॥ ਕੁਪੀਨਸੁ
 ਮਾਚਮਜਬੇਸੁਹਾ॥ ਤਾਸੀਬਾਬੇਜੀਜਬਾਬਾਦਿਤਾ॥ ਪੀਰਮਤੀਮੁਰੀਦੋਹੋਇਰਹਸੀ॥
 ਗੁਰਸਬਦੀਖਿਆਮਾਨਿਸਹਿਜਿਗਹਨੀ॥ ਦਿਸਦਿਬਾਬੇਦਰਮਤਿਹਰੀਅੰ॥ ਦਸ
 ਹਿਦੁਆਰੇਲੇਤਹਾਂਚੁੜੀਅੰ॥ ਅਹਿਜਠਿਹਟਤਾਕੁਕਰੀ॥ ਪਹਿਰਲੰਗੋਟੀਜਗ
 ਨਮਰਦੀ॥ ਪਹਿਰਸੀਗੋਟੀਭਾਇਆਅਕੇਲਾ॥ ਉਲਟਲੰਬਕਾਕਪੀਦੋਹੋਜਲਾ॥ ਇ
 ਲੰਚਮਤਿਗੁਰਦੀਰਹੀਛੁਟੀ॥ ਏਹਜੁਗਤਿਨਾਨਕਪਹਿਰਬੈਲੰਗੋਟੀ॥ ੩॥ ਤਾਫੇਰਸੇ
 ਖਸਰਫਪਾਛਿਆ॥ ਅਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸੀ॥ ਅਹਿਲਜਬਾਬਬਰੋਦਰਵੇ
 ਸੁ॥ ਪਾਉਪੋਸਤਰਕਸਮਾਚਮਜਬਾਸੀ॥ ਤਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜਬਾਬਾਦਿਤਾ॥ ਸਰ
 ਬਰੀਅਨੁਅਹਿਨਿਸਰੀਤੀ॥ ਪਾਵਨਪਵਨੰਜਲਿਮਾਨਿਕੀਰੀ॥ ਧਰਨਤਰਵਰਕੀ
 ਰਹਿਤਰਹਿਨੀ॥ ਕਾਟਿਨਿਖੋਦਨਿਮਾਨਿਮਹਿਸਹਨੀ॥ ਵਰੀਆਉਮੇਲਾਰੀਤਾਛੀ॥
 ਭਉਭਉਉਹਕਰੇਸਾਛੀ॥ ਏਹਮਥਿਨਕਰਕੋਰਹਿਬੋਪਹਨੀ॥ ਤਾਉਪਾਉਪੋਸਹੋਇਬ
 ਹਮਰਹਨੀ॥ ਬਿਨਬੁਝਮਚੀਨੋਪਾਉਪੋਸਤਿਅਗੇਨਕੋਨੰਨਕਉਹਤਿ੨ਪਾਟਨ
 ਲਾਗੇ॥ ੪॥ ੧॥ ਏਹਸੇਖਸਰਫਪਾਛਿਆ॥ ਅਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸੀ॥
 ਅਹਿਲਜਬਾਬਬਰੋਦਰਵੇਸੁ॥ ਸਫਾਦਿਤੁਰਾਚਰਵੇਸੁ॥ ਮਿਨਿਲਾਚਿਲਾਏਸੀ॥
 ਤਾਸੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੇਸਬਦਕੀਤਾਤੇਅਸਿਖਮਰਦਾਨਿਆਰਬਾਬਦਜਾ
 ਇ॥ ੬॥ ਤਾਗੁਰਦੇਵਸੀਨੇਦੇਵਰੀਧਾਰੀਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥
 ਜੀਵਨੇਮਰੇਜਗਤਿਪੁਨਿਸੋਢੀ॥ ਸੀਤਿਨਾਮੁਸਾਢੀ॥ ਸਫ
 ਨੁਸਿਛੁਇਹਾਇਅਲਖਲਕਬੰਤਉਹੋਇਸਕਹੀਏ॥ ੧॥ ਤੇਰਸਨ
 ਕੋਹਿਸੀਧੋਲਦਰਵੇਸੁ॥ ਸਦੀਰੀਸੀਤਮੀਰੀਗੁਰਸਾਖਦੀਰੀ
 ਰਸਨਹੀਏਸੀਕੀਚਨਪਾਕਬਰਾਬਰਦੇਖੋਹਕਹਲਾਲਪਛਨੇ॥

ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹਮਾਰਾ ਇਸਦੇ ਏਕੰਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਚਨ ਦਾ ਸੁਰ
 ਨਿਸਤਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਉਸਤਾਦ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਾਸਤਗਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਚਨ ਦਾ ਸੁਰ
 ਪੁਰਾਣੀ ਉਸ ਉਸਤਾਦ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਜੋ ਜਿਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ
 ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਆਇਆ ਮਨੁਲ ਮੇਲ ਹੋਇਆ
 ਸਭ ਲੋਕ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਅਸਤਾਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਮੇਲਾ ਡਰ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਾਨੂੰ ਬੇਬੇਜਾਂ ਆਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਆ ਸੀ ਕੀਤਾ
 ਹੋ ਜੀ ਭਾਫੇਰ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਓਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰ ਜਾਇ
 ਵੇਰੇ ਤਾਂ ਤੁਲਸੀ ਜੀ ਇਥੇ ਬਰਕੀਤੀ ਬਹੁਤੀ ਤੁਸਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਬੇ ਮਿਲੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਧੰਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਜੋ ਭਾਈ
 ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਰਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਨਾ ਭੁਫ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ
 ਹੁਣ ਰਾਮ ਦੇ ਅਪੇਰੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਰਾ ਸਾਥੇ ਮੇਰੇ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕਾਇਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਰੀਚੰਦ ਜੀ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲੇ ਨਾਲੇ ਜਰਾ ਮਜੀਦੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੀ ਭਈ
 ਏਸ ਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਨਲੇ ਬੇਬੇ ਪਾਸੇ ਖਾਸੀ ਮੰਗੀ ਤੇ ਓਥੇ ਰਾਮ ਦੇ ਛੱਪੇ ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇਹ ਪਾਲੀ ਦਲ ਤੁਕੇ ਨਲੋ ਹਈ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ
 ਆਵਾਖੇ ਤਦੇ ਪਾ
 ਤਾਂ ਅਗੇ ਓਹ ਰਾਖ
 ਵਚ ਸੀਤਾ ਮਰ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਚਲੇ ਤਾਂ
 ਏ ਮੰਗ ਲਿਆਈ
 ਸਕਾਇ ਕਰ ਉਸ
 ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਲ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਆਇ

ਚਲਦੇ ਇਕ ਚਦਿ
 ਸਜਾਇ ਨਿਕਲੇ
 ਬੈਠੇ ਹੋਲਾ ਬਰਾ
 ਵਨੇ ਅਖਿਆ
 ਅਸੀਂ ਭੀ ਦਇਓ
 ਏਤਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਓਤ ਵਿਚ ਜਾਇ
 ਚਲੇ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਏ ਰਿਸਾਤੇ ਛੁੱਟੇ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਇ ਰਖੀਆਂ ਤੇ ਹੋਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਤੇ ਚਿਤੀ ਖਾਤ
 ਫੇਰ ਓਸ ਬਾਲ ਕੇ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਵਸਤੇ ਕੁਛਾ

ਹਿਪਉਨੁ ਮਾਮੁਕੇ ਮਰਿਮਾਇਓ ਏਹੁ ਵੀਚਰ ਕੇ ਓਹ ਲੋਕ ਬਾਅਦ ਨੇ ਪਾਸੀ ਉਥੇ
 ਰਲਿਅਤ ਸੀਗਉਨੁ ਨ ਕਰੀ ਉਸ ਬਾਲ ਕਨੁ ਪਛਿਆ ਤੁੰ ਕਿਥੇ ਚਲਿਓ ਆਪੇ ਤੁੰ ਉਸ ਦੇ ਕ
 ਹਿ ਆਸੀ ਜੀਤਾ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਕੁਛ ਮਾਹਿ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਪਠੋਲੇਣ ਚਲਿਆਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਬਾਲ ਕ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਤੇ ਇਕ ਸੋਲੇ ਕੁ ਆਹਿ ਆ ॥ ਸਥਰ ਤੇ ਰਲੇਫ

ਨਿਹਾਲੀ ਭਾਉ ਤੇ ਰਾ ਪਕਵਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਇਹੁ ਕਹਿ ਆਹਿ ॥ ਸੁਣਤਾਨ ॥

੧ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬਾਲ ਕੇ ਏਹੁ ਜਾਪਾਸ ਚੁਟਤਨ ਸਾਡੇ ਹੋਠ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਪੈਏ
 ਹਲੇਫ ਨਿਹਾਲੀ ਹੋ ਕਿਥੇ ਤੁੰ ਬਣੀ ਪੀਤ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋ ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਤੇਰੇ ਆਹਿ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ
 ਉਪਜਿਆ ਪੈ ਕੁਛ ਲਿਆਇ ਕੇ ਖੁਲਾਵਾ ਸੋਈ ਸਾਨੂੰ ਪਕਵਾਨ ਦਿਤਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਬ
 ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ ਤੇ ਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀਗਉਨੀ ਉ
 ਸ ਅਸਥਾਨੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਸਾਕਿ ਤਨ ਕਾ ਚਿਰ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਉ ਸਦੇ ਸਦਾ ਰਾਸ ਕਲੇਰੇ
 ਗਿਆ ਥਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਨ ਹੀ ਥੀ ਹੋਰ ਉਸ ਦੇ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਥਾ ॥
 ਤਉ ਸਰਾਜਾ ਦੇਵ ਸੀਰਾ ਕਹਿ ਆਹੁ ਏਹੁ ਰਾਜ ਕਿਸਨ ਦੇਵੀਏ ਜੇ ਏਹੁ ਰਾਜ ਅਸੀ
 ਰਦੇਹਾਂ ਤਾ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਹੋਵੇਹਾਂ ਤੇਰਾ ਜਦੀ ਸੰਦ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਇਕ ਵਜੀਰ ਨੇ ਏਹੁ
 ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹੁ ਰਾਜ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਦੇ ਨਾ ਮਾਕਿ ਸੇਨ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਤਜ
 ਵੀਜ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਦੇ ਰੇ ਵਰਵਾਜੇ ਦੇ ਮਾਹਿ ਮਾਨ ਲਗੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ
 ਦੇਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਵਰਵਾਨ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਸਦੇ ਰੇ ਵਰਵਾਜਾ ਆਉਖਲ
 ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਵਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਵਾਨ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਤਿਨ ਦੁਵਾਜੇ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ਤੇ
 ਚਉਥਾ ਵਰਵਾਜਾ ਖੁਲ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਖੇ ਬਾਲ ਕ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਲਾ ਭੁੰਨ ਕੇ ਰਖ
 ਛੁਡੀ ਆਸਾਨ ਤੇ ਸਦੇ ਰੇ ਵਰਵੇਲੇ ਹੋਲਾ ਲੋਕੇ ਓਹ ਪਰਨੁ ਆਇਆ ਤੇ ਆਇਕਰਦ
 ਰਵਾਜੇ ਵਿਚ ਵਸਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਵਾਨ ਉਸਨੂੰ ਵਜੀਰ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਵਾ ਤਾਂ ਵਸੀ
 ਰ ਉਸ ਬਾਲ ਕ ਨੂੰ ਸੀਖਿਆ ਲਛਕੀ ਆ ਕੋਟੁ ਹੋਵੇਹਾਂ ਤਉ ਸ ਕਹਿ ਆਸੀ ਮੇਗਵਾਰ
 ਦਾ ਪਤਾ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਦੇ ਦੇ ਉਸਨਾ ਲਾਕੇ ਆਉਸਰੇ
 ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਉਸ ਲੋਕ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਤਿਲ ਕਰ ਕਰਤਖਤ ਉਪਰ ਬੈਠਾਇ ਦਿਤਾ ਸਰਸਰ
 ਰ ਉਸਦੀ ਸਲਾਮੀ ਆਇਆ ਤੇ ਲਗਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਪ੍ਰਗਭੂ ਸੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਸ
 ਮਾਰਾ ਜ ਕਰ ਕੇ ਓਹ ਕਲਾਵੇ ਸਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਲੋਕ ਕਾਸਲਤਨਾ ਮਾਇ ਬਲਿਖ
 ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀਗਉਨੀ ਸੀ ਬਚਨ ਪਰ ਪਤੀ ਭਿਰ ਪੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸੀ ਪਰਨ ਕਾਰਾ ਸੀ
 ਸਿਧ ਹੋਨਗੇ ਤੇ ਪਾਲੀ ਉਸਦੀ ਕਬੂਲ ਪੈਸੀ ॥ ਬੋਲ ਭਾਈ ਜੀ ਇਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਅਗੇ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਵਲ ਸਾਰੇ ਸਿਖ
 ਤਾ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜਾਏ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਇਕ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਤਾ ਸੀਗਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸੀ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਤਾ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੁਣ ਤੇ ਵੇ ਦੇ ਪੈਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਬੁਝਕ
 ਖੋਲ ਕੇ ਵਖਾਇਤਾ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੇ ਬੁਝਕ ਖੋਲ ਕੇ ਵਖਾਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿ ਆਪੇ ਤਾ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੇ ਬੁਝਕ ਖੋਲਿਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਏਹੁ ਭਿਆਚੀਜ ਹੈ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਵੇਟੇ ਪੈਨ ਲਵਣ ਤੇ ਲਣ ਵਾਲੇ ਪੈਨ
 ਨ ਇਕ ਪੰਜ ਸੇਰੀ ਦੁਸਦੀ ਦੁਸੇਰੀ ਤੀਸਰਾ ਸੇਰ ਚਉਥਾ ਅਧ ਸੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਪਉ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪਾਉ ਨੂੰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਕੇ ਧੀਨ ਤੁੰ ਪਾਉ ਪੈ ਜਿਨ ਪਾਉ ਕਹਾਇਆ
 ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਕਹਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿ ਆਪੇ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਏਹੁ ਅਧ ਪਾਉ
 ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਰਸਾਈ ਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਰਸਾਹੀ ਤੂੰ ਪੈਨ ਪੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫੇਟੀ
 ਕਹਾਇਆ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤਾਣ ਹੁਦਿਆ ਹੋਇ ਨਿਤਾਣ ਮਾਇ ਹੁਦਿ
 ਆਪੇ ਇਨ ਮਾਛਾ ਛੁਟੀ ਜੇ ਵਸਤ ਹੁਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਛੁਟਾ ਆਖਣ ਵਸ ਬੰਧਾਰੀ
 ਕੋਈ ਬੁਝਕ ਬੁਝਤ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੁਛ ਕਹਾਉਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧੀਨ ਜੋ ਨਿਰਾ
 ਭਿਆਨ ਹੋਇ ਕਰ ਗਹਿਣਾ ਬੁਝਤ ਹੁਛੇ ਏਹੁ ਬੁਝਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਸੁਣ ਕਰ ਬੁਝਤ ਪੁੰ
 ਨੇ ਹੋਇਆ ਉਸ ਬੰਧਾਰੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕਿ ਚ
 ਰਨ ਕੇ ਪਸਾਦਿ ਉਸ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੋਲ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਝਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕ
 ਰਖਾਈ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਭੀ ਤਾ ਬੰਧਾਰੀ
 ਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੁਝਨ ਅੰਨ ਕੇ ਤਿਸੀਤਰਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਕੇਤਿ ਸਦੀ ਸਤਿਗੁ
 ਤੀ ਕੋ ਪਾਪ ਤਿਹੁ ਆਸਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਮ ਕੋ ਗਇਆ ਬੋਲੇ ਸੀ ਵਹਿ ਗੁਰੂ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮੇ॥

ਤਾ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਜਾਏ ਜਾਏ ਇਕ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਓਥੇ ਰਾਤ ਰਹਿਣ ਨੂੰ
 ਈਨਾ ਦੇਵੇ ਸਗਾ ਉਸ ਵਸਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਸਨ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ
 ਸਨ ਤੇ ਉਸੇ ਗਿਰਾ ਵਿਚ ਇਕ ਖਤੀ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬੁਝਾ ਧਨੀ ਆਹਾ ਤੇ ਬਰਪਾ
 ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਉਸ ਪੁਰ ਕਿਹਾ ਪੁਰੀ ਉਸ
 ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਸੀਸ ਚੰਗੇ ਪਿਛਨ ਜਰਾਟ
 ਨਾਲ ਗਾ ਅਗੇ ਪੁਲੋਕ ਦਾ ਬੈਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਪਜਿਆ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ

ਰੂਪੀਬੁਤ ਸੇਵਾਈਤੀਸਦਸਦੇਗੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੋਪ੍ਰਾਪਤੀਅਕਿਉਭਾਈਸਿਖ
 ਤਉਸਿਖਨੇਕੋਇਆਗੁਰੂਜੀਪੁਣਮੇਨ੍ਹਜਤਸਿਸਾਰਪੁਣਤੁਰਨਜਰੀਆਇਦ
 ਤੇਪੁਲਕਦੀਮੇਨ੍ਹਬੁਤਭੁਹੋਵੇਗਾਹੇਠਾਕਰਜੀਜੇਕਰਮੇਨ੍ਹਪੁਕਮਹੋਵੈਤਾਮੇਸਿ
 ਤਨੀਆਇਆਹੋਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਪ੍ਰੀਤਕਰਦੇਵਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਸਿ
 ਖਾਏਹਮਾਇਆਸੀਕਰਤਾਨੀਨੇਕੋਇਆਇਹੋਇਸਤੇਰੀਮਾਇਆਦੇਅ
 ਸੀਜਾਮਨਰਹੀਸਭੁਥਾਂਤੇਰੀਸਦਾਇਤਾਕਰਹੀਉਸਖਤੀਨੇਸਭੁਮਾਇਆਪ੍ਰੀਤ
 ਕਰਵਿਤੀਅਤੇਸਾਰੇਕੁਟੰਬਤੇਨਰਾਲਾਹੋਇਖੈਠਾਸਭਨ੍ਹਜਬਾਬਦੇਇਤਾਤੇਕਹੀਨੇ
 ਲਗਾਨਾਹੁਸੀਮੇਰੇਨਾਮੇਸੁਵਾਭਾਏਹਸੁਦਕੇਉਸਦੇਸਨਬੰਧੀਨਿਰਾਸਹੋਇਖੈਰੋਤਾ
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਸਿਖਾਜੋਇਰਤਕਰਕੇਲਿਆਵੇਜੇਵੰਡਕੇਖਾਇਆਕਰੀ
 ਤਉਉਸਸਿਖਨੇਗੁਰੂਕਾਬਚਨਮੰਨਿਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਉਸਖਤੀਕੇਸਿਖਕਰਕੇਵੇਦਿ
 ਆਹੋਗਏਜਦਕਿਤਨੇਕਮਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਂਸਿਖਦੇਸਨਬੰਧੀਸਭਚਲਗਏਅਤੇ
 ਹਸਿਖਅਕਲਗਹਿਗਿਆਸਬਬੰਧਨਉਸਦੇਕਰਤਾਰਨੇਦੁਰਕੀਤੇਢੇਰਓਸਿਖਨੀ
 ਰਬਿਕਲਪਹੋਕਰਮਜੁਰੀਕਰਆਵੇਅਤੇਜਿਸਦੀਕਿਰਤਮਜੁਰੀਕਰੇਉਸਨੂੰਪਹਿਲਾਂ
 ਏਹਬਤਕਰਲਏਜੇਭਾਈਮੇਚਾਰਦਕੈਲਦਾਗਾਭਾਵੇਚਾਰਘਰੀਆਮਜੁਰੀਕਰਵੇਸੇ
 ਤੇਭਾਵੇਚਾਰਪਹਿਰਕਰਵਾਲੇਹੁਮਾਏਦੁਸਰਾਹੋਇਕਅਕਰਾਰਕਰੇਜੇਭਾਈਇਕਘ
 ਰੀਮੇਰੇਪਾਸਬੈਠਕਰਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੀਕਾਜਾਈਸਰਕਾਨਾਮਏਹਸੁਣਾਇਆਕਰ
 ਅਤੇਜੇਤੇਨ੍ਹਲਹੀਆਉਦਾਤਾਮੇਰੇਪਾਸੋਂਜੁਇਆਕਰਓਹਸਿਖਏਹਕੰਮਕਰੇਜਿਸਦਿਚ
 ਅਗਲੇਵਾਭਲਸੇਵੇਤੇਨਲਾਆਪਣਾਵੀਭੁਲਾਹੋਵੇਤਉਹਸਿਖਮਜੁਰੀਕਰਕੇਚਰਦ
 ਕੇਲੀਆਵੇਤਉਹਵੰਡਕੇਖਾਇਆਕਰੇਅਤੇਅਗਲੇਦਿਨਵਾਸਭੇਕੁਛਨਰਖੇਇਸੇਤਰਾ
 ਉਸਦਾਵਿਹਾਰਓਇਆਸਾਵੇਅਤੇਜਿਸਗਿਰਉਦਿਚਓਸਿਖਹੋਇਆਓਸਨਗਰ
 ਦਾਇਕਸਾਹੁਕਾਰਕੇਹੀਹਮੇਸਰਿਸਪਿੰਡਦਾਵਾਦਾਸਭੁਆਪਲੋਲੈਨਾਤੇਮਾਬਲਪਾ
 ਤਿਸਾਹੀਏਹਾਭਲਵੇਨਏਸਤਰਾਕਹਿਦਿਆਨੰਬੁਤਚਿਰਗੁਲਰਗਿਆਸੀਤਇਕ
 ਬਰਜਾਮਾਇਆਤੇਓਹਸਾਹੁਕਾਰਫਸਲਅਕੰਠਾਕਰਨਾਮਾਇਆਸੀਸਪੀਸਸਤਉ
 ਨਗੁਜਰੇਉਸਸਾਹੁਕਾਰਦਘੋਇਕਚਿੰਠੀਆਈਉਸਚਿੰਠੀਏਵਿਚਏਹਲਿਖਿਆ
 ਹੋਇਆਸੀਕੇਸਾਹਜੀਏਹਕਗਤਦੇਖਦਿਆਈਘਰਨ੍ਹਚਲੇਆਉਨਾਭੇਪਦੀਦੁਖ
 ਦਪੀਦੇਹੋਵੈਤਾਤੁਰਕੇਪੀਦੀਜੇਕਰਕੇਈਕੀਮਜਰਤਦਾਹੋਵੈਤਉਹਕੰਮਦੇਭਕਰਕੇ
 ਪਰਘਰਨ੍ਹਤੁਰਾਓਉਨਾਤੁਰਨਹੀਕਰਨੀਉਸਸਾਹੁਕਾਰਚਿੰਠੀਪੜਕਰਉਸਪਿੰਡ

ਦੇਖਕਿਤੀਤੀਬਦਾਇਕੇਅਖਿਆਪੰਛੀਮੇਰੇਪਰਸਾਨਿਹੁਆਇਓਨੇਤੀਮੇ
 ਰਨ੍ਹੇਜੰਤੀਤੀਰੁਖਮੇਰੇਨਲਇਕਾਅਦਮੀਦੇਵੇਤਾਂਮੇਨ੍ਹੰਪਰਛੰਡਮਏ।ਤੋਬਕੀ
 ਹਸਾਬਮੇਅਕਕੇਕਰਗਾਤਾਂਅਗੇਚੋਧਰੀਬੋਲਿਆਸੁਣੇਸਾਹਜੀਤੁਸਾਭਾਪਰਹਿ
 ਬੋਚਉਦਕੇਹਾਂਉਪਰਹੈਅਤੇਰਸਤੇਦਿਤਦਰਿਆਪੇਤੇਬਹੁਤਬੇਲਾਹੋਤੁਸਾਨੂੰਆਪ
 ਨੀਜਾਨਨਹੀਲੋਹੀਦੀਤੁਸੀਇਸਦਾਦੁਰਹੋਏਪੁਰਾਸਾਂਸਦੇਰੇਲਾਵਲਾਤਾਂਮੇਕੋਈ
 ਆਦਮੀਦੇਵਗਾਪਰਉਸਸਾਹੁਕਾਰਨੇਕਹਿਯਾਦੇਤੁਸੀਮੇਰੇਪੰਛੀਦਿਠੀਬੜੀਤਰੀ
 ਦਰਿਆਈਹੀਤਾਂਮੇਧੁਣੇਜਾਣਹੈਤਾਂਚੋਧਰੀਨੇਦੇਵਗਾਕੇਸਾਹੁਕਾਰਨਹੀਰਹਿਦਾਤਾਂਪੰ
 ਚਨੇਆਖਿਆਸਾਹਜੀਤੁਸੀਏਬੇਰਹਿਰੋਮੇਤੁਸਾਨੂੰਆਦਮੀਦੇਦਾਹਾਂਤਾਂਉਸਾਹੁਕ
 ਰਓਬੇਖੋਗਿਆਭੇਓਚਉਦਰੀਓਸਮਿਥਮੇਰੁਵਲਗਇਆਤੇਉਸਮਜੁਰ
 ਸਿਖਨੁਜਾਇਕੇਅਖਿਆਭਾਈਸਿਖਮਭੁਰੀਕਰਨੀਹਈਤਾਂਚਲਤੈਨ੍ਹੰਕਾਰਦਸੀਏ
 ਤਾਂਉਹਸਿਖਵਾਹਿਰਾਨੁਆਖਕੇਉਠਖੜੋਤਾਂਤੇਨਾਲਚਉਚਰੀਦੇਚਲਿਆਭੇਸ
 ਹਦੇਪਾਸਲਿਆਦਾਤੇਉਦਰੀਨੇਆਖਿਆਓਸਾਹਜੀਦੇਹਮਜੁਰਹੋਤੁਸਾਨੂੰਨਾਲ
 ਜਾਵੇਗਾਤੇਪਥੇਛੱਡਾਏਗਾਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰਨੇਮਾਓਖਿਆਭਾਈਮੇਰਾਬੁਝਕਾਬੁਕਮੇਰਾ
 ਸਿਖਨੇਆਪਣੇਸੁਭਾਵਮੁਜਬਕਹਿਆਸਾਹਜੀਮੇਚਾਣਵਕੇਲਵਗਾਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰ
 ਨੇਆਖਿਆਭਾਈਸਿਖਤੁੰਚਾਰਟਕੇਹੀਲੋਲਵਗਾਭਾਂਓਵੇਦੇਜਣੇਓਬੋਤੁਰਪਏਤਾਂ
 ਜਾਂਦੇਸਾਦੇਵੋਹਕੁਹਾਂਉਪਰਗਏਤਾਂਉਸਸਿਖਨੂੰਗਲਜਾਵਾਈਤਾਂਆਪਣੇਮਨਦਿਖ
 ਕਹਿਓਸੁਕੇਧਿਰਾਹੀਮੇਰੀਕਮਾਈਨੂੰਨਿਸਪੇਟਵਧੇਵੇਵਾਸਤੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸਜੀਦਨਮਭੁ
 ਲਾਇਤਾਂਏਹਦਿਚਾਰਕਰਕੇਉਸਸਿਖਨੇਸਾਹੁਕਾਰਨੂੰਆਖਿਆਭਾਈਮੇਨਾਹੀਜਾਦਾ
 ਤੁੰਆਪਣਾਬੁਝਕਾਬੁਕਲੋਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰਨੇਕਹਿਆਕਿਉਭਾਈਸਿਖਤੁੰਦਿਲਗੀਰਕਿ
 ਓਹੁੰਦਾਹੈਰੁਮੇਨ੍ਹੰਪਰਪਹੁਚਾਇਦੋਹੁਤਾਂਮੇਤੈਨ੍ਹੰਹੋਤਟਕਵੇਟਕੇਵੇਦੇਵਗਾਤੁੰਮੇਰੇਨਲ
 ਚਲਤਾਂਉਸਸਿਖਨੇਕਹਿਆਸਾਹਜੀਮੇਜਾਣਕਨਹੀਪਰਇਕਮੇਰੀਹੀਸੋਕਰੇਤਾਂ
 ਮੇਚਲਦਾਹੈਜੇਕੋਈਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਵੇਨਾਮਦੀਰਲਸੁਣਾਦਿਜੇਕਰਤੈਨ੍ਹੰਨਹੀਆਉਦੀ
 ਤਾਂਮੇਰੇਪਾਸੋਂਸੁਣਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਤੈਨ੍ਹੰਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਕਥਾਸੁਣਵਦਾਹਮ
 ਤਾਂਹਿਸਾਹੁਕਾਰਨੇਸੁਣਉਠਤੇਓਹਸਿਖਲਗਾਸੁਣਨਤਾਂਸੀਕਰਤਾਂਬੇਗੁਣਵ
 ਦਲਕੇਕਰਤਾਂਕਹਿਏਸੁਣਦੇਓਹਵੇਦੇਸਾਹੁਕਾਰਦੇਘਰਜਾਇਏਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰਨਾ
 ਪਣੇਛੁਟੇਬੰਨ੍ਹੀਮੇਸਿਆਅਤੇਜਿਸਵਾਸਤੇਸਨਬੀਪ੍ਰੀਆਬੁਲਾਇਆਸੁਓਹਬਾਰ
 ਤਾਂਕੀਤੀਭਾਸਿਖਨੂੰਮੇਜਾਣਹੀਦਿਤਤੇਸਾਹੁਕਾਰਕੀਆਪਨੀਪ੍ਰੀਤੀਨਲਸੁਰਾਜਦ

ਸਦਿ ਹੋਈ ਭੀ ਸੁਤੇ ਉਠੇ ਭਾਸਿ ਖਨੇ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਕਰਿ ਚਲਿ ਨ ਲਗਾਤੁ
ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੇ ਅਧਿ ਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੁ ਮੇਰੇ ਨਲ ਰਾਤਨ ਅਹਿ ਅਹਿ ਚੈ ਦਾ ਕੋ ਪੇ ਰੁਤੇ
ਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿ ਆਰ ਹੋਇ ਪੈਤਾ ਛੁਕ ਕੇ ਜਾਵੀ ਤਾ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਸਹਜੀ ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਤਿ ਆਰ ਹੋਇ ਆ ਤਾ ਉਸ ਸਿਖਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛੁਕ ਕੇ ਤੇ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਮਾਖਿ
ਆ ਕੇ ਏਸ ਨੁ ਚਾਰ ਟਕੇ ਲਿਖਾਇ ਦੇਹੁ ਤੁਹਿ ਦੇਹੁ ਨੇ ਚਾਰ ਟਕੇ ਅਣ ਵਿਤੇ ਲੋਕ ਟਕੇ ਸਿ
ਖ ਉਠ ਬਲਿ ਆ ਜਾ ਥੋੜੀ ਵਰ ਗਇਆ ਤੁ ਸਿਖਨੁ ਜਾਵ ਅਹਿ ਆ ਤੇ ਮੁਕਾ ਅਹਿ ਆ ਤੇ ਮ
ਇਕੇ ਆਖ ਨ ਲਗਾ ਸਾਹਜੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬਾਤ ਸੁਣ ਲਓ ਪਰ ਨਿ ਆਗ ਹੋਇ ਕਰਤ ਚਹੁ
ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨਿ ਆਰ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਾ ਉਸ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿ ਆ ਸਾਹਜੀ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤ ਨੇਕ
ਬਰ ਸਾਦੀ ਪੈਤਾ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਸੰਤ ਬਰ ਸਾਦੀ ਯਈ
ਤਾ ਉਸ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿ ਆ ਸਾਹਜੀ ਤੁ ਆਖ ਦਾ ਪੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਸੰਤ ਬਰ ਸਾਦੀ ਉਮਰ ਹੋ ਅ
ਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤਾ ਤੇਰੀ ਸਦ ਬੀਠ ਹਾਜਰੀ ਪੈ ਪਰ ਚਿਥੇ ਤਾ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਵੀ
ਕਬੁਲ ਨਹੀ ਪਈ ਆਹੈ ਨ ਪਰ ਸਹਜੀ ਇਕ ਗਲ ਮੇਰੀ ਹੋਰ ਸੁਣ ਸਾਹਜੀ ਤੇਰੀ ਉਮ
ਰਾ ਸਭ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ ਅਸਤੇ ਸਤਾ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੁ ਕਾਲ ਵਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਪੈ ਪਰ ਇਕ ਕੀਮ ਕਰੀ
ਜਦ ਤੇਨੁ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਣੁ ਗੇਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕਹੇਗਾ ਏਨੂੰ ਚਿਤ ਗਾਪਤਾ ਪਾ
ਸ ਲੈ ਜਾਓ ਤਾ ਫੇਰ ਚਿਤ ਗਾਪਤਾ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਣੁ ਗੇਤਾ ਓਹ ਵੇਖ ਕੇ ਆਖਣੁ ਗੇ ਇਸ ਪਾ
ਪੀ ਦੀ ਕੀਮ ਰਜ ਕਰੀਏ ਇਸਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਏਵੇਈ ਗਵਾਇ ਛੁਡੀ ਪੈ ਪਰ ਇਸਨੇ ਇ
ਕ ਸਿਖ ਦੇ ਨਲ ਚਾਰ ਘੜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੀ ਪੈ ਉਸ ਕੀ ਇਬਜ ਇਸ ਕੋ ਸੁਣ
ਰਗ ਭੁਗਾ ਦੇ ਓਤਾ ਤਾ ਰੋਨੂੰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕਹੇਗਾ ਇਸਦਾ ਫਲ ਪਹਿਣ ਲੈਣਾ ਹੋ ਕੇ ਪਿਛੇ ਤਾ
ਕਹੀ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਂ ਸਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਸੰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾ ਲਵੇ ਜਾ ਧਰਮ ਰਾਜ
ਕਹੇਗਾ ਏਸਨੂੰ ਸਚ ਖੰਡ ਸੰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਾ ਲਿਆ ਓਤਾ ਤੁ ਓਥੇ ਸਾਵੇਗਾ ਤੇ ਅਸਰ
ਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਫਲ ਤੇਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸਭ ਕਹਿ ਕਰ ਸਿਖ ਓਥੇ ਚਲਿ ਦਾ ਰਿਆ
ਤੇ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੁ ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਦਾ ਭੁਓ ਅਣੁ ਦਿਆ ਪਿਆ ਤਾ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਾਰਨੇ ਆਪਣੇ
ਸਰ ਬੰਧੀ ਆਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਸਭ ਵਿਹਾਰ ਸਉ ਪਵਿਤਾ ਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਜੇ ਮੇ ਅਰੁ ਦਿਨ ਨੂੰ ਬਰ
ਗਿਆ ਤਾ ਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਭਾ ਤੇ ਜੇ ਮੇ ਚਲ ਗਿਆ ਤਾ ਤੁ ਸੀ ਜੇ ਨਾ ਮੇ ਪ੍ਰਵਾ ਤੇਨੂੰ
ਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਇਕੰਤ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਲਗਾ ਕੁਛ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ
ਜਾਪਣੇ ਸਦ ਧਰਮ ਕਰ ਦੇਨੂੰ ਸਤ ਵਾਇਨ ਅਹਿ ਪਹੁਚਾਤਾ ਸਤ ਵੇਇਨ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਬਰੇ
ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਦਾ ਚਲਾ ਦਾ ਹੋਇ ਆ ਰੇ ਜਮ ਦੂਤ ਲੈਣਾ ਆਏ ਪਰ ਬਰ ਤੁ ਆਨ ਕਰੁ ਪਵਿਖਾ

ਉਸ ਸਾਖੀਸਾਹਿਬਾਨੀ ਮਾਰਦੇ ਕਰਕੇ ਘਸੀਟ ਦੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਖੀਸਾਹਿਬਾਨੀ
 ਇਕੋ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਰਾਜ ਏਹ ਦਲਾਇ ਸਾਖੀਸਾਹਿਬਾਨੀ ਰਹੇ ਤਾ ਪਰ
 ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਕੇ ਇਸ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਪਤਾ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਓ ਜਦ ਉਸਨੂੰ ਓ
 ਹ ਦੁਤ ਚਿੰਤਾ ਪਤਾ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਪਤਾ ਉਸਦਾ ਹਿਆ ਬਕੰਦ ਕੇ ਦੇਖਿਆ
 ਤੇ ਪੰਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇ ਪਾਪ ਹੀ ਪਾਪ ਹੋਨ ਤਾ ਉਨ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪੀ ਕਉ ਰਾਜਾ
 ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੇ ਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਚਿੰਤਾ ਪਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾ
 ਜੀ ਇਸ ਪਾਪੀ ਕਾ ਹਮ ਕਿਆ ਹਜਾਬ ਦਸੇ ਇਸ ਕੀ ਤੇ ਇਕ ਘੜੀ ਦੇ ਘੜੀਆਂ
 ਜਰਾ ਹੋਨ ਹੋਰ ਸਬ ਗੈਰ ਹਾਜਰੀ ਹੈ ਜੇਭੀ ਏਸ ਦਾ ਸਤੇ ਜੇ ਏਸ ਨੇ ਸਿਕਰੂਨ ਨ ਕਜੀ
 ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਿਖਦਾ ਏਸ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜੇਰਨਾਲ ਏਸ ਪਸੇ
 ਮੁਮੇਸਰਦਾ ਨਾਮ ਸਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਸਤੇ ਆਪ ਜੋ ਸਮਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਖ ਭੁਗਾਓ
 ਨਹੀ ਤਾ ਹੋਰ ਤਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇਸ ਦੀ ਈਵੇ ਗਈ ਹੈ ਕੋਈ ਅਛਾ ਕਾਮ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਜੇ
 ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਾਫੀ ਪਾਵੇ ਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਪੁਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬ
 ਰ ਵਿਚ ਇਕ ਤਿਲ ਭਰ ਭੁਧੀ ਪਾਲ ਕੀਤੀ ਥਾਇ ਪਉਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਉਨਾ ਇਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਦੇਵਾਂ ਤੇ
 ਰਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਘੜੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚਾਰ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਦਿਤੀਆ
 ਤਾ ਉਸ ਸਾਹਨੂੰ ਜਮ ਦੁਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਨ ਲੈ ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਸਾਰੀ ਆਰਬ ਲਾਬ
 ਬਾਦੀ ਵਿਚ ਹੀ ਗਏ ਆਤੇ ਇਕ ਘੜੀ ਤੇ ਰੀਕ ਬੁਲ ਪਈ ਹੈ ਜੇਭੀ ਕਹੈ ਸੇ ਸੁਖ ਭੁਗਾਈ
 ਏਫੇਰ ਤਾ ਤੇ ਨੂੰ ਚਉਰਾਸੀ ਵਿਚ ਪਾਵਾਂਗੇ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਤੂੰ ਚਉਰਾਸੀ ਭੋਗੇਂਗਾ ਉਤਨਾ ਨਿ
 ਰਤੇ ਰੇਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖ ਪਉਸੀ ਪਰ ਦਸ ਜੇਕਹੈ ਸੇ ਸੁਖ ਭੁਗਾਈਏ ਤਾ ਉਸ ਸਾਹਨੂੰ ਉ
 ਸ ਸਿਖ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਗਲ ਜਾਵੇ ਆਗਈ ਤਾ ਇਨਾ ਵਿਚ ਲਗਾਏ ਹਨ ਜੇ ਮੇਰਾ ਦਰ
 ਨਾਮ ਦਾ ਏਹ ਪਤਾ ਪੈਤਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੇਰਾ ਮਹੀਜ ਪਦਾ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਵਾ ਪਰ ਕੁਛ ਮੇਰੀ ਪੇ
 ਸ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਥਿ ਸਿਖ ਨੇ ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੁਜਰੀ ਪਰ ਸੇ ਉਸ ਨੇ
 ਬਾਤੀ ਆਸੀ ਕੇ ਜੇ ਆਗੇ ਗਾਤਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮਰਿਹਿ ਨ ਮੇਰਾ ਬਖੰਡ ਵਿਚ ਸਾਧਕਾ ਚਰਸਨ
 ਮੰਗਾ ਤਾ ਉਸ ਸਾਹਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸੰਬਖੰਡ ਵਿਚ ਸੀਤਾ ਕਰ
 ਰਾਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਧੁਕ ਮਾਏ ਹੋ ਤਾ ਓਹ ਜਮ ਦੁਤ ਸਾਹੁ ਕਰਕੇ ਲੈ ਗਏ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਚਰ ਘੜੀ
 ਓਹ ਕਹੈ ਆਪੇ ਆਜਾਵੀ ਜਦ ਓਹ ਸਾਹੁ ਕਰਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਕਿਆ ਏਖੈ ਜੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਇਕ ਰਸ
 ਕੁਰਸ ਬਖੰਡ ਦੇ ਚਿਰੇ ਓਹ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਏ ਹੈ ਠਕੇ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਅਗੇ ਜਾਵਣ ਦਾ ਧੁਕ

ਮਨਹੀਅਸਨਿਰਕਾਵਿਭਸੀਵਨੁਪਵੇਦਹਾਂਅਤੇਸਾਧਕੇਆਸਮਵਿਖੇਹਮਕਉਸਦੇ
 ਕਾਹੁਕਮਨਹੀਜੋਤੈਚਰਘੜੀਆਦਰਸਨਕਰਕੇਆਪੇਆਇਜਵੀਕਿਉਦੇਖਰਸ
 ਜੀਤੇਰੇਤਾਈਏਕਘੜੀਕੇਬਦਲੇਚਰਘੜੀਆਂਸੰਤਕਾਦਰਸਨਦਿਤਹੈਜੇਨਾਅਵੇ
 ਗਾਤਭੈਨੀਮਚਾਂਗੇਫੇਰਭੈਨੀਧਰਮਤਾਜਾਦੇਪਾਸਲੈਚਲਾਗੇਜੇਹੁਕਮਰਾਜਾਜੀਦੇਵੇਗੇ
 ਜੇਉਸਨਰਕਵਿਖੇਤੇਰੇਤਾਈਪਾਵੇਗੇਏਹੁਭਾਤਕੁਰਕੇਉਸਸਾਹੁਕਾਰੀਦੇਸਭੁਬੰਧ
 ਨਉਨਲਾਨਿਕਰਕਹਿਆਜਾਹੁਜਦਓਹਤੁਇਆਤੋਰਸਤੇਵਿਚਉਸਨੂੰਸੀਤਲਪਉ
 ਦਲਗਵੀਪੈਤੇਬਿਰਛਬਡੇਮੇਦਿਆਵੇਫਲੇਪੁਏਹੈਨਾਔਰਰਸਤਾਬਡਾਮੁਲੇਮੈਤੋ
 ਓਹੁਸਾਹੁਕਾਰਏਜੇਤਰਾਚਲਦਾਚਲਦਾਸਚਖੰਡਕੇਦਰਬਜੇਵਿਭਜਾਇਪਹੁਚਾਜਦ
 ਅੰਦਰਜਾਇਕੇਦੇਖੇਤਾਕਈਹਜਾਰਸੰਤਬੈਠਹੈਤੇਕੀਰਤਨਹੋਰਿਆਹੈਉਸਸਾਹੁਕਾਰ
 ਨੇਜਾਇਕਰਮੰਥਾਏਕਿਆਤਾਂਸੰਤਾਨੇਉਸਨੂੰਅੰਦਰਸਦਲਿਆਅੰਦਰਜਾਇਕਰੇਦੇਖੇ
 ਤਾਇਕਸੰਘਾਸਨਬਡਾਸੁੰਦਰਬਣਿਆਹੁਆਹੈਜਾਂਅਗੇਵੇਖਿਆਤਾਓਹਸਿੱਖ
 ਦੀਬੈਠਹੈਉਸਨੇਦੇਖਿਆਜੇਸਾਹੁਕਾਰਆਇਆਹੈਤਾਂਸਿਖਨੇਕਹਿਆਸਾਹਜੀਆਏ
 ਹੋਆਗੇਤੇਸਾਹਨੇਕਹਿਆਮਹਾਰਾਜਜੀਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਸੇਮੇਏਏਆਇਆਹਾਂਨਹੀਤ
 ਮੈਨੂੰਏਥੇਕਿਸੇਆਉਣਦੇਠਾਸੀਮੇਪਾਪੀਆਦਾਪਾਪੀਤੇਰੇਦਰਸਨਦੇਪ੍ਰਤਾਪਕ
 ਰਕੇਸਾਹੁਆਦਾਦਰਸਨਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆਹੈਤਾਂਉਸਗੁਰੂਕੇਸਿ
 ਖਨੇਆਖਿਆਸਾਹਜੀਹੁਣਤੁਏਏਏਰਜਾਹੁਤਾਸਾਹਬੈਠਿਗਿਆਜਾਇਕਘੜੀ
 ਗੁਜਰਗਈਤਾਸਾਹਨੂੰਮਾਣਦਾਭੁਓਬਿਆਪਿਆਤਾਂਜੀਵਿਚਵਿਚਾਰਿਆਸੁਕੇਮੇ
 ਆਪੇਹੀਚਲਨਹੀਤਾਂਮਾਰਨਗੇਤੇਲੈਜਾਣਗੇਏਹੁਰਿਗਣਤੀਆਂਕਰਦਾਕਰਦਾਓ
 ਠਕੇਤੁਰਪਿਆਤਾਂਉਸਗੁਰੂਦੇਸਿਖਨੇਪਾਛਿਆਸਾਹੁਜੀਹੁਣਤੂੰਕਿਥੇਜਾਦਾਹੈਤਾਂ
 ਉਸਸਾਹਨੇਆਖਿਆਹੋਸੰਤਜੀਜਿਓਜਿਓਤੁਸਾਬਾਰਤਾਕਹੀਸੀਸੋਓਸੇਤਰਾਂ
 ਹੋਈਭੇਦੇਖੀਹੈਪਰਜੇਮੇਜਾਣਦਾਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਦਾਏਹੁਮਹਾਤਮਹੈਤਾਂਮੇਸ
 ਰੀਉਮਰਨਾਮਦਾਨਕਰਦਾਪਰਹੋਸੰਤਜੀਹੁਣਮੇਰਾਉਨਾਜਮਵੁਡਾਂਨਲਚਾਰਘ
 ਝੀਆਦਾਤਕਰਰਸੀਸੋਬੀਤਗਈਆਂਹੈਤੇਹੁਣਮੇਆਪਹੀਓਨਾਤਾਂਈਜਾਇਮਿ
 ਛਾਨਹੀਤਮਤਚਿਰਲਗਜਾਵੇਕਿਓਜੋਅਗੇਜਦਮੈਨੂੰਜਮਪੁਰੀਲੇਗੇਸਾਨਤਾਬਨੀ
 ਮਾਰਕੀਤੀਸਾਨਸੇਮੈਨੂੰਓਨਾਥੀਬਣਾਭਉਆਉਦਾਹੈਏਸਦਾਸਤੇਮੈਛਾਇਆਹਾ
 ਏਉਸਸਿਖਨੇਕਹਿਆਸਾਹੁਜੀਅਜੇਤੇਨੂੰਪਤੀਛੁਡਹੀਆਉਦੀਜੇਦੇਖਉਨਸਾਸੁਤ
 ਤੇਨੂੰਓਥੇਹੀਛੁਡਾਦਿਤਹੈਤੇਸਬਬੰਧਨਤੇਰੇਲਾਹੀਦਿਤੇਹੈਤੇਏਥੇਤੇਨੂੰਕੋਈਨਹੀਜਾ

ਚਾਸਮਧੁਤਛਤਕੇਇਥੇਤੇਰੇਤਾਈਧਰਮਰਾਜਾਵੀਨਹੀਮਿਥਾਸਕਵਾਤੇਨਇਥੁਤੀ
ਕਰਕਿਸਨੁਪੁਕਮਹੈਜੋਆਵੇਅਤੇਸਾਹਸੀਧਰਇਥੇਤੇਨੁਆਵੇਨਥੁਤਵੇਰਹੋਗਈ
ਹੈਓਜਸਮੇਵਤਓਥੇਚਲੇਰਾਏਅਤੇਉਨਾਵੀਸਕਤਨਹੀਕੇਇਥੇਆਇਸਕਨਅਥ
ਤੇਰਾਜਨਮਮਰਨਕਹਿਮਾਗਇਆਹੈਪੁਣਤੂੰਬੈਠਕਰਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਮੰਤ੍ਰਦਾਜਾ
ਪ੍ਰਕਰਤ੍ਰਿਤਮਤਸੀਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰਾ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਬਚਨਹੈਜੋਕੋਈਪ੍ਰਮੇਸਰਦ
ਜਾਪਕਰੇਗਾਏਕਮਨਹੋਇਕੋਜਾਸੁਣੇਗਾਜਾਸੁਣਾਵੇਗਾਉਸਉਪਰਜਮਵਤਾਂਔਰ
ਧਰਮਰਾਜਾਕਾਬਲਨਾਪਵੇਗਾਤੇਪਾਪਪੰਨਸਭਤਿਸਕੋਕਬੀਨਹੀਲਗੇਗਾ।

॥ਇਸਪਰਗੁਰੂਜੀਇਕਸੋਲੋਕਕਹਿਆਏ॥ ਜਹਸਾਮੁਚੋਥਿਦਭਜਨ
ਕੀਰਤਨਨਾਨਕਨੀਤਾ। ਏਹਉਣਾਤੂੰਏਛਾਵੈਨਿਕਟਨਜਾਈਅਹੁਦਤਾ॥੧॥ ਹੇ
ਸਾਹਜੀਧਰਮਰਾਜਕੋਪੁਕਮਹੈਹੇਧਰਮਰਾਜਜਿਥੇਸੰਤਸੰਗਹੋਇਔਰਗੋਬਿੰ
ਦਕਾਭਜਨਹੈਅਥਵਾਕੀਰਤਨਹੋਤਹੋਵੇਉਸਅਸਥਾਨਪਰਤੂੰਜਮਵਤਾਂਕੋਨ
ਹੀਭੁਜਨਜੇਕਰਕੋਈਜਾਵੇਗਾਤੇਤੂੰਭੀਤੇਮੇਹਭੀਨਲੈਆਵੇਗਾ॥ ਹੇਬਚਨਹੈ
ਜੋਕੋਈਜੀਵਕਹੈਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਆਨੂੰਆਇਆਨੂੰਕਹੋਆਈਏਜੀਥੇਕੀ
ਏਜੀਅਥਵਾਸ਼ੀਆਉਦਿਆਨੂੰਇਤਨਮਾਤਰਵੀਅਖਣਦਾਏਹਮਹਤਮਹੈਕੋਭ
ਵੇਓਹਕੋਸਾਹੀਪਾਪੀਹੋਵੇਉਸਦੇਸੀਪੁਕਨਅਪਰਾਧਪ੍ਰਮੇਸਰਮਾਫਕਰਦੇਦਾਹੈਅ
ਰਜਮਉਸਨੂੰਦਰਸਨਨਾਵੇਵੇਗਾਨਾਮਜਧਣਦਾਏਹਮਹਤਮਹੈਉਸਕੋਜਨਮ
ਮਰਨਸਭਕਦੇਜਾਵੇਹੋਨਪ੍ਰਮੇਸਰਕੋਪਰਮਧਾਕੋਪਾਪਤਹੋਵੇਗਾ॥

॥ਆਰੋਸਾਖੀਇਕਚੋਰਦੇਪ੍ਰਥਾਇਹੋਈ॥

॥ਇਕਚੋਰਸੀਪਰਉਸਚੋਰਦਾਏਹਕੀਮਹੈਸੀਜੋਚੋਰੀਕਰਕੇਗੁਜਾਰਾਕਰਦਾਸੀ
ਜਾਕਿਤਨੀਕਮੁਦਤਗੁਜਰੀਤਾਓਹੋਚੋਰਹੁਕਮਸਤਹੋਇਗਇਆਤਾਪਿਛੇਉਸਦਾ
ਪੁਤ੍ਰਗਹਿਗਿਆਪਰਸਤਬਰਸਾਂਦਾਤੋਇਕਦਿਨਉਸਲੜਕੇਨੇਅਪਣੀਮਾਤਾਨੂੰਪੁ
ਛਿਆਕੇਮਾਤਾਸੀਮੇਰਾਪਿਤਾਕੀਰੁਜਗਾਰਕਰਦਾਸੀਸੋਕਹੁਤਉਸਦੀਮਾਤਾਸਿਆਣੀਸੀ
ਉਸਨੇਦੇਖਿਆਕੇਅਜੇਏਹੁਇਥਾਏਹੈਤੇਏਹੋਚੋਰੀਦਾਮਾਥਲਾਬਲਾਸਖਤਹੈਜੇਕਿਤੇ
ਪੁਕੜਿਆਗਿਆਤੇਮਾਰਪਈਤਾਏਹਦਸਿਚੇਵੇਗਾਤੇਨਲਮੇਭੀਖਰਾਬਹੋਵਾਰੀਅਜੇ
ਏਹਵਡਾਹੋਲਵੇਏਹੁਇਚਾਰਕੇਕਹਿਲਲਗੀਪੁਤ੍ਰਅਜੇਤੇਫੇਪਿਤਾਦਾਖਦਿਆਹੋਇ
ਆਬਦਤਹੈਤੂੰਖਾਹੁਪੀਉਸਦਤੂੰਸਿਆਦਾਹੋਵੇਗਾਤਾਂਤੋਨੂੰਦਸਚੀਫੇਰਤੂੰਓਹਰੁਜਗ
ਰਕਰੀਤਾਓਹਲੜਕਾਉਪਕਰਰਹਿਆਅਰਲਗਾਓਹਲੜਕਾਖੇਡਣਜਦਕਈਮੁਦ

ਤਿਹੁਜਰਗਈ ਇਤਨੇਚਿਰਚਿਹੁਲਕੁਕਾਹੁਸਿਹਰਹੈਇਗਇਆਤੋਇਕਾਦਿਨਮਾਤਾ
 ਕਹਿਨਲਗਾਕੇਮਾਤਾਜੀਜੇਮਰਦਭਗਵਨਨੇਪੈਦਾਕੀਆਹੈਸੋਰਜਗਾਭਵਾਸਤੋਮੈਦ
 ਕੀਤਾਹੈਇਨਕੁਲਭਾਰਇਨਸਾਨਨਹੀਚਾਹੀਦਸੇਤੂੰਮੈਨੁਦਸਜੇਮੇਰਾਪਿਤਾਕੀਰ
 ਜਗਾਰਕਰਦਾਨਹੀਕਹੁਤਰਿਸਦੀਮਾਤਨੇਦਿਲਾਵਿਚੁਸਮਾਇਆਕਿਹੁਏਹੁਇ
 ਮਰਕਰਕੇਭੀਦੁਖਦੇਹੁਭਗਲਾਵੀਸਿਆਰੁਪਦੀਆਕਰਦਾਹੈਤੇਹੁਏਮੈਇਸਨ
 ਦਸਦੇਵਤਾਉਸਦੀਮਾਨੇਮਾਪਿਆਪੁਤ੍ਰਤੂੰਮੈਨੁਧਰਮਦੇਦੇਇਬਚਨਦੇਹੁਤਮੈਸ
 ਬਤੈਨੁਦਸਦੇਵਾਰੀਤਾਉਸਲਕੁਕੇਕਹਿਆਮਾਤਾਜੀਓਬਚਨਕੇਹਵੇਹੈਨਜੇਮੈ
 ਦੇਵਤਾਮਾਨੇਕਹਿਆਹੈਪੁਤ੍ਰਇਕਤਾਬਚਨਏਹੁਹੈਜੇਤ੍ਰਿਕਸੈਨਆਪਣਾਰਜਗਾਰ
 ਨਹੀਦਸਣਭਾਵੇਕੋਈਤੈਨੁਮਾਰਸੁਦੇਅਤੇਦੁਜਾਏਹੁਏਭਾਵੇਤੈਨੁਕੋਈਤੇਰੇਨਾਲਕੇ
 ਸਾਮਿਤਾਨਕਰੇਧਰਮਸਾਲਾਨਹੀਜਾਣਤੇਨਾਈਕੋਈਓਥੇਦਾਸਬਦਹੀਕੀਨੀਜੁਣ
 ਨਸਾਡੇਪਿਛਵਾਫੇਹੈਓਥੇਦੀਕਦੀਲੰਘਨਾਵੀਨਹੀਤਾਉਸਲਕੁਕੇਨੇਮਨਲੈਤਾਬਚਨਦੇ
 ਦਿਤਾਤਾਮਾਤਾਨੇਕਹਿਆਹੈਪੁਤ੍ਰਪਿਤਾਤੇਰਾਚੇਰੀਕਰਦਾਨੀਪਰਭੁਥੀਚੇਰੀਕਰਨੀਹੋਵੇਰੀ
 ਪਰਏਹਕੰਮਕਈਜੇਪੁਤ੍ਰਤੂੰਪਕੜਿਆਸਾਵੇਤਾਤੇਭਾਵੇਕੁਸਕਹਿਣਪਰਤ੍ਰਿਰਜਗਾਰਚੇਰੀਦ
 ਨਹੀਦਸਣਾਬਲਕੇਜਿਓਵੀਤੈਨੁਮਾਰਦੇਨਪਰਦਸੀਨਾਉਸਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਮਾਤਾਜੀਤ
 ਫੇਰਓਹਬਾਲਕਲਈਚੇਰੀਕਰਨਇਕਦਿਨਦੀਬਾਤਹੈਉਸਨੁਸੀਗਾਭੁਜੀਕਦਰਸਨ
 ਹੋਇਗਇਆਉਸਦਾਭੁਲਾਜੇਹੋਣਾਸੀਇਕਦਿਨਓਚੇਰਜੇਨਿਕਲਿਆਤਾਰਜੇਦੇਭੰਡ
 ਰਨੁਜਾਭੁਨਿਓਜੁੜਾਸਵਰਹੋਈਤਾਪਥਰਹੋਈਕਛਪਤਾਲਗੇਤਾਰਜੇਨੇਇਕਫਟੇਕ
 ਦਣੀਨੁਕਹਿਆਕੇਚੇਰਸਹੀਕਰਤਾਉਸਨੇਕਹਿਆਜੀਬਦੁਤਹਛਕਟਣੀਲਗੀਸਹੀ
 ਰਈਗਲੀਗਲੀਫਿਰਨਓਦਰਉਸਚੇਰਵੀਮਾਨੇਕਹਿਆਪੁਕਕਛਮਨਚਾਹੀਦਾਹੈਉ
 ਸਨੇਕਹਿਆਮਾਤਾਜੀਭੁਲੀਬਾਤਤਓਹਚੇਰਜਾਕਰਕਟਦੀਪੰਡਸਿਰਉਪਰਚੁਕਕੇ
 ਲਈਆਉਦਾਸੀਤੇਘਰਦੇਨਜੀਕੁਆਇਗਇਆਤਾਅਗੇਸੀਤਰੀਅਏਆਤਾਚੇਰ
 ਨੇਦੇਖਿਆਕੇਸੀਤਰੀਆਉਦਾਹੈਪਰਲਏਰੀਓਹਮਿਛੁਹਦਿਆਤਾਓਥੇਧਰਮਸਾਲਾ
 ਹੋਗੀਸੀਤੇਉਸਚੇਰਨੇਕੰਨਾਵਿਚਉਗਲੀਆਵੇਲਈਆਨੇਦਿਲਦਿਚਦਿਚਾਰਕੀਤ
 ਏਥੇਦੀਕੋਈਗਲਮੇਰੇਕੰਨਾਵਿਚਨਾਪੈਜਾਵੇਏਹਸੇਓਥੇਅੰਦਰਆਇਕਹਿਆਅਤੇ
 ਕੀਡਾਪੈਰਵਿਚਲਗਾਤੇਸਜੇਹਥਨਲੰਚੇਰਪੁਟਲਕਾਤੇਧਰਮਸਾਲਾਵਿਚਸਿਖਪੇਸ
 ਬਦਕਾਵਿਚਾਰਕਰਕੇਸੁਣਾਰਹੇਸਾਨਜੇਸੀਪੁਮੈਸਰਦੇਭੁਜਨਕਰਨਵਾਲੇਹੈਨਜੇ
 ਦੇਉਤੇਹੈਨਤੇਦੇਉਤਿਆਵਾਪਸਾਵਨਹੀਹੀਦਾਤੇਦੇਉਤਿਆਵੀਆਪਲਕਾਲਗ

ਵੀਆਨਾਹੀਅਤੇਤਿਨਕਪਰਛਾਵਾਛੀਨਹੀਪ੍ਰਿਥਾਵੇਹਾਅਵਸਥਾਚੇਰਵੇਕੀਨੀਪੇਗਈਤੋਚੇਰਨੇ
 ਕਹਿਆਭਾਈਏਹਾਅਵਸਥਾਮੇਜਾਣਕੇਨਹੀਸੁਣੀਇਤਨੇਚਿਰਨੂੰਚੋਕੀਦਾਰਨਜੀਕਅਇਰ
 ਇਆਤਚੋਰਆਪਣੇਪਰਨੂੰਜਾਇਦਵਿਆਨਸਕੇਕੋਅਨਜਮਾਨੂੰਜਾਇਇਤਾਇਸੀਤ
 ਰਾਸਭਪਦਾਰਬਚੋਰਅਪਣੀਮਾਨੀਲਿਆਦਿਆਕਰੇਤੇਆਪਣੇਪਰਵੇਚਮੇਜ
 ਬਹਾਰਕਰਨਾਏਹਾਅਵਸਥਾਮੇਜਾਣਕੇਨਹੀਪ੍ਰਿਥਾਵੇਹਾਅਵਸਥਾਚੇਰਵੇਕੀਨੀਪੇਗਈਤੋਚੇਰਨੇ
 ਰਵੇਖਿਆਏਹੋਸਕੇਕੋਅਪਣਾਪੁਰਜਗਾਰਕਰਦੇਹੈਨਪਰਚੋਰਵੇਮਾਪੁਰ
 ਬੈਠੇਹੀਖਾਏਹੈਨਤਾਉਸਕੁਟਲੀਮਨਵਿਚਵੀਚਾਰਕੀਤੀਕੋਤੀਮਤਹੋਇਕੇਕਤੇਨ
 ਹੀਤੇਮਰਦਹੋਕਰਕੋਈਰੁਜਗਾਰਨਾਕਰੇਤਾਉਨਾਦਾਗੁਜਰਾਕਿਸਤਰਾਚਲਦਾਹੈ
 ਜਾਣੇਪਰਮੇਸਰਜੋਚੋਰਤਾਏਹੁਹੀਹੋਸੀਪਰਉਸਕੁਟਲੀਨੇਪੱਕਪੱਕਆਪਣਾ
 ਮਨਜਮਾਲਿਆਕੇਬਗੈਰਇਸਦੇਚੋਰਹੋਰਕੋਈਨਾਹੀਤੇਨਾਕਦੀਉਸਨੂੰਕਿਤੇ
 ਜੈਵਾਏਵਾਏਖੇਫੇਰਕੁਟਲੀਨੇਕਿਤਨੇਕਦਿਨਓਸਮਹੱਲੇਵਿਚਭੁਛਿਆਮੰਗਲੀ
 ਸਹੂਕੀਤੀਪਰਜਦਕੁਛਭੁਛਿਆਪਵੇਉਸਦੇਪਰੋਪਵੇਕੁਟਲੀਮਨਵਿਚਵਿਚ
 ਨਿਆਕੇਹੁਣਮੇਇਸਨੂੰਕੁਛਆਖਿਆਤਾਚੋਰਕਿਤੇਨਾਜਾਏਤਾਫੇਰਕੀਕਰਾਗੀ
 ਉਸਕੁਟਲੀਨੇਹਾਜੇਨੂੰਜਾਇਖਬਰਦਿਤੀਕੋਹੋਰਜਾਜੀਮੇਤੇਰਾਚੋਰਦੇਖਲਿਆ
 ਪੈਪਰਮੇਨੂੰਨਾਨੇਜਾਣੀਦੇਤਾਮੇਚੋਰਨੂੰਪਕੜਦੇਨੀਹਤਾਉਸਰਾਜਾਨੇਉਸ
 ਕੁਟਲੀਦੇਨਾਲਆਪਣੇਪਿਆਦੇਦੇਦਿਤੇਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਨੂੰਏਹਕੁਟਲੀਕਹੇ
 ਉਸਨੂੰਮੇਫੇਪਾਸਲੋਆਵਣਾਤਾਪਿਆਦੇਉਸਦੇਨਾਲਗਏਤਾਕੁਟਲੀਨੇਉਸਚੋਰਨੂੰ
 ਜਾਇਕਰਪਕੜਾਇਲਿਆਈਅਤੇਰਾਜੇਦੇਸਾਮਨੇਹਾਜਰਕੀਤਾਅਤੇਰਾਜਨੇਪੁਛੇ
 ਆਕੇਤੂੰਚੋਰੀਕੀਤੀਹੈਪਰਉਸਚੋਰਨੇਆਪਣੇਮਨਮੇਕਹਿਆਕੇਭਾਵੇਮੇਨੂੰਕੁਛਕ
 ਰਨਮੇਤਾਨਹੀਜਾਥਨੇਕਹਿਲਾਕੇਮੇਚੋਰੀਕੀਤੀਹੈਤਾਰਜੇਨੇਹੁਕਮਦਿਤਾਇਸਨੁਮਾ
 ਰਤਉਸਚੋਰਨੂੰਲਗੇਮਾਰਨਕਿਤਨੇਕਦਿਨਉਸਨੂੰਮਾਰਪਈਪਰਉਸਨਾਕਹਿ
 ਆਕੇਮੇਚੋਰੀਕੀਤੀਹੈਤਾਰਜੇਦੇਮਨਵਿਚਫੀਚਰਆਈਭੁਈਮੇਇਸਨੂੰਫੇਦੀਮ
 ਰਕਰਾਉਦਾਰਿਆਹਾਂਤੇਜੇਇਸਨੇਚੋਰੀਕੀਤੀਹੈਦੀਤਾਏਹੁਦਸਵੇਦਾਭੇਨਾਭੇਏਹਾ
 ਜੇਬਾਲਕਹੈਤੇਇਸਨੂੰਅਜੇਹੀਮਾਰਪਈਹੈਜੇਦੇਖਨਵਾਲਿਆਦਾਦਿਲਕੀਬਰੇ
 ਆਹੈਤੇਇਸਬਾਲਕਨਹੀਕਹਿਆਜੇਮੇਕੁਛਭੁਛਿਆਪੈਉਸਬਾਤਨੂੰਰਾਜੇਦਿ
 ਚਾਰਿਆਕੇਮੇਜੋਹਾਂਤੇਰਾਜਾਹਾਪਰਜੇਏਹੁਬਾਲਕਸਚਹੋਵੇਤੇਚੋਰਨਾਭੇਜਿਤਠਏ
 ਨੁਮਾਰਿਆਹੈਉਸਦਾਜਬਾਬਮੇਕੀਦੇਫੁਗਾਪੁਮੇਸਰਮਗੋਤਰਾਜੇਨੇਫੇਕੁਟਲੀ

ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ ਤੇ ਆਖਿਆ ਕੁਟੀ ਦੇ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਮੇਜ ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਕੁਟੀ ਆਖਿ
 ਆਸੁਣੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੇ ਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਚੋਰ ਆਖੇ ਤੇ ਸਚ ਮੰਨੇਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ
 ਜੇ ਚੋਰ ਮੁੰਡੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਟੀ ਕਹਿਆ ਆਸੁਣੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਲਤਾਸੀ ਨਿਸ
 ਵਖਤ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਢੇਗੇ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇਹ ਦੇ ਨੇ ਜੋਰੇ ਜੇ ਦੇ ਮਾਰਨ ਨਹੀਂ ਇਸਨੂੰ
 ਫੇਰ ਜਦ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਨੂੰ ਦੇਹੁਕਮ ਦੇਣ ਕੇ ਨਾ ਜਿੰਦ ਰਹੇ
 ਨਾ ਕੁਛ ਮਾਰਨ ਬੁਧਾ ਕੀਤਾ ਦੇਣ ਤੇ ਜਦ ਮੇਰਾ ਵਾਕਈ ਬੋਲੇ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਨਾਸ
 ਜੋ ਗਲ ਕਰਾ ਅਥਵਾ ਚਿਹਰੇ ਸੋ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਦੇਹ ਬਤਰਾਜ ਨਾਲ ਕੁਟੀ ਕਰਕੇ
 ਬੰਦ ਲੀਰਾਈ ਜੇ ਸਦੇ ਰਹੇਈ ਤੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਚੋਰ ਸਦਾ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਕੁਈ ਦੇਸਨੂੰ ਰੋਜ ਮਾਰ ਦੇਹੇ ਤੇ ਦੇਹ ਦਸਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਸਨੂੰ ਕਲਫਾਸੀ ਦੇ ਦੇਓ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣ
 ਲਿਆ ਨਾਲੇ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਕੇ ਭਲ ਕੇ ਮੇਰੇ ਫਾਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਪੈਜ ਦਰ
 ਤ ਪਈ ਤੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਪਾਇਤ ਪੈਰੀ ਕਾਠ ਮਾਰਿ ਕੇ ਬੈਠਾਇਤ ਤੇ ਬੁਧਾ
 ਚਿਨ ਭੀੜ ਛੁਡਿਆ ਕੁਛਾ ਵੀ ਨਾ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਨਾ ਜਿੰਦ ਰਾਈ ਮਾਰਿਆ ਜਦ ਅਦੀਰਾ ਤੇ
 ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਟੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਬੁਰਤ ਦੇਵੀ ਦੀ ਬਲਾਈ ਤੇ ਚਾਰ ਬਾਹ ਬਲਾਈ ਅਦੋ
 ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸੇਵਲ ਕੜੀ ਦਾ ਬਲਾਇਆ ਤੇ ਬਸਤ ਸੁਹੇ ਪਹਿਨੇ ਜੇ ਵਰਸੀ
 ਸਪਰ ਮੁਕਟ ਧਾਰਿਆ ਤੇ ਚਵਾ ਫੁਜਾ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਸਾਲਾਂ ਪਕੜੀਆਂ ਤੇ ਆਸਤੇ ਆਸ
 ਤੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇ ਵਹੀ ਜਾਂ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕੇ ਮਸਾਲਾਂ ਦਾ ਚਾਨਣ ਪੈਜ
 ਦਉਠ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਸਾਖਾ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਖੜੀ ਪੈਤ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅ
 ਤੇ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਗਿਆ ਕੇ ਧੰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਹੈ ਤਾਂ ਚਿਹਰੇ ਕੁਟੀ ਚੋਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬੇਦਤ
 ਮੇਰੀ ਪਿਆਰਾ ਭਰਤ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਸਜਾ ਦੇਤੀ ਹੈ ਦੇਸਦਾ ਸਤੇ ਮੇ
 ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਆਈ ਹਾ ਜੇ ਕਰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਗਰ
 ਗਰਕ ਕਰ ਦੇਵਾ ਪਰਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖ ਦੇਹੁ ਰਾਜੇ ਚੀ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ
 ਦੇਖ ਬੰਦ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੁਕਾਨ ਕਰੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਕੇ ਦੇਹੁ ਸਚ ਭਵਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇ
 ਦੇਸਦੇ ਅਗੇ ਸਭ ਦਸ ਦੇਵਾ ਜਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਸਦੀ ਤੀ ਆਰੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ
 ਦੇਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਲ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾ ਸੁਮਕਦੀਆਂ ਪੈਨ ਤੇ ਚੋਰ
 ਧਰਮ ਸਾਲ ਵਾਲਾ ਸਬਦ ਜਾਦਾ ਆਗਿਆ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਨੇੜੇ ਕੀ ਪਲਕ ਨਹੀਂ ਲਗ
 ਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੇਹ ਬਤ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਈ ਤਾਂ ਚਿ

ਸਨੇਮਨੇਕੀਆਕੇਸੰਗਸਲਾਵਲੇਸਿਖਆਖਦੇਸਾਨਕੇਜੇਭਰਤਭਜਨ
 ਰਨਵਲੇਭੁਜਨੀਕਦੇਵਤੇਹੋਸਦੇਹੋਨਤੇਉਲਦੀਆਪਲਕਾਨਹੀਲਗਦੀਆਮੇ
 ਤੇਇਸਦੀਆਤਪਲਕਾਸੁਮਕੀਦੀਆਹੋਨਤੇਹੋਭਵਨੀਕਹੇਦੀਹੋਏਹੋਤਕ
 ਈਵਲੇਏਹੋਬਾਤਚੋਰਨੇਆਪਨੇਮਨਵਿਚਸਮਝਕੇਆਪਨਸਚਆਖ
 ਨਗਹੋਗਇਆਤਚੋਰਨੇਹਥੇਜੇਕਰਕਹਿਆਹੋਮਾਤਾਜੀਜੇਮੇਚੋਰੀਕੀਤੀ
 ਹੋਦੀਤਾਤੀਕਿਆਨਾਥੋਸਦੀਮੇਨੇਤਾਚੋਰੀਨਹੀਕੀਤੀਰਾਜਾਤਾਮੇਨੂੰਈਵੇਈ
 ਮਰਦਾਉਦਾਹੋਜਾਏਹੋਬਾਰਤਾਹੋਈਤਾਓਹਚਾਰੇਮਸਾਲਬਝਗਈਆਤੇਕਾ
 ਰਵਾਸੇਰਫਟਗਇਆਤੇਕਠਦੀਆਬਾਹਵੀਡਿਗਪਈਆਸਾਦਰਵਾਨਾਨੇ
 ਏਹੁਭਾਲਾਜੁਲੀਤਾਓਸੇਵਕਤਫਫੇਕਟਲੀਨੂੰਪਕਕਲਿਆਜਾਸਵੇਹੋਈਤੇਰ
 ਜੇਦੇਪਾਸਲੋਗਏਤੇਜਾਇਕਰਆਖਿਓਨੇਮਹਾਰਾਜਸੀਰਤਕਉਏਹੋਬਾਰਤਾਹੋਈਹੋ
 ਤਾਰਜੇਨੇਸਭਹਕੀਕਤਜੁਲੀਤੇਸਮਝਕੇਫਫੇਕਟਲੀਕੋਰਾਜੇਨੇਫਾਸੀਦੇਦਿਤਾਅਤੇ
 ਚੋਰਕਉਰਾਜੇਨੇਛੋੜਾਇਤਾਤੇਰਾਜਾਅਪਣੇਮਨਮੇਪਸਚਾਤਪਕੀਤਾਕੇਮੇਕੀਕੀਤ
 ਨਾਲੋਚੋਰੀਵੀਨਲੰਭੀਤੇਪਤਾਦੀਨਾਲਗਾ॥ ਸੋਸੀਗੁਰੂਅੰਗਦਸੀਦੇਹਜੁ
 ਰਭਾਈਬਾਲਾਕਹਿਤਾਹੋਗੁਰੂਜੀਮੇਸੋਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਕੋਸਬਦੇਹੋਪਾਰਸਾ
 ਭਕੀਨਿਆਈਦੇਖੋਇਕਤੁਕਸੁਲਨਦੇਪਛੇਉਸਚੋਰਦੀਖਲਾਸੀਹੋਗਈਅਤੇਸੋ
 ਕੋਈਸਿਖਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਬਚਨਤੇਪਤੀਤਕਰੇਗਾਸੋਉਸਸਿਖਦਾਲੋਕਪਲੋਕਸਵ
 ਰਜਾਵੇਗਾਅਤੇਅੰਤਕਾਲਨੂੰਸੀਗੁਰੂਉਠਕਾਸੰਕਟਕੱਟਦਗੇ॥ ਸਭਸੰਗਤਸੀਗੁ
 ਰੂਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਸਭਸੰਗਤਪਰਖਸੀਹੋਈ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥
 ॥ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਸਿਖਨਾਲਹੋਈ॥

॥ਇਕਸਿਖਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਵਰਸਨਕਰਨਆਉਦਾਉਦਾਸੀਤੇਸਤਗੁਰੂਕੀਸੇ
 ਵਾਕਰਜਾਦਾਸੀਤਾਓਸਸਿਖਦਾਇਕਪਤੀਸੀਸਿਖਸੀਪਰਓਸਾਕਤਸੀਸਚ
 ਓਹਸਿਖਸਾਦਲਗਾਤਾਓਸਸਾਕਰਨੇਸਾਖਿਆਭਾਈਭੂੰਮੇਨੂੰਵੀਗੁਰੂਜੀਕੇਦ
 ਰਸਨਕਉਲੋਭਲਤਾਓਸਾਕਤਸਿਖਭੇਨੇਮੀਸਿਖਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਵਰਸਨਕਉ
 ਲੋਜਦਉਸਸਿਖਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰਦੀਆਪ
 ਨਾਸਿਖਕਰੋਜਾਏਹੋਬਾਰਤਾਹੋਈਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਪਟਪਟਕੀਸਜਦਵਲੇਓ
 ਸਦੇਫਿਦੇਵੀਸਮਾਨਕੇਰੂਪਕਰਹੋਤੇਓਹਸਿਖਬਾਹਰਲੇਦਿਲੇਕਹਿਦਾਸੀਪਰ
 ਸਦਕਛਾਇਨਹਾਜਰੇਤਦੇਰਓਸਸਿਖਨੇਕਹਿਆਮੇਨੂੰਸਿਖਕਰੋਸੋਉਸਸਿਖਨੂੰ

ਸੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਨੰਦ ਭਾਈ ਸਿਖ ਦੇ ਰਸਿ ਖੀ ਬਣੀ ਕਰਨ ਪੈ ਤੇ ਪੈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤਿ
 ਸਿਖੀ ਕੀ ਆਗ ਬਣੀ ਪੈ ਪਰਉ ਸਿਖ ਮਨੀ ਘਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਹਥ ਖੇਤੇ ਕਰੇ ਪੈ
 ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਫਿਰ ਪਾਇ ਸਟੀ ਕਰ ਪੁਜੀ ਇਹ ਬਚਨ ਬਹੁਤ ਟੁਰੀ
 ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹੇ ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖ ਭੇਤੀ
 ਆਨੰਦ ਭਾਈ ਤਾ ਅਮਰੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਕ ਚਿਖ ਬਲਦੀ ਪੈ ਉਸ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਪੈ ਕ
 ਰਾਮ ਦੇ ਗਾ ਤਾ ਤੇਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦਾ ਆਗ ਦਸਾ ਗੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅ
 ਗਮ ਥਾ ਏਕ ਖਰ ਓਹ ਸਿਖ ਉਸ ਉਸਾ ਵੇਚ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਸੋ ਸਿਖ
 ਬਲ ਰਹੀ ਪੈ ਤਾ ਉਸ ਸਾਕਤ ਨੇ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਉਦਾਲੇ ਉਦਾਲੇ ਪਿਆ ਫਿਰੇ ਪਰ ਉਸ
 ਪਾਸੋਂ ਵਿਚਨ ਪਿਆ ਜਾਵੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਚੋਰ ਆਇਆ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇਖੇ ਲੀ
 ਮੋਹ ਗਈ ਆਹੋ ਸਨ ਤਾ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਇਸ ਚਿਖ
 ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਕਿਓਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ
 ਜੋ ਇਸ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਪੈ ਨਿਕਲੇ ਗਾ ਤਾ ਤੇਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਦ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਸੁ
 ਣੀ ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਸਿਖਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਦੇਵੇ ਤੇ ਬੈਲੀਆਂ ਮੋਹ ਗ
 ਵੀਆਂ ਹੋਲੋ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਭਾਗ ਉਦੋਂ ਤੇ ਸਿਖ ਦੀ ਪਾਲ ਭਧ ਭੇੜੀ ਚੋਰ ਪਾਸੋਂ ਆਇ
 ਆਲੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਦੇਵੇ ਦਿਤਾ ਤਾ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਦਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਿਕੇ ਚਿਖਾ ਵਿਚ
 ਲਾਗੀ ਉਸੇ ਵਕਤ ਉਸਨੂੰ ਰਾਮ ਗਣ ਬੈਠ ਕੇ ਉਲੈ ਗਏ ਬਿਬਾਢ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਏ
 ਹੁਕ ਉਤਕ ਉਸ ਸਾਕਤ ਸਿਖ ਨੇ ਸੁਣ ਦੇਖਿਆ ਅਜੇ ਓਹ ਖੜੋਤਾਈ ਸੀ ਜਾ ਓਸ ਚੋਰ ਦੇ
 ਦੁਹਾ ਉਪਿਛੋਂ ਆਇ ਗਏ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇਕ ਚਿਖਾ ਬਲ ਰਹੀ ਪੈ ਤੇ ਚੋਰ ਪਾਸ ਖੜੋ
 ਤਾ ਪੈ ਉਨਾ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੋਹ ਗਾ ਕਿਥੇ ਹੈਂ ਤਾ ਓਸ ਚੋਰ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਾ ਹੋ
 ਈ ਸਮੇਤ ਬੈਲੀਆਂ ਉਨ ਨੇ ਉਸ ਸਿਖ ਦੀਆਂ ਮੁਸਕਾਬਨ ਲਈਆਂ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾ
 ਸਹਾਜਰ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਤਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਫਾਸੀ ਦੇਵੇ ਓਸ
 ਦ ਉਸ ਸਾਕਤ ਸਿਖਨੂੰ ਫਾਸੀ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਚਲੇ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੇਨੂੰ ਅਸੀ
 ਫਾਸੀ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਜਾਏ ਆਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ ਹਈ ਸੋ ਕਹਿ ਲੈ ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਲਏ ਚਲੇ ਤਾ ਓਹ ਪਿਆਵੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤਾ ਉਸ ਕਹਿ
 ਆਰਾਜ ਜੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬਾਤ ਸੁਣ ਲੈ ਤਾ ਰਾਜੇ ਆਖਿਆ ਸਚੇ ਸਚ ਆਖੀ ਤਾ ਉਸ
 ਸਿਖ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਸਤਰਾ ਗੁਜਰੀ ਸੀ ਬਹੁ ਹਕੀਕਤ ਗੁਣੇ ਪਾਸ ਸੁਣਾਇ
 ਤੀ ਤਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਮਾਇਆ ਏਹ ਤਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਸੀ ਫੁਰੂ ਸਚੇ ਦਾ ਦਰਸਨ

ਕੀਤਾਸੀਏਸਕਰਕੇਭਾਜੇਨੇਉਸਨੂੰਛੁਡਦਿਤਾਤਾਂਹਿਸਿਖਉਥੀਆਪਣਾਛੁਟਕਰ
 ਕਰਵਾਕੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨਉਪਰਦੁਹਿਪਿਆਅਤੇਹਥੇਜੋਕੁੱਛਾਖਿ
 ਸੁਗੁਰੂਜੀਸਿਖੀਤਪਰੇਤੇਪਰੇਪੈਜੀਹੇਸੁਮੀਜੀਆਪਵਚੋਜੋਪੈਜੀਸੋਸਚੋਪੈਜੀ
 ਪਰਸਚੇਪਤਸਾਹਜੀਤੇਰੀਆਤੁਹੀਜੀਦੇਸੀਹੇਰੀਬਨਿਵਾਸਜੀਮੇਰੀਭੁੱਲਬਖ
 ਸੋਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਐਆਤੁਹੀਸਿਖਤੁਹੀਆਪਣੇਪਰਸਾਇਕੇਅਏਗਏ
 ਸਿਖਸਾਪਦੀਟਹਿਲਸੇਵਕਰਿਆਕਰਪ੍ਰੀਤਨਲਤਨਮਨਧਨਕਰਕੇਤਾਭੁਈ
 ਸਿਖਾਤੇਨੂੰਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਉਸਿਖਨੂੰਸਦਕਾਤੀ
 ਹੋਵਣਦਾਮਾਰਗਵਸਿਆਹੈਤਾਂਹਿਸਾਕਤਸਿਖਵੀਮਹਾਰਾਜਸੀਸੰਤਨਾਮਦੇ
 ਕਰਸਿਖੀਵਾਹਿਤਕਾਰੀਕੀਆ॥ ॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਅਗੇਸਾਖੀਗੁਬਿੰਦਲੋਕਨਾਲਾ॥੯੯॥

॥ਇਕਾਦਿਨਗੁਬਿੰਦਲੋਕਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਦਰਸਨਕੋਆਏਅਗਾਇਕ
 ਰਕਹਿਆਹੋਬਾਬਾਜੀਰਾਮਰਾਮਸੰਤਰਾਮਤਾਅਗੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਆ
 ਖਿਆਆਉਭਾਈਬੈਠੀਏਜੀਸਤਰਾਮਤਾਂਇਕਘੜੀਠਹਿਕਰਚਿਨਾਰੀਬਿੰਦਲੋ
 ਕਾਕਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀਸਾਡੀਇਕਬੈਠਤੀਹੋਜੇਹੁਕਮਕਰੇਤਾਪਛੀਏਗੁਰੂਜੀਕਹਿ
 ਆਹੋਭਾਈਜੀਜੇਕੁਛਧਵਾਡੀਖਸੀਹੋਵੇਸੋਪਛੀਤਾਗੁਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆਜੀਸੀਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਜੀਦੇਅਰਥਕਰਕੇਕੋਈਸੀਮਹਾਰਾਜਅਕਾਲਪੁਰਖਦੀਉਸਤਕਰਕੇਸੁਣਾਓਜੀਜਾਂ
 ਉਹਬਾਤਸੀਗੁਰੂਜੀਸੁਣਿਆਤੁਕਹਿਆਮੇਬਲਿਹਾਰੇਜਾਵਾਂਗੀਉਨਕੋਉਪਰੋਵੀਬਲਿਹਾਰ
 ਨੇਜਾਵੇਜੇਮੇਰੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਜਸਜੁਣੇਭਾਈਤੁਸਾਂਵਿਦਹੁਕੁਰਬਾਨਜਾਵਾਜੀਪਰਜੀਤੁਸੀਂ
 ਜੋਸੰਸਾਖੁਛੋਸੋਉਸਦਾਹਿਗੁਰੂਜੀਦੀਕ੍ਰਿਪਾਸੇਦਸਾਗੇਤਾਉਨਾਰੀਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆ
 ਭੀਰੀਬਨਿਵਾਸਜੀਉਸਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਰੰਗਾਕੀਹੋਅਰਕਿਆਰੂਪੋਉਸਦਾਕਰਬੰਬਕਿਅ
 ਹੋਅਰਆਪਉਪਾਏਆਹੋਕੋਕਿਸੇਉਪਜਾਇਆਹੋਅਰਉਸਕਥਤੇਕਾਅਦਮਤਕਿਸ
 ਤੇਧੁਆਹੋਏਹੁਸਤੁਸੁਣਈਏਜੀਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕਿਆਵਸਤਪੇ॥ ਤੁਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਹੋਸੰਤਨਾਮਦੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੀਖਾਇਆਬਹੁਤਬਿਅੰਤਹੋਸਿਸਦਾਕੋਈਅੰਤਨਹੀ
 ਕਹਿਆਅਦਾਜਿਸੁਕਲਪਖਤੇਕਿਸਨਪਖਹੋਸੋਪਿਤ੍ਰਕਾਦਿਨਤੇਰਤਹੋਅਤੇਧਰਮਹੀ
 ਨੇਜੋਪੈਨਉਭਾਇਨਤੇਵਖਦਾਇਨਏਕਬਰਸਸੇਵੇਵਤਿਅਕੇਦਿਨਰਤੁਹੋਅਸੇਹੀ
 ਹਸਾਏਸੇਹੋਹਸਾਰਾਗਹਿਵੇਤਾਂਬਹਮਾਦਾਇਕਦਿਨਤੇਇਕਰਤੁਹੋਸੋਸੇਦਿਨਰਤੁਕੇ
 ਜੀਬਦਸਗੁਸਰੇਭਾਬਹਮਾਜੀਕੀਉਮਰਾਹੋਜੀਬਦਈਹੋਤੇਬਿਸਨਜੀਦਾਇਕਦਿਨ

ਤੇਰਾਹੋਤੀਐਸੇਹੀਯਸਰਬਰਸਹੋਵੇਤਾਇਸਨਜੀਵੀਉਮਰਹੋਤੀਐਸਨਜੀਵੀਸ
ਗੀਉਮਰਤੇਸਿਖਜੀਕਾਇਕਦਿਨਰੋਇਕਰਾਤਹੋਤੀਐਸੇਹੀਸਿਬਰਸਰਾਜਰਜਾਨ
ਤਾਂਜਿਵਜੀਕਾਇਕਦਿਨਤੇਰਾਤਗੁਜਰਜਾਵੇਤੇਏਸਹਜਾਬਉਪਰਸਿਬਰਸਹੋਵੇਤਾਸਿ
ਬਾਰਹੀਐਹੋਸੀਜੀਐਹੀਪਰਾਏਏਹੀਮਾਉਮਾਹੋਓਹਇਕਨਿਮਖਪ੍ਰਮ
ਨਵੀਤਦੀਐਅਤੇਨਿਮਖਅਖਦੇਮੀਟਲੁਣਕਲਣਨੂੰਆਖਦੇਹੈਨਪਰਹੋਸੀਤਜੀਮਾਉ
ਆਵਾਅੰਤਨਹੀਪਾਇਆਜਾਵਾਤਉਤਿਸਮਾਇਆਦੇਸਮੀਵਾਅੰਤਕੀਸੇਆਵੇਤਿ
ਸਭਗਵੰਤਦੀਬਿਅੰਤਤਾਨੂੰਵਰਨਕਰਕੇਤੇਮਾਹਾਰਜਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਨੇਇ
ਕਰਾਗਗੁਜਰੀਵਿਚਇਕਸਬਦਅਖਿਆ॥ ਰਾਗਭੂਜਰੀਮਹਲਾ ੧ ॥

॥ਨਭਕਵਲਤੇਬ੍ਰਹਮਾਉਪਜੇਬੇਦਪ੍ਰਭਹਿਮੁਖਕੰਠਸਵਰਾ॥ਤਕਾਅੰਤ
ਨਜਾਈਲਖਣਾਆਵਤਜਾਵਤਰਹੋਗੁਬਾਰਾ॥੧॥ਪ੍ਰੀਤਮਕਿਉਬਿਸਰੇਮੇ
ਰੇਪ੍ਰਦਮਧਾਰਾ॥ਕਾਜੀਭਗਤਕਰਹਿਜਨਪ੍ਰੇਮਨਜਨਸੇਵਹਿਗੁਰਵੀਰੁ
ਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥॥ਕਵਿਸਸਿਵੀਪਕਜਾਕੇਸੁਭਦਰਏਕਜੋਤਮੁਰਾਰ
॥ਗੁਰਮੁਖਹੋਇਸੁਅਹਿਨਿਸਨਿਰਮਲਮਨਮੁਖਰੋਣਮਧਾਰਾ॥੨॥ਸਿ
ਧਸਮਾਧਬਰਹਿਨਿਤਬਰਾਗਦਹਿਲੋਚਨਕਿਆਹੋਗੇ॥ਅੰਤਰਜੋਤਸ
ਬਦਧਨਿਜਾਰੇਸਤਿਗੁਰਬਰਨਿਬੇਰੇ॥੩॥ਸੁਰਨਰਨਾਬਬਿਅੰਤ
ਅੰਜੋਨੀਜਾਏਮਹਲਾਅਪਾਰਾ॥ਨਾਨਕਸਹਿਜਮਿਲੈਜਗਜੀਵਨਨਦ
ਰਕਰਹਿਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੧॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਾ॥॥

ਗੁਰਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਸੁਣੋਭਾਈਗੁਬਿਦਲੋਕੋਸ੍ਰੀਪ੍ਰੇਮੇਸਰਜੀਕੀਆਉਬ੍ਰਹਮੇਨੇ
ਇਉਪੋਲੀਥੀਜੋਪ੍ਰਥਮਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸਜੋਪ੍ਰੇਮੇਸਰਆਪਣੇਮਾਪਹੀਸ੍ਰੀਰਕਰਜੀ
ਨੇਨਿਰੰਕਾਰਤੇਅਕਾਰਸਰਗੁਰੁਪਹੋਏਸੋਤਿਸਪਰਮੇਸਰਜੀਦੇਮੁਖਦੀਜੋਤ
ਤੇਮਹਾਦੇਵਜੀਉਪਜਿਅਪੰਅਰਨਭਕਵਲਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਚਿਤਪਤਹੋਵੇਤਾਬ੍ਰ
ਹਮਾਨੇਕਹਿਅਜੈਮੇਕਛੁਰਿਆਨਕਗੋਜੋਸ੍ਰੀਪ੍ਰੇਮੇਸਰਜੀਕੋਸਾਹੇਸੋਜੋਸਾਜਿ
ਸੀਬਿਸੇਗਿਆਨੀਕੀਪ੍ਰੀਤਉਪਜੀਐਸਿਭੇਸੀਤੇਸੀਉਸਤਤਕਰਦਾਹੈਅਤੇ
ਜੋਪ੍ਰਥਮਉਤੁਭਿਬ੍ਰਹਮਾਜੀਨੇਕਰੀਪ੍ਰਬ੍ਰਹਮਾਕੇਰਿਦੇਕਉਸਤਨਾਈਤਬਸੀ
ਰਕਰਜੀਨੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕੋਚਤਰਸਲੋਕਕਾਭਗਵਤਨੇਉਪਦੇਸਕੀਆਤਬਸੀ
ਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕੋਸਤਅਏਗਈ॥ ॥ਸੋਲੋਕ॥ ॥ਗਿਆਨਪਰ
ਮਗੁਹਯੀਮੇਯਾਦੇਵਿਰਾਮਨਸਮਨ੍ਰਿਤਮਸਾਰਹਸਮੰਤਵੰਗੀਚਹਗਾਹੁਗਦ

ਤੀਮਯਾ। ਯਾਦਵੀਭੀ ਯਥਾ ਬੁਦਿਯਤੁ ਪਰਾਣਕਥਾਭਿਨਾਤਿ ਥੇਰੁ ਰਾਜ
 ਰਾਮਾਨੰਮਸਤਤੇ ਮਦਨੁਗਾਹਤਾਅੰਤਿ ਮੇਵਾਸਮੇਵ ਰੀਨਾਨਿਯਤੁ ਯਤੁ ਸਤੁ
 ਰਪਰੀ। ਪਸਚਾਦਿਹੀਸਤੋਤਚੇਯੋਵਿਸਿਖਮੇਤਸੇਸਮਮਹੀ। ਰਿਤੇਰਬੀਯਤਪ੍ਰਤਿ
 ਤਨਪ੍ਰਤੀਯੇਤਚਤਮਨੀ। ਤਦਵਿਦਵਾਦਤਮਮਾਇਆ ਯਥਾਭੁਸੇਯਥਾਤਮਾ
 ਯਥਾਅਦੰਤਿ ਭੂਤੰਨਿਭੂਤੇਖੁਚਾਵਚੇਖੁਚਃ ਪ੍ਰਦਿਸਾਨ੍ ਪ੍ਰਦਿਸਾਨਿਤਥਾਤੇਖੁਨ
 ਤੇਖੁਯਹੀ। ਏਤਦੇਵੇਵਜਿਗਮਾਸੰਤਤ੍ਰਜਿਗਮਾਸੁਨਤਮਨਾਅਨੈਵਿਯਤਰੇਕਾ
 ਭੁਯਾਯਤਸਿਆਤਸਰਬਤ੍ਰਸਰਬਦਾਏਤਨਮਤੰਮਯਾਤਿਸਪਥਮੇਵਸਮਾਧਨ
 ਭੁਵਨਕਲਪਵਿਕਲਪੇਖੁਨਾਦਿਮੁਹਿਯਾਤਿਕਰਗੀਓਤੁ।

ਏਹਚਤੁਰਸਲੋਕਉਪਦੇਸਕੇਕਹੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਨੇਕਹੀਆਪੇਭੁਗਵਨਕ੍ਰਿਪਾਨੀਧ
 ਨਜੀਇਸਕਾਅਰਥਮੇਰੇਤਾਂਈਬ੍ਰਹਮਾਇਸ੍ਵਰਾਇਦੇਵੇਤਾਂਭੁਗਵਨਕਹੇਹੇਬ੍ਰਹਮ
 ਅਰਥਿਤਤੇਯੇਹੋਯੋਮੇਰੇਨਾਮਕੀਸਰਨਬਿਨਉਧਾਰਕਿਸੀਕਸੁਖੀਹੋਤੁਪ੍ਰਥਮੇ
 ਤੇਦੇਇਸਲੋਕਮੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾਜੇਗਿਆਨ
 ਰਖਿਆਹੈਵਿਗਮਾ
 ਗਤਰੂਪਯਨਕੇਸ
 ਇਸਨਾਨਇਨਾਮਕੋ
 ਹਿਥੁਹਮਾਮੇਤੇਰੇਤ
 ਹਮਾਜੈਸਾਮੇਹੋਜੈਸ
 ਮੇਰਾਹੁਪਹੋਜੈਸੇਮੇ
 ਕਰਮਹੋਨਤੈਸੇਸੀਤੈ
 ਮੇਰੀਉਸਤਤਕਰਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਭੋਗਤੁ। ਮੇਹੀਸਕਤਕੀਅਦਿਹੋਸਭੁਸੁਖਮਾਸਭੁਸ
 ਕਪਰਮੇਰੇਬਿਨੁਨਿਰਕਾਰਸਰਗਵਰੁਣਨਹੀਤੇਅਬਭੀਮੇਹੀਹਿਉਬ੍ਰਹਮਾ
 ਤਮੇਰੇਬਿਖੇਲੀਦੋਸਾਵੇਗਾਮੁਖੇਮੀਛੇਮੇਹੀਰਹਿਸਾਵੇਗਾ। ॥ ਏਬ੍ਰਹਮਾਜੀਸੇਹੀ
 ਮਾਇਆਅਸਤੰਹੋਸੇਮੇਰੀਪਕਾਸਤੰਹੋਮੇਸਭੁਮੇਰੇਕੇਕੀਨਹੀਜਾਇਸਕਤਏਹ
 ਮੇਰੀਮਾਇਆਹੈ। ਜੇਜੇਵੇਕੀਨਹੀਕੇਰੇਬ੍ਰਹਮਾਏਬ੍ਰਹਮਾਟੀਕੋਨਦਰਮਾਦਰਸੀਅ
 ਰਥਾਹਮਕਾਸਮੇਅਸਿਥਿਤੁਭੀਹੋਤੈਦੁਆਰਾਕਸਕੇਹੀਗਮਾਬਿਨੁਨਿਸਦਨੁ
 ਆਵਤਾਕੇਜੇਹੀਮੇਰੀਮਾਇਆਅਸਿਥਿਤੁਮੇਰੇਸਦਨਹੀਆਵਦੀਅਰਥਮੇਸਤੰਹੋ

ਮੇਨੇਪਰਮਹਾਯ
 ਨਕੇਸਮੇਤਅਰਥ
 ਮੇਤਅਰਨਾਮਦਨ
 ਕੇਸਮੇਤਸੇਤੈਲੇਹੁ
 ਈਦੇਤਹੋ। ॥ ਹੇਬ੍ਰ
 ਮੇਰਾਭਾਉਹੋਜੈਸਾ
 ਰਗਾਦਹੋਜੈਸੇਮੇਰੇ
 ਇਨਸੋਲੋਕਕਰਕੇ

ਪਰਸੰਤਾ ਦੇ ਸੰਗ ਬਿਨ ਨਹੀ ਵਿਸਟੀ ਮਾਵਦਾ ਜੇਸੇ ਪੰਜੇ ਭੁਤ ਤੇ ਜੇਵੇ ਸੰਗ ਬਿਥਲੀ ਸੰਗ
 ਸਜਲਾ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਮੇਭੀ ਹੈ ਅਰ ਨਿਆਰੇ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸਭ ਕੇ ਸਭ ਭੀ ਦਿਓ ਮਾਹਾ
 ਅਤੇ ਨਿਆਰ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਅਨ ਵਿਕ ਕਰ ਦੇਵਾ ਅਰ ਵਿਕ ਕਰ ਸਭ ਵਿਸਥ
 ਰਮੁ ਤੇ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਵਿਕ ਕਰ ਮੁਝ ਜੇ ਬਿਨ ਰਹਿਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਏਹ ਸੰਬੋਧਨ ਕਾ
 ਕੁਹ ਮੇ ਕੋਥਾ ਹੋਵਹਾ ਏਹ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਸੁਣੁ ਤੁਆ ਪਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਬਖੇਗਾ ਤੇ ਜਗ
 ਤ ਕੀਉਤ ਪਤ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਅਰ ਪਲੇ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੋਹਨ ਹੀ ਵਿਆਪੇਗਾ ਸਦਾ
 ਸਾਤ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਬਹੁਤ ਚਿਸਤਤ ਕਰੀ। ਸਲੋਕ ਬੰਧੇ ਅਰ ਰਾ
 ਗ ਪਾਇਕਰ ਧੁਨੀ ਸਾਥ ਗਾਵਤੁ ਭੁਇਆ ਅਰ ਗਾਵਕਰ ਗੀਤਿਆ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਸੀਹੁਆ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰ ਕੇ ਬਡੇ ਭਾਰੇ ਪਸਤਕ ਕਰ ਕੇ ਮੁਯਾਵਾ ਬੰਧੀਆਂ ਹੋਗੁ ਤੇ
 ਦਲੇ ਕੋ ਏਸਤਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਨੇ ਚਾਰ ਬੇਦ ਬਣਾਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰੀਖ
 ਕਰ ਕੇ ਬੇਦਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਰਾ ਹੋਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੋ ਭੁਗਵਤ ਕੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਤ ਬਤੇੜੀ ਅ
 ਵਿਭ ਆਈ ਕੋ ਮੇਕਿਥੇ ਪੇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕੇਤਮਾ ਮਚੋਰੇ ਤਰਫ
 ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਨਦਰੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਰ ਕਹਿ ਦੇਲਗਾ ਏਹ ਪਾਣੀ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਬ
 ਹਮੇ ਆਤਮੇ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਏਹ ਪਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਇਕੋ ਰੂਪ
 ਹੈ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਰਿਆਨ ਹੋਇਆ ਕੇ ਮੇਰੀ ਪਾਣੀ ਹੋਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਰ ਪਤਾਲ ਕਉ ਗਾਇ
 ਤੋ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਚਿਥੇ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੋਨ ਪਰ ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮ
 ਜੀ ਸੰਧ ਮਲੇ ਕੇ ਮੇਰਾਇਆ ਤੇ ਚਿਥੇ ਪਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ
 ਕਾ ਸਕੋਗਾ ਏਤਾਂ ਚਿਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਖੇ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਵੀ ਪਲੇ ਮੇਰੇ ਨਸਰੇ
 ਬ੍ਰਹਮੇ ਏਹੋਨ ਅਰਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖੇਤਾਂ ਏਹੀਆ ਪਨਾ ਆਪ ਹੀ ਦੇਖੇਤਾਂ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਆ
 ਪਨੇ ਅਸਤਨ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕੇਜਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ
 ਸੀਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਨ ਬਨੰਤਰ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਆਦਿ ਜਗਾਵਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਦ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਨੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਹੀ ਤਾਂ ਅਕਾਸ ਬਾਦੀ ਹੋਈ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੁੰਦੇਖਤੋ ਸਹੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਕੇ ਨ
 ਹੀਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੇ ਇਕ ਕਮਲੇ ਹੋਤਾਂ ਫੇਰ ਅਕਾਸ ਬਾਦੀ ਹੋਈ ਕੇ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਕਮਲ ਨੇ ਤੇ ਦੇਖੈ ਸੋ ਕਮਲ ਕਉ ਫੁਟੇ ਹੋਤਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਸਾਦਾ ਅਕਾਸ
 ਬਾਦੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਇਕ ਕਮਲ ਤੇ ਹੀ ਪੇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਮੇਭਾ ਸਾਰਾ ਹੋ ਕਮਲ ਤੇ ਨਿਕਾਜਿਹਾ ਹੋਤਾ ਅਕਾਸ ਬਾਦੀ ਹੋਈ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਫੁਟੇ ਤੇ ਹੀ ਬ੍ਰ
 ਹਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਮਹਾਰਜ ਜੀ ਕਿਸਤਰਾ ਫੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਾ ਅਵ

ਜੇਹੀਏਬ੍ਰਹਮਾਜੀਥੀਆਈਮਲੁਮਹੋਵੇਗਾਕੋਥਬੁਧੀਅਰਕੋਥੁਧੀਏ
 ਬ੍ਰਹਮਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਥੇਜਤਹੋਪਰਏਹਕਮਲਨਿਕਾਜਿਹਨਦਰੀਅਸਵਾਹੋਪੁ
 ਰਜੇਮੇਇਸਕਮਲਵਿਚਪਇਆਸਾਂਅਤੇਫੇਰੇਮੇਨਿਕਲਿਆਕੀਕਰਸਾਂਤਾਂਬ੍ਰਹਮਸ਼ੇਰ
 ਹਿਆਮੇਇਸਨੁਲਤਮਾਰਦਾਹੋਜੇਕਰਏਹਮੇਰੀਲਤਸਹਚਰਇਆਤਾਂਮੇਜਦਗਏ
 ਹੋਏਜੇਕਰਲਤਨਸਹਾਦੀਤਾਂਜਦਗਾਕੁਛਨਹੀਏਹਵਿਚਾਰਕਰਬ੍ਰਹਮਾਨੇਉਸ
 ਕਮਲਕਉਲਤਮਾਰੀਤਾਂਓਹਕਮਲਅਚਲਰਹਿਆਨਹਲਿਆਨਜੁਲਿਆਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
 ਜੀਉਸਕਮਲਕੋਵਿਚਉਤ੍ਰਥਿਆਜਦਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕਮਲਦੇਵਿਚਗਇਆਤੇਕਿਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਾਜੀਦੇਪੈਰਨਲਗਨਜਿਸਤਰਾਂਖੁਧੁਵਿਚੋਰੇਨੁਸੁੰਟੀਏਤਾਂਓਹਕਿਤੇਨਹੀਲਕਦਓ
 ਜੇਤਰਾਂਬ੍ਰਹਮਾਉਸਕਮਲਦੀਡੰਡੀਵਿਚਉਤ੍ਰਥਿਆਜਦਪਰਕਿਤੇਪੈਰਨਲਗਨਤੇਮੀ
 ਧਕਾਰਹੀਨਸਰਅਵੇਬੁਛੀਨਿਰਕਦੇਸਮਾਨਅੰਸੇਅੰਧਕਾਰਨੂੰਦੇਖਕਰਬ੍ਰਹਮਾਬੁਝੀ
 ਲਚਾਰਹੋਇਆਅਤੇਬ੍ਰਹੁਤਹੀਆਜਜੋਹੋਇਆਤੇਉਸਓਕਰਦੀਉਸਤਤਕਰਨੇਲਗਾਹੋ
 ਭੁਗਵਨਤੂੰਸਰਬਚਾਆਦਿਹੋਸਰਬਦਾਅੰਤਹੋਸਰਬਦਾਮੱਧਹੋਸਰਬਦਾਅਸਰ
 ਹੋਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਤ੍ਰਿਥਿਅੰਤਹੋਅਤੇਕਈਲੋਕੀਦੇਨਾਬਜੀਤ੍ਰਹੀਤ੍ਰਹੀਤ੍ਰਹੀਹੋਏਨਿਰੀਕ
 ਰਜੀਤ੍ਰਹੀਆਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸਟੀਕਰਮੇਭੁਲਾਹਾਂਅਤੇਤ੍ਰਹੀਜਲਥਿਥੇਅਰਤ੍ਰਹੀਥਲਥਿ
 ਥੇਹੋਤ੍ਰਹੀਤ੍ਰਹੀਹੋਸੀਭੀਤ੍ਰਹੀਕਾਰਨਕਰਨਅੰਰਧਾਰਨਧਰਨਤ੍ਰਹੀਹੋਹੋਦੀਨਦਿਆਲ
 ਜੀਮੇਰੇਅਨਾਥਉਪਰਦਾਇਆਕਰੋਜੀਇਸਅੰਧਕਾਰਨਰਕਤੇਮੇਨੁਬਾਹੀਰਕਦੇਜੀ
 ਜਿਸਜਗਾਥੇਮੇਅਹਇਆਹੋਉਸੀਜਗਾਮੇਮੇਨੁਪਹੁਚਕੋਜੀਜਦਉਸਕਮਲੋਬ੍ਰਹਮਾ
 ਸੁੰਧਸੰਚਦੇਨੰਦਦੀਉਸਤਤਕਰੀਨਿਰਮਾਦੋਹਇਕਰਤੋਉਸਦੀਨਾਥਨੇਬ੍ਰਹਮਾਦੀ
 ਆਜਦੀਅਤੇਬੇਨਤੀਸਵਲਕਰੀਤੋਪ੍ਰਸਿਨੋਹੋਇਕਰਨਰੰਕਾਰਨੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਨੂੰਉਸ
 ਕਮਲਦੀਡੰਡੀਸੇਬ੍ਰਹਮਾਨਿਕਲਿਆਸਹਾਸੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਗਏਥੇਉਸੀਠਉਰਬ੍ਰਹਮਾ
 ਜੀਕੋਆਠਖਛਕੀਆਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਦੇਕਿਵਡੁਖਲਗਏਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਲਗਾਠਕਰਜੀ
 ਦੀਉਸਤਤਕਰਹੋਨਾਰਾਇਦਸੀਤੇਰਕੁਪਰੰਗਕੁਛਨਹੀਪਾਇਆਜਾਤਾਉਸਅੰਤ
 ਹੋਥੇਜਮਚਹੋਆਉਸਦਾਅੰਗਢਰਹੋਨਿਰਲੋਭੁਹੋਤੋਨੁਕਿਸੇਦਾਅਸਰਨਹੀਤੂੰਸਰ
 ਬਜੀਢਚਰਾਚਰਾਅਲੰਭਹੋਹੋਸੀਤਜੀਹੋਗਾਥਿਦੋਲੋਕੋਅੰਸੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਮਨੋਮੇਥੇ
 ਚਾਰਕਰਕੋਢੇਰਸੰਸਾਰਨਾਮਾਉਚਰਨਕਰਕੋਉਸਤਤਕਰੀ॥ ਅੰਤ੍ਰਿਥਿਕੁਛ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪੋਕਰਤਾਰਦੇਭੁਗਤਪਿਆਰਿਓਸਦਬ੍ਰਹਮਾਜੀਥੇਅਉਸਦਾਅੰਤਸ
 ਪਾਇਆਤੇਮੇਕਉਦਵਸਤੁਹਾਜੋਤਿਸਥਿਅੰਤਦੇਅੰਤਿਨੂੰਕੋਸੋਕਰਕੋਆਖਸੁਣਾਵਾਂ

ਹੋਸੀਤਸੀ ਓਹ ਬਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕਹੀਦਾ ਹੋਸੀਉ ਸਥਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸੇਰੀ ਮੀਤ ਬੰਨ੍ਹ
ਹੀਨੇ ਅਰਮੇਓ ਸਥਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕਹੀਦਾ ਹੋਸੀਉ ਸਥਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸੇਰੀ ਮੀਤ ਬੰਨ੍ਹ
ਕਮੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖੇ ਸਰਕੀ ਉਸਤਤ ਸਿਧੇ ਅੰਤ ਸਨ ਕਹੀਦੇ ਹੋਸੀਉ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨ
ਨੇ ਸਭ ਕੇਈ ਅਰਾਧਾਰੀ ਸੋਚੀ ਪੁਰਖੇ ਸਰਕੀ ਅੰਤ ਅਰਾਧਾਰੀ ਤਾਂ ਉਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ
ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪੁਰਖ ਮਾਥਾ ਦੇ ਕੇਸ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ਦਹ ਦਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਧਨ ਹੋ। ਪੰਤੂ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਾਥੇ ਮਨ ਮੇ ਹੋਰ ਅਚਰਜ ਹੋ ਜੀ ਕੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਦੇਖੋ ਜੋ
ਤਿਹੋ ਜੋ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੋ ਜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਬਿੰਦੋਲ ਕੇ ਦੇਹੋ ਸੋ ਸੁਰਜ ਅੰਤ
ਰੀਦੁ ਮਾਧਿਖੇ ਜੋ ਤਿਹੋ ਜੋ ਸਰ ਪੁਰਖੇ ਸਰ ਦੀਯੋ ਤਿਹੋ ਜੋ ਸੁਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ
ਹੋਨ ਜੋ ਬਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਸੀ ਪੁਰਖੇ ਸਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਤਿਕੋ ਸਫ ਦੇਹੋਨ ਅਰ ਅੰਤ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜੋ
ਜੋ ਤਿਹੋ ਤਿਸ ਸੋ ਤਕੇ ਜਨ ਦੇ ਸੇ ਸਰ ਬਿਸਈ ਮੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਵਿਆਪਕ ਸਾਧ ਕੇ ਪੁਸ਼
ਨ ਕਰ ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਚੇ ਤੇ ਅੰਤ ਕੇ ਰਨ
ਦੁਰ ਹੋਤਾ ਸੋ ਪਾਦੀ ਅਰਾਮ ਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਕਾਰ ਮੇ ਪੜੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੋਇ ਰਹੇ
ਨ ਉਨ ਕਉ ਕੁਛ ਨ ਦਰਨ ਹੀ ਅਵਰ ਓਹ ਕੁਛੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਨਹੀ ਸਾਕੁ ਤੇ ਹੋਣੀ ਰਾਮ ਸਨ
ਇਉ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤਾ ਵਿਖੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਓਸਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਓਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨੇਅ ਅੰਤ
ਕਹੀਆ ਗੀ ਬਿਨਿਦਾ ਜੀ ਜੋ ਤੇ ਦੇਖੇ ਜੋ ਤਿਹੋ ਜਿਸ ਕੀ ਜੋ ਤਿ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਸੋਭ ਪੁਨ ਦਰ
ਅਉ ਦੇਹੋਨ ਜੋ ਕਿਆ
ਬਾਬੇ ਸੀ ਕਹੀਆ ਸੁ
ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਗੁਰੂ
ਵੀਹ ਦਾ ਆਇਆ ਹੋ।
ਗਿਆਨੀ ਧਮਾਨੀ ਰੰਗ
ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਪਥਰ
ਗੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣ
ਹੋਸੁਣੇ ਭਾਈ ਦੇ ਹੋਰ
ਹੋ ਪੁਰਖਿਨ ਪੁਰਖੀਆ ਕੇ ਜਿਸ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਦੇਸਾ ਹੋ ਸੋ ਓਹ ਜੀ ਤੇ ਸਥਾਵਰੀ ਪੁਰਖ ਕੇ
ਜਾਗਤੀ ਹੋਤਾ ਦੇਹ ਪੁਰਖੀਆ ਕੇ ਸੁਭ ਤੋਂ ਤੇ ਓਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨੇਅ ਅੰਤ ਪੁਰਖ
ਬਾਜੀ ਓਹ ਜੀ ਤੇ ਸੋਭੇ ਅਪੁਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਕੇ ਕਰਨ ਨਹੀਆਂ ਅਰਾਧਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹੇ
ਹੋਤੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਭੀ ਦੇਹ ਹੀ ਸਾਥ ਦੇਹੋਨ ਅੰਤ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰੀ ਦੇਹ ਕਹੀ ਦੇਹੋਨ ਪੁਰਖੀਆ

ਰਪੁਰਖ ਕਿਸੇਕੋਲਿ ਮਾਪੈ ਜੀ ਦੇਹ ਬਾਤ ਜਿਉ ਕੀਤੀ ਉਹੀ ਸੋ ਜੀਉ ਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੋ ਜੀ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਆਖੀਦੈ ਸੋਹ ਅਜਨੀ ਸੋਭ
ਕਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵਾ ਚੰਦ ਬਿਅੰਤੋ ਅਰਜੁਨ ਚੰਦ੍ਰਮ
ਔਰ ਸਰਬ ਦੇਵਿਤਿ ਆਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਪੈ ਅਤੇ ਉਸਕਾ ਮਹਲ ਭੀ ਅਪਾਰ ਹੈ ਜ
ਦੋਰ ਮਕੋਪ ਆਰਿਓ ਆਪਣੀ ਉਕਤ ਜਿਆਦਾ ਪਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਨਹੀ ਮਨ
ਤਾਂ ਅਰਜਿਸਨੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਦੀ ਪੈਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਦ ਪਰਮੇਸਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਏਹ
ਵਾਰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਚੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਅਥਿ ਪਏ ਅਰ ਅਥਿ ਚੰਦ
ਪੈ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਅਬ ਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਪੜੇਹਾਂ ਜੀ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਸੀ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਚਰਨੀ ਲਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਲੋਕੋ ਤੁਮ ਸੀ ਪਰਮੇ
ਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਪੁਰ ਜੀ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਵਚਨ ਕਰੇਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਚੰਦ ਗੋਬਿੰਦ
ਲੋਕ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਲੋਗ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ
ਲੋਕ ਨੀ ਵਿਦਿਅਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਸ ਕਰਕਾਰ ਨਾਲ ਮਸਾਥਿ ਤੋਹੇ ਅਰ ਹੋ
ਰਤੀ ਕਈ ਸਿਖ ਅਦ ਅਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਤਨਾਮਿ
ਖਾਵਾਸਦਾਰਿ ਆਚਿ ਬੋਲ ਦੇ ਰਹੇ॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥
ਇਕ ਸਿਖ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਆ ਕੇ ਰੋਜ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਪਰਸਾਦ
ਤਾਂ ਕਿ ਜੇਨਹੀ ਆਦਾ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਨੁ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠਤੀ
ਕੀਤੀ ਹੋਗੀ ਬਨਿ ਵਸ ਜੀ ਜੇਕੁ ਅਚੇਤ ਤਾਂ ਮੇਫਲ ਮਾਣ ਦੇਵ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਸਿ
ਖ ਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਨੋਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਥਿ ਆਭਾਉਹੀ ਸਿਖਾ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਭੇਜੇਗਾ ਸੋ ਅ
ਚਵੀਏ ਗੋਪਰ ਜੇਕੋਈ ਫਲ ਨੇ ਝੋਲੀ ਤਾਂ ਮਦਾਨੇ ਨੀਲਿਆਇ ਦੇਹੁ ਤ ਚੰਦ ਸਿਖਾ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੋਕੋ ਜੇਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਮਧਰ ਫਲ ਲੈ ਆਉਕੇ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਲ ਚੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਨ ਫਲ ਨੂੰ ਚਾਹਿ ਜੇਕਰੇ
ਹੁ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਚਾਰ ਬੰਦੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਮਾਪਾ ਇਕ ਇਕ ਬ
ਦਾ ਮਦਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤ ਤੇ ਇਕ ਬਦਾ ਉਸਿ ਖਨੂੰ ਦਿਤ ਇਕ ਬੀ ਮਿਤਾ ਬਸ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਕਹਿਆ
ਅਰੇ ਚੰਦਾ ਛਾਦਾ ਅਹ ਰਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਸ ਨੀਲਾਇ ਅਥਿ ਉਸ ਸਿਖ ਉਪਰ ਬਹੁਤ
ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਭਾਉਹੀ ਸਿਖ ਸਾਧਾ ਆਏਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨੀ ਪਰਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋ ਵੇਤ ਚੁਕਦਾ ਤੇ ਰਸਨ
ਮਮਰਨ ਕਦਿ ਆਜਾਵੇਗਾ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਲਵੇ ਰਹੇ॥ ੧੦ ॥ ੧੦ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੨ ॥
 ॥ ਦੁਤੀਉ ਦਾਸੀ ਮੁਰਬ ਕੀ ਚਲੀ॥ ਸੀਮ ਹਾਰਜ ਪਰ ਬਨ ਚਲੇ॥ ੨ ॥
 ਸੰਮਤ ੧੫੬੬ ॥ ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਦੁਤੀ ਦਾਸੀ ਕਉ ਚਲੇ ਤਾਮ
 ਰਬ ਲਾਗੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਵਰਿਆ ਚਾਲੀਆ ਦੀ ਮਹੀ ਨੇ ਪਦਾ
 ਹੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਾਸ ਸਮਾਹ ਸੀ॥ ਏਹ ਦੁਤੀ ਦਾਸੀ ਵਰਿਆ ਨਵ ਦੀ ਤੋਈ ਪੈ ਜੇ
 ਵੀ ਸਚਖੰਡ ਨੂੰ ਗਏ ਸਾਨ॥ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦ ਲੇਖ
 ਆਸੀ ਵਤ ਕਿਧਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਖਿਆ ਮੁਦਾਨਿਆ ਇਸ ਗਿਰਦ ਨ
 ਈ ਦੇ ਜੇਤੀ ਰਬ ਪੈ ਨ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਵਤ ਪਰ ਨੁੰ ਆਜਾਵਾਰੇ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਦੁਤੀ
 ਸੀ ਦਾ ਬੁਝ ਕੀਆ॥ ਪਦ ਦਾ ਮਹਾਰਕੀਆ ਪਹਿਰਾਵਾ ਏਕ ਬਸਤ੍ਰ ਅੰਝਾ ਏ
 ਕ ਬਸਤ੍ਰ ਚਿਟਾ ਏਕ ਪੈਰ ਜਿੰਤੀ ਏਕ ਪੈਰ ਕਉ ਸਗਲ ਦਿਖੇ ਖਠਨੀ ਅਠੀਸੀ ਸਦਿ
 ਖੇਟੇ ਪ੍ਰੀਧਾਨ ਕਰੀ ਅੰਰ ਕਲੰਦਰੀ ਮਾਲਾ ਮਥੇ ਤਿਲ ਕਕੋਸਰ ਕਾਲੰਬਾ ਨਿਤੰਕ
 ਰੀਤੇ ਖਉ ਦਾਸੀ ਕਾ॥ ਅੰਰ ਰਸਤੇ ਦਿਖੇ ਸੇਖ ਵਜੀ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਜਾਤ ਕਾ
 ਸੰਸਦ ਬਾ ਸੁਖ ਪਾਲਤੇ ਚੜਿਆ ਜਾਵਾ ਅਹਾ॥ ਜਾਇ ਉਤਰਿਆ ਇਕ ਦਰਖਤ ਤਲੇ
 ਪਰ ਦਿਸਾਖ ਅਰਜੇ ਠੰਦੇ ਦਿਨ ਆਹੇ ਜਦ ਚੰਦ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤੇ ਲਗੇ ਚਾਪ ਲੇਅਪ
 ਖਾਝ ਲਣੇ॥ ਏਹ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਹੋਵੀ ਲਦਿਆਲ
 ਜੀ ਖਦਾਇ ਇਕ ਪੈਰੇ ਦੇਇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖਦਾਇ ਕਹੇ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕਿਸ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ ਹੈ॥ ਮਰ ਚੰਦ ਕਿਸ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ ਹੈ
 ਨਿਜੇ ਚੰਦ ਸੁਖ ਪਾਲਦਿ ਚੜਕੇ ਆਇਆ ਹੋਤੇ ਚੰਦ ਪੈਰ ਤੇ ਰੁਝਾਇਆ ਏਹੋ ਨਾਮ
 ਪੈਰ ਤੇ ਨੰਗੇ ਕੰਧ ਪਰ ਛਾਹ ਉਠਾਈ ਆਏ ਪੈਨ ਤੁਢ ਚਾਪ ਵੇ ਪੈਨ ਤੇ ਚੰਦ ਕਰੇ ਆਹੇ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸੋਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ॥ ਸਲੋਕ॥
 ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਭਪ ਕੀਏ ਪਾਲੇ ਸਹੇ ਅਡੰਗਾ ਭਬ ਕੇ ਭਕੇ ਨਲੇ
 ਕਾ ਅਬ ਯੀ ਮੰਝਾਏ ਅੰਗ॥ ਭਬ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਦ ਬਕੁਹ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੇ ਪੈਰਾਜ ਭੇਰਾ ਜੇ ਨਰਕ ਦੇਇ ਤੀਸੇ
 ਈ ਆਇਆ ਹੋ ਸੋ ਚਖ ਸੁਖ ਮਿਠਲਾਈ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਲਿਆਵੁ ਆਪੋ ਆਪਨੇ
 ਖਿਡੋ ਗਵੇ ਪੈਨ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਿਆ॥

ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ
 ਜੀ ਇਸ ਕਾਗੁਣ ਵਿਚ ਆਪੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਰਿਧਾ ਆਵੇਈ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਰਖਿ ਭੇਤ ਹੀ ਸਿਸ
 ਰਮੀ ਨਤ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਦਿਦਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਮਹੰਤ ਹੋਵੇਈ॥ ਤਾਹੀ ਰੂਪੀ ਸਿਬ ਦਰੀ
 ਆ॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗ ਅਰਥਾਨਿਆ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ॥

॥ ਰਗਣੁ ਤਨੁ ॥ ॥ ਰਗਣੁ ਤਨੁ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ ਗਗਨ
 ਨਾਲ ਪਿਆਰੇ॥ ਤਾਹੀ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪ ਪਤੀ ਆਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਬੀਰ
 ਰੇ॥ १॥ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤੁ ਵੇਹੁ ਮਤੀ ਕਿਸ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ॥
 १॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਤੀਰਥ ਅਗਨਿ ਬਨ ਸਪਤਿ ਮੁਲੀ ਸਗਰ ਪ੍ਰੀ
 ਪਾਇਆ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਪਾਟਿ ਹੀਰੀ ਤਰ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਨ ਪਾਇ
 ਆ॥ ੨॥ ਰਾਮ ਰਵੰਤ ਜਾਣੀ ਐ ਇਕ ਮਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰੇ॥ ਤਾ ਕੋ ਲਛਣ
 ਜਾਣੀ ਅਹਿ ਇਕ ਪੰਥ ਮਾਪੀ ਨ ਸੰਗੇਹ॥ ੩॥ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹਿ ਨਹਿ ਖਾਇ
 ਆਮ ਨਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਜੇਤੀ ਦਾਸ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਵਤਨ ਨ ਕਦਾ ਸੁਨ ਦਾਸਾ ਖਿਨ
 ਭੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਸ॥ ੪॥ ॥ ਤਾਹੀ ਰਚਤ ਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਬੇਨਤੀ

ਕਰੀ ਹੋਵੀ ਨਨਾ ਬਜੀਏ ਹੋਜੇ ਅਸੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇਤਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵਤੇ ਹਾਜੀ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਉਛੇ ਕਰ
 ਕੇ ਕਛ ਪ੍ਰਭੂ ਸਕਾਨ ਮਪਾ ਪਤ ਹੋਵੇ ਗਾ ਕੇ ਨਹੀ॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਇ ਆਹੋ ਜਾਮਾ ਮੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਤੁਮਕਿ ਆਵਸਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਅਗ ਕਿ ਆਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਤੇ ਹੋ ਅੰਗ ਚਾਟੀ
 ਆਜੇ ਗਕਿ ਅਪ੍ਰਭੂ ਵਤੇ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਵਾਚ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੀ ਸਿਉ ਪਹਿ
 ਲੇ ਪਟੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋਗੁ ਏਹੀ ਤਰਾ ਚਾਟੀ ਕੀ ਅਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਤੇ ਹਾਸੀ॥

॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤਿ ਰਾਗੁ ਰਾਮ ਕਲੀ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਮਹਲਾ ੧
 ਸੁਣਾਇਆ॥ ॥ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਬਹਮ ਚਿਮ ਪਤਾ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਕੀਆ
 ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ॥ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਸੇਲ ਜਗ ਛੁਏ॥ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ॥ ਚਿ
 ਮੀ ਕਾਰ ਸਬ ਦਿਓ ਧਾਰੇ॥ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਗੁਰੂ ਪਤਾਰੇ॥ ਚਿਨਿਓ ਅਖਰ ਸਰ
 ਧਬੀ ਬਾਰੇ॥ ਚਿਨਿਓ ਅਖਰ ਕਿਤ ਵਣ ਲੋਗ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭੂ
 ਆਲਿਖਹੁ ਜੀ ਜਾ ਲਾ॥ ਲਿਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਮਖੋ ਗਪਾ ਲਾ॥ ੧॥ ॥

ਤਬ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਮੀ ਕਾਰ ਵੀਅ ਚੁਏ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਹੀ ਅੰਗ ਚਰਣ ਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਚਾਹਿ ਪਾਇਆ ਨਹਿ ਧਰੀ ਕਿ ਸਿਬ ਹਮ ਲਗਾ
 ਰੂਰੂ ਜਪਣਾ॥ ਤਾਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਿਮੀ ਰਮ ਦੇ ਰਹੇ॥ ਬੇਲ ਪੁਛਾਈ ਸੀ ਦੋਹੀ ਗੁਰੂ॥

ਕੁਰਾਨਾ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ
 ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਚੁੰਨੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਬੰਨ੍ਹ
 ਕਰ ਲਵੇ। ਇਸੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੁਰਿਗਿਆਸੀ ਭਈ ਸਾਥ ਰਾਜਦਾ। ਉਹ ਜਾਇਦਾ
 ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਬੰਨ੍ਹ ਹਰਿਆਰੇ ਇਗਿਆ ਭਾਂਸਿਧਾ ਦੇ ਖਿਆ ਕੇ ਭਾਈ ਦੇ ਹੋ ਕੇ
 ਈ ਸਾਧ ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਸਿਧ ਪੁਰਿ ਆਥਾ ਲੋ ਤ੍ਰਿਕਿ ਸਕਾ ਸਿਖੁ ਆਪੇ ਅਤੇ ਦੀ
 ਆਕਿਸ ਤੇ ਲਈ ਹੈ। ਤਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਿਬਦ ਉਚਰਿਆ। ਪਰਾਗੁ ਸੁਹਿ ਮਹਲ
 ੧। ਭਵਦੁ ਤਰਾਜੀ ਕਵਦਿ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ ਕਵਦਿ ਸਰਾਫੁ ਲਵਾ। ਭਵਦਿ ਗੁਰੁ
 ਪੇਦੀ ਖਿਆਲੇ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲ ਕਰਵਾ। ੧। ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀ ਤੇਰਾ ਮੰਤ ਨਸਾਣਾ ਤੂੰ ਜ
 ਲਿਖ ਲਿਖ ਮਹੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਪੁਰ ਲਿਖਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਸ ਸਮਾਣਾ। ੧। ਰਹਾਉ॥ ਮਨ
 ਚਰ ਜੀ ਚਿਤ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫੁ ਲਵਾ। ਪਦ ਹੀ ਚਿਤ ਰਸੇ ਸਹੁ ਤੇ ਲੀ ਇਸ
 ਬਿਧ ਚਿਤ ਰਹਾਵਾ। ੨। ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਤ ਲਿਤ ਰਾਜੀ ਆਪੇ ਰੇਲ ਰਹਾ ਆਪੇ ਦੇਖੇ
 ਪੇਸ਼ੇ ਆਪੇ ਰੇਲ ਸਾਰਾ। ਅੰਬ ਲਾਲੀ ਚ ਜਾਤਿ ਪਛੇ ਸੀ ਖਿਨ ਆਖੇ ਖਿਨ ਜਾਣੇ
 ਤਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਦਾਕਿ ਕਿ ਕਰ ਮੁਕਾ ਪਾਵੇ। ੩। ਤਾ ਸਿਧਾ ਅਖਿ
 ਆਥਾ ਲੇਤ ਮਜੇ ਗੀ ਹੋਵੇ ਭੇਖੇ ਰਹਾ। ਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ।

ਰਾਗੁ ਸੁਹਿ ਲਲਤ
 ਜੇਹਨ ਖੰਥਾ ਜੇ
 ਜਮਰੁ ਫਾਈ ਐ॥
 ਮੇਰੇ ਗਨ ਸਿਬਦ
 ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰ
 ਇਕ ਪਾਈ ਐ॥
 ਏਕ ਚਿਤ ਰਹਿ
 ਕਹਿ ਐ ਸਈ॥ ੧
 ਨਬਾਹਿ ਸਮਝੀ॥
 ਲਾਈ॥ ਜੇਹਨ ਦੇ ਸਦਿ ਸੁਖੁ ਕਰੇ ਅੰਗਨ ਤੇਰੇ ਬਨੁ ਏਥੇ ਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾ
 ਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹਿ ਐ ਜੇਹਨ ਗੁਰਾ ਤੇ ਪਾਈ ਐ॥ ੨॥ ਸਾਧਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਤੇ ਸੀ ਸਾਧੁ
 ਕੋ ਪਾਧੁ ਤੇਰੇ ਜੀਹ ਪਾਈ ਐ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹਿ ਸਪਤਿ ਮਨੀ॥ ਤਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾ
 ਈ ਐ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਇ ਨਾਮ ਰਹੀ ਐ॥ ਸਾਧਿ ਗੁਰਾ ਕਾ ਐ॥ ਏਕੇ ਬਾ

ਵਿਚ ਮਹਲ ੧॥
 ਗਨਰੰਗੇ ਜੇਹਨ ਤੇ
 ਜੇਹਨ ਪੁਰੰਗੇ
 ਜਾਈ ਐ॥ ਅੰਜਨ
 ਹੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰਾ ਤੇ
 ਗਲੀ ਜੇਹਨ ਹੋਈ
 ਸਮਕਰਿ ਜਾਈ ਐ॥
 ਰਹਾਉ॥ ਜੇਹਨ
 ਸਾਧਿ ਜੇਹਨ ਤੇਰੀ
 ਲਾਈ॥ ਜੇਹਨ ਦੇ ਸਦਿ
 ਅੰਗਨ ਤੇਰੇ ਬਨੁ ਏਥੇ ਐ॥ ਅੰਜਨ ਮਾ
 ਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹਿ ਐ ਜੇਹਨ ਗੁਰਾ ਤੇ ਪਾਈ ਐ॥ ੨॥ ਸਾਧਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਤੇ ਸੀ ਸਾਧੁ
 ਕੋ ਪਾਧੁ ਤੇਰੇ ਜੀਹ ਪਾਈ ਐ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹਿ ਸਪਤਿ ਮਨੀ॥ ਤਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾ
 ਈ ਐ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਇ ਨਾਮ ਰਹੀ ਐ॥ ਸਾਧਿ ਗੁਰਾ ਕਾ ਐ॥ ਏਕੇ ਬਾ

ਹੁਸੀਥੀਵਾਜੇਤਉਨਿਰਤਉਪਦਧਾਈ॥ ਸਿਰੀਗਰਮਹਲਾ
ਇਵਪਾਈਅਹਿ॥ ੪॥ ਤੁਥਸਿੰਧਾਅਵੇਸਾਅਵੇਸਕਹਿਕਰਆਖਨਲਗੇਭਾਈ
ਏਹਕੋਈਮਹਾਪੁਰਖਹੈਜੋਜਿਸਦੇਬੈਠਿਆਬੈਠਾਭਾਇਆਹੈ॥ ਤੁਸਿੰਧਾਨੇਤੁਥ
ਉਤਕਰੀ॥ ਤੁਸੀਬਾਬਾਜੀਉਥੋਚਲਦੇਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਈ॥

॥ਸਾਖੀਵਨੁਜਾਰੇਨਾਲਹੋਈ॥

ਤਾਓਥੋਸੀਗਰਮਹਾਰਾਜਜੀਇਕਵਨੁਜਾਰਿਆਵੇਜਾਇਪਹੁਚੇ॥ ਤਾਨਾਇਕਰ
ਬਹਰਜਾਇਬੈਠੇ॥ ਤਾਇਕਵਨੁਜਾਰੇਘਰਪੁਰਜਨਮਿਆਸੀਤਕੋਈਅਵੇਉਸਨੁ
ਵਧਾਈਦੇਵੇਕੋਈਮੁਮਾਰਖਦੇਵੇਕੋਈਅਲਤਪੁਜਦੇਕੋਈਕੇਸਰਪਾਜਵੇਮੋਰਾਸੀਪ
ਮਗਣਵਾਲਿਆਕੋਵੇਵੇਬੜੀਖਸੀਦੇਦਿਚਵੰਤੁਦਾਰਿਆਸਦਬੋਝਾਵਿਨਰਹਿਆਉਥ
ਹਵਨੁਜਾਅਰਕਉਠਗਇਆਮਰਦਾਨਦੇਖਦਾਰਹਿਆਉਸਨੇਗੁਰੂਕੀਨਾਮਰਦਾ
ਨੀਵੀਖਬਰਲੀਤੀਤਾਮਰਦਾਨੇਨੁਕੁਖਲਗੀਤਾਮਰਦਾਨੇਸੀਬਾਬੇਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀ
ਏਸਨੇਸਾਡੀਖਬਰਨਹੀਲੀਤੀਤਿਏਸਦੇਘਰਪੁਰਜਮਿਆਹੈਤੇਏਸਨੇਲੋਕਨੁਬ
ਧਤਅੰਨਾਦਿਤਾਹੈਤੇਅਸਾਡੀਵਤਨਹੀਪਛੀਜੇਮੇਨੁਪੁਕਾਰੇਵੇਤਾਮੇਏਸਦੇਘਰਜਟ
ਤੇਕੁਛਮੰਗਲਿਆਵਾ॥ ਤੁਸੀਗਰੂਜੀਹਸਕੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਸਦੇਘਰਪੁਰ
ਨਹੀਜਨਮਿਆਏਸਦੇਘਰਕਰਜਾਈਪਿਦਾਹੋਇਆਹੈਪਰਚਾਰਪਹਿਰਾਤਰ
ਪੋਗਾਅਤੇਭੁਲਕੇਉਠਜਾਵੇਗਾਪਰਜੇਤੇਰੇਮਨਆਈਹੈਤਾਤੁੰਜਾਣਪਰਕੁਛਅਸੀ
ਜਨਾਵੇਫੀਚੁਪਾਤਾਜਾਇਖੜਹੋਵੀ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਹੋਵੇਜੀ॥ ਤੁਮਰ
ਦਾਨਾਜਾਇਖੜਹੋਇਆਪਰਧੁਪਾਤਾਈਪਰਖਬਰਕਿਸੇਨਲੀਤੀਤਾਮਰਦਾਨਾਉ
ਥੋਖੜੋਇਕਰਉਠਾਏਆਤੇਆਇਕਰਆਖਿਓਜੁਜੀਮੋਰੀਤਾਖਬਰਕਿਸੇਨਹੀ
ਲੀਤੀਤਾਸੀਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਰਬਾਬਵਜਾਇਤਾਮਰਦਾਨੇਰਬ
ਬਵਜਾਇਆ॥ ਤੁਸੀਗਰੂਨਾਨਕਜੀਸੁਬਦਉਚਰਿਆਸਿਰੀਗਰਮਹਲਾ

ਘਰ॥ ੫॥ ਪਹਿਲੇਪਹਿਰੇਭੈਰਵਨੁਜਾਰਿਆਮਿਰਾਦੁਕਮਪਾਇਆ
ਗਰਭਾਸਿ॥ ਉਰਧਤਾਪਅੰਤਰਿਕਰੇਵਨੁਜਾਰਿਆਮਿਤਾਖਸਮਸੇਤੀ
ਅਰਦਾਸਿ॥ ਖਸਮਸੇਤੀਅਰਦਾਸਦੁਖਉਓਰਧਾਪਿਆਨਲਿਵਣਾ
ਥਾ॥ ਨਾਮਰੂਜਾਦੁਆਇਆਕਉਤਿਰਿਬਹੁਨੁਜਾਸੀਨਾਗਾਜੇਸੀ
ਕਲਾਵਨੁਪਿਆਸਤਕਤੇਸੀਜੀਅਹੁਪਾਸਿ॥ ੧॥ ਦੂਜੇਪਹਿਰੇਭੈਰਵ
ਵਨੁਜਾਰਿਆਮਿਤਾਵਿਸਰਗੇਆਖਿਆਨਾਹੋਥੋਧਨਚਾਈਐਵ

ਤੇ ਬੇਰਹਿਅ ਆਇਓ ਕਰਮੁ ਭੀ ਪਦਿ ਮੁਕਤਿ ਲਗੀਆਇ ਸੀਤਰ ਉਸ ਵਲੇ
 ਮਹਿਰਹਿਅ ਕਰੇ ਜਗੀ ਸੁਖ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਜਾਵੇ ਤਉ ਸਦਾਇਕ ਹਮ ਸਸਇਆ
 ਸੀਉ ਸਨੇਕਹਿ ਆਕੇ ਭਾਈ ਤੁਝ ਕੇ ਬੇਜਾਵਾਹੇ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਿ ਕਸੀਤ ਪੈਨ
 ਭਾਈ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਜਾਵਾਹੇ ਤਉ ਸਨੇਕਹਿ ਆਖਾਈ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਆਖੇ ਹੀ ਸਰਪਾਹੈ ਤਾ ਚਲਿ
 ਆ ਚਲਿ ਤਓ ਹਖਤੀ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਪਦਿ ਹੋਇ ੬੯ ॥ ਨਿਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਇਕ ਰੰਡੀ ਦੇ ਪਰ ਜਾਇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ
 ਲਾਕਾ ਤੋਹ ਗਈਆ ਅਤੇ ਓਹ ਸਿਖ ਬੀ ਉਸ ਦਾ ਦੇਹ ਨੇ ਮਕੀਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕੇ ਬੰਗੀ
 ਰਵਰਸਨ ਤੇ ਹੋਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ਆਗਨ ਤੇ ਹਟੀ ਬੀਰੋਜ ਇਕ ਠੇ ਤੁਰਨ ਤਓ ਗੁਰੂ ਪਾਸ
 ਜਾਏ ਤੇ ਓਹ ਉਸ ਲੋ ਲੀ ਦੇ ਕਹਾਹੇ ਮੇਲਾ ਵੇਜਾ ਕਿਰਨੇ ਕਾਇਨ ਹੋ ਗਏ ਏਹੋ ਈ ਕਰਮ ਕਰਿ
 ਦਿਆ ਤਉ ਸਨੇ ਆਪਨੇ ਇਭਾਵੇ ਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕੇ ਭਾਈ ਮੇਤਾ ਕੁਕਰਮ ਕਕਨ ਜਾ
 ਦਾਹ ਤੇ ਏਹੁ ਆਪਨੇ ਭਾਵੁ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਜਾਵਾਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਾਤ ਕ
 ਰੀਏ ਤਉ ਸਨੇ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਿਖ ਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਰ
 ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਜਾਵਾਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਜਾਵਾਹੈ ੭੦ ॥ ਆਖੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਏਹੋ ਸ
 ਵਤ ਹੋਈ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਆਵਾਤਾ ਏਸ ਜਗਾ ਬੈਠਣਾ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਵੇ ਤਾ ਤੂੰ ਏਥੇ
 ਆ ਬੈਠਣਾ ਏਹ ਕਰਾਹ ਕਰ ਕੇ ਓਹ ਦੋ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨੇ ਮਨੁ ਗਏ ਓਹ ਜਦੋ ਗਇ
 ਆ ਤਾ ਓਹ ਲੋਲੀ ਪਰਨ ਹੀ ਸੀਤਾ ਓਹ ਵਿਚਾਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਰਹੀ ਇਕਰ ਆਪਣੇ ਟਕਾ
 ਦੇ ਉਪਰ ਆਇ ਬੈਠਾ ਪਰ ਬੜਾ ਫਿਕਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕਰ ਲਗਾ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਧੋਦਨੇ ਤਾ ਧੋਦ
 ਦਿਆ ਖੋਦ ਦਿਆ ਇਕ ਚਟ੍ਰਾ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਉਸ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਇਕ ਮੋਹ
 ਰਹੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੋਇ ਲੋਭ ਰਹੇ ਏਹੋ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਓਹ ਵਿਚਾਰ ਜਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੇ
 ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਚਲਿਆ ਤਿਰਸ ਤੇ ਵਿਚਰਿ ਸਨੀ ਇਕ ਕੰਡਾ ਲਗਾ ਪਰ ਓਹ ਵਿਚਾਰ ਜਾ
 ਪਣਕ ਪੜਾਫਾ ਤੁਕੇ ਤੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਬੰਨ ਕੇ ਅਸਤ ਆਸਤੇ ਓਥੇ ਆਇਆ ਇਕ ਜਤੀ ਚਲੇ
 ਅਗ ਇਕ ਜੁਤੀ ਭਨੀ ਏਹੀ ਕਉ ਸਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਦੂਜੀ ਜੁਤੀ ਕਿਉ ਨਹੀ
 ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਤਉ ਸਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਕੰਡਾ ਚਾਭਿਆ ਹੈ ਤਉ ਸਨੇ
 ਗੋ ਮਸ਼ਕਰੀ ਕੀਤੀ ਦੇਖ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਭ ਪੈ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੰਡਾ ਚਾਭਿਆ ਤੈ ਮੇਰੇ ਦੁ
 ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਸਾਨਾ ਪੈ ਸਾ ਪੁਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਓ
 ਧੋਦਨੇ ਇਕ ਠੇਹੇ ਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸਾਇਕਰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਤੇ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ ਦੀ ਬਾਰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਉਪਕਰਹੋ ਤਉ ਨ ਫੇਰਹੋ

ਜੇਕਰ ਮਨੁ ਮਨੁ ਨਾ ਬਸੀ ਸੋ ਭੁਭੁਕੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਬਸੀ ਭੁਭੁਕੁ
 ਤੇ ਭੁਭੁਕੁ ਤੇ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
 ਦਲੇ ਚਿਹਰਾ ਭੁਭੁਕੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
 ਦਾਰਿਆ ਪੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਭੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
 ਕਰ ਜਾ ਦਾਰਿਆ ਪੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸੁਲੀਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਉਹ
 ਵਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਚਿਹਰੇ ਨੇ ਸਿਖ ਪੇਗ ਤੇ ਚੁਪ ਚੁਪ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਨਾ ਸਿਖਾ ਪਰ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਟ ਕਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਮਕਾਓ ਪਦੇ ਸਕੀ ਤੇ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਲੋਕੋ ਗੁਰੂ ਕੁਰੂ ਜਪਣ
 ॥ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਿਖ ਦਕਾਹੀਆ ਰੋਗ ਮਾਧੁ ਸਹਲਾ ॥ ॥

ਕਰਦੀ ਕਾਗਦ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
 ਰਤ ਚਲਾਵੇ ਤਿਉ ਚਲਈ ਤਉ ਗਾਣਾ ਹੀ ਅੰਤ ਹੋਇ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਜਾ
 ਲੀਰੇ ਟਸਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸੇ ਬੀ ਪਾਈ ਦਾਹੀ ਫਨ ਤੇ ਰੀਝ ਸਕਾ ਸੋ ਬਿਗ ਬਿਗ
 ਹਿਨਿਤ ਫਸਾ ਹਿਛੂਟ ਸਿਖੁ ਕੇ ਕਵਹਿ ਚੁਣੀ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਹਿਰਣ ਮਨੀ
 ਵਿਚ ਲੋਹਾ ਪੰਥ ਮਗਾਨਿ ਤਿਤ ਲਗਾ ਰਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਪੰਥ ਹਿਤ ਸਭੁ ਪ
 ਰਮਨਿ ਜਲਿ ਅਸੀਨੀ ਚਿਤ ਭਈ ॥ ੩ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਮਨੁ ਰਕੇ ਬਨ ਫਿਰਿ ਹੋਏ ਜੇਗੁ
 ਰਮਿ ਲੇਤ ਨੇਹਾ ਇਕਨਾ ਮਾਮੀ ਮਿਤ ਤਿਸ ਦੇ ਵੈਤ ਉਨ ਲਕਾ ਦਿਸਟ ਸਨੇਹਾ ॥ ੪

॥ ਤਉ ਬੇਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨ ਕਉ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਚਉ ਮਾਸ ਕਟ ਕੇ ਰਮ ਦੇ ਰਹੇ ॥
 ॥ ਸਾਖੀ ਸੀ ਗੰਗਾ ਸੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲ ਦੇ ਚਲ ਬੇਹਰਿ ਦੁਆਰ ਉਪਰ ਜਾਇਖੈ ਹੋਏ ਤਾ ਪਰਸ
 ਦਿਸਾਉ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾ ਦੇਖਣ ਤਾ ਕਈ ਲਖ ਮਨੁ ਖਨ ਵੇਰੇ ਹੋਨ ਕਈ ਸਹ ਸਰ
 ਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਨ ਪਰ ਪਾਣੀ ਜੇ ਦੇਵੇ ਹੋਨ ਸੋ ਸੁਣਾ ਚਿਕੜ ਦੇਵੇ ਹੋਨ ਪਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨੀ
 ਬੁਝਿ ਸੁਟ ਅਤੇ ਲੋਕ ਨਹੀ ਮਾਇਸਟੀ ਚਾਸਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਣੀ ਬਿਸਟੀ ਨ ਲਾਏ ਪਿ
 ਸਾਤਾ ਸੀ ਗੰਗਾ ਮੇ ਸੀ ਸਾਨਾ ਵਹਾਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਈ ਨਹੀ ਨ ਵਹਾਤਾ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਨਾ ਵਣ ਵਹਿਅ ਪਿਥੇ ਲੋਕ ਉਗਰ ਵੀ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਣ ਤਾ ਬ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਦੇ ਵੀ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਣ ਭਾਗ ਪਦੇ ਕਾਮਾਖਿਆ ਭਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਿ
 ਆ ਤੁਹਿ ਦੁਹਰੇ ਮਸਲ ਮਨੁ ਹੀ ॥ ਸਚ ਕਹੁ ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖਾਏ ਹੋਇ ਹੋਇ
 ਤਉ ਨਾ ਮਾਧੁ ਮਾਧੇ ਵੇਸਵਾ ਰਿਆ ਇਸ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਹੀ ਕਿਉਂ ਦੇਵਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਤੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹਿਸਤੀ
 ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਤਰਕਿਥੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਖ
 ਖਿਆਲੀ ਸਾਡੇ ਪਿਛੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਹੋਣੀ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਆਖਦੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਰਿਤ ਨਾ ਹੋ
 ਮਿਰਤਲੋਕ। ਤਾਂ ਉਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ ਉਹਿ ਜਿਥੇ ਕੋਰੇ ਕੋਰੇ ਸਹੇ ਜੀ॥ ਅਸੀਂ ਉਸ
 ਬਾਵਨੁ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੇਹਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਸੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਖਦੀ ਭਿਓਂ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ
 ਸਾਸਤਾ ਆਖਦੇ ਹੈ ਜੋ ਅਪਣੇ ਕਾਜਾਏ ਹੁਬਾਤ ਸੁਣੀ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਬੋਲਾ ਪਾ
 ਣੀ ਦੇ ਵੇਸ ਨੇ ਰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤਾਂ
 ਈਥੁੰ ਹੋ ਪਾਣੀ ਕਿਸਨ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੇਰਾ ਇਕ ਖੇਤ ਹੈ ਚਿਹਰਾ
 ਕਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਮੀਹ ਪਉ ਦੇ ਹੈ ਨ ਪਰ ਓਥੇ ਇਕ ਬੁੰਦ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ
 ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ ਸਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਉਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਆਖਦੀ ਓਥੇ ਬਿਓਂ ਕਰਮ
 ਪੜ੍ਹੇ ਗਾ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਖਦੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਰ ਤਾਂ ਵਰੇ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਰਤਨੇ
 ਕੁਝ ਉਥੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਪਣੇ ਗਾ ਕਿਓਂ ਜੋ ਪਿਤਰ ਲੋਕ ਨਾਲੇ ਵਰੇ ਹੈ ਨਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਉਥੇ ਪਾ
 ਣੀ ਅਪਣੇ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਰਤਨ ਦੇ ਦਾ ਈ ਸੈ ਕੋ ਸਪਰੇ ਉਥੇ ਕਿਓਂ ਨਾ ਜਾ ਸੀ ਜਦ ਏ ਹੁਬਾਤ
 ਚਿਨ ਲੋਕ ਨੇ ਸੁਣਿ ਆਂ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਲਗੇ ਕਹਿੰਦੇ ਆਖਦੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਮਲਾ ਨਹੀਂ ਏਹਤ
 ਆਪ ਕੋਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਪੇਰੀ ਪਏ॥ ਅਤੇ ਬਾਹਿਰ ਨਾ ਇਕ ਰਨਿ
 ਕਲੇਤਾਂ ਲਗੇ ਗਾਇਤੀ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਾਇ ਹਾਇ ਲੋਕ ਏਹੁ ਪਿ
 ਦੁਲੋਕ ਨਰ ਕਨ੍ਹ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਲਿਆਵੀ
 ਨਰ ਕਨ੍ਹ ਜਾਈ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਖਦੀ ਨਾ ਮਕਿਉ ਕਰ ਲਈ ਦਾ ਹੈ
 ਇਕਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਲਾਏ ਬੇਟੇ ਰਵਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪਰ ਜੇਰੁ ਨਾਲ ਗਲਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਸਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੁਸਾਨ ਏਥੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਤੇਰਾ ਅਮਕੇ ਅ
 ਸਬਨ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨ ਹੈ ਗਾ ਸੀ ਓਥੇ ਓਥੇ ਗਰਾਨੇ ਦਸ ਦਿਤਾ॥
 ਤਾਂ ਉਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਆਖਦੀ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਆਗਲ ਦਸ
 ਦਿਤੀ ਆਹਿ ਨਾ॥ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਹੀ ਲੋਕ ਹੋਹਾ ਏਹੁ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ
 ਪੇਰੀ ਆਖਦੇ ਤੂੰ ਸਚ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਦੇ ਸਿਖ ਕਰੇ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀ ਇਥਿ
 ਆਏ ਵੇ ਜੀ ਗਰਮ ਤਰ ਦੀ ਜਿਤੁ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਖਿਆ ਆਖਦੀ ਤੁਸੀਂ ਅਗੇ ਕਿਸੇ
 ਸਿਖ ਹੋ ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਮਨੇ ਜੀ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਨਾ ਆਪ
 ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਭ ਪੇਰੀ ਆਖਦੇ ਪੇਰੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਉਨ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਇ

ਤਨੇਮੇਪ੍ਰਸਾਦਿਉਰਿਉਰਿਅਤਾਂਉਨਲੋਕਾਅਖਿਆਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਕਹੈਚਲਦੁ
ਕੋਜੀਤਾਸੀਨਿਨਕੁਜੀਕਹੈਆਭਾਈਅਸੀਨਹੀਯੇਵਦੇਤਾਂਉਨਾਅਖਿਆਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਸਰਕੇਅਰਥਾਈਐ। ਜਦਉਨਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਅਰਥਪਾਇਆਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰਬਾਣੀ
ਜੀਜੇਵਦਾਆਏ। ਤਾਂਉਨਲੋਕਚਉਕੇਵਿਚਕਰਕੁਲਈਤਾਗੁਰੁਜੀਅਖਿਆ
ਭਾਈਚਉਕਾਭਿਟਿਆਤੁਸੀਕਾਰਾਂਕਿਉਕਦਵੇਦੋਦੋ। ਤਾਂਉਨਾਅਖਿਆਜੀਆ
ਆਪਣੀਨਜਰਦੇਹੇਠਅੰਨਕਰਵਾਇਆਹੈਜੀਤੋਅਜਚਉਕਾਭਿਟਣਨਹੀਦਿ
ਤਾਜੀਅਤੇਕਾਰਾਂਇਸਵਾਸਤੇਕਫੀਆਹੈਨਜੀਕੇਮਤਕੋਈਚਉਕੇਉਤੇਅਗੇਕੋ
ਈਨਆਵੇਤਾਜੀਬਾਬੇਜੀਅਖਿਆਭਾਈਜਿਚਰਤੁਸੀਨਹੀਸਾਓਚੜ੍ਹੇਉਤਨ
ਚਿਰਚਉਕਾਸੁਚਾਸੀਜਾਂਤੁਸੀਚਉਕੇਉਪਰਚੜ੍ਹੇਤਾਂਚਉਕਾਭਿਟਗਿਆਕਿਉਜੇ
ਤੁਸਾਂਨਲਚਾਰਮਲੇਫੁਹੋਰਚੜ੍ਹੇਹੈਨਤਾਂਉਨਕਹਿਆਗੁਰੁਜੀਚਹੁਤਾਅਸਾਨੁ
ਜਰਨਹੀਆਵਦੇ॥ ਭਾਸੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਇਕਸਲੋਕਅਖਿਆ॥

ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੁਬੁਧਤੁਮਦੀਫੁਦਇਆਕਸਾਇਲਪ
ਰਨਿਦਾਘਟਬੁਧਤੁਮੁਠੀਕੋਧਚੰਡਾਲਾਕਰਕਫੀਆਕਿਆ
ਬੀਐਜੇਚਾਰਬੈਠੀਆਨਾਲਾ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਸ੍ਰੀਬਾਬੇਅਖਿਆ
ਇਨੀਚਰਿਆਚਉਕਾਭਿਟੀਦਾਹੈਤਾਂਉਨਾਅਖਿਆਜੀਪਦਿਤਕਿਉ
ਕਰਹੋਦਾਹੈਤਾਂਬਾਬੇਅਖਿਆ॥ ਜਲੋਕ ॥ ਸਚੁਸੀਜਮ
ਕਰਣੀਸਾਗੁਨਾਵਲਨਾਮਜਪੇਯੀਨਾਨਕਸੇਨਰਉਤਮਕਹੀਐ
ਜਿਨਾਪਾਪੋਪੰਦਨਦੇਹੀ॥ ੨ ॥ ਤਿਸਕਪਰਮਾਰਥ॥

ਇਨੀਸੰਜਮੀਚਉਕਾਸੁਚਾਹੋਇ। ਤਾਂਉਨਏਹੁਸੁਣਕਰਸ੍ਰੀਗੁਰੁਜੀਦੇਚਰਨਉਪਰ
ਦੁਹਿਪਏਉਨਾਸਭਕਿਛਲਟਾਇਦਿਤਾਐਮੇਕੇਮਾਲਬਹਿਲਾਕਪੜੇਲਟਾਇਦਿਤੇ
ਅਤੇਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜੇਕਿਸੇਨਲੋਕਹੈਸੋਲੋਜਾਓ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਬਾਬੇਜੀਪਹਿਲੋਉਨ
ਤਾਈਲੋਗੋਟਬੀਧਉਦਾਸੀਕੀਤਾ। ਨਿਰਬਾਣੀਪੰਥਬਨਾਇਆਤੇਪਹਿਲਪੰਥਸੰਗ
ਰੂਸੀਗੰਗਦੇਕਨਾਰੇਬਨਾਇਆ। ਤਾਂਬਾਬਾਜੀਉਥੇਰਮਦੇਰਹੇ। ਬਿਲਾਵਾਹਿਗੁਰੂ॥
ਜਿਤਾਤੀਰਥਕੋਗੁਰੁਜੀਗਾਏ॥

ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਸਾਇਪਹੁਚੇਇਕਅਸਤਾਨਵਿਚਜਾਇਥੈਠੇਤਾਂਥੇਮੇਲਹੋ
ਇਰਹਿਆਸੀਪਰਬਹੁਤਲੋਕਅਕਠੇਹੋਏਅਤੇਸੰਤਮਹੀਤਵੀਬਹੁਤਾਏਪਰਸੀ
ਗੁਰੁਜੀਕੀਨਜਰਮੇਕੋਈਉਥੇਪਰਮੇਸਰਦਾਪਿਆਰਨਹੀਆਇਆਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੁ

ਜੀ ਕੁਲ ਛੇਤੀ ਮੇਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਖਟ ਵਰਸ ਨ ਮੇਲੇ ਮੇ ਇਕੋ ਰੋਹੋ ਸਨ ਬਹੁਤ ਮੇਲਾ ਅਣ
ਗਿਣਤਿ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਅਰ ਪਟੇ ਕੇਰਾ ਜੇਕਾ ਪੁੰਤ ਦੁਸ ਮਣਾ ਦਾ ਭੁਜਾਇ ਅਹੋਇ
ਆਉ ਸਸਮੇ ਅਇਆ ਕੁਲ ਛੇਤੀ ਮੇਤਾ ਉਸਨੇ ਰਸਮੇ ਵਿਚੋਂ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਕੇ ਮਿਰਗ
ਮਾਰ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਉਸਨੇ ਦੁਸ ਮਣਾ ਦਾ ਭੁਜਾਇ ਅਹੋਇ
ਮਿਰਗ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਭੁਟ ਕੀਤੀ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਸਮਰੱਥ ਸੇ ਬਲੇ
ਕਉਂ ਕਹਿਤ ਭੁਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਗੁਰੂ ਪੁਜਣ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਏ ਤੁਸੀਏ ਹੁ ਸੇਰ ਭੁਰ
ਸਾਲਣਾ ਇਕ ਦੇਗਾ ਲੈ ਕੇ ਧਰ ਦੇਵੇ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਜੀ ਸਤ ਬਚਨ ਜੀ ਗੁਲ ਬ
ਦਾ ਕਰ ਤੇ ਦੇਗਾ ਲਿਆਇ ਕਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਚਹਾ ਲਣਾ ਪਾਇ ਕੇ ਚਲੇ ਤੇ ਧਰ ਵਿਤ
ਤਬ ਲੋਕ ਪੁਆਂ ਦੇ ਖਕਰ ਸੇ ਦੇ ਲੋਕ ਛੁਆ ਹਥਿਆਰ ਪਕੜ ਕੇ ਵੇੜੇ ਆਇ ਕਰ
ਅਖਣ ਲਗੇ ਤੁਮ ਕੋਲ ਹੋ ਜੀ ਆਜ ਕੇ ਦਿਨ ਤਾ ਝਰਕ ਭੀ ਕਾਸ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੁਮ ਤਾ
ਦੁਸ ਬਨ ਜਰਾ ਓਹੋ ਹੋ ਜੀ ਸਚ ਆਖੇ ਜੀ ਏ ਸਹਾਡੀ ਮੇ ਕਿਆ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਅਸਾਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਭੀ ਧਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਸੀ ਆਕ
ਹਿ ਆ ਭਾਈ ਇਸ ਹਾਡੀ ਮੇ ਧਰਿਆ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮਾਸ ਹੈ ਤਾ ਸਨਿ
ਆਸੀ ਆਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਉਧਰ ਸੁਰਜ ਗੁਰੂ ਲਗਾ ਹੈ ਇਧਰ ਤੂੰ ਮਾਸ ਰਿੰਨ ਕਰ
ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਗਿਆ ਨ ਮੇ ਬਾਤ ਕਰੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬੇਤ ਕੇ ਬਾਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਨਿਆਸੀ ਨੇ ਹੋਰ ਨ ਲੋਕ ਨ ਹਟਾਇ
ਕਰ ਕਹਾ ਸੀਤ ਜੀ ਰਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਲੋਕ ਉ
ਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਮਲਹ ਚਰੀ ਦਰਦਾ ਸਲੋਕ ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਾਸ ਹੁਨੀ ਮਿਆ ਮਾਸੇ ਮ
ਦਰਵਾਸਾ ਜੀ ਅਉ ਪਾਇ ਮਾਸ ਮੁਹਿ ਮਲਿਆ ਹਰੁ ਚਮਤ ਨ ਮਾਸਾ ਮਾਸ ਹੁਬਾ
ਰ ਕਢਿਆ ਮਿਆਸ ਗਿਰਾ ਜਾ ਮੁਹਿ ਮਾਸੇ ਕਾਜੀ ਭਮਾ ਸੇ ਕੀ ਮਾਸੇ ਅੰਦਰ ਸਾ
ਜਾ ਵਡੇ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੀ ਆਪ ਭਲੇ ਆਇਆ ਮਾਸਾ ਮਾਸੇ ਹੀ ਮਾਸ ਉਪ
ਜੈ ਮਾਸ ਹੁਸਭੇ ਸਾਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੇਹੁ ਕਮ ਬੁਝੀ ਐਤ ਕੋ ਆਵੇ ਰਾਸਾ ॥ ਆਪ
ਛੁਟੇ ਨਹਿ ਛੁਟੀ ਮੇ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਵਿਦਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਸੁਰਖ ਵਗਾਏ
ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ਕਉਣੁ ਮਾਸ ਕਉਣੁ ਸਾਗਾ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੇ ਮੇ ਪਾਪ
ਮਾਣੇ ॥ ਗੋਡਾ ਮਾਰਹੋ ਮਜਰਾ ਕੀ ਆਵੇ ਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ ॥ ਮਾਸ ਛੋੜ ਬੈਸਨ ਕਪ
ਥੈ ਗਤੀ ਮਦਸ ਖਾਣੇ ॥ ਛਕ ਕਰ ਲੋਕਾਨੂੰ ਦਿਖਲਾਵੈ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਸੁ
ਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਧੋ ਸੋ ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੇ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਝੁਝੈ ॥ ੨ ॥ ਧੰਧੇ ਇਜੁ ਅੰਧ

ਹੀਰਾਮੁ ਚੰਦ੍ਰ ਸੀਕਿ ਚਰਨ ਮੇਲੈ ਚਲਤ ਹੀਰਾ ਵਰਸਨ ਕਰਾਉਗਾ
 ਹੀਰਾ ਕਰਾਉਗਾ ਹੀਰਾ ਮਨ ਰੋਵਰਾ ਪਨ ਕੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੈ ਚਲਾ ਜਾਇ ਸਜਗਾ ਪਰ
 ਅਹਿ ਆਤਮਾ ਮੁਖਾ ਕੇ ਜਹਾ ਪਰ ਬਤ ਸੁਰ ਮੇਲਈ ਆਉ ਦੇ ਪੈਨ ਵਹਾ ਹੀਰਾ
 ਭੁਕ ਚਲੇ ਆਓ ਪੁਲਤੀ ਆਰ ਹੋਇ ਗਾਇ ਅਹਿ ਜਦ ਦੇਹ ਬਾਤ ਹਨੁ ਮਾਨ ਜੀ ਸੁਣੀ
 ਚਾਗਾ ਵਧਨ ਕਉ ਰਖ ਕਰ ਪਾਸ ਕੇ ਹੀਰਾ ਆਪਨਾ ਕਰਾਰ ਸੀਰਾ ਮਜੀ ਪਾਸ
 ਕਹਿ ਭੋਜਿ ਆਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਸਾਬ ਕੋਲ ਕੀ ਆਹੇ ਮੇਰੇ ਪਤਿ ਕੀ ਆਹੁ ਕਮੇਰੇ
 ਸੀਰਾ ਮਜੀ ਕਹਾ ਹੋਹਨੁ ਮਾਨ ਭੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਕੇ ਜਮਨਾ ਕੇਤ ਪਰ ਛੋਡ ਆਉਹ ਮਦ
 ਆਪਰ ਜੁਗਾ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਚਰਿਤ ਇਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਕਰਾਰੇ ਤੇਰਾ ਪੁਣ ਪੁਰਣ ਕ
 ਰਾਰੇ ਪਰ ਸੀਰਾ ਸਨ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਵੀ ਕਰਾਰੇ ਜਾ ਸੀਰਾ ਰੂਜੀ ਏ
 ਹੁਇ ਤਿਹਾਸ ਸੁਣਾਇ ਆਤਮਾ ਰੂਜੀ ਮੇਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਏ
 ਰਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘਾਟ ਪਰ ਇਸਨ ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬਹੁ ਮਦ ਤੇ
 ਬਹੁ ਮਚਾਰੀ ਪ੍ਰਵਹਾ ਕੋਲੋ ਕਹੀ ਕਰੀ ਲੋਭੀ ਲੰਪਟ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਸ
 ਕੀਤੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਬੈਸਨੋ ਬੈਰਾਗੀ ਕਰਮਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਦੇ ਦੁਰਬਲੀ ਹੋਨ
 ਔਰ ਕੁਕਰਮ ਕਰਵੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾ ਨਲ ਭੋਗ ਕਰਵੇ ਹਨ ਤੇ ਅੰਧ ਧੰਧ ਵਰਤਿਆ ਹੀ
 ਕਤ ਕਈ ਪਰਬੀ ਵਾ ਮੇਲਾ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਸੀਰਾ ਰੂਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ
 ॥ ਸੋਈ ਚੰਦ ਚਰਾਹਿ ਸੇਤ ਰੋਜੇ ਦੀ ਦਿਨੀ ਅਰਤ ਪਤਰ ਹੀ ॥ ਸਾਧ ਬਤੀ ਸਾਪਦਨ
 ਝਲਾਰੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲੇ ਬਾਵ ਕੇ ਸੇ ਜੀਵਨ ਤਲ ਬੁਨਿਵਾਰਾ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣ ਕ
 ਰਹਿ ਧਿਗਾਣਾ ਕਲਲ ਖਣੀ ਰਹੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਕਿਤੇ ਦੇਸਨ ਆਇਆ ਸੁਣੀ ਮੇਰੀ ਰ
 ਥਪਾਰ ਸਬੈ ਠਾ ॥ ਦਾਤਾ ਦਾਨ ਕਰਹਿ ਤੇ ਨਹੀ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰਨ ਬੈਠਾ ॥ ਸੈਂਕੜ ਕਰੋ ਸੋ
 ਛੀ ਜੇਤ ਪਾਪਰਤ ਪਨ ਹੋਈ ॥ ਜੇਕੋ ਨਾ ਉਲਏ ਬਚਨ ਵੀ ਕਲ ਕੋਲ ਖਣੀ ॥ ਜਿਸ
 ਸਿਕਦਾਰੀ ਤਿਸੇ ਖਾ ਆਰੀ ਚਾਕਰ ਕੇ ਹੋਰਨਾ ॥ ਜਾ ਸਿਕਦਾਰਾ ਪਵਹਿ ਸੀਰੀ ਚ
 ਕਰਹ ਬਹੁ ਮਰਨਾ ॥ ਆਖ ਗੁਣਾ ਕਲਿ ਆਈ ਮੇਰੀ ॥ ਤਿਹ ਜੁਗ ਕੇ ਰਾਹੀ ਆਤ ਪਾਦ
 ਸਜੇ ਗੁਣ ਹੋਤ ਪਾਈ ਮਹਿ ॥ ਕਲ ਕਲ ਦਲੀ ਸਰਨ ਬੇੜੀ ਕਾ ਜੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਆ ॥
 ਬਦੀ ਬਹੁ ਮਾ ਬੇਦ ਅਥਰ ਬਲ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤ ਲਹਿਆ ॥ ਪਤਿ ਵਿਣੁ ਪੁਸਤਕ ਵਿਣ
 ਸੰਸਾਰ ਜਤ ਵਿਣ ਕਾਹੇ ਜਨੇਉ ॥ ਨਾਵੁ ਹੋਵਹੁ ਤਿਲਕ ਚੜ੍ਹਾਵਹੁ ਸੁਤ ਵਿਣੁ ਸਿਥਨ ਹੋ
 ਈ ॥ ਕਲ ਪਰਵਾਣ ਕਤੇ ਬਕਰਾ ਦਾ ॥ ਪੋਥੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੇ ਪਰਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਭਾਇ
 ਆਰਾਮ ਦਾ ॥ ਕਰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਲੇਵਾ ॥ ਆਈ ਏਵੁ ਉਪ

ਰਕਰਮਨਹੀ। ਜੇਘਰਦੇਮੰਗਣਜਾਈਏ ਫਿਰਲਿਖਮਹਿਲੇਤੁਹੀ। ੮॥੧॥
 ਜਾਸੀਗਰੁਜੀਏਹੁਸਬਦਕਹਿਆਤਾਸਭਲਿਕਕੁਰੁਜੀਦੀਚਰਨੀਲਗੇਤਾਸੀਗੁ
 ਰੁਜੀਕਹਿਆਭਾਈਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਕਰਕੇਛਟਕਾਰਾਹੈਅੰਨਾਮਜਪਲਕਰ
 ਜੇਖਤੇਵਡਿਆਈਮਿਲਦੀਹੈਨਾਮਜਪਦੇਤੁਲਹੋਰਕੋਈਉਰਕਰਮਨਹੀ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਸੰਤਕੋਰਦੇ। ਦੁਸਾਰਹੋਸਤਸੰਗਕਰਤੇਨਾਮਜਪਤੇਵਡਖਾਓ
 ਅਤੇਆਏਸੰਤਦੀਸੇਵਾਕਰੇਤਾਤੁਸਾਭਾਭੀਭੁਲਹੋਵੇ॥ ਗੁਰੁਜੀਮਥਾਥਿ
 ਦਾਬਨਗੋਕਲਮੇਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਿਸੁਣਿਬੁਝੈਮਾਨੈਨਾਉ। ਤਕੇ
 ਜਦਬਲਿਹਾਰੇਜਾਉ॥ ਆਪਭੁਲਾਏਹੋਰਨਠਾਉ। ਭੂਸਮਝਾਵੈਮੇਲਮਿਲਾਉ॥ ਨਾਮੀ
 ਲੋਚਲੈਮੇਨਾਲਾਥਿਨਨਾਵੇਧਾਪੀਜਮਕਾਲਾਖੇਤੀਵਣਜਨਾਵੇਕੀਓਹਿ। ਪਪਪੰਨ
 ਬੀਜਕੀਪੋਟੀ। ਕਮਕ੍ਰੋਧਜੀਅਮੇਚੋਟਾ। ਨਾਮਵਿਸਾਰਚਲੇਮਨਖੋਟਾ। ਸਚੇਗੁਰਕੀ
 ਸਾਚੀਸੀਖਾ। ਤਨਮਨਸੀਤਲਜਾਚਪਰੀਖਾ। ਜਲਪੁਰਾਇਨਰਕਸਮਲਪਰੀਖ
 ॥ ਸਬੇਬਰਤੇਮਾਨੈਰਸਈਖਾ। ਏਕਮਮੰਜੇਗਰਾੜਦਸਵਾਦੁਆਗਾ। ਪੰਚਵਸਹਿਮਿਲ
 ਜੋਤਿਅਪਾਰਾ। ਆਪਭੁਲੈਆਪੇਵਣਜਾਗ। ਨਨਕਨਾਮਸਵਾਰਣਹਾਗ॥ ੮॥੧॥

ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਨਾਲਪ੍ਰੀਤਕਰਦੇਹਨਨਾਮਜਪਦੇਹੈਨਤੇਨਾਮਦੀਓਟਲੈ
 ਦੇਹੈਨਿਤਿਨਾਮਹਾਪੁਰਖਾਂਦੇਸੰਪੂਰਨਕੰਮਸਵਰਦੇਹੈਨ॥ ਜਦਸੀਗੁਰੁਜੀ
 ਓਰੋਤਰੇਤਾਇਕਪ੍ਰੀਤਿਨਾਲਚਰਦਾਹੋਈਪਰਓਹਪ੍ਰੀਤਿਕਸੀਦਾਸੀਤਾਉਸ
 ਪ੍ਰੀਤਿਨੇਕਹਿਆਹੈਸੰਤਜੀਏਹਕਾਸੀਪੁਰੀਦਾਮਹਾਤਮਦੇਦਮੇਲਿਖਾਹੈਜੋਕੋਈ
 ਕੋਸਾਪਾਪੀਪੁੰਨੀਜੀਵਇਸਨਗਰੀਮੇਸਰੀਰਤਿਆਗਤਹੈਸੋਸਿਵਪੁਕੀਕੋਪਾਪ
 ਤੁਹੋਤਾਹੈਕਿਓਕੇਅੰਤਦੇਵਖਤਮਹਾਂਦੇਵਤਾਰਕਮੰਤਰਾਮਨਾਮਉਸਜੀਵਕੇਕਨ
 ਮੇਸੁਣਾਇਦੇਤੇਹੈਨਤਾਗੁਰਮਹਾਰਾਜਕਹਿਦੇਹੈਨਸੁਣੇਪੰਡਤਜੀਪਰਮੇਸਰਕਨਾਮ
 ਮੇਸਾਹੈਜਿਸਕਉਸੀਨਿਰੰਕਰਜੀਆਪਵਰਨਨਕੀਆਹੈਜੋਕੋਈਸੁਣੇਅਥਦ
 ਸੁਣਾਵੇਸੋਤੁਰਤਹੀਮੁਕਤਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੀਗੁਰੁਜੀਕਹੈਸੁਣੇਸਾਅਮੀਕੀਬੀਰ
 ਭਗਤਕਾਸੀਕੋਤਿਆਗਕਰਮਗਾਹਦੇਸਮੇਜਾਇਬਸੇਤੋਉਹਸਤਸੰਗਕਰਕੇਜੀ
 ਵਨਮੁਕਤਹੁਏਸੋਸੁਣੇਪੰਡਤਜੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਨਾਮਜੇਹੈਸੋਤਾਰਕਭੀਜਿਸਕੇਅ
 ਸਰਤਮਹਾਪਤਤਜੀਵਮੁਕਤਹੁਏਹੈਕੁਛਕਾਸੀਨਹੀਮੁਕਤਕਰਤੀਏਹੋਸੋਸਕਤੀ
 ਹੋਜੋਹਕੀਵੇਨਾਮਵਿਚਹੈਤਾਫੇਰਪੰਡਤਨੇਕਹਿਆਦੀਨਨਾਬਜੀਹਕੀਕੇਨਾਮਭੀਅਨ
 ਕਹੀਹੈਨਪਰਮਕਤਕੇਹੜਨਾਮਕਰਤਾਹੈਤਾਸੀਗੁਰੁਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈਪ੍ਰੀਤਤੁਦੇਖ

ਸੀਸੇ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਸ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਬੇੜੇ ਹੋਤੇ ਹਨ ਸੋ ਸਿਸ ਬੇੜੀ ਉਪਰ ਮੁਸਾਫਰ ਆਸਦੇ
ਰਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਬੇੜੀ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇ ਤੀਰੇ ਸੋ ਜੁਆਮੀ ਜੀਵੀ ਸਰਕੇ ਨਾਮ ਸਭੀ ਮੁਖਿ
ਦੇ ਵਲ ਹੋਰੇ ਹਨ ਪਰ ਜੇਹੜਾ ਨਾਮ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮੁਖੇ ਸੁਣੇ ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੇਗੁਰ
ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਸੋਈ ਜੀਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਦੇ ਪੰਡ
ਤ ਦੀ ਨਿਸਾਹੋਈ ਨੇੜੇ ਸੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਸਦੇ
ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਨਾਮ ਧਰੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਏ॥ ਬੋਲ ਗੁਰੂ ਏਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਇਆ ਜੀ ਗਏ॥

ਸਾਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਆ ਜੀ ਗਏ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੇ ਮੁਖਿ ਆਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪਾਸੇ ਹੋਈ ਨਦੀ ਆਲਜੀ ਏਹ ਗਇਆ ਬਿਸਤਰ
ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਛਾਈ ਬਾਲ ਇਕ ਗਇਆ ਸਰਨ
ਮਦਈਓ ਭੁਆਹੋ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਤਪਕੀਆ ਬੜੀ ਉਗਤ
ਗਤੀ ਕਰੀ ਐਸਾ ਧਿਆਨ ਮੇ ਆਸ ਬਿਰਾਭਾ ਕੇਤ ਦਰੁਪ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪਰਸ
ਵਿਸਨੂੰ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸਿਦ ਹੋਏ ਕਹਿਆ ਹੋਗਇਆ ਸਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੀਦ
ਆਹੋ ਕੁਛ ਮੰਗ ਤਾਂ ਗਇਆ ਸਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਸੀ ਗੁਰਗਵਨ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿ
ਸਟੀ ਭੁਈ ਹੈ ਤਾ ਏਹੁ ਤ ਕੋਵੇ ਜੀ ਆਸ ਨੇ ਕੋਰ ਜੀ ਸੀ ਸਾਹੀ ਨਰਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ
ਹਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਛੁਗਤਾ ਜਾਂਦੇ ਬਾਤ ਹੋਸਾ ਵੇਰੀ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਗਹੇ
ਵੇਰੀ ਜੇਕੀ ਸੇਨ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਚਾਫਲ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਏਸ ਰਦਾਨੇ ਮ ਸਭ ਦੁਰ ਹੋਸਾ ਵੇ
ਗਾ ਤਾਂ ਗਇਆ ਸਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਸੀ ਪੁਰਨ ਜੀਵ ਦੇ ਪਾਪ ਦੁਪੁੰਨ ਸਭ ਮੇਨੁ ਭੁ
ਗਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਲਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ ਕਹਿਤ ਭੁਏ ਹੋਗਇਆ ਸਰ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪ
ਰ ਸੈਨ ਕਰ ਜਾ ਤੇਰੇ ਸੈਨ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ ਤਿਆਗੇ ਗਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪ
ਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਜੋ ਪਾਣੀ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਆਇਕਰ ਪਿਤ੍ਰ ਸੁਧ ਜਾ ਪਿਤ੍ਰ
ਪਤਲ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ ਉਸਕੇ ਸੀ ਪੁਰਨ ਪਿਤ੍ਰ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ
ਉਸਕੇ ਵੀ ਸਭ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸਦਏਹਾ ਇਤਹਾਸ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸੀ ਮੇਰੇ
ਪਤੀ ਸੁਣਾਇਆ ਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ॥ ਤੁਫੇਰੀ
ਦੇ ਪਾਣੀ ਆਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਰੀ ਰੀਤ
ਇਆ ਕਰ ਓਜੀ॥ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸ ਅਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ
ਉਧਾਰ ਕਰ ਛਾਡਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਵਾ ਤੇ ਉਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੀ ਪੁਰਨ ਉਧਾ

ਰਕਰਕੁੰਤੁਸੀਐਸੀਕਿਆਕਰਮਦੀਵਾਪਿੰਡਪਤਲਕੀਤਹੋਜੀਅਗਿਆਨਰੂਪੀ
 ਅਧੋਰਾਦੁਬਕਰਕੁੰਤੁਸੀਐਸੁਰਗਾਨਰਕਦੋਨੋਅਗਿਆਨਮੇਹੋਨੁਭਿਨੁਨਿਗਿਆਨਰੂਪੀ
 ਪੀਦੀਵਾਬਾਲਿਆਹੋਤਿਨਦਾਉਧਾਰਹੁਆਹੋਤਾਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਸਬਦਾਮਖਿਆ
 ॥ਦੀਵਾਮੇਗਾਏਕਨਾਮਵਦਾਵਿਦੁਖਾਇਆਤੇਲਾਉਨਹਾਨੁਚਹੋਸੇ
 ਖਿਆਕੁਕਸਮਸਿਉਮੇਲਾਲੋਕਾਤੋਕੋਫਕੜਪਾਇਲਖਮਕਿਆ
 ਕਰਏਕਠੇਏਕਰਤੀਲੇਭਾਹਿਪਿੰਡਪਤਲਮੇਰੀਕੋਸੋਕਿਰਿਆਸਚ
 ਨਾਮਕਰਤਾਗਾਇਬੇਓਬੇਅਗੈਪਾਛੈਏਹੁਮੇਗਾਆਧਾਗਾਗਿਗਬਨ
 ਰਸਸਿਫਤਤੁਮਾਰੀਲਵੈਆਤਮਰਾਉਸਚਾਨਾਵਲਤਾਥੈਐਜਾਅ
 ਹਿਨਿਸਲਾਗੈਭਾਉਇਕਲੋਕੀਹੋਰਮਛਰੀਬਾਮਣਵਟੀਪਿੰਡਖਾਇ
 ॥ਨਾਨਕਪਿੰਡਬਖਸੀਸਕਤਬਹੁਨਿਖਟਸਨਾਹਿ॥ ੪॥ ੧॥

ਤੁੰਗਇਆਵੇਪਿੰਡਤੋਹੋਰਲੋਕਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀਪੈਰੀਆਇਪਏਤਾਂਸੀਬਾਬੇਜੀ
 ਅਖਿਆਸਤਨਾਮਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਜਪਕਰੋਤਾਂਤੁਸਾਰੀਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗੀ
 ਮਨੋਦਾਸਨਾਖੇਤੰਤਗਿਆਨਕਾਅਭਿਆਸਕਰਮੁਦਾਯਾਮਕਰਨੇਤੇਮਨੋਨਾਸਹੋ
 ਤਾਹੋਜਗਤਕੇਅਨਿਤਜਾਨਣੇਤੇਵਾਸਨਾਖੇਏਦੀਆਹੈਨਵੇਦਾਂਤਸਾਸਤ੍ਰਕੇਜਾਨ
 ਏਅੰਗਅਭਿਆਸਤੇਤੰਤਗਿਆਨਹੋਤਾਹੋਨਾਮਜਪੋਤਾਂਤੁਸਾਰੀਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ
 ਏਹਬਚਨਸੁਣਕੇਸਭਗੁਰੂਜੀਕੋਸਿਖਹੁਏ॥ ਤਉਬੋਗੁਰੂਜੀਅਗੋਗਾਏ॥
 ਬੋਲਹੁਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਸਾਖੀਜਿਗਨਨਾਥਦੀਜਾਤਾਦੀ॥

ਤਾਂਸੀਬਾਬੇਜੀਕਹਾਭਾਈਜਗਨਨਾਥਭੀਦੇਖੀਏਤਾਮਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀ
 ਜਿਵੇਤੁਸਾਰੀਰਜਾਇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਸੀਜਗਨਨਾਥ
 ਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਏਪਰਉਥੇਪੁਜਾਰੀਜੋਆਹੋਤਾਸਬਬਾਹਮਣਹੀਆਹੋਸੋਗੁ
 ਰੂਜੀਨੁਅਗੋਜਾਵਲਨਾਵੇਲਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਚਲੇਭਾਈਮਰ
 ਦਾਨਾਸੀਬਾਹਰਚਲਥੈਠੀਐਜਾਅਸਨੈਜਗਨਨਾਥਆਪਬੁਲਾਵੇਗਾਤਾਂਸੀ
 ਏਗੋਤਉਬੋਗੁਰੂਬਾਬਾਸੀਬਾਹਰਇਕਥਰੇਉਪਰਜਾਇਥੈਠੇਜਵਸੀਜਗਨਨਾ
 ਥਜੀਦੋਭੁਗਲਗਣੇਦਵਖਤਹੋਇਆਤਾਂਪੰਡਿਆਜਦਥਾਲਰਖਿਆਭਾਸੀਠਕ
 ਰਜੀਕਉਭੁਗਲਗੋਨਾਹੀਤਾਂਪੰਡਿਆਨੇਬਹੁਤਆਜਤੀਕੀਤੀਅਤੇਗਲੀਪਲੂਪ
 ਇਖੌਤੇਅਤੇਸਭਅਧੀਨਹੋਏਹੋਠਕਰਜੀਸਾਡੀਜੋਅਦਾਇਆਹੋਸੋਜਾਹਿਰਕਰੀ

ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾਉ ਪਰਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਸਟ ਕਰੇ ਸੀ ਜਦ ਬਹੁਤ
 ਉਠੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੀਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਕੇ ਵਸਾ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਕੋ ਅਥੇ ਨਾਹੀ ਆਉਣ ਦਿਤਾ ਏਹੁ ਵਸਾ ਬੜੀ ਅਵਗਿਆਰੀ ਤੀਆਹੀ ਸੋਚਿ ਸਮੇਰੇ ਪਰਮ
 ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਲਿਆਉਣ ਲੋਗ ਲਗੇ ਹਨ ਜਾਂ ਏਹੁ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਭ
 ਪਾਤਕ ਬੰਨ੍ਹ ਨਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੀ ਜਾਇ ਪਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਏਹੁ ਗਤ ਜੀ ਸੀ ਬੋਧਾ ਅਵ
 ਤਾਰ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਚਲੇ ਗੇ ਤਾਂ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਭਵਖਾਨ ਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਨ੍ਹੀ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ
 ਨਹੀ ਜਾਣ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਬ ਤੁਮ
 ਜਾਚਿ ਜਾਇ ਕਰ ਕੇ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੋ ਭੋਗ ਲਾਭ ਤਾਉਨ ਪ੍ਰੀਤ ਅੰਨੇ ਗਲ ਵਿਚ ਕਪੜੇ ਪਾ
 ਏ ਕੋਹਿ ਏਖਵੇ ਤੇ ਅਧਿਓਨੇ ਦੇ ਨੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹੁ ਗੁਨਾਹ ਅਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਜੀ ਆਪ ਸੰਤੋਖਿ ਮਾ
 ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਥੋ ਉਠ ਕੇ ਅੰਚਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਅ
 ਤੇ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਥ ਲਗਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਹੋ
 ਈ ਕੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਿਖ ਏਥੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਅਟਕ ਨਹੀ ਕਰ
 ਨਾ ਤਾਫੇਰ ਪੰਡੇ ਲਗੇ ਆਰਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਰਤੀ ਕਰ ਚੁਕੇ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਾਂ
 ਉਨ ਪ੍ਰੀਤ ਆਕਹਿਅ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਰਤੀ ਦੇ ਵਖਤ ਤੁਸੀ ਉਠ
 ਕੇ ਨਹੀ ਖੌੜੇ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਕਾ ਅਚਤੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਹੋਏ ਕਾ
 ਰਤੀ ਜੀ ਵਕੀ ਹੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਹਮ ਕੋ ਜੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਆਂ ਕਹਾ ਜੀ ਜੋ ਆਪਨੂੰ
 ਹਛੀ ਹੋ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਉਪਰ ਸੀਨਾ ਰਾਇਨ ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ਕੀ ਬੜੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਜੀ ਜਿਵੇ ਕਹੋ ਗੋ ਸੋ ਭਲਾਈ ਕਹੋ ਗੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਚਾਧਨਾ ਸਗੀਦੀ
 ਚਸ ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥

॥ ਗੁਰਗਨ ਮੇਥਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕ
 ਬਨੇ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੇਤੀ ॥ ਸੁਪਮਾਲਿ ਮੁਨੋਲ ਪਵਨ ਚਵਰੇ
 ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨ ਰਾਇ ਫੁਲ ਤੇਜੇਤੀ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ
 ਗੀ ਆਰਤੀ ਅਨਘਤਾ ਸਬਦ ਵਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਸਹਸਤ
 ਵਨੈ ਨਨ ਨਨੈ ਨਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤ ਨਨ ਏਕ ਤੇਹੀ ॥ ਸਹਸ
 ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੀ ਪਬਿਨ ਸਹਸ ਤਵਰੀ ਸਇਵ ਲਤ ਮੇਹੀ
 ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੋ ਜੋਇ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਚਨ ਦੇ ਸਭ ਮੇ ਚਨ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ
 ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਦਗਟ ਹੋਇ ॥ ਜੋਤਿ ਜੁਭਾਵੈ ਸੋ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ

ਕਾਸੀ ਕਰੋ ਲੋਭਤ ਮਨ ਅਨਦਿਨ ਮੇਰੀ ਆਹਿ ਪਿਆਸਾ ਗਿਰਾ
 ਜਲ ਦੇ ਹੁਲਾਨ ਕਸਾਰੀ ਗਕੋ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇ ਰੇਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥ ਏਹ ਆਰਤੀ
 ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਪੰਡੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੇ ਸਭ ਪਰ
 ਖਸੀ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ਕਰ ਇਕ ਬਾਵਲੀ ਬਣ ਵਈ ਹੁਣ ਤਕ ਚਿਹਕਾਇ
 ਮਹੇਤਿ ਸਬਾਵਲੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਦੇ ਤੇ ਜਿਹ ਜਲ ਹੋ ਅਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧ ਆਵੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਆਏ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੇ ਏਹ ਬਰ
 ਨ ਕਰੇ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਥੇ ਇਕ ਸਬਦ ਚਿਹਾਰੇ ਆ ॥ ਰੁਤਿਆ
 ਈਲੇ ਸਰਸਬ ਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਚਿਗਰਾ ਤੇ ਰਵ ਹਿਸਿ ਤੇ ਰੇ ਚਾਇ ॥ ਕਿਸ ਪੁਜ ਚਕੋ ਵੇਲ
 ਗੋਪਾਇ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸ ਕਹ ਚਿਹਾਰੇ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ ਨ ਮਿਲੇ ਕਾਇ ॥ ਚੇਰੀ
 ਮੁਥਤ ਏਕ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ॥ ਫਿਸ ਪੁਜ ਚਕੋ ਵੇਲ ਹੁਦੇ ਉਪਾ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇ ਅਕਹ ਪ
 ਈ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸ ਕਹ ਚਿਹਾਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਸਭ ਸੰਬਤ ਸਭ ਤੀਰ ਬਾ ॥ ਤੇਰਾ ਸਚ ਨਾਮ ਪਰ
 ਮੇਸਰਾ ॥ ਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਅਵਗਠਿ ਨ ਹੀ ਜਾਈ ਮੇ ॥ ਅਣਜਾਣ ਤਨ ਮਵਖਾਈ ਮੇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਵਿ ਚਾਗਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਬ ਲੋਕ ਸਲਾਹ ਏਕ ਸੇ ॥ ਸਿਰ ਨਾਨਕ ਲੋਕ ਪਾਵਹੈ ॥ ਬ
 ਲਿਹਾਰੀ ਕਹਿ ਜੇ ਤੇ ਤੇ ਰੇਨਾ ਵੇਹੈ ॥ ਤਾ ਚਿਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਔਰ ਰਾਸਾ ਸਭ ਰਾ
 ਰੂਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਉਪਰ ਖਸੀ ਕੀਤੀ ਸਭ ਲੋਕ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਥੇ ਚਲ ਵੇਰਹੈ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਯੁਧਿਅ ਕਿਰਾਏ ॥

॥ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਬੀ ਨਗਰੀ ਸੀਰਾ ਮਚੰਦ ਜੀ ਕੀ
 ਰੇ ਏਥੇ ਸੀਰਾ ਮਚੰਦ ਰਜੀ ਔਤ ਰਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋਨ ਸੇ ਦੇਖ ਦੇਈ ਚਲੀ ਏਗੇ ਤਾਂ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਜੂ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਚਿਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲ
 ਗੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਸੀਰਾ ਮਚੰਦ ਰਜੀ ਤਾਂ ਨਗਰੀ ਕਉ ਸਾਬ ਲੋਗ ਏ ਸਨ ਏਹ
 ਕਹਾ ਸੇ ਆਈ ॥ ਤਾ ਚਿਥੇ ਦੇ ਪੀਰਿਆ ਆਖਿਆ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਪਰਸਨ
 ਚਿਹਰੇ ਲਨ ਹੀ ਸਨ ਲੋਗ ਏ ਅਤੇ ਜੋ ਸੀਰਾ ਮਚੰਦ ਰਜੀ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਤੇ ਥੇ
 ਰਜੇ ਉਨ ਕਨਾ ਮਜਪ ਤੇ ਥੇ ਸੇ ਬੈਠੇ ਕੋਝਾਇ ਪਾਪ ਤੁਏ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਲਕਰ ਧਰਮੇ ਸਰਜੀ ਕਹਾ ਸੇ ਸਭ
 ਪੁਰਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਬੈਠੇ ਕੋਝਾਇ ਪਾਪ ਤੁਏ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਪੀਰ
 ਕਹਿ ਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਿਤਨੀ ਤੁਰਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਤੀਰ

ਤਰਵੇਹੁ ਦੇਹੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪੰਡਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਸੋ ਨਿਲੋਕ ਕੋ ਉਪਦੇਸ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਆਪਨ ਹੀ ਕਮਾਵਦੇ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਕ ਪੁਨਹੋਤਾ ਹੈ ਗਤੀ ਨਹੀ ਹੋਈ
 ॥ ਸਿਅਵਤੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਉਨ ਦੇ ਦਿਅ ਗੁਰੂ ਪੀ ਹਾਥ ਪਾਉ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਕਿਉ ਕੋ ਕਿਸੇ ਸੀਤ
 ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣਾ ਉਧਾਰ ਫਰਲੈ ਦੇਹੈ ਨ ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਕ
 ॥ ੧ ॥ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ
 ਜੋ ਉਨ ਕਉ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਤ ਰਤ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਹੋਨ ॥
 ਦੇਹੁ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਅਯੁਧਿਆਵਾਸੀ ਸਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਉ
 ਪਰ ਚੁਹਿ ਪਏ ਅਤੇ ਅਰਜ ਲਗੇ ਕਰਨ ਹੋਨ ਰੋਕਾਰ ਜੀ ਸਾਨ ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਪਾਸੋ
 ਬਚਾਓ ਜੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ ਜੀ ਆਪ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ॥ ੨ ॥ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਤੁਸੀ ਜਗਤ ਅਨਿਤੁ ਜਾਏ ਤੇ ਆਏ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਦਾ ਸਾਪਕਰੇ ਵੰਡ ਖਾਏ ਸਰਮ ਦੀ ਬਿਟਤ ਕਰਨੀ ਭੋਹ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਉਥੋਂ ਚਿ ਦੇ ਰਹੇ
 ॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਗਾਰ ਜੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ॥

ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰ
 ਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਮਿਲਦੇ
 ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁ
 ਰੂ ਚਰਨ ਕਰਤ
 ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖਿਆ
 ਨੀ ਆਪੋ ਕੋਈ ਕੋਈ
 ਕੋਈ ਗਪਤੀ ਪਾ
 ਪ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨ ਕੋਈ

ਗਰਜ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਉ
 ਰ ਬਰੇ ਬਰੇ ਪੰਡਤ
 ਰੂਜੀ ਨਾਲਾ ਮਾਇ
 ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ
 ਜੀ ਦੇ ਅਧੇ ॥ ਜੀ
 ਕੋਈ ਸਸਕਿਤ ਪ੍ਰ
 ਮੁਗਨ ਵਾਚਤੈ ਹੋਨ
 ਇਕਰ ਮਾਲਾ ਸੇਜਾ
 ਤਿਕਟੀ ਦਾਧਿਆਨ

ਕਰ ਦੇਹੈ ਮਹਾ ਰਾਜ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਹੀ ਰੋਕਾਰ ਜੀ ਮਿਤ ਰੋਨ ਮਤਿ ਬਿਨ ਬੁਛਨ ਹੀ ਜ
 ਦਾ ਅਗੋਭੀ ਤੇਰਾ ਨ ਮਹੀ ਜਾਣਦਾ ਆਹ ਭੇਰੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨ ਮਦਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੋਏ
 ਪੁਨਹੀ ਮੇਜ ਦਾ ਕੇ ਕਿਆ ਮੇਰੀ ਗਤ ਹੋਵੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਖਹਾ ਅਭਿਆਨੀ ਹਾਂ ਪਰ ਤੇਰੇ
 ਸਰਨ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੇਲਾ ਜਪਤ ਰਾਮਾ ਦੇਈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਕਲਮ ਵਿਕਲ ਪ੍ਰ
 ਕਰ ਕੇ ਬੰਧੂ ਆਪੋ ਅਕਾਸ ਪਤਾ ਲਵੇ ਸਮੁਦ ਪਾਇ ਅਭਿਗਦ ਹੋ ਪਈ ਜਿਕਰੀ ਨਿਮ
 ਈ ਬਰਮਾ ਬੰਧੂ ਆਪੋ ਆਦਿ ਰਤ ਹੋ ਚਾਰੇ ਕੁਟੁੰਬ ਦਾ ਹੋਏ ਕਤ ਹੋ ਕਰਨ ਮਨ ਹੀ

ਜਪਦਾ ਜਿਸਦਿਨ ਏਹੁ ਸੀਰਾ ਦੇ ਗਰਬੁ ਚਿਖੇ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰਾ ਮਰਜਾ
ਲੇਖਾਇ ਸਦੇ ਮਸਤਕ ਉਮਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਸ ਬਣਉ
ਦਾ ਠੰਡਾ ਹੈ ਅਖੀਲ ਲਹੌਰ ਨਾਨੁ ਮਰ ਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਖੀਤੀ ਦੇਖ
ਦਾ ਹੈ ਅੰਗ ਬਾਣੁ ਬਣ ਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਚਿਖਾਵੀ ਅਗਨੀ ਬਲ ਦੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ
ਭੀਨਾ ॥ ਨਹੀਂ ਜਪਦਾ ਤੇ ਆਪਗਾਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਭਈ ਬਾਪ ਤੇ ਮਾਈ ਤੇ ਏਛੇ ਏ
ਹੁ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ ਜੇ ਏਹੁ ਸਭ ਭੁਨੇ ਜਿਨਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥
ਤਿਨਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਆਰਿ ਚਿਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰਜੇ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਸੰਗੁ ਗਤ ਨਾਮਨੂੰ ਸਪਨਤ ਉਨਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ਏਹੁ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੀ ਨਿਮਤ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਕਰ ਪ੍ਰਾਗਰਜ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧ ਸਾਧ ਪੰਡਿਤਿ ਹੋਰ ਲੋਕ
ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਏ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾਸੀ ਬਾਬੁ ਮੀ
ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਈ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ਅਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਨਿਰ
ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇ ਆਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਧਵਾਡਾ ਭਲੇ ਹੋਵੇ ਗਾਏ ਉਪਸਥਿਤ ਨੂੰ ਕਰ
ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਬੋਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਸੰਪਰਨ ਤੀਰਥ ਜੇ ਹੈ ਸੇਸਾਰ ਸੈਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆ
ਦੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਦਾ ਵਰੀ ਗਾਏ ਚਿਬੋਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਸਹਾ ਪੰਚ ਬੰਦੀ ਅਗਾਭੁਨ
ਕਾ ਸਾਸਣ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਜੋ ਅਸਤਾਨ ਹੋ ਅੰਗ ਮਹਾਂਤਮਾ ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਪਰ ਹਰ
ਚਾਕੀਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਕੀ ਜਾਤਾ ਕੀਤੀ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲ ਚਲ ਤੇਨੂੰ ਕਾਰ ਦੇ ਸਦਾ ਦਰਸਨ
ਕਰਾਇ ਲਿਆਈਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜ ਜਿਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਚਿਬੋਰ ਚਿਦੇ ਰਹੇ
॥ ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤ੍ਰਿਮਾਰਾ ਜ ਕਉ ਗਾਏ ॥

ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜਾਏ ਕਾਰ ਦੇ ਸਨੁ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਢੇ ਨੂੰ ਭੁਖ ਲਈ
ਤੇ ਚਿਬੋਇ ਕਵੇ ਇੰਦਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ
ਤਾਪ ਚਿਦਾ ਮਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਭੁਖ ਨੇ ਬੜਾ ਸੰਗਾਇ ਮਹਿਜੀ ਕੁਛ
ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੁ ਭੁਖ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤੁ ਇਸਨਾ ਲੋਕ
ਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈ ਆਤਮੇ ਦੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਖ
ਹਾਜੀ ਮੇਨੂੰ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ਜੀ ਦੇਖ ਭੁਖਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਸਹਿਤ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ
ਰਹੇ ਜੇ ਆਪ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਕੁਛ ਖੁਖ ਪਾਇਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਸਾਹਰ ਵਡਨ ਦਾ ਲਾਪੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਦਮ

ਤੀਆਵਦੀਪਿਓਥੇਆਖਵੇਓਜਾਵਦਾਨਹੀਅਤੇਉਜਾਵਦਿਚਲੀਏਫਿਰਤੇਹੋਤਾਕੁ
 ਕੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਮਰਦਾਨਤੁਜਾਣਤਾਮਰਦਾਨਦਸਤੀਵਿਚਜਾਇਦੁਕਿਆਇ
 ਕਗਲੀਵਿਚਜਾਇਖੋਲੇਤਾਤਾਮਰਦਾਨਔਰਤਾਪਾਪਦੀਬੋਲੀਵਿਚਹਸਦੀਅ
 ਮਾਈਆਂਜਾਮਰਦਾਨੇਨੂੰਭਿੰਨੇਤਾਲਗੀਆਂਆਪਸਵਿਚਵੰਫੀਆਂਉਦਓਹ
 ਮਾਖਮੇਲੇਜਾਨਹੀਓਓਆਖੇਮੇਲੇਜਾਨਹੀਪਰਇਕਰੰਨਨੇਮੁਦਾਨੇਨੂੰਦਾਜਮਾਰੀ
 ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਮੇਨੂੰਕੁਛਦੇਵਣਲਗੀਹੈਸਦਮਰਦਾਨਉਸਦੇਅੰਦਰਜਾਇਕੇ
 ਵਕੁਨਲਗਾਤਾਉਸਅੰਰਤਨੇਉਠਕੇਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲਧਾਗਾਬੰਨਦਿਤਾ।ਜਾਧਾਗਾ
 ਗਲਪਾਇਆਤਾਮਰਦਾਨੇਨੂੰਛੁੜਕਰਕੇਚਾਇਬਹਾਇਆਅੰਦਰਤੇਆਪਪਾਣੀਭਰਨ

ਨੂੰਚਲੀਗਈਤੇਮ
 ਠਾਗਹੀਆਤੇਪਿ
 ਪੈਹੇਗੁਕੁਜੀਮੇਰੀ
 ਤਾਓਥੇਗੁਰਜੀਮੇ
 ਆਗੁਕੁਜੀਮਰ
 ਕਪਹਿਰਹੇਗਇ
 ਚਿਨਹੀਹੋਗੁਕੁਜੀ
 ਤਾਮਰਦਾਨਨਕ
 ਬਾਲਸਾਨਮਰ
 ਦਾਸੀਪਰਏਹੁਨ
 ਹੋਸੇਕਿਆਜਾਣੀ

ਰਦਾਨਅੰਦਰਹੀ
 ਆਵਲੀਲਕਰਦ
 ਥੇਆਇਪਾਇਆਹ
 ਸਤਿਗੁਰਨੂੰਕਹਿ
 ਦਾਨੇਨੂੰਗਇਆਇ
 ਆਹੇਅਜੇਆਇ
 ਜਾਏਹੋਮੇਆਖਿਆਮ
 ਜੀਥੇਲੇਸੁਣਭਾਈ
 ਦਨਤਾਰਸੁਣਉ
 ਗਰੀਬਨੂੰਨਿਗਰੀ
 ਏਮਰਦਨੀਨ੍ਹੇਕਿਸੇ

ਛੁੜਕਰਬਹਾਇਆਹੋਸੀਇਤਨਾਕਹਿਕਰਗੁਕੁਜੀਉਠਖੜੋਏਤੇਕਹਿਆਵਲ
 ਭਾਈਬਾਲਮਰਦਾਨੇਨੂੰਲੇਆਵੀਏਤਾਮੇਕਹਿਆਗੁਕੁਜੀਮਰਦਾਨਕਿਥੇਹੋਵੇਗਾ
 ਤਾਸੀਗੁਕੁਜੀਕਹਿਆਬਾਲਮਰਦਾਨੇਨੂੰਛੁੜਕਰਕੇਬੰਨਬਹਾਇਆਹੋਨੇਤਾਮੇ
 ਆਖਿਆਗੁਕੁਜੀਕਿਓਨਾਛੁੜਹੋਵੇਜੇਤੁਸੀਮੇਕਰਿਓਹੋਰਹੇਤਾਹੀਤੁਸੀਕਿਆਖੋਰ
 ਜੀਓਗੁਕੁਜੀਨਾਲਮੇਤੇਨਾਲੇਗੁਰਨਕਜੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਲੇਦਾਸਤੇਚਲੇਜਾਇਦ
 ਸਤੀਵਿਚਵਕੁਤੇਪੁਛਿਓਨੇਏਥੇਸਤਾਆਵਾਜੀਆਇਆਹੋਤਾਓਹੋਰਤਾਸਨੁਕੀ
 ਦੇਖਕੇਚਮਲਆਈਆਅਤੇਆਖਿਓਨੇਏਥੇਤਾਕੋਈਨਹੀਆਇਆਤਾਇਕਰੰਨ
 ਸੀਥੇਲੇਦੇਗਲਵਿਚਗਲੀਬਨਣਤਓਹਕੁਤੀਹੋਇਗਈਤੇਇਹਬਾਏਜੀਵਲੋਦ

ਵੀਜੋਗਾਪੀ ਹੋਇਓ। ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ॥ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ਕਰਨ
 ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸਕਮੀਰੇਨਾ॥ ਅਮਲ ਬਾਹੁ ਨਨਕ ਸਿਉ ਕਰ ਕੰਤ ਮਿਲੇਨਾ॥ ੧॥ ਇਸ ਬ
 ਰਨ ਦੇ ਕਹਿ ਦੇ ਨਲ ਜਿਸਨੇ ਮਰਦਨੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਪਾ
 ਵਾਲਾ ਘੜਾ ਜੁੜਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹੇਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਧਾਰਾ ਪਾਉਣ ਅਈਤ
 ਉਹ ਛੁੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਬਾਏ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਘੜਾ ਬਾਲੇ ਡਿੱਠੇ ਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਘ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋਆ ਪਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋ ਜੇ ਦੇਖ ਅਪੋ ਜੇ ਦਿਖਾਓ ਗੇ ਸੇ ਦੇਖੀ ਬੋਗੇ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਬਾਲਾ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕਰ ਮੁਦਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਰਾ ਤੇੜਾ ਦਿ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕ ਬਚਨ ਪਾਇਕਰ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਮੁ
 ਦਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਰਾ ਤੇੜਾ ਦਿਅਾ ਤਾਂ ਛੁੱਕੀਆਂ ਦਮੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮੁਦਨੇ ਆ ਕੀ ਬਬਰ ਹਈ ਤਾਂ ਮੁਦਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁੱਖ ਜੀ ਭੁੱਖ ਅੱਜ ਨੂੰ ਭੁਲੀ
 ਆ ਬਲਈ ਵਿਚ ਲਈ ਫਿਰ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੁਦਨੇ ਆ ਤੂੰ ਆਪੇ ਈ ਅਇ
 ਫੇਰ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਮਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਨਹੀ ਤਿਚਰਨ ਉਨ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਖਸਮ ਘਰ
 ਆਏ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਰੰਨ ਛੁੱਕੀਆਂ ਤੇ ਕੁਤੀਆਂ ਹੋਇ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਨ ਅਤੇ ਇਕ ਕੰਨ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਘ
 ਰੂ ਪਾਈ ਦਬਰਿਆ ਹੋਇ ਆਲਗ ਹੋਇਆ ਹੋ ਬਹੁਤੇਰਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਉਤੇਰੇ ਨਹੀ
 ਪਰ ਭੁਲਦਾ ਸਦਕਾ ਓਹ ਘੜਾ ਸਾਰੇ ਈ ਲਈ ਫਿਰ ਪਰ ਓਥੇ ਦੀ ਸਰਦਾਰ ਨਰਸਾਹਲ
 ਮੇਰੇ ਔਰਤ ਹੋ ਸੀ ਸਭੁ ਜਾਵਗਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਵਗਰਨੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਇਕ
 ਔਰਤ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇ ਆਲਗ ਰਇਆ ਹੈ ਉਤਰਿ ਦਲ
 ਹੀ ਤਾਂ ਨਰਸਾਹਲ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੇਸਹਾਂ ਤਕ ਜਾਵਗਰਾਂ ਹੋ ਸਭੁ ਜਾਵੇ ਜੁਕਰ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ
 ਘੜਾ ਜਾਇਕਰ ਲਓ ਤਾਂ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਦਿੰਦਿਆ ਦਿਖਾਓ ਤਾਂ ਜੇ ਜਾਵਗਰ ਓਸ ਸ
 ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋ ਸੀ ਸਭੁ ਆਈਆਂ ਕੋਈ ਮੁਗਛਾਲ ਉਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ਆਈ ਕੋਈ
 ਦੋਲ ਵਜਾਵਦੀ ਆਈ ਪਰ ਸਭ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰੇ ਘੜਾ ਨ ਉਤਰਿ
 ਆ ਤੇ ਉਹ ਕੁਤੀਆਂ ਤੇ ਛੁੱਕੀਆਂ ਈ ਰਹੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਕਰ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿਕਰ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜਾਇਕਰ
 ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆਤੇ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠਕਰ ਰਬਾਬ ਲਾ
 ਗਾਵਜਾਵਨੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਡੀ ਸਰਾਗ ਵਿਚ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ॥
 ॥ ਗਾਗਵਰੁ ਹੋਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸੁਰਾਂ ਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਕੁਕੇ
 ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਥੀਰਹੇ ਤਾਂ ਭੀ ਸੁਰਾਵਣੁ ਜਾਇ॥ ੧ ॥ ਮੇਰ ਕੰਤ ਸਾਲੁ ਕੀ

ਧਨ ਅਵਰਾਗਾਏ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਦੀ ਕਾਮਣ ਜੇਬੀ ਮੈ ਜੇ ਮਨਿ ਬਰਾਹਿ ॥
 ॥ ਮਾਣਕ ਮੁਲ ਨ ਪਾਈ ਮੈ ਲੀਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੇਇ ॥ ੨ ॥ ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ ਨ ਸੁਲਾ ਅਖ
 ਮੈ ਬਹਿ ਮਾਸਾ ਤੈ ਸਹਿ ਨ ਲਾ ਅਕੁ ਅਣਕਿਉ ਬੀਏ ਪਰਵਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕੀ ਬ
 ਚਾਨ ਨ ਲਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਤੈ ਜਹਿ ਲਗੀ ਨੇਤਹੈ ਹੀ ਸੁਹਾਵੈ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ॥ ਸੀ
 ਹੁਤੁ ਨ ਜੀਵਾਏ ਹੁਸ ਬਦ ਕਹਿਆ ਤੋ ਉਨ ਅਰਥਾਦ ਨ ਜਮ ਕੁ ਫਨ ਚਲੇ ਤਏ
 ਰਹੁ ਨ ਹਨੁ ਪਬਹੋਈ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤਨੁ ਰਸਾਹ ਆਪ ਅਈ
 ਤੇ ਸੁਖ ਅਭੈ ਬਰਨ ਲਲਿਅਈ ਪਰਚਿਸਦੀ ਆਪਣਾ ਸਾਰ ਜੋਤ ਲਾਇਆ ਕੁਝ ਨ
 ਬਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਸਬਦ ਆਖਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਚੁਹੀ ਮਹਲਾ
 ੧ ॥ ਮੰਦ ਕੁਚ ਜੀਆ ਵਣ ਤੋ ਸਨ੍ਹੇਹ ਉਕਿਉ ਸਹੁਰਾ ਵਣ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥ ਇ
 ਕੁ ਦਾਇਕ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਉ ਦਿਜ ਬੈ ਤੇਰਾ ਨ ਉਜੀਉ ॥ ਜਿਨੀ ਸਾਖੀ ਸਹੁਰਾ
 ਦਿਆਂ ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵਣੀ ਏਹੁ ਜੀਉ ॥ ਜੇਗੁ ਦਮੋਦਰ ਨਾ ਵਨੀਉ ਕੋ ਜੀ
 ਉਵੇ ਸਧਰੇ ਉਜੀਉ ॥ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਇਬਰਾਹਿਮ ਉਕਿਆ ਕਿਆ ਪਿ
 ਨ ਤੇਰਾ ਨ ਉਜੀਉ ॥ ਇਕ ਤੋ ਦਲਨ ਅੰਬੁੜਾ ਹਉ ਸਦੁ ਭਭ ਬੈ ਤੇਰੇ
 ਜਾਉ ਜੀਉ ॥ ਸੁਇਨ ਰੁਪਾਰੀ ਗਲ ਮੋਤੀ ਤੇ ਮਾਇਕ ਜੀਉ ॥ ਜੇਦ ਸਤ੍ਰ
 ਸਹੁਦੀ ਤੀਆਂ ਮੋਤਿਨ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਚਿਤ ਜੀਉ ॥ ਮੰਦਰ ਮਿਟੀ ਯੀਰ
 ਵੇ ਪਬਰ ਕੀ ਤੇਰਾ ਸਜੀਉ ॥ ਹਉ ਏਨੀ ਟੋਲੀ ਰੁਲੀ ॥ ਮਸਤਿ ਸਕੰਤ ਨ ਬੈ
 ਠੀਪਾ ਸਜੀਉ ॥ ਅੰਬਰ ਕੁੰਜ ਕੁਰਲੀਆਂ ਬਗ ਬਹਿਠੇ ਆਇ ਜੀਉ ॥
 ਸਾਧਨ ਚਲੀ ਸਾਹੁ ਕੇ ਕਿਆ ਮੁਹਿ ਦੇਸੀ ਅਗੇ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥ ਸੁਤਿ ਸੁ
 ਤੀ ਬਾਲੁ ਥੀਆ ਭੁਲੀ ਵਾਟ ਵੀਆ ਸਜੀਉ ॥ ਤੈ ਸਹਿ ਨ ਲੇਖੁ ਤੀਆਂ
 ਦੁਖਾ ਕੁੰਧਰੀਆ ਸਜੀਉ ॥ ਤੁਧ ਗਏ ਮੇ ਸਭ ਅੰਗਣਾ ਇਕ ਨਨਕ ਕੀ
 ਅਰਦਾਸ ਜੀਉ ॥ ਸਭ ਰਾਤੀ ਸੋਹ ਚਾਣੀ ਮੈ ਰੋਹ ਗਣ ਕਈ ਗਤ ਜੀਉ
 ॥ ੧ ॥ ਤਨੁ ਰਸਾਹ ਭੀ ਆਪ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਕਰ ਬਕੀ ਪਰ ਕੋਈ ਮੰਤ੍ਰ ਪੇਸ ਨਾ ਦੇ
 ਅਤੇ ਨ ਉਸ ਅੰਗ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪੜਾਈ ਉਤਰੇ ਫੇਰ ਨੁਰਸਾਹ ਨੇ ਫੁਰੇ ਫੁਰੇ ਕਮ
 ਲ ਇਲਮ ਵਾਲੀਆਂ ਸਦਾ ਵਈਆਂ ਸਭ ਇਕ ਠੀਆਂ ਹੋਇ ਕਲਗੀਆਂ ਦ
 ਲਕੀ ਵਜਾਉਣਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਹੋਰ ਕਹਿਆ ॥
 ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਲਮ ਵੀਰੇ ਪਦ ਕੇ ਘਾਟ ਦਿਲ ਕੁ ਦੁਨੀਆਂ ਦ
 ਜਹਿ ਵਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ ਚੈ ਕਲ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਸੁਤੀ ਸੁਤੀ ਕਹਿ ਰਾਖਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਨਨਕ

ਨਾਮਵਿਟੁਕੁਰਬਾਦੁਅੰਧੀਦੁਨੀਆਸਾਹਿਬਸੁਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥ ਗੁਰੂ
 ਸੁਹਿਰਚੇਲਾਇ। ਰਾਮਪਰੀਤਵਸਿਖਰਾਇ। ਜਿਸਉਰਿਅੰਜੀਕਰਖਾ
 ਦਾਖਸਮਪਛੁਣੈਸੋਦਿਨਪਰਵਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਵਰਸਨਦੇਖਿਐਦਇਅਨਹਇ। ਲ
 ਏਦਿਤੇਬਿਨਹੋਨਕੋਇ। ਰਾਜਾਨਿਆਉਕਰੇਹਬੋਇ। ਕਹੋਖਦਾਇਨਮਨੈਕੋਇ ॥ ੩ ॥
 ਮਾਨਸੁਤਨਨਕਨਾਮ। ਕਹਦੁਕੁਤਾਦਰਦੁਰਮਾਨ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਜਾਣੈਮ
 ਹਮਾਦ। ਤਾਕਿਛੁਦਰਗਹਿਪਾਵੈਮਨਾ ॥ ੪ ॥ १ ॥ ॥ ਤਾਂਇਕਸ
 ਲੋਕਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਹੋਰ ਉਚਾਰਨਕੀਤਾ ॥ ॥ ਗਲੀਅਸੀਚੰਗੋਕੀਆ
 ਚਾਗੀਬੁਗੀਆ ॥ ਮਨਪੁਕਸੁਧਾਕਾਨੀਆ ॥ ਬਾਹਰਹੁਚਿਟਵੀਆ ॥ ਰੀਸਾਕਰਨਤਿ
 ਨ੍ਰੀਆ ॥ ਜੋਸੇਵਹਿਦਰਖਵੀਆ ॥ ਨਾਲਖਸਮੇਰਤੀਆ ॥ ਮਦਹਿਸੁਖਰਲੀਆ
 ਹਹਿਦੰਤਾਨਿਤਾਈਆ ॥ ਰਹਹਿਨਿਮਾਨਵੀਆ ॥ ਨਾਨਕਜਨਮਸਕਾਰਥਜੇਤ
 ਨਕੋਸੰਗਮਿਲਾਯਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਦਏਹੁ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤਾਨਰ
 ਸਾਹਨੇਵਿਚਾਰਕੀਤੀਜੋਇਸਨੀਮਾਇਆਦਾਸਲਪਾਈਏਸੇਮਾਇਆਦਾਮੇਹਇਸ
 ਲਪਿਆਤਾਏਹੁਸਾਤੇਅਧੀਨੋਜਾਵੇਭਾਏਹੁਬਾਤਨਰਸਾਹਦੀਸੁਣਕਰਸਭਜਾਕੇ
 ਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਜਵਾਹਰਅਰਪਦਾਰਥਲੇਆਈਆਤੇਅਣਕਰਗੁਰੂਜੀਅਗੇ
 ਭੇਦਰਖੀਆਨੇ ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਸਬਦਕਹਿਆ ॥ ਗੁਰੂਤਿਲੀਗਮਹ
 ਲਾ ॥ ॥ ਇਆਨਵੀਏਮਾਨਵਾਕਉਕਰੇਇਆਪਨਵੇਖਹਿਹਰਿਗਕੀਨਮਏ
 ਹਾਸਦਨੇਵੇਖੀਨਕਮਲੀਬਾਹਿਰਕਿਆਦੇਦੇਹਾਭੁਕੀਆਦੇਹੁਸਲਾਈਆਨੈਦੀਗੁਰ
 ਕਾਕਰਜੀਗਾਰੇ ॥ ਤਾਂਸੁਹਗਇਜਾਣੀਐਲਗੀਜਿਸਹੁਧਰੇਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਇਆਨ
 ਵੀਬਾਲੀਕੀਆਕਰਿਜਾਪੀਨਿਕਤਨੁਭਵੇ ॥ ਵਿਣਕਰਮਾਕਿਛਪਾਈਐਨਹੀਭੁਈਕ
 ਮਣਇਅਦੀ ॥ ੨ ॥ ਜਾਏਹੁਪੁਰਸੁਹਗਦੀਵਹੇਕਿਨੀਬਤੀਸਹੁਪਾਈਐ ॥ ਜਿਥਿ
 ਛਕਰੇਸੁਭਲੇਕਰਿਮਾਨੀਐਹਿਕਮਤਹੁਕਮਚੁਕਾਈਐ ॥ ਜਕੇਪ੍ਰੇਮਪਦਾਰਥਪਾਈ
 ਐ ॥ ਤਉਚਰਣੀਚਿਤਲਾਈਐ ॥ ਸਹੁਕਹੇਸੁਕਭੋਤਨਾਨਦੀਜੈਐਸਾਪਰਮਲਲਾ
 ਏਈਐ ॥ ਵਿਦਕਹਿਸੁਹਗਦੀਭੁਣੇਦਿਨੀਬਤੀਸਹੁਪਾਈਐ ॥ ਆਪਗਵਈਐਤਾਂ
 ਸਹੁਪਾਈਐਅਵਰਕੇਸੀਚਤੁਰਾਈ ॥ ਸਹੁਨਵਰਿਕਰਿਦੇਖੇਸੋਦਿਨਲੇਖੇਕਮਦਿ
 ਨਉਨਿਧਿਪਾਈ ॥ ਅਪਨਵੇਕਤਪਿਆਰੇਸਾਸੁਹਗਦਿਨਨਕਸਾਸੁਹਗਈਐ ॥
 ਜੇਰੀਗਰਤੀਸਹਿਜਕੀਮਾਤੀਆਹਿਜਿਗੁਇਸਮਦੀ ॥ ਸੇਦਰਸਾਇਸਹੁਪਬਿਰ
 ਛਣਕਹੀਐਸਹਿਜਿਮਾਨੀ ॥ ੪ ॥ १ ॥ ॥ ਜਦਏਹੁਸਬਦਸੰਗੁਰੂਜੀ

ਕਹਿਆ ਤੁਓਨ ਕੁਝੀਆਂ ਤੇ ਫੁੱਝੀਆਂ ਦੇਖਾਵਦ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਆਂ ਵਿਚ
 ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਧਰਮ ਸਲਬੁਦਾ ਓਆਏ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇ
 ਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਨਿਰਾਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇ ਮਨ ਨੀਵਾ ਕਰੇ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਿਆ ਕ
 ਰੇ ਜਾਂ ਭਾਈ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਹੁ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾ ਓਨਾ ਅੰਰਤਾਂ ਦੇ ਭ
 ਓ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਆਂ ਵਿਚ ਗੋ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੋ ਸੰਤਾਂ ਭੁਜੀਆਂ ਲੁਹੇ ਜੀ
 ਧਰਮ ਮੂਰਤ ਹੋ ਜੀ ਸਾਨੁ ਬਖਸਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸੰਤ ਨਰਮ ਹਿ
 ਤੇ ਹੋਨ ਤੁਸੀ ਉਨ ਅਗੇ ਪਾਰਬਨ ਕਰੇ ਜੀ ਤੁਸਾ ਭੁਲਾ ਹੋਇਗਾ ਤਾ ਓਹ ਸਭ ਫੇਰ ਕੁ
 ਰੂਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਆਂ ਵਿਚ ਗੋ ਤਾਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖ ਹੋਵਹੁ ਉਨ ਮਨ ਜੁਰ ਕੀ
 ਤਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਉਠ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕਰ ਇਸ ਦੋ ਸਿ
 ਰ ਉਪਰੇ ਘੜਾ ਲਾਹਿਲੇ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿਟੇ ਮਾਰਹੁ ਓਹ ਭੁਝੀ
 ਹੋ ਜਾਨਗੀਆਂ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਮੇਮਹਾਂ ਗਜ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ
 ਘੜਾ ਵੀ ਲਾਹਿਲਿਆ ਤੇ ਉਨ ਉਪਰ ਜਲ ਛਿਟਾ ਕੇ ਮਾ ਓਹ ਮਨੁ ਖਦੇ ਹੋਏ ਗਈਆ
 ਅਤੇ ਸਭ ਨਾਨਕ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਲਗੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜਪਣ
 ਗੇ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਣਵਾਈ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤਾਨੁ ਰਸਾਹ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਮ
 ਝਾਰੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿ ਪਾਇਸਟੀ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਓਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਸਿ
 ਖਾਣੀ ਬਣਾਈ ਤੇ ਨਰਸਾਹ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕਹਿਆ ਕੇ ਜੇ ਸਾਡਾ ਸਿਖ ਏ ਬੇਅਦੇ ਅਤੇ ਸਾ
 ਡਾਨ ਮਲਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ਦੁਖ ਨ ਦੇਣਾ ਤਾਨੁ ਰਸਾਹ ਨੇਰ ਹਿਆ ਜੀ ਆਪ ਦ
 ਸਿਖ ਛਡ ਕਰ ਜੇ ਆਪ ਦਾ ਕੁਕਰਮਾ ਵੇਤਾ ਉਸ ਦੀ ਚੁੰਮ ਜਾ ਹੋਵੇਗੀ॥ ਸਾਗੁ
 ਰੂਜੀ ਉਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਉਥੇ ਚਲ ਦੇਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਭੂਮੀ ਏਨ ਲਹੋਈ॥

॥ ਇਕ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਭੂਮੀ ਆਸੀ ਫੁਕੇ ਮੇਰ ਹਿਦਾਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਵੇਹ ਕੀ ਮਸੀਕੇ ਦਿਨੇਰ
 ਸਤੇ ਵਿਚ ਪਾਧਾ ਪਾਵਣ ਤੇ ਗਤ ਨੂੰ ਲੋਕ ਦੇ ਘਰ ਚੋਰੀ ਕਰਾਵਣੀ ਏਹੁ ਜਗਾ ਰਕਤ
 ਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਗਰੀ ਵਿਉਸ ਭੂਮੀ ਏਨੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਏਹੁ ਗਲਾ ਆਖੀ ਕਿ ਭਾਈ ਇਸ
 ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਆਵੇ ਤਾ ਗਤ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਜੇ ਕੋਈ ਰਾਤ ਰਹਿ
 ਣ ਦੇਵੇਗਾ ਓਸ ਦਾ ਪੁਰ ਬਾਰੇ ਮੇ ਸਭ ਲਟ ਲਵਾਗਾ ਫੇਰ ਉਨ ਨਗਰੀ ਭੂਮੀਆਂ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਭੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਆਇ ਵੇਰੇ ਆਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਹੁ ਖਿਛੇ ਓਹੁ
 ਭੂਮੀ ਏ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋਈ ਏ ਬੇਗਤ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਆਵੇ ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀ ਸੇਰੇ ਪ

ਰਭੇਜਵੇਨ ਏਹੁ ਚਿੰਤਾ ਧਰਨੇ ਚਿਨ ਲੋਕਨ ਕਹਿਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰੇ ਮਇਕੁ ਪ
ਰਮਸਾਲ ਬਣਵਈ ਅਤੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਪਕਵਾਹਿ ਆਕਰੇ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ
ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਵੇ ਸੋ ਮਰਸਾਇ ਪਵਾਏ ਬਗੈਰ ਨ ਜਾਣ ਦੇਵੇ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜੀਵਾਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਚਿ ਜੇ ਗਿਗਾਂਦੇ ਚ ਜਾਇ ਪਹ
ਤੇ ਤਾਂ ਇਕ ਭੁਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਸਤਾਨ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕਨੇ ਇਕ
ਠਹੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿ ਚਿਨੇ ਹੋਨਾ ਬਜੀ ਏ ਬੇਆ
ਪਨ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਵਸਤੀ ਕੇ ਖਕਰ ਹਰਿ ਇਕਨੇ ਆਉ
ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿ ਜੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬੈਠਦਾ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਹੋ ਜਾ
ਬਜੀ ਏ ਸਜਗਤ ਦਾ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਸਾਧਕ ਰਿਏ
ਬੇਆਵੇ ਸੋ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦੇਨ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਨਹੀ ਦੇਣ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਉਸੇ ਦੇ ਘਰ ਚਲ
ਬੈਠੀਏਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਭੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਖਿਆ ਚਲੋ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਉਠ ਕਰ ਓਸ ਭੂਮੀ ਏ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ॥
ਤਾਂ ਉਸ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਭੂਮੀ ਏਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਕੇ ਸਾਧ ਤਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਸ ਏਥੇ ਅ
ਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਹ ਭੂਮੀ

ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਇ
ਹਿਆ ਆਉ ਭਈ ਸਿ
ਭੁਲਾ ਕਰੇ॥ ਤਾਂ ਉਸ
ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ
ਕੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੀ ਕਰ ਲੇ
ਜੀ ਪਦ ਪਦ ਦੀ
ਬਾਹਰ ਲੇ ਦਿਲੋ ਉ
ਆ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਪਾਇ ਆਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾਏ ਹੋ ਜੇ ਲੰਗਰ ਅਠੇ ਪ
ਹਿਰ ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਲਗਾਏ ਹੋ ਜੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਕਿਰਤ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਭੂਮੀ ਏ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਦਰਸਨ ਦੇ ਫਲ ਕਰ ਉਸ ਦੀ ਬੁਧ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਖਾਤੇਗ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਭੂਮੀ ਏ ਹਥ ਜੋੜ
ਹੀ ਬਨਿਵ ਜਜੀ
ਹੀ ਆਪ ਚਲ ਕੇ
ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ
ਦਾਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜਾਨਣ ਹਰੇ ਪਰ
ਸਪਾਸੇ ਕਹਾਇ

ਈਤਾਂਉਸਨਾਪਈਸਚਸਚਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇ ਵਸਦਿਤਾਹੋਈਨਦਿਆਲਜੀਮੇ
 ਰੀਕਿਰਤਏਹੋਜੀਕੇਦਿਨਨੂੰਮੇਰਾਮਾਰਦਾਹਾਤੇਰਤਨੂੰਮੇਰੇਲਾਂਵਦਾਹਾਜਦਉਸਨੇ
 ਏਹਗਲਆਖੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੇਰਾਪ੍ਰਸਾਦਿਅਸੀਨਾਹੀਖਾਂਦੇਤਰਿਸ
 ਤੁਮੀਏਨੇਅਰਜਕੀਤੀਹੋਮੇਹਰਦਨਜੀਏਮਾਪਕਭਾਹੁਣਪਾਓਰੇਤਾਮੇਰਾਭੁਲਾ
 ਕੋਓਕਰਹੋਸੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜਾਂਏਹਕਿਰਤਛੁਡੇਗਾਤੇਕੋਈਧਰਮਦੀ
 ਕਿਰਤਕਰੇਗਾਤਾਂਅਸੀਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਂਦੇਗੇਅਤੇਭਾਮਿਆਵੇਵਲਵਾਲਤਾਸਬਸਨੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਹੋਤਾਂਫੇਕਭੁਮੀਏਕਹਾਜੀਹੋਰੇਕਛਕੋਰੇਸੋਈਮੇਮੰਨਗਾਜੀਪਰਏਹਕਿ
 ਰਤਮੇਰੇਪ੍ਰਸੰਛੁਟਦੀਨਾਹੀਜੀਅਰਪਿਛੇਭੀਏਹੋਕਿਰਤਮੇਰੇਪ੍ਰਿਦਾਦੇਖੀਹੁੰਦੀਅ
 ਏਹੀਭਾਗੁਰਕਹਿਆਭਾਈਏਸਨੇਸੋਚੇਹੀਸਚਆਖਦਿਤਾਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕਜੀਏਹੁਤਕਆਖੀ॥ ਏਹੁਸਚਸਭਨਕਾਖਸਮਹੈਜਿਸਬਖਸੇਤਿ
 ਸਦੇਇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਸਿਖਾਜੇਤੂੰਅਸਤ੍ਰੇਤਿ
 ਨਬਚਨਮੰਨੇਤਾਂਅਸੀਤੇਰਾਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰੀਏਗੇਤਾਂਉਸਨੇਕਹਿਆਗਰੀਬਿਨਿਵਾ
 ਜਜੀਹੋਰੇਤੁਸੀਕਹੋਗੇਸੋਮੇਮੰਨਗਾਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਸਿਖਾਏ
 ਕਤਾਂਤੂੰਸਚਬੋਲਿਆਕਰਦੁਜਾਜਿਸਦਾਨਾਨਕਾਉਸਦਾਬੁਰਾਨਹੀਕਰਦਾਅਰ
 ਤੀਜੇਗਰੀਬਮਾਰਨਹੀਕਰਦੀਤਾਂਉਸਭੁਮੀਏਏਹਗਲਸੁਣਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮ
 ਕਾਵੇਕਿਆਤੇਆਖਿਆਜੀਏਹੁਤਿਨੇਬਚਨਮੇਮੰਨਨਾਕੀਤੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਸਚਦੇ
 ਪ੍ਰਥਾਏਇਕਪਉਈਆਖੀ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬਏਕਤੂੰਜਿਨਸਚੇਸਚਵਰ
 ਤਾਇਆਸਿਸਤ੍ਰੇਦੇਹੀਤਿਸਮਿਲੇਸਚਤਾਂਤਿਨੀਸਚਕਮਾਇਆਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐ
 ਸਚਪਾਇਆਜਿਨਕੋਹਿਰਦੇਸਚਵਸਾਇਆਮੁਰਖਸਚਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀਜਨ
 ਮਗਵਾਇਆਦਿਬੁਦੁਨੀਆਕਹੇਆਇਆ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਹੇਭੁਮੀਆਏਹੁਸਚਬੋਲਦਾਤਾਂਪਰਦਾਨਹੁੰਦਾਹੋਜਾਂਏਹਹਿਤਧਰੇਤਾਂਭੁਮੀਏਕਹਿ
 ਆਜੀਕੋਹੀਆਰਹਿਤਾਹੋਨਸੋਕਹੋਜੀ॥ ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ੧॥ ਸਚੁ
 ਤਾਂਪਰਜਾਦੀਐਜਾਂਰਿਦੇਸਚਹੋਇ॥ ਕੁਕਰਮਿਲਉਤਰੇਤਨਕਰੈਹਛਾਧੋਇ॥ ਸਚੁਤਾਂਪਰ
 ਜਾਦੀਏਜਸਬੁਧਰੇਪ੍ਰਆਗਾਨਉਚੁਦਮਨਰਹਸੀਏਤਾਂਪਏਮੋਖਦੁਆਗਾਸਚੁਤਾਂਪ
 ਰਜਾਦੀਏਜਸੁਗੁਤਸਦੇਜੀਉ॥ ਪਰਤਕਾਇਆਸਾਧਕੋਵਿਚਦੇਇਕਰਤਾਖੀਉ॥ ਸ
 ਚੁਤਾਂਪਰਜਾਦੀਐਜਾਂਸਿਖਸਚੀਲੇਇ॥ ਦਇਆਜਾਣੇਜੀਅਕੀਕਛਪ੍ਰਿਨਦਾਨਕਰੇਇ
 ॥ ਸਚੁਤਾਂਪਰਜਾਦੀਐਜਾਂਮਤੀਰਤਕਰੇਨਿਵਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਨੇਪ੍ਰਛਕੈਬਹਿਰਹੈਕ

ਇਨਿਵਾਸ ਪਾਸੇ ਆਇਆ ਪਾਕ ਦੇ ਹੋਇ। ਜਲ ਕਵ ਖਾਏ ਬਿਸਾਈ ਸਿਨ
ਚੁਪਲੇ ਹੋਇ। ਪਾਇ ਸਲੋਕ ਸੀਗੁ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇਰ ਸਨ ਤੇ ਸਵਰੁ
ਕਰਕੇ ਭੁਮੀ ਦੇ ਨੇਕ ਹੋਆ ਹੋਸਤ ਜੀ ਬੇਆਪ ਕੇ ਬਚਨ ਮੇਮੰਨ ਲਏ ਤਾਂਗੁਰੁ ਜੀ ਬਹੁਤ
ਤਗੀਰ ਕੀਤੀ ਭੁਮੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦਿਤਾ ਤਾਂਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੇ ਤੋਪ ਛੇ ਕ
ਰਮ ਕੀ ਤੋਹੇ ਨ ਜੋਭੀ ਤੋਰੇ ਬਖਸੇ ਪੈਨ ਤੋ ਜੋਹੁ ਕਰਮ ਕਰਵਾਹੋ ਜੋਭੀ ਬਖਸੇ ਹੈ ਅਤੇ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਰਗਾ ਹ ਵਿਚ ਅਸੀ ਤੇਰਿਆਂ ਅਮਲ ਦੇ ਜਮਨ ਹੋਵਾਗੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੇ ਬ
ਚਨ ਜਰੂਰ ਮਨ ਦੇ ਤਾਉ ਸ ਸਿਖ ਨੇ ਮਥਾ ਏਕਿਆ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਤੋਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ
ਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਤੋਰੇ ਪੰਸ ਦਿਨ ਰਹੇ ਉਸ ਸਿਖ ਭੁਮੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕਰਕੇ ਉਥੋਂ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦਿਚਾਰਿਆ ਭੁ
ਈ ਮੇਹੁਰੁ ਕਿਸ ਜੀ ਵਣੇ ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਵਾਹਾ ਇਕ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਸਾਧਕ ਸੰਗ ਭੁਇਆ
ਦੂਸਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾ ਵਰਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਚਿਤਾ ਕਰੇ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਭੁਮੀ ਦੇ

ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ
ਕਿਸੇ ਗਜੇ ਦਾ ਭੰਡਾਰ
ਆਵਾ ਨਾਲ ਆਪ
ਨੂੰ ਖੁਲਾਵਾਂਗਾ ਏਹੁ
ਕਿ ਬਹੁਤ ਹਛੋਂ ਕਪੜੇ
ਨ ਕਰਕੇ ਪਸਾਕੁ ਪ
ਕਾ ਕੰਠ ਕੰਡਲ ਮੇ
ਕਰੇ ਸੀਸ ਤੇ ਦਸਤਾ
ਘੜੀਆਂ ਰਾਤ ਗਈ

ਰਕੀਤੀ ਭਾਈ ਹੁਣੇ
ਭੂਨ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿ
ਖਾਵੇ ਨਾਲੇ ਫਕੀਰਾਂ
ਉਸ ਨੇ ਦਿਚਾਰ ਕਰ
ਕਢੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾ
ਹਰਨ ਕਰੀ ਔਰ ਕ
ਤੀ ਜੁਦ ਹਰ ਪਹਰਨ
ਰਸ ਜਾਈ ਜਦ ਚਾਰ
ਤਾਓਹ ਸਿੱਖ ਰਜਾ

ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਚ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੁਆ ਜਾਂਚ ਹਾਮੀ ਵਰਨ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਚੋਕੀ ਦਾਰ
ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਹੇ ਜੇ ਇਸ ਵਕਤ ਤੂੰ ਰਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਭੁਮੀ
ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜੇ ਭਾਈ ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਾ ਮੈਂ ਕਿਹੁਣ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਤੇ
ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਆਈਆਂ ਵਾਂਗ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬਚਰਾ ਪਰ ਮੇਰਾ ਸੁਫਨਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ
ਤਾਂ ਭੁਮੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਚਰਾ ਤਾਂ ਉਨ ਦਰਵਾਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੀ ਦੇ
ਪੁਣਾਈ ਹੋਤੀ ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਚ ਕਹਾਵਾਂ ਨਾ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਚੋਹੇ ਚੋਰ ਹੋਵਾ ਤੇ ਆਪਨੇ
ਹੋਕਿ ਓਕਹਿ ਦੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਰਾ ਏਹੁ ਦਿਚਾਰ ਕੇ ਦਵਾਨ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਰਾਸਾ

ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰਾ ਸਾਧੇ ਅੰਦਰ ਸਾਇਵਾਨਿ ਆਤੁ ਵੇਖਦੁ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰਾ
ਜੋਤ ਸਿਖਰਾ ਸਾਧਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰਾ ਸਾਧਿ ਬੰਨ੍ਹਤਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰੇ ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਜਵਾਹਰ ਤੇਸ
ਹਰਾ ਏਹੁ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰੇ ਪੰਡਿਤ ਪੰਡਿਤ ਪੰਡਿਤ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰੇ ਨਿਯਮ ਪਈ ਇਕ ਸੁਰ
ਨਦੀ ਰੋਕੁ ਬੀ ਆਲੇ ਦੇਵਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਪਾਇਆ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਾ
ਦੇਵਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਪਾਇਆ ਕੁਛ ਬਰੀਕ ਕੁਛ ਦੇਵਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ
ਹਰੀ ਜਲਗੀ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਜਬਾਨ ਨਿਲਾਇਆ ਤੇ ਨਿਮਕ ਦਾ ਸੁਦ ਆਇਆ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਮ
ਨ ਮੇ ਕਹਿ ਆਛਾਈ ਮੇਨੂੰ ਸੀਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪੈ ਕੇ ਲੁਣਾ ਖਾਕੇ ਬੁਰਾਨਾ ਹੀ ਮੰਗਨਾ ਤੇ
ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਾਧਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸੀ ਜੇਹੜਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਾਧੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸੀਤਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰ
ਲੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਦ੍ਰਾ ਆਇਆ ਸਾਧੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੋਇ ਗਏ
ਕੇਰ ਜੇਦਾ ਭੀ ਰਾਗੁ ਜਾ ਸੇਵਾ ਜੇ ਜਾਇਦੁ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਦ ਚੜ੍ਹ ਸਫੇ ਹੋਨ ਪੰਡਿਤ
ਹੋਈ ਹੋਤੇ ਗਈ ਇਕ ਕਢੀ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਤਲਾਸੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਦੇਖਨ ਤਾਂ
ਹੀ ਕਰਤੀ ਚੰਦ੍ਰਾ ਗਿਆ ਹੋਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ ਕੇਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋ
ਇਆਂ ਕੇ ਮੇਰੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ ਚੋਰ ਖਾਲੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾ
ਈ ਸੰਚ ਦਸੇ ਜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੌਣ ਏਥੇ ਆਇਆਂ ਹੋਤਾਂ ਉਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਰ
ਜਾਦਿ ਰਾਜਿ ਇਕ ਆਦਮੀ ਬੜਾ ਭਲਾ ਲੋਕ ਦੇਵੀ ਬੰਸ ਪਾਹਿਰੇ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ਜੇਦ
ਤ ਪਾਇਆ ਹੁਆਂ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਰਾਭੁਣ ਦੀ ਚੰਦ੍ਰਾ ਆਪਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾ
ਧਾ ਲਗਾ ਹੋਤਾਂ ਅਸਾ ਚੰਦ੍ਰਾ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੋਇਸ ਵਖਤ ਅੰਦਰ ਜਾਦਾ ਹੋ
ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਚੋਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣੀ ਆਪਣੀ
ਤੇਸਾਨੂੰ ਹਸਦਾ ਹੈ ਜੇਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜਤੀ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਜੀਸਾ ਹੁਸੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਅੰਦ
ਲੰਗ ਆਇਆਂ ਹੋਜੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ
ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਚੰਦ੍ਰਾ ਆਦਮੀ ਫੀਰ ਲੈ ਜਕਰੇ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਤਲੇ ਸਲਹੀ ਕਰ
ਨ ਚੰਦ੍ਰਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀ ਸਿਲਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਫੈਦਰਾ ਫੇਰ ਕੇ ਜੋ ਚੋਰ ਹੋਸੀ
ਨੂੰ ਆਇਆ ਲੋਤਾ ਮੇਰੇ ਭੰਡਾਰ ਖਾਠਾ ਹੀ ਚੰਦ੍ਰਾ ਨੇ ਦੇਵਾਗਾ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਿਕੇ ਦੁ
ਵਾਨ ਤਿਨ ਵਿਲਖਿਤ ਫੇਰਾ ਫੇਰਿਆ ਪਰ ਚੋਰ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਖਫਾ ਹੋਕੇ
ਕਹਿਆ ਕੌਜੋ ਬਦਮਾਸ ਅਰਨ ਕੀ ਮਾਹੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਪੰਕੜੇ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਗਿਆ
ਹੋਈ ਤਲੇ ਗੰਗੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਏਹੁ ਗਲ ਸਾਰੇ ਫੈਲ ਗਈ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਿਖਰੇ ਕਹਿ
ਆਭਾਈ ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇਗਰੀ ਬਮਾਰਨ ਹੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮੇਰੇ

ਮੁਛੁ ਗੰਗੀਬਾਗੀਏ ਪੈਨ ਜੇਹੁਣ ਮੇਰਾ ਜਨੁ ਜਾਇ ਮਿਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਮੇਨੂੰ ਭੇਤੇ ਬੁਢੇ
 ਮਿਨ ਛੁਡੇ ਤੁਝਿ ਸੋਚੁਰਨੇ ਰਾਜਾ ਨਿਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾ ਜਾਨੀ ਇਨ ਗੰਗੀਬਾਗੀਏ
 ਭੁਝੇ ਕਿਓ ਜੋ ਤੇਰਾ ਚੇਰ ਮੇਰਾ ਜੋਤੀ ਪੁਛਣਾ ਹੋ ਜੇ ਮੇਨੂੰ ਪੁਛਣੇ ਮੇਰੇ ਵੇਦ ਬਾਜਰ ਰਾਜੇ
 ਏਹੁ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਛੁਡਿ ਤੇ ਤੁਝਿ ਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਏਹੁ ਵਸ ਜੇ
 ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੇਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਤੂੰ ਪਾਈ ਫਿਉ ਫਿਉ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੇਖਾਨੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਆ ਮਾਈ
 ਤਾਉ ਸਭਾ ਮੀਏ ਸਿਖਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਨੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਪੁਰਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ
 ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਉਸ ਗੁਰ ਦੀ ਕਿਆ ਨਿਜਾਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆ
 ਪਣੀ ਸਭ ਹਥੀ ਕਤ ਸੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤੇ ਤਿਨ ਬਚਨ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ
 ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਜਦ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਰ ਜੀ ਦੀ ਸਬ ਹਥੀ ਕਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ
 ਆਖਹੁ ਤ ਬਿਗਾ ਸਿਆਮ ਤੇ ਕਹਿਆ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੋ ਤੇ ਧੰਨ ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਹੋ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇ
 ਨੂੰ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਆਪੋ ਅਤੇ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਜੋ ਤੂੰ ਸਾਧਕੇ ਬਚਨ ਉਪਨਿਸ਼
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੁਜੀਰਾ ਦਾ ਵਜੀਰ ਹੋਇ ਓਤ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇ ਕਰ
 ਆਪਨਾ ਦੁਜੀਰ ਬਨਾਇਆ ਸਦ ਫੇਰ ਕਿਤਨੇ ਕਵਿਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਖ
 ਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਆਪਨਾ ਸਿੱਖ ਕਰ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਜੇ ਤਾਂ ਮੇ
 ਹੀ ਸਿੱਖ ਹੋਵਣ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਨੰਦ ਸਿੱਖ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਕਰਾਂ ਪਰ ਹੋਰਾ ਜਾਨੀ ਜੇ ਤੂੰ ਸਿੱ
 ਖ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਦਾ ਉਪਰ ਭਾਉਨੀ ਸਹਿਤ
 ਆਏ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਇਸ ਕਰਨੀ ਤੇ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਭੀ ਤੇਨੂੰ ਆਪ ਦਰਸਨ ਦੇਨਗੇ ਕਿਓਂ ਜੋ ਓਹ ਘਰ ੨ ਕੀਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹੋਨ ਜਹਾਂ ਕੋਈ
 ਉਨ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ਓਸ ਦੀ ਮਨੋ ਕਾਮਨ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜੇ ਹੋਰਾ ਜਾ ਤੂੰ ਹਸਨਾਸ
 ਜਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰਮ ਅਵਤਾਰ ਹੋਨ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਦਾ
 ਏਹੀ ਅੰਤ ਪਹੁੰਚ ਲੰਗਰ ਲਗਾਰ ਹੋ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਸ ਵੇਤੀ ਸਰੋਪ ਹਰ ਨਿਤ ਹੀ ਕੀਰਤ
 ਨ ਹੋਵੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਨੇ ਮਨਾਲ ਆਪ ਬੈਠ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਜਦ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਭੁਗਾ ਪਵੇ
 ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਅਸਤਾਨ ਕੰਝਾ ਦੇਹੈਨ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਦੇ ਅਗੇ ਹ
 ਥਾ ਸੇਵਕੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚਿਹਾਰੂ ਵਿਚ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਸਿਮਰਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਸੰਤ ਨਨਕੀ ਹੀ ਦੀ ਜੀ ਜੇਕਰ ਆਪ ਸਭ ਸੀ ਗੁਰ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ
 ਜੋੜ ਕਰ ਅਰ ਦਾਸ ਕਰੇ ਜੀ ਜੇ ਗੁਰ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਕੋਈ ਫਲ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਆਖਿਆ ਰ
 ਜਾ ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਿੱਖ ਅਕਠੇ ਕਰਕੇ ਸੀ ਗੁਰ ਜੀ ਕਾ ਕੜਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾ ਕੇ ਅਰਦ

ਸਕਰਾਤੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਅਕਠੇ ਕਰਕੇ ਪੰਥ ਮੁਤਕਰ ਵਕੇਰ
ਜੇਤੋਰਾਈ ਨਾਥ ਜੇਤੋਰਾਈ ਸੰਗਤ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਗੀ ਬੰਨਿਵ ਜਜੀਤ ਸੀ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਦੀਵਾਨ ਹੋ ਅਤੇ ਏਹ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਵਕਰੋ ਜੋ ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰੂ
ਇਕੀ ਬਿਸਵੇ ਸੰਗਤ ਹੋ ਸੋ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ। ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੰਗਤ
ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਖੰਡ ਘੁਮੀਰੁ ਘੁਮੀਰੁ ਦੇਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ। ਅਰਦਾਸ
ਕਰੋ ਇਕ ਫਲ ਲੈ ਦੇਓ ਜੀ ਕਿਓਂਕੇ ਸੰਮੁਖ ਵਾਕ : ਪੁਤੀਰੀ ਦੁਪਦੇ ਸੀਸਾਗ।

ਪੁਤੀਰੀ ਤਾਂ ਸੀਸਾਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਹੋਈ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਦੀ ਸਿਸਰ ਕੁੰਦ ਪਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ ਸਰਬਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅ
ਗੇ। ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਾਜਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰਜੇ ਵਸਤੁ ਆਪਦੇ ਹ
ਜੇਗੀਰੀ ਹੋ ਸੋ ਆਇ ਮਿਲਦੀ ਹੋ ਜੇਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਏਹ ਰਾਜ ਤੇਰਾ ਏਹ
ਆਪਦੇ ਸਿਖ ਹੋਨ ਸੰਗਤ ਆਪਦੀ ਵਿਚਾ ਆਇ ਕਰ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸੰਤ

ਸਿਖ ਆਪਨੇ ਪਾਹੇ (੧) (੨) (੩) (੪) (੫) (੬) (੭) (੮) (੯) (੧੦) ਹੋਨ ਸਬਤ ਨੇ ਹਥ
ਜੋੜਕੇ ਅਰਦਾਸ
ਸਰਾਸ ਦੇ ਘਰ
ਗਤ ਨੇ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ
ਸਾਡੇ ਘਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਫਲ ਜਕੁਰ ਤੇ
ਰਪੀਤ ਔਰ ਮ
ਜੇਰਾਈ ਮਥਾ ਦੇ
ਕੇ ਆਪਨੇ ਆਸ
ਨੇ ਜਦ ਦਸ ਮਹੀ

ਦੇ ਘਰ ਕੀਤਾ ਜਗਮੀ ਜਾਂ ਰਾਜਾਨ ਘਰੇ ਖਬਰ ਆਈ ਕੀਨੀ ਅਹੋਈ ਚੰਗੇ ਮਨ
ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕੀ ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਲੋਕ ਹੋ
ਦੇਗ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਸਭ ਵਧਾਈ ਪੁਤ ਦੀ ਵੀਤੀ ਤੇ ਪੁਤ ਦੀ ਤਰਾ ਪੁਕਾਇ ਆਕ ਪੁਤ
ਗਹਿਵਾ ਪਹਿਰੇ ਵਪਤ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਜਦ ਓਹ ਸਿਆਣੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜੀ
ਆਵਰ ਪੁਤ ਹੋਈ ਹੋ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਵਰ ਚੰਦ ਦ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਕੇਰ
ਜਾ ਦੇ ਘਰ ਲੋਕ ਕੀ ਹੋਏ ਏਸ ਪੁਤ ਨੂੰ ਓਥੇ ਦੇ ਆਹ ਦੁਗਾ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁ

ਸਿਧਾਂਤ ਅੰਤਰਿ ਕਰਿ ਕਰਵੇਹ ਅਗੋ ਅਜਤਿ ਕਰਿ ਕਿਸੇ ਨ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਕੁਨ ਅਨੁ
ਨਿਅਲੀਯਾਵਿ ਆਖੀਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਰਾਣੀ ਤੇਨੁ ਏਹੁ ਕੀਨਿਆ ਨਜਰ ਆਉਦੀ ਹੋਤੈ ਮਨੁ
ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਨਜਰ ਆਉਦਾ ਹੋਤਾ ਰਾਣੀ ਚੁਪਕਰ ਰਹੀ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਨੇ ਆਪਨੇ ਪਰੋਹਤ
ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਕ ਰਕਹਿਆ ਹੋਪੈ ਰੁਤ੍ਰ ਜੀ ਨੁਸਾਣੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਛਾਵੀ ਦਾ
ਉਪਵਕਰੋ ਤਾਂ ਉਸ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਏਹੁ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀ ਹੋਤ
ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਕੀਨਿਆ ਨਹੀ ਬਿਵਾਹੀ ਇਕੋ ਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੋ ਗਾਲਦਾ ਹੋਤੈ ਦੂ
ਸਰਾ ਅਗਲੇ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੋ ਗਾਲਦਾ ਹੋਤਾ ਰਾਜੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਕਹਿ ਭਾਈ ਧਵਨੁ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨ
ਜਰੀ ਆਉਦੀ ਹੋਤੈ ਮੇਨੁ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਨਜਰ ਆਉਦਾ ਹੋਤਾ ਪਰੋਹਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਣੀ
ਤਾਮਨੇ ਮੇਥਾ ਪਿੰਨ ਲਗਾ ਕੇ ਬਦਨ ਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਏਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਮੇਕਹਨੁ ਬਰਾਹੋ ਵਾਏਹੁ
ਕਹਿਕਰ ਚਿਠੀ ਲੇਕੇ ਓਸ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਜੇ ਲੇਕੇ ਖਤ ਸਿਰ ਉਪਰ ਰ
ਖਿਆ ਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਪਰਾਵਿਚ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹਿਆ ਧਨ
ਸਾਡੇ ਭਾਗ ਹੋਨ ਜੋ ਮੇਸਾਰਾ ਸਾਸਾ ਕਬਣੇ ਓਸੇ ਵਖਤ ਆਪਣੇ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ
ਤੇ ਸਾਹ ਸੁਧਾਇਕਰ ਓਸੇ ਵਖਤ ਸਾਹੋ ਚਿਠੀ ਫੇਜ਼ ਦਿਤੀ ਤਾ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਆਲੁਕਰ ਵਧ
ਈ ਦਿਤੀ ਤਾ ਰਾਜੇ ਓਸੇ ਵਖਤ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ਲਗੇ ਕਰਨ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿਤਾ ਕੇ
ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਨੁਵਾਇਕਰ ਸੁਹਾ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨਾਇਕਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜਨੇਤ ਚੋਲ
ਤਾਲੇ ਕਾਢਹਿਆ ਅਸੀਨ ਹੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪਤ ਜਾਵੀ ਹੈ ਅਸੀਨ ਹੀ ਜਾਵੇ ਕਦੀ ਕ
ਨਿਆਨ ਲਕੀਨਿਆ ਕਦੀ ਨਹੀ ਵਿਆਹੀ ਤਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਧਵਨੁ ਕੀਨਿਆ
ਦਿਸਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਨ ਜਾਓ ਤਾ ਮੇਅ
ਪੇਲੁਤੁਕਾ ਵਿਆਹ ਲਿਆਵਾਗਾ ਤਾਲੇ ਕਾ ਆਖਿਆ ਚੋਲੇ ਭਾਈ ਅਸੀਵੀਤਾ ਸਾਏ
ਖਾਗੇ ਓਥੇ ਕਿ ਆਹੋਦਾ ਹੋ ਜਦ ਜਵ ਚਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਗਈ ਤਾਂ ਇ
ਕਹਰਦ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਹੋਪੈ ਰੁਤ੍ਰ ਜੀ ਮੇਨੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾ ਮੇਇਸ ਹਰਦਨੁ
ਮਾਹ ਲਿਆਵਾ ਤਾ ਜਿਤ ਨੇ ਲੇਕੇ ਹੋਸਨੋ ਸਪਿਛਾ ਹਟ ਗਏ ਤਾ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਨੇ ਘੋੜਾ ਉ
ਸ ਮਿਰਗ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਚੁਕੀਨਿਆ ਬੜੀ ਓਜਾੜ ਵਿਚ ਜਾਇਵੀ
ਤਾ ਮੇਰੇ ਜਾਵਾ ਜਾਵਾ ਹਰਨ ਛਪ ਗੇ ਆਜਾ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਨੇ ਨਜਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ
ਤਾ ਇਕ ਪਕੀ ਚਾਹੀ ਦੇਵਾਲੀ ਹੋ ਉਸ ਵਿਚ ਓਹ ਹਰਦ ਜਾਇਵੀਆ ਤਾ ਮੇਰੇ ਓਹ
ਹਰੀਨਿਆ ਜਾਇਵੀ ਤਾ ਕਿ ਆਵੇ ਖੇਤ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਰ ਚੁਫੇਰੇ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਹੋ
ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਰਿਆ ਹੋ ਅਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹੋਨ ਤਾ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਨੇ ਅੰਦਰ

ਜਾਇਕੇ ਉਸਦੀ ਨਿਮਾਨਤਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਇਕ ਸੰਤ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸੰਤ
 ਤਦਿਉ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਤਦਿਉ ਸੰਤ
 ਆਵੇ ਚਿਹਨ ਚੰਦ ਮਰਦਕੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਗਉਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਦਿਚ ਪਿਛਰਾ ਜਾ ਆਇਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕੰਨਿਆ ਆਵਾ ਘੋੜਾ ਚਾਰ ਦੁਆ
 ਲੀ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਖੜ੍ਹੇ ਤਰਜਾ ਵੀ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵਾਹਿਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕੰਨਿਆ ਬੰਗਲੇ ਦੇ ਅਗੇ
 ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਹੈ ਕੀਰਤਨ ਹੋਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੰਨਿਆ ਤੇ ਬਾਲਕ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ
 ਚਿਹ ਬੋਲਿਆ ਆ ਆਉ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤੁਮ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰ ਲੇ
 ਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਅਵਸਥਾ ਆਈ
 ਆਉਰਾ ਸਾਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਿਰ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ
 ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇਖਿ ਦਿਆਈ ਨਾ ਚਾਰ ਦੁਆਲੀ ਨਾ ਸੰਗਤ ਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਦੇ
 ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇਰੀ ਫ਼ਦਾਤ ਸੇਵਾ
 ਪਨੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਪਨੇ ਸਾਰਾ ਮਨ ਰਬ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਦੇਵੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਲੜਕਾ
 ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਜੀਵਾ ਆਇ ਗਈ ਪਰ ਰਾਜਾ ਚਿਤ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ
 ਦੇ ਕਰ ਧੰਨ ਵਾਹਿ ਕਰ ਰਿਆ ਹੈ ਕੇਹੇ ਦੀ ਨਦਿਆਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਇਕ ਪਲ ਕਵਿਚ
 ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹੋਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੋ ਘਰ ਘਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੋਸਚ ਦਾ ਨੰਦ ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ
 ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਜਦ ਓਹ ਜੀਵ ਸਭ ਆਇ ਮਿਲੀ ਪਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਹੁ ਭੇਤ ਕਿਸੇ ਅਗੇ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹਿ
 ਆਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਉਸ ਸਹਿਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕੇ ਸਨੇਤ ਆਈ
 ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਖਬਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣ ਲਈ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੰਨ ਜਾਨਾਲ ਕੰਨਿਆ ਆਇ ਆਉਂਦਾ ਅ
 ਏ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗਲੀ ਨੇ ਕਹੀ ਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸਾ ਕੰਨਿਆ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੰਨਿਆ ਨਾ
 ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਣੀ ਕਦੀ ਆਵਾ ਅੰਤ ਏਹ ਗਲ ਨਹੀ ਹੋਈ ਅ
 ਸੀ ਕਿਸਤ ਰਾਨਾਲ ਕਰਾਗੇ ਤੁਸੀ ਉਸ ਦੀ ਪੁੱਤਰ ਮਾ ਲੈ ਲਵੋ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਰਾਜਾ ਦਾ ਰ
 ਏ ਪਾਇਕੇ ਇਕ ਟਾਇਲ ਭੇਜੀ ਸਿਖ ਲਾਇ ਕੋਭੇ ਜਿਆ ਕੇ ਤੂੰ ਜਾਇਕਰ ਪੰਕੀ ਖਬਰ
 ਲਿਆਉ ਜੋ ਲੜਕਾ ਪੈ ਕੇ ਲੜਕੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪੰਕੀ ਸਚੇ ਸਚ ਖਬਰ ਲਿਆਵੇ ਗੀਤ
 ਮੇ ਤੋਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵਾਗੀ ਜੇਕਰ ਭੂਠ ਬੋਲੇ ਗੀਤ ਤੋਂ ਨੂੰ ਫੁਸੀ ਚੁਢਾਵੇ ਵਾਗੀ
 ਏਹ ਬਾਤ ਮਨ ਕੇ ਨਾਇਕ ਨੇ ਤਦਿਉ ਆਈ ਤੇ ਆਇਕਰ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਰਾ
 ਜੀ ਸਾਡੀ ਇਹ ਗੀਤ ਹੈ ਕੇ ਪਹਿਲਾ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੇ ਆਪਨੇ ਪਰਏ ਜਾਂ ਵਾਗੀ ਤੇਰੀ ਤਕਰੇ
 ਫੇਰ ਪਿਛੇ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਸੇਕਰ ਲੈ ਜਾਹੁ

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਸ਼ਾਹੀ ਤਸਵੀਰ ਨੇਤ ਦੇ ਲੋਕ ਚੜ੍ਹੇ ਉਠ ਗਏ ਤੇ ਅੱਖ ਸਿੱਧੇ ਉੱਪਰ
 ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪੁਲ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਹਿਦੇ ਜਾਵੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਦੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ
 ਆਪਣੇ ਅੱਖ ਲੋਗਣੀ ਤੇ ਮਹੀਨ ਜਾਮਾ ਚਿਸਨ ਪੁਵਾਇ ਦਿਤ ਉਪਰ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵਾਰਿਆ ਤੇ
 ਚਿਸਰਾਣੀ ਕੋਢ ਪਾਤੇ ਹੀ ਕਹਿਭੇ ਜਿਆ ਹੋਰਾਣੀ ਬਹੁਤਾ ਬਰਸਾ ਕਰੀ ਧੁਬ ਪੈ ਏਹੁ ਕੁਝ
 ਰ ਅਤੇ ਸਭ ਅੰਗ ਨਾਇਨ ਨੇ ਚਿਸ ਦੇ ਦੇਖ ਲੀਤੇ ਅੰਗ ਰਾਣੀ ਨਿਜਾਇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਣੀ
 ਤੇ ਰੇਧੀਨ ਬਾਗ ਹੋਨ ਤੇ ਧੀਨ ਤੂੰ ਪੈ ਜਿਸ ਦਾ ਏਹੁ ਮਿਠਾ ਮਾਨ ਪੈ ਅਰਧੀਨ ਚਿਸ ਕੀਨਿਆ ਪੈ ਜਿਸ
 ਦਾ ਏਹੁ ਬਰਤਾਈ ਰਾਣੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀ ਬਥਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਵਿ
 ਆਹੁ ਹੁਆ ਸ਼ੁੱਧ ਪਤਰ ਹੀ ਆਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਰਾਜਾ ਪੁਤ
 ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਕੇ ਲੋਗਾਇਆ ਪਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਕੇ ਕੀਨਿਆ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਗਾ
 ਇਆ ॥ ੧੦ ॥ ਤੇ ਅੰਗੇਸ਼ਾਣੀ ਬਾਲਾ ਕੋ ਪੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੇਗਾ ਚਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਨ ਕਰ ਜ ਪੁਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਗੇ ਅਤੇ ਸਿਖ ਏਹੁ ਚਾਹੀਏ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜਾਇਕਰ ਆਪਣੀ
 ਅਭਲਾਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਤੇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਨਿ ਮ
 ਹੋਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਭਾਵਨੀ ਸਹਿਤੋ ਅਰਧੇਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਸਾ ਪੁਰੀ ਕਰੇਗੇ ਦੇਖੋ ਪਹਿਲੇ ਚਿਸ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਭੁਮੀ ਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੀਤ ਚਿਸ ਕਾ ਏਹੁ ਮਰਾਤ ਬਾਹੁ ਆਰਜਾ ਕ
 ਸਿਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੁਆ ਫੇਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੀਤ ਚਿਸ ਦੀ ਕੀਨਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਕੁਝ ਰੋ
 ਇਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕੇਸਤ ਗਤੀ ਹੋਈ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੁਰੀ ਕੋ ਪਾਪ
 ਤ ਹੁਏ ॥ ੧੧ ॥ ਏਹੁ ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਏ
 ਕਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਬਖਸੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ
 ਸਥਿਤ ਭੁਏ ਅਠ ਪਹਿਰ ਮਹਾਰਾਜ ਬਦੇ ਹਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਕੋ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥ ਭੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿੰਗਾ ॥
 ੧੨ ॥ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਕਿਲ ਦੁਗਨਾਲ ਹੋਈ ॥
 ੧੩ ॥ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕੋ ਪੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
 ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂਦੇ ਸੇਤ ਬੰਦ ਗਾਮੇ ਸਰ ਕੀ ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਸਮੁੰਦ ਕੀ ਛਾਲਾ ਦੇਖ ਦੇਖ ਦੇਖ
 ਕ ਕੁੰਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲਾਲ ਬਖਸ਼ੀ
 ਅਧੇਰੀ ਚਿਠੀ ਕਾਲੀ ਪੀਲੀ ਬਠਾ ਤੁਫਾਨ ਆਇਆ ਲਗੇ ਦੁਖਤ ਉਠਣ ਤੇ ਮਰਦਨ

ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਖੀਆਂ ਪੰਥ ਕੇਲੀ ਮਾਪੇ ਰਿਆ ਬਹੁਤੁ ਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰਨਗਾ ਕਹਿ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਵਡੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਆਇ ਪਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨੀਆ
ਤੁੰ ਕਾਹਲਾ ਨਹੋ ਹਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜ ਸੋਭਾ ਪਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਿਆ
ਅਤੇ ਏਹ ਅੰਧੇਰੀ ਜੋ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨੁ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
ਮਰਦਾਨਾ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਮਾਰ ਤੁਰਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਲਜੁਗਨੇ ਦੇਉ ਕਾ ਸਰੂਪ
ਰਿਲਿਆ ਸੋ ਜੋ ਕੋਈ ਬਡਾ ਸਾਗਾ ਪਹਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਕਸਰ ਚੋਟੀ ਪਤਾ ਲ ਪੈਰ ਬਡੇ
ਬਡੇ ਦੇ ਦਤੇ ਸਬਾਨ ਭੈ ਦੇ ਵਣ ਹਾਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਧੇਰੀ
ਪਾਸੋਂ ਤਾਂ ਬਚੇ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਬਲਾਇ ਸੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ

ਆ ਮਰਦਾਨੀਆ
ਤੂੰ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦਾਜ
ਜਨਹੀ ਅਚਿੰਦਾ
ਨੇ ਕਿਸਾ ਕੀਤ ਕੇ
ਇ ਗਇਆ ਤੇਰੇ
ਦਾਤੇ ਸੁਆਉ ਨਿ
ਡਰਿਆ ਤੇ ਮੁੰਦ
ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਦਰ
ਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ
ਜੀਵਣਾ ਰਹਿਓ

ਏਹ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੀ
ਪਕਰ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਲਜੁਗ
ਅਗਨੀ ਦਾਰੂ ਪੁਰ
ਖਾਈ ਵਿਤੀ ਚੰਨ
ਆ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨ
ਕਕੇਲੀ ਮਾਪੇ ਰਿਆ
ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੁੰਦ ਕਹਿ
ਹੀ ਬਚਦੇ ਸਾਡਾ
ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ

ਮਰਦਾਨੀਆ ਏਹ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਲਜੁਗਨੇ ਚਰਿਤ ਰਫ ਕਾਲੀਆ ਘੁ
ਟਾ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾ ਮਹਿ ਵਰਸਨ ਲਗਾ ਨਾਨਕ ਕਰ ਬਰਸੇ ਬਿਸਲੀ ਚਮਕੇ ਬਡਾ ਸ
ਬਦੌਦੇ ਪਰ ਕੰਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਤੁਰਦੁਰ ਪਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਥੇ ਲਿ
ਆਇ ਮਾਰਿਆ ਹਈ ਇਥੇ ਤਾਂ ਰੋਰ ਖਫਨ ਵੀ ਨਹੀ ਮਿਲਾ ਸੀ ਅੰਦੋਂ ਅਜਾਈ ਮਰਦੇ ਸ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨੀਆ ਏਹ ਭੀ ਚੁਰ ਹੋਵੇ ਸੀ ਪਰ ਤੂੰ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ ਤੇਰ ਬਾ
ਬੁਦਯ ਹੋਇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਮੁਹਲਾ ੧
ਮਰਿ ਮਾਰਿ ਘਰਿ ਭਰਿ ਭਰ ਭਰ ਜਾਇ॥ ਸੋ ਰੋ ਕੇ ਹਾਜਿ ਤੁਰ ਭਰ ਪਾਇ॥ ਤੁਧ
ਸਿਨੁ ਦੁਜਾਨਾ ਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਵਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥ ੧॥ ਭਰੀ ਅੰਜੋ ਭਰ ਹੋਵੇ
ਗਾਭਰ ਭਰ ਮਰਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸੋਰ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਨਾ ਸੀਉ ਮਰੈ ਨ ਭੁਝੈ ਤੇਰੇ॥

ਸਿਨਕਿਛਕੀਅਸੇਕਿਛਕੀ। ਪੁਕਮੇਅਵੇਪੁਕਮੇਸਇ। ਅਰੇਪੁਕਮੇਸਮ
ਇ॥ ੨॥ ਹੀਸਪੇਤਅਸਾਅਸਮਾਨਾਤਿਸਵਿਚਭੁਖਬਪਤਨੀਸਿਨਾਭੁਉਪਾਦੁ
ਪਿਛਾਆਧਾਰ। ਭੁਖਵਿਦੁਖਾਧੇਮਰਹੋਇਭਾਵਾਰ। ੩॥ ਜਿਸਕੋਕੋਇਕੋਈਕੋਇ
ਕੋਇ। ਸਭਕੋਤੇਰਤੂੰਸਭਨਕਸੇਇ। ਜਾਕੇਜੀਅਜੰਤਧਨਮਾਲਾ। ਨਨਕਆਖਣਬੁ
ਹਮਈਚਾਰ। ੪॥ ॥ ਤਿਨਕਪੁਕਿਛਕੀਕਹਿਦੇਪੈਨ। ॥ ਗਰ
ਮੁਖਾਦਾ ਭਰਾਵੇਚਘਰਦੇਪੈਤੇਜੇਹਵੇਮਨੁਖਪਰਮੇਸਰਥੀਨਹੀਭਰਦੇਅਤੇਜੀਅ
ਨੂੰਦੁਖਦੇਦੇਪੈਨ ਉਨਨੂੰਜਮਕਾਭਰਦੇਦੇਪੈਤੇਗੁਰਮੁਖਦੇਹੁਆਖਦੇਪੈਨਜੇਵਹੁਗੁਰ
ਦੀਰਜਾਇਥੋਥਿਨੋਹੋਰਜੀਵਾਂਵਣੇਵਾਲਾਅਤੇਮਾਰਨਵਾਲਾਹੋਰਕੋਈਨਹੀਤੇਉਸਦੇ
ਪੁਕਮਾਵਿਚਹੀਆਵਦਾਪੈਤੇਪੁਕਮਾਵਿਚਹੀਜਾਵਦਾਪੈਅਤੇਜੇਜੀਅਨੂੰਮਾਰਕੇਖਾਂਵ
ਦੇਪੈਨਤਿਨਦੀਭੁਖਸਗੀਵਧਜਾਂਦੀਪੈਜੇਸੇਅਗਨੁਵਿਚਈਧਨਪਾਇਆਅਗਨਿ
ਵਧਦੀਪੈਜੇਹਵੇਵਹੁਗੁਰਦਾਭੁਉਕਰਦੇਪੈਨਜੇਈਤ੍ਰਿਪਤਹੋਵੇਪੈਨਕੋਈਕਿਸੇਕਾਅ
ਸਰਾਕਰਦਾਕੋਈਕਿਸੇਵਾਭਰੇਸਾਕਰਦਾਪੈਸੀਤਾਂਨੀਓਸਾਇਕਪੁਮੇਸਰਦਾਅਸਰ
ਪੈਜਿਸਨੇਸਭਜੀਅਜੰਤਭਭਪਕਾਰਦੀਸਿਸਟੀਬੰਨਾਈਪੈਜੇਈਸੀਤਾਂਕਰਾਖੀਪੈਤੇ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਪੈਨਜੇਤੂੰਪਰਮੇਸਰਕਾਭਉਰਖੇਗਾਤੇਮਨੁਖਨੂੰਦੁਖਨਾਦੇਵੇਗਾ
ਅਤੇਨਾਮਜਪੇਗਾਤਦਤੇਰਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਸੁਣਮਰਦਾਨਿਆਤ੍ਰੇਵਹੁਗੁਰਦਾਹੁਗੁ
ਰਆਖਦਾਹੁਗੁਰਨਾਮਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਖਪੈਉਸਨੂੰਕਾਲਭੀਨਹੀਪੈਹਸਕਦ
ਏਹਬਾਰਤਾਕਲਜੁਗਨੇਸੁਣਕੇਮਾਨੁਖਦਾਭੁਪਧਾਰਿਆਅਤੇਗੁਰਸੀਨੀਆਇਮਲਿ
ਆਪਰਹਥਵਿਚਅਗਤੇਮੁਹਵਿਚਮਾਸੋਪੈਅਤੇਸਾਰੀਦੇਹੀਕੰਚਦੀਪੈਤੇਗੁਰਨ
ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਉਠਅਤੇਮੁਹਉਪਾਛਾਅਤੇਰਬਾਬਦਜਉਤਾਂਮਰਦਾ
ਨਉਠਬੈਠਅਤੇਰਬਾਬਦਜਾਇਆ। ਤਾਂਸੀਕੁਰਜੀਨੇਰਗੁਮਾਭੁਵਿਚਇਕਸ
ਬਦਉਚਾਰਿਆ। ॥ ਗਰਮਾਰੁਮਹਲਾ १ ॥ ਭਰੇਪੈਧਰਤਅਕਾ

ਸਨਿਖਤਾਸਿਰਉਪਰਅਮਰਕਰਾਰ। ਪਉਣਪਲੀਥੈਸੰਤਰਭਰੇਪੈਰ
ਪੈਇੰਦੁਵਿਚਾਰਾ। ੧ ॥ ਏਕਨਿਰਭਉਬਤਜੁਨੀ। ਸੇਸੁਖੀਆਸੇਸ
ਵਾਸੁਹੇਲਾਜੋਗੁਰਮਿਲਗਾਇਗੁਨੀ। ੧ ॥ ਰਹਾਉ। ॥ ਵੇਹਧਾਰਅ
ਰਦੇਵਾਭਰੇਪੈਸਿਧਸਾਧਕਿਭਰਮੁਇਆ। ਲਖਚੁਭਾਸੀਹਮਰੀਮਫਿਜ
ਨਮੇਫਿਰਫਿਰਜੋਨੀਜੋਇਆ। ੨ ॥ ਗਜਸਤਕਤਮਸਭਰੇਪੈ
ਹਿਕੇਤੇਰੁਪਉਪਾਇ। ਛਲਬਪਰੀਏਹੁਕੋਲਾਭਰੇਪੈਅਤਿਭਰਪਾਇ

ਸੁਖਮੰਤ੍ਰਿਕਾ ॥ ੩ ॥ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ ਸਿਰਸਿ

ਭਕਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ॥ ੪੨੯ ॥

ਤਾ ਦੇਰ ਸੀਗੁ ਨ ਨਕ ਜੀਪਾ ਛਿਅ ਹੋ ਪਥ ਮੇ ਸਰਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਕੋਲੋਂ ਤੇ ਫੇਰ ਕਲਜ
ਗਨੇ ਇਕ ਹਥ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤੇ ਇਕ ਹਥ ਵਿਚ ਲਿੰਗ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪਲਾ

ਪਾਦ ਪੈ ਮੇ ਸਾ ਰੁਪ ਧਾਰਤਰ ਸੀਗੁ ਜੀਕੋ ਮਥ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਾ ਚਲਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੇਆਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀ ਸਾਂਸਦ ਦਾ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆ

ਇਆ ਹਾਜੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਥੇ ਅਵਥੀ ਮਾਫ ਕਰਨੀ ਜੀ ॥ ਇਸ ਦਕਤ ਸੀਪਰ
ਮੇ ਸਰਜੀ ਦੀ ਵਰਗਾ ਹੋ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੇਨ ਸਿਰ ਦਾਰੀ ਮਿਲੀ ਹੋ ਜੀ ॥ ਹੋਰ ਮਹਾਰਜ

ਜੀਆਪੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਚਿਪਰ ਹੋਰ ਦੀ ਨ ਨਾਥ ਜੀ ਏਸ
ਏਹੁ ਲਛਣ ਵਰਤਨਗੇ ਮੇਆਪ ਨੂ ਦਿਖਲਾਇ

ਜੀਪਦਾ ਦੇ ਗੁਣ ਸਭ ਤਿ ਏਹ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਪ
ਪੁਰਨ ਸਗਤ ਏਨ ਦੇ

ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਖਾਵਣਾ ਜਾਂ ਦਾ ਵਿਚ ਗਲਤ ਨਹੀ
ਤਾ ਗੁਰੂ ਗੁਸਾਂਈ ਇਨ ਦੀ ਲਜਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦੇ ਨਰੀ ਪੈਸ ਤਿ ਗੁਰੇ ਮੇਆਪ ਨਲਏ

ਹੁਲਲ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਸੇ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਬਖਸੀ ਜੀ ਆਪ ਸੀਤ ਅਵਿਤਰ ਹੋ ਪਿਆ ਕਰ
ਨੀ ਜੀ ਏਹੁ ਆਪ ਦਾ ਥਿਰ ਵਹੀ ਜੀ ਆਪ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਬੁਝੇ ਉਦਰ ਹੋ ਅਤੇ ਅਗੇ ਕਹਾ ਜਾਵੇ

ਗੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁ ਜੀਕਹਿਆ ਹੋ ਕਲ ਸੁਗ ਮੇਰਾਂ ਸੀ ਪਰ ਮੇ ਸਰਜੀ ਕੋ ਦੇਖਦਾ ਫਿਰਦ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਲ ਸੁਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਰ ਮਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੀ ਪਰ ਮੇ ਸਰ

ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਲ ਸੁਗ ਤੇਰਾ ਤੇ ਅਮਲ ਸੀ ਸਾਰ ਮੇ ਇਹ ਵਰਤ ਰਿਹਾ
ਹੋ ਅਰਈ ਹਾਥੀ ਕਿਸ ਕਾ ਸਵਾਸ ਤੇ ਅਛਿਅ ਪੈ ਏਹ ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਲੁਕ ਰਹੇ ਹੋ ਤ

ਕਲ ਸੁਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੈਸ ਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਲ ਜੁਗ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਆਪ ਦਾ ਦਰ
ਸਨ ਕਰਨਾ ਆਇਆ ਹਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਹੋ ਜੀ ਮੇਰਾ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਵਾਸਤੇ ਏਹ

ਲੁਕ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਹਾਰਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਹੋ ਕਲ ਸੁਗ ਆਪ ਦੇ ਲਛਣ ਕਹੁ ਅਰਮ

ਭਕਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ਭਗਤਨਾਨਕੁ ॥ ੪੩੦ ॥

ਪਈ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ
ਕਲਜੁਗਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ
ਚਲਤਾ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਆਸਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ
ਕਮੇ ਕੇ ਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ ਧੁੰਧਲੇ
ਸਰ ਲੰਦਾ ਏਹ ਬਾਣ ਪਾਰ ਤਿਸਨਾ ਏਹ ਰਥਾ ਦੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਨ ਅਤੇ ਆਲਸਜੁਆਮ
ਦੁਪਾਨ ਦੁਗਾਚ ਦੇਹੁ ਪੈਰੀਆਂ ਕੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਨ ਜੇਹੜੀ ਵਿੱਸਮਾਂ ਵਿਚ ਮਾਮਤਾ ਕਰ
ਨੀ ਅਤੇ ਆਸਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ
ਨਾਂ ਜੇਹੜੀ ਬੁਝ ਰੀਝਾਨ ਤਿਸਨਾ ਪਿਸਿਸ ਪਾਸੇ ਏਹੁ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਵਾਂ ਪੈ ਓਹ ਪਾਸਾ ਮਾਥ
ਲੇਵੇਂ ਪੈਨ ਇਨ ਦੇ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਟਕਦਾ ਤੇਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧੀਰਜ ਤਹਿੰਦਾ ਇਨਦ
ਫੇਵ ਤੇ ਕੋਟ ਚੜ੍ਹਕੇ ਮਚ ਲੀਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਦੇਫੁ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸੋਧਾ ਪੈ ਉਸਨੇ ਦਿਗ ਬਿਸੇ ਕੀ
ਤੀ ਪੈ ਏਹ ਮੇਰੀ ਸਿੱਕ ਚਾਰੀਜੀ ਅਤੇ ਜੇ ਏਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਹੋਨ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਮ
ਬਰਨਰੀ ਅਤੇ ਗੁਨੇ ਸੋਹੇ ਹੋਨ ਰੀਝਾਨ ਕੇ ਘਰ ਸਿਖਾਇ ਏਹੁ ਜਦੁਰੀ ਤੇ ਸਾਸਤਰ
ਬੋਧ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਨੇਗਾ ਅਪਣੀਆਂ ਪਈ ਪੁਜਾ ਕਰਾਉਂਦਗੇ ਜੋ ਕਾਜੀ ਹੋਵਨਗੇ
ਸਿੱਧ ਸਬੀਆਂ ਦੇ ਹਨਗੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਾਹਿਦੁਰੀ ਤੇ ਵਚੁਆ ਲੋਕੇ ਹਕ ਪਰਾਇ
ਆਖਾਇ ਦੇ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਰਾ ਮਸਲਾ ਪੁੜ੍ਹ ਸੁਣਾਉਨਗੇ ਗਲੀ
ਅਲਖੁਰਾ ਕਰ ਦੇਵਨਗੇ ਔਰ ਲੋਕ ਤੁਰਕਾਏ ਮੰਨ ਸੁਣਨਗੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾ ਦੇ ਮੋਹਣ ਵ
ਲੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਵਈਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਨਗੇ ਔਰ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਹੋਵਨਗੇ ਸੋਚੋ ਕੇ ਬੁਝੇ
ਪਾਉਨਗੇ ਸੁਚੇ ਔਰ ਨਗੇ ਸਕਲ ਸਿਰੀਆ ਦੀ ਕੰਨੀ ਵਰਜਨ ਸਿਰਤੇ ਜੜਾ ਵਾਸਰੀ ਤੇ
ਬਿਛੁਤੇ ਹੋਵੇ ਰੀਝਾਨ ਦੀ ਵੇਰੀ ਹੋਏ ਹੋਨਗੇ ਪਰ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਲੜਕੇ ਲੜਕੀਆਂ
ਰੋਵੇਂ ਫਿਰਨਗੇ ਤੇ ਜੋ ਕੀ ਪੁੰਨੇ ਪਰ ਜੋਗਾਈ ਸੁਰਾਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਸਿਰਤੇ ਛਾ
ਈ ਪਾਈ ਹੋਂ ਤਾਂ ਸੀਗਾਫੁ ਨਨਕ ਸੀ ਸੁਰਕੇ ਕਹੀਆ ਹੋ ਕਲਜੁਗਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ ਸਿਖਾਇ
ਈਵਾ ਲੇਖਾ ਤੇ ਨੂੰ ਦੇਵਰਾ ਪੈਗਾ ॥ ਸੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ॥ ॥ ਸਿਨ ਸਿਕ
ਦਾਰੀ ਬਿਨ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਰ ਨਾ ॥ ਜਾਂ ਸਿਕ ਦਾਰੀ ਪਵਹਿ ਜੀਭਾਂ ਤਾਂ ਚਾਕਰ
ਬਹੁ ਮਰਨਾ ॥ ॥ ਸਿਧਾਤ ਵਿਚ ਸਿਕ ਦਾਰੀ ਅਸੀਚਾ ਕਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਜਿਸਦੇ
ਲੇਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ਤੇ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਕਾ ਭੁੰਗੇ ਹੀ ਪਵਾ ਲੇਹੋ ਦਹਿਗਾ ਉਸਦੇ ਲੇ ਹਿਸਬ ਅਸਪੀਤੇ
ਰੋਪਾ ਸੋ ਲੇਣਾ ਹੋਏ ਹੀ ਖੁਦਾ ਕਾ ਭੁੰਗੇ ਕਲਜੁਗਾ ਭੁਰਗਾਇਆ ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਸੀਗਾਫੁ
ਜੀਕੀ ਚਰਨੀਆਇ ਪਾਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋ ਜੀਤ

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਤੇ ਕਲਜੁਗਨੇ ਕਹਿਆ ॥ ਮੇਰਾ ਖੁਸੀ ਮੇਰਾ
ਪਦੀ ਸਰਨਤਦ ਆਇਆ ॥ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਦਾ ਖਾਸ ਕਰੀ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ
ਆਪ ਦੇ ਵਸ ਪਉਣ ॥ ਜੋ ਸੋ ਚਿਤ ਵਖਤ ਮੇਰਾ ਖਸਮਾਨ ਕਰਨਾ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ॥ ਤੂੰ ਖਤਰ ਜਮਾਰਖ ਮੇ ॥ ਉਸ ਵਖਤ ਤੇਰਾ ਖਸਮਾਨ ਕਰਾਗ
ਤਾਂ ਕਲਜੁਗਨੇ ਕਹਿਆ ॥ ਪੇਗਰੀ ਬਿਨਿਵਾਸ ਜੀ ॥ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ
ਭੇਦ ਨਾਈ ॥ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਿਸਤਰਾ ॥ ਆਵੇ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕੁਛ ਭੇਟਾ ਲੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮੇ
ਜਾਣੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਸਮਾਨ ਕਰੇਗੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਭਾਈ ਅਸਾ ਸੁਖ ਛਡ ਕੇ ਦੁ
ਖ ਲੀਤਾ ॥ ਮੇਰੀ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਲੈਵਾ ਸਤੇ ਨਹੀ ॥ ਅਏ ਅਸਾ ਤੇਰੀ ਭੇਟ ਲੈ ਕੇ
ਕਿਆ ਕਰਨੀ ॥ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਆ ॥ ਪੇਵੇ ਵਤਿਆਂ ਕੇ ਦੇਵ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕੀ ਕਰੇ ਹੋਵੇ
ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕਿਆ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਕਹਿ
ਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੁਵਾਹਿਰ ॥ ਜਾਇਨ ਭਾਖਾ ਅੰਗ ਮੰਦਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ॥
ਬਦੇ ਹੋਏ ॥ ਅੰਗ ਉਗਾਢਣ ਆਬਣ ਤਾਂ ਈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਅਰਭੁਲੀਆ ਭੁਲੀਆ ॥ ਇ
ਸਤਰੀਆਂ ਤੇ ਨਉ ਨਿੰਧਾ ॥ ਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿੰਧਾ ॥ ਏਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਹੋਨ ਜੇ ਆਪ ਆਗੀ
ਆਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਭੇ ॥ ਅਗੋਲੀ ਆਇਰ ਖਾਇਨ ॥ ਵਿਚੋ ਜੋ ਆਪ ਚੋ ਹੋ ਸੇ ਲੇ
ਲਵੇ ॥ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੀਤੋ ਖਾਵੇ ॥ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਪੇਭਾਈ ਅਸਾ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਚਾਹੀਦਾ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚੁ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥

॥ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ १ ॥ ਮੇਰੀ ਤਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤੇ ਹੋਇ
ਜਾਵਾਉ ॥ ਕੰਸਕੁਰ ਕੰਗੁ ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਲੀਪਾ ਵੇਚਾਉ ॥ ਮਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ
ਸਰੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੇ ਨਾਉ ॥ १ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਮੇ
ਆਖੈ ਦਾਗੁ ਪੁਛਦੇ ਖਾਅ ਅਫਰਨ ਹੀ ਬਾਉ ॥ १ ॥ ਭਹਾਉ ॥ ॥ ਧਰਤੀ
ਤਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਗਤੀ ਪਲ ਪਲ ਲਾਲ ਜਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਮੁਖ ਮਠੀ ਸੋਹੈ ਕਰੇ
ਰੰਗ ਪਸਾਉ ॥ ਸਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੇ ਨਾਉ ॥ २ ॥ ਸਿਧ
ਤੇਰੇ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਭੀਖ ਆਖਾਂ ਆਉ ॥ ਗੁਪਤ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਬੈਜੰਤ ਕਰ
ਖੇਰਾਉ ॥ ਮਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੇ ਨਾਉ ॥ ३ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋ
ਵਾਂ ਮੇਲ ਲਕੜ ਬਖਤ ਖਾਂ ਪਾਉ ॥ ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਕਰੀ ਬੈਰਾਨਾਨ ਕਾਸ
ਭਵਾਉ ॥ ਮਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੇ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ॥

॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ॥ ਕਲਜੁਗਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ

ਸੀਮੇਰਾ ਸਿੰਘੇ ਰੁਖਾਇਆਹਾ॥ ਤਾਕਹਿਦਲਭਾਗੁਜੀਜੇਹੁਕਮਕਰੇਤਾ
 ਆਪਦੇਰਹਿਦਲਭਾਸਤੇਸਿਤੀਆਂਦੇਮੰਦਰਬਥਵਾਇਦੇਵਰਤਨਦਾਜਗੁਕ
 ਰਦੇਵਕਸਤੂਰੀਅਗਾਰਚੰਦਨਦਾਲੇਪਕਰਾਇਦੇਵਾਂਤੇਜੇਇਥੇਦਿਕਣਾਹੋਵੇ
 ਤਾਂਧਰਤੀਰਤਨਨਾਲਜਗਾਇਦੇਵਾਂਅਤੇਜੇਪਲਪਉਪਰਬੈਠਨਹੋਵੇਤਲਾ
 ਲਾਕਰਕੇਪਲਪਜਗਾਇਦੇਵਾਂਤੇਕੋਹੀਆਲਿਆਇਦੇਵਾਂਜਿਨਦਾਮੁਖ
 ਮਲੀਆਵੀਲੀਆਈਚਮਕਦਾਹੋਵੇਦੇਖਣੇਹੀਤੇਜੀਵਕੋਮੇਹਿਲੇਵਰਜੇਬਚਨ
 ਕਰੇਤਾਰਿਧਾਸਿਧਾਅਚੁਦੇਵਾਂ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਰਿਧਾਦੇਖਕਰ
 ਭੁਲਜਾਵਾਸਿਧਬਣਬੈਠਾਏਕਾਨ੍ਹੀਸਿਧਤਾਦਿਖਵੇਏਕਮੇਰਾਭੁਓਰਖਣਹੁ
 ਕਮਹਾਸਲਸਗਤਕਕਰੇਏਹੁਸਭਪਵਣਕੀਨਿਆਈਅਨਿਤਹੋਨਿਇਨਾਨ੍ਹੀ
 ਦੇਖਕਰਪਰਮੇਸਰਭੁਲਜਾਵਾਹੀਅਤੇਜੇਕਰਕਹੋਤਾਂਨੀਖੰਡਪ੍ਰਿਥਮੀਦਾਰਾ
 ਜਲੇਦੇਵਾਂਸਭਹੁਕਮਹਾਸਲਬੈਠੇਹੀਕਰੇਤਾਂਸੀਬਾਬੇਸੀਕਹਿਆਰਾਜ
 ਦੇਮਦਕਰਮੇਨੂੰਮਹਾਰਾਜਕਾਨਮਭੁਲਜਾਵੇਗਾਏਹੁਵਸਤਾਂਮੇਨੂੰਮਲੋਨਹੀਰ
 ਹੀਦੀਆਂ॥ ਤਾਂਕਲਜਗਨੇਕਹਾਵੀਬਨਿਵਾਜਜੀਜੋਗੁਰਾਦੇਅਗੋਭੋਟਰਖੀਦੀ
 ਹੋਸੋਫੇਰਨਹੀਲਈਦੀ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਜੇਅਸਾਰਹੁਕਮਮੰਨੇਤਾਂਦਸਵਜ
 ਮਾਪਹੀਰਕੇਤੇਰੀਆਸਭਭੋਟਲਵਾਂਹੀਤੇਸਿਖਾਨ੍ਹੀਰਿਧਾਸਿਧਾਸਭਪਦਾਰਥਦੇਵਾਂ
 ਗੇ॥ ਹੀਨਾਬਜੀਮੇਰੇਮਿਲਦੇਦਾਨਾਪਦੇਆਵਦੇਦਾਮੇਰੇਰਾਜਵਿਚਕੀਫਲਹੋ
 ਇਆਤੁਸੀਮੇਰਾਅੰਗੀਕਾਰਕਛਨਹੀਕਰਦੇਤੇਮੇਰੇਉਤੇਬਭਾਗਜਬਹੋਵੇਗਾਅ
 ਤੇਅਗੋਹੀਮੇਮਹਾਪਾਪੀਸਦੀਦਾਹਾਂਜੀਤੇਹੁਤੁਸੀਕਛਭੋਟਨਾਲਵੇਤਾਂਮੇਨੂੰਕਿਤੇ
 ਥਾਉਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਕਲਜਗਅਸਾਨ੍ਹੀਕਛਨਹੀਚਾਹੀਦਾਤਾਂਫੇਰਕ
 ਲਜਗਨੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਮੇਰੇਉਪਰਕਛਹੋਰਹੀਆਹੀਆਕਰੇਸੀ॥ ਤਾਂਸੀਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਕਲਜਗਏਹੁਜੇਵਸਤਾਂਤੁਸਾਨ੍ਹੀਦੇਦਾਹੋਸੇਏਨਵਿਚੋਤਾਸਾਨ੍ਹੀਕਛਲੋ
 ਕੁਨਾਹੀਪਰਹੋਰਤੇਰੇਪਾਸਕੀਕੀਵਸਤਹੈ॥ ਤਾਂਕਲਜਗਨੇਕਹਿਆਮਹਾਰਾਜ
 ਜੀਮੇਰੇਰਾਜਵਿਚਇਕੋਰਕਲਛਣਵੀਹੈ॥ ਦੁਖਨੀਦਪਿਆਸਲਿੰਦਾਬਿਸਨਾਆ
 ਲਸਮਸਤੀਫਾਹੀਗਲੇਦੁਸਟਤਾਦੁਰਾਚਾਰੀਪਾਪਚੋਰੀਯਾਰੀਬਖੀਲੀਇਨਾਂਬਤਾਂ
 ਤੇਕੋਈਵਿਰਲਾਈਬੁਝੇਗਾ॥ ਗੁਣੀਆਂਦਾਨਿਰਾਦਰਹੋਵੇਗਾਸਚਬੋਲਣਵਲਾਮੁ
 ਰਖਹੋਵੇਗਾਬੁਤਬੋਲਣਵਾਲਾਮੂਰਖਭੀਹੋਵੇਸੋਗੁਣੀਕਹੀਏਗੇਸੋਰਾਜੀਆਂਦੇ
 ਨਿਕਟਬੈਠਣਗੇਪਾਪੀਆਂਦੇਘਰਮਨੁਖਬਹੁਤਹੋਵਨਗੇਤੇਕ੍ਰਿਪਨਕੋਲਮਾਇਆ

ਥਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅੰਗਧਰ ਮਤੇ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੇ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵਣਗੇ ਅੰਗਧਰ
 ਹੋਵੇਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅੰਗਧਰ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਨਗੇ ਜੇ ਸੁਦਰ ਹੋਨਗੇ ਤਿਨ ਦਾ ਆਦਰ
 ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਤੰਦੁਰੀਆ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਿਨ ਨੂੰ ਖਾਅਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਰਾਜੇ
 ਲੋਕ ਸਦਾ ਹੋਰ ਵਿਦੁਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੋਰ
 ਵਨਗੇ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਧਰਮ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਗੇ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਸਤ
 ਵਲੋਂ ਤੰਗ ਹੋਵਨਗੇ ਜਹ ਜਹ ਸਤ ਧਰਮ ਖੁਤ ਤਪ ਉਪਾਸਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਇਕ ਵਰ
 ਗੀ ਤਿਨ ਕਾ ਬਿਨ ਸਹੇਜਾ ਵੇਗਾ ਹੋਮਹ ਰਾਜਜੀ ਏਹੁ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਜੇ ਮੇਏਹੁ ਅੰਮਲ ਹੋਨਗੇ॥ ਅੰਗਮਹਾਰਾਜਜੀ ਆਗੇ ਜੇਹੁ ਕਮ ਕਰੇ ਸੋਈ ਮੇ
 ਮੰਨਾਗ ਪਰ ਹੋਗਾ ਰੂਜੀ ਕੁਛ ਭੇਦ ਮੇਰੀ ਲੇਵਹੁ ਸਾਇਨ ਚਾਦੀ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਜਵਾਹ
 ਰ ਕੁਛ ਤਾਂ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਜੀ ਮੇ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਜੀ॥ ਜੇ ਕੁਛ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ
 ਮੇ ਅਨੰਦ ਹੋਵਹੁ ਕਾਜੀ ਏਹੁ ਵੇਨਤੀ ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ
 ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਸਰਬ ਜਗਾਨ ਲੋਤੇਰਾ ਤੇ ਜਬਦ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਅਸਾਡਾ ਵਰ ਹੋਇਅ
 ਅਜੇ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਢੇਗਾ ਤੇ ਰੇਰਾ ਜੇ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਡੀ ਹੋਵੇਗੀ॥
 ਲਖ ਵੇਰੇ ਸਤ ਜਗ ਮੇ ਅਤੇ ਅੰਦਿਤ ਵਰ ਖੜੇ ਤੇ ਮੇ ਦੁਆਪਰ ਮੇ ਹਜਾਰ ਵਰ ਖ ਯਤਨ
 ਕਰਦਾ ਜੀ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਫਲ ਦੇਵਾ ਸੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਬੋਝੀ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤੀ
 ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਫਲ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਹੁ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਭੇਦਾ ਦਿੰਦਾ
 ਸੋ ਅਸੀਂ ਚਉਬਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰਤੇਰੀ ਭੇਦਾਲਵਾਂਗੇ ਮਾਇਆ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸ
 ਮੇਤ ਲੋਲਵਾਂਗੇ ਏਹੁ ਬਤ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਅ ਕਲਜੁਗ ਹਥ ਜੇਰਕ
 ਰਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਾ ਹੋਗਾ ਰੂਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਸਿੰਗਤ ਪਾਸ ਜਾਨਿ ਕਦ ਨਹੀ
 ਜਾਵਾਂਗਾ ਤੇ ਹੋਰ ਜੀ ਜੇਦੀ ਭੀ ਕਪਟੀ ਫਰੇਬੀ ਹੋਵਨਗੇ ਤਿਨ ਉਪਰ ਮੇਰਾ ਜੇਰ ਪ
 ਵੇਗਾ ਜੇਹੁ ਜੀਵ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਮੰਨਣਗੇ ਉਨ ਉਪਰ ਮੇਰਾ ਜੇਰ ਨਾ ਪਵੇਗਾ ਨ
 ਹੀਤ ਹੋਰ ਸਬ ਸੇਰੀ ਨਬ ਵਿਚ ਰਹਿਨਗੇ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਕਲਜ
 ਗ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਏਹੁ ਭੇਦਾ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ ਕੇ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਉਪਰ ਜੇਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅੰਗ
 ਮੇਰੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਦੁਖ ਨਹੀ ਦੇਵਣਾ॥ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਹਥ ਜੇਰਕ ਰਾਅਰਦ
 ਸਕੀਰੀ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਜੀ ਮੇਰਾ ਤੇਜ ਆਪਨੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜੁਗਾਤੋ ਅਪਕ ਕੀਤੀ
 ਹੋਰੀ ਬਨਿਵਾਜੀ ਮੇਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਏਹੁ ਆਗਿਆ ਹੈ ਕੇ ਕੋਈ ਸਾਧਕ
 ਤਬਲੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇ ਕੋਸਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਆਚਤ ਕੋਈ ਨ ਬਚੇਗਾ ਹੋਈ ਨਾ

ਕਰਕੇਲੇਅਫੇ ਮੇਅਗੇਬਹੁਤਸਾਦ ਦੇਖੇਹੋਨਿਸੰਸੁਸਾਇਅਮੇਸਾਧੇਹੁਏਦੇਖੇ
 ਹੋਨਪਰਏਹੁਅਤੀਤਨਿਰੰਕਾਰਕੇਸੁਆਲੀਹੋਨਾਅਤੇਮੇਨੁਏਕੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਜ
 ਰਆਉਦੇਹੋਨਾ। ਤਾਂਉਨਗੁਮਾਸਤਿਆਜਾਇਕਰਪ੍ਰਸਾਦਤਿਆਰਕਰਵਾਇਕਰ
 ਰਾਸੀਪਰਾਸੀਅੰਗਰਾਸੀਨਾਸੀਪ੍ਰਸਾਦੀਏਪ੍ਰਸਾਦੀਏਪ੍ਰਸਾਦੀਏਪ੍ਰਸਾਦੀਏਪ੍ਰਸਾਦੀਏ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪ੍ਰਸਾਦੀਏਪ੍ਰਸਾਦੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਭੁਜੇਅਹਮਪ੍ਰਸਾਦੀ
 ਰਵਹੁਜੀ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅਭਾਈਏਹੁਕੋਣਹੋਨਾ। ਤਾਂਉਸਖਤੀਨੇਹਥੇਜੇ
 ਕਰਕਹਿਅਜੀਏਹੁਸਭਮੇਰੇਸਨਬੰਧੀਹੋਨਾਭਾਈਅਤਾਪਤਾਖਤਸਸੁਰਾਰ
 ਸਾਲਅੰਰਸਕੁਕਟੇਬੋਹੇਜੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨਿਰੰਗਗਾਉਕੀਰਾਗਾਵਿ
 ਰਉਚਾਰਿਆ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਤਮਤਿਪਿਤਾਸੰਤੋਖਾਸਤਿਭਾਈਕਰਿ
 ਏਹੁਬਸੇਖਾਕਹਲਾਹੋਵਿਛੁਕਹਿਦਨਸਾਇ। ਤਉਕੁਦਕਤੀਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਇ॥ ੧
 ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਸਰਮਸੁਰਤਿਦਇਸਸਥਾਭਏ। ਕਰਦੀਕਾਮਦਿਕਰਿਮਨਿਲਏ
 ॥ ਸਾਹਸੰਜੋਗਵੀਆਹਵਿਜੋਗਾ। ਸਤਿਸੰਤਿਤਕਹਨਾਨਕਜੋਗਾ॥ ੨ ॥ ਜਾਬਏ
 ਜੀਏਹੁਸਬਦਕਹਿਅਭਾਉਹੁਆਇਕੇਚਰਨਉਪਰਚੁਹਿਪਾਇਆ। ਹੋਗਾਰੀ
 ਬਨਿਵਾਜਜੀਮੇਰੇਜੀਉਕਾਉਧਾਰਕਰੇਜੀ॥ ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਮੁਹਿਪਾਵਹੁਜੀ॥ ੩ ॥
 ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿਦੁਰਤਾਇਆਤੇਆਪਵੀਬੋਲਾਮੁਹਿਪਾਇਆਅਤੇਬ
 ਕੀਉਸਦਤੀਨੁਏਲਾਇਆਜਦਉਸਨੇਪ੍ਰਸਾਦਖਾਧਾਤਾਉਸਦੀਮਤਉਸਨੇ
 ਰਵੀਹੋਰਹੀਹੋਵੇਗਾਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਤਸਾਏਸਦੇਉਤੇਵਡੀਮੋਹਰ
 ਬਾਨੀਕੀਤੀਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਮਾਇਆਵਡੀਚੀ
 ਰੀਹੋਏਹੁਕੁਲਾਕਰਮਨਹੀਕਰਠਏਦੀਜਿਸਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਇਆਏਹੋਦੇਹੋਜੋ
 ਇਸਮਾਇਅਕਉਵੰਡਖਾਂਦਾਹੋਅਤੇਮਨਨੀਵਾਂਡਖਾਂਦਾਹੋਇਕਦੇਵਦਾਇਕਾਸਾ
 ਜਦੀਕਰਦੀਏਹੁਵਡੀਕਿਰਪਾਹੋਅਤੇਚਾਭਧਿਛਇਸਦੀਤੇਅਜਾਡੀਕੋਸਟਹੋ
 ਵੇਰਾਇਸਦਾਸਤੇਆਏਹਾਂ। ਤਾਂਉਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਥੋਂਟੇਰਹੋਜਾਥੇਪ੍ਰਧਰਬੀਤੇਥਾਂ
 ਉਸਦਾਜੀਉਕਹਲਾਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਦੇਕੁਟੰਬੀਅੰਨੁਕਰਿਆ
 ਭਾਈਇਸਦੀਤੇਆਰੀਕਰੇਇਸਦਾਚਲਾਣਾਪੇਰੇਗਾਜਦਗੁਰੂਜੀਏਹੁਕੁਲ
 ਨਕੀਤਾਤਾਂਉਸਦੇਭਾਈਮਾਤਾਸਸਰੇਜਵਾਈਸਭਰੋਵਣੁਖਿਦੋਲਲਕੇਪਰਥਿ
 ਹਅੰਪਣਸਰੀਰਛੋਰਗਾਇਆਤਾਂਉਸਦੇਕੁਟੰਬੀਅੰਨੁਕਰਿਆਥੇਬਾਣੁਰਲ
 ਕਰਮਸਾਣਭੁਮਕਾਕੋਲੈਗਾਏਉਸਦਾਸਸਕਾਰਕੀਆਅਤੇਉਨਾਇਕਤੋਹੋ

ਕਿਉਂ ਜਿਖ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਾ ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਾ ਮਾਇਆ ਸਰਮ ਦੀ ਕਿਤ ਕਰਨੀ ਸਚ ਬੋਲ
ਦਾ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਦੇ ਰਹੇ॥

॥ ਜਾਖੀ ਮੇਰ ਦੇ ਸਕੀ ਚਲੀ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਅੰਗ ਦੇ ਸਕ ਉਜਾਇ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਏ ਸੀ ਬਾਬ
ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨ ਚੰਬੇ ਹੀ ਜਾਇ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜੇ ਗਲ ਹੋਏ ਮਦਨੇ ਭੁਮਨ ਲ
ਹੀ ਹੋਏ ਚੰਬੇ ਆਵਨ ਤਿਥੈ ਕੋਈ ਫਕੀਰ ਭੁਮ ਮੰਗਤਾ ਆਵੇ ਸੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਮ
ਗਣ ਆਇ ਖੋਲੇ ਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਨ ਭਾਈ ਜਾਂ ਹੋ ਫਲ ਦੇ ਬਿਰਛ ਦੇ
ਹੇਠ ਕੁਛ ਰਖਿਆ ਹੋ ਸੋ ਜਾਇ ਕਰ ਲੈ ਲਵੇ॥ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਇਕੈ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਅਗੇ ਪਦਾਰਥ

ਪਾਇਆ ਹੋਵੇ ਲੋਲੇ
ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ
ਬਾਜੀ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਮਾਲ ਕਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ
ਸੋ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਸਿਧਾ ਇ
ਗੀਆ ਫਿਰ ਵੀ ਆਂ
ਭਾਈ ਜੇ ਤੂੰ ਧੰਨ ਜੇ
ਹੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬਡਾ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਵਨ

ਨ ਪਰ ਜੇ ਆਵੇ ਸੋ
ਤੋ ਕ ਕਹਿਨ ਕੇ ਸੀ ਬ
ਜੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ
ਕਹਿਣ ਭਾਈ ਨ ਉ
ਸ ਦੇ ਅਰੇ ਪਛੇਲ
ਨ ਵਾਹ ਵਾਹ ਤੇ ਗੀ
ਭਾਈ ਏਹ ਬਡਾ ਭੁਗ
ਕੀਰ ਹੈ ਜੇ ਹੀ ਪੁਖੀ
ਚੰਗੇ ਹੀ ਬਨ ਜਾ

ਦੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਕਬੂਲ ਪਵੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਮੇਸਾ ਵਲੀ ਲੋਕ ਕੋ
ਈ ਨਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁਆ ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁਹੋਂ ਕਹਿਨ ਸੋ ਈ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਆਇ
ਸਵਾਲ ਕਰੇ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਬਡਾ ਗਉਗਾ ਹੋਇ
ਗਇਆ ਜੋ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦੀਖਤੀ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੋ॥ ਬਹੁ
ਤ ਲੋਕ ਜੁਗ ਆਏ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵਨ ਲਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਕੋ ਸਿਖੀ ਦਨ ਦੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਅੰਤ ਪਿਆਨ ਹੋਇ ਕਰ
ਕਿ ਸੇ ਹੋਰ ਵਲਾਇਤ ਜਾਇ ਸੀ ਕਲੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਵਲਾਇਤ ਜੋ ਗਏ ਸੋ
ਉਥੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਨਾਲੇ ਵੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉਣ ਹੋਵਾ ਹੋ ਉਸ ਦੇ ਸਕਨ
ਮ ਮੁਨਾਫਕ ਕਹਿ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਮੀਂ ਤੇ ਹੋ ਦੀ ਸੀ ਪਰ ਸਦਾ ਮੀਂ ਹਦੀ ਲੋਕ ਹੋ
ਵੇ ਤਾਂ ਸਭੁ ਰੰਯਤ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਅਰਜ ਕਰਨ ਜੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਮੀਂ ਹਦੀ

ਲੋਕੋਂ ਜੀ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ
ਰਨ ਲਗ ਜਾਣਾ ਉਸ ਸੁਗਤ ਸੁਲਖ ਦੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸੁਖ ਦੇ ਚਿਨ੍ਹ ਲੋਕ ਪਾਸੇ ਸੁਣੀ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਰਬ ਅਵ ਕੇ ਜਾਨਨ ਦਾ ਕਿ ਕਹਿਤੋ ਭੁਏ ਕੇ ਭਾਈ ਏਥੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ
ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ॥ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਾਇ ਰੇ ਰਾਲਾਇਆ ਇਕ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸ ਬਾਰ ਲੰਗੋਟ ਬੰਧ ਫਕੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਰੂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣ ਪਰ ਸਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ
ਮੁਲੀਖਾ ਦੇ ਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵਰਨਾ ਬੁੱਢੇ ਹੋਇਆ ਇਸ ਤੇ ਸਭ ਲੋਕ ਏ
ਕਠੇ ਹੋਇਕਰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਸੀ ਸਾਨੂੰ ਮੀਂਹ ਦੀ ਸ਼
ਕੁਹੇ ਜੀ ਜੇ ਮੀਂਹ ਵੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਚਿਤਾਈ ਮੀਂਹ ਬਰਸੇਗਾ ਜਦ ਪੰਜ ਸ
ਤ ਦਿਨ ਰਾਜ ਰੇਤੇ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਵਰਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ ਰਾਜਾ ਸੀ ਮੀਂਹ ਦੀ
ਲੋਕ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਾਤੁ ਬਰਸੇਗਾ ਫੇਰ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਦਿਨ ਰਾਜ ਰੇ ਪਰ ਮੀਂਹ ਨਾ ਬਰ
ਸਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਰਾਜ ਤਬਾਈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਵਰਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋ
ਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕੌਮੇ ਕਿਆ ਕਰਾਤਾਂ ਰਾਜ ਤਬੇ ਉਮੇਦ ਹੋਏ ਥੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਹਲਵ ਦੇ
ਤੇ ਨਾਂ ਕੋਈ ਬੀਜੇ ਚੁਪਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਬਹਿਰੇ ਇਕ ਜਿਮੀ ਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਸ ਆ
ਇਸ਼ਾਰਿਆ ਜੇ ਸਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨਿ ਪ੍ਰੀਆ ਪਾਈ ਚਿਹਨਿਤ ਹੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਿਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਕਰ ਬ
ਤਾਂ ਕਹ ਦੇ ਸਨ ਉਸ ਦਿਨ ਚਿਹਨਿਤ ਮੀਂਹ ਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁ
ਛਿਆ ਕਿ ਚਿਤਾਈ ਕਿਆ ਗੁਜਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਭ ਬਾਤ ਦੇ ਜਾਨਨ ਦਾ ਲੋਕ ਨ ਪਰ
ਚਿਨ੍ਹ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਭਾ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਿਤਾਈ ਕਿਆ ਹੋਇ
ਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰੀ ਸਥੀ ਉਸ ਚਿਨ੍ਹ ਦੇ ਗੰਮੀ ਹਨ ਹੀ ਵਸਦਾ ਤਬ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਿਤਾਈ ਅਗੇ ਮੀਂਹ ਕੰਨ ਵਰਸਾਇਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਰਾਜਾ ਏ ਸਨ ਰਾ
ਰੀ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦਾ ਚਿਤਾਈ ਚਿਤਾਈ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਜਾ ਚਿ
ਕਹੇ ਚਿਤਾਈ ਏ ਸਦੇ ਸਰਾਜਾ ਵਸਾਇਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿਣ ਬੁਝਾ ਚਿਤਾਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਸੁਭ ਨੀ ਚਿਤਾਈ ਏ ਹੋਈ ਵਸਾਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੁਣ
ਭੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਖਹੁ ਮੀਂਹ ਵਸਾਏ ਚਿਤਾਈ ਸਨੇ ਮੀਂਹ ਆਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਤੇਰਾ ਜਾਇ ਰਹੇ
ਹਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਿਤਾਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਰ ਚਿਤਾਈ ਸਰਿਸਟੀ ਹੈ ਤੇ ਰਹਿ
ਦਾ ਸੁਭ ਨੀ ਚਿਤਾਈ ਹੈ ਅਵ ਅਵ ਦਾ ਸੁਭ ਨੀ ਹੈ ਸੁਭ ਨ ਪਰੀਆ ਲੋਆਂ ਵੇਚ ਚਿਹਨਿਤ

੧੨੨

ਹੋਇ ਜਿਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਭਾਇਓ ਉਥੇ ਹੀ ਚਿਹਰਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰਕਉ ਦੈ ਅਸਾ ਤੇ ਬੇਖਾ ਖੇਤੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਿਓ। ਤਾਰੂ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਿਮਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸੀ ਮੰਗਹੁ ਜੋ
 ਹੋਵੀ ਨਦਿਆ ਲਾਮੀ ਹ ਪਾਉ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਨੇ ਗੇਤਾ ਮੀ ਹ ਕਹੀ ਨਾ ਪਵੇਗਾ ਤਾਉ
 ਜ ਜਿਮੀ ਦਾ ਤਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਿਨ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉ ਕਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਵੇ ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕੁਦਰਤ ਤੇ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਉ ਸਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਆ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਰੂ
 ਰੂਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਦਰਤ ਇਸਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਤੇ ਰਾਖੇ ਤੁਹੈ ਇਸਨੂੰ ਹਲਵਾ ਹ ਕ
 ਰਬੀਜ ਬੇਦੇ ਜੇ ਕਰਬੀਜ ਉਗਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਕਿਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜੇ ਕਰਨ ਉਗ
 ਆ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਉ ਸਾ ਆਖਿਆ ਬਿਨ ਜਿਮੀ ਨ ਭਿਨੀ ਸਵਾਹ
 ਲਕੀ ਕਰਵੇਗੇਗਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਹਲ ਲੈ ਆਉ ਤੇ ਰਾਹ ਲਲੇ
 ਗਾ ਤਾਉ ਹ ਪੇਰੀ ਪਉਦਾਈ ਆਪਨੇ ਪਰਉਠਗਾਇਆ ਪਰ ਆਇਕ ਰਿਵਾਜ ਤੀ
 ਵਿਚ ਲਗਾ ਕਹਿਣ ਭਾਈ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਵਾਪਿਆਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਵਾਨਾ ਮਲੈ ਕੇ ਹਲਵਾ ਹ ਬੀਜ ਬੇਦੁ ਖੇਤੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਜਵਉ ਸਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ
 ਤਾ ਵਸਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਸੁਣਿਆ ਤਾਉ ਹ ਹਾਛਾ ਹਾਛਾ ਕਰਕੇ ਪਏ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਬਾਵੇ ਕ
 ਵੀ ਮੀ ਹ ਬਗੈਰ ਵੀ ਕਵੀ ਖੇਤੀ ਉਗਾਈ ਹੈ ਤਾਉ ਹ ਵੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਗਇਆ ਅਤੇ ਕ
 ਹਿਉ ਸਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਰੇ ਵਸਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਮੇਨ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਤੂੰ ਕਮਲਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਪਰੋ ਹਲ ਲੈ ਆਉ ਅਤੇ ਤੇ ਕੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਅਸੀ ਜਾਮਨ ਹੋ ਤੁਹੈ
 ਜੁਕੇ ਲਿਆਉ ਤਾਉ ਹ ਜਾ ਕੇ ਹਲ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾਇਕ ਜਲਾਹ
 ਲਲਾਉ ਤੇ ਇਕ ਜਲਾ ਬੀਜ ਪਉਦਾ ਜਾਵੇ ਪਰਉਨ ਸਾਰੀ ਖੇਤੀ ਬੀਜ ਦਿਤੀ ਤਾ
 ਉਸਦੀ ਰੀਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਲੋਕ ਪੇਰੀ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਵੀ ਬੀ
 ਜਹੁ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਨੇ ਬੀਜ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰ
 ਨ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ ਤੇ ਹੋਰ ਸਚ ਬੋਲਹੁ
 ਤਾਉ ਹ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੁ ਪਣ ਤਾਉ ਹ ਖੇਤੀ ਉਗਾਈ ਤਾਰੂ ਜੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਰੂ ਜਾ
 ਵੀ ਪੇਰੀ ਆਇ ਪਇਆ ਤੇ ਜਸ ਖੇਤੀ ਆਪ ਕਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਆ ਤਾ ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ
 ਕਰ ਸਭ ਲੋਕ ਪੈਰਾਨ ਹੋਏ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਖੇਤੀ ਮੀ ਵਧੇ ਹ ਪਰ ਇਕ ਬੁਢਾ ਪੁ
 ਰ ਕੇ ਦੇਖਹੁ ਦੇਖਾ ਬੁਢੇ ਹੋਠ ਕਿਆ ਹੈ ਜਾ ਬੁਢੇ ਨੂੰ ਪੁਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤਾ ਹੋਠ ਜਾਮਨ ਦੇਖੀ
 ਰਿਆਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾ ਸਬ ਲੋਕ ਪੈਰਾਨ ਹੋਏ ਤਾ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜ ਬੀਜ

ਖਹਾਇਆ ਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਾਸਿਖ ਪੁਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਸਦਕੇ ਉਸੇ ਪਾਤਿ
 ਚ ਦੇਸ ਕੀ ਖਾਸ ਖਾਸ ਮਾਨ ਇਸਨਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਿਖ ਆਵੇ ਉਸ ਦੀ ਦਲ
 ਲਕਰ ਨੀ ਪਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸੇ ਆਗੇ ਕੀ ਚਲੇ ਬੋਲਾ ਹੁਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ॥ ਸਾਖੀ ਕੀ ਵੀ ਤੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਦੀ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਜਾਏ ਕੀ ਵੀ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿ
 ਰਾਜਾ ਇ ਪਾਪ ਤਿਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਦੇਖੇ ਆ ਜੋ ਸਭ ਰੁੱਖ ਦਰਖਤ ਮਿਆਮਾ ਮਈ ਸਿਆ
 ਮਨਜਰ ਆਉ ਦੇ ਪੈਨ ਤੇ ਮਰਦਨਾ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਤਿਆ ਭੋਲ ਗਾਕ ਹੋ ਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬੋਲ
 ਜੀ ਅਸਾ ਏਡੀ ਕਾਲੀ ਪਰਤੀ ਕਰੀ ਨਹੀ ਦੇਖੀ ਜੀ ਇਸ ਕਾਲ ਤੇ ਨਿਕਲ ਚਲੀ ਏਯੀ ਆਭਾ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆ ਏਹ ਦੇਸ ਕੀ ਵੀ ਦਾਹੇ ਤੇ ਕੀ ਵੀ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪੈ
 ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪੰਛੀ ਵਾ ਬਚਾਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਾਇ ਜਾਵੀ ਆ ਪੈਨ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਰੇਨੇ ਰੇਕੇ
 ਏਨਹੀ ਆਉ ਦਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੀ ਅਗੇ ਵੀ ਏਸ ਦੇਸ
 ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਾਉ ਆ ਪੈ ਕੇ ਨਹੀ ਮਾਉ ਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨੀ ਆ ਇਕ ਸਮੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਏਥੇ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਓਸ ਰਾਜਾ ਦੀ ਫੌਜ ਬਸ ਵੇਖਾਈ
 ਆਲਸ ਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਸਰਜਾ ਉਪਰ ਓਸ ਨੇ ਚੜਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਸੋ ਚਲਾ ਬਸਦ
 ਏਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਆਏ ਗਾਇਆ ਤੁਓਸ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅਥੀ ਕਹਿ ਏਨਹੀ ਤੇ ਮਾਖਣ
 ਸੁਰੀ ਕੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਅਵਲ ਤਾਂ ਏਸ ਨਗਰ ਵਿਚੋਂ ਤੁਰ ਗਿਆ ਜਾਣ ਸਕਤ ਏਸ ਦੇਸ
 ਵਿਚੋਂ ਚਲਿਆ ਚੰਦ੍ਰ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਆਰੀਆ ਮੰਨ ਕਰ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕੀ
 ਵੀ ਤੂੰ ਕਹੁ ਤਾਂ ਕੀ ਵੀ ਆਖਿਆ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਹੁ ਕਰ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਆਖਿਆ
 ਮੇਥਾਨ ਵੇਖੁ ਹੁਣੀ ਦਰਾਜਾ ਹੋ ਅਰੇ ਮੇਰੀ ਰੋਟੀ ਕਿਸ ਤਰਾ ਖਾਵਾ ਤਾਂ ਕੀ ਵੀ ਕਹਿਆ
 ਹੋ ਰਾਜਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੁਧ ਕਰ ਕੇ ਸਾਹੁ ਬਾਗ ਜੇ ਆਖਿਆ ਬੁਲਾਹੋ ਵੇ ਕੀ ਵੀ ਤੂੰ ਕੀ ਆਜੁ
 ਧ ਕਰੇਗੀ ਤੁਰਾਜਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਰਕੇ ਹੋ ਜਾਹੁ ਬਾਨ ਵੇਖੁ ਹੁਣੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ
 ਕੀਤਾ ਕੀ ਵੀ ਆਕੋਲ ਤਾਹੁ ਤਾਲਕਾ ਰਾਜਾ ਦਾ ਲਸਕਰ ਕੀ ਵੀ ਆਕੋਲ ਤਾਹੁ
 ਨ ਤੇ ਮਾਰਨ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕੀ ਵੀ ਦੇਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤੁਸੀ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਰੇ
 ਬਿਖਲੇ ਆਓ ਤਾਂ ਓਸੇ ਵਖਤ ਕੀ ਵੀ ਮਾਂ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾਇਕਰ ਬਿਖਲੇ ਆਈ ॥
 ਤੇ ਓਹ ਬਿਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਲੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਓਹੋ ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗਤੁ ਜੀ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆ ਬਾਨ ਵੇਖੁ ਹੁਣੀ ਸਿਨਾ ਸਭੁ ਹੀ ਮਰਦਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ
 ਆਰਿਆ ਨਾਲ ਇਕ ਰਾਜਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਾਇਆ ਤੁਓਸ ਕੀ ਵੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਓਰਾ

ਜਾਕਿ ਮਾਖਥੁਰਾ ਅਖ ਮੇਰੀ ਰੀ ਮੰਨੁ ਤਬ ਰਾਜ ਹਥ ਸੇਵਕ ਥਾਵੇ ਇਸਾ ਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਸੀ ਤਬ ਕੀਤੀ ਨੇਹਕ ਮਕੀਤ ਤੁਸੀ ਪਤਾਲ ਸਾਇਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਸਭ ਕੀਤੀਆ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈਆਈਆ ਜਿਸਦੇ
 ਨਾਲ ਛੁਹਾਓ ਨ ਓਹੋ ਓਨ ਕਰ ਖਵੇ ਇਸਾ ਦੇ ਇਸੇ ਤਰਾ ਸਭ ਲਸਕਰ ਓਹ ਖੋੜੇ ਤਾ
 ਤਰਾ ਜਾ ਦੇ ਖਕਰ ਬਕਾ ਹੋਰ ਨ ਹਾਇਆ ਤੁਪਰਾ ਮੇਸਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਰਾ
 ਜਾ ਉਸ ਕੀਤੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵਨ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਸਬ ਲਸਕਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਰਾਇਆ
 ਤਬ ਰਾਜੇ ਬਾਨ ਦੇਖ ਹਾਨੀਆ ਸੈਨ ਸਭ ਰੋਟੀ ਖਾਕੇ ਰਜ ਗਏ ਪਰ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਰੋਟੀ
 ਜੋ ਮਿਲੀ ਜੋ ਰੰਢੀ ਤੇ ਚਰਾ ਕੀ ਮਠਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੋਰ ਜੋ ਘੋੜਿਆ ਨੀਪਾਹੁ ਮਿ
 ਲਿਆ ਸੋਭੀ ਭਿੰਨਾਹੁ ॥ ਅਮਿਲਿਆ ਤੇਰੇ
 ਥਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ॥ ਆ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕੀ
 ਵੀਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋਕੀ ॥ ਵੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬਤ
 ਸਦ ਸਲੀਜੇ ਖਾਣ ॥ ਮਿਲਿਆ ਹੋ ਸੈਨ ਦੇ
 ਤੇ ਚਰਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ ॥ ਘੋੜੇ ਤੇ ਘੋੜਿਆ ਨੂੰ ਜੋ
 ਦਾਣਾ ਘਾਸ ਮਿਲਿ ॥ ਆ ਹੋ ਸੋਭੀ ਨਾ ਅ
 ਵਚਾ ਬਿਆਹੁ ਆਪੋ ॥ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਓ
 ਸਕੀ ਵੀਨੇ ਕਹਿਆ ॥ ਹੋਰ ਜਾ ਸੁਣ ਏਸ
 ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ॥ ਅਗੇ ਵੀ ਰਾਜਾ ਅ
 ਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਓ ॥ ਸਨੁ ਰੋਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ
 ਹੋਰ ਜਾ ਜੋ ਓਸਤੇ ॥ ਬਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸੈਮੇ
 ਤੇਰੇ ਲਸਕਰ ਨੂੰ ਪਰੇ ਸਿਆਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘੋੜਿਆ ਤੇ ਦਾਣਾ ਘਾਸ ਵਰਿਓ
 ਆਪੋ ਸੀ ਸੋਭੇ ਰਿਆ ਘੋੜਿਆ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਚਰਾਸਾ ਓਹ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇ ਰਿਆ ਸਰ
 ਸਾਢੇ ਖੇਤ ਕਈ ਕੋਰੇ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੇ ਕਹਿ
 ਓਸ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਐਸੇ ਐਸੇ ਰਾਜੇ ਵੀ ਹੋਇ ਚਕੇ ਹੋਨ ਤੂੰ ਮੈਂ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹਾ ਏਹ ਕਹਿ
 ਕਰ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕੋ ਓਠਿਆਇਆ ॥ ਸਦ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਹਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਤੇ ਏਤੇ ਲਸਕਰ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਹੋਇ ਵਰਤੋ ਹੋਨਾ
 ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਓਹ ਸਭ ਲਸਕਰ ਮਿਟੀ ਹੋਇ ਗਏ ਜੋ ਸ਼ਿਨਾਈ ਬਾਇਆ ਲੱਖ
 ਲੱਖ ਖੁਹਾਈਆ ਸੈਨਾ ਹੋਇ ਚਕੀ ਤੇ ਓਹ ਫੀਕਾਲ ਦੇ ਵਸ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋਨ ਜੀ ॥

॥ ਅਗੇਸਾਖੀ ਦਿਹੁ ਗਿਰਾਂਫਾਂਦੀ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਵੇ ਜਾਂਵੇ ਇਕਸ ਗਿਰਾਇ ਦੇ ਵਿਚਲਾਇ ਵਧੇ ਪਰਚਿਥੇ ਦੇ ਲੇਖ
ਬੈਠਨ ਨਾ ਦੇਵਨ ਸਗੋਂ ਮਸਕਰੀਆਂ ਕਰਨ ਸੋ ਉਥੇ ਕਈ ਪਾਠੀ ਨਾਰਹੈ ਓਥੋਂ ਅਗੇ ਨੂੰ
ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਸ੍ਰੀਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਏਹ ਮੁਹਿਅੰਮਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਸਹਿਰਦ
ਜਲਾਹਿਰੇ ॥ ਏਹੁ ਆਖਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸਗਾਰਾਇ ਸ
ਇ ਵਧੇ ਪਰਚਿਥੇ ਦੇ ਲੇਖ ਬਹੁਤ ਜੇ ਵਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਓਥੇ ਰਾਤਰਹੈ ਬਹੁ
ਤਲੇਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਓਹ ਪਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਆ ਛਰਖਿਆ ਸੋ
ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੋ ਗਜਰੁ ਓਥੇ ਦੇ ਲੇਕ ਨੂੰ ਵਰਤਾਇ ਦਿਤਾ ਹੋਗ
ਭੂਮੇ ਰੋਕੇ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਬਲਕੇ ਜਾਬਾਇ ਬਿਠੇ ਤੁੱਖੇ ਅਖਿਆ ਕਾਕੁਲੀ ਓਹ
ਆਂਤੁ ਹੋਂ ਜਦਾ ॥ ਛਾਂ ਅਗਲੇ ਛਲਕ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਕੋ ਚਲੇ ਪਰ ਮੁਖ ਥੀ
ਕਹਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਏਹੁ ਮੁਲਖ ਏਥੇ ਉਜੜ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਏਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਤਾ ਤਮ
ਰਦਨੇ ਅਖਿਆ ਕਾਕੁਲੀ ਤੇਰੇ ਵਰਥਾ ਕੁ ਬੜਾ ਅਨਿਆਉ ਦੇਖਿਆ ਏਥੇ ਸਿਥੇ
ਰਣ ਭੀਨ ਮਿਲੇ ਓਨ ਭਾਈ ਵਾਕ ਹੋਇਆ ਵਾਸ ਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਿਨ ਤਨ ਮਨ ਕਰ
ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਓਨ ਭਾਈਆ ਪਨੇ ਕਹਿ ਆਹੀ ਕੇ ਉਜੜ ਜਾਹੇ ਏਹੁ ਕਿਆ ਅਚਰਜ ਹੈ

ਪਛਾਣਾ ਭਾਈ ਸੁਖਮਤੀ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਰਦਾਨੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸੁਖਮਤੀ ਜੀ
 ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਫੀਰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁਮਤੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ
 ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸੁਖਮਤੀ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ
 ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ

।बं।राधनननननीसयदुंरारिभा।   ठं।मलरभउरु।

ਅਖੀਰ ਪੀਤਾ ਹਸਤਾ ਸਤਿਕਾ ਦਿਸਰਗੋਇਆ ਮਹੇਮਰਨਾ ਅਖਸਮਏਸ

ਰਬਾਸਾਗੀਰੀਨੀਸੁਰਾਸੀਫਲਨਹੀਰਹਿਉ॥ ੧ ਅਪੁਲੀਏਸੇਸੇਯੋਗੇ॥

ਪਿਆਰਪੁਰਾਸਪੰਨੀਖਤਸੇਤੀਘਰਸਾਵਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਤਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਫਹਿਤੁਤੁਕਿਅਏਵਹਿਮਗਹਿਲੇਵਹਿਗਹਿਨਹੀ।ਤ੍ਵਿਦੁਤੁਸੀਮਿਸਿ।੨੬

ਭੁਲਾਯਾ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਨੀਚਿਤੀ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਧਿਆਨ

ਦਰਿਸ਼ੇਈਤਰੇਹੋਹੀਅਮਹਿਨੀਸੁਨਮਾਨਪਦੋਪਾਦੀਮੇਭੀਹੋਹੀ

੩ ॥ ਸਿਰੀ ਸਤਨਾਮੁ ॥ ਅਸਖ ਤੇਗ ਤੇਹੀ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਤ ਸੁਹੀ ॥ ੧ ॥

ਸਾਈਬਿਨ ਨਾਵੇਨ ਤੇ ਹੋਰੀ ॥ ੪ ॥ ਜਾਂਏਹ ਸਬਦੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਨੁ ॥

ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਦੁਹਾਦੁਤੇਰੀ ਕਰਬਤੁ ਏਹੁ ਕਹਿਕਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸੀਰ

ਭਜੀ ਚਿਥੋਂ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਕੇ ਚਿਥੋਂ ਬਲ ਦੇ ਰਹੇ। ਬਲ ਭੁੱਖੀ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਨੀ

ਮਸਾਈਆਸਾਦੇਸਈਜਲੀ॥

ਪਾਟੇਰਗਰਬਾਧਾਸੀਆਸਾਦੇਸ਼ੀਆਇਤਰੀਅਰਾਜੇਖਫਰੀਦੁਸਰੀਏ

ਬੈਠਾ ਧਾਰਮਿਕ ਬੈਠਾ ਉਸ ਬਾਨਸ ਨਕਸ਼ੀਆ ਵਿਖੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੇ ਖੰਡਰੀ ਦੇ ਬੈਠੇ ਸਨ।

ਹਾਅਲਹਾਵਏਸੀਸਤਾਅਗੋਸੀਬਾਬਸੀਸਬਾਬਦਿਤਾ ਅੰਦਰਅੰਦਰ

ਗੀਤਕਾ ਪ੍ਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮਤਿ ਆਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ

ਸੇਵਾ ਰਿਧਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਰੀਦਕੋਟੀ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

२०-सबका सी आँखें खुलें, सबको ज्ञान प्राप्त हो, सबको सत्य पता चिटे, सबको सत्य

॥ अथ विवाहविधिः ॥

ਰੰਦੀ ਦੇ ਖੰਡ ਚੰਦ੍ਰਾ ਖਿੱਚੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਨਿਛਾਣੀ ਫੇਰੇ ਲਗੇ ਪਾਠ 7 ਜਿਹੇ ਪਾਠ ਦੇ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ਗਤਾਂ ਸੇਖਰੀ ਦਿਖਾਇਆ ਸੋਇ। ਮਫਰੀ ਦਿਖਾਇਆ ਸੋਇ।

ਭੀਸੁਸਾਗਮਾਤਿਸਦਹਉਕਹਿਦੁਪਈਆਸਿਸਾਉ॥ਕਿਆਸਾਗਹੁਕਿ
ਫਕਹਿਸੁਨੀਮੇਦਰਸਨਬੁਖਪਿਆਸਜੀਉ॥ਗੁਰਬਚਨੀਉਪਾਇਆਸਚਨਠਕ
ਕੀਅਰਦਾਸਜੀਉ॥ ੧ ॥ਤਥਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੇਸੇਖਫਰੀਦਸਾਰੀਗਤਬਾਰ
ਰਹੀਰਹੈਅਕਰੇਜੀਗਲਾਵਿਚ॥ ਤਾਂਇਕਬੰਦਾਖਵਾਇਦਾਆਇਨਿਕਲਿਆਅਤੇ
ਏਹਉਨਕੋਮਨੁਦੇਖਕਰਮਾਏਯਹਉਫਗਇਆਜਾਇਕਰਾਇਕਤਬ
ਲਥਾਜਦੁਪਦਾਬੁਰਕਰਨੇਆਇਆਪਰਉਸਤਬਲਥਾਜਦੇਵਿਚਚਰਮਾਹਿ
ਰਾਦੀਪਾਇਲਿਆਇਆਪਿਛਲੀਗਤਤਾਸੇਖਫਰੀਦਹੋਰਾਆਪੁਣਾਹਿਸਾਪਾ
ਇਲਿਆਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਬਖਰਾਰਖਛਾਡਿਆਸੁ॥ ੨ ॥ਤਸੇਖਫਰੀਦਥੇਲਿ
ਆ॥ ਜੇਜਾਗਸਾਗਨਿਲਹਿਨਰੇਸਾਈਪਾਸੋਦਤਿ॥ਪਹਿਲੀਚੰਤੀਫਲਜਾਟ
ਲਈਪਿਛਲੀਗਾਤਿ॥ ੩ ॥ਬਸਸੀਗਰੁਬਾਬੇਜੀਬਬਾਬਾਵਿਤ॥ ੪ ॥ਸਲੋਕ॥

ਦਾਂਤੀਸਾਹਿਬਸੀਈ
ਸੁਨਲਪਾਇਕਜੀ
ਸੁਤਿਅੰਦੇਇਉਰ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆ
ਉਏਸਵਧਵਿਚਿ
ਖੰਡਇਸਬਰਤਨ
ਤਾਂਸੇਖਫਰੀਦਨੇਬ
ਉਸਵਿਚਚਰਮਾਹਿ
ਬੰਦਾਤਬਲਥਾਜ
ਰਹਿਆ॥ ੫ ॥
ਕਸਬਦਕਹਿਆਰਾਗੁਰੁਖਰੀਵੇਚ॥ ੬ ॥ ੧ ॥ਪਤਿਉਪਹਿਰੇਰੇਫਸਲੇਨ
ਤੁਇਰੇਦਮੀਸਿਆਚੀਭਾਮੁਖਰਕਾਖਮੁਈਏਅੰਦੇਵਚੀਰਾਮੁ॥ਵਚੀਅੰਦੇ
ਕਉਫਜਗਾਏਸੁਤੀਜੀਮੁਖਰੁਭੁਸਏ॥ਰਿਦਿਅੰਧੇਰੀਕੀਅਮਸੁਤੀਚੋਰਪੁਰੀ
ਪਾਰਿਮੁਸੀ॥ਰਾਖਦੁਹਾਰਾਅਗਮਪਾਰਾਸੁਦਥੇਨਤੀਸਾਮਿਕੀਆ॥ਨਾਨਕਮੁਖ
ਖਕਬਹਿਨਚੇਤੇਕਿਸੁਝੇਰੇਦਮੀਧੇਰੀਆ॥ ੧ ॥ਜੁਜਾਪੁਰੁਭੁਇਆਸਕਾਅ
ਚੇਤੀਰਾਮੁ॥ਵਖਰਕਾਖਮੁਈਏਖਾਜੇਖੇਤੀਰਾਮੁ॥ਰਾਖੇਖੇਤੀਰਿਗੁਰੁਹੋਤੀਸਾਗ
ਤਚੇਰਿਨਲਾਹੈਭਾਜੀਅਮਾਨੁਨਾਅੰਦੇਨਾਦਖਪਾਵੁਸਮਕਾਬਰੁਭੁਉਭੁਏ॥ਰ

ਵਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥
ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਿਤਿ ਕਰਿ ਦੁਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ
ਆਪੀਗਾਮਾਇਆ ਸੁਤਦਾਰਾ ਜਗਤਿ ਪਿਆਰੁ ਚੰਗੁ ਚੰਗੁ ਰੰਗੁ
ਨਾਮੁ ਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲ ਨ ਰਾਜੇ ॥ ੩ ॥ ਮਰਦੁ ਕਲਨ
ਹਿੰਦੁ ਰੰਗਿ ਦਿਨਾ ਵੇਸਤਾ ਪੀ ॥ ਨਨਕ ਤਜੈ ਤੇ ਬਿਧਿ ਲੋਕਾ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਦਿ
ਆਪੀ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥੇ ਪਹੁਰ ਭੁਇਆ ਵ ਉਤਿ ਬਿਹਾਰਾ ਮਾਇਨ ਪਾਰਿ ਰਖਿ
ਮਨੁ ਸੋ ਮਨ ਦਿਨੁ ਜਾਗੇ ਗਾਮਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਛ ਲਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲੇਖਿ ਨ ਰੇਦਿ ਸੁਯੋ
ਆ ॥ ਬਾਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਨਮ ਨਾਮਾ ਵਹਿਤਿ ਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਖੇਲੀਆ ॥ ਕਰਿ
ਕੰਪੇ ਚਰਣ ਸਰੀਰ ਕੰਪੇ ਰੇਦ ਅੰਧਲਤਨੁ ਸਮਸਿ ॥ ਨਨਕ ਦੁਖੀਆ ਦੁਖਾਓ
ਭੇਖਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੋ ਮਨਿ ਬਸੇ ॥ ੪ ॥ ਖਲੀ ਗਿਰਵੀਆ ਉਲਿਖਿ ਆਆਇ
ਆਰਾਮਾ ॥ ਰਸਿਕ ਸਿਸੁ ਫੁਕੇ ਬੰਧ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮਾ ॥ ਬੰਧ ਚਲਾਇਆ ਜੰ
ਪ੍ਰਭੁ ਭੁਇਆ ਨਦੀ ਸਿੰਨਾ ਸੁਣੀਐ ॥ ਅਪਨੀ ਵਾਰੀ ਸਬਸੇ ਆਵੈ ਪ੍ਰਥਿਖੇਤੀ
ਦੁਖੀਐ ॥ ਪ੍ਰਥਿਖੇਤੀ ਕੇ ਲੇਖਾਲੀ ਜੋ ਬਰਾਭੁ ਲਾਸੁ ਜੀਆ ॥ ਨਨਕ ਸੁਰਿਨਰ
ਸਬਦ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਨੁ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ॥ ਬਾਬਾ ਬੇਸਤਿ
ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥ ॥ ਜਵਹਰ ਬੰਦਾ ਖਦਾਇਦਾ ਆਇ
ਤੁਕਿਆ ਦੇਖੇ ਤਾਤ ਬਲਬਾਜ ਚੰਬੇ ਪਾਇਆ ॥ ਪਰ ਚੰਹਤ ਬਲਬਾਜ ਦੇਖੇ
ਤਾਂ ਸੁਇਨੇ ਦਾਹੇ ਅਤੇ ਸਭ ਮੁਹਿਰਾਦਾ ਭੁਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਤੁਬ ਚੰਹਲਗਾਮ
ਛੋਤਾ ਉਠ ਤੇ ਅਖਿਓਸ ਭਾਈ ਚੰਹਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਤੇ ਬਿਦਾਰ ਫਰੀਰ ਹੋ ਸਨਾਜੇ
ਮੇਦਿਲ ਕਰਕੇ ਆਉਦਤਾਂ ਦੀਨ ਪਾਵਦਾ ॥ ਜੇ ਦੁਨੀਆ ਲੋਕ ਆਇਆ ਤ ਦੁਨੀ
ਆਪਾਈ ॥ ਅਤੇ ਚੰਹਤ ਬਲਬਾਜ ਆਪਨੇ ਪਰਲੋਆਇਆ ॥ ॥ ਤਾਸੀ
ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਭੇਸੇਖ ਫਰੀਦ ਦੇਵੇ ਰਲਕਰ ਆਸਾ ਦੇ ਸਕਉਗਾ ॥ ਅਤੇ ਆ
ਸਾ ਦੇ ਸਦਾ ਰਾਜਾ ਸਾਂਸੀ ਦੁਬਾ ਤਬ ਉਸਕਾ ਕਾਲ ਪੁਆਥਾ ॥ ਚਿਸਕ ਬਿੰਪ
ਗਿਸਲੋ ਨਾਹੀ ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਤਾਫੇਰ ਜੇਤਕੀਆ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੀਐ
ਬਿਆਹੇਤ ਬਸੇਤ ਕੀਆ ॥ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਦਸਿਆ ਕੇ ਦਿਸਨੇ ਇਕਵ
ਰ ਮਿਥਿਆ ॥ ਬੇਲਿਖਾਹੇ ਤਾਏ ਸਦਾ ਜੀਉ ਕਸਦ ਦਿਖ ਪਾਇਆ ॥ ਹਿਸਸ ਮੇਦਿ
ਚਾ ਆਸਾ ਦੇ ਸਦੇ ਲੋਕ ਸਤ ਵਾਦੀ ਬੇ ॥ ਦਿਨ ਕਰਿ ਬੀਜ ਦੇ ਸੁਨ ਤੋਰਾ ਤੁਕਉਲਪੁ
ਕੈ ਦਿਨੁ ਲੁਫ ਦਾਬ ॥ ਬਾਬਾ ਆਸਾ ਦੇ ਸਦੇ ਲੋਕ ਲਗੇ ਰਾਇ ਹਾਉ ਕਰਨੀ ॥ ਬਾਬਾ

੧੫

ਕਿਉਂਕਿ ਹੀਆਇ ਸਕੀ ਮਕਾਨ ਕਰੇ ਹੈ ਬੀਜਾਨਿ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੈ ਸਾਧਨ
ਸਾਧਨ ਦੇ ਵਜੀਰ ਸਬਰ ਸਨੇ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਇਕ ਤਰਫਾ ਹੋਣਾ ਮਸਰੀਮ
ਤੇਰਾ ਜਾਈ ਖੋਪਰੀ ਰਖਾਛੜੀ ਤਿਚਗ ਨੁਗੁਨਾ ਨਕੀ ਕਿਸੇ ਖਰਬੀ ਦੇ ਸਾਇਨ
ਕਲੇ ਸਬ ਨੇਵੇਗਾਏ ਤੁਗੁਨਾ ਸੀ ਬਚਨ ਕੰਤ ਸੇਖ ਫਰੀ ਵਜੀਅ ਗੋਤੁ ਮਪੇਰਾਪੁ
ਤੁਸੇ ਖਫਰੀ ਵਨੇ ਮਾਧਿਅ ਮਨੀ ਖੇਤੀ ਕਿਅ ਮਜਾਲ ਪੈਜੇ ਤੁਅ ਕੋ ਪੇਰਾਪਰਾ
ਤਬ ਅਗੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪੇਰਾਪਰਿਆ ਜਾ ਪੇਰਾਪਰ ਦੇਈ ਸੇਯਾ ਜਾਈ ਖੋਪ
ਰੀ ਫੁਟ ਗਈ ਏਹ ਦੇਖ ਕਰ ਆਸਾ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਸੀ ਬੁਝ ਜੀ ਦੀ ਜ਼ਰਨੀਅ
ਇਲਗੇ॥ ਤਬ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਉਚ ਬਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਤਿਤਾ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸਾਇਆ ਤਿਨ ਕਰਤੇ ਖੇਲਾ ਕੁਝ ਏਹਿ ॥ ੧ ॥
ਸਿਖ ਏਹਿ ਜੋਰਿ ਫਾਹਿ ਆਈ ਮਿਲਿ ਮਾਇ ਆਸ ਰਤ ਬਾਸੁ ਏਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰਿ
ਮਾਨਿ ਕਹੇ ਕਰ ਸਹਿ ਮਾਣਾ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਖਸਮੇ ਬੁਝਾਈ ਚਲਾਇ
॥ ਤਸਿ ਸਾਜਿ ਸਹਿ ਜਸੁ ਖਹੇਈ ॥ ਪਾਰਿ ਛੁਡਿਏ ਰੋਹੇ ਨ ਕੋਈ ਰਿਹਾਈ
ਕਿਛ ਧਰਿਜਾਈ ਐ॥ ਜੇ ਬੁਝ ਵਨੀਆ ਆਈ ਐ॥ ਸਾਜ ਕਾਇਆ ਪ੍ਰਦੇ
ਹੰਡਾਈ ਐ॥ ਫੁਰਮਾਇ ਸਬ ਰਤ ਚਲਾਏ॥ ਕਰ ਜੇਜ ਸੁਖਾਈ ਸੇਵੇ॥ ਰਬੀਪੁ
ਉਦੀ ਕਹੇ ਰੋਵੇ॥ ਪਾਰਿ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਾਣੀ ਭਾਈ॥ ਪਾਪ ਧਰਤਰ ਨਿਨਜਾ
ਈ॥ ਭਉ ਬੇਰਾਸੀ ਉਚਾਹਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਾਹੁ॥ ੧ ॥ ੪੪੬ ॥

॥ ਤਾਲੋਕ ਅਕਰੇ ਹੋਇ ਕਰ ਜੋ ਮਰਸਾਇ ਚੋਟੀ ਆ ਬੁਝੇ ॥ ੧ ॥

ਨਾਸਿ ਸੇਖ ਫਰੀਰ
ਆਵੈ ਤਿਸ ਕਰਿ
ਅਤੇ ਪਲੇਭੀ ਬੀ
ਸਦੇ ਲੋਕ ਅਖਿ
ਇਦੇ ਰੂਤ ਕਿਸੇ
ਦੇਹ ਹਿਥ ਬਾਸੀ
ਹੋ ਮੇਸੇ ਦੇਸਾ
ਚਰਹਿ ਏਹਿ ਤੇਰੀ
ਰੋਜੇ ਕਈ ਕਹਿ
ਏਹ ਬਤ ਸੇਖ ਫਰੀਰ

ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ
ਕੋਈ ਬੁਝੇ

ਦਹਿਲ ਬੇਦ ਬਾਇ ਪਈ ਹੈ ॥ ਇਸਨੂੰ ਭੁਗਵਾਨ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਸੁਜਿਸਤ ਰਾਖਾ ਪਰ ਜੁਗਾ ਵਿਸੇਖ ਸੁਖਿ ਭੁਗਵਾਨ ਸਦਾ ਮੇਦੀ ਸੇਵੀ ਦੇ ਬ
ਦਲੇ ਉਸਦੇ ਮੰਦਰ ਰਤਨ ਕਰਕੇ ਜਥੇ ਹੋਏ ਰਚ ਦਿਤੇ ਸਨ ਸੋਭਾਈ ਇਸੇ ਤਰਾਏ
ਭਗਤ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵੀ ਅਵਤੁਤ ਸਵਾਰਨੇ ਪੈਨ ॥ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਠ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਬਾਨ ਗੋਕੁ ਚਿਲ ਦੇ ਰੋਹ ॥ ਜਦ ਚਿਹ ਬਾਣੀ ਅਪਨੇ ਘਰ ਆਇਆ ਤੋ ਕੋਆ
ਦੇਖੇ ਜੋ ਔਰ ਕੇ ਔਰ ਹੀ ਬਨ ਗਏ ਪੈਨ ਜਿਥੇ ਓਸਦੀ ਬੁੰਗੀ ਸੀ ਓਥੇ ਅਚਰਜ
ਮੰਦਰ ਰਚੇ ਗਏ ਪੈਨ ਅਤੇ ਸਭ ਸਮਿਰਾਨੀ ਅਧਕਰ ਅਧਕ ਸਜਰ ਹੀ ਹੋ ਪਰ
ਓਹ ਬਾਣੀ ਦੇ ਖਕਰ ਭੁਲ ਗਿਆ ਪਹਿਚਾਨ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕੁਦ
ਰਤਿ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ ਲਾਕਾ ਨੇੜ ਫੇਰ ਇਸਕ ਮੰਤਰ
ਨਜਾਨੇ ਹੋਗਾ ॥ ॥ ਤਿਸ ਭੁਗਵਾਨ ਦੇ ਕੇ ਅਪਾਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰਸੀਤ ਭੁਗਤ ਭੀ

ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ
ਕਰ ਓਹ ਬਾਣੀ
ਗਇਆ ਸੁਹਾਉ
ਪਿਆਥਾ ਉਸਜ
ਤੇ ਉਸਦੇ ਚਵਾਪ
ਤ ਅਨੁਗਿਣਤ
ਹੋਰ ਸਮਿਰਾਨੀ
ਹੋਏ ਹਕਾਰਤ ਦੇ
ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਇਗਾਇ
ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋਰ

ਵਾਲੇ ਪੈਨ ਏਹੁ ਕਹ
ਸਪਰ ਦੇ ਮੰਦਰ
ਸਕਾ ਮੰਜਾ ਪਲੰਘ
ਗਾ ਸੰਦ੍ਰ ਪਲੰਘ
ਵਿਆ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁ
ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆ
ਅਨੁਗਿਣਤ ਧਰੀ
ਖਕਰ ਓਹ ਬਾਣੀ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਭੁਈ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਜੋ ਜੋ

ਪਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਵਾਕ ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਪਾਰਨ ਕਰੇਗਾ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ
ਗਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਧਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਯੁਕਤ ॥ ਆਏ ਗਏ ਆਭਿਆਗ
ਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਓਸ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਨ ਕਾਰਜ ਸਵਰੇਗੇ ਉਸਕੀ ਲੋਕ ਪ
ਲੋਕ ਮੇਸਹਾਇਤ ਹੋਗੀ ਪਰ ਏਸ ਅਸਚਰ ਕੇ ਦੇ ਖਕਰ ਉਸਦ ਸਤੀ ਦੇ ਲੋਕ
ਸਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਬਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦਾ
ਸਵਕ ਉਨ ਲੋਕਾ ਦੀ ਮਤ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਸਬ ਲੋਕ ਦੇ ਆਤਮੇ ਏ
ਹੋ ਆਈ ਸੋ ਕਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਡੀ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਿਣਗੇ ਤ

ਸਾਖੀ ਸਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਏਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਘਰੀਨਹੀਨਹਿ ਭੁਭਰੀ ਪਕਿਵਤੁ ਲਹਾਗਾਇਲੈ
 ਦਾਤਿ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੇ ਕਰਤਾਇਆ ਰਾਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਕਰਸਾਦਾ ਤਾਂ ਲੁ
 ਫਮਿਦਿਆ ਮੇਤਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਸੀਧੇ ਗਇਆ ਦੂਜੇ ਭਰਿ ਸੇਇ
 ਆਤੀ ਜੇ ਭਾਖੁ ਭਾਖਾਇਆ ਚੋਖੇ ਭੋਰ ਭੁਇਆ ਗਏ ਹੀ ਚਿਤ ਨਾ ਆਇਓ
 ਜਿਨ ਜੀਉ ਪਿੰਡਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ਸਾਪਸੰਗਾ ਤਿਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ਕੀਆ
 ਕੁਲ ਬਾਹੁ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਈ ਮਨ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਦਾ ਨਨਕਾ ਭਿ
 ਰਾਸਦਾ ਨਾ ਲਿਹਾਇ ਅੰਤਰਾ ਅੰਜ ਦੁ ॥ ੪ ॥ ॥ . : : . ॥

ਸਾਖੀ ਸਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਏਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਘਰੀਨਹੀਨਹਿ ਭੁਭਰੀ ਪਕਿਵਤੁ ਲਹਾਗਾਇਲੈ
 ਦਾਤਿ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੇ ਕਰਤਾਇਆ ਰਾਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਕਰਸਾਦਾ ਤਾਂ ਲੁ
 ਫਮਿਦਿਆ ਮੇਤਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਸੀਧੇ ਗਇਆ ਦੂਜੇ ਭਰਿ ਸੇਇ
 ਆਤੀ ਜੇ ਭਾਖੁ ਭਾਖਾਇਆ ਚੋਖੇ ਭੋਰ ਭੁਇਆ ਗਏ ਹੀ ਚਿਤ ਨਾ ਆਇਓ
 ਜਿਨ ਜੀਉ ਪਿੰਡਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ਸਾਪਸੰਗਾ ਤਿਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ਕੀਆ
 ਕੁਲ ਬਾਹੁ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਈ ਮਨ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਦਾ ਨਨਕਾ ਭਿ
 ਰਾਸਦਾ ਨਾ ਲਿਹਾਇ ਅੰਤਰਾ ਅੰਜ ਦੁ ॥ ੪ ॥ ॥ . : : . ॥

ਸਾਖੀ ਸਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਏਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਘਰੀਨਹੀਨਹਿ ਭੁਭਰੀ ਪਕਿਵਤੁ ਲਹਾਗਾਇਲੈ
 ਦਾਤਿ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੇ ਕਰਤਾਇਆ ਰਾਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਕਰਸਾਦਾ ਤਾਂ ਲੁ
 ਫਮਿਦਿਆ ਮੇਤਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਸੀਧੇ ਗਇਆ ਦੂਜੇ ਭਰਿ ਸੇਇ
 ਆਤੀ ਜੇ ਭਾਖੁ ਭਾਖਾਇਆ ਚੋਖੇ ਭੋਰ ਭੁਇਆ ਗਏ ਹੀ ਚਿਤ ਨਾ ਆਇਓ
 ਜਿਨ ਜੀਉ ਪਿੰਡਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ਸਾਪਸੰਗਾ ਤਿਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ਕੀਆ
 ਕੁਲ ਬਾਹੁ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਈ ਮਨ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਦਾ ਨਨਕਾ ਭਿ
 ਰਾਸਦਾ ਨਾ ਲਿਹਾਇ ਅੰਤਰਾ ਅੰਜ ਦੁ ॥ ੪ ॥ ॥ . : : . ॥

ਪਿਠਕਦੀਨਹੀਸੀ ਲੋਕੀ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਫੁਲ ਏਗਾ ਉ
ਸਨੀਸਭਿਟਕਾ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਿਸੇਰਾ ਭੋਜਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਟਕੇ ਦੇਵਣੇ ਦੇਹ
ਫੰਢੇਰਾ ਰਾਜਨੇ ਫੇਰਿਆ ਸੀ ਰਾਏ ਭੋਜਨੇ ਮਨਦਿਓ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੇਭਾਈ ਜੇਮੇਰਿਗ
ਪਵਾਂਗਾ ਤਾ ਪੰਜਾਹ ਟਕੇ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ ਤੇਏਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਏਹੁ ਵਿਚਚ
ਕੇਸ਼ੀ ਭੋਜਨ ਵਿਚਿਸਰਾਜ ਦੇ ਭੁਲਵਨ ਨਾਲ ਵਸਤ ਪੰਜਾਹ ਲਿਆ ਤਾਂ ਚਿਸਰਾ ਵਨਨੇ
ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੇਏਹਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀ ਪੁਲਿਆ ਉਸਨੇ ਅਧਿਆ ਭਾਈ ਭੁੰਕਿਓ ਆ
ਇਆ ਪੈਂਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸਾਧ ਆਏ ਹੈਨ ਓਨਾ ਦੇਵਾਸਤੋ ਆਇ
ਆਹ ਕੇਜੇ ਮਿਲੇਗਾ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਗਾ ਜਾਏਹੁ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਦੇਲਾ ਵਿਚ
ਚਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਸਰਦਾ ਭੁਗਤ ਪੈ ਜੇਹੜਾ ਪਰਾਏ ਕਾਰ
ਜਾਪਦਾ ਸਰੀਰ ਵੀ ਭੁਖਾਇਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਉਸ ਭੁਲਵਨ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾ
ਭੁਓ ਉਪਾਜਿਆ ਤੇਉਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਅੰਭੁਭ ਜਗਰਿਆ ਭੁਲਾਹੋਵਨਾ ਸੀਤ

ਓਹ ਭੁਲਵਨ ਨਿਕ
ਆਉਭਾਈ ਭੀਰਿਆ
ਤਾਂ ਭੀਰਾਵੀ ਤੇ ਆਰ
ਜਣੇ ਘਲਦੇ ਘਲ
ਰੂਪ ਸੋਢਹਿ ਪਿਆ
ਰੂਪਾਉ ਦਿਤ ਤੇ ਨਾਲੇ
ਲੋਕਵੀ ਸਹਿਰ ਦੇ
ਏਹੁ ਕਦੀ ਨਹੀ ਸੀ
ਤੇਹੀਨ ਭੀਰੇ ਪਾਸੇ
ਪਰ ਭੀਰੇ ਜਾਇਗਾ

ਲਕੇ ਆਖਦਲਗ
ਰੂਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗ
ਖੜੋਤਾ ਸੀ ਸੋਢੇ
ਏਓ ਭੁਲਵਨ ਤ
ਤਾਂ ਗਜੇਨੇ ਭੀਰੇ ਨੀਸ
ਓਹ ਟਕੇ ਦਿਤੇ ਅਤੇ
ਏਹੁ ਕਹਿਣ ਕੇਭਾਈ
ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਭੁਗਾ
ਏਹੁ ਚਹਿ ਪਿਆਹੇ
ਰੂਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ

ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਉਸ ਭੁਲਵਨ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ ਤੇਏਹੁ ਕਮਕੀਤਾ ਕੇਜਦ ਏਸ ਭੁਲ
ਵਨਦਾ ਅੰਤ ਹੋਏ ਸੋਸੰਚ ਖੰਡਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਔਰ ਭੀ ਉਸਦੀ ਕੁਲਦਾਉ
ਸਾਰਕੀਤਾ ਔਰ ਭੀਰੇ ਉਪਰ ਖਸਕੀਤੀ ਨਾਮਦਲਦੀਆ ਤਾਂ ਭੀਰਾਵੀ ਲਕਾ
ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਸੁਦਿਹੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮਦੀ ਪਾਹੀ ਭੀਰੇ ਨੂੰ ਜੋਚਕੀ ਸੋਲਗਾ
ਭੀਰਾਉ ਦਾ ਸੀਨ ਫਿਰਨ ਤਾਂ ਸੁਭਿਕੁਜੀ ਭੀਰੇ ਦੀਆਂ ਸਰਬ ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਉਪਰਕੀ
ਤਾ ਤੇ ਸਦਗਤੀ ਕੀਤੀ ਅੰਤ ਕੇ ਭੀਰਾ ਸੁਭਿਕੁਜੀ ਕੇ ਲੋਕ ਕੋ ਪਾਪ ਭੁੱਧੋਇਆ

॥ ਸਾਖੀ ਮੀਠੇ ਮਿਠੇ ਨਾਨਕ ਹੋਈ॥ ਉਸ ਬੁਝਨ ਵਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪੁਰਾ॥

॥ ਸੁਖੀ ਬਸੇ ਮਸਕੀ ਨੀਆ ਆਪ ਨਿਵਰ ਚਲੇਇ॥ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਹੋ ਕਰੀਆ

ਨਨਕ ਗਰਬ ਗਣੇ॥

॥ ਭੈ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਾਧ ਦੇ ਕੀਆ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮੀਠੇ ਮਿਠੇ ਨਾਨਕ ਹੋਈ॥

॥ ਸਾਖੀ ਮੀਠੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ॥ ਮੀਠੇ ਮਿਠੇ ਦੇ ਕਹਿ ਆਪ ਨਿਵਰ ਚਲੇਇ॥

ਦੇ ਮਿਠੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ॥ ਤੇ ਮਿਠੇ ਜੋ ਸੀ ਸੋ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ

ਨਦਾ ਮੁਰੀ ਚੋਈ ਸੀ॥ ਪਰ ਪਹਿਲਾ ਚੋ ਸਟ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਾਹੁ ਅਬ

ਦਲਰ ਹੀਆ ਨਨਕ ਹੋਈ॥ ॥ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ ਨ ਉਸ ਬਾਗ ਵਿਚ

ਆਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ ਬੈਠਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ

ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਨਕ ਜੀ ਅਜ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ

ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਦਿਵਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਈ

ਹੈ ਤੁਸਾਡੇ ਦੀਵਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ॥ ਫੇਰ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ ਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸੀ ਲੈ

ਕੇ ਆਪ ਨੇ ਪਰ ਕੋ ਚਲਿਆ ਰੀਆ ਪਰ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ ਨਦਾ ਮੀਆ

ਮਿਠਾ ਮੁਰੀ ਦਸੀ ਮੇਰੀ ਰਾਹੁ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓ ਜੋ ਸਾਹੁ ਜੀ ਅਜ ਤੁਸੀਂ

ਬਹੁਤ ਰੰਗੀਨ ਲਾਲ ਹੋਇ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀਆ ਨ ਆਖਿ

ਆ ਮੀਆਂ ਜੀ ਅਸ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੀ ਮਲ ਗਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਦੀ

ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਲਾਲ ਰੰਗੀਨ ਹੋਇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੀਠੇ ਮਿਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਉ

ਸਕ ਨ ਉਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਚਹੁ ਹੁੰਦਾ ਕਉਣ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਸਮਾਨ ਹੈ ਤਾ ਸਾਹੁ ਅਬ ਦ

ਲਰ ਹੀਆ ਨ ਕਹਿ ਆ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ ਨਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਥੀ ਦੀ

ਦਾਰ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋ ਭੁਭ ਤੋਂ ਭੀ ਫੈਜ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਦੀ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚੋਂ

ਆਤਾ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ ਬੈਠਾ ਸਬਦ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਤਕ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਹਿ

ਦਿਚੁ ਸੀ॥ (ਸੀ ਮੁਖ ਵਾਕਾ) ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਭਵ ਸੇ ਅਸਾਮਾ

ਨੀ ਜਾਉ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਕਿਧੁ ਪੀਆਂ ਨਖਾਉਂਦੀ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤੀ ਲਪਕੇ

ਹਉ ਕੇ ਵਡਾ ਆਖਾਂ ਨਉ॥ ॥ ਏਹੁ ਤਕ ਸੁਣਵਾਈ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਪੁੱਜੀ ਵਿਚਿ

ਭੁੰਕ ਪਾਇ ਗਇਆ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇ ਬੋਰੇ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਆਇ ਆਤਾ ਅਬ ਦਲਰ ਹੀ

ਮਾਨ ਕਹਿ ਆ ਮੀਆਂ ਜੀ ਦੀਵਾਰ ਕੀਤਾ ਅਹਾ ਤਾਂ ਮਿਠੇ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਕਿਮ

ਦੀਵਾਰ ਪਾਇ ਆ ਹੈ ਓਥੇ ਤਾਂ ਕੁਫਰ ਹੀ ਕੁਫਰ ਬੋਲ ਦੇ ਹੈ॥ ॥ ਅਤੇ ਜਦ

ਮੇਰੀਆਸੁ ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਅਸੁ ਆਖੀ॥ ੧੫੫੧ ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਰੇ ਜੇ ਕੁਛੁ ਸੋਚਿ ਮਨੁ ਭੀ
 ਨਗਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆਨਖਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ
 ਆਖਨਾਉ॥ ੧੫੫੨ ॥ ਜਦ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇਏ ਹੁਆਖਿ ਆਕੇ ਹਉ ਕੁਛੁ ਰਬ ਲਵੈ॥
 ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁ ਲਰਹਿ ਮਾਨ ਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਮੀਏ ਮੀਏ ਜੀ ਸੁਵਨੈ ਬਖਸਾਇ ਲੇ
 ਆਵਾ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਕਹਿ ਆਪਹਿ ਜੀ॥ ੧੫੫੩ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ
 ਸੰਤ ਹੋਰ ਅਤੇ ਸੰਤ ਉਪਰ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿ ਆਖਿ ਕੁਛੁ ਰਬ ਲਵੈ॥ ਅੰਤਿ ਨਹੀ
 ਏਹੁ ਕੁਛੁ ਰਬ ਆਖਿ ਆਖਿ ਸੋ ਅਸਮਾਨ ਵੀ ਆਖਿ ਰਹੈ॥ ੧੫੫੪ ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ
 ਲੇ ਮੇਰੀ ਖਤਾ ਮਾਫ ਕਰ ਲਿਆਵ॥ ੧੫੫੫ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁ ਲਰਹਿ ਮਾਨ ਮੀ
 ਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਨਾਲ ਲੇ ਗਿਆ ਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਕੁਛੁ ਸੋਚਿ ਮਨੁ ਭੀ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਹੋ ਗਈ ਬਿਨਵ ਜਨੀ॥ ਇਸਦੀ ਖਤਾ ਮਾਫ ਕਰਹੁ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ
 ਇਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਸਾਹੁ ਜੀ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਦੇਖਿ ਆਖਿ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਬਦੁ ਲਰਹਿ ਮਾਨ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ਨਾ ਭੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਆਪਨੀ ਨੀਯ
 ਤ ਪਿਛੇ ਮਾਰਿ ਆਗਿਆ ਹੈ॥ ਦਾਸ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਏਨਦੀ ਤਕ ਸੀਰਾ ਮਾਫ ਕਰਹੁ ਸੀ
 ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਸਾਹੁ ਜੀ॥ ਮੇਰੀ ਨੀਯ ਤੇ ਸੀ ਮਰਾਦ
 ਮਿਲਾਵੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁ ਲਰਹਿ ਮਾਨ ਨੇ ਕਹਿ ਆਖਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਮਨ
 ਆਗਿਆ ਏਹੁ ਤਾਂ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜੀ॥ ਇਸਦਾ ਗੁਨਾ ਹੋ ਬਖਸ਼ਿ ਸੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਬੁਝ ਗੁਨ
 ਹਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਤਸੀਤੇ ਸਰਨ ਪੜੇ ਗੀਲਾ ਜਰਬੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੀ ਆਮਿਟ ਹ
 ਬਜੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਛਾਹਿ ਪਇਆ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਇਕ ਸਬਦ ਆਖਿ ਆਖੀ॥ ੧੫੫੬ ॥ ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧

ਕੋਇ ਕੋਰੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਤੁ ਪੀਅਣੁ ਆਪਿ ਆਉ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁ
 ਇਗੁਫਾਨ ਦੇਖਾਂ ਸੁਪਨੇ ਸਉਣ ਨ ਬਉ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ
 ਕੇਵਲੁ ਆਖਨਾਉ॥ ੧ ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਬਉ॥ ਸੁਣ ਸੁਣ ਆ
 ਖਣੁ ਆਖਣੁ ਜੇਠੈ ਕਰੈ ਤਮਾਉ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ੧ ॥ ਕੁਸਾਂ ਕਟੀ ਆਂਦੁ
 ਰਵਾਰ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਾਂ ਪਾਉ॥ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਲੀ ਆਂ ਭੁਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲ
 ਜਾਂਉ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ ਆਖਨਾਉ॥ ੨ ॥ ਪੰਖੀ
 ਇਕੋ ਸੇਭੈ ਸੇ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ॥ ਨਗਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਆਉ ਨ ਕਿਛੁ
 ਪੀਆਨਖਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ ਆਖਨਾਉ॥ ੩

ਨਨਕ ਕਰਗੀ ਚਿੰਤਾ ਮਦਾ ਪਾਇ ਪੜ੍ਹਿਕੀ ਚਿੰਤਾ ਉ। ਮਥੁ ਤੇ ਦਿਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣ ਪਵ
 ਨੁਚਲਾਉ। ਬੁਝਿ ਗੰਗੀ ਮਤਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖੰਨਾਉ। ੪ ॥ ॥ ਜਾਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀਏ ਹਬ ਬਨ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋ ਗੁਮਨ ਨਹੀ ਗਿਆ।
 ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਆਪਨੇ ਘਰਨੂੰ ਉਠ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ
 ਰ ਜਾਮੀ ਘਟ ਘਟ ਦੇ ਜਲ ਤੁਹਾਏ। ਜੀਏ ਮਿਠੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬੁਝਲੀ ਤੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮੀ
 ਏ ਮਿਠੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਅਗਾਹ ਹੋਈ ਕੇ ਨਾਨਕ ਕੁਲਾ ਫਕੀਰ ਹੋ ਪਰ ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇਤ
 ਇਉਂ ਨਿਚੋੜੀਏ ਜਿਉਂ ਨਿਬੁ ਨਚੋੜੀਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰਾ ਜੰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਾ ਤੂੰ
 ਵਜਾਵੇ ਤਿਉਂ ਹੀ ਵਜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆ ਜੇਸਾਨੂੰ ਮਿਠਾ
 ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਉਂ ਕਰਾਗੇ ਜਿਸ ਤਰਾ ਗੰਨਾ ਪੀੜ੍ਹ ਸੁਟੀਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤਰਾ ਪੀੜ੍ਹ ਸੁਟੀ
 ਏ। ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੂੰ ਮੁਰੀ ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਚਲੋ ਨਾਨਕ ਫਕੀ
 ਰ ਦਾਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀਏ। ॥ ਅਤੇ ਪੀਰ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ ਸੀ
 ਜੋ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਨਿਬੁ ਦੀ ਤਰਾ ਨਿਚੋੜ ਲਵਾਗੇ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਮਾਨੂੰ ਅਗੋਂ ਜਬਾਬ ਆਇਗਾਇ ਆਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਮਿਠੇ ਨੂੰ ਅੰਓ ਨਿਚੋੜ ਸੁਦਾਗੇ ਜਿ
 ਸਤਰਾਂ ਗੰਨਾ ਪੀੜ੍ਹ ਲਈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਟੀ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੀਆਂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਤੁ
 ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜੋਰਾ ਵਰਹੇ ਨ ਚਲੋ ਖਾਂ ਪੀਰ ਜੀ ਫਕੀਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰਨਾ ਸਬ
 ਥੀ ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਮੁਰੀ ਦਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ।
 ਆਪਸ ਵਿਚ ਗੋਸਟ ਹੋਈ ਤੇ ਪਾਹੀਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਆਖਿਆ। ੪
 ॥ ਸਿਰੀਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਭੁਲੇ ਭੁਲਾਈ ਅੰਓ ਭੁਲੀਠ ਉਰਨ
 ਕਾਇ। ਬੁਝ ਬਿਨੋ ਕੋਨ ਦਿਖਾਵਈ ਅੰਧੀ ਆਵੇ ਜਾਇ। ਗਿਆਨ ਪਦਾਰ
 ਥ ਖੋਇਆ ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ। ॥ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ
 ॥ ਭੁਰਮ ਭੁਲਾਈ ਹੋਹਾ ਗਦੀਨਾ ਪਿਰ ਅੰਕਸ ਮਾਇ। १ ॥ ਰਹਾਉ। ॥ ਭੁ
 ਸੀ ਫਿਰੋ ਵਿਸੰਤਰੀ ਭੁਲੀ ਗਹਿਰ ਜਾਇ। ਭੁਲੀ ਭੁਗਰਥ ਲਚਕੈ ਭ
 ਰੇ ਮੇ ਮਨੋ ਭੋਲਾਇ। ਸੁਰਹੁ ਵਿਛੁਨੀ ਕਿਉਂ ਮਿਲੈ ਗਰਭ ਮੁਠੀ ਬਿਲਾਇ
 ॥ ੨ ॥ ਵਿਛੁਨੀ ਆਂ ਗੁਰ ਮੇਲ ਸੀ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਮਪਿਆਗ। ਸਚ ਜਹਿ ਜ
 ਸੋਭਾ ਪਾਵੀ ਹਿਕੁਣ ਨਾਮ ਅਧਰਾ। ਜਿਉਂ ਭਾਵੈ ਤਿਉਰ ਖਤੁ ਮੇਤੁ ਭਾਬ
 ਨਕ ਉਨ ਭੁਤਾਗ। ੩ ॥ ਅਖਰ ਪਾਇ ਪਾਇ ਭੁਲੀ ਅੰਓ ਖੀ ਬਧਤਾ ਅਭਿ

ਮਾਨਸੀ ਤੇ ਮਾਨਸੀ ਕਿਸਾਕਰੈ ਮਨ ਮੇਲਗਾ ਮਨ। ਰਾਗਿ ਮਨ ਮੇਲ
ਸਮਝਦੀ ਮਨ ਰਾਜ ਸੁਲਤਾਨ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਮੇਲ
ਮੁਖਤਵੀ ਰਾਗ ਸਾਧਨ ਆਪਗਵਾਇ ਆਗੁਰਕੇ ਸਬਦ ਸੀਗਰ
॥ ਪਰਹੀ ਜੋ ਪਿਰ ਪਾਇ ਆਗੁਰਕੇ ਹੋਤ ਆਪਾਰ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂਏ ਹੁਸਬਦ ਸੀਗਰ ਜੀ ਸੁਣਾਇ ਅਤਾ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਹਥ ਜੋੜਕਰ ਆਖਿ
ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬਵੇ ਬਜਰਗ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਨੁ ਬਹੁਤ ਬਜਰਗ
ਬਖਸੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੀ ਆਮਿਠ ਜੇਹੜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋਨ
ਸੋ ਆਪ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਬੀ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਉਨ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹੀ ਮਿਲ
ਦੀ ਬਾਬੇ ਗੁਰਾਂ ਬੀ ਉਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਛੁਡਾਵੇਦਾ ਗੁਰਾਂ ਬੀ ਬਿਨ ਅਗਿਆਨੀ ਅ
ਧੇ ਆਵੇ ਸਾਵੇ ਹੋ

ਗੁਰਾਂ ਦਾਨ ਮਅਤੇ
ਹੈ ਸੋਠੀ ਅਤੇ ਮੁ
ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਦੇ
ਹੋਇਆ ਹੋ ਜੋਭਲ
ਦੀ ਆਪੈਨ ਅਤੇ
ਕਵਿਚਨ ਹੀ ਸਮਾ
ਆਹੋਈ ਆਗਿ
ਨਨੁ ਖੋਜਨ ਜਾਂਦੀ
ਹੋਈ ਆਪਰ ਬਰ

ਠ ਜਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਕਿਅਲ ਬੋਇਆ
ਠ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਸਾਰਾ
ਭਰਮ ਵਿਚ ਭੁਲਾ
ਆਹਿਨ ਸੇਵਾਗ
ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਦੇ ਮ
ਉਦੀਆਂ ਤੇ ਜੋਭਲ
ਨਤਿ ਆਗਕਰ ਬ
ਆਹੋਨ ਸੋਭਲੀਅ
ਤੇ ਬਲਾ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹ

ਦੀ ਆਹੋਨ ਸੋਗਰ ਬਕਰਕੇ ਪਿਰ ਸੇਵਿਛੁਨੀ ਆਹੋਨ ਸੋਤਿਨ ਕਾ ਮਿਲਦਾ ਦੁਰ
ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇਨ ਮਨੁ ਪਿਆ ਉਦੀ ਆਹੋਨ ਸੋਜਨ ਮਜਨ ਮਕੀ ਆ
ਵਿਛੁੜੀ ਆਫੇਰ ਮਿਲਦੀ ਆਹੋਨ ਸਚ ਸਹਿਸਤ ਠਮ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ਓਸੇ ਕੀ ਸੋ
ਭੁਹੋਤੀ ਹੈ ਭੁਰਗ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮੇਲ ਦੁਰ ਹੋਈ
ਹੈ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਚਲਾਨ ਵਲ ਤੇ ਭੇਖਦਾ ਪਾਰਣਾ ਸਭ ਸੁਫਲ ਹੋਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਗੁਰ
ਦੇ ਸਬਦ ਤੇ ਬਗੈਰ ਇਸ ਮਨੁ ਸਮਝਨ ਹੀ ਆਉਦੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰ
ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ਅਰਤ ਤਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮ
ਨੀ ਮਦਜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭੁ ਸੇਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣਤ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣਕਰ

ਮਾਏਮਰਹੀਮੁਗੀਚਰੀਤਾ ਦੇ ਸੀਰੀਸੀਕੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਭਿੰਗ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਚਿਹਰਾ ਰੂਸੀ ਮਿਨ੍ਹ ਸਿਖ ਕੋਰ ਜੀਤ ਰਾਗੁ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਮਾਏਮਰਹੀ ਸਿਖ ਦਾਇਦਾ ਪਿ
 ਅਥਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਅਭਿਮਾਨ ਛੋੜ ਕਰ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾਲਾ ਮਿਲੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਲਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਉ
 ਜਦੋਂ ਅਗੇ ਸਿਰ ਝੁਪਾਉਣਾ ਦਿਲੋਂ ਦੂਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮਾਏਮਰਹੀ ਮਿਠੇ ਕਹਿ
 ਆਪ ਹਿਲਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਵਸ ਰਾਮ ਹੀ ਮਦ ਰਾਜ ਲਹੇ ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਕਲਾਮ ਆ
 ਖੀਦਾ ਪੈਤਾ ਚਰਗਾ ਹਾਵਿ ਚਕ ਬਲ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਦੋਂ ਮਾਏ
 ਸੀ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਵਰ ਉਪਰ ਦੁਜੇ ਦੀ ਸਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਰਹਿਦਾ ਹੈ
 ਤਾਏ ਕੁਝ ਹੋਇਕਰ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਾਏਮਰਹੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਿਵੇਂ ਤੇਲ ਬਿਨਾ ਦੀਵਾ ਵੀ ਬਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੀਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ
 ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਿਰੀਗਰਾਮ ਹਲਾ १ ॥ ਅਛਲ ਛਲਾਈ
 ਨਹੀਂ ਛਲੇ ॥ ਨਹੀਂ ਘਾਉ ਕਟਾਰ ਕਰ ਸਕੇ ॥ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖੇ ਤਿਉ ਰਹੇ ॥ ਇਸ ਲੇ
 ਭੀ ਕਾਜੀ ਉਟਲ ਪਲੇ ॥ १ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉਂ ਜਲੇ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਥਮ
 ਪਰਾਣ ਕਮਾਈਐ ॥ ਉਦਟੀ ਇਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਸਚ ਬੁਝਣ ਆਣ ਸਲਾਈ
 ਐ ॥ ੨ ॥ ਏਹੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉਂ ਜਲੇ ॥ ਕਰ ਚਾਨਣ ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੇ ॥ ੧ ॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਾਗੇ ਬਾਣੀ ਆ ॥ ਨੁਖ ਹੋਵੇ ਸੇਵਕ ਮਾਈਐ ॥ ਸਬਦੁ
 ਨੀਆ ਆਵਣ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵਕ ਮਾਈਐ ॥ ਤਾਂ ਚਰਗਾ
 ਹਿਥੈ ਸਣ ਪਾਈਐ ॥ ਕਹੁ ਨ ਨ ਕਥਾ ਹਿਲਾਈਐ ॥ ੪ ॥ १ ॥ ॥ ਜਾਏਹੁ
 ਸਬਦ ਸੀਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਤਾਂ ਮਾਏਮਰਹੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੀਬਨ
 ਵਸ ਜੀ ਪ੍ਰਥਮ ਏਕ ਬਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਉਦੇ ਅਤੇ ਚੰਦਰ ਦੇ ਸਕਉਣੇ ਹੋਨੇ ਸੇ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਦੇ ਵਰ ਦੀ ਲਾਇਕ ਹੋਨ ਅਤੇ ਚੰਦਰ ਸਕਉਣੇ ਹੋਨਿ ਸੇਵਕ ਖਿਆ ਮਨ ਬਾਹਿਰ ਹੀ
 ਵਾਹੇ ਅਤੇ ਚੰਦ ਨਿਦਾ ਪੰਜ ਕਉਣ ਹੋਨ ਜਿਨ ਦੇ ਭੀਤਿ ਆਖਦਾ ਹਿਨ ਜਰ ਕਰੇ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਸੀਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਛਗਮਾਹ ਮਹਲਾ १ ॥
 ॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ॥ ਭੀਖਿਆ ਲਵਨੀ ਆ ਕੇ ਧੰਧੇ ॥ ਹੋਇ ਪੇਖਾ
 ਬਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰ ॥ ਇਹ ਵਰ ਦੇਸ ਕਬਲ ਦਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸਚ ਨਿਵਸ ਬਾਣੀ ਨਮੁ
 ਸਲਾ ॥ ਮਨ ਸਾਮਾਨਿ ਵਾਰਹੁ ਆਸਾ ॥ ਏਹ ਮਸੀਤੁ ਮਨ ਮਉਲੇ ਦੁਕਸਾ
 ਖੁਦਾਈ ਪਕਖਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਲੇ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਛਰੀਕਤ ਤਰਕ

ਬੋਜਦੇਲੁਧੁਆਭਭਮਨਮਾਰੁਅਬਦਲਮਿਲਹੁਹਕੀਕਤਜਿਤ
 ਫਿਰਨਮਰਾ॥ ੩॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ਖਹੁਬਦਕਾਹੀ॥ ਪੰਚਮਰਦਸਿਵਕਲੇਬਾਂਧੁਪੇਰਸਬੁਰੀਕਲਪਰ
 ॥ ੪॥ ਮਗਮੇਹਰੇਰੇਜਪੇਖਾਕਸਾਤਿਸਤੁਪੀਕਲਫਜਕਮਹਿਮੰਦਜਾ
 ॥ ੫॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੬॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੭॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੮॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੯॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੦॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੧॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੨॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੩॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੪॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੫॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੬॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੭॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੮॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੧੯॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ
 ॥ ੨੦॥ ਕੁਰਲਕਤੇਬਦਿਲਮਹਿਕਮਾਹੀ॥ ਦਸਅਉਰਤਰ

ਮੀਏਮਿਠੇਨੇਕਹਿਆਗੁਰੁਜੀਤਸਾਏਕਪੂਮੇਸਰਜੀਕਿਨਮਕੀਸਿਫਤਕੀਤੀਪੈਸ
 ਨਾਮਕੈਸਾਕਹੈਜੀਤਾਗੁਰੁਜੀਕਹਿਆਮੀਆਜੀਏਕਲਮਸਿਫਤਮਹਿਮਹਿਕਿਸ
 ਨੇਆਈਪੈਸੀਏਮਿਠੇਨੇਕਹਿਆਜੀਮਿਹਰਦਾਨਗੀਕਰਕੈਤੁਜੀਹੀਦਸੀਏਜੀ॥

॥ ਤਸੀਖ ਦਾਇਰੇ ਵਲੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਈ ਨਹੀਂ ਜੀ ਤਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੀ ਬਾਹਿਤੇ ਪਕਸ਼ ਕਰ ਰੇ ਸੇਵਿਚ ਲੋਗਾਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਨ
ਕਜੀ ਨੇ ਮਖੜੀ ਕਹਿ ਆਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਇਤਨਾ ਹੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਦੁਨਾ ਭਾਵ ਮਿਠੇ
ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਠ ਭੁਸ ਮਹੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਓ ॥ ਘਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਘਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਇਤਨੇ ਕਹਿਨ ਨਾਲ ॥ ॥ ਤਾਖੜੇ ਹੋਇ
ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁਮੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ ॥ ॥
ਗਾਗਾ ਤਿਲ ਗਾਵਿਗਾ ॥ ॥ ਹਾਜਰਾ ਕੇ ਮੇਹਰੇ ਬੇਹਾਜਰਾ ਕੇ ਬੇਮਿਹਰੇ ਈ
ਮਾਨ ਦੇ ਸਤ ਹੋ ਬੇਈ ਮਾਲ ਕਾਫਰ ਹੋ ਕੁਫਰ ਕਹਿਓ ਗੁਸਾਹਰਾ ਮੈਂ ਨਫਸ ਸੇਤਾਨ ਹੈ
ਗੁਮਾਨ ਕੁਫਰ ਹੈ ਬੇਈ ਮਾਨ ਨਾ ਪਾਕ ਹੋ ॥ ਇਲਮ ਪਲੀ ਮੀਏ ਬੇਹਿਰਸ ਅੰਲੀਆਂ
ਵਿਆਨ ਤਸੁਰ ਖਰੂਹੀ ਅਕਿਰਤ ਘਣ ਸਰਦ ਰੂਹ ਹੋ ਸਚ ਬਿਸਤ ਹੋ ਦੋਰ ਗਾਵੇ ਜਕੋ
ਜੋਰ ਜੁਲ ਮੈਂ ਸਿਫਤ ਉਚੁ ਹੈ ਬਾਂਗ ਬਲੇ ਲੋ ਚੋਰੀ ਲਾਲਚ ਹੈ ਯਾਰੀ ਪਲੀਤ ਹੈ
ਫਕੀਰੀ ਸਬੂਰੀ ਹੈ ਨਾ ਸਬੂਰੀ ਮਕਰੂਰ ਹੈ ਗੁਪੀਰਾ ਬੇਰਾਹ ਬੇ ਪੀਰਾ ਹੈ ਈਮਾਨ ਦੇ
ਸਤ ਹੋ ਬੇਵਿਆਨ ਤਨਿਕ ਹੋ ਤੇਗ ਮਰਦ ਹੋ ਅਵਾਲਤ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੋ ॥ ਏਤੇ ਦੋਲੋ
ਜਾਨ ਜਨਾਵੇ ਤਉ ਨਾਨਕ ਦਾਨ ਸਵੈ ਦਕਹਾਵੇ ॥ ੧ ॥ ਤਾਮੀਆ ਮਿਠਾਹ

ਜਰਨਾਵਾਂ ਸੁਫਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗਾ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਸ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਖਦਾਇ ਦਾ ਅੰਲੀਆਂ ਹੈ ਅਕੇਆਪ ਹੀ ਖੁਦ
ਇਨੇ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਮਵਿਚ ਆਇਕਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਮੀਏ ਮਿਠੇ ਕ
ਹਿਆ ਅਸੀਤ ਅਜਤੀ ਕਰ ਬੁਲੇ ਦੀ ਫਿਰਦੇ ਰੋਹ ॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੀਏ ਮਿਠੇ
ਪਰਖ ਸੀਕੀਤੀ ॥ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਕਰ ਜਾਤਾ ਤੇ ਮੀਏ
ਭਰਮ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸੇਵੇ ਘੋਰ ਨਾ ਲੋਈ ॥

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਇਕ ਦੇ ਸਵਿਚ ਜਾਇ ਪਾਪਤ ਭਏ ਤਾਂ ਸੇਵੇ ਘੋਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਤ ਨੇਮ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦਰੀ ਆਉ ਪਰ
ਜਾਇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਕ ਤਨਿਰ ਕਾਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਪਰ ਸੇ
ਵੇ ਘੋਰ ਨਿਤ ਪਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਵਰਜਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸੇਵੇ ਦੇ ਮਨ
ਵਿਚ ਆਇਆ ਕੇ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਸਾ ਜੇਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਹੋ ਪਤਾ ਪਲਿਆ ਹੈ
ਵੇਤਾ ਮੇਹਰੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਾ ਖਾਸਾ ਜੇਉ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਪਵੀ

ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖਾਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਏ ਹੋਇ ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਰੋਸਦੀ ਮੁਖਿ ਦੇਸੁ
ਸੁਰੁ ਕਰਦਿ ਤ ਇਕੁ ਦਿਨ ਦੀ ਗਲ ਪੈ ਜਦ ਸੇਵਾ ਘੋਰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਵਰੀ ਅਉਰੁ ਪੁ
ਚੁਲਿਆ ਤਾਂ ਅਰੋਇ ਕਾਮਾਦ ਮੀ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਹਥ ਚਿਸਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਮਛੀ
ਕਵੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਚਿਸਨੇ ਪਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇ ਰਾਨਾ ਮਕੀ ਹੋ ਤੇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਹੋ ਤਾਂ ਸੇਵੇ ਨੇ ਮਾ
ਰੀ ਨੇ ਮਾਸੇ ਦੇ ਘੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਰਾਤੀ ਨਾ ਦਿਉ ਪਤ ਜਾਦਾ ਹਾਂ ਨਿਤ ਪਹਿਰ
ਰਾਤੀ ਦੀ ਮਸੀਏ ਬੇਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਖਾਸਾ ਜਾਸਨੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਸਾ
ਭੁਗੁਰਜੀ ਨੇ ਖਾਸਾ ਜੋ ਕੋਲੋ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਤੁਫੇਰ ਜੇ ਦੇ ਘੋਰ ਨੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਪਛਿਆ
ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸ ਵਖਤ ਕਿ ਬੇਚਾਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚਿਸਮਾਨੁ ਖਨੇ ਕਹਿਅ
ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਖਾਸਾ ਖਿਸਰਹਾਂ ਅਤੇ ਏਸ ਵਖਤ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਉ

ਜਾਵਾਂ ਅੰਰਥ
ਜਾਵਾਂ ਭਾਈਗੁ
ਮੇਸਰਦਾਰ ਪਹੋ
ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਪੈਦਾ
ਕਾਰ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੋ ਤੇ
ਨਹ ਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ
ਮੇਸਰਨੇ ਗਾਹ ਵ
ਨਕਜੀ ਨੂੰ ਭੋਲਿਆ
ਦਸਦ ਵਸਤੇ ਅ ॥

ਨਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨ
ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਤੰ ਪੁ
ਸੁਣ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਚਿਸ ਨੀਰ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇ
ਦ ਜਾਣੇ ਗਾ ਸੋਗ
ਏਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁ
ਸੁਣ ਵਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨ
ਹੋ ਅੰਰ ਸਚਾ ਨਾਮ
ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਚਿਧ

ਚਕਰਨ ਵਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭੋਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਕਮ ਹੋ ਕੇ ਜੋ
ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇਗਾ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗਾ ਓਹ ਮੇਰੇ ਚੋਕ
ਨੁਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਈ ਏਸ ਵਸਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਤ ਪੁਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕ
ਰਨ ਜਾਵਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰ ਖਾਸਾ ਚਿਸ ਚਲਵਾ ਰਹਿਆ ਤੇ ਸੇਵੇ ਘੋਰ
ਅਚਰ ਜਹੋ ਇਰਿਆ ਤੇ ਸੇਵੇ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਆ ਖਦੇ ਹਾਂ ਕੇ ਸਭੇ ਗ
ਰੂਨੇ ਖਾਸਾ ਜੋ ਪਸੰ ਮਗਤ ਬਾਪੁ ਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੋ ਖਾਸਾ ਨਿਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੇਵੇ ਘੋਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖਾਸਾ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਕਹਿ
ਚਿਸ ਹੋ ਸੇਵੇ ਤੂੰ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਖਾਸਾ ਜੋ ਹਾਂ ਸੋ ਪਈ ਵੀ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਹੈਨਸੋਪਉਦੁਪੁਪੈਨਅਤੇਮੇਕਈਵਾਰੇਮੇਓਨਥੀਓਪਜਿਆਹਾਂਤੁਕਈਵਾਰੇਮੇਓਨਵੇ
 ਕੁਭਰਸਮਾਇਰਿਆਹਾਂਜਾਏਹਬਾਤਸੇਏਘੇਉਨੇਸੁਦਿਆਤੁਸੇਏਘੇਓਗੁਨਨਕ
 ਜੀਦੀਪੋਰੀਆਇਪਇਆਪਰਸੇਏਘੇਓਨਗਰੁਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਇਸਵਖ
 ਪਹਿਰਰਬਰਹਿਦੀਕਿਥੋਆਏਹੋਅਗੇਤਾਭੁਸੀਦਿਨਚੜ੍ਹੇਘੇਓਦੇਸਾਓਅਭੇਅਜ
 ਘੇਓਦੇਸਵਖਤਾਅਏਹੋਤਾਏਘੇਓਤੇਸੀਘੁਨਨਕਾਜੀਐਅਗੇਖਾਅਸੇਏ
 ਮਿਲਦੁਸੀਪੁਰਨਪੁਸੰਗਸੁਣਇਦਿਤਾ ॥ਜਗੁਗੁਨਨਕਜੀਏਹਬਾਤਚੁਦਕਰ

ਇਕਜਬਦਕਹਿਆ ॥ਗਵਿਰੀਬੈਰਗਦਮਹਲਾ १ ॥ਰਿੰਦਗਵਾ
 ਈਸੋਇਕੋਇਵਸਗਵਾਇਆਖਾਇ।ਹਿਰੇਜੈਸਾਜਨਮੈਕਉਰੀਬਦਲੇਜਾ
 ਇ॥ १ ॥ਨਮਨਜਾਨਿਆਗਮਕਾਮੁਰੋਟਰਪਾਛੇਪਛੁਤਾਇ॥ १ ॥ਰਹਉ॥
 ਅਨਤਾਧਨਧਰਨੀਧਰੇਅਨਧਨਚਾਹਿਆਜਾਇ।ਅਨਤਕਉਚਾਹਨਜੋਗ
 ਏਸੇਆਏਅਨਤਗਵਾਇ॥ ੨ ॥ਆਪਣਲੀਆਜੇਮਿਲੈਤਾਸਭਕਉਭਾ
 ਗਠਹੋਇ।ਕਰਮਾਉਪਰਨਿਬੜੈਜੇਲੋਚੈਸਭਕੋਇ॥ ੩ ॥ਨਨਕਕਰਦ
 ਜਿਨਕੀਆਸੋਈਸਾਥਕਰੇਇ।ਹੁਕਮਨਜਾਪੀਖਸਮਕਾਕਿਸੇਵਡਾਈਦੇਇ॥

੪ ॥ १ ॥ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਗੁਗੁਨਨਕਜੀਕਹਿਵੇਹੈਨ॥ ਹੋਸੇਏਘੇਓਏਹੋਜ
 ਗਵਾਈਸੀਪੁਰਨਸੋਗਤਨੂੰਸੋਰਹਿਦਾਹੈਤੇਦਿਨੇਖਾਇਕੇਗਵਾਇਦੇਦਾਹੈਏਕਏਕਸੁਸੋ
 ਹੋਜੋਹੀਰੇਦੇਸਮਾਨਹੈਐਰਮੇਤੀਅਐਸਹੈਸੋਦਿਸਿਆਦਿਗਵਾਇਦੇਦੇਹੈਨਅਤੇਜੋ
 ਸੁਖਾਲੀਸਾਸੀਵਹੁਗੁਗੁਨਹੀਧਿਆਉਦੇਸੋਅੰਤਦੇਸਮੇਪਸਚਾਤਾਪਕਹਦੇਹੈਨਅ
 ਤੇਜੋਅਨਿਤਧਨਹੈਸੋਧਰਤੀਦਿਬਦਬਦੇਹੈਨਤੇਪਾਪਕਰਕੇਅਕੰਠਾਕਰਦੇਹੈਨਅਤੇ
 ਅਮਿਤਜੋਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਹੈਸੋਕੋਈਨਹੀਸਾਭੁਦਾਤੇਅਨਿਤਧਨਨੁਸਭਚਾਹ
 ਰਹੈਹੈਨਤੇਮਨਖਜਨਮਐਵੇਹੀਗਵਾਵਦੇਹੈਨਅਠਚੰਕੇਪਦਾਰਥਕਰਮਾਦੇਲੈਏ
 ਤੇਬਿਨਨਹੀਹਥਅਉਦੇ॥ ਭਾਈਬਾਲਕਹਿਦਾਹੈਗੁਗੁਮੰਗਦਸਾਹਿਬਸੀਸੀ
 ਗੁਗੁਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਸ਼ਿਸਕਰਤਾਰਨੇਜਗਤਬਨਾਇਆਹੈਉਸੀਨਿਰੰਕ
 ਰਨੇਸੀਤਾਐਰਸਤਉਪਦੇਸਹਗੁਗੁਹੋਇਕਰਸਭਾਤਕੋਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਐਰ
 ਗਿਆਨਦੇਕੇਸੀਵਦਉਧਾਰਕਰਤਾਹੈਪਰਉਸਦਾਹਿਗੁਗੁਦਾਹੁਕਮਨਹੀਜਾਇ
 ਅਸਾਦਾਜੋਕਿਸਨੂੰਨਾਮਦੀਵਡਿਆਈਦੇਵਤਾਏਹੁਬਚਨਸੁਣਕਰਸੇਦੇਨੇਹਥਸੋ
 ਰੁਕਰਅਰਦਾਸਕੀਰੀਹੋਗਾਰੀਬਨਿਵਜਜੀਏਸਮਨਦਾਕਛਵਸਾਹੁਨਹੀਕਿਓ
 ਜੋਵਚਨਸੁਣੇਐਰਇਕਦੋਇਵਚਨਜਾਏਰਖਦਾਹੈਤੇਇਕਚੋਇਭੁਲਾਇਦੇਦਾ

ਪੈ ਜੇਕਰ ਅਪਵਾਸਦਾ ਹੀ ਚੀਏ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਰੁਝਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ ਸਾਇ
 ਈ ਸਾਡੇ ਦੇਇ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਕਸਰ ਰੁਝਾ ਪੁਰੀ ਇਕ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਸੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂ
 ਪ ਸਰੀਰ ਹੋਇ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਬਦ ਹੋਇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਰਸਨ ਸਦਨ ਹੀ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ
 ਵਰਸਨ ਸਦਾ ਹੀ ਹੋਵਾ ਰਹੇਗਾ॥ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਣਕਰ ਸੇਵੇ ਘੋਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਮਨ ਮਾਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਹੋਸੁ ਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਭੁਭ ਬੰਧਵਾਲ ਹੋ ਅਤੇ
 ਮੰਜਾਇ ਆਪੇ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਅ ਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਜਾਂਵੇ ਹੋਨ ਤੇ ਏਹੁ ਮਰਾਤ ਬਾਰੁ
 ਰੂਪੀ ਨੇ ਖਾਅ ਜੇ ਪਾਸੇ ਲਿਆਪੇ ਮੇਏ ਹਨ ਹੀ ਸੰਜਾਣੁ ਕੇ ਜੁਸੀ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ
 ਪੈ ਤੇ ਆਪਵਾ ਹੀ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ ਹੋ ਅੰਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀ ਸਗਾਓ ਸੇਈ
 ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸਬੁ ਕਛੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕ
 ਿਆ॥

੧॥ ਅਠੀਪਤਿ
 ਖੰਡ ਸਰੀਰਾਤਿ
 ਨਾਮ ਏਕ ਭਾਲਹਿ
 ਰਾਮਵੰਤੀ ਸਾਲਾ
 ਰੂਪਾ ਗਿਗਾਤੁ
 ਕੇ ਸੁਰਤਿ ਆਉਪ
 ਰਿਆਵਾ ਸਿਉ ਵੇ
 ਚਾਨ ਉਚਿਥੈ ਅੰ
 ਹੋਇ ਪਸਉ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ
 ਗੀਅਤ ਖੰਡ ਨਦ
 ਸਵਿਚਨ ਉਨਿਧਿ
 ਗੁਨੀ ਗਯੀ ਗਾਥ
 ਰਿਆਨ ਨਕ ਕਰ
 ਬੰਪ ਹਿਰਸ ਬਾਹਿ
 ਜੈ ਬਾਉ॥ ਤਿਨ ਦ
 ਸਤੀ ਮਨ ਮੁਖ ਸ
 ਮਤ ਵੰਤੀ ਐਕ ਗਮੀ
 ਚਿਨ ਗਾਇਆ ਕਸੀ

ਮੇਵੇ ਨੀਰੋ ਰੋਚੁ॥ ਜੇਹੋ ਵੇਨ ਜਰ ਸਰ ਰੁਝਾ ਤਾਂ ਬਹੁਰ ਨਾਪਈ ਏਤਉ॥ ਪਸਤੀ ਪਹਿਰੀ
 ਸਤ ਭਲਾ ਬਹੀ ਐ ਪਰਿਅਪਾਸਾ ਚਿਥੈ ਪਪੁਨ ਵੀਰ ਚੀਏ ਕੁਰੁ ਪਟੈ ਰਾਜਾ ਚਿਥੈ ਖਟੈ ਸੁਟੀ
 ਹਿਖਰੇ ਕੀਰੀ ਸਾ ਬਾਜਾ ਬੋਲਣ ਫਾਦਲ ਨਲਕ ਦੁਖ ਸਾਖ ਪਸੇ ਪਾਸਾ ਜਾਏ ਹੋਸੇ ਕੁਰੁ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਤਾ ਚਿਥੈ ਲੋਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਉ ਬਿਮੁਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਭ੍ਰਿ
 ਲੋਕਾਂ ਉਪਰ ਪਸੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਮ ਏਉ ਪਵੇ ਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭੁਈ ਅਏਉ
 ਏ ਸਿਖ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਤ ਸੁਖ ਮਹੀ ਵਿਰਰ ਕਰਨੀ ਸਤ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਚੰਡ
 ਮਸਾਲ ਬਣਉਣੀ ਉਥੇ ਬੈਰ ਕੇ ਕਰਤਾ ਬਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਿਥੇ ਜ ਕਰ
 ਕੇ ਉਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੀ॥ ਬੋਲਹੁ ਬਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ॥

ਸਾਖੀ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਪਰਤੋ।
 ਜਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਰਬ ਦੇ ਸਮੇ ਮੈਲ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਵਤ ਪੰਜਾਬ ਕੋ
 ਪਰਤੇ ਤਾਂ ਇਕ ਵਡੀ ਉਜਾੜਾ ਆਈ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੰਊ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ
 ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਦਸ ਦਿਨ ਤੇ ਦਸ ਰਾਤ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦ ਜੇ ਨੂੰ ਰਾਤੀ ਭੁਖ
 ਭਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਭਾਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤ ਅਜੀਤ ਤੂੰ ਮਾਸ ਪਿੰਡਾ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਟੁਕੜੇ ਮੰਗ ਖਾ ਦੇ ਸਾਂ ਅਤੇ ਚੋਥੀ ਰਹੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿਚ ਆਇ ਪਏ ਹਾਂ ਜੇ
 ਖਦਾ ਇਕ ਰੇ ਗਾਤ ਏ ਸਉ ਜਾੜ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਸੀ ਹਜਾਬੀ ਪ੍ਰਸ
 ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਖਾਇ ਜਾ ਸੀ ਅਜਾਈ ਮਰਵ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਜੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਰਨ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ ਤੂੰ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ
 ਮਰਦ ਜੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਕਿਸਤਰਾ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋਵੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਤਾਂ ਆਇ ਪਏ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਅਜੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਏਹ ਤਾਂ ਵਸਦੀ ਹੋ ਸੀ
 ਚੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਆਵੇ ਓਹ ਵਸਦੀ ਸਣੀ ਏ ਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾ ਮਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਦਾ ਚਿ
 ਤਨਾਂ ਆਵੇ ਓਹ ਭੁੰਦੇ ਵਸਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਉਜਾੜ ਹੀ ਜਾਣੀਏ। ਤਾਂ ਜੀਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਆਖਿਆ ਹਾਗਾ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਿਵਤਿ
 ਆਦਰਸ਼ ਨ ਕੋ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ਜਿਹ ਜਿਤੀ ਯਗਤਾ ਪਿਰਹਿ ਤੇ ਕਰ
 ਕਰ ਭੁਗਵੇ ਦੇ ਸਭ ਏ। ਤਉ ਕਰਨ ਸਾਹਿਬ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਅਨੁਪ ਅਨੰ
 ਤ ਕਹਿ ਫਨ ਆਈ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇ ਤੇ। ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਪਰਦਹਿ ਮਹਿਲਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ
 ਤੋਰੁ ਵਲਾਇ ਤੇ ਸਗਏ। ਪੀਰ ਪੈਰੀ ਬਰਸਾ ਲਕਿਸਾ ਦਕਿਛੇ ਝੰਦਨੀ ਆਖਾਇ ਪਏ
 ਸਾਹਿਬ ਜਿਸੁ ਖਰਸਕ ਸਤ ਜੀ ਅਸੇ ਕਪੜੇ ਛੋਰੇ ਬੜੀਏ। ਝੁਝੀਏ ਦਰਦ ਵੇਦ ਦਰ
 ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਤੇ ਦਰ ਦੇ ਸਭ ਏ। ਖਲਵੀ ਖਪਕੀ ਲਕੜੀ ਚੀਮੜੀ ਸਿਖ ਭੁਭੇਰੀ ਕੀਨੀ ਉ
 ਜਾਹਿ ਬਹੁ ਉਸਾਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜਾਤ ਕੇ ਸੀ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਿਆ ਤੁਸ ਬਾਬੁ ਬਾਬੀ ਸਰਨ ਹੀ ਆਵਦੀ ਰੂਰ ਬਾਬ ਵਜਾਉ ਰੇ ਸਬ
 ਦ ਦ ਉਚਾਰ ਕਰ ਤੇ ਸਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਰ ਬਾਬ ਕਿਸਤਰਾ ਵਜਾਵ
 ਤੇ ਕੋ ਸੇ ਸਬਦ ਸੁਣਾਵੇ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਘਟੀ ਮਿਤੀ ਆਹੇ ਮੇਤਰ ਬਾਬ ਵਜਾਇ ਨ
 ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਤਰ ਭੁਖਨ ਲਮਰ ਬਾਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ
 ਦਾ ਬਲ ਕਿਸੇ ਵਸਦੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਕਿਸੇ ਵਸਦੀ ਵਿਚ ਵੀ ਨ
 ਹੀ ਜਾਇ ਸਕਦਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਖਨੇ ਬਹੁਤ ਬੇਤ ਬਧੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਝੁਟ

ਬਿੰਦੁ ਤਾਂ ਸੀ ਬਥੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੈਨੂੰ ਬਿਨਾ ਆਈ ਮਰਨ ਨਹੀ
 ਦੇਵੇ ਤੂੰ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋਵੇ ਹੁਣ ਬਾਜ਼ੀ
 ਦੇ ਦੀ ਬਾਤ ਕਾਈ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਇ
 ਨਾ ਬਿਰਛ ਦੇ ਫਲ ਖਾਇਲੀ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਛ ਪਲੇ ਨਾ ਬੀਨੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਲਾਗਾ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸੁਆਦ ਲਗੇ ਸਤ
 ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿਓ ਸੁਕੇ ਖਬਰ ਹੋਐ ਸੇਫਲ ਹਥ ਆਵਣ ਕੇ ਨਾ ਆਵਣਾ ਏਹ ਬ
 ਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੁਛ ਪਲੇ ਚਾਇ ਬਾਧਿਓ ਸੁਜਾਂ ਮਗਲਾ ਸਦੇ ਰਹੇ ਇਆ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਨੇ ਓਹ ਫਲ ਮਹਿ ਪਾਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਡ ਕੇ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ ਗਰਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ
 ਸੀ ਕਿ ਫਲ ਰਖੀਨ ਸੋ ਮੇ ਮਰਖਨੇ ਆਪ ਦਾ ਕਹਿਆ ਨਾ ਮੀਨੀ ਆ ਓਹ ਫਲ ਮੇ ਪ
 ਲੇ ਬੀਨ ਲਏ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਖੁਲ ਗੀਤ ਮੇ ਕਦੁ ਕਰਮ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਚਿਸ ਦੇ ਮਹਿ ਪਾਵਣ ਨਾਲ ਮੇ ਗਏ ਹੁਣ ਹੋਇਆ ਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਧ ਬਰਾ ਕੀਤਾ ਏਹ ਜੇ ਤੁਧ ਖਾਵੇ ਸਾਨ ਤਾ ਸਾਨੁ ਆਖ ਕੇ ਖਾਵੇ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਤਾਂ ਬਿਖਸੀ ਅਸਾਡੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਨਾ ਕਦ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਥੇ ਉਪਵਛੁਹਾਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਰੋਗ
 ਭੁਲਾ ਹੋਇ ਕਰ ਓਠ ਭੋਰੇ ਤਾਂ ਮਾਖਿ ਓਸ ਸੁਭਾਨੇ ਤਰੀਕ ਦਰਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਕੁ
 ਮਾਈ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੀਂਗਾ ਪਿਨ ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਤੀਤ ਹੋ ਕੇ ਖਾਵਾਇ
 ਤੇਰੀ ਗਤ ਪਾਈ ਨਹੀ ਜਾਦੀ ਤੂੰ ਪਉਣ ਹਾਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇਨ ਕੁਛ ਖਾਵੇ ਤੇਨ ਕੁ
 ਛ ਪੀਵੇ ਤਵ ਸਤੀ ਵੜੇ ਨਹੀ ਉਸਾ ਕਾ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਓ ਕਰ
 ਹਾ ਤਾਂ ਅਸਾਨੇ ਵਿਦਿਆ ਦੇਹੁ ਜਾਂ ਏਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀਹ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਕਿੰਦੇ ਰਵੇ ਵੀ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਰਵਾਗਾ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਗਏ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਜੀ॥ ਤੇਜਾ ਆਪਨੇ ਜਿਹਾ ਅਹਰ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਜੀ॥ ਤਾਂ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਦੀਨ ਦਨੀ ਮਾਂ ਤੇ ਸੁਰਖ ਰਹੇ ਇਆ ਅ
 ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਮਰਦਾਸੀ ਮਾਂ ਨਿਕਲ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਰ ਵਿਸਰੀ ਮਰਦਾਨੇ ਉਪਰ
 ਕੀਤੀ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕ ਸਭ ਸੁਆਗਦਿ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੁਰਨਾ ਪਰ ਮ
 ਥਾਵੇ ਕਿਆ ਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਓਠਾਇਆ ਤਾਂ ਮਗ ਮਨਿ ਗਮ

ਦੀਸੇ ਬੀਰੋਇ ਗੰਧੀ। ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਉਸ ਉਸਾਫ਼ਾ
 ਚੋ ਨਿਕਲ ਆਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਆਖਕੇ
 ਪਛੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਣ ਹਈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਧੇ ਦੀਰਜਾ ਇਹੋ ਸੋ ਕਰ
 ਕੁਲੀ ਪਤਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਲਾਗੂ ਆਪਣੇ ਪਤ ਜਾਵਣੇ ਨੂੰ ਛਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰੀ
 ਭਾਇਰੋ ਦੇ ਤਾ ਤਾ ਦੇਣ ਲਾਗੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉਂ ਬਾਲ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਜਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕੇ ਬਾਲ ਬਚੇ ਨੂੰ ਮਿ
 ਲਣ ਨੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਛਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਕਿਤਨੀ ਮੁਦਤ ਗੁਜਰੀ ਹੈ ਪਰ ਗੰਧੇ ਨੂੰ
 ਏਸੇ ਦਾਸੇ ਤੇ ਦਿਨੀਂ ਦਾਸ ਜੀ ਨਾਲੇ ਆ ਥੀ ਥੀ ਜਾਵ ਕਰ ਦੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਜੀ ਨਾਲੇ
 ਮਹਿਤ ਕਾਉ ਵੀ ਹੁਣ ਬਿਧਿ ਪੌਇ ਮਾਹੀ ਜੀ ਅਗੇ ਰੀ ਬਠਿ ਵਾਜਾ ਤੁਧ ਪਾਸੇ ਕੁ
 ਛੁਡੀ ਪਿਆਨ ਹੀ ਜੀ

ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਅ
 ਭਾਵੇਂ ਜਨ ਭਾਵੇਂ ਜ
 ਦੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰ
 ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਨਾਨ ਵੀ
 ਇਕਰ ਦਸਾਵੇਂ ਜੀ
 ਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾ
 ਰਾਇ ਸੀ ਏਹੁ ਬਾਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਭਾਈ
 ਲਵੀ ਭੀ ਆਹੀ।

ਬੋਲ ਪੁਛਾਈ ਜੀ ਵਹ ਗੁਰੂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ ਉਦਾਸੀ ਕਿਰ ਕੇ ਬਾਰੀ ਬ
 ਰਸੀ ਆਏ। ਨਉ ਬਰਸਾ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਉਤ ਪੰਡ ਦੀ ਅਤੇ ਤਿਨਾ ਬਰ
 ਸਾ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਪੁਰ ਬਾਦੀ ਕੀਤੀ ਸੋ ਬਾਰੀ ਬਰਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰ ਆਏ ਰਏ
 ਭੁਏ ਦੀ ਤਲਵੀ ਭੀ। ਸੀਮਤ ੧੫੭੦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਰਤ
 ਲਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆ। ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰਾ ਵਰਿਆ ਛਿਤ ਲਈ ਆ ਦੀ
 ਹੋਈ। ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਤੇ
 ਬਾਲ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਾਹਿਰ ਅਸੀਂ ਜਾਇ ਉਜਾੜਾ ਵਿਚ
 ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਕਪੜੀ ਕਢੇ ਬੈਠੇ ਆ ਨੂੰ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆ

ਭਿਖਾਰੀਭੋਲੇਪਰਭੋਲੇਭੀਸੇਕੁਬਹੁਕਮਹੋਵੇਤਾਂਮੇਆਪਨੇਬਾਲਬਚੇਨੂੰਮਿਲ
 ਆਵਦੇਖਾਸਾਭੇ ਆਦਿਮੀਮੁਏਪੈਨਕੇਜੀਉਦੇਪੈਨਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਹਸਕੇਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਅਸੀਸਰੇਸੀਸਾਰਨੂੰਕਿਸਤਰਾਰਖਾਂਗੇਜੇਤਾਂਤੇਰੇਆਦਮੀ
 ਮਰਗਏ। ਪਰਜੇਤੇਰੇਅਤਮੇਵਿਚਆਵਦਾਪੈਤਾਤੂੰਜਦਮਿਲਆਉ। ਪਰ
 ਮਰਦਾਨਜੇਅਸਾਭੇਪਰਗਾਇਚਿਤਾਂਨਾਤਾਤਾਮੇਲਵੇਤਾਮਰਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਭੁਲਾਹੋਵੇਜੀਤਾਂਮਰਦਾਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਆਪਨੇਪ
 ਰੋਕੋਗਾਇਆਤਾਂਪਰਵਨਨਲਲਸਭਸੰਤਬੰਧੀਮਰਦਾਨੇਦੇਲਗਾਇਰੀਮਨੂੰ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਜਫਨਾਨੂੰਸੁਖਅਨੰਦਪੁਛੀਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨਸੀਗੁਰੂਜੀਕੋਪਰਾਪਕਰ
 ਕੇਮਰਦਾਨੇਦੇਖਟੀਬੀਕਹਿਦੇਪੈਨਤਾਈਮਰਦਾਨਤਾਂਤੁਮਸੀਪਰਵਾਨਨਕਜੀਦਾਸ
 ਏਆਪੈਜੋਆਵੇਜੋਮਰਦਾਨੇਦੀਪੈਰੀਆਇਪਵੇਤੇਕਹਨਤਾਈਨਾਨਕਜੀਤਾਂਪਰ
 ਮਪੁਰਖਾਂਗੇ। ਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਉਠਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੋਪਰੋਕੋਗਾਇਆਸਦਬਾ
 ਬੇਕਾਲਦੇਵੇਹੁਏਦਿਲਸਾਇਬੈਠਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਮਾਤ ਉਠਕਰਮਰ
 ਦਾਨੇਦੇਗਲਚੰਬੜੀਅਤੇਲਗੀਬੈਰਾਗਕਰਨਤੇਅਧਿਓਸਮਰਦਾਨਾਥਿਓਨ
 ਨਕਦੀਵੀਖਬਰਹੋਵੇਤਦਸੇਇਤਨੇਫਿਰਨੂੰਸਾਰਪੜ੍ਹੇਸੀਇਕਠੇਰੇਘਏਤੋਲਗੇ
 ਨਾਨਕਜੀਦੀਆਂਖਬਰਾਪੁਛਣਮਰਦਾਨਾਥਿਓਨਾਨਕਜੀਦੀਸਾਰਦੇਹਜੀ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਤਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੇਖਿਆਆਪਰਵਤਖਬ
 ਟਕਾਈਨਹੀਤਾਂਮਰਦਾਨਾਇਕਪੜ੍ਹੀਬੈਠਕਰਤੁਰਵਗਿਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀ
 ਮਾਤਮਨਵਿਚਵਿਚਾਰਕੀਤਾਂਜੇਮਰਦਾਨਛੇਤੀਉਠਵਗਿਆਪੈਸੋਖਾਲੀਨਹੀਤਾਂ
 ਮਾਤਾਤ੍ਰਿਪਤਾਕੁਛਕਪੜ੍ਹੇਅਤੇਮਠਿਆਈਲੋਕੇਮਰਦਾਨੇਦੀਪੁਛੇਪੁਛੇਹੋਚਲੀ
 ਜਾਂਮਰਦਾਨੇਨੂੰਸਾਇਮੀਤਾਂਮਾਤਾਨੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੇਨੂੰਨਾਨਕਮਿਲਾਉਪ
 ਰਮਰਦਾਨਾਉਪਕਰਹਿਆਅਤੇਉਥੋਚਲਦੇਚਲਦੇਜਾਂਕੋਹਾਂਦੋਹਉਪਰਗਏਤ
 ਅਗੇਸੀਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਪੈਨਪਰਬਾਬੈਨਾਨਕਜੀਦੇਖਿਆਜੋਮਾਤਾਚਲੀਅੰਉਦੀ
 ਪੈਤਾਂਅਗੋਉਠਕੇਮਾਤਾਦੀਚਰਨੀਆਇਪਏਆਤਾਮਾਤਾਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਗਲਨ
 ਲਲਾਇਆਤੇਲਗੀਬੈਰਾਗਕਰਨਅਤੇਮਥਾਬੰਮਿਆਅਤੇਆਖਿਓਸਹਉ
 ਵਾਰੀਬੇਟਾਤੁਪਕਿਟਹੁਉਵਾਰੀਤੇਰੇਦਰਸਨਾਵਿਟਹੁਵਾਰੀਤੇਕੇਲਾਮਕਿਟਹੁ
 ਵਾਰੀਸਿਥੇਤੂੰਫਿਰਦਾਆਇਆਪੈਉਸਥਾਉਉਤੋਹਉਵਾਰੀਬੇਟਾਤੁਧਮੇ
 ਨੂਨਿਹਾਲਕੀਤਾਂਹੋਜੋਆਪਣਾਖੁਖਮੇਰੇਤਾਈਦਿਖਲਾਇਆਪੈਤਬਸੀਬ

ਬਸੀਆਤਦੇਹੋਤਕਰਕੇਗਾਦਗਦੋਹੇਗਇਆਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਲਗੇਬੈਰਾਗਕਰ
ਨਿਬੈਰਾਗਕਰਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਹਸਪਏਤਾਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਰਬਾਬਵਜਾਇ
ਤਾਮਰਦਾਨੇਨੇਰਬਾਬਵਜਾਇਆਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਬਦਉਚਾਰਿਆ॥ ॥

॥ਬਾਗਵਤੁਹਿਸਮਦਾਤਾ ॥ ॥ਅਮਲਨਾਮਬੋਮਛੀਨਿਰਨ
ਹੋਇਜਿਰਤੇਸਹਿਅਪਦੋਤਨਭੁਵਨਭੁਵਨ॥ਹਉਦਾਰੀਵੰਦਾਖੰਨੀਏਵੰਦਾ
ਤਉਸਹਿਬਕੈਨਾਵੇ॥ ॥ਰਹਾਉ ॥ਸਾਹਿਬੁਤੁਫਾਨਿਓਰਖਵਾਅੰਤਜਕਾ
ਨਾਉ॥ਜਿਨੀਪੀਆਸੇਵਿਪਤਿਭੁਏਹਉਤਿਨਭਓਹਾਰੈਸਾਂਚਿ॥ਮੇਕੀਨਦਰਨਾ
ਦਈਫੁਸਹਿਧਤੀਆਨਲਿ॥ਵਿਖਾੜਿਹਾਇਆਕਉਲਹੈਸਾਂਸਰਿਭੀਤਰਿਪਾ
ਲਾਨਾਨਕਤੇਰਾਬਾਣੀਆਂਤ੍ਰਿਸਹਿਬਮੇਰੀਰਾਸਿ॥ਮਨਤੇਧੋਖਾਤਾਲਹੈਜਾਂਸਿਫ
ਭਕਰੀਅਰਦਾਸਿ॥੪॥

ਕਪੜੇਮਠਿਆਈਆ
ਖਿਰਸਬਭਾਭੁਖਹੁ
ਹਿਆਮਾਤਾਜੀਮੇਰ
ਕਹਿਬੋਟਾਤ੍ਰਿਕਿਤਖਾ
॥ਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਟੇ
ਆ॥ ॥ਰਾਗ

॥ਤਾਂਮਾਤਨੇ
ਗੋਰਖੇਅਤੇਮੁਹੰਮ
॥ਤਾਂਸ੍ਰੀਬਾਬੇਸੀਕ
ਜਿਆਹਾਂਤਾਮਤ
ਧੋਗਜਿਆਹੈ॥
ਰਇਕਸਬਦਕਹਿ
ਜਿਗੀਮਹਲਾ १
ਮਨਿਮੈਲਹਿਮੈਲ
ਖਬੋਲਣਮਾਰਣ

॥ਸਭਿਰਸਿਮਿਠੈ
ਲੋਠੀ॥ਖਦਤੁਰਸੀਮੁ
ਨਦਿਕੀਏ॥ਛੁੱਤੀਅੰ
ਉਨਦਰਿਕਰੇਇ॥ ॥ਬਾਬਹੋਰਖਾਣਾਖਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤਖਾਧੇਤਨਪੀੜੀਐ
ਮਨਿਮੈਚਲੇਵਿਕਾਰ॥ ॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਮਾਤਾਕਹਿਆਏਹੁਖਿਲਕਾਰ
ਉਉਤਾਰਕੇਨਵੇਕਪੜੇਪਹਿਗਾ॥ਤਾਬਾਬੇਜੀਵਸੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ॥
ਪੈਨਣਰਤਾਮਨਰਤਾਸੁਪੇਵੀਸਬਿਦਾਂਨਾ॥ਨੀਲੀਜਾਹੀਕਦਾਕਰਣੀਪੈਨਣਪੁ
ਹਿਰਾਪਿਆਨਾ॥ਕੰਮਰਬੰਧਸੰਤੋਖਕਾਪੰਨੁਜੇਬਨੁਤੇਰਾਨਾ॥ २ ॥ਅਤਹੋਰ
ਪੈਨਣਖਸੀਖੁਦਰਾ॥ਜਿਤਪੇਧੇਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲੇਇਕਾਰ॥ ॥ਰਹਾਉ
॥ਤਾਂਮਹਿਤੇਕਾਲੁਨੁਖਬਰਹੋਈਭਈਨਾਨਕਜੀਆਏਹੈਨਤਾਂਕਾਬਾਅ
ਪਣੇਘੋਰਚਲਿਆਮੋਰਘੋੜੇਉਪਰਚੜਕਰਗਇਆਤਾਂਅਗੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂ

ਨਕਸ਼ੀਉਰਕਰਮਿਤਾਚਰਨਉਪਰਮਥਾਦੇਕਿਆਤਾਕਾਨੁਨੇਹੁਨਾਨਕਸੀ
 ਨੰਗਲਵਿਚਲੇਕੇਭੁਮਿਆਤੇਬੈਰਾਗਕਰਨਲਗਾਤੇਆਖਿਆਸਠਾਨਕ
 ਤੁਘੋਰੇਉਪਰਚਕਕਰਘਰਕਉਚਲਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਪ੍ਰਤਾਪੀਏ
 ਹੁਘੋਰਾਮੇਰੇਕਿਸੇਕੰਮਨਾਹੀ॥ ਤਵਿਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਤਿਜੀਪਉਰੀਆਖੀ॥
 ॥ਘੋਰੇਪਾਖਰਸੋਇਨੇਸਾਕਣਕੁਝਉਤੇਰੀਵਾਟਾਤਰਕਸਤੀਰਕਮਾਂਨਸਾਂਗ
 ਤੇਗਬੰਧਗੁਣਬਾਤਾਵਜੇਨੇਜੋਪਤਿਸਿਉਪ੍ਰਗਟੇਕਰਮਤੇਰਾਮੇਰੀਜਾਤਿ॥੩॥
 ॥ਬਾਬਹੋਰਚੜਨਾਖਸੀਖੁਆਹੁ॥ਜਿਤਚਵਿਮੈਤਨਪੀਵੀਮੈਮਨਮਹਿਚ
 ਲਹਿਬਿਕਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਕਾਨੁਨੇਕਹਿਆਚਲਨਾਨਕਤੰਨਵੇ
 ਘਰਬਨਾਏਹੈਨਚਿਸਦੇਵਿਚਰਹੁਅਤੇਸਭਤੇਰਾਪਰਦਾਰਹੈਓਨਾਨੀਮਿ
 ਲਕਰਬੁਸੀਕੋਰੇਕਿਓਜੋਤੀਚਿਰਪਿਛੋਆਇਆਹੈਜਦਤੇਰੀਖੁਸੀਆਵੇਤਾਂ
 ਫਰਚਲਿਆਜਾਵੀ॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਚਉਥੀਪਉਰੀਆਖੀ॥
 ਘਰਮੰਦਰੀਖੁਸੀਨਾਮੁਕੀਨਦਰਿਤੇਰੀਪਰਵਾਹੁ॥ਹੁਕਮਸੋਈਤੁਧਭਾਵਸੀਹਿ
 ਰੁਆਖਣਬਹੁਤਅਪਾਰੇ॥ਨਾਨਕਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਪਛਨਕਰੈਬੀਚਾਰ॥੪॥
 ॥ਬਾਬਹੋਰਸਵਦਾਖਸੀਖੁਆਹੁ॥ਜਿਤਸੁਆਇਆਤਨਪੀਵੀਮੈਮਨਿਮ
 ਹਿਚਲਹਿਵਿਕਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਕਾਨੁਨੇਕਹਿਆਬੇਦਾਤੇਰਾਜੀ
 ਓਕਿਸਗਲਬੀਖਵਾਹੁਆਹੈਤੂੰਮੈਨੂੰਦਸਜੇਕਹੈਤਾਂਮੈਤੇਰਾਹੋਰਵੀਦਹ
 ਕਰਾਇਦੇਵਾਬਹੁਤਅਛੀਜੰਦਚੜਾਉਕਰਾਅਭੰਬਰਨਾਲਵੀਵਹਕਰਦ
 ਦੇਵਾ॥ ॥ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਸਬਦਆਖਿਆ॥ ॥ਰਾਗਸੁ
 ਹੀਮਹਲਾ ੧ ॥ਛੰਦਾ॥ ॥ਜਿਨਕੀਆਤਿਨਦੇਖਿਆਜਗਪੰਧਰੇ
 ਲਾਇਆ॥ਦਾਨਤੇਰੇਪਾਟਿਚਨਣਾਮੁਖਚੰਦੋਦੀਪਾਇਆ॥ਚੰਦੋਦੀਪਾਇਆ
 ਦਾਨਹਰਿਕੈਦੁਖਅੰਧੇਰਾਮਿਟਰਾਇਆ॥ਗੁਣਸੰਦਲਾਵੇਨਲੋਸਦੈਪਰਖਮੈ
 ਹਣੀਵਰਲਾਇਆ॥ਵੀਵਹੁਹੋਆਸੋਭਸੇਤੀਪੰਚਸਬਦੀਗਾਇਆ॥ਜਿਨਕੀਅ
 ਤਿਨਦੇਖਿਆਜਗਪੰਧਰੇਲਾਇਆ॥੧॥ਹਉਬਲਿਹਾਰੀਸਾਜਣਾਮੀਤਾਅ
 ਉਰੀਤਾ॥ਜਿਨਸੇਤੀਮਨੁਰਤਿਆਚਿਤਲਾਇਅਵਾਲੀਤਾ॥ਚਿਤਲਾਇਲੀ
 ਤਾਜਿਨਸੇਤੀਸੇਸਜਣਕਿਉਦੀਸਰਾਹੀ॥ਜਿਨਨਜਰਿਆਇਆਹੋਇਰਲੀ
 ਆਜੀਓਸੇਜੀਗਾਹਿਮਿਲੈ॥ਸਭਗੁਣਅਵਗੁਣਨਹੀਕੋਇਹੋਇਨੀਛਾਰੀਤਾ
 ਹਉਬਲਿਹਾਰੀਸਾਜਣਾਸਤਿਗੁਰਕੇਮੀਤਾ॥ ॥ਤਵਿਸ੍ਰੀਬਾਬੇਹੋਰ

ਇਕਉਚਾਰਿਆ ॥ ਜਲਕਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਹੁਹੀਏਨਿਆਦੀਏ
ਸੋਸਹੁਸਦਾਸਮਾਲਿ॥ ਨਾਨਕਜਨਮਿਸਵਾਰਹਿਆਪਦਾਕਲਭੀਛਟੀਨਲਿ॥ ੧ ॥
ਗੁਣਕਹੋਵੈਵਾਸਲਾਕਛਿਵਾਸਲਈਜੈ॥ ਜੇਗੁਣਹੋਵੈਸਾਜਣਮਿਲਿਜਾ
ਝਕਰੀਜੈ॥ ਸਾਝਕਰੀਜੈਗੁਣਦੇਰੀਵੇਡਾਅਵਿਗੁਣਿਚਲੀਐ॥ ਪਹਿਰੈਪਟਿਬ
ਰਕਠਿਅੰਢੀਬਾਠਿ॥ ੨ ॥ ਗੁਣਕਹੋਵੈਵਾਸਲਾਕਛਿਵਾਸਲਈਜੈ॥ ੩ ॥ ਆਪਕ
ਰੈਕਿਸੁਆਖੀਐਹੋਰਕਰੈਨਕੋਈ॥ ਆਖਣਕਿਸਪਹਿਆਖੀਐਜੇਭੁਲਹੋਈ
॥ ਐਹੋਈਭੁਲਜਾਇਕਹੀਐਆਪਕਰਤਾਕਿਉਭੁਲੈ॥ ਅਦਿਮੰਗਿਆਅਣ
ਪਾਛਿਆਵਾਂਹਰਿਕਾਇਉਮਿਲੈ॥ ਦਾਨਦੇਹੁਦਾਤਾਸਗੁਬਿਧਾਤਾਨਾਨਕਸੰਚੁ
ਸੇਈ॥ ਆਪਿਕਰੈਕਿਸੁਆਖੀਐਹੋਰਕਰੈਨਕੋਈ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ॥
ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਹੋਪਿਤਾਜੀਓਹਜੇਬਿਧਾਤਾਪਰਖੁਹੋਜੋਕਦਾਚਿਤਨਹੀ
ਭੁਲਣਵਾਲਾਨਓਹਕਿਸੇਪਰਖਫਹੋਤੇਹੋ॥ ਤੇਜੋਓਸਸੰਜੋਗਕੀਤਾਹੋਸੋਭਲਾ
ਕੀਤਾਹੋ॥ ਤਾਮਾਤਾਨੇਅਖਿਆਚਲਥੇਵਾਅਵਾਈਆਛੋਤਫੇਰਕਿਆਸੰਗੋ
ਗਬਦੇਗਾਜਿਤਫੇਰਮਿਲੇਗਾ॥ ॥ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਇਕਸਬਦਕਹੀਅ

॥ ਰਾਗਮਾਰੂਵਿਓ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਪਿਛਹੁਰਾਤੀਸਦਕਨਮ
ਖਸਮੁਕਲੇਹਾ॥ ਕਿਮਸਚਸਰਾਇਚੇਦਿਸਨਿਰਥਪੀੜੇ॥ ਜਿਨਤੇਰਾਨਾ
ਮਧਿਆਇਆਤਿਨਕਉਸਦਪਿਲੇਹਾ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾਮੇਕਰਮੁਹੀਦ
ਕਰਿਆਰਾ॥ ਨਾਮਨਪਾਇਆਤੇਰਾਅੰਧਭਰਮੁਭੁਲਾਮਨਮੇਰਾ॥ ਸਾਦ
ਕੀਤੇਦੁਖਪਰਫੁੜੇਪੁਰਬਿਲਿਖੇ॥ ਗਇਆਸੁਖਥੋੜੇਦੁਖਅਗਲੇਦੁਖੀ
ਦੁਖਦਿਰਾਇ॥ ੨ ॥ ਵਿਛਾਰਿਆਕਾਕਿਆਵਿਛੋੜੈਮਿਲਿਆਕਾਰੀ
ਆਮੇਲਿ॥ ਸਾਹਿਬਸੇਸਾਣਾਹੀਐਜਿਨਕਰਦੇਖਿਆਖੇਲਾ॥ ੩ ॥
॥ ਜੀਗਰਮਿਲਾਵਿਛਵਾਤਿਨਤਨਿਰੀਤੇਭੋਗਾ॥ ਵਿਜੋਗਮਿਲਿਵਿਛੋੜੈ
ਨਾਨਕਭੀਸੰਜੋਗਾ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਚਾਂਬਾਬੇਜੀਆਖਿਆਮਾਤਾਜੀਅਸੀਫੇਰ
ਆਵਾਂਗੇ॥ ਪਰਹੁਦੁਸੀਅਹਿਗਾ॥ ਵੇਹੁਤਾਮਾਤਾਜੀਹੁਸਾਭਾਮਨਉਦਾਸਹੋਅਸੀ
ਫੇਰਹੁਦੇਈਥੋੜਿਆਵਿਨੈਨਾ॥ ਗਇਕਰਮਿਲਾਂਗੇ॥ ਤਾਮਾਤਾਨੇਕਹੀਆਪੁਤ੍ਰਹੁਦ
ਤੀਵਕੀਉਚਾਸੀਕਰਕੇਆਇਆਹੀਭਾਂਧੁਭੁਇਕਵਾਰਪਰਚਲਸੇਭੀਪਰਨਾ
ਜਾਵੇਤਾਬੇਟਮੇਰੇਮਨਭੀਤੇਖਕਿਸਤਰਾਮਾਵੇਅਤੇਪੜਮੇਤਾਤੇਰੀਸੁਰਤਦੇਖ

ਕਰਿ ਮੇਲਿ ਹਾਲੁ ਹੋਈ ਹਾਂ ਅਪੁਰੁ ਜਾਤੁ ਜਾਵਣੁ ਦਾਖੁ ਲੈ ਚੁਪੈ ਭਾਮੋਰਾ ਸਤਿਖ ਸਿਤ
 ਲਹੈ ਸਭ ਹੀ ਚਿਹਨਾ ਵਾਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਸਾਭੈ ਨੇਕਾ ਅਗੇ ਰਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੀ
 ਚੰਦ ਹੋਰ ਨਵੀ ਇਥੇ ਹੀ ਮੰਗਵਾਇ ਲੈ ਦੇ ਅਹੇ ਤਾਂ ਚਿਹਨੀ ਇਥਾਈ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਪੁ
 ਕੁ ਤੂੰ ਭੀ ਅਸਾਡਾ ਕਹਿਅ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰ ਜੇ ਤੁਧ
 ਆਖਿਓ ਨਾ ਤੇ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਕਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਵਾਂਗੇ ਸੋ ਪੁਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਮੇ ਰੋਪੁ
 ਰਜਾ ਮਲੀ ਤੂੰ ਸੀ ਤਾਹਰਿ ਦਾਸ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਅ ਸੀ ਕੇ ਹੋਰ ਪਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਜੋ
 ਪੀਰ ਪੇਰੀ ਬਰ ਔਰ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸਨਿ ਆਸੀ ਜੋ ਜੇਵਲੀ ਹੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਹੁ ਲੈ
 ਵਾਵੇਗਾ ਅੇਸਾ ਇਸ ਦਾ ਪੁਤਾ ਪਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸੀ ਪੁਰਨ ਦੇਵਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸ

ਕਾਰ ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਪੁਤਾ ਮੇਰਾ ਤਾ ਅਤ
 ਮਾਵੀ ਅਜੇ ਰੰਗ ਨਾ ਹੀ ਹੁਆ ਅਤੇ ਨ
 ਮੇਰ ਜਕੇ ਕੋਈ ਮਰ ਚੁਕੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ
 ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਕੋ ਅਪਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰ
 ਖਿਆ ਹੋ ਪੁਰ ਅਗੇ ਰੰਗ ਦ ਸਿਵੇ ਤੇਰ
 ਰਜਾ ਇ ਜਾਏ ਹੁਬ ਤਾਂ ਕਰ ਦੇਹੀ ਅਹੇ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਸ ਭੁਕੁਟੇ ਬਾਇ
 ਗਾਇਆ ਤੇ ਨਾਲੇ ਚਾਚ ਲਾਲੁ ਭੀ
 ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੀ ਉਰ ਕਰ ਚਾਚੇ
 ਲਾਲੁ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਗਨਿਮ ਸਕਾਰ ਕੀ
 ਭੀਤ ਲਾਲੁ ਬਹੁਤ ਸਿਮਾਦਾ ਸੀ ਅ

ਭੇਚਿ ਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਪਰ ਬਣਾ ਭੁਰੇ ਸਾਸੀ ਉਸਨੇ ਬੈਠ ਕਰ ਕਹਿਅ
 ਧੰਨਾਨਕ ਜੀ ਬੜੀ ਮੇਹਰ ਬਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੇ ਅਸਾ ਜੇਹਾਂ ਪਾਪੀ ਆਨੂੰ ਦਰਸਨੀ
 ਰਾਹੈ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਚਾਚਾ ਸੀ ਤੁਸਾ
 ਨ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਉਪਰ ਖੁਸੀ ਰਖਣੀ ਜੀ ਅਤੇ ਅਸਾ ਭਾਮ
 ਨ ਉਦਾਸ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਹੁਣ ਦਿਸ ਬਿਰਦ ਨਿਵਾਈ ਦਾ ਸੈਲ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਫੇਰੁ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗੇ ਸਭ ਪੁਰਵਾਨ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਸਰਬਤ ਪਰ ਖੁਸੀ
 ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਔਰ ਮਾਹਿਤ ਕਾਲਤਾਈ
 ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪਤਾ ਬੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੁਸਾਡੇ

ਪਾਸਗਾਠੇ ਬੈਠੇਹੀ ਵਿਨਾਤੀਕਾਵਰੇਏਹਥਾਤਕਹਿਕਰ ਸੀਗੁਬਾਬਾਸਰ
ਬਤਕੇ ਪੀਰਜਦੇਕਰਦਿਦਿਆਕਰਕੇਅਤੇਓਥੋਂਚਲਦੇਰਹੇ॥ ੬ ॥

॥ਸਾਖੀਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਰਾਵੀਕੋਗਏ॥

॥ਤਾਂਬਾਣਾਕਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਜਿਦਰ ਜਾਵਨ ਉਥੇਹੀ
ਜੀਵਦਾਉਪਾਧ ਕਰਨ ਅਤੇਜੋਕੋਈਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦਰਸਵੀਕਰਜਾਤਾਅਤੇ
ਕਜਨਮਾਕੇਪਾਪਾਦਾਨਸਟਹੋਜਾਵੇ॥ ॥ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਸੁਰੀ
ਤਾਂਬਾਵਨਚੰਦਨਦੀਨਿਆਈਜੇਸੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਬਾਵਨਚੰਦਦੇਹੈਜੋਕੇ ਜਿਸ
ਕੇਬਿਰਛਕੋਵਾਯੂਸਪਰਸਕਰਕੇਤੋਫੇਰ ਅੰਰ ਬਿਰਛਕੋਛੋਹਿਕਰਚੰਦਨ
ਪਕਰਦੇਤੀਹੈਤੈਸੇਹੀਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮਸਦਨਕਰਕੇਜਾਂਦਰਸਨਕਰਨ
ਕਰਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਵੇਪਾਪਨਸਟਹੋਜਾਤੇਹੈਤੈਸਤਰੁਪਹੋਜਾਤੇਹੈਜੋਦੀਨ
ਦਿਆਲ ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਂਦੇਜਾਦੇ ਇਕਗਾਉਦੇਪਾਸਜਾਇਥੈਠਤਾਇਕਜਿਮੀਦਾਰ
ਜਿਰਾਵੀਦੇਵਿਚ ਨਾਵਦੇਕਉਜਤਾਹੈਤਾਸੀ ਉਸਦਿਨਜੋਓਜਿਮੀਦਾਰਨਵ
ਇਕਉਜਤਾਸੀਤਾਅਗੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਥੈਠੇਹੈਅੰਰ ਮਰਦਾਨਾ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਹਿ
ਅਸੀਂ ਤੋਉਸਨੇਸਬਦ ਬਣਕਰਪਾਸਆਇਆਤੇਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕੇ
ਚਰਨਾਪਰਮਾਦਾਏਕਿਆਤੇਇਕਘੜੀਕਥੈਠਕਰਓਜਿਮੀਦਾਰ ਗਾਵੀਸੈਨ
ਇਕਰਆਪਨੇਘਰਕੋਆਇਆਤੇਆਪਨੀ ਘਰਵਾਲੀਕੋਕਹਾਹੇਪ੍ਰੇਮੇਸਰਦੀ
ਪਿਆਰੀ ਤਿਨਸਾਧਥੈਠੇਹੈਨ ਉਠਦੇਵਾਸਤੇਕੁਛਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਰਕਰਦੇਵੇਤਾਂ
ਉਨਕੋਦੇਆਵਾਂਅਤੇਮੇਜੋਆਪਰਸੇਈਪਾਦਾਗਾਤਾਂਉਨਕੋਖੁਦਾਇਕਰਖਾਵਾ
ਗਾਤਾਂਉਸਦੀਅੰਗਤਨੇਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਰਕਰਕੇਬੜੇਪ੍ਰੇਮਦੇਨਾਲਤਾਂਆਪਨੇ
ਪਤੀਕਉਕਹਿਆਹੇਪ੍ਰੇਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਤੋਆਰੰਭਤਾਂਉਸਜਿਮੀ
ਦਾਰਨੇਪ੍ਰਸਾਦਮੈਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਲੈ ਗਇਆਅਗੇਰਖਕਰਥੈਠਗਇਆ
ਤੇਹਥਜੋਕਰਕਹਿਆਹੈਨਾਬਜੀਏਹਅਚਵੀਏਸੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਸਰਬਪਦਾਂ
ਕੀਜਾਨਣੇਹਾਰੇ ਉਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮਦੇਖਕਰ ਉਸਪ੍ਰਸਾਦਿਕੋਦੇਖਕਰਮੇਰੇਤਾਈਕਹਿ
ਆਬਾਲਾਇਸਪ੍ਰਸਾਦਸੇਚਉਥਾਹਿਥਾਤੋਮਰਦਨੇਕੋਦੇਵੇਵੇਅਤੇਬਾਕੀਪਰ
ਸਾਦਿਕਉਸਬਸੇਬਦਦੇਓਤਾਂਗੁਰੂਜੀਹੁਕਮਮੰਨਕਰ ਉਸਪ੍ਰਸਾਦਿਕੋਬ
ਦਵੀਆਂਉਸਜਿਮੀਦਾਰਕਉਭੀਦੀਆਪਰਹੋਗੁਰੂਜੀਓਹਪ੍ਰਸਾਦਵੀਡਿਵਿਆ
ਕੋਦੇਵੇਕੀਇਸਤ੍ਰੀਦੇਖਗਈਸੀ॥ਤਾਂਉਸਕੋਖੁਸੀਕਰਕੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਜਾਇਥੈਠੇ॥

॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ॥

ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਚੰਬੇ ਕਰੇ ਮਲਿਆ ॥

॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚ
ਲੇ ਸੁਵਾਨੇ ਗਾਵੀ ਦੀ ਝੋਲ ਕਰਵਾਇ ਲਿਆ ਵੀਏ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ
ਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਦਰਸਾਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਉਧਰ ਹੀ ਚਲੀਏ ਜੀ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਵੀ ਦੇ ਚਿਨ੍ਹੇ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਸਬਦ ਪੜਨੇ ॥
ਤੇ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਹੋਰ ਥੇ ਚਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਤੁਸੀ ਉਤਾਵਲੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਇਕ ਏਥੇ ਦੇਵਾ ਜੀ ਮੀਦਾਰ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਨੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਓਹ ਆਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਖਕ ਬੜੀ ਪਰਸੰਨ ਹੋਈ ਪਰ ਘਰੋ ਬੜੇ ਨਿਰਧਨ ਸਨ
ਅਤੇ ਕੋਈ ਪੁਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਸਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਜਾਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਪਤੀ
ਨੂੰ ਕਹਿ ਆਪੋ ਭਾਵ ਕਰ ਜੀ ਇਕ ਸੰਤ ਰੂਪ ਰਾਵੀ ਦੇ ਚਿਨ੍ਹੇ ਉਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ
ਤਾਂ ਜੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਕਰ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਉਸ ਜੀ ਮੀਦਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਪਰ
ਓਦੇ ਦੇਂਦੇ ਬੁਠੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਵਾਸਤੇ ਦੁਧ ਲੈ ਚਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
ਚਰਨਾ ਪਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਰਜਾਇ
ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਈ ਦੇਵਾ ਤੇ ਨਿਕਰਤਾਰ ਚਿੰਤਾ ਆਵੇ ਪਰ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਰੋਜ
ਕਰਨ ਅਉਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਦੇਵਾ
ਕਦੀ ਕਦੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦ
ਰਸਨ ਨੂੰ ਚਲੀਤੇ ਦੁਧ ਚੋਇ ਕਰ ਲੈ ਗਈ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਦੇਵਾ ਆਇਆ ਤੇ ਅ
ਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਘਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਾ ਜੀ ਮੀਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਬੈਠੇ ਸਨ ਪਰ ਦੇਵੇ ਨੂੰ
ਦੇਖ ਕੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਉਂਦੇ ਵਾਕਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਓਹ ਕਰਤ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੇਦਾ ਤਾਂ ਹੋਤੇ
ਸੀ ਪਰ ਜੀਵ ਉਸ ਦੇ ਮੰਗ ਤੇ ਹੈ ਓਹ ਜਾਂ ਕਹਾਂ ਭਰ ਪੁਰ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਭਗਵੰਤ ਬਿ
ਰਾਜ ਮਾਨ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਜੋਤੀ ਆਖੇ ਸੋ ਅਸੀਂ ਤੇ ਨੂੰ ਦਿਵ
ਈਏ ਅਤੇ ਜੇ ਦੁਧ ਪਾਣੀ ਚਾਵੇ ਤਾਂ ਏਹ ਨਦੀ ਦੁਧ ਵੀ ਵਗਦੀ ਹੈ ਜਿਤਨ ਪੀਸ

ਕਨ ਹੈ ਤਿਤਲ ਹੀ ਪੀਲੈਤ ਦੇ ਦਲ ਘਾ ਪੀਟਣ ਅਤੇ ਕਿਆ ਟੇਖੇ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ
ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥
ਕੁਛ ਮੇਂ ਜੰਗਾਂ ਗਾਏ ਮੇਂ ਨੀ ਦੇਵਨ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਪਾਇ
ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥
ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥
ਕੁਛ ਮੇਂ ਜੰਗਾਂ ਗਾਏ ਮੇਂ ਨੀ ਦੇਵਨ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਪਾਇ
ਗਲੈਤਾਂ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥
ਰੇਵੇਤਾਂ ਤਿਨ ਵਧੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਛ ਹੋਰ ਮੰਗ ਵੇ ਦੇ ਏ
ਹੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ ਵਧ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰ ਕੇ ਭਰ ਪੂਰ ਹੋਵਾਂ ਏ ਹੋ ਮੇਂ
ਗੋਤਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ॥
ਪਰ ਸਚ ਕਮਾਈਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦੀਵੀ ਗਾਵੀ ਨ
ਦੀ ਦੇ ਕੰਠੇ ਰਹਿਣ ਲਗੇ॥ ਓਥੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਭੀ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ
ਕਰਿਆਵਨ ਅਤੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਦੀ ਟੋਲੇ ਓਥੇ ਇਕ ਠਾਣੇ ਦਾਰ ਕਰੇ ਝੀਆ ਰ
ਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਖਬਰ ਸੁਣੀ ਜੋ ਏਥੇ ਇਕ ਫਕੀਰ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰਸ
ਭੁਲੋਕ ਓਸ ਦੇ ਸਿਲਟ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਸ ਕਰੇ ਝੀਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹ
ਤੋ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਜਾਵੇ ਗਰ ਹੈ ਓਸ ਕਰੇ ਝੀਏ ਅਪਣੇ ਮਨ ਖਾਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇ
ਰੀ ਘੋੜੀ ਸਜਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਵੇ ਮਾ
ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਉਠਾਇਆ ਵੀ
ਐਗੇ ਨਹੀਤ ਬੰ ਨਕਰ ਲੈ ਆਵੀ
ਐਗੇ ਜਾਂ ਉਸਕ ਰੇ ਝੀਏ ਨੇ ਏਹ ਬਾ
ਤ ਮਨ ਮੇਂ ਠਨਕ ਰ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕ
ਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਭਿਗ ਪਾਇਆ ਮਾ
ਰ ਲੱਤ ਭੀ ਭਜ ਗਈ ਤਾਂ ਕਿਤਨੇ ਹਿ
ਕਾਇਨ ਮੇਂ ਜੋ ਤੇ ਪਿ ਆ ਰਹਿਆ ਜਾ
ਫੇਰ ਗਈ ਹੋਇ ਆ ਟਰਨ ਫਿਰਨ
ਲਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੀ ਬਰਫ ਟੁਰਿਆ ਜੋ ਤਪੇ ਕਉ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਗੇਜ ਚਲ ਕਰ ਬਾਂਧ ਲਵੇ ਗੇ

ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ ਤਾਂ ਰਹ ਵਿਚ ਅੰਧ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ
 ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਭਾਈ ਤੇ ਕਛੁ ਸੁਧ ਭਾਵ ਨੀ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਗਾ
 ਹੋਵੇਗਾ ਓਹ ਫਕੀਰ ਤੇ ਪੁਰਾ ਪੈ ਐਸਾ ਕੈਸਾ ਨਹੀ ਜਦ ਓਹ ਕਰੋੜੀਆਂ ਸੁਧ
 ਭਾਵ ਨ ਕਰਕੇ ਨੀ ਗੀ ਪੰਗੀਟ ਰਦਾ ਹੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਜਾਇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅ
 ਧੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਓ ਭਾਈ ਤਾਂ ਉਸ ਕ
 ਰੋੜੀਏ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਤ ਹੋਤੇ ਦਇਆ ਵਾਲੇ
 ਹੋ ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਭੁਲੇਵਾ ਸਤੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਤੇਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਭੁਲੇ
 ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਭੁਲਾ ਤਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਵਾਸ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋ
 ਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਥਾ ਸਕਤ ਜਮੀਨ ਮੇਂ ਆਪਦੀ ਭੁਟਾ ਵੇਵਾਂਗਾ
 ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚਕ ਇਥੇ ਬਣਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਰਿਆਂ ਸੁਣ ਭਾਈ ਏਹੁ ਨ ਉਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭੁ ਸਾਡੀ ਹੈ ਅਸਾ ਬੋੜੀ ਜਿ
 ਹੀ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕੋਲੋਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਹੀ ਆਣ ਰਖੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਸੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲੈ ਅਵੇ
 ਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਰੀ ਅਪਣੇ ਟਬਰ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵੇਵੇ ਜਦੋਂ ਏ
 ਦਿਆਂ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਵੇਹਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਮਹਤੇ ਕਾਲ ਅਗੇ ਮਥਾ
 ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਥੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਓਹ ਗਵੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਨ ਬੰਧੀਆਂ ਸਮੇਤ ਉਥੇ ਚ
 ਲੇ ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜ ਸਾਡੇ ਫਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਗਾਡੀਆਂ ਭਾੜੇ ਕ
 ਰਕੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਕਾਲ ਵੇ
 ਦੀ ਦੇ ਪਰ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਸੋ ਤਾਂ
 ਸਾਨੂੰ ਬੋਥੇ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੇਦ ਆਹੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਥੇ
 ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇ ਸੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ ਫੇਰ ਨਹੀ ਸ
 ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਨੇਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗਾਇ ਸੀ ਸਾ
 ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਦੇਹੋ ਜੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ

ਦਰਸਨਪਾਟੀਏਤਾਡਇਨੇਕਾਛੁਨ੍ਹੇਵਿਦਵਿਤੀਕਹਿਓਸਬਾਬੇਨਨਕਜੀਦੇ
 ਚਰਨਤੇਮੇਰਾਬਲੁਆਜਜੀਨਾਲੰਮਥਾਟੇਕਣਾਅਤੇਕਹਿਣਾਮੇਨ੍ਹਪਰਮੇ
 ਰਾਜੀਵੀਦਰਗਾਹਵਿਚਬਚਾਇਲੇਣਾਮੇਰੀਸਹਾਇਤਾਕਰਨੀਤਾਂਕਾਲੁ
 ਆਇਓਲਾਭਪਾਂਸੇਵਿਦਿਆਲੇਕਰਟੁਰਿਆਅਤੇਮਰਦਾਨਭੀਆਪਣੇ
 ਪਾਸਗਇਆਕਾਇਕਰਿਆਖਣਲਗਾਜੇਭਾਈਕਾਬੇਜੀਨੇਅ
 ਪਣਕਟਿਬਨ੍ਹੇਰਾਵੀਦੇਕੰਠੇਪਰਸਦਭੇਜਿਆਹੈਸੋਹੁਣਤਸੀਭੀਓਥੇਹੀਚਲ
 ਰਹੇਤਾਂਓਨਾਆਖਿਆਜੇਤੁਸੀਤਾਂਕਿਥੇਠਹਿਰਕੇਨਹੀਬੈਠਦੇਅਤੇਤੁਸੀਅ
 ਸਨ੍ਹੇਪਰੋਕਢਕੇਬਾਹਰਸੁਟਜਾਵੇਗੇਅਸੀਨਹੀਜਾਂਦੇਤਾਂਮਰਦਾਨਜਬਾ
 ਬਲੋਕਰਬਾਬੇਕਾਲੁਨ੍ਹੇਜਾਇਮਿਲਿਆਤਾਂਸਭੇਹੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਨੀਆਇ
 ਕਰਮਿਲੇਤਾਂਬਾਬੇਜੀਨੇਮਾਤਾਪਿਤਾਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਕਾਲੁਨੇਅ
 ਤੇਮਾਤਾਨੇਗੁਰੂਜੀਨੂੰਗਲਨਲਲਾਇਆਅਤੇਆਖਣਲਗੇਅਸਾਨੂੰਵੇਰੇ
 ਭਾਗਹੋਏਹੈਨ੍ਹੇਤੁਸਾਡਾਦਰਸਨਹੋਇਆਹੈਪਰਅਸੀਆਪਣੇਘਰਦੀ
 ਕਿਰਸਾਣੀਛੁਡਕੇਆਏਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਿਰੀਗਠਾਦੇਵਿਚਸਬ
 ਆਖਿਆਸੁਣੇਪਿਤਾਜੀਇਹਕਿਰਸਾਣੀਕਰੇਗੇਤਾਂਤੁਹਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ

। ਸਿਰੀਗਠਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੩ । ਏਹੁਤਨਧਰਤੀਬੀਜਕਰਮਾਕਰੇਸ
 ਲਿਲਅਪਉਸਾਰਿਟਾਪਾਣੀ। ਮਨਕਿਰਸਾਣਹਫਿਵੀਦੇਜੀਆਇਏ। ਏਉ
 ਪਾਵਸਪਦਾਨਿਰਬਾਣੀ॥ ੧ ॥ ਕਹੇਗਰਬਸਮੁਦ੍ਰੇਮਾਇਆ। ਪਿਤਸੁਤੇ॥
 ਗਲਕਾਲਿਤੁਆਤਾਤੇਰੋਹੇਹਿਨਅੰਤਸਖਾਇਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ । ਬਿਖੇ
 ਬਿਕਾਰਦੁਸਟਕਿਰਖਾਕਰੇਇਨਤੁਜਆਤਮੇਹੋਏਧਿਆਈ॥ ਜਪਤਪਸਿਜ
 ਮਹੋਹਿਜਬਰਖੇਕਮਲਬਿਗਸੈਮਧਮਾਸੁਮਾਈ॥ ੨ ॥ ਬੀਸਸਪਤੁ
 ਹੋਰਬਾਸੋਰੇਸੀਗਹੈਤੀਨਖੇੜਾਨਿਤਕਾਲਸਾਰੇ॥ ਦਸਅਠਰਮੇਅਪਰਿਪੋਰੇ
 ਚੀਨੈਕਹੈਨਨਕਇਵਏਕਤਾਏ॥ ੩ ॥ ॥ ॥ ॥

ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿੰਦੇਹੈਨਹੋਪਿਤਾਜੀਵਿਸਤਨਨ੍ਹੇਧਰ
 ਤੀਕਰੇਅਰਸੁਭਕਰਮਾਂਦਾਬੀਜਪਾਵੇਅਤੇਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦਾਜਪਕ
 ਰਨਾਹੈਜੇੜਾਸੋਸਲਦੇਵੇਅਤੇਮਨਨ੍ਹੇਕਿਰਸਾਣਕਰੇਤੇਮਹਾਰਾਜਦੇਚਰ
 ਨਾਦਾਧਿਆਨਕਰਨਾਹੈਸੋਆਪਣੇਰਿਏਵਿਚਸਮਾਵੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਮੁਕ
 ਤਹੋਵੇਗੇਅਤੇਮਾਇਆਨੂੰਸੁਠਜਾਣਕੇਤਿਸਦਾਤਿਆਗਕਰੇਸੁਣੇਪਿਤਾ

ਸੀ ਜਿਤਨੇ ਕੁਟਬੀ ਪੈਨ ਸੋ ਕਿਸੇ ਗੁੰਨਾ ਲਨ ਹੀ ਜਾਣੇ ਏਹੁ ਵਿਖਿਅਕੁ ਏਹੁ
 ਜੋ ਪੈਨ ਅਰਕਾਮ ਕੋਧ ਦਸਟ ਪੈਨ ਇਨ ਦਾ ਤਿਅਗ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜਪਤ ਪਸੀਸ
 ਮਤੁਜੀ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਰੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨ ਆਪਣੇ ਅਸ੍ਰ
 ਮ ਵਿਚ ਆਵੇਗਾ ਅਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਚੀਨੇ ਗੇਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਧਾਰ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਸੁਣ ਵੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਓਧਾਰ ਹੋ
 ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਓ ਥੇਟਾ ਜਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਆਤਮੇ ਨੀ ਚੀ
 ਨੀਏਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਕਹਿਓ ਥੇਟਾ ਰਗ ਦੇਖਤੇ ਅਗਿਆਨ ਏਹੁ ਕਈ ਅ
 ਸਿਖ ਜਨਮਾਦੋ ਚਲਿਆਂ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਂ ਨੀ ਮਿਲਕੇ ਹੁ
 ਲਦਾ ਹੈ ਓਹ ਗਿਆਨ ਇਤਨੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅਗਿਆਨ ਕਿਉਂ ਕਰਕੇ ਗਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਓ ਪਿਤਾ ਜੀ ਲਕੜੀਆਂ ਹਜਾਰ ਬਰਸਾਂ ਦੀਆਂ ਇ
 ਕਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਵਨ ਅਗਨੀ ਪਥਰ ਵਿਚੋਂ ਚਿਨ ਗਾਠੀ ਕਢ
 ਕੇ ਲਕੜੀਆਂ ਨੀਲ ਵੀਐ ਤਾਂ ਸੋਭੇ ਹੀ ਲਕੜੀਆਂ ਭੁਸਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀਆਂ
 ਪੈਨ ਸੋ ਤੈਸੇ ਹੀ ਲਕੜੀਆਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਅਗਿਆਨੇ ਅਤੇ ਸਾਧਸਿਤ ਦੇ
 ਮਨ ਦੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਸੋ ਚਿਨ ਗਾਠੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਪੈਸੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਧਸਿਤ ਦੀ
 ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਸਕਰਵੀ ਹੋਏ ਹ ਸ
 ਤੇ ਬਾਠਤਾਂ ਕਰੋੜੀਆਂ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਕਰੋੜੀਏਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਲਾ ਬਣਵਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਂ ਇਟ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਰਖਾਂ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਪਰ ਬਣ
 ਓਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਰੋ ਕੋਬਾ ਹਰਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਰਿਪਕੇ ਬ
 ਣਾਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਕਟਿਬ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਮ
 ਹਤਾ ਕਾਲ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਭੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਜੀ ਭੀ ਆਇ ਰਹੇ ਅ
 ਤੇ ਓਹ ਕਰੋੜੀਆਂ ਜਮੀਨ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਵਿਦਿਆ ਲਗਾ ਹੋਵਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਹੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜੇ ਕਿਛੁ ਇਸ ਜਗਾ ਜਿਮੀਦੀ ਪੈਦਾਇਸ ਹੋਵੇ
 ਗੀ ਸੋ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਪਾਈਐ ਤਾਂ ਕਰੋੜੀਆਂ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਵਿਦਿਆ
 ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੇਵੇ ਦੀਆਂ ਗਊਆਂ ਅਤੇ ਮਹੀਆਂ ਦੇ ਫਗਵਧ ਦੇ ਜਾਵਨ
 ਵਿਨੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਦੁਧ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਰ ਪਹੁੰਚਾਵੇ ਅਤੇ ਗਤ ਦਾ ਦੁਧ
 ਆਪਣੇ ਪਰ ਰਖੇ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਦਿਨ ਆਇਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਆਪਣੇ

ਪਿਤਾਦਾਸਰਾਧਕੀਰਤਾਕਾਲੁਬ੍ਰਹਮਣਾਦੇਪੈਰਧੋਵਣਲਗਾਤਾਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਪੁਛਿਆਹੇਪਿਤਾਜੀਏਹੁਕਿਸਦਾਸਤੇਇਤਨਪ੍ਰਸਾਦਿਕੀਤਾਹੈਤਾਕਾ
 ਲਨੇਕਹਿਆਹੇਨਨਕਜੀਮੇਰੇਪਿਤਾਦਾਸਰਾਧਹੈਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਹੇਪਿਤਾਜੀਜਬਲਗਦਾਸਨਬਧੀਆਂਹੋਈਆਂਹੈਸੇਤੁਬਲਗਪਿਤਰਨਰ
 ਯੁਕਤਗੁਰੂਜੀਨੇਨਾਅਰਜਤੁਏਹਪੁਰੀਦਾਨਣਾਤੇਨਿਰਵਾਸਹੋਤਾਹੈਤਬ
 ਪਿਤਰਭੀਨੁਕਤਹੋਤੇਹੈਜੇਸਤਰਹਲਕੇਦੇਹਥਵਿਚਗੁਰੂਦੀਡੋਰਹੋਈਹੈ
 ਤਾਪਿਛੇਚੰਦਾਡੋਰਮੇਪਾਵਤਾਹੈਤਾਗੁਰੂਨੀਜਾਇਪਹੁਚਦਾਹੈਜੇਡੋਰਟਟ
 ਜਾਵੀਹੈਤਾਗੁਰੂਭੀਚਲੀਜਾਵੀਹੈਤੈਸੇਹੀਜੇਹੜੇਅਗਿਆਨੀਹੈਨਸੇਉ
 ਨਕੇਸੇਹਦੀਡੋਰਪਿਤਰਾਨੁਪਹੁਚਦੀਹੈਤਾਫੇਰਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਪਿ
 ਤਾਜੀਤੁਸੀਟਾਹਿਗੁਰਆਖਕੇਅਖੀਆਂਮੀਟੋਤਾਕਾਲਨੇਅਖੀਆਂਮੀ
 ਟੀਆਤਾਕਿਅਦੇਖੇਸੇਮੇਤਾਬੇਕੀਨਧਾਮਵਿਚਬੈਠਾਹਾਅਰਜੇਹੜੇਚਹੁਸ਼ੁਗਾ
 ਦੇਪਿਤਰਹੈਨਸੇਸਤੁਚਤਰਭੁਜਸਰੂਪਧਾਰੇਹੋਏਵਿਸਨਜੀਪਾਸਬੈਠੇਹੈ
 ਨਤਾਸਤੁਕਾਲਦੇਗਲਵਿਚਮਿਲੇਤਾਸਾਰਾਦਿਨਕਾਲਪਿਤਰਾਦੇਗਲ
 ਮਿਲਦਾਰਹਿਆਪਿਤਰਾਨੇਆਖਿਆਹੇਕਾਲਤੁਧਨਹੈਜੇਜਿਸਦੇਪਾ
 ਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੈਦਾਹੋਇਆਹੈਜੇਜਿਸਦੇਪਿਛੇਅਸਾਸਤੁਨਾਦਾਉਧ
 ਰਹੋਇਆਹੈਤਾਕਾਲਉਥੇਇਕਬਰਸਰਹਿਆਅਤਬਡੇਦਿਟੁਰੇਗਾਬੈ
 ਕੀਠਦੇਕਾਲਨੂੰਰੋਗਟੋਵਾਸਤੇਮਿਲੇਫੇਰਕਾਲਪਿਤਰਾਨੂੰਆਖਿਆਕੁ
 ਈਮੇਤਾਮਾਤੁਲੋਕਨੀਜਾਣਾਹੈਅਤੇਫੇਰਮੇਦਹਨੀਤਿਆਗਕਰਕੇਏਥੇ
 ਤੁਹਾਡੇਪਾਸਅਵੇਗਾਤਾਕਾਲਨੇਅਖੀਆਂਬੋਲੀਆਂਜਾਬੋਲਕਰਏਮੇ
 ਤਾਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਹੈਨਅਤੇਕਾਲੁਬ੍ਰਹਮਣਾਦੇਪੈਰਹੀਅਜੇਧੋਵਦਾਹੈਤਾਕਾ
 ਲਨੇਕਹਿਆਹੇਬੈਟਾਤੈਰੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਮੇਇਕਕੋਤਕਤੂਠਾਹੈਜੇਤੁਕ
 ਹੋਤਾਸਰਾਧਕਰੀਏਨਹੀਤਾਨਕਰੀਮੇਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆ
 ਹੇਪਿਤਾਜੀਜੇਉਤਸਪੁਰਖਕਿਰਿਆਕਰਦੇਹੈਨਸੇਸਤੁਨਾਦੀਰਹੁਗਾਸ
 ਰਦੀਹੈਤਾਤੇਤੁਸੀਭੀਸਰਾਧਕਰੋਜੇਸਹਿਜਗਤਦੀਰੀਤਚਲੀਜਾਵੇਤਾ
 ਫੇਰਕਾਲਨੇਕਹਿਆਹੇਨਨਕਜੀਮੇਇਕਬਰਸਬੈਕੀਠਵਿਚਰਹਿਆ
 ਇਆਹੈਅਤੇਇਥੇਅਜੇਮੇਉਸੇਬ੍ਰਹਮਣਾਦੇਪੈਰਧੋਦਾਹਾਏਹੁਬਾਤ
 ਬਡੀਅਸਚਰਜਹੈਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਪਿਤਾਜੀਮਹਾਰਾਜਚੀ

ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿ ਕੇ ਈ ਨਹੀਂ ਪਰਤੁਸੀ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹਾ ਨਾਮ ਚਿਤ
 ਕਰੇਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲ ਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ
 ਜਾਣਿਆ ਮੇਸੀ ਲੀਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਕੇ ਉਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮਹਿਤਾ ਕ
 ਲੂਤੇ ਅੰਮਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਉਥੇ ਰਹੇ: ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥

॥ ਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਚੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ॥ ਸੇਹੂਈ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਪਰਮਾ ਦੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ
 ਮਾਸੀ ਦੇ ਨਵਟ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੈਲ ਕਰ ਦੇ ਕਰ
 ਦੇ ਅਇਕੇ ਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੈਠ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੀ ਅਰ ਇਸ ਨਾਨ
 ਕਰਕੇ ਸਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਨੂੰ ਤਿਲ ਕਲਾਇਕੇ ਅਗੇ ਧਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅ
 ਪੁਰੀ ਬਾਹਾਂ ਟਿਕੇ ਲਗਾਇਕਰ ਬੈਠ ਹੈ ਚਉਕੜੀ ਮਾਰ ਕਰ ਅਤੇ ਡਿਊਤ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤ ਭਗਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਲੋਕ ਨੂੰ ਵਿਖਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਸੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਸਰਬ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ਨ ਜਾਂ ਓਹ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਅਖੀਆਂ ਮੀਟ ਕਰ ਮਾਲ ਲਗਾ ਫੇਰਨ ਅਤੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾ ਕਰ
 ਨਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਉਤਾ ਤੂੰ ਅਖੀ ਮੀਟ ਕਰ ਕਿਸ ਦਾ
 ਪਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਤਪਾਜੀ ਮੈਂ ਸਾਲ ਗ੍ਰਾ
 ਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਮੁਰਤ ਹੈ ਸੇਤੁ
 ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਖੀ ਮੀਟ ਕਰ ਪਿਆਨ ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਤਪਾਜੀ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨ ਲੋ
 ਕ ਨਜਰੀ ਆਵਦੇ ਹੈ ਨਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਿਸਰ ਜੀ ਤਿਨ ਲੋ
 ਕ ਵਿਚ ਜੇ ਫਰਤਾ ਫਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਰਤ ਤੇ ਨ ਜਗੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਮੈਂ ਸਰਤ ਕੁਛ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ
 ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਖੀਆਂ ਮੀਟ ਛੁਡੀਆਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਗੁਪਤ
 ਸਿਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੇ ਤੂੰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਅਗੇ ਸਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤਮ
 ਉਠਾਇਕੇ ਲੈ ਜਾਓ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਪਾਇਕੇ ਗੁਪਤ ਸਿਖ ਨੇ ਉਸ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਅਗੇ ਸਰਤ ਕੁਛ ਪੁਜਾਵੇ ਸਮੇਤ ਠਾਕਰ ਉਠਾਇਕੇ ਲੈ ਗਿਆ
 ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਖੀ ਸੈਲੀਆਂ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਠਾਕਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤਮ ਅ
 ਗੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਗਾ ਬਿਰਲਾ ਪਕਰਨ ਦੇ ਖਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬ

ਚਨਕੀਤਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਰੋਦੇ ਹੇਤੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨ ਕਹਿਅਜੇ
 ਤਪਾਜੀਠ ਕੁਰਦੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਸਤੁ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਤੇ ਕੋਈ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀਤਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖਾਖਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੈਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕੀਤੇ ਤੇ ਤਿਨ ਲੋਕ ਨ
 ਜਾਣੀਆਂ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸਤੁ ਕੁਛ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਹੈਨ ਤੇ ਦੇਖ
 ਲੈਤੁ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਪ ਨੂੰ ਸਚ ਜਾਣੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਤਪਾਜੀ
 ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇਵਤਾ ਸਤੇ ਸੁਠ ਬੋਲ ਦਾਸਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸੁਠ ਬੋਲਣ ਕਰਕੇ
 ਵਕਤ ਖਾਂਦਾਸਾਂ ਅਰਇਸ ਮੁਰਤ ਪਰ ਮੇਰੀ ਗੁਜਰੀ ਨਹੀ ਸੀ ਪਰ ਜੀ
 ਹੁਣ ਸੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਅਰਥ ਜਿਨ ਕੀਨੇ ਮੁਰਤ ਲੀਤੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਸੇ
 ਮੈਨੂੰ ਦਿਵਾਇ ਦੇਵੇ ਜੀਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਰਾ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਇਆ ਅਰਲਗਾ ਬੇਨ
 ਰੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਇਆਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਜੇਤੀ
 ਸੁਠ ਬੋਲਣਾ ਛੋਡ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਏਵੇ ਜੀ ਰੋਟੀ ਪਹਿਚਾਵੇਗਾ
 ਤੇ ਸੁਠ ਨ ਬੋਲਿਆ ਕਰ ਅਰ ਸੀ ਗਮ ਜੀ ਕੇ ਸੁਧ ਆਤਮੇ ਜਪਿਆ ਕਰ
 ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨ ਕਹਿਆ ਹੇਤੁ ਪਾਜੀ ਜੇ ਤੁਕਿਰ ਪਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੁਠ ਨ
 ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਜੀ ਸੁਠ ਬੋਲ ਰੋਟੀ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਚਲਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਸੁਠ ਕਿਉ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਅਖੀ ਜੀਟ
 ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਿਨ ਲੋਕ ਨ ਜਾਣੀ ਆਵੇ ਹੋਨ ਅਰ ਜਿਥੇ ਤੇ ਬੋਲਾ ਹੈ ਤੇਰੇ
 ਪਿਛੇ ਮਾਲ ਧਨ ਦਥਿਆ ਪਇਆ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਯਾ ਨਾ ਹੀ
 ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਖਬਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
 ਚਨਕੀਤਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਉਠ ਕਰ ਧਰਤੀ ਖੋਦ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਨੇ ਧਰਤੀ ਖੋਦੀ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਨ ਪਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਨੇ ਆਇਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਬਦ ਕ
 ਹਿਅਮ ॥ ॥ ਰਾਧਾ ਸਾਸਗੀ ਮਹਲਾ १ ॥ ੫੭੩ ॥ ॥

ਕਾਲ ਨਾਹੀ ਸੋਭ ਲਾਹੀ ਨਹੀ ਸਤ ਕਾ ਵਧਾ ਆਨਿ ਸਟ ਜਕਤਾ ਹੋਸਟ ਹੋਏ
 ਤਾਇਨੁ ਜਗਾ ॥ ੧ ॥ ਕਲੁ ਮਹਿ ਰਾਮ ਸਾਸਗਾ ਅਖੀਤ ਮੀਟ ਹਿਨ ਕ
 ਪਕੜ ਹਿਠ ਗਣ ਕਉ ਸਿਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਆਟਿ ਸਤੀ ਲਕ
 ਪਕੜ ਹਿ ਸੁਸੁਤੇ ਤਿਨ ਲੋਆ ਮਗਧਾ ਛੋਕੜ ਨਾਸੈ ਏਹ ਪਦਮ ਅਲੇ
 ਇ ॥ ੨ ॥ ਖਤੀਆਂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਛੋਡਿ ਆਮਲੇ ਛੁਠਾ ਆਗਹੀ ਸਿਸ

ਇਸਉ ਵਿਕਟਰ ਹੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥ ਅਥੇਸਾਖੀ ਵਿਸਮਾਨ
ਨਸੇਧਹਿ ਕਰਹਿ ਦਅਹਿ ਅਸਾ ਬਿਨ ਨਾਮ ਹਰੇ ਕੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀ ਕਰਹਿ
ਨਾਨਕ ਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਤਿਸਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਹੋਸੁਆ ਮੀ ਦੇਵ
ਤਾ ਤੂੰ ਜੇ ਇਸ ਪਥਰ ਦੀ ਮੁਰਤ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਦਾ ਹੋ ਜੇਤਾ ਇਸ ਦੇਵ ਸਾਕਾ
ਭੀ ਨਹੀ ਜੇ ਮਰਣ ਤੇ ਰਖ ਲੇਵੈ ਅਤੇ ਏਹ ਭੀ ਨਹੀ ਜੇ ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀ
ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਛੁਡ ਦੇਵੈ ਜੇ ਸੁਣੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਖੀਆਂ ਮੀ
ਟ ਕੇ ਨਕਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਠਗਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਣ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਏ
ਹ ਠਗੀ ਵਗੀ ਤੇਰੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗਲ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਜੋਹੀ ਸੀ ਠਾਕੁਰ
ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੈ ਅਬ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਵਿਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਂਭਵ ਸੁਭੇ ਸੇ
ਤੁਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਕਰ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜੋ ਕੇਈ ਸੁਧ ਆਤਮਾ ਸੀ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇਗਾ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇ ਬਿਨ ਹੋਰ
ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਸਤੁ ਬਾਦ ਹੈ ਤਬ ਤੀਰਥ ਤਟ ਤੀਰਥ ਦੇਵਾਲੇ ਕਾ ਪੂਜਨ ਭੀ ਕਿ
ਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਹੋਵੇਵਤਾ ਕਪਟ ਕਉ ਛੋਡ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਸਭ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੇਰ ਕੇ ਤੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇਤਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉ
ਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਤਪਾਜੀ ਏਹੋ ਜੇਧਨ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂੰ ਦਸਿਆ ਹੈ ਮੇਨੂੰ
ਲੀਆ ਹੈ ਜੇਤੁ ਸਾਧੂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾਧਰਿਆਂ ਹੈ ਇੰਨਾ ਹੈ ਆਪ ਕਹੋਤੁ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਖੀਆਂ ਮੀ
ਟਣੇ ਤੂੰ ਅਰਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੇਨੂੰ ਤਿਨੇ ਲੋਕ ਸੁਸ਼ਦੇ ਹੋਨ ਤਿਨੇ ਲੋਕ ਦਿ
ਸਦੇ ਹੋਨ ਅਰ ਏਹ ਨਹੀ ਦਿਸਦਾ ਤੇਰੇ ਮਗਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਧਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇ
ਆ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਤੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ
ਸਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੰਨੀ ਏਹ ਸੁਝੇ ਜੀ ਹਮ ਬੁਠੇ ਹੋ ਹਮ ਠੀਕਰ ਤੇਤ ਭੀ ਸੁ ਠੀ ਹੋ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜਿਤਨੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ
ਵਿਚ ਸੇ ਸਭ ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਖਾਧੀ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਨ ਕਿਸੇ ਹੋ
ਦਾਈ ਹੈ ਚਾਰੇ ਜਗਾਂ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਇਕ ਠੀਕਰ ਕੇ ਦਬ ਗਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਖ
ਧਾ ਅੰਨ ਅਤੇ ਪੀਤਾ ਪਾਣੀ ਹੋਵਾਇਆ ਕਪੜਾ ਨ ਕਿਸੇ ਜੇ ਨਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ
ਨ ਕਿਸੇ ਰੁਪਾ ਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ ਨ ਕਿਸੇ ਤਾਬਾ ਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ ਸੇ ਏਹ ਚਲਣ ਜਗ

ਤਵਿਚਮਾਇਆ ਦਾ ਕਰਦਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਉਂ ਕਰਕੇ ਬਿਉਂਚੇ ਚਲਦਾ ਹੈ ਅਰ
 ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਦੇਣ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭਗਤ ਹੈ ਨ ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ਨ
 ਤਿਨ ਕੀ ਵਿਬ ਵਿਸ਼ ਹੈ ਉਨ ਦੀ ਚਰਮ ਵਿਸਟ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਸਚਿਆਰ ਸਾ
 ਧਾ ਕੋ ਸਰੁ ਕੁਛੁ ਸੁਸ਼ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਥੇ ਏਹੁ ਹੈ ਤੇ ਇਥੇ ਏਹੁ ਕੁਛੁ ਹੈ ਓਹ ਸਰਬ
 ਜੀਵ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸੇ ਕੇ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਉਨ ਕੋ ਆਪ
 ਏ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪਰਗਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਆਲ ਹੈ ਇਕਰ ਸਮਾਈ
 ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅੰਠ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ਉਸ
 ਸਬੁਹਮਣ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਿਤਨ ਸੀਸਰ ਹੈ ਸਰੁ ਮਾਇਆ
 ਹੀ ਕਉ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਤੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਿਮਰਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਅ
 ਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਖ
 ਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੀਸਰ ਵਿਚ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸਨ ਸੇ ਤਿਨ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਛੁ
 ਡਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਾਪ ਬੁਧ ਪਕੜੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਣ ਕੋਣ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਇ
 ਕ ਬੇਈਆਂ ਕਾ ਦਰਬ ਲੋਣਾ ਸੇ ਬਡਾ ਹੀ ਪਾਪਾ ਦਾ ਪਾਪ ਹੈ ਦਸਰ ਖਤੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਇ ਕੇ ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਆਪਣੇ ਬਣ ਜ ਬਿਟ ਹਾਰ ਕਰ
 ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੁਰਕ ਦੀ ਭਾਖਾ ਬੋਲਦੇ ਹੈ ਨ ਏਹੁ ਭੀ ਅਤਮ ਤ ਪਾਪ ਹੈ ਤੀਜਾ ਪਰ
 ਈ ਇਸਤੀਆਂ ਨਾਲ ਰਸਗੀਤ ਦੀਆਂ ਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਅਰ ਪਰਾਈ ਨਿ
 ਦਿਆ ਕਰਨੀ ਬੇਨਹਕ ਏਹੁ ਭੀ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਸਿਰ ਪਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਸ ਉਚਾਰਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਆਇਕਰ ਬਿਉਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਤ
 ਚਲਾਇ ਦੇਣੀ ਸੋਭੀ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਸੈਸ ਕਾਹਾ ਹੈ

ਪਾਪੀ ਭਗਤ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ। ਮਾਖੀ ਚਿਨ ਪਰਹਰੈ ਸ
 ਹ ਬਿਕੀਪਤ ਹੋ ਜਾਇ। ਸਰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸਾਕਤ ਜਾਧੁ ਮਿਲੈ ਨਿਸੀਗਾ। ਯੁਕ
 ਤ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਅਨੇਨਕ ਪਰੇਨ ਭੰਗਾ। ॥ ੧ ॥

ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਾਤਿ ਸਾਹ ਜੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਅੇਸਾ ਹੀ ਵ
 ਰਤਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜੀ ਪਰਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਭਜਨ ਬਿਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੀ
 ਉਪਾਓ ਹੈ ਛੁਟਣੇ ਦਾ ਯਾਨਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕੇ ਛੁਟੀ ਅੇਗਾ ਸੇ ਮੇ
 ਨੂੰ ਅਖੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਸੁਧਿ ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿ
 ਨ ਮੁਕਤ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਈ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਲੋ ਕ ਕਹਿਆ। ॥

ਕੀਰਤਨਮੇਚਿਤਾਨੀਤਉਪਸੰਨਾਪੁਰੀਤਪਿਆਰਾਸਗਲਪ
ਪਕਾਨਸੋਇਮਖਉਸਲਹਰਿਦਿਆਰਾ ॥ ਬਿਨਸਿਮਰਨਜੋਜੀ
ਵਨਬਿਰਬੇਸਪਰਲਾਨਨਕਹਿਕਸਿਮਰਨਸਾਭੈਹੋਰਛਾਡੁ
ਸਗਲਜੀਜਾਲਾ ॥ ॥ ॥ ॥

ਏਹੁਸੋਲੋਰਸਣਕੇਓਪੀਤ੍ਰਿਤਗੁਰੂਜੀਕਸਿਖਹੋਇਆ
ਗੁਰੂਜੀਕਦਿਨਲਗਾਅਰਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਲਗਾਤੋਸੀਗੁਰੂਜੀ
ਗੁਪਤਸਿਖਪਾਏਓਸਨੀਠਕਰਕੀਪਤਮਾਮੰਗਾਇਦਿਤੀਅੰਤਰਿ
ਆਹੇਸੁਆਮੀਜੀਅਸੀਤੈਨੇਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਪਾਸੇਮਾਲਧਨਰਨ
ਕੇਦਿਵਾਇਦਿਤਸੋਤੈਏਹੁਖਾਹੁਅਤੇਪਹਿਰਾਤ੍ਰਤੇਪਰਮੇਸਰਜੀਕਾ
ਨਾਮਜੁਧਆਤਮੇਹੋਇਕਰਸਿਮਰਸੁਣਹੁਦੇਵਤਾਜੀਜਿਨਕੋਆ
ਤਮੇਅੰਦਰਸਚਹੋਤਿਨਕੋਸਚਮਿਲਿਆਜਬਸਚੇਸਿਉਮਿਲਿਆ
ਤਬਦੁਨੀਆਕਚਨਿਕਚਤਾਉਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾ
ਟੇਕਿਆਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਸਿਖਕਰਕੇਉਥੇਦਿਦਿਆ
ਹੋਏਕਰਕਰਤਾਰਪੁਰਆਏ ॥ ਬੋਲੇਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

॥ ਆਗੇਸਾਖੀਇਕਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਦੇਨਲੋਹੀ ॥
ਤੁੰਇਕਦਿਨਸੀਗੁਰੂਜੀਕਰਤਾਰਪੁਰਬੈਠੇਹੋਏਸਾਨਅਤੇਇਕਆ
ਚਾਰੀਬ੍ਰਹਮਣਖਾਧਿਅਰਥੀਨੇਅਣਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਅਸੀਰਬਾਦ
ਆਇਕੀਤਾਅਤੇਗੁਰੂਜੀਰਸੇਈਦਿਚਬੈਠੇਥੇਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀ
ਤਾਆਉਸੁਆਮੀਦੇਵਤਾਪ੍ਰਸਾਦਤਿਆਰਹੈਤਾਉਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਕਹਿ
ਆਹੇਮਹਾਗਜਜੀਮੈਇਸਧਰਤੀਦੀਕਰੀਹੋਈਰਸੇਈਨਹੀਖਾਂਦਾ
ਅਤੇਮੈਹਥਰੁਧਰਤੀਹੋਰਥੇਦੰਗਾਅਤੇਚੌਕਾਦੇਵਾਂਗਾਅਤੇਲਕ
ੜੀਆਧੋਇਕੇਚਓਕੇਦਿਚਲੇਵਾਂਗਾਅਤੇਆਪਣੀਹਥੀਰਸੇਈਕਰ
ਕੇਖਾਵਾਂਗਾਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਉਸਮਿਸਰਨੂੰਅੰਨਕੋਰਾਹੀਦਿਤਾਤਾਓ
ਹਪਤੁਤਅਨਾਜਕੋਰਾਹੀਲੋਕਰਬਾਰਰਗਾਇਆਥਾਜਾਇਕਰਧਰ
ਤੀਬੇਦਣਲਗਾਤਾਜਿਥੇਧਰਤੀਬੇਦੇਤਾਉਥੇਹੀਹਠੀਆਨਿਕਲੇਤਾ
ਸਾਰਾਦਿਨਧਰਤੀਬੇਦਾਵਾਹੀਫਿਰਿਆਸਫਿਰੇਭੁਖਲਆਤਰਹੋ
ਇਆਤਾਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਦੇਪੰਡੀਆਣਪਾਇਆਅੰਨਕਹਿਣਲਗਾਗੁ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਰੋਸੇਈ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਓਹ ਸਮਾ ਹੁਣ ਬੀਤ ਗਇ
ਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਰੋਸੇਈ ਜਾ ਕਰ ਬਣਾਇ ਖਾਹੁਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਅ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ । ਰਗ ਬਸਿਤ ਮਹਲ ੧ ॥

॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨੇਰੇ ਰਹਿ ॥ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਮਾਰੁ ਪੇਕੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਗਾਕਾ ਉਦਕ ਕਰੇ ਤਕੀਆ ਗਾਗਰ ਨਾਖਣਾ ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਢਾ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਮਨ ਲੇਖੇ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਮਨ ਭੀ ਜਹਿ ਸਾਚੇ ਨਾਇ ॥ ॥ ਰਹਾਉ ॥

॥ ਦਸ ਅਠ ਲੀਖੇ ਹੋਏ ਪਾਸਾ ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖਾ ਗਰਪਾਠਾ ਪੁਰਬੀਨਾ ਵੇਦਰ

ਨਾਗੀ ਦਾਤਾ ਵਰਤਨੇ ਮਕਰੇ ਦਿਨ ਭਾਤਾ ॥ ੨ ॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਏ ਸੇਖਾ

॥ ਜੋਗੀ ਜਿਗਮਭੁਗਾ ਦੇਭੇਖਾ ॥ ਕੇਗਿਰ ਹੀ ਕਰਮਾ ਕੀ ਸਿਧਾ ਬਿਨ ਬੂਝੈ ਸਰੁਖ

ਤ੍ਰੀ ਅਸਬੀਧਾ ॥ ੩ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਲਿਖੀ ਸਿਰਕਾਰਾ ਕਰਣੀ ਉਪਰ

ਹੋਵਗਾ ਸਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮ ਕਰੈ ਹਿਮਰਖ ਗਾਵਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਫਤ ਭੀਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆਂ ਨੇਰ

ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਿਖ ਆਪਣਾ ਕਰੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸੋਲੇ

ਖਿਆ ॥ ॥ ਸੋਲੇ ਕੰਮ ॥ ੧ ॥ ਸਚ ਸਿਧ ਮਕਰਣੀ ਕਾਰਨਾ ਵਣ ਨਾਮ

ਖੇਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਉਤਮ ਸੇਈ ਸਿਖਾਧਾ ਪੰਥ ਨੇਈ ॥ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਚਰਿਕ ਕਰੋ ਅਰਥਿ ਦੇਵੀ ਮਨ ਨ

ਤਾ ਦਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਭੀ ਨ ਭਿਏ ਜਾਵੇਗੇ ਇਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਗੁ

ਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਲਗਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ॥ ਸਿਖ ਰਨ

॥ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਦਨੀ ਚੰਦ ਖੜੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਦਿ ਨ ਏਕ ਕਿਸੇ ਗਿਰਾਇ ਦਿਖ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਆਹੇਤ

ਉਥੇ ਇਕ ਖੜੀ ਲਹਿਰਦੀ ਤਸੀਲ ਦਾ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਬਹੁ ਧਨਾ ਦੁਸੀ ਓ

ਸਦੇ ਬ੍ਰਹੇ ਉਪਰ ਸਤ ਧੁਜਾ ਗਾਢੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਸਨ ਲਖ ਲਖ ਰੁਪਯੇ

ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਬਾਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੁਸੀ

ਦੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਬਹੁ ਆਦਰ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਿਨ ਉਸਦੇ ਪਰਮੇਸਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਨੀ ਚੰਦ ਨੇ

ਉਪਦੇਹੀ ਸਰੁਫ ਸਰੁਫ ਮੰਗਾਇਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿਵਾਏ ਹੋਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਸੀਨੇ ਉਸਨੇ ਪਾਛਿਆ ਹੋਵਨੀ ਚੰਦ ਅਸਭੰ ਪਛੰ ਉਚਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਨੀ
 ਚੰਦਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਜਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਭਾਧਰੇ ਉਸਦੇ ਨਮਿਤ ਮੇਂ
 ਸਭੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋਵਨੀ ਚੰਦ ਅ
 ਜਤੋਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰੁਖਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਮੇਂ ਸਭੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਇਆ ਹੈ ਉਸਦੇ ਨਿਮਿਤ ਤਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਹਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਜੀ ਇਸ ਜਾਗ
 ਥੀ ਪੰਜਾ ਕੋਹ ਤੋਹੇ ਇਕ ਮਲਾਹੋ ਉਸ ਮਲੇ ਵਿਚ ਬਾਪਿਆ ਕੂ ਦੇ ਰੂਪ ਰੂਪ ਬੰ
 ਠਾ ਹੈ ਤੂੰ ਉਥੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ਪਰ ਭੁਠੀ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਭੇਜ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮ
 ਨੁਖ ਬੁਧੀ ਹੋਇਆ ਟੇਗੀ ਅਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ
 ਰ ਉਥੇ ਗਇਆ ਸੀ ਗਲ ਦੇ ਵਿਚ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮਲੇ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇ
 ਆ ਕਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ
 ਦੀ ਪੈਠੀ ਪਾਇਆ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਮੁਖ ਬੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਭੇਰੇ ਨਾ
 ਮਦਾ ਸਭੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਨੁਖ ਬੁਧੀ ਹੋਇਆ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰ ਤਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਂ ਤੋ
 ਬਡੇ ਉਤਮ ਲੋਕ ਬੇ ਜਰੂਰ ਕਰਮੀ ਬੇਏਹ ਬਿਪਿਆ ਕੂ ਕੀ ਦੇਹ ਤੁਸਾਂ ਕਉ ਪਾ
 ਈ ਤਾਂ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਮੇਰੀ ਵਸਾ ਇਸ ਕਰ
 ਕੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਮਿਲਿਆ ਆਹਾ ਅਤੇ ਜਦ ਮੇਰੇ ਅੰਤ
 ਕਾ ਸਮਾ ਆਇਆ ਥਾ ਉਸੇ ਟੇਲੇ ਮੇਰੇ ਆਸ ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਸ ਰਿਨਿਆ
 ਸੀ ਉਸਦੀ ਵਾਸਨਾ ਮੇਰੀ ਪਹੁੰਚੀ ਤਉ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਉਸਦੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਲੋਭਿਆ
 ਥਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕਉ ਏਹ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤਿਹੇ ਪੁੰਤ ਤੁਝ ਕ
 ਉਭੀ ਏਹੀ ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਪੁਰੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਮਿਲ ਕਟ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਧਾਰ
 ਲੇਹ ਚਿਹਰੇ ਜਨ ਉਸਨੇ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਉਠ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਰਨਾ ਆ
 ਇਆ ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦ
 ਸਾ ਦੇਖ ਕੇ ਵਡਾ ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਰ ਸਕੀਠੀ ਉਸ ਹੋ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸਤ ਲਖ ਰੁਪਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਏਹ ਦਇਆ
 ਕਰ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਜੇ ਇਸਦੇ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਗਤ ਕਿਆ
 ਜਾਣੀਏ ਕਿਸਤਰਾ ਹੋਵੇਗੀ ਹੋ ਪੁਰਾ ਜੀ ਏਹ ਅਗਾਢੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਕਿ

ਆਹਲਕਰੇਗੀ ਏਸਮਾਇਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜਾਣੇ ਕਾਯਤ
ਨਦਸੇ ਜਿਸਕਰਕੇ ਏਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਵੇ ਹੇਮਹ ਰਾਜਮੇ
ਮੇ ਪਰਦਾਇਆ ਕੋਟੇ ਏਤਨ ਕਹਿਕੇ ਗੁਰਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਬੁਝਾ ਅਧੀਨ
ਏਖਕੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਮੇਹਰ ਆਈ ਤੇ ਲਾਇ ਏਹੋ ਦੁਨੀ ਚੰਦ
ਏਹ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਰਥ ਸਿਤਾ ਸਾਧਾ ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਅੰ
ਕਿ ਮਾਇਆ ਏਹੋ ਇਸ ਬਾਤ ਦੇ ਜਾਮਨ ਹਮੇ ਇਹ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਕਰਤੇ ਰੇ ਨਾ
ਲਾਚਲੇ ਏਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਗੁਰਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿਆ॥

॥ १ ॥ ਨਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲ ੧ ॥ ਅਛੁਲੀ ਜਾਲ ਨ ਜਾਇਆਂ ਸਰ
ਬਰਾ ਅਸਰਾਹੁ ॥ ਅਤਿ ਸਿਆਣੀ ਸੋਹਣੀ ਕਉ ਕੀਤੇ ਏਸਾਹੁ ॥ ਕੀਤੇ
ਕਾਰਣ ਪਕੜੀ ਕਾਲ ਨ ਟਲੇ ਸਿਰਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਰੇ ਇਉਂ ਸਿਰ ਜਾ
ਣਹੁ ਕਾਲ ॥ ਜਿਉਂ ਮਛੀ ਤਿਉਂ ਮਾਣਸ ਪਵੈ ਅਚੰਤਾ ਜਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
॥ ਸਚੁ ਜਾਗਾ ਧੋਕਾ ਲੁਕੇ ਬਿਨ ਗੁਰ ਕਾਲ ਮਫਾਰਾ ॥ ਸਚ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਦੁ
ਖਿਯੋ ਛੋੜਾ ਦੇ ਕਾਰਾ ॥ ਹਉ ਤਿਸ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਨੈਦ ਰਿਸ ਚੋ ਸਚਿਆ
ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਸੀਚ ਨੇ ਜਿਉ ਪੰਛੀ ਅੰਜਾਲੀ ਬਧ ਕਹਾਥਾ ॥ ਗੁਰਿ
ਭਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਇ ਭਾਖੇ ਰੇ ਗਾਥਾ ॥ ਬਿਨ ਨੈਦ ਚੁਟ ਸਟੀਅਹਿ ਕੋਇ
ਨ ਸੀਰੀ ਸਾਥਾ ॥ ੩ ॥ ਸਚੇ ਸਚਾ ਅਖੀ ਅਸਚੇ ਸਚਾ ਬਾਨ ਜਿਨੀ
ਸਚਾ ਮੀਨਿਆ ਤਿਨ ਮਨ ਸਚਿ ਪਿਆਨਾ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਸੁਚੇ ਜਾਣੀ ਮੇ
ਹਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਗਿਆਨਾ ॥ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਅਰਦਾਸ ਕ
ਰਿ ਸਾਸਨ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥ ਸਾਜਨ ਮਿਲੀ ਅਹਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜ
ਮਦੁ ਤੁਮ ਦੇ ਬਿਖ ਪਾਇ ॥ ਨਵੈ ਅੰਦਰ ਹਉ ਏਸ ਨਾਉ ਏਸੇ ਮਨਿਆ
ਇ ॥ ੫ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੁ ਗੁਬਾਰੇ ਬਿਨ ਸਬਦੇ ਬੁਝਨ ਪਾਇ ॥ ਗੁ
ਰਮਤੀ ਪਰਗਾਸਹੋਇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਿਰਲਾਇ ॥ ਤਿਥੇ ਕਾਲ ਨ ਸਿਚਰੇ ਜੇ
ਤਿਜਿਤ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਹੈ ਸਾਜਨ ਤਿਸਾਨ ਤੁਆ ਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ॥ ਗੁ
ਰਸ ਬਟੀ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇਅੰਤ ਪਾਰਦਰਾ ॥ ਤਿਥੇ ਕਾਲ ਨ ਅਪੈ ਜਿ
ਥੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ ॥ ੬ ॥ ਮੁਕਮੀ ਸੁਭੇ ਉਪਜਾਹਿ ਹੁਕਮੀ ਕ
ਰਕਮਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਕਾਲੇ ਦਸੈ ਹੁਕਮੀ ਸਚਮਾਇਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ
ਤੇ ਸਭਾ ਦੇ ਸੇਵੀ ਮੇਇਨ ਜੇ ਜਾਣ ਸੁਕਿਨਹਾਰੀ ॥ ੭ ॥ ॥

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਦੁਨੀਚਰਨ੍ਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇ ਹਥ ਬੰਨ ਕੇ ਕਹਿ
 ਓਸ ਗੁਰੂਜੀ ਮੇਨ੍ਰ ਕੋਈ ਟਹਿਲਾ ਦਸੇ ਸੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਇਕ ਸੁਈ ਦਿਤੀ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਦੁਨੀਚਰਨ੍ਰ ਸੁਈ ਅਸਾਨੀ ਤੇ ਰਖ ਅਸੀ ਤੇ ਪਾਸ ਅਗਲੀ ਦ
 ਰਗਾਹ ਮੇ ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚਰਨ੍ਰ ਸੁਈ ਲੋਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਨ ਆਇਕੇ ਇ
 ਸਤ੍ਰੀ ਕਿ ਕਹਾ ਏਹ ਸੁਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਦਿਤੀ ਹੋ ਅਨੁਬਚਨ੍ਰ ਏਹ ਸੋ ਜੋ
 ਏਹ ਸੁਈ ਤੇ ਪਾਸ ਅਗਲੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮੰਗ ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਿ ਸਵਾਰੇ ਤੇ ਨਾਲ ਏਹ ਸੁਈ ਅਗੇ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਚਲੇਗੀ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕੇ ਲੋਕ ਰਮਾਤਾ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜਬ ਇਸ ਦੇਹ ਸੇ ਪ੍ਰਾ
 ਦਨਿ ਆਗੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਏਹ ਦੇਹ ਭੀ ਜਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾ ਦਬਾਇ ਦੇਵੇ
 ਹਨ ਜਮੀਨ ਮੇ ਜਾਂ ਫਗ ਦੇ ਜਲ ਮੇ ਰੁਕਾਇ ਦਿ ਦੇ ਹਨ ਸਰੀਰ ਤਕਤਾ ਲਲਜਾ
 ਫਾਨ ਹੀ ਸੁਈ ਕਿਸਤਾਰਾ ਜਾਵੇਗੀ ਇਸ ਸੁਈ ਨੂੰ ਮੋਕੁ ਦਿਓ ਅਤੇ ਏਹ ਸੀਤ
 ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹਨ ਜਿਸਤਾਰਾ ਆਖ ਦੇਹਨ ਓਹ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚਰਨ੍ਰ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਹੋਈ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀਏ ਓਹ ਤੇ ਓ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹਿ ਦੇਹਨ ਏਹ ਮਾਇਆ ਜੋ
 ਦੁਹਾਨੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸਤੁ ਲਖ ਇਸ ਦੇ ਲਤਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਲਖ ਫੇਰੁ ਦਿਓ
 ਪ੍ਰੇਰੇ ਰੋਟੀ ਨੇਗੇ ਕੋ ਕਪੜਾ ਹੋਰ ਗਰੀਬਾ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭੁਮਾਫੇ ਜਾਬ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ
 ਏਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਰਤਾ ਦੇਨ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਅਤੇ ਮੁਖ ਥੀ ਕ
 ਹਿਓਨੇ ਹੇ ਪੁਰਜੀ ਇਸ ਸਿਸਾਠ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹਮ ਆਪ ਦੀ ਸਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂਜੀਨੇ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾਲਖ ਸਾਹ ਸਿਰਸਾਹ॥
 ਲਖ ਲਖ ਕਰਲਖ ਵਾਸੇਨੇ ਲਖੀ ਪ੍ਰੇਤੀ ਪਾਤਸਾਹ॥ ਜਿਥੈ ਸਾਇਰ ਲਿਖ
 ਟਾਅਗਨ ਪਦੀ ਅਸਗਾਹ॥ ਕਿਧੀ ਦਿਸਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਜਾਣੀ ਮੇਸਾਹ ਕਈ ਪਾਤਸਾਹ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਦੁਨੀਚਰਨ੍ਰ ਨੇ ਅਤੇ ਓਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਰੁ
 ਰੂਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਬਡੀ ਸਫਾ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕੀ
 ਪਾਨਿ ਧਾਨ ਹੇ ਦੀਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀਆ
 ਪਨੇ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਅਬਹਮ ਕਿਤਾ ਰਬ ਭਏ ਹਾਜੇ ਸਾ
 ਆਪ ਕਹੇ ਗੇ ਤੇ ਸਾਹੀ ਕਰੇ ਗੇ ਹੇ ਪੁਰਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਦੁ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਨੀਚਿਦਏਹਪਦਥਕੇਸਿਥੀਵਹੀਤੁਕਈਪਾਪਹੋਦੇਹਨਵਲਛਲਕਰੀ
 ਦੇਹਨਤਾਇਕਤੁਹੀਦਾਹੋਫੇਰਨਲਨਹੀਜਾਦਾਇਕਠਿਆਕਰਦਿਆਆ
 ਰਬਲਾਬੀਤਜਾਂਦੀਹੈਤੇਏਹਧਾਰਿਆਗਹੇਜਾਂਦਾਹੈਏਹਜੀਵਤੇਨਿਆਰ
 ਹੋਇਜਾਂਦਾਹੈਜੇਹੜੇਪਾਪਕੀਤੇਹੋਏਹੀਦੇਹੈਨਸੋਭੇਗਣੇਪੈਦੇਦੈਨਿਸਪਨ
 ਹੀਤੇਹੋਹਯੁਨਕਿਸੇਕੀਮਨਹੀਇਸਪ੍ਰਾਣੀਦੇਹਨਸਿਧੁੰਨਏਹਪਦਥ
 ਦੂਜਾਪਰਵਾਰਤੀਸੁਭਕਰਮਜਿਤਨਚਿਰਏਹਪ੍ਰਾਣਦੇਹਮੇਹੈਨਉਤਨਾਇ
 ਫਪਦਥਸਿਥੀਹੈਜਿਸਦੇਲੇਮਰਗਿਆਧਨਦੇਮਾਲਕਹੋਰਹੋਗਏਸ
 ਨਬੀਧੀਸਮਾਸੰਣਮੈਜਲਾਇਆਏਪ੍ਰਾਣੀਨੀਜਿਨਵਾਸਤੇਛਲਛਲਕਰ
 ਦਾਸੀਤਨਦੇਦਾਹਤੀਕਰਪਰਵਾਰਸਿਥੀਹਿੰਗਤੀਜੇਕਰਮਇਸਦੇਮਿਤ੍ਰ
 ਓਹਪਰਲੋਕਤੀਕਰਨਾਲਰਹੇਭੁਲੇਬੁਠੇਕਛਲਦੇਕਰਹਟਦੇਹੈਇਸੀ
 ਵਾਸਤੇਹੋਵਨੀਚਿਦਸੁਭਕਰਮਕੋਰਪਦਥਕੇਪਰਮੇਸਕੇਅਰਥਖਰਚ
 ਕਰੇਜਿਸਕਰਕੇਤਹਾਨੂੰਲੋਕਪਰਲੋਕਵਿਚਸਹਾਇਤਾਕਰੇਇਸਲੋਕਮੈਂ
 ਜਸਹੋਵੇਗਾਪਰਲੋਕਵਿਚਸੁਖਭੋਗੇਗੇਸਤਿਗੁਰੂਜੀਕਬਚਨਾਮਕਰ
 ਵਨੀਚਿਦਨੇਸਤਲਖਕੇਪਰਮੇਸਰਕੇਅਰਥਦਾਨਕੀਆਇਸਤ੍ਰੀਭਰ
 ਤਾਦੋਨੇਗੁਰੂਜੀਕੇਸਿਖਹੋਏਲਗੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਸਤਸੰਗਤਕਰਦੇਠਹਿਣ
 ਆਏਸਿਤਦੀਸੇਵਾਕਰਨਛਾਦਨੇਭੋਜਨਦੀਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜਪਣਤੇਨਿਹਾ
 ਲਹੋਏਤਹਾਤੇਗੁਰੂਜੀਚਲੇਤਾਮਰਦਾਨੇਨੂੰਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਹੈਮਰਦਾਨ
 ਬੇਬੇਜੀਯਾਦਕੀਤਾਹੈਚਲੇਸੁਲਤਾਨਪਰਚਲੀਏਬੇਬੇਜੀਕੀਖੁਸੀਕਰੀ
 ਏਇਤਨਕਹਿਤੇਹੀਸੇਤਰਤਸੁਲਤਾਨਪਰਜਾਇਪਹਿਚੇਬੇਬੇਜੀਦੇਪਰ
 ਜਾਇਟੜੇਤੁਲਸਾਂਨੇਕਹਿਆਬਹੁਜੀਤਹਾਭਾਈਜੀਆਇਆਹੈਏ
 ਹੁਸਣਕਰਬਡੀਪ੍ਰਸਿਨਭਾਈਬਿਦਨਕਰਨੇਵਾਸਤੇਦੌੜੀਅਤੇਨੇਤ੍ਰਾਂਬੀ
 ਜਲਆਇਆਤਾਗੁਰੂਜੀਨੇਬੇਬੇਜੀਦਾਸਿਰਆਪਣੇਦੋਨੋਹਥਾਂਤੇਲੈ
 ਲਿਆਅਰਮੰਜਾਬਿਛਾਥਾਗੁਰੂਜੀਬੈਠਗਏਕੁਸਲਪਛਾਗੁਰੂਜੀਕੋਬੇ
 ਬੇਜੀਨੇਇਤਨੇਮੈਜੈਰਾਮਜੀਨੇਇਤਨੇਮੈਜੈਰਾਮਜੀਨੇਸੁਣਿਆਕਿਭਾ
 ਏਜੀਆਏਹੈਨਓਸੀਛਿਨਮੈਜੈਰਾਮਜੀਆਏਦਰਸਨਕੀਤਕੇਬਡੇਪ੍ਰ
 ਸਿਨਹੋਏਬਾਬਾਜੀਕਿਬਿਦਨਕਰਕੇਭੁਈਆਜੈਰਾਮਪਾਸਬੈਠਗਏਪ੍ਰੇਮ
 ਸਹਿਤਕੁਸਲਖੇਮਪੁਛਾਅਰਕਹਾਬੇਬੇਜੀਨੇਭਾਈਜੀਬਡੀਮਦਤਹੋ

ਗਈ ਹੈ ਅਪੁਨੇ ਦੁਸਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝੀ ਬਿਸਰ ਛੁਡੀ ਅਤੇ ਆਪ
 ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਬਹੁ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਸੈਰ
 ਮਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪਣੇ ਬੰਗੀ ਰਹੀਏ ਗੋਬਿੰਦ ਬੈਠੇ ਸਿਮਰੀਏ ਸਾਂਝੀ ਬਹੁ
 ਅਨੰਦ ਦੇ ਦੇ ਰਹੇ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਚਿੰਤੀ ਚੰਦ ਜੀਭੀ ਬਾਹਰ ਤੇ ਆਏ ਗਏ ਨਿਮ
 ਸਕਾਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਾਤ ਕੀਆਂ ਸਮੀਪ ਬੈਠ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈਆ ਜੀ ਰਟਨ ਕਰਨ ਕਰ ਹੁਣ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਟਹ
 ਜਾਂਦਾ ਜੇ ਦੇ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਮੈਂ ਤੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਗਾ ਦੇ ਰ
 ਤੇ ਬਿਨ ਬਹੁਤ ਪਕਾਰ ਕਰਕੇ ਧੀਰਜ ਦੀਆਂ ਗਤੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੈਂ ਰਹੇ
 ਜਬ ਪਾਤਕ ਸਮਾਹੁਆ ਬੇਬੇਜੀ ਕੋ ਜੈ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਰੁ ਕੇ ਮਿਲ
 ਕਰ ਧੀਰਜ ਦੀਆਂ ਤੇ ਰਾਮ ਨ ਕਰ ਤੇ ਕੁਏ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੇ
 ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਆਏ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰਜੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਨ ਬੀ
 ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਲਵੀ ਨੂੰ ਜਕੇ ਮਿਲ ਆਵੇ ਸੁਨ ਕੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਸੇ ਅ
 ਰ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੇ ਰੇ ਸਨ ਬੀ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਦੇ ਸਾਡੇ ਹੁਦਿ
 ਆਂ ਸਨ ਬੀ ਧੀਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰ ਤੇ ਰੇ ਟਬਰ ਕੋਲ ਜਮ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਣ ਨ
 ਹੀ ਦਿ ਦੇ ਹਛਾ ਹੁਣ ਤੇ ਰੇ ਸਨ ਮੈਂ ਸਨ ਬੀ ਧੀਆਂ ਦਾ ਮੋਹ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਜਾਹੁ
 ਮਿਲੁ ਆਉ ਬਹੁਤ ਚਿਰਨ ਲਾਟੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ
 ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇ ਓਨ ਨੇ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵੇ ਮੇਰੇ ਹਥ ਦੀ ਤਰਫ
 ਦੇ ਖਣ ਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰੋੜ੍ਹ ਦੀ ਮੁਠ ਭਰ ਕੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਪਲੇ
 ਬੀਨ ਲੈ ਸਿਸਾਨ ਕਰੀ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਬੋਲੀ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੇ ਗਾ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਓਸੇ ਤਰਾ ਕੀਤਾ ਰੋੜ੍ਹ ਦੀ ਮੁਠ ਭਰ ਲਈ ਕਪੜੇ ਦੇ ਪਲੇ ਬੀਨ
 ਕਿਟਰ ਗਿਆ ਬਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰ ਘਰ ਨੂੰ ਗਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ
 ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਪਲਿਓ ਬੋਲ ਕੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੋੜ੍ਹ ਹੋ
 ਇ ਗਏ ਬਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਲੋਕ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਮਰਦਾਨ ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੋੜ੍ਹ ਲਿਆ
 ਇਆ ਹੈ ਲੋਕ ਪੁਛੁਣ ਆਵਣ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁਸਲ ਪੁਛੁ ਬਹੁ
 ਮਧਰ ਬਾਦੀ ਸਾਬ ਮਰਦਾਨ ਸਰਬ ਕੋ ਕਹੇ ਕੁਸਲ ਆਨੰਦ ਹੈ ਤੇ ਸਰੁ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਮਰਦਾਨ ਆਪਣੇ ਸਨ ਬੀ ਧੀ ਆ
 ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਰਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਖ ਨਾਲ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਭੀਮਾਰ ਹੋਰਈ ਸੀ ਤਾਂ ਰੋਜੇਈਏ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਗੇ ਅਕਸਰੀ ਭੀਮਾਰ ਜੀ ਰੋਜੇਈ
 ਭੀਮਾਰ ਹੋਤਾ ਉਸਦਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦਾਸਨੀ ਅ
 ਧਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿੰਨਾ ਹਉਇ ਲਿਆਉਂਤਾ ਤਾਂ ਉਹੀ ਗਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗੀ
 ਤਾਂ ਗਾਉਣ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹੀ ਗਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗੀ
 ਦੁਖਾਂ ਉਸਨੇ ਚਰਨ ਚਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਦਿਸਦਾ ਹੋ ਗਈ ਅਗ
 ਮਨਿਗਮਦੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਇਗਈ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ
 ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਨ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਭੁਝਕਾ ਸੀ ਜੋ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਏਹ ਕਉਤਕ
 ਲਉਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲਗੀ ਕਿਹਿਨ ਜੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ
 ਨਹੀਂ ਜਦ ਆਉਨਗੇ ਤਾਂ ਜਗਾਉਣੀ ਆਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਿ
 ਆਮਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਲੁਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਦਾਸੀ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਭੁਝਕਾ ਗਏ ਹੋਏ ਹੋਨ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਕ
 ਧਰੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿਓ ਆਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਹ ਲਉਤੀ
 ਸਾਨੂੰ ਮਸਕਰੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸਦੀ ਕਿਆ ਮਸਾ
 ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁਵਾਨੀ ਕੁਛ ਆਖੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਹੈ ਆਖੀ ਸੁ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ
 ਰੋਜੇਈਏ ਨੇ ਤਾਂ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਰੋਜੇਈ ਭੀਮਾਰ ਹੋਤਾ ਮੇਏਨੀ ਕ
 ਹਿਆ ਅਗੀ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਜਗਾਉਣਿ ਕਰ ਲਿਆਉ ਤਾਏਹ ਲਗੀ ਕਹਿਨ
 ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਕਰਨ ਗਏ ਹੋਨ ਜਦ ਆਵਨ
 ਗੇ ਤਾਂ ਜਗਾਉਣੀ ਆਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕੇ ਆਸੀਆਂ ਕਾਮ
 ਲੀਆਂ ਝੁਲੀਆਂ ਦੀ ਗਲ ਨਹੀਂ ਮਨੀਦੀ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜਬਾਨ ਨਾਲ
 ਕਹਿ ਦੇਹਿ ਸਨ ਤਾਂ ਓਹ ਲਉਤੀ ਝੁਲੀ ਹੋਇ ਗਈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦਹਿਲ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਏਸ ਵੇਲੇ
 ਉਸ ਲਉਤੀ ਦੀ ਬਧ ਨਿਰਮਲ ਰਹੀ ਤਾਏਰ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਤਾਂ ਚਲੇ ਕਿਥਾ ਉਤਾ ਮੁਲੇ ਦੀ ਧੀ ਚੋਈ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਆਪ ਏਥੇ ਰਹਿ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸਾਜ ਬਾਇਆ ਰਹਿ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਤਾ ਮੇਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਸ
 ਜਸਤਾ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਚਿਤ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਭਲੀ ਬ

ਤੁਥਰਕ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਤੀਗਿਣਤੀ ਕਈ ਨਕਰ ਅਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਫੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਅਸੀ ਸੇਵ ਪਰ ਜਾਵੀਏਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਕੁਝ ਹੋ ਕਰਤੁ
ਸਾਫੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅੰਗ ਕਰੇ ਬਨੀ ਮਲਕੇ ਓਥੇ ਚਲੇ
ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਦਾਨ ਸੇਵ ਦੁਜਾ ਮੇਦਾਸਾ। ਬੋਲਹੁ ਤਾਈ ਜੀ ਵਹਾਰੁ।

॥ ਸਾਖੀ ਸੇਵ ਪੁਰ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਗਏ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸੇਵ ਪੁਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ। ਅਤੇ ਅਗੇ ਇਕ ਨ ਪੁਰਾ
ਣ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਵਾਹੁ ਹੋ ਸੀ ਤਾਂ ਓਹ ਪੁਰਾਣ ਅਕਰੇ ਹੁਇ ਕਰ ਨਜ਼ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਅਤੇ
ਪਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਨਲ ਕੁਸ਼ਫ ਕੀ ਰਹਿ ਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਸੇ ਫਕੀ
ਰ ਨੂੰ ਖੁਨੇ ਆਸ ਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਵਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਆਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
ਠਕੇਰ ਆਪ ਸੁਵਾਲ ਪਾਇਆ ਸਾਰ ਪਿੰਡ ਫਿਰ ਬਕੇ ਸੁਵਾਲ ਕਿਸੇ ਨਾਮੀ ਅ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪਹੁੰਚਿ ਕੇ ਮੁਕਿਆਏ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆ ਗੁਈ ਰਬਾ
ਬਕਾਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬਕਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਓਚਰਿਆ ਕਹਿ
ਰਵਿਚ। ਰਾਗ ਤਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੇ ਸੀ ਆਵੇ ਪੁਸ ਮਕੀ ਬਾਈ

ਤੈਸਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨਵੇ ਲਾਲੇ। ਪਾਪ ਕੀ ਜੇਵ ਲੇ ਕ ਬਲੇ ਧਾਇ ਆ ਜੇ ਰੀ ਮੰਗੇ ਦਾਨ
ਦੇ ਲਾਲੇ। ਸਰਮ ਧਰਮ ਦੁਇ ਲ ਪਖਲੇ ਤੇ ਕੁਝ ਫੇਰ ਪਰਧਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ। ਮੁਸਲਮ
ਨੀ ਆਪ ਫਹਿਕ ਤੇ ਬਾਂ ਕੁਸਟ ਮਹਿ ਕਰਹਿ ਖਵਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ। ਜਾਤ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ
ਹਿੰਦ ਦੁਨੀ ਅੰਏ ਹੁਭੀ ਲੇ ਖੇਲਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ। ੧ ॥ ਜਾਹਿ ਬਕੇ ਗੁਣ ਨਨਕ ਗਵੇ
ਸਪੁਰੀ ਵਿਓ ਆਖਿ ਮਸੇਲਾ। ਜਿਨਿ ਓਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਏਠ ਕੇ ਖੇਵਾਖਿ ਮਕੀਲ
ਅਕਾਂਇਆਂ ਕਪੜੁ ਟੁਕਿਵ ਕਿਹੋ ਸੀ। ਹਿੰਦ ਸਤਨ ਸਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾ। ਸਚ ਕੁਸਹਿ
ਬਸ ਚੁਤ ਪਾਵ ਸਿਸ ਚੜਾ ਨਿਆਂ ਓਕਰੇ ਭਾਮ ਓਲਾ। ਅਉਨ ਅਰੇ ਜਾਨਸ
ਤਾਨ ਦੇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੋ ਸੀ ਮਰਦ ਕਾ ਓਲਾ। ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਨਕ ਅਖੇ ਸਚੁ ਸੁਰ
ਸੀ ਸਚ ਕੀ ਬੋਲਾ। ੨ ॥ ੧ ॥ ਜਾਏ ਹੁਸ ਬਦ ਸੀ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆ ਤਾਇਕ

ਬਾਹਮਣ ਸਦਕਰ ਆਖਿਆ ਗੁਈ ਏ ਸਫਕੀ ਰਨੇ ਬਕਾਗਜ ਬਦਾ ਸਬਦ ਕ
ਹਿੰਦੁ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿ ਆ ਕੇ ਮੇਏ ਨਵੀ ਪੰਗੀ ਪੇਕਰ ਏਦ
ਬਖਸਾਵਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਨਾ ਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿ ਆ
ਜੀਏ ਹੁਸ ਬਦ ਗਜ ਬਦਾ ਫੇਰੀ ਅੰਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਆਮੀਏ
ਹੁਸ ਬਦ ਨਹੀਂ ਫਿਰਾ ਜੇਵ ਗਣੀ ਸੀ ਸੇਵ ਗਣੀ ਪਰ ਤੂੰ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਪਰ

ਇਸ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਪਰ ਜਾਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪ
 ਰਾਜ ਪਾਏ। ਵਧੇਰੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਜੇਕਰ ਪੈਰਾ ਤੋਂ ਮਾਥਿਆਂ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ
 ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਮਤ ਆਪਣੇ ਬਾਲ ਬਚੇ ਕਉ ਲੈ ਕਰ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ
 ਸੀਗਰੂ ਜੀਭੀ ਉਥੇ ਉਠਕੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦੇ
 ਨਾਲ ਬਾਬਰ ਕਾ ਬਲਬੀ ਚਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਉਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਆਉ
 ਾਹਿਰ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਾਉ ਸਥਾ ਮਾਰ ਲਏ। ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਮਾਨ ਸਬ ਕਤਲ ਮਹਿ ਹੋਏ।
 ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਤਾਂ ਬੰਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝੀਆਂ ਸਭ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆਂ। ਪਰ ਬਾਹਰ ਦੁਹਿਦਿ
 ਤੇ ਭੁਧਰਾ ਦਿਹੋਈ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਬਦ ਨੇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪਠਾਣ ਉਪਰ ਮਾਪ
 ਰਖਦਾ ਗਾਬ ਜੋਇਆ ਖੁਦਾਇ ਮੰਨੇ ਫਕੀਰ ਨੇ ਫਕੀਰ ਮੰਨਣੇ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁਨਾਹ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਫਕੀਰ ਕਉ
 ਨਹੀਂ ਸਿਵ ਕਸਬੁਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਦੇ ਹੋ ਨੀ ਤੇ ਮੇਹਰ ਮਹਬਤ ਵਿਚ ਰਹਿਦੇ ਹੋ
 ਨਿ ਸਿਨਾ ਪੰਚ ਰੂਤ ਆਤਮਾ ਵਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨ ਸੋ ਓਹ ਫਕੀਰ ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ
 ਇਸ ਗ੍ਰਾਸਤੀ ਕਉ ਏਹੋ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਭਾਵੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵੇ ਸੇ
 ਵ ਕਰੇ ਸਿਤ ਨੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ਨਾ ਦਿਓਗੇ। ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉ
 ਜਾ ਕਉ ਓਹ ਉਠਕੇ ਸੋਦ ਖੁਦ ਆਇ ਗਏ ਕਿ ਆਵੇ ਖੁਦ ਤਾਂ ਕਤਲ ਮਹਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਥੇ ਕਿ ਆਵਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਸਚ ਪਾਤੀਸਾਹੁ ਜੋ ਤੁਧ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ॥ ਫਾਟੇ ਕਸੀਰ
 ਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ ਵਜਾਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ
 ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ। ਗਾਗਾ ਮਾਸਾ ਮਹਲਾ
 ॥ ਕਹਾ ਜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਬੋਲੇ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਰੀ ਸਰਦਾਈ। ਕਹਾ ਸੋ ਤੋਗ ਬੰਦਗ
 ਭੀ ਗੁਣ ਕਹਾ ਸੋ ਲਾਲ ਕਵਾਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਰਸੀਆਂ ਮੁਖ ਬੰਦੇ ਇਥੇ ਦਿ
 ਸਹਿਲਾਈ। १ ॥ ਰਹਾਉ। ॥ ਏਹ ਜਗਤੋ ਰਾਤੀ ਗੁਸਾਈ। ਏਕ ਖੜੀ
 ਮਹਿ ਥੋਪੇ ਬਾਪੇ ਸਰਵੰਤ ਦੇਵੇ ਭਾਈ। १ ॥ ਕਹਾ ਜੇ ਪਰਦਰਮੰਡ ਪਮਾ
 ਲਾ ਕਹਾ ਜੇ ਸਰਸਾਈ। ਕਹਾ ਜੇ ਸੋ ਸੁਖ ਮਾਲੀ ਕਾ ਮਰਦਾਨੀ ਸੁਖ ਭੀ ਦ
 ਨਾਈ। ੨ ॥ ਇਸ ਗ੍ਰਾਬ ਰੁਖ ਪਟੀ ਵਿਗਰੀ ਇਥੇ ਮੁਖੀ ਖਾ
 ਏ। ਪਾਪਾ ਬੰਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਮਇਆ ਬਾਬਾ ਜੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਤਾਰ
 ਖੋਆ ਏਹਾ ਸਿਲੇ ਚੀਰਿਆਈ। ੩ ॥ ਕੀਟੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਸੀਤੀ

ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਬੰਨ ਮਕਾਂ ਮਚਲੇ ਬਿਸਮ ਦਿਰ ਮਕਿਮ ਮੁਕਿਮ
 ਵਰੁ ਲਾਇ ਸਿਰਿ ਕਈ ਮੁਗਲ ਨਹੀ ਅਮੀ ਪਾਗਿ ਨੇਨ ਪਰਚਲਾਇ
 ਆ॥ ੪॥ ਮੁਗਲ ਪਰਚਾ ਭਈ ਲਕਾਈ॥ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ॥ ਚਿ
 ਨੈਤੁ ਪਕਾ ਕਲ ਚੋਲਾਈ ਉਨੀ ਹਸਤ ਚਲਾਈ॥ ੫॥ ਇਕ ਹਿੰਦਵਾਨੀ
 ਅਮਰ ਤਰ ਕਾਣੀ ਆਪ ਠਾਨੀ ਠਕਰਾਈ॥ ਇਨ ਪਹਿ ਰਣ ਸਿਤਖਰ
 ਪਾਟੇ ਇਕ ਨਵਾਸ ਸਮਾਈ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੰਦੇ ਅਗੀਨਾ ਮਾਇ ਤਿਨ ਕੇ ਉਠੇ
 ਠਾਵਿਹਾਈ॥ ੬॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖ ਸੁਣਾਈ
 ਮੈ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ ਬਿਗਸੈ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਪਈ॥ ੭॥

॥ ਪਰ ਪਦੁ ਸੋਭ ਕਤ ਲਾਮ ਕੀਤੇ॥ ਦੋਹੀ ਮੀਰਬਾਬਰ ਦੀ ਫਿਰੀ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਸਕਰ ਵਿਚ ਆਇ ਵਾਇਆ॥ ਤੇ ਮੀਰਬਾਬਰ ਦਿਨ ਕਉ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹੀ ਕਰਾਈ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਉਪੇਰੀ ਸੰਗਲ ਪਤ ਕੋ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸਬ
 ਹੁਨੇ ਨਿਮਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਤੀਹ ਸਿਪਾਹੇ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਪੜਦਾ ਸੀ ਤਾਪਿ ਛੇਲੇਰ
 ਖਦਾ ਸੀ ਲਸਕਰ ਵਿਚ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸੀਲ ਗੋਵਿੰਦ ਨ ਤਾਂ ਬੰਦੀ ਵਨਾਵਲੇ
 ਖਕਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਕਉ ਤਰਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵ
 ਜਾਉ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੜ੍ਹਦ ਉਚਾਰਿਆ॥

॥ ਰਾਗ ਤਿਲੀਗ ਮਹਲ ੧ ॥ ਖਰਾਬ ਨਖਸ਼ਾਨ ਕੀ ਆਹਿੰਦਸ
 ਤਨੁ ਭਰਾਇਆ॥ ਆਪ ਤੇ ਦੇਸਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲ ਚਲਾਈ
 ਆ॥ ਮੇਸੀ ਮਰ ਪਈ ਕਰਲਾਏ ਤਾਂ ਤੇ ਦਰਦਨ ਆਇਆ॥ ੧॥ ਤੁਕਰ
 ਤਾਸ ਭੁਨਕਾ ਸੇਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਰੋਸਨਾਈ॥ ੨॥
 ਰਹਾਉ॥ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹਮਾਰੇ ਪੈਵ ਗੋਖ ਸਮੇਂ ਸਾਂ ਪੁਜਾਈ॥ ਰਤਨ ਵਿ
 ਗੁਰੂ ਵਿਗੋਵੇ ਵਡਾ ਸਾਵਕ ਰੇ ਮਨ ਭਾਣੇ॥ ਖਸਮੇ ਨਜਰੀ ਕੀਤਾ ਆਵੇ
 ਜੇ ਤੇ ਚਰੇ ਆਣੇ॥ ਮਾਰੀ ਮਰਜੀ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ॥ ੩॥

॥ ਜਾਏ ਹੁ ਸਬਿਦ ਸੀਰ ਬਾਬਰ ਨੇ ਸੁਣਿ ਅਤਾਂ ਕਹਿੰਦੁ ਜੋਰੇ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕਉ
 ਲੈ ਆਉ॥ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਦਮੀ ਆ ਆਇ ਕਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਕੋ ਹਜਰਾ ਦਿਕਤ
 ਤਾਂ ਮੀਰਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਵ ਕੀਰਏ ਹੁ ਅਵਸਫਰ ਸੁਣਉ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਫੇਰ
 ਚਿਹ ਸੀ ਦਸੈ ਉਸੇ॥ ਤਾਂ ਮੀਰਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਜੋਰੇ ਹੋਤਾ ਸੁਫਕੀਰੀ ਰਬਾਬ
 ਤਾਂ ਹੁਨੇ ਜੋਰੇ ਗਵਾਲਾ ਹਮੀਚਾ ਅਗੋਰਾ ਖਿਆ ਅਤੇ ਮੀਰਬਾਬਰ ਕਹਿਆ

ਕੀਰਸੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਰਜੀ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਨਿਸਦਾ ਅਮਲ ਕ
ਦੇਨ ਹੀ ਉਤਰਦਾ ॥ ਤਾ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਰਿਹਾ ਗੁਰੂ ਕਹਿਨ ਹੀ ਨਿਸਦਾ ਅਮਲ ਕ ਦੇਨ
ਹੀ ਉਤਰਦਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵ
ਜਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਤਿਲੀ ਗਮ ਹਲ ॥

॥ ਭਾਉ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਮਰਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਵੇਦ ਨ ਬੁਝਿਆ ਅਤੀਤ ॥ ਕਰਕਾ
ਸਾਹਿਬ ਰਸ ਨ ਕੀਭੁਖਾ ॥ ਮੈਂਦਰਿ ਮਾਂਗ ਉਨੀ ਤਾਨੀਤ ॥ ਤਿਓ ਵਰਸ ਨ ਕੀਕੇਰੇ ਰ
ਮਾਇ ॥ ਮੈਂਦਰਿ ਮਾਂਗੀ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੇਸਰ ਕੁਸਮ ਮੀਰਗ
ਮਹਿ ਹਰਦਾ ॥ ਸਰਬ ਸਗੀਰੀ ਚਰਦਾ ॥ ਚੰਦਨ ਭਗਤ ਸੇਝਿ ਮਨੇ ਹੀ ॥ ਸਰਬ
ਲਖ ਮਲਕ ਰਦਾ ॥ ੨ ॥ ਪਿਆਰੁ ਭੁਭਾਂਤ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਮੇਸਾ ਭੁਗਤ ਦੁ
ਨਾਹਿ ਹੋਇ ॥ ਗਾਂਮਨਾ ਮਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਤਉ ਦਰਨਾ ਨ ਕਰੁ ਪਿਆ ਪਾਇ ॥

ਸਾਏ ਹਸਬਦ
ਆਂਤ ਬਹੁਤ
ਹਿਓ ਸੁਹੇਫ ਕੀਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਨਚਲਾ ਗਾਤਾ
ਕਹਿਆ ਫਕੀਰ
ਰਹੁ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਮੀਰਜੀ ਸਿਵੇ ਤੁ
ਪਰਸੀ ਬਾਬਰ
ਲਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁ

ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿ
ਸੋਹੇਇਆ ਅਤੇ
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਤ
ਮੀਰਜੀ ਇਕ ਦਿ
ਰਮੀਰ ਬਾਬਰ
ਜੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਤਾਂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਲ
ਸਾਂਦੀ ਰਜਾਇ ॥
ਜੀ ਬੰਦੀ ਵਨਾਵ
ਤਗਮ ਕਰਨਿ ਤ

ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਆਸਾ ਦਿਖਾ ॥ ਸਿਨਿ ਸਿਰ
ਸੋਹਿਨ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਤੁਗ ॥ ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁਨੀ ॥ ਅਨਿਗਲਾ ਵਿਭ ਪਵਨ
ਜੀ ਜੀਗ ॥ ਮਹਿਲਾ ਅੰਦਰ ਹੋਵੀਆ ਹਟਿ ਬਹਿਨ ਮਿਲਣੁ ਹਵੁਗ ॥ ੧ ॥ ਆਦੇਸੁ ਬ
ਬਾਅ ਦੇਸ ॥ ਆਇ ਪੁਰਖ ਤੇਗ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਹਿਏਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
॥ ਸਦਹੁ ਸਹੀਆ ਵੀਟੁ ਹੀਆ ਲਾਏ ਸੋਹਨ ਪਾਇ ॥ ਹਿਓ ਸੀ ਚਾਇਆ ਏਹੀਆ ਵੀਟੁ
ਰੁਕੀ ਨੇਰਾਇ ॥ ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀ ਮੇਲੇ ਮੁਖ ਨਿਪਾਸ ॥ ੨ ॥ ਇਕਲਖਲਾ ਹਿਨ ਬ

ਹਿਰੀਆਲਖਸਪਿਨਖਰੀਆ। ਗਰੀਬਪਾਏਖਾਈਆ। ਮਨਜੇਸਦੀਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਲਸਿਲਕਾਪਾਈਆਨਿਤੁਹਨੇਮੇਰਸਰੀਆ। ੩। ਪੀਨਜੇਬਨਦਇਵੇਗੀਹੋਇਸਿ
 ਨਰਖੇਰੀਗਿਲਾਇ। ਉਤਨੇਦਰਮਾਇਆਲੋਲੋਪਤਗਵਾਇ। ਜਿਥੁਵੇਦੇਇਵਡਾ
 ਈਆਂਭਾਵੇਦੇਇਸਜਾਇ। ੪। ਅਗੇਵੇਜੇਚੇਤੀਮੇਰਾਇਤਮਿਲੋਸਜਾਇ। ਬਾਬਰ
 ਵਾਦੀਦੇ। ੫। ਇਕਨਾਵਖਤਪੁਆਇਨਹਿਕਨ
 ਪੁਜਾਜਾਇ। ਦਵੇਦਿਚਹਿਦਵਾਦੀਆਂਕਿਉਟਿਕੇਕਹਹਿਨਾਇ। ਰਾਮਨਕਬਪੁ
 ਰਿਤਿਆਦਕਹਨਿਨਾਮਿਲੋਲੋਦਾਇ। ੬। ਇਕਮਾਦਹਿਪਰਮਾਪਣਿਮਿਲ
 ਮਿਲਪੁਛਹਿਚੁਖ। ਇਕਨਾਹੋਲਿਖਿਆਬਾਹੋਬਹਿਰੋਵਹਿਦੁਖ। ਜਿਤਿਸਭਾਵੇ
 ਜੋਕਰੈਨਾਨਕਕਿਆਮਾਨੁਖ। ੭। ੧॥ ਜਾਂਇਹੁਸਬਦਸੀਗਾਰੁਜੀ
 ਕਹਿਆਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਹਾਲਤੁਵਿਚਾਮਾਇਗਾਇਆ। ਅਤੇਦਹਿਪਇਆ।
 ਤਾਂਮੀਰਬਾਬਰਨੇਕਹਿਆਮਰੇਇਸਫਕੀਰਨੁਕਿਆਹੁਆ। ਇਸਦੀਖਬਰ
 ਲੋਵੈ। ਤਾਂਲੋਕਾਆਖਿਆਜੀਦਰਵਦਦਫਕੀਰਹੋ। ਪਰਵਿਚਹਾਲਤਦੇਆਇਆ
 ਹੈ। ਤਾਂਮੀਰਬਾਬਰਨੇਕਹਿਆਯਾਰੋਖਦਾਇਦੇਅਗੇਦਾਮਾਇਕਰੋਜੇਦੇਦਫਕੀਰ
 ਖੜ੍ਹਹੋਵੈ। ਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਉਠਖੜ੍ਹਹੋਏ। ਤਾਂਮੀਰਬਾਬਰਨੇਕਹਿਆਹੇਫ
 ਕੀਰਜੀਮੇਠੇਏ। ਰਾਖੇਰਬਾਨੀਕਰੋਜੀ। ਤਾਂਸੀਗਾਰੁਜੀਕਹਿਆਜੇਕਰ
 ਮੇਰਚਹਤਾਹੋਤਾਂਬੰਦੀਵਾਨਛੋਡਵੇਹੁਤੇਆਪਕਹੁਜੋਕਿਆਚਹਤਾਹੋਤਾਂਮੀ
 ਰਬਾਬਰਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰੀਪਹਤਿਸਾਹੀਕਰਸੀਬਕਕਸੀਚਲੋਜੀਤਾਗਾਰੁ
 ਜੀਕਹਿਜਾਹੁਤੇਰੀਪਾਤਸਾਹਿਬਹੁਤਚਿਰਚਲੇਰੀਤਾਂਮੀਰਬਾਬਰਨੇਬੰਦੀ
 ਨਸਭਖਲਾਸਕੀਤੇਸਭਨਾਨੇਕਪੜ੍ਹਪਹਿਨਾਇਕਰੁਖਸਦਕੀਤੇਤਾਂਬਾਬਾ
 ਜੀਬੜ੍ਹਪਰਸੰਨਹੋਏ। ਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਬਾਬਰਪਾਸੋਚਲਦੇਰਹੇ। ਤਾਂਸੀਕ
 ਰਜੀਸੇਵਪੁਰੋਪਰਤਕੇਫਤਰਾਵੀਦੇਕੰਡੇਕੰਡੇਮੁਕਕਰਤਾਰਪੁਰਆਇਪਾਪ
 ਤੋਹੁਏਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਕੋਈਕਾਲਕਭਤਾਰਪਰਾਇਕੇ। ਬੋਲਹੁਏਜੀਫਹੁਗੁ
 ॥ਸਾਖੀਇਕਬਾਦੀਏਨਾਲਹੋਈ॥
 ॥ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਕਹੋਹੋਸੀਗਾਰੁਅੰਗਾਈਸੀਗਾਰੁਨਾਨਕਦੇਵਸੀਕਰਤਾਰਪ
 ਰਧਰਮਸਾਲਵਿਚਬੰਠੇਗਹਨਅਤੇਜੋਕਈਸਾਧਸੰਤਜੋਗਜੀਗਮਬਹਮ
 ਰਾਰੀਆਵੇਸੋਸੀਗਾਰੁਜੀਉਸਦੀਨਿਸਾਕਰਨਅਤੇਸਭਰਸਭਾਚੁਸਨਅਤੇ
 ਜੋਆਵੇਤਿਸਨੇਅੰਨਔਰਬਸਤ੍ਰਵੀਦੇਵਨਅਤੇਸੀਬਾਬਾਜੀਦੀਬੜ੍ਹੀਕੀਰ

ਤੰਦੇਲਗਈਕਿਭਾਈਕਾਲਵੇਦੀਦਾਪੁਰਨਾਨਕਉਮੈਸਾਜਗਲਾਇਅਹੋਰ
ਵੀਕਨਾਰੇਇਕਨਗਰਬੁਧਾਹੈਸੁਨਾਮਕਰਤਾਰਪੁਰਖਿਆਅਤੇਜੇਅਰਥੀਜ
ਦਾਹੋਤਿਸਦਾਅਵਧਪੁਰਾਹੋਜਾਵਹੀ।ਗੁਰੂਜੀਇਕਦਿਨਦੀਬਾਤਹੋਇਕਖੜੀ
ਏਦੀਜਾਤ।ਹੀਦੁਹਰੇਵੇਪਾਸਾਹੁਇਆਅਤੇਆਇਸੀਭਾਗੁਜੀਦੇ।ਭੇਨ
ਤੀਕੀਤੀ।ਜੀਭਾਪਿਨਦਸਜੀਮੈਫਿਰਾਭੀਏਵੀਹਾਂਤੇਨਿਰਧਨਹਾਂਤੇਇਕਲਾ
ਹਾਂਅਤੇਇਕਮੇਠੇਪੁਰਏਦੀਹੋਊਸਦਾਕਜਮਹਾਅਤੇਮੇਰੇਨਲਕਛਮਦਤ
ਕੋਰੇਜੀਕਿਓਕੇਆਪਸਾਡੀਕਲਵਿਚੋਮਹਾਂਪੁਰਖਹੋਅਤੇਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਮਿਹ
ਰਦਾਨੀਆਪਉਪਰਹੋਅੰਤਕਿਸੀਉਪਰਨਹੀਜੀਅਸਾਡੀਕਲਦਾਦੀਪਕਹੈਤੂੰ
ਸਭਾਗੁਰੂਹੋਮੇਰਾਕਾਰਜਸਿਧਕਰਦੇਹੁਤਾਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਮ
ਨੇਮੇਵਇਆਆਇਫਾਈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਸਿਧਦਸਤਰੋਨੂੰ
ਲੋਕਹੋਜੇਮੈਨੂੰਲਿਖਾਸੁਣਾਉਤਾਉਸਨੇਜੇਜੇਵਸਤਵਿਦਾਹੁਏਦਿਚਚਾਹੀਦੀਸੀ
ਜੇਲਿਖਕਰਸੁਣਾਇਦਿਤੀਤਾਂਉਸਵਕਤਸੀਗੁਰੂਜੀਪਾਸਇਕਸਿਖਸੀਉਸਦੀ
ਜਾਤਅਵਦਸੀਨਾਮਭਰਿਰਤਸੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਨੂੰਹੁਕਮਕੀਤਾਭਾਈਏਹੁ
ਵਸਤੂਸਭੇਜਾਇਕਭਲਾਹੋਰੋਨੇਅਉ।ਅਰੇਏਸਗੀਭਾਤਭੁਲੋਹੋਭਾਈਗਿਭਾਤਮੇਰ
ਜੀਭਾਤਫੋਰਾਤਾਂਏਰਾਜਨਮਵਿਗਛਾਵੇਗਾਤਾਂਭਗੀਰਥਭੁੱਲਹੋਇਕਰਉਠ
ਦਉੜਿਆਠੇਲੋਹੋਰਵਿਚਰਹਏਆਤਾਂਇਕਸਾਹੁਕਾਰਬਾਦੀਏਨਜਾਇਮਿਸਿਅ
ਤੇਕਹਾਭਾਈਏਹੁਵਸਤੂੰਮੈਨੂੰਲੇਵੇਹੁਪਰਮੇਰਾਤਬਾਹਰਜਾਇਗਹਿਛਹੀਤਾਂਉਸਨੇ
ਆਖਿਆਭਾਈਫੁੰਮਜਦੀਰਾਤਰਹੁਤਾਭੁਲਕੇਸਭਵਤ੍ਰੀਅਵਧਿਏਦਾਗੇਤਾਂਭੁ
ਗੀਰਥਕਹਿਆਭਾਈਮੇਤਾਂਜਰੁਰਜਾਣਾਹੈਤਾਂਉਸਬਾਣਏਥਹਿਆਭਾਈਹੋਰ
ਸਤ੍ਰੀਸਭੇਹੈਨਪਰਇਕਚੁੜਾਨਹੀਚੀਰਿਆਜਾਵਾਤਾਂਭਗੀਰਥਕਹਿਆਭਾਈਮੇਤਾਂ
ਨਹੀਰਹਿਦਾਤੇਜੇਰਵਾਂਤਾਂਮੇਰਾਜਨਮਵਿਗਛਾਵੇਹੀ।ਤਾਂਬਾਦੀਏਕਹਿਆਰੇਭਾਈ
ਕਿਸੇਕਾਸਾਹਿਬਕਰਕ੍ਰਾਹੇਤਾਂਹੀਤਾਓਹਕਹਿਦਾਮੈਜੇਮੈਨੂੰਖਿਵੇਗਾਅਕੇਮਹੀਤਾਕਦੇ
ਗਾਅਕੇਮਾਰੇਗਾਅਤੇਤੂੰਕਹਿਦਾਹੈਕੇਮੇਰਾਜਨਮਵਿਗਛਾਵੇਹੀਸਕਲੀਕਾਲਮੇਅੰਜੇ
ਕਉਣਹੈਸਿਸਦੇਕਰੋਪਹੋਏਤੇਜਨਮਵਿਗਛਾਵੇਗਾਤਾਂਭਗੀਰਥਨੇਕਹਿਆਭਾਈ
ਮੇਰਾਗੁਰੂਮਹਾਪੁਰਖਹੈਤਾਂਬਾਦੀਏਕਹਿਆਭਾਈਅਰਥੀਤੇਰੋਜਾਥਦਸਾਗਾਇਕਚੁ
ੜਾਭੀਗਿਆਹੋਇਆਪਇਆਹੈਸੋਤੂੰਲੋਕੇਆਪਨੀਗਿਰਤਬਾਧਲੇਅਤੇਭਾਈਜੀ
ਤੇਰਗੁਰੂਪੁਰਨਮਹਾਂਪੁਰਖਹੈਤਾਂਤੇਰਾਵੀਗੁਰੂਅਤੇਮੇਰਾਵੀਗੁਰੂਹੋਜੇਮੇਰਾਮਨਮਾ

ਨਿਮੁਕਮੇ ਮੁਖ ਨਲਵਾਗਾ ਤੇਜੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਨਿਮਾਤ ਮੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬਦਗਾ
 ਬਾਹਰਿ ਸੇ ਬੇਬੁ ਬਦੀ ਆਵੇ ਦੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਰੁਖ ਨਾ ਚਿਪਰ ਮੁਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਸਾਂਉ ਸਬਾਦੀ ਦੇ ਨੇ ਕੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤ
 ਤੇ ਬਾਦੀ ਦੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਗਾਏ ਤੇ ਬਾਦੀ ਦੇ ਦੀ ਨਿਸਾਹੀ ਦੀ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਪੀ
 ਬਾਦੀ ਆਨਿ ਗਲੁ ਹੋਇ ਆਜਾਇ ਤਾਦੀ ਆਸੀ ਕੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਿਨ ਬਰਸ ਰਹਿ
 ਆ ਬਹੁਤਿ ਸੇਵਾ ਚੁਕਾਇ ਕੇ ਕੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸੋ ਬਹੁਤ ਸੋ ਬਹੁਤ ਗਾਵਨ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਬਹੁ
 ਤ ਪੇਥੀ ਆਨਿ ਪਦਾਇ ਕੇ ਪਰਾਇ ਦੇ ਆਫੇਰ ਹੋ ਕੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਰਹਿ ਕਰ ਚਿਸ
 ਬਾਦੀ ਦੇ ਨੇ ਸੁਦਾਗੀ ਕੀਤੀ ਚਿਸਾ ਸਿਥੇ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨ ਰਹਿਤ ਬਾਓ ਸਦੇ ਸਦਿ
 ਰਚਿਤ ਬਾਦੀ ਆਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਆਂਢੀ ਜਾਲਗਾ ਦੇ ਦੁਨ ਅ
 ਤੇ ਰਹਾਇ ਸਚਿ ਦੇ ਲਗਾ ਕਰਨ ਪਰਾਇ ਨ ਕਉ ਬੀ ਪਾਠ ਕਰੇ ਤੇ ਰਾਤ ਕਉ ਕੀਤ ਨ ਕ
 ਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਾਤ ਨ ਲਓ ਰਕੇ ਇਸਨ ਨ ਕਰਨ ਜਪ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਅੰਰ
 ਬੇਦ ਦੀ ਆਗਿਆ

ਤਨ ਲਨਾ ਦੇਹਿ ਸ
 ਨੇਦ ਪਨ ਤੇਦਾ ਹੀ
 ਕੀ ਆਰਤ ਨ ਲ
 ਮਨੁ ਰਪੇ ਦਾ ਪੁੰਨ
 ਕੀ ਰਤ ਰਹਿ ਦੰ
 ਮਨੁ ਦੁਧ ਕਾ ਪੁੰ
 ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਨਾਦੁ
 ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੁੰਨ
 ਚਕੇ ਨ ਦੇਹਿ ਸਨੁ

ਹੈ ਕੇ ਸੀ ਪਹਿਰ ਕ
 ਨੀ ਸਦਾ ਮਨੁ ਸਦਿ
 ਅਤੇ ਸੇ ਪੰਜ ਪੁ
 ਨਾਵੇ ਚਿਸਨੁ ਸਦਾ
 ਹੋਵੇ ਜੇਦੁਇਯ
 ਨਾਵੇ ਚਿਸਨੁ ਸਦਾ
 ਨਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ
 ਚਿਸਨੁ ਸਦਾ ਮਨੁ
 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਦਿਨ
 ਨਾਪਨ ਤੇ ਨਾਪਾ

ਹੋਵਾ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਸਦਾ ਪਾਠ ਰਾਤਰ
 ਹੋਵੀ ਇਸਨ ਨ ਕਰਨ ਤੇ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਤਦ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਵੇ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਰਾਤ ਕਉ ਸਬਦ ਕੀ ਰਿਤ ਨ ਕਰੇ ਫੇਰ ਆ
 ਰਤੀ ਸੋ ਹੀ ਸਾ ਪੜ੍ਹੇ ਕੇ ਫੇਰ ਸਉਰ ਹੋ ਚਿਸਿਖ ਸੀ ਕੁਰੂ ਜੀ ਮਕਤ ਹੋ ਅਤੇ ਅੰਤ
 ਚਿਉ ਸਕੀ ਸਦ ਗਾਢੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਅਤੇ ਚਿਪ ਪਹਿਰ ਕਾ ਕਰਨ ਨਾਵੇ ਤੇ ਹੋਵੇ ਕੁਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਨਾਵੇ ਚਿਸਾ ਅਹਿਤ ਵਾਰ ਅਸਿ ਮਾਨੁ ਨ ਕਰੇ ਪੁੰਨ ਅਥ ਸਕੀ ਕ

ਵਰਤ ਰਖਨ ਠਾਂਕ ਰਹੁ ਵਰੇ ਪੁਜਨਾ ਅਤੇ ਚੰਬਾਣੀ ਅਚਿਨਾਈ ਕੀਤੀ ਗਤਿ ਨਾ ਕਰੇ
 ਤਾਓ ਲੋਕ ਕਹਿਨ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਾ ਬੁਝਾ ਕੁਸਟੁ ਪੈ ਤਾਓ ਨ ਲੋਕ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਜਾਇਆਖਿ
 ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਕ ਬਾਣੀ ਆਹਿ ਦੂਕ ਹਿਲਾਤਾ ਪੈ ਪਰ ਕੀ ਮਜੇ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕੁਸਟੁ ਕਰਦਾ ਪੈ
 ਵਰਤ ਨੇ ਮਕੁਛ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਤਾਰਾ ਸੇ ਸਿਵਨਾ ਭੁਨੇ ਕਹਿ ਆਉ ਸਬਦੀ ਏਕ ਉਸਦਨਿ
 ਆਹਿ ਚੰਬਾਣੀ ਏਹੁ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਪਕੜੇ ਦੇਣੇ ਆਏ ਤਾ ਬਾਣੀ ਏਹੁ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾਇ
 ਕਰਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਮਖੋਰਾ ਮਰਾਮ ਕਾਤੀ ਆਪ ਏਕ ਨਸੀਏ ਰਕੁਛ ਅੰਗ ਵੀ ਫਲ ਭੇ
 ਟਾ ਕਰੀ ਤੁਝਿ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਣੀ ਏਹੁ ਹੀ ਦੂਕ ਹਿਲਾਤਾ ਪੈ ਤੇ ਵਰਤ ਨੇ ਮਨ ਹੀ ਕਰ
 ਤਾ ਕਿਸ ਬੰਬ ਪੈ ਤਾਓ ਸਬਦੀ ਏਹੁ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਿਸਟਾ ਸਤੇ ਵਰਤ ਰਖੀ
 ਦੇਹੈ ਨਤੇ ਨੇ ਮਕਰਦੇ ਹੋ ਸੋ ਗਲ ਮੇ ਪਾਈ ਪੈ ਕਿਆ ਵਰਤ ਨੇ ਮਕਰਨਾ ਪੈ ਤਾਰਾ ਸੇ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆਹੇ ਭਾਈ ਚੰਬਾਣੀ ਕਵਨ ਹੋ ਸਿਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸੀਤੋ ਪਾਇਆ ਪੈ ਤਬ ਬਾਣੀ ਏਕ ਹਿ
 ਅਜੀ ਮੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਪੈ ਸਿਸਦੇ ਸੰਗ ਮੁਕਤ ਪਾਈ ਪੈ ਤਾਰਾ ਸੇ
 ਆਖਿ ਆਤੇ ਗੀ ਨਿਸਾਹੇਈ ਪੈ ਤਾ ਬਾਣੀ ਏਕ ਹਿ ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਸਿਥੇ ਪੁਮੇ ਸਰ ਆਪ
 ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਓਥੇ ਨਿਸਾ ਪਿਛੇ ਰਹੀ ਤਾਏ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਣੀ ਏਕ ਲਜ
 ਗਾਵਿਚ ਮੇ ਸਾਕੇਈ ਨਹੀ ਜੋ ਸਿਸਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਤਾ ਬਾਣੀ ਏਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਰਾਜਾ ਮੇ ਸਾਕੁ ਲਜ ਗਾਵਿਚ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਨ ਸਿਸਕਾ ਨਾਮ ਲੀਏ ਮੁਕਤਿ
 ਪਾਪ ਤਿਹੋਤੀ ਪੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਬਾਣੀ ਏ ਉਸਕੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਉ ਉਸਕੇ ਰ
 ਕਾਤੇ ਮਾਣੀ ਮਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਬਾਣੀ ਏਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤ
 ਏਈ ਤਾਰਾ ਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਸਰਾ ਆ ਅਤ ਸੋ ਕਰਕੇ
 ਅਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਾਇਆ ਅਰਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਣੀ ਏ ਜੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੈ ਸੇਈ ਮੇਰਾ
 ਗੁਰੂ ਪੈ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਣੀ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੁ ਤਾ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸੀ ਕਾਰ
 ਸਨ ਕਰ ਆਵਾ ਤਾਰਾ ਜਾ ਸਿਵਨਾ ਭਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਏ ਆਖਿ ਆਸੁਣ
 ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਉਛ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋਨ ਤੂੰ ਚਿਤੁ ਵਿਚ ਨਿਸਚਾਰਖ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪਦ ਪਦੇ
 ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਪੈਨ ਤੈਨੂੰ ਅੰਬੇ ਗੋਵਰਜਨ ਦੇਨਗੇ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਭਾਈ ਸਿਖ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਿਸ ਧਰਤੀ ਰਹਿਦੇ ਹੋਨ ਓ ਬਾਣੀ ਏ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆਰਾਜਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ
 ਦਾ ਜਨਮ ਰਾਇ ਭੋਏ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਪੈ ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਪਰਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਿਮ
 ਰੀ ਮੇਓ ਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਸਨ ਦੇ ਦੇਹਨ ਸੁਹਾਯਾ ਵਕਰੀਏ ਤਾਂ ਹੀ ਹਾਸਰਾ ਹੁਰੇ
 ਨਾ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮੇ ਆਖ ਦਾਹਾ ਜੋ ਜਾਇ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਰਾਤ ਉਸ ਬਾਣੀ

ਨਿਕਲ ਪਈਆਂ ਹੋਨ। ਚਿਤ ਬਾਗ ਵਨ ਬਲੀ ਬਸੀ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਦੇਖਦੇ ਬਾਗ
ਅਗੇ ਗਈਆਂ ਭਾਂਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਫਕੀਰ ਮਸਤ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਗ ਵਨ
ਨੇਕ ਹੋਆ ਭੁਈ ਮੇਰੇ ਪੈਨ ਭਾਗ ਹੋਨ ਜੋ ਮੇਨ ਅਜ ਮਹਾ ਪਰਖਦਾ ਦਰਸਨ
ਮਾਘੇ ਜੋ ਚਿਤ ਬਾਗ ਵਨ ਪਿਛਲੀ ਪੈਰੀ ਉਰੇ ਵਧੇ ਕ੍ਰਿਆ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨ ਕਰੇ ਪਾ
ਮਾਘੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਾਗ ਵਨ ਜੋ ਬਾਗ ਸੁਕਾਰਿਆ ਸੀ ਉਸ ਬਾਗ ਵੇਚ ਇਕ ਦ
ਕੀਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਉਸ ਦੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਬਾਗ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੋ ਮੇਰੇ
ਸਾਫਨ ਹਾ ਕੇ ਬਜਿਨਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪੈ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਗ ਵਨ ਪਾਸੇ ਸੁਇਆ ਤਾਂ
ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸੇ ਵਖਤ ਚੇਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਕੇਜ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ
ਦੇਖੋ ਕੌਕੋ ਸਾਕ ਹੋ

ਜਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ
ਵਿਚ ਆਈਆਂ
ਸੀਗਾਰ ਕਰਕੇ
ਦੇ ਮੇਵੇ ਓਹ ਬਲ
ਜੀਵੇ ਅਗੇ ਆ
ਜੋ ਕਰ ਸੀਗਾਰ
ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਅ
ਤੋਆਂ ਵਾਲੇ ਦਿਖ
ਰਨ ਪਰ ਕਈ ਤਾਂ
ਆਪੋਨ ਤੇ ਕਈ

ਤਾਂ ਓਹ ਚੇਕੀਆਂ
ਕਰ ਉਸ ਬਾਗ ਦੇ
ਸੋਲਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ
ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ
ਭੁਰਕੇ ਸੀਗਾਰ
ਟਰਖੇ ਅਤੇ ਹਥ
ਜੀਕ ਉਲਰੀਅ
ਤੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਇਸ
ਵਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕ
ਬਰਾਂ ਬਰਸਾ ਦੀ
ਲਾਂ ਬਰਸਾ ਦੀਆਂ

ਹੋਨ ਤੇ ਕਈ ਵਿਚ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਸਾ ਦੀਆਂ ਹੋਨ ਪਰ ਮੇਸੀਆਂ ਕਾਮ ਕੰਦਲਾਂ ਹੋਨ
ਕੇ ਜਿਨ ਦੇ ਦੇਖੇ ਸੁਰਨਰ ਮੇ ਹੋਸਨ। ਤੁਬ ਲਕੀਆਂ ਕਹਿਨ ਹੋਸਤ ਜੀ ਕੁਛ ਪ
ਵਹੁ ਕੁਛ ਪੀਵਹੁ ਜੀ ਅਸਾ ਭਾਵੀ ਕੁਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ॥ ਤੁਸੀਗਾਰੁ ਜੀ ਇਕ ਸਬ
ਦਉਚਾਰਿਆ॥

ਦੇਖ ਭੀਤ। ਮਨੁ ਆਰੋ ਲੈ ਚੀਰ ਅਨੀਰ। ਜਗੁ ਮਿਓ ਵੁਟੀ ਹੁਠੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਕੰਮ ਕ੍ਰਿਪ
ਬਿਖ ਬਜਰ ਭਾਰਾ ਨਾਮੁ ਬਿਨ ਕੇ ਜੇ ਗੁਨ ਚਰਾ। ਪਾਰਿ ਬਾਰੁ ਕਾ ਮੁਮਨ ਪੇਰਾ। ਬ
ਰਖ ਸਿਬਾਨੀ ਬਦ ਬਦ ਹੋਗੁ। ਮਾਤਿ ਸ਼ੀਰ ਤੇ ਪਰਚ ਕਢੇਗੁ। ਸਰਬ ਸਿਤਿ ਨਦੀ
ਦੇਗੁ ਸਰਬ ਉਪਾਉ ਗੁਰੂ ਸਿਰ ਮੇਗੁ। ਭਾਗਤਿ ਕਰੇ ਲਾਗੇ ਪਰਤੋਗੁ। ਨਾਮ ਰਤਿ

ਰਿਚੋਤੁ ਚਰਿਤਾ। ਨਾਮੁ ਭਗਵੰਤੁ ਜੇ ਚੋਰਾ। ੩॥ ਭਿਖੇਈ ਭਿਖੀ ਅੰਜਲਿ
 ਇਸਾਚਨਾ ਮਰਤ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪੁਕਾਰੈ। ਸੇਕੁ ਕੀਨਿ ਜੇ ਪੁਕਾਰੈ। ਭਉਮ
 ਨੇਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀਆਇ। ੪॥ ਕਮਣ ਚਾਹੇ ਸੁੰਦਰ ਭੋਰਾ। ਪਨਫੁਲ ਮੀਠੇਰਸ
 ਰੋਗਾ। ਖੇਲੇ ਬਿਗਸੇ ਤੇ ਤੇ ਸੋਗਾ। ਨਾਮ ਸਰਨਾ ਰਾਤ ਕੀਨ ਸੋਹੋਗਾ। ੫॥ ਕਪੜਪ
 ਹਿਰਾਜਾ। ਚਾਹੁ ਸੁਗੀਰਾ। ਮਾਟੀ ਫੁਲੀ ਰੂਪ ਖਿਕਾਰਾ। ਸਾਮਨਾ ਬੁਧ ਭਾਰ
 ਨਾਮ ਖਿਨ ਮੁਨ ਪਰ ਬਾਗ। ਗਾਉ ਪਤੀਰਾ ਜਕੁ ਮਾਰਾ। ਨਾਮ ਭੋਲੇ ਸਚ ਜੋਤਿ ਅ
 ਪਾਗ। ਪਦ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਾ। ਗੁਰ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਖਾਨੇ ਵਗਾ। ਮੋਹਿਨੇ
 ਹਿਲੀਆ ਮਨ ਮੋਹਿ। ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਪਛਾਨੇ ਤੋਹਿ। ਨਨਕ ਚਾਹੇ ਗੁਰ ਕਾ ਦੁਆਰ
 ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੰਤੋਖੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ। ੬॥ ॥ ਏਹੁ ਅਸਟ ਪਦੀ ਚੇਰੀਆ
 ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੋਈ। ਜਾਉ ਨਾ ਚੇਰੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਦਰਸ
 ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਉ ਨਾ ਵੀ ਅੰਤਰ ਕੀ ਅਗਨ ਨਿਵਰਤ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਉ ਨਾ ਚੇਰੀਆ ਕਉ
 ਜਾਂਤਾ ਅਇਗਈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਿਆਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਈਆਂ। ਐਰ ਕਬਧ ਮਿਟ
 ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾਭ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈਆਂ ਤੋਂ ਅਰੇ ਸਿਉ
 ਰਾਜਾ ਉਨ ਕਉ ਬੁਲਾਵਤਾ ਥਾ ਤਿਉ ਹੀਲਗਾ ਬੁਲਾਵਨੇ ਤਬ ਉਨ ਚੇਰੀਆਂ ਕ
 ਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਹਾਸੀ ਕੀ ਬਾਤ ਮਤ
 ਕਰਹੁ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾਭ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਹੰਪ੍ਰਮੇ
 ਕੀਏ ਹਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਉ ਇਕ ਪ੍ਰਵੀਨ ਹੀ ਜੀ ਬਿਸਾਰਤੀਆ ਅਬ ਇਨ ਕਉ
 ਆਹੁਆ ਤਬ ਚੇਰੀਆ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸਾਨੇ ਪੁਰਨ ਪਰਖ ਕਾ ਦਰਸ
 ਨ ਹੁਆ ਹੋ ਸਾਰੇ ਮਨ ਦੀ ਕਿਸਨ ਮਿਟ ਗਈ ਹਮ ਨਰਕ ਤੇ ਬਚ ਰਹੀਆਂ ਹਮ
 ਕੀ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੋ। ਜਦ ਚੇਰੀਆ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾ
 ਭਉ ਠਹਰਿ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਬੈਠਾ ਹੋ ਪਰ ਫੇਰ ਪਿ
 ਠਾਏ ਕਰਖੜਾ ਹੋਇ ਕਰ ਅੰਤਰ ਪਿਆਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦੇ
 ਅਸਮਾਉ ਨ ਦੀ ਖਾਤ ਦੇਇ ਦਿਨ ਖੜੇ ਹੀ ਰਹੇ ਪਰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਿ
 ਉਖੜਾ ਹੁਆ ਸੋਹਾਇ ਆਭੀਨ ਹੀ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਠਿਠਾਏ ਰਾਜਾ ਭਰਮ ਤਨ ਹੀ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਰਾਭੀ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਹਿ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਭੁਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਪਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ
 ਕੇ ਭੁਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਨੰਦ ਕਸਲ ਹੈ ਪਰ ਰਾਜੇ ਉਸ ਬਾ

ਕੁੰਏਪਾਸੇਲਿਖਇਆਸੀਕੇਬਾਬਾਜੀਖੰਡੀਹੈਬੇਦੀਬਰਤਰਪਰਏਬੇਸਿਧ
ਨਮਕੁਮਤਲਵੇਰੀਭਟੀਦੀਪਰਰਜੇਦਿਲਵਿਚਅਈਕੇਕੋਈਪਤਾਤੁਲਵੀ
ਏਤਬਜਾਣੀਜੋਓਗੁਰੂਪੈਤਬਰਾਜੇਕਹਾਗੁਸਾਈਜੀਆਪਕਾਨਮਕਿਅ
ਚੀਅਤਸਾਤਕਿਆਪੈਜੀ॥ ੭॥ ਸ੍ਰੀਬਾਬੇਸੀਸਬਦਉਚਾਰਿਆ॥

॥ ਰਾਗਮਾਧੁਮਾ੮੯ ॥ ੧॥ ॥ ਤੁਜਾਈਤੋਭਾਕਉਨਨਾਮਹੈਕੈਸੇਜਾ

ਤੀ॥ ਜਿਤਮਭੀਤਰਮਹਿਲਬੁਝਾਯਾਪੁਛਹੁਬਾਤਨਿਰੰਤੀ॥ ੧॥

ਰਹਾਓ॥ ॥ ਤਬਰਾਜੇਕਹਾਜੀਤੁਮੰਜੋਗੀਹੈ॥ ਸ੍ਰੀਮੁਖਦਕਾ

ਜੋਰਾਓਗਾਤਿਨਾਮਨਿਰਮਾਇਲਜਾਕੋਨਾਮਨਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਨਾਬਸ

ਦਾਸਤਸੰਗੇਜਨਮਿਮਰਨਗਤਿਬੀਤੀ॥ ੨॥ ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਸੀ

ਤੁਮਬਹਮਣਹੈ॥ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਗਿਆਨੁਧਿਆਨੁਇਸਨਨੀਹ

ਰਿਗੁਣਪੁਜੇਪਾਤੀ॥ ਏਕੋਨਾਮਏਕੋਨਰਾਇਣਕਿਭਵਣਏਕਾਜੋਤੀ॥

੩॥ ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਗੁਸਾਈਜੀਤੁੰਖਤੀਹੈ॥ ॥ ਗੁਰੂਬਾਬੇਕ

ਹਿਆਜਿਹਬਾਤੁਤੀਏਹੁਪਦਛਾਬਾਤੋਲੋਨਾਮੁਅਜਾਰੀ॥ ਏਕੋਹਥਾ

ਹਸਭੁਨਾਸਿਰਵਣਜਥੇਬਹੁਤੀ॥ ੪॥ ॥ ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆ

ਜੀਹਮੋਕੋਜਿਹਾ

ਪੁਰਖਾਕੀਬੋਲੀ

ਨਹੀਪਉਦੀਏ

ਹਾਪੁਰਖਾਈਬੋ

ਹੀਜਾਨਦੇਪਰ

ਕਿਸਧਰਤੀਹੈ॥

॥ ਓਪਰਗਗਨਿ

ਰੱਖਤਾਕਾਅਗਮ

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਬਾ

ਦਸੀਏਜੀਮਹਾ

ਹਮਕਉਸਮਝ

ਸਹਾਰਾਜਸੀਮ

ਲੀਖਹਾਪੁਰਖ

ਅਪਦਾਘਰਿ

ਸ੍ਰੀਮੁਖਦਕਾ॥

ਗਗਨਿਪਰੇਕੀ

ਰੂਪਨਿਦਾਸੀ॥

ਹਰਘਰਏਕੋਨਾ

ਨਕਭਇਆਉਦਾਸੀ॥ ੫॥ ॥ ਜਬਸ੍ਰੀਨਿਨਕਕਹਿਆਉਦਾਸਜਿਬਰਾ

ਜੇਦੇਚਿਤਵਿਚਖੰਡੀਭਾਇਗਈਹੈਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਜੇਮੇਰੇਧੰਨਭਾਧੰਨ

ਜੇਸੁਝਕਉਪੁਰਨਕਕਉਮਿਲਿਆਹੈ॥ ਤਬਰਾਜਾਪਰਦਖਣਏਕਰਸੀਭਰੂ

ਸ੍ਰੀਦੀਚਰਨੀਲਾਗਾ॥ ਤਾਰਾਜੇਬੇਨਤੀਕੀਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਤੁੰਜਾਣੀਜਾਣਹੈ॥ ਤੁੰਕਰਤ

ਤਿਸਦਾ ਦੀਵਾਰ ਕਰੀਏ। ਬਚ ਚਿਤੁ ਖਵਾਇ ਦਾ ਪਿਸਾਰੀ ਚਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਮੰਨੀਉ
 ਚਲ ਉਸਨਾ ਲਿਖਵਾਇ ਦੀਆਂ ਗਲ ਬਰਾਰੇ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਪਾਲਕੀ ਦੇ
 ਉਪਰ ਦੜਕਰ ਅਸਵਾਦ ਹੁਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਕਾਮਲ ਨੀਲ ਕਰ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਉਥੇ
 ਆਏ ਸਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਅੱਧਿਕ ਹੁਆ ਤੇ ਮੁਹੰਮਾਦ
 ਰਿਸੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਾਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧਿਆਮ ਆਲੇ ਪਕੜਿ
 ਲਾਮੇ। ਪੀਰ ਜੀ ਆਈਏ ਅਸ ਬੁਵਾਇ ਅਸਾ ਉਪਰ ਮੇਰ ਬਾਨ ਹੋਇਆਂ
 ਜੇਤੁ ਸਾਡਾ ਦੀਵਾਰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਵੇਹ ਉਠ ਕੇ ਵਸਤ ਪੇਸੀ ਕਰੀ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ।
 ॥ ਗੋਸਟ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੋਈ।

ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਬੈਂਤ ਤੁਸਾਡਾ ਸੁਣ ਕਰ ਮੇਰੇ ਰਾਂਠੇ ਹੋਇਆ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਏਹੁ ਆਈ ਕੇ ਜਿਸਦਾ ਬੈਂਤ ਹੈ ਉਸਦਾ ਦੀਵਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਜ ਅਸਾਨੂੰ ਜੇਤੁ ਸਾਡਾ ਦੀਵਾਰ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਬਿਆਨ ਕਰੀਏ ਅਧਿਆਮ ਹੈ। ਕਾਦ੍ਰਾ ਕਾਹੇ ਕੁੰ
 ਇਹਦੀ ਕੋਹ ਤੁਸੇ ਅਤੇ ਮਾਪਨੇ ਕਾ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅਧਿ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੁਜਸ ਹੋਈ ਹੈ।
 ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੀ ਇਸ ਬੈਂਤ ਦਾ ਜੀ ਜੇ ਮਾਪਨੇ
 ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਨ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਦੁ
 ਦੀ ਕੋਹ ਤਾਰ ਦੀ। ਹੋਇ ਕੋਇ ਕਹੇ।
 ਹੋਈ ਨ ਜੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲ

ਜਹੀ ਹੈ। ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ ਪੈਨ ਕੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਚਿਤੁ ਖਵਾਇ ਸਹੀ ਹੈ।
 ਆਖੇ ਕਿਸ ਦਿਲ ਸਹੀ ਹੈ ਅੰਗ ਕਿਸ ਦਿਲ ਅਲ ਸਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਇਕੋ ਹਵਾ ਇਕੋ ਸੇਵਾ ਦੁਜੇ ਰਦਾ।
 ਦੁਸਾ ਕਾਹੇ ਸਿਮਰੀਐ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਰੁ ਜਾਇਐ ਕੋ ਸਿਮਰੀਐ ਨਨ ਕਾ ਸਲ ਬਲ ਰ
 ਹਿ ਆਸ ਮਾਇ। ਆਏ ਹੁ ਸੇ ਲੋਕ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀ ਕਹਿਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ ਪੁਛੀ
 ਕੁਛੀਤੀ। ਪਾਤ ਪਟੋਲਾ ਸੁਭ ਕਰੀ ਕਾਮਲ ਕੀ ਪਾਇਓ। ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ ਸੁਪਈ
 ਮੇਸੇ ਵੀ ਦੇਸ ਕਰੇਉ। ੨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪੜਤੀ ਕਾਮਲ

ਨਿਪਹਿਰੇਉ॥ ੧॥ ਪਰੀਥੈਰੀਅੰਸਹੁਪਾਵੀਮੈਜੇਨੀਯਤਰਾਸਕਰੇਉ॥ ੨॥
 ਪਾਰਹੀਮੰਧਵਦੇਸਪਿਰਨਕੂਰੇਸੰਭੋਮਿਲਦਿਅਹਦਿਲਨਲਗਈਜੇਨੀਅਤਿ
 ਰਾਸਕਰੇਉ॥ ੪॥ ਸਾਂਦੇਹਜਬਾਬਸੀਗੁਰੁਬਾਬੇਜੀਦਿਤਾਤਾਂਸੇਖਬਹਮਨੇਪੁ
 ਛੁਟਾਕੀਤੀ॥ ਨਾਹੀਕੀਨਰਾਵਿਆਵਡੀਥੀਪੁਈਆਸਾਧਨਸੇਵੀਗੋਰੈਮੇਤੋਸਹੁ
 ਨਮਿਲੀਆਸਾ॥ ੫॥ ਤਾਂਬਾਬੇਜਬਾਬਦਿਤਾ॥ ਮਹਲਕੁਦਜੀਮਰਵਹੀਕ
 ਲੀਮਨੇਕਸੁਧਾਜੇਗੁਰੁਹੋਵਨਿਤਾਂਪਰਮਿਲੇਨਹੀਤਾਂਅਗਣਮੁੰਧੀ॥ ੬॥ ਅਤੇ
 ਅਉਰਤਪਾਰੋਦੈਅਤੇਮਰਦਬਿਦੇਸਗਾਇਅਹੋਇਅਤੇਜੋਅਉਰਤਿਮਰਦਦੇਹ
 ਕਿਆਂਦਰਬੈਰੀਰਹੈਤਾਂਅਉਰਤਖਸਮਦੀਤੇਖਸਮਅਉਰਤਿਦਾ॥ ਅਤੇਪੀਰ
 ਜੀਜੇਕਰਅਉਰਤਿਹੋਵੈਅਉਗਣਹਾਰੀ॥ ਅਤੇਖਸਮਨਾਲਸਿਦਕਨਹੋਵੈਤਾਂਓ
 ਹਅਉਰਤਮੀਰਾਦੀਹੋਈ॥ ਅਤੇਜੋਅਉਰਤਿਸਬਰਕਰਕੇਬਹਿਰਹੈਤਾਂਸਿਦਕਮੁ
 ਰਾਦਪਾਵੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੇਖਜੀਅਉਰਤਸਥੰਜੀਹੋਵੈਅਤੇਖਸਮਪਸੇਤ
 ਰਦੀਹੋਵੈਅਤੇਮਹਲਾਤੇਭਲੀਵਾਸਨਾਆਵੈਤਾਂਉਸਪਰਖਸਮਬਹੁਤਖਸੀਯੋ
 ਹੈਅਤੇਮਿਹਰਵਾਨਭੀਹੋਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਜੋਮਹਲਕੁਚੰਜੀਹੋਵੈਤਾਂਖਸਮਉਸਤੇਮਿਹਰ
 ਨਹੀਕਰਦਾਅਤੇਜੋਸਕਿਹਾਨਿਆਵੈਤਾਂਖਸਮਨਜੀਕਵੀਨਹੀਜਾਵਾ॥ ਅਤੇਜੋ
 ਪੀਰਜੀਕੁਚੰਜੀਇਹੋਹੈਜੋਆਪਣੇਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਾਣੈਤੇਸਕਿਹਾਨਇਸਨੁਕ
 ਹਿਦੈਹੈਨਜੇਹਵੇਬਦਾਅਮਲਕਰਦਾਹੈ॥ ਤੇਅਹੰਕਾਰਦਿਓਆਪਣਾਆਪਜਾਣੈਇਨੀ
 ਗਲੀਇਸਤੇਸਕਿਹਾਨਆਵਦੀਹੈਹੋਸੇਖਸੀਜੇਇਤਨੀਆਗਲਾਇਸਦਿਹੋਵ
 ਨਿਤਾਖਸਮਕਉਕਰਮਿਲੇ॥ ਜੇਇਸਦਿਹਗੁਣਹੋਵਨਿਤਾਂਸਚਾਖਸਮਮਿਲਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਆ॥ ਕਵਣਸੁਅਖਰਕਵਣਗੁਣਕਵਣਸੁਮਣੀਅੰ
 ਮੰਤ੍ਰ॥ ਕਵਣਸੁਦੇਸੋਹਉਕਰੀਜਿਤੁਵਸੁਅਵੈਕੀਤਾ॥ ੧॥ ਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆ॥
 ॥ ਨਿਵਣਸੁਅਖਰਖਿਵਣਗੁਣਜਿਥਾਮੰਦੀਅੰਮੰਤ੍ਰ॥ ਏਤੈਭੈਣੇਵੇਸਕਰਤਾਂ
 ਦੁਸਿਆਵੀਕੀਤਾ॥ ਸੇਵਾਕਰਹੋਕੀਤਕੀਕੀਤਤਿਸੀਕਹੋਇ॥ ਸਭੇਸਈਆਂਛੁਡਕੇਕੀਤਿ
 ਤਿਸੀਪਾਹਿਹੋਇ॥ ੩॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬਸੀਗੁਰੂਸੀਕਹਿਆਹੋਸੇਖਜੀਨਿਵਣ
 ਸਭਸੇਵੇਛੁਡਾਹੈ॥ ਸੋਇਹਅਖਰਹੈ॥ ਅਤੇਕੋਈਛੁਡਾਕਹੋਕੋਈਬਰਾਕਹੋਅਗੋਉਤ੍ਰ
 ਵੇਵਣਾਇਹਖਿਵਣਾਹੈ॥ ਅਤੇਸੇਖਜੀਸਾਹਿਬਸੁਖਦੇਵੇਛੁਵੇਦੁਖਦੇਵੇਤਿਸਨੇਅ
 ਛੁਡਾਏਤੇਜਬਨਬੀਜਵੇਬੀਲਤਵਚੀਗਾਹੀਬੋਲੇਏਹਮਣੀਅੰਹੋਨ॥ ਜਦਅਵੇਹੀਸੇ
 ਵਕਰੇਤਾਂਉਸਖਸਮਕਉਤਾਵੈ॥ ਤੇਸਭੇਸਹੀਆਛੁਡਕੇਕੀਤਤਿਸੀਕਹੋਦਾਹੈ॥ ॥

ਹੀ ਸਿਸਦਾ ਕੁੰਠਾ ਆਦਿ ਮੀ ਹਿਲ ਲਥਾਇ ਸਿਸਦਾ ਕੁੰਠਾ ਅੰਗੈ ਨ ਸੋ ਜਨ ਵਰਹਲ
ਲਕਰਨ ਵਲੀ ਅੰਗੈ ਨ ਅਤੇ ਆਦਿ ਮੀ ਹਿਲ ਲਹੇਈ ਸਿਸਦਾ ਕੁੰਠਾ ਅੰਗੈ ਨ ਅਤੇ ਮੇਨੁ ਅੰਗੈ
ਕਾਤੀ ਦੇਹੁ ਸਿਸਦਾ ਕੁੰਠਾ ਆਦਿ ਮੀ ਹਿਲ ਲਹੇਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਆਦਿ ਅੰਗੈ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰ
ਕਸੀ॥ ॥ ਜਾਂਦੀ ਕੁੰਠਾ ਜਲ ਕ ਕਹਿ ਆ॥ ॥ ਸਾਦਿ ਕੀ ਕੁੰਠਾ ਜਲ ਕ ਕਹਿ ਆ॥

ਗ॥ ਘਾੜੀ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਸਾਚਿ ਕੀ ਜਾਣ ਲਈ ਫਿਲਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਕੀ
ਕੀ ਬੇਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੁੰਠਾ ਹੋਵੇ ਸੇਖ ਲੇਹੁ ਲਾਥੀ ਕਲ ਥਾਵੇ ਥਾਹਿ ਇਹ
ਲਾਲ ਲਹੇ ਹ ਕਿਸਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਦੀ ਦਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਲੇਹੁ ਦੁ
ਜਾਹ ਗਾਇ ਸਾਵਿਤ ਲਥੀ ਤਿਸ ਰੇਹੁ ਮਕਰ ਹੋ ਖਾਮ ਹੈ ਨ ਪਾਕ ਹੋ ॥ ਜਾਇ ਸਾਵਿ
ਚੇ ਲਥਾਇ ਤਾਂ ਹਲ ਲਥੀ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਪ੍ਰਸੀਧਿ ਆ॥ ਬਸੀ ਹੋਇ ਕੇਤਰ ਗੇ ਆ॥
ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਖਦਾਏ ਥਾਵੇ ਮੰਗ ਦੇ ਸੇ ਸੇ ਤਾਂ ਖਦਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਅਤੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ
ਜੇ ਲੇਹੀ ਦੀ ਜੀ ਸੇ ਤਾਂ ਪਾਇ ਆ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ॥ ਪਰ ਇਕ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਹੈ ਜੇਹੁ ਕਮ
ਹੋਵੇ ਤਪਛਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਕਹਿ ਆਇ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਏਹੁ ਮਾਇ ਆ ਤਾਂ ਛਲ ਹੋ ਅਤੇ ਜੀ ਵੇਲੇ ਭੀ ਹੋ ॥ ਮਾਇ ਆ ਕਿਉ ਕਰ ਛਲੀ ਏ ॥

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿ ਆ॥ ॥ ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨ ਛ
ਲੇ ਨਹੀ ਘਾਉ ਕਟਾ ਰਾ ਕਰ ਸਕੋ ॥ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖੇ ਤਿਉ ਰਹੇ ਇਸੇ ਲਭੀ ਕਾਜੀ ਉ
ਦਲ ਪਲੇ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀ ਵਾਕਿਉ ਜਲੇ ॥ ਕਰ ਚਾਨਣ ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੇ ॥ ॥ ਸੇ
ਖ ਜੀ ਮਾਇ ਆ ਅਛਲ ਹੋ ਸੋ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਛਲੀ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਕੋਈ ਮਾਇ ਆ ਕਰੁ ਨਹੀ
ਸਕਦਾ ਭਲੀ ਭਲੀ ਕਰ ਰਖਦਾ ॥ ਏਹੁ ਮਾਨੁ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਸਾਹਿ
ਬ ਜੀ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀ ਵਾਕੇ ਸੇ ਜਲੇ ॥ ਔਰ ਬਿਨ ਚੀਕੇ ਚਾਨਣ ਕੇ ਸੇ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬ
ਬੇ ਕਹਿ ਆ ਕਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕਮਾਈ ਆ ॥ ਭੁਭੁਵਟੀ ਇਤ ਤਨੁ ਲਾਈ ਆ ॥ ਸਚ ਬੁਣ
ਆਣ ਜਾ ਲਾਈ ਆ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀ ਵਾਇ ਵਚਲੇ ਕਰ ਚਾਨਣ ਸਾਹਿਬ ਇਉ ਮਿਲੇ ॥
ਹੋ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸੰਜਮ ਕੀ ਤਿਆ ਸਚ ਦੀ ਵਾਜਗਦਾ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਦੇਖਾਨ ਨ ਕਜੀ ॥ ਏਹੁ ਜਗਲਾ ਕਰਦਾ ॥ ਤੁਧ ਵਿਚ ਖਦਾਇ ਗਲ
ਕਰਦਾ ॥ ਕੇ ਆਪ ਤੂੰ ਖਦਾਇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਹਸ ਕੇ ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੂੰ
ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੇਨੁ ਪਰ ਨਜਰੀ ਨ ਆ
ਇਉ ਪਰ ਤੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਆ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਇਉ ਵਾਰੀ ਸੁਨਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ਅਜਨੇ ਮਖਰੁ ਦਏ ਹੈ ਜੇਵਰ ਦੁਹ ਬਿਨ ਹੋਈ ਨਹੀ

ਅਤੇ ਆਖਦੇ ਹੋਏ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋਏ ਆਖਦੇ ਆਖਦੇ ਇਕੋ ਇਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੀ॥ ਭਾਂਗ
ਰਨ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾ ਬਕਸ਼ਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬਕਸ਼ਾਇ
ਅਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਆਪੀ ਨੇ ਆਪੀ ਸਾਜਿ
ਆਪੀ ਨੇ ਗੰਦਿ ਚਿਨਾਇ॥ ਏਈ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀ ਆਕਰਿ ਆਸਤੁ ਡਿਠੈ ਚਾਉ॥ ਏ
ਉ॥ ਆਸਤੁ ਡਿਠੈ ਚਾਉ॥ १ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਆਖੀ॥ ਆਖੀ॥
ਹਮ ਚਿਠਖ ਵਹੋਇ ਆਤੇ ਆਇ ਤਜੀ ਮਕੀਤੀ ਚਿਸਾ॥ ਆਇਉ ਸਹਾਰੁ ਬਾਬੇ ਨ
ਨਕਜੀ ਤੈ ਖੁਦਾਇ ਆਪੁ ਨ ਪਾਇਆ ਹੋ॥ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨ ਹੀ॥ ਪ
ਰਤੀ ਅਸਾਉ ਪਰਮਿ ਹਰ ਵਾਨ ਹੋਇ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੇ ਨਿਹ
ਲ ਹੋਇਆ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਥੋਂ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ॥ ਸੇਖ ਨੁਖ ਸੀ ਕੀਤੀ॥ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਚੋ ਬੋਲ ਦੇ ਰਹੇ॥ ॥ ਬੋਲੁ ਰਾਈ ਜੀ ਵਿਹਾਰੁ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨ ਲਹੇਈ॥

॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਗਵਦੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਉਸ ਪਿਤ ਵਿਚ
ਇਕ ਸਿਖ ਗਹਿਦਾ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਸਿਖ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤੋਂ ਕਿ ਆਖੇ ਖੋਜੇ ਉ
ਕ ਅਤੀਤ ਬੈਠਾ ਪੈ ਤੇ ਇਕ ਰਬਾ ਬੀ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸਾਜੁ ਪੜਦਾ ਤਾਂ ਚਿਹਾਨਿ
ਖਬਰ ਪੁਸ਼ੀ ਨਹਾ ਅਤੇ ਜਾਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਇਆ ਅਨ
ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੇਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਪ
ਰਮਾ ਲਵਿਚ ਚਲੀਏ ਸੀ ਉਸ ਅਸਤਾਨ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਹੁ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅੰਗ ਮਰਦਾਨ ਚਲਹੁ ਰਾਈਏ ਸਾਜਿ ਖਦੀ
ਚਪ ਪਰੀਕਰੀਏ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਸ ਸਿਖ ਦੇ ਪਰਦੇ ਬਾਹਰ ਜ
ਇਥੋਂ ਪਰ ਉਹ ਸਿਖ ਅੰਗ ਨਿਰਪਨ ਹੋ ਸੀ ਜੇ ਦਿਨੇ ਜੜੇ ਰਾਤੀ ਨਹੀ ਜੁੜਦ
ਹੈ ਜੇ ਰਾਤ ਜੜੇ ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਨਹੀ ਜੜੇ॥ ਪਰ ਵਿਚ ਇਕ ਸਿਖ ਤੇ
ਇਕ ਸਿਖ ਫੀਸੀ ਤੇ ਇਕ ਉਨਾ ਵਾ ਬਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਪਸਾ ਦਿਕਿ ਤੁਤ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ ਦੇ ਪਰ ਪਸਾਇ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਸਿਖ
ਬੋਲੁ ਫਹੋਇ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿਤੇ ਹਥ ਨਾ ਪੁਟੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਏਕ ਮਕੀਤ ਸੋਝਿ ਦੇਵ
ਲਾ ਹੋਤੇ ਉਨ ਦੀ ਸੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਹਾਨ ਕੇ ਅੰਨ ਲੇ ਆਵਾ ਪਰ ਉਸ ਸਿਖ
ਨੇ ਪਾਹੁਲ ਨਹੀ ਸੀ ਲਈ ਹੋਈ ਜਦ ਚਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਖ ਫੀਨ ਕਹਿਆ ਤੁ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਤਿ ਓਹੁ ਲਗੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਤਿ ਤੇ ਅੰਧੇਰ ਬੰਤਨ ਲੈ ਲਗਈ ਤਾਂ ਬਾਹਰ
ਲਕੜਾ ਸੜਕਰ ਮਰਗੇ ਆਚੁ ਲੇਵਿ ਰੇ ਪੈਕੇ ਜੰਦ ਓਹ ਸਿਖਣੀ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਕਿ
ਆਵੇ ਖੋਲ੍ਹ ਲਕੜਾ ਮਰਗੇ ਆ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਓਹ ਲਕੜੇ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਵਿ
ਚਲ ਪੇਟ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰਖਵਾਏ ਆ ਪਰ ਆਪਣੇ ਭਰਤ ਨੂੰ ਓਹ ਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦਾਸਿਆ ਕਿ
ਵਿਓ ਮਤ ਸਾਧਨ ਦੇ ਭਰਤ ਨੂੰ ਦਲਗੀਰ ਹੋਇਕੇ ਏਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਕਰ ਰਹੀ ਜਦ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਆਰ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਤ ਨੂੰ ਆ
ਹਾਰ ਜਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜੰਤਨ ਸਦਿ ਲੇ ਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਹਰ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਓਠ ਕਰ ਓਹ ਸਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖਣੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤ ਜਾਮੀ ਕਹਿ ਲ
ਗੇ ਸਿਖਣੀ ਏ ਓਹ ਬਾਲ ਕਨ੍ਹ ਸਦੇ ਕਿਥੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕਿ ਤੇ ਜੰਦ
ਬਾਹਰ ਸੁਤਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸਿਖਣੀ ਏ ਓਹ ਨੂੰ ਬਲਾਇ

ਲਿਆ ਓਹ ਤੇ ਓਹ ਸ
ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾ
ਤਾਹੇ ਅਤੇ ਆਪ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਤੇ ਬਾਲ ਕਦਾਨੂੰ
ਕੀ ਕਹਿ ਆਹੇਗਾ
ਦਾਨੂੰ ਲਾਲ ਹੋ
ਹਿਆ ਬਚਾ ਲੈ
ਓ ਅਤੇ ਇਤਨੇ
ਨਾਲ ਓਹ ਬਲਕ

ਸਿਖਣੀ ਕਹਿ ਆ
ਹੁ ਓਹ ਤਾ ਹੁਣੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਆਰ
ਹਿਆ ਸਿਖਣੀ ਦੇ
ਕਿਆ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਖ
ਬਾਨਿਵ ਜਜੀ ਓਹ
ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਆਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣੇ
ਖੋਲ੍ਹ ਦਾਖੇ ਭੁਦਾ ਬਾ

ਹਰ ਆਇ ਗੀ ਆ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਹ
ਸਿਖ ਤੇ ਸਿਖਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਦੁਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਆਖਿ ਨੇ ਕੇਵਹੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ
ਤਵੇਰ ਅਗਲੇ ਭੁਲਕ ਓਹ ਸਿਖ ਪਾਸੇ ਕੁਛ ਹੋਇ ਆਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਸਿ
ਖਣੀ ਸਲਾਹਿ ਕਰਕੇ ਓਹ ਬਾਲ ਕੋ ਦੇਵੇ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ
ਸਿਖ ਓਹ ਬਾਲ ਕੋ ਕਿਥੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਖਣੇ ਹੋਏ ਜੋ ਲਕੜਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਪਾਰਬ

ਹਮਾਸੀਆਪਸੀਸਬੰਧੁਕੀਸਿਤੋਅਸੀਕਸਿਟੀਹੰਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿ
ਆਭਾਈਸਿਖੰਡੁਉਸਬਾਲਕੁਉਸਾਉਤਾਉਹਸਿਖਲੜਕੇਨੂੰਲੋਆਇਆਤੇ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਖੜਾਅਚਕੀਤਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਲੜਕੇਨੂੰਪਾਛਿਆਏ
ਬਾਲਕੋਤੇਰੇਮਾਂਅਰਬਾਪਤੈਨੂੰਵੇਚਦੇਹੈਨਤੈਚਕੀਪੀਸੇਗਾਪਾਣੀਭਰੇਗਾਐ
ਰਾਖਾਕਰੇਗਾਅਤੇਨਿਰਤਕਾਰੀਕਰੇਗਾਤਾਉਸਲੜਕੇਆਪਣੀਜਾਨੀਜੇਤੈ
ਤਿਸਾਹੁਜੀਜੋਕੁਛਖਸਮਦੀਰਜਾਇਹੋਵੇਗੀਸੋਮੇਰੇਮਾਥੇਪਰਜੀਤਾਫੇਰਾਨ
ਨਕਜੀਉਸਲੜਕੇਨੂੰਕਹਿਆਕਿਓਰੇਬਾਲਕੇਤੂੰਖਾਂਵੇਗਾਕਿਆਅਰਪਹਿਨੇ
ਗਾਕਿਆਅਰਕੀਮਾਕਿਆਕਰੇਗਾਤਾਉਸਬਾਲਕਨੇਕਹਿਆਜੀਜੋਕੁਛਖਵ
ਓਗੇਸੋਖਾਂਵੇਗਾਜੋਕੁਛਪਹਿਨਾਓਗੇਸੋਪਹਿਨਾਗਾਅਤੇਜੋਕੀਮਕਹੋਗੇਸੋਕਰ
ਗਾਜੀਅਗਜਿਥੇਰਖੋਗੇਉਥੇਰਹਾਂਗਾਜਦਮੇਆਪਦਮੁਲਖਰੀਦਿਆਗਿਆ
ਦਮੇਰਾਆਪਦੇਅਗੇਕਿਆਉਜਰਹੈਜੀਏਹਬਾਰਤਾਸੁਣਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕ
ਹੋਵਾਹੁਤੇਰੀਕਰਗਤਿਨਿਰੰਕਾਰਜੀਜੋਕਰਏਹਸੁਭਾਵਤੇਏਹਦਾਰਤਾਅਸਾਡੇ
ਵਿਚੋਹੋਵਨਤਾਅਸੀਜਾਣੀਏਜੋਅਸਾਉਪਰਤੇਰੀਬੜੀਮੇਹਰਬਾਨੀਹੋਪਰ
ਅਛਾਫੇਰਭੀਪੰਨਹੈਜੋਸਾਡੇਐਗਫਾਵਲਨਹੀਦੇਖਦਾਅਸੀਤੇਰੇਉਪਰਕਈ
ਬਾਰਤਾਕਫਨੇਹਾਂਹੋਭੁਗਵੰਤਜੀਅਸਾਡੇਵਾਸਤੇਏਹਬਾਤਦੇਹੁਆਜਾਨੂੰਏਹਦੇ
ਹੁਫੇਰਆਪਅਸਾਡੇਚੋਜਾਵਲਪਿਆਨਨਹੀਕਰਦਾਹੋਨਿਰੰਕਾਰਤੂੰਪੰਨਹੈਹੋਪ
ਰਬ੍ਰਹਮਜੀਜੋਸਾਸੁਭਾਵਲੜਕੇਨੂੰਦਿਤਾਹੈਸੋਈਸੁਭਾਵਅਸਾਨੂੰਮੇਹਰਬਾਨੀ
ਕਰੋਤਾਂਅਸੀਭੀਤੇਰੇਭਾਣੇਉਪਰਖਸੀਏਇਕਰਚਲੀਏਏਹਪ੍ਰਾਰਥਨਾਸੀਨਿ
ਰੰਕਾਰਜੀਅਗੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਤੀਜਗਤਦੇਭਲੇਵਾਸਤੇਜੋਸੀਸਾਗੀਜੀ
ਵਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਭਾਣੇਉਪਰਭੋਗੇਸਾਰਖਨਤੇਹੀਕਾਰਨਾਕਰਨਏਹਕਹਿਕਰ
ਓਨਾਸਿਖਾਨੂੰਤੇਲੜਕੇਨੂੰਗਲਨਾਲਲਗਾਇਆਤੇਉਸਲੜਕੇਦੇਪ੍ਰਥਾਇ
ਇਕਸਬਦਕਹਿਆ ॥ ਮਰਦੁਆਰਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੁਲਖਰੀਦੀਲਾਭਾਗੇਲਾਮੇਰਾਨਮਸੁਭਾਗਾਮਗਰਕੀਬਚਨੀ
ਹਵਾਬਿਕਾਨ ਸਿਤਲਾਇਆਤਿਤਲਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇਲਾਲੇ
ਕਿਆਚਤਰਾਈਆਸਾਪਿਥਕਾਹੁਕਮਨਕਰਦਾਜਾਈ ॥ ੨ ॥ ਰਹਉ
ਅਲਾਲੀਪਿਉਲਾਲਾਮੇਰਾਪਿਉਲਾਲੇਕਾਭਾਇਆਲਾਲੀ
ਨਾਚੇਲਾਲਾਗਾਂਵੇਭਰਤਕਰਉਤੇਰੀਨਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਪੀਅਹਿਤ

ਪਾਦੀਸਾਹਿਬਾਨਾਮਾ ੧ ॥ ਪਾਦੀਸਾਹਿਬਾਨਾਮਾ ੧ ॥ ਪਾਦੀਸਾਹਿਬਾਨਾਮਾ ੧ ॥
 ਕਾਤੇਰਾਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਪਾਦੀਸਾਹਿਬਾਨਾਮਾ ੧ ॥ ਪਾਦੀਸਾਹਿਬਾਨਾਮਾ ੧ ॥
 ॥ ਅਦਿਗੁਗਾਦਿਚਇਆਪਤਿਦਤਾਤੁਪਦਿਣਮੁਕਤਿਨਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਹੁਸਬਦਸੁਣਕਰਚਿਹਸਿਖਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨੀਆਇਪਏਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਉਨਨੂੰਸਤਿਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਦਿਤਾਅਰਹੁਕਮਵੀਡਾਧਰਮਦੀ ॥
 ਰਨੀਤੇਦਸਵੰਦਦੇਨਾਆਏਸਿਖਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤੇਨਾਮਜਪਨਤੁਮਾਡੀਰ
 ਰਤਕਮਾਈਵਿਚਬਰਕਤਹੋਵੇਗੀਅਤੇਨੇਕਪ੍ਰਭੇਦਜੋਰੋਗਾਤੁਸਾਰੇਤਾਂਉਹੁਸਿਖ
 ਲਗੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸਿਖੀਪਾਥਨਕੀਤੀਸਰਬਤਮਿਲਿ
 ਕਰਗੁਰੂਜੀਕਚਰਨਪੈਇਕਪਾਹੁਲਲੀਕੀਤੇਮਹਾਸ਼ਜੀਨੇਉਸਸਚੇਪਿੰਡਪ
 ਰਤਸੀਕਰਕੇਉਥੋਚਲਦੇਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ॥

॥ ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੋਰਸਿਖਦੇਗਏ ॥

ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਉਥੋਜਦਤੁਰੇਤਾਂਮੇਨੂੰਕਹਿਆਬਾਲਾਇਕਸਿਖਇਥੇਰਹਿਦਾਹੈ
 ਉਸਨੂੰਚਲਦੇਚਲਦੇਮਿਲਜਾਂਵੀਏਗੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਸਿਖਦੇਪ
 ਰਜਾਇਥੇਠੇਅਤੇਉਹਸਿਖਆਇਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦਾਹੁੰਦਾਸੀਤੇਹਰਾਇਕਸ
 ਧਨੁਪਛਦਾਸੀਕੇਦੀਨਦਿਆਲਜੀਸੰਤਾਦੇਮਿਲਣਦਾਕੀਫਲਹੈਤਾਂਉਸਨੂੰ
 ਦੀਕਛਦਸਜਾਏਕੋਈਕਛਦਸਜਾਏਸੋਉਸਸਿਖਦੇਪਰਸੀਗੁਰੂਜੀਜਾਏਥੇਠੇ
 ਉਸਨੇਬਹੁਤਸੇਵਾਕੀਤੀਜਾਪ੍ਰਤਾਕਾਲੋਹੀਤਕਹਿਓਸੇਮੇਹਰਵਾਨਜੀਸੰਤਾਦੇਮਿਲਣਦ
 ਕੀਮਹਾਤਮਹੁੰਦਾਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਤੇਅਗੇਭੀਕਿਸੇਸਾਧਨੁਪਛਿਅ
 ਹੈਤਾਂਉਸਸਿਖਨੇਕਹਿਆਗਰੀਬਨਿਵਾਸਜੀਅਗੇਵੀਕਈਸੰਤਮੇਰੇਪਰਮਾ
 ਏਹੈਨਸੇਜੋਸੀਮੇਰੇਪਾਸੇਸੇਵਾਹੋਦੀਹੈਸੇਮੇਕਰਚਾਹਾਂਸੀਤੇਜਿਸਨੂੰਪਛਦਾਹੈਸੇ
 ਕੋਈਕਛਦਸਜਾਵਾਹੈਕੋਈਕਛਦਸਜਾਵਾਹੈਹੋਮੇਹਰਵਾਨਜੀਮੇਰੀਨਿਸਾਨਾਹੀਹੈ
 ਦੀਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਿਆਸੁਣਭਾਈਸਿਖਾਤੂੰਸਵੇਰੇਉਠਕੇਫਲਾਣੇਜੀ
 ਗਲਵਿਜ਼ਾਵੀਓਜੋਕੋਈਤੈਨੂੰਮਿਲੇਗਾਸੇਤੇਹੀਨਿਸਾਕਰੇਗਾਜੇਓਥੇਤੇਰੀਨਿਸ
 ਨਹੋਵੇਤਾਂਤੂੰਅਸਾਡੇਪਾਸਆਇਜਾਈਜਦਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਤਾਂਉਹੁਸਿਖਅਗਲੇ
 ਭਲਕਉਠਕੇਜੀਗਲਵਿਚਭਾਈਆਗਾਓਥੇਸਿਕਕਾਉਣੀਤੇਇਕਕਉਦਾਸੇਵਾ
 ਥੇਰਾਹੈਤਾਂਉਹਸਿਖਤਿਨਚਰਮਪ੍ਰਤੀਆਏਠਕਰਆਇਰੀਆਤੇਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਚਰਨਉਪਰਮਥਾਵੇਕਿਆਅਤੇਅਰਥਜਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀਓਥੇਤ

ਕੋਈਨਹੀਥੀਭਾਗੀਪਠਾਇਕਕਾਵਾਦਾਜੋਫਾਓਥੇਨਜਗੀਆਇਆਪੈਸੇਮੇਰ
ਰਪ੍ਰਵੀਆਬੰਨ੍ਹਕੇਭਾਇਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਭੁਲਕੇਟੇਰਜੋਫੀ
ਤਾਂਓਹਸਿਖਸਵੇਰੇਓਠਕੇਟੇਰਗਿਆਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇਜੋਬਗਲਿਆਦਾਜੋਫਾਓਥੇ
ਟੇਰਸਿਖਬੈਠਕੇਓਠਕੇਆਇਆਤੇਗੁਰੂਜੀਕੇਚੁਰਨਓਪਰਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਕਹਿ
ਜਿਜੀਓਥੇਇਕਬਗਲਿਆਦਾਜੋਫਾਓਥੇਨਜਗੀਆਇਆਭਾਈਭੁਲਕੇਟੇਰ
ਜਾਤੇਗੀਨਿਜਾਓਥੇਹੀਟੇਰਗੀਤਾਂਓਹਸਿਖਟੇਰਸਵੇਰੇਗਿਆਤੋਕਿਆਦੇਖੇਇਕ
ਜੋਫਾਹੀਸਾਦਾਬੈਠਾਹੈਤਾਂਓਹਸਿਖਕੁਛਕਾਲਬੈਠਕੇਓਥੇਓਠਆਇਆਤੇਸੀਗੁ
ਰੂਜੀਅਰੇਬੇਨਬੀਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਤਿਸਾਹੁਓਥੇਇਕਹੀਸਾਦਾਜੋਫਾਓਥੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂ

ਜੀਕਹਿਆਭਾਈ
ਹੁਤਾਂਓਹਸਿਖਸੁ
ਓਹਸਿਖਓਠਕ
ਵੇਚਗਾਇਆਤ
ਦਮੀਪੈਨਇਕਪੁ
ਤਬੈਠੇਪੈਤਾਂਓਸ
ਆਭਾਈਸਾਧਦੇ
ਹੁਦਾਹੈਤਾਂਓਸਇ
ਭਾਈਅਜੇਤੋਨੁਸ
ਲਨਹੀਮਿਲਿਆ

ਤੂੰਇਕਦਿਨਟੇਰਜ
ਬਾਹਦੇਵਖਤਫੇਰ
ਰਓਸਜੀਗਲਦੇ
ਕਿਆਦੇਖੇਜੋਦੇਅ
ਰਖਤੇਇਕਅੰਰ
ਸਿਖਨੇਓਨਨੂੰਪੁਛਿ
ਮਿਲਣਦਾਕੀਫਲ
ਜੜੀਪੁਰਖਕਹਿ
ਧਦੇਮਿਲਣਦਾਫ
ਸੁਣਭਾਈਪ੍ਰਮੇਸ

ਚਦੇਪਿਆਰੇਅਸਾਨੇਤਾਂਤੇਰੇਮਿਲਣਦਾਇਹੁਫਲਹੁਆਹੈਜੋਪਹਿਲੇਦਿਨਅਸੀ
ਕਾਓਕਜੋਫਾਹੈਸਾਤਾਂਤੇਰਾਦਰਸਕੀਆਤਾਂਬਗਲੇਹੈਇਗਏਜਾਂਟੇਰਮਿਲੇਤਾਂਪੀਸ
ਹੈਇਗਏਅਜਤੇਰੇਦਰਸਨਕਾਸਦਕਾਅਸੀਮਨੁਖਦੇਹੀਸਬਤੇਥਸੇਸਪਾਈਹੈ
ਜੋਭਾਈਅਸੀਮਹਾਪਤਤਪਾਪੀਤੋਗੋਸਾਤੇਹੁਣਭਾਈਸਿਖਾਕਾਕਨੂਨਬੀਦੇਵਦੇ
ਹੀਪਾਈਹੈਅਤੇਜਨਮਮਰਨਦੇਦੁਖਕਦੇਗਏਹੈਨਸੇਭਾਈਸਿਖਾਧੰਨਤੇਰਾਗੁ
ਰੂਹੈਅਤੇਧੰਨਤੂੰਭੋਧੰਨਤੇਰੀਪਤੀਤੂੰਤੇਰੇਦਰਸਨਕਰਕੇਸਾਨੇਏਹੁਫਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਆਹੈਅਸੀਮਨੁਖਤੋਨ੍ਹਾਪਤਹੋਏਹਾਂਸਾਏਹੁਥਾਭਸਿਖਨੇਸੁਣੀਤਾਂਸਿ
ਖਦੇਕਪਾਦਖੁਲਾਰੇਅਰਦਿਬਦਿਸਦੇਹੈਇਗਈਤਾਂਓਹਸਿਖਤੇਰੇਵੇਓਹੁ
ਜਭਇਕਨੇਹੈਇਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀਆਇਪਏਤੇਅਧਿਓਨੇਧੰਨਤੇਰੀ

ਕਮਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਈ ਸਿਖ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾਹ
 ਈ ਕਿੰਨੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਆ ਤੁਹੰ ਜਾਣੇ ਜੀ ਪਰ
 ਜੀ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਿਲ ਪਵੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਨਿਜਾ ਦੀ ਤਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਣੇ ਭਈ ਸਿਖ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤਤ ਪਾਵਨ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ਪਾਵੇ ਭਿਰਤ ਕਮਾਈ ਧਰਮ ਦੀ
 ਕਰਨੀ ਦਸਵੇਂ ਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾ ਦੇਵ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨ ਨਿਰਲ ਮਹੇ
 ਗਾ ਅਤੇ ਆਏ ਸੰਤ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਮਿਠਾ ਭੋਲ ਨ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਬ
 ਲ ਪਵੇਗੇ ਅਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ
 ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹੀ॥ ਜੇ ਤੁਪ
 ਭਾਵੇ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਕਾਗਹੀ ਸਕਰੇਇ॥ ਏਹੁ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਭਾਂਵਦੀ ਹੈਂ ਸਾਈ ਬਾਤ ਹਛੀ ਹੈ ਤੂੰ ਚਾਹੇ ਤ ਬੁਝੇ
 ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਭੀ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਗੁਈ ਜੀ ਦਾਹਿਗੁਰੂ॥
 ॥ ਓ ਪਰੰਤ ਸਾਖੀ ਸਿਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਪੁਰਖ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜਾਹੇ ਪਾਪ ਤਿਹੁਏ ਤਾਂ ਓਥੇ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਆਖਿ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਆਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
 ਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖਹੁ ਆਖਿ ਦੇਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਜੀ ਸੰਤ ਹੁਜੀ ਸਤਿ ਰਾਮ ਜੀ ਆਈ ਏ ਜੀ ਬੈਠੀ ਏ ਜੀ ਤਾਂ ਓ
 ਹ ਸੰਤ ਇਕ ਘੜੀ ਬੈਠ ਕੇ ਤਾਂ ਓਨ ਸੰਤ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਹਮ ਆਪ ਦੇਨਾ
 ਰੇ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਜੀ ਜੇਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਆਪ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਬੁਨਤ
 ਕਰੀ ਏ ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਮੇ ਸੀ ਸਾਹਿ ਸੋ ਪੁਛੀ ਏ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇ ਆਵਦੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਛੋ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਸੰਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕਈ ਲੋਕ
 ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਇਕੋ ਹਮ ਜਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਕ ਤੀਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਤਿ
 ਨ ਕਉ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅੰਗ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕੇਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ॥ ਰਾਗ ਭੈਰਵੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਗਨ ਹਮ
 ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੁਜਾ ਦੇਹੁ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹਾ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸ
 ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਗਰਮੁ ਖਿਲਹੈ॥ ੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਬਿਰਥੈ ਜਗ ਸਨਮਾ॥ ਬਿ
 ਖਖਾਵੇ ਬਿਖੈ ਬੋਲੀ ਬੋਲੀ ਬਨਵੈ ਨਿਹਰਨ ਮਰਿਭਰਮਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੁ
 ਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਅਕਰਣ ਬਖਦਹਿ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਲ ਕਰੇ॥ ਬਿਨ ਗੁਰਸ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਤਉਹੋਆਖੀਭੀਇਕਜਦਾਧਾਰਫਿਰਦੇਹੈਨ ਇਕਭੁਖਤਲਾਇਓਰਦੇਹੈ
ਨਇਕਬਸਤਰੀਗਫਿਰਦੇਹੈਨ ਉਨਕੀਮੁਕਤਹੋਵੇਗੀਕਿਨਹੀਹੋਵੇਗੀਤਾਂਸੀਕੁ
ਰੁਜੀਕਹਿਆਸੁਨੋਭਾਈਭਾਵੇਜਦਾਧਾਰਫਿਰੇਭਾਵੇਭੁਸਮਲਗਾਇਫਿਰੇਭਾਵੇਕੁ
ਈਕਪੜੇਰੀਗਫਿਰੇਇਨੀਬਾਤੀਮੁਕਤਨਹੀਹੋਈ ਅਤੇਸੰਤਜੀਜੇਕਰਕਈਕਹੇਕੇ
ਮੇਬਸਤਰਾਤਿਆਗਕਰਕੇਨੇਕਾਨ ਬੰਬਹਾਂ ਤੇਮੁਕਤਿਕਚੁਪਾਪਤਹੋਵਾਤਉ
ਸੰਤਜੀਏਹੁਪਾਣੀਮੁਕਤਿਨਾਪਾਵੇਣਾ ਅਤੇਮਹਾਂਪਰਬੋਮੁਕਤਿਤਾਂਹੋਵੇਜਾਏਹੁ
ਪਾਣੀਅੰਦਰੋਹਉਮੈਨੰਗਵਾਵੇ ਅਤੇਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰੂਜਪੇਤਾਂਇਸਕੀਪਰਮ
ਗਤੀਹੋਵੇਗੀਤਾਫੇਰ ਮਹਾਂਪਰਬਾਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀਜੋਹਕੇਜੀਵਜਲਥਲ

ਵਿਚਹੋਨਉਨਾਈ
ਕਰਦਾਹੋਜੀਤਾਂਫੇ
ਭਾਈਜੀਜੇਹਕੇਜੀ
ਚਰੇਹੁਣਵਲੇਹੋਨ
ਉਪਰਮੇਸਰਜੀਹੋ
ਪ੍ਰਤਪਾਲਾਕਰਦੇ
ਨਕੀਬਿਨਗੁਰੂਤੋ
ਹਸੁਧਆਤਮਾ
ਕਾਸਿਮਰਨਕਰ
ਕਉਪਾਪਤਹੋਤੇ

ਮੁਕਤਿਕਉਲੁ
ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
ਵਜਲਥਲਵਿ
ਉਨਾਂਦੇਨਾਲਭੀਤ
ਸੋਉਨਾਜੀਆਦੀ
ਹੋਨਪਰਮੁਕਤਉ
ਨਹੀਹੋਦੀਜਦਓ
ਕਰਕੇਗਾਮਨਾਮ
ਹੋਨਤਾਂਮੁਕਤ
ਹੋਨਤਾਂਗੁਰੂ

ਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੁਭਾਈਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਓਅਸਾਡੇਮਤਵਿਚਤਾਂਇਸ
ਤਰਾਕਹਿਆਹੋਆਗੇਸੰਤਜਨਹੁ ਈਸਰਕੀਗਤਿਈਸਰਜਾਏਉਸ
ਕਾਅੰਤਨਹੀਖੁਸ਼ੀਆਜਾਂਦਾਓਪ੍ਰਮੇਸਰਬਿਅੰਤਹੋਅਰਸਰਬਸਾਮੰਗੁਓ
ਜਿਉਚਾਹੁਦਾਹੋਤਿਵੇਹੀਕਰਦਾਹੋ। ਤਾਏਹੁਬਚਨਸੁਣਕਰਓਹਮਹਾਂਪਰਮ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਚਰਨੀਲਗੇਤੋਕਹਿਣਲਗੇਹੋਰਹੀਬਿਸਿਵਸਜੀਤੋਹੀ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਹੋਅਤੇਅਸੀਆਪਦੀਸਰਨਪਏਹਾਂਜੀਹਮਕਉਜਨਮਮਰਨਦੇ
ਦੁਖਾਪਾਸੇਬਚਾਵਹੁਸੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੁਸੰਤਜੀਗੁਰੂ
ਹੁਸਮਨਕਰਕੇਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਵਨਾਮਜਪੇਜੀਤਾਂਕਰਤਾਰਤੁਸਾਭੁਲਾਈ
ਕਰੇਗਾਏਹੁਗਲਸੁਣਕਰਓਹਸੰਤਸੀਗੁਰੂਜੀਕੋਸਿਖਹੋਏਲਗੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜ

ਮਿਤਰ ਉਨਕਉਪਦੇਸਦੇਕਰਗੁਰੂਜੀਚਿਬੋਚਲਦੇਰੋਬੋਲਉਨੀਵਹੁਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀਅਰਬਦੇਸਦੇਪਾਤਿਸਾਹਨਲੋਹੀ॥
 ਇਕਸਮੇਅਰਦਾਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਵੇਕਿਆਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪਾ
 ਤਿਸਹੁਜੀਅਰਬਦੇਸਕੇਸਕਹੋਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਅਰਦਾਨਿਆਤੁੰਦੇਖ
 ਏਪੈਤਾਂਤੈਨੰਦਿਖਾਇਲਿਆਵੀਏਗੇਤੰਦੰਦੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਮੇਰੇ
 ਤਾਂਈਆਖਿਆਕਿਓਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਕੀਆਖਦਾਪੈਤਾਂਮੇਆਖਿਆਗੁਰੂ
 ਜੀਜੋਤੁਸਾਤੀਰਜਾਇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਬੋਜਸਦੇਜਾਂਦੇਅਰਬਦੇਸਦਿਚੁਜ
 ਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏ॥ਅਗੇਉਸਦੇਸਦਾਪਾਤਿਸਾਹੁਲਾਜਬਰਦਨਾਮਕਰਕੇਆਖੀ
 ਦਾਸੀਅਤੇਬਹੁਤਸੁਲਮੀਕਰਦਾਸੀਪਰਜਾਦੇਲੋਕਵਡੇਵਖੀਹੋਸਨਅਤੇਜੋ
 ਕੋਈਹਿੰਦਸਤਾਨਦਾਉਸਮੁਲਕਵਿਚਿਜਾਂਦਾਸੀਭਿਸਨੂੰਗਰਦਨਮਰਵਾਉਦਸੀ
 ਏਹੁਪ੍ਰੀਮਉਸਮੁਲਕਵਿਚਪੇਰਹੀਸੀਜਦਲੋਕਬਹੁਤਦੁਖੀਹੁਏਤਾਂਸਚੇਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਅਗੇਓਨਪ੍ਰਾਰਥਨਾਕੀਤੀਤਾਂਉਨਦੀਏਨਤੀਕਬੁਲਸਚੇਦਰਹੋਈ
 ॥ਤਾਂਉਸਦਾਹੁਗੁਰੂਦੀਵਰਗਾਓਸੀਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਪ੍ਰਤੀਅਕਾਸਬਾਣੀਹੋਈ
 ਹੋਨਾਨਕਤੋਰੇਉਪਰਮੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹਾਂਅਤੇਇਕਖਿਲਤਤੇਰੇਤਾਂਈਮਿਲਦੀ
 ਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਨਿਰੰਕਾਰਜੀਜੋਆਪਦੀਰਜਾਇਤਾਂਸੀਮਹਾਰਾ
 ਜਾਅੰਤਰਧਿਆਨਹੋਇਕੋਸੀਠਾਕਰਜੀਪਾਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤਾਇਕਖਿ
 ਲਤਾਹਥਲਗਾਤਾਂਉਸਖਿਲਤੇਉਪਰਕਦਰਤਦੇਅਖਰਲਿਖੇਹੋਏਹੋਨਅਰ
 ਬੀਤੋਰਕੀਢਾਰਸੀਹਿੰਦਵੀਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀਏਹਪੰਜਤਰਾਏਅਖਰਲਿਖੇਹੋਏਹੋ
 ਨਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਓਹਖਿਲਤਪਹਿਨਕਰਿਉਸਸਹਿਰਦੇਦਰਵਾਜੇਦੇਬਾ
 ਹਿਰਜਾਇਬੈਠੇਜਾਂਸਤਵਿਨਗੁਜਰਗਏਤਾਂਲੋਕਆਖਿਆਵੇਖੋਭਾਈਏਹੁ
 ਕੇਸਾਦਰਵੇਸਹੋਜੋਜਿਸਦੇਖਿਲਤੇਉਪਰਕਦਰਤੀਤੀਯੁਪਏਲਿਖੇਹੋਏਹੋਨਕ
 ਰਾਨਦੇਜਾਂਉਨਲੋਕਾਹਛੀਤਰਾਵੇਖਿਆਤਾਂਬਾਦਸਾਹੁਨੰਜਾਇਕਰਖਬਰ
 ਦਿਤੀਹੋਬਾਦਸਾਹੁਹਮਾਰੇਸਹਿਰਦੇਬਾਹਰਇਕਦਰਵੇਸਆਇਬੈਠਹੋਉਸ
 ਦੇਗਲਵਿਚਉਕਖਿਲਤਾਪਿਆਹੋਉਸਉਪਰਤੀਹਸੁਪਾਰੇਕਰਾਨਦੇਲਿਖੇ
 ਹੋਏਹੋਨਤਾਂਬਾਦਸਾਹੁਨੇਵਜੀਕਾਨੰਆਖਿਆਜਾਹੁਵਜੀਰਉਸਦਰਵੇਸਦੇਗਲ
 ਖਿਲਤਾਂਉਤਾਰਲਿਆਉਤਾਂਵਜੀਰਨੇਜਾਇਕਰਆਖਿਆਹੋਦਰਵੇਸਦੇਹੁਖਿ
 ਲਤਾਗਲੋਉਤਾਰਦੇਹੁਬਾਦਸਾਹੁਮੰਗਦਾਹੋਹੁਕਮਨਹੀਮੇਕਨਬਾਦਸਾਹੁਕ

ਨਹੀਤਾਂ ਆਪਕਉਦਖਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂਏਹੁਬਤਸੁਣਕਰਸੀਬਬੇਜੀਅਧਿਆਤਮ
 ਈਜੇਤਸਾਭੇਪਾਸੋਉਤਰਤਾਹੋਤਾਂਉਤਰਲੋਵੇਜਦਸੀਬਬੇਜੀਏਹੁਬਚਨਕੀਤਾ
 ਤੁੰਸਿਨੇਵਜੀਰਨਲਨਫਰਸਾਨਸਭਸੀਬਬੇਜੀਵਲੋਵੇਕੇਪਰਚਿਹਕੁਦਵਤਦ
 ਖਿਲਤਾਫੇਰਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁਕੁਦਰਾਹੁ
 ਨਿਰੰਕਾਰਦੀਆਗਿਆਨਲਓਹਖਿਲਤਾਕਿਸਤਾਇਨਾਜੀਵਬੁਠਿਆਪਾਸੋ
 ਉਤਰੇਬਤੇਰਾਜਤਨਕਰਤਹੋਨਾਖਿਚਿਆਲਾਹਿਦਾਹੋਨਾਫਾਇਆਈਲਹਿਦਾਹੋ
 ਤਾਂਸਭਲੋਕਅਚਰਜਹੋਇਗਏਬਾਦਸਾਹਿਦੇਪਾਸਸਾਨਿਹਾਂਭੇਜਿਆਕੇਹੋਬਾ
 ਦਸਾਹਜੀਉਸਫਕੀਰਦੇਗਲੇਖਿਲਤਾਨਹੀਉਤਰਦਾਤਾਂਬਾਦਸਾਹਨੇਸਫਕਰ
 ਬਡਾਕੋਰਧਕਰਕੇਆਖਿਆਅਰੇਤੁਮਹਿੰਦਫਕੀਰਕੇਦਰੀਆਉਮੈਂਡੇਬਦੇਹੁ

ਤਾਂਫੇਰਜਾਂਹੁਕਮਦ
 ਤਾਂਵਜੀਰਨੇਨਫ
 ਏਸਫਕੀਰਨੂੰਦ
 ਹੁਤਾਂਉਨਲੋਕਾਨੇ
 ਰੀਆਉਮੈਂਡੇਬਦੇ
 ਲੋਕਤਮਾਸਾਦੇਖ
 ਜੀਦੇਗਲਦਾਖਿ
 ਹੀਤੇਮਹਾਰਾਜਕੋ
 ਵੀਨਹੀਕੀਆਅੰ
 ਗੁਰੂਜੀਕਉਦੋਹਾ

ਸੀਰਨੁਆਇਆ
 ਗਾਂਤਾਈਕਹਿਆ
 ਗੀਆਉਮੈਂਡੇਬਦੇ
 ਸੀਗੁਰੂਜੀਕਉਦ
 ਆਅੰਤਹੋਰਸਈ
 ਹੋਬੇਤਾਂਸੀਬਬੇ
 ਲਤਾਭਿਜਾਭੀਨ
 ਜਲਨੇਸਪਰਸ
 ਰਬਰਨਦੇਵਤਾਸੀ
 ਬਾਉਪਰਉਠਾਇ

ਲੀਆਅੰਤਸੀਗੁਰਾਨੇਚਰਨਬੰਦਨਕੀਤੀਅੰਤਕਨਾਰੇਉਪਰਬੇਠਾਇਦਿਤਾ
 ਤਾਓਲੋਕਦੇਖਕਰਸੀਬਬੇਜੀਕਉਅਚਰਜਹੋਇਗਏਤਾਂਬਾਦਸਾਹਨੂੰਖ
 ਬਰਗਈਕੇਦਰਦੇਸਤਾਦਰਿਆਉਏਚੁੰਬੁਬਤਨਾਹੀਤਾਂਫੇਰਬਾਦਸਾਹਨੂੰਖ
 ਕਰਕੇਕਹਿਆਇਸਫਕੀਰਕਉਅਗਨਿਮੈਂਜਲਾਇਦੇਵੇਤਾਂਵਜੀਰਨੇਬਡੇ
 ਕੋਲਕੜੇਇਕਰੇਕਰਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਵੁਦਾਲੇਜੋੜਦਿਤੇਅੰਤਮਗਲਗਾਇ
 ਦਿਤੀਤਾਂਬਸੰਬਦੇਵਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੋਚਰਨਪੁਰਨਿਮਸਕਾਰਆਇਕੀਤੀਅੰਤਮ
 ਹਾਰਾਏਸਰੀਰਕਾਇਕਲੰਕੁੰਨਹੀਸਭੀਆਪਰਸਭਲੋਕਨੀਆਂਸਲੋਕਰਕ
 ਖਹੋਇਗਈਤਾਂਲੋਕਦੇਖਕਰਹੋਰਨਹੋਇਗਏ।ਤਾਂਏਹੁਬਤਪਾਤਸਾਹਨੇਸੁਣਿਆ

ਤਾਂ ਲਛਾ ਕਹਿਨ ਕੇਇੰ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਚਿਟਕੀ ਪਰੋਇ ਸਨੇ ਕਿਸੀ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ
 ਨਚਿਤੇ ਰੋਗ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਜੀਰ ਨੇ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਬੁਝੇ ਉਥੇ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਉ ਰੋਗਾਇਤਾ ਜਦ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਡਿਗੇ ਤਾਂ ਪਉਣ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਆਪਨੇ
 ਹਥ ਉਪਰ ਬਾਬਾ ਦਿਚ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਸਮੀਨ ਉਪਰ ਲਿਆਇ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਦਿਤਾ
 ਪਰ ਉਥੇ ਬੁਝੀ ਸੀ ਦੁਫਲੇ ਕੀ ਸਿਹਜ ਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਸ ਨਾਲ ਦੋਹਰੇ ਕਓ
 ਬੇਖਵੇ ਜਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਬੈਠੀ ਤ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾ ਵਜੀਰ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਚਿਹਤਾਂ ਫਕੀਰ ਅਜੇਭੀ ਸਿੰਢਾ ਪੈਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਅ ਅਰੇ ਵਜੀਰ ਏਹੁ ਤਾ ਫਕੀ
 ਰ ਕੋਈ ਚੇਟਕੀ ਪੈ ਪਰ ਤੁਸੀ ਬੜਾ ਭੰਗਾ ਖਾਤਾ ਕਰ ਕਰ ਓਸ ਦਿਚਿ ਇਸਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ
 ਉਤੇ ਸੰਗ ਸਾਰ ਕਰੋ ਪਥਰਾ ਸੇਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਇਕ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਖਾਤਾ ਕਢਵਾਇ ਕਰ ਓਸ
 ਵਿਚ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਉਪਰ ਤੇ ਪਥਰਾ ਕੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਹ
 ਜ਼ਾਰਾ ਮਣਾਂ ਦੇ ਪਥਰਾਂ ਨਾਲ ਦਬਾਇ ਕੇ ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਉ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ
 ਰਜੇ ਲੋਕ ਉਨ ਨੂੰ ਪੁਛਿਅ ਭਾਈ ਕਿ ਕਹੋਈ ਤਾ ਉਨ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਓਸ ਦ
 ਵੇ ਸਦਾ ਲੰਦੀ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਪਰ ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿਚ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੋਓ ਸਨੂੰ ਕ
 ਨੁਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੀਮਿਅ ਪੈ ਜਾਂ ਸਦੇ ਰਹੋਈ ਤੇ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖ
 ਨ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਦਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਪਾਤ
 ਸਾਹੁ ਨੂੰ ਜਾਇ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਕੇਹੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਓਹ ਵੇ ਸਤਾਂ ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਪੈ ਓਸ ਦ
 ਤਾ ਇਕ ਲੰਬੀ ਨਹੀ ਵਿਗਾੜਿਅ ਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਅ ਕੇ ਮੇਰੇ ਰੋਬਰੇ ਗਰਦ
 ਨ ਮਾਰੇ ਤਾ ਵਜੀਰ ਨੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਲਜਾਇ ਕਰ ਕਈ ਸ
 ਸਤ ਮਾਰੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਕਾਈ ਨਾਲ ਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਤਸਾਹੁ ਬੜਾ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਅ
 ਤੇ ਕਹਿ ਓਸੁ ਇਸ ਦਰਵੇਸ ਕਉ ਫਾਸੀ ਦੇਓ ਤਾ ਵਜੀਰ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਸਲੀਪਾਸ ਲੈ
 ਗਏ ਜਾਂ ਸੁਲੀਦੇ ਨਜੀਕ ਗਏ ਤਾ ਸੁਲੀਹਰੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਸਭ ਵਜੀਰਾਂ ਅੰਗਮੰਤੀ
 ਆਂ ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋਖਦਾਇ ਏਹ ਕਿਆ ਸਕਾਰੀ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਪੈ ਇਸ ਦ੍ਰਵੇ
 ਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ਮਿਲੀ ਪੈ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਮਨ ਹੀ ਵਿਗਾੜਿਅ ਤਾਂ ਏਹੁ ਖਬਰ ਪਾਤ
 ਸਾਹੁ ਕੋ ਪਹੁੰਚੀ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਅ ਅਸੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਓਹ ਫਕੀਰ
 ਨਾ ਮਰਤਾ ਹੋਂ ਤੇ ਨ ਓਹੁ ਦੇਰ ਲੈ ਖੜਕਾ ਕੀ ਉਤਰਦਾ ਪੈ ਅਤੇ ਓਸ ਵਖਤ ਪਾਤਸਾ
 ਹ ਦੇ ਪਾਸ ਬਡੇ ਬਡੇ ਦਨਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾਨ ਤਾ ਉਨ ਕਹਿਅ ਆਹੋ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸਲਾਮ
 ਤ ਏਹੁ ਕੋਈ ਖਦਾਇ ਪੈ ਮਾਨੁ ਖਨ ਹੀ ਜੋ ਭੀ ਨਨੁ ਘੜਨ ਸਮਰੀਥੈ ਜਿਸ ਦਾ ਫੁ

ਰਮਾਦਪੈਣ ਪਦੀ ਅਗਨੀ ਭੀ ਮਜਤ ਹੋਇ ਮਨੁ ਖੋਕੇ ਕਰਤ ਬਨਹੀ ਇਧੋਰ
 ਏਹੁ ਹੁਆ ਅਤੇ ਉਧਰ ਬਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜੀ ਇਸ ਪਾਤਸਾਹੁ ਨੇ ਬਡੀ ਬਿਅਦ ਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕੇ
 ਜਨਾਇ ਦੇ ਦੀ ਚਾਹੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਏਹੋ ਹੋਇ ਮਨੁ ਖੋਕੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਵਾ ਹੈ ਜਿਉ ਉਸਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
 ਭੀ ਕਲੀ ਬਾਤ ਹੈ॥ (ਕਰੇ ਸੁਚਰੀ ਮਾਨ ਵੁਜੀ ਗਣਤਲਾਹ) ॥ ਏਹੁ ਭਾਈ ਸਾ
 ਨੁ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਲੇ ਮਾਰਗ ਲਓ ਦਾ ਜਿਸਤਰਾ ਏਨਾ ਦੇ ਮਨ
 ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੁਭਾਵ ਪਰ ਏਹੁ ਚਲਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮੁਖ
 ਨਾ ਜਿਸਦੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਪਦੀ ਦਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਵਾਲ ਵਿਗਾਨ ਹੀ ਕੋਈ ਕ
 ਰਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਤਾਂ ਹਾਂਈ ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਦੇ॥ (ਜਿਸਦਾ ਤ੍ਰੈ ਰਖਵਾਲਾ ਤਿ
 ਸਮਾਰੇ ਕਉ ਲਾ॥ ॥

ਇਤਨ ਕਹਿ ਦੇਈ
 ਸਾਹੁ ਆਪਨੀ ਸ
 ਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚ
 ਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੋੜ
 ਕੇ ਹੋ ਦੇ ਸਜੀ ਮੇਰੇ
 ਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੇਮੇ
 ਏ ਜੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਭੇ
 ਬਦ ਕੰਬਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਰੂ ਪਰ ਚਹਿ ਪਇਸ
 ਬਾਨ ਬੀ ਏਹੀ ਕਹਿ

ਦਾ ਹੈ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਮੇ ਬੜਾ ਗੁਨਾਹੀ ਹਾਂ ਪਰ ਆਪੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ
 ਇਸ ਵਲਾਇ ਤ ਕਉ ਰਖ ਲੇਵੇ ਜੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਬਜ ਵਿਚ ਗਰ ਕਹੋ
 ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਕਈ ਹਕਮ ਦੀ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਰਖੀ ਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਰੰਗ ਸਰ
 ਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ਬੜਾ ਦੀਨ ਤੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਮੇਤ ਕਸੀ ਗੀ ਹਾਅ
 ਪਮੁ ਭਕੋ ਬਖਸੇ ਆਪੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਗੁਣ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੋ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰਾਂ
 ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਜੀ ਜਿਸਤਰਾ ਆਪਦੀ ਆਗੀ ਆਹੋ ਵੇਗੀ ਜੋਈ ਕਰਾਂ ਗਾਜੀ ਆਜ
 ਤੇ ਸੇ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬਿਅਦ ਬੀ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤੇ ਮੁਝ ਕੇ ਆਪਦੀ ਬਖਰਨ ਹੀ ਜੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੀ ਇਹ ਬੁਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਸਿਰਫ
ਨੀਕਰਨੀ ਯਾਇ ਪੁਬਤ ਕਰਿ ਕਰ ਸੁਖਿ ਭੁਖਿ ਚਰਨੀ ਯਾਇ ਅਧਿਕ ਸੀਗਰੁ ਨ
ਨਕਜੀ ਬਡੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਘਰ ਤਿਸ ਪਾਠ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੀਨ ਜਾਣਕੇ ਤ
ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਪਤ ਸਾਹਿਬ ਤਦ ਤੇਰੇ ਉਪਰਿ ਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇਕਰ ਭੁੱਖਾ ਦਮੀ ਅੰਨੁ ਮ
ਰਦਾ ਛੋੜ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਦਾਲਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰ ਜਲ ਮਛੋੜ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਬਖਸਿਆ ਜਾ
ਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇ ਜਖ ਦੀ ਅਗਨ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈ ਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਲਾਜ ਵਰਦ ਪਾਤਸਾਹੁ
ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਵਰਸ ਨਕਰ ਕੇ ਔਰ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰ ਹਾਥ ਲਗਾਉਣੇ
ਨਾਲ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਤਿਨ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਮਰਥਨ ਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਛਕ
ਹੋ ਸੋਈ ਮੇਕਰਾਂ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਹਿਆ ਸਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ
ਔਰ ਆਪ ਨੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਦੇ ਗਏ ਲਾਵਹੁ ਤੇ ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋ ਅਤੇ ਗਰੀ
ਬਗਰ ਬੇ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਖਦਾਇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਜਲੋਕਾਂ
ਦੀ ਪਰਵਰਸ ਕਰਨੀ ਪਾਪ ਤੇ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨੀ ਛੋੜ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹੁ ਨੇ ਸਭ ਬ
ਚਨ ਸੀਗਰੁ ਜੀ ਦੇ ਮੰਨੇ ਔਰ ਸੀਗਰੁ ਸੀਕਾ ਮੁਕੀ ਚ ਹੁਆ ਔਰ ਬਹੁਤ ਮੁਰੀ ਦੇ ਹੋ
ਏ ਲਗੇ ਸਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੀ ਚਿਥੇ ਕਿਤਨੇ ਕਦਿ ਨ ਰ
ਹੇ ਪਰ ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਿਉ ਪੀਰ ਜਾਨ ਕਰ ਲਗੇ ਮੰਨਨ ਔਰ ਨ
ਗਾ ਭੁਖਾ ਚਿਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਦੁਖੀ ਆ ਦੀਨ ਕੋਈ ਨ ਰਹੀ ਆ ਸਬ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ
ਲਗੇ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜਸ ਟੋਲ ਰਹਿ ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਰਿਸ ਬਾਦਸਾਹੁ ਪਰ ਖੁਸੀ ਕਰ ਕੇ ਚਿਥੇ ਚਲੇ ਤੇਰੇ ॥ ਬਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਗੁ ॥

॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਾਖੀ ਇਕ ਪਾਠ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਭਾਇਕ ਸਮੇਂ ਸੀਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਧੇ ਸਾਧੇ ਇਕ ਪਾਠ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਇਕਰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਓਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਕੋਹਾਂ ਵੇਰਿ ਉਪਰ ਇਕ ਹੁਸਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇਓ
ਤੇ ਭਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਉਸਤਾਦ ਵਿਚ ਏਹੁ ਹੁਸਰਾ ਕਿਸ ਨੇ ਬਨਾਇ
ਆਪੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗਰੁ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਪਾਠ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੋਏ
ਸਨੇ ਏਹੁ ਹੁਸਰਾ ਬਨਾਇ ਆਪੈ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਦੇ ਬੋਲਾ ਇਕਰ ਨਿਵਸ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਸਲੇ ਸੁਣਾਏ ਪਰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਤਨਹੀਂ ਆਵਦੀ ਅਰਾਇਨੇ ਸ
ਹਿਰ ਵਿਚ ਲੁਦ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਹੋ ਸੋ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਟਾ ਦੁਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪਰ ਮੇ
ਸੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵੀ ਦਾਰ ਭੀ ਤਲ ਨਹੀਂ ॥ ਪਰ ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਦੇਵਾਸਤੇ ਆਖ ਦੇ

ਹੁੰਸੇ ਮਠਿ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਹਿ ਮਠੀ ਸਾਇ ਸੁਦਾਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਹੋਰ ਹੀ ਆਸਨ ਤਿਚਰਨੀ
ਨਗੁ ਜਰਗਾਇਆ ਤਾਂ ਚਿਹ ਪਠਾਣੁ ਬਾਹੁ ਪਿਛਾ ਹਕਰਕੇ ਮਥੇ ਦੇ ਕਦਾ ਦੇ ਕਦਾ ਓ
ਸੇ ਹੁੰਜਰੇ ਵਿਚ ਆਇ ਬੈਠਾ ਸਿਥੇ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਉਥੇ ਕਜੀ
ਤੇ ਮੁਲਾਂ ਬਿਤਾਈ ਕਦੁ ਕਰ ਲਗੇ ਮਸਲੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਿਹ ਪਠਾਣੁ ਆਖਣ ਲਗਾ
ਜੇਵਹੁ ਪਦਾਇ ਕਹੁ ਪਦਾਇ ਅਤੇ ਆਪ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਵਾਜਾ ਨਿਉ ਨਿਉ ਕੇ ਸਲਾ
ਮਾਲਗਾ ਕਰਨਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪਠਾਣੁ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹਸਣ ਲਗੇ ਤਾਂ
ਉਸ ਪਠਾਣੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਵਰਵੇਸ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਦੇਹਾ ਤੇ ਤੂੰ ਅਸ
ਨੁ ਹਸਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗੁਸਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਲੋਕ ਉਚ
ਰਿਆ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਨਾ ਬਾਜਾਂ ਤੇ ਸਿਰਦਾਰਾਇ

ਨਾਪਕਿਓ ਨਾਚੀ॥
ਪਾਇਨਾ ਮਾਧੋਨਾ
ਜੈ ਪੰਡਿਤ ਬੀਨਾ
ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜੜਾਅੰ
ਵੇਛਾ ਚਿਰ ਜੇਸੀ
ਇਜਾਗਾ ਵਨ ਬੈਠ
ਪਾਇਨਾ ਆਹਾਰ
ਉਮਾ ਜਿਥੇ ਜੀਆਹੈ
ਦੁਲੀਦਾਇਤ ਬਾਰ
ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ

ਫਾਪੀਲਗਿਤਾਤ
ਹੀਥ ਚਿਸਿ ਪਕਿਅ
ਨੀਕਮਾਦਾਨਾਉ
ਵਰਜੀ ਮੇਉ ਪਰੇ
ਹਮਕਦਮਕਤਾਜ
ਸੁਤੇ ਚਾਕਰ ਨਹਿਦ
ਤਪਿਤ ਕੁਤ ਹੋਚਦਾ
ਸੀਸਾਗਾਠਕੀਵ
॥ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਚਉਸ ਪਠਾਣੁ ਨੇ

ਕਹਿਆ ਪੈਛੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਪਕਿਆ ਸੁਣਿਆ ਫੁਟਕਾਰਾਤੁ
ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸਤ ਰਾਫੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਏ ਪਠਾਣੁ
ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਥੇ ਤੂੰ ਪਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਚ ਪੈਤੇ ਮਸਲੇ ਸੁਣਦਾ ਪਕਿ
ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇਕਰ ਅਕਰ ਦੁਆ ਫਾਪੀਲਾ ਅਛਦਾ ਹੈ ਅਰਗੀ
ਬਾਵੇਲਹੁ ਨਿਥੇ ਕੁਦਾ ਹੈ ਇਨੀ ਬਾਂਤੀ ਪਦਾਇ ਤੇ ਨੂੰ ਜਸਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤੇ ਦੋਜਕ
ਵਿਚ ਫਰਿਤੇ ਜਟਨਗੇ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਣੁ ਨੇ ਅਸਕੀ ਤੇ ਚੋਕੀ ਸੀ ਮੇਤਾ ਆਪਦ
ਹਾਇਦਾ ਸਮਝਕਰ ਪਦਾਇ ਦਾ ਨਾਉ ਲੈ ਚਾਹਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰ
ਬਜੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਬਾਇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਲੋਕ ਆਖਿਆ॥ ॥

ਭਗਮਲਾਹਵਿਚ ਸੋਝਿਕਮਾਲ ॥ ॥ ਸਉਮਣਹਸਤੀਪਿਉ
ਗੁਰਖਾਵੈ ਪੰਜਮੈ ਦਦਾਖਾਇ ॥ ਭੁਕੈ ਭੁਕੈ ਖੇਹੁ ਚੁਵੈ ਸਾਹਿਗਇ ॥ ਅਪਛ
ਤਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਫੁਰਮੇਈ ਵੇਵਾਨੀ ॥ ਖਸਮੇ ਮਿਟੀ ਫਿਰਤਾਨੀ ॥ ਅਧਗਲੇ
ਲਾਇ ਵੀਕਾ ਭੁਗਣਹੋਣ ਚੜ੍ਹੀ ॥ ਖਲਲਾਇ ॥ ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ਚੀਰੀ ਜੇਕ
ਰੇਖੁ ਦਾਇਖਦਾਇ ॥ ਸਕਤਾ ਮੀਹ ਮਾਰੇ ਸੋ ਮਿਟਗਾਂ ਸਹੁ ਪਿਛੇ ਸੋਖਾਇ ॥
ਤੇਇ ਸਤਨਾ ਖਰੋਨਾ ਵੇਸਾਹਿ ਗਇ ॥ ਅਪਛਤਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਚੀਰੇ ਬੁਕ
ਜੁਣਵੈ ਖਸਮੇ ਮੁਲਨਭਾਵੈ ॥ ਅਕਸਿਉ ਪੀਤਕਰੇ ॥ ਅਕਤਾ ॥ ਅਕਤਾ
ਬਹਿਖਾਇ ॥ ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ਚੀਰੇ ਚੀਰਾ ॥ ਜਿਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਨਕਦਨੀ
ਆਂਚਾਰਦਿਹਾ ਵੇਸੁ ਖਕੀਤੇ ਖੁਹੋਈ ॥ ਗਲਵਾਲੇ ਚੀਨ ਖਨੇ ਚਛਤਨ ਸਕੈ
ਈ ॥ ਮਖੀ ਮਿਠੈ ਮਰਣਾ ॥ ਜਿਤ ਭੁਖਹਿ ਚਿਨੇ ਨੇੜਿ ਨਾਮ ਦੇਵੈ ਨ ਭੁਖਿ ਸਾਗਰ
ਤਰਣਾ ॥ १ ॥ ॥ ਜਦਏਹ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ

ਆਤਾ ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰਦਮਾ ਉਪਤ ਕਰਨ ਸਕੀ ॥ ਅਤੇ ਅਰਜਕੀ
ਤੀਰਿਸ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤਾਸਾਇਆ ਜੀ ਜੋ ਰਾਜ ਬਹਿਸਤ ਹੋਈ ॥ ਇਸਤਾਸਦੇ
ਜੋ ਸਾਤਾਂ ਚੁਖਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਪਰਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਖਲਾਸੀ ਕਿਸਤ ਰਹੋਵੇ
ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ॥ ਰਜਮਾ
ਲਾਹੁ ॥ ਲਾਹੁ ਤੇ ਜੋ ਬਨ ਪੰਜੇ ਰੰਗ ॥ ਇਨੀ ਠਗਿਯਗ ਠਗਿਅ ॥ ਚਿਨੇ ਨਰਖੀਲ ਜਾ
ਇਨ ਠਗਨ ਠਗਾ ॥ ਜੇ ਗੁਰਕੀ ਪੈਵੀ ਪਾਹੀ ॥ ਨਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਿਰੇ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਮੁ
ਤੇ ਜਾਹੀ ॥ १ ॥ ॥ ਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਸਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਆਤਾ ਪਠਾਣ ਗ
ਲਵਿਚ ਪਲਾਪਾਇਕਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਆਇ ਪਇਆ ਤੇ ਆਖਿ
ਚਿਸ ਹੋਗਰੀ ਬਲਿਵਸ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ॥ ਮਾਫ ਕਰਨ ਜੀ ਕਿਉ ਕੇਵਕੀਰ ਜੋ ਪੈਨ
ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਤੇ ਹੋਨ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਹੁ ਭਾਈ ਅਸਤੀ
ਬਖਸਿ ਆਹੋ ਪਰ ਅਗੇ ਨੇਕੀ ਵੇਰਾ ॥ ਉਪਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪਠਾਣ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮੁਰੀਦ ਹੁਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥਕ ਕੇਸਾਇ ਆਤਾ ਫੇਰ ਓਹ ਪ
ਠਾਣ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਘਰ ਲੈ ਗਇ ॥ ਆਤੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਦੇਵ ਨੇ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਠਾਣ ਦੇ ਘਰ ਰਹੇ ॥ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਵਖਤ ਹਥ ਬੰਨੀ ਖੜਾ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨ ਪਠਾਣ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਏ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਭੁਸੀ ਕਹਿ
ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਹੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੇ ਜੀ ਜੋ

ਐਗੀ ਸਬ ਧਰਤੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਲੈ ਹੋਜਾਵੈਗੀ ਸੋਇਤਨ ਇਸ ਸਨਮ ਦਾ ਵਿਛ
 ਕ੍ਰਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਰਜਾਇ ਪੁਰਿ ਦਾਹੇ ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਦੁਜਾ ਭਾਉ ਵਿਛੋੜ ਦਾਹੇ
 ਤੇ ਦਰਮਤ ਇਸ ਨੂੰ ਵਹਾ ਰੋਗ ਲਗਾਹੇ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰਜੀ ਕਿਵੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਰਮਾਇ ਰੋਗ ਲੀਵੇ ਰੋਗ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਿਆ
 ਭਾਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਿਆ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਤੇ ਏਹ ਰੋਗ ਜਾਵੇ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਗੁਰ
 ਇਕ ਬੈਸਨ ਕਹਾਉ ਵੇਹੋਨ ਇਕ ਤਪਾ ਜੀ ਕਹਾਉ ਵੇਹੋਨ ਇਕ ਪੀਡਿਤ ਕਹਾਉ ਵੇਹੋ
 ਨ ਇਕ ਜੈਨ ਮਾਰਗੀ ਹੋਨ ਸੋਇਨਾ ਵਿਚੋ ਗੁਰਜੀ ਉਤਮ ਕਹਿਣ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ
 ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਗੁਰ

ਕ੍ਰੋਧ ਪਕਹਿ ਨਟ
 ਭਾਇਆ ਮਧੁਪੀ
 ਗਤ ਨਾਹੀ ਸੁਖੀ
 ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ
 ਨ ਤੇ ਸੁਦਹੁ ਭਾਈ
 ਸਭ ਨਟ ਕੀ ਵਿਚਿ
 ਰਾਂ ਨ ਦੁਆ ਸਭ ਸ
 ਹੀ ਜਲੀ ਦਾਹੇ ਨਿ
 ਹਿਰਨੀਆ ਮਰ
 ਤਿਲ ਕਲਗਾਵ

ਸਾਧਾ ਨਾਮ ਵਿਸ
 ਆਇਨ ਗੁਰ
 ਆ ॥ ੪ ॥ ਤਿਸ
 ਗੁਰਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੋ
 ਰਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁਏ
 ਆਹੇ ਅਗਸੇ ਸਤ
 ਗੁਰ ਦੇਹੋ ਸੋ ਤੇ
 ਓਹੋ ਧੋਤੀ ਆਪ
 ਮਾਲ ਪਾਵਹੀਅ
 ਦਾਏਹੁ ਬੈਸਨ ਕਾ

ਸ੍ਰਾਂਗੀ ਨਟ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਰਜਵਤਾਈ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅ
 ਹੰਕਾਰ ਮਾਮਤਾ ਮਾਇਆ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਕਿ ਆਹੋਇਆ ਜੋ ਬਹੁ ਬੈਸਨ ਕਾ ਸ
 ਗੰਭੀਰ ਅਥਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਤਿਆ ਓਹ ਭਕਤ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਾ ਦੇ
 ਭਾਵੇਰ ਚਿਨਾ ਸੀਰ ਕਰ ਜੀ ਦੇ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਹੋਈ ਨਾਇ ਮਾਲਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਬ
 ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਮੇਜੇ ਗੁਰ ਬਨਵੇਹੋਨ ਅਰਨਾਮ ਸਿਖ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਵਾਕਾਉ ਪਰ ਬਲ ਦੇ
 ਅਤੇ ਗੁਰ ਪਾਸੇ ਮ੍ਰਿਗੇ ਕਲੇ ਦੇ ਪੈਨ ਜੋ ਹੋ ਗੁਰ ਜੀ ਓਨ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਿਮਾ ਕਤੀ ਹੋਵੇ
 ਗੀ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਭਾਉ ਵਿਚ
 ਰਜਾ ਅਨਗਧ ਪਤਮੰਥਰਾ ਪਦਮ ਲੇਛਨੀ ਚੰਦ ਬਲਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹਿ ਰੋਤੇ ਨਿਜ

ਭੁਵਈਐਐਐਪੁਨਥਾਥਿਅਮਰਾਸਾਈਐਜਾਈਐ॥ ਇਸਕਾਪ੍ਰਮਾਣ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈ॥ ॥ ਸੁਣਹੁਸ੍ਰੀਠਕਰਜੀਦੇਪਿਆਰਭੈਜੇਮਨੁਖ
 ਗੁਰਾਥੀਮਹਿਫੇਰਲੇਵੇਹੈ॥ ਜਿਉਕਰਕੇਜਨਮਅਰਨੀਚਚੰਡਲਕੇਜਨਮਅ
 ਤੇਕਹਿਕੇਜਨਮਅਵੇਗਾਤੇਹੋਰਪਸੁਕੇਜਨਮਕੀਤਹੋਲਤੀਕਾਈਨਹੀਅੰਰ
 ਏਤਾਪ੍ਰਸਾਦਕੇਜਨਮਵੀਅਵੇਗਾ॥ ਜੇਦੇਹੁਕੁਧਿਅਪੁਰੀਵੇਦੀਨਨਹੀਅਹ
 ਜੇਕੋਈਗੁਰਾਤੇਬੇਮੁਖਹੋਨਗੇਸਾਭਿਨਕੋਏਹੁਜਨਪ੍ਰਾਪਤੀਵਨਗਿਆਅਤੇਸੁਣ
 ਹੁਭਈਗਾਮਜਨਪੁਏਹੁਸਰਬਜੀਨਾਵੇਖੇਨਾਧਯਾਨਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਸੰਤੁਕ
 ਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀਜੇਸਤਗੁਰੂਨੂੰਮਿਲਕਰਸਨਮੁਖਰਾਹਿਦੇਹਨਤੇਬਚਨਉਪਰਿ
 ਚਲਦੇਹੈਨਜੀਉਨਾਤਾਈਕੀਅਫਲਪ੍ਰਾਪਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਜੀਅਗਲੀ
 ਪਉੜੀਆਖੀ॥ ॥ ਗੁਰਸੇਵਏਲਹੋਪਦਾਰਥਾਹਿਭਵੇਨਾਮਸਦਾਕਿਰਤਾ
 ਰਥਾ॥ ਸਾਚੀਵਰਗਾਹੀਮੁਛਨਹੋਇ॥ ॥ ਨੈਨੁਕਮਸਾਇੰਦਰਸੇਇ॥ ॥ ਤਿਸ
 ਕਾਅਰਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈ॥ ॥ ਸੁਣਹੁਸੰਤਜਨੇਜੇਕੋਈਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ
 ਕੀਸੇਵਕਰੇਗਾਤਨਮਨਧਨਲਾਇਕਰਤਿਸਪ੍ਰਾਣੀਕਾਏਹੁਜਨਮਭੀਸਫਲਹੋ
 ਵੇਗਾਅਰਨਾਮਰੂਪੀਪਦਾਰਥਜੇਹੈਜੇਉਸਨੂੰਪਦਾਰਥਅਵੇਗਾਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵੀ
 ਕਿਰਪਾਕਰਕੇਇਸਪ੍ਰਾਣੀਦੇਰਿਦੇਤੇਨਾਮਨ੍ਹਾਇਸਰੇਗਾਅਰਸਰਬੰਡਮੋਇਸ
 ਕਉਪਛਨਹੋਵੇਗੀਜੇਤੂੰਕਉਰਹੀਤੇਕਿਥੇਜਾਂਦਾਹੋਵੇਸਿਖਾਨਾਦਰਗਾਉਨ
 ਲਪ੍ਰਮੇਸਰਵੀਦਰਗਾਹਿਵਿਚਰਵੀਏਗੋਜੇਸਠੇਕੀਵਰਗਾਹਮੇਚੀਵਨਲ
 ਗਦਾਹੈਉਸਦਿਚਵਡਿਆਈਮਿਲੇਗੀਅਤੇਸੁਣਹੁਭਾਈਬਸਨੇਉਸਸਾਧਿ
 ਹੁਗੁਰੂਵੀਦਰਗਾਹਮੇਸੋਈਸਿਫਨਕੇਜਿਨਾਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਪੁਕਮਮ
 ਨਿਆਂਹੈਅਤੇਹੋਰਸਭਏਵੇਹੀਫਿਰਨਗੇਕਿਤੇਬਾਉਨਾਮਿਲੇਗੀ॥ ॥ ਭਾਂਢੇ
 ਰਮਹਾਪੁਰਖਾਕਹਿਆਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਜੇਪ੍ਰਾਣੀਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਉਜਦੇ
 ਸੋਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜਦੇਸੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਦਸੇਜੀ॥ ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੋ
 ਰਪਉੜੀਆਖੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਭਭਕਉਸਣੇ॥ ਰਹੋਰਸਾਈਪੁਕਮ
 ਪਛਣੇ॥ ਹੁਕਮਪਛਣਸਚੇਦਰਵਾਸਾਕਾਨੁਥਿਕਾਲਸਬਦਿਭੁਏਨਾਸ॥
 ॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਣਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈ॥ ॥ ਸੁਣਹੁਭਾਈਗੋਬਿੰਦ
 ਲੋਕੇਏਹੁਪ੍ਰਾਣੀਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਉਜਦੇਅਤੇਸਤਿਗੁਰਾਨੂੰਮਿਲੇਤੇਉਪਸੁਖ
 ਕਉਸਮਕਰਜਦੇਤਾਂਇਸਪ੍ਰਾਣੀਕਉਸਚੋਕਾਮਹਿਲਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰ

ਉਨਮਹਾਂਮੁਖਧਰਿਆ ਪੇਨਿਰੰਕਾਰਜੀ ਸੋਖਣੀ ਗੁਸਤਵਿਚੋਰੀਵਿਕੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰਜੀਕੀਸੇਵਾਕਰੇਸੋਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰੇ॥ ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗਲੀਪਉਂ
 ਆਈ॥ ॥ਰਹੈਅਤੀਤਜਨੈਸਭਤਿਸਕਾਤਨਮਨਅਰੋਪੈਹੈਇਹੁਜਿਸਕਾ
 ਨਓਹਆਵੈਨਓਹਜਾਏ॥ ॥ਨਾਨਕਸਾਚੇਸਾਚਸਮਾਇ॥ ੮॥ ੧ ॥ਤਿਸ
 ਕਾਪ੍ਰਮਾਣਬੁਝਾਏਹੈਰਹੈਨਾ॥ ॥ਸੁਣਹੁਭਾਈਸੀਠਾਕਰਜੀਦੇਭਗਤਿ
 ਗੁਸਤੀਇਓਗੁਸਤਵਿਖੇਰਹੈਕਿਸੀਨਗਰੀਮੇਕੋਈਅਤੀਤਅਲਸੀਆਇਏ
 ਰੇਦਾਹੈਅਫਪਹਿਲੇਵਿਨਓਜਾਣਦਾਹੈਜੇਇਸਸਹਿਕਵਿਚਮੇਰਕੋਈਨਹੀਇਕ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਮੇਰਹੈਏਹੁਪ੍ਰਮਾਣਏਹੁਲੋਕਸਭਪਰਏਹੈਨਤੋਏਹੁਨਗਰੀਦੀਪ
 ਰਾਈਹੈਅਤੇਮੇਜੇਹਾਂਸੋਨਿਰਾਸਹਮੇਰਾਇਕਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਹੈਅਰਮੇਸੀਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜੀਕਾਹਾਉਸੇਦੀਆਸਹੈਅਰਜੇਕੋਈਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੇਨਮਿਤਅਨਏ
 ਗਾਸਮੇਖਾਵਾਗਾਨਹੀਤਾਐਵੇਹੀਵਿਹਾਇਜਾਵੇਗੀਕਿਓਜੋਓਹਪ੍ਰਦੇਸੀਅਤੀ
 ਤਹੈਪਹਿਲੇਵਿਨਜਾਣਦਾਹੈਜੇਏਸਨਗਰੀਵਿਚਮੇਰਾਕਿਛਨਹੀਏਹੁਸਭਸੀ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਹੈਸੋਭਾਈਰਾਮਜਨਨੁਇਸੀਤਗੁਸਤੀਜਏਤਾਂਓਹਗੁਸ
 ਤੀਗੁਸਤਵਿਖੇਭਗਤਹੋਵਾਹੈਏਹੁਤਨਮਨਧਨਸਭਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਰ
 ਜਾਣੈਤਾਂਓਹਗੁਸਤੀਨਾਆਉਦਾਹੈਨਾਜਾਦਾਹੈਜੰਮਣਮਰਣਬੀਗਹਿਤਹੈਇ
 ਜਾਦਾਹੈ॥ਤਾਂਏਹੁਸੁਣਕਰਓਹਭਗਤਜਨਸਭਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਦੀਆਇ
 ਲਗੇਅਤੇਆਖਿਓਨੇਹੋਗੁਰੂਜੀਤੁਮਧੰਨਹੈਅਤੇਧੰਨਆਪਕਾਦਰਸਨਹੈਹੈ
 ਭਗਵਨਜੀਸਾਨੁਵੀਆਪਨੀਚਰਨੀਲਾਵੇਜੀਆਪਮੇਹਰਬਾਨੀਕਰਕੇਨਾਮ
 ਦੇਵੇਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੁਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਓਤੁਸੀਵੀਸੀਵਹੁ
 ਰੂਜੀਕਾਸਿਮਰਨਕਰਹੁਜੀਤਾਂਤਮਾਰਭੁਲਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ਤਾਂਓਹਭਗਤਿਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਕੋਸਿਖਧੁਏਲਗੇਸਤਿਨਾਮਕਾਜਾਪਕਰਨਅੰਤਕੋਪਰਮਗਤੀਕਉਪ੍ਰਧਾਤੋਹੈ
 ਏ॥ ॥ਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਉਥੋਚਲਦੇਰਹੇ॥ ॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਦੁਹੁਗੁਰੂ॥ ੧॥
 ॥ਸਾਖੀਅਗੇਮਿਰਗਦੇਪ੍ਰਥਾਇਹੋਈ॥ ॥੧॥
 ॥ਏਕਸਮੇਹੋਸੀਗੁਰੂਅੰਗਏਸਾਹਿਬਜੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਰਨਕਾਰਨਸਰ
 ਬਸਕਤੀਸੀਯਕਤਜਾਦੇਜਾਦੇਇਕਉਜਾੜਵਿਚੋਜਾਇਪ੍ਰਮਾਣਹੋਏਕਿਅਦੇਖ
 ਨਜੇਇਕਹਰਨਖੜਾਹੈਤੇਖੇਤੀਦੇਨਜੀਕਹਿਆਅਤੇਖਾਵਣੁਭਾਉਦਾਹੈਅਤੇ
 ਉਸਖੇਤਦੇਮਾਲਕਨੇਓਥੇਇਕਫਾਹੀਲਗਾਇਫੁਲੀਅਤੇਹਰਦਨੇਓਧਰੀ

ਦੇਖੀਨੀ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਚਿਹਰਾ ਨ ਮਾਰ ਕੇ ਛਲ ਉਸ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਚੁਕਿਆ ਜਾਂ ਲਗ
ਹਲਕਤਾ ਚੋਰੇ ਲਤਾ ਫਸ ਗਈਆਂ ਉਸ ਫਹੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਖੇਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮ
ਫਕਰ ਉਸ ਹਰਨ ਕਉ ਪਕੜ ਲਿਆ ॥ ਜਾਂਏ ਹੁਤ ਮਾਸਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬ
ਹੁਤ ਬਿਸਮਾ ਵਿਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਰਹੇ ॥ ਜੋ ਸਾਹੁਰ ਖੇਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹਰਨ
ਕਉ ਪਕੜਿਆ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋ ਹਰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਭਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਉ ਮੰਨਿਆ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤਾਂ ਈ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮ
ਨ ਮੇਰੇ ਏਹੁ ਮਿਰਗ ਤਾਂ ਹੀ ਫਸਿਆ ਜਾਂਏ ਸਨੇ ਕੁਝ ਏਹੀ ਪੈਰ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਜੇਕਰ
ਏਹੁ ਹਰਨ ਬਿਗਾਨ ਖੇਤ ਨਾਂ ਚੁਗਦਾ ਤਾਂ ਏਸ ਨੂੰ ਕਉਣ ਪਕੜਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਖਮੇਰੇ ਮਨਾ ਜੋ ਸੇ
ਖਵਾਹੇ ਤੋ ਸੇ ਹੀ ਤੂੰ
ਦੀ ਫਾਸੀ ਮਿਟੋ
ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਚਾਰਿਆ ॥

ਛੰਤ ਘਰ ਤ
ਲਿਆ ਕੀਵਾ ਫੀ
ਖਫਲ ਮੀਰਾ ਚ
ਤਾਰਾ ਆਫਿਰ
ਨਾਮ ਬਿਨ ਪਰ
ਸਾਇਰ ਦੇ ਇਲ

ਇਸ ਹਰਨ ਕਉ ਦੇ
ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਜਮ
ਗਾ ॥ ਆਇਸ
ਨਕਸੀ ਸਬਦ ਉ
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਰੂਸੁਣ ਹਰਨਾ ਕ
ਅੰਗਤਾ ਰਾਮਾ ਬਿ
ਰਵਿਨ ਵਿਰਹੋ ਦੇਤ
ਇਤਾ ਤਖਰਾ ਮਾਤ
ਤਾਪਏ ॥ ਚਿਹਰੇ ਵਿ
ਹਿਰੀ ਬਿਜਲ ਸਿੰਦੈ

ਚਮਕਏ ॥ ਹਰਿ ਬਾਸ਼ਰਾ ਖਾਕੇ ਇਨਾ ਹੀ ਸੇ ਕਿਉ ਤੁਝੇ ਬਿਸਾ ਗਿਆ ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਨਨਕ
ਕਚੈ ਤਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਹਰਨਾ ਕਉ ਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਇਸ ਕ ਪਰ ਮਾਰ ਬਸੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਤੇਹੀਨਾ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਲਾ ਜੋ ਹਰਨ ਹੋ ਸੇ ਤੂੰ ਹੋ ਮ
ਨ ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤੇ ਪਰਬੰਧ ਨੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਏਹੀ ਮਨ
ਹਿਕੀਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤੂੰ ਨਾ ਖਾਹੁ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਖਾਣਾ ਸੇ ਤੂੰ
ਖਾਹੁ ਤੇ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਚਿਸਵੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਾਂਦੇ ਗਾ ਤਾਂ ਓ
ਹ ਖਾਂਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਬਰਾਵੀਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਨੂੰ ਮ
ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੇ ਖਾਂਦੇ ਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਫਹੀ ਵਿਚ ਫਸੇਗਾ ॥ ਇਸ ਹਰਨ ਦੀ ਨਿਆਈ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਜਮ ਦੇ ਵਸ ਪਛੇਗਾ ਨਿਓਹਰਨ ਵਸਿਆ ਤੂੰ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਮੇ
ਨ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਬਿਖਰਲਾ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਤ ਰੇ ਗਲ ਦਾ ਹੀ ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਿ
ਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾ ਮੇਰੇ ਬਿਨ ਹੋਮ ਨਾ ਪਛੇ ਤਾਂ ਵੇਗਾ ਨਰਕ ਕੀ ਲਹਿਰੇ ਤੂੰ ਜਲਾਵੇਗਾ
ਤੂੰ ਤੀਬਰ ਤ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇਨ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੋਰਾ ਨਾ
ਇਕ ਨਹੀਂ ਵੇਗਾ ਹੋਮ ਨ ਤੂੰ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਜਮ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ
ਬਚੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਹੁਥਾਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਵੇਗੇ। ਬੰਦਾ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

॥ ਅਗੇ ਭਵਰ ਦੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਬਾਦ ਕਹਿ ਆ ॥

ਅਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਇਕ
ਥਾ ਦੇ ਪਨੇ ਤੇ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਲਾਵ ਜਲ ਕਰਕੇ ਪਰਨ ਹੋ ਅਰ ਉਸ ਸਰ ਵਿਖੇ ਬੁਝੇ
ਪ੍ਰਵਲਤ ਕਵਲ ਹੋਨ ਅਰ ਉਨ ਕਵਲ ਦੀ ਸੁਰੀਤਾ ਭਵਰ ਲੋਹ ਹਿਅ ਹੋ ਤਾਂ
ਗਾਵਗਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਇਕਰ ਰੀਜਾਤਤਾ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਤਲਾਵ ਕੇ ਕਨਰੇ ਉਪ
ਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸ ਭਵਰੇ ਕਾ ਕਉਤ ਕਦੇ ਪਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਸ੍ਰੀ
ਸਾਇ ਅੰਗ ਲਕਾ ਸਮਾਨ ਜੀਕਾ ਆਇਆ ਤੋ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭਵਰ ਇਕ ਕਵਲ ਥੇ ਮਧਮ
ਏਗਾਇਆ ਤੋ ਇਤਨੇ ਮੇ ਸੁਰਜ ਭਗਵਾਨ ਅਸਤਾ ਚਲ ਮੇ ਸਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ
ਤੇ ਭੁਏ ਤਾਂ ਵਹੁ ਕਸਲ ਮੁੰਦਿਆ ਭਾਇਆ ਤੋ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭਵਰ ਵਿਚਲ ਪੈਦਿਆ ਗੇਆ
ਅਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਭਵਰੇ ਕੀ ਗਤ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕਉ ਭਉ ਦੇ
ਖਾਲ ਤੋ ਹੋ ਆਪਨੇ ਆਤਮੇ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰ ਤੇ ਭਏ। ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਭਵਰ ਭੁਲ ਭਵੀਤਿ ਆਤਮਾ ਅਤਿ ਭਾਗੀਭਾਮਾ ਮੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਆਮ ਪਣ
ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰੀਭਾਮਾ ਵੀਚਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖੈ ਪ੍ਰਾਣਿ ਆ ਭਵਰ ਬੇਲੀ ਗਾਤਿ
ਚਿੰਨ੍ਹ ਰਸ ਚ ਛਿਅ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਇਆ ਤੇਲ ਤਾ ਵਹੁਤਾ ਤ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਮ ਮਤਾ ਬਾਧ
ਖਹਿ ਚੇਹਾ ਸਬਦ ਬਿਨ ਬੇਤਾ ਲਿਆ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤਰੇ ਮਨ ਮਰ
ਹਿ ਭਵਰ ਕਾ ਲਿਆ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਤੇ ਪੈਨਾ ॥ ॥ ਹੋਮ ਨ ਮੇਰਿਆ ਦੇਖਿ ਸਾਹਿਬ ਤੇਨੇ ਕੁੰਢ ਕਥਾ ਸਾਜੇ
ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਵਿਚ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭਵਰ ਮਰਗਾਇਆ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਹੋਮ ਨ ਤੂੰ
ਇਸ ਮਧਮ ਆ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਮੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿਚ ਲੇਇ ਸਭ ਚਿਰੇ ਕੀਨਿਆ
ਈ ਹੋਮ ਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰੇਗ ਗਾਤ ਤੂੰ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਕਰਤ ਹੋ ਸੋ ਧਮਿਤਿ ਰੇਨਾ ਲਾਗੇ ਚ
ਲਨਗੇ ਪਰ ਇਨ ਪ੍ਰਾਪਕੀ ਸਜਾਇ ਤੇਨੇ ਮਿਲੇਗੀ ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਿਤ ਉਸ

ਭੁਭੁਕੇਕੀਨਿਅਧੀ। ਤੇਰੇਕਉਮਾਰਲੇਵੇਰਾ। ਇਥੇਕਮਲਕੀਬਾਜਨਭੁਭੁਕੇਕਉਸੇਦੇ
 ਲੇਦੇਹੀਅਰਸੁਰਜਕੇਅੰਸਤਹੋਤੇਹੀਕਸਲਮੇਅਧੀਕਰਮਰਗਇਅਤੇਸੇਹੀਭੂਮਾ
 ਇਅਕੀਪ੍ਰੀਤਸਾਬਭੂਪਚਜਾਵੇਗਾ। ਤੇਸੇਕਉਹੋਵਿਚਿਤੇਲਤਪਦਹੋਤੇਸੇਹੋਮਨਮੇਰੇ
 ਭੂਭੀਅਗਨਿਵਿਚਜਲਾਇਅਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਸੇਥੇਤਾਲਸਿਰੇਸਿਰਮਾਰਿਦਹੋਭਿਵੇਤੇ
 ਰੀਸੁਰਤਥੇਤਾਲਜੇਸੀਹੋਵੇਰੀਥਿਨਤੁਰੁਕੇਸਬਦਸਵਹੋਮਨਤੇਰੇਭੀਨਹੀ
 ਹਾਇਕੋਹੋਨਾਅਤੇਜੇਭੂਮੇਹਮਾਇਅਵੇਪਦਰਥਾਨਲਕਰਦਾਹੋਸੇਮੇਹਹਾਇਜੀਫੇ
 ਨਾਮਸੰਗਕਰਤਾਂਤੇਰੀਕਲਿਆਨੋਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਓਵੇਚਲਤੇਰੇ॥

॥ਅਗੇਸਾਖੀਸ਼ੀਵਰਕੇਜਲਕੇਪ੍ਰਥਮਾਇ॥

ਅਤਾਂਤੇਹੋਸਤਿਗੁਰਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀ ਓਥੇਸ੍ਰੀਗੁਰਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਆਂਦੇਜਾਂਦੇਇ
 ਕਦਰੀਅਉਦੇਕਨਰੇਉਪਰਜਾਇਪ੍ਰਪਤਹੋਏਤਾਂਕਿਅਵੇਪਨਜੇਇਕਸ਼ੀਵਰਨੇਅ
 ਪਨਜਾਲਰਾਸਕੀਤਾਅਤੇਦਰੀਅਉਮੇਸੁਦਿਆਤਾਜਿਤਨੀਅਮਛੀਅਉਸ
 ਜਾਲਮੇਅਈਅਸੋਸ਼ੀਵਰਲੋਕਰਚਲਦਾਰਹਿਆ ਪਰਏਹੁਤਮਾਸਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦੇਖਕਰਬਧੁਤਬਿਸਮਾਦਕੇਪਰਮੇਅਇਗਏਅਤੇਕਹਿਏਲਗੇ
 ਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਿਥੇਏਹੁਮਛੀਅਸਨਅਸਗਾਹਜਲਦਿਖੇਅਰਕਿਥੇਏਹੁਸ਼ੀ
 ਵਰਸੀਭਿਸਪਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਇਕਸਬਦਕਹਿਆਆਪਣੇਆਤਮੇਕਉਸਮਾ
 ਉਣੇਲਈ॥ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥ਮੇਰੇਜੀਅਵਿਆਪਰਦੇਸੀਅਵਿਤਪ

ਵਹਿਜੀਜਲੇਰਾਮਾ। ਸਾਚਾਸਾਹਿਬਮਨਵੇਸੇਕੀਫਾਸਹਿਜਮਜਲੇਰਾਮ

॥ਅਛਲੀਵਿਛੁਨੀਭਫਨੇਦਰੁਨੀਜਾਲਬੰਧਕਪਾਇਆ॥ਸੰਸਾਰਮਾਇ

ਆਮੇਹਮੀਰਾਅੰਤਭਰਮਚੁਕਾਇਆ॥ਭਗਤਿਕਰਿਚਿਤਲਾਇਹਰਿ

ਸਿਉਛੋਤਮਨਹੁਅੰਦੇਸਿਆ॥ਸਚਕਹੈਨਾਨਕਚੇਤਰੇਮਨਜੀਅਕਿ

ਆਪਰਦੇਸੀਆ॥ ੩ ॥ਤਿਸਕਪ੍ਰਮਾਰਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨ

ਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਾ॥ ॥ਹੇਮਨਮੇਰੇਆਏਪਤਮਾਸਾਜੋਪਤਲਥੀਮਛੀਨੂੰ

ਸ਼ੀਵਰਕਢਕਰਇਕਪਲਕਵਿਚਲੇਗਾਇਆਹੈ। ਇਸੇਤਰਾਂਤੇਨਜਮਅਵਗ

ਜੇਗਾਅਤੇਇਥੇਭੂਪਰਦੇਸੀਹੈ। ਕਿਥੇਇਥੇਤਰਕੋਈਨਾਹੀਅਤੇਇਕਪ੍ਰਮੇਸ

ਰਦੇਨਾਮਸਵਭੇਰੀਮਕਿਸੇਲਹੀਅਉਦਾ। ਇਸੇਅਛੀਦਿਤਰਾਇਕਦਿਨਜਮਲੇ

ਜਾਸੀਹੋਮਨਹੁਦਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਭਜਨਕਰਨਿਓਅਤੇਤਹੋਈਨਿਭੈਹੋਈਨ੍ਹੀ

ਵਰਜਾਲਸੇਪਕੜਕਰਲੇਗਾਇਆ। ਭੇਤਾਭੇਗਾਭੀਕਉਸਦਸ਼ੀਵਰਕੇਜਲਸੇਫ

ਸਤਲਗੀਏਰਵਿਕਲਪਕਰਨੇਏਸੇਹੇਮਨਤੈਨੂੰਵੀਖਿਲਾਸਕਰਦੇਕਉਜੋਸੁ
ਵੀਸੋਪਕਰਲਵੇਗਾ ਹੇਮਨ ਜਦ ਅੰਤਕਾਲਕਾਸਮਾਅਵੇਗਾਤਾਂਤੇਰਾਵੀਕੁਰਮਚਿ
ਤਰਜਾਵੇਗਾ ਮਛਲੀਕੀ ਨਿਆਈ ਤਾਂਤੇਹੇਮਨ ਤੈਨੂੰਚਾਹੀਦਾਹੈ ਜੋਤੂ ਪਹਿਲੇਹੀਸੀਪ
ਮੇਸਰਜੀਕਾ ਸਿਮਰਨਕਰੇਤਾਂਤੇਰੀਕਲਿਆਨਹੋਵੇਗੀਏਹੁਕਹਿਕਰ ਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਨ
ਦੀਵੇਕਨਾਰੇਕਨਾਰੇਦੇਖਦੇਦੇਖਦੇਓਥੇਸੀਗੁਰੂਜੀ ਆਗੇਕਉ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

॥ ॥ ਆਗੇਸੀਗੁਰੂਜੀਵਹੈਕਪ੍ਰਥਾਇਕਹਿਤੇਹੈ ॥

॥ ਤਾਂਤੇਭਾਈਬਾਲਾਕਾ ਸੁਣਹੁਭਾਈ ਸਜਣੇ ਸੋਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਕਿਚਹੈਤਸ
ਵਦਕਰੇਗਾਜੋਅੰਤਸਮੇਪਰਮਗਤੀਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵੇਗਾ ॥ ਇਕਸਮੇ
ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਨਦੀਕਾਪ੍ਰਵਾਹਦੇਖਤੇਜਾਤੇਹੈਤਾਂਅਗੇਗਏਤਾਕਿਆਦੇ
ਖਨਜੋਨਦੀਕਾਕਾਹ ਵਿਛੜਗਿਆਹੈ ਓਥੇਸੀਗੁਰੂਜੀਜਾਇਖੜੇਹੋਏ ਪਰਜੋਪ੍ਰ
ਵਾਹਿਰਦੀਦਾਹੈਇਕਦਹਿਦੇਤਫਜਾਦੇਹੈ ਅਤੇਇਕਬਾਂਦੀਕਫਕਉਜਾਂਦੇਹੈਏਹਦੇ
ਖਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੇਨਿਰੰਕਾਰਜੀ ਏਸਨਦੀਦਾਜਲਅਕੱਠਾਜਾਂਦਾ
ਸੀਅਤੇਹੁਣ ਪ੍ਰਵਾਹਨਦੀਦਾਦਹਿਣੀ ਤਫਨੁਜਾਂਦਾਹੈ ਅਤੇਵਿਚੈ ਇਕਵਹਾਬਾਂਦੀ
ਤਫਨੁਜਾਂਦਾਹੈਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਏਹੁ ਤੇਰੀਕਦਰਤਹੈ ਪਰਜੀਹੁਣ ਕਿਤੇਸੀਜੋਗਨਾਲ
ਹੀਮੇਲਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਹੋਵੇਗੀਤਾਂਏਹੁਮਿਲਣਗੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸ
ਨਿਰੰਕਾਰਦੇਚੋਜਦੇਖਕਰ ਸੀਸਾਰਦੇਮਨਸਾਂਤਕਰਨੇਨਮਿਤ ਆਪਣੇਮਨਕਉ
ਹਿਦੇਹੈਨਹੇਮਨਮੇਰਿਆਇਕਦਿਨਤੇਰੀਛੀਏਹੁਗਤਹੋਵੇਗੀਨਦੀਦੇਪ੍ਰਵਾਹ
ਦੀਨਿਆਈ ਏਹਕਹਿਕਰਤੇਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰਵਿਛੜਿਆਦੇਖਕਰ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਇਕਸਬਦਕਹਿਆ ॥ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਨਦੀਆਂਵਹਿਦਿ

ਛੰਨਿਆਂਮੇਲਾਸੀਜੋਗੀਰਾਮ ॥ ਜੁਗਜੁਗਮੀਠਾਵਿਸਭਰੇਕੋਜਦੇਜੋ

ਗੀਰਾਮ ॥ ਕਿਈਸਹਿਜਜਾਣੇਹਰਿਪਛਾਣੈਸਤਿਗੁਰੂਜਿਨਥੇਤਿਆ ॥

ਇਨਨਮਹਾਰਿਕੇਤਰਮਭੂਲਾਪਚਹਿਮੁਗਧਅਥੇਤਿਆ ॥ ਹਰਿਨਾਮ

ਛਗਤਿਨਰਿਵੇਸਾਚਾਅੰਤਧਾਹੀਹੂੰਨਿਆ ॥ ਸਬਕਪੈਨਨਕਸਬਦਸਾ

ਚਾਮੇਲਚਿਰੀਵਿਛੁਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ॥ ਭਿਸਕਾਪ੍ਰਮ

ਰਬਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਾ ॥ ਹੇਮਨਮੇਰੇਜੋਭੀਏਹੁਨਦੀਦਾਪ੍ਰਵ
ਹਾਵਿਛੜਿਆਦੇਖਦਾਹੈ ਜੋਏਹੁਣਕਿਤੇਸੀਜੋਗਨਾਲਹੀਮੇਲਰਸਾਪਰਜੇਕਰਤ
ਰਦੀਮੇਹਰਬਾਨੀਹੋਵੇਗੀਤਾਂਮਿਲਜੀਨਹੀਤਾਂਵਿਛੜਿਤਾਚਲਿਆਈਹੈਨਾ ॥

ਸਿਰਮੌਰ ਨਗਰ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ
 ਫੇਰਕੇ ਦੇ ਮਨਖਸਨ ਮਪਰਮਪਵਿਸ਼ਵ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਮੌਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ
 ਕਰਕੇ ਮੇਲਾਂ ਦੇ ਗਨਹੀਤ ਫੇਰਕੇ ਦੇ ਗਨਹੀਤ ਫੇਰਕੇ ਦੇ ਗਨਹੀਤ ਫੇਰਕੇ ਦੇ ਗਨਹੀਤ ਫੇਰਕੇ ਦੇ
 ਕਮਨਲਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਪੈਰੋਜਰਾਗਏ ਹੋਹੀਦਾਅਭਿਆਸ ਪੈਰੋਜਰਾਗਏ ਹੋਹੀਦਾਅਭਿਆਸ
 ਜੋਕਛਮਿਤ ਕਰਕੇ ਪਾਇਦਾ ਹੋਜੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਰੋਹਿਤ ਵਿਖੇ ਹੋ
 ਇਕਰਲਗਦਾ ਹੋਇਸ ਬਾਤਨੂੰ ਜੋਈਯਾਨਦਾ ਹੋਜੇ ਹੋਯਾ ਪੁਰਨਜੋਗਾ ਪਿਆਨਾ ਹੋ
 ਵਾਹੋ ਹੋਮੇਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿਸਿਮਰਨਕਾ ਸਹਿਜਸੁਖਤ ਬਡੇਰੇ ਕਉ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਤੁ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬਤੇ ਰੇਜੀਆ ਬਿਖੇ ਸਹਿਬਕਾ ਸਿਮਰਨ ਉਪਜੇਗਾ ਅ
 ਤੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ ਨਹੀਪਾਇਆ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀਕੇ ਸਿਮਰਨਕਾ ਰਸਨਾ ਹੀਅ
 ਇਆ ਸੋਮਨਖ ਅਤਿਮੁਰਖ ਮੁਗਧ ਹੋਨ ਅਚੇਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਪੁਰ ਮੋ
 ਵੇਹੋਨ ਸੋਪਾਦੀ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵਨਗੇ ਅਰਥਗਮਰੂਪੀ ਮੋਹਮੇ ਬਾਹੋਹੁਏ ਹੋ
 ਨ ਅਰਮਾਥਿਆਵਸਤਕੋ ਪ੍ਰਕੜਰਹੋਹੋਨ ਸਦਾ ਅੰਰਭੁਗਤਿਸਸਕੀਰਤਨ
 ਨਾਮਦਾਨ ਇਸਨਾਨਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰ ਜਿਨਕੋ ਹੋਰਦੇ ਕਦੀਨਹੀ
 ਵਾਸਿਆ ਸੋਅੰਤਕਾਲਕਉ ਪਛੇਤਾਵਨਗੇ ਅਤੇ ਹਾਇਹਾਇ ਕਰਕੇ ਰੋਵਨਗੇ
 ਪਰਹੋਮੇਰੇ ਮਨ ਤ੍ਰਿਸ਼ੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀਕੇ ਸਿਮਰਨਕਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰਕਉ ਮਿਲ
 ਜਦਏਹ ਬਚਨ ਬਾਲੇਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸੀਕਉ ਸੁਣਾਇਆ ਤੋਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਤੋਨਿਜਸਰੂਪਮੇਲੀਫਹੋਗਏਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਸਭਅਨੰਦਕਉ ਪਾਪਤਭਈਅਰ
 ਸੰਪੁਰਨ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕੋਚਕਨਤੇ ਨਮਸਕਾਰਕਰੀ ਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਕ
 ਉਕਹਿਰਭਏਵਾਹੁਭਾਈਬਾਲੇਤ੍ਰਿਨਿਹਾਲਹੋਇਆਹੋ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥

ਪਤਾਫੇਰਸਾਖੀਸਹਜਾਗਣਨਾਲਹੋਈ॥

ਪਤਾਫੇਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸੀਕਉ ਫਹੋਈਫੁੰਨਾਸਨੂੰ ਸ੍ਰਿਤਾਰਥਕੀਆ ਅਤੇਧੀ
 ਨਤ੍ਰੀਅਤੇਧੀਨਤੇਰੀਰਸਨਾਹੀ ਜਿਸਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕੇਅ
 ਵਰਤਚਰਿਤ੍ਰਦਰਨਨਕੀਤੇਹੋਨਾ॥ ੨੫॥ ਪਤਾਫੇਰਸਾਖੀਸਹਜਾਗਣਨਾਲਹੋਈ॥
 ਗੁਰੂਜੀਕੋਹਾਜਤੇਭਈ॥ ੨੬॥ ਪਤਾਫੇਰਸਾਖੀਸਹਜਾਗਣਨਾਲਹੋਈ॥
 ਗੁਰੂਜੀਕੋਕਦਿਨਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕੋਕਲਗਾਵਸਾਇਵਨ੍ਹੇ ਅਤੇਇਕਸਬ
 ਭਵਿਖੇਅਚਰਿਤ੍ਰਏਏਤੇਏਹੋਸਾਹਿਰਵਿਚਇਕਫਕੀਰਹਹਿਦਾਸੀਜਿਸਰਤ
 ਚੰਦਚੜਵਾਹੋਸੀਉਸਰਤਉਸਦੇਪਰਬਡੀਹਜਮਾਇਕੀਹੋਦੀਸੀਤੇਬਹੁਤ

ਇਕ ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਅਮਤਾ ਭੀ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਤੇ ਭੇਦ ਭਾਵੁ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਸਦੀ
 ਦੇ ਮਥਨ ਉਪਰ ਇਕ ਬੁਝ ਚਮੇਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਇਸਦੇ ਅਜ
 ਥੀ ਹੋ ਚੁਕਾ ਕਹਿਅ ਅਜ ਇਸਦੇ ਘਰ ਸਹਾ ਅਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਆਖਦਾ
 ਪੰਜ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਜੇਯਾ ਵਿਛਾਇ ਰਖਦਾ ਹੈ ਸੋਰ ਅ
 ਰੁਚਾਲਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਦ ਗਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਆਉਣਾ
 ਦਿੰਦੇ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵਸਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸੀ
 ਰਹਿਤ ਰਖਦਾ ਹੈ ਬੁਰਕ ਪਹਿਨ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗਲਾਂ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਲੋਕ ਆਪ
 ਸਾ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਅਤੇ ਓਹ ਸਿਸ ਬੁਝੀ ਦੇ ਘਰ ਸੀਰਾ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤੇ
 ਉਸ ਆਈ ਬੁਝੀ ਨੇ ਪੁਸਾ ਦਿੱਤੇ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੀਰਾ ਰੂਨੀ ਦੇ ਮਰੇ ਆਂਟ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਹਥ
 ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਿ ਓਸ

ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਸਾ ਦਿ
 ਰੂਨੀ ਆਖਿਆ ਮਾ
 ਸੀ ਪਾਇ ਲਾਗੇ ਪ
 ਕੋਸਾ ਹੋ ਤੇ ਉਸ ਮਾ
 ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਕਫ਼ਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਚੰਦ ਗਤ ਵਾਲੇ ਦਿ
 ਉਦਾ ਹੋ ਤੇ ਏਹੁ ਬਾਤ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਲੋਭੁ ਆਈ ਬਾਲ ਤੇ ਮ

ਦਾਨਾ ਅਸੀਭੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਚਲੀਏ ਅਤੇ ਸਹੁ ਚੁਹ ਗਾਣਾ ਦੀ ਦਰਬਾਰੀਏ। ਤਾਂ ਸੀਰਾ
 ਰੂਨੀ ਅਤੇ ਸੀਰਾ ਦੇਵੇ ਅਸੀਭੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਛੋ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਗੇ ਬਹੁਤ
 ਹਮ ਮਖੜੀ ਹੋ ਤੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਵੇਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਅੰਦਰ ਉਸਦੇ ਦੀ ਦਰਨ
 ਚਲੇ ਤਾਂ ਐਕਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਵੇਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸੀਰਾ ਰੂਨੀ ਕਿਹਾ ਆਭਾਈ ਦਰਦਾ ਨੇ ਭਾਸੀ
 ਅੰਚਰ ਜਾਇ ਕੋ ਹੋ ਸੋ ਤੇ ਰੇ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਬਾਰ ਫਕੀਰ ਖੜੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨ ਚਰਵਾਨਾ ਅੰਦਰ ਸਾਇ
 ਯਾ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਰ ਫਕੀਰ ਖੜੇ ਹੋਨ ਏਸੇ ਵੇਲੇ ਚਰਦੇ ਚਾਹਿ ਸਹੁ ਸਹੁ ਗਾਣੇ ਅ
 ਥਿਆ ਭਾਈ ਅਸਮੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਹੋ ਤੇ ਨਾ ਅਜ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਣਾ
 ਪੈਏ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਓਨਾ ਵਰਦਾਨ ਨੇ ਸੀਰਾ ਰੂਨੀ ਤਾਈ ਆਣਾ ਆਖਿਆ ਜੋ ਓਹ ਆਖਦਾ

ਹੋਸਾ ਅਸੀਂ ਮੇਲੇ ਸਭ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਅਖਿਆ ਭਈ
 ਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਏਹੁ ਥਾ ਸਭਾ ਹੈ ਅਗੇ ਦੇਸਨ ਸਹੁਦਾ ਵੀਦਰਾ
 ਜੇ ਹੋਇ ਅਨਾਹੀ ਜੇ ਕਹਾਇ ਸਨੁ ਸਹੁ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਹਰ ਬਰਕੇ ਵਿਚ ਸਹੁਨੁ ਸਾਨੁਦ
 ਤਾਂ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਚਿਥੇ ਉਠ ਕਰ ਇਕ ਪਹਾਵੀ ਚਿਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਸਦ
 ਹੁਕਮ ਬਾਜੀ ਮੇਲੇ ਵਿਚੇ ਸਿਕਲ ਵਢੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਅਖਸ ਸਾਤ ਦੀ ਲ
 ਵਾਈ ਹੋਈ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨ ਪੁੰਦ ਕੇਲੇ ਗਾਇਆ ਕੋਈ ਨਗਾਰੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੇ ਗਾਇਆ ਐ
 ਜੀ ਮਾਰ ਹੋਈ ਜੇ ਕਈ ਖੁਨ ਹੋਇ ਗਏ ਅਜਹੀ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਮੇਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ
 ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁੰਨ ਲਾਵੇ ਸਭ ਮਹਿਮਾ ਘਟ ਗਈ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚੇ ਜ
 ਬੋਲੇ ਜੇ ਹੋਈ ਕਹੇ ਜੇ ਥੁਰਾ ਹੈ ਥੁਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਹੀਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਉ
 ਸ ਬੁੰਦੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਉਸਦਿਨ ਚੰਦਰਾਤ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ
 ਮਾਈ ਅਜ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਘਰ ਮੇਲਾ ਨਹੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬੁੰਦੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ
 ਨ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇ ਪੰਨ ਰੇਰਾ ਦਰਸਨ ਹੋ ਅਤੇ ਭੀਵੇ ਆਪਨੁ ਭਾਉ ਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਰੰਗਾ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਚਿਹਰਾ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਥੁਰਾਈ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਜੀ ਜਾਂ ਕਿਤ ਨੇ ਕਹਿਨ ਚਿਥੇ ਹੋਏ ਤੰਗੁ
 ਬੁਜੀ ਬਾਹਰ ਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਲੰਕਾ ਲਾ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਮੰਗ ਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰ
 ਨਾ ਉਪਰ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਬਾਵੇ ਜੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਵਲ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜਰ ਕੀ
 ਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਲੁਲੇ ਲਗਾ ਕੇ ਦੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸਭ ਸਾਬਤ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਚਿਹਰਾ ਲੁਲਾ ਬਾਰੰਬ
 ਚ ਨੀ ਮ੍ਰਿਗੁਤ ਹੋਇ ਕਰ ਲਗਾ ਉਸ ਤਤ ਕਰਨੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸ ਲਗ
 ਕੇ ਲੁਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬਾਈ ਤੇਨੂੰ ਜੋ ਪੁਛੇ ਭੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਕੰਨ ਹਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਭੀ ਆਖੀ
 ਮੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਨੇ ਅਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛੇ ਭੇਰੇ ਹ
 ਥ ਪੈਰ ਕੰਨ ਹਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਚਿਹਰਾ ਆਖੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹ
 ਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਜਦ ਚਿਹਰਾ ਪੁਰਖਾ ਫਿਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਉਸ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਫਕੀਰ ਮਿਲਾ ਪ
 ਆ ਤੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਕੰਨ ਹਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ
 ਤਾਂ ਚਿਹਰਾ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਬਾਈ ਮੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਾ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹਛਾ ਕੀਤੇ ਹੋਨ
 ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿ ਆ ਬਾਈ ਮੇਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਇ ਲਿਆ ਉਤਰ ਚਿਹਰਾ ਆ
 ਖਨ ਲਗਾ ਬਾਈ ਚਿਹਰਾ ਇਕ ਬੁੰਦੀ ਦੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਹ ਲੁਲਾ ਫਕੀਰ ਤੇ ਥੁਰਾ
 ਫਕੀਰ ਦੇਵੇ ਜਣੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੋਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇਲਾ ਲਹਾ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਸਹੁ ਜੀ ਮੇ ਆਪਨੂੰ ਜਾਣਿ ਅਨਹੀ ਸੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮੇ

ਕਿੰਨੇ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹੋਇ ਬਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰਨ ਜੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੁਰਕ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਚਲੇ ਜੋ ਤੇ ਬਿਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ ਰਸ ਤੇ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਅਗੇ ਮੁਦਾਸ ਥੀ ਤੀ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖੀ ਕਿਰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੋ ਕੇ ਫਕੀਰੀ ਕਰਨ ਚੰਗੀ

ਭਾਗਿ ਸਿਖ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਚਿਉ ਸਾਖੀ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ
 ਲੇਖਾ ਹੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਦ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਾਖੀ
 ਈਸਾ ਫੇਰ ਤੇ ਆਵੇਗਾ ਚਿਉ ਤੇ ਚਿਉ ਸਿਖੀ ਵਸੇਗੇ ਤੇ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਹਿਨ ਲਗਾ ਜੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਸੇਈ ਕਰਾਗਾ ਜੀ ਜੋ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਹੁਕਮ ਨਾਵ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਹੁਕਮ ਨਾਵ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਗਇਆ ਭਾਗਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਛਨ ਛਾਈ ਅਮਰੇ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਿ ਬੇਹੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਤਾਨ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ
 ਲੇਖਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ

ਲੇਖਾ ਸਤ ਕਾਰ ਗੀਤ ਆਪਸ ਮੇਥਾ
 ਤਖਸੀ ਹੋਏ ਪਰ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਪਲ ਹੋਈ ਰਾਤ ਜੋ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਜੀ ਜੋ ਕਹਾ ਜੇਦਿਨੇ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਹੀਸੀ ਲਗੇ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਹੀਸੀ ਪਦ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਇਕ ਸਾਖੀ ਪਦ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਹੀਸੀ ਲੋਦ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਤਿਉ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ
 ਚਲੀਏ ਪਾਉ ਜੀ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਨਿਰ

ਲਾ ਸਿਖ ਲਗਾ ਕਹਿਣ ਸੁਣ ਛਾਈ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਪ੍ਰਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਵ ਹੈ ਸੇਤੀ
 ਪੜ ਲੇਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਸਤੀ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਪ੍ਰਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਕੇ ਨੇਤਾ ਤੇ ਲਾਇਆ ਫੇਰ ਸੀ ਸਭ
 ਪਰ ਰਖਿਆ ਸਾ ਚਿਉ ਚੋਲ ਕੇ ਮਾਤੀ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਪ੍ਰਸੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕੇਵੇ ਸੇ ਰੁਪੇ
 ਜਾ ਤੀਭੇਟ ਤੇ ਪਾਥ ਸਰੂਪੇ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਛੇਤਾ ਕਰਨੀ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਮਾਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਪਾਵੇਤਾ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇ ਦਾ ਲੇ ਲਿਖੀ ਕਹਿ ਮਾਤੀ ਮੇਨੂੰ ਏਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
 ਰੁਪੇ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣਾ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਟੀ ਇਸ ਤੀਨੂੰ ਅਖਣ ਲਗਾ
 ਕਿ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਪਾਥਾਗੀ ਏ ਕਿਸੇ ਰੁਝਾਈ ਤਾ ਚਿਉ ਸਿਖੇ ਕਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਸਿੱਧ ਮਤ ਕਰੇ ਤਨ ਦੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਸੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੇਜਾ
 ਹੀ ਲੜਕੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈ ਅਤੇ ਓਹ ਸਾਹੁ ਕਰ ਹਜਾਰ ਰੁਪੈ ਦੇ ਦਾਹੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੇ
 ਜਿਤਨੇ ਰੁਪੈ ਆਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਸੇ ਲੋਕੋ ਦੇ ਆਹੁ ਦੇ ਦੁ ਤਾਂ ਉਸ ਗਸਤੀ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੁ
 ਲਾ ਸਿਖਣੀਏ ਏਹੁ ਸਲਾਹ ਕਰ ਦਿਆ ਓਨ ਨੂੰ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਂ ਲਗ ਗਈ ਆਂ ਤਾਂ ਓਹੁ
 ਹੁਕਮਨ ਦੇ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਦੇ ਖਕਰ ਉਨ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨ ਦੇ ਹਿਨ ਨਕ ਹੋਯਾ ਸਰਜੀ
 ਇਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੁਜਰਾਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਰੇ ਏਹੁ ਰੁਪੈ ਕਿਥੇ ਦੇਵਣਗੇ ਏ ਓਹ ਸਿਖ ਏਹੋ ਗਿਣ
 ਤੀ ਕਰ ਰਹਿ ਆਹੋ ਸੀ ਉਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਓਹ ਗਸਤੀ ਸਿਖ ਉਠ ਕੇ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਰ ਦੇ ਦੁ
 ਕਾਨ ਉਪਰ ਗਇਆ ਤੇਜਾ ਇਕਰ ਪੈਰੀ ਪਉਣ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾ
 ਹੁ ਕਰ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਬੁਝਈ ਕਿਸ ਕੰਮ ਘਸਤੇ ਆਇਆਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਗਸਤੀ ਸਿਖ
 ਸਾਹੁ ਕਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੇਨ ਅਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪੈ ਆ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਲੜਕੀ ਤੁਸੀ
 ਦਿਆਹੁਲ ਓਤਾਂ ਓਹ ਸਾਹੁ ਕਰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਛਾਈ ਸਿਖ ਤੁਕ ਛੋਰ ਵੀ ਲੋਲਣੇ
 ਤਾਂ ਉਸ ਗਸਤੀ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਅਢਾਈ ਸੌ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕਰ
 ਨੇ ਅਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪੈ ਆ ਦੇ ਕਰ ਤੇ ਓਸਨੁ ਦਿਵਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਰੁਪੈ ਆ ਅਢਾਈ ਸੌ
 ਲਿਆ ਕਰ ਓਸ ਹੁਕਮਨ ਦੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪੈ ਆਹੁਕ
 ਮਨ ਦੇ ਦੀਭੇਟ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਚਾਸ ਰੁਪੈ ਓਸ ਸਿਖ ਦੀ ਛੋਟ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਛਕਿ
 ਆ ਤੇ ਰੁਪੈ ਲੋਕਰ ਓਸਨੇ ਉਨ ਪਾਸੇ ਰੁਖ ਸਦ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਗਸਤੀ ਸਿਖ ਨੇ
 ਤੇ ਓਸ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਓਸ ਸਿਖ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਧੰਨ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮਨ ਵੇਰਾ
 ਦਰਸਨ ਪਾਇਆਹੋ ਅਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਠ ਪਹਿਰ ਰਹਿ
 ਦੇਹੋ ਏਹ ਬਾਤ ਕਰਕੇ ਓਹ ਸਿਖ ਚਿਥੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿ ਆ ਪਰ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿਨ ਲ
 ਗਾ ਛਾਈ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਹੋ ਅਤੇ ਧੰਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਓਹ ਹੁਕਮਨ
 ਦੇ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਰਸਤੇ ਰਸਤੇ ਚਲਾ ਆਉਦਾ ਹੋਤਾ ਕਿ ਆ ਦੇਖੋ ਜੋ ਇਕ ਫਕੀਰ ਓ
 ਥੇ ਬੈਠਾਹੈ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਾਇਆ ਦੇ ਖਕਰ ਸਾਇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਘੜੀ ਆ ਬੀਤੀ ਆ
 ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਦਾਗਰ ਆਇਆ ਉਨੇ ਇਕ ਥਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖ ਕੇ
 ਆਏ ਕਿ ਆ ਤੇ ਉਸ ਲਫਕੀਰ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜਾਏ ਰੋਧ ਘੜੀ ਆ ਬੀਤੀ ਆ ਤਾਂ ਇਕ
 ਹੋਰ ਮੁਸਫਰ ਆਇਆ ਉਸਨੇ ਥਾਲ ਵੀ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਉਪਰੋ ਫਕੀਰ ਦੇ ਓਦ ਸਾਲ
 ਖਿਓ ਕਰਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਦੇਵ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਏਹੁ ਨਹੀ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਤੇਰਾ

ਹੁਲਾਸੇ ਖਾਣਾ ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ ਦੇ ਹੁਨਰੀਆਂ ਖਾਣਾ ਕੇ ਭੋਰ ਬੁਝਾਹੁੰਦੇ ਸਨ
 ਰਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਵਿਚੋਂ ਭੁਲੀ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕ ਰਸ ਰਵੇ ਆਈ
 ਕਾਹਰ ਖਨੀ ਅੰਗਈ ਕੋ ਸੋ ਕਨੀ ਤਾਂ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਂ ਚਿਥੇ ਬੈਠਕੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ
 ਲਦਾਰ ਹੀ ਆਜਦ ਚਿਥੇ ਸਿਖਿਰੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ
 ਪੇਰਾਈ ਤਾਂ ਇਕ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ
 ਪੰਛੀ ਆਵਾਗ ਹੀ ਦਾਸੀ ਪਰ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ ਚਿਥੇ
 ਚਿਥੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਦੇਖੀ ਆਤਮਾ ਪੰਛੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਛੀ ਆਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆਰੀ
 ਸਾਥੇ ਘਾਹ ਇਹ ਅਭਿਆਗਤ ਆਇਆ ਹੈ ਇਹ ਭੁਖਾ ਰਹਿ ਗਾਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ
 ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਚਿਥੇ ਪੰਛੀ ਕਹਿੰਦਾ ਲੜਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਇਸ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ

ਤਾਕੇਈਸਬਖ
ਤੇਅਸਾਡਾਸਰੀ
ਕਹਿਕਰਓਪ
ਕਰਇਕਪ੍ਰੀਏਏ
ਨਾਲਪਕੜਕਰ
ਦਿਅਗੇਸਟਇਤਾ
ਲਨੇਦੇਕਖਸੁਰ
ਬਾਝੀਤਾਂਚਾਨਣ
ਨਚਾਨਣਦੋਹਰੇ
ਕਠਾਕਰਕੇਹਛਾ

ਹੋਇਜਾਦਾਪਰਹੁਨ
ਰਹਾਜਰਹੋਇਤਨ
ਛੀਦੀਪੰਛਣੀਉਤ
ਰੋਚੀਗਿਆਰਾਚੰਚ
ਲਿਆਈਉਸਸਿਖ
ਅਤੇਉਤੋਆਪਨੇਅ
ਦਿਤੇਤਾਂਉਸਨੇਅੰਗ
ਹੋਇਆਉਸਸਿਖ
ਠਾਠੀਰਘਪਕੰਡਾਅ
ਭਾਂਬਰੁਬਲਿਆਤ

ਓਸ ਪੰਛਟੀ ਨੇ ਆਪ ਆਪੇ ਪਿਆਰੇ ਮੋਹਣ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਉਨੀ ਹਾਂ ਤੋ
 ਇਹੁ ਭੀ ਨ ਕਰਖਾਇ ਲਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਬੁਤ ਤੇ ਪੰਛਟੀ ਕਹਾਂ ਭੁਲੀ ਬਾਤ ਹੋ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁ
 ਛਟੀ ਵਿਚ ਮਗਨ ਦੇ ਜਾਇ ਪਕੀਤਾ ਓਸ ਪੰਛਟੀ ਦੇ ਖਿਆਲੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋ ਨਜ਼ਰ
 ਰਬ ਕਰਗਈ ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪੰਛਟੀ ਵੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਭੀ ਨ ਕ
 ਰਖਾਇ ਲਏ ਅਭੈ ਫੇਰ ਸੁਓ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾ ਕਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪਉਚਾ ਅਤੇ ਚਰਨ ਓਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਇਆ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੇ ਰਹਿ ਨਿਸਾ ਚੋਈ ਹੋ ਕੇ ਜਾਇ ਕੋਠ
 ਸਾ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪੇ ਸਤ ਗੁਰੇ ਆਪ ਜਰਬ ਸਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋ ਬੰਨ ਗੁਰੂ ਹੋ

ਅੰਗੀਕਾਰਿਓ ਸਭਹੈਨ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰਜੀਨੇ ਕਹਿਓ ਆਸਣੁ ਭੁਈ ਸਿਖਜੇ ਬਰਗ
ਸਤੀ ਸਿਖ ਬਰਗਹੈ ਤਾਂ ਉਨ ਪੰਛੀਵੰਤਰਾਂ ਅੰਗ ਚਿਸ੍ਰ ਕਮਨਾਵ ਮੰਨਦੇਵੇ
ਸਿਖਜੇ ਸਾਬਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਘਰ ਛੁਡਕਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ
ਕੀਰਵਾਂਗਰ ਬਣ ਜਦ ਸੀਗੁਰਜੀ ਦੇ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਤਾਂ ਚਿਸ੍ਰ ਸਿਖ ਸੁਣ ਕਰ ਸੀਗੁ
ਰਜੀ ਕਿਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥ ਦੇ ਕ੍ਰਿਆ ਅੰਗ ਨੇ ਦੋ ਸਿਖ ਕੀ ਕਹਿਓ ਨਾ ਹੋ ਸਾਤਿਗੁਰ
ਦੇ ਹੁਤਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਅੰਧੇ ਹੈਨ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਗਨਾਹ ਮਾ
ਫ਼ ਕਰੋ ਸੀ ਆਪਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰਜੀ ਉਸ ਸਿ
ਖ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਤੀ ਕਹਿਓ ਆ ਭੁਈ ਸਿਖਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਤੇ
ਆਏ ਸਿਖ ਦੀ ਟਾਂਗਲ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਭੇਰਾ ਵੀ ਭ
ਲਾਹੋਵੇਗਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਬੋਲਹੁ ਜੀ ਸੀਵਹਿਗੁਰੂ।

ਚ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਉਦਾਸੀ ਚ ਉਥੀ ਚਲੀ॥ ॥ ਆਰੋਜਾਖੀਵੀਰਾਨਾ ਉਮਲਾਰਨਾ ਲਹੇਈ
॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀਗੁਰਜੀ ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਧਨਾ ਸਫੀ ਦੇ ਸੋ ਅੰਗੇ ਕੋ ਚਲਤੇ ਭੁਏ॥ ਪਰ ਇ
ਕ ਮੰਜੀ ਸੀਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬਨਈ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬ
ਬੀ ਅਤੇ ਸੀਹੋ ਅੰਗ ਘੋਰੇ ਏਹ ਤਿਨੋ ਬੈਰੇ ਦੇ ਸਨਾ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸ
ਮਾਪੀ ਲਗਾ ਗਈ ਜਦ ਸੀਗੁਰਜੀ ਸਦਾ ਧਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਚਾ ਸਕੀ ਤੀ ਹੈ
ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਭੀ ਤਸਾ ਭਾਧਿਅਨ ਕਿਧਰ ਗਿਆ ਹੋ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ
ਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਭਾ ਮਨ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾ
ਖਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕਿਧਰ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
ਨਾ ਵੀਰਾਨਾ ਉਮਲਾਰ ਹੈ ਅਗਲੇ ਗਿਰਾਉ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਚਲ
ਗੇ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿਥੇ ਵੀਰ
ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਥੇ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਇ ਪਾਇਆ ਭੁਈ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਕਿਥੋ ਰਹਿ
ਦਾ ਓਥੇ ਤਾਂ ਉਨ ਲੋਕਾ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਅਰਵਜ਼ੀ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁ
ਰਜੀ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿਥੇ ਵੀਰਾ ਬੈਰਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇ
ਕਰ ਕਹਿਓ ਆ ਹੋ ਵੀਰਾ ਅਲੇਖ ਕਉ ਸਲਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵੀਰਾਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ॥

ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਅਏ ਹੋ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏ
 ਤਾਂ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਦੇ ਪੁਛੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਰੀਬ ਅਰਾਈਆ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਜੀਅ ਅਥਾਹਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਰਾਜਾ ਕੁਲ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਹੈ। ਜਿਉਂ ਰਿਉਂ ਅਥਾਹਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਦਾਰੋ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਦਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇ ਅਥਾਹਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਤੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆ ਮਲਾਰ ਨਾਨਕਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਸਲੋਕ ਅਥਾਹਾ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

॥ ਜਿਉਂ ਦਰਲਖ ਮਹੀਮਾ ਲਖਾਏ ਮੇਥਿਸਨ ਮਹੇਸਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸੀ ਅਥਾਹਾ ਹੈ ਨਕੇ ਉਸ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਉਪਰ ਕਈ ਲਖ ਮਹੀਮਾ ਦੇ ਹੈ ਨ
 ਅਤੇ ਕਈ ਲਖ ਬਿਸਨ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲਖ ਸਿਰਜੀ ਅਥਾਹਾ ਮਹੀ
 ਸੇ ਹੈ ਨ ॥ (॥ ਲਖ ਲਖ ਰਾਮ ਵਡੀ ਗੰਗਿਲ ਲਖ ਰਾਹੀ ਲਖਿ ਦੇਸਾ ॥) ॥

ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਈ ਲਖ ਉਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਉਪਰ ਰਾਮ ਵਡੀਆਈ ਦੇ ਹੈ
 ਨ ॥ ਅਤੇ ਕਈ ਲਖ ਰਾਹੀ ਦੇ ਸਕੀ ਤੇ ਹੋਏ ਨ ਜਰ ਅਥਾਹਾ ਹੈ ਨ ॥

ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਥੇ ਜਤੀ ਹੈ ਜਤੀ ਤੇ ਸੀ ਨਿਆਸਾ ॥ ੧ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਕ
 ਈ ਲਖ ਉਥੇ ਜਤੀ ਰਹਿਦੇ ਹੈ ਨ ॥ ਤੇ ਕਈ ਲਖ ਉਥੇ ਜਤੀ ਹੈ ਨ ॥ ਅਤੇ
 ਥਈ ਲਖਾ ਦਤਾ ਤੇ ਸਨਿਆਸੀ ਹੈ ॥ (॥ ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਥੇ ਗੋਰਖਾ

ਲਖਿ ਲਖਿ ਨਾਥਾਨਾ ॥) ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਖ ਉਥੇ ਗੋਰਖਾ ਹੈ ਨ ॥

ਅਤੇ ਲਖਾ ਨਾਥਾ ਟਿਰਦੇ ਹੈ ਨ ॥ (॥ ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਥੇ ਅਸਨਾ

ਗੁਰੇ ਲੇਹਿ ਰਹਿ ਸਾ ॥) ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਖ ਉਥੇ ਅਸਨਾ ਪੁਰੀ

ਹੈ ਨ ॥ ਤੇ ਕਈ ਲਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੇ ਹੈ ਨ ॥ (॥ ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਥੇ

ਸਾਖੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ॥ ਸੁਦੁਭਾਈ ਮਲਾਰ ਉਸਾਨਿ ਰੰਗਰੰਗੇ
 ਏਕ ਬੰਬਰ ਚਿਤ ਲਖਾ ਚੰਦੀਆ ਅਤੇ ਲਖਾ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਹੋਨ ਇੰਦੁ ਸਾਰਖੇ ਅ
 ਤੇ ਲਖਾ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਹੋਨ ਤੇ ਲਖਾ ਹੀ ਚਿਤ ਹੋਨਿ ॥ ੮ ॥ ਲਖੀ ਪੀਰ
 ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਲਾਗੁ ॥ ੯ ॥ ਅਤੇ ਲਖੀ ਪੀਰ
 ਹੋਨ ਤੇ ਲਖਾ ਪੇਕ ਬੰਬਰ ॥ ੧੦ ॥ ਅਤੇ ਲਖਾ ਹੀ
 ਲਾਹੇਨ ਅਤੇ ਲਖਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ॥ ੧੧ ॥ ਕਿਸੇ ਸਾਤਨਾ
 ਈ ਅਸਥਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਿਖਵੇਸਾ ॥ ੧੨ ॥ ਤਾਂਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ
 ਅਖਿ ਦੇਹੋ ਨਿਸੁਦੁਭਾਈ ਵੀਰਿਆ ਇਤਨੇ ਜੋ ਹੋਏ ਹੋਨ ਸੋਭਾ ਆਪੁ ਹੀ ਆਪਕ
 ਰਾਇ ਗਏ ਹੋਨ ॥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਨ ਕੇ ਜਿਨ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ
 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗ
 ਈ ਹੋਤੇ ਨਾ ਹੀ ਚਿਤ
 ਪਾਸ ॥ ਤਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪ
 ਦੁਭਾਈ ਬਿਨਾਸ ਚੇ
 ਨ ਹੀ ਹੋਵੀ ॥ ਅਤੇ ਸਾ
 ਤੇ ਲਖਾ ਅਪਾਹ ॥ ਅਤੇ
 ਸਿਧ ਹੋ ਬਿਨਾ ਦੀਤਰ
 ਚਿਤਾਂ ਅਪਾਰ ਹੀ ਹੋ
 ਰਹੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ
 ਅਤੇ ਜੋ ਭਾਈ ਕਚਾਰਿ
 ਅਤੇ ਵਰ ਪਾਏ ਬਿਨਾ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੀ ਚਰ ਬੀਤਾ ਨਤੁ ਅਪਵਿਤ ਪੀਰਿ
 ਜੋ ਹੋਰ ਤੇ ਇਸ ਚੀ ਗਤ ਨਹੀ ਹੋਵੀ ॥ ਸਿਰਨਾਥ ਕੰਨਾਥ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ
 ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਅਉਤਾਰ ਹੋਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਨਾਥ ਹੋਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇ ਚੀ
 ਤੇ ਜਿਤਨੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਸਭ ਲਾਏ ਸਿਰ ਉਪਰ ਸਤਿ ਜੋਨ ਮਹਿ ਉਸਕਰਤਾ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਸੇ ਸਭ ਨਚੇ ਉਤੇ ਨਾਥ ਚਿਤ ਹੋ ॥ ੧੩ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਕਿਮਤ ਨਾ
 ਦੇਖੇ ਅੰਤ ਬੇਸੁਆਰਾ ॥ ੧੪ ॥ ਤਾਂਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਆਪੁ ਆਪੁ ਅੰਤ
 ਸੀ ਚਿਤ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰੀਮਾਤਿ ਮੈਨਾਨ ਕੰਧੀ ਪਾਈ ਜੀ
 ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਸਦਾ ਅੰਤ ਕੇਈ ਨਹੀ ਬੇਸੁਆਰਾ ਹੋ ਸਦਾ ਅੰਤ ਕੇਈ

ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਲਾਗੇ ਅਖਿਆਸੀ ਸਿਵੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇਸੀ ਨਾ ਸੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸੀ
 ਵਾਸਲਾ ਪੁਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ॥ ਚਿਨ ਪਰ ਖਸੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੇ ਚ
 ਲਤੇ ਭੁਏ ਮਲਾਫਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤੀ॥ ਬੋਲਾ ਭੁਏ ਜੀਵ ਹੁਗੁਰੂ ਪ
 ॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਿਤਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਮਤ ਭੁਏ ਬਾਲ ਸੁਰਤ ਚੰਦੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਵਾਸਲਾ ਜਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਲ ਰੇ ਕਨਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਉਥੇ ਜਾਇ ਪਾਪਤ ਹੋਏ ਜਿਥੇ
 ਅੰਗ ਪਰਿਜਲਾਲ ਆਪਨ ਮੁਸਲਾ ਸਮੁੰਦ ਉਪਰ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਖੇਡਦਾ ਅਹਾਤ
 ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿਆ ਸਲਾਮਾ ਲੋਕ ਦਰਦੇਸਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਅਲਿਖ ਕਉ ਸਲਾਮ ਪਰਿਜਲਾਲ ਕਰੇ ਸੀ॥ ॥ ਭਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦ
 ਸਤ ਪੰਜਾ ਲੋਕ ਬੈਠ ਗਏ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ ਆਉ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ
 ਜ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਸੈਲ ਕਰਵਾਇ ਲਿਆ ਵੀਏ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਪਰਿਜੀ
 ਸੈਲ ਕਰਵਾਇ ਆ ਰੁਛ ਨਦਰ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ ਜੀਉ
 ਕਵਿਨ ਇਕ ਮੁਨਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖਿਆ ਹੈ ਪਰਿਜਲਾ
 ਲ ਦੀ ਉਸ ਮੁਨਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ ਬਚਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਾ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ ਜਾਨਾਹਾ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ
 ਦਾ ਮੁਸਲਾ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਉਪਰ ਸੁਰ ਕਰ ਮੁਸਲੇ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਖੇਡਦਾ ਖੇਡਦਾ ਜ
 ਦ ਇਕ ਅਸਤਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਕ ਮੁਨਾਰਾ ਹੈ ਜਦ ਚਿਥੇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ
 ਆਖੇ ਅਖਿਆ ਜੋ ਬੀਸ ਆਵਾਜ਼ੀ ਏਠੇ ਹੈ ਨ ਉਥੇ ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਸਤ
 ਪੰਜਾ ਲੋਕ ਬੈਠ ਗਏ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਅਖਿਆ ਜਦ ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਬਾਇਲੀ ਸਭ ਖੇਡੇ ਉਥੇ ਤੋਂ
 ਕੀਰ ਚਿਸ ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਣੇ ਸਭ ਨੇ ਖਾਇ ਕਰ ਸਚੇ ਸਹਿ ਬਚੀ ਬੈਠ ਗੀ ਕਰ
 ਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰੀ ਜਦ ਦਿਨ ਚੜਿਆ ਤਾਂ ਚਿਹ ਬੀਸ ਸਮੇਂ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਚਿਹ
 ਪਰਿਜਲਾਲ ਦੀ ਚਿਸ ਦਿਨ ਚਿਥੇ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੈਲ ਕਰ ਦਾਰਿਹ ਜਾਂ
 ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਪਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ
 ਦੀ ਕਹਿਆ ਅਖਿਆ ਪੁਰਵਦ ਗਾਰ ਦੇ ਖਕੇ ਈ ਪੁਰ ਛੱਡ ਆਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਗਰੇਜ਼
 ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾਕਿਆ ਸਵਰੇ ਗਾਤ ਬੈਠੇ ਹੋ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹ ਕੀ ਜਾਂ ਪਰਿਜਲਾਲ
 ਹੁਆ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਚਿਹ ਜਹਾਜ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦ ਰੇਰ ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਚਿਹ ਬੀਸ
 ਰਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿਹ ਖਾਣਾ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਬੀਸ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ

ਤਿਰਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ
 ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ
 ਰਿਸਦਿ ਨ ਭੀ ਓਥੇ ਹਿ ਆ ਜਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀਤਾਂ
 ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਓਹ ਮਨੁ ਰਾਖਿ ਦੇ
 ਲੁਕਾਵਾ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ
 ਨਾ ਚਿਤੁ ਰਿਆ ਤੇ ਆਖਿ ਚਿਤੁ ਕੇ ਦੇਖੇ
 ਰਾਨਾ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ
 ਤਪਈ ਤ ਓਹ ਸੀਤ ਦੇਰ ਓਥੇ ਆਏ ਅਕਠੇ
 ਰਹੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਉਤਰਿ ਓ ਨਾਹੀਤਾ
 ਓਨ ਸੰਤ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬਦ ਬਖਤ ਨੇ
 ਖਦਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮਾ ਵਿਚ ਭੰਗ ਪਾਇ
 ਆਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲਗੇ ਸਲਾਹ
 ਕਰਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲੀ ਆਖਿ
 ਆਕੇ ਭਈ ਮੇਦਾਇ ਕੀ ਮਕੀਤੋਂ ਨਾਇ
 ਕਤਾ ਜਹਾਜ਼ ਭੁਭਾਹਿ ਆਹੈ ਅਤੇਇ
 ਕਮਨਾ ਰਾਹਿ ਦਾ ਬਚਾਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਓ
 ਨਾ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਭਈ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿ
 ਆਹੈ ਅਰਤੀ ਦਾ ਕਢੀ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿ
 ਆਖਿਆ ਭਈ ਮੇਰਾ ਨ ਚਿ ਤਾਂ ਓ ਨਾ ਲੋਕ
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਪਾਇ ਕਿਉ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਪਾ
 ਰਠ ਓਹੋ ਅਤੇਏ ਆਹੈ ਆਹੀ ਰਠ
 ਦੀ ਉਥੇ ਆਇ ਕੇ ਸੀਉ ਪਰੰਦਿ ਛਾਇ
 ਕਰ ਓ ਪਰ ਹਇ ਬੈਠ ਪਰ ਮੁਸਲ ਓਥੇ
 ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਜਦੋ ਓਹ ਫਕੀਰ ਆਏ ਦਿਨ
 ਦੇ ਅਸਤ ਹੋਏ ਦੇਵਖਤ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਹ ਬੰਦਾ
 ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਪਾਛਿਆ ਹੋਰ
 ਦੇ ਸਭੀ ਇਥੇ ਕਿਉ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲੀ
 ਦੀ ਆਖਿਆ ਭਈ ਮੇਰਾ ਮੁਸਲ ਚਲਾ ਦਾਨਾਹੀ
 ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ ਆਖਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ
 ਕਉ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਨ ਮਰਾ ਕਹਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ
 ਸੀਉ ਪਰੰਦਿ ਛਾਇ ਕਰ ਓ ਪਰ ਹਇ ਬੈਠ ਪਰ
 ਮੁਸਲ ਓਥੇ ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਜਦੋ ਓਹ ਫਕੀਰ ਆਏ
 ਦਿਨ ਦੇ ਅਸਤ ਹੋਏ ਦੇਵਖਤ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਹ ਬੰਦਾ
 ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਪਾਛਿਆ ਹੋਰ ਦੇ ਸਭੀ
 ਇਥੇ ਕਿਉ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲੀ ਦੀ ਆਖਿਆ
 ਭਈ ਮੇਰਾ ਮੁਸਲ ਚਲਾ ਦਾਨਾਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰਮਤਿ
 ਨਾਮ ਆਖਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਕਉ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਨ ਮਰਾ
 ਕਹਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਸੀਉ ਪਰੰਦਿ ਛਾਇ ਕਰ ਓ ਪਰ
 ਹਇ ਬੈਠ ਪਰ ਮੁਸਲ ਓਥੇ ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਜਦੋ ਓਹ ਫਕੀਰ
 ਆਏ ਦਿਨ ਦੇ ਅਸਤ ਹੋਏ ਦੇਵਖਤ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਹ ਬੰਦਾ

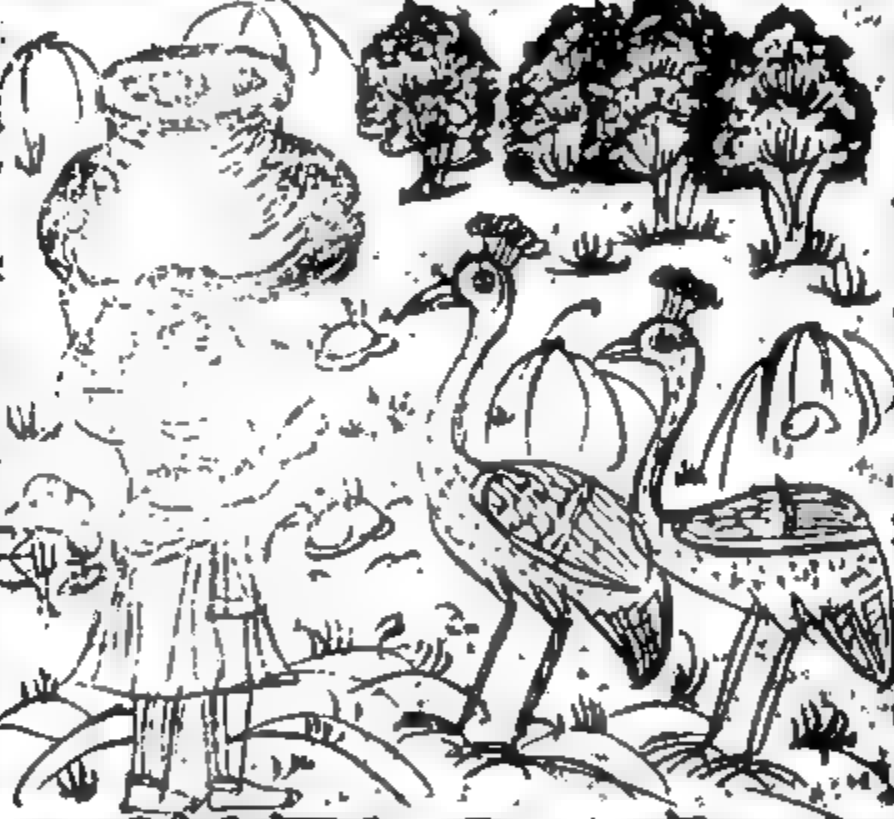
ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਅਤੇ ਬੇਰਗਿਆਤਾ ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ
 ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਅਤੇ ਬੇਰਗਿਆਤਾ ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ
 ਅਤੇ ਬੇਰਗਿਆਤਾ ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਅਤੇ ਬੇਰਗਿਆਤਾ
 ਉਪਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ। ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ॥

॥ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਹੋਵੇ ॥
 ਕਰੀ ਲਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਦੀ ਕਰਮ ਕਰੀ ਗਏ। ਓਥੇ ਹੀ ਸਾਂਦੀ ਮਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਥੇ ਨਾ ਬਹਿਨ
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੈਰ ਚੁਮੇ ਤਦ ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਦੀ ਓਹ ਮਸਲਾ
 ਸਦਾ ਘਾਤਿਆ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਮਹਾਰਾਇਆ ਸਾਹਿਬ ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਤੂੰ ਪੁਰਾ ਪੀਰ ਕਰੇ
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੀਰ ਕੇ ਹੜਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੀਰ ਫਰੀਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਜੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ
 ਵਿਦਿਆ ਹੋਇਆ। ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ।

॥ ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥
 ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲੇ ਚਲੇ ਸਮੁੰਦ ਦੀ ਬਰੇਠੀ ਵਿਚ ਸਾਇ ਪਾਪਤਿ
 ਹੁਏ ਅਰ ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿ ਅਗੇ ਪਨ ਜੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਜਾਇਆ ਦੇਖ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਅਖਿਆ ਅਗੇ ਜਮਲੇ ਖਪਰ
 ਖਕਉ ਅਗੇ ਸਾ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਅਉ ਨਨਕ ਤਪਾਜੀ ਆਈਏ ਬੈਠੀ
 ਦੇਜੀ ਅਤੇ ਅਗੇ ਸਿਧ ਭੀਤਾਰ ਤਿਆਬ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ
 ਰੋਭੁ ਬਥੀ ਭੀ ਪਨੀਲੇ ਆਉ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਪਾਨੀ ਕਉ ਚਲਾ ਪਰ
 ਓਹ ਦੇਗ ਕੋ ਸੀ ਹੋ ਸੀ ਕੇਚਉ ਸੰਠ ਮਫਕਾ ਦੇਕਤੋ ਲਸੀ ਅਰ ਓਹ ਸੰਠ ਭੋਲ ਪਨੀ
 ਕਉ ਸਦੇਗ ਮੇ ਪੜਤਾਏ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਲੇ ਆਉਤ
 ॥ ਭਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਨੀ ਕੀ ਦੇਗ ਚੁਕਤ ਲਈ ॥ ਉਦਾਸ ਸੰਤ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ
 ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰ ਬਕੀਤ ਰਵੇ ਪੁਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਉ ਵੀ ਹੋ ਜ
 ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੁਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਦੇਕ ਕੁਰੰਕ ਕੁਰੰਕ ਨੀਕੀ ਪੀਰ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਕਲ ਲਕਰ
 ॥ ਤਾਂ ਸਾਰ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਕਮਕੀ ਪ੍ਰਿਥਿ ਕਿਆ ਕਰ
 ॥ ਓਹ ਨਰਕ ਕਉ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਗੇ ਓਹ ਕੁਰੰਕ ਬੋਲਿਆ ਸੁਨ ਰੇ ਗੁਰੂ
 ॥ ਤੀ ਪਾਪੀ ਮੇਨ ਹੀ ਪਰ ਕਵਲਾ ਪਤਿ ਸੁਨ ਰੇ ਜਕੀ ਬੇਟੀ ਹੈ ਅਰ ਦੁਇ ਵਾਰ

ਇਸ ਕੁਝ ਆਗੇ ਵਿਅਪੀ ਹੋ ਅਤੇ ਤੀਸਰੀ ਥਾਹੁ ਸਕਾ ਅਰਥੁ ਮਾਰਸੀ ਭੀ ਸੇ
 ਕਰਕਲੁ ਚੁਪਿ ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੀ ਥੇ ਸਾਇ ਪੁਰੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਥੀ ਬਚੇਗਾ ਅਰ
 ਥੇ ਕਰਨਾਂ ਸਾਧੇਗਾ ਤਾਂ ਨਰਕ ਥੀ ਮੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਇਹ ਬਾਤ ਕਰੀ ਕ
 ਕੀਸਾਇ ਅੰਗ ਅਗੇ ਤੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਦਲੀਰ ਹੋਇ ਕਰ ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਪਾਇਆ ਅ
 ਰੇ ਕੁਰੰਕੁ ਓਹ ਤੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਰਗੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਸ ਕੁਰੰਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਰ
 ਥਰੀ ਚਿਹ ਪੈਤਾ ਉਹ ਨੇ ਦੱਸੇ ਕਿ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਕਿਹਾ ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਤ
 ਮਾਰਗ ਕਲਪੁ ਜਨਮ ਲਏ ਹੀ ਤੇ ਕੁਰੰਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਨ ਭਰਥਰੀ ਜੇਨਾ ਪੁਰੇ
 ਗਏ ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਥੀ ਅੰਦਰ ਗਾਏ ਕਲਤੁ ਮਾਰਾ ਓਸ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਏ ਹੁ
 ਤ ਸੁਣ ਕਰ ਭਰਥਰੀ ਲਗਾ ਰੁਣਨ ਕਰਨ ਤਬ ਚਲਤਾ ਚਲਤਾ ਭਰਥਰੀ ਸਿ

ਧਮੰਡਲੀ ਹਿਰ
 ਅਗੇ ਭਰਥਰੀ
 ਸਿਰ ਓਪਰਾ
 ਆਪੇ ਰਿਤਾ ਰਿ
 ਸਾਵਿਨ ਭਰਥ
 ਰਾਰਨ ਦੀਨ
 ਭਰਥਰੀ ਨੇ
 ਭੀ ਓਮੇ ਹੋ ਸਿ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ
 ਸਿਧੋਜਤੀ ਓ
 ਰਓ ਤੇ ਦੇਗ ਓ

ਜਾਇ ਪੁਰਾ ਰ
 ਓਹ ਦੇਗਾ ਆਪੇ
 ਇਛੇਤਾ ਥਾ ਅਤੇ
 ਲੋਦਾ ਸੀ ਪਰ ਓ
 ਗੀ ਪਾਸੇ ਦੇ ਗਓ
 ਕਰੀਨਾ ਰਹੀ ਤਾਂ
 ਖਿਆ ਹੋ ਸਿਧੋਜ
 ਤੇ ਦੇਗ ਓਤ ਰਤ
 ਹੁਣ ਪਾਸੀ ਤੇ
 ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਸਿ
 ਤਾ ਕਹੇ ਵੇਰਾ ਸਿ

ਧਾਨੇ ਓਠਕੇ ਭਰਥਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਦੇਗ ਉਤਰੀ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਥਰ
 ਆ ਜੋਤ ਰਾਮੁ ਖਿਓ ਕੁਮਲਾਣੁ ਹੋ ਚਾ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਅਰਥੁ ਆਖੀ ਭੀ ਸਿਧੋ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਈ ਆਜ ਬਡਾ ਆਚਾਰ ਸਾਇ ਬੁਨਿਆ ਹੋਏ ਸੁਮੇਰਾ ਕਾਰ
 ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਪੀਤਾ ਮੇਨ ਰਕ ਕਉ ਪਾਪ ਤਿਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਥੇ
 ਭਰਥਰੀ ਤੇ ਰੇਤਾ ਈ ਕੋਸਾ ਜਰੂਰਤ ਆਇ ਬੁਨਿਆ ਪੀਤਾ ਆਖੇ ਥੀ ਮੇਰਾ ਥੀ
 ਕਰੇਨ ਹੀ ਤਾਂ ਮੇਨ ਰਕ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਰੇਤਾ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਸੋਨੇ ਤੀਰੀ ਓਹੇ ਗੁਰੂ ਸੀ
 ਮੁਝ ਕਉ ਕੁਰੰਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੇ ਕਵਲ ਪਾਤਿ ਉਨਾਰ ਨੇ ਕੀ ਬੰਦੀ ਹੋ ਸੇ। ਇਥੇ

ਰਤੇਰੇਸਾਬਸਰੋਵਿਦੁਪੁਨੀਅੰਗੁਲਿਮੁਖਤੇਉਸਕਾਸਿੰਧੀਜੋਜੋਕਾਸੁਖ
 ਪਹਿਰਾਂਦਿਚਥੇਜਾਇਪਹੁੰਦੁਨਕੁੰਦੀਓਰਾਅਤੇਉਕਨਤਲਪਹੁੰਤਨਰਕ
 ਗਾਮੀਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਬਨੇਸਿੰਧਮੰਡਲੀਵਿਚਕਹਿਆਅਰੇਸਿੰਧੋਨਾਬਜਤੀ
 ਤੀਓਤਪੀਓਕੋਈਐਸਾਹੋਜੋਭੁਰਬਰੀਕਾਕਾਫਜਕਰੋਤਾਂਸਿੰਧਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਿਤ
 ਨੇਰੋਰਾ... ਦੇਤਾਂਭੁਰਬਰੀਨੇਆਖਿਆਜੀਉਦਾਨਵੇਕਰੋਕੀਕੋਪੈਜਾਏ
 ਹੁਥਾਤਮਿ... ਤਸਭਨਾਸਿੰਧਜਬਾਬਦੇਵਿਤਾਅਰੇਭੁਰਬਰੀਏਤਾਮਾਰਗ
 ਕਲਪਹੁੰਦਨਕਨਹੀਤਾਭੁਰਬਰੀਲਗਾਰੇਨੇ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਚਲਭਾਈਭਰਬਰੀਤੇਰੇਸਾਬਹਮਚਲਤੇਹੈਐਰਤੁਝਕਉਹਮਨਰਕਮੇਨਾਹੀਪੁਜ
 ਨੇਦੇਤੇਤਬਜੀਖਕਲੰਦਰੀਬੁਪਰਾਬੁਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਉਠੀਖੜਾਹੁਆਕਹਿਆਭੁ
 ਰਬਰੀਸੇਤਾਬਤਈਆਰੀਕੀਓ। ਤਾਂਭੁਰਬਰੀਬਹੁਤਜਲਦੀਤਈਆਰੋਹੋਇਚ
 ਲਿਆ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਮਿਗਾਨਕੀਅਸਵਾਰੀਕਰੀਤੇਮਰਦਾਨੇਨੇਰਬਾਬਕੀ
 ਅਸਵਾਰੀਕਰੀਅਤੇਭੁਰਬਰੀਨੇਡੰਡਕੀਅਸਵਾਰੀਕਰੀਤਾਂਤੀਨੇਅਸਵਾਰੋਹੋਇ
 ਕੇਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਨੂੰਅਰਸਭਸਿੰਧਕਉਆਦੇਸਆਦੇਸਕਰਕੇਉਡੇਤਬਿਸਾਤੇ
 ਜਾਤੇਸਾਇਭੁਰਬਰੀਤੇਚਾਰਜੋਜਨਉਰੇਗਏਤਾਜਾਇਪਰਤੀਉਪਰਉਤਰੇਤਬਿ
 ਨਪਹਿਰੇਉਰਹਿੰਦਾਸੀਜੋਸੁਨਾਪਤਿਰਾਜੇਕੀਨਗਰੀਜਾਇਪਾਪਤਿਹੋਏਜਦ
 ਬਾਗਦੇਹਿਏਰਾਏਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਭੁਰਬਰੀਹਮਇਸਨਾ
 ਨਨਹੀਕੀਆਹਾਹਇਸਨਾਨਕਉਜਾਤੇਹੈਅਰਤੂੰਇਸਬਾਰਮੇਜਾਇਵੜਤਾਂਭੁ
 ਰਬਰੀਉਸਬਾਰਮੇਜਾਇਪਾਪਤਹੁਆਜਾਅਗੇਏਖੋਤੇਕਵਲਾਪਤਿਰਾਨੀਕਾ
 ਧਉਲਰੋਹੈਅਰਕਵਲਾਪਤਬਾਰੀਮਹਿਏਠੀਦੇਖਰਹੀਥੀਜਾਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਏ
 ਖੇਜੇਏਕਜੋਗੀਬਾਰਮੇਸੇਲਕਰਗਹਿਆਪੈਤਾਂਕਵਲਾਪਤਿਰਾਨੀਨੇਕਹਿਆ
 ਦਾਸੀਆਸੇਅਰੀਜਾਇਕਰਜੋਗੀਕਉਪਕੜਕਰਮੇਰੇਪਾਸਲੇਆਓਤਬਚਿ
 ਹਸਹੇਲੀਆਭੁਰਬਰੀਕਉਪਕੜਕਰਕਵਲਾਪਤਿਰਾਨੀਕੇਪਾਸਲੇਗਈਅ
 ਤਬਕਵਲਾਪਤਿਰਾਨੀਨੇਭੁਰਬਰੀਕੇਮਾਉਮੇਪਦਮਦੇਪਿਆਤਾਂਚਾਨੀਅੰਗਲ
 ਪਕੜਕਰਠਾਂਢੀਭਈਤਬਭੁਰਬਰੀਨੇਕਹਿਆਅਰੀਹਾਏਜੋਗੀਹਾਅਤੇਤੂੰਹ
 ਮਾਰੇਕਉਕਿਆਕਹਿਤੀਤਬਿਕਉਲਪਤਿਰਾਨੀਕੇਕਹਾਤੂੰਜੋਗੀਨਹੀਤੂੰਤਉ
 ਰਾਜਾਭੁਰਬਰੀਹੋਗਾਜਾਰੀਧਰਬਸੇਨਕਾਪ੍ਰੰਤਹੈਸੁਨੇਰਾਜਾਜੀਦੁਇਵਰਅਗੇ
 ਤੁਮਾਰਾਹਮਾਰਾਵਿਆਹੁਹੋਇਸਾਹੈਅਬਤੀਸਰੀਵਾਰਹਮਾਰਾਤੁਮਾਰਾਸੰਜੋਗ

ਮਰਦਾਨਾ ਭਰਥਰੀ ਮਸੀਹੀ ਨਰੀ ਕੀ ਬੁਝਾ ਭਰਥਰੀ ਨਰੀ ਕੀ ਬੁਝਾ
 ਰਥਿਸ ਧਉਲਰ ਉਪਰ ਸਾਇ ਬੇਨਤਾ ਫੇਰ ਰਸੀਨ ਖਬਰ ਹੋਈ ਹੋਰ ਜਾ ਜੀ
 ਗਮਿਰਤਾ ਨਹੀ ਤਾਰਾ ਜੇਨੇ ਕਹਿਆ ਕੇ ਜੋਗੀ ਚੇਟਕੀ ਪੈਏ ਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਮ
 ਰਤਾ ਇਸ ਜੋਗੀ ਕੀਤੁ ਮਗਲ ਵਿਚ ਰਸਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਲੀ ਦੇ ਦੇ ਓਤ ਬਏਹ
 ਜੋਗੀ ਦੇ ਦਾਸਾ ਏਹੁ ਰਾਜੇਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤਾ ਓਨ ਨੇ ਰਸਾ ਜੋਗੀ ਦੇ ਗਲਾ ਵਿ
 ਚ ਪਾਇ ਕੇ ਲੀਤੁ ਦੇ ਓਤ ਦਾਸਾ ਹੋ ਆਮਲਿਕ ਇਕ ਠੇਹੇ ਅਤੇ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਸੁ
 ਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲੇਜਾਇ ਖਵਾ ਕੀਤਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ
 ਹੁਣ ਭਰਥਰੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀਏ ਏਹੁ ਤਾ ਸੁਲੀ ਦੇ ਵੇਰੁ ਕੀਲ ਏਗਾਏ ਹੋਨ ਏਹੁ
 ਬਾਤਾ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਸੁਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਜ
 ਦਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਲੀ ਵਲ ਨਵਰ ਕੀਤੀ ਤਾ ਓਸੇ ਵਖਤ ਸੁਲੀ ਹਰੀ ਹੋ
 ਇਗਾਈ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਕਉਰੁ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਦੇ ਆਇਆ ਸੁ
 ਲੀ ਹਰੀ ਹੋਇਗਾਈ ਹੈ ਦੇਖਾ ਜੇ ਏਹੁ ਕਵਲੁ ਹੈ ਤ ਬਿਜਨ ਰਾਜੇਨੇ ਆਇ ਕਰ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਨ ਪਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਮਹਾ ਪਰਖ ਕਵਲੁ ਹੈ ਨਾ ਤਾ ਮਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ
 ਏਹੁ ਸੀ ਖਕਲੀ ਵੀਰੂ ਪਗਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈਨ ਔਰ ਰਾਜਾ ਏਹੁ ਭਰਥਰੀ ਹੋਰਾ ਜੇ
 ਗੀ ਧੂਬ ਸੇਨ ਦਾ ਪੁਤਰ ਹੈ ਤ ਬਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਹਮਕੀ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨਾ ਤਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਔਰਾਜਾ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਦਾਇਦਾਰ ਭਰਥਰੀ ਨਾਲ ਅਗੇ ਵਿ
 ਆਈ ਹੈ ਅਬਤੀ ਸਰੀ ਵਰਾਜੇ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਲੇਨੇ ਆਏ ਹੈਨਾ ਤ ਬਿਜਨ ਰਾਜਾ
 ਗਲਾ ਵਿਚ ਕਪੜਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਢੁਹਿ ਪਾਇਆ
 ਅਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ ਬਖਸੀਗਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਅਸੀ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਮਾਰਨੇ ਆਏ ਹਾਂ ਅਜਕੀਰਾਤ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ
 ਔਰ ਭਰਥਰੀ ਕੀ ਸੰਜੋਰਾ ਹੈ ਤ ਬਰਾਜੇਨੇ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋਗਰੂ
 ਜੀ ਹਮਰਾਜੇ ਹੈ ਕੁਛ ਜੀਵ ਕਾਸੀ ਮਾਨੋ ਦੇ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ ਤਾ ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਔਰਾਜਾ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਪਰਜੇ ਵਦਾ ਸੀ ਮਾਨ ਕਰ ਜੀਵ ਆਵੇਗੀ ਤੇਰਾ ਆਗਾ ਜਾ ਲੇਰੇ
 ਆਪਨੇ ਗਾਹਕ ਉਠਿਆ ਅਤੇ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਛਿਨ ਵੇਰੁ ਰੋਜ਼ ਮੇਧਾ ਸਾਇ ਹੋ ਸੋ ਹਮਕਉ ਚ ਹੀ ਥੀ ਹੈ ਜੇ
 ਠਕੇ ਹੋਸਤਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈਨ ਜੋ ਜੇ ਦੇ ਹੋਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਏਹੁ ਮਰਦਾਸ ਸੁਣ ਕਰ ਸਤਿ
 ਜ ਦੀ ਏਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਜੀਵੀ ਵਾਜੇ ਵਜਾਇ ਕੋਹ ਹੈਨ ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਕੀ ਸੁੰਦਰੀ

ਅਹਿੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਮਾਈ ਤਾਂ ਗੰਭੀਰ ਬੋਧ ਹੋਈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਹ
ਨੀਜੀ ਵਾਈ ਹੋ ਜੋ ਰੁਮਰੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਉਸ ਜੀਵ ਦੇ ਬੈਠੇ ਵਾਸਤੇ ਜਗਾ ਹੋਈ
ਨਹੀ ਸਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਇਆ ਹੋ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਨੇਰਾ ਜੀ ਸ
ਕਸਮਿ ਰਾਇ ਕੰਠੀ ਕਰਾਂ ਤੋਂ ਭੀ ਏਕ ਰਤ ਕਾਖਾ ਨਏ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਤਬ ਰਾਜੇ ਰਾ
ਜੇ ਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਾ ਆ ਤੇ ਕਹਿਅ
ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਲੁਗਿਆ ਹੋ ਜੀ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਹੋ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ਹੋਰ ਜ
ਤੁਧਾ ਪੇਰੀ ਜੀਵ ਮੰਗੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਕਹਿਅ ਪਰ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੀਰੀਤ ਮ
ਤ ਕਰ ਜਿਥੇ ਜੀਵ ਵਾਈ ਹੋ ਓਥੇ ਈ ਅਹਾਰ ਅਇਜਾ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰੀ
ਕਾਰ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਹੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਜੋ ਛਿਨ ਵੇ ਕਰੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਪਨੇਰਾ
ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਉਨ ਕਾ ਅਹਾਰ ਵੀ ਭੋਜ ਦੇਵੇ ਤਬ ਨਿਰੀ ਕਰ ਜੀਆ
ਗਿਆ ਵਈ ਭੰਡਾਰੀ ਕੋ ਤਾਂ ਛੁਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਹਾਰ ਭੋਜ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਸਭ ਆਨੰਦ ਹੋਏ
ਦੁਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਦੀਆਂ ਲਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕਉ
ਵਿਦਾ ਵਈ ਵੇਰਾ ਆਪਨੀ ਆਪਨੀ ਪ੍ਰਗੀ ਕਉ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਬੁਲ ਕਾਜ ਹੁਅ
ਪਤ ਰਹੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਪੜਾ ਗਲਾ ਵਿਚ ਅਤ ਕੇ ਅਵਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾ
ਹੁ ਜੀ ਏਹੁ ਤਿਲ ਫੁਲ ਔਰ ਕੰਨ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਥ ਲਏ ਜਾਹੁ ਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕ ਐਰਾਜਾ ਏਹੁ ਵਸਤ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਕੰ
ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਹਮ ਤੇ ਪਹੁਚਤੀ ਭੀ ਨਹੀ
ਤਬ ਰਾਜਾ ਚੁਪਕ ਰਾਇਆ ਫੇਰ ਬ
ਚਨ ਵਰਾਇ ਓਨਾ ਹੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਅ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਮਸਤ ਹੋਏ ਏਹ ਬੋਲ
ਸੁਣ ਕਰ ਕਵਲਾ ਪਤਿ ਆਇ ਚਰਨੀ
ਲਗੀ ਅਤੇ ਕਹਿਉ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ
ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਵਾਸੀ ਹੋਹਾ ਕਿਉਂ ਮਈਸਾ
ਫੇਰੁ ਜੀ ਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਪਕੇਰ ਰਾਜਾ ਸਬ
ਦਹਿਲ ਕੋਰੇ ਗੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲ ਕਹਿਅ ਚੋਕੁ ਵਲਾ ਪਤਿ ਰਾਣੀ ਜੇਦ ਸਹਜ ਰਬ
ਰਸਤ ਪਸਿਆ ਕਰੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਥ ਸਿਖੇ ਗੀ ਰਾਜਾ ਕੁਲ ਪਤ ਚੁਪਕ ਰਹੀ
ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਵਲਾ ਪਤਿ ਇਕੋ ਛੁਣ ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਦੀਆ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਨੀ

ਇਨਕੀਰਾਨੁ ਏਕਨਾ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ॥ ਏਹੀ ਨਿਬੀਤੁ ਮਭੀਉਨਸੇ ॥ ਏਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ॥
 ਨੇਜਪਾਲਕੀਉ ਮਰ ਅਸਵਰੁ ॥ ਏਕਰਸੀਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਆਇਆ ॥ ਅਤਿ
 ਜੇਨੇ ਆਇ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ॥ ਆਤੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ॥ ਏਦੀਨ ਦਿਅਲਜੀ ਮੇਰੇ ਪੇਦ ਮਹਿ ਸਿਲਾ
 ਹੋਤੀ ਏਹੀ ॥ ਇਹੁ ਹਮਾਰੇ ਗਾਥਾ ਵੀ ਐਜੀ ॥ ਆਪਮੇ ਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰੋ ਜੀਤਾਂ ਸੀਗਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ॥ ਰਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਤਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ
 ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ॥ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਗਗਨੋਰ ਉਅਸਟ ਪਦੀ ਮਹ

ਲਾ १ ॥ ਪਰ २ ॥ ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਹਿ ॥ ਆਤਮ ਚੀਨ ਸ

ਗੁਰਬੀਚਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਪਛਾਣਿ ॥ ਦੁਖ ਕਦੇ ਹਉਮਾਰਾ ॥ ਨਨਕ ਹ

ਉਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ॥ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਤੁਹਾ ਏਕਾ ਬੰਦ ਨਿਆ ॥ ਪੇਸ਼ ਪਸੇ ਸਬਦ ਧਰੇ ॥

੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਆਪੇ ਪਰੇ ਪਰਖਣੁ ਹਰੈ ॥ ਬਹੁ ਸੁਲਾ ਕਨਿ ਹੋਈ ॥ ਸਿਨਕ

ਉਨਦਰ ਭਈ ਗੁਰਮੇਲੇ ॥ ਪੁਭ ਭਾਣਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਪਉਣ ਪਾਈ ਬੈਸੀ ਭਰਿ

ਗਰਿਗੀ ॥ ਧਰਤੀ ਭਰੀ ॥ ਮਾਤਾ ਪੁਤਾ ॥ ਏਹ ਸਿਰੋਗੀ ॥ ਰੋਗੀ ਕੁਟ ਬਸੀ ਜੋਗੀ ॥

੩ ॥ ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਬਿਸਨ ਰੁਦ੍ਰ ॥ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਜੀਸਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ ਭੁ

ਏਸੇ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਾਨਦੀਆ

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਰੋਗ ਭਰੇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸੇਸ ॥ ਚਿਤੁ ਹੋਲੇ ਸਰਬੀਥਾ ॥ ਈਨ ਜਰ

ਕਰੇ ॥ ੫ ॥ ਰੋਗਾਖਟ ਦਰਸਨੁ ਭੇਖ ਧਰੀਨ ਨਹ ਠੀ ॥ ਅਨੇਕਾ ਬੇਦ ਕਤੇਬ

ਕਰਹਿ ਕਹਿ ਬਪੁਰੇ ਨਹ ਬੁਝਾਇ ਕਏਕਾ ॥ ੬ ॥ ਮਿਠਾ ਰਸ ਖਾਇ ਸੋਗੁ

ਰੀਜੇ ਕੇਵਲ ਮੁਲ ਸੁਖ ਨਹੀ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਰਿ ਚਲਹਿ ॥ ਅਨਮਾਰ ਗੁਆਂਤ ਕਾ

ਪਛਤਾਹੀ ॥ ੭ ॥ ਭੀਰ ਬਹੁਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਨ ॥ ਭੁਝਿ ਪਾਇਆ ਬਾਵੁ ਬਿਬਾਭੁ

ਇਆ ॥ ਦੁਬਦੋ ਰੋਗ ਸੇ ਅਧਕ ਵਡੇਰਾ ॥ ਏਹਾ ਕਾਮੁ ਹਤੁ ਜਭੁਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਸਬਦ ਸਲਾਹੈ ॥ ਮਨਸਾ ਭਾਤਿ ॥ ਰੋਗ ਗਇਆ ॥ ਨਨਕ ਹ

ਰਿਸਨੁ ॥ ਅਨੁਦਿਨੁ ਨਿਰੰਗੁ ॥ ਜਿਨ ਬਉਕਾ ਮਨੀਸੰਦ ਪਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧

ਤਾਂ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਹੇ ਗਾਥਾ ਜੀ ॥ ਇਸ ਅੰਤਮੇ ਮਹਿ ਰਾਮ ਹੋਇ ਸਚੀਨ ਸ

ਰਗਾਜਾ ॥ ਸੀਗਰੂ ਪਰਬ ਚਿਤਿ ਤੇਰੇ ਸਭੇ ਰੋਗ ਜਵਨਿ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ

ਜਾਪ ਕਰੈ ॥ ਸੁਖੁ ॥ ਨਿਸਚਿਤੁ ॥ ਸਬਦੁ ॥ ਏਹਾ ਸੁਨੁ ॥ ਦਿਨ ਮਨ ਕਉ ਨਿਰਮਲ

ਖਤੁ ॥ ਤੇਰੇ ਰੋਗ ਸਭੁ ਭਏਗਾ ॥ ਏਹੁ ਬਾਬੁ ॥ ਕਵਚੁ ॥ ਸੀਗਰੂ ॥ ਨਨਕ ਜੀ

ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ ॥ ਅਰੁ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਹੋਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਆਪਤ ਰਨਤ

ਕਸੇ ਹਮ ਕਉ ਭੀ ਅਪਣੀ ਇਥਿ ਆਵੇ ਹੁਤ ਬਿਰਾਜ ਸਾਹਿ ॥ ੧ ॥
 ਅਸੇ ਭਰਗਵਾਨ ਦੇ ਦੁਰੰਭੇ ਇਥੇ ਅੰਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜਕਿ ਬੰਨ ਮਨ ਕਰ ਜਨੁ
 ਹਿਰਦੇ ਲੋਕ ਸਿਖਿ ਹੁਇ ਅੰਰ ਸੀ ਵਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਲਗੇ ਕਰਨ ਅਤਿ ਇਕ
 ਰਮ ਸਾਲ ਬਰਾਈ ਅੰਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਲਗੇ ਕਰਨ ਸਬੰਦ ਕੀਰਤਨ ਰੋਜ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ ਕਉ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਅੰਰ ਸਭ ਕਉ ਨਾਮ ਦੀ
 ਆਤੇ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਇਆ ਅੰਰ ਬਡੀ ਆਬਡੀ ਆਤਮ ਹੋਨ ਸੀ ਸਪਰ
 ਗੀ ਆਹੇ ਨਹਾ ਬਮੇ ਰੰਡਾ ਅੰਰ ਕਮੰਡਲ ਹੋ ਕਨਾਰੇ ਵਾਰ ਧੋਤੀ ਹੋ ਸਰੀਰ ਪਰ ਰੁਸਾ
 ਚੜਾਈ ਹਿਥੀ ਹੋ ਚਿਹਾਸਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਆਇਆ ਮਲਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਨ
 ਲਗਾ ਤੁਮ ਕਉ ਨਹੋ ਜੋ ਸੋਭ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਰੁਲਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਭ ਲੇਖ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ

ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜਪ ਤੇ ਹੋ
 ਅਕਮ ਹਾਵੇ ਚਿਸਤ
 ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਹੁ
 ਪਰੇ ਹੋਇਨਾ ॥ ॥
 ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ
 ਰਬਾਬ ਦਜ ਚਿਤ
 ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਚਰਿਆ ॥ ॥

ਤੇਰਾ ਮੁਅਰੁ ਬਿਸਨੁ
 ਕੀ ਪੁਜਾ ਰੁਲਾਇ
 ਗੁਰੂ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜ
 ਸਾਉ ਸਾਧਾ ਸੇ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਨ
 ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ
 ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਚਿ
 ਰਾਗ ਭੋਰ ਚਿ ਮਹਲ
 ਪੁਨਤ ਪੁਸਾਵੇ ਹੁ
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ

੧ ॥ ਜਗਨ ਹਮ
 ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੇ
 ਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਸਿਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਲਿਖੇ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬਿਨ ਬਿਰਥੇ ਸ
 ਭਜਨ ਮਾਧਿ ਬਖਾਵੈ ਬਿਬੇਕ ਲੀਬ ਲੇ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਨਿਹਟ ਲਾਗਿ ਭੁਮਨਾ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਰ ਕਰੁ ਬਖਾਣੈ ਸੀਪਿ ਨਾ ਕਾ ਲੁਕਿ ਕ
 ਰਮ ਕਰੈ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮਕੁਤ ਕਾ ਪਾਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬਿਨ ਬਿਰਥ ਮਰੈ ॥
 ੨ ॥ ਭੰਡ ਕਾ ਚਿਨਾ ਸਿਖਾ ਸੁਤ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥ ਗਵਨਾ ਅਤਿ ਮਨੋ ਕਰੈ ਰਾਮੁ ਨ
 ਮੁਖਿ ਨ ਸਾਤਨਾ ਕੀਤ ਪਹਿਤਿ ਤਿਨ ਅੰਗ ਪਾਰਪਰੇ ॥ ੩ ॥ ਸਦਾ ਮੁਕਟ ਤਨ
 ਭੁਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡ ਤਨ ਨਗਨ ਭੁਇਆ ਗਾਹਨਾ ਮੁਖਿ ਨੁਪਤਿਨ
 ਅਵੇ ਬਿਰਤ ਕਬਾਢੀ ਛੁਪੁ ਛੁਪਿ ਸੇ ॥ ੪ ॥ ਜੇਤੀ ਜੀਅ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਮਲੁ

ਕਰੁੰਦੁ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਕਹਿਆ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ
ਪ੍ਰੀਤਮਾਇ ਪਾਇਆ ਅਰਥੇ ਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸਿਮਿਤ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਿਵੁ ਭਵੇਤਿ
ਵਰਾਖੁ ਹੁਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਸਾਧਕ ਉਪਦੇਸਦੀਆ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ
ਕਿਨਾ ਕਾਨਾ ਮੁਏ ਕੁਤਿ ਨਾਹੀ ਹੋ ਗੁਰਾ ਕਾ ਵਾਕ ਲੈ ਕਰ ਰਾਮਕਾ ਸਾਧਕ ਰਨਾ
ਤਬ ਓਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿਆ ਹੋਈ ਨਬੰਧੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਆਪਹੀ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜੀ ਤਬ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸ ਪਰਖਸੀ ਕੀਤੀ ਔਕਨਿ ਹਲਹੁ ਆਭਾਰਾ ਪਰਕ੍ਰਿਪਾ
ਸਟਕਰੀ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਤੋ ਓਹ ਲੋਕ ਵਿਰਾਗ
ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਲੋਕ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੈ ਸਭ ਕਰੇ
ਗਵਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸ੍ਰੀਗੁਰਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ॥ ਬਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥੪॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਜਦੁ ਲਲਾ ਲਨਾ ਲੁਧੇਈ॥

॥ਤਾਭਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ
ਰਜਾ ਮੀ ਉਥੋਂ ਅੰਤਿ ਪਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਯਦੁ ਲਲਾ ਦੀ ਉਚਾਹੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਜਾਂ
ਵਡਾ ਵੇਲਾ ਹੋਇ ਆਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਕੇ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰ
ਠਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿੰਧੀ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਹੋਤਾ ਅਗੇ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਕ ਪੜਤੇ ਬੇ॥ ॥ਸ੍ਰੀਮੁਖਵਾਰ॥

॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ ਗੁਰ
ਈਸਰ ਗੁਰਗੋਰਖ ਬਰਮਾ ਗੁਰਪਾਰਬਤੀ ਮਈ॥ ਜੇਹ ਉਜਦਾ ਆ
ਖਾਨਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਕਥਨਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੇ ਹੋ ਬੁਝਈ ਸਭੁ ਨ
ਜੀ ਆਕਾਇਕ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੇਵਿ ਸਾਰਿ ਨ ਜਾਈ॥ ॥ਪਾਤਲੁ ਪਾ

ਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾ ਸਾ ਆਗਾ ਸੁ॥ ਚਿਕਿ ਚਿਕਿ ਚਿਕਿ ਭਾਲਿ ਬਕੇ ਵੇਦੁ ਕ
ਹਿਨਾਇਕ ਵਾਤਾ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲੁ ਇਕ ਪਤ

॥ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤਲਿਖੀ ਮੇਲੇ ਮੁਹੋਇ ਵੇਦਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ ਵਰੁ ਆਸੀ
ਐ ਆਪੇ ਸਾਨੈ ਆਪਾ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਬੀ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪਈ॥

ਪਰ ਓਹ ਸਿੰਧੀ ਦੁਹਿਸ ਗਹ ਪੁਰਾ ਅਵਕਿਆ॥ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਅੰਗੇ
ਕਪਾਤ ਲਾ ਅਕਾਸ ਤੇ॥ ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਵਨਾ ਵੇਰੇ ਰਹੇ ਤੇ
ਸਿੰਧੀ ਆਪਨੇ ਪੀਰ ਪਾਸ ਗਇਆ ਤਾ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਆਉ ਬਚਾ ਅਸਦਿ

ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਨਗੀਲਗੀ ਗਾਇਕ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚ ਕੇ ਹੋਇਆ ਸਿੰਘੀਆ
 ਸੀ ਪੀਰ ਜਲਾਮਤ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਕੀਰਦਰੀਆ ਉਦੋਂ ਪਰਨਾਵਦਾ ਹੋ ਪਰ ਉਸਨੇ ਬੜਾ
 ਕੁਫਰ ਦਾ ਬਕਾਉ ਬਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚ ਕੇ ਹੋ ਬਕਾਉ ਬਕਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸਿੰਘੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕੇ ਚਉਚਾਤੁ ਬਕਾ ਹੈ ਨ ਅਣੇ ਕਰਾਨ
 ਮੁਜੀ ਦਵਿਚਵੀ ਚਉਚਾ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਪਾਕ ਪਰਵਦ ਗਾਰਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤੁ
 ਰਾਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਲਖ ਹੀ ਲੱਖ ਆਖੇ ਹੋ ਜੋ ਜਦਵੀ ਮੇਰੇ ਸਬਦੀ ਸੁਣ ਲਿਤ ਦੇਵੇ
 ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਨਗੀਲਗਾਰ ਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਚੋ ਹਿੰਦੂ ਕੀਰਕਿ ਬੋਲਾ ਤੇ
 ਚਉਚੀ ਤਾਂ ਸਿੰਘੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦਰਿਆ ਉਦੋਂ ਪਰਨਾਵਦਾ ਛੁਡਿਆ ਏ ਅਹ
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਜਾਉ ਉਸਨੇ ਸਦਕੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੰਘੀ ਸਦਣੇ ਚਲਿਆ

ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ
 ਰਾਮ ਚਉਚੇ ਮਿਲਾ
 ਚਲੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੀ
 ਜਾਦ ਕਰ ਦਾ ਹੋ।
 ਹਿਆ ਚਲਦ ਰਵੇ
 ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀ
 ਸਿੰਘੀ ਦੇ ਹੁਨ੍ਹ ਨਾ
 ਅਗੇ ਪੀਰ ਦੇ ਖਰ
 ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਤਕਰੀ। ਚਾਅ

ਜੀ ਅਗੇ ਰਸਤੇ
 ਏਤਾਂ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ
 ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪੀਰ
 ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕ
 ਸਮਾਸੀ ਤੋਂ ਪੀਰ
 ਜਾਤੇ ਅਹੇ ਤਾਕ
 ਲਣੇ ਗਏ ਅਤ
 ਹਿਆ ਸੀ ਤੋਂ ਉਰ
 ਕਜੀ ਜਾਇ ਮਲ
 ਗੋ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ

ਉਤੇ ਬੰਦੇ ਪੁਰੀ ਅਹੇ ਇਤੇ ਅਬਾਇਨਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਬਚਾ ਬਚਾ ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ। ਗਲ ਅਪਾਰ ਸਦੀਆਂ ਜੋ ਮੰਗੇ ਸੀ ਚੋਨ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਬੋਲੀ ਅਦ ਜਲਾ
 ਲਾ ਮਗੇ ਉਰ ਕਰ ਦਸਤ ਪਸੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਬਚਾ ਕੀਆ ਫਾਰਸਲਾ ਮਲੇ
 ਕ ਬਰਾਖੁ ਏ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਦਰਗਾਹੀ ਕੀ ਵਲ ਖਾਖਾ ਰੁਣੇ ਏ ਸੰਚਮੀ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਪੀਰ ਜੀ ਉਸਦੇ ਗੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹੀ ਜੋ ਹਿਨਿ ਸਚੀਆ।
 ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਤੁਝ ਫੇਰ ਚਉਚੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੰਘੀ ਮਾਖਿਆ ਪੀਰ ਸਲ
 ਮਤ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਲ ਏ ਵੀਰ ਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫਾਰਸ ਵਿਚ ਹੀ ਪਰਚ ਗਏ ਪਤ

ਪ੍ਰੀਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਾਥ ਦਾਹੁ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਾਥੀ ਹੋ ਕੇ ਸਲਾਮ
 ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚਉਦਾਹੀ ਆਖੋ ਹੋਨ ਅਤੇ ਕਰਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਚਉਦਾਹੀ ਲਿਖੋ ਹੋਨ ਅਤੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਾਵੀ ਚਉਦਾਹੀ ਆਖੋ ਹੋਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਵੇਸ ਨੂੰ ਖਾਕ ਹੋ ਹੋਨ ਜੋ ਮੇਰਾ
 ਖਦਾ ਹੋ ਏਹੁ ਮੇਲਾ ਫੇਲਾ ਦਾਹੀ ਕੇਤੁ ਸੀ ਗੋਲਾ ਫੇਲਾ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
 ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੋ ਕੇ ਵੀ ਭੀਨ ਪੀ ਜਿਸ ਨੇ ਚਉਦਾਹੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੋ ਚਉਦਾਹੀ ਆਖਦੇ ਹੋ
 ਅਤੇ ਏਹਾ ਜਿਨਾ ਦੀ ਲਖਾਂ ਦੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੋ ਚਉਦਾਹੀ ਲਖਾਂ ਦਸਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਸ
 ਈ ਅਦਜਲਾ ਲਨੇ ਆਖਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ ਲਖਾਏ ਅਗੇ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਲਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਬਿਅੰਗ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤੇ
 ਅਗੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਲਖਾਂ ਦੀ ਅਗੇ ਇਸੇ ਨੇ ਵੀ ਬਬਰ ਨਹੀ
 ਜਿਥੇ ਤੀਕ ਇਸ ਦੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੋ ਜੋ ਇਸ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿੰਧੀ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਦੂਸਰੀ ਗਲ ਕੀ ਕਰੇ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਕਉ ਦੈ ਨ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰੀਤ ਸਲਾਮ ਦੀ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਿਸਨੇ ਆਖਦੇ ਹੋ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇ
 ਸ ਦੁਰਲੇਬ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੁੱਛ
 ਕੁ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਸਾਡੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਦੀ ਗਲ ਹੋ
 ਵੇਤਾ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਨੀ ਗਰ ਦਸਵੇ ਵਨ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਦੀ ਗਲ ਹੋ ਸੋ ਤੀਹੀ ਜ
 ਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਆਈ ਪੁਛੁਣਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅਦਜਲਾ ਲ ਨੇ ਸੁਣਨ ਸਿੰਧੀ ਆਨੂੰ ਬਲਾਇਆ ਤੇ ਕ
 ਹਿ ਚਿਸ ਭਾਈ ਏਹ ਦਰਵੇਸ ਅਸਾਡੇ ਤਕੀਏ ਉਪਰ ਆਇਏ ਤੇ ਹੋ ਅੰਮੀ ਇਨ ਸੋ ਬੰਨ੍ਹ
 ਇਉਂ ਦੇਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਬਿਹਜ ਕਰ ਜਾਨਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅ
 ਉਦਿਆਂ ਤੇ ਤੀਹੀ ਇਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਸਾਇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਕਿ ਜੇ ਬਾਤ ਬੀ ਉਜਰ ਨਹੀ ਕ
 ਰਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਹਿਆ ਚੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਗਲ ਦਸੋ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨਾ ਆਪ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸੇ ਵੇਗਾ ਤੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਤੁਸ
 ਏਥੇ ਜਾਨਣਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਕਿਹਾ ਪਾਸੇ ਜਾਵੇ ਹੋ ਤ
 ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਮੁਖਾਂ ਦਾ ਜਬਾਬ ਦੇਵੇ ਵਸਤੇ ਜਾਵੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਕਿਸ ਜਹਾਜਾ ਵੇਰੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ

ਸਿੰਘੀਓ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀਓ ਆਪਣੇ
 ਰਜੀਤ ਸਾਸੀ ਦੇ ਦਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੁਪਾਕੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸਿਰ
 ਤੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਹਥ ਵਿਚ ਆਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਇਕ ਅਸਤਰ ਲਿਆ ਪੈਰੀ ਕਰਿਸ
 ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਾ ਕਛਾ ਵਿਚ ਮਾਹਲਿਆਂ ਬੁਲਾਈ ਜੀਵਾ ਪੁਰਾਗਾ।

ਸਾਖੀਆ ਗੋਗਰ ਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਭਾਉ ਦੀ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਸੀਵਾ ਭੀ ਮਕੇ ਚਿਹਰੇ ਨਿਬੇ ਮਰਦਾ ਲਹਿਆ ਭੀ ਕਿ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੁਕਾਏ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਚਿਹਰੇ ਈ ਪਿੱਤ ਮੇ ਪਾਛਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਥੇ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਪਛਕੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਕਿਹਿ ਦਲਗੇ ਹੋ ਬਲ
 ਏਹੁ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਪੁਰਾਹੋ ਪੁਰ ਇਸ ਦਾ ਪੀਰ ਕਰ ਚੁਕੀਸਾ। ਇਤਨੇ ਚਿ
 ਰਨੁ ਸਈ ਅਦ ਜਲੁ ਲਜਹਾਜ ਓਪਰ ਜਾਇ ਚਹਿਆ ਤਾਂ ਜਹਾਜ ਤੁਰਿਆ ਜਾ
 ਦਾ ਪਿਤਾ ਸਈ ਯਦ ਜਲਾਲ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਹਿਓ ਪੈਤਾ ਸਈ
 ਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਅਖਿਆ ਹੋ ਬੁਢਾਇ ਜੀ ਸੇਕਰ ਏਸ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਜਹਾਜ ਜਾ
 ਇਲਗੇ ਤਾਂ ਇਸ ਪਹਾੜ ਦੀ ਸੋਲਵੀ ਕਰਲਈ ਏ ਬੁਢਾ ਪੁਰਾਇ ਦੀ ਨਾਲ ਯੋਸ
 ਬਖਤਵਰਗਿਆ ਜੇ ਜਹਾਜ ਓਸੇ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਲਾਇਲਗਾ ਤਾਂ ਜਹਾਜ ਦਿਵੇ ਹੋ ਕਾ
 ਮਿਆ ਭਾਈ ਜਹਾਜ ਦਿਵੇ ਜਿਉਤ ਰਨਾ ਹੋ ਸੋ ਉਤ ਪਵੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਓਸੇ ਵਖਤ ਓ
 ਕੁਰਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਓਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਬੁਢੀ ਪੀ
 ਵਰਜਗਾ ਬਣੀ ਹੋਤੇ ਮਸਨੇ ਦਵਿਛੀ ਪੈ ਔਰ ਸੇਵਰ ਸੇਜਾ ਹੋਨ ਜਬਾਜ ਮਿਤਰੀ
 ਹਾਜਰ ਹੋਤੇ ਉਥੇ ਰਹਿ ਦੇਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏ
 ਪਹਾੜ ਸੀਵੇ ਤਾਂ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਕੋਈ ਤਵੇਗਾ ਈ ਨਾਂ ਤਾਂ ਸਈ ਯਦ ਜਲਾਲ ਚਿਥੇ
 ਚਿਤ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੰਦ ਦੀ ਸੋਲ ਲਗਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹੰਦ ਦੇ
 ਉਪਰ ਵਰਖਾਲਗੀ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਸਈ ਯਦ ਜਲਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਐ
 ਬੁਢਾਵੀ ਜਿਥੇ ਲੋੜੇ ਚਿਥੇ ਨਹੀ ਵਰਸਦਾ ਸਿਥੇ ਲੋੜੇ ਨਹੀ ਚਿਥੇ ਵਰਸਦਾ ਹੋ
 ਇਤਨੇ ਪੀਰ ਦੇ ਕਹਿ ਦੇਨ ਲਓ ਹਵਰਖਾ ਰਹਿ ਗਈ ਭਾਵੇਰ ਸਈ ਯਦ ਜਲਾਲ
 ਲਓ ਸਪੁਰਾਵੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬੁਢੇ ਪੀਰ ਦੇ ਸਰਪਸੀ ਤਰੇ
 ਬੁਪਾ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਇਕ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਗਿਆ ਜਾਂ ਰਾਤ ਪੁਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਨਸੇ
 ਤਾਂ ਨੀਰੀ ਕਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਇਛਾ ਮਨੁ ਸਾਰੇ ਭੋਜਨ ਉਤੇ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਸਈ

ਸਭ ਸਲਾਹ ਬੈਰਾਸੀ ਚਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਅਤ
 ਉਸ ਪਾਛਿਆ ਕੀਉ ਰੇ ਬੁਝੀ ਬੁਝਨ ਉਤਾਰੀ ਆਪਿ ਤਉ ਚਿਸਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀਉ ਤਿਰ
 ਆਪਿ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰਿ ਪਰਚੈ ਤਉ ਚਿਸਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਪਰਚੈ ਨਹੀ
 ਤਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਪਾਛਿਆ ਕੇ ਪਰਚੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤਉ ਚਿਸਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਇਕ ਕਿਸੇ ਪਾ
 ਦਤਿ ਦਾ ਵਦ ਦੇ ਮੇਰੇ ਚਿਸਨੇ ਨਹੀ ਉਤਾਰਿਆ ਤਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੁਝੀ
 ਚਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿਉ ਜੋ ਅਹਰ ਕਿਸ ਦਾ ਤੇ ਚਹੀ ਕਿਸ
 ਦਾ ਤਉ ਚਿਸਨੇ ਪਾਛਿਆ ਅਹਾਰ ਵੀ ਚਿਸਨੇ ਤੇ ਚਹੀ ਚਿਸਨੇ ਤਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਬੁਝੀ ਫੇਰ ਤਿਥਿ ਕਰ ਕਉ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰ ਫਦਰ ਮਿਆਨ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਏ ਹੁਦੇ
 ਚਹ ਆਪਨੇ ਆਸਨ

ਭੋਜਨ ਖਾਇ ਕਰ ਬੈ
 ਨੇਤੀ ਸੀ ਗਦਾਰਿਆ
 ਲਾਲਚੁ ਪਕਰ ਕੇ
 ਆਖਿ ਚਿਸ ਕੇ ਵਹੁ
 ਨੇ ਮੇਸਾ ਗਦਾਰਿਆ
 ਅਤੇ ਜਾਵੇ ਨਾ ਦੇਖੇ
 ਤੋਈ ਤਾਂ ਸਈਯ
 ਪਲਕਾਂ ਲਗ ਗਈ
 ਪਰਖ ਜਾਂਦੇ ਨਦਰੀ
 ਯਦ ਸਲਾ ਲਨੇ ਕ

ਓਪਰ ਆਇ ਕਰ
 ਠਗਇਆ ਪਰਚੈ
 ਤਾਸਈਯ ਦਸ
 ਠਗਇਆ ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਇਤ
 ਪਰ ਅਉਦੇ ਦੇਖੇ
 ਜਾ ਅਗਲੀ ਪ੍ਰਤ
 ਦਸ ਲਾਲਦੀਅ
 ਆਤ ਚਿਹ ਮਹਾ
 ਨਾ ਆਉਤਾਂ ਸਈ
 ਹਿਆ ਹੋਖੁ ਦਾਇ

ਵੇਦਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਇਤ ਕਹਿ ਕਰ ਫੇਰ ਸਮੀਦਰ ਦੇ ਕਿਨ ਰੇ ਓਪਰ ਆਇ ਬੈਠਾ ਜ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਕ ਜਹਾਂਜੂ ਬਦਾਹੇ ਅਤੇ ਤਦੁ ਆਖਿ ਚੀਜਾਂ ਵੀ ਤਾਏ
 ਪੀਰ ਦੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿ ਚਿਸਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕੋਈ ਮਾਂਇ ਬਾਪ ਛਰਿ
 ਆਇ ਆਪੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤ ਪੀਆ ਛਰਿ ਆਇ ਆਪੇ ਕਿਸੇ ਕਰਸਾ ਕਫ ਵਾਇ ਕਰ ਮਾ
 ਲਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਗਕੀਓ ਗਾਂ ਸਾਂਝੇ ਹੋ ਗਲ ਪੀਰ ਨੇ ਆਖਿ ਤਿੰਨ ਤਾ
 ਜਤੁ ਬਣੇ ਬੀਰ ਹਿਗਇਆ ਤਾਫੇ ਕਸਈ ਗਲ ਬੋਲਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਭ
 ਭੇਰ ਲਈ ਜੋ ਆਉਦੇ ਤਾਂ ਦੇਖੀਏ ਜਾਫੇ ਪਹਾਣ ਦੇ ਚਿਹਰਾ ਕੀਆ ਤਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਭ
 ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਹਗ ਬੈਠੇ ਹੋਨਾ ਤਾਫੇ ਚਿਸੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਜਾਫੇ ਚਹ ਦੇ

ਲੇਖਕਾ ਰਚਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਆਮਰੇ ਫੇਰਾ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਆਕਿਉਰੇ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਕਹਿਅਭਾਈ ਪਰਚੈ ਤੇ ਚਿਨੇ ਕਹਿਅਜੀ ਨਾਹਿ ਪਰਚੈ ਰਾਗ ਦੇਵਨੇ ਕਹਿਅਕਿਉ
 ਭਾਈ ਤੇ ਫੇਰਾ ਚਿਨੇ ਸਾਧਕਾ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਿਅਭਾਈ ਚਿਨੇ ਵਰਦੇ ਸਕੇ ਬੁਲਾਵੇ ਵੇਖੀਏ ਜੋ ਕਿਆ ਤਕ ਸੀਰ ਉਸ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਹਾਰ ਨਹੀ ਹਥ ਲਗਾ ਚਿਨੇ ਸਾਧਨੇ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਲਾਇਕਰ ਲੇਗਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਚਿਨੇ ਪੁਛਿਅਭਾਈ ਤੇ ਕੀਥੋ ਆਇਆ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਲਾਲਨੇ ਕਹਿਅਜੀ ਮੇਭੀ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਪੁਰਖਾ ਕਹਿਅਹੋ ਦਰਦੇ ਸਚੇ ਕਿਸਦਾ ਸਤ ਚਲਿਅਹੋ ਤੇ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲਨੇ ਕ
 ਹਿਅਜੀ ਮੇਭੀ ਰਮੁਖਾ ਦੇ ਲੋਛਨ ਪਛਨ ਚਲਿਅਹੋ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ ਅੰਤਰਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਮ
 ਗਰਮੁਖ ਕਿਸਤ ਰਹੀ ਦੇਹੀ ਤੇ ਫੇਰਾ ਗੁਰ ਦੇਵਨੇ ਪੁਛਿਅਭਾਈ ਤੇ ਗੀ ਭੀ ਮਗਾਇਤ
 ਨਹੀ ਤੇ ਚਿਨੇ ਕਹਿਅਜੀ ਮੇਭੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਨਹੀ ਤੇ ਫੇਰਾ ਗੁਰ ਦੇਵਨੇ ਕਹਿਅਭਾਈ
 ਤੇ ਆਪਨੀ ਉਮਰਾ ਵਿਚ ਸਦਾ ਇਨਾ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਅਗੇ ਵੀ ਕਦੀ ਕੁਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਸਈ
 ਯਦ ਸਲਾਲਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸਤ ਜੀ ਮੇਭੀ ਨਹੀ ਭੁਖਾ ਰਹਿਅਹੋ ਤੇ ਫੇਰਾ ਗੁਰ ਦੇਵਨੇ
 ਕਹਿਅਹੋ ਦਰਦੇ ਸਤ ਆਪਨੀ ਤਕ ਸੀਰ ਜਗਤ ਕਰ ਕਿਉਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਕਦੀ ਨ
 ਹੀ ਤਕ ਸੀਰ ਕੀਤੀ ਪਰਤੀ ਅਛੀਤ ਰਾ ਦੇਖਤਾ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲਨੇ ਆਖਿਆ ਮੀ
 ਮੇਏ ਨਾ ਦੇਹੀ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਲਹਰਾਂ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਅਹੋ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਸਾਹਿ
 ਬ ਵਿਚ ਬਾਬ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੀਤੋ ਮੇਭੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਭੁਖਾ ਇਹ ਉਹ ਕਿਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ
 ਕੋਥੇ ਚਿਥੇ ਮੇਭੀ ਪਾਵਦਾ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਹੀ ਲੇਖੀ ਚਿਥੇ ਮੇਭੀ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਏ ਹੁ
 ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਮੇਭੀ ਪੇਚੇ ਥੀਏ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ
 ਨਜ਼ਦ ਮੇਭੀ ਆਖਿਆ ਤੇ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਬਾਬ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ
 ਦਾਇਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ
 ਕੁਰਕਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਰਨਾ ਕਰਦਾ ਇਕ ਦੇਹੀ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਆਇਆ ਹੈ ਜੇ
 ਕਰਨਾ ਜਗਤ ਬਾਗੀਆਂ ਤੇ ਰਾਗੀਆਂ ਸੋਭਨੇ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ
 ਹਾਂ ਜਗਤ ਬਾਗੀਆਂ ਰਹਿਗਾਇਆ ਜਾ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲਨੇ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ

੫੫੭

ਸਾਖੀ ਸਾਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਦੇ ਕਿਉਂਕੇ ਮੇਸੇ ਭੁਠੇ ਕਦਰਸ
ਨਨੀ ਕਰਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹੁ ਅਸਾਏ ਮੁਲ ਦੀ ਸੇਧ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਭਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੋਹ ਹੀ ਗੁਸਤ ਕੀਹੀ
ਤਾਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਭਈਐ ਉਸ ਪਰ ਵਰਗਾਰ ਦਾ ਭਾਉ ਹੋ ਸੇ ਉਸ ਕਰਨੇ ਹੋ
ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਮੇਰੇ ਆਪੋ ਤਾਂ ਤੇ ਭੀ ਬੇ ਮੁਖ ਪੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਦਾ ਹੋਵੇ
ਗਾ ਕੇ ਜੀ ਮੇ ਆਖਿਆ ਪੈ ਸੋ ਖਵਾਇ ਕਰ ਦਾ ਹੋ ਦੁਦ ਮੇ ਬਭਾ ਪੀਰ ਹੋਵੇ ਆਹਨ
ਹੀ ਭਾਈ ਖਵਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੁਰਮੁਖੀ ਫੇਰ ਦੇ ਤਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਉ ਦੁਹੈ ਨ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਕਉ ਦੁਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਜੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਆਫੇਰੇਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਉ
ਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਠ ਕਰ ਕੇ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਵਖ ਸੁਖਾਇ ਕੋ ਜਿਹਾ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਹਰਿ ਵਿਚ
ਸਾਈਯਦ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ ਸੁਖ ਦਰ ਵੇਸ ਜਿਨਾ ਵਿਚ ਏਹ ਲੱਛਨ ਪੈ
ਨ ਚਿਨ ਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨਾ ਅਤੇ ਸੰਤ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਉਪਰ ਸੋ ਕਰੇ ਉਸ
ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਨਹੀ ਚਿਹਰੇ ਮੁਖ ਪੈਨਾ ਤਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੰਤ
ਜੀ ਏਹ ਗਲ ਸੱਚ ਪੈ ਤਾਂ ਭੁਲਾ ਹੋਇ ਅਸੀ ਅਸਾ ਡੀਨੇ ਵੇ ਹੀ ਨਿਸਾ ਹੋਇ ਰਾਈ ਪੈ ਜੀ
ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਮੰ ਕੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਪਰ ਅਸੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਜਬੂਰ ਦਲੀਆ ਪਾਏ
ਪੁਛਦ ਚਲੇ ਸਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਦਰ ਦੇ ਸਭੀ ਆਪਣੇ ਤਕੀਏ ਉਪਰ
ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਇਆ ਹੋਰਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇ ਇਕ ਫਕੀਰ
ਰਛੁਡ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਤਕੀਏ ਤੇ ਛ
ਰੁ ਆਇਆ ਹੋ ਭਾਈ ਓਹ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਮੇਏਠਾ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਨਹੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਚਿਸਰਾਤ ਸਾਰੀ ਜਗਦਾ ਰਹਿ ਆ ਜਦ ਚਿਨ
ਦੇ ਸਾਵਣ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਆਪਲਕਾਂ ਲੰਗ ਗਈ ਅ
ਜਦ ਚਿਹ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀ ਤੇਰੇ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਓ
ਸਦਾ ਖਾਇ ਦੀ ਕਦਰਤ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਰ ਅਛਾ ਪੁਨ ਕੋਈ ਜਹਾਜ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬੜ
ਕਰ ਆਪਣੇ ਤਕੀਏ ਕੋ ਛੱਡੀਏ ਜਦ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਆਵੇ ਖੋਜੇ ਇਕ ਜਹਾਜ ਆਇ
ਤਾਇ ਆ ਤਾਂ ਸਈਯਦ ਜਲਾਲ ਉਸ ਜਹਾਜ ਉਪਰ ਮਸਵਾਰ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਅ
ਪਣੇ ਅਸਥਾ ਪੁਆਇ ਪਾਪ ਤਿਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਮਲੇ ਅ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲ ਦਸਤ ਪੈਸੀਲੀ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਵੀ ਮਰੇ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ
 ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ
 ਕਹੁ ਤਾ ਸਈਯਦ ਸਲਾ ਲਨੇ ਕਹਿਅੰ ਸੁਦੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਏ ਹਸਤੁ ਕੁਛੁ ਅ
 ਪਨੁ ਮਲੁ ਮਹੈਨ ਅਤੇ ਮੇਜੇ ਸੁਦੁਆਇਆ ਸੋ ਸੁਭਾਅਪਾ ਅਗੇ ਕਹਿਏ ਤਹੈ ਜੋ
 ਰਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਭੁਏ ਉਪਰਾਜੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਏਕ
 ਸਮ ਜਾਏ ਤਾ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨਾ ਅਤੇ ਜੋ ਖਦਾਇਦ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਨਹੀ
 ਸਿਮਨ ਮੁਖੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਹਿਅੰ ਹੋਸਈਯਦ ਸਲਾ ਲਏ ਦੁਜਬਖ
 ਰੁਕਿਥੋ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸਲਾ ਲਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਸਦਏ
 ਕੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਇਕ ਪਹਾੜੁ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਪਹਾਂ ਕੂ ਉਪਰਾਜ ਕੇ ਦੇਖਿਅਤ
 ਉਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਦਰ ਵੇਸ ਰਹਿਏ ਆਪੇ ਉਨੇ ਨਿਕੁਦਰਤ ਦਾ ਅਹਾਰ ਉਤਰਿਆ ਪਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਆਉਤੁ ਜਾਣਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀ ਖਬਰ ਜੋ ਕਿਥੋਂ ਆਉਦੇ ਸ
 ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਹੋਸਈਯਦ ਸਲਾ ਲਹਿਕ ਉਦੇ ਦਰ ਵੇਸ ਹੈ ਗੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸ
 ਈਯਦ ਸਲਾ ਲ
 ਨਕ ਜੀ ਉਨਾ ਦਰ
 ਬਹੁਤ ਸੀਏ ਸਦ
 ਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾਮੇ
 ਰਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਏ ਚਕੀ ਆਵਦੀ
 ਲਾ ਲਨੇ ਆਖਿਆ
 ਦਕ ਹੁਣੇ ਦੇਵੇ
 ਖਦਾਇਦਾ ਰੁਖ

ਕਹਿਅੰ ਹੋਗੁਰਨ
 ਵੇਸਾਂ ਦਾਸਾਇਆ
 ਸਤੇ ਮੇ ਪੁਛਨਾ ਸ
 ਨੂੰ ਕੁਛ ਸੁਖ ਪਈ
 ਹੁਣ ਤੁਸਾਡੇ ਵਿਲ
 ਹੋਤਾ ਸਈਯਦ ਜ
 ਆਜੀਤੁ ਸਰੋਸ
 ਲਾ ਆਵਦੀ ਹੋ ਜੋ
 ਹੈ ਸੋਈ ਸਚੁ ਹੈ ਤ
 ਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਹੁਣ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ
 ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਸੰਗੀਤੀ ਸੰਗੀਤ
 ਅਸਾਨੇ ਦਿਏ ਆਵੇ ਤਾ ਸਈਯਦ ਸਲਾ ਲਨੇ ਕਹਿਅੰ ਨਾਨਕ ਜੀਏ ਥੋਕੇ ਏਏ
 ਨਕਹੈ ਰਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਏ ਈਯਦ ਸਲਾ ਲਨੇ ਥੋਕੇ ਤਾ ਰਬ ਪ੍ਰਸਤੀ
 ਕੀਤੀ ਆਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਨੇ ਰੁਖ ਸਦ ਦੇਵੇ ਜੀ
 ਤਾ ਸਈਯਦ ਸਲਾ ਲਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇਦਾਇਦੀ ਹੈ ਜੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਥੋ ਚਮੇਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਸ ਪਰਬਤ ਉਪਰ

ਗੁਰਮਤਿ

ਕਉਂਦਸਾਧੋਗੋਸਨ ਸਿਨਪਾਏ ਏਹੁਪਰਿਪੁਰਕਕੇ ਕੁਆਇਅਪੈਤਾਂ ਸੀਗਰੁ
 ਨੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਚਿਸਪਰਬਤਓਪਰਨਰਦਕਾਸਾਈਦੇਸਿਖਹੋਓਨਾਸਾਧ
 ਦੀਸੀਗਤਿਆਈ ਓਹੁਪੁਰਨਸਾਧਹੋਨਅਤੇਮਹਾਪੁਰਖਆਏਅਤੇਓਨਾਦੇਸਥ
 ਵੇਸਈਜਦਕਾਲਲਸਿੰਧਾਨਹੀਜੀਹੋਦਾਤਾਮਰਦਨੇਕਹਿਅਤੇਕਹਿ
 ਕੇਪੜੇਤਰਫਚਲਦੇਹੋਸੀਤਾਂਗਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਨਨਦ ਕਰਤਾਂ
 ਰਸੇਚਲਸੀਉਸੇਪਾਸੇਚਲਗੇ॥ ਬੋਲਹੁਬਾਈਜੀਵਾਹਗੁ॥ ੧੧ ॥

੧ ਓਸਤਿਗਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ਅਥਜੁਗਾਵਲੀਲਿਖਯਤੇ॥ ॥ਤਾਸੀਗਰੁਨਨਕਜੀਪਉਦਮਹਾ
 ਰੀਹੁਏਅਤੇਨਾਲਵੀਰਾਬਚੀਬਾਬਿਸੀਅਰਦੇਸਵਾਲਤਿਸਨੇਜੁਗਾਵਲੀਪ੍ਰ
 ਪਤਹੋਈਨਗਰਛੁਦਿਪਾਦਿਕਤਿਸਮਹਲਿਬਿਸਮਾਦਿਪੜਦਾਬਾ॥ ਅਗੇ
 ਜੁਗਾਵਲੀਚਲੀ॥ ਚਹੁਅਖਰਾਕਮਬੰਤਬੰਡੇਬਾਢੀਨੁਸੁਦਾਇਆ॥ ॥
 ਸੰਮਤ ੧੫੬੯ ॥ਅਰਬਲਾਸੀਗਰੁਨਨਕਜੀਕੀਵਾਰਿਆਪਤਾਂ
 ਲੀਸਾਂਕੀਹੋਈ॥ਅਤੇਦਾਵਾਸੀਬਾਬੇਜੀਕਥਹੁਤਪਉਲਾਤੇਕੌਰਕਕਾ॥
 ਜੁਗਾਵਲੀ॥ ੪੦ ॥ਜੁਗਪਿਛੇਬੈਠਿਆਮੀਮਨਤਕੀਤੀਸੀਜੀਸਿੰਧਾਨਬ
 ਕਉਂਸੁਦਾਇਆਰਬਲਾਦਸਾਈ॥ ॥ਅਗੇਪਉਦੀਚਲੀ॥ ਇਕਕੋਰੁ
 ਬਹੁਤਰਲਖਅਠਾਈਹਜਾਰ॥ ੧੭੨੨੮੦੦੦॥ਅਨੰਤਜੁਗਅਨੰਤਮਹਿ
 ਰਹਿਆ॥ਸਹਿਜਵਾਣਮਹਿਵਾਹੁਵਾਹੁਕਹਿਆ॥ਕਹੁਨਨਕਅਨੰਤਜੁਗਕੀਗਾਬ
 ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਿਦਿਆਸਭੁਦੁਖਲਾਥਾ॥ ੧ ॥ਇਕਕੋਰੁਅਠਾਈਰਲਖਅਠਤਾਂ
 ਲੀਹਜਾਰ॥ ੧੬੮੪੮੦੦੦ ॥ਚੁਰਿਲੰਭੈਆਜੁਗਾਵਾਹੁਵਾਹੁਕੀਨ॥ਸਹਜਿ
 ਵਾਣਵਾਹੁਵਾਹੁਜਪੁਲੀਨ॥ਕਹੁਨਨਕਦੁਰਿਲੰਭੈਆਜੁਗਕੀਗਾਬ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁ
 ਪਦਿਆਸਭੁਦੁਖਲਾਥਾ॥ ੨ ॥ਇਕਕੋਰੁਪੁਰਵੰਜਲਖਬਾਨਵੇਹਜਾਰ॥ ॥
 ੧੫੫੬੨੦੦੦ ॥ਬਾਬਿਗੁਰਮਹਿਕੀਰਤਬਰਾਹੁਇਆ॥ਸਹਿਜਵਾਣਮਹਿ
 ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਹਿਆ॥ਕਹੁਨਨਕਬਜਰਿਗੁਰੀਗਾਬ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਜਪਦਿਆ
 ਸਭੁਦੁਖਲਾਥਾ॥ ੩ ॥ਇਕਕੋਰੁਚਉਜਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹਜਾਰ॥ ੧੫੪
 ੮੪੦੦੦ ॥ਧਰਮਜੁਗਾਧਿਆਨਪੁਤ੍ਰਪਰਿਆ॥ਸਹਿਜਵਾਣਮਹਿਵਾਹੁਵਾਹੁ

ਕਰਿਆ ਕਹੁਨਾਨਕ ਮੁਖ ਮਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾ
 ਥਾ ॥ ੪ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਬੈਠੀ ਜਾਨਖ ਬੀਹ ਜਗ ॥ ੧੫੪ ੩੦੦੦ ॥ ਗਉਸ
 ਲਿਆ ਯੁਗਿ ਗਾਥਾ ਮੁਖਿ ਜਾਨੀ ॥ ਸਹਿਜ ਵਾਣੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਗਉਸ
 ਲਿਆ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੫ ॥ ਇਕ ਕ
 ਰੋੜ ਪੰਜਾਹ ਲਖ ਅਠਈਹ ਜਗ ॥ ੧੫੦੨੮੦੦੦ ॥ ਫੁਰਲੈ ਭੈ ਆਯੁ ਗਿ
 ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਧਿਆਨੁ ॥ ਸਹਿਜ ਵਾਣੁ ਮਹਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਦੁਰਲ
 ਭ ਯੁਗਿ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਬੈ
 ਠੀ ਲਖ ਛਿਵੰਜਾ ਜਗ ॥ ੧੪੨੫੬੦੦੦ ॥ ਰੇਚਕ ਫੁਰਿ ਰਹਿ ਆਗਿ
 ਆਨੀ ॥ ਸਹਿਜ ਵਾਣੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮਿਤ ਜਾਨੀ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਰੋੜ ਯੁਗਿ ਗਾਥਾ
 ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੭ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਅਠਤੀ ਲਖ ਬੈਠਾ ਲ
 ਹ ਜਗ ॥ ੧੩੮੪੨੦੦੦ ॥ ਮਨ ਮਾਲ ਯੁਗ ਮਹਿ ਮਾਨੀ ਮਟਾਨਾ ॥ ਸਹਿਜ
 ਵਾਣੁ ਮਹਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮਿਤ ਜਾਨਾ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਲਿ ਯੁਗਿ ਗਾਥਾ ॥ ਵ
 ਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੮ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀ ਲਖ ਬਾਨਵੇਹ
 ਜਗ ॥ ੧੩੩੯੨੦੦੦ ॥ ਚਕ੍ਰ ਯੁਗਿ ਚਿਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਿ ਆ ॥ ਸਹਿਜ
 ਵਾਣੁ ਮਹਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਠਿਆ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਚਕ੍ਰ ਯੁਗਿ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ
 ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੯ ॥ ਨਉ ਯੁਗਿ ਨਿਬੜੇ ਵੇਦੇ ਨਾਲਿ ਮਿਹਨਤ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਅਗੇ ਵੇਦੇ ਕੀ ਪਉਠੀ ਕਹੀ ॥ ਵਦਾਨੀ ਕਾ ਵਾਸ ਵੇਦ ॥ ਆਪੇ ਚੇਲਾ ਅਪੇ
 ਕਰੇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪ ਲੀਨਾ ॥ ਨਵ ਯੁਗ ਵਦਾ ਮਥਿ ਕਰਿ ਕੀਨਾ ॥ ਅ
 ਖਰਦੰਦੁ ਵਦਾਨ ਉਧਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ ਯੁਗਿ ਵਦਾ ਕਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਪਿ
 ਆਉ ਵੇਦੇ ਕਾ ਨਿਬੜਿਆ ॥ ਤੇਹਰ ਕੋਰੀ ਚਉਹਤ ਰਿਲਖ ਬੰਤੀ ਜਗ ॥ ੧੩-
 ੭੪ ੩੨੦੦੦ ॥ ਵੇਦੇ ਕੇ ਯੁਗ ਕੋ ਸੋਧਿ ਸਹਿਜ ਵਾਣੁ ਮਹਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕੀਨਾ ॥
 ੧ ॥ ਆਗੇ ਹਾਹਾ ਚੁਲਿਆ ਹੋ ॥ ਪਇਕ
 ਕਰੋੜ ਚੁਲਤੀ ਲਖ ਸਠਹ ਜਗ ॥ ੧੨੯੬੦੦੦ ॥ ਬਿੰਦੁ ਯੁਗਿ ਮਹਿ ਬਿੰ
 ਦੁ ਜਾ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਹਰੇ ਸਿਉ ਕੀਨੀ ਰੁਜ ਕਾਰੀ ॥ ਹਰੇ ਸਿਉ ਬੈਠਿ ਉਠਿ ਬੈਲਤ
 ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਰੇ ਨੈਠ ਲਤਾ ॥ ਕਹੁਨਾਨਕ ਸੰਜਮ ਵਾਣੁ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥
 ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਪਦਿਆ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਪਚੀਸ ਲਖ ਅਠ

ਵੀਹਜਾਰਾ॥ ੧੨੫੨੮੦੦੦॥ ਅੰਧਕਾਰਯੁਗਿਅੰਧਕਾਰਗਵਾਇਆ॥
 ਗਿਆਨਬਿਨਾਸੀਗਿਆਨਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਭੁਇਆਚਾਨਣਅੰਧੋਰਹਿਤਾ॥
 ਹਰਿਅੰਤਰੇਤੋਸਬੁਕੁਲਹਤਾ॥ ਕਹੁਨਨਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ਵਹੁਵਹੁਜਪ
 ਦਿਆਂਸਭਦਖਲਾਬਾ॥ ੨॥ ਇਕਕੋਰੋਰੁਜੇਲਲਖਿਚਉਠਹਜਾਰਾ॥ ੧੧੬੬
 ੪੦੦੦॥ ਨਨਿਯੁਗਿਇਕਕਲਾਧਾਰੀ॥ ਹਾਹਾਚੁੰਦੁਤਿਹਰਿਕਥਾਚਿਤਰੀ॥ ਹਰ
 ਕਹੁਨਵਹੁਨਹੀਕਛੁਬਾਤਾ॥ ਵਹੁਵਹੁਜਪਦਿਆਂਸਭਦਖਲਾਬਾ॥ ੩॥ ਇਕ
 ਕੋਰੋਰੁਬਾਰਲਖਬਤੀਹਜਾਰਾ॥ ੧੧੨੩੨੦੦੦॥ ਭਿਪਤਿਯੁਗਿਮਹਿਤੋਤੋਰ
 ਹਿਸਾਜੇ॥ ਹੇਤਪੁਨੀਤਸਪੁਰਨਕਜੇ॥ ਹਾਹਾਬੁਰਤਹਰਿਨਾਮਮਨੀਆਤਾ॥ ਕਹੁਨ
 ਨਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ੪॥ ਇਕਕੋਰੋਰੁਇਕਾਦਸਲਖਚਾਲੀਹਜਾਰਾ॥
 ੧੧੧੪੦੦੦॥ ਨਿਹਲਯੁਗਿਮਹਿਜਪਿਹੇਤਨਿਹਾਲਾ॥ ਤਹਸਮਿਰਤਕਿ
 ਨਹੀਬੁਢਾਬਾਲਾ॥ ਹਾਹਾਪੜਕਛੁਅਵਰੁਨਜਾਤਾ॥ ਕਹੁਨਨਕਸੰਜਮਵਲਕੀ
 ਬਾਤਾ॥ ੫॥ ਨਨਿਨਵੈਲਖਿਛੁੜੀਹਜਾਰਾ॥ ੬੬੩੬੦੦੦॥ ਗਤਿਗਯੁਗਿਮ
 ਹਿਗਾਵਤੋਗੋਬਿਦਾ॥ ਹਾਹੇਜਪਤਿਆਉਤੋਰੋਚਿਤਾ॥ ਹਰਿਪ੍ਰੀਤੀਹਰਿਭੋਜਨਖਾਤਾ
 ॥ ਕਹੁਨਨਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ੬॥ ਬਾਨਵੇਲਖਚਾਲੀਹਜਾਰਾ॥ ੬੨੪
 ੦੦੦॥ ਇਨੋਦਯੁਗਮਹਿਇਕਬਨਤਬਨਈ॥ ਕਰਬਿਨੋਦਅਚਰਜਵਡਿਆ
 ਈ॥ ਕਰਿਬਿਨੋਦਸਾਸੁਪਰਿਪਾਤਾ॥ ਕਹੁਨਨਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ੭॥ ਓ
 ਦਾਨੋਵੈਲਖਬਤੀਹਜਾਰਾ॥ ੮੬੭੨੦੦੦॥ ਸੀਪਰਯੁਗਮਹਿਦਸਦਮਾਰ
 ਸੰਘਾਰੋ॥ ਪੰਚਮਰਦਿਪੰਚਸੁਨੀਹਾਰੋ॥ ਹਰਿਸੰਗਥੈਠਤਿਉਠਤਿਬੋਲਤਾ॥ ਕਹੁਨਨ
 ਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ੮॥ ॥ ਆਗੇਹਾਹੋਕੀਪਉੜੀਚਲੀ॥
 ॥ ਹਾਹਾਹਰਿਹਰਿਜਪਮਨਹਰਿਕੀਕਥਾਪਛਾਨੀ॥ ਹਿਭੀਹੋਸੀਹੋਣਹਾਰਹਾਹੀਪ
 ਬਧਾਨਾ॥ ਹੇਅਚਿਤਹੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਹੋਭੀਹੋਵਨਹਾਰਾ॥ ਨਨਕਹਾਹਾਹਰਿਕੀਆਲਉ
 ਯੁਗਿਸੋਧਬੀਚਾਰਾ॥ ੧੯॥ ਨਉਕੋਰੋਰੁਉਣਾਸੀਲਖਚਉਦਹਹਜਾਰਾ॥
 ੯੭੯੧੪੦੦੦॥ ਹਾਹੋਕਾਜੋੜਾ॥ ਧਿਆਉਹਾਹੋਕਾਪੁਰਾਹੋਇਆ॥ ਹਾਹੋਕਾ
 ਸੰਕਸੰਜਮਵਲਕੀਬਾਤਾ॥ ॥ ਆਗੇਸੁਪਉਵਣਚਲੀ॥
 ਸਿਸਵਿਚਗਗਾਕੀਤਾ॥ ॥ ਅਠਸੀਲਖਚਉਠਹਜਾਰਾ॥ ੯੮੬੪੦੦੦॥
 ॥ ਘੋਰਯੁਗਮਹਿਘੋਰਗੁਬਾਰਪਛਾਤਾ॥ ਗੁਰਲਗੀਪ੍ਰੀਤਨਾਮਸੰਗਮਾਤਾ॥ ਗਿ
 ਆਨਬੀਬਾਰਗੁਰਕਥਾਪਛਾਨੀ॥ ਨਨਕਸੁਪਉਵਣਕੀਕਥਾਬਖਾਨੀ॥ ੧੦

ਤਰਿਤੋਪਾਇਆ॥ ਰਾਮਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖ ਗਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਰਾਮਪੁ
 ਲਇਆ॥ ੧॥ ਚਾਲੀਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ॥ ੪੩੨੦੦॥ ਪੁਜੁਆਸੁ ਗਹਿਇ ਰਹਿ
 ਆਅਜਨਾ॥ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਅੰਤਰਧੀਅੰਨਾ॥ ਰਾਰਾਰੁ ਤਪੁ ਸੁਕੀਨਿਆਈ॥ ਨਨ
 ਕੁ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਦਿਖਾਏ॥ ੨॥ ਅਰੁ ਲੰਖ ਅਠਸੀ ਹਜਾਰ॥ ੪੩੨੦੦॥
 ਸੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ॥
 ਇਆ॥ ਪੰਚਮਾਰਚਿ ਤੁਹਾਰਿ ਸਿਉ ਤਿਓਆ॥ ਨਾਨਕ ਰਚੇ ਰਾਮਨਾਮੁ ਆਖਿਆ॥
 ੩॥ ਚਉਤੀਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ॥ ੩੪੫੬੦੦॥ ਅਕ੍ਰਿਤ ਜੁਗੁ ਅਕ੍ਰਿਤਿ
 ਪਦਮਾਰੇ॥ ਅਠਿਸਠਿ ਕੀਏ ਦੀਏ ਕਿਵਾਰੇ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ਖੇਲੇ॥
 ਨਾਨਕ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰੇ ਲੇ॥ ੪॥ ਪਚੀਸ ਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ
 ੪੫੬੨੦੦॥ ਨਿਸੰਕ ਜੁਗੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਨਿਸੰਕ॥ ਸਪੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਹਿ
 ਕਲੰਕ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰੇ ਲੇ॥ ੫॥ ਚੌਦੀਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ॥
 ੨੪੬੪॥ ਜਲੇ ਕਜਾਗਿ ਮਹਿ ਕਰ
 ਤਸਲੇ ਕਾ॥ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮੁ ਦਨੁ ਏਹ ਬੋਕਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਅਚਰੁ ਕੀਨਾ
 ੥ ਅਤੀਤ ਰਾਮਨਾਮੁ ਚੀਨਾ॥ ੬॥ ਤਿੰਦੀਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ॥ ੨੩੪੨੦੦॥ ਤਰ
 ਲਜੁ ਰਾਮਹਿ ਓਹ ਪੁਰਖਾਨ॥ ਪੰਚਾਂਜੇ ਤੀਰਸਾ ਮਨਮਾਨ॥ ਨਵਰਾਹੁ ਜਪਤੇ ਅਵਰ
 ਸਤਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਮੇਸੀ ਮਿਤਿ ਪਾਈ॥ ੭॥ ਬਾਈਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ
 ੨੨੫੬੦੦॥ ਖਲਾ ਲਿਖੁ ਰਾਮਲਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਧਰਿਆ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਖਲਾ ਲਿਖੁ ਕੀਨਾ॥ ਅਰੰਭੁ ਜੁਗੁ ਕਾ ਅਰੰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ॥ ੮॥ ਇਕੀਲੰਖ ਬੰਦੀ
 ਹਜਾਰ॥ ੨੧੬੦੦॥ ਅਰੰਭੁ ਜੁਗੁ ਅਰੰਭੁ ਕਰਾਏ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਉ
 ਪਏ॥ ਰਚਨਾ ਗਣਤੀ ਗਣੀਨ ਜਾਈਨਾਨਕ ਅਰੰਭੁ ਜੁਗੁ ਕੀਸਾਖ ਜੁਦਾਈ॥ ੯॥
 ੥ ਅਗੋਰਾਰੇ ਕੀਪਉ ਵੀਚਲੀ॥ ਰਾਰਾਰੇ ਮਨਜਪੁ ਨਾਮ ਰੇਨੋਹੇ ਦੁਸਭਚਕਨ
 ਮਰਿਦਾਨਿ ਵਾਰਹੁ ਏਕੁ ਸੁਖੁ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰਹੁ ਬਰਨਾ॥ ਵਰਨਿਅਵਰਨਿ ਸਭੁਆ
 ਮੇਕੀਏ ਸਭੁ ਮਹਿਆ ਪੇਬਾਸਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ ਜੁਗੁਆਪੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਗੇ ਸੰਗਰਾਸਿ
 ਆ॥ ੧॥ ੧੦॥ ਧਿਆਉ ਰਾਰੇ ਕਾ ਪੁਰਾਹੋਇਆ॥ ਦੁਇ ਕੋਰੋ ਵੀਧਿ ਆਸੀ
 ਲੰਖ ਅਠਾਈ ਹਜਾਰ॥ ੨੮੨੨੮੦੦॥ ਰਾਰੇ ਕਜੇ ਕੁਝ ਵਾਸੁ ਗਾਏ ਕਜੇ
 ੥ ਅਤੀਤ ਵਲੁ ਵਿਚਿ ਰਾਰਾ ਕੀਤਾ॥ ਰਾਰੇ ਕਿਆ ਸੁਭਾ ਕਜੇ ਕੁਝ ਸਹੀ ਸੰਪੁਰਨੀ॥
 ਵੇਦੇ ਹੋਗਾਰੇ ਰਾਰੇ ਕਜੇ ਹੀ॥ ਏਰਾ ਕੋਰੋ ਕੁਝ ਉਹੁ ਲੰਖ ਬੰਦੀ ਹਜਾਰ॥

੧੩੭੪੩੨੦੦੦ ॥ ਵੇਦਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ
 ੯੩੯ ੧੪ ॥ ਹਾਰੇਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੬੩੧੩੦੦੦
 ॥ ਗਰੇਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੪੫੧੨੦੦੦ ॥ ਗਰੇਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੩੨੫੬੯੯੦੦੦ ॥ ਵਹਿਗਰੁਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੧੭੨੮੦੦੦ ॥
 ਸਤਿਗੁਰਸਤਿਸਤਿਖਿਉਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਸਤਿਕਰਿਸਾਸਿਕਮਾਇਆ ॥ ਸਤਿ
 ਧਰਮਦੁਇਅੰਕਮਾਨੇ ॥ ਨਨਕਸਤਿਗੁਰਿਬੋਲੇਗਿਆਨੇ ॥ ੧ ॥ ਬੰਗਲਖਭਉ
 ਨਦੇਹਜਾਗ ॥ ੧੨੯੬੦੦੦ ॥ ਤੇਤੇਯੁਗਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥
 ਰਖੇਸਮਾਏ ॥ ਹਿਸੇਤੀਨਸਭਕਛੁਰਹਿਆ ॥ ਨਨਕਤੇਤੇਯੁਗਇਉਕਰਿਅੰਕ ॥ ੨
 ੩੮ ॥ ਅਠਲਖਚਉਸਠਿਹਜਾਗ ॥ ੮੬੪੦੦੦ ॥ ਵਾਅਪਰਯੁਗਮਹਿਦੁਇਓ
 ਤਕੀਨੇ ॥ ਓਲਟਰਹਿਦੁਇਵੇਕੀਵੀਨੇ ॥ ਮਸਦੁਇਦਿਨਏਕਉਪਾਏ ॥ ਨਨਕ
 ਦੁਆਪਰਅਖਿਸੁਦਾਏ ॥ ੩ ॥ ੩੮ ॥ ਚਾਰਲਖਬਤੀਹਜਾਗ ॥ ੪੩੨੦੦੦ ॥ ਕ
 ਲਯੁਗਮਹਿਪੁਰਕਲਾਪਦਾਏ ॥ ਬੀਜੇਬੀਜੇਕੋਈਕਰਮੀਖਾਏ ॥ ਕਲੀਕਲਮ
 ਹਿਕੋਈਸਾਪੁਰਹਿਤਾ ॥ ਕਪੁਨਨਕਜੁਗਇਉਕਰਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ੪੦ ॥ ਚਹੁਜੁਗਾਕ
 ਜੋੜਾ ॥ ॥ ਸਤਿਯੁਗਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੧੭੨੮੦੦੦ ॥ ਤੇਤੇਯੁਗਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੬੩੧੩੦੦੦ ॥ ਵਾਅਪਰਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੪੫੧੨੦੦੦ ॥ ਗਰੇਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੩੨੫੬੯੯੦੦੦ ॥ ਵਹਿਗਰੁਕੋਸ਼ਿਕਾਨਉਕਰੇ
 ਕੋਰੇਕੀਉਕਤਲੀਲੰਖਭਉਦਾਹਜਾਗ ॥ ੧੭੨੮੦੦੦ ॥
 ਤਿਜਾਨੀ ॥ ਚਾਰਅਖਰਦਰਗਹਿਪ੍ਰਵਾਨੇ ॥ ਵੇਦਹਾਰੇਗਰੇਗਰੇ ॥ ਅਖਰਗੁਰ
 ਮੁਖਚਾਰਪਿਆਰੇ ॥ ਅਪੇਗੁਰਮੁਖਿਅਪੇਸਿਖਿਆ ॥ ਨਨਕਵਹਿਗੁਰੁਕ
 ਰਖਿਆ ॥ ਚਲੀਸਯੁਗਚਾਰਅਖਰਮਥੇ ॥ ਅਗੇਨਨਕਨਾਉਕਿਆਕਿ
 ਆਕਰਦਾਅਇਆ ॥ ਨਨਕਕਿਉਕਰਨਉਧਰਾਇਆ ॥ ਵਹਿਗੁਰੁਕਿਉਕ
 ਰਜਪਾਇਆ ॥ ਕਲਿਯੁਗਮਹਿਕਿਉਕਰਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥ ਨਨਕਵਿਯੁਗਨੇ
 ਨਨਿਹਾਰੈ ॥ ਨਨਕਨਨਕਹੋਇਰਹਿਆ ॥ ਨਰਾਇਣਸੰਗਪ੍ਰੀਤਨਾਨਾਬਿਧਸੰਖ
 ਆਨਜਾਇ ॥ ਨੀਕੇਰੂਤੇਨਾਨੰਨੇਨਾਉਜਪਿਮਿਲੇਤਬਿਨਨਕਰਖਿਅਨਉ
 ॥ ੩ ॥ ਸਸੈਸਤਿਗੁਰਮੁਖੀਨਾਧਸਤਿਸਤਿਬਹਿਅਪੇਚੀਨਾ ॥ ਨਰਦਕਉਲੇ
 ਸਸਾਦੀਆ ॥ ਨਰਦਸਤਿਸਤਿਕਰਲੀਆ ॥ ਨਰਦਿਸਤਿਯੁਗਭਗਤਿਕਮਈ

ਸਤਿਸਾਤਿਕਰਿਹਰਿਲਿਵਲਾਈ॥ ਤਤਾਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਯਗਪਰਸਾਨਾ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣਪੁਰਾਣੇ
ਕਸੀਮਾਨਾ॥ ਨਲਿਸੁੰਭੁਗਤਿਸੇਨਾਮਭੁਗਤਿਕਾਈ॥ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਯਗਕੀਸਾਖਸੁ
ਨਾਈ॥ ਦੁਆਪਰਕਾਮਕ੍ਰੇਦੁਇਮਾਗੇ॥ ਕੀਨੀਭੁਗਤਿਹਰਿਕੇਦਰਬਾਰੇ॥ ਨਿਰ
ਵੀਠਭੁਗਤਿਸੇਨਾਮਭੁਗਤਿ॥ ਨਾਨਕਦੁਆਪਰਾਮਾਖਸੁਦਾਇਆ॥ ੬॥
ਕਲਿਯੁਗਮਹਿਕੀਰਤਨਪ੍ਰਧਾਨ॥ ਰਿਸਾਨਾਨ੍ਰਿਸਦਉਤਰਾਈ॥ ਨਾਨਾਤ੍ਰੇ
ਕਲਿਯੁਗਕਲਾਪਟਾਈ॥ ਬੀਜੇਬੀਜੇਸੇਕਰਮੇਖਾਈ॥ ਕਲਿਯੁਗਮਹਿਨਾਨ
ਕਨਉਧਰਾਇਆ॥ ਵਾਹਗੁਰੂਕਾਮ੍ਰਿਜਪਾਇਆ॥ ਆਇਆਸਫਲਤਬਜ
ਬਏਕਪਲਾਨਿਆਮੰਤ੍ਰਾ॥ ਆਈਪੀਥੀਕਥਾਕੋਕੀਬਿਰਲਾਬੁਝੈਸੰਤਾ॥ ਨਾਨਕਾਮੰਤ੍ਰੇ
ਅੰਗਵਹੋਆ॥ ਜਿਸਲਿਖਾਈਸਾਖ॥ ਲਿਖੀਪੇਫੇਮੇਖੇਖਰੀ॥ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਕ
ਵਾਸੀ॥ ਨਾਨਕਾਈਪੀਥੀਕਿਆਸੁਦਾਵੇਬਾਤਾ॥ ਅਥੀਕਥਾਪੀਥੀਕੀਸੁਰਨ
ਰਸੁਨੀਪਛਾਤਾ॥ ੭॥ ਯੁਗਾਵਲੀਖਿਮਾਸੰਪੁਰਨਹੋਈ॥

॥ਏਹਯੁਗਾਵਲੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਿਧਕੋਜੁਦਾਈ॥
ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਕਹੋਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ ਜਦਮਹਾਰਾਜਏਹਯੁਗਾਵਲੀਉਚਾ
ਰਨਕੀਤੀਸੀਤਾਸੀਮਤਯੁਗਾਵਲੇਹੋਏਸੀ॥ ਕਲਿਯੁਗਚਾਰਹਜਾਰਸ
ਤਸੇਪੈਤੀਸਬਰਸਵਰਤਿਆਸੀ॥ ੪੧੩੫ ॥ ਕਲਿਯੁਗਸੇਸਚਾਰਲਖਸ
ਤਾਈਹਜਾਰਵਇਸੇਪੈਠਬਟਸਬਾਕੀਕਹਿਅਸਾ॥ ੪੨੭੨੬੫ ॥ ਯੁਗਾਵਲੀਯੁ
ਗਾਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਲਿਖੀ॥ ਵਾਹਗੁਰੂਕੀਮਿਹਨਤਾ॥ ਸਭਸਿੰਧਾਨਬਾਜੇਗੀਆਂ
ਕੋਬਤਾਈ॥ ਆਗੇਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀਮੇਹਨਤਕਾਜੋੜਾ॥ ੧੫੯੪੮੧੭੮੦੦੦॥
ਸਹਿਜਵਾਣਕਾਜੋੜਿ॥ ੧੩੧੪੩੩੦੦੦ ॥ ਸੰਜਮਵਾਣਕਾਜੋੜਿ॥ ੧੪੯੭੬੦
॥ ਸੁਪਉਵਾਣਕਾਜੋੜਿ॥ ੨੮੯੮੦੦੦ ॥ ਅਤੀਤਵਾਣਕਾਜੋੜਿ॥ ਸਤਿਯੁਗ
ਕਾਜੋੜਿ॥ ੧੭੨੮੦੦੦ ॥ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਯੁਗਕਾਜੋੜਿ॥ ੧੨੯੬੦੦੦ ॥ ਦੁਆਪਰਯੁਗਕ
ਾਜੋੜਿ॥ ੮੬੪੦੦੦ ॥ ਕਲਿਯੁਗਕਾਜੋੜਿ॥ ੪੩੨੦੦੦ ॥ ਯੁਗਾਵਲੀਕਾਜੋੜਿ
॥ ਸਹਿਜਵਾਣਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਸੰਜਮਵਾਣਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਸੁਪਉਵਾਣਕੀਮ੍ਰਿ
ਯਾਦਾ॥ ਅਤੀਤਵਾਣਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਸਤਿਯੁਗਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਯੁਗਕੀਮ੍ਰਿਯਾ
ਦਾ॥ ਦੁਆਪਰਯੁਗਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਕਲਿਯੁਗਕੀਮ੍ਰਿਯਾਦਾ॥ ਵਾਹਗੁਰੂਕੀਮ੍ਰਿਯਾ
ਦਾਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਏਹਸਭਮ੍ਰਿਯਾਦਾਸੁਦਾਇਕਰ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਮ੍ਰਿਯਾ
ਦਾਅੰਗਮੇਤਿਨੇਓਬੰਚਲਦੇਰਹੇਤੀਜੀਉਦਾਸੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ॥

॥ਆਗੇਸਾਖੀਕੰਧਾਰੀਦੇਸਕੀ॥
 ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਓਬੋਅੰਤਰਿਪਿਆਸਹੋਏਯੋਰਠਲਾਸੁੰਦਰਾਅਤੇਮੇਅੰਤਰਿ
 ਰੰਗਨਾਮਨਦੀਉਪਰਜਾਇਖੜੋਹੋਏ॥ਅਤੇਉਥੇਕਮੁਕਲਪਠਾਏਟਕੀਰਾ
 ਹਾਪਰਉਸਦਾਯਾਰਾਮਲੀਆਹਾਤੰਉਸਨਾਲਭੇਟਹੋਈ॥ ਤਾਂਉਸਫਕੀਰਨੇਸੁਅ
 ਲਕੀਤਾ ਸੁਮਾਨਮਕਿਦਰੀ॥ਅਤੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਸਾਨਉਨਨਕਜੀ
 ਭੀਕਰੀ॥ਤਾਂਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਮਾਮਾਨੋਨਾਫਹਿਮੀਦੇਮਾ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖੋਲਿ
 ਆਆਖੀਦਾਖੁਦਾਇਮਾ॥ਤਾਂਮੁਗਲਪਾਛਿਆਸੁਮਾਪੀਰਗੁਫਤਿ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਬੋਲਿਆਮਾਂਪੀਰਜੀਦਪੀਰ॥ ਤਾਂਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਜੀਦ
 ਪੀਰ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਅਰੇ॥ਤਾਂਮੁਗਲਬੋਲਿਆਮਾਇਓਕਵੇਨੇਸ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਿਗੁਫਤਿ॥ਤਾਂਮੁਗਲਕਹਿਆਪੈਦਾਇਜੁਦੰਮਰਦ
 ਸੁਜੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਯਕਖਦਾਇਪੀਰ॥ਕੁਲਾਮਮਲਮੁਗੀਦਾ॥ਸੀ

ਗੁਰੂਨਾਨਕਫਕਰ
 ਤਾਂਉਹਮੁਗਲਪੈ
 ਆਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਗੀਦਿਗਰਜਖਦ
 ਆਸੁਮਾਂਪੀਰਮਾਂਮੁ
 ਕਜੀਕਹਿਆਗੁਫ
 ਵਲੀਕੰਧਾਰੀ॥
 ਕਕਨਜਕੀਤੀ॥
 ਓਜਮੁਗਲਉਪ

ਖਬਰਦਾਰਮਹਾ
 ਰਾਉਪਰਚਹੀਪਿ
 ਕਜੀਕਹਿਆਖੁਦ
 ਗੀ॥ਤਾਂਮੁਗਲਬੋਲਿ
 ਗੀਦਾ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਤਿਸੁਮਾਨਮਖਬ
 ਤਾਂਉਸਮੁਗਲਨੇ
 ਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਰਜਸੀਕੁਰਕੇਓ
 ਕਹਿਨਲਗੇਚਲ

ਮਰਦਾਨਾਅਤੇਤਾਂਉਥੇਲਾਸੁਮਾਨੀਕੁਰਕੇਦੀਦਾਰਕਰਦਾਇਸੇ
 ਆਈਏ॥ ਤਾਂਉਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਲਦੇਚਲਦੇਕੁਲੀਕੰਧਾਰੀਦੇਪਾਸ
 ਆਇਪਾਪਤਿਛੁਏ॥ ਜੇਬੋਲਗੁਫਤੀਜੀਸੀਵਹੀਗੁਰੂ॥

॥ਆਗੇਸਾਖੀਵਲੀਕੰਧਾਰੀਦੇਪਾਸਅਏ॥
 ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮਰਦਾਨਾਔਰਮੇਤਿਨੇਓਥੇਚਲੇਤੇਚਉਥੇਦਿਨ
 ਵਲੀਕੰਧਾਰੀਦੇਆਇਪਹੁਓਤਾਂਅਗੇਵਲੀਕੰਧਾਰੀਦੇਪਾਸਬਰਫਪਠਨ

ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਦਖਣੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਂਹਿਐ ਆਖਿਆ ਸਲਾਮ ਲੇ ਕਵਲ ਸਿੰ
 ਪਾਰੀ। ਤਾਂ ਕਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਿਹਿਆ ਫੁਲੇ ਕਮਾਸਲਾ ਮੁਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਪੀਰ ਜੀ ਸਿੰ
 ਰਫਰਾਜੀ ਪੁਈ। ਲੁਫਤ ਹੁਆ ਬਖਸੀ ਹੁਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਲੁਫਤ
 ਖਦਾਈ ਬੰਦਾ ਗੁਮਰਾਈ ਕਰਮ ਬਖਸੀਐ ਲਾਈ। ਤਾਂ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬੋਲਿਆ ਪੁ
 ਰਸੀਦ ਸਰਫਤ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰਸਤ। ਆਇਨਾ ਬੋਲੇ। ਕੁਲਾ ਚਿਹਵਾਲਾ। ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਆ ਕਲਹ ਕੁਲਏ ਕਦੁ ਦਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਸਿਫਤ ਪੁਰੇ
 ਏਕ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਬ ਸਭ ਤੋਂ ਹੋਇਰੇ ਬੇਗਾਨਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰਸਤ ਮਾਇ
 ਨਾ। ਸਮਝੇਤ ਬਜਬ ਖੁਲੇ ਆਇਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਖਫਨੀ ਚਿਕਰ
 ਕਰਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਖਫਨੀ ਬੇਫ ਖਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖ। ਮੁਰਦ ਹੋਇਤ
 ਸੇ ਸਭ ਭੇਜਾ। ਜੁਲਮ ਜਹਾਨ ਅਲਹ ਨੇ ਕੀਆ। ਖਾਲ ਕਏ ਕਮਵਰ ਨਹੀ ਦਾਆ।
 ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸਰਫ ਆਇਨਾ। ਦਰਸਤ ਮਾਇਨਾ ਸੇਹ ਕਪਛਾ ਏ। ਸਰ
 ਫ ਪੁਰਸੀਦੇ ਸੇਲੀ ਰਾਬੂਰ ਕਰਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਸੇਲੀ ਸਾਲਸ
 ਕਲਜਹਾਨਾ। ਚਾਰ ਕੋਤ ਬਛੁਟੇ ਕੁਰਾਨਾ। ਸਰਾਸਰੀ ਆਤਿਮਾ ਨੇ ਨਹੀ। ਤਰੀਕਤ
 ਮਾਰਟਾ। ਤਦਾ ਦੇ ਮਾਹੀ। ਬਾਹਰੇ ਸਾਹੀ ਅੰਦਰੇ ਲਾਲਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰਪੁਰੇ
 ਹਾਲਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦ ਕਮਰਾਤ ਕਾ ਚਿਹਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਮੁਤਕਾ ਮਿਹਰਿ ਅਲਾਹ ਦੀ ਸਾਹਦਿ ਪੀਰ ਬਤਾਇ। ਦੁਜੇ ਸੇਤੀ ਫਕਰ ਕਰਹੁ
 ਤਾਂ ਪਾਦੁਰਾਹਿ ਨਿਵਾਇ। ਐਸੀ ਰਹਿਣੀ ਜੋ ਰਹੀਤ ਹੋਵੈ ਦਰਸਤ ਏ। ਮਾਨਾ ਜੋ ਰ
 ਜੁਲਮ ਨ ਕਿਸੀ ਪਰਕਰੇ ਪਕਵਹਲੀ ਮੀਖਾਨਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸਰਫ ਅ
 ਜਸੀ ਮੁਕਾਮਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਗੋਰਾ ਚੜੀ ਚਿਕਾਰ ਫਕਰ ਚੀਮਾ। ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ ਗੋਰਾ ਚੜੀ ਰਿਹਾ। ਆਨੁ ਸਮਝੇ ਏਕ ਖਦਾਇ। ਸੁਣੀ ਸੁਣੀ
 ਸਚੁ ਤਾਂ ਗਾਪਾਇ। ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲਜੀ ਜੀਏ ਪਾਦਨ ਕਬਹੂ ਜਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਨਰਿ
 ਕਹੀ ਐਕਲ ਅੰਗਾ ਸਮਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸਰਫ ਚੋਲੀ ਪੁਕਮਰ ਜਾ
 ਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਾ। ਕਉ ਸਿਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕਉ ਸਿਕਾਮਨ ਬਿਵਕਰਿ ਕਹੀ ਨਿਕਲਨ ਜਾਵੈ। ਪੀਰ ਨਜੀਹਤ ਖਾਏ
 ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਵੈ। ਲਗਨ ਸਗਨੁ ਤਬਿ ਸਗਈ ਜਬ ਏਕ ਦਿਖਾਵੈ। ਇਲਾਹ
 ਲੀਲ ਚੁੰਨੀ ਕਾਈ ਮਨਿ ਏ। ਮਾਨੁ ਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਣਤ ਬਿ
 ਫਕਰਿ ਕਹਾਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਾ। ਠੀਕਰ ਚਿਫਰ ਮੁਦਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਠੀਕਰ ਉਜੁਕੇ ਨਾਮ ਤੀਖ ਕਰ ਲੇਹਾ ਮਾਰੇ ਕੇ ਖਦਾਇ ਪੇ ਪੀਰ ਰੁਮ
ਇਸੇ ਕੁਹਾ ਦੁਜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੁਰ ਕਰਿ ਪੇ ਦਾਨ ਪੇ ਦਾ ਅੇਸੀ ਮਸਲ ਤੋਹੇ ਇਰਹੁ
ਬੰਨ ਪਵੀ ਅੇਕੈ ਦਾ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾਂ ਗਾਮਾਂ ਨਾ ਫਕਰ ਮਾਰਫ
ਤਿਤ ਉਮੀਲੇ ਦੁਜਾ ਗਿਰੇ ਨਿਸਾਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਾ ਬੇਰ ਗਿਰਿ ਫੁਰਮਾ
ਜਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਬੇਰ ਗੀ ਬੇ ਅੇ ਬਹੇ ਇਰਹੇ ਕੀਏ ਕੇ
ਕੀਆ ਹੀ ਕਹੇ ਕਰਦੁ ਹਾਂ ਕੇ ਕੀਏ ਕਰਦੁ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਪੁਰ ਕਰੇ ਖਦ
ਇ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਕੀਏ ਅੇ ਪੀਰ ਪਕੜਤ ਬੇ ਕਪਫਾਣੇ
ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਇ ਦਰਸਾਇ ਰਦਾ ਅਹਾ ਬਾ ਬੇ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ ਪਾਸ ਅਇ
ਆਆ ਹਾ ਪਰਚਕ ਏਹੋ ਸਟ ਕੀ ਪੁਰਾਵਿਚ ਹੋਈ ਅਰੀਧਾਨ ਦੀਉਤੇ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਗੁਰ
ਉਪਰਦ ਹਿਪੇਅ
ਪੀਰ ਮਾ ਪੁਰਸੀਦ
ਕੀ ਕਹਿਆ ਅ
ਰਵਿਚੁ ਜਾਇਰਹੁ
ਹਿਆ ਪੀਰ ਨਾਨ
ਦੀ ਦਾਰੋ ਵੇਗ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੀ
ਚਾ ਜਉ ਭੁਲ ਨਾ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੀਰ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੇਰਾਂ
॥ ਤੇ ਅਖਿਸੁ ਸੁਮ
॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰ ਨਾਨ
ਪਣੇ ਬਿਦਰਸਹਿ
॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਕ
ਕਹਮ ਕਉ ਫੇਰ
॥ ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
ਰਵਿਲ ਵਿਚ ਰਖੀ
ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ
ਜੀ ਦੀ ਦਾਰ ਦਿਲ

ਵਿਚੋਂ ਵੇਗਾ ਪਰ ਫੇਰ ਭੀ ਇਸ ਵਜਾਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇ ਕਾ ਅਰਏ ਕ ਬਾਤ ਮਉਰ
ਹੋ ਜੇ ਬਹੁਤ ਤਲਬ ਰਖੇ ਹੋਰ ਸਹਜਾ ਦਮਿਰਾ ਸੀ ਹੋਵੇ ਗਉ ਸਦਾ ਦੀ ਦਾ
ਰ ਕਰੇ ਗੇ ਤਾਂ ਹਮਾਰਾ ਹੀ ਦਿਦਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾ ਅਹ ਬਾਤ ਦਰੁਸਤ ਕਰਮਾਨੀ ਚਿਓ
ਫੇਰ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਸੀ ਚਿਹ ਕਹਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਿਹ
ਜੇਖ ਰਮਾ ਸਹਿਰੇ ਸੇਛੁ ਹਾ ਸੁਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਚਿਓ ਅਸੀ
ਉਸ ਨੂੰ ਫੁਰਮਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਰਫ ਜੀ ਅਬ ਵਲੀ ਕੀ ਪ
ਰੀ ਜੀ ਹੋ ਸੇਛੁ ਸਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ ਅੇ ਤਾਂ ਸੇਖ ਸਰਫ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਪੀਰ ਸੀ
ਵਧੀ ਇਨਾਇਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕੋ ਕੁਝ ਕਵਲ ਕਰ

ਰਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੇ। ਜਹਿ ਕਉ ਲੇਹੈ ਜੇ ਦਵਾ ਦੁਰਿ ਕਰੇ
ਸਨਿ ਅਸ ਅਹਰਾ ਫਸੀ ਜੇ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇਹੈ ਸਭੁ ਦਾਇਕੇ ਹੋਨੀ। ਇੰ ਚੰ ਹੀ ਜਾਣ
ਦਾ ਫਕੀਰੀ ਕੀਉ ਸਿਕੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਜਦ ਕਾ ਦੀਦਾਰ
ਤੁਮਾਰਾ ਭਇਆ ਹੈ ਤਦ ਕਾ ਯਹਿ ਦਾਹੁ ਮਸੋ ਉਠਿ ਗਿਆ ਹੈ ਖਦਾ ਇਸਰ ਫਰਾਜੀ
ਹੁਆ ਅੰਭੁ ਲਗਾ ਆਤਮੇ ਦੇ ਹਵਾਲੀ ਕੀਤਾ ਵੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮਹਾ ਮਕਉ ਸਾ
ਥੈ ਲੇ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੇ। ਤੇਨੂੰ ਹੀ ਆਰਖ
ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਆਵ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀ
ਆ। ਜਹ ਮੁਲਖ ਤੁਮਾ। ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨ ਕੁ ਪੈਂਡਾ ਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਤੁਸਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਉਪਰ ਤੁਸਾਂ ਬੁਝੀ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਅਸਾਫੁ ਹੀ ਆਰਾਯਾਰ ਹੋ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਅਸਾਫੀ ਤੇ
ਤੇ ਯੁਗਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਪੁ
ਛਿਆ ਹੋ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤੇ ਤੇ ਯੁਗਾ ਵਿਚ ਆਪ ਦਾ ਯਾਰ ਆਹਾ ਤਾਏ
ਹੁਤੁ ਰਕ ਦੇ ਜਨਮ ਕਿਉ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਣ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਨੇ ਤੇ ਤੇ ਯੁਗਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਇਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋ ਸੀ ਇਸਦਾ ਸਤੇ
ਇਸਨੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਪਰਜਨ ਮਾਰੇ। ਤੇਨੂੰ ਤੇ ਅਸਾਫੁ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬਚਨੁ ਆਹਾ
ਤੇਨ ਲੇ ਦੀਨਾ ਨਾ ਬਨਾ ਲਵੀ ਅਸਾਫੁ ਬਚਨੁ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨ
ਲਸੇ ਖਸਰ ਫਵੀ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸੇ
ਖਸਰ ਫਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਜੇਹਾ ਹੋਇ ਆਪੈ ਜੀ ਕਿਉ ਘਰ ਹੋਇ ਆਪੈ ਜੀ। ਤਾਂ
ਰਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਣ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਾ ਬਹੁਤ ਦੂ
ਰੋ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਸੇ ਖਸਰ ਫਵੀ ਆਪ ਨੇ ਜੋਗਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇ ਖ
ਸਰ ਫਵਾਸੋ ਇਕ ਦਇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਫੁ ਰੋ ਪਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸੇ ਸੇ ਕੁ
ਜੀਉ ਉਧਰਨ ਰੋ ਕਿਉ ਕੇ ਵਲੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਆਪੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ
ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੀਨਾ ਨਾ ਬਕਿਆ ਕਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਣ ਮਰਦਾਨਾ ਦੀ
ਨਾਨਾ ਬਤਾਅ ਰੋਹੀ ਪੁਰਨੁ ਆਹਾ। ਦੀਨਾ ਨਾ ਬਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ
ਤੇ ਸਾਡੀ ਪੁਖ ਭਗਤੀ ਹੋਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਕੀ ਬਿਹੰਗ ਭਗਤ
ਕਿਉ ਕਰ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਣ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਕੀ ਬਿਹੰ

ਗੁਰਗੁਰੀ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਇਆ ਲਗਾਇਆ ਜਾਇ
 ਅਭਗਤਿ ਲੈਂਦੇ ਏਈ ਮਾਇਆ ਨਾ ਕਸਤ ਨ ਕਸਬ ਅਗੇਟ ਹਿਲ ਕਰਨਿ
 ਨੇਹੇਗਿ ਨਾਇਸਨੇ ਘਾਟੇ ਚੋ ਸੰਗ ਨਾਇਸਨੇ ਵਧੇਵਾ ਹਰਖ ਤੇਜ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਈ ਤ
 ਗੁਸਤਿ ਕਰਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਲਟ ਇਸਦੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਸੀ ਤਿਅਸਨੇ ਪਹਿਲੇ
 ਹੀ ਰਿਸ ਤਿਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਬਿਹਗ ਭਗਤੀ ਹੋਈ ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਵਦਾਜ ਕੀਤੀ ਹੋਸਤ ਗੁਰਜੀ ਏਸ ਕਾ ਬਲ ਸ
 ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸ
 ਨੁ ਮਰਦਾਨ ਇਥੇ ਭੀ ਇਕ ਹੋ ਪਰ ਪਠਾਣ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਖਲਦੀ ਦੇ ਹ
 ਵਿਚੋਂ ॥ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਭੀ ਉਸਨੂੰ
 ਵੀ ਮਿਲੇਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਅਸਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ

ਰੂਰ ਮਿਲਾ ਲਏ ॥
 ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਲਈ ਵਿਚ ਵੜੇ ॥
 ਅਦੇਖਨ ਜੇ ਇਕ
 ਸੀ ਉਸ ਉਪਰੋਂ
 ਠਾਣ ਉਥੇ ਮਾਇ
 ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮ ਕੋ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਕੇਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਠਾ
 ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਮੇਸਾਇ ਬਾਬਾ ਖੇ
 ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤਕਿ
 ਹਟ ਖਾਲੀ ਪਈ
 ਠਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਪ
 ਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗ
 ਦੋਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਹਮ ਬੰਦੇ ਖਦਾਇ
 ਦਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਬੰਦੇ ਤੇ

ਸਭੀ ਖਦਾਇ ਕੇ ਹੈ ਪਰ ਆਪ ਜੇ ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸੋ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੀਮਤ ਸੋ ਕਹਿਅਤ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਪਠਾਣ ਹਮ ਫਕੀਰ ਹੋ ਅਤੇ ਏਹੀ ਹੋਇਕ ਹਮ ਰਾਮ
 ਸਨ ਉਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹ ਕਉਣ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਖਾਨ ਓਹ ਖੰਭੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਉ ਉਸ ਕਾ ਆਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਉਸ ਕੋ ਬਾਪ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਉਸ ਕੋ ਬਾਪ ਕਾ ਨਾਮ ਖਾਨਦਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਚਲੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਆਨੰਦ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਠਾਣ ਮੇਰਾ ਹੀ

ਜਾਤ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪਠਾਣ ਨੇ ਜਾਕਰ ਓਸ ਖੜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਅਰੇ
 ਮਦੇ ਤੇਰੇ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਅਸਨਾਉ ਪੈਨ ਤੇ ਬਸਾਵਿਚ ਬੈਠੇ ਪੈਨ ਤੇ ਕਹਿ ਤੇ ਪੈਨ ਕੇ
 ਖਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁਰਮਾਣ ਸਾਡਾ ਅਸਨਾਉ ਪੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾ
 ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਮਾਣੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲਾਓ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਵੇ ਓਹ ਆਪੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਤੂੰ
 ਕੋਈ ਅਸਨਾਉ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਮਾਣੁ ਤੂੰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਉ
 ਪੈ ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਲੈ ਤੇ ਪੈਨ ਹੀ ਤਾਂ ਹਮ ਆਪਨੇ ਘਰ ਸੇ ਟੁਕਰਾ ਲੈ ਜਾਤਾ ਜ
 ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਏਹ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਭਈ ਮੈਂ ਚਲਾ ਤੇ ਸਹੀ ਤਾਂ ਮਾ
 ਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਦੋਇ ਸੇਰ ਮੇਵਾ ਲੈ ਕੇ ਗਇਆ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੇ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ
 ਨ ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਭੇਦ ਕਛ ਨਹੀਂ ਮਾਲੂਮ ਹੋਤਾ ਤੇ ਮਾਣੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਫਕੀਰ
 ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਏ ਤੇ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਗਏ ਆਸੁ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ
 ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਬੈਠੀਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਫਕੀ
 ਰ ਜੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਪੈਨ ਤੇ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵ
 ਕ ਹੋਨ ਪਰ ਹੋਨਿ ਰੇ ਕਾਰਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ ਜੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕਦ
 ਕਦੇ ਅਸਨਾਉ ਹੋ ਜੀ। ਏਹੁ ਮੈਂ ਪੁਛਤਾ ਹੋਂ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭ
 ਈ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਤੈਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਹੋਵੀਨ ਨਾ ਬਜੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹੋ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਹੋ ਤੇ ਇ
 ਕ ਅਸਾਡਾ ਮਿਰਾਸੀ ਪੈ ਸੋ ਬਾਹਰੇ ਪੈ ਤਾਂ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਪ ਦਾ ਵਤ
 ਨ ਕਉਣ ਜਾਹਗਾ ਪੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਦੇ ਸਵ
 ਤਨ ਸਭੇ ਸਮਝ ਲਏਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਵੇ ਸਵਤਨ ਦੀ। ਤਾਂ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਦੇਖੇ ਨਾ ਹੋਨ ਗੇ ਤੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਹੋਵਣਗੇ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਅੰਗ ਬੋਲਿਆ॥ ਏਸ ਹਮਾਰਾ ਬੇਗੀ ਮ ਪੁਰਕ ਹੋਇ
 ਤਿਸ ਵਤਨ ਸੋ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਉਸ ਕਾ ਏਕ ਕਾਰ ਪੈ ਤਿਸ ਨੇ ਈਹ ਪਠਾਏ। ਮਾਣੁ ਚੰ
 ਦ ਕੋ ਗਹਿ ਬਤਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਆ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮਾਣੁ ਚੰ
 ਦ ਜੀ ਹਮ ਭੁਮਕ ਉਤਰੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਤਾਂ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ
 ਔਰ ਬਾਤ ਕਰ ਤੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੂੰ ਸੀਸਾਰ ਮੇ ਬਾਤਾ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਆਮਾਦੁਚੰਦਏਹੁਬਾਤਾਂਅਸਲਹੈਨਅਤੇਓਹੁਬਾਤਾਂਨਕਲੀਹੈਨਾ॥ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਇਕਸਬਦਕਹਿਆਰਾਗੁਤਿਲੀਗਦੇਵਿਚ॥

॥ ਰਾਗੁਤਿਲੀਗਮਹਲੁ १ ॥

ਜਿਨਿਕੀਆਤਿਨਦੇਖਿਆਕਿਆਕਹੀਐਰੇਭਾਈ॥ਆਪੇਜਣੇ
ਕਹੇ॥ਜੇਜਿਨਿਕਹਿਏਲਾਈ॥ਰਾਇਸਾਪਿਆਰੇਕਾਰਾਇਸਾ
ਜਿਤਸਦਾਦੁਖਹੋਈ॥ਭਾਉਪਿਆਰੇਕਾਰਾਇਸਾ॥ਜਿਤੁਦੁਖਰੋਨ
ਕੋਈ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਜਿਸਰੰਗਕੀਤਨਰਾਵਿਆਂਸਪਛੋਰੇਤਾ
ਦੀ॥ਹਥਿਪਛੋਰੈਸਿਰਸੁਨੈਜਥਿਰੋਣਵਿਹਾਈ॥ ੨ ॥ਪਛੋਰੇਤਾ
ਨਾਮਿਲੈਜਥਿਚੁਕੈਗੀਸਾਰੀ॥ਤਥਿਫਿਰੰਪਿਆਰਾਰਾਵੈਐਜਬਅ
ਵੇਰੀਵਾਰੀ॥ ੩ ॥ਕੇਤੁਲੈਆਸੁਹਾਗਣੀ॥ਐਥੇਵਸਵੀਏਹਾਸੇਗੁ
ਇਸੰਫਲਾਮਾਵਨੀਕੋਜੀਦੋਸਧਰੇ॥ ੪ ॥ਜਿਨਿਸਖੀਆਸਹੁਰਾਵਿ
ਆਤਿਨਪੁਛੋਰੀਜਾਏ॥ਪਾਉਲਗਉਥੇਨਤੀਕਰਹੁਲੇਹੁਰੀਪੰਥਧੁਤਾ
ਏ॥ ੫ ॥ਆਪਪਛੋਰੈਨਾਨਕਭੈਚੰਦਨਲਾਇ॥ਗੁਨਕਾਮਨਕਾਮਨ
ਕਰੋਤਉਪਿਆਰੇਕਉਪਾਇ॥ ੬ ॥ਪਾਨਾਵਾੜੀਹੋਇਪਾਰਿਖਰਿਸ
ਨਨਾਨੈ॥ਦਲੀਆਹੋਏਮੁਸਕਲਾਤਥਿਫੁਲਪਛੋਰੈ॥ ੭ ॥ਧਤੁ
ਮਿਲੈਫੁਨਧਾਤੋਕੋਲਿਦਲਿਵੈਕੋਧਵੈ॥ਸਾਹਿਜੇਸਹਿਜੇਮਿਲਿਰਹੈ
ਅਨਭੈਕਉਪਾਵੈ॥ ੮ ॥ਜਿਵਿਲਮਿਲਿਆਸੇਮਿਲਿਰਹਿਆਮਿਲਿ
ਆਕਹੀਐਰੋਸੇਈ॥ਜੇਬਹੁਤੇਗਲੇਚੀਐਬਾਤੀਮੇਲਨਹੋਈ॥ ੯ ॥ਆ
ਪਿਓਪੀਵੈਨਾਨਕਕੁਮਕੁਮਹਿਸਮਾਵੈ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਜਾਈਐਅਮ
ਗਪਦੁਪਾਵੈ॥ ੧੦ ॥

॥ਤੰਫੇਰਮਾਦੁਚੰਦਕਹਿ

ਆਹੇਗੁਰੂਜੀਇਸਜੀਵਦਾਭਲਾਕਿਉਕਰਹੋਵੈ॥ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਮਾਦੁਚੰਦਇਸਜੀਉਕਾਭਲਾਤਦਿਹੋਵੈਜਾਂਇਸਤਾਂਈਥਿ
ਨਪਰਮੇਸਰਹੋਰਕੋਈ॥ਚਿਤਨਰਹੈ॥ਸਾਸਿਸਾਸਿਕਰਤਾਰਹੀਯਾਦਿਕਰਦ
ਰਹੈ॥ਤੰਫੇਰਮਾਦੁਚੰਦਕਹਿਆਜੀਸੋਈਥਿਧਿਬਤਾਈਐ॥ਜਿਸਥਿਧ
ਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ॥ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਮਾਦੁਚੰਦਭੁ
ਖਦਾਸੀਸਾਨਾਕਰਤੇਨਗਦਾਸੀਸਾਨਾਕਰਇਕਕਰਿਤਾਰਦਾਸੀਸਾਕਰਜੈ
ਹੋਮੇਨੁਕਰਤਾਰਵਿਸਰਿਗਿਆਹੈ॥ਤਾਂਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ॥ਤਾਂਮਾਦੁਚੰ

ਦਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਝੁਪਿ
ਪਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹਥ ਕਾ ਝੰਡਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਸੁ
ਦੁਆਈ ਮਾਣੁ ਚੰਦਾ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਉ ਖਬਰ ਦਾਰ ਕਰ ਕੇ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਅਜਨਮੀਨ ਕਰ ਮਾਣੁ ਚੰਦਨੇ ਲਏ ਕਰ ਓਹ ਝੰਡਾ ਆਪਣੇ
ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਿ ਪਰ ਰਖਿਆ ਜਾਂ ਝੰਡਾ ਓਹ ਝੰਡਾ ਫੜਿ ਆਤ
ਉਹ ਝੰਡਾ ਸੋ ਝੰਡਾ ਚੰਦ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਅਰਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਈ ਹੋਇ ਗ
ਏ ਪਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਪੂਰਨ ਭਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸ
ਤੋ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਸੀ ਕ
ਰਤਾਰਨੁ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਅਤੇ ਸਤ ਧਰਮ ਵਿਖੇ ਅਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਆਏ ਸੰਤ

ਮਹੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕ
ਫਾਗੀ ਬ ਦੀ ਪਾਲ
ਸੋਧ ਸਰੂਪ ਖੁ
ਹੋਓ ਸਵਿਖੇ ਮਨੁ
ਏਹੁ ਉਤਰ ਪ੍ਰਸਨ
ਦੰਦ ਵੇਨਾਲ ਕੀਤੇ
ਲ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਅੰ
ਦਾ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਚਲਾਇਆ ਤਾਂ

ਰਈ ਵੰਡ ਖਾਣ
ਫਾਗੀ ਬ ਦੀ ਪਾਲ
ਰਣ ਪਾਰ ਬਹਮ
ਨੂੰ ਵਿਰ ਰਖਣਾ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਮਾਣ
ਅਤੇ ਕੁਛ ਕ ਕਾ
ਜੀ ਕਾ ਬਲ ਦੀ ਪ
ਰ ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ
ਨਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿ
ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਤੇਨੂੰ ਸਿਧ ਦੀ ਸਰਤੀ ਦਾ ਸਿਲਕ
ਰਇ ਲਿਆਈ ਅੰਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਜਿਦ
ਰ ਆਪੁ ਜਾਵੇਗੇ ਓਧਰ ਹੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਹੁਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ
ਈ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚ ਆਖਦੇ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਜੀ ਹੁਣੇ ਕਿਉ
ਚਲਦੇ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਈ ਸਿਧ ਰ ਕਰਤਾਰ ਲੋ ਜਾ ਸੀ ਉਧਰ ਹੀ
ਲੀਏਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤੀ ਅੰਗੇ ਅਚੰਦ ਕਹਿ
ਆਸਤਿ ਕਰਤਾਰ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥

ਮਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੁਝਣ ਦੀ ਪਰਤੀਤਿ ਚਲ ਦੇ ਚਲ ਦੇ ਟਿ ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਇਹ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਟਿਲੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਹ ਅਸ ਉਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਬਾਲਗ੍ਰੀਵਾਈ ਪ੍ਰਰਨਸ
ਧ ਅਹ ਬਸਕ ਅੰਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਅਰ ਕਰਵਾਇ ਕੈਰਖ ਛੋਰਦਾ ਸੀ ॥ ਅਏ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਹਾ
ਤਮਾ ਅੰਰ ਅਥਿਤ ਦੀਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ॥ ਅੰਰ ਜੋ ਬਕਿ ਆਹਿਏ ਆਹੋਵੇ ਸੇ ਉਸ ਦੇਵਾਸ
ਤੇ ਘੋਰਾ ਪਾਲਕੀ ਤੇਜ ਕਰਨ ਲੁਸਾਧਾਨੂੰ ਤੇਜ ਕੇ ਬੜੇ ਆਦਰ ਸੰਗੁ ਕਤ ਮੰਗਵਾਇ
ਲੇਦਾ ॥ ਜਬ ਜੋਗੀ ਸਨੇ ਸੁਦਿ ਆ ਕੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ
ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜਾਵੇ ਸਿਧੋ ਤਪੀ ਚਿਜਾਇ ਕਰਿ ਲੇ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਚਲੇ ਜੀ ਸੰਤੋ ਆਸਣ ਉਪਰ ਚਲ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੀਏ
ਥੇ ਦੇਖਹੁ ਬਹੁਤ ਮੰਗੁ ਆਇ ਆਹੋ ਜੀ ॥ ਸੇ ਆਪ ਚਲ ਕਰ ਮੰਦਰ ਮੇ ਅਰਾਮ ਕਰੋ ਜੀ
ਮਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰਹੁ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈ ਜਹਾ ਗੁਜ
ਰੀਤ ਹਾਹੀ ਗਜਾ ਰਲਈ ॥ ਭਾਈ ਤਮ ਜਾਵੇ ਮੰਦਰ ਮੇ ਤਾਂ ਉਨ ਜੁਗੀ ਸਾਜਾਇ
ਕਰ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਕੋ ਕਹਿ ਆਹੋ ਨਾਥ ਜੀ ਬਾਹਰ ਤੇ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਹਮ ਨੇ ਬ
ਹੁਤ ਕਹਿ ਆਹੋ ਓਹ ਨਹੀ ਅਜਿ ਤੇ ਜਾਏ ਹਬਤ ਸੁਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਆਪ ਸੀਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਆ ਅਤੇ ਅਣ ਕਰ ਕਹਿ ਆਸੁ ਆ ਦੇਸੁ ਹੋਤ ਪਾ ਅਦੇਸੁ
ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਆ ਦੇਸੁ ਓਏ ਕੀ ਕਾਰੋਕੇ ਆ ਦੇਸੁ ॥ ਆਉ ਜੀ ਬਲ
ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾਜੀ ਆਪ ਦਾ ਨਾਉ ਕੀ
ਆਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਥ ਜੀ ਯਾਰ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ॥
ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਤਪਾਜੀ ਆਪ ਮੰਦਰ ਮੇ ਚਲੇ ਜੀ ਗੁਜਾਰਾ
ਰੀਏ ਜੀ ਉਪਰ ਤੇ ਵਰਖਾ ਆਈ ਹੈ ਜੀ ॥ ਏਹ ਬਤ ਕਹਿ ਕਰ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਸੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆ ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਥ ਜੀ
ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈ ਜਹਾ ਬੀਤੀ ਤਹਾ ਹੀ ਬੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਾ ਕਹਾ ਮੰਦਰ ਕਉ ਖੋਜੇ
ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੀਵਾਈ ਆਖਿ ਆ ਤਪਾਜੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇ ਸੇਹੀ ਫਕੀਰ ਕੋ ਚਾਹੀਤ ਹੈ ਪਰ
ਜੇ ਅਲੇਖ ਪਰਖ ਭੇਜ ਦੇਵੇ ਤੋ ਸੰਤੋ ਖੋਜੇ ਵਰਤ ਲੇਦਾ ਬਾਹੀਏ ਇਸ ਮੇ ਹਰਨ ਧੀਕ
ਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਫਕੀਰਨੂੰ ਚਲੇ ਰਪਾਸ ਆਸਣ ਪਰ ਬਸਿਰਾ ਕਰੋ ਰਤ ਕੋ ਆਪ ਮਹ
ਪ੍ਰਰਨ ਮਰਖੋ ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਨਾਥ ਦੇ ਨਾਲ ਓਠ ਕਰ ਭਰਪੇ ਅਤੇ
ਮਹਿਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾ ਸੀਗੁਰੂ ਸੀ ਕਿਉਂ ਤਰਾਤਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਸਿਖਲਾਏ ਫੇਰ ਘੋਰੇ ਦੇ

ਲਾਏ ਤਾਫੇਰ ਬਸਤੁ ਵਿਖਲਾਏ ਔਰ ਮਹੀਤ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਾਲਾ ਭੰਡਾਰ ਵਿਖਲਾ
ਇਆ ਔਰ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖਾਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰੁ
ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਗਜਲੀਲਾਕ ਤਾਂ ਬਾਲਗ੍ਰੰਦਾਈ ਆਪਿਆ ਤਪਾਜੀਏਹੁ
ਸਬ ਅਲਖ ਪਰਬ ਦੀਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਵਕਰਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਅਰਮਾਤਮੇ
ਜੀ ਔਰ ਆਏ ਗਏ ਅਥਿਤ ਕੀ॥ ਔਰ ਏਹੁ ਪਾਜੀ ਹਮਾਤੀ ਬਰਾਕਤੇਏਹੁ
ਦੇਣਾ ਹੈ ਭੁਖ ਕੇ ਮਾਏ ਕੀ ਔਰ ਸਾਗ ਅਲੂਣਾ ਔਰ ਹਮ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅੰਗਿਕ
ਰ ਕਰਤੇ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਲਗ੍ਰੰਦਾਈ ਤੂੰ ਅਸ

ਲਗੁਰੀ ਸਰ ਹੈ ਤੈ ਭੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਗਸਤ ਕੋਤਿਆਰ ਕੇ ਜੋਗੀ ਹੋਲ ਤੇ ਫੇਰ
ਰਸ ਕਸ ਨ ਛੋੜ
ਫਾਇਦਾ ਕਿਆ ਹੈ
ਲੰਛਣ ਹੈ ਨ ਜੋਮ
ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਅ
ਲੋ ਤੋੜਨਾ ਔਰ
ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸ
ਨਦਾ ਨਗੇ ਛੁਖੇਨੂੰ
ਹੈ ਨਾ ਬਜੀਆ
ਅਤੇ ਜੋ ਚੇਲਾ ਹੈ
ਹੀ ਉਪਦੇਸਕਰ
ਮਧਾਮ ਕੇ ਹਿਤ

ਨੇ ਤੋ ਜੋਗੀ ਹੋਲੇਕ
ਮਹਾਤਮਾ ਕੇਏਹੁ
ਨਨ੍ਹ ਪਰਮੇਸਰ
ਤੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾ
ਨਿਜ ਸਰੂਪਦਾ
ਰਬ ਮੇ ਪੂਰਨ ਜ
ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇ
ਪਪੂਰਨ ਸਾਧੋ
ਦੇਉ ਸਨ੍ਹੀ ਅੰਸ
ਦਾ ਤਾਂ ਆਪ ਪਰ
ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ॥

ਏਹੁ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਰਾਤ ਰਹੇ ਜਬ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਗ੍ਰੰਦਾਈ ਉਪਰ ਖਸੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰ
ਜੀ ਸਾਡੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਬਾਲਗ੍ਰੰਦਾਈ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਪਾਜੀਆਪੁ
ਉਦਾਸ ਕਿਉ ਹੋਏ ਹੈ ਕੋਈ ਕਾਲ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਦੇਓ ਔਰ ਦਰਸਨ ਲਉ ਜੀ॥
ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਿਧ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਚਰਕਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਤੇ ਛੁਏ ਅਤੇ
ਹਿਨ ਲਗੇ ਤਪਾਜੀ ਅਜੇ ਤਾਂ ਅਸਾ ਕੋਈ ਬਤ ਵੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭਨਾ ਕਉ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਸਦੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਨਲਮ
ਰਦਾਨ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਮੇਜਿ ਉਓ ਓਥੋਂ ਅੰਤ ਧਿਆਨ ਹੁਏ ਤੋ ਇਕ ਵਲੋਂ ਤਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ

ਆਗੇ ਸਾਹਿਬੁ ਇਕ ਰਾਤ ਨਾਨਕ ਹੋਈ
 ਤਾਭਾਈ ਬਾਲ ਕੀ ਹੋਸੀ ਭੁਭੁਕੀ ਭੀ ਭੀ
 ਤਰਧਿਆਨ ਹੋਇ ਇਕ ਦੇਸ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਾਪਤ ਹੋਇ ਤੇ ਓਸ ਮਲਖ ਦੇ ਵਿਚ ਨ
 ਅੰਨ ਅਤੇ ਨਾ ਅਗ ਏਹ ਦੋਵੇ ਵਸਤੂ ਚੰਬੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀ ਬੀ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਓਥੇ ਦੇ ਰਹਿ
 ਹੋਏ ਨੀਵੇਂ ਦੀ ਥਿਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਸਾਨ ਓਹ ਦੋ ਬਾ ਮਾਰ ਕੇ ਤੇ ਓਸ ਦਾ ਮਾਸ ਬਨ
 ਇਕ ਰ ਇਕ ਪਥਰ ਮਾਸ ਦੇ ਹੋਠ ਤੇ ਇਕ ਪਥਰ ਮਾਸ ਦੇ ਓਪਰ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਰਖ ਦੇਵੇ
 ਸਨ ਤੇ ਸੁਢਾ ਪਹਿਰ ਸੁਰਜ ਦਾ ਸਾਪ ਕਰ ਦੇ ਸਾਨ ਤਾਂ ਓਹ ਮਾਸ ਆਪੇ ਹੀ ਰਿਝ ਜ
 ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖਾ ਲੈ ਦੇ ਸਾਨ ਅਤੇ ਆਏ ਸਾਪ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇ ਬੇ ਦਾ ਮਾਸ ਦੇ ਤੇ ਸ
 ਨਖਾਣੇ ਕਉ ਤਾਂ ਓਸ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਵੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓ
 ਇਕ ਅਯਾਲੀ ਦੇ ਬੇ
 ਰੂਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਕਰ ਕਹਿ ਨ ਲਗਾ
 ਮੇ ਇਕ ਦੋ ਬਾ ਮਾਰ
 ਖਾਵੇ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਆ
 ਓਹੀ ਇਆਂ ਦਾ ਖਾਵ
 ਅਤੇ ਕਹੇ ਗਾ ਤੇ ਸੀ ਤ
 ਓਰ ਖਿਆਂ ਅਤੇ ਸੀ
 ਦੀ ਗੀਤ ਏਹੁ ਹੋ ਜੀ
 ਸਾਧਨ ਜਗੀ ਆਵੇ
 ਰਕੇ ਖੁਲਾਵੇ ਜੀ ਅਤੇ ਏਸ ਮਾਸ ਦੇ ਵਿਚ ਅੰਨ ਅਤੇ ਅਗ ਏਹ ਦੋਵੇ ਵਸਤੂ ਪੈਦਾ
 ਨਹੀ ਹੋਈਆਂ ਸੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਦੁਰੁਤੁ ਦੋ ਬਾ ਮਾਰ ਤਾਂ ਓਸ ਅਯ
 ਲੀਨੇ ਦੋ ਬਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬੁਢਾ ਇਕ ਰ ਇਕ ਪਥਰ ਮਾਸ ਦੇ ਹੋਠ ਅਤੇ ਇਕ ਪਥਰ ਓ
 ਪਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਦਿਗ ਮਾਸ ਰਖਿਆ ਤੇ ਲਗਾ ਸੁਰਜ ਦਾ ਸਾਪ ਕਰਨ ਯਾ ਸੁਢਾ ਮੁਹ
 ਰਗ ਜਗੀਆਂ ਤਾਂ ਮਾਸ ਰਿਝ ਆਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਮਾਸ ਲੀਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ
 ਸੀ ਤੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਮਾਸ ਖਾਵਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਓਸ ਅਯਾਲੀ ਕਉ ਆਖਿ
 ਆਭਾਈ ਤੂੰ ਇਸ ਦੋ ਬੇ ਦਾ ਖੁਲਾਵ ਅਤੇ ਹੋਈ ਯਾ ਸੀ ਭੀ ਇਕ ਰੀ ਆ ਕਰ ਓਸ ਪਾ
 ਅਕਠੀ ਆ ਕਰਵਾ ਇਕ ਰ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਸੇ ਕਹਾ ਓਠੇ ਦੇ ਬੇ ਚਰ ਇਤਨੇ

ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ
 ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਹਥ ਜੋੜ
 ਸੰਤ ਜੀ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾਂ
 ਦਾਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪ
 ਪਨਾ ਖਾਵੇ ਗੇ ਤਾਂ ਮੇ
 ਰਗਾ ਸੇ ਹੋਵੇ ਗਾ ਸੀ
 ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁਖਾ ਕਿ
 ਤਜੀ ਏਸ ਮਲਖ
 ਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਤੀਤ
 ਸੀ ਤਾਂ ਓਹ ਦੋ ਬਾ ਮ

ਕਹਿਣੇਨਾਸਉਬਾਉਠਕਰਚਰਨੇਲਾਗਤਾਅਯਾਲੀਏਹਕੀਤਕਦੇਖਕਰਕੀਰਾਨ
 ਹੋਇਗਇਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਅਯਾਲੀਨੁਕਹਿਆਭਾਈਤ੍ਰਿਸਹਿਰਵਿਚਜ
 ਇਕਰਕਿਸੇਬਡੇਆਦਮੀਨੁਖਬਰਕਰਅਤੇਏਹਆਖੀਭਾਈਚਲੋਥਾਹਰਪੁ
 ਆਨੁਇਕਸੰਤਬੁਲਾਵਦਾਹੈਅਤੇਸ੍ਰੀਵਾਹੁਗੁਰੂਪਾਸੋਂਪੁਆਨੁਅਗਅਤੇਅੰਨ
 ਏਦੇਦਾਹੈਤਾਂਇਤਨਬਚਨਸੁਣਕਰਓਹਅਯਾਲੀਸਹਿਰਵਿਚਰੋਗੇਆਤਾਇ
 ਕਸਾਹੁਕਾਰਦੇਪਾਸਜਾਇਕਰਕਹਿਣਲਗਹੋਮਹਾਰਾਜਜੀਥਾਹਰਸਹਿਰਦੇ
 ਇਕਅਤੀਤਫਕੀਰਬੈਠਾਹੈਅਤੇਆਪਨੁਬੁਲਾਵਦਾਹੈਅਤੇਕਹਿਦਾਹੈਜੇਸਥੇ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂਪਾਸੋਂਪੁਆਨੁਅੰਨਅਤੇਅੰਕਏਹੁਦੋਵੇਚੀਜਾਣੇਦੋਦੇਹਾਸਾਏਹੁ
 ਗਲਸੁਣੀਤਾਂਓਹਸਾਹੁਕਾਰਉਠਭੁਰਿਆਜਾਬਾਹਿਰਆਇਆਤਾਕਿਆਦੇਖੇ
 ਜੇਸੰਤਬੈਠੇਹਨਤਾਂਉਸਸਾਹੁਕਾਰਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤਾਂਸ੍ਰੀ

ਗੁਰੂਜੀਉਸਸਾਹੁ
 ਈਤ੍ਰਿਕਫੁਅਨਜ
 ਹੁਕਾਰਨੇਕਹਿਆ
 ਜੀਏਬੈਠਾਅਨਜ
 ਰਾਜਾਨੁਆਖਨਾ
 ਕਾਰਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਹਿਰਦੇਰਾਜਾਪਾਸ
 ਇਕਰਗਜਾਕਹਿ
 ਜੀਬਾਹਰਸਹਿਰ
 ਕੀਰਬੈਠਾਹੈਤੇਆ
 ਕਰਤਾਖਾਸੇਅੰ

ਕਰਸੇਕਹਿਆਭਾ
 ਲੈਆਉਤਾਉਸਸਾ
 ਹੋਗਰੀਬਨਿਦਾਜ
 ਨਹੀਪਰਮੇਏਬੈਠੇ
 ਹਾਜੀਤਾਂਓਹਸਾਹੁ
 ਦੇਪਾਸੋਂਓਠਕਰਸ
 ਗਇਆਅਤੇਜਾ
 ਆਖਿਆਹੋਰਾਜਾ
 ਦੇਇਕਅਤੀਤਫ
 ਖਵਾਨੇਕੇਧਾਅੰਨ
 ਨਅਤੇਅਗਾਏਦੇ

ਵਸਤੂਲੈਦੇਦੇਹਾਤਾਂਏਹੁਬਾਤਸਾਹੁਕਾਰਦੀਸੁਣਕਰਰਾਜਾਸਮੇਤਵਜ਼ੀਰਸ੍ਰੀ
 ਰਾਜਕੀਚਰਨੀਜਾਇਲਗਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਤੁਸੀਸੀਕਰਤਾਕਹਿ
 ਕੀਬੁਗਤੀਕਰਨੀਗੁਪਤਕਰੇਤਾਂਪੁਆਨੁਕਰਤਾਰਸਭਕੁਫਦੇਸਤੀਸੀਗੁਰੂਨ
 ਨਜੀਕੀਆਗਿਆਅੰਨਕਰਸਮੇਤਪਕਾਫਲਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਿਖਧੋਏਤਾਂਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂਜੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਕਹਾਰਾਜਾਬੋਫੁਅੰਨਲੈਆਵਹੁਤਾਂਓਸਸਚੇਸਹਿਰਵਿਚੋ
 ਇਕਸੇਰਅੰਨਲਿਖਇਆਤਾਂਓਹਲੈਆਇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਇਸਨੁਬੀਜਹੁ

ਤਉਠਲੋਕਾਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਸੁਕਾਸਨਾਸਮੰਨਸਬੁਧੀਦਿਖਾਏਓਹਮੰਨਓਹਿਅ
ਜਾਓਹਪਕਾਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਇਸਨਵਡਕਰਕੇਹੋਜਾਓਨਲੋਕਗਾਹਿਅ
ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਨਾਲਅਤੁਟਭੁਭਾਰਹੋਰਾਇਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅਰਸ
ਕਰਤਾਰਦਾਨਾਮਲੋਕੇਸਮੇਸਿਰਬੀਜਿਆਕਰੋਕੁਤਾਰਬਰਕਤਪਾਵੇਗਾਤਾਫੇ
ਰਸੀਗੁਰੂਜੀਪਦਰਸਾਕਰਅੰਗਓਠਾਨੂੰਦਿਤੀਤਾਂਓਹਮੁਲਖਰਾਜਾਸਮੇਤ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਿਖਹੋਏਤਾਲਗੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀਚਰਨੀਲ
ਗੇਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅਭਾਈਆਏਸੰਤਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਗਰੀਬਦੀਪਾਲਨ
ਕਰਨੀਤਨਮਨਧਨਕਰਕੇਸੀਪਰਮੇਸਰਸੀਕਾਸਿਮਰਨਕਰਨਤਾਂਧਾਅਤੁ
ਚਿਧਾਰਹੋਵੇਗਾਏਹਥਾਤਕਰਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਓਥੋਂਚਲਣਲਗੇਤਾਓਹਲੋਕ
ਬਡਪ੍ਰੇਮਕਰਨਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਸੀਕੋਈਸਮਾਓਥੇਰਹੇਤਾਂਫੇਰਉਸਰ
ਜਪਣਪ੍ਰਸੀਕਰਕੇਚਲਵੇਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥

ਆਗੇ ਭੁਟੰਤਰ ਦੇ ਸਾਵਿਚ ਗਏ॥

॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਇਕ ਸਦੇਸ ਵਿਚ ਗਏ ਤੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ
ਰਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਸੋ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹੇ
ਅਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਰਜਨ ਨਾ ਹੀ ਤਾਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਏਹ ਚਰਚਾ ਹੋਇਕ
ਕੇਭਾਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨ ਕੁਛ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨ
ਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਬੜਾ ਸੰਤੋਖੀ ਸੰਤ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸਿਥੇ ਕਿਥੇ ਲੋਕ ਕਰਨ ਪਰ
ਏਹ ਗਲ ਚਿਸ ਨਰਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਆਭੁਲੀ
ਆਵਸਤੁ ਲੋਕ ਰਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰੋਜਾਇ ਰਖੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪ ਚਰਨ ਚੁੰ
ਪਰਮਾਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਅਤੇ ਚਿਸ ਦੇ ਸਦੀ ਏਹੁ ਗੀਤ ਸੀ ਕੇ ਰਾਜਾ ਓਥੋਂ ਦਾ ਪਾਸ ਏ
ਦਿਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜੱਤ ਦੇ ਸਾਨ ਏਹੁ ਪਹਿਰਾ ਵਾਰਾ ਦਾ ਸੀ ਤਾਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿਆ ਐ ਰਾਜਾ ਏਹੁ ਵਸਤੁ ਆਪਣੀ ਆਉਠਾਇ ਲੈ ਜਾ
ਹੁ ਅਤੇ ਸ਼ੀ ਪਰਮੇਸੁ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਗਰੀਬ ਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਪਾਵਤੁ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਅਰਥ ਗਰੀਬ ਕਰਿ ਖਵਾਇ
ਦਿਤੀਆਂ ਭਾਫੇਰ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਚਰਨ ਚੁੰ ਪਰਮਾਥਾ ਦੇ ਕਿ ਓਤ ਕਹਿਆ ਸਹੇ
ਮਹਾ ਪਰਖ ਜੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਏਸ ਦੇ ਸਾਇਬ ਪਾਇ ਐ ਹੀ ਤੇ ਹੁਮਾ ਕੇ ਕਈ ਆਉ
ਆਵੇ ਪਾਪ ਵਰਹੋ ਏਹੋ ਨਹੀ ਸੰਤ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੁਮਾ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਕ

ਉਹ ਸਾਖੀ ਭੁਟੇਤਰ ਦੇਸ ਦੇ ਰਾਮੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਈ।
ਇਸੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾ ਅਵਰਾ ਸੇਧੇ ਭੁਟੇਤਰ ਦੇਸ ਦੇ ਰਾਮੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਈ।
ਤੇ ਅਏ ਹੋਈ ਤੇ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਪਿਰ ਦੇ ਮੇਦਿਆ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿ ਅਥੁ
ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਤੇਰੀ ਮਨ ਸਾਪੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਚਾਵਲ ਤੇ ਇਕ ਪਸ
ਤੇ ਏਹੇ ਦੋ ਚਾਵਲ ਤੇ ਹੋਈ ਆਹੇ ਨਜੀ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਆਤੇ ਚਾਵਲ ਤੇ ਹੋਈ ਆਹੇ ਨਜੀ ਪਰ ਹੋ
ਦਾ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੇ ਹੋਰ ਭੀ ਅੰਨ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਨਜੀ ਏਹੁ ਦੁ
ਵ ਦਵਹ ਜੀ ਐਰ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਮੇਹੋ ਦੇਸ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ ਸ
ਕੁਣੇ ਕਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਸਿਖ ਹੋਏ ਸਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿਮ੍ਹ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਤੀਕੀ ਤੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਾ ਸੋ ਕੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ਕਵਲ ਨੇਤ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਹੋਰ ਸੁਖ
ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਅੰਨ ਤੇਰੇ ਮੁਲਕ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ ਗਾ ਏਹੁ ਬਾਰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜਾ ਬਹੁ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ

ਸਮੇਤ ਇਸਤੀ ਆਪ
ਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ
ਅਤੇ ਸਤ ਨਾਮ ਲਗੇ
ਤੁਰਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁ
ਤ ਨਾਲ ਉਠ ਕਰ ਇ
ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਵਲ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ
ਰਨੀ ਲਾਗੇ ਤੇ ਆਪ

ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਦੇ
ਰਖਾ ਮਤੁ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨ
ਕੀ ਪਾਹੁ ਲਲਈ
ਜਪਣ ਐਰ ਸਿਸ
ਕਾ ਪੈ ਜੋ ਪਹੁਰ ਗ
ਸਤ ਨਕਰਨ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਤੀਕਰਨ ਜਦ
ਬੋਧਿ ਦਿਖਾ ਲਗੇ ਹੋ
ਪਰਜਾ ਦੇ ਆਇਚ
ਲਗੇ ਹੋਈ ਨਈ

ਧੁ ਆਪ ਏਥੋਂ ਕਰ ਛੇਤੀ ਉਦਾਸ ਹੋਏ ਹੋਈ ਆਪ ਦੇ ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਏਥੇ
ਅੰਨ ਹੋਵਣਗੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅੰਨ ਦੋਹੇਗਾ ਤੇ ਦੇਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਗਾ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਵੇਗੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਏ ਸਤਗੁਰ ਦੀ ਆ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਅੰਨ
ਜਾ ਤੇ ਸਰਬ ਲੋਕ ਕੀਤੀ ਅੰਨ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਹਰ ਬਨੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ
ਹੋਰਾ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਖਾਣਾ ਹੋਵਨਗਾ ਅੰਨ ਸਾਧਾ
ਨਕਰਤਰ ਪਾਸਿ ਲੇਇਤੀ ਅਹਿਨ ਕਪੂਰ ਦੀ ਖਾਣ ਕਪੂਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅੰਨ ਸਾਧਾ
ਇਨੇ ਦੀ ਖਾਣ ਲਈ ਏਥੇ ਹੋਗੀ ਅੰਨ ਸਰਬ ਤੇਰੇ ਦੀ ਆਪ ਸਬੇਈ ਆਹੇ ਨਕੀ ਅੰਨ

ਅਏ ਸਿਖ ਸੰਤ ਵੀ ਬੁਝਿ ਕਰਨੀ ਨਾਮ ਚਪਦ ਧਰਮ ਚੀ ਕਿਸਤ ਚੀ ਕਰਨੀ
 ਨ ਰਿਆਨ ਵਿਭਾਇਆ ਸੁਖ ਸੁਖ ਚਿਤੀ ਅਏ ਰਾਜ ਤੇ ਸਰਬਤ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਰਖ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੀ ਪਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਚੀ ਬਿਰਾਹਿਣ
 ਹੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋਰਾਜਾ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਲੋਕ
 ਹੁਏ ਪੈਨ ਦੇ ਅਸਾ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਫਤਹਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ
 ਥੋਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾਏ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਦਾ ਮਨ ਠਹਿਰਾ
 ਇਕਰ ਚਿਥੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬਤ ਪਰ ਖੁਸੀ ਕਰਕੇ ਚਲਣੇ ਲਾਗੇ ਤਾਂ
 ਚਿਨ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾ ਕੁਛ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਲਈ
 ਵਰਸਨ ਭੀ ਪਸੰਨ ਹੋ ਕਰਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਂਤੀ ਦੇ ਕਰ
 ਚਿਥੋ ਚਲਦੇ ਰਹੇ॥

॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

੫ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਮੁੰਦਰ ਗਾਮਰੋੜ ਨੇ ਕੀ॥

॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇਕ ਗੁਮ ਦੇ ਪਾਸ
 ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਚਿਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰੀ ਜਵਾਬ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ
 ਚਿਨ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਅਬ ਹਮਏ ਤੋ ਚਲੇਹਾ ਜੀ ਤੇ
 ਤੁਸੀਭੀ ਅਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੇ ਜੀ ਦੇਸੇ ਚਤੁ ਅਸ ਬਾਬ ਦੇ ਗਾਏ ਲਦਕੇ ਗਾਮਤੋ
 ਬਾਹਰ ਖੜੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਅਸ ਬਾਨ ਜਾਇ ਰਹਾ ਗੇਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਇਥੋ ਚੋਕੇ ਭਲੇ ਵਸਦੇ ਚਿਤ ਤੁਰੇ ਹੋ ਧਿਆਨ ਕਿਆ ਦੁਖ
 ਹੈ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਸਾਨੂੰ ਏਹ ਦੁਖ ਹੈ ਕੇਜ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ
 ਗੁਜਰ ਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਏਹ ਸਮੁੰਦਰ ਸਾਡਾ ਗਾਮਰੋੜ ਕਰ ਲੇਜਾਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਫਿਰ
 ਛੀ ਮਹੀਨੀ ਅਸੀ ਅਓਵੇਹਾ ਤੇ ਮੁਕਰ ਬਣਾਉਨੇਹਾ ਏਹ ਬਾਤ ਚਿਨ ਲੋਕ ਵੀ
 ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੁਮਰੇ ਪਰ ਸਮੁੰਦਰੋ ਕਰ ਲੇਜਾ
 ਵਾਹੇ ਜੇਕਰ ਤੁਮਰੇ ਪਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾ ਚੜ੍ਹਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵਹੁ
 ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੇਕਰ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਆਪ ਦੇ ਹੀਨ
 ਖਹਿਵੇਗੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪਾਗੇ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਸਬਤ
 ਮਾਏ ਦਾਸ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਬ ਕੀ ਦੁਰਤੁ ਮਜਾਵੇ ਅਤੇ
 ਅਸੀ ਇਥੋ ਬੈਠਤੇਹਾ ਜੁਬ ਤੁਮਰੇ ਗਾਮਰੋੜ ਦੇਖ ਲੇਣਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਪਰ ਬਣੇ
 ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਮੇ ਅਓਵੇਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਤੁਸਾ ਧਾ

ਰਣਕਰਣੀ ਤਾਏਹੁ ਬਾਤੁ ਸੁਣਕਰ ਚਿਲੋਕ ਤਾਓ ਬੋਧੁ ਲਾਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਜੀਉ ਬੋਧੇ ਥੋਰਹੇ ਸਦ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇਹੁ ਕਮਨਾਲ ਚਿਸਮੀਆਇਆ ਤਾਸ
 ਮੰਦੁਲਕਾਲਹਿਰਾਛੁਰਣ ਜਾਉਛਿਲੋਕੀਆਂ ਤੇਚਿਨਾਘਰਾਨੁ ਰੋੜਨ ਵਾਸਤੇਅ
 ਇਆਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਪਨ ਚਰਨ ਛੁਹਾਇਆ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਚਰਨ ਦੇ
 ਛੁਹਿਨੇ ਨਾਲ ਆਪਨੇ ਟਿਕਾਏ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇ ਪੁਤ
 ਪੁਕਰ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਚਿਨਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨਾ ਛੁਹੀ ਜਾਕੇ ਆਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਕੇ ਚਿਹਰਾ ਹਿਥਨੇ ਬਨਾਏ ਰਹੈ ਸਬ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਟਿਕੇ ਰਹੇ ਜਦ ਚਿਸਮ
 ਬੀਤ ਚੁਕਾ ਤਾਂ ਚਿਲੋਕ ਆਏ ਆਪਨੇ ਘਰਾਨੁ ਜਦ ਆਇਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਘ
 ਰ ਚਿਸੇਤਰਾਂ ਬਨੇ ਰਹੇ ਤੇ ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਕਰੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀ

ਚਿਸੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਚਿ
 ਆਪਨੇ ਘਰਾ ਦੇਵਿ
 ਨਾਲੋਕਾ ਇਕਠੇ ਹੋ
 ਗੋਭਾਈਏਹੁ ਸੰਤ
 ਹੋਨ ਚਲੇ ਭਾਈ ਚ
 ਚਲੀਏ ਤਾਓ ਲੋ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇ
 ਤੋਚਲੇ ਤਾਂ ਆਇਕ
 ਨਉਪਰਮਥਾ ਦੇ
 ਰੋਜੀਸਾਨੁ ਆਪ

ਨਾਲੋਕਾਨੇ ਆਪੋ
 ਚੁਆਇਦਸੇਤਾਂ ਚਿ
 ਇਕਰ ਕਹਿਨ ਲ
 ਤਾਬਡੀਕਲਾਵਨ
 ਸਸੰਤਦੀਸਰਨਕੇ
 ਕਭੇਟਾਲੋਕਰਸੀ
 ਸਿਖੀਏਦਵਾਸ
 ਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰ
 ਕਿਆ ਤੇਕਹਿਨਲ
 ਨੇਚਰਨ ਦੀਪਹੁ

ਲਦੇਵੇਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਨਾਨੁ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਪਾਹੁਲਇਤੀਅ
 ਤੇਨਾਮਦਾਉ ਪਦੇਸਕੀਤਾਤਾਂ ਚਿਲੋਕ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਉਨਾਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਇਸਵਕਰੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈਧਰਮ ਸਾਲਸੁਨਾਵਹੁ ਤੇਸ
 ਬਦਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਆਏ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੀਟਹਿਲਕਰਨੀ ਤੇਭੁਖੇਦੀ
 ਤੇਨਗੋਕਛਾਢਨ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਏਹੁਉਪਦੇਸਕਰਕੇ ਸਰਲਮਥਗਾਕੇਪਏਅ
 ਤਾਜਿਤਨੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇਕਿਨਾਰੇਗਾਮਸਲਸਭਨਾ ਵਿਖੇ ਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ ਜਸਪੁ
 ਗਾਇਆ ਸਭਨਾ ਕਉ ਨਿਹਾਲਕੀਤਾ ਤੇਕਰਤਾਰ ਦੀਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਭਜੀਵ
 ਕੇਲਾਇਆ ਕਿਤਨਕਲ ਚਿਸੇ ਰਹੇ ਤੇਫੇਰ ਸਭਉਪਰ ਖੁਸੀਕਰਕ ਚਿਸੇ ਚਲ

ਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਖਾਏ ਦੁਖ ਨੂੰ ਖਰਨਾ ਬਰਨਾ ਕੇ ਸੁਖੀ ਨਾਮੁ ਦਾ
 ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਗੀਤ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ
 ਜਦਗੇ ਸਤ ਸਤਿਖੁ ਨਾਲ ਅਪਨੇ ਘਰਾ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਮਨ ਬਾਹੁ
 ਤੁਫਲ ਭੋਗਹੁ ਗੇ ਅਤੇ ਅਜਤੇ ਲੋਕਰ ਅਗੇ ਅਗਨ ਲਗੇਗੀ ਪਰ ਇਕਦੇ
 ਸੁੰਦਰ ਮਸਾਲਾ ਬਣਾਉਣੀ ਆਏ ਅਥਿਤ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਤ ਕ
 ਰਨੀ ਸੀਤ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਯਾ
 ਹਮਾ ਅਪਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕਠੇ ਹੋਇਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਸਿਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸਪਣ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ ਮੇਕੇ ਭੀ ਨਾ ਗਏ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹੁਕਮ ਮਨ ਕਰ ਚੰਬੀ ਬਠੇ ਗੇ ਅਤੇ ਜਦ ਚੰਦਿਨ ਆਇਆ ਮਗਲ ਗਨ ਦ

ਤਾਂ ਚੰਦ ਲੋਕ ਅਤੇ
 ਲਬ ਚੰਦ ਲੋਕ ਕੇ
 ਸਾਇੰ ਬੈਠੇ ਅਤੇ
 ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਅ
 ਗਣੀ ਹੋਯੋ ਤੇ ਸਾਨੂੰ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਨ ਨੀ
 ਤੁਸੀ ਇਕਠੇ ਹੋਯੋ
 ਸਰਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰ
 ਕਾ ਭਾਵ ਅਸਥਾ
 ਅਤੇ ਭਰਦੇ ਮਥੇ

ਇਸਤੀ ਅਤੇ ਬਾ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾ
 ਕਹਿਓ ਨੇ ਹੋਗਾਰੀ
 ਸਵੈ ਬੇ ਅਕਨ ਲ
 ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਾਂ
 ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਈ
 ਕਰ ਸਤਨਾਮ ਪ੍ਰਮ
 ਨ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਚਿਨ ਲੋ
 ਘਰ ਤੇ ਨਹੀ ਕਾਡਿ
 ਹੁਜੀ ਪਾਸ ਆਇ

ਬੈਠੇ ਤੇ ਲਗੇ ਸਤਨਾਮ ਪਦ ਲਗੇ ਸਾਹਿਬ ਖਤ ਆਇਆ ਤੁਕਿਆ ਦੇਖਣੇ
 ਇਕ ਦੇਵ ਆਇਆ ਬਿਸਦ ਸਿਰ ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਪੈਤੇ ਪਰ ਜੀ ਨਾਲ ਪੈਤੇ ਬਡ
 ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਪੈਤੇ ਸੋਹੇ ਸੀ ਰੰਗ ਪੈਤੇ ਹਥ ਵਿਚ ਅਗਨ ਪੈਤੇ ਚਿਨ ਲੋਕ ਵਲ ਦੇਖ
 ਦਾਨੀ ਤੇ ਆਖਦੇ ਕੇ ਅਗਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਕਰ ਕੇ ਨਜ ਜਾਂਏ ਸਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਵੇ ਘਰ ਸ
 ਹੁਜਾਵੇ ਸਾਥੇ ਮੇਰੇ ਕੀਏ ਨ ਮੇਰੇ ਭਰਕਰ ਵਿਸਾਥ ਵਿਤ ਹੋ ਮੇਰੇ ਹੋਯੋ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਵਗਾਇਕ ਹੋਯੋ ਤੇ ਜਬ ਲਹੇ ਚਿਤ ਦੇਵੇ ਹੋਯੋ ਚਿਨ ਲੋਕ ਵਲ ਚਿਉ ਆਯੋ ਚਿਉ
 ਤੇ ਦੇਖਕੇ ਪੁਰਖ ਇਸਤੀ ਆ ਭਰ ਗਏ ਹੋਨ ਤੇ ਹੋਤ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਤ ਹੋਇ ਤੇ ਹੋਕਾ ਹੀ
 ਦੋਹੇ ਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਬਰ ਬਰ ਕੇ ਬਧੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ ਸਿਉ ਲਗੇ ਹੋਨ

ਸੁਕਰਵੀਦਹਿਲਕਰੇਗਾਸੋਪਰਮਚਾਉਕੋਪਾਧਤਿਹੋਵੇਗਾਅੰਤਸਮੇਓਤਮ
ਗਤੀਪਾਵੇਗਾਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਿਲੋਕਸੰਪਾਧਤਿਹੋਵੇਗਾਓਹਜਾਰੇਦੇਸਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਕੇਸਿਖਹੋਏਜੋਕੋਈਸਤਿਗੁਰਾਂਕੀਉਸਤਤਸੁਣਨਤੇਅਉਣਸੀਗੁਰੂ
ਜੀਉਪਦੇਸਦੇਣਸਿਖੀਕੀਰੀਤਸਿਖਣਪਰਮੇਸਰਕੇਨਾਮਦੇਆਧਿਕਤੀਤੋ
ਵਣਏਹਰੀਨਾਮਦੇਦੇਹਉਤਬਿਦਤਹੋਈਲਗੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣ॥

॥ਆਵੇਜਾਖੀਅਪਣੇਦੇਸਕੋਆਏ॥

॥ਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਦੇਸਤੋਸੀਗਤਾਕੋਸਚੇਮਾਭਗਲਾਇਕਤਸ
ਰਬਤਗਜਾਰੰਗਕਾਉਪਾਰਕਰਕੇਨਾਲਮਰਦਾਨੇਨੂੰਅਧਿਆਕਿਉਮਰਦ
ਨਾਹੁਣਕਿਥਾਉਚਲਣਾਹਈਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਗੁਰੂਜੀਸਿਉਤਸਤੀ
ਰਜਾਇਹੈਤਾਫੇਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਿਰਪਾਵੇਸਾਮੁੰਦਮੇਰਤਾਈਕਹਿਆਕ
ਹੁਭਾਈਬਾਲਾਕਿਥਾਉਚਲਦੇਹੈਤਾਮੇਹਥਜੇਕੁਕਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੈਦੀਨਦੇ
ਆਲਜੀਜਿਥੇਆਪਲਿਜਦੇਓਓਥੇਆਏਹਅਗੇਜਿਧਜਾਵੇਗੇਦਾਸਵੀਚਿੰਥ

ਈਚਲਨਗੇਏਹੁਬਾ
ਜੀਬਡੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ
ਤਰਧਿਆਨਹੋਏਅ
ਇਖੜੇਹੋਏਤੇਕਹਿ
ਨੰਨਾਲਲੋਚਲਣ
ਆਏਮਿਲਿਆਤੇ
ਮਥਾਦੇਕਿਆਤੇਗੁ
ਅਜਿਤਿਆਇਕ
ਫਕੀਰਭਲੇਦੇਚਕ
ਤਾਉਸਨੰਮਿਲਾਮਾ

ਤਸੁਣਕਰਸੀਗੁਰੂ
ਅਤੇਜਿਓਓਥੇਅ
ਤੇਰਵੀਉਪਰਆ
ਅਭਾਏਥੋਅਜਿਤੋ
ਹੈਤਾਉਥੇਅਜਿਤ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇ
ਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈ
ਅਬਦਲਗਮਾਨ
ਗਹਿਦਾਹੈਓਥੇਭਲੇ
ਵੀਏਓਹੁਸਤੋਪਾ

ਸੋਪਿਉਮੰਗਦਾਰਹਿਦਾਹੈਤਾਅਜਿਤੇਅਧਿਆਸੀਗੁਰੂਜੀਚਲੀਏਜੀਤਾ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਜਿਤਿਆਤੁਅਖੀਆਮੀਦਤਾਅਜਿਤੇਅ
ਜੀਮੀਦਿਆਤਾਸਭੇਹੀਭਲੇਦੇਚਕਅਏਬੈਠੇਤਾਮਹਾਰਾਜਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਅਧਿਆਅਜਿਤਿਆਤੁਅਖੀਉਘਾਕੁਕੇਦੇਖਤਾਅਜਿਤੇਅਖੀਖੋਲਕਰਦੇਖ
ਆਤਾਕਿਆਦੇਖੇਜੋਭਲੇਦੇਚਕਬੈਠੇਹੋਏਹਤਾਗੁਰੂਜੀਅਬਦਲਗਹਿਮਾ

ਏਸੇ ਕਹਾਉ ਪਦਮ ਸ੍ਰੀ ਬੇਰੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹੁਅਤੇ ਮੀਏਨੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਇਆ ਪ੍ਰੀਅਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਹੋ ਅਬਦ
 ਲਗਹਿਮਾਨ ਜੀ ਆਪਨੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਸਦਾ ਤਤਾ ਅਜਿਤੇ ਅਇਕ
 ਰਮੀਏ ਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨ ਨੇ ਜਾਇਆ ਖਿਆਤੁ ਮੀਆ ਅਬਦਲਗਹਿਮ
 ਨਾਨਕ ਦਾਈ ਓਠ ਤਰਿਆ ਪਰ ਮੀਏ ਦੇ ਲਾਲ ਹੋਰੁ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖਿਆਤੀ ਮੀਆ ਚਲਿਆ ਆਉਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੇ ਕਾਨੂੰ ਦਾ ਆਈ ਹੈ ਜਾ ਆਉਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਕਰਦਾ ਆਉਦਾ ਹੈ ਏਹ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਏ
 ਕਸ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਮ ॥ ੧ ॥ ਜੇਨ ਦਾ ਆਈ ਸੇਮ
 ਰਨ ਲੋਕੇ ਭੀ ਮਰ ਜਾਇ ॥ ਲਖੀਨ ਜਾਈ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤਾ
 ਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਚਮਕਿਆ ਅਤੇ ਅਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਸ
 ਲਾਮ ਕੀਤਾ ਚਿਜਾ ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ ਓ ਮੀਆ ਜੀ ਚੰਗੇ ਭਲੇ
 ਤਾਂ ਮੀਏ ਆਖਿਆ ਹਾਂ ਸਾਈ ਲੋਕ ਜੀ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮੀਆ ਜੀ ਤੁਸ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕਿਰਾਨੀ ਨੇ ਪਿਉ ਅਕਰ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪ
 ਰ ਇਉਂ ਲੋਲਵਾਗੇ ਜਿਸ ਤਰਾ ਸਾਲਟੇ ਉਪਰ ਖਟਦੀ ਫਾੜੀ ਨਿਚੋੜ ਲਈ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ
 ਸੁਦ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਏ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੀਤਾ ਮੀਆ ਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨ ਖ
 ਲੀ ਹੋਇ ਬੈਰਾ ਤਾਂ ਮੀਏਨੁ ਚਪਲਗੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮੇਤਾ ਕੁਛ ਲੋਣ ਆਇਆ
 ਸਾਸੋਗੇ ਅਗਲੀ ਸਭ ਦੇ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੀਏਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਮੀਆ ਨਾਲ ਸਾਇਆ
 ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੀਏ ਕਹਿਆ ਜੇ ਏਹ ਕੀ ਆਖੇਗਾ ਜੇ ਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਪਾਸ ਆਪਣੀ
 ਕਰਮਾਤ ਖੁਹਾਇ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਮੇਓ ਭੀ ਆਇਗਾਇਆ ਪਰ ਬਹੁਤ ਗ
 ਮਾਨ ਨਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਰਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਉਸ ਦੀ ਵਲ ਨਾਤਰ ਕਰਕੇ ਤਿਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਖਾਲੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮੀਏਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਈ ਅਸੀਂ ਵਡੇ ਨਾਗ ਉਪਰ ਪੈ ਹਾਂ ਜੇ ਖਦਾਇ ਜਿਦ ਭੀ ਖੇਗਾ ਤਾਂ ਭੀ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ
 ਕਰਮਾਤ ਦੀ ਕਿਸਨੂੰ ਪਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਜੇ ਮੀਆ ਅਬਦਲਗਹਿ
 ਰੀ ਅਤੇ ਸਹਿਮਾਗੇ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਇਕ
 ਛਪੜੀ ਆਇ ਪਈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾਇਆ ਪਰ ਏਹ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਦਾ ਜਿਸ
 ਦੀ ਫੁਸਤ ਪੈਓ ਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਜਵੇਰੀ ਸਾਇਹੁ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੀਤਾ ਓਨਾ ਵੀ
 ਰਮਾਤ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਇਗਾਈ ਤਾਂ ਓਹ ਦੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ

ਭਾਈ ਲਖਨਾਥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਹ ਬਸੇ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ॥ ਭਾਈ ਲਖਨਾਥ
 ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਹ ਬਸੇ ਕਰਕੇ ਪੁਜਰੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਏ ॥ ਭਾਈ ਲਖਨਾਥ ਸਾਹਿਬ
 ਏਜੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੀਏ ਮੀਅਤੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਉਠ ਕੇ ਤਰ
 ਪਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਲ ਦੇ ਚਲਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜੀ ਮੀ ਦਲ ਨਿਗਹ ਕੀਰੀਤ ਓ
 ਥੇ ਮਹਿਰਾ ਹੁਇ ਗਈਆ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਅਸੀਤਾ ਰਸਤ ਭੁਲ
 ਗਈਆ ਅਤੇ ਰਸਤ ਤਾ ਸਜੇ ਹਥ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈਤਾ ਮੀਏ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਜੋ ਜਾ
 ਸੇਹੀ ਚਲੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਗਏ ਤਾ ਮੀਆ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਮਣ ਮਣ ਦੀਆ ਦੀ
 ਮਾਂ ਪਈਆ ਹੈਨ ਤਾ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਜਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾ ਮੀਏ ਨੇ
 ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੀਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਰਉਸ ਰਹਿ ਤੋਹੋਤ
 ਮੀਏ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੀਬਾ ਬਾਜੀ ਛਿਅ ਮਹੀਨਿਆ ਪਿਛੇ ਪੁਜਰੇ ਤੇ ਬਾਹਿਰ ਆਉਨਾ ਹਾ
 ਇਕ ਅਸਤਵ ਪਾਣੀ ਦਾ ਤੇ ਇਕ ਸੇਰ ਜੋ ਲੈ ਕਰ ਵਫ਼ਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੀ ਨਿਕਲ
 ਆਉਨਾ ਹਾ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਜਿਥੇ ਆ ਅਜਿਥੇ ਲੈ ਕਰ ਅਸੀਵੀ ਇ
 ਕਮੁ ਸਟਰੇਤ ਦੀ ਹਮ ਭੀ ਖਾਇਆ ਕਰਹਿਗੇ ਜਦ ਏਹੁ ਬਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣੀਤਾ ਮੀ
 ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਘਰ
 ਹੋ ਅਤੇ ਹਮ ਭੁਲੇ ਹਾਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਮੇਰਾ ਆ
 ਜ ਧੰਨ ਭਗਤ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਜਰੇ ਕਉ ਵਸੇ ਸਕੀਅ ਹੈ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਬਖਸੇ ਹੈ ਅਤੇ ਧੁਆਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਅ
 ਹੈ ਤਾ ਮੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੀ
 ਏ ਉਪਰ ਬਖਸੀ ਕਰ ਕੇ ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਸੀਵਾ ਹੁਗੁਗੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਸਿ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਸਾਸਿ ਮੁਖਿ ਭਗਵੰਤ ਸਾਸਿ ਖਨਿ ਜਪੁ ਬੀਰੀ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਸਭ ਦੰਨੁ ਮਨੁ ਸਾਧਿ ਰਹਿ ਮਾਧਕਰੁ ਏਥੇ ਪਥਰੁ ਉਠਾਉ
ਤਮਰੁ ਏਨੇ ਨੇ ਚੁਥਿ ਪਥਰੁ ਚਾਕਿ ਆਤਿ ਚੁਥਿ ਪਥਰੁ ਦੇਹੁ ਬੜਾ ਸੰਦਰਬੁ ਦੇਹੁ
ਤਦਾ ਤਲਾਉ ਨਿਕਲਾ ਆਇਆ ਜੋ ਬੰਕਰੁ ਕੁ ਪੁਰੁ ਦੇਹੁ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਮਰ
ਦਾਨਿਆ ਤੁਇ ਸਕੁੰਡ ਵਿਚ ਰੋਟੀਆ ਘਰੁ ਕਰ ਪਾਇ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਅਨਾ
ਜ ਪੈ ਤਥਿ ਹੁਕ ਪੜੇ ਵਿਚ ਬੰਨ ਕੇ ਪਾਇ ਦੇਹੁ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖੁ ਕਰ ਜਾ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਰਨ ਸੁਣਿਆ ਤੁਓ ਸੇਵਖਤ ਰੋਟੀਆ ਘਰੁ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ
ਉਸਕੁੰਡ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦਿਤੀਆ ਅਭੇ ਹੋਰ ਅਨਿਕ ਪੜੇ ਵਿਚ ਬੰਨ ਕੇ ਚਾਇ ਪਾਏ
ਜਦ ਮਰਦਾਨੇ ਰੋਟੀਆ ਤੇ ਅੰਨ ਪਾਇ ॥ ਸੋ ਸਤੁ ਕੀਤੁ ਬਗਾਇਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ

ਆਖਿਆ ਹੋਗੁਰੂ
ਸਾਡਾ ਏਵੇ ਹੀਗੁ
ਨਕਜੀ ਬਚਨਕੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਿ
ਸਾਹੁਜੀ ਜੇਕਰ ਸ
ਆਵੇਤਾ ਮੇਇਕ
ਵਾਂਗਾ ਤਾਮਰਦਾਨੇ
ਆਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
ਰਾ ਅਨਜਨਿਕ
ਰੋਟੀ ਮੇਤੋਰੇ ਨਾਮ

ਜੀਏਹੁ ਤਾ ਅਨਾਜ
ਇਆਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੁ
ਕੇ ਕਹੁ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤ
ਰਾ ਅਨਜਨਿਕਲ
ਰੋਟੀ ਤੇ ਰੋਟੀ ਤਦੇ
ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿ
ਸਾਹੁਜੀ ਜੇਕਰ ਸਾ
ਲਪਵੇਤਾ ਮੇਇਕ
ਦੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਾਮ

ਰਵੇਨੇ ਏਹੁ ਪਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾ ਰੋਟੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੰਜ ਸਬ ਪਕ ਕੇਤਰ ਅ
ਇਆ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਿ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਸੇ ਤਰਾ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨੁ
ਖਸੀ ਪੁਰਮ ਸਰੇ ਜਕਿ ਆਵੇ ਦੇਹੁ ਤੁਓ ਸੇਵਾ ਬਾਹੁ ਅਨਿਕਲਾ ਆਵੇ ਦੇਹੁ
ਬਤ ਸਭਿਕ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ ਲਗਾ ਤੇ ਕਹਿ ਚਿਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿ
ਧਾਨ ਜੀਆ ਪੰਥ ਨੇ ਹੀ ਤਾ ਏਹੁ ਬਤ ਸਾਹਿਗ ਵਿਚ ਸਦਿ ਆਗਿਆ ਭਾਈ
ਏਹੁ ਫਕਰਿ ਤੁਕੋਈ ਪੰਥੁ ਮਸਕਾਹੁ ॥ ਰੋਟੀ ਆਸੁ ਤਾ ਅਗਤੀ ਪਾਠ ਦੇਵੇ ਬਕ
ਨੀ ਸਨਦਿ ਤੇ ਅਤੇ ਏਨੇ ਕਰੇ ਤੇ ਏਨੇ ਕਰੇ ਰੋਟੀਆ ਤੇ ਅੰਨ ਪਕਾਇ
ਇਆਹੈ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਾ ਕੋਈ ਆਪੁ ਰਖੀ ਤੇ ਬੜਾ ਕੇਲਵੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸਦੇ

ਸਦੇਗਜੇਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜਬਦ ਜੀਰਮ ਸਦੀ ਅਛ ਪਰੋਤਾ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ
ਲੋਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਹੋਦੀਨ
ਬੀਸੁ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਅਸਾ ਬੜੀ ਕੁਟਲ ਤਾਕੀਤੀ ਹੋ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਮਹਾ
ਰਖੋ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜੀ ਜੋ ਬੜੀ ਬਿਆਦ ਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਤ ਪਰਚੇ
ਪਕਥੀ ਸਾਂਝ ਪਰੋਤਾ ਦੇ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਪਰੋ
ਸਰ ਦੇ ਲੋਕੋ॥ ॥ ਵਾਸ ਦੇਵ ਸਰ ਬੜ ਮਹਿ ਉਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਠਾਇ॥ ਅੰਤਰ ਕ

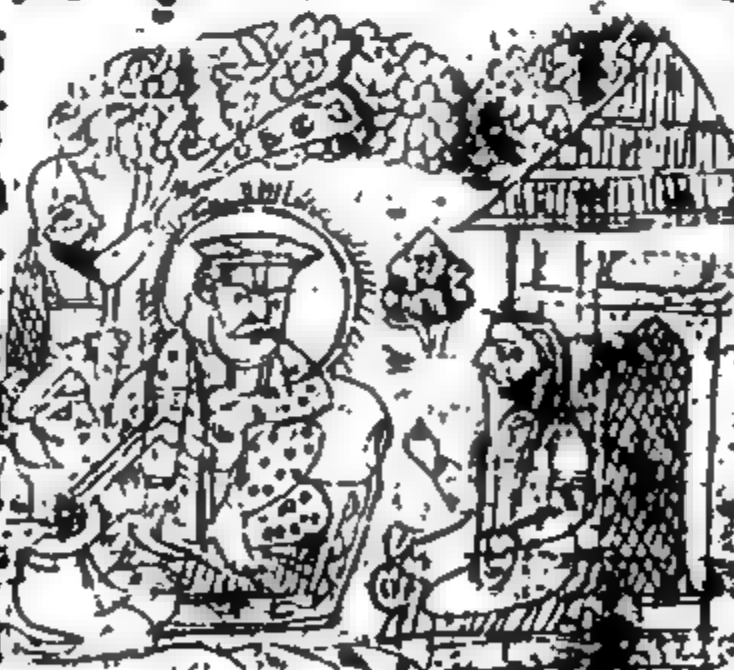
ਹਰ ਸੰਗ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਾਇ ਦੁਰਾਇ॥ ੧ ॥ ਯਹ ਪਰਮੇਸਰ ਸਰਬ ਅਜ
ਥਾਨੇ ਦੇਵ ਸਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਹਾਜਰ ਹੁਰੇ ਹੋ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਐਸਾ ਨਹੀ ਜਿਥੇ
ਓਨਹੀ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਓਹ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ ਜਹਾ ਕਹਾ ਲੋਕ ਪਰ
ਲੋਕ ਵਿਚ ਸਹਾਇ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅ
ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਸ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰਹੁ ਤੁਸਾ ਭਾਭੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ
ਜਾਪਰ ਜਾ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਸਦੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਭਾਈ ਤੇ
ਸਾਭੀ ਕਲਿਆਣ ਤਦੋਂ ਵੇਗੀ ਜਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਸਾਧ ਸੰਤ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁਗੇ। ਏਕ ਧਰਮ ਮਾਲ ਬਣਾਵਹੁ ਆਏ ਆਭੇ ਯਾਗਤ ਕੀਯੋ
ਕਰਨੀ ਤਾਪਰਮ ਧਾਮ ਕੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਗੇ॥ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਓਥੋਂ ਚਲ ਤੇ ਭੁਏ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਕੋਹ ਵੀ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

॥ ਅਗੇ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹਿ ਤੇ ਪੈਨ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਜੀ ਕਾ ਕਰਣ ਕਰਣ ਜੇਤੀ
ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਸੁਖਾ ਦੀ ਨਿਧੀ ਸਰਬਤ ਕੀ ਗਤੀ ਕਰ
ਤੇ ਕਰਤੇ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਏਕ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਪਰ ਉਸ ਨਗ
ਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਉ ਰਹਿਣੇ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਤਾ ਜਾਤੇ ਜਾਤੇ ਏਕ ਕੋਹ ਵੀ
ਫਕੀਰ ਵੀ ਕੁਦੀਆ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵੜੇ ਓਹ ਇਕ ਤੋ ਕਥਾ ਦੀ ਕੁਝ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਦੀਵ
ਸੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਗਏ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀ ਦੇਖ
ਆਤੇ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਓਥੇ ਰਾਤ ਕੀ ਜਾਇ ਨ ਚਾਹਿਆ ਤੁਓਂ ਜ ਫਕੀਰ ਨੇ ਅ
ਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਰ ਬਿਨਿਵਾਜ ਜੀ ਹੋ ਮਹਾ ਪਰਚੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਤਾਇਨੇ ਪਖੀ ਅੰਗ ਪ
ਸੁਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਮਨੁਖ ਦੀ ਬਿਆਬਾਤ ਕਰੇ ਮੇਂ ਅਜ ਬਤੇ ਗੁਰਾ ਵ
ਲਾਹ ਜੇ ਆਪ ਕਾ ਦੀਵਾਰ ਹੋਇ ਆਹੋ ਅਤੇ ਆਪ ਜੇ ਓਥੇ ਪਰ ਬਹੀ ਮੇਹਰ ਕੀ
ਤੀ ਹੋਇ ਸਤੇ ਮੇਥਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆਂ ਹਾਕੇ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ ਪਰ ਓਥੇ ਸ੍ਰੀਗੁ

ਭਈ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ
 ਦੁਰੀਤ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
 ਤੁਸੀਂ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
 ਚਰਨ ਕੀਆ ॥ १ ॥ ਗਗਨ ਧਨੁ ਸਰੰ ਮਧੁ ॥ २ ॥ ਜੀਉ ਤਪ
 ਤੇ ਬਾਰੇ ਬਾਗ ਤੀਪਤਿ ਪਿਖੇ ਪੇਬਹੁ ਤਬਿ ਕਰਾ ॥ ਜੇਤ ਨਿਬਦੀ ਵਿਸਰ ਜਾਇ ॥ ਜਿਉ
 ਪਕਰੇ ਗੀ ਬੇਲ ਲਾਇ ॥ १ ॥ ਬਹੁਤ ਬੇਲ ਲਾਇ ਪਰੇ ਹੋਇ ॥ ਵਿਣ ਬੇਲ ਜਾਣੇ ਸਭ
 ਕੋਇ ॥ १ ॥ ਠਹਰਿ ॥ ਜਿਨ ਕਨਕੀਤੇ ਅਖੀਨ ਕਾ ॥ ਸਿਨਹਿ ਪਾਇ ਤਿਥੇ ਲੋਤ
 ਤਿਪ ਜਿਨ ਮਨ ਰਖਿਆ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ॥ ਫਾਜੇ ਪਕਣ ਅਥੇ ਸਭ ਭਾਇ ॥ २ ॥ ਜੇਤ ਮੇ
 ਹ ਪਰੀਤ ਸਾ ਅਵਾ ॥ ਸਗੁ ਕਲਖ ਦਾਗਾ ਵਾਗਾ ॥ ਦਾਗ ਦੇਸ ਮੁਹਿ ਚਲਿਆ ਲਾਇ ॥
 ਦਰਗਹਿ ਬੇਸੁ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ३ ॥ ਕਰਮ ਮਿਲੇ ਆਖਣੇ ਰਨ ਚਿ ॥ ਜਿਤ ਲਗਤ
 ਰਨ ਹੋ ਰਨ ਹੀ ਥਾਉ ॥ ਜੇਕੋ ਬੇਢੇ ਫੇਰੇ ਦੇਸਾਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਗ ॥ ੪
 ॥ १ ॥ ॥ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਭਾਉ ਫਕੀਰ ਕੋ ਹਰੀ ਸਬਦ
 ਸੁਣ ਕਰ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਆਇ ਪਇਆ ॥ ਅਤੇ ਬੁਧ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਨੀ
 ਰਮ ਲਹੇ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਹੀ ਉਸ ਦੀ ਹਫ਼ੀ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਗ ਭੀ ਉਸ ਦੀ ਸੀ
 ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਦੁਰ ਹੋਇ ਗਈਆ ॥ ਅਤੇ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸੁਪਣ ਅਤੇ
 ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਫ
 ਦੇਖ ਕਰ ਉਸ ਨੂੰ
 ਬੇਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰ
 ਹਿਰ ਵਿਚ ਖਬਰ
 ਰਨੀ ਅਸੀਰ ਹਿਣ
 ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਰੋਕੇ
 ਦਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅ
 ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਦ
 ਗਾ ਦੇਖੇ ਭਾਈ ਚਿਸ
 ਰਮ ॥ ਦਿਸਦੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕਿਤਨੇ ਦਿਰਦਾ ਰੋਗ ਦੁਰ ਹੋਇ ਗਈਆ ॥ ਅਤੇ ਚਿਸ
 ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਹਫ਼ੀ ਦੇਖ ਕੇ ਦਰ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰ
 ਨ ਉਪਰ ਆਇ ਮੇ ॥ ਅਤੇ ਦੀਨ ਹੋਇ ਲਗੇ ਬੇਲ ਤੀ ॥ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸ

ਈਸਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਖਣਾ ਨਹੀਂ
 ਕੇਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਭੁੱਖਣਾ ਮਗਰੋਂ ਪਰ ਭੁੱਖਣਾ ਮਗਰੋਂ
 ਫੇ ਪੰਤੂ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰ ਅਤੇ ਪੁਰਨੀ ਸਿੱਖਾ ਵਈ ਕੇਹੇ ਬੁਧਾ ਸਾਥ ਕੇ ਤੀਐ ਸਾਜੀ
 ਅਮੇ ਸਮਜੀ ਕੇਏ ਹੁ ਰਾਜ ਸੀ ਪਟ ਮੇਸਰ ਜੀਵੀਐ ਅਸਾ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੀ ਚਿ
 ਰਮਕਾ ਅਤੇ ਨਿਆ ਓਈ ਧਰਮ ਕਾ ਕਰੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਰਾਜਾਨੇ ਪੁਰ ਕੋ ਕਹੀ
 ਰਾਮਾਪਨੇ ਵਜੀਰ ਕਉ ਭੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅੇਸਾ ਕਹਿਆ ਕੇ ਹੋਵਜੀਰ ਏਹੁ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹੋਸੀ ਇਸਕੀ ਤੀਰਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਏਹੁ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਦਿਰਕਤ ਹੋ
 ਇਕਰ ਬਨੇ ਕੋ ਚਲ ਗੋਆ ਪਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਇਕ ਬੁਰਦਿਆ ਓਹੀ ਇਆ ਇਕ ਲਾਲ ਪ
 ਲੇ ਬਨ ਲੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿ
 ਮਗਤੇ ਮਕਤ ਹੋਵੀ ਏਤੋ ਰਾਜਾ ਲਗਾਤ ਪਸਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਦ ਰਾਜਾ ਘੋਰ
 ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਤਾ

ਇਕ ਚੇਰ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੋ
 ਗਿਆ ਮਨ ਮੇਰੇ
 ਜੋ ਪਰ ਨਿਕਲਿਆ
 ਪਦਾਰਥ ਜਰੂਰ ਲੈ
 ਵੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸਦੇ
 ਤਗ ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਲ
 ਕੇਹਾ ਲਗੇ ਭਾਵੇ
 ਲਗੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰ
 ਕਾਦਿਨ ਆਇਆ
 ਪਰ ਨਾਵਟੇ ਵਾਸਤੇ

ਗਇਆ ਤਾ ਅਗੇ ਕਥਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਓਸ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸੰਗ ਹੋਇ ਰਿਆ
 ਸੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨ ਗਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਕੋਸਾ ਤਪ ਕਰੇ ਜਪ ਕਰੇ ਦਾਨ ਕ
 ਰੇ ਪੁਜਾ ਕਰੇ ਪਾਠ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਜੰਗ ਕਰੇ ਤਭੀ ਗੁਰੂ ਬਿਨ ਕਥੀ ਨਹੀ ਸਤਗ
 ਤੀ ਹੋਤੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਸਾਰਨ ਕਰੇ ਤਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰਿ
 ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪਸਨ ਕੀਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੀ ਧਰਮੇ ਸਕੀ ਨੇ ਕੈਸੇ ਗੀਤ ਧ
 ਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਤੇ ਸੀ ਪਰ ਮੇ
 ਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆ ਅਵਤਾਰਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਔਰ

ਕਿਉਰੁਮਾਵਤੈਰਾਜੀਤ ਚੋਰਨੇਕਰੇਰਾਜੀ ਅਥਵਾ ਮੇਰੇਤਾਈਕਿਅਕਰੇਤ
 ਪੈਤਰਾਜਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇ ਆਪਕੋਗੁਰੂਕੀਤਾਬਾਹੁਦਾਹਜੀਕਿਉਜੋਆਪ
 ਮੇਰੇਉਪਰਬਹੁਤਉਨਗੁਰੂਕੀਆਹੈਜੋਮੇਰੇਮਨਦਾਸੰਕਲਪਪੁਰਨਕੀਅ
 ਪੈਆਪਤੋਪਰਨਗੁਰੂਹੋਤਾਚੋਰਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਗੁਰੂਜਿਸਕਉਧਾਰ
 ਨਕਰੀਦਾਹੋਉਸਕਾਬਚਨਸਤਪ੍ਰਤੀਤਕਰਕੇਮਨੀਦਾਹੈਮੇਰੇਦੁਰਦੇਦਕ
 ਉਤਨਧਨਮਨਏਹਅਰਪਨਕਰਦੇਈਦਾਹੈਸੋਤ੍ਰੀਪਦਾਰਥਪਦੇਲਿਆ
 ਇਆਹੈਸੋਮੇਰੇਆਗੇਰਖਦੇਹੁਤਮੇਤੇਰਾਗੁਰੂਬੰਨਤਾਹੋਤਾਰਾਜਾਨੇਕਹਿਆ
 ਹੋਗੁਰਵੇਦਵੀਨਬੰਧੁਜੀਮੇਤੇਪੁਰਸੇਏਕਰਤਨਲਾਲਲਿਆਦਾਹੈਸੋਏਹੋ
 ਜੀਅਤੇਏਹਲਾਲਵਜਾਮੇਰਾਸਗੀਰਏਦੇਵੇਆਪਕੀਭੇਟਾਹੈਨਜੀਭਿੰਦੇਜੋ
 ਬਾਹੋਸੋਕਰਹੁਜੀਤਾਚੋਰਨੇਰਾਜਾਪਾਸੋਓਹੁਰਤਨਲਾਲਲੈਕੇਕਹਿਨਲਗਾ
 ਹੋਰਾਜਾਗੁਰੂਕਾ

ਹੀਪਰਇਸੰਜਾਹ
 ਨਹੀਜਿਤਨਾਚਿ
 ਜਾਨੇਕਹਿਆਹੋ
 ਦੇਵਜੀਮੇਆਪ
 ਜੀਜਿਤਨਾਚਿਰ
 ਦੀਦਾਰਨਾਦੇਵੇਗੋ
 ਕਦਾਚਿਤਏਕਕ
 ਚੁਗਾਜੀਏਹਥਾ
 ਨਕਹਿਥਰਤੇਲਾ
 ਰਾਕੇਹੁਦਭੀਨਾ
 ਲੇਏਹਥਾਤਚਿਤਵਿਚ
 ਵਿਚਾਰਤਾਵਿਚਤਾਚੋਰਨਸਦਾਭੁਜਦਾਇਕਨਗਰ
 ਮੇਜਾਇਬੈਰਾਅਤੇਰਾਜਾਉਸੇਬਾਉਇਆਨਵਿਚਬੈਠਰਹਿਆਜਰਾਜਾਕੋ
 ਚਥੇਬੈਠੇਕਉਏਕਸੁਰਸੁਗੁਜਾਹਿਆਥਾਸਹਿਨਿਰੰਕਾਰਜੀਭਗਤਾਂਕੇਰਿਏਕ
 ਜਾਨਦੁਹਾਰੇਆਪਰਾਜਾਕੋਪਾਸਾਅਏਤੋਕਹਾਹੋਰਾਜਾਤੁਏਥੇਕਿਉਬੈਠਾਹੋਏ
 ਥੇਤਾਤੇਰਾਕਫਨਹੀਸੋਰਨਾਤ੍ਰੀਸੇਥੀਰਥਪਰਜਾਹੁਜਾਇਕਰਨਿਰੰਕਾਰਕੋ
 ਸੇਵਨਕਰਜਾਕਿਸੇਸੰਤਮਹਾਤਮਾਕਉਮਿਲਤੈਜਾਕਿਸੇਨਗਰਮੇਜਾਇਕਰ

ਹਕਮਫੇਰਨਾਨ
 ਗਾਉਪਰੋਉਠਨ
 ਮੇਨਾਅਵਤਾਰ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾਰ
 ਤੋਠਾਹਿਰਾਜਦੁ
 ਆਪਮੇਰੇਤਾਈ
 ਜੀਉਤਨਾਚਿਗੇ
 ਦਮਭੀਨਾਉਰਾ
 ਤਰਾਜਾਕੋਚੋਰ
 ਲਲੈਕਰਉਠਨ
 ਰਾਜਾਅਇਮਿ

ਬੈਠ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋਈ ਨ ਬਖਸੀ ਮੇਨੇ ਗੁਣ ਵਿਸ਼ੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਮਹਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਧੇ ਵਿਆਖੀ
ਕਰ ਏਥੇ ਬੈਠੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਿਹਾ ਆਸਾ ਸੇ ਬਗੈਰ ਕਬੀ ਨ ਚਿਠੀ ਗਾ ਤਫੇਰ
ਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋਰ ਜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਜ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ
ਕਨਕ ਕਉ ਜਾਵੇਗਾ ਅਜੇਭੀ ਕਿਸੇ ਸਾਧ ਦੀ ਸਰਣ ਜਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਹ
ਤਮਾ ਨੂੰ ਫਾੜ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋਰ ਕਹਿ ਜੀ ਤੇ ਓ
ਸਸਾਧ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਾਧ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜੇਕਰ ਓਹ ਸਾਧ ਹੋ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਚੋਰ
ਹੋ ਤਾਂ ਹਥੀ ਓਹੀ ਹੋ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਭ ਗੁਰ ਦੇਵ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਅ
ਹਫੁਰਾ ਜਾ ਤੁਜਾਨ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਉ ਚੋਰ ਲੇਗਾ
ਏ ਪਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਓਥੇ ਬੈਠੀ ਆ ਨੀਤਿ ਨ ਬਰਜ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕੀਏ
ਅਰ ਮਨ ਮੇ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬੀਨ ਬੈਠ ਹੋ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾਨੇ ਮ
ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਅਬ ਤੇ ਨਹੀ ਸਹਾਰਿਆ ਜਾਤਾ ਏਹ ਬਾਤ ਵਿਚ ਠਾਕਰ ਜੀ ਠਾਕਰ ਜੀ
ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਲਗੇ ਹੋਰ ਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਚੋਰ ਖੜ੍ਹ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾ
ਜੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਰਿਓ ਕਰ ਚਿਤੋਂ ਜੀ
ਤਾਂ ਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋਰ ਜਾ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਅਰਾਧਤਾ ਹੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਹੋ
ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਹੋ ਜੇ ਤੂੰ ਪਰਮ ਭਗਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂ ਆਪੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਬੈਠ
ਕਉ ਚਲ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਪੁਰਨ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ
ਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਤੇ ਰੇਦਰ ਸਨ ਓਪਰੋ ਜੋ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਓਪਰ ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ
ਤੀ ਹੋ ਜੀ ਪਰ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਗੈਰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਚਿਠੀ ਗਾ ਤਫੇਰ
ਰਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋਰ ਜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਤੇ ਨੀਠ ਗੁਣ ਦਾਸ ਤੇ ਆਇ
ਆਸੀ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸੋਂ ਰਤਨ ਠਾਕਰ ਕੋ ਲੇਗਿਆ ਹੋ ਅਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਚਿਸ ਕਉ ਕਿਅ ਕ
ਹਿਤਾ ਹੋ ਅਬ ਤੂੰ ਬੈਠ ਕਉ ਚਲ ਰਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਬਲਿਹਾਰ
ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਤੇ ਰੇਦਰ ਸਨ ਚਿਤੋਂ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਬਿਨ ਸੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਬਗੈਰ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਚਿਠੀ ਗਾ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹੋਰ ਜਾ ਤੂੰ ਚੋਰ ਕੇ ਸਾਥ ਨ
ਰਕ ਕਉ ਗਇਆ ਚਾਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ
ਰਕ ਕਉ ਹੀ ਸਾਥਿਗ ਪਰ ਬਗੈਰ ਚਿਸ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਕਬੀ ਨ
ਚਿਠੀ ਗਾ ਤਾਂ ਏਹ ਨਿਹਚੁ ਰਾਜੇ ਕ ਦੇਖ ਕਰ ਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਓਥੇ ਚਿਠੀ ਲੇ ਅਰ
ਚਿਸ ਚੋਰ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਚਿਸ ਚੋਰ ਕਉ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ

ਭਾਮੇਰਾ ਤੁਹੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਮੇਰਾ ਕਰੀ ਕਹਿ॥ ਚੋਰ ਸਾ ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਕਿਸਤਰ ਹੋਤ
 ਰਸਨੇ ਕਹਿ ਆਹ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀ ਜਿਕਰ ਤੁਸਾ ਪੈਤ ਤੁ ਮੇਰੇ ਤਈ ਅਗੇ ਕਿਉ ਨ ਦੁ
 ਰਸਨ ਦੇਤਾ ਜਦ ਮੇ ਇਸ ਸੀਤ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ ਤੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਤਈ ਦਰਸਨ
 ਦੀਆ ਮੇਰੇ ਤਈ ਤਾਂ ਇਸ ਸੀਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਵੀ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁ
 ਰਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇਰਾ ਜਾਭੀ ਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਧੁਣ ਤੁ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਤੇ ਤੇ
 ਰਾ ਪੁਛੇ ਇਸ ਚੋਰ ਦੀ ਵੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਹਿ ਆਹੇ ਭਈ ਸਿਖੇ ਸੁਣੇ॥ (ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ) ॥ ਮੰਨੈ ਤ
 ਰੇਤਾ ਰੈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵੈ ਨ ਭਿਖਾ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹੈ ਹੇ ਭਈ ਸਿਖੇ ਜਿਸ ਸਿਖ ਕੋ ਸਭਿ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਦ੍ਰਿੜਤ ਹੋ
 ਵੈ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇ ਅੰਸਾ ਭਰੇ ਸਾ ਕਰਨਗੇ ਸਿਸਿਖ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ॥
 ॥ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ
 ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਪਰਖ
 ਸੀਕਰ ਕੇ ਚੋ ਚਲਤੇ ਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਔਰ ਚਲੀ॥

॥ ਤਾਂ ਭਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹੈ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
 ਜੀ ਕੇ ਅਵਭੁਤ ਚਰਿਤ ਪੈਨ ਜੋ ਕਈ ਸਿਖ ਸੁਣੇਗੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹੈ ਵੇਗਾ
 ਸੋ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾਹਗੁ॥

ਹੋ ਭਈ ਬਾਲਾ ਤੁ ਧੀਨ ਹੈ ਤੇ ਜੀ ਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ
 ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਧਰ ਕਉ ਗਏ ਸੋ ਜਾਣਉ
 ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾਚ॥ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਮਹਾ ਰਾਜਾ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਸਾਢੇ ਇਕ ਪਰਾਣ ਦੇ ਵੇਸ ਸਾਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਤੇ ਇਕ ਰੋਜ਼
 ਉਪਰ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਉਪਰ ਸਾਧਿ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਚੋ ਚੋ ਇਕ ਰੁਹੇਲਾ ਪਠਾਣ ਆ
 ਇਪਹੁ ਚਿਆ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਕਉ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਤੁ ਸੀਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਪ
 ਤ ਹੋਇਕਰ ਖੋਲੇ ਤੇ ਆਪ ਬਾਗ ਬਰਸਾਦਾ ਲੜਕ ਬਣਕਰ ਬੈਠ ਗਏ
 ਆਇਤਨ ਆਖਦਿਆ ਹੀ ਓਹ ਪਰਾਣ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁਚਾ ਤੇ ਸੀ ਬਾਏ
 ਜੀਨੀ ਅਕੇਲ ਦੇਖਕਰ ਪਕੜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਲੈ ਗਇਆ ਤੇ ਆਪਣੀ

ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਹੋ ਬੰਦੀ ਖਦਾਇ ਦੀ ਇਸ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ
 ਥਾ ਅੰਦਰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਵਟੇ ਪੈਰ ਜਦ ਉਸ ਪਰਦੀ ਨੇ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਦਾ ਹੋਈ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨਕ ਜੀ ਕੀ ਮੰਦਰ ਸੁਰਤ ਦੇ ਖਕਰ ਬਡੀ ਪਰਸਿਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ
 ਜੇ ਓਹ ਲੜਕਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰ ਹੀ ਰਖਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਨਾ ਹੀ
 ਤਾਂ ਪਰਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਬੰਦੀ ਖਦਾਇ ਦੀ ਇਸ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮਿਲ ਦੇ ਹਨ
 ਤਾਂ ਉਸ ਰਹੇ ਲੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਵ ਗੀ ਖਸੀ ਤਾਂ ਓਹ ਰਹੇ ਲਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ
 ਦੇ ਚੁਣ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਗਇਆ ਓਹ ਬਹੁਤ ਨਿਗਰਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਓਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ
 ਦੁਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਕ ਜੀ ਓਨ ਦੇ ਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਦੇ ਸ
 ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਨਾ

ਨਵਿਰਾਵਣ ਵਾਸ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਚਨ
 ਇਘੜੇ ਵਟ ਕੇ ਲੈ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਨਾ ਅਸੀ ਗਪਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਸ
 ਰਜਿਸ ਪਰਣ ਨੇ
 ਲਖਰੀ ਦਿਆਹੇ
 ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ

ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਤੇ ਤਾਂ ਓਹ ਰਹੇ ਲਾ
 ਨੂੰ ਲੈ ਗਇਆ ਦੇ
 ਗਇਆ ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਰਦ
 ਖੇਰੀਏ ਪਰ ਸੁਰ
 ਪਾਸ ਰਹੀਏ ਮੇਰੇ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
 ਸੋ ਆਪਣੇ ਪਰ
 ਦੀ ਮੁਗਲਾਣੀ

ਨੇ ਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸੁਰਤ ਦੇ ਖਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਤੇ ਆਖਣ ਲ
 ਗੀ ਏਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਰਖਾ ਕੇ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਦਾ ਬੰਦੀ ਏ
 ਸਨੂੰ ਖਿਜਮਤ ਕੇ ਹੜੀ ਵਸਾਂ ਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲੀ ਜੇ ਇਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਪਰਦਾ
 ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਰਖੀਏ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਪਾਣੀ
 ਲਿਆਇਆ ਕਰ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਘੜਾ ਲੈ ਕੇ ਖੁਹੇ ਉਪਰ ਗਏ
 ਅਤੇ ਜਾਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਆਸ ਖਿਦਰ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਖੁਆਸ ਮੇਰੇ
 ਕਹੇ ਤੇ ਬਗੇਰ ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਖੁਆਸ ਖਿਦਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭ
 ਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਤਨਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਆਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਦੇ

ਖੁਦ ਦਾ ਖਾਣੀ ਸੁਕਾਇ ਉਤਾ ਤਾ ਸੁਕਾਇ ਸੁਕਾਇ ਪਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਮੰਡਾ ਮਾਇਆ
 ਉਸ ਮੁਗਲ ਦੇ ਪਰ ਤੇਰੇ ਜੀ ਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਸਾਜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਪੈਨ
 ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਅ ਭੁਭੀ ਚੁਸ ਰੋ ਸੁਹਉ ਪਰ ਜਾਉ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਭੁਲਾ ਮੀਅ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਸਰ ਖਹਉ ਪਰ ਗਏ ਤੇ ਉਥੇ ਦੀ ਖਾ
 ਨੀ ਮੁਕਾ ਆਏ ਤੇ ਕਹਾ ਜੀ ਓਥੇ ਵੀ ਪਾਣੀ ਪੈਨ ਹੀ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਵਿਨ ਦੇਇਆ ਤਾ
 ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਰ ਵਿਚ ਧਮ ਪੇਗਈ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੋਖਦਾਇ ਤੁਮ ਸਾਨੂੰ ਇ
 ਕੋ ਵਰੀ ਮਾਰੇਗਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਪਾਣੀ ਸੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀ ਤਾ ਪਾਣੀ ਰਾਤੀ ਭਰ ਕੋ ਸੁ
 ਤੇਹਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਆਜ ਜਹੋਏ ਅਰਾਮ ਖਲ
 ਲਗੇ ਹੋਖਦਾਇ ਤੁਮ ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਵਰੀ ਮਾਰੇਗਾ ਤੇ ਸਭ ਨਾ ਲੋਕਾ ਦਾ ਲੋਹੁ ਸੁਕ ਗ
 ਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਨ ਰਹਿਨ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਗਲ ਨੇ ਆ
 ਪਿਆ ਮੀਅ ਜੀ ਹੋਰ ਸਭ ਲੋਕ ਦਲਗੀਰ ਪੈਨ ਤੇ ਇਕ ਧੁਵਾਡ ਗੁਲਾਮ ਰਾ
 ਜੀ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈ ਕਿਥੋ ਆਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮੇਂ ਤਾਂ
 ਏਹੁ ਲੋਡ ਕਲਾਮਾ ਵਾ ਹੈ ਮਲ ਪਰ ਕੀ ਮਨੁ ਬਹੁਤ ਹੁਸਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਵਾ ਪੀ
 ਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਸੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਸਭ ਅਕੋਨੇ ਹੋਇਕ
 ਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਹ
 ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀ ਹੁਣ ਸਭੇ ਮਰਦੇਹਾ ਜੀ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਓਪਰ ਕਿਰ ਪਾਕੁ ਤਾਂ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਜੇ ਕਰ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ
 ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕ ਕਹਿਅ ਮੀਅ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਵਾਗੇ ਜੀ ਪਰ ਸਾਨੂੰ
 ਪਾਣੀ ਮਿਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਖੁਆਜਾ ਤੂੰ ਹੁਣ ਪਾਣੀ ਏਨ ਨੀ ਦੇਹ
 ਇਤਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾ ਕਹਿਨਾ ਸੁਣਕਰ ਖੁਆਜੇ ਸਭ ਨਾ ਖੁਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪੈਜ
 ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਬ ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਓਨ ਲੋਕ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਸਾਨ ਦਿਤਾਇਆ ਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਰਸਤੇ
 ਚਲਾਏ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਦਾਈਆ ਪੰਚਾਮ੍ਰਤ ਕਰਾਏ ਤੇ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਕੀਰ ਕੀਰ ਕਰ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਵਣ ਤੇ ਅਕ
 ਠੇ ਸਭ ਹੋਕੇ ਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਤੇ ਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ
 ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਸਿਖ ਸੀ ਤੇ ਏਥੇ ਅਵੇ ਓਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਤਸਾਡਾ ਭ
 ਲ ਹੋਵੇਗਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਤੇ ਵਡਾ ਛੁਕਵਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਗਰਤ

ਸਾਪਕਰਨਾਨਾਉਸਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤਾਂਚਿਨਲੇਕਨੇਕਹਿਆਭਲ
ਗੁਰੂਜੀਤਾਂਦੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੋਮੀਰਜੀਮੇਰਲਾਤੁਸਾਂਜੋਗਕਿਤਨ
ਹਿਕਅਓਦਾਹੋਜਾਂਉਸਤੋਦਨੇਦੀਮਲੇਵੇਗਤਾਂਅਸੀਜਾਂਦਾਂਗੇਤਾਂਚਿਨਮਗ
ਲਾਂਨੇਆਖਿਆਹੋਰੀਬਨਿੰਦਾਜਜੀਏਹਜਿਤਨਾਂਪ੍ਰਿਥਮੀਰਗਾਉਅਤੇਪ੍ਰ
ਰਥਾਰਹੇਏਹਸਭਆਪਦੀਮੇਹਰਣਕਹਿਓਤੈਏਹੁਜੋਪਦਰਥਹੋਸੇਸਭਤੁ
ਸਾਡਾਈਹੋਅਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਤੁਸਾਂਏਹਕਿਅਨਆਖਿਆਹੋਅੰਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ
ਸੇਕਰਤੁਸਾਂਸਾਥੇਪਾਸਨਹੀਰਹਿਣਤਾਂਤੁਸਾਂਡੀਮਰਜੀਜਹਾਂਤੋਹੋਤਹਾਂਵਿਚਰੇ
ਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਅਮਕੀਜਾਹਗਾਜਾਕੇਇਕਢੀਮਓਠਾਏ
ਜਾਂਉਨਜਾਇਕਰਚਥੋਦੀਮਓਠਾਈਤਾਂਕਿਆਵੇਖਦੇਜੇਚਥੇਖਜਾਹੀਤਾਂਸ੍ਰੀ

ਗੁਰੂਜੀਆਖਿ

ਤੁਖਜਾਨਧਾ

ਫਲਾਂਨੇਕਹਿਆ

ਸਤੁਆਪਰੀਆ

ਨਹੀਏਹੁਬਤੁ

ਨੇਕਹਾਭਾਈਤੁ

ਡਾਪਰਮੇਸਰਦਾ

ਆਕਰੇਰਿਤਰ

ਏਆਥਿਤਦੀਸੇ

ਹਿਲਕਰਨੀਏਹੁ

ਜੀਉਨਾਨੀਸਿਖ

ਸੇਰੇਤ੍ਰੀਏਸਿਖਰਜਾਏਬੈਠੇਜਾਂਕੁਸਕਕਲਬੀਤਿਆਤਾਂਦੇਰਚਿਹਰਹੇਲਾਅਇਅ

ਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੁਪਕਥਕੇਲੇਗਿਆਜਾਂਉਸਰਹੇਲੇਨੇਦੇਖਿਆਤਾਂਚਿਲਕਹੈ

ਤਾਂਉਸਦੀਅੰਰਤਨੇਕਹਿਆਕੇਏਹੁਲਉਤਾਂਤਾਂਮੇਆਪਣੇਪਾਰਖਾਰੀਤਾਂਉ

ਸਰਹੇਲੇਨੇਦੇਖਿਆਕੇਏਹੁਅੰਰਤਤਾਂਬਰਮਤਰਖਦੀਹੀਤਾਂਉਸਰਹੇਲੇਅਗ

ਲੇਤਲਕਹੈਰਸਸਹਿਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਲੇਗਿਆਤੇਵੇਰਆਇਆਤੇਏਏਏਏ

ਇਆਤੇਏਸਨੇਮੁਲਿਆਸੀਚਹਆਪਣੇਪਾਰਲੇਗਿਆਅਤੇਆਪਣੇਪਾਰ

ਦੀਕਾਰਸਭਸਪੁਰਦਕਰਦਿਤੀਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਲਮੀਆਜੀਜਾਂਅ

ਆਭਾਈਏਹੁਸ

ਡਾਹੀਹੈਤਾਂਉਨਪ

ਗੁਰੂਜੀਏਹੁਸਭ

ਹੋਨਹਮਾਰਤੇਕਫ

ਦਕਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ

ਸੀਮੇਰੇਤੇਮੇਧਾਅ

ਭਜਨਦੀਦਗੀਕਰ

ਰਨੀਵੰਡਖਾਣਾਅ

ਦਕਰਨੀਅੰਰਟ

ਕਹਿਕਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂ

ਕਰਕੇਅਤੇਫੇਰਉ

ਗਲਾ ਭਲਾ ਕਰੋਇਆ ਤਾਸੀਗੁਰਨਾਨਕਸੀਉਸ ਸਾਹਿਰਥੀਅਗਨਤੇ ਪਾਣੀ
 ਅੰਰਅਨਜਬੰਦਕਰਛੁਡਿਆ ਤਾਂ ਚਿਹਸਭੇ ਲੋਕਹੈਗਨਹੋਇਰਹੇਅਤੇਕ
 ਹਿਣਲਗੇਹੋਖੁਦਾਏਹੁਕਿਆਸਗਰਹੋਇਆਹੈਜੋਸਭੇਕੁਛਇਕੋਵਾਰੀਹੀਲਿਖ
 ਦਰਿਆਹੈਏਹੁਕੋਤਕਦੇਖਕਰਜੇਹਵੇਭਲੇਕੁਛੇਸਿਆਣੇਹੋਸਨਤਿਨਨੇ
 ਕਹਿਆਚਲੋਭਾਈਅਜੀਸਭੇਵਿਕਰਹੋਇਕਾਪਣੇਪੀਰਮੁਰਸਦ
 ਮਨਾਈਏਤਾਂਚਿਹਸਭੁਲੋਕਆਪੋਆਪਣੀਅਨਕਲਖਰਚਕਰਨਲਗੇਤੇਪੀ
 ਰਫਕੀਰਭੁਮਿਨਾਏਪਰਹੋਵੇਕਛਨਹੀਤਾਂਸੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੇਆਪਣੇਮੁਖ
 ਲਕਉਕਹਿਆਹੋਮੀਆਂਜੀਜੇਕਰਤੁਸੀਭਾਭੁਜੀਕੋਸਿਖਹੋਵੇਗੇਤਾਂਤੁਵਾਨੂੰ
 ਸਭਕੁਛਮਿਲੇਗਾਜੇਕਰਤੁਸੀਆਪਣੇਪੀਰਮਨਾਵੇਗੇਤਾਂਤੁਵਾਨੂੰਕਛਨਹੀਪੁ
 ਪਤਹੋਨਤਾਂਉਸਮੁਗਲਨੇਸਭਨਾਲੋਕਨੂੰਸਦਕਰਕਹਿਆਸੁਣੋਭਾਈਏ
 ਹੁਜੇਲਕਕਮੇਕਲਖਰੀਦਿਆਂਦਾਹੈਜੋਆਖਦਾਹੈਕੇਜੇਮੇਰੇਸਿਖਹੋਵੇਗੇਤਾਂ
 ਤੁਵਾਨੂੰਮੇਸਭਚੀਜਾਂਦੇਵਾਂਗਾਤਾਂਸਭਨਾਲੋਕਨੇਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦੇਭ
 ਲੇਹੋਕੋਏਹੁਆਖਦਾਹੈਜੋਕਥੁਲਕਰੋਤਾਂਚਿਹਸਭਅਕਰੇਹੋਕਰਸੀਗੁਰ
 ਜੀਕੀਪੈਰੀਆਇਪੈਏਅਤੇਸਿਖਹੋਏਤਾਂਸੀਗੁਰਜੀਨੇਚਿਹਨਨੂੰਆਪੁ
 ਨੇਚਰਨਧੋਇਕਰਪਾਹੁਲਾਦਿਤੀਤਾਂਲਗੇਗੁਰਗੁਰੁਜਪਣਤਾਂਸੀਗੁਰਜੀਨੇ
 ਚਿਨਨੂੰਸਭਕੁਛਦਿਤਾਅਤੇਨਾਮਜਪਨਾਦਾਨਕਰਨਾਦਇਆਧਰਮਇਸਨਾ
 ਨਦਿਛਾਇਆਤੇਪਰਉਪਕਾਰਵਾਸਤੇਗੁਰਮਤਦਿਛਾਈਪਰਪਰਧਰਮਸਾ
 ਲਬਦੁਦਾਈਤੇਗੁਰਜੀਨੇਬਚਨਕੀਤਾਹੋਭਾਈਸਿਖੇਸੋਕੋਈਜਾਨੁਸਿਖਸੇ
 ਵਕਏਥੇਆਏਉਸਨੂੰਪਕੜਨਾਨਹੀਉਸਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰਜੀ
 ਕਹਿਆਚਿਹਸਮੁਗਲਨੂੰਸੁਣੋਖਾਂਸੀਤੁਸੀਓਥੋਜਾਇਕਰਪਥਰਦੀਸਿਲਚੁਕ
 ਜਾਂਚਿਹਸਮੁਗਲਨੇਚਿਥੋਜਾਇਕੇਪਥਰਚੁਕਿਆਤੇਕਿਆਦੇਖੇਜੇਬਹੁਤਸਾ
 ਰੀਮਾਇਆਹੈਜੋਸੀਗੁਰਜੀਕਹਿਆਭਾਈਏਹੁਵਓਲਤਸਭਤੇਗੀਤਹੀਲੇ
 ਲੇਤਾਂਉਸਮੁਗਲਨੇਕਹਿਆਗੁਰਜੀਮੇਕਿਸਤਰਾਕਹਾਕੇਤੁਸੀਏਥੋਚਲੋਜ
 ਓਜੇਕਰਆਪਦੀਖਸੀਹੋਵੇਤਾਂਰਹੋਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰਜੀਕਹਿਆਭਾਈਏਹੁ
 ਮਾਇਆਸਭਤੇਗੀਤਤੁਸਾਭਲੇਅਸੀਹੁਣਜਾਵਾਂਗੇਹੋਗੁਰਜੀਆਪਦੀਖਸੀ
 ਹੋਵੇਤਾਂਸਾਰੇਪਾਸਰਹੋਜੀਸਾਰੇਉਪਰਦਇਆਕਰੇਤਾਂਫੇਰਗੁਰਜੀਚਿਨਮੁਗ
 ਲਾਂਉਪਰਖਸੀਕਰਕੇਓਥੋਚਲਦੇਹੋਤਾਂਫੇਰਚਿਸੇਰੋਵੀਉਪਰਸੀਗੁਰਜੀ

ਅਭਿਯੋਗੁ ਭਵਿੱਖਿ ਚਿਹਰੇ ਲਾਫੇਰ ਆਇਆ ਭੀ ਕਿਸਾ ਦੇਖੇ ਭੋਰਿ
ਤਲਵਲਾ ਭੀ ਭਾਏ ਚਿਹਰੇ ਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਲੇ ਗਿਆ ਭੀ
ਸੇਹੋਰ ਸਪੀਡ ਜਾਇ ਕੇ ਵੇਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਓਸ ਰੁਹੇਲੇ ਦੀ ਔਰਤ ਆਖੇ
ਜੇਹੇ ਹਲਕ ਕਸਾਏ ਘਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਭਲੇ ਹੋਵੇ ਪਰ ਓਸ ਦਾ ਵਸ ਚਲੇਨ
ਹੀ ਰੁਹੇਲੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਓਪਰ ਬਹੁਤ ਦੀ ਭੀ ਅਤੇ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਕੇ ਦੇ
ਇਘੇ ਵੇਲੇ ਆਇਆ ਜਿਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਮੁਲਖ ਰੀਦਿਆ ਸੀ ਓਹੁ ਆਪਨੇ ਘ
ਰ ਲੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿ ਦੁਲਗਾ ਅਰੇ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦੇ ਬੇਚਾਰ ਲਿਆਇਆ
ਕਰਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇ ਬੜਾ ਚੰਦਾ ਹਾਂ ਮੇ ਜਿਸ ਦੇ ਬੇ ਨੂੰ ਛਟੀ ਲ
ਵਨ ਹਾਂ ਸੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਘਰੇ ਕਰ ਛਡਿਆ
ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਤੇ ਨਾਇ

ਓਦਾ ਤਾਂ ਪਰਤਾ
ਲਨੇ ਕਹਿਆ ਭ
ਦੇ ਬੇਨ ਛਟੀ ਮ
ਨੇ ਓਸ ਦੇ ਬੇਨ
ਹ ਦੇ ਬਾ ਮਰ ਗਿ
ਲਨੇ ਆਖਿਆ
ਨੂੰ ਭਿਵਾਇ ਦੇਹੁ
ਹੋਰ ਕੰਮ ਦਸ ਦੇ
ਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਓ

ਤਿ ਬਾਰ ਨਹੀ ਅ
ਲੇ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗ
ਲਾ ਲੜਕੇ ਏਸ
ਰਜਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
ਛਟੀ ਮਾਰੀ ਤੇ ਓ
ਆ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗ
ਲੜਕੇ ਏਸ ਦੇ ਬੇ
ਤਾਂ ਮੇ ਤੇ ਨੂੰ ਕੋਈ
ਵੰਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁ
ਦੇ ਬੇਚਰਤ ਓਹ

ਦੇ ਬਾਇਤ ਨੇ ਕਹਿ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਬਾ ਓਟ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸ ਮੁਗਲ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਗ ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮੀਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵੜਨ ਨਾਲ ਬਾਗ ਸੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਓਹ ਮੁਗਲ
ਜਦ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜੇ ਤਾਂ ਬਾਗ ਸਾਰਾ ਹੀ ਸੁਕ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਗ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਆਇ ਜਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਓਸ ਬਾਗ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਗ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਹੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ
ਗੇ ਆ ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਮੁਗਲ ਸਮਝੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅਸਾ
ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਦਾਣੇ ਪੀਸਿਆ ਕਰਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇ ਤਾਂ ਧਾ ਆ ਤੇ

ਦੁਹਰਿਐ ਮਿਥਿਐ ਰਾਖਿਐ ਪਰਆਟਾ ਕਿਸ ਪਸੇ ਲਿਆ ਕਰੇਗੇ ਮੇਰੇ ਕਦੀ ਜੀ
 ਮਕੇਰਜਿਐ ਕਦੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੰਮਣ ਅਹਾਰੇ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਈ
 ਇਸ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਸੰਮਣ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਭੁੰਪੀਸ ਦੇਖਾ ਗੇਜੇ ਆਟਾ ਕਿਥਾ ਉਜਾਵਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਈ ਕਰ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਕਢ ਕੇ ਇ
 ਮਾਦੇ ਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਲਾਇਆ ਫੇਰੇ ਲਿਆ ਉਨ੍ਹੇ ਤੇ ਸ਼ੀਗਰੂਜੀ ਇਕ
 ਗਲ ਆਪ ਪਾਈ ਜਾਵਨ ਤੇ ਫੁਟੀ ਆਪ ਪਾਈ ਫੇਰੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੀਸ ਦੇ ਪੀਸ
 ਦੇ ਸਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਪੀਸ ਗਈ ਪਰ ਆਟਾ ਇਕ ਸਰਸਾਹੀ ਵੀ ਨਹੀ ਨਿਕਾਲਿਆ ਸ
 ਦਰਿਸਮਨਾਲ ਦੀ ਮੁਗਲ ਦੀ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੋਠੀ ਸਾਰੀ ਵੇਲੀ ਹੋ ਗ
 ਈ ਹੈ ਤਾਂ ਆਟਾ ਇਕ ਪੇਸਾ ਭਰ ਵੀ ਨਹੀ ਨਿਕਾਲਿਆ ਏਹ ਦੇਖ ਕਰ ਲਗੀ
 ਰੋਲਾ ਪਾਵ ਕੇ ਜਾਖਦਾ ਏਹੋ ਬਲਾਇ ਕਿਥੇ ਆਦੀ ਹਈ ਇਸਨੇ ਤਾਂ
 ਮਸਾਡਾ ਪਰ ਉਜਾ ਕਢ ਫਿਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਜੜਵੀ ਭੰਨ ਛੁਟੀ ਸ ਜੇ ਓਹ
 ਮੁਗਲ ਦੀ ਪਿਟ ਦੀ ਰੋਦੀ ਕਦੀ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇ ਕਦੀ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੁਹੋ ਕਹੇ
 ਖਦਾਇ ਜੀ ਏਸ ਬਲਾਇ ਨੂੰ ਕਿਵੇ ਏਥੇ ਕਢ ਏਹ ਕਹ ਕਰ ਰੋਲਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਸ
 ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਆਇਆ ਤੇ ਸਬ ਹਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦਿਲਾਇ
 ਰੁਜਾਇਆ ਕੇ ਭਈ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖਦਾਇ ਵਾ ਐਲੀ ਆਪੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਸਾਈ ਦੇ ਪਿਆਏ ਅਜਾਬੇਰੀ ਬੜੀ ਬਿਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋਗਨ
 ਹੁਸਨ ਬਖਸ ਅਤੇ ਆਪ ਜਿਦਰ ਖਸੀ ਹੋਵੇ ਓਦਰ ਹੀ ਜਾਈ ਏਜੀ ਤਾਂ ਸ਼ੀਗ
 ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਈ ਜਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਪੇਸੇ ਖਰਚ ਹੋਏ ਪੈਨ ਸੇ ਤੁਮ ਓਨ ਸੇ
 ਦੁਨੇ ਰੁਪੇ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਹਮ ਜਾਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਹਮ ਕਬੀ ਨਹੀ ਜਾਵੇ ਗੇ ਏਹੀ ਬਾਤ ਹੋਰ
 ਹੀ ਜੋ ਮੁਗਲ ਪੇਸੇ ਲੇਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਸ਼ੀਗਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਵੀ ਏਸ਼ਾਨ ਨਹੀ ਆਖਰ
 ਸ਼ੀਗਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਆਪਨੀ ਦੋਪੀ ਵਿਚੋ ਇਕ ਲਾਲ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ
 ਕਹਾ ਕੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਏੀ ਕੋਈ ਮੁਲ ਘਟ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਲਾਲ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਲਿਆ
 ਵੀ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਓਸ ਲਾਲ ਕੋ ਬਜਾਰ ਮੇਂ ਵੇਚ ਦੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਲੇ ਗਇਆ
 ਇਕ ਸਰਾਫ਼ ਕੀ ਵਕ ਨੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਦ ਓਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਲਾਲ ਦੇਖਿਆ
 ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਭਈ ਇਸ ਲਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਨਹੀ ਪਰ ਜਿਤਨੇ
 ਪੈ ਤੇਨ ਦਰਕਾਰ ਹੈਨ ਸੇ ਤੇ ਲੇ ਜਾਹ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਓਹ ਲਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੀਗਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਹੋ ਗਰੀਬੀ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏਹ ਲਾਲ

ਅਪਸੇਵੀਏ ਭੇਦ ਭੀਖ ਸੀਕਰੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹਿਓ ਭੁਲੀਓ ਜੀ
 ਨਕ ਪਉਦੇ ਜਾਏ ਪਰ ਹੁਣ ਸਤ ਗੁਰ ਨੇ ਸਵਨੁ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਏਹੁ ਭੁਲ ਕਰ
 ਓਹ ਮੁਗਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੇ ਪਰ ਚੁਹਿ ਪਾਇਆ ਤੇ ਆਖਿ ਓਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਪਨੇ ਸਿਖ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਲਗੇ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਨੇ ਨਾਮ ਦਨ ਦਿੱਤਾ ਨਾਨਕ ਦਿਵਾਇਆ ਅਤੇ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਥੇ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਨਾ ਵੇਤਾ ਓਹਨੂੰ ਤੁਸਾ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀਂ
 ਅਗੋਂ ਆਏ ਸਿਖ ਸਾਧ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ
 ਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ
 ਦਿਵਿ ਆਹੋਏ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਗਗਾ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਹ ਮੁਗਲਾਂ
 ਦਾ ਓਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਓਸੇ ਰੋੜੀ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿ
 ਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ
 ਕਰ ਵੇਚਣ ਕੇ ਲੈ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਦੀ ਰੁਹੇਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬੇਵੇਰ ਬਦੇ ਜੀ
 ਕੋਈ ਇਕ ਵਾਰ ਆਉਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਨੀ ਜਾਨ ਲੈ ਕੇ ਨਸ ਜਾਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸ
 ਨੂੰ ਤੁੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਚ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਏਹੁ ਘੜੀ ਘੜੀ ਆਉਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੇਮਨ ਦਿ
 ਚੰਨ ਹੀ ਆਉਦੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹਈ ਫੁੰਜਾਇ ਕਰ ਓਸ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਉ
 ਤੇ ਆਪਨਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸਾਉ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਦਾ ਕਹਿਆ ਅਨ
 ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਾਇਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਹੋਗਰੀ
 ਬਨਿ ਵਾਸ ਜੀ ਮੇਭੁਲਾਹਾਂ ਆਪ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਸਾਡਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਦੋਜ ਕਵਿਚ ਪਉਦੇ ਸਾਹੋ ਹੁ
 ਦ ਤੁਸਾਨੇ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਕਰਮ ਛੋਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ
 ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਰ ਲਗਾ ਕਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਤੇ ਓਹ ਦੇਸ ਕੀਤਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਏਥੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੀਤ
 ਗੁਸਤੀ ਆਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਓਹਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਓਸ ਦੀ ਸੇ
 ਵ ਕਰਨੀ ਅਨਿ ਪਾਣੀ ਬਸਤ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸਾ
 ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਹਰ ਵਖ
 ਤ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਸੀਅਰੀਅਸਾਦੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸਬ ਬਤ ਮਨੀਤ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾ ਸਾਭੇ ਉਪਰ ਮੇ
ਹਰ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖਸੀਕਰ ਕੇ ਓਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਕਾਬਲ ਦੀ ਮਸੀਤ ਦੀ ॥

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰਹੇ ਹੋ ਸੀਗਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਵਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀਗਰੂ ਨਨਕ
ਦੇ ਵਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਭ ਸਭ ਤੀਸਾ ਕੁਤ ਅਸਾਨ ਨਾਲ ਲੋਕ ਕਰ ਕਾਬ
ਲ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਾਪਤ ਹੋਏ ਇਕ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਸ ਮਸੀਤ
ਤਾਮਲਾ ਆਇ ਕਰ ਕਹਿ ਦੁ ਲਗਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਹੋ ਦੁ ਨਸਰ ਆਓ ਨਾ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਹੁੰਮ ਸੀਤ ਜੋ ਹੈ ਕਾਜੀ ਦੀ ਪੈਏ ਬੇਨ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੇ ਕਾਜੀ ਦੀ ਮਸੀਤ ਪੈਤਾਂ ਅਸੀਤਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾਂਗੇ

ਪਰ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ
ਜੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁ
ਸਮਲ ਨੂੰ ਸੀਗਰੂ
ਲਾ ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਮਨ
ਸੀਤ ਨੂੰ ਰਖੇਗਾ
ਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੀ
ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਸ
ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਦੁਹ
ਮਸੀਤ ਉਪਰ ਅ
ਸਮਸੀਤ ਕੋ ਦੁਹ

ਓਹ ਮਲਾ ਸੀਗਰੂ
ਆਲਪਿਆ ਤਾਂ ਉ
ਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮੁ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਏ ਸਮ
ਤਾਂ ਉਸ ਮਲਾ ਨੇ ਕ
ਮਸੀਤ ਨੂੰ ਕੋ ਦੁ ਲੋ
ਲਾਨੇ ਏਹੁ ਆਖਿਆ
ਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਉਸ
ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਰ
ਇਆ ਕਾਬਲ ਦੇ

ਚੁਫੇਰੇ ਪਈ ਦੋਹੇ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਬ ਕਾਬਲ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਰ ਨ ਹੋਇ ਗਏ
ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਦੀ ਆਇ ਗਇਆ ਜਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪਈ ਦੋਹੇ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿ
ਜਾਖਦਾਇ ਏਹੁ ਕੋਈ ਬੜਾ ਅੰਲੀ ਆਪੈ ਜਾ ਕੋਈ ਪੀਰ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਡੀ
ਕਰਮਾਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਏਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪੇਰੀ ਬਰ ਹੈ ਏਹੀ ਕਹਿ
ਰ ਅੰਰ ਖਲਕ ਤੇ ਕੋਨਾਲ ਲੋਕ ਕਰ ਕਾਜੀ ਹੁਸ ਜੋ ਕਰ ਕਹਿ ਨੇ ਲਗਾ ਹੋਖਦ
ਇਦੇ ਵਲੀ ਦਾਸਤਾ ਈ ਤੇਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਿਸ ਰੋਨੂੰ ਪੈਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸ ਦੇ
ਸਤੇ ਮਸੀਤ ਖੜੀ ਕਰ ਤਾਂ ਸੀਗਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਭ ਦੀ ਬਤ ਸੁਣ ਕਰ ਮਸੀ
ਤ ਕੋ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਦੀ ਪੇਰੀ ਆਇ ਪਏ

ਤਸੀਕੁਰੀਨੇ ਮਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤਸੀ ਬਾਬੇਸ਼ਮੁਕੀਦਕੀਤ ਅ
ਤੇ ਹਿਦਮਾਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤਸੀ ਦਾ ਹਿਦਾ ਪੇਰ ਪੁਸਤੁ ਹੋ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰ
ਹਿਦੁ ਤੇ ਮਸਲਮਾਨ ਲਗੇ ਪੁਸਤਨ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਪੁ
ਰਾਇਆ ਅੰਘਰ ਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇਸ਼ਮੁਕੀਦਕੀਤ ਸਿਖੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਲਗੇ ਲੋਕ
ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ।

॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥

॥ ਮੁਲਾਂਦਿਲਾ ਸਿਉ ਦਿਲ ਹੀ ਮਿਲਾਵੇ ॥ ਤਬ ਭੇਦ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਵੇ ॥

੧ ॥ ਖਾਲ ਕਖਸ ਮਖੇਰ ਅਰਖੁ ਖੀ ਇਸ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਸਬੀਤੋ ਸਾਹਿ

ਲਦੇ ਅੰਦਰ ਚੜੇ ਸਰੀਰੀ ਸਕਰਬੰ ਰਸ ਮੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਾ

ਲਬ ਤੀਰਥ ਕੀ ਆ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਹਿ ਮਦ ਦਾਣਾ ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹਸਨ ਹੁ

ਸੈਨ ਫਾਂਤ ਮਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਮੇਂ ਮਓਲਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਮਿਹਰ ਮਹੱਬ

ਤ ਕਾ ਬਾ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗੋਰ ਸਤਾਣੀ ॥ ਹਕ ਹਲਾ ਲੋਦੇ ਉਦਿਲ ਭੀਤ ਰਖ

ਹਿ ਪਛਾਣ ਪਛਾਣੀ ॥ ੩ ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਕਥਾ ਅਰ ਪੁਸਤ ਦਿਲ

ਮਹਿਰ ਬਰਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖੋਜੈ ਤਾ ਦਰਗਾਹਿ ਪ

ਵਹਿ ਕਬੁਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਪੁਮਾਰ ਬਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਹੋ ॥

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਗਾਵੀਆਂ ਕੇ ਰੂਪ ਪਏ ਫਿਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਪੇਰ ਇਹ ਬਾਬਾ ਸਾਹ ਪੇਰ

ਜੁਤੀ ਦਾ ਅਤੇ ਇਕ ਪੇਰ ਖੜਾਵ ਤੇ ਇਕ ਭਗਵੀ ਚਾਦਰ ਉਪਰ ਅਤੇ ਇਕ ਚਾਦਰ ਤੇ

ਸਿਰ ਉਪਰੋਪੀ ਮਸਤਕ ਉਪਰ ਦਿਕਾ ਏਸ ਤਰਾ ਦਾ ਭੇਸ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾ

ਹਿ ਬਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਓਜਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਨ ਤੇ ਗਲਾਵੇ ਬਾਬੇਸ਼ਮੁਕੀਦਕੀਤ

ਰੀਗ ਦਾ ਪਹਰਾ ਹਨ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਦੁ ਸਾਣੇ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ

ਮਸਲਮਾਨ ਸਾਣੇ ਸੇ ਕੋਈ ਹਿਦੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹਿਦੁ ਆਂਦਾ ਸਬਾਬ ਦੇਵਨ ਅਤੇ

ਜੇ ਕੋਈ ਮਸਲਮਾਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਓਸਨ ਮਸਲਮਾਨ ਸਬਾਬ ਮਿਲੇ ਏਸ ਭੇ

ਸ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਸਾਰ ਕਉ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਵਨ

ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਮਿਲਣਾ ਆਵੈ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਅਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਵਿਚ ਬਧ ਬਿਬੇਕ ਮਤ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾਹੀ ਸਿਮ

ਰਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਯਸ ਵਿਚਾਇਆ ਅਤੇ ਘਰ ਘਰ ਮੇਧਰਮ ਸਾਲ ਕਰਾਈਆਂ

ਸਭ ਕਉ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕ

ਰਨੀ ॥ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

॥ ੧ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮੁਲੇਖਤਰੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਉਹ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂਤੀ ਜੁਲਥਾਈ ਬਲ

ਇਕ ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰੀ ਮੇਲੀ ਪੈ ਭਾਲਾ ਜੁਲਥਾ ਮੇ ਕਿਰਤ ਕਰਦਾ ਜਾਂਤ ਦੋਰਾ ਮੁਲ

ਮੇਰਾ ਅਸਨਾਇ ਦੇ ਜੋਤਿ ਤੋ ਉਸਨ ਮਿਲ ਆਵੀਏ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲ

ਨਹੀ ਲੋਚਦਾ ਦੇ ॥ ਤਾਂਤੀ ਦੇ ਜੀ ਤਾਂਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਕੀ

ਰਾਵਾ ਰੂਪ ਪਾਰ ਕਰੇ ॥ ਮੁਲੇਖਤਰੀ ਦੀ ਵਲੀਜ ਓਪਰ ਜਾਇ

ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੁਲੇਖੀ ਜੋਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗ

ਈ ਅਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮੁਲੇਖੀ ਕਹਿ ॥ ਲਗੀ ਕਿਤੇ ਰਾ ਜਾਰ ਆਇ ਆਪੇ ਪਰ

ਬਰੇ ਹਾਲ ਹੋ ਲਾਟਿਆ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇ ਆਪੇ ਅਗੇਤਾ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਹਾਲ ਨਾ

ਲ ਆਉਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਸੀ ਕਦੇ ਘੋੜੀ ਪਰ ਕਦੇ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਆਉਦ

ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਤੇ ॥ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਮੰਗਨ

ਆਇਆ ਹਈਅ ॥ ਤੇ ਹੁਣ ਤੇ ਛਪ ਜਾਹ

ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ॥ ਜੀ ਮੁਲੇਖੀ ਆਵਾ

ਜ ਜਾਇ ਮਾਰੀਤ ॥ ਅਗੇ ਮੁਲਾ ਕੋਰ

ਵੀ ਵਿਚ ਜਾਇਦ ॥ ਹੁਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ

ਜੀ ਮੁਲੇਖੀ ਜੋਰ ॥ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮੁ

ਲਾ ਕਿਥੇ ਪੈਤ ਓ ॥ ਹੋ ਕਹਿਨ ਲਗੀ

ਘਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਰਬ ਘਟਾਂ ਕੇ ਅੰਤ ॥ ਜਾਮੀ ਕਹਿਨ ਲ

ਗੇ ਅੰਗੇ ਮੁਲਾ ਅ ॥ ਸੀਤਾ ਤੇ ਰੇ ਮਿਲੇ

ਨੂੰ ਆਪੇ ਤੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਛਪ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਲੇਖੀ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਸਲੋਕ

ਓ ਚਾਰੀਅ ॥ ॥ ਨਾਲ ਕਿਰਾਵਾ ਦੇ ਸਤੀਏ ਦੇ ਕਰੇ ਗਾ

ਓ ॥ ਮਰਣ ਨ ਜਾਪੀ ਮੁਲਿਆ ਆਵੇ ਕਿਤੇ ਥਾਉ ॥ १ ॥

ਇਹ ਸਲੋਕ ਆਖ ਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਬਹਿਰ ਆਇ

ਉਂਤ ਓਹ ਕਿਰਾਵਾ ਸਿਉ ਕੋਰੀ ਵਿਚ ਵਾੜਿਆ ਸੀ ਤਿਉ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਰਪਲਾਇ

ਗਿਆ ਜਾਂ ਓਹ ਕਿਰਾਵਾ ਕੋਰੀ ਵਿਚੋ ਬਹਿਰ ਆਇ ਆਤੇ ਜੋਰ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕ

ਹੁਓਹ ਫਕੀਰ ਕਿਵਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਪੈ ਅਤੇ ਉਸਤੋ ਮੇਨੂੰ ਬੇ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹੀ ਮੇਨੂੰ

ਰਿਆਪੈ ਤੁਹੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਛੇਤੀ ਦਸ ਕੇ ਫਕੀਰ ਬਿਬੇ ਰਿਆ
 ਪੈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਦੀ ਜ਼ੋਰ ਬੋਲੀ ਕੇ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਸੇ
 ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਜਹਿਰ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉਪਰ ਪਾਇ ਕਰ ਬਾਹਿਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਪਰ ਏਹ ਗਲ ਸਾਰੇ ਜਾਹਰ ਹੋਇ ਗਈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਤੇ ਮੁਲਾ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਲੁਕ ਬੈਠਾ ਤੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਤ
 ਚੋੜ੍ਹ ਸਰਪ ਲੜਕਰ ਮਗਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਮੁਲੇ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅ
 ਰੋਹ ਕੇ ਸਬਨ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹੀ ਆਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੂ ਜੀ ਮੁਲਾ ਤਾਂ ਹੁ
 ਦਮਰਦਾ ਹੈ ਹੋਈ ਨਾਹੀ ਆਲਜੀ ਏਹ ਹੁਣ ਲਗ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇ ਮੁਹ
 ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਵੇਰ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸ ਦੇ ਮਗਰ ਦਿਆ ਡੇਰੀ ਨਹੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਤੁਮ
 ਹਾਰ ਜਜੀ ਆਪ ਮੇਸਰਦਾਰ ਪੁਰੋਹੁਣ ਬਖਸੇ ਜੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ਹੋਭਾਈ ਸਿਖੇ ਮੁਲਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜੀ ਵੇਲੇ ਤੇਰ ਹਿਚਕਾ ਪੈ ਕੇ ਚਿਜੇ
 ਇਸਨੂੰ ਸਖਤ ਮਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਗੀ ਜੇ ਏਸਨੂੰ
 ਰਾਵਰ ਸਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਗੱਤੀ
 ਕਰਾਗੇ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਮੇ ਮੋੜ ਕਰ ਲੇ ਜਾਵੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਏਸ ਦੇ
 ਮਰਣ ਨਜੀਕ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ
 ਮੁਲੇ ਕੋ ਪਰ ਲੈ ਗਏ ਅਰਮੁਲ ਪਰ ਜਾਵਾਈ ਮਗਰ ਗਿਆ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੁਲੇ ਕੀ ਮਕਤ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਰੂਜੀ ਕਾ ਜਲਸ ਹੋ ਕਰਨ ਤਾਂ ਓਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਦਾ ਸਸਕਾਰ
 ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਉਸਕੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੰਦੀ ਆਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਆ ਅਤੇ ਓ
 ਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ॥ ਬੋਲਾ ਹੁਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀਕਸਮੀਰ ਕੀ ਚਲੀ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੈ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐਸੇ ਐਸੇ ਅਨੇ
 ਕ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭੁਏ॥ ॥ ਔਰ ਏਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰ
 ਨ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਸੰਕਤੀ ਸੰਜੁਕਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਭੁਏ ਕੇ ਹੋ ਬਾਲਾ
 ਚਲੇ ਪੁਵਾਨ ਕਸਮੀਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਾਇਰ ਕਰ ਵਾਇਲਿਆ ਵੀਏ ਤਾਂ
 ਮੇਹ ਬਜੋੜ ਕਰ ਆਖਿਆ ਹੋਈ ਨਾਹੀ ਆਲਜੀ ਜਿਵੇ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਜੇ ਕਸਮੀਰ

ਵੀਧਰਤੀ ਪੈ ਸੋ ਕਸੰਪ ਜੀ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕਾ ਸੀ ਪਰੀ
ਚੀ ਪੈ ਸਰਬਤੀ ਰਬਾ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਏਹ ਕਸਮੀਰ ਕਸੰਪ ਜੀ ਰਚਿ
ਆ ਹੈ ਸਿਸ ਵਿਖੇ ਉਗਰ ਅਜਤਨ ਅਮਰਨਾਥ ਹੈ ਜਹਾ ਸਿਵ ਕਾ ਹਮੇਸਾ
ਵਾਸ ਹੈ ਤਮੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇਹ ਬਸੇ ਕਰ ਕਹਾ ਚਲੀਏ ਗੁਸਾਈ ਜੀ
ਅਭੇ ਅਪ ਚਲੀਏ ਗੁਸਾਈ ਦੇ ਪਿਛੇ ਅਸਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਨਾਨ
ਕਾ ਸੀ ਕਸਮੀਰ ਦੇ ਕਸਮੀਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਏ ਬੈਠੇ

॥ ਜਾਈ ਕਸਮੀਰ ਦੇ ਪਾਲੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਜਦ ਸੀਗੁਰ ਜੀ ਕਸਮੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਦੇਖਨ ਜੇ ਓਥੇ
ਬੜਾ ਧਰਮ ਹੋਦਾ ਹੈ ਕਸਮੀਰ ਵਿਚ ਸਭ ਕਸਮੀਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੰਸ ਕਸੰਪ
ਕੀ ਜੀਤਨ ਕਹਾਉਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਪਰਬਤ ਵੀ ਬੜੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕ ਪਰਬਤ

ਉਪਰ ਸੀਗੁਰ ਜੀ
ਰਾਂਦਿਨ ਸੀਗੁਰ ਜੀ
ਰਿਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆ
ਲੀਤੀ ਜਦ ਤੇਰਵਾਂ
ਇਕ ਪਾਲੀ ਅਜਨ੍ਹ
ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ
ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪਨ
ਕਉਣ ਹੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਜੀ ਕਉਣ ਨਜਰੀ
ਹ ਪਾਲੀ ਬੋਲਿਆ

ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਬ
ਨੂੰ ਰਜਰ ਗਏ ਬੈ
ਨ ਕਰ ਖਬਰ ਨਹ
ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
ਚਾਰਦਾ ਚਾਰਦਾ
ਅਤੇ ਸੀਗੁਰ ਜੀ
ਲਗਾ ਛਾਈ ਤੁਸੀ
ਕਹਾ ਛਾਈ ਤੇਨਾ
ਆਉਣੇ ਹਾਤਾ ਓ
ਛਾਈ ਤੁਸੀ ਭਲੇ

ਹੀ ਜੋਹੜੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ ਤੁਸੀ ਚੋਰ ਹੋਯਾ ਬਦ ਪਾਰ
ਜੇ ਕਰਤ ਸੀ ਫਕੀਰ ਹੋਤੇ ਤਾਂ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਸਾਇਕਰ ਬੈਠਤੇ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਅ ਛਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਹ ਅਤੇ ਭੁੱਖਾ ਜਨੁ ਕਛ ਨਾ ਆਖ
ਤਾਂ ਕਸਮੀਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਛਾਈ ਤਾਂ ਏਥੇ ਤੁਸੀ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਏਥੇ ਆਏ ਹੋਨਾ
ਤਾਏਥੇ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਛਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਥੇ
ਹੁਆਪਨੀ ਕਰਕਰ ਤਾਂ ਓਹ ਕਸਮੀਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ ਚਲਦਾ ਰ
ਹਿਆ ਜਾਂ ਅਪਨਾ ਅਯਤਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਵਾਹੀ ਮੋਇਆ ਸੀ ਪਾਪੀ ਦੇਖ ਕਰ ਅ

ਕਦੇਖਕਰ ਬਛਾਪੈਰਾਨਹੋਇਆਤੇਆਖਨਲਗਾਸੋਖਵਹਇਏਹੁਅਜੜਮੇ
 ਹੁਣਅਜੇਚੰਗਾਭੁਲਾਛੁਡਕੋਰਿਆਹਾਂਅਤੇਹੁਣਇਸਨੀਕਿਆਹੋਇਆ
 ਹੈਤਾਂਓਸਨੇਆਪਨੇਮਨਵਿਚਸਮਾਏਆਕੇਭਾਈਏਹੋਜੋਹੋਈਪੈਤਾਂਓ
 ਸਫਕੀਰਦੀਬਾਤਹੋਈਹੋਜੋਹੁਣਮੇਚਲਕਰ ਓਸੇਫਕੀਰਦੀਪੈਰੀਪਵਤ
 ਮੇਰਾਕੁਸਸਓਰੇਨਹੀਤਾਂਮੇਰਾਬੁਰਾਹਾਲਹੋਵੇਗਾਕਿਓਕੇਅਯੜਦਾਦਾਦੁਹ
 ਮੇਨੁਕਿਆਆਖੇਗਾਅਤੇਮੇਰਾਬਾਲਬਚਾਕਿਸਤਰਾਂਪਲੇਗਾਏਹਬਾਤ
 ਸਮਝਕੇਦੋਕਸਮੀਰੀਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀਤਰਫਨਚਲਿਆਓਸੇਤਰਾਂਅ
 ਥਨਅਯੜਦੀਬਿਆਂਦਾਛੁਡਕਰਜਾਇਗੁਰੂਜੀਦੀਪੈਰੀਜਾਇਪਾਇਆ
 ਤੇਆਖਣਲਗਾਹੇਗਰੀਬਾਨਿਵਾਸਜੀਇਕਬੜੀਕੁਦਰਤਹੋਈਹੈਜੀਤ
 ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈਕੀਬਾਤਹੋਈਹੈਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆ
 ਹੋਸਾਈਲੋਕਜੀਮੇਨਿਤਹੀਵੇਬੇਹਾਰਦਾਫਿਰਦਾਹਾਏਸੇਬਾਤਓਪਰਮੇਰੀਮੇ
 ਰੀਗੁਰੂਜਰਾਨਚਲਵੇਹੈਅਤੇਇਸੇਕਰਕੇਮੇਰਾਬਾਲਬਚਾਪਲਤਾਅਜੇਮੇ
 ਘਰਸੇਵੇਬੇਚਾਰਨਵਾਸਤੇਆਇਆਹਾਂਅਤੇਅਯੜਚੰਗਾਭੁਲਾਛੁਡ
 ਕਰਆਪਦੀਤਰਫਨੁਆਇਆਹਾਂਸੋਆਪਦਾਦੀਦਾਰਕੀਤਾਹੈਜਦ
 ਮੇਧੁਵਾਰੇਪਾਸੇਗਿਆਹਾਂਤੇਜਾਇਕਰਦੇਖਿਆਹੈਤਾਂਮੇਰਾਅਯੜਜਾਣ
 ਹੀਮੋਇਆਪਾਸਾਹਾਂਅਤੇਹੁਣਮੇਘਰਜਾਵਾਗਾਤਮਾਲਕਅਯੜਦਾ
 ਤਾਂਮੇਰਾਬਾਲਬਚਾਪਾਦੀਚਾਇਘਤਨਗੇਅਤੇਮੇਨੀਕਿਆਜਾਦਾਜੋਕਿ
 ਆਕਰਨਗੇਜੀਤਾਂਤੇਮੇਆਪਦੀਸਰਨਆਇਆਹਾਂਤੇਤੁਸੀਖਦਾਇਦੇਲੋ
 ਕਹੋਅਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰੇਹੋਆਪਵਲੀਹੋਜੀਮੇਰੇਅਨਾਥਓਪਰਮੇਹ
 ਰਬਾਨੀਕੀਰੀਏਜੀਹੋਦੀਨਦਿਆਲਜੀਆਪਿਦਇਆਵਨਹੋਜੀਤਾਂਓਸਦੀ
 ਆਬਾਤਸੁਣਕਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਰਬਘਟਾਂਦੇਜਾਨਣਹਾਰੇਓਸਦੇਮ
 ਨਦੀਬੁਝਕਰਰਿਦੇਵਿਚਦੀਇਆਆਇਗਈਓਸਦੀਗਰੀਬੀਵਲਦੇਖਕ
 ਰਤਰਸਆਇਆਤੇਓਸਅਯਾਲੀਨੁਕਹਿਨਲਗੇਭਾਈਭੀਜਾਇਕੇਆਪਨੇ
 ਅਯੜਦੇਪਾਸਤੇਇਕਇਕਉਥੇਦੇਪਾਸਜਾਇਕਰਕਹੁਹੇਘੁਗੁਰੂਜੀ
 ਜਿਵਾਹਿਗੁਰੂਕਹਿਕਰਸਭਕੇਓਠਾਵਤਾਜਾਹੁਸੇਓਅਯਾਲੀਆਪਨੇਅ
 ਯੜਦੇਪਾਸਜਾਇਕਰਇਕਮਨਹੋਇਕਰਕਹਿਛੁਲਗਾਮੇਘਰਮੇਸਰਜੀ
 ਤੁਸਰਬਤਕਾਮਾਲਕਹੈਤਾਂਭੀਮੇਰੀਅਰਜਸੁਣਕਮੇਰੇਅਯੜਨੂੰਮੁੜਸ

ਬਤਕਰ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਓਹ ਅਯਾਨੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ਅਖੋਤੈ ਵੇਸੇਨੁ ਹਥ ਲਾਵੇਦੀ
 ਬਉਠਕੇ ਚਰਨ ਲਗ ਪਵੇ ਏਸੇ ਤਰਾ ਸਾਰਾ ਅਯਤਨ ਉਠਕਰ ਚਰਨ ਲਗ ਪਿ
 ਆਤਾ ਓਹ ਅਯਾਨੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੇ ਫੇਰ ਅਯਤਨ
 ਫੁਤਕੇ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਚਰਨ ਪਰ ਦੁਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਅਖਨ ਲ
 ਗਹੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਟੀ ਕਰੇ ਜੀ ਏਹੁ ਆਖਕਰ ਓਹ
 ਅਯਾਨੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਪਾਸ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਓਹ ਅਯਾਨੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਤੇ ਅਯਤਨ ਸੁੰਦਰੀ ਚੁਗਦ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਅਗ
 ਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਓਸ ਅਯਤਨ ਦੇ ਖਾਂਦ ਦਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਅਯਤਨ ਮੇਰ
 ਰਾਤ ਪਰ ਨਹੀ ਆਇਆ ਮੇਰੇ ਲਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਓਨ ਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਓਹ
 ਚੁਦਾ ਚੁਦਾ ਓਥੇ ਆਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਅਯਤਨ ਸੁੰਦਰ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਯ
 ਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਅ
 ਯਤਨ ਦੇ ਖਾਂਦ ਦਨੇ ਦੇਖਕਰ ਸੀਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਅ
 ਤੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਮਸਤ ਹੋਇਕਰ
 ਹੋਇਕਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਆਲੀਦੀ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਓਸ
 ਲਕ ਅਯਤਨ ਦੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਂ ਪੁ
 ਰਖ ਜੀ ਏਹੁ ਅਯਤਨ ਰੋਜ ਅਯਤਨ
 ਰਦਾਰ ਹਿਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰ ਲੋ ਆਉਦ
 ਹੈ ਜੀ ਸੇ ਮੇਰ ਬਾਨ ਜੀ ਏਹੁ ਅਯਾਨੀ ਅਸਰਾਤ ਪਰ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ
 ਸੀਏ ਸਦੀ ਤਲੇ ਸਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਪਰ ਹੋਈ ਨਬੀ ਦੂਜੀ ਏਸ ਦੇ
 ਪਿਛੇ ਅਸਾਨੀ ਵੀ ਆਪਦਾ ਦੀ ਦਾਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਓਸ ਅਯਾਨੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸੇਫ ਕੀਰ ਦੇਖਏ ਹੋ ਸੇ ਅੰਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾ
 ਦਾਇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਮਤ ਕੁਛ ਹੋਰ ਸਾਫ ਦੇਹੀ ਵੇ ਤਾ ਓਸ ਅਯਤਨ ਦੇ ਮਾਲਕ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜੋ ਇਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰਾ ਸਾਫ
 ਹੈ ਸੱਚ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤਾਂ ਓਸ ਅਯਾਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਰੋਜ ਦੇ ਬੇਚ

ਰਦਾਸਾ ਜਾਮੇਕਸਏਏ ਆਇਆ ਤੇ ਅਯਤਨੁ ਛੁਡਕੇ ਏਨਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕਰ
 ਮੇਏਨਨੁ ਕਹਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਚੋਰਹੋ ਅਥਵਾ ਰਾਹ ਪਾਕੁਹੋ ਮੇਸੀਆ ਮੇਸੀਆ
 ਬਿਅਦਬੀਦੀਆ ਬਾਂਤਾਂ ਬਹੁਤਹੀ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਏਨ ਸਾਂਈਦੇ ਪਿਆਰਿਅ
 ਮੇਨੁ ਏਹੁ ਆਖਿਆ ਭਈ ਤੂੰ ਜਹੁ ਜਾਇਕਰ ਆਪਨਾ ਕੰਮ ਕਰ ਜਾਮੇਏ ਬੋ
 ਗਿਆ ਤੇਜਹੁ ਇਕਰ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਅਯਤਨੁ ਵਿਚੋ ਇਕ ਦੇ ਬਾਨਹੀ ਜੀਵਦਾਸਾਰਾ
 ਅਯਤਨੁ ਆਪਿਆ ਹੈ ਮੇਏ ਪ੍ਰਕੇ ਬਣਾ ਵਲਗੀਰਹੋਇਆ ਤੇ ਦਿਲ
 ਵਿਚੋ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੇਭਈ ਮੇਓ ਸਫਕੀਰਦੀ ਬਿਅਦਬੀ ਕੀਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਮਕੁਕੇ
 ਏਨਦੇ ਚਰਨਾਉ ਪਰ ਆਇਪੇ ਆ ਤਾਂ ਏਨਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਵਿਆ ਆਈ ਤੇ ਮੇ
 ਰੇਤਾਂਈ ਆਖਿਆ ਮੇਭਈ ਜਹੁ ਇਕ ਤੂੰ ਸੀਵਾਹਿਗੁਰੁ ਆਖਕਰ ਤੁਥੇਨੁ ਓਠਾ
 ਇਲੈਤਾ ਭਈ ਮੇ ਆਇਕੇਵਾਹਿਗੁਰੁ ਆਖਾ ਤੇ ਦੁਬੈਨੁ ਹਥ ਲਾਵਹੈ ਸੇਤ
 ਰਸਾਰਾ ਅਯਤਨੁ ਉਤਾਇਲਿਆ ਜਿਭਈ ਇਸਕਰਕੇ ਮੇਸਾਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ
 ਏਹੁ ਖੁਦਾਇਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਭਈ ਹੁਣ ਤੁਸੀ
 ਆਖੋ ਆਖਾਣੇ ਦੁਬੈ ਪਰੀਲੈ ਜਹੋ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਰਸੇ ਉਪਰ ਮਤ ਛੁਡੇ ਤਾਓਨਾ ਲੋ
 ਕਾ ਕਹਿਆ ਭਈ ਤੁਸਚਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਓਨਾ ਆਪਨੇ ਦੁਬੈ ਪਰ ਪਰੀਲੈ
 ਆਏ ਤੇ ਵਸਦੀ ਵਿਚ ਧੀਮਾ ਆਇਘਤੀਆਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਈ ਏਸਸ
 ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਫਰ ਫਕੀਰ ਆਇਆ ਹੈ ਪਰ ਮੇਨ ਖੁਦਾਇਦੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਚੋ
 ਦਾਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠੇਨੁ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਓਨਾਦੀ ਖਬਰ ਵੀ ਨਹੀਲੀਤੀ
 ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਸਬਲੋਕ ਸਹਿਰਦੇ ਓਥੇ ਆਇਸੀਗੁਰੁ ਜੀਦੀਪੈਰੀ
 ਆਇਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਨਲਗੇ ਹੋਫਕੀਰ ਸਾਈਲੋਕਜੀ ਅਸਾਥੇ ਬੁਝਗੁਨ
 ਹੋਏਇਆ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾ ਆਪਦੀ ਕਿਸੇਤਰਾਦੀਵਹਿਲਨਹੀਕੀਤੀ ਜੋਸਨਾ
 ਪਬਖਸੋਜੀ ਅਸੀਵਨੀ ਅਵਾਰਸਦਾਈਗੁਨੇਗਾਰਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਸਾਤਗੁਨਹਨਾ ਵਿਚਾਰਨ ਜੀਅਸੀਭੁਲੇਹਾ ਆਪਬਖਸ
 ਨਹਾਰਹੋਜੀ ਜਿਉਜਾਣੇ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਇਸੀਕਰੋਜੀ ਏਹੁ ਅਰਜ ਓਨਾ ਲੋਕ
 ਦੀਸੁਣਕਰ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀਓਨਾ ਉਪਰਖਸੀਕੀਤੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸਿਖਕੀਤੇ
 ਮਦਾਨਦਿਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਈ ਸਰਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤਕਰਨੀ ਸੰਚ ਬਲਦੁਓ
 ਨਨੇਕਹਿਆ ਭੁਲਾਗੁਰੁਜੀ ਤਾਓਨਾ ਲੋਕ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏਲਗੇ
 ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪਣ ਪਹਿਰਗਾਤਦੇ ਵਖਤ ਇਸਨਨਕਰਨ ਤੇ ਬਈਪੜ

ਨਤੇਨਿਤਨੇਮਕਰਨਾ। ਆਲੋਚਏਕਪੰਡਤਕਸਮੀਰਿਵਿਚਰ
 ਰਹਿਦਾਸੀ ਓਸਨੇਸੁਦਿਆਜੋਇਕਫਕੀਰਏਥੇਆਇਆਪੈਤੇਮੇਹਭੀਦੇ
 ਖਕੇਕੈਸਕਪੈ ਪਰ ਓਸਪੰਡਤਦੇਪਾਸਪੁਜਾਪਾਠਦੀਸਮਗਰੀਸੀਅ
 ਤੇਓਸਦੇਗਲਵਿਚਸਾਲਰਾਮਦੀਪ੍ਰਤਮਾਸੀਅਤੇਕਰਮਕਾਂਡੀਸੀਪ
 ਤਓਸਦੇਗਲਵਿਚਦੁਜਾਭਾਉਜਾਂਦਾਨਹੀਸੀਸੋਓਹਪੰਡਤਦੇਹੋਗੁਰੂਜੀ
 ਦੇਪਾਸਪੁਜਾਪਾਠਦੀਸਮਗਰੀਸੀਅਤੇਕਰਮਕਾਂਡੀਸੀਪ
 ਗਇਆਅਤੇਜੋਓਸਦੇਮਨਮੇਦੁਜਾਭਾਉਸੀਓਸਦਾਸਦਕਓਸਦੀਪੁ
 ਜਾਥਾਇਨਹੀਸੀਪਹੁਦੀਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਹੋਪੰਡਤ
 ਜੀਤੁਸੀਭੀਕੁਛਆਖਹੁਤਾਪੰਡਤਨੇਕਹਿਆਹੋਭਗਤਜੀਮੇਰੇਮਨਵੇ
 ਚੋਦੁਜਾਭਾਉਨਹੀ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਸੀਸਾਇਕਰਗੁ
 ਦੁਜਾਭਾਉਦੁਹੋ
 ਕਹਾਹੋਗੁਰੂਜੀਮੇ
 ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਹੀਉਓਸਨਾਨਕੀ
 ਓਹੋਓਨਾਨਕੀਸਾਇ
 ਤਾਏਜੇਦਸਨਗੇ
 ਤਾਓਪੰਡਤਓਥੇ
 ਰਿਆਜਾਇਕਰ
 ਜੋਫਕੀਰਚਾਰਓਥੇਥੇਠੇਹੈਨਸੋਪੰਡਤਨੇਓਨਤਈਮਥਾਟੇਕਕਰਥੇਠ
 ਰਿਆਤੇਓਨਾਕਹਿਆਪੰਡਤਜੀਕੀਕਰਆਏਹੋਤਾਓਸਪੰਡਤਨੇਕਹਿ
 ਆਹੋਸੀਤਜੀਮੇਗੁਰੂਕਰਨਾਹੈਜੇਮੇਰੇਤਾਈਕਹੋਸੋਮੇਕਰਾਤਾਓਨਾ
 ਤਾਨੇਕਹਿਆਪੰਡਤਜੀਓਹਜੇਕਾਓਚਮਕਾਨਹੈਓਥੇਤੇਗੁਰੂਜੀਓਹ
 ਤੇਨੁਦਸੇਗਾਤੂੰਓਸਪਾਸਜਾਹੁਤਾਪੰਡਤਜੀਓਸਮੰਦਰਦੇਬਹੋਰਜਾਇ
 ਕਰਮਥਾਟੇਕਕਰਓਸਦੇਅੰਦਰਜਾਇਭਾਤੀਪਾਈਤਾਕੀਆਦੇਖੇਜੋਓਥੇ
 ਇਕਸੂਹੇਬਸਤੁਪਹਿਨਕਰਾਇਕਇਸਤੀਬਹੁਤਸਭੁਪਵਾਲੀਥੇਰੀਹੈ

ਜਾਦਾ ਤਾਸੀਗੁਰੂ
 ਆਹੋਪੰਡਤਜੀਤੁ
 ਰੁਕਰੋਤਾਤਮਾਰਾ
 ਵੇਗਾਤਾਪੰਡਤਨੇ
 ਗੁਰੂਕਿਸਨਕਰਾ
 ਕਹਿਆਹੋਪੰਡਤ
 ਚਚਾਰਫਕੀਰਥੇ
 ਕਰਪੁਛਓਹਤੇਰੇ
 ਓਸਨੁਗੁਰੂਕਰੀ
 ਓਠਕਰਓਜਾਨੇ
 ਵੇਖੇਤਾਕੀਆਦੇਖੇ

ਸੀਪਰਆਪਨੇਧਿਯੋਨਖੇਡਰਹੀਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇਪੈਰੀਸ਼ੀਤੀਸੀਸੋਓ
ਸਨੇਸ਼ੀਤੀਉਤਾਰਕਰਸੁਟੀਤਾਪੰਡਤਦੇਸਿਰਵਿਚਵਸੀਤਿਪੰਡਤਜੀ
ਉਥੇਰੋਦਾਪਿਟਦਾ ਉਨਾਸੀਤਾਂਪਾਸਾਮਾਇਆਤੇਉਨਾਸੀਤਾਕਹੀਆਕੁਹ
ਪੰਡਤਜੀਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਹਈਤਾਂਪੰਡਤਨੇਆਪਨੀਸਭਹਕੀਕਤਕਹੀ
ਤੁਰ ਮਾਣਾਈਤਾਂਉਨਾਸੀਤਾਕਹੀਆਹੇਪੰਡਤਜੀਉਹਤਾਂਮਾਏਆਹੈਸਿਸ
ਦੀਪੁਜਾਕਰਦਾਹੈਤਾਓਹਪੰਡਤਵੇਦਮਾਏਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਚਰਨੀਅ
ਉਪਾਇਆਤੇਕਹੀਓਸਹੇਗੁਰੂਜੀਮੇਰੇਉਪਦੇਸ਼ਿਪਾਇਸਟੀਕਰੋਸੀਅ
ਤੇਜੋਸਮਗੀਸੀਸੋਸਭਸਦਪਤੀਅਤੀਮੇਭੁਨਹਾਂਜੀਪੁਸਤਕਲੁਟ
ਉਦਿਤੇਤੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਸਿਖਹੋਇਆਲਗਾਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਦ

॥ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਪੰਡਤਵੇਪ੍ਰਥਮਇਪਰਇਕਸਲੋਕਉਚਾ
ਰਿਆ॥ ॥ਗੁਰਮਿਲੀਐਮਨਰਹਿਸੀਐਸਿਉਵੇਰੋਧਰ

ਨਸੀਗਾਗਾਸਭੁਦਿਸੇਗੁਰੀਅਵਲੀਸਰਭਰੇਚੁਭਰਤਾਧਾ॥
ਅੰਦਰਸਚੇਰੰਗਾਜਿਉਮੰਜੀਰੈਲਲਗੁਲਾਲਾਕਮਲਾਬਿ
ਰਸੈਸਚਮਨਗੁਰਕੋਸਬਦਨਿਹਾਲਾ॥ਨਮੁਖਦੁਜੀਤਰ
ਫਹੈਵੇਖੁਨਦਰਨਿਹਾਲਾਫਹੈਫਾਖੋਮ੍ਹਰਾਜਿਓਸਿਰਦਿ
ਸੈਜਮਕਾਲਾਖਾਇਆਤਿਸਨਾਨਿਦਾਬਰੀਕਾਮਕ੍ਰੋਧਵਿਕ
ਰਾਲਾਏਨੀਅਖੀਨਦਰਨਆਵਈਜਿਚਰਸਬਦਨਕਰੇਵੇ
ਚਾਗਾਭੁਧਰਾਵੇਸੰਤੋਖੀਆਚਕੇਆਲਸੰਜਾਲਾਮੂਲਰਹੈ
ਗੁਰਸੇਵਿਐਗੁਰਪਉਡੀਬੋਹਿਥਾਨਨਕਲਰਤਿਤਲੇਤ੍ਰੰਸ
ਚਮਨਸਚਾ॥ ੧ ॥ ॥ਜਾਂਏਹਸਬਦਸੀਗੁਰੂਜੀ

ਕਹੀਆਤਾਂਹੋਰਪੰਡਤਕਸਮੀਰਦੇਸਭੇਰਲਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸ
ਆਇਬੈਠੇਤੇਕਹਿਣਲਗੇਹੋਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਸੀਸਭਵੇਦਪਠ
ਕਰਦੇਹਾਤੇਪਰਾਣਸੁਣਦੇਹਾਅਤੇਸਾਡੇਮਨਾਵੇਚੋਹਿਕਰਨਹੀਜਾਵਾ
ਐਸੀਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸੀਕਰੋਜੋਸਾਡੇਮਨਦਾਹੀਕਰਦੁਰਹੋਜਾਵੇਜੀ॥

॥ਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਨਾਪੰਡਤਾਵੀਬੇਨਤੀਸੁਣਕਰਉ
ਨਦੇਪ੍ਰਥਮਇਪਰਸਬਦਉਚਾਰਨਕੀਤਾ॥ ੨ ॥

॥ਜਿਰੀਗਾਮਹਲਾ ੧ ॥ਲਬਕੁਤਕੁਵਚੁਹੜਾਠਗ

ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਗ ਪਰਨਿਦਾ ਪਰਮਲ ਮੁਖ ਸੁਧੀ ਅਗਨਿ ਕੋ ਧਰੰ ਰਾਗ ਰਸ ਕਸ
ਆਪਸ ਲਾਹਣਾ ਏਹ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਬੋਲੀ ਐ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਉਤਮ ਸੇਵਕ ਉਤਮ ਕਰੀ ਅੰਤਿ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿਰੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਸ
ਏਨਾ ਵਜਰਾ ਪਾਕਾ ਮਨੁ ਰਸ ਪਰਮਲ ਕੀ ਵਸ ॥ ਰਸ ਪੈ ਫੇਰ ਸਸੇ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਰ
ਦਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਏਤ ਫਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੈ ਪਟਿ ਨਾਮ ਨਿਵਸਾ ॥ ੨ ॥ ਜਿਤ
ਪਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ਐ ਸੋ ਬੋਲਿਆ ਪਰਦਾਨਾ ॥ ਫਿਕ ਬੋਲਾ ਵਿਗੁਚਣਾ ਸੁਣ
ਨਰਖ ਮਨ ਅਜਾਣਾ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਬੁਢਿ ਸੇਭੁ ਲੇਹੋ ਰਕਿ ਕਰਣ ਵਖਾਣਾ ॥ ੩ ॥
ਤਨਮ ਤਿਤਿਨ ਪਤਿ ਤਿਨ ਧਨ ਪਲੈ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿ ਆਸ ਮਾਇ ॥ ਤਿਨ
ਕਿਆ ਸਾਲ ਹਣਾ ਅਵਰ ਸੁਆਲਿ ਓਕਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਹਰੇ ਰਚੇ
ਦਾਨ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਨੀਕ ਹਿਤੈ ਹੋਨ ॥
ਜੋ ਹੋ ਸਰੀਰ ਮੇ ਸੋ ਕੁ
ਹੋ ਤੇ ਠਰੀ ਕਰਨੀ ਮੁ
ਨਿਦਾ ਹੁੰਦੀ ਪ੍ਰਮਲ
ਨਦੈ ਰਸ ਕਸ ਦਿਤਾ ॥
ਤੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾਨ ਮੇ
ਤੋ ਜਬ ਲਗਾ ਸ
ਲਗਾ ਮਨ ਸਧਨੀ
ਕਰਦੈ ਹੋਨ ਸੋ ਚਿਤਮ

ਸੁਣ ਪੰਤਾਲ ਜੀ ਲੋਭ
ਤਾਹੈ ਤੇ ਬੁਢ ਚੰਡਾਲ
ਭਦੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਪਰ
ਜੋ ਸੋ ਅਗਨ ਦੇ ਸਮ
ਦਕ ਬੋਟੇ ਕਰਮ ਹੋਨ
ਸੇਰਿ ਦੇ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕ
ਸੰਗ ਨਹੀ ਹੋ ਦਾਤ
ਹੋਤਾ ਜੋ ਚਿਤਮ ਕਰਮ
ਹੋਨ ਤੇ ਨੀਚ ਕਰਮ
ਜੋ ਕਰਦੈ ਹੋਨ ਸੋ ਨੀਚ ਹੋਨ ਤੋ ਸੋ ਪੰਤਾਲ ਜੀ ਨਾਮ ਸਪੇ ਅਥਵਾ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਨ
ਕਰੇਤਾ ਉਸ ਜੀਵ ਦੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਸਾਂਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਦੀ ਹੋਤਾ ਵੇਹ ਪੁਰਖ
ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕੋ ਪਾਪਤ ਹੋਤੈ ਹੋਨ ਏਹ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣ ਕਰ ਓਹ ਪੰਤਾਲ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਅਤੇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਭਾਈ ਵਿਦਿਆਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸੰਤਾ ਦੀ ਟਹਿਸ
ਕਰਨੀ ਆਏ ਅਭਿਮਾਗਤ ਦੀ ਜੇਵਾ ਕਰਨੀ ਧਰਮ ਮੇ ਅਸਥਿਤ ਰਹਿ
ਦਾ ਅੰਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ ਨਾਨਕਰਨ ਤੇ ਬੁਢ ਨਹੀ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਧਰਮ
ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ॥ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲ ਦੇ ਰਹੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

॥ਗੋਸਤਿਭਾਈਅਜਿ॥

ਤੇਰੇਧਾਵੇਨਾਲਹੋਈ॥

ਅਖਰਲਾ ੧॥

॥ਇਕਦਿਨਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾ॥

ਬਾਨਨਕਜੀਨਗਰਕਰਤਾਰਪੁਰਧਰਮਸਾਲਾਵਿਚਇਕਤਛਪਥੈ॥

ਠਾਥਾਥਹੁਤਥੈਰਾਗੁਕੇਘਰਿਵਿਚਿ॥ਤਿਸਜਮੇਸਿਰੀਰਾਗੁਦਿਚਿ॥

ਸਬਦਗਾਵਦਾਸੀ॥

॥ਸਿਰੀਰਾਗੁਮਹਲਾ ੧॥

॥ਕੋਟਿਕੋਟੀਮਿਰੀਆਰਜਾਪਉਦਪੀਅਣਅਪਵਾਉ॥ਓਹਸੁਰਜ

ਦਾਇਗੁਫੋਨਦੇਖਾਸੁਪਨੈਸਵਣਨਥਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈ॥

ਉਕੇਵਡਾਆਖਾਨਉ॥ਸਾਚਾਨਿਰੰਕਾਰਨਿਜਥਾਉ॥ਸੁਣਿਸੁਣਿਅਖ

ਣਮਾਖਣਜੇਭਾਵੈਕਰੈਤਸਾਉ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥ ॥ਪੰਖਿਧੋਇਕੈਜੋ

ਭੁਵਾਸੈਅਸਮਾਨੀਜਾਉ॥ਨਜਰੀਕਿਸੇਨਆਵਉਨਕਿਛੁਪੀਅਨ

ਖਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਡਾਆਖਾਨਉ॥ ੨ ॥ਕੁਸੁਰ

ਟੀਆਵਾਰਵਾਰਪੀਸਣਪੀਜਾਪਾਉ॥ਅਗੀਸੇਤੀਜਲਿਆਭੁਸਮ

ਸੈਤੀਰਲਿਜਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਡਾਆਖਾਨਉ॥

੩ ॥ਨਨਕਕਾਗਦਲਖਮਣਪਾਇਪਕਿਕੀਚੈਭਾਉ॥ਮਸਤੋਟਿ

ਨਮਾਵਈਲਿਖਣਪਉਰਚਲਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉ

ਕੇਵਡਾਆਖਾਨਉ॥ ੪ ॥ ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾ

ਨਕਜੀਏਹਸਬਦਗਾਵਿਆ॥ਉਦਾਸਰੂਪਬੁੰਰਚਾਏਘਰਤਭਾਈਅਜਿਤੇਰਪੁ

ਦੇਸਟਿਆ॥ਜਨਭਰਿਭਰਗੋਆਭੈਮਾਨਹੋਇਕਰਿਹਜੁਰਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਅਗੇਹਥਿਜੋ

ਕੋਕਾਇਆ॥ਸਾਏਬੰਤਸਬਦਕਰਕੈਥੈਰਾਗੁਕੇਧੋਨਅਰਬਹੁਤਉਚਲੀ

ਦੇਘਰੈਨਤੋਮਥੈਕਕਰਿਥੈਰਾ॥ਤਭਾਈਅਜਿਤਾਰਧਾਵਾਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕ

ਸਭਾਵਦੇਖਕਰਿਬਹੁਤਹੀਦਿਲਰੀਰਹਿਉਆ॥ਸਾਘਰੀਆਦੁਇਕਬੀਤੀਆ

ਤੋਸਤਿਗੁਰੂਦੁਇਆਲਹੋਇਆਤਾਅਖਿਆਬਭਾਤੋਭੈਮਾਨਕਿਉਹੋਦਾਹੋ॥ਤਾ

ਜਿਤੇਰੀਧਾਵੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਤੇਰਬਚਨਸੁਣਿਕੈਬਹੁਤਮਨਿ

ਵਿਚਿਰਿਓਤੀਆਈਯੋ। ਜੇਭਾਵੈਤਾਅਰਦਾਸੁਨੀਯੋ ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਬਚਾਅਜਿਤਿਅ
ਅਰਦਾਸਗੁਰੂਸੁਫਦਾਹੋਜੋਕਛੁਪੁਛੈਗਾਸੋਨਿਸਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਰਾਗੁਰੂਕੇਬਚਨਪਾਇਰਰਅ
ਜਿਤੇਰਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਜਿਯੋਭੀਮੇਹਰਬਾਨਹੋਇਆਪੈਤਾਇ
ਸਪਦਕਾਵੀਚਰਸਮਝਾਈਯੋ। ਤਾਬਚਨਹੋਆਸਾਬਸਿਬਚਾਅਜਿਤਿਅਪੈਤਾਇ
ਯੁਕਤਪੁਰ੍ਵਾਯੋ। ਜਿਯਤੋਪੁਰ੍ਵਾਯੋਪੈਤੋਪੈਤੋਫੀਵੇਹਨਿ। ਜਿਸਕਰਕੇਸਿਖਕਾਉਪਦੇਹੋਵੇ
ਬਚਾਅਜਿਤਿਅਤੋਭਲੀਬਾਤਪਛੀਯੋ। ਇਸਪਦਕਾਬੀਚਰਦੇਹੋਪੈਤੋਕੇਵੇਰਹੋਜੋਮੇ
ਬੇਸਮਾਰਕੀਕੀਅੰਤਿਪਾਈਯੋਮੇਤਨਹੀਪਾਈਯੋ। ਤਾਉਸਦੇਵਾਸਤੇਕਿਤਨੇਜਤਨਕ
ਰਤੇਹੋਨਿ। ਜਿਕੋਈਆਖੇਸੋਮੇਪਉਰਕਾਅਹਰਬੀਤੇਕਿਛੁਨਹੀਹੋਵਾ। ਜਿਚਰਚੰਦਸਰ
ਜਇਕਗਾਫਾਵਿਓਨਹੋਵਨਿਤਿਬਰਸਪਨੈਸਉਦਨਹੀਮਿਛਯੋ। ਅਤੇਸਚੇਨਿਰੰਕ
ਰਕਾਵਸਜੋਹੀਸਾਨਿਸਥਾਉਵਿਓਯੋ। ਜਾਨਿਸਥਾਉਵਿਸਿਤਾਆਯਾਓਲਤੇਦਾਹੀਤਿ
ਹੋਵੇ। ਨਿਜਥਾਉਵੇਹੋਜੋਆਪਣੇਪਾਟਿਵਿਚਿਪਰਮੇਸਰਦਸਦਾਹੋ। ਅਤੇਜੇਸੁਮਰਦੀ
ਦਰਗਾਹਦੁਲਾਇਸਦਾਹੋ। ਤਾਉਚਕਾਕੀਅੰਤਿਕਛੁਨਹੀਸਿਸੁਕਰਿਕੇ। ਉਸਦੀਕੀਮਤਿਪ
ਯੋ। ਤਿਸਦਾਹਉਕੇਵਰਕਾਰਿਕੇਨਕਸਲਾਹੀ। ਜੇਏਵਭਾਸਾਹਿਬਯੋ। ਪਰਸੁਦਿਸੁਦਿ
ਬੇਦਸਾਸਤ੍ਰਸਿੰਧਸਾਧਕਹੁਲਾਸਕਰਦੇਹੋਨਿ। ਪਰਮੇਸਰਸਰਬਮਈਯੋ। ਪਰ
ਭਿਠਕਿਸੇਨਹੀ। ਜੇਇਸਰੰਗਰੂਪਾਵਿਚਿਹੀਤਿਸਿਕਰਕੇਜੇਭਾਵਸਤਾਕੇਭੇਦਮਾਏ। ਤਿ
ਸਕੇਅੰਤਿਕਾਰਿਕੇਤੇਉਪਾਉਕਰਦੇਹੋਨਾ। ਜਿਕਿਵੇਬੇਸਮਾਰਕਾਅੰਤਪਾਵੇ। ਭਾਈ
ਅਜਿਤਿਅਸੇਕੋਈਆਖੇਹਉਪੀਖੀਹੋਇਕੋਭਵਾਅਤੇਸੇਅਸਮਾਨੀਓਤਿਕੋਜਾਇਚ
ਕਾਅਤੇਨਾਕਿਛੁਪੀਵੇਨਕਛੁਖਾਵੇ। ਅਤੇਨਦਰੀਭੀਕਿਸੇਨੋਨਾਆਵੇ। ਤਾਭੀਕੀਮ
ਤਿਬੇਸਮਾਰਦੀਪਾਈਨਹੀਜਾਦੀ। ਅਤੇਉਸਦਾਅੰਤਕੋਈਨਹੀਜਾਦਾ। ਅਤੇਜੇਕੋ
ਈਆਪਕਹਾਇਕਹਾਇਕੋਕਟਿਕਟਿਕੋਕਕੀਕਰਕੋਓਇਪਿਸਾਈਯੋ। ਅਤੇਜੇਭਾਸ
ਮਹੋਇਕੋਖੇਹਜੇਤੀਰਲਾਇਆਜਾਵੇ। ਤਾਉਸਦੀਕੀਮਤਿਨਹੀਪਉਦੀ। ਅਤੇਜੇਕੋਈ
ਆਖੇਜੇਮੇਪਰਮੇਸਰਦਾਨਹਉਲਿਖਪਉਉਕਰੀ। ਅਤੇਮਸਅਤੇਕਲਮਕੀ
ਤੇਟਿਕਵੇਆਵੇਰਾਹੀ। ਅਤੇਪਉਦਕੀਨਿਆਈ। ਲਿਖਦੁਚਲਾਇਜਾਦਾਹੋਵੇ। ਤਭੀ
ਬੇਸਮਾਰਕੀਕੀਮਤਿਨਹੀਪਉਦੀ। ਅਤੇਰਹਿਵਾਭੀ। ਇਸਕੇਬੀਚਹੀਹੋਸਰਬਮ
ਹਿਸਮਾਇਆਹੋ। ਅਰੁਮਾਖਿਆਨਹੀਜਾਦਾ। ਪਰਜੇਕੋਈਉਸਦੇਦਾਅਰੇਪਰ
ਇਕੋਚਹੀਪਵੇਪਲਾਯਾਮਿਸਰਉਪਰਝਲੇ। ਪਰਜੇਭਾਵਸਤਾਕਿਤੇਵੇਲੇਸਮਲਕ
ਰੀਨਹੀਤਾਚਤਰਾਈਕੀਤਿਅੰਨਹੀਪਾਇਆਜਾਦਾ। ੧ ॥ ਤਾਫੇਰਅਜਿਤੇਰਧਾਵੇ

ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸਰੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਨੀ ਏਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਿਤਿਆ ਹੈ॥ ਅ
ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਹੋਰ ਨਾ ਬਾਝ ਏਥੇ ਪੁਰਖ ਮਰਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਮਕ ਬੇਦ ਸੁਣੀਐ ਅਮਕ
ਰਮਕਰੀਐ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨੀਐ॥ ਏਹ ਬਾਤ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੀ॥ ੧੩

ਬੋਲਣਾ ਹੋਇਆ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਦੀ ਬੇਦਾ

ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ ਜੋਗਾ॥ ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ ਜੋਗਾ॥ ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ
ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ ਜੋਗਾ॥ ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ ਜੋਗਾ॥ ਨਾਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਡੀਨਾ
ਜੋਗਾ॥ ਲੇਖਾ ਨਿਖੀਐ ਮਨਿ ਕੇ ਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭੀ ਜੈਤਾ ਡੀਨਾ ਜੋਗਾ॥ ॥

॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ॥

॥ ਭਾਈ ਅਜਿਤਿਆ ਓਹ ਬੇਸੁਮ

ਰਾਮਗਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਹੈ ਨਾਹੀ ਭਿਜਦਾ॥ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਰਾਗੁ ਨਾਦ ਗਾਇ

ਭਾਵੇਂ ਬੇਦ ਸੁਣਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਰਾਗੁ ਨਾਦ ਗਾਇ॥ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸੋਗ ਕਰ ਕੇ ਬੋਲੇ॥

ਨਾਨਕ ਮਾਲਕ ਕੋ ਭਿਜਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ਏਥੇ ਭਿਜਤਾ ਹੈ॥ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸੁਰਮੇ

ਕਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸਬ ਤੇ ਵਡਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ॥ ਜੇ ਭਿਜਦਾ ਹੈ ਅਹਿ ਤਾਂ ਭੀ ਨਾਹੀ ਭਿਜਦਾ॥ ਜੇ

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੁਣਹੋ ਇਹ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਭਿਜਦਾ॥ ਬਿਨਸਚੇ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਭਿ

ਜਦਾ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨਿ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਹੈ॥ ਨਿਤਿ ਫਿਰਾਹੋ ਅਹੋ ਉਸ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ

ਸੁਚਾ॥ ਹੋਰ ਚਤਰਾਈ ਅੰਕੀਤਿਆ ਓਹ ਨਾਹੀ ਭਿਜਦਾ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇ

ਹੋ ਜੇਗਾ॥ ਭਿਅਸ ਜੋ ਹੈ॥ ਜੇ ਭੀ ਸਾਧਕ ਬਚਨ ਹੋਨੇ॥ ਪਰ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਵਰਤ

ਹੈ ਬਚਾ ਸਤਵਾਦੀ ਹੋਇ ਰਹੀਐ॥ ਨਿਵ ਅਤੇ ਚੰਦਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨ ਕਰੀਐ॥ ਜੇ

ਕਛੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪੇਦਾਇਸਿ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸਤਿ ਹੈ॥ ੨ ॥

॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਜੁਠਨ ਰਾਗੀ ਜੁਠਨ ਬੇਦੀ ਜੁਠਨ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ

ਜੁਠਨ ਅੰਨੀ ਜੁਠਨ ਨਾਨਕੀ॥ ਜੁਠਨ ਮੀਨ ਵਰਸੇ ਸਭੁ ਸਾਈ॥ ਜੁਠਨ ਪਰਤੀ ਜੁ

ਠਨ ਪਦੀ॥ ਜੁਠਨ ਪਦੇ ਮਾਹਿਸ ਮਾਣੀ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਰਿਆ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਕੋਈ

ਅਮੁਹਰੇ ਮੁਹਰੁ ਠਾਹੋਇ॥ ੩ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ॥

ਭਾਈ ਅਜਿਤਿਆ ਰਾਗ ਬੇਦੀ ਜੁਠਨ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਭੀ ਅਤੇ ਸਰਬ

ਥਾਨ ਉਸ ਦੇ ਹੈ॥ ਪਰਤੀ ਪਉਣ ਪਾਦੀ ਏਹ ਭੀ ਜੁਠਨ ਹੀ॥ ਏਹ ਸਭੁ ਸਤ ਹੈ॥

ਜੁਠ ਤਓ ਹੋ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬ ਦਿਨ ਲੈ ਮੁਹਰੇ ਰਿਆ ਹੈ॥ ਅਰਜੋ ਨਿਗਰੇ

ਹੋ ਨਿਤਿ ਨ ਕਾ ਕੀਯਾ ਲਹੈ ਜੋਇ ਬੇਦੀ ਪਰਤ ਪਗਾਨਾ ਲੈ ਨਿਖੜੇ ਹੋ॥ ਜੇ ਫੇਰ

ਵਾਖਿਸਮਾਦੇਹਿਗਇਆਤਅਰਵਾਸਕੀਤੀਅਸਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੀਤੇਰਵਰਨਹਿ
 ਨਰੰਗਾਰੂਪਏਹੋਕੋਕਈਹੋਰਹੈਤਾਬੋਲਹੋਇਆਬੁਢਾਅਜਿਤਿਆਪੁਰੇਹੋਸੋਏਕੋਕਈ
 ਦੇਹਨਿਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਬਹੁਤਲੋਹੇਇਆਕੁਛਾਛੁਟੀਏਹਬਚਨਸਿਖਾਂਸੀ
 ਏਨੀਕਿਸੇਭਲੇਦੁਖਤਕਮਦੇਹਨਹੋਗਾਦੇਹਨਹੋਗਾਦੇਹਨਹੋਗਾਦੇਹਨਹੋਗਾਦੇਹਨਹੋਗਾ
 ਅਤੇਆਪਣਾਬੁਧਬਦਲਾਇਦੇਹੋਇਨਿਭੋਈਏਕਨਹੀਜਕਦਾਏਹੋਕੋਕਈਹੋਸੋਇਸ
 ਰਹਿਸਗੁਰੂਭੀਭੁਖਵਟਾਇਆਤਾਜਿਆਕੀਦੇਗਾਨਾਹੀਜੇਏਹਗੁਰੂਹੋਕੋਕਈਹੋਰਹੈ
 ਸੋਲੋਕਾ ॥ ਗੁਰੂਪੁਕਾਰਅਗਾਧੀਏਕੋਏਕਹਰਿਗਇਆਇਆ
 ਪਿਚਲਾਸਕਰਿਨਨਕਦਰਸਾਦਿਖਾਇ॥ ੪ ॥ ॥ਤਿਸਦਪ੍ਰਮਾਦਬਾ
 ਸੁਦਿਬਚਾਅਜਿਤਿਆਪੁਕਾਰਵਿਚਿਕਿਨੈਰੰਕਰਹਿਸੀਤਦਏਕਇਕਲਾਸੀਕੋਈ
 ਦੁਸਰਾਨਸੀਜੋਕੀਮਤਿਬੇਸਮਾਰਕੀਕਠੇਜੇਤਵੇਸੁਤਾਂਆਪੇਉਲਾਸੁਕੀਤਸੁਆਪ
 ਦਾਮਾਪਿਉਪਾਇਚਿਉਤਿਸਤੇਅਨੇਕਰੂਪਅਨੇਕਭਾਤਿਗਰਿਮਸਾਜਿਚਿਸਾਤਿਸ
 ਕਰਕੇਬੇਸਮਾਰਸਾਹਿਬਹੈਦੇਸੁਮਾਹੀਕੀਮਤਿਤ੍ਰਾਤਿਸਤੇਆਪਦੀਜੋਤਿਪਾਇ
 ਕੋਰੂਹੋਇਬੈਠਾਹੈਜਿਸਨੈਦਭਾਤਵਿਭੋਜੋਕੋਈਸਾਧਸੀਤਹੋਇਬੈਠਾਜਿਥੇ
 ਗੁਰੂਪਰਮੇਸਰਕਾਨਵਾਸਹੈਆਪਣੀਨਾਨਕਾਮੇਜਿਨਕੋਦਰਸਨਹੋਇਮਾਹੀ
 ਅਰਪਤੀਤਿਆਈਹੋਸੋਆਵਾਹਉਛੋਛੋਛਹਿਤਹੋਇਆਸੋਪਾਗਗਿਰਾਮੀਹੋਇ
 ਆ॥ ॥ਸੋਲੋਕਾ॥ ॥ਜਾਮਾਪਹਿਤਜੁਗਾਮਹਿਬੈਠਾਸਗਲਪਰੇਈ
 ਸੁਤਾਅੰਧਕਾਰਦੀਪਕਪਰਗਾਜਿਆਕਹੁਨਾਨਕਮਰਮਨਜਾਨੀਹਿਦੁਤਾ॥ ੫ ॥
 ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਦਬਾ॥ ॥ਬਚਾਅਜਿਤਿਆਗੁਰੂਭੀਹੋਸੋਆਇ
 ਪਰਖਹੈਸਗੁਸਗਜਾਮੇਕਰਦਾਆਇਆਹੈਪਰਇਕਕਾਨਮਰਮਾਆਇਆ
 ਇਕਨਾਨਾਆਇਆਤਿਨਜਾਨਿਆਜੋਰਜਾਹੈਜਿਸਗੁਰੂਕਰਕੇਜਾਇਆਦੇ
 ਚਨਮੰਨਿਆਸੁਬਦਮਨਵਸਾਇਆਤੇਪਤੀਤਿਆਈਸੋਮਹਾਂਪਰਖਤਏਚਿਸ
 ਪਛੇਬਹੁਤਲੋਹੇਸੋਭੀਉਪਰੇਬਚਾਸਤਜੁਗਾਵਿਖੇਗੁਰੂਚਰਾਸੀਜਮੇਪਹਿਰੇਸ
 ਚਉਰਾਸੀਜਮੇਬੈਠੇਜੁਗਾਵਿਚਾਚਰਾਸੀਜਮੇਦੁਆਪਛਾਵਿਖਿਪਹਿਰੇਸ
 ਰਸਿਨਾਦਰਸਨਕੀਤਾਅਰਉਪਦੇਸਲਿਆਅਰਸਬਦਮਨਵਾਸਾਇਆ
 ਭਲਦੀਪਕਰੇਇਆਸਬਦਜੋਹੋਸੋਦੀਪਕਹੋਜਿਸਕਉਗੁਰੂਕੇਸੁਖਦੁਖ
 ਮਨਾਆਇਆਜਿਤੁਹੋਏਚਹਜੁਗਜੁਗਾਮੇਪਹੀਰਹੋਚੁਤਕਿਉਨਦੇਹਾਇਚਨ
 ਹੀਸਗਲਪਰੇਈਸੁਤਸੋਕਿਉਕਰਿਪਰੇਈਮਾਲਖਾਵਦਦੁਇਕਰਨੀਆਪਛੇ

ਜਾਪਦੇਹਿਸੇਗੁਰੂਮੁਖਕਥਹਿਆਮੰਨਦਾਹੁੰਦਾਹੈਤਿਨੋਰੀਸੁਪਿਉਪੁਰਖਦੇਹਾ। ਬਿਸਾਖਿ
ਸੰਗਭਿਯਮਰਮਖਿਜੇਹੈਨਿ। ਬਚਾਅਜਿਤਿਆਹੁਦੇਹੁਕਲਸੁਗਾਮਾਇਆਹੈ। ਇਸ
ਵਿਚਮਹਾਦੇਵਰਹੇਗਾ। ਕਿਸੇਕੀਰਹਿਨਵੇਵੇਗਾ। ਇਸਕਸਿਰਗਵਿਖੇਕਈਜਾਏਗਾ
ਹੋਨਗੇ। ਤੇਵਜਮੇਗੁਰੂਜਾਹਰਹੋਨਗੇ। ਅਰਜਤਿਗੁਰੂਸਾਪਕਹੀਅਨਗੇ। ਅਰਸਤ
ਰਜਮੇਨਾਉਧਰੀਕਭਰਤਿਕਹੀਅਜਿਤੋਰੀ। ਵਜਦਗਾਰੁ। ਜਾਪਾਹਿਦੇਵਾਤਾਰੁ
ਅਕਾਲਪੁਰਖਦਾਬਾਣਮੰਨੇਗਾ। ਜੇਭਾਵੇਸੋਕਥੈ। ਅਤੇਸੁਰਭਾਈਅਜਿਤਿਆਹੁਦ
ਏਹੁਵਰਤਾਰਾਵੇਖਜੇਗੁਰੂਸਾਂਗਕਰੇਗਾ। ਤਾਂਸਿਖਅਸਭਨਾਨੋਕੁਲਮਾਨਗੇ। ਤੇਸਤਿਗੁ
ਰੂਨੇਦੇਸਰਖਨਗੇ। ਨਿਦਾਕਰਨਗੇ। ਤਿਤਕਥਿਥੇਮੁਖਹੋਵਨਿਗੇ। ਅਤੇਮਨੁਖਨੇਗੁਰੂਕ
ਰਕੇਥੈਠਾਵਨਿਗੇ। ਸਤਿਗੁਰੂਤੇਭੁਲਜਾਨਗੇ। ਅਤੇਬਚਾਅਜਿਤਿਆਗੁਰੂਜਗਜਗ
ਵਿਚਿਹੁੰਦਾਅੰਝਾਹੈਅਰਹੇਵੇਗਾ। ॥ਜਲਕ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੂ
ਗੁਰੂ। ਮਿਹਰਵਾਨਕੇਤੇਜਨਕਬਦੇਹ। ਪਰੀਚੰਦਵਆਪਰਕੁਰਕਲਿਜੁਗਨਾ
ਨਕਦੇਉ। ॥੬॥ ॥ਤਿਸਕਾਵਿਚਾਰਕਹਿਤੇਹੈਨਾ। ॥ਭਾਈਅਜਿਤਿ
ਆਸਤਿਜੁਗਵਿਖੇਅਹੀਗੁਰੂਮਿਹਰਵਾਨਥਾ। ਤਿਸਦੀਪੇਰੀਸਿਖਕਰੇਈਪੰਦਾ
ਪਏ। ਤਿਸਸਮੇਆਗਿਆਹੋਈਭਾਈਜਗਕਰਹੁ। ਅਤੇਹਾਥੀਜਗਵਿਖੇਪਾਵਹੁ। ਅ
ਰਖਾਵਹੁ। ਅਤੇਹਾਥੀਜਗਪਾਇਤ੍ਰਿਸਿਮਸੰਤਸਭਸਦਾਏ। ਅਤੇਬਚਨਹੋਇਆਪਾਹੁ
ਦਾਣਾਤਈਅਚਕਰੇਹੈ। ਹਾਥੀਫੇਰਜੀਵੇਗਾ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਆਗਿਆਹੋਈਬਚਾਏਸ
ਹਾਥੀਕਉਜੇਵਹੁ। ਤਾਂਸਿਖਕਰੇਭਾਈਨਸਗਏ। ਪੰਜਾਹਕਮਮੰਨਿਆਅਤੇਦਸ
ਕਰੋੜਵਿਚਾਰਾਧੀਥਰਦੇਰਹੇ। ਤਾਂਭਾਈਗੁਰੂਹਾਥੀਫੇਰਉਠਾਇਖੜਾਕੀਤਾ। ਏਹੁਕਉ
ਤਕਸਤਸਥੀਫਿਰਹੋਇਆਸੀ। ਅਤੇਜਿਨਨਹੀਸੀਜੇਵਿਆਜੇਪਿਛੇਪਿਛੇਤਦਕ
ਲਗੇ। ਤਾਂਵੇਚਆਖਣਲਗੇ। ਜੀਸੇਹੁਭਮਹੋਵੇ। ਤਾਂਅਸੀਹੁਣਜੇਵੀਏਸੀ। ਤਾਂਪੁਕਮਹੋਅ
ਚਹੁਦਲਾਬੀਤਗਾਇਆ। ਮਿਲੇਸੋਥਾਇਪਏ। ਅਤੇਕਰੇਸੋਫੇਰਸੁਏ। ਚੰਫੇਰਕੇਤੇਜੁ
ਗਵਿਚਗੁਰੂਜਨਕਬਦੇਹੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਸਿਖਕਰੇਭੀਇਕੀਸਪੇਰੀਅਇਪ
ਹੈ। ਤਾਂਆਗਿਆਹੋਈਜੇਘੋੜਾਜਗਪਾਵਹੁ। ਤਾਂਸਿਖਸਭਸਦਵਾਏਤੇਹੁਕਮਹੋਇਆ
ਜੇਘੋੜਾਪੁਰਮੰਨਿਰਖੇਘੋੜਾਫੇਰਉਠੇਗਾ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਆਗਿਆਹੋਈਬਚਾਏਸ
ਜੇਘੋੜਾਪੁਰਮੰਨਿਰਖੀਹੁਕਮਮੰਨਿਆਅਤੇਚਉਦਕਰੇਭੀਨਸਗਏ। ਜਾਂਘੋੜਾਉਠਿ
ਆਤਾਘੋੜਾਪਿਛੇਤਾਵਣੇਤੇਆਖਣਲਗੇ। ਜੀਅਸੀਭੀਹੁਣਜੇਵਨੇ। ਤਾਂਪੁਕਮਹੁਕਮ
ਚਹੁਦਲਾਗੁਰਗਾਇਆ। ਤਾਂਫੇਰਦੁਆਪਰਜੁਗਗੁਰੂਪਰੀਚੰਦਪ੍ਰਗਾਇਆ

ਕਹਿਓ ਕੋਈ ਛੁਡੀਆਇ ਪੇਰੀਪਏ। ਤਾਅਗਰਿਅਹੋਈ ਛੁਡੀਗੋਥਾਜਗਪਾ
 ਵਹੁਤਾਸਰਬਤਸਿਖਾਅਕੰਠੇਹੋਏ ਤੇਲਗੋਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਨਛੁਡੀਏਹੁਸਾਂਗਬਡਭਰੀ
 ਹੋਇਆਹੈ ਤਾਂਹੁਕਮਹੋਇਆ ਬਚਾਘਾਹੁਚਾਣਾਇਕੰਠਾਕਰਹੁਗੋਬੁਫੇਰਉਤੇਗਤਫੇ
 ਰਸਿਖਾਂਨੇਬਚਨਹੋਇਆ ਬਚਾਏਪਾਧਾਏਜੇਹੁਤਾਂਕੋਰੋਹੀਇਕੀਸਾਬਚਨਮੀਨਿ
 ਆਤੇਪੰਛਾਕੋਰੋਹੀਨਜਗਏਤਾਂਗੋਰੋਹੀਨਜਗਏਤਾਂਗੋਰੋਹੀਨਜਗਏਤਾਂਗੋਰੋਹੀਨ
 ਲਗੇਅਸੀਪੁਣਜੇਦਨੇਹਾਜੀਤਾਂਅੰਤੀਆਤੀਆਹੋਈਬਚਾਓਯੋਵੇਲਾਸੀਸੋਰਾ
 ਜਰਗਿਆ। ਤਾਫੇਰਹੁਣਜੋਨਿਖੋਛੁਡੀਏਗਤਾਕਲਜਗਵਿਚਹੋਵੇਗਾ।
 ਬਚਾਪਿਛਲੇਜਗਵਿਚਜਪਤਪਬਹੁਤਕਰਦੇਸਨਅਤੇਸਤਵਾਦੀਹੋਦੇਸਨਤੇਜੋ
 ਕੋਈਭੁਟਵਾਸਾਸੇਫੇਰਮਨੁਖਜਨਮਹੋਇਕਰਉਪਰਦਾਸਾਜੇਇਕਜਗਚੁਕਦਾਸੀ
 ਤਾਂਦੁਸਰੇਜਗਮਿਲਪਉਦਾਸੀਤੇਮੁਕਤਪਉਦਾਸੀ। ਅਤੇਬਚਾਅਜਿਤਿਆਹੁਣ
 ਆਇਆਹੈਕਲਜਗਤੇਗੁਰੂਨਉਪਦਾਇਆਹੈਨਾਨਕਤੇਸਿਖਪੇਰੀਪਵਨ
 ਗੋਛਿਨਵੇਕੋਰੋਹੀ। ਤੇਜਗਪਵੇਗਾਮਨੁਖਅਤੇਇਸਸਾਂਗਵਿਚਰਹਿਕੋਈਨ
 ਸਕੇਗਾ। ਇਕਨਸਜਾਨਗੇ ਤੇਇਕਭੁਟਦਿਹੋਜਾਨਗੇ ਇਕਬਚਨਉਪਰਚਾਰ
 ਸਿਖਤਕਤੇਰਹਿਨਗੇ ਤੇਉਨਦਾਸਦਕਾਉਹਭੀਸਾਂਗਬਖਸਿਆਸਾਦੇਗਾ। ਅਤੇ
 ਬਚਾਅਗਲਿਆਜਗਦੇਮਾਨੁਖਸਤਵਾਦੀਹੋਦੇਸਨ। ਅਤੇਪ੍ਰਤੀਤਿਗੁਰਾਂਦੇਬ
 ਚਨਉਪਰਰਖਦੇਸਨ। ਅਤੇਓਨਾਦੀਅਰਦਾਸਨਾਲਓਹਤੀਉਰਖਘੋਹੇਦਾਆਹਾ।
 ਅਤੇਬਚਾਅਜਿਤਿਆਕਲਜਗਵਿਚਸਿਖਪ੍ਰਤੀਤਿਥੋਰੀਰਖਨਗੇ। ਗੁਰਾਂਉਪਗ।
 ਅਤੇਮਹੀਆਕਰਣਜਗਤਬਹੁਤਅਕੰਠਾਹੋਵੇਗਾ। ਬਚਾਏਹੁਸੀਸਾਂਗਅਵੇਹਾਹੋ
 ਜੇਆਪਦਾਆਪਵਿਖਾਈਏਤਾਂਮਿਟੀਵੀਪਟਕੇਲੋਜਾਵਨੀ। ਇਸਵਾਸਤੇਮਨੁਖ
 ਖੜਨਕੀਚੋਗਾ। ਇਤਕਰਕੋਗੁਰੂਸੀਜਮਾਵਿਚਰਹੇਗਾ। ਸਾਂਸਾਂਗਕਰੇਗਾਤਾਂਸਭ
 ਖਿੰਡਜਾਵੇਗੀ। ਕੋਈਗੁਰਮੁਖਹੀਸਬੁਤਰਹੇਗਾ। ਅਤੇਜੇਏਥੋਂਖਿਸਕੇਗਾਅਬਵਾ
 ਰਕੇਗਾਸੋਥੋਂਕਿਥਾਉਨਪਾਵੇਗਾ। ਅਤੇਬਹੁਤਜਗਭੁਮੇਗਾ। ਕੇਵਰਸਾਹਿਬਤੇਰ
 ਚੁਰਜਾਈ। ਤਾਂਅਸੀਤੇਰਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸੀਸਥੇਪਾਤਿਸਾਹਜੀਸੀ
 ਸਦੀਪ੍ਰਤੀਤਿਰਖੇਗਾਤਿਸੇਦੀਰਹੇਗੀਜੇਵਰਸਾਹਿਬਪੈਤਿਸਦੀਆਭੇਵਰਜਾਈ
 ਹੋਨਾ। ਤਾਬੋਲਣਾਹੋਇਆ। ਸਲੋਕ। ਆਇਪਰ
 ਖਾਅਪਰੀਮੰਥਕਰਤਾਅਪੇਦਾਨਬੀਨਾ। ਕਹਨਸੁਨਨਤੇਰਹੇਨਿਅਰੋਧੀਸੰਗਨ
 ਭੀਨਾ। ਤਾਂਕੀਜਾਤਨਜਨਮੁਦਰਨਿਓਹਨਿਹੈਕਵਦਕਦੇਤ੍ਰਕਦਕਾ। ਹਾਸਰਹੁਜਤ

ਨਿਕਟਨਾਮਾਵੈਹਰਖਸੇਗਤੇਰਹਿਤਾ॥ ਗਗਨਾਨੰਦਰਚਿਹਿਲਨਿਭਾਸੀਭਿਜਾਮਦੁਜਾ
 ਬੋਲੇ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਅਭਿਭਈਪੈਰਾਂਨੀਕੋਈਸਾਧੁਤਤਵਿਰੇਲੇ॥ ॥ ਭੀਸਕਾਪੁ
 ਮਾਰਥਸੀਗੁਣਨਾਨਕਜੀਕਹਿਤੇਹੈ॥ ॥ ਭਾਈਅਜਿਭਿਅਚਿਹੁਜੀਆਦਿਪੁਰ
 ਖੈਹੋਜੇਜੁਗਜੁਗਾਦਿਖੇਵਰਤਦਾਆਇਆਹੈ॥ ਤਿਸਦਾਪਾਰਾਵਾਰਨਹੀਪਾਇਅਜਾ
 ਦਾ॥ ਚਿਹੁਆਪੇਹੀਦਾਨਹੈਅੰਭੇ॥ ॥ ਚੀਛੀਨਹੈ॥ ਦਾਨੁਤਾਇਚਿਹੈਜੋਕਛੁਕਰਦਾਹੈਜੋ
 ਆਪੇਹੀਕਰਦਾਹੈਅੰਭੇਦੁਸਰੇਖੈ॥ ਜੇਮਜਲਤਨਹੀਪਛਦਾ॥ ਅੰਭੇਜੋਕਛੁਕਰਦਾਹੈ॥
 ਸੋਭਲਾਹੀਕਰਦਾਹੈ॥ ਅੰਭੇਬੀਨਾ॥ ਚਿਹੈਜੋਸਭਸਦਾਅੰਤਰਜਾਮੀਹੈ॥ ਅੰਭੇਕਾਹੂ
 ਸੀਗਨਭੀਨਾਉਸਕਿਸੇਕੀਮਨਬਧਚਤੁਰਾਈਸਿਆਨਪਮਸਲਤਖੁਸਨਹੀ
 ਆਵਦੀ॥ ਓਹਕਿਸੇਬਾਤਪਰਪਰਚਦਾਨਹੀ॥ ਤਟਿਤੀਰਥਤਪਸਿਆਪੁਜਾਅਰ
 ਚਾਦਾਨਪੁੰਨਭਿਜਦਾਨਹੀ॥ ਬਿਨਸਤਿਗਰਾਂਦੇਸਬਦਉਸਕੀਜਾਤਿਕਉਣਸਨੈ॥
 ਅਰਵਰਨਕਿਯਾਕਹੀਅੰਮਰਚਿਹਨਕਿਯਾਕਹੀਅੰ॥ ਜਿਉਪਾਰਸਥੇਥੇਟੇਲੇਹਾਸ
 ਵਰਨਹੋਜਾਤਾਹੈਅੰਭੇਵਰਮਤਮਿਟਜਾਤੀਹੈ॥ ਲੈਸੇਅਤਿਸੇਪਾਪੀਜੀਵਸੰਤਾਨ
 ਲਮਿਲਕਰਸਾਧੋਹਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤਿਓਪਾਰਸਦੇਸਪਰਸਕੀਏਪਾਰਸਨਹੀਹੋਤਾ
 ਸੋਨਾਹੋਤਾਹੈਏਹਅੰਤਰਾਸੰਤਮੇਅੰਮਰਪਾਰਸਮੇਹੈਅੰਭੇਸੰਤਜੋਹੈਨਜੋਦੀਵੇਦੇਸਮ
 ਨਹੈਨਜੋਸੇਏਹਦੀਏਦੇਦੁਧਨਾਦੀਵਾਜਗਾਦੇਉਸਸੇਅੰਮਰਜਗਾਦੇਇਸੇਤਰਾਅਸੀ
 ਪਦੀਵੇਜੰਗਾਈਏਤਾਜੋਤਸਭਨਾਦੀ॥ ਇਕੋਜੇਹੀਰੁਮਨਾਈਹੈਅੰਭੇਪਾਰਸਸੇਲੇਹਾ
 ਲਾਈਏਤਾਸੋਨਾਹੋਤਾਹੈਪਰਓਸੋਨਾਹੋਰਸੋਨਾਨਹੀਬਨਸਕਤਾਸੋਨਤਬੀਹੋਤਾ
 ਪੁੰਜੋਪਾਰਸਸੇਮਿਲੇਸੋਪਾਰਸਮੇਅੰਮਰਸੰਤਮੇਏਹੀਵਸੇਖਤਾਹੈਸੰਤਕਉਛਾਵੇ
 ਕੋਸਾਪਾਪੀਮਿਲੇਤਉਭੀਸੰਤਆਪਸਮਾਨਕਰਲੈਵੇਹੈਨਅੰਭੇਫੇਰਚਿਸਕੀਕੀ
 ਮਤਿਹੀਹੋਰਹੋਜਾਂਦੀਹੈਕਿਉਜੇਓਹਫੇਰਵਨੀਆਨਲਨਹੀਮਿਲਦਾ॥ ਸਿਉਮ੍ਰਤਕ
 ਵਿਚਜੀਉਪਹੁਦਾਹੈਅੰਭੇਓਹਬੋਲਉਰਤਾਹੈ॥ ਆਪਣੀਭਾਖਿਆਨਲਸਬਪਰਮੇ
 ਸਰਇਸਪ੍ਰਣੀਵਿਚਜੋਤਿਪਾਇਦਾਹੋਤਾਏਹਭੀਬੋਲਉਰਤਾਹੈਉਸਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀ
 ਭਾਖਿਆਦੀਕੀਮਤਨਹੀਕਹੀਜਾਤੀਅਪਰਅਪਾਰਹੈਹਰਖਸੇਗਤੇਨਿਆਰਹੈਓ
 ਹਗਗਨੰਤਰਮਹਲਨਿਵਾਸੀਹੈਕੁੰਜਅਵਜਬੋਲਦਾਹੈਕਹੁਨਾਨਕਅਭਿਭਈ
 ਪੈਰਾਂਨੀਕੋਉਸਾਧੁਤਤਵਿਰੇਲੇ॥ ਸੋਕਿਉਕਰਹੈਸਿਤਨਅਕਾਰਹੈਤਿਸਵਿਚਉ
 ਸਕਾਨਿਵਾਸਹੈਤਿਸਕਰਕੈਸਭਾਸਰਸਤਿਹੈਨਅਰਮਹਲਨਿਵਾਸੀਉਸਕੈਸਾਧੋ
 ਨਸੋਉਨਵਿਚਕੁੰਜਅਵਜਹੈਇਬੋਲਦਾਹੈਸੋਕੁੰਜਅਵਜਕਿਆਹੈਜੋਕੁੰਜਕਹੀਏ

ਦਿਹੀਅਤੇਜੇਇਸਦੇਹੀਵਿਚਅਨਹਦਿਵਾਸਹੋਸੋਧਹਿਮੇਲਣਾਅਤੇਜੇਸੰਤਜ
ਨਹੋਨਸੋਧਅਨਹਦਿਸਬਦਸੁਣਦੇਹੋਨਅਨਬਦਸਬਦਕਾਏਪ੍ਰਾਪਤਹੋਪ
ਹੋਰਾਨਗੀਜਿਹੋਸੋਧਿਅਪੋਜਾਂਓਸਾਧਅੰਤਰੇਬਿਤੀਹੋਕਰਸੁਣਨੇਰਹਿਤਜਾਹਿਰੇ
ਓਜੇਬਾਂਨਹੋਨਾਏਨਾਵਿਚੋਬਰਕਤਨਿਕਲਜਾਦੀਪੋਤੇਓਹਪਾਲੀਰਹਿਜਾਨਹੀਤਦ
ਦੁਨੀਆਏਹੋਇਹੋਇਹੀਭਾਈਅਜਿਤਿਆਨਵੇਜਾਮੇਜਾਂਗਭਾਰੀਹੋਵੇਗਾ॥

॥ ਜਲਕ ॥

॥ ਦਸਤਮੁਹਰਿਆਪਦੇਵਸਰਾਖੀਜੰਤੁਣਕੇ

ਓਬੇਲੇਭਰਮਭੀਤਕਓਸਭਸਰਾਖੀਆਪਾਅਡੇਲਨਡੇਲੇਪੈਨਣਹਰਸਦ
ਅਥਿਨਾਸੀਤਿਸਤੋਰਹੋਨਿਆਗਾਕਹਨਾਨਕਕੇਦਿਜੁਗਜੁਗਬੀਤੀਅੰਤਨਪਾਰਾਵ
ਰਾ॥ ੮ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਸ੍ਰੀਸਤੁਗਰਕਹਿਤੇਹੋਨ॥

ਬੋਲਣਹੋਇਆਭਾਈਅਜਿਤਿਆਦਸਤਿਮੋਹਜੇਸੋਸਭਨਕੀਖਤਿਬੁਧਿਬਾਲੇ
ਖਿਚੋਕੇਆਪਦੇਵਸਰਾਖੀਐਗੀਜਿਉਖੇਲਵਹਿਗਤਿਉਖੇਲੇਗਾਕਿਈਪੁਰਚ
ਣੇਨਪਾਈਐਗਾਜਭੁਭਰਮਿਜਾਵੇਗੀਆਪਾਅਡੇਲਹੋਇਰਹੇਗਾਅਤੇਜਾਮੇਨ
ਗਜਗਪਹਿਰਵਾਅਇਆਹੋਪਰਮਾਪ੍ਰਜਮੇਬੀਨਿਆਰਗਹਿਦੁਹੋਆਪਤ
ਅਥਿਨਾਸੀਹੋਮਫਦੇਕਨਹੀਹੋਜਾਮੇਕਾਬਿਨਸਹੋਆਪਤਨਵਤਨਬਾਲਹੋਕਈ
ਕੇਦਿਜੁਗਕੀਤੇਹੋਨੀਜਿਹੁਸਦਾਹੀਅਮਰਹੋਤਿਸਕਾਅੰਤਕੋਈਨਹੀਪਾਵਤਾ॥ ॥

॥ ਜਲਕ ॥

॥ ਨਾਥਨਰੰਜਨਨਾਥੀਜਭਜਾਕੀਤਕੇਨਿਕਟਿਨਕ

ਈਨਵਿਦੁਆਰਚਲਤਕਰਿਵੇਖਿਆਰਹੋਅਲਪਤਿਗੁਜਾਈਦਸਦੁਆਰਬ
ਅਕਾਪਤਰਤਮਿਬਹੁਹੋਰਾਨੈਕਹਨਾਨਕਪ੍ਰਭਅਗਮਅਗੋਚਰਕੋਈਵਿਰਲ
ਸਾਧਪਛਾਨੈ॥ ੯ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਸ੍ਰੀਕੁਭੁਜੀਕਹਿਤੇਹੋਨ॥

॥ ਤਬੋਲਣਹੋਇਆਭਾਈਅਜਿਤਿਆਓਹਸਭਸੇਕਾਨਾਥਹੋਅਰਪਾਵਾਇਸਸ
ਭੁਓਸਕੇਹਾਥਹੋਇਗੀਉਸਕੋਸਭਸ੍ਰੀਸਟਮਾਨਹੋਵੇਗਾਤੇਉਸਕੋਕੋਈਲਖਨ
ਸਕੇਗਾਅਤੇਨਉਦੁਆਰੀਚਲਤਕਰੇਗਾਅਤੇਆਪਦਸਦੇਦੁਆਰੇਖੇਲੇਗਾ
ਅਏਭਾਈਜਾਗਰੂਨਾਵਾਜਾਮਾਪਹਿਰੇਗਾਤਾਂਸਭਬੇਮੁਖਹੋਜਾਵੇਗੀਤਿਕੁਭੁਕ
ਹੁਕਮਮੰਨਣਗੇਨਾਹੀਆਪਣੀਮਤਚਲੇਗੀਤਾਭਾਈਆਪਦੇਆਪਗਰਬੰਦ
ਬੰਹਨਗੇਅਤੇਆਖਨਗੇਅਸੀਭਿਗਓਸਰੀਕਹੋਗੇਹਾਤਿਨਕਾਕੁਲਮਾਰੇਗੀ
ਹਫਲੁਪੋਜਾਵਨਗੇਅਤੇਸੁਨੀਵਿਚਪਾਈਅਨਗੇਤੇਭਾਗੁਨਮੁਖਕਰਕੇਜਾਨ
ਣਗੇਅੰਗਨੀਵਿਅਖਰਨਗੇਤੇਸਤਿਗੁਰਕਉਨਉਰਖਨਗੇਅਤੇਸਤਿਗੁਰਕ

ਉਮਿਲਣੈਕਾਫਲਲਗੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਉਨਕੋਹੋਰਮੁਖੰਦਾਕਕਬਿਭਰ
 ਮਾਏਗਾ॥ ਚੰਦਾਕਸੁਣਸੁਣਭਰਮਨਗੇ॥ ਆਖਣਗੇਜੇਏਹਟਕਕੀਤੇਹੈ
 ਨਿਸਾਖੀਆਕਾਰਿਕਰਿਭਰਮਨਿਰੋ॥ ਕੁਚਾਕਚਲਨਿਰੋ॥ ਮੁਖਿਆਗਾਰਿਕੋਕ
 ਹੇਕਏਹਫਲਲਗੇਗਾ॥ ਮਾਏਜੇਸਦਾਏਜੈਗਾ॥ ਸੇਵਿਰਲਾਕੋਉਸਾਧੁਖੇਜੈ
 ਗਾ॥ ਜੇਸਚੁਸੀਮਾਏਗਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਕਉਨਿਏਗਾ॥ ਜੇਕਿਸਰਉਸਮਿਲੇਗਾ॥ ਬ
 ਰਸਬਦੇਜੇਹੈਸੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈ॥ ਓਹਉਤ੍ਰੁਧਿਧਕਾਟਿਕੈਸਾਤੇਗੁਰੂਕਉਮਿਲਨ
 ਗੇ॥ ਬਿੰਗਮਜੇਹੈਸੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀਜੇਤ੍ਰਿਹੈ॥ ਓਹਖਹੀਟਕਦੀ॥ ਚੀਟੀਕਾਪਲ
 ਜੇਹੈਜੇਏਹਮਾਨਖਕਾਜਾਮਾਪਹਿਨਿਆਹੈ॥ ਦਸਤੀਕੀਰਸਦਾਗੀਜੇਹੈਸੇਜੀਸਤਿ
 ਗੁਰੂਸਾਧਹੈ॥ ਜੇਮਨੁਖਕਾਜਾਮਾਪਹਿਰਨਗੇ॥ ਬਿੰਗਮਰੂਪਹੋਇਖੇਲੇਗਾ॥ ਅ
 ਤੇਜਾਮੇਤੇਨਿਆਰਾਹਹੈਗਾ॥ ਅਤੇਕਰਪੁਤ੍ਰੀਨਹੋਏਗਾ॥ ਅਤੇਪਾਪਪੁੰਨਤੇਆ
 ਸਮਦੇਸਾਤੇਨਿਆਰਾਹਹੈਗਾ॥ ਅਤੇਕਿਲੀਸਾਬਿਮਸਲਤ੍ਰਿਭੀਨਹੋਇਗੀ॥ ਸ
 ਭਤੇਨਿਆਰਾਹਹੈਗਾ॥ ਆਪਹਰਿਗਿਣਿਟੁਟੀਫਹੋਗੀ॥ ਜੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਸਾਥਾ॥
 ਤਾਂਫੇਰਬੋਲਣਹੋਇਜਾਜੇਆਪਹਰਿਗਿਣਿਟੁਟੀਫਹੋਗੀ॥ ਆਪਣੇਗੁਰੂਪਰਮੇਸਰਨਾਇ
 ਰਖੇਗਾ॥ ਸਾਬਿਦਮਨਿਦਸਾਏਗਾ॥ ਉਸਦਿਫਸਤਿਗੁਰੂਕਾਬਾਸਹੋਇਗਾ॥ ਜਿਸਦੀ
 ਸਬਦਨਾਲਿਪੀਤੁਲਗੇਗੀ॥ ਤਿਸਦੀਗੁਰੂਨਾਲਿਟੁਲਗੇਗੀ॥ ਜੇਉਸਦੇਭਗ
 ਤ੍ਰਹੋਟਨਿਗੇਤ੍ਰਿਨਨੂੰਲਿਟੁਲਗੇਗੀ॥ ਉਸਜਾਂਸੇਦਾਟਾਈਹਾ॥ ਤੁੰਆਜਿਤੇਰਧਾਟੇ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹੁਜਾਮਾਏਹੋਦਖੀਐਗਾ॥ ਤੇਫੇਰਹੁਕਮਹੋਇ
 ਆਗੁਈਮਾਜਿਤ੍ਰਾਏਹੁਨਾਹੀ॥ ॥ ਜਲੇਕ ॥ ॥ ਭਗਤੇਨਿਕਸਿਯਾਸੇ
 ਸਗੁਬਿਨਸੇਪਗਬੇੜੀਹੈਬੰਧਾ॥ ਭੁਏਗੁਸਾਈਜਾਗਮੇਦੀਪਕੁਜਲੇਬਿੰਗਾ॥
 ਕੋਕਾਇਜਾਬਿਪਰੀਤੁਜਿਉਉਤ੍ਰਿਅਉਸਾਰਿਲਾਗੀਸੇਇ॥ ਟੁਟੀਤੰਤਰਬਾਬਕੀ
 ਬੁਝਨਵਜਾਹੋਇ॥ ਨਨਕਮੇਸੇਸਾਂਗਮੇਕਿਸੇਮਿਲਾਏਹੋਇ॥ ॥ ॥
 ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਦਬੁ॥ ॥ ਭਗਤੇਨਿਕਸਿਯਾਹੋਸੇਬਿਨਸਣਹਾਰਾਹੈ॥ ਪਗਬੇ
 ਜੀਪਰਿਬਿਧਜੇਹੈਸੇਸੀਜੇਗਾਵਿਜੇਗਾਹੈ॥ ਸੀਜੇਗੀਕਰਕੈਮੇਲਾਹੁਦਾਹੈ॥ ਟਿਜੇਗ
 ਕਰਕੈਵਿਫੜੀਦਾਹੈ॥ ਗੁਸਾਈਜੇਹੈਸੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈ॥ ਓਹਸਾਗਕਾਰਿਕਾਰਿਚ
 ਜਦੇਖਦਾਹੈ॥ ਦੀਪਕਜੇਹੈਸੇਬਿੰਗਮਹੈ॥ ਜੇਤ੍ਰਿਸਰੂਪੀਅਮਰਹੈ॥ ਕੋਕਲ
 ਅੰਬਪਰੀਤੁਹੈਸੇਉਨਕੇਸਾਸਹੈਨਾ॥ ਉਨਦੀਪੀਤਉਸਦੇਨਾਮੁਸੀਗਾਹੈ॥ ਕੋਕਲਾ
 ਆਈਸਾਧਹੈ॥ ਅਰੁਨਮੁਜੇਹੈਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹੈ॥ ਓਹਉਸਸਾਥਖੁਸੀਹੋਤ੍ਰਿਹੈ॥

ਰੰਗਲਗਾਵੁਤੇਏ॥ਜਿਉਕੋਕਲਿਅੰਬਫਲੁਖਾਇਕੋਸੁਰੁਉਕਰਿਕੋਬੋਸਤੀ
 ਹੈ॥ਉਉਸਾਧਨਮੁਫਲਅੰਮਤੁਫਲੁਖਾਇਬਹੁਤੇਖੁਸਹੋਤੀ॥ਇਫਕਰਿਸ
 ਤਿਗੁਰੁਰਹੇਗਾ॥ਅਰਜੀਤੁਟੀਤੰਤਰਬਾਬਕੀਏਰੁਕੀਏ॥ਜੋਕੋਈਉਸਕਉ
 ਮਿਲਿਕਰਿਫੇਰਤੁਟਦੇਹੈ॥ਓਹੁਫੇਰਨਾਹੀਮਿਲਿਏ॥ਜਿਉਤੰਤਰਬਾਬਕੀਤੁ
 ਟਟਦੇ॥ਫੇਰਫਲਦੀਨਾਹੀਤਿਉਦਿਰਿਗਿਰਾਧੰਪਜਾਇਗੀ॥ਮੇਸਾਵਖਤੁਅਏ
 ਰਾਮੋਸਾਤਿਗੁਰੁਦੀਨਿਦਿਯਾਸੁਰੁਸੀਸਾਰਕਫੈਗਾ॥ਅਤੇਸੁਰੁਫਲਜਾਵਾਨਿਗੇ॥
 ਅਤੇਨਰਕਵਾਸੀਹੋਵਾਨਿਗੇ॥ਅਤੇਮੇਰਾਇਕਨੋਨੇਸੀਸਾਰਵਿਚਦਰਸਨਹੋਵੇ
 ਗਾਪਾਪਤਹੋਗਾ॥ਪਰਜੇਨਿਦਾਤੇਰਹਤੁਏ॥ਕੋਸੋਹੋਵਾਨਿਗੇ॥ਓਹੁਕਹਨਗੇਜੋਗੁਰੁ
 ਕਰਦਾਹੈਜੋਭਲਾਹੀਕਰਦਾਹੈ॥ਜੋਗੁਰੁਸੋਕਰੈ॥ਓਹੁਬੁਰਾਭਲਾਕਿਸੇਨੂੰਕ
 ਹਨਿਭੋਨਾਹੀ॥ਓਹੁਸਿਖਮੇਲਲਈਅਨਿਗੇ॥ਤੁਫੇਰਅਜਿਤੇਰਧਾਵੈਅਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹੁਜਾਸੁਰੁਤੁਸਜਾਵੇਗੀਤਾਂਬਡਾਕਲਿਜੁਗਾਮਾਏਗਾ॥

॥ਤਾਂਉਨਜੀਅੰਕੇ
 ॥ਤੁਫੇਰਅਗੋਬਾਏ
 ॥ਸੋਏਕਾ॥ਬਾ
 ਨਿਵਾਸੀਨਿਜਪਉ
 ਵੇਖਹਏਨਾਨਕਾਉ
 ਉ॥੧੨॥

ਬਾਬਕਿਅਹੋਵੇਗੀ
 ਦਾਬੋਲਿਣਾਹੋਇਯਾ
 ਦਾਰਿਧੁਅਰਪਉਣ
 ਜੀਨਿਜੀਬਾਉ॥ਨਾ
 ਗਲਅਪਾਰਕਾਨ
 ਤਿਸਕਪਮਾਰਥਾ॥

ਭਾਈਅਜਿਤੁਜਾਏ
 ਦਲਬੂਏਦੇਹੈਨਾ॥
 ਗੋ॥ਅਰੁਦੇਖੇਦੇ
 ਉਹੁਏਕੇਬਦਰਪ
 ਰਤੀਉਡਜਾਤੀਹੈ॥ਉਨਕੀਨਿਆਈਜਾਉਸਸਮੇਗੁਰੁਸਯਾਕਰੈਗਾ॥ਤਾਂ
 ਸੁਰੁਦੁਨੀਯਾਖਿਡਜਾਵੇਗੀ॥ਜਿਉਪਉਣਲਗੇਬਦਲਖਿਡਜਾਏਹੈਨਾ॥
 ਅਰਬੁਰੇਕਰਮਜੋਹੈਨਾਜੋਤਿਕੀਜਾਈਦਿਕਨਗੇ॥ਜੋਬੋਮੁਖਮਿਦਕਹੋਵਾਨਿ
 ਗੋ॥ਪਰਅੰਤਪਛੋਤਾਵਾਨਿਗੇ॥ਤਾਂਅਜਿਤੇਰਧਾਵੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤੁਸਾ॥ਕੁਛਫੇਰਫੀਬਖਸੀਅਨਿਗੇਕੋਨਾ॥ਫਾਂਫੇਰਗੁਰੁਜੀਕਾਬੋਲਿ
 ਣਾਹੋਇਆਬਰਾਅਜਿਤੁਆ॥ਵੇਦੁਜੋਹੈਸੋਸਾਉਗੁਰੁਤਿਸਦੇਸਿਖਸ

ਰੁਸਾਪਦੇਵਤੇਹੈਨਿ ਓਹੁਨਿਰੁਕੁਕਰਦਾਹੈਤੁੰਬਖਜਾਇਲੈਦੇਹੈਨਿ ਹਾਣ
 ਤਾਕਿਸੇਦੀਕਰਣੈਨਹੀਦੇਤੇ ਸਭੁਜੇਕੁਲਚਹਤੇਹੈਨਿ ਸਭੁਨਕੇਮਿਲਾਇ
 ਲੈਦੇਹੈਨਿ ਓਹੁਬਚਾਇਕਮੇਸੇਹੀਸਿਖਹੋਵਾਨਿਗੋਜੋਹਾਣਤੁ ਕਿਸੇਦੀਨਕ
 ਰਨਿਗੋ ਅਰਨਿਗੋ ਓਹੁਮੇਲਲੈਨਹੀ ਪਰਜਾਓਹੁਖਤਮਾਹੈਗਾ ਤੁੰ
 ਜਾਇਸਿਖਾ ਹੋਹੀਸਮਾਏਜਾਨਹੀ ਮੇਸੇਸੁਨੁਖਹੀਨਹੀਕਮਿਲੈਨੁ
 ਭੀਵਿਛੋਰਿਨਿਗੋਸਿਖੁਖਤਮਕਗਾਮੀਹੋਵਨਹੀ ਨਿਜਪਉਨੀਨਿਜ
 ਬਉਨੁਹੈਜੋਗੀਦੈ ਸੋਉਸਕਾਨਮੁਹੈਸਬਦਿਕਾ ਜੋਉਸਦਖਤਮਬਦਹੀਉ
 ਚਾਹੀਮੇਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁਨਿਰਾਲਮੁਹੈਇਰਹੇਗਾ ਜਿਉਗੁਰਦਿਆਜਾਮੁ
 ਧੂਨੁਬਧਉਜਲਾਹੋਦਹੈ ਅੇਸਾਸੀਸਾਰਤੇਰਹੈਗਾ ਜੋਸੇਕਮਲੁਤੇਰਹਤਹੈ
 ਉਸਕੇਜਲਨਹੀਪੋਹਤੁ ਤੈਸੇਏਹਧੁਏਕੇਬਾਦਰਨਿਕਟਿਨਮਾਣਨਿਗੋ
 ਅਰੁਬਚਾਨਾਟਿਨਾਮਜੋਹੋਵੈਗਾਸੇਜੁਗਪਰਵਨਤੋਵੈਗਾ ਸਭੁਦਸਤੁੰਨ
 ਵੀਆਹੋਵਾਨਿਗੀਆ ਅਰੁਅਪਾਰਵਸਤੁਜੋਹੋਸੇਈਹੀ ਆਪਾਰਵਸ
 ਤੁਸਬਦਹੈ ਜੋਓਥੇਸਬਦਹੀਹੋਵੈਗਾ ਸੋਇਕਮੇਸੇਥੇਮੁਖਿਹੋਵਨਗੋਤਿਸ
 ਨੀਭੀਨਉਰਖਾਨਿਗੋ ਓਹੁਅਪਾਰਵਸਤੁਕਿਸੇਦੇਨਿਦਲੈਕੀਨਹੀ ਪਰਉ
 ਸਕੀਚਗਾਨੀਕਾਰਿਕੈਦਸਟਿਬਕਮਗਨਿਗੋ ਸਚਿਆਹਉਪਰਿਚੁਗਾ
 ਲੀਨਹੀਚਲਦੀ ਤੁੰਫੇਰਅਜੇਤੇਰਧਾਟੇਅਰਦਾਸਕੀਭੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾ
 ਹਿਤੁੰਕਛੁਪਦਾਪੀਦਭੀਹੈ ਤੁੰਫੇਰਬਾਬੇਜੀਕਾਬੋਲਣਹੋਇਸਾ ਬਚਾਅ
 ਜਿਤਯਾ ਜਿਥੈਗੁਰੁਕਾਅਸਣਹੈ ਉਥੈਖਾਣਾਪੀਣਾਕੁਛੁਨਹੀ ॥
 ਜੱਲੋਕ ॥ ਆਪੇਧੰਧੈਘਾਰਿਕਰੈਨਕਛੁਪੀਮੇਨਾਖਾਇ ਨੀਚਾਅੰਦ੍ਰ
 ਨੀਚਜਾਤੁਸਤਿਗੁਰੁਰਹੈਬਿਲਾਇ ਸਾਗੀਸਾਗਚਾਇਸੀ ਫੁਟੈਸਗਲਜ
 ਹਾਨਿ ਨਾਨਕਕੋਈਗੁਰਮੁਖਉਬਰੈਸਬਦਿਰਹੈਮਨਾਗੀਆਨ ॥ ੧੩ ॥

ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ ॥ ਗੁਈਅਜੈਤੁਯਾਜਿਥੈਗੁਰੁਕਾਅਸਣ
 ਹੋਭਿਥੈਖਾਣਪੀਣਕੁਛੁਨਹੀ ਉਥੈਸਚੇਹੀਸਚਹੈ ਸਚਜੋਹੈਸੇਨਾਮੁਹੈ
 ਉਸਨਾਮਸਿੰਗਪਰਚਿਆਰਹੈ ਹੋਰਸਭੁਦਾਰੀਬਾਇਆਨਹੀਗੀਬਦਾ ॥
 ਉਥੈਪਾਪਪ੍ਰਕਿਰਤੁਕਾਈਨਹੀ ਅਤੇਨੀਚਾਅੰਦ੍ਰਨੀਚਜਾਤੁਹੈਜੋਕੀਹੈ
 ਓਹੁਆਪਣਾਜਣਾਵੈਗਾਨਹੀ ਹਉਮੈਤੇਅਹੰਕਾਰਦੁਰਕਰੇਗਾ ਸਿਤੋਖ
 ਖਿਮਾਮਸਦਉਸਕੀਜਾਤੁਹੈ ਉਥੈਹੀਸਤਿਗੁਰੁਕਾਬਾਸਹੋਇਗਾ ਜਿਥੈ

ਏਕਾਏਸਤ੍ਰਿਕੋਨਿਗੀਅੰਮਤੇਅੰਦਸੀਗਾਰਡੀਕਰਦੇਹੈ। ਸਾਧਨਲਾਮਿ
 ਲਿਕਰਿਸਤ੍ਰਕੁਛੁਭੇਗਦਾਹੈ। ਪਰਉਸਨੁਕੁਛੁਨਹੀਲਗਦਾ। ਓਹੁਅਲਪਤੁ
 ਹੈ। ਪਰਸਾਂਗਾਇਚਿਰਹੈਗਾ। ਸਚੁਜੁਗਜੁਗਕਰਦਾ। ਆਇਜਾਹੈ। ਪਰਜੇ
 ਇਸਕਲਜੁਗਾਇਦਸਾਂਗਕਦੇਹੈ। ਤਿਸਤੇਸਤੁਟਿਟਜਾਵੈਗੀ। ਸੋਕਉਣਕ
 ਉਣਕੁਲਾਨਿਗੇ। ਜਿਥੇਸਾਧਨਿਥੇਸਾਧੀਸਤੁਟਿਟਨਗੇ। ਕੋਈਵਿਚਲਾ
 ਗੁਰਮੁਖਸਾਬਤਰਹੈਗਾ। ਓਹੁਸਬਦਗੁਰੁਕਾਕਹੈਗਾ। ਸਬਦਕਰਕੈਦਹੈ
 ਗਾ। ਸਬਦਪਰਚਲੈਗਾ। ਸਬਦਕਉਮੰਨੈਗਾ। ਹੋਰਗਲਾਝੂਠਕਰਮੰਨੈਗਾ।
 ਸੋਈਪੁਰਖਸਤਿਗੁਰੁਕਾਸਿਖਹੋਵੈਗਾ। ਹੋਰਸਭਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਨਿਗੇ।
 ਤੁਫੇਰਅਜਿਤੇਰਧਾਵੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਮੇਸਾਇਕਕੋ
 ਈਹੋਵੈਗਾ। ਅਰਜੀਹੋਰਨਜੀਅਕੇਬਾਬਕੀਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਫੇਰਬਾਬੇਜੀ
 ਕਾਬੋਲਿਣਹੋਇਆ ॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਲਾਖਿਕਰੋੜੀਜੀਟਤੇਕੋਨਨਰ
 ਕਤੁੰਚਾਈਮੇ। ਲਾਗੈਅੰਤਫਾਸੀਓਬਹੁਪਚਾਈਮੇ। ਹੁਕਮਹੋਇਆਧ
 ਰਮਗਾਇਕੋਕਦੇਨਰਕਨਿਵਾਸ। ਇਨਜੀਆਸਤਿਗੁਰਨਹੀਭੋਇਆਕਰਹਿ
 ਬ੍ਰਹਮੇਕੀਆਸ। ਤੁਕੋਥੇਲਿਖਿਲਾਈਮੇਹੋਵਾਣਪਾਣੀਕਜੀਉ। ਮਾ
 ਇਯਾਮਸਤਾਸੇਹੀਤੁ। ਸਿਉਲਗਾਜੀਉ। ਨਾਨਕਆਸਣੁਪੁਰਿਅੰਟਿ
 ਰਨਰਕਾਸਿਧਾਸਨਜੀਉ ॥ ੧੭ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ ॥ ਸੁਣੁ
 ਈਆਜਿਤਿਆ। ਫਿਨਵੇਕਰੋੜੀਜੇਜੀਟਥੇਤਿਨਸਤਿਗੁਰੁਕੋਉਨਜਾਣਿਅ
 ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮ। ਬ੍ਰਹਮ। ਜਪਦਿਆਸਾਰੀਉਮਰਗੁਜਰਗਈ। ਕਹਿਣਜੋਹਮ
 ਭੀਬ੍ਰਹਮਹੈਗੁਰੁਭੀਬ੍ਰਹਮਹੈ। ਅਰਸਤਿਗੁਰੁਸਿਉਟਾਦਿਕਰਦੇਸੇ। ਜੇਅ
 ਸੀਟਤੇਹਾਅਸਾਡੇਪੰਥਜੇਹਾਹੋਰਕੋਈਨਹੀ। ਉਨਦਾਟਾਬਧਾਸੀ। ਓਹੁ
 ਮਾਰਬਿਦਾਰਕਰਦੇਹਾਰੇਖਉਕੀਤੇ। ਕੁਛੀਨਰਕਮੇਸਤੁਪਾਏ। ਉਨਨੂੰ
 ਬਿਲਾਦਿਆਸਤਿਜੁਗਬੀਤਯਾ। ਫਿਰਤੋਤੇਜੁਗਗੁਰੁਸਨਕਾਬਿਦੇ
 ਹੀਦੀਆਗਿਜਾਸਥਿਨਰਕੋਨਿਕਲੇ। ਜਕਿਉਕਰਨਰਕੋਨਿਕਸੇਥੇ।
 ਜਾਸਤਿਗੁਰੁਕੋਜਾਮੇਰਾਪਉਣਉਨਨੂੰਲਗਾਸੀ। ਤੁਓਹੁਪੁਰਖਨਿਰਕੋ
 ਬਾਹਰਿਨਿਕਲੇਸੇ। ਭਾਵੈਉਨਦਾਦਕੀਤਾਸੀ। ਪਰਭਾਈਅਜਿਤੁਏ।
 ਗੁਨਿਰਵੈਰਹੈਵੈਰਕਿਸੀਨਲਨਹੀਰਾਖਤੁ। ਤੁਫੇਰਅਜਿਤੇਰਧਾਵੈਅ
 ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਉਕਉਕਰਿਪਉਣਲਾਗੀਸੀ। ਤੁਫੇਰ

ਗੁਰੂਜੀਕ ਬੋਲਿਣਹੋਇਆ॥ ਜਾਂ ਗੁਰੂਜਨਕਜੀਸਰੇਖੰਡਕੋਚਲੇਹੈਨ
 ਤਾਂਹੁਕਮਕੀਤੇਨੇ ਨਲੇਗਾਇਗੀਧਰਬਥਹੁਤ ਭੁਗਤਥੇ॥ ਪੁਰਪਾਬਿਬਾਣ
 ਉਠਾਈਜਦੇਸੇ॥ ਤਾਂਉਨਨ੍ਹਹੁਕਮਕੀਤੇਨੇਜੇਅਸਾਨੇਨਰਕਕੇਜੀਟਹੈਨ
 ਸੋਜਾਇਦਿਖਾਏ॥ ਤਾਂਉਨੰਭੁਗਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਰੇਪਾਰਿਸਾਹੁ
 ਸੰਨੇਨਰਕਾਹੁਦਾਨਾਲਕੀਕੀਸਹੈ॥ ਤੁਸੀਸਰਖੰਡਕੋਚਲੇਹੁ॥ ਤੁਫਿਰਹੁਕ
 ਮਕੀਤੇਨੇਅਸਾਤਾਂਏਹੁਤਮਾਸਦੇਖਕਰਚਲਣਹੈ॥ ਤੁਫਾਣਿਹੁਕਮਮੰਨ
 ਕੈਥੈਚਲੇਤਾਂਅਗੋਪੁਕਾਰਆਟਦੀਸੀ ਨਰਕਦੇਜੀਅਬਹੁਤਕੁਰਲਾਟਦੇ
 ਹੋਸਨਿ॥ ਪਰਜਿਉਗੁਰੂਜਨਕਕਾਵਿਟਣਨੇਨੇਆਇਯਾਤਾਂਓਹੁਜੀਅਸ
 ਭੁਰੁਪਕਰਗਏ॥ ਅਰਧਰਮਰਾਇਆਸਣਫੇਡਕਾਰਿਛੰਨ॥ ਤਾਂਓਹਚਿ
 ਤਗੁਪਤਛੀਨਾਥੇਭੁਨੇ॥ ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਜਨਕਜੀਓਹਨਨਰਕਕੇਜੀਆਸੇ
 ਪਛੇਤੁਸੀਜੋਕੁਰਲਾਟਦੇਸੇਸੋਹੁਣਕਿਉਕਾਰਿਸਾਂਭੁਆਈ॥ ਤਾਂਉਹਨਰ
 ਕਕੇਜੀਵਬੋਲੇਜੋਜੀਤੇਰੇਜਾਮੇਕਜੇਸੀਤਸਪਉਣਲਗਾਹੈਤਾਂਅਸਾਨੇਸਾਂ
 ਭਿਆਈਹੈ॥ ਤੇਤੁਪਤਿਬੁਝਗਈਹੈ॥ ਅਰਜੀਮਦੁਜੇਅਸਾਨੁਮਾਰਦੇਸੇ
 ਸੇਸਭੁਨਾਸਿਕਾਹੈ॥ ਤਾਂਹੁਕਮਹੋਇਆਜੇਇਨਕੈਬਹਰਿਕਢੇ॥ ਤਾਂਸ
 ਤਿਗੁਰੂਜਨੇਪੜਕੇਅੰਗੁਠੇਨਾਲਿਛੰਨਵੈਕਰੇਨੀਅਤੇਬੀਸਥਖਜੀਟਨ
 ਰਕਾਟਿਚੋਕਾਢੇਸਨਿ॥ ਤਾਂਧਰਮਰਾਇਨਰੀਜਨਨਿਰੰਕਾਰਜੀਆਗੇਜਾਇ
 ਪੁਕਾਰਿਆ॥ ਜੇਜੀਇਕਮਹਾਪੁਰਖੁਆਇਆਹੈਜਿਸਕੋਜਨਕਬਿਦੇ
 ਹੀਕਾਰਿਤੇਹੈ॥ ਓਸਨੇਜੇਨਰਕਕੇਜੀਟਹੈਨਿਸੇਸਭੁਨਰਕੋਬਹਰਿਕਢਬ
 ਹਾਏਹੈਨ॥ ਜਿਉਤੁਮਾਰੀਆਗੇਜਾਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਸਚਾਨਿਰੰਕਾਰਜੀਬੋਲੇ
 ਆ॥ ਹੋਧਰਮਰਾਇਉਸਮਾਹਪੁਰਖਕਉਕੁਛਨਹੀਕਹਣਾ॥ ਜੇਓਹੁਚਾਹੈ
 ਤਾਂਨਰਕਹੀਵੁਰਕਚਿਦੋਵੈ॥ ਪਰਉਸਕੋਰਜੀਰਖਣਾਹੈ॥ ਤਾਂਧਰਮਰਾਇਹੁ
 ਬਿਸ਼ੇਰੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਜੀਫੇਰਸਿਸਿਟਿਕਾਬਧੇਜਕਿਉਕਾਰਿਚਲੇ
 ਗਾ॥ ਤਾਂਫੇਰਨਿਰੰਕਾਰਕੀਆਗੇਜਾਹੋਈਜੇਹੋਧਰਮਰਾਇਤੂੰਉਸੀਭੁਗਤ
 ਪਾਸਜਾਇ॥ ਜਿਉਕਰਰਖੀਹੋਵੈਤਿਵੈਕਰਨ॥ ਤਾਂਧਰਮਰਾਇਸੀਸਤਿਗੁ
 ਰੂਅਥਾਹੋਹਥਜੇਨਖੜਹੋਇਯਾ॥ ਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਓਸੁਜੇਜੀਮਿਹ
 ਰਣਨਾਇਨਾਜੀਆਬਡੇਪਾਪਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ ਅਗਟਿਤੁਹੀ॥ ਤਾਂਉਸਟਪਤਸ
 ਤਿਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਰਨਾਲਿਧਿਆਨਧਰਕੇਤੁਪਸਿਆਕੀਤੀਹੈਸੀ॥ ਜਾਂਤਾਂਨੀ

ਗੁਰੂਜੀਖੋਲੀਤੁੰਧਰਮਗਾਇਜੋਗੁਆਖਿਜੋਹੁੰਏਧਰਮਗਾਇਏਤੁਪ
 ਸਿਯਾਸਟਾਪ੍ਰਤੀਕੀਜੀਅਕੋਮੁਜਰੇਦੀਜੈਪਾਪਾਕੋਬਦਲੈਇਨਕੀ
 ਖਲਾਸੀਕੀਚੈਤੁੰਧਰਮਗਾਇਤੁਮਉਕੀਤੁਤੁਪਸਿਯਾਏਕਧਾਰਣਮੰ
 ਟੀਜੀਆਕੋਪਾਪਏਕਧਾਰਨਮੰਡੀਤੁਤੁਪਸਿਯਾਗੁਰੀਹੋਈਜੀਆਕੋ
 ਪਾਪਹੋਰਏਨਾਮਕੀਸਾਹਿਮਾਜੋਹੈਸੋਅਗਸਹੈਫੇਰਜੀਆਕੋਸੁਰਗ
 ਮਾਹਿਮਪਾਇਆਤੁੰਏਸੇਕੁਖਨਾਇਲਗੋਕੁਰਲਾਟਣਾਤੁੰਫੇਰਗੁਰੂਬਾ
 ਬੈਜੀਪੁਛਿਆਜੀਉਨਜੀਆਕਾਹੁਣਿਕੀਹਟਾਇਹੈਤੁੰਅਕੋਧਰਮਗਾ
 ਇਕਾਹਿਯਾਜੀਨਓਹਸੁਰਗਹੈਨਨਰਕਹੈਨਿਓਹਮਧਕੀਚਹੀਸਹਕ
 ਦੋਹੈਨਅਗੋਇਨਕੁਛਨਹੀਬੀਜੀਆਜੋਇਥੈਇਨਤੂੰਮਿਥੈਤੁੰਸਤਿ
 ਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਰਕੋਜਾਇਕਾਹਿਆਤੁੰਸਚੇਨਰੰਕਾਰਜੀਕਾਹਿਆਜੋਜੀਏਹ
 ਜੀਵਤੇਰੇਹਟਾਏਹੈਇਨਕੋਮਿਰਤੁਮੰਡਲਏਜਾਵਹੁੰਇਨਕੋਨਮੁਦਾਨੁ
 ਇਲਨਨਾਵਿਨਾਵਹੁੰਤੁੰਇਨਜੀਆਕਾਉਧਾਰਹੋਏਤੁੰਫੇਰਸਤਿਗੁਰੂਮ
 ਤਦਾਸੁਕੀਤੀਜੀਏਹਦਾਣੇਪਾਣੀਕੋਜੀਹੈਨਿੰਇਨਕਾਰਜਕਛੁਡੀਥਿਖਿਯਾ
 ਸਿਥੈਇਨਦਾਖਰਚੁਹੈਤੁੰਫੇਰਸਚੇਨਰੰਕਾਰਕਾਹਿਆਏਜਨਕਾਇ
 ਨਕਾਹਿਜਕਛੁਡੀਤੇਰੇਹਟਾਏਹੈਤੁੰਫੇਰਸੀਸਤਿਗੁਰੂਜੀਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਗਾਈਬਨਟਾਜਤੇਗੀਕੋਛੜੀਦਿਚਸਭਕਿਛੁਹੈਤੁੰਨਿਰੰਕਾਰਕੀਆ
 ਹੀਸਮਾਹੈਈਜੋਤ੍ਰੀਜਾਰਿਤ੍ਰੀਮੇਰਾਸਿਖੁਹੋਇਆਏਹਸਭਜੀਤੇਰੇਸਿਖ
 ਹੁਏਤੁੰਨਿਰੰਕਾਰਕੀਬਾਪੀਏਕਾਰੀਏਸਸੀਜੋਗੁਸਤਿਗੁਰਜਮਾਪਾਹਿਨਿ
 ਆਇਸਟਾਸਤੇਜਗਤਿਮੇਆਇਯਾਪਰਬਚਾਅਜਿਤਿਯਾਜਿਸਦੇ
 ਪੂਰੇਭਾਰਹੋਨਗੋਸੋਪੁਰਖਸੁਧਰਹਨਗੋਚੋਰਮਾਇਆਮਮਤਾਕੇਲੋਕ
 ਹੋਨਾਸਤਨੇਤੁਈਮੇਰਾਜਮਾਰਹੋਗਾਦਸਮਹਲਾਤੁਈਗੁਰੂਜਮਾਹਾ
 ਜਰਰਖੇਗਾਝੋਜਮੇਤੁਮੇਰਾਹੀਸਰੂਪਹੈਅਰੁਸਤਿਸਾਮੇਪਿਛੇਮੇਰੀਹੀ
 ਜਾਤਿਹੋਵੇਗੀਪਿਛੇਓਧੁਕਾਰਪਾਇਜਾਵੇਗਾਆਪੋਆਪਣੇਮਤਿਚਲਨਿ
 ਗੋਗੁਰੂਏਕੋਹੋਵੇਗਾਮਤਿਬੋਹਤੋਹੋਇਜਾਵਾਨਿਗੋਅਰਮਾਤਿਮਤੀਕੀ
 ਨਿੰਦਿਆਕਰੇਗਾਫਰਜਣਹਾਰਾਕੋਈਨਹੋਵੇਗਾਕੋਈਇਕਅਧਸਮ
 ਦਰਸੀਸਤਿਗੁਰੂਕਾਸਿਖਹੋਵੇਗਾਨਹੀਤੁੰਹੋਰੁਸਭਸਿਖੁਸਿਖਾਹੀਕੀ
 ਨਿੰਦਿਯਾਕਰਣਗੇਅਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵਾਨਿਗੋਸੋਫੇਰਨਰਕਗਾਮੀਕਰੀਅ

ਨਨਕਾਸਾਨਾਪੁਰੀਆ ਫਿਰਨਰਕਸਿਸਾਰੇਨੀਆ ਤੁਏਰਮਾਸਿ
 ਤੇਰਧਾਏਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਜਾਹੈ ਫਿਨਵੇਕਰੇਤੀਬੀਜਸਿ
 ਥੋਕਢਿਆਏਰਿਤਿਥਾਉਪਾਇਯਾ ਤੁਸਚੇਪਾਤਸਚੇਜੇਤੇਰੇਸਬਦਸਾ
 ਖੀਲਿਖਦੇਪੜਦੇਸੇ ਪਰਜੀਆਪਏਹਕਹੋਲਿਖੇਪੜੇਕਾਇਨਾਕੋਕੁ
 ਫੁਟਫੁਟਹੋਇਆ ਫੁਗਾਕੇਨਾਹੀ ਤੁਏਰਬਾਬੇਜੀਕ ਬੋਲਣਹੋਇਯਾ
 "ਜੋਲੋਕਾ" "ਹੋਬਬੇਕਏਹਨਾਹੀਦੀਮੈਕਪਟਭਗਤ ਰਾਗਪਾਇ
 ਰਥਾਨੀਗਾਵੇਕਿਸੇਨਾਅਵੇਗੁਰਕੀਮਤਿ" ਸਰੁਪਾਹੁਅੰਤਰਿਲੇਧਾਹੈ
 ਜੀਟਣਕੀਏਹੁਗਤਿ" ਕਹੁਨਾਨਕਪ੍ਰਭਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁਕਉਣਜੁਗ
 ਤਿਤਾਕੀਹੋਇਭਗਤ ੧੬ " ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥ" "ਤੁਸੁਣਭਾਈ
 ਆਜਿਤਿਯਾ ਕਾਇਜਗਦਿਰਧਰੁਮਛੀਨਹੋਇਗਾ" ਧਰਮਹੋਵਣਨਾਪਾ
 ਏਗਾ" ਅਤੇਭਗਤਿਜੋਕੋਈਕਰੇਗਾਸੋਕਪਟਕੀਕਰੇਗਾ" ਸੋਆਪਣੀਪ
 ਲਬਦਦੇਵਾਸਤੇਕਰੇਗਾ" ਜੇਹਉਦੁਕਾਕਹੀਆ ਸੀਸਾਰਸਭਿਮਨੈਅਰੁਰਾ
 ਹੀਜੋਹੈਸੋਸਬਦਹੈ" ਅਰੁਰਾਗਨੀਜੋਹੈਸੋਰੁਜਗਾਰਹੈ" ਓਹੁਆਪਣੇਰੁ
 ਜਗਾਰਕੇਵਾਸਤੇਗਾਵਨਪੜਨਿਗੇ" ਜਿਥੇਕਫੁਹਬਆਏਗਾਤਿਥੀਜੁ
 ਣਾਵਨਿਗੇ" ਨਤਿਵਾਵਣਪੀਟਣਕੇਮੇਲੋਹੋਵਨਿਗੇ" ਗੁਰੁਕਾਅਰਥੁਕੋ
 ਈਬਿਰਲਾਹੀਜਾਏਗਾ" ਸੀਸਾਰਸਭੇਹੀਸੁਅਵੇਹੀਲਾਗੀਜਾਏਗਾ" ਅਰੁ
 ਸਬਦਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਥੋਜੈਗਾ" ਅਰੁਸਤਿਗੁਰੁਕੀਮਤਿਖਰੀਉਚੀਹੈ"
 ਜੋਕੋਟੇਮਧੇਹੋਏਗੀ" ਸੋਸਤਿਕੋਹੀਹੈ ਨਾਮੁਦਾਨ ਇਸਨਾਨਸਤਿਸਤਿਖਸੀ
 ਲਸੀਜਮਜਪਤੁਪੁਦਇਯਾ ਧਰਮਭਾਉਭਗਤਿਗਕੀਬੀਟਹਲਏਹਸਤਿ
 ਗੁਰੁਕੀਮਤਿਹੈ" ਕਾਮਕਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਭੋਧੋਹਮੋਹਪਰਨੀਦਿਯਾਕਬੁਧ
 ਹਿਰਸਾਇ ਤਿਸਨਾਏਹਫੁਡਣੀਅਰਿਨਾ" ਅਤੇਜੋਕੋਈਸਿਖਸੀਤੁਗੁਰੁਕਾ
 ਨਾਉਧਰੀਕਹੈਸਭਕੀਟਹਿਲਕਰਣੀ" ਜੋਕੋਈਏਹੁਰੁਕਮਮੋਨਕਮਾਏਦ
 ਰਸਨਸਰੀ ਸਬਦਮੰਨਵਸਾਏਤੁਤਿਸਕੋਪਾਹੁਲਾਗਦਹੈ" ਓਹੁਬੁਰਿਆ
 ਕਰਮਤੇਸਰਮੀਦਾਹੈ" ਜਾਬੁਰਿਆਕਰਮਤੇਸਰਮਾਇਆਅਰਗੁਰਾਕੋ
 ਉਪਦੇਸਤੇਚਲਿਯਾਤੁਇਸਮਨਖਕਉਬੰਗਲਗਦਹੈ" ਓਹੁਜੀਵਦਿਆ
 ਹੀਗਤਿਕੋਪਾਪਤੋਹੋਆ" ਅਰੁਜੋਕਮਾਏਕਫੁਨਹੀਤੁਕਿਉਕਾਰਿਪਹੁਰੈ
 "ਇਸਕੀਜਾਜੁਗਤਿਭੁਗਤਿਹੋਵੈਨਹੀ" ਤੁਕਿਉਕਾਰਿਮਿਲਾਵਹੋਵੈ"

ਕਹਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕਉ ਦਸੁ ਗਤਿ ਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਗੁਰਗਤਿ ॥
 ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੋਲਿ ਦਾਹੋਇ ॥ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਮਾਜਿ ਤਿਨ ਅੰਸ
 ਦਖਤ ਅਵੇਗਾ ਜੋ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਜੀਆ ਪਾਇ ਬਹਨਿਗੇ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੂ
 ਦਾਇਨਗੇ ॥ ਤੁੰ ਉਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੰਸਾਰ ਲਗਾਇਗਾ ॥ ਤੁੰ ਉਨ ਮੰਜੀਆ
 ਦੇ ਹੋਹੋਇਗਾ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਹੈ ॥ ਬਿੰਗਮੁ
 ਦੇਖ ਬਿਸਮਾਈ ॥ ਬਾਧੇ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਨ ਬਹੁ ॥ ਛਾਹੇ ਗੁਰ ਰਹ
 ਈ ॥ ਚਕ ਨ ਚੁਰਕਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥ ਤੁੰ ਕਾਛੇ ਖੁਨ ਮਿਟਿਯਾਈ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਸਾਰੇ ਕੀ ਦੁਇਆਈ ॥ ਕਹਨਾਨਕ ਪੁਰਖਾ ਫੇਰ ਤੈਅ
 ਲਹੁ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ॥ ੧੭ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਸਾਰ ਬੁ ॥ ਪਦੁ ਗੁਰੂ ਹੈ
 ਬਿੰਗਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪੁਰੀ ॥ ਏਹ ਜੁਗਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਖ ਦੇਖ ਬਿਗਮੇਗਾ
 ॥ ਅਗੁਨਿਰ ਬਾਣੁ ਜੋ ਹੈ ਸਿਨਿਰ ਲੇਖ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਦੇ ਪਰਨ ਹੀ ਭਿ
 ਜੁ ਦੇ ॥ ਤਿਉ ਓਹੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਤੇ ਨਿਰਬਾਣੁ ਰਹੇਗਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੀ ਹੋ
 ਗੁਸਤਿ ਭਟੈ ਬੁਢੀਆਂ ਕਾ ਜੋ ਬਿਉਰਾਰ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸਾਥ ਮੋਹ ਨ ਲਗਾਵੇਗਾ
 ॥ ਤੁੰ ਭਾਈ ਪਾਰਬਹਮ ਕਿਜ ਸਾਇਉ ਰਚੈਗਾ ॥ ਬਾਧੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਧੇ
 ਮੋਹ ਮੋਹ ਬਹੁ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਨਿਗੇ ॥ ਉਨ ਕਾਂ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਗੁਸਤਿ ਸਿਉ ਲ
 ਗਾ ਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਓਹੁ ਅਰਕਰ ਮਹੀ ਕਰਨਗੇ ॥ ਜੋ ਕੈਸੇ ਅਰਕਰ ਮੁਕ
 ਰਨਗੇ ॥ ਜੋ ਕਿਤੇ ਜਗ ਨਾ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਉਹ ਬਦਰ ਧਰ ਲਾਇ ਨਿਗੇ ॥ ਅਤੇ
 ਸੰਸਾਰ ਉਨ ਨੂੰ ਪੂਜੈਗਾ ॥ ਸੋ ਕਉਣੁ ਹੋਇ ਨਿਗੇ ॥ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਗੁਸਾਈ ਮਹੀ
 ਤੁਹੋਇ ਬਹਨਗੇ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਰਕਗਾ ਮੀ ਹੋਇ ਨਿਗੇ ॥ ਗੁਰ ਭੀ ਅਰੁ
 ਸਿਖ ਭੀ ਬਿਰਾਮ ਮਹੀ ਕਰਨਗੇ ॥ ਬੇ ਪੁਰਖ ਅੰਬੇ ਬੁਹੁ ਦਿਰ ਪਾਈ ਮਹੀ ॥
 ॥ ਜਿ ਤਨੇ ਬੇਖ ਹੋਇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਏਹ ਦਰ ਤਾਰਾ ਹੋਇ ਦਰ ਤੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਕਾਇ
 ਗ ਮੇਸੀ ਕਰੈਗਾ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਤੁਰ ਪਣ ਇਕਾ ਦਸੀ ਤੀਰਥ ਬਤੈ ॥
 ਸਉਣ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਮੰਨਿ ਗਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਏਹ ਦਰ ਤਾਰਾ ਦਰ ਤੁਜਾਇ
 ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਖੇ ਕਉਣ ਕਉਣ ਗੁਰੂ ਕਾਇਨਗੇ ॥ ਜੋਗੀ ਸੰਸਿਯਾ ਸੀਜੰਗੀ
 ਮਬੰਹ ਮਚਾਰੀ ਬਹੁ ਮੁਣ ਏਹ ਕਲਜੁਗਾ ਬਿਖੇ ਗੁਰੂ ਕਾਇਨਗੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਬ
 ਬਕੀ ਹੋਇਗੀ ॥ ਚਕ ਨ ਚੁਰਕਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥ ਤੁੰ ਕਾਛੇ ਖੁਨ ਮਿਟਿਯਾਈ ॥
 ਉਨ ਦੇ ਬਾਧੇ ਹੋਇਗਾ ॥ ਸੋ ਮਿਟੈ ਕਾਨਹੀ ॥ ਅਗੁਇ ਕਜੇ ਬੰਦਾ ਸਾਹਿਬ

ਰਾਉਠੇਗਾ ਤਿਸਕਾਨੁ ਕੀਸਦੁ ਹੋਏਗਾ ਸੋਗੁ ਬੁਕੇਹੁ ਕਮਾਸਿਉ ਉਠੇਗਾ
 ਖਰਜਾ ਮਉਸਕਾ ਮੁਸਕਾ ਮਨਕਾ ਹੋਏਗਾ ਉਸਨੂੰ ਅਪਨੀ ਬੰਦਗੀ
 ਬਸੀਗੇ ਓਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਾਣੇਗਾ ਅਟਰਦੁ ਸਰੇ ਕਉ ਨਜਾ
 ਏਗਾ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜੁਠ ਹੋਏਗਾ ਸੋ ਉਸਕੇ ਹੁਣੇ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਕੋ ਦੁਕਮ ਜਾਬ ਚਕਨ ਚੁਰਕ ਰੇਗਾ ਜਿਉ ਨਿਅੰਤੁ ਟੀਅਾਂ ਠਉ ਨਾਹੇ
 ਨਿਤੀ ਰਬ ਸਨੀਆ ਦੇਹੁ ਰੇ ਪੀਰ ਕੋ ਦਿਕਾਣੇ ਰਾਜ ਰੰਫਕੀਆ ਠਉਗਾ ਜਹਾਂ
 ਜਹਾਂ ਜੁਠ ਹੋਏਗਾ ਜੋ ਸਜਾਇ ਪਾਟਹਿਗੇ ਉਸਦੁ ਖਤਿ ਧੀਧੁ ਕਾਰਵਰਤੀਗਾ
 ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਸਬਦ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਅਲਖ ਅਗੰਮ
 ਕੀ ਖਬਰ ਦੇਵਾਹੈ ਅਗੰਮੀਆ ਖਦਾਹੈ ਜੋ ਇਉਂ ਹੋਏਗੀ ਪਰਕੋਈ ਟੁਕ
 ਲਾਹੀ ਜਾਣੇਗਾ ਪਨ੍ਹਨਿਹੋ ਪਰਿਕਮਾਣਿਗੇ ਨਹੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਠਾ
 ਹੁਗੁਰੂ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰਧਾਏਆ
 ਜੋ ਸਰੇ ਪਾਉ
 ਸਨੂੰ ਮਿਲਿਯੋ
 ਕੋ ਨਾਹੀ ਤੁ
 ਕੋ ਬੋਲਣਹੋ
 ਸੋਲੇ ਕਾ ॥
 ਪੀਤਿ ਮਨਉ
 ਆਲਗੁ ਸ
 ਹਿਥੁ ਦਬੁਦ
 ਜਲਉ ਪਜੈ
 ਤੁਏ ਪਖਪਾ

ਤੇ ਟੋਰ ਆਸਿ
 ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਸਾਹਕਿਉ ਉ
 ਠਲੁ ਹੋਏਗਾ
 ਟੋਰ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਇਆ ॥ ੪ ॥
 ਉਪਜੀ ਗਤਿ
 ਪਜੀ ਭੁਏਦਿ
 ਈ ਸਾਗਰਮ
 ਮਹਿ ਸਾਗਰ
 ਲਹੇ ਸਮਾਈ
 ਤੁਨਿ ਉਭੁਦੀ

ਤਰਵਰਤਾਈ ਕਪੁਨ ਨਕਸ਼ ਜਗਉ ਸਟਾਂ ਨਾ ਸਾਧੁ ਫੁਲੇ ਸੁਆਲੀ ॥
 ੧੮ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਮਾਰਥੁ ਤੁੰ ਜੁਟੁ ਭਾਈ ਅਜਿਠਿ ਯਾਜਾ ਆਪਦਿ
 ਆਲਹੋਦਹੈ ਤੁੰ ਪੀਤੁ ਉਪਜਦੀਹਿ ਸਾਧਾ ਕੇ ਮਿਲਿਣੇ ਕੀ ਸਾਧੁ ਲੇ ਮਿਲ
 ਟੇਕ ਰੇ ਇਸਕੀ ਗਤਿ ਸੀ ਸਾਰ ਪਯੋਨਿ ਆਰੀ ਹੋਦੀਹੈ ਸਾਧੁ ਅਰਪ ਮੇਸਰਦਿ
 ਰੁਤੇ ਦਕਫੁ ਨਹੀ ਜਿਉ ਭੁੰਦ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਮਿਲ ਜਾਤੀਹੈ ਪਰਜਾ ਸਿਰਭੁ

ਤਿਪੀਤਿਕਰਿਅਰਦਾਸਕਰਹਿਗੋਜੇਅਸਾਨੂੰਦਰਸਨੁਆਪਣਾਦੇਹੁ॥ਤੁਜੁ
ਗਪਰਣਨਹੋਇਕੋਦਰਸਨੁਦੇਵੈਗਾ॥ਸਚੁਦਰਿਅਈਸਤਿਗੁਰੁਕੀਪਾਪਤਿ
ਹੋਵੈਗੀ॥ਉਸਤਤਿਹੋਵੈਗੀ॥ਪਰਜੇਪੁਰਖਤੁਟਨਿਗੋਜੋਟਰਨਾਹੀਮਿਲੇ
ਹੋ॥ਜੇਜੇਪੰਖੀਕੇਪਰਤੁਟਦੇਹੋਨਿਓਹਟਰਨਾਹੀਲਵਦੇ॥ਹੋਵੈਉਸਿਰੇਲ
ਫੁਟੇਹੋਨਿ॥ਤੁਓਨਟੇਸਿਰੇਖੇਤੁਜੰਮਾਵੈਗਾ॥ਸਧਾਹੀਕੇਹੁਅਲੁਕਰਉਤਿ
ਸਮੇਂਦਰਸਨੁਹੋਵੈਗਾ॥ਅਰਕਰਨੁਦੀਬਾਨਲਗੀਗਾ॥ਪਰਤੁਟੈਕੋਈਨ
ਪਾਵੈਗਾ॥ ॥ਸੋਲੋਕ॥ ॥ਅੰਮੇਸਾਪਾਸਦੁਲਸੀਦੂਰਦੀਬਾਨਅ
ਲੁਗਾ॥ਨਵਤੁਨਿਜਾਮਾਪਹਿਨਿਕੇਕੁਏਅਲਖਅਲਗਾ॥ਇਕਕਚੇਇਕ
ਪਾਕਿਆਗੁਰਮੁਖਭੁਏਨਿਹਾਲਾ॥ਤੁਟਨਿਸੇਈਨਾਨਕਾਜੋਤੋਨੇਆਪਦਿਆ
ਲਾ॥੧੯॥ ॥ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥ॥ ॥ਦੁਰਦੀਬਾਣਅਭੁਗਕਹੈ॥ਅੰਮੇ
ਸਾਪਾਸਦੁਲਸੀਦੁਨੀਆਤੇਦੂਰਰਹੈਗਾ॥ਦੀਬਾਣਜੋਹੈਸੇਅਭੁਗਲਗੀ
ਗਾ॥ਤੁਟਣੇਕਾਕਦੇਨਾਹੀ॥ਅਰੁਇਕਕਚੇਇਕਪਾਕਿਆਸੋਕੀਹੈ॥ਪਕੇਤੁ
ਗੁਰਮੁਖਹੋਨਿ॥ਜੇਤੁਟਣੈਕੇਨਾਹੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਕਾਹਿਨਿਗੋਜੋਏਪੁਰਨਪੁਰਖ
ਨਾਥਿਨਸੀਸਿਸਟਕਾਕਰਤਾਕਰਣੇਹਾਰਹੈ॥ਅਰਜੇਕਚੇਹੋਟਨਿਗੋਸੇਭਰ
ਸਾਈਅਨਿਗੋ॥ਸਿਕਹਨਿਗੋਜੋਏਹੁਰਜਾਹੈ॥ਅਰੁਗੁਰਮੁਖਸਿਖਜੋਗੁਰੁ
ਕੇਪਿਆਰੇਹੋਨਿ॥ਉਨਕਉਭੀਨਿਦਨਗੋ॥ਤਿਨਕੋਜਤਿਗੁਰੁਆਪਤੋਨੁ
ਸਟੇਗਾ॥ਤੁਟਨਿਸੇਈਨਾਨਕਾਜੋਤੋਨੇਆਪਦਿਆਲਾ॥ਸਭਉਸੀਦਿਆਲ
ਪੁਰਖਕਾਕਾਰਣਹੋਦਾਹੈ॥ਤੁਟੇਰਿਅਜਿਤੇਰਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹਿਓਹਦਿਆਲਪੁਰਖਕੇਟਤੁਹੈ॥ਤੁਟੇਰਸਤਿਗੁਰੁਕਾਬੋਲਣਾ
ਹੋਇਆ॥ ॥ਸੋਲੋਕ॥ ॥ਬਲਉਪਜੈਨਬਲਖਿਸੈਤਾਂਕੋਰੋਮਰੇਮਰੇ
ਰਾਸ॥ਜੇਭੇਜੇਆਏਪਾਰਬਹਮਕੇਸਤਿਕੋਹੋਇਤੁਮਾਰੇਦਾਸਾ॥ਪਹੁਲਗਾ
ਇਆਸਤਿਗੁਰੁਰੰਗਚਲੁਲਾਜਾਗੀ॥ਨਾਨਕਪਕੜੀਓਟਜਨਨਪੋਹੋਜਸ
ਮਗਾ॥੨੦॥ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥ॥ ॥ਜੁਟੁਭਾਈਅਜਿਤਿਯਾਓਹਪਾਰ
ਬਹਮਜੋਹੈਸੇਬਡਾਪੁਬਲਹੈ॥ਅਤੇਦਿਨੇਦਿਨੁਬਲਟਤੁਹੋਦਾਹੈ॥ਪਰਉਸਕੀ
ਕੀਮਤਿਕੋਈਨਾਹੀਕਰਿਸਕਦਾ॥ਜੇਕੇਟਤੁਹੈ॥ਪਗਏਕਨਿਸਾਸੀਹੈ॥ਉਸਕੋ
ਜੋਸਾਪਹੋਨਸੁਉਸਕੋਰੋਮਪਰਗਾਸਹੋਦਾਹੈ॥ਉਸਕੀਇਕਪਲੁਨਾਹੀਬਿਸਰ
ਤਾ॥ਓਹਪਾਲਪਾਲਿਖਿਨਖਿਨਸਾਸਰਿਰਾਸਉਸੀਕਾਧਿਆਨਪਰਤੇਹੋਨਿ

ਇਕਪਲੁਭੀਉਨਸਨਹੀਖਿਸਕਦਾ॥ ਸਦਾਹੀਚਸੀਕੋਸਾਬਰਹਤੁਏ॥
 ਅਰੁਦਿਨੋਦਨਬਲਾਹੈ॥ ਬਦਤਾਨਹੀਸੰਤਹੀਜਾਨਤੁਏ॥ ਸੰਤਜੇਹੀਨਿਜੇ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਹੈਨਾ॥ ਓਹਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੇਭੁਜੇਆਟਦੇਹੀਨਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀਅ
 ਗਿਆਹੋਗੀਹੈਜੋਤੁਸੀਜਗਮਹੀਜਾਟਹਾ॥ ਪਾਰਲਘਾਟਹਾ॥ ਨਾਮੁਕਾਓਪਦੇ
 ਭਾਵਹਾ॥ ਜੋਸੰਸਾਰਤੁਮਾਰਾਦਾਸਹੋਇ॥ ਪਹੁਜੋਹੈਸੋਉਪਦੇਸਹੀ॥ ਸੋਉ
 ਪਦੇਸਸਬਦੁਹੀਹੈ॥ ਜਿਨਕੋਸਬਦਕਾਪਹੁਲਗਦਾਹੈਸੋਸੰਸਾਰਤੇਨਿਆ
 ਰਹੋਦਾਹੈ॥ ਤਿਸਕਾਖਰਾਰੰਗਚਲੁਲਾਹੋਵੈਗਾ॥ ਫੇਰਿਓਹੁਦੁਨੀਆਨਾਬਨ
 ਹੀਰਲਦਾ॥ ਸੁਣਭਾਈਆਜੇਤਿਯਾਜੋਕੋਈਉਸਦੀਓਟਪਗਨਦਾਹੈ॥
 ਤਿਸਕੋਕੋਈਤ੍ਰਿਆਸਨਾਹੀਹੋਵੀ॥ ਓਹਪੁਰਖਸਮਕੀਤਾਸਤੇਭੀਬਰਦਾਹੈ॥
 ਨਾਨਕਪਕਤੀਓਟਜਨਨਪੈਹੈਜੰਮਮਗਾ॥ ਤੁਫੇਰਆਜਿਤੇਰਧਾਟੇਅਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਰੇਪਤਿਸਾਹੁਤੇਰਾਬੋਲਣਾਹੋਇ॥ ਅਸੀਜੋਸਾਧੂਕੀਓਟ
 ਪਕਤੀਤੁੰਜੰਮਕੀਤਾਸਦੁਰਹੋਦੀਹੈ॥ ॥ ਤੁਫੇਰਸਤਿਗੁਰੂਜੀਕਾਬੋਲ
 ਟਾਹੋਇਆ ॥ ਸਾਧੂਕੀਓਟਏਹਹੈਜੋਸਾਧਾਕੇਕਹੋਪਰਚਲਣਾ॥ ਤੇ
 ਕਾਮਤੇਰਹਤਿਹੋਵਣਾ॥ ਜੂਠਨਾਬੋਲਿਣਾਪਰਾਈਨਿਦਿਆਨਹੀਕਾਰਿਣੀ॥
 ਜੀਵਾਕਾਕੇਮਿਲਣੇਕਾਫਲੁਹੋਦਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਕਹੋਪਰਨਚਲੈਤੁੰਸਾਧ
 ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਜੈਸੀਲਹਰਿਸ
 ਚੰਦ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂਕੀਨਿਵਾਕੁ॥ ਬਚਨਹੁਮਾਰਾਫੇਰਦੇਹੁਮਤੁਮਕੋਸਾਸਾ
 ਕੁ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ ॥ ਸਮੁਦ੍ਰਿਜੋਹੈਸੋਸਤਿਗੁਰੂਹੈ॥
 ਉਸਕੀਲਹਰਿਜੋਹੈਸੋਸਬਦੁਹੈ॥ ਜਿਉਸਮੰਦ੍ਰੀਲਹਰਿਨਾਲਮੇਤੀਹੀਰਾ
 ਲਾਲਲਛਮੀਆਇਬੰਨੇਪਉਦੀਹੈ॥ ਤਿਸਕੀਨਿਆਈਜਿਸਕੋਸਬਦ
 ਪਾਪਤਿਹੋਦਾਹੈਸੋਸਾਧਹੋਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਜੇਕਰਿਸਬਦਿਕੀਕੀਮਤਿਜਾਣੈ
 ਨਾਹੀਤਾਂਓਹੁਕਉਡੀਬਦਲੈਲਾਲਦੇਰਲੈਦਾਹੈ॥ ਤਿਸਕੀਨਿਆਈਮੇਸੇ
 ਸਿਖਹੋਟਨਗੇਜੋਸਬਦਕੋਟੇਰਨਿਗੇ॥ ਉਸਦਖਤਿਉਸਕੀਕੀਮਤਿਨਜਾ
 ਟਨਿਗੇ॥ ਤੁਓਨਪਾਸੇਸਬਦਕਾਸਾਕੁਤੁਟਜਾਵੈਗਾ॥ ਜਿਨਸਬਦਕਾਕ
 ਰਿਆਮੰਨਿਆਨਾਹੀ॥ ਉਨਨਾਲਕੀਸਾਕੁਹੈ॥ ਬਚਨਿਹਮਾਰਾਫੇਰਦੇਹੁ
 ਨਿਹਮਰਾਓਹਕੋਸਾਸਾਕੁ॥ ਤੁਫੇਰਆਜਿਤੇਰਧਾਟੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਸ
 ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁ॥ ਓਹੁਕਉਣਸਾਇਤੁਹੋਵੈਗੀ॥ ਤੁਫੇਰਸੀਸਤਿਗੁਰੂਜੀਕਾ

ਬੋਲਿਣਹੋਇਆ॥ "ਸਲੋਕੁ" ॥ ਸਿਧੀਮੰਤ੍ਰਲਮੀਝਿਯਾ ਬੈਠਾਤੁ
 ਤ੍ਰੀਲਾਇ ਹਥੀਖਪਰਤੋਸਿਰਹੋਪੀਜਨਮਾਬਿਰਥਾਜਾਇ॥ ਆਇਯਾਗੁਰੂ
 ਨਜਾਣਨੀਕੀਤੁ ਮੁਖਹਿਅਲਾਇ॥ ਮਹਿਕਾਏਦੇਜਕਸਟੀਅਨਿਲਖਚਰ
 ਜੀਹਪਾਇ॥ ਅਚਲਆਵੈ ਨਾਨਕੋ ਜੋਨਰਕਪੁਰੀਕੋਜਾਇ॥ ੨੨॥
 ਤੁਹਾਪਾ॥ ਭਉ॥ ਸੁਣਬਚਾਅਜਿਉਯਾ ਸਿਖਜੋਸੇਸੋਤੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁਕੇਤੁਲਬਸੇ॥ ਜਾਬਿਓਹੁਦਖਤੁਆਇਗਾ॥ ਅਰਗੁਰੁਕਜਾਮਾ ਅਲੋਪਹੋ
 ਏਸਾਏਗਾ॥ ਤੁੰਕਉਣਹੋਟਨਿਗੋ॥ ਕੋਈਗਿਸਤੀਕੋਈਫਕੀਰਹੋਏਗਾ॥ ਮੰਤ੍ਰ
 ਲਿਜੋਮੀਝਿਨਿਗੋਸੇਆਪੇਆਪਣੇਆਸਣਸਟਾਰਬੈਠਨਗੋ॥ ਅਰਸਿਰ
 ਹੋਪੀਪਾਈਆ ਤੇਕਾਰਿਯਾਜੋਮੇਉਦਾਸੀਹੋ॥ ਸੋਉਦਾਸੀਕੀਹੋ॥ ਜੋਉਨਗ
 ਲਾਉਉਦਾਸਹੋਏ॥ ਪਹਿਲੇਸਾਇਆ ਤੇਗੁਸਤੁਤੇਵਨੀਯਾਜਹਾਨਤੇਕਾਮੋਕੁ
 ਧਫੇਗੁਮੋਹੁਨਿਦਾਬਖੀਲੀਕਿਸਨਜੋਇਨਤੇਉਦਾਸਹੋਏਗਾ॥ ਤੁੰਉਦਾਸੀ
 ਜਾਣਨਾ॥ ਨਾਹੀਤੁੰਉਨਕੇਭੇਖਕੋਮਰਣਪਰਜੰਤੁਨਹੀਮੰਨਣਾ॥ ਪਰਸੁਣ
 ਬਚਾਮੇਸਾਟਖਤੁਆਏਗੋ॥ ਜੋਓਹੁਦਨੀਯਾਕੇਗੁਰੂਹੋਇਫਿਰਨਿਗੋ॥ ਬਾਤੁ
 ਕਾਠਿਕਾਏਉਪਦੇਸਕਰਨਿਗੋ॥ ਅਰੁਇਸਤੀਯਾਨਾਲਮੋਹਕਰਨਿਗੋ॥ ਅਰੁ
 ਨਾਹਿਨਿਗੋਹਮਫਕੀਰਹੋ॥ ਮੇਸਾਸਮਾਭੀਆਏਗਾ॥ ਉਸਟਖਤੁਕੋਈਗੁਰੂ
 ਤੁੰਪਾਖਾਸਆਏਗਾ॥ ਤੁੰਓਹੁਪਛਾਣਨਸਕਨਿਗੋ॥ ਤੇਸਗੋਮੁਹੋਬੁਰਾਬੋਲਣ
 ਏ॥ ਕਹਿਨਿਗੋ॥ ਏਹਕਉਣਹੋਗੁਰੂਅਸਤੁਨਾਲਹੋ॥ ਅਤੇਆਪੇਆਪਣੀਭ
 ਖਿਯਾਬੋਲਨਿਗੋ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਕਉਪਛਾਣਨਸਕਨਿਗੋ॥ ਭਰਮਜਾਣਗੋ॥
 ਤੁੰਓਹੁਗੁਰੂਹੋਇਫਕੀਰਨਿਗੋ॥ ਪਰਇਕਮੇਸੇਭੀਸਿਖਦ੍ਰਿੜਬੁਧੀਟਾਲੋਹੋਟ
 ਨਿਗੋ॥ ਜੋਉਨਦਾਕਹਿਆਨਮਨਨਿਗੋ॥ ਸਬਦੇਦੇਕਹਿਪਰਚਲਨਿਗੋ॥ ਅਰੁ
 ਓਹੁਭਰਮਾਟਣੇਟਾਲੇਕੇਮੁਯਕਾਏਹੋਟਨਿਗੋ॥ ਤੇਏਰਚਉਰਾਸੀਦਿਹਿਸਟੀ
 ਅਨਿਗੋ॥ ਤੇਨਰਕਗਾਮਹਿਟਨਿਗੋ॥ ਅਚਲਆਵੈਨਾਨਕਾਜੋਨਰਕਪੁ
 ਰੀਕੋਜਾਇ॥ ਫੇਰਿਬੋਲਣਹੋਇਆਏਹਕਹਿ॥ ਇਨਬੋਭੀਟਤੋਰੁਲਨਿਗੋ॥
 "ਸਲੋਕੁ" ॥ ਹਰਿਉਪਜੈਹਰਿਖਪਗਏਕਈਰਾਮਅਟਤਾਰ॥
 ਬੁਧਮੇਕੋਟਿਕਈਜੁਗਬੀਤੇਮਾਧੋਕ੍ਰਿਸਨਮੁਰਾਰ॥ ਦਰਦਰਦਾਨਕਰੈਬੈਸਤੀ
 ਅੰਤੁਨਪਾਰਾਟਾਰ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਏਹਸੁਭਜਗਭੁਬਜੁਠੇਸੋਹੇਮਿਆਰ॥ ੨੩॥
 "ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁ" ॥ ਓਹਹਰਿਉਪਏਹਰਿਖਪਏਕਈਬਾਰਰਾਮ

ਹੀ ਨਾ ਮਰਖਾਇਯਾ ॥ ਕਈ ਜੁਗ ਬਹੁ ਮੇਰੇ ਹੀ ਹੋਏ ॥ ਕਈ ਬਾਰ ਮਧੇ
 ਕਿਸਨ ਮੁਰਚ ਸਦਾਇਆ ॥ ਅਪਰੁ ਅਪਾਰ ਹੋਆ ਖਣੀ ਕੀ ਮਤਿ ਮਾਪ
 ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦਰਵਾਨ ਉਸ ਕੇ
 ਕਉਣ ਹੋਇ ॥ ਕਈ ਅਸੀਖ ਭੁਗਤਿ ਕਈ ਅਸੀਖ ਸਿਖ ਸੀਤੁ ਸਿਧਿ ਸਾਦ ਕਿਦੇ
 ਦੁਭੈ ਉਧੈ ॥ ਦਰਵਾਹ ਹੋਇ ॥ ਸੇ ਦਰ ਉਸ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ॥ ਸੇ ਉਸ ਦਰਿ ਖੜੇ ਰਹੇ
 ਹੋਇ ॥ ਅਗਿ ਕਿਸੇ ਸਾਮੇ ਕਿਤੇ ਸਾਇਤੁ ਆਉਦਾ ਹੋਇ ॥ ਦਰ ਸਨ ਹੋਇ ਤੁੰ ਮੁਕਤਿ
 ਹੋਈ ॥ ਉਨ ਨੇ ਭੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਬੇਸਮਾਰਕੀ ॥ ਜੋ ਕਿਤੁ ਫਖਤੁ ਆਉਦਾ ਹੈ
 ॥ ਅਤੇ ਏਹ ਜਗਤੁ ਜੋ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੁੰ ਆਇਆ ਨਾ ਚਿਰ ਚਿਰ ਹੀ ਆਇਆ ॥ ਜੋ ਈ ਬਿ
 ਧਤੁ ਬੋਝੁ ਬਾਏ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਹ ਸਭ ਜਗਤੁ ਆਇਆ ਮੇਰੁ ਪਿਆਰੁ ॥
 ਤੁੰ ਫੇਰਿ ਆਜਿਤੇ ਰਧਾਏ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਏਹ ਜਗਤੁ
 ਜਹਾਨ ਤੁੰ ਸਭਾ ਬਿਨਾ ਸੀਐ ॥ ਅਰੁ ਏਹ ਜੋ ਜੇਗ ਪਾਟੇ ਹੋਇ ॥ ਸਭੇ ਸੁਆਦ ਭੁ
 ਜਿਐ ਉਨ ਦੀ ਕਿਯਾ ਜੁਗਤੁ ਹੈ ॥ ਤੁੰ ਫੇਰ ਸੀਸ ਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਬੋਲਣਾ ਹੋਇਆ

॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੇਖ ਪੇਜੋ ਹੀ ਸਚਿ ਲਾਇ ਬੈਠਾ ਬਿਭੂਤੁ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤੁ ਕੀ ਸਾਰ ਨਾ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਨਹੀ ਪੀਤੁ ॥ ਰਾਸਿ ॥ ਕਸਿ ਜੁਗਤੁ
 ਸਭੇ ਤੁੰ ਜਿਛੋੜਹਿ ਫੀਕਾ ਖਾਇ ਆਲ੍ਹਣਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਨ ਜੋਗ ਨਾ ਪਾਇਯਾ
 ਜਿਉ ਉਦਰ ਚਲੁਣਾ ॥ ੨੪ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਮਾਰ ਬੁਝਾ ॥ ॥ ਜੋ ਉਪਜਿਯਾ
 ਹੋ ਸੇ ਸਭ ਖਪੇਗਾ ॥ ਬੁਠ ਖਪੇਗਾ ਸਚ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਹੀ ॥ ਜੋ ਈ ਸਚੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ
 ਖਿਝਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਚੁ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਬਿਧ ਨਹੀ ਆਵਈ ॥ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ
 ਚਨ ਹੀ ਪਈਆ ਤੁੰ ॥ ਅਤੇ ਏਹ ਭੁਖ ਜੋ ਹੈ ॥ ਜੋ ਆਪੇ ਆਪੁ ਕਮਾਵੇ ਤੇ ਹੋਇ ॥
 ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋਹ ਮਤੁ ਪਸੀਹਾ ॥ ਤੁਪ ਸਿਯਾ ਕਾ ਗੁਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਇ ॥ ਆਪ
 ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵੇ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਜੁਗਤੁ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀ ਜਾਨੇ ॥ ਅਰੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਪਹੁਚ ਨਹੀ ਪਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਹੈ ਜੋਗੁ
 ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕਮਾਵੇ ਤੇ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੁ ਪਾਵੇ ॥ ਸਬਦਿ ਸਚ ਹੈ ਪਰ ਸਬਦ
 ਬਿਨ ਹੋਰ ਸਭ ਬੁਠ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਚ ਸਬਦ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਪੜਤੀ
 ਜੋ ਸਚ ਕੀ ਆਚਾਰ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਰਸਿਕ ਸਿਯਾ ਆਵੇ ਫੁਟੇ ਹੋਇ ॥ ਅਰੁ ਜੋਗ ਕੀ
 ਜੁਗਤੁ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ਜੋਗ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਚ ਸਬਦਿ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਚਿ ਸਬਦ ਕੋ ਕ
 ਮਾਵੇਗਾ ॥ ਤਬ ਜੋਗ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਅਸਾ ਕ ਰਿਕੇ ਮੰਨੈ ਨਹੀ ॥ ਸਿਤੁ ਖਕ

ਰਿਕੈਬੰ ਅਰਨਾਮਕਾਮਾਹਾਰਕਰੇ॥ ਤੁਥੈਗਰੀਸੁਗਤਕੋਪਾਏ॥ ਏਹ
 ਜੇਫਕੀਰ ਆਲੁਣਾਖਤ੍ਰੇਪੈਨਿ॥ ਏਹਅਲੁਣਾਸਹੀਇਨਕੈਜੇਗਰੀਸਾਰਨ
 ਹੀ॥ ਅਤੇਜੇਗੀਤਪਸੀਕਹਾਟਤ੍ਰੇਪੈਨਿ॥ ਜੇਸਭਨਰਕਮਾਹਿਪਾਈਆਹਿਗੇ॥
 ਤੁਫੇਰਅਜਿਤੇਰਧਾਏਅਵਦਾਨਿਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਹੁਤ੍ਰੇਗੁਰੂਹੈਤ੍ਰੇ
 ਪਾਸਅਰਦਾਨੈ॥ ਤੁਥੈਗੁਰੂ॥ ਤੁਥੈਗੁਰੂ॥ ਤੁਥੈਗੁਰੂ॥ ਤੁਥੈਗੁਰੂ॥ ਤੁਥੈਗੁਰੂ॥
 ਗੁਰੂਜੀਕਾ ਬੋਲਣਹੋਇਆ ॥ ॥ ਸੋਲੇਕੁ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਅ
 ਰੁਦਾਸਿਕਾਰਿਜਿਨਸਤਿਗੁਰਜਾਤੁ॥ ਕਿਅਕੋਆਖੈਆਖੈਖੈਓਹੁਪੁ
 ਰਣਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੁ॥ ਜਨਮੁਜਨਮਕਾਭੂਲਾਪਾਸੀਨਿਤਿਉਠਿਕਰੈਅਰ
 ਦਾਸੀ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਮਨੁਆਬਿਰਥਾਨਜੰਮਪੁਰਬਧਾਜਾਸੀ॥ ੨੫ ॥
 ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁ॥ ॥ ਜੁਣਭਾਈਅਜਿਤਿਯਾਸਤਿਗੁਰਪਾਸੈਜੇਅਰ
 ਦਾਸਾਕਰਨਿਗੋਜੇਮਾਇਆਕੀਆਵਾਡਿਆਈਆਂ ਅਰਪੁਤਰਜਮੰਗਨ
 ਗੋ॥ ਜੇਅਸੀਦਨੀਆਮਾਹਿਟਤ੍ਰੇਹੋਟਹਿਸੰਸਾਰੀਕੇਸੁਖਮੰਗਨਿਗੋ॥ ਤਿਨ
 ਪੁਰਖਾਸਤਿਗੁਰੂਨਾਜਾਤੁ॥ ਕਿਉਕਰਿਨਜਾਤੁਜੇਸਤਿਗੁਰਪਾਸੈਨਾਮਦਾ
 ਨਨਮੰਗਿਯਾ॥ ਸੇਵਾਟਹਲੁਨਮੰਗਿ॥ ਅਤੇਸਤਿਗੁਰੂਕੋਪਾਰਿਤੁਸਭਕਿ
 ਫੁਹੈਜੇਹੀਕੋਈ॥ ਏਛਾਕਰਿਆਵਦਾਹੈਤੇਹਾਫਲਪਾਇਦਾ॥ ਬਿਨਸਤਿਗੁ
 ਰਕੀਦੀਖਿਆਪਾਪਨਹੀਉਤਰਦੇ॥ ਅਰਫਲਜੇਹੈਨਾਬਿਨਸਤਿਗੁਰੂਤੇ
 ਓਹੁਭੀਲਾਗਤੇਕੋਈਨਹੀ॥ ਤੁਆਜਿਤੇਰਧਾਏਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀ॥ ਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁ॥ ਓਹੁਕਉਣਗੁਣਹੈਨਿ॥ ਜਿਨਕਾਰਿਕੋਪਾਪਉਤਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੁਫੇ
 ਰਿਬਾਬੇਜੀਕਾ ਬੋਲਣਹੋਇਆ ॥ ॥ ਸੋਲੇਕੁ ॥ ॥ ਨਾਨਕਨਉਨਿਰੰ
 ਕਾਰਹੈਆਪਨਰੰਜਨਦੇਉ॥ ਕਈਜੁਗਦਰਤਾਰਾਵਰਤੁਆਆਪਣਾਆਪ
 ਸਮੇਉ॥ ਲੇਖੋਬਿਗਸੈਜਗਮੇਅਲਖਨਾਲਖਿਆਜਾਇ॥ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣਸੋਝੀ
 ਤਿਸਕਉਜੇਸਾਰਗਦੇਇਬਤਾਇ॥ ਪੁਤਕਲਿਤਸਭਬੰਧਨਹੈਨਿਆਰਾਆ
 ਪਾ॥ ਲਖਾਨਰੰਜਨਆਪਹੈਨਤਿਸਮਾਇਨਾਬਾਪਾ॥ ਰੁਪੇਤਮੀਸਰਸੋਗੀਯਾ
 ਗੋਰਖਕਈਅਨੇਕ॥ ਜਿਨਿਖੋਜਿਯਾਤਿਨਪਾਇਆਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਾਏਕਾ॥
 ੨੬ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁ॥ ॥ ਗੁਰੂਮਰਨਿਰੰਕਾਰਏਕ
 ਹੀਜੋਤਹੈ॥ ਕਈਜੁਗਦਰਤਾਰਾਵਰਤੁਆਆਇਯਾਹੈ॥ ਸਚਿਸੀਜਗਮਾਹਿ

ਪਰਜੇਉਸਕਮਾਰਗਿਚਲਵਾਹਿ ਤਿਸਕੇ ਬੁਝਣੈ ਕਾਇਆਵਰਾਹਿ
 ਤੇਜਨਮੁਜਨਮੁਕੇਪਾਪਸਭਮਿਟਜਦਿਹੀਨਿ ਲੇਖਾਨਿਬਡਤਾਹੈ ਕੁਲਾ
 ਕਉਧਾਰਹੈਤਾਹੈ ਉਸਕਾਮਾਰਗਜਿਹੈਸੇਵਨਾਅਤੇਨਿਰਮੇਹੁਹੈ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਲਤਸੀਨਬੰਦਦੁਨੀਅੰਕੇਸਭਹੋਣਨਿਗੇ ਓਹਸਭਨਤ੍ਰੇਨਿਆਰਾਹੈਗ
 ॥ ਉਸਕਾਨਉਅਲਖਨਰੰਜਨੁਹੈ ॥ ਉਸਕੇਲਖਸਥੈਗਾਕੇਈਨਹੀ ॥ ਸਾਂ
 ਗਕਾਰਿਗੁਰਮਾਏਗਾ ॥ ਅਰਆਪਣਾਬਣਾਛਡੇਗਨਹੀ ॥ ਬਾਣਾਉਸਕਾ
 ਕੀਹੈਸਬਦਹੈ ॥ ਸੋਸਬਦਹੀਤੇਪਾਈਮੇਗਾ ॥ ਅਰਕਈਤਪੀਸਰਕਈ
 ਜੋਗੀਸਰਗੁਰੁਕਹਾਣਨਿਗੇ ॥ ਪਰਸਾਰਿਕੋਕੇਈਟਿਰਲਹੀਖੋਜੈਗਾ ॥ ਜੁਹ
 ਸਰਹੋਵੈਗਾ ਤਹਾਂਸਤਿਗੁਰੁਕਾਬਾਸਹੋਵੈਗਾ ॥ ਸੋਕਉਣਸਚਮਾਇਯਾਮੇ
 ਹੋਤਹਤੁਹੋਵੈਗਾ ॥ ਪਰਜਾਓਹੁਸਮਾਅਵੈਗਾ ॥ ਤੁਸਭੁਜੇਖਲਾਵੈਗਾ ॥
 ॥ ੨੭ ॥ ਬੋਲਹੁਗਾਈਜੀਸੀਟਹੁਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਸੋ
 ਖੇਸਾਗਰੀਤੁਤਸਤਿਗੁਰੀਪਦਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਓਹੁਦਿਸਦਿਸਟਸਤੁਟਿਗੁਤੁ
 ਪਾਣੀ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਅਰਬਾ ॥ ॥ ਸਣਬਰਾਇਕਸੀਮਾ
 ਮੇਸਾਅਵੈਗਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਸਿਗਾਤਿਕੇਸੇਖਲੇਵੈਗਾ ॥ ਤੁਓਹੁਪਾਣੀਬਿਗਸਾਹ
 ਰਿਜਾਵੈਗਾ ॥ ਤਬਿਕੁਬਿਧਉਪਜੈਗੀ ॥ ਜੇਮੁਹੋਕਹਨਿਗੇਅਸੀਸਿਖਬਾਬੇਨ
 ਨਕਕੇਹਾ ॥ ਜੇਮੇਰਾਣਸਤੁਪਾਏਗਾਸੋਤਿਸਕੇਨਮਨਨਗੇ ॥ ਮੇਰਾਨਉਨਾਮੰ
 ਨਨਗੇ ॥ ਅਰਸਿਖਕਹਾਇਨਗੇ ॥ ਓਹੁਬੇਮੁਖਨਰਕਨੂੰਪਾਈਆਨਿਗੇ ॥
 ਕਿਉਜੋਉਨਾਕੇਮੇਰਾਸਬਦਸੁਨਿਆਲਗੀਗਾਨਹੀ ॥ ਜਿਉਪਾਥਰਕਉਜ
 ਲਨਹੀਖੋਹਤੁ ॥ ਤੁਬਿਓਹੁਟਿਗੁਰੀਗੀ ॥ ਗੁਰੂਓਨਾਕੇਨਦਾਰਿਆਵੈਗਾਨ
 ਹੀ ॥ ਗੁਰੂਉਨਦਾਦਿਸਾਹੁਕਰੇਗਾਨਹੀ ॥ ਸਿਉਸਾਹੁਕਾਰਬੂਝਾਵੈਣਜਾ
 ਰਿਯਾਕਾਵੇਸਾਹੁਨਹੀਕਰਦਾ ॥ ਅਤੇਸੁਨਾਧਿਆਨਹੋਇਹੋਇਬੈਰਤਾਹੈ
 ॥ ਜੋਉਨਦੇਸਿਗਬੋਲਦਾਨਹੀ ॥ ਸਿਤਨੀਕੁਛਓਰਅਰਦਾਸਕਰਵੇਹੈਨ
 ਸੋਭੀਸੁਣਚਾਨਹੀ ॥ ਤੁਓਹੁਖਾਲੀਹੀਜਾਣਗੇ ॥ ਤੁਆਜਿਤੋਰਧਾਵੈਅਰ
 ਦਾਭਿਕੀਤੁਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਓਹੁਦਾਨਪੁਨਕੁਟਤੋਰਨਮਕੀਦੇਨਗੇ ॥
 ਤੁਓਨਾਕੇਕੁਛਪਾਪਤੁਹੋਵੈਗਾਕੇਨ ॥ ਤੁਫੇਰਸੀਸਤਿਗੁਰੁਕਾਬੋਲਣਾਹੈ
 ਇਆ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਦਾਨਪੁਨਕਾਭਹੁਨਹੀਸਿਜੈ ॥ ਦਿਤਾਗੁਰੁਕਾ
 ਖਾਇ ॥ ਅਤਿਕਾਰਕਾਰਿਕੇਵੇਵੈਮੁਹਕਾਲਚਲਿਯਾ ॥ ਜਨਮੁਗਟਾਇ ॥

੨੮ ॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥੁ ॥ ਸੁਣਬਚਾਇਸਦਾਨਪੁਨਰੇਸਿ
 ਜਦਾਨਹੀ॥ ਇਸਕੀਮਕਤਿਹੋਈਨਹੀ॥ ਅਤੇਦਾਨਪੁਨਕਰਕੈਕਾਰਿਦਾਏ
 ਜੇਹਉਕਰਦਾਹ॥ ਜੇਇਸਕਾਕਹਿ॥ ਦੇਹਜੋਖਾਦਾਹੈਸੋਸਭਕਰਣਹਾਰੇ
 ਦੀਦਾਤਹੈ॥ ਅਤੇਆਪਣੇਕਾਰਜੁਕੇਦਾਸਤੇਕਰਹਿਗੇ॥ ਗੁਰੂਕੇਮਿਲਨੇ
 ਕੇਹੋਨਿਸਤਿ॥ ਜੇਗੁਰੂਕਾਦਾਸਤਾਪਾਏਗਾਤਿਸਕੈਤਾਨਦੇਵਨਿ
 ਹੋ॥ ਆਪਣੇਪਾਪਤਿਦਾਸਤੇਕਰਨਿਗੇ॥ ਇਉਹੀਦੁਨੀਆਂਕੇਕਾਰਣਨ
 ਲਿਜਨਮੁਜਾਵੈਗਾ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਗਉਪਾਤੁਹਤਿਆਨਹੀਉਤੁ
 ਰੇਤੁਤਿਤੀਰਬਭੁਮਾਇ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਜਗਥਾਪਥਾਪੇਸਤਿਗੁਰੂਕਿਨੇ
 ਨਪਾਇਓਜਾਇ॥ ੨੯ ॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥੁ ॥ ਸੁਣਬਚਾਮਾਜਿ
 ਤਿਯਾਜੋਪੁਰਖਗਉਮਾਰਿਕੈਜੋਤੀਰਬਜਾਵੇਹੈਨਿ॥ ਜੋਹਤਿਯਾਨਹੀਉਤੁ
 ਰਦੀ॥ ਅਰੁਜੋਸਾਧਾਕੀਨਿਦਿਆਕੀਹਤਿਯਾਹੈਸੋਭੀਨਹੀਉਤੁਰਦੀ॥ ਭਾ
 ਵੈਆਨੇਕਤੀਰਬਕਰੈਭਾਵੈਆਨੇਕਪੁਨਕਰੈ॥ ਭਾਵੈਤੁਪਕਰੈ॥ ਸਾਧਕੇ
 ਨਿਦਿਕਕੇਪਾਪਨਹੀਉਤੁਰਦੇ॥ ਤੁਛੇਰਾਮਾਜਿਤੋਰਥਾਵੈਅਰਦਾਸਕੀ
 ਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹੁਕਲਜੁਗਕੈਜੋਗੁਰੂਹੋਵਨਿਗੇ॥ ਤੁਨਕੀਸੁਖਸਰੀ
 ਵੀਕਾਕਿਆਫਲੁਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਸੁਖਸਰੀਨਿਜੋਨਰਕਰੈ
 ਸੋਲਖਚਉਰਾਸੀਹਜੂਮਟਿਰਿਆਵੈ॥ ਜੋਚਉਤੁਮਾਸੇਥਾਧਿਆਸੇਪਛੇ
 ਭਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰਾਰਿਆਸਿਗਾਹਹੈਕਿਉਮਾਰਗਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਤੁ
 ਮਿਲੈਜਾਸਚਸਮਾਵੈ॥ ੩੦ ॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਥੁ ॥ ਸੁਣਬਚਾਮਾ
 ਜਿਤਿਯਾਕਲਜੁਗੀਜੋਸੁਖਸਰੀਨੀਆਮੰਨਨਗੇਸੋਸੁਠਿਆਥਾਵੈਨੂੰਮੰ
 ਨਨਿਗੇ॥ ਪੀਰਾਅਰੁਗੋਰਾਂਗੀਮਨਨਿਗੇ॥ ਸੋਫੋਰਚਉਰਾਸੀਭਰਮਨਿਗੇ॥
 ਏਹਕਲਜੁਗਕੇਪੀਰਅਰੁਗੁਸਾਈਜੋਹੋਵਨਿਗੇ॥ ਸੋਕਰੇਗੁਰੂਹੋਵਨਿਗੇ॥
 ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਾਂਏਨਕਾਛੁਟਕਾਰਾਨਹੀਹੋਵਾ॥ ਪਰਚਉਤੁਮਾਸੇਪਿਛੇਦੁ
 ਨੀਆਰੀਝੇਗੀ॥ ਸੋਓਹਚਉਤੁਮਾਸੇਗੁਰੂਕੋਹੋਵਨਿਗੇ॥ ਅਰਬੰਦਗੀਭੀ
 ਦੁਨੀਆਂਦੀਦੇਬੰਦੇਖੀਦਾਸਤੇਕਰਨਿਗੇ॥ ਦੁਨੀਆਕੀਜੁਗਤੁਤੇਮੁਕਤਿਨ
 ਹੀ॥ ਅਤੇਸਰਭਗੁਰਜੋਹੈਸੋਸੀਕਰਦਾਚਾਰੈ॥ ਸੋਅਗਮਦਿਆਲਾਬਿਅੰ
 ਤਪਰੇਤੇਪਰੇਹੈ॥ ਬੇਸੁਮਾਰਹੈ॥ ਸੋਬਿਨਾਸਤਿਗੁਰੂਉਸਦਾਬਾਉਨਹੀਦਿਸ
 ਦਾ॥ ਸੋਸਤਿਗੁਰੂਕੋਮਿਲਿਯਾਸੋਸਚਿਆਰੁਹੋਇਆ॥ ਦੁਨੀਆਂਕਾਮਾਰ

ਗਟੇਸਤਿਗੁਰੂਕੇਮਹਾਂਚਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਕਾਮਾਗਹਿਕਉਣਹੈ॥ ਸਚੁ
 ਬਦਹੈ॥ ਸਬਦਨਾਲਰਚੈਤ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਕੇਮਿਲੈ॥ ਸਚਿਮੇਸਮਦੈਜੁਨਿਰੁ
 ਠਮੇਨਹੀ॥ ॥ ਸੋਲਕਾ ॥ ॥ ਏਧੀਦਰਬਾਜਾਰਿਦੇਦਾਨੇ॥ ਪਸਰੇ
 ਕੇਸੁਫੁਲਫੁਲਾਨੇ॥ ਕਰੈਮੋਹਤਿਰੀਯਾਥਾਵੇਅੰਗੁ॥ ਨਾਨਕਚਉਰਾਸੀ
 ਹਰਾਪਦਿਯੀਗੁ॥ ੩੧ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬੁ॥ ਸੁਣਬਚਾਚਹੁ
 ਕੈਸੇਮਰਦਿਹੋਣਨਿਗੋ॥ ਜੇਕੋਈਸਾਧਰੋਵੈਗਾਸਤਿਗੁਰੂਕੇਜਾਨਣੇਦਾ
 ਲਾਤਿਸੁਕੇਮਕੇਜੀਅਕੇਸਾਗੁਹੋਣਨਿਗੋ॥ ਅਤੇਬਜਾਰਜੇਕਰਨਿਗੋਜਿ
 ਉਬਜਾਰਮਾਹਿਕੁੰਗਜਿਨੇਕੁਠਿਆਰੇਲਲਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਿਉਓਹੁਲੁਪਦ
 ਨਿਗੋ॥ ਅਰਬਾਤਾਜੇਕਰਨਿਗੋਸੇਦੇਦਾਨਿਅਹੀਕੀਅਕਰਨਿਗੋ॥ ਜਿ
 ਉਕੇਸੁਫੁਲਕਾਗੁਸਾਖਿਰੁਪਉਦਾਹੈ॥ ਤਿਉਉਨਦਾਰੰਗਾਦਿਜਾਵੇਗਾ॥
 ਓਹਆਪਦਿਚਅਕਠੇਨਹੋਣਨਿਗੋ॥ ਉਨਦਾਮੋਹਤਿਰੀਆਸੀਗਲਰ
 ਗਾਵੇਗਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਤੇਓਹੁਬੇਮਖਹੋਇਜਾਣਨਿਗੋ॥ ਉਹਚਉਰਾਸੀਭਰਮ
 ਨਿਗੋ॥ ਤੁਏਰਅਜਿਤੇਰਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਤੁਸਾਹੁ॥
 ਤੇਰੇਪਾਰਿਪਾਰਿਸਿਖਕਯਾਇਨਗੋ॥ ਸੇਪਨੇਰੇਗਾਣਨਿਗੋ॥ ਤਿਸਕੀ
 ਗਲਕਿਉਕਾਰਿਹੋਵੈਗੀ॥ ਤੁਏਰਿਸਸਤਿਗੁਰੂਕਾਬੋਲਣਹੋਇਆ
 ॥ ਸੋਲਕਾ ॥ ॥ ਲੁਕਮੇਜਗਾਗਿਰਾਸਿਯਾਕਲੀਕਲਫਾਬਾਸਿੰਘਕਰਤੁਬਾਗ
 ਬਾ॥ ਲੁਕਮੇਵਿਚਹੁਗਿਰਾਸਿਯਾਕਲੀਕਲਫਾਬਾਸਿੰਘਕਰਤੁਬਾਗ
 ਧਰਾਰੁਕੈਨਿਕਲੈਬਹਿਬਹਿਹੀਗਾਹਿਬਾਨ॥ ਫਿਟਅਟੇਹਾਖਾਇਯਾਸਿ
 ਰਮਾਰੈਸੇਡਾਨਾ॥ ੩੨ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬੁ॥ ॥ ਸੁਣਗੁਈਆਜਿ
 ਤਿਯਾਕਲਿਜੁਗਕੇਵਿਚਗੁਰੂਕੇਸਿਖਬੋਲੇਹੋਣਨਿਗੋ॥ ਅੰਸਾਦਖਤੁਆ
 ਵੈਗਾਜਿਥੈਟੁਕਨਾਖਾਣਨਗੋਤਿਬੇਹੀਪਨਨਿਗੋ॥ ਓਥੇਹੀਗੁਰੂਕਾਹਿਨਗੋ
 ॥ ਓਥੇਹੀਗਾਣਨਿਗੋ॥ ਅਜੇਹੀਜਿਨਸਕੀਸਿਖੀਹੋਗੁ॥ ਜਿਸਕਾਖਾਣਨਿ
 ਗੋਤਿਸੇਕੋਉਸਲਾਹਾਨਿਗੋ॥ ਸਤਿਗੁਰੂਤੇਭੁਲਜਾਣਨਿਗੋ॥ ਸੋਲੁਕਮਾ
 ਇਹੁਹੋਇਲਗੇਗਾ॥ ਜਿਉਸਿੰਘਕਾਕੀਟਾਸੀਵਿਚਟਾਸਦਾਹੈ॥ ਖਾਣ
 ਪੀਣਾਭੁਲਜਾਦਾਹੈਸਾ॥ ਜੀਆਕੀਪਉਦੀਹੈਸੁ॥ ਤਿਉਉਨਕਉਭੀਇਕ
 ਦਿਨਜੀਕੀਪਵੈਗੀ॥ ਖਾਣਾਪੀਣਾਭੁਲਜਾਵੈਗਾ॥ ਜਿਉਕਛਿਗਧਾਮਸਤ
 ਹੋਇਕਾਰਿਹੀਗਾਦਾਹੈ॥ ਤਿਉਓਹਗਾਣਨਿਗੋ॥ ਇਕਦਿਨਜੀਮਕੇਹਟਾਏ

ਰੋਟ ਨਿਗੋ ਤਾਂ ਬਿਲ ਲਾਟ ਨਿਗੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਨਗੋ ਤਾਂ ਆਖ ਨਿਗੋ ਜੋਟਿ
ਮੁਹੁ ਇਸਖਾ ਦੇ ਅਸਾ ਰੂਦਾ ਜੋ ਇਹੁ ਹਟਾ ਲਹੇ ਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਖਣਗੇ
ਜੋ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਰੁਲੇਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿਹਟ ਖਤ ਪਾਵ ਨਿਗੋ ਨਹੀ ਫੇਰ ਬਖ
ਸੇਵਕ ਮੇਹ ਨਿ ਵਿਟੇਲੋ ਜੋ ਖਾਣਾ ਦਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਰਸ ਲਾਹਣਾ ਮਨ
ਖਕਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਿਗੋ ਤਾਂ ਆਜਿ ਤੇ ਰਧਾਵੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਰੇ
ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਿਹੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੇਬਾ ਪੈਏ ਗੀ ਕਿ ਬਿਰਥੀ ਜ
ਇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕ ਬਾ ਲਿਖਾ ਹੋਇਆ ਸਲੋਕੁ
ਸੇਵਕ ਮੇਹ ਨਿ ਵਿਟੇਲੋ ਕਰ ਜੋ ਨਿ ਵਿਸਟੇਲੋ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨ
ਗੁਣੇ ਸੇਵਕ

ਦੇ ਲਿਖਿਯਾ
ਦੰਗਾ ਨਾਨਕ ਤਿ
ਥਰੁ ਤਿਸਕਾ
ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕੋ
ਜੋ ਦੀਸੇ ਦਾਨ
ਗੁਰੂ ਇਆਹਾ
ਗੁਰੂ ਹੋਵੀਐ
ਟਾਮਿਲ ਦੀਹੋ
ਵਿਚ ਗਰਬੁ ਕ
ਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇ

ਸੇਵਾ ਬੇਇਜਾ
ਲੇਖ ਨਹੀ ਧਾਰਿ
ਸਤਿ ਚੁਪਰੰਗਾ
ਪਮਾਰ ਬੁ
ਗਰਬੇ ਜੋ ਮੇਅ
ਦਾਹਾ ਮੇਡੀ ਕੁ
ਤਿਸਕੀ ਨੁਨ ਕਾ
ਉਸਦੇ ਮੁਹਟਿਸ
ਜੋ ਕਰ ਕੇ ਮਨਿ
ਰਦਾ ਹੈ ਅਰੁਮ
ਗੁਰੂ ਕੋ ਕਛੁ ਦੇਦਾ

ਹਾ ਅਰੁ ਗੁਰੂ
ਹੀ ਤਾਂ ਚਿਹ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀ ਰਾਵਾ ਚਿਹ ਸੇਵਾ ਅਪਣੀ ਬੇਇਜਾ
ਹੀ ਲਿਖਿਯਾ ਲੇਖੁ ਨਹੀ ਧਾਰ ਅੰਗ ਉਨ ਦੇ ਸਿਰ ਧਰਦਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਯਾ
ਤੋਇਆ ਹੈ ਜੋਟ ਲਣੇ ਕਾ ਨਹੀ ਚਿਹ ਦੇ ਬੇਦੋਖੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਾ ਪਰੁਰ
ਗੁਨ ਹੀ ਲਗਦਾ ਅਤੇ ਚੁਪਰੰਗੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਉ ਬੁਧੀ ਸਿਉ ਕਾਰਿ
ਸੰਤੋਖ ਮੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸੇਵਾ ਤੇ ਰੁਲੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤੁਝਿ ਚੁਪਰੰਗੀ
ਤਾਂ ਆਜਿ ਤੇ ਰਧਾਵੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਬਲੀ ਕਾ ਲਕੇ
ਵਿਖੇ ਸੀਸਾਹੀ ਸਾਧ ਕਿਸੇ ਨ ਕਹਿ ਨਿਗੋ ਅਗੁ ਕਿਸਨੂੰ ਪੂਜ ਨਿਗੋ ਤਾਂ ਫੇਰ

ਬੋਲਣਹੋਇਆ॥ ॥ ਸੋਲੋਕ॥ ॥ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਨਾਮ
ਜੀਆਪਾਤਕਰਿਆਨਰਥਿਤੋਲੋ॥ ਲਹਿਸਰਾਇਵਰਗਹਿਨਾਪਦੋ॥ ਏਹਨਾਨਕਾਉ
ਨਮਿਲਿਆਮੁਕਤਨਹੋਈ॥ ੩੪॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਰਾਖੁਜੁਕਿਉ

॥ ਭਾਈਆਜੀਤਿਆਕਲੀਕਾਲਾਵਖੋਜਿਨਾਨਸੰਸਾਰਸਾਧਕਰਕੇਜਿਨ
ਜੁਗਗਾ॥ ਸੋਕੁਚਲਣਚਾਲਚਲਣਗੇ॥ ਕੁਬਾਨਬੋਲਨਗੇ॥ ਚਿਸਾਧ
ਕਰਦੇਮਥਾਟੇਕਨਜਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਓਹਅਗੋਬਰਾਬੋਲਣਗੇ॥ ਅਤੇਮਨਤੋ
ਦਾਇਆਨਹੋਵੇਗੀ॥ ਬੇਮੇਹਰਹੋਵਨਗੇ॥ ਸੋਆਨਰਥਕਉਤੋਲਨਗੇ॥ ਅਤੇਓ
ਹਅਤਿਸਜਾਇਪਾਵਨਗੇ॥ ਵਰਗਹਿਦੋਈਨਾਮਿਲੇਗੀ॥ ਚਿਚੁਰਾਸੀਟੇਰ
ਪਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਨਰਕਗਾਮਹੋਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਜੋਕੇਈਓਨਾਕਉਪੁਜੇਗਾ॥ ਸੋਮਕ
ਤਨਾਪਾਵੇਗਾ॥ ਅਤੇਨਿਹਫਲਜਾਵੇਗਾ॥ ਨਾਨਕਤਿਨਮਿਲਿਆਮੁਕਤਨਹੋਈ
॥ ॥ ਤਾਅਜੀਤੇਰੀਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੇਸਾਧਤੋ
ਰੇਮਨਭਾਣੇਪੈਨਤਿਨਕੀਕੀਆਚਾਲੀਹੋ॥ ॥ ਤਾਬੋਲਣਹੋਇਆ॥

॥ ਸੋਲੋਕ॥ ॥ ਸਾਧਕੀਮਹਿਮਾਬੇਦਨਜਾਣੈ॥ ਓਹਗਰਭੁਜੇਨ
ਨਹੀਆਏ॥ ਓਹਬਰਾਨਬੋਲਣਕੁਬਚਨਨਬੋਲਹਿਗੁਰਮੁਖ
ਸਬਦਸਮਾਏ॥ ਸਦਾਹਰੁਰਹੇਰੀਗੁਰਾਤੇਮਾਤੇਸਦਾਖਮਾਰੀ॥ ਰ
ਗਨਿਰੰਤਰਮਿਲਹਿਨਿਵਾਸੀਸਹਜਿਲਗੀਧੁੰਨਕਾਰੀ॥ ਗੁਪਤਿ
ਬਾਣੀਕੋਵਿਰਲਾਖੁਏਕਛੁਨਜਾਏਕਹਿਣਾ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਤਿਨਹੋ
ਇਪਰਾਪਤਿਜਿਸਪੁਰਬਲਿਖੇਕਾਲਹਿਣਾ॥ ੩੫॥ ॥

ਹਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥ॥ ॥ ਭਾਈਆਜੀਤਿਆਸਾਧਕੀਮਹਿਮਾਬੇਦਭੁ
ਨਹੀਜਾਨਤਾ॥ ਬੇਦਜੋਹੋਸੋਬਿਹੁਗੁਣਕੀਮਾਥਾਤਾਕਰਤਹੀ॥ ਚਉਬੇਗੁਣ
ਕਉਨਾਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਚਉਬਾਬੇਦਜੋਹੋਸੋਸੁਤਹੀਹੋਨਾ॥ ਤਿਨਕੀਬੇਦਕੁਭਿਖ
ਬਰਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਸੰਤਾਕੀਖਬਰਓਹਅਕਲਪਰਖਮਾਪਹੀਜਾਣੈਅਥਵੇ
ਸੰਤਾਕੀਮਹਿਮਾਸੰਤਹੀਯਾਣਹੀ॥ ਓਹਮੰਤਰਾਅਤਮੇਸਮਾਇਰਹੇਹੋਨਾ॥ ਅਨ
ਹਦਸਬਦਕੇਸਾਥਉਨਕੀਆਠਪਹਿਰਾਨਵਲਗਾਰਹੀਹੋਅਤੇਖਮਾਰੀਓਤਰ
ਤੀਨਾਹੀ॥ ਨਾਮਦਿਸੰਗਭਉਰਹੇਹੋਨਾ॥ ਵਨਸਿਅਕੀਸੁਰਾਸੁਰਲਗਾਈਹੋਸਰ
ਗੁਣਨਾਲਸੀਮਾਏਤਾਕਉਣਬੋਲਤੋਕਉਣਬਚਨਓਹੋਬੇਮੇਸਾਹੁਆਖ
ਬਸੀਸਾਰਤੇਉਲਟਾਹੋਇਆ॥ ਅਤੇਬਾਣੀਭੀਉਸਕਉਲਟਹੋਇਜਾਤੀਹੀ॥

ਕਉਣ ਸਾਧੈ ਕਉਣੁ ਸੀਚੈ ਠੈ ਕਉਣੁ ਰਹੁ ਮੁਖਿ ਸਾਧੈ ਸਿਰਿ ਪੁਰਖ ਕਲਹਿ
 ਹੋਵੇਗਾ॥ ਸਿਥੇ ਸੰਤ ਹੋਵਨਗੇ ਚਿਥੇ ਕਲੀਕਲਹੇ ਏਕਉਨਾਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ
 ਨਾਉਨਾ ਸੰਤ ਕੋਚੋਰ ਜਾਰ ਕਹਿਨਗੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਅਜਿਤੇਰੀ ਪਾਵੇਨੇ ਅਰਦਾ
 ਸਕੀਤੀ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਜੀ ਉਸਦਖਤ ਕਿਸੇਨੁ ਸਨਮੁਖ ਰਖੇਗਾ ਕੇਨਹੀ॥ ਸੀ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ਬਚਾ ਜਿਸਦੇ ਪੁਰਖ ਮਸਤਕ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ
 ਤਿਸਨੇ ਏਹ ਵਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਗੁਹਜ ਕਥਾ
 ਤਮਨ ਮਹਿ ਰਖੇ॥ ਚੰ ਅੰਕੁਰ ਅਖਰ ਚਿਤੁ ਮਹਿ ਭੁਖੇ॥ ਕਰੈ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੁਰੇ ਗੁਰਦੇ
 ਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਅਲਖ ਅਭੇਦਾ॥ ੩੬ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪੁਰਮਾਰਥ॥
 ਬਚਾ ਅਜਿਤੀਆ ਗੁਹਜ ਕਥਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਬਦ ਹੈ॥ ਤਿਸਕੋ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮਨ ਵਿਚ ਰ
 ਖੇਗਾ॥ ਅਰੁ ਅਖਰ ਜੋ ਭਾਖੇ ਸੋ ਕੀਭੁਖੇ॥ ਅਖਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਕਾਰ ਹੈ ਸਿਸਟ ਕਕਰ
 ਤਉ ਨ ਕੀਵੀ ਖਿਆਸ ਚ ਸਬਦੈ ਤਾਂ ਚਿਹ ਸਚ ਸਬਦ ਕਿਸਤੋ ਪਾਈਐ ਸੋ ਪੁਰੇਗਾ
 ਰੂਤੋ ਪਾਈਐ॥ ਤੂ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰ ਪੁਰੇ ਗੁਰਦੇ ਵਕੈ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਅਲਖ ਅਭੇ
 ਵਾ॥ ਸੋ ਮਨ ਕਿਤੇ ਬਾਤ ਭਿਜਦਾ ਨਹੀ॥ ਸੋ ਸਚ ਸਬਦ ਪਰ ਭਿਜਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇਰੀ
 ਪਾਵੇ ਅਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜਿਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਛੁ ਪੁਨਵਾਨ ਭੀ ਫਲਦਾ ਹੈ ਕੇਨਹੀ॥ ॥
 ॥ ਤਾਬੋਲ ਦਾ ਹੋਇਆ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਕਰੈ ਦਾਨ ਜੋਗਾਰੋ ਕੋਭਾਵੈ
 ਉਹ ਫਿਰ ਨਹੀ ਫੁਲੈ ਜਨ ਪੁਨਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਵਰਗਾ ਤਿਪਤਿ ਦਾ ਜਾਵੈ॥
 ੩੭ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪੁਰਮਾਰਥ॥ ॥ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਅਜਿਤੀਆ ਏਹੋ ਜੇ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਸਚ
 ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਸੋ ਕੈਸਾ ਸਚ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਣੇ ਹੋਵਨ ਜਾ ਸਵਾਏ ਹੋਸਨਾ॥ ਅਰ
 ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਦਾਹਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਵਾਗਾ॥ ਜੋ ਵਾਨ ਕਰੈ ਫਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫੇਰ ਗਾਰੁ ਮਹਿ
 ਵਤਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਸਤ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਨ ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਈਅਛਾ ਹੈ॥ ॥ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇਰੀ ਪਾਵੇ ਅ
 ਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜਿਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਚਿਹ ਕੇਹੜਾ ਦਾਨ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ਬਚਾ ਅਜਿਤੀਆ ਸਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਏਹ ਦਾਨ ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ
 ਸਤ ਗੁਰਾ ਦੇ ਨੀਮਤ ਦਾਨ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਕਥੇ ਕੀਆ ਜੋਆਪਨਾ ਆਪਨਾ ਜਦਾਵੇ ਅਤੇ ਜੋ
 ਕੁਛ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਇਸ ਮੋਕੁਛ ਨਹੀ॥ ਸਭ ਕੁਛ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ॥ ਤੇ
 ਦਾਰਾ ਭੁਗਤਾ ਸਤ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੈ ਅੰਰ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਾਪਕ ਰੈ ਹੈ ਅਜਿ
 ਤੀਆ ਨਾਮ ਤੁਲਾ ਅੰਕੁਰ ਨਹੀ॥ ਹੋ ਬਚਾ ਉਸਕ ਦਾਨ ਸਤਿਗੁਰਾ ਕੋ ਭਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਚਿ
 ਹ ਦਾਨ ਫਿਰ ਫੁਲਤਾ ਨਹੀ॥ ਫੁਲਤਾ ਏਹੋ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤ ਚੁਨ ਮੇਨਹੀ ਆਵਤਾ ਚਿਹ ਸਚੇ ਸਚ

ਸਾਵਤਰੇ। ਅਰਜੁਨ। ਇਹ ਸਾਹਿਬ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂ। ੬੨ ॥

ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਭ ਭੁਖਾਨੀ ਨੇ ਨੀ ਦਿਖਿਲੇ। ਜਿਉ ਫਕਰਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਤਿਸੇ।
ਬਹੁਰਨ ਕਰਣ ਹੋਵੇ। ੬੩ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ। ੬੪ ॥
ਅਜਿਅਸ ਭੁਕੁ ਫੁਆਵ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਰਣ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤਿਉ ਤਿਸ ਭਾਵੇਗਾ। ਤਿਉ ਹੀ ਕਰੇ
ਗਾ। ਇਕ ਸਮਾਐ ਸਾਮਾਵੇਗਾ। ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਮਾ ਕਰੇ। ੬੫ ॥ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਵੇਰਾ ਗਵਿਚਰੇ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੜਕੇ ਦੀਨ ਜੀ ਕਨਾ। ਆਵੇਗਾ। ਬ
ਚਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਗਮ ਅਗਾਪੀ। ਪਰਏ ਹੀ ਜਾਮਹਿ ਲਾਵੇ। ਚੇਹ ਵੇਰਾ। ਜ
ਪੰਜ ਵਾਜਾ ਮਾਗੁ ਪਾਵੇਗਾ। ਤਾਮਹਿ ਰਹੇ ਵੇਰਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਕਾ ਪੁਸ
ਮਹੇ ਵੇਰਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਵੇਰਾ ਨਾ ਵਾਜਾ ਮਾਪਹਿ
ਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਛੀਚੀ

ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਿ
ਤਿਆ ਅਸੀਆ
ਗੇ। ਬਚਾ ਤਿਸ
ਵਰਤੇਗਾ। ॥

ਪਾਤਸਾਹੀ ਬਾਬਰ
ਸਸਮੇ ਬਢਾ ਅਜ
ਪਨਾ ਪਤਸਾਹਿ
ਸਮੇ ਇਕ ਵਰਾ ਚੇ
ਸਲੋਕਾ ॥

ਮਲੇ ਫਜਾਮਾ ਬਹੁ
ਆਪਰ ਜੇਗਾ। ਇ
ਦੇ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੋਵੇ
ਮਕੇ ਕਰਣੇ ਕਰੇ
ਵਾਜਾ ਮਾਪਲਟਿ
ਗਾ। ਲੋਕ ਚ ਕਰੇ

ਤੋ ਹੋਇ ਕਰੇ ਹੋਵੇ
ਕਦਰਣ ਸਭ ਸਿਸ
ਪ੍ਰਿਥੁ ਕੇਗਾ। ਹਿਦਪਰ
ਗਾਭਾ ਹੀ ਸਾਗਾ। ਨ
ਕੇਵ ਸਦਾ ਪਹਿਰੇਤ
ਭੁਜਗਰ ਮੇਠੀ ਨ

ਨਕਸਾ ਹਾ। ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਕਰਣੇ ਵਸਦਾ ਮਾਰੇ। ੬੬ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥

॥ ਭਾਈ ਅਜਿ ਤਿਆਰਿ ਹਾ ਅਜਿ ਹਾ ਸਮਾਮਾਵੇਗਾ। ਸੇ ਮਲੇ ਫੁਹਿਦਾ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ
ਰਕਬਨ ਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਮਲੇ ਫੁਹੇਗਾ। ਭੇਜਾ ਭਕ ਮੇਰੀ ਪਤਿਸਾਹੀ ਪੈ ਤਹਾ ਤੀ ਕਰ ਹੀ ਯੁ
ਇਕ ਵਰਣ ਹੋਇ ਜਾਨੀ। ਭੇਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵਾ। ਆਵੇ ਪਾਰ ਹੋਨ ਅੰਗ ਭਾਵੇ। ਅਤੇ ਤੀ
ਬਸ ਭੁਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ। ਤਹਿ ਦੂਆ ਕੋ ਕੋਈ ਪਾਵੇ। ਬਿਨ ਅੰਗ ਸੇ ਹਾ ਤੀ ਕਰ
ਹੋਵੇ ਨਾ ਸਭ ਸੁਨਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਭੁਭੁਕੇ ਸਿਪਹੀ
ਗੀ। ਭਾਈ ਅਜਿ ਤਿਆਰਿ ਸਸਮੇ ਸੰਤ ਕੇ ਕਰਣੇ ਅੰਗ ਭਾਵੇ। ਭਾਹਿ ਮਲੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੁਰੂ

ਸਕਰਨਗੇ॥ ॥ ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਣ ਮਨੁ ਮਨੁ ਭਾਉ ਭਾਉ ਅਵਤਾਰ
ਗਾ॥ ਹਾਥ ਜੋੜਾ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿ ਤਾ ਦੇ ਆਇਦ ਮਾਗਿ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਰਿ
ਏਹ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਜਿ ਮਾਰਥੇ ਅੰਕ ਕਨ ਨ ਕੁਮਕਤ ਪਾਇ ਸੀਸਾਗ॥ ੪੧॥

ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ॥ ॥ ਬਚਾ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਗੇ ਇਹ ਵਾਕ ਸੀ
ਸਕਰਨਗੇ॥ ਤਿਸ ਨ ਕੇ ਅਉਤਾਰ ਚਿਹਾਨ ਜੋ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਗੇ॥ ਚੰ
ਸੁਰਜ ਅਕਾਸ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਏਹ ਸਤ ਗੁਰ ਪਾਸ ਗੁਪਤਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਗੇ॥
ਜਿਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀਏ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸੀਨ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਗੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ
ਬਦ ਬਿਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਪਾਲੀ ਰਹੇਗਾ॥ ਸੀਸਾਰ ਸਭੁ ਸੋਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ॥ ਭਾਈ ਜਿ
ਤਨਾ ਚਿਰ ਗੁਰੂ ਵਰਤੇਗਾ॥ ਤਿਚਰ ਸੀਸਾਰ ਮੋਭਉ ਹੋਇਗਾ॥ ਭਾਈ ਬਿਨਾ ਸਤ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਜਾਮੇ ਤੋ ਬਗੈਰ ਭਾਉ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਹੋਇਗੀ॥ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਭਾਉ ਭਗਤ ਹਮ ਕਿ
ਉ ਕਰ ਰਹੇਗੇ॥ ਅਤੇ ਸੀਸਾਰ ਮੋ ਕਿਉ ਕਰ ਕੋਈ ਮੋਖ ਪਾਵੇਗਾ॥ ਅਤੇ ਕਿਉ ਕ
ਰ ਕੋਈ ਪਰਕਾਮੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਬ ਤੋ ਬੋਧੁ ਪਕ
ਤਾਸ ਬਦਨਾ ਲੋਢਿ ਰਖ ਲੋਨਗੇ॥ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕਉ ਬਦੇਗਾ ਨਹੀ ਸਭਾ ਮਾਪਣੇ ਮ
ਤ ਮੇਦ ਲਣਗੇ॥ ਕੋਈ ਅੰਸ ਜਬ ਬਹੋਵੇ ਜੋ ਕਲੀਕਾਲ ਮੋ ਮੋਖ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇ
ਜੀ॥ ਬਚਾ ਅਜਿਤਿ ਆਜ ਬਏਹ ਅਰਦਾਸਾ ਸਿਖ ਕਰਨ ਕੇ ਤਾਉ ਨ ਦੇਵ
ਸਤੇ ਇਕ ਰੰਚ ਕਾ ਦਿਵਾਨ ਲਗੇਗਾ॥ ਇਕ ਇਤਮ ਹਲ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਬੈਠੇਗਾ॥ ਜਿ
ਕੋਈ ਉਤਵਖਤ ਦਰਸਨ ਕਰੇਗਾ॥ ਸੋਨਿ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਅੰਤਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬੀ
ਰਹਤ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਅਤੇ ਬਚਾ ਗੁਰੂ ਸੰਜਮ ਅੰਸਾ ਇਕ ਕਰੇਗਾ॥ ਸਿਖੀ ਕਾ ਬੀਜ
ਰਖ ਜਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇ ਬਚਾ ਜੋ ਕਰ ਗੁਰੂ ਏਨਾ ਭਗਤਾ ਸਿਖਾਈ ਅਰਦਾਸ ਨ
ਸੁਣਦਾ ਤਾ ਜਿਥੋਤੀ ਕਰਨ ਉਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਸੀ ਸੋ ਸਭੁ ਸਦ ਹੋਇ ਜਤੀ
॥ ਇਹ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਭੀ ਅਕਾਸ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਤਿਚਰਾ ਤਾਈ ਕਾਇਮ ਹੋਨ
ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਗੁਰੂ ਹੋ॥ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਏਹ ਭੀ ਠਹਰਨਗੇ ਨਾਹੀ॥ ਪਰ ਬਚਾ ਤੁਰਕਾਇ
ਣ ਬਹੁਤ ਪਿਛਾ ਕਰਨੀਗੇ॥ ਸਤ ਗੁਰ ਕਾ ਪਰਬਾਹੁ ਉਨ ਕਉ ਮਿਲਣਗੇ ਨਹੀ
॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥ ॥ ਤਾਅਜਿ
ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੀ ਇਕ ਦਿਸ ਵਾਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ
ਕਉ ਕੇ ਅਪਕਾ ਬੋਲਣ ਹੋਇ ਆਸੀ ਜੋ ਬਾਬਰ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਭਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤੀ
ਕਰ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਲਈ ਹੋਸਾ॥ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੀ ਇਹ ਅਪਕਾਹੀ ਸਿਖ

ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਅਪਕੇਹੀ ਪਿਛਕਰੇਗਾ ਹੋਗਾਰੀ ਨਿਜੀ ਸਜੀ ਮੇਰੀ ਏਹੁ ਭੀ ਨਿ
ਸਾਕਰੇਸੀ॥ ਤੋਕਿਉ ਕਰ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬਾਬਰਕ ਬਖਸੀਜੀ॥ ॥

॥ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ॥ ॥ ਜਲੋਕ॥ ॥

ਬਾਬਰ ਪਾਣਾ ਕਬਲੋ ਆਇਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਪਹਿਲੇ ਮਾਰਿਆ
ਸੈਦਪੁਰ ਦੇ ਤੋਹੀ ਕਰ ਲਾਮੁਆਰਾ ਹਿੰਦੇ ਝੰਦੀ ਕੀਤੀ ਚੋਸਾਉ ਪੇ
ਫੇਰ ਸੇਤਾਨਾ॥ ਅਗੇ ਦੇ ਜੇ ਦੇਤੀ ਐਤਾ ਕਿਉ ਹੋਈ ਐ ਪਰਸਾਨਾ॥ ਗੁਰੂ
ਦੇ ਖਿਨ ਸੁਕਿਆ ਥੀ ਦਿਕੋ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ॥ ਬਾਬਰ ਕੋ ਫੁਰਮਾ
ਇਆ ਸਬ ਬੰਦੀ ਦੇ ਇਛੁ ਰੂਪੇ॥ ਬਾਬਰ ਚਰਨੀ ਚੁਹਿ ਪਿਆ ਮੁਸ਼
ਕਉ ਕਰੇ ਦੁਆਇ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਚਿਰ ਤਾਂ ਈ ਕਰਹੁ ਫੇਰ ਨ ਕਾਜੁ ਐ
॥ ਬਾਬਰ ਕਬੇ ਨਤੀ ਸੁਨੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਏਦਾਇਆ ਲਾਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਚਿਰਤੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਆਨ ਨ ਕਰਨ ਵਰਨਿ ਹਾਲ॥ ੪੩॥ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ॥ ॥ ਭਾਈ ਅਜਿਤੀ ਆਜਾ ਪਹਿਲੇ ਬਾਬਰ ਕਾ ਬਲੋ
ਆਇਆ ਹੈ ਸੀਤਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਮਾਰਿਆ॥ ਤਿਸ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਸੈਦਪੁਰ
ਵਿਚਾ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਸੈਦਪੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਨਿਰਦਾਏ ਆਪੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਕਉ ਜ
ਦ ਦੇ ਭੀ ਨਹੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਕਮ ਨਾਲ ਚਮਾਰੇ ਗਏ॥ ਅਤੇ ਕੁਛ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਚੋਸ
॥ ਤਾ ਭਾਈ ਅਜਿਤੀ ਆ ਚਿਨਾ ਬੰਦੀ ਵਾਨਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਉ ਤਰਸ ਆਇ
ਆ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਬ ਦਾ ਵਿਚ ਬਾਬਰ ਕਉ ਬਲਾਇਆ ਤਾ ਬਾਬਰ ਸਬ ਦ
ਸੁਣ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਏ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਬਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ
ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਤਾ ਲਗਾ ਕਹਿ ਦਿਹੋ ਗਾਰੀ ਬਨਿ ਵਾਸ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮੇਹਰ
ਬਾਨੀ ਕਰੋ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੇਤੇ ਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਸਹਿੰਦੀ ਹੋ ਪਰ ਏਹੁ ਬੰ
ਦੀ ਆਪ ਠਾਨਾ ਦੀ ਆ ਛੋਰੇ ਹੁ॥ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿਲ ਗਾ ਸੀ ਬੰਦੀ ਵਾਨਾ ਤਾਂ ਮੇ ਛੋਰੇ
ਹਾਜੇ ਮੇਰਾ ਗਜਾ ਚਿਰਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਤਾਂ॥ ਭਾਈ ਅਜਿਤੀ ਆ ਭੁਗਤ ਚਿਰਤੀ ਕਰ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਰ ਦਾਏ॥ ਪਰ ਭਾਈ ਅਜਿਤੀ ਆ ਪਿਛੋ ਮਹਿਲਾ ਨ ਲਬ ਬਰਦੀ
ਉਲਾਦ ਅੜਦੀ ਰਹੇ ਰਹੀ॥ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਏਨਾ ਦਾ ਮਾ ਲਭ ਹੋਗਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਤਿ
ਸਤੋ ਪਿਛੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਨੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਬਖਸੇਗਾ॥ ਸਾ ਗੁਰੂ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ ਬੇੜੇ ਨਿਵਾਸ ਕ
ਰਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਗੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾ ਵਿਚ ਅੜਦੇ ਹੀ ਰਹਿਨ
ਗੇ ਤਦ ਗੁਰੂ ਚਿਨ ਉਪਰ ਦਾਇਆ ਲਹੇ ਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇ ਹੜੇ ਜੇ ਹੜੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਹੁ

ਅਤੇ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖ
 ਦੁਖ ਪਾਉ ਪਾਉ ਤਿਉ ਸੀ ਸਾਰ ਪਾਪ ਦੁਖ ਕਰਣੀ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਕੇ ਸਹਾਜ
 ਪਰਚਰਣੇ ਸੇਰੁ ਉਜਲੁ ਮੇ ਪਾਠ ਲੰਗੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਬੇਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੇਜਹਾਜ
 ਪਰਚਰਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ ਸੇਰੁ ਉਜਲੁ ਮਾਹਿਰੀ ਤੇ ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਨੀ ਮੇਰੇ
 ਗਾ ਅਤੇ ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਜੇ ਪੈ ਸੋ ਉਸ ਸਹਾਜ ਪਰ ਕੋਈ ਨਾ ਚਰੇਗਾ ਤੇ ਨਾ ਚਰਣ
 ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨ ਜੇ ਪੈ ਸੁਪਰਜਾ ਹੋਇਲਗੇਗਾ ਪਰਜਾ ਥੀ ਪੈ ਜੇ ਇਕ ਮਦ
 ਭੀਜੇ ਹੋਈ ਪੈ ਅਤੇ ਸੇਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਉ ਦੀ ਪੈ ਤਿਸ ਥੀ ਨਿਆਈ ਜਾਹਰ ਸਈ
 ਐਥਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਪਰਜੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਿਖਰ ਹੋਗਾ ਹੋਰ ਸੁਖ
 ਭੁਲ ਜਾਵੇਗੀ ਉਤਵਖਤ ਪ੍ਰਧੁਕ ਬਦਰਤ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋ ਕੀ ਪੁਸ਼ਾਬੁ
 ਤੋ ਵੇਗੀ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਭੁਲ ਕਰ ਕਰਾਰ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਉਨ ਕਉ ਗੁਨ ਜਰੀ ਨਹੀ
 ਆਵੇਗਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰਧ

ਪੈ ਉਸ ਵਖਤ ਤਰ
 ਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਵਾ
 ਗਾਵੇਰ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇ
 ਨਿਆਰਾ ਹੋਵੇਗਾ
 ਸੋ ਨਿਯਤ ਹੋਵੇਗਾ
 ਗੇਸੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਕ
 ਤੇ ਕਹਿਨ ਗੇ ਕੇ ਆ
 ਲੋਤਾ ਅਸੀ ਪ੍ਰਤੀ
 ਜਿਤਿਆ ਕਰਾਮਾ

ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਪਸਤ
 ਕਕਤੋ ਸਬੁਤ ਹੋ
 ਵਾਤੇ ਜਪਦ ਸਾਵੇ
 ਮਸਲ ਮਾਨਾ ਵਿਚੋ
 ਜੇ ਦਰਸਨ ਕਰੇਗਾ
 ਇਕ ਐਸੇ ਕੋ ਹੋਰ
 ਰਾਮਾਤਮੀ ਗਨਰੇ
 ਪਸਾਨੂੰ ਕਛਵੇਖਾ
 ਤਕਰਾਰੀ ਭਾਈ ਮ
 ਤਨਾ ਮਥਾਰ ਦਾਨੁ ਉ

ਪੈ ਵਨੀ ਆਫਕੀਰਾ ਪਾਸੇ ਕਰ ਮੰਗਦੀ ਪੈ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸੀ ਸਾਕਤੋ ਪਰਲੋ ਆਵੇ
 ਗੀ ਉਸ ਪਰਲੋ ਵਿਚ ਕਈ ਲਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਸਿਤੀ ਸਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪ
 ਰਿਵਿਚ ਮਿਹਰ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਗੁਨ ਸਰਕਰ ਦਿਉ ਤਿਥ ਕਹੀ ਜੀ ਮਤ ਦਸ ਦਾ
 ਹੈ ਪਸਭੁ ਪੈਦਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਭਾਰ ਲਿਖਿਐ ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਕ
 ਭੁਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਪਸਾਹਿ ਵਕਰ ਕੇ ਇਕ ਰਤੀ ਵਿਚ ਗਹਿਲੇ ਦਿਐ ਨੀ
 ਜੇ ਉਸ ਰਤੀ ਕੇ ਬਰਤ ਉਸਤ ਉਨ ਪਛੇ ਕਈ ਲਿਖਾਵੇ ਪਰ ਉਨ ਕੋ ਉਸ ਰ
 ਤੀ ਕਾ ਪਾਰਨਾ ਜੀ ਆਉ ਦੰਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵਨੀ ਆਫਕੇ ਲਭ ਕਰਾ ਸਾਪਦਾ ਆਪਸ

॥ ਆਕਰਤਾਗ। ਭੁਭਾ। ਨਿਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥ। ॥

ਸਕਾਨਾਦਿਆਕਰੇਤਉਸਦੀਆਂਥੀਆਂਦੇਸਿਰਪਵੇਗਾ। ਅਤੇਉ
ਸਸਿਖਕਉਕੀਭੀਨਰਕਪਾਵੇਗਾ। ਅਤੇਜੋਗੁਰੂਕੇਬਚਨਓਪਰਚਲੇਗਾ
ਉਸਨੂੰਸੁਲੀਦਾਕੰਠਹੋਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇਜੋਕਈਹੋਸਖਹੋਕੇਇਸਿਦਕਹੋਵੇ
ਗਾਤਾਂਓਹਬੀਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਜੋਕਈਸਿਖਭੁਲਾਹੋਇਆਤੁ
ਫੇਰਸਰਨੀਪਵੇਤਾਂਫੇਰਓਸਨੂੰਗੁਰੂਬਖਸੇਗਾ। ਪਰਨਿੰਦਿਆਸਿਖਦੀ
ਸਿਖਨੂੰਕਰਨੀਬਹੁਤਬਰੀਹੈ। ਇਹਸਾਧਬਚਨਫਿਰਤੇਨਹੀ।
ਤਾਂਫੇਰਅਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀਇਨ
ਜੀਵਾਂਦੇਕੀਵਸਹੈ। ਜਿਉਂਜਿਉਂਤੇਰਭੁਲਾਹੈਤਿਵੇਤਿਵੇਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਈਜੀ
ਦੇਦਸਵਜਾਮਾਹੋਵੇਗਾਤਾਂਨਉਸਹੀਨੇਰੰਲਾਹੋਗਾ। ਸਲੋਕ।

॥ਪਾਨਾਬੀੜਾਹਥਕਰਸਾਭਿਗਾਭੁਇਬਸੀਠਾ। ਅਗੋਗਨਕਾਉ
ਠਖੜੀਆਉਹਮਾਰੇਮੀਤਾ। ਚੁਨ੍ਹਾਰਤਕੇਪਣਾਬਹੁਬਿਧਕਰ
ਹਿਪੁਕਾਰਾ। ਸਾਂਗੀਸਾਗਪੁਰਨਕਰੇਜਪਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰ॥੪੫

॥ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਾ॥ ॥ਭਾਈਅਜਿਤਿਆਇਕਮਾਵਿਹਾਸਮਾਆ
ਵੇਗਾਜੋਗੁਰੂਗਨਕਾਦੇਪਾਸਜਾਵੇਗਾਅਤੇਗਨਕਾਗੁਜੀਕੀਭਿਗਤਲੀ
ਹੋਵੇਗੀ। ਅਗੋਗਨਕਾਪਾਨਾਕਾਬੀੜਲੈਕੇਓਠਖੜੀਹੋਵੇਗੀ। ਕਹੇਗੀ। ਮਾ
ਈਏਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀ। ਏਹੁਜੀਉਪੰਡਘਰਬਾਰਤਮਾਰਾਹੈ। ਜਾਂਓ
ਤਨੀਬੇਨਤੀਗਨਕਾਕਰੇਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਪਾਨਾਦਾਬੀੜਾਉਠਾਇਲੈਗਾਅਤੇ
ਭਾਈਗੁਰੂਕਹੇਗਾਗਨਕਾਅਸੀਏਬੇਰਹਾਰੇ। ਤਾਂਅਗੋਗਨਕਾਭਰ
ਤਲੀਅਰਦਾਸਕਰੇਗੀਕਹੇਗੀਹੋਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀਏਹਪੰਡਘਰ
ਬਾਰਸਭਾਪਕਾਹੀਹੋਜੀ। ਅਤੇਹੋਵਿਆਲਜੀਮੇਤਾਂਦਾਸੀਹਾਂਅਤੇਆ
ਪਤਨਰਨਰਾਇਦੁਹੋਅਤੇਮੇਅਗਨਸਰਪੁਹਜੀ। ਅਤੇਗਰੀਬਨਿਵਾ
ਜਜੀਯਗਤਐਸਾਦਸਦਹੋਸਦਾਕੁਰਨਗੇ। ਕਹਿਨਗੇਏਹਗੁਰੂਕੇਸ
ਹੋਐਗਨਕਾਦੇਪਾਨਾਦਾਸਕਰਬੇਰਾਹੋਜੀ। ਏਸਸੀਸਾਹਵਿਚਫਰਾਈਸ
ਕਾਰਫਰਤਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇਪੰਡਘਰਸਿਖਕਹੀਏਜਾਵਨਗੇ। ਅਤੇਸਚੇਪਾਤਿਸ
ਹੁਜੀਆਪਸਭਕੁਛਭਲਦੇਹੋਜੀ। ਕਿਛੁਮੇਰੋਕਹਿਣੇਕੀਬਤਨਹੀਸੀ।
ਜਾਂਬਚਾਏਹਅਰਦਾਸਗਨਕਾਕਰੇਗੀਤਾਂਭਾਈਅਜਿਤਿਆਗੁਰੂਪਰਪੁਸੀ
ਹੋਵੇਗਾਤਾਂਕਹਿਗਏਗਨਕਾਤੋਰੀਅਰਦਾਸਗੁਰੂਸੁਣਲਈਹੈ। ਅਤੇਇਕ

ਨਉਮਹੀਨੇਗੁਪਤਕੁਮਾਰੀਯੋਗਨਕਾਥਹੇਰੀਸੋਗੁਮਨ
ਗੋਭਾਈਗਨਕਾਥਿਭੇਕੁਮਾਰੀਯੋਗਨਕਾਥਹੇਰੀਸੋਗੁਮਨ
ਨਗੇਫੇਰਅਜਿਤਿਅਸਕਕੁਮਾਰੀਯੋਗਨਕਾਥਹੇਰੀਸੋਗੁਮਨ
ਰਵਾਜਾਮਾਂਕਹਿਨਗੇ॥ ਤਾਫੇਰਅਜਿਤੋਰਧਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਹੇਸਚੇਖਾਮਾਹਫੇਰਸਿਖਕਿਸਦੀਪੈਰੀਪਵਨਹੈ॥ ਤੇਕਿਉਕਰਵਰ
ਤਾਰਾਵਰਤੇਗਾਫੇਰਗੁਰੁਆਪਦੇਪਾਰਜਾਮਾਲਹਿਨਗੇ॥ ਕੋਹਰਕਿਤੇਦੁ
ਰਤਨਗੇ॥ ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇਅ ॥ ਭਾਈਅਜਿਤੋਆਜਿਥੇ

ਸਬਦਮਿਹਰਵਾਨਹੋਦਹੋਤਿਥੇਹੀਬਖਸੇਗਾ॥ ਕਿਆਪਰਕਿਆਬਾਹਰ
ਏਹਾਮਾਦਿਜਗਾਦੀਗੁਰੁਤੇਚੇਲੇਕੀਪੈ॥ ਤੇਬਚਾਅਜਿਤਿਅਥੋਜੋਪਾਇਆਪੈ

ਕੋਕਿਉਕਰਵਰ
ਭਾਈਜਬਦਸਵ
ਚਵਾਗਪਤਵਰ
ਅਪੋਆਪਦੀਹੋ
ਅਤੇਕੋਈਕਿਸੇ
ਤੇਸਿਖੀਨੇਪਾਇ
ਕਰਨਗੇ॥ ਅਤੇਕਿ
ਪਰਵਿਚੋਨਿਕਲ
ਰਤੇਗੀਕੋਜੋਸੇਇ
ਗੋਕੋਈਕਿਸੇਨਲ
ਨਲਵਰਤੇਗਾ॥

ਤਾਰਾਵਰਤੇਗਾਸੇ
ਜਾਮਾਹੋਵੇਗਾਤੇਜ
ਤੇਗਾਤਿਸਤੇਪਿਛੇ
ਇਕਰਵਰਤੇਗੀ॥
ਕਉਬਦੇਗਾਨਹੀ॥
ਲੇਗੀਜੋਮਨਭਾਂਵਦੀ
ਤਨੇਹੀਪੰਥਗੁਰੁਕੇ
ਨਗੇਅੰਸੀਕਲਵ
ਕਬਾਪਕੋਥੇਹੋਨ
ਵਰਤੇਗਾਕੋਈਕਿਸੇ

ਨਲਵਰਤੇਗਾ॥ ॥ ਗੁਰਚੇਲੇਗਹਿਰਾਸਿਅੰਤਰਿਵੇਖੇ
ਦੇਹਿ॥ ਸੁਆਂਗੀਹਰਿਪ੍ਰਭੁਹੋਇਆਨਹੀਮਿਲਵਾਤੇਇ॥ ੪੬॥ ॥ ਤਿ
ਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ॥ ਭਾਈਅਜਿਤਿਅਬਾਰਵਾਜਾਮਾਂਜਵਗੁਰੁਹੋਵੇ

ਗਾਨਿਰਲੰਭੁਸਭਤੇਨਿਆਰਾਨਿਰਲੇਪਸਭਵਨੀਆਂਤੇਨਿਆਰਾਹੋਗ
ਅਤੇਆਪਕਿਜਥੇਵੇਗਾਨਹੀ॥ ਅੰਗਨਿਰਮੋਹਹੋਵੇਗਾਅਤੇਆਸਰਾ
ਜੇਲਏਗਾਸੇਇਕਅੰਕਲਪਰਖਕਾਲਏਗਾਤੇਤਿਸਕੋਕੋਈਲਖ
ਨਾਸਕੇਗਾ॥ ਸੁਲੀਸਬਦਉਚਰੀਅੰਗਾਅੰਗਸਬਦਕਮਾਈਅੰਗਾ॥
ਅਰਜੇਸਿਖਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਿਸਕਉਭੀਸਬਦਹੀਦਸੇਗਾ॥ ਅਰਤਿਸ

ਕੇਆਸਰੇਮਾਰਗਚਲੇਏਇਸਕਰਕੇਜਗਤਿਵਿਚਜੈਕਾਰਹੋਵੇਗਾਅਤੇ
 ਉਸਤਤਹੋਵੇਗੀਅਰਜਹਾਤਕਕੇਈਸਿਖਤੁਟਾਭੰਨਾਹੋਵੇਗਾਸੋਸਭਉ
 ਸਕੀਪੇਰੀਆਨਿਪੇਨਗੇਸੋਨਵੇਸਿਰੇਤੇਸਿਖਹੋਵਨਗੇਅਤੇਉਨਕੋਬ
 ਖਸਰਗਰੂਬੋਹਿਥਾਹੋਵੇਗਾਅਤੇਜੋਸਿਖਹੋਵੇਗਾਜੋਉਸਜਹਾਤਉਪ
 ਰਚਕਰਪਾਰਹੋਵੇਗਾਭਾਈਅਜਿਤਿਅਕੋਈਸਤਿਗੁਰੂਕੀਮਿਲੇਗਾ
 ਸੋਸਬਗਲਗੁਰੂਦੀਆਕਬਲਕਰੇਗਾਤਾਂਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਨਾਲਭਿਯੋਗ
 ਅਤੇਜਿਨਾਪਾਸੋਰਹਿਤਤੇਓਹਕਰਮਨਾਹੋਵਨਗੇਅਤੇਸੰਸਾਰਦੀਲਾਜ
 ਵਿਚਮਰਨਕੇਤਾਭਾਈਉਨਕੋਗੁਰੂਕਦੀਨਾਮਿਲੇਗਾਪਰਜੋਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਵਚਨਤੋਬੇਮੁਖਹੋਵਨਗੇਸੋਗੁਰੂਨਾਮੁਪੁਲਵੇਗਾਅਤੇਗੁਰੂਜੀਕੋਇਹਵਚ
 ਨਹੋਨਾਜਿਰਜੁਲਮਚੇਰੀਜਾਰੀਪਰਨਿਦਿਆਜੋਮੇਰਾਸਿਖਹੋਵੇਸੋਏਬ

ਤਨਾਕਰੇ। ਤੇਸਾ
 ਗਤਾਸਬਾਸਿਖ
 ਜਿਸਕਰਕੇਫੇਰਿ
 ਗੇਤੇਗੁਰੂਕੇਸਬ
 ਗਾਓਹੋਕੇਹੀਰ
 ਲਵਿਚਤੁਬਣਗੇ
 ਦਸਵਾਜਾਮਾਦੀ
 ਗਾ॥ ਤਾਫੇਰਿ
 ਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸ
 ਲਾਕਮਾਇਆਏ

ਗੁਰੂਜਾਮਾਬਦਲੇ
 ਓਹੀਕਰਮਕਰਨਗੇ
 ਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਨ
 ਦਦਾਹੰਗਨਾਚਵੇ
 ਹਿਨਗੇਸੋਕਲੀਕ
 ਭਾਈਅਜਿਤਿਅ
 ਕਰਕਾਰਹਦਸੇ
 ਅਜਿਤੇਰੀਧਵੇਅ
 ਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਪਿਛ
 ਵੇਹੀਬਰਬਾਦਜ

ਵੇਗਾਜੋਤੇਰਾਨਾਮਜਪਦੇਰਹੇਸਨਚਹੀਕਿਝਹਥਲਗੇਕੋਨਾਹੀ॥
 ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਬੁਝਾਸਬਦਜੋਗੁਰੂਕਹਿਆਹੋਸੋਉਸਾਵਿਚਵੀਚੋਰੀ
 ਜਾਗੀਪਰਨਿਦਿਆਹੋਸੋਸਭਮਨਹਿਕੀਤੇਹੋਨਜੋਅਸੇਸਿਖਹੋਵਨਗੇਪ
 ਕਨਗੇਗਾਵਨਗੇਤੇਕਮਾਇਨਾਸਕਨਗੇਅਤੇਦਸਵੇਗੁਰੂਨਾਮਨਵਿਚਜ
 ਵਕਰਨਗੇਤੇਆਖਨਗੇਗੁਰਏਵੇਹੀਆਖਦਾਹੋਅਤੇਸਿਖਆਪਸਵਿਚ
 ਆਖਨਗੇਸਿਖਕੋਈਨਹੀਰਿਹਾਭਾਈਕਲੀਕਲਵਿਚਦਸਵਾਗੁਰੂਭਾਰੀ
 ਅਵਤਾਰਹੋਵੇਗਾਅਤੇਮੁਖਵਾਕਕਰਕੇਸਭਸੇਕਉਭੁਲਾਇਦੇਵੇਗਾਅ

ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕੁਨਗੇ॥ ਤਾਏਨਾਨਿਦਿਆਕਰਨਗੇ॥ ਸੋਨਿਦਿਆਮਨਹਿਐ॥
 ਫਿਰਓਨਾਨੇਕਕੋਢਉਰਾਸੀਵਿਚਪਤੀਅਨਗੇ॥ ਸਲੋਕ॥
 ॥ਮਾਸਕੀਤਾਲਗਾਬਾਰਿਆਗਾ॥ ਭੁਓਕੇਫਕੜਹੋਇਖਾਮਾਰ॥
 ॥ਸਭਕਲਡਏਨਿਵਗੁਬਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਦਸਵਾਰੂਪਅਪਾਰਾ॥
 ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥ॥ ॥ਭਾਈਅਜਿਤਿਆਮਾਸਜੋਹੋਸੋਮਾਉਆ
 ਅਤੇਕੀਤਾਸੀਸਾਰਹੋ॥ ਸੋਸੀਸਾਰਮੇਸਾਬਰਹੋਇਕਲਗੇਗਾਮਾਇ
 ਕੇ॥ ਜੈਸੇਮਾਸਕਉਕੀਤਲਗਾਤਹੇਤਿਉਕਲਕੇਲੋਕਮਾਇਆਕਉਲ
 ਗਨਗੇ॥ ਪਰਮੇਸਰਕੇਜਪਤਪਤੋਲਜਾਵਨਗੇ॥ ਭਾਈਅਜਿਤਿਆ
 ਸਬਦਪੜਨਗੇ॥ ਅਤੇਕਮਾਇਨਾਸੁਕਨਗੇ॥ ਤਾਂਸਬਦਉਲਦਕੇਮਾਸਦੁਜ
 ਓਸੀਸਾਰਕੇਜਲਾਇਮਾਰੇਗਾ॥ ਗਰਸਲਏਗਾ॥ ਏਹਕਲਸੁਗਕੇਲੋਕਅਵੇ
 ਹੋਨਿਦਿਆਕਰਨਗੇ॥ ਅਪੋਆਪਨੇਮਤਚਲਉਨਗੇ॥ ਤਿਤਸਮੇਗੁਰੂਨਾ
 ਗੀਨਾਅਵੇਗਾ॥ ਪਾਪਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ॥ ਇਸਰਉਸਕਲਜਗਸੀਸਾਰਕਉਤੋ
 ਬੇਗਾ॥ ਜਿਉਦੁਗਥਾਗਇਸਤੀਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਤੇਖਸਮਉਸਕਉਤਿਆਗਾ॥
 ਦੇਤਾਹੈਔਰਦਰਦਰਖਆਰਹੋਤੀਫਿਰਤੀਹੈ॥ ਭੁਓਕਤੀਹੈ॥ ਅਤੇਆਪ
 ਕੋਹੀਸਾਵਤੀਹੈ॥ ਉਰਾਇਸਤੀਕੀਨਿਆਈਕਲਕੇਲੋਕਕੋਗੁਰੂਤਿਆਗਾ॥
 ਦੇਵੇਗਾ॥ ਤਾਏਹਭੀਦਰਦਰਖਆਰਹੋਵਨਗੇ॥ ਪਰਬੀਜਮਸਕਹੀਕਿਦ
 ਮਪੋਸਿਖਰਹਿਜਾਵੇਗਾ॥ ਸੋਆਖਨਗੇਜੇਸਭਗੁਰੂਹੈ॥ ਅਤੇਭਾਣੇਕਾਖਵੇ
 ਦਹੈ॥ ਆਪਦੇਚੋਜਕੀਤੇਹੈਸਾ॥ ਚਿਹਰਿਸੇਕੀਨਿਦਾਨਾਕਰਨਗੇ॥
 ਤਾਅਜਿਤੇਰਧਾਵੇਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀ॥ ਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੋਸਿਖਤੇਰੇ
 ਪਾਸੇਤਦਨਗੇ॥ ਚਿਹਰੇਰਾਖੀਕਿਥੇਬਖਸੇਜਨਨਗੇ॥ ਕਿਨਹੀਬਖਸੇਜਨ
 ਗੇ॥ ॥ਤਾਬਚਨਹੋਇਆ॥ ॥ਭਾਈਅਜਿਤਿਆਚਿਹਰੇਰ
 ਗੁਰੂਕੋਨਦੇਸਿਰੇ॥ ਮਲਨਗੇ॥ ਤੇਬਖਸਾਵਨਗੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਦੇਸਿਰਤੇਸ
 ਬਦਦਸੇਗਾ॥ ਤਾਫੇਰਾਜਿਦਕਰਖਲਗੀਤਬਖਸੇਜਨਗੇ॥ ਸਲੋਕ॥
 ॥ਜਗਾਯੁਗੀਤਰਸਤਗੁਰੂਦਸਰਹੁਆਨਹੋਗਾ॥ ਚਉਰਾਸੀਜਾ
 ਮੇਪਹਿਰਕੇਪਾਛੇਹੋਇਆ॥ ਅਲਿਖਾਸੇਤਰਜਾਮੇਭਗਤਿਜ
 ਨਚਉਦਹਿਸਤਗੁਰੂਰਾਇ॥ ਗਰਸੁਖਹੋਇਸੋਮਿਲਰਹੈਮਨ
 ਮੁਖਮਿਲਹਿਸਜਾਇ॥ ਭੁਰਬੇਕੇਲੋਜਾਹਿਰੇਸੀਤਜਨਾਕੇਪੁ

ਗਿਆਨੀ ਸਾਖੀ ਅਜਿਤੀ ॥
 ਜਿੰਨੀ ਸਾਖੀ ਅਮਿਟ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਜਾਤਾਖ
 ਸਾਮਾਜਿਨੀ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਦਾ ॥ ੪੮ ॥ ॥ ਤਿਸਕੁ

ਪਰਮਾਰਥਾ ॥ ੪੮ ॥ ਸੁਗਾਜਰੀ ਤਰਗਾਰ ਅਟੋਲੇ ਦਸਗ ਹੋਰਨ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਚੰਨੋ ਨਿਜਾ ਮੇ ॥ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿਸ
 ਵੇਚੁ ਸਤਰਜਾ ਮੇ ਭਗਤ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਅਤੇ ਚੰਦੀ ਜਾ ਮੇ ਗਵ ਹੋਵਨਗੇ ॥
 ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਕਉ ਮਿਲਕਰ ਲੜਪ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ ਓਧੇਰੇਗਾ ਅਤੇ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਪੁਰ ਪੁਰਤੀ ਤਰਖੇਗਾ ਸੋ ਬਿਨਾ ਕਮਾਈ ਛਰਜਾ ਵੇਗਾ
 ਲਾਭ ਕੁਟੀ ਬਦੀ ਉਧਰ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਬੇਮਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਤੁਟੇਗਾ ਤੇ ਸੋ ਜਾਇ
 ਵੀ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਅੰਗ ਮੁਰ ਲੋਕ ਵੀ ਜਾਵਾਰ ਹੋਗਾ ਫੇਰ ਮੁਕੁਨ ਪਤੀ ਅਨਰੇ
 ਜੇਖ ਸਾਮਕ ਰਿਪਭਾ ॥ ਨਦਰੀ ਸਿਆਵਾ
 ਗਉਣ ਤੇ ਰਹਿ ਜਾ ॥ ਵਣਰੀ ਬਚੁ ਅ
 ਜੋ ਤਿਆ ਜੋਗ ਕਰੇ ॥ ਲੜਲਗਾ ਸੋ ਮਕ
 ਹੋਵੇਗਾ ॥ ॥ ਤਾ ਅਜਿਤੀ ਰੋਧੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਸਤਗੁਰ ਜੀਤਿਰ
 ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਇਸ ਮਹਿਲਕ
 ਵਰਸਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤ ਪਾਵੇਗਾ
 ਅਤੇ ਜੋ ਸੀਸ ਰਾਪ ॥ ਫੇਰੇਗਾ ਤਿਨਕ
 ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆ ॥ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ਸੁਧਾ ॥

॥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾਰਜ ਵਰਤ ਸੀਨਾ ਹੋਵੇ ਨਾਮੁ ਸਲਮਾਨਾ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਨ
 ਜਾਣ ਜਨਿ ਕੋ ਕਹੇ ਕਲਾਮਾ ॥ ਨਾਗਾਇਤੀ ਨਾਤਰ ਪਦੋਨਾ ਫਾਇਤਾਨ
 ਵਰਦਾ ॥ ਨਾਤੀ ਗਬਨ ਦੇਹ ਗਾਨ ਵੇਵੀ ਕੀ ਪੁਜਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋ ਇਨ ਜਾ
 ਦਸੀਨਾ ਕੋਲ ਏਉ ਪਦੇਸਾ ॥ ਇਕੋ ਵਰਤ ਲ ਵਰਤਦੀ ਅੰਨ ਕੋ ਕਰੇ ਅੰਦੇ
 ਸਾ ਬੇਦ ਕਤੇਬਨ ਸਾ ਦਸਨ ਨਾਵਦਰਾਨ ਮਸੀਤਾ ॥ ਰੋਸਾ ਬਾਗਨ ਵਰ
 ਤਨੇ ਮਨਾ ਕੋ ਕਢੇ ਹਦੀਸਾ ॥ ਕੋਇਨ ਕਿਸਕੀ ਜਾਲ ਦਸੀਨਾ ਕੋ ਕਰੇ ਸਲਾਮੁ
 ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਵਰਤਦਾ ਇਸ ਕੋਟੀ ਮਧੀ ਜਾਣਾ ॥ ੪੯ ॥ ॥

॥ ਤਿਸਦਾਪਰਸਾਦਿ ॥ ਪੁਰਾਣੀਅਜਿਤੀਆਸਦੇਗੁਰੁਏਸਧਰ
 ਤੰਤਿਪਰੇਅਵਿਸਦਰੇਨੇਨਗੇਤਾਂਪਛੇਸੰਸਾਰਵਿਚਐਸੀਵਰਤਜਾ
 ਵੇਗਜਿਕੋਈਕਿਸੇਨੁਜਾਣੇਗਾਨਾਹੀਅਤੇਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤਜਾਸੀਅਵੇ
 ਹੇਨਾਨਾਪੁਰੇਨਗੇਜਿਕੋਈਨਹੀਦੁਰੇਗਾਨਾਮੁਸਲਮਾਨਰਹੇਗਾਨਾ
 ਗਾਮਕੁਮਨਦੇਨਾਰਹੀਮਕਉਮਨਦੇਗੇਨਾਗਾਇਤੀਤਪਦਇ
 ਸਨਾਨਨਾਧਰਮਨਨੇਮਾਨਤੀਰਥਨਪੂਜਾਨਾਦੇਵੀਨਾਦੇਹੁਗਾਨਾਧਰ
 ਮਸਾਲਨਾਮਸੀਤੀਨਾਬਾਂਗਨਾਨਿਵਾਸਨਾਫਾਇਤਾਨਦਾਆਇਨਾਸ
 ਲਾਂਮੁਨਕੋਕਿਸੇਧਿਆਇਸੀਨਾਦੇਵਕੀਪੂਜਾਸੰਸਾਰਕਰੇਗਾਸਭੁਇ
 ਕਦਰਨਹੀਇਜਾਵਨਗੇਅਤੇਸਬਦਗੁਰੁਕਾਕਿਥਾਂਉਵਿਰਲਾਹੀਹੋਵੇ
 ਗਾ॥ ਤੇਸਸਮੇਜੋਕੋਈਕਿਤੇਜਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮੁਲਏਗਾਤਿਸਕੋਮਰ
 ਨਗੇਐਸਾਵਰਤਾਗਾਵਰਤਸਾਵੇਗਾਵਹਾਂਧਿਰਾਦਾਨਾਸਹੀਇਜਾਵੇਗਾ
 ਤਾਂਉਸਸਮੇਇਕਭਗਤਪੈਦਾਹੋਇਜਾਵੇਗਾਸੋਨੀਲਬਸਤਪਹਿਰੇਗਾ
 ॥ਅਤੇਅੰਤ੍ਰੇਸਬਦਪੋਥੀਆਉਚਰੇਗਾ॥ਤਾਂਉਸਦੇਵਾਸਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਆਪਉਤਾਰੀਹੋਇਕਰਸਹਾਇਤਾਕਰੇਗਾਅਤੇਸਬਦਅਲਪਰਹੇ
 ਜਾਵੇਗਾ॥ਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਜਾਵੇਗਾ॥ਤੇਉਸਪਾਸਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਜਾਵੇ
 ਗਾ॥ ॥ਤਾਂਅਜਿਤੀਰਥਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਰੇਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਜੀਓਹਕਉਣਭਗਤਹੋਵੇਗਾਜੀ॥ ॥ਤਾਬੁਝਨਹੀਇਆ॥
 ਹੋਭਾਈਅਜਿਤੀਆਤੰਸੁਰਾ॥ ॥ਸਲੋਕ॥ ॥ਨਿਹਕਲੀਕੁਹੋਇ
 ਚਿਤਰਸੀ॥ਮਹਾਬਲੀਅਉਤਾਰਾ॥ਸੰਤਰੰਛਿਆਜੁਗਜੁਗਕਰੈਵਸਦਾ
 ਕਰੇਸੰਘਾਰਾ॥ਨਵਾਧਰਮਚਲਾਇਸੀਜਗਹੋਮਹੋਵਹਿਵਾਰਾ॥ਨਾਨਕ
 ਕਲਜੁਗਤਾਰਸੀਕੀਰਤਨਨਾਮਅਧਾਰਾ॥ ੫੦ ॥ਤਿਸਦਾਪ੍ਰ
 ਰਮਾਰਥਾ॥ ॥ਭਾਈਅਜਿਤੀਆਗੁਰੁਜੋਕਲਜੁਗਮੇਸੰਸਾਰਵਿ
 ਚੁਆਇਆਹੈਸੰਪਰਭੁਪਕਾਰਵਾਸਤੇਅਤੇਜਾਗੁਰੁਜਾਮਾਪਹਿਸੀਤੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤਜਾਵੇਗਾ॥ਜਿਥੇਕੁਛਪੂਜਾਚਰਚਾਸੁਣਨਗੇਤਿਥੇਰ
 ਕਕਰਮਾਰਨਗੇ॥ਤੁਰਕਾਦਾਤੇਜਹੋਵਸੀਤਾਂਉਸਸਮੇਇਕਸੰਤਪਰਮੇ
 ਸਰਕੀਪੂਜਾਕਰੇਗਾ॥ਤੇਉਸਦੇਪਰਇਕਇਸਤੀਬਹੁਤਚੰਦੀਹੋਵੇ
 ਗੀਓਹਨਾਰਜਾਇਲੋਕਾਅਗੇਚੁਗਲੀਕਰੇਗੀ॥ਤਿਤਕਰਕੇਸੰਤਕੋਦੇ

ਇਤਦੁਖਦੇਵਨਗੀਤੋਓਸਸੰਤਵਾਸਤੇਗੁਰੁਜਾਂਮਾਪਹਿਰਸੀਜਿਹਾਂਤੀਕ
ਰਉਸਸੰਤਦਾਦੇਖੀਦੁਸਟਹੋਵੇਗਾਸੋਓਨਨੁਚੁਦਚੁਦਕਰਮਾਰੇਗਾ॥
ਦੇਰਨਵੇਧਰਮਚਲਾਵੇਗਾਅਤੇਜਗਹੋਮਸਬਦਸਾਖੀਕੀਰਤਨਹੋਵੇ
ਨਗੇ॥ ਦੁਤੀਵਸਟਕਉਸੀਪਾਰੇਗਾ॥ ਅਤੇਉਹੀਗਾਸੀ॥ ੧ ॥ ਕਲਜਗਮੇ
ਜੀਰਨਕਰੇਗਾ॥ ਕਲਜਗਕੀਮਿਤਪੁਰਨਹੋਇਗੀ॥ ॥ ਤੁੰਅ
ਜਿਤੇਰੀਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੀਮੇਰੇਬਖਸਲਹੋ
ਜੀਮੇਆਪਦੇਸਨਮੁਖਬਹੁਤਸੁਖਨਕੀਤੇਹੋਨਾ॥ ॥ ਤੁੰਬਚਨਹੋ
ਇਆ॥ ॥ ਭਾਈਏਹੁਗਲਾਂਨਾਹੀਏਹੁਤਾਗੁਰਮੰਤ੍ਰਹੋਨਾ॥ ਜੇਕੋਈਏ
ਸਨੁਮਨਬਰਕੇਪੁਰੇਗਾਅਬਦਾਸੁਰੇਗਾ॥ ਦਿਲਕਰਕੇਸੋਤਿਸਦਾਤੰਤ
ਕਾਲਹੀਓਧਾਰਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਅਮਰਚਰ

ਨਗੁਰਦੇਵਦੇਜਿਹਜਨਰਿਦੇਬਸਾਇ॥ ਮੁਕਤਿਜੁਗਾਤਿਅ
ਗਮਾਲਧਨੁਸੁਰੀਜੁਗਤਰਖਾਹੀ॥ ਸਬਦਅਖਰਜਿਸਮ
ਨਵਸੈਛਿਨਾਮਹੀਹੋਇਓਧਾਰਾ॥ ਧੰਨੁਮਾਰਬਨਾਨਕਾਜਿ
ਤਲਗਤਰੇਸੀਸਾਗ॥ ੫੧ ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬਾ॥

ਭਾਈਅਜਿਤਿਆਜੇਕੋਈਸਬਦਕੋਧੋਜੇਗਾਤੇਮਨਾਵੇਖੇਦੁਸਾਵੇਗਾ॥
ਤੁੰਓਸਦਾਤਤਕਾਲਹੀਓਧਾਰਹੋਇਜਾਵੇਗਾ॥ ਭਾਵੇਖੰਤੀਵਾਬਾਹਮਦੁ
ਵੇਸਸੁਵਰਚੰਡਾਲਹੋਵੇਜੇਸਬਦਗੁਰੂਕੋਧੋਜੇਗਾ॥ ਤਿਸਕਾਓਧਾਰਹੋਵੇ
ਗਾ॥ ਅਤੇਬਚਾਓਹਪੁਮਾਰਬਵੀਧੰਨਹੋਜਿਸਕਰਕੇਸੀਸਾਰਤਰੇਗਾ॥
ਏਹੁਹਰਿਧਨਜੁਗਾਜੁਗੀਤਰਨਿਖੁਦੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਹਰਿਕੇਨਾਮਰੂਪੀਜਿਧ
ਨਹੋਸੋਅਖਰਭੰਡਾਰਹੋ॥ ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਗੋਸਟਿਸਤਿਗੁਰੁਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨਾਲਅਜਿਤੇ
ਕੀਆਉਚਾਰਾ॥ ਜਿਸਿਖਪਕੇਪ੍ਰੀਤਿਕਰਸੋਈਓਤਰੇਪਾਰਾ॥ ਦੋਹਰਾ॥
ਜਨਮਮਰਨਤਾਕਾਮਿਦੈਪੁਕੈਜੁਪ੍ਰੀਤਲਗਾਇ॥ ਜੀਵਨਤਿਸਕਾਸਫ
ਲਹੋਨਾਨਕਨਾਮਧਿਆਇ॥ ॥ ਨਾਨਕਮੁਰਾਤਿਨਾਮਕੀਜਾਪਿ

ਅਸਭਦੁਖਦੁਰਿ॥ ਨਾਨਕਤਿਸਬਾਲਿਹਾਰੇਨੇਰਹਿਦੇਸਦਾ
ਹਜੁਰਾ॥ ॥ ਗੋਸਟਅਜਿਤੇਰੀਧਾਵੇਕੀਸੀਪੁ

ਰਨੀ॥ ਸੁਭਮਸਤਾ॥

੧੬ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਤਾਂ ਭੇਜਦੁ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸੰਪੁਰਨ ਗੋਸਟ ਅਜਿ ਤੇ ਦੀਸੁਨਾ
ਈਅਤਿ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪੁ ॥ ਕੋਚ ਰਿਤ੍ਰ ਇਕ
ਤੋ ਇਕ ਅਦਭੁਤ ਸੁਭਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤਿਨ ਦਿਨ ॥ ਤਿਨ ਰਾਤ ਇ
ਦੇ ਹਰੇ ਜਦ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਉ ਆਪਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਸੁਧਾ ਆਈ ਤਾ
ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਉ ਸਦਾਇ ਆ ਅਤੇ ਆਖਨ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ
ਧੰਨ ਹੈ ਸਿਸਨੇ ਐਸੇ ਐਸੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇ ਪੈਨ ਅੰਰ ਸ੍ਰਵਣਾ
ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤੇ ਪੈਨ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਸਧਰੀ ਕਉ ਜਾਤੇ ਭੁਏ ਸੋ ਅਸਾਂ ਭਾਈ ਉਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥

॥ ਬਾਲਾ ਸੰਸਦ ਚ ॥

॥ ਭਾਤੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਿਦ ਸ੍ਰੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜਿ ਤੇ ਪਾਸਿ ਵਿਦਿਅਹਿ ਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਸੁਚੇ ਪਾਤਿ
ਸਾਹੁ ਜੀ ਅਸਾਂ ਸ
ਪਰਲੀਕਾਨ ਦੇਖੀ
ਚੜਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਕਜੀ ਕਹਿਤ ਭੁਏ
ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਦੁ
ਨਾ ਅਖੀ ਮੀਟਹੁ
ਖੀ ਮੀਟ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੀ
ਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਇਖ
ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਰੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਚਲੇ
ਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਦੇ ਆ ਚਿ ਤੇ ਅਗੇ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰ ਪਏ ਜੈ ਧਰਤੀ
ਉਪਰ ਤੁਰ ਦੇਸਨ ਚਿ ਸੇਤਰਾ ਸਮੁੰਦ ਉਪਰ ਤੁਰ ਪਏ ਜਾ ਚਲੇ ਜਾਵਨ ਤੇ ਪਿ
ਛੇ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਵਨ ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਓ ਅੰਸੇ ਹੀ ਜਪ ਦੇ ਜਾਂ ਵੇਹੋਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਵੀ ਓ ਅੰਸੇ ਹੀ ਲਗ

ਸਪੁਰਦੇ ਕਰਿ ਤੇ ਪਾਵਨ ਸਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖ ਨਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰੋ
 ਤੇ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਵਲ ਨਹੀ
 ਦੇਖਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਪਰ ਚਲਣਾ ਹੀਏ ਤੂੰ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੋ ਆਖ ਜੋ ਅ
 ਸਾ ਕਹਿ ਆ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਲਗਾਵਾ ਹੁਕਮੁ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕਹਿਨੁ ਤਾ ਫੇਰ
 ਗਾ ਜਲ ਓ ਪਰ ਓ ਸੇ ਤਰਾ ਤੁਰਨ ਲਗਾ ॥ ੨੬ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਨ ਜ
 ਰ ਵਰ ਪਰ ਜਾਇਖ ਵੇਹੋਏ ਓਥੇ ਅਨੇਕ ਤਰਾ ਕੇਹੀ ਜ ਅਨੇਕ ਤਰਾ ਰਹੇ ਹੈ
 ਨ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਅਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨ ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਨ ਸਰੋ ਵਰਕਾ ਦ
 ਰ ਸਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਖ ਨ ਲਗਾ ਧੀਨ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਧੀਨ ਅਪ
 ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਅਸਾ ਅਦ ਮੁਜੀ ਵਾਨੇ ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਕਿਸਤਰਾ ਦੇ
 ਖਨੇ ਸਾਨ ਏਹ ਸਭੁ ਆਪ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਸਾ ਵੀ ਮਾਨ ਸਰੋ ਵਰਕੇ
 ਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਆ ਹੁਣ ਅਖੀ ਮੀਟੇ ਜ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਸਾ ਅਖੀ ਬੋਲੀ ਅਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੀ
 ਐ ਜੋ ਹਾਥ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਖ ਵੇਹੋਏ ਹਾ ਪਰ ਓਹ ਹਾਥ ਦੇ ਸਦਾ ਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁ ਜੋ ਰਹੀਦਾ ਸਿਖ ਹੋ ਸੀ ਪਰ ਓਹ ਜੋ ਰਹੀ ਸਰੋ ਵਰਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਓਹ
 ਆਪਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਸਦਾ ਵਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਾਤਾ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦ
 ਸੀ ਤੇ ਗਾਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਗੈਰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਸੁਵਾਨ ਜੋ ਲੋਕ ਹੋ ਸੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਮੰਗੋ ਮੇ ਸੁਵਾਨ ਦੇ ਵਾਗਾਂ ਤਾਰ
 ਜਾਵੀ ਤੇ ਪਰਸੁਵੀ ਜਿਸ ਚੀਜ ਦੀ ਲੋਕ ਹੋਵੇ ਤਾ ਓਸੇ ਜੋਗੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜ
 ਇਕਰ ਮੰਗਨ ਸੇ ਓਹ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਪੜਕਰ ਓਨਾ ਲੋਕ ਕੋ ਮੀ ਹਵੀ
 ਵਸਾਇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਪੜਵੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ ਐਰਧਨ ਪਦਾਰਥ ਵੀ ਦੇਵੇ
 ਸੀ ਸੋ ਓਸ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇਕ ਆਸ ਲਾ
 ਗਾਇਕਰ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਲਗੇ ॥ ਕਰਨ ਤੇ ਲਗੇ ਸਬਦ
 ਬੀਰਤ ਨ ਕਰਨ ਤਾ ਬਾਜਾ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ
 ਜਾਇ ਦੇ ਕਿਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗਾਜਾ ਤੁਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕੁੰ
 ਓਨ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਤਾ ਗਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਸੀ ਤਜੀ ਸਾਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੋ ਓਹ
 ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਏਹ ਬਾਤ ਗਾਜਾ ਪਾਸੋ ਸੁਣੀ
 ਗੁਰਾ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਗਾਜਾ ਸੁਵਾਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕਿਸਤਰਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾ ਗਾਜਾ ਨੇ

ਕਹਿਆ ਸੰਤ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਮੀਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਸੰਤ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ
 ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮੀਹ ਵਸਾਇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰਕੇ ਜੇ ਨੂੰ ਪੁਰ ਦੀ ਲੋੜ
 ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਪੁਰ ਵਿਵਾਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪੁਰ ਵਾਲੇ ਕੋ ਪੁਰ ਵਿਵਾਹਿ ਦੇਣ
 ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਤੋਂ ਹੋਨ ਕੇ ਜੇ ਦੇ ਦੀ ਜੇ ਬੀਜ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਿਰਛੁ ਤੇ ਬਿਰ
 ਛੁ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸੇਹੀ ਆਦਮੀ ਸੇ ਆਦਮੀ ਪੇ ਦਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਏਸ
 ਸਤੇ ਸੰਤ ਜੀ ਅਸੀ ਉਸ ਜੇਗੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਡੀ ਕਾਮ
 ਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੇਈ ਪੁਰ ਨ ਹੋਇ ਜਾਦੀ ਹੈ ਜਾ ਸਕਿਗੁ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁ
 ਣੀ ਰਾਜਾ ਦੇ ਮੂੰਹੋ ਤਾ ਸਕਿਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਓਸ ਜੇਗੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਰਾਮਤ
 ਖਿਚ ਲਈ ਤਾਂ ਮੀਹ ਵਰਸ ਨੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਓਥੇ ਦੇ ਸੁਭ ਸੁਖ ਦੁਖੀ
 ਹੋਏ ਕਿਓਂ ਕੇ ਓਥੇ ਦੇ ਸੁਭ ਕੰਮ ਮੀਹ ਨਾਲ ਸਭਿਰ ਦੇ ਹੋਸਨ ਸਦ ਓਸ ਦੇ ਸ
 ਵਿਚ ਮੀਹ ਨਹਿ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਪਰਮ ਦੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ
 ਅਤੇ ਓਥੇ ਪੀਵਣੇ ਕਉ ਵੀ ਮੀਹ ਕਾਈ ਪਾਨੀ ਕੰਮ ਆਵਦਾ ਸੀ ਤੇ ਓਕ
 ਰਾਜਾ ਕਉ ਕਹਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਕਉ ਨਾਲ ਲੋਕੇ ਉਸ ਜੇਗੀ ਕੇ ਪਾਸ
 ਜਾਇਕਰ ਅਰਜ ਕਰੀ ਹੋ ਜੇਗੀ ਜੀ ਅਸੀ ਪਾਣੀ ਬਰਸ ਨੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁ
 ਖਿ ਹੋਏ ਹਾਂ ਸੀ ਹੁਣ ਤਾ ਪੀਵਣੇ ਜੇਗਾ ਵੀ ਪਾਣੀ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਜੇ
 ਗੀ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਕੇ ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਲਗਾ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਨ ਲਗਾ
 ਕੁਛ ਪੇਸਨਾ ਜਾਵੇ ਬਤੇਰਾ ਹੀ ਜੇਰ ਲਗਾਇ ਰਿਆ ਇਕ ਬੰਦ ਪਾਨੀ ਦੇ
 ਨਾ ਬਰਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੇਗੀ ਪਾਸੋਂ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇਕਰ ਸਕਿਗੁ
 ਨਕ ਜੀ ਦੀ ਬਰਨੀ ਮਾਹਿ ਲਗੇ ਤੇ ਸਕਿਗੁ ਜੀ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੋਰਾ ਸਾ ਮੀ
 ਹੁਤਾ ਤਾਂ ਬਰਸੇਗਾ ਸਦ ਤੁਸੀ ਲੋਕ ਸਕਿਕਰਤਾਰ ਅਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗੇ
 ਐਰਸਤ ਨਾ ਮਕਾ ਜਾ ਪਸਪੇ ਅਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਇਕੇ ਸਬਦ ਕਰਿ
 ਤਨ ਪ੍ਰਭੂ ਐਰਸੁਫੇ ਤਾਓਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕਾ ਕਜ ਸਦਾ ਬੇ ਪੁਰਨ ਕ
 ਰੇਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਜਦ ਸਕਿਗੁ ਜੀ ਕਹਿ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸੁਭ ਜੇਗੀ ਦੀ ਅਨ
 ਰਾਹੁ ਛੁਡਕਰ ਨਿਸਤਰਾ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਸੀ ਉਸ ਤਿਹ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸੇ
 ਵਕਤ ਆਦਮੀ ਆਕੋ ਭੇਜ ਕਰ ਰਸਤ ਮੰਗਾਵਾਇ ਲਈ ਅਤੇ ਬਹੁ
 ਤ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਕਰ ਸਕਿਵਾਹਿਗੁ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਤਿਹਾ ਵਲਤ
 ਈ ਆਰਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਸਕਿਗੁ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ

ਨਿਆਪਨੇ ਚਰਨ ਸੀ ਇਕਰ ਰਜਾ ਅਤੇ ਪਰਸੀ ਸਭ ਕਉ ਚਰਨ ਪਾਹੁ
ਲਏ ਇਕਰ ਸਿਖ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਲਗੇ ਸੀਵਹ ਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਪਦਤ
ਬੜੀ ਬਾਰ ਸੋਈ ਅਤੇ ਚਹਨ ਲੋ ਕਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹੀਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆ ਪਾਕਿ ਪਾਕਰੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾ
ਹਿਰੇ ਹੋਯੀ ਕਿ ਓਕੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹਿਨੇ ਕਰਕੇ ਅਸਾ ਭਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ
ਜੀ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਰਾਸਾ ਤੁਸਾ ਏਹ ਕੀਮ ਕਰਨਾ ਜਦ ਪੁ
ਵਨ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਬਨੇ ਤਾਂ ਇਕ ਅਨੇਹੀ ਇਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕ
ਰਨੀ ਤੇ ਕਥਾ ਪੁਸਾਦਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰ ਕਰਨਾ ਸੰਗਤ ਇਕਤਰ
ਹੋਇ ਕੋ ਹਥ ਜੋੜਨੇ ਤੇ ਕਹਿਦਾ ਹੋਅ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਸਾਭਾ ਕਾਲ ਪੁ
ਰਨ ਕਰੇ ਜੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਪਵਾਭਾ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਕੀਮ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਤਤ ਕਥਾ
ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ॥

ਏਹ ਉਪਦੇਸ ਦੇਇ
ਕਜੀ ਓਥੋ ਤੁਰਨ
ਕਾਨੂੰ ਕਹੀਆ ਭਾ
ਤੇ ਆਏ ਸੀਤ ਦੀਰ
ਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ
ਨਾਹੀ ਬਾਦੀਨਾ
ਸਬਦ ਦਾ ਭਿਆ
ਕਹੀਆ ਤਾ ਰਾਜ
ਵਾਸਾ ਲਗੁ ਚਕੋ
ਆਵਰ ਖਿਖਾਰੇ
ਕਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਭੁਟਾ ਹੋਅ ਪਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਸਾ ਬੇਸੀ
ਕਹੀਆ ਹੋਰਾ ਜਾ ਅਸਾ ਰੇ ਪਾਸ ਸੀ ਮਸ ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੇ ਨਾ ਮਾਓ ਅਰੁ
ਜਸੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਤੇ ਏਹੁ ਝੂਠੇ ਜੁਵਾਹਰ ਅਸਾ ਤੇ ਭਾਵੇ ਕੀਮ ਨਾਹੀ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦੋਇ ਤੇ ਸੀ ਅਸੀ ਤਾਂ ਸੀ ਕਥਾ
ਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਜੁਵਾਹਰ ਦੁਖ ਪੁਰਿ ਨਾ ਅਤੇ ਪਾਸਾ ਦਾਨਾ ਮੇਲ
ਲਹੇ ਸੋਝੀ ਸਬਦ ਪਕਤ ਮਦਾਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਇਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ
ਪੁਖਸੀ ਕਿਰਕੇ ਓਥੋ ਲਏ ਹੋ॥ ਬਲ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁ ਕਹਿ ਪੁਰੁ॥

॥ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹਿ ਖਾਨੇ ਸੁਧਾਈ ॥
 ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਹੈ ਹੈ ਸਿਗਰੁ ਅਗਵ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਰਨ ਕਰ
 ਨ ਜੇਤੀ ਸਰਪਗਰੁ ਨਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਧਰਤੀ ਕਾ ਸਾਹਿਬ
 ਰਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਾਪੀਆ ਦੀ ਕਠਿਅਣ ਕਰੀ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿ ਮਹਰ
 ਜਗਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਏਏ ਸਨ ਏਹੁ ਰਸਿਖਾ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਰਿਆ ਅਤੇ
 ਏਠ ਗਏ ਜਾਂ ਘੜੀ ਦੇ ਇਘੜੀ ਆਂ ਗੁਜਰੀਆਤਾਂ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਪੇਦੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਤਾ ਦੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਜੀ ॥ ॥ ਤਾਉਨਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਪਾਰਬਨ

ਸੁਧਕਰ ਸੀਗਰੁ ਨਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਦੇ ਸਾਉਂਦ ਇਕ ਸਾਖੀ ਲਗੇ
 ਚਿਤਰਨਾ ॥ ॥ ਸੀਗਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਦਾ ॥ ॥ ਸੀਗਰੁ ਜੀ

ਨ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਸੰਤਾ ਦਾ ਮਹਤਮ ਸਾਰਾ ਤੇ ਕਹੀ ਆਨਹੀ

ਜਾਤਾ ਮਰ ਬੋਝਾ
 ਹਿਤੇਹ ਆਗੇਆ
 ॥ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ
 ਬਜੇ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸ
 ਰਾ ਸੀਗਰੁ ਜੀ ਕ
 ਸਿਖੇ ਇਕ ਬਾਹ
 ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਰ
 ਇਕ ਟਾਕਰ ਦਵ
 ਟਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਦਿ
 ਰੁਜਾਣ ਬਹੁਤ ਰ

ਜਿਹਾ ਸੁਆਨੀ ਕ
 ਪਨੇ ਸਮਝ ਲੈਣ
 ਕਰ ਸੰਗਤ ਨੇਹਾ
 ਤਬ ਚਨ ਜੀ ॥ ॥
 ਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ
 ਮਣ ਸੀਰੀਗਜੀ
 ਹਿਦਾਸੀ ਤ ਚਥੇ
 ਰਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸ
 ਚ ਸੰਤਾ ਦਾ ਆਉ
 ਹਿਦਾਸੀ ਕਿਓ ਕੇ

ਰਥੇ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਮਿਲਕਰ ਭੁਜਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕਰ
 ਦਿਸਨ ਤੇ ਗਿਆਨ ਚਰਚਾ ਵੀ ਹੋਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਦਾ ਡੇਰਾ ਉਸ
 ਟਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਦੇ ਪਾਸ ਦੀ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹਤਮ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਜਨ ਹ
 ਇਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਹਮਣ ਦਾ ਦਿਹਾਰ ਏਹੀ ਕੇ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਝਾਲ
 ਉਸੀਗਰੁ ਬਣਦਾ ਇਕਰ ਵੇਚ ਦਾਸੀ ਸਾਗੀ ਉਮਰ ਉਸਦੀ ਏਸੇ ਤਰਾ ਬੀਤ
 ਗਈ ਅਤੇ ਸੰਤਾ ਦਾ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋਹਣੀ ਕੁਛ ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਸੀ

ਭੁਭੁਕੁ ਭੁਭੁਕੁ ਆਪਨਾ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਹਿਣ ਤੇ ਸੰਤਾ ਵੀ ਚਿਥੁ
 ਦੀ ਸਭਰ ਲੋਕਨ ਏ ਸਕਰ ਕੇ ਚੰਨ ਵਰਸ ਹੋ ਸਾਢੇ ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ
 ਹੋਏ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਆਪਨੇ ਦੁਤ ਕਉ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਕੇ ਜਾਇਕਰ ਚਿ
 ਸਪਾਪੀ ਬਾਹਮਣ ਕਉ ਪਕੜ ਲਿਆ ਓ ਖੁਬ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆ ਓਨ
 ਕਿਓ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਖ ਸਾਗੀ ਗਮਿ ਲਿਆ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੀ ਦਾ ਸਿ
 ਮਰਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੋ ਉਸ ਦੁਸਟ ਨੇ ਸਾਗੀ ਆਪੁ ਏ ਸੇਤਰ ਖੋਇ ਦਿਤੀ
 ਪੈ ਤਾਂ ਤੇ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇਕ ਜਮ ਦੂਤ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਕ
 ਉਲੇ ਗਏ ਹਾਥ ਮੇ ਸੰਗ ਲ ਪੈਰੋ ਮੇ ਬੇੜੀ ਡਾਲ ਲਈ ਆਤੇ ਬਹੁਤ ਨਰ
 ਕ ਕੇਰ ਸਤੇ ਮਾਰਤੇ ਕਟਵੇ ਘਸੀਟ ਕਰ ਲੇ ਗਏ ਜਾਇ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ
 ਸਨਮ ਖੁਹਾਜਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਇਸ ਕਉ ਕੁਭੀ ਨ
 ਰਕ ਮੇ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਓਨ ਜਮ ਦੂਤ ਨੇ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਕਉ ਕੁਭੀ ਨਰ
 ਕ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ ਉਸ ਨਰਕ ਕਾ ਮੁਖ ਤੋ ਘੜੇ ਕੇ ਮੁਖ ਜਿਤ ਨਹੀ ਅਤੇ ਹੋ
 ਰੋ ਕਈ ਲਾਖ ਜੋ ਜਨ ਹੋ ਜਦ ਉਸ ਨਰਕ ਮੇ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਜਦ ਸੁਟੀ
 ਆਤਾ ਮਰੇ ਅਵਾਜ ਆਈ ਜਿਸ ਤਰਾ ਖੁਏ ਮੇ ਇਟ ਸੁਟੀ ਏਤੇ ਆਉਰੀ
 ਹੋ ਅਗੇ ਉਸ ਨਰਕ ਮੇ ਜੀਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ
 ਰਹੀ ਸੀ ਜਦ ਉਸ ਬਾਹਮਣ ਕਉ ਸੁਟਿਆ ਤਾਂ ਜੇਹ ਵੀ ਬਦ ਬੋਇ ਆਉ
 ਦੀ ਸੀ ਓਹ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਂਤ ਹੋਇ ਗਈ ਜੋ ਜਲਣ ਹੋਈ ਸੀ ਸੋ ਮਿਟ
 ਗਈ ਜੀਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਬੀ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਚਿਤ ਗਾਪ
 ਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਓਹ ਬਾਹਮਣ ਸੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਹਿਏ ਸੁ ਦੇ
 ਪਿਆਨ ਰਕ ਭੰਡਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਦੇਖੋ ਖਾ ਕੇਈ ਭੁਲੇ ਖੇਨ ਲ ਉਤ ਸੋ
 ਕਨ ਸੁਟਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚਿਤਾ ਭਾਪਤਾ ਨੇ ਜਮ ਦੂਤ ਕੋ ਲੇ ਪਾਛਿ ਮ
 ਤ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਓਹੋ ਬਾਹਮਣ ਹੋ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਨਾ ਧਰਮ ਭਰ
 ਕਰ ਕੇ ਨੀਚਾ ਦਾ ਧਰਮ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਗੀ ਉਮਰ ਏ
 ਸਨੇ ਵਿਸਿਆ ਵਿਖੇ ਬਿਤਾਈ ਹੈ ਸੁਗਾ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮਾਸ ਮ
 ਛੀ ਅਨੇਕ ਪੰਛੀ ਮਾਰ ਕਰ ਖਾਂਦਾ ਰਿਆ ਹੈ ਜੀ ਓਹੀ ਹੈ ਜੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧ
 ਨਹੀ ਪਰ ਜਿਤ ਨੇ ਕੁਭੀ ਨਰਕ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੋਨ ਸਭ ਉਸ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
 ਗੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਾਈ ਕੇ ਏ ਸਦੇ ਕਰਮ ਦੇਖੋ ਕਿਆ ਕਿਆ

ਸਾਹਿਤਗੁਪਤ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ ਕਰਮਲਗੇ ਦੇਖੁਤਾ ਕਿ ਆਸਿਖ ਹੋਕੇ
 ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੰਤਾ ਕ ਵਰਜਨ ਕਰਦਾਰਿਆ ਹੈ ਅੰਰ ਬਹੁਤ ਸਾਮਹਤਮ
 ਕੇਚਰਨਾ ਕੀਧੁਵੀ ਉਡਕਟ ਇਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉਪਰ ਪੇਦੀਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਕ
 ਰਕੇ ਦੇ ਸਬਾਹ ਮਣਦਾ ਸਰੀਰ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ
 ਦੀਆ ਭਾਈ ਜਾਇ ਕਰ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ ਉਸ ਨਰਕ ਥੀ ਨਿਕਲ ਲੇਵੇ
 ਤਾ ਜਮਦੁਤਾ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ ਅਸਾ ਤੇ ਨੂੰ ਭੁਲ ਕਰ ਦੇਸਨ
 ਰਕਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁੰ ਨਿਕਲ ਆਉ ਤਾ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭ
 ਈ ਮੇਤ ਦ ਨਿਕਲ ਦਾਹਾਂ ਜਾਏਸ ਨਰਕ ਦੇ ਸਭ ਜੀਵ ਕਰੋ ਤਾ ਓਨਾਂ ਨੇ ਜਾ
 ਇਕਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹ ਬ੍ਰਾਮਣ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਜੇਸ
 ਰਾਨਰਕ ਖਾਲੀ ਕਰੋ ਤਾ ਮੇ ਨਿਕਲ ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਜ
 ਦੇ ਭਾਈ ਸਭ ਕਉ ਕਰ ਲਿਆ ਓਤਾ ਹੁਕਮ ਲੈਕੇ ਓਨਾ ਸਮਦੁਤਾ ਨੇ ਸਾਰ
 ਨਰਕ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਭ ਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ ਨੂੰ
 ਸਚ ਧੰਤ ਨੂੰ ਭੇਜਾ ਦਿਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਲਗਾ
 ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਲਗਾ ॥ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਜਾਇ ਉਹ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਕਰਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਮਾਰਿਆ ਦੇ ਵਰਜਨ ਦਾਏਹੁ
 ਮਹਾਤਮ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਲੋਕਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤ ਆਖੀ ਤੇ ਕਹੈ
 ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵੀ ਉਧਾਰ ਹੁਆ
 ਹੈ ਅਤੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਆਪ ਵਿਚ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥
 ॥ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਓਚਾਰਿਆ ॥

॥ ਗਾਗਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮੇਰੀ ਮੈਲੀ ਏਤੈ ਗੁਨੀਆ ਲੋਭੁ
 ਆਪੀ ਭੁਠੀ ਦੁਨੀਆ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਕੇ ਸੰਭੀ ਅੰਤ ਕੀ ਵਰਜਨ ਹੋਛਲੀਆ
 ॥ ੧ ॥ ਨੇਰ ਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਇਆਲੀਆ ॥ ਸੀ ਅਜੇਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਲੀਆ
 ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਏਕੈ ਸਮਕਰ ਗਾਡੀ ਗਾਡੀ ॥ ਏਕੈ ਸੁਪਨੈ ਦਾਮਨ ਛੁਰੇ
 ॥ ਰਾਜ ਕਮਾਇ ਕਰੀ ਜਿਨ ਬੈਲੀ ਤਾ ਕੇ ਜੰਗਨ ਚੰਦਲ ਚਲੀਆ ॥ ੨ ॥ ਏਕੈ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਪੰਡਤੋ ਪਿਆਰੀ ॥ ਇਕ ਜੰਚੀ ਤਜੁ ਬਾਪੁ ਮਹਿਤਾਰੀ ॥ ਸੁਤ ਮੀਠਾ ਤੇ ਗੁ
 ਣੀ ਤ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੋਈ ਖਲੀਆ ॥ ੩ ॥ ਹੋਇ ਅਭਿਸ਼ੁਤ ਬੈਰਾਣਾਇਤਾ
 ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਪੰਡਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਗਿਹਮ ਫੀਮਾ ਦੀ ਬਨ ਮੇ ਬਸਤੇ ਉਰਤ

ਨਾਕੇਲਾਗੀਪਲੀਆ॥ ੪॥ ਕਾਟੇਬੰਧਨਰਕਰਜਾਕੇ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਬਸਿਰ
ਜੀਅਤਾਕੇ॥ ਸਾਧਸੰਗਾਰੁਏਜਨਮੁਕਤੇਗਤਿਪਾਈਨਾਨਕਨਵਰਿਨਿਹਲੀ
ਆ॥ ੫॥ ੧॥ ॥ ਉਸਵਖਤਸਭਸੰਗਤਸ੍ਰੀਗੁਰੁਜੀਕੋਪਾਸਬੈ

ਠੀਸੀਅਤੇਉਸਸਮੇਂਇਕਖਤੀਵਿਚਬੈਠਾਸੀਅਤੇਚਾਰਕੋਰੂਰਪੁ
ਮਾਸਜਮਰੁਖਦਾਸੀ॥ ਅਤੇਦੇਵਾਕਿਸੇਨੰਨਹੀਸੀਅਤੇਸਨਖਈਉਸਕੇ
ਵਿਰਲੇਗਹੈਦੇਸਨਤੇਧਰਮਦੇਰਸਤੇਵਹਿਉਕਕਉਡੀਨਹੀਸੀਲਾਉਦਾ
ਤੇਨਾਕਿਸੇਮਿਤ੍ਰਕੋਵਿਦਾਸੀਤੇਨਾਕਿਤੇਸਤਸੰਗਦੇਰਸਤੇਧਰਚਕਰਦ
ਸੀਤਾਇਕਾਦਿਨਉਸਖਤੀਨੇਸਬਦਸੁਦਾਇਆਤੇਸਬਦਸੁਦਕੇਬਹੁਤ
ਕੀਬਿਆਅੰਰਭੈਕਉਪਾਪਤਹੁਆਅਤੇਵਿਚਾਰਕਰਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੁਜੀਕੀਚ
ਰਨੀਆਉਲਗਾਅਤੇਅਰਵਾਸਕੀਤੀਓਸਹੇਸਤਗੁਰੁਜੀਮੇਰੇਤਾਈ

ਕੋਈਉਪਦੇਸਕਰੋ
ਦੁਹੋਵੇਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੁ
ਦੁਭਾਈਇਕਤੇਰੋ
ਭੀਬਹੁਤਪਦਾਰਥ
ਕਾਵਿਸਾਹਿਬਨਹੀਸੀ
ਸਨੇਕਸਦਪਾਉ
ਸੁਦਾਉਨੇਹਾ॥ ੨॥
ਪਦਾਰਥਹੈਸੀਉ
ਦਿਨਬੈਠਾਗਹਿਦਾ
ਨਹੀਸੀਆਉਰੁ

ਜੋਮੇਰੀਵੀਕਸਿਯ
ਜੀਨੇਕਹਿਆਸੁ
ਜੈਸਾਖਤੀਸੀਉ
ਰਖਦਾਸੀਤੇਕਿਸੇ
ਕਰਦਾਅਤੇਜੋਉ
ਆਹੈਸੋਤੇਰੇਤਾਈ
ਉਸਪਾਸਜੇਹੜਾ
ਸਉਪਰਓਹਰਤ
ਸੀਕਿਸੇਨੰਪਾਸ
ਦੇਵਾਤੇਕਿਸੇਕੇਖ

ਵਾਵੇਤੇਨਾਆਪਖਾਵੇਅੰਸਾਕਜਟਸਹਾਰੇਪਰਉਸਕੀਰਾਖੀਕਰਦਿਆ
ਬਹੁਤਕਾਲਗੁਜਰਿਆਤੇਉਸਦੀਉਮਰਾਪੁਰੀਹੋਈਤਾਨੀਕੀਕਾਰਸੀ
ਕੀਆਗਿਆਹੁਈਕੇਉਸਧਨਵਾਲੇਕਉਜਾਇਕਰਲੀਅਓਤਾਜਾਮਦ
ਤਧਰਮਰਾਜਾਕੀਆਗਿਆਪਾਉਕਰਉਸਧਨੀਕੋਆਉਕੇਸਾਂਤੇਪਕੜ
ਕਰਪਦਕਾਉਆਤੇਉਸਦੇਮੁਹਿਏਹੁਨਿਕਲਿਆਕੇਹਾਉਹਾਉਤਸੀਕਉ
ਦੁਹੋਮਾਰੇਵਖਤਦੇਉਸਦੇਮੁਹੋਗਮਨਾਮਵੀਨਾਨਿਕਲਿਆਤੇਕਹਨੇਲੁ
ਗਾਭਾਈਤਸੀਕਉਦੁਹੋਤਾਦੁਤਾਕਹਿਆਭਾਈਅਸੀਧਰਮਰਾਜਾਕੇ

ਦੁਤਹਾਐਰੇਕਉਧਰਮੇਰਾਜਾਕੇਪਾਸਲੇਚਲੇਗੇਤਾਓਸਧਨਚੁਨੇ
 ਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਮੇਰੀਏਕਬਾਤੇਤੇਸੁਫੇਤਾਜਮਦਤਾਂਨੇਆਖਿਆ
 ਕਹੁਭਾਈਕੀਆਖਵਹੈਤਾਂਉਸਧਨੀਨੇਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਮੇਰੇਪਾ
 ਜੇਚਉਦਾਹਿਸਾਧਨਕਲੇਵੇਅਤੇਮੇਰੇਕਉਛੋਰਦੇਓਤਾਂਉਨਜਮ
 ਦੁਤਾਂਨੇਉਸਧਨੀਕੋਖਪਪੀਟਾਐਰਘਸੀਟਿਆਤਾਂਫੇਰਧਨੀਨੇਕ
 ਹਿਆਭਾਈਤੁਮਮੇਰਾਆਧਾਧਨਲੇਵੇਐਰਮੁਝੇਛੋਰਦੇਵੇਤਾਂਉਨੇ
 ਨੇਕਹਾਕੇਭਾਈਹਮਤੇਰੇਕਉਹੀਲੇਜਾਵੇਗੇਐਰਧਨਹਮਾਰੇਕਿਸੇ
 ਕਾਮਨਹੀਤਾਂਫੇਰਉਸਨੇਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਤੀਨਹੀਸੇਲੇਜ
 ਵੇਅਤੇਮੇਰੇਕਉਛੋਰਜਾਵੇਤਾਂਉਨਜਮਦੁਤਾਂਨੇਉਸਕਉਬਹੁਤਕਸ
 ਰਦੀਆਨਾਲੇਮਾਰਿਆਤੇਪਸੀਟਿਆਤੇਫੇਰਉਸਧਨੀਨੇਉਨਾਕੋ
 ਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਮੇਰਾਸੰਪੂਰਨਧਨਲੇਜਾਵੇਐਰਮੇਰੇਤਾਂਭਾਈਛੋ
 ਰਜਾਓਤਾਂਉਨਜਮਦੁਤਾਂਕਹਿਆਭਾਈਤੁਕੋਈਖਪਤੀਹੋਗਿਆਹੈ
 ਇਹਧਨਕਿਆਜੋਸਾਰੀਪ੍ਰਿਥਵੀਕਾਧਨਅਤੇਸਾਰੀਧਰਤੀਕਰਾਜਵੀਹ
 ਮਾਰੇਕਉਦੇਵੇਤਾਂਭੀਸਭੇਕਿਸੇਕਾਮਨਹੀਅਸਾਤਾਂਤੇਰੇਤਾਂਭੀਖੜਨਹੈਸਿ
 ਸਤਰਜਾਵੇਨਹੀਤਾਂਛੋਰੇਗੇਨਹੀ॥ ਤਾਂਉਸਧਨੀਨੇਕਹਿਆਭਾਈਧੁਵ
 ਨੰਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਦਾਵਾਸਤਾਹੈਮੈਨੂੰਦੇਚਾਰਬਾਤਾਂਏਸਲਛਮਨਿਲ
 ਕਰਲੇਨੇਦੇਓਤਾਂਉਨਜਮਦੁਤਾਂਉਸਧਨੀਕੋਉਸਮਾਇਆਕੇਪਾਸਜਾਇ
 ਖੜਾਕੀਤਾਤਾਂਉਹਸਾਹਕਾਰਨੇਉਸਪਦਾਰਥਦੇਪਾਸਜਾਇਕਰਕਹਾਏਲੇ
 ਛਮੀਮੈਨੇਤੇਰੀਬੜੀਸੇਵਾਕਰੀਅਰਸਬਜੇਮੇਤੁਝੇਪਿਆਰੀਜਾਨਤਾ
 ਥਾਐਰਤੁਝੇਕਈਖਰਿਉਆਭੀਨਹੀਥਾਜੇਇਹਕਾਮਤੀਨਹੈਇਸਾਦੇ
 ਐਰਗਤੁਦਿਨਤੇਰੀਰਾਖੀਕਰਦਾਰਿਹਾਸਾਅਤੇਜਾਨਸੇਪਿਆਰੀਰਖ
 ਦਾਸਾਕਿਓਕਿਅੰਤਦੇਵਖਤਮੇਰੇਕੀਮਾਦੇਗੀਐਖੀਵੇਲੇਮੇਰੀਸਹਾਇ
 ਤਾਕਰੇਗੀਐਰਦੇਖਲਛਮੀਮੈਨੇਤੇਨੰਖਾਧਾਅਤੇਨਾਕਿਸੇਨਖਵਾਇਆਦੇ
 ਰਸਦਤੇਤੇਨੰਮੇਸਾਭਿਆਹੈਤਦਤੇਪਿਛੁਇਕਪੇਸਾਭੀਤੇਰੇਜੇਨਹੀਖਰਚਿ
 ਆਜਗੋਸਿਓਓਓਕਰਕੇਕਛੁਪਾਇਆਹੋਵੇਗਾਅਤੇਆਪਨਸਰੀਰਸ
 ਕਾਇਸਟਿਆਪਰਤੇਰੇਤਾਂਭੀਖਰਚਿਆਨਹੀਕਿਅੰਤਦੇਵਖਤਮੇਰੀਸਹਾਇ
 ਤਾਕਰੇਗੀਐਰਜਿਤਨਾਚਿਰਮੇਜੀਵਿਆਤਿਤਨਾਚਿਰਤੇਰੇਅਰਥਹੀਦੇਹੁ

ਕਾਈਤੇਸਬਸੇਭੈਨੂੰ ਅਸਕਸਾਨਥਾਸ ਅਰਹੋਰਤਾਸਬਕੁਛਤੇਰਾਰਿਹਪ
ਰਤੁਮੇਰੇਨਲਚਾਰਕਦਮਤਰਕਰਵਿਦਿਆਤੇਕਰਤੀ॥ ਤਾਂਲਛਮੀ

ਦੇਲੀ॥ ॥ਜੁਲਪਾਪੀਅਸਮਤੇਅਸਮਭੈਨੇਮੇਰੇਕਰਕੇਇਸਸੀਸ
-ਦਿਖੇਦੇਈਉਤਮਕਾਮਨਹੀਕੀਆਅਤੇਨਾਕਿਸੇਮਿਤ੍ਰਜਾਰਦੇਅਰਥ
ਮੇਰੇਦੁਹਰਾਅਤੇਨਾਕਿਸੇਸਰਬੰਧੀਕੇਕਾਰਜਮੇਮੁਝੇਲਗਾਇਆ
ਤੇਨਾਹੋਈਗੁਰੁਅਰਪਣਜਗਕੀਆਨਾਕੋਈਖੁਆਬਾਵਲੀਲਵਾਇਆ
ਨਾਕਿਸੇਅਥਿਤਕਆਤਮਾਂਪਰਸਿਨਕੀਆਅਤੇਨਾਕਿਸੇਕੋਸੀਤਨਿਵ
ਰਨਕੇਕਾਰਨਬਸਤਬਣਵਾਇਦੀਆਐਰਨਾਕਿਸੇਗਰੀਬਕਉਪੇ
ਰਾਮੇਜੋੜਾਬੁਝਵਾਇਦਿਤਾਅਤੇਹੋਦਸਟਨਾਕੋਈਬਾਗਹੀਲਵਾਇਆ
ਮੇਰੇਕਰਕੇਅਤੇਨਾਕਿਸੇਧੀਭਿੰਨਦੇਕਾਰਜਮੇਰੇਕਉਤੰਖਰਚਿਆਐਰ

ਨਤੈਨੇਭੁਖੇਕੋਅੰ
ਹੇਮਹਾਂਪਾਪੀਤੇ
ਹਿਆਫਕਤਆ
ਐਸਾਤਰਸਾਇ
ਦਾਫੜਨਹੀਲੈ
ਰਕੇਗੁਪ੍ਰਸੰਨ
ਮਨਹੀਕੀਆਅ
ਚਿਤਭੁਕੋਈਕਰ
ਤਮੇਅਬਤੇਰੇਕ
ਰਨਗਾਇਨਕੇਚ

ਨਖੁਵਾਇਆ
ਨੇਅਰਤੇਸਭਛੋ
ਪਨੇਆਤਮੇਕਉ
ਆਹੋਕੋਕੋਈਪ
ਦੀਆਜੋਜਿਸਕ
ਰਵੇਤੇਨੇਜੋਬੀਕ
ਰੇਦਸਟਜੇਕਦ
ਮਉਤਮਕਰਦ
ਉਬਿਕੀਰਵਿਖੇ
ਰਨਵਿਖੇਲੋਚਲ

ਤੀਐਰਤੇਰੀਸਦਗਤੀਵੀਕਰਾਵਤੀਅਰੇਪਾਪੀਸੈਜੋਤਮੇਰੇਤਾਂਈਧਰਤੀ
ਮੇਗਛਾਖੇਦਕਰਦਬਾਇਆਹੈਤੇਸੇਹੀਮੇਤੇਰੇਤਈਮਹਾਂਘੋਰਨਰਕਵਿਖੇਸੁ
ਦਾਉਗੀਏਹਕਹਿਕਛਲਛਮੀਅੰਡਰਸਮਾਨਹੋਇਗਈਅਤੇਓਹਸਨੀਚੁ
ਪਕਰਗੀਆਅਤੇਜਮਦੁਤ ਉਸਨੂੰਪਕੜਕਰਮਾਰਤੇਪਸੀਦਤੇਸੀਧਰਮ
ਰਾਜਾਕੇਆਪਲੇਗਏਤਾਂਤੇਧਰਮਰਾਜਨੇਉਸਖੜਕੇਘੋਰਨਰਕਵਿਖੇਰੁਸ
ਦੀਆ॥ ॥ਅਤੇਸੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੇਹੋਭਾਈਸਿਖੇਜੋਕੋਈਮ

ਇਆਕੋਇਸਤਰਾਦਬਾਵੇਗਾਅੰਬਦੁਨਾਅਰਥੇਗਾਸੋਭਾਈਸਿਖੇਤਿਸਕਅੰ

ਤਕ ਵਖਤ ਐਸਾ ਏਹਿ ਏਹਾ ਸੀ ਏਹਾ ਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੈ ਰਨ ਕੀਤੀ
 ਚਿਹ ਸਿਖ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਬੁਝਿ ਆਪਤ ਹੁਆ ਅਤੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਹੋਈ ਨ
 ਖੀਰੁ ਜੀ ਪੇਰੇ ਉਪਰ ਆਪ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੇ ਬੁ
 ਝੇਰੇ ਰੇ ਰੇ ਤੀ ਆਪਨੀ ਕਲਿਆਨ ਚਹੁਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬ
 ਝੇਰੇ ਉਤਿ ਸਦੇ ਵੇਖੋ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਅਭਿ ਆਗਤ ਆਵੇ ਉਸਦੀ ਮਨ ਕਰ
 ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕੇ ਤਨ ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ
 ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵੀ ਔਰ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਜੋ ਲਾਭ ਹੋਵੇ ਉਸ ਮੇਸੇ
 ਦਸਵਾਹਿਸਾ ਸੀ ਨਾ ਗਇਨੁ ਨ ਮਿਤ ਖੁਲਾਇ ਦੇਣਾ ਤਾ ਤੇਰੀ ਕਲਮਾਣ ਹੋਵੇ
 ਗੀ ਹੋਭਾਈ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਨੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਨੀ ਯਾਣ ਕੇ ਸੀ
 ਆਪੇ ਤਿਸਦੇ ਅੰਤ ਸੀ ਮੇਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਕਾਮ ਆਤੀ ਸਗੋ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨ
 ਰਕਾਵਿਖੇ ਗੜਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਮਾਇਆ ਛੁਲਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਜੀ ਅਜੀਤ ਹੈ
 ਭਦੀ ਪਾਲਨਾ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਪਰਖਾਇਸਨੁ ਸੀ ਪਮੇਸਰਦੇ
 ਅਰਪਨ ਲਾਈ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਲੋਕ ਅਰਪ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੀ॥
 ਏਹ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

॥ ਆਰੋਜਾਖੀ ਬਾਪਿਆਰਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇਕ ਹੀ॥

॥ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ਬੈ
 ਠੇਥੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਸਬਦ ਪੜਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਮੇਹਰੀ ਬੈ
 ਠਾ ਸਾ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਬੈਠੀ ਵਰ ਇਕ ਮਿਰਤ ਕਪੜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚਿਸ ਮਿਰਤ ਕਨੂੰ ਦੇ
 ਖਕਰ ਬਾਪਿਆਰ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸ ਮਿਰਤ ਕਨੂੰ ਦੇ ਖਕਰ ਮੁਕੁਪਿਆਰ
 ਕੀ ਵਰ ਜਾਇਕਰ ਫੇਰ ਉਸਦਾ ਮਸਤਕ ਤੇ ਰਿਦਾਸੀ ਪਾਆ ਤੇ ਮੁਕੁਗਿਆਰ
 ਰਾ ਮਿਰਤ ਕਦੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸੁੰਘ ਕੇ ਹਟਾ ਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਮਿਰਤ ਕਦੇ ਕਨ
 ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਸੁੰਘ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਏਹੁਤ ਮਾਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਖਿ
 ਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋਰੀ ਬਿਨਿਵਾਜ ਜੀ
 ਏਹੁ ਬਾਪਿਆਰ ਭੁਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਰਤ ਕ ਕੋ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁੰਘ ਸੁੰਘ ਕਰ ਮੁ
 ਕੁਗਿਆਰ ਹੈ ਏਹਾ ਕਿਆ ਕਾਰਣ ਹੈ ਏਹ ਅਰਜ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਸਮਰਥ ਉਸ ਬਾਪਿਆਰ ਕਉ ਬ
 ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਹਾ ਹੋ ਬਾਪਿਆਰ ਤੂੰ ਖਧਾ ਵੇਤ ਹੋ ਇਕਰ ਏਸ ਮਿਰਤ ਕ

ਮਾਸਕਿਉਨਹੀਖਾਧਾ ਤਉਸਬਖਿਆ ਭੁਨੇਕਹਿਆ ਹੋਮਹੁ ਭੁਖਸੀਮਿਨ
 ਆਪਦੇਵਰਸਨ ਕਰਨਦਾਸਦਕਾ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾਸੁੰਧਹੋਇਗਿਆ ਅਤੇਮੇ
 ਇਸਮਿਰਤਕਦੇਸੀਪਰਨਾਮੰਗਮੇਨੇਜੀਘਕਰ ਦੇਖੇਹੈਨ ਇਸਦਾਇਕਮ
 ਗਭੀਸਕਾਰਥਨਹੀਜੀ ਕਿਓਕੇ ਇਸਨੇ ਰਾਸਾਨਾ ਕਰਕੇਗੋਬਿੰਦਕਾ ਭੁ
 ਨਨਹੀਕੀਆ ਤਉਸਦਨਾ ਕਰਕੇਕਦੀਕੋ ਭੁਖਾ ਧਾਰਤਾ ਪਮੇਸਰ
 ਕਾਗੁਣਾਵਾਦ ਨਹੀਸੁਣਿਆ ਅੰਗਚਰਨਾ ਕਰਕੇ ਕਦੀਏਹ ਕਿਸੇਗੁਰ
 ਦੁਆਰੇਅਥਵਾਕਿਸੇਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇਨਹੀਗਿਆ ਅਤੇਨਾਕਿਸੇਤੀਰਥ
 ਪਰਜਾਇਕਰ ਇਸਨੇਆਪਨਾ ਮਸਤਕਟੇਕੀਆਹੈ ਅੰਗਰਿਦੇਥਰਕੇ
 ਇਸਨੇ ਕਿਸੇਦਾਪਰਸੁਆਰਥਕੀਤਾਹੈ ਅਤੇਨਾਏਸਨੇਹਥਾਕਰਕੇ

ਕਛਪੁਨਕੀਤਾਹੈ
 ਤਮਹਾਤਮਾਦੀਸੇ
 ਹੋਹੋਦਿਨਬੀਧਜੀ
 ਅੰਗਦੇਖੇਹੈਨਕੇ
 ਨਹੀਜੀਤਾਤੇਮੇ
 ਜੋਕੋਈਇਸਦਾ
 ਹਮਧੋਗਤੀਕੋਪਾ
 ਹੋਮਹਾਪੁਰਖਜੀ
 ਖੁਸ਼ਆਕਰਕੇਮਰ
 ਰਮੇਸੇਵਸਦਦਾ

ਅਤੇਨਾਕਿਸੇਸੀ
 ਵਾਟਹਿਲਕੀਤੀ
 ਮੇਸਬ ਇਸਦੇ
 ਈਵੀਸਕਾਰਥ
 ਸਮਾਜਿਆਹੈਕੇ
 ਮਾਸਖਾਵੇਗਾਓ
 ਪਤਹੋਵੇਗਾਤਤੇ
 ਇਸਦੇਮਾਸਨਲੇ
 ਜਾਨਾਚੰਗਾਹੋਪ
 ਮਾਸਖਾਵਾਮਹ

ਪਾਪਾਂਦਾਕਾਰਨਹੈ ਜਾਏਹ ਬਾਰਤ ਉਸਬਖਿਆ ਭੁਨੇਕਹਿਆ ਹੋਮਹੁ ਭੁਖਸੀਮਿਨ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ੀਉਨੋਪਰਕਰੀਤਾਉਸਮਿਰਤਕਦੀਅਤੇਭੀਘ
 ਆਕੁਦੀਕਲਸਾਣਹੋਇਗਈ॥ ਤਫੇਰਸੀਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਹੋਮਰਦਾਨਿਆਜੋਪਾਣਮਨੁਖਜਨਮ ਧਾਰਕਰ ਅਤੇਸਤਸੰਗਨਹੀ
 ਕਰਦੇਉਨਕਾਹੋਣਈਨਿਹਫਲਹੈ ਅਤੇਏਸਪ੍ਰਾਣੀਕੋਨਿਰੋਕਾਰਮਨੁਖ
 ਜਨਮਜੋਦੇਦਾਹੈਜੋਕੇਵਲਸਤਸੰਗਾਐਰਸੰਤਾਕੀਸੇਵੀਤੇਨਮੁਦਜ
 ਪਣਾਇਸੀਵਾਸਤੇਮਨੁਖਦੇਹੀਮਿਲਤੀਹੈਪਰਹੋਮਰਦਾਨਜੋਐਸਾਅ
 ਮੋਲਕਜਨਮਪਾਇਕਰਨਹੀਸਤਸੰਗਕਰਦੇਉਨਕੀਗਤੀਨਹੀਹੋਵੇ

ਗੀਤਾ ਓਥੇ ਸੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਓਨਾ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੀ। ਤਾਮਰ ਦੇ
ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਆਰੋ ਸਾਖੀ ਰਾਮਸਾਨਾਲ ਹੋਈ॥

॥ ਆਗੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਜੰਗਲਾ ਆਇਆ ਉਸ ਜੰਗਲ ਦੇ
ਵਿਚ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਮੇਜ
ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਹੁਈ ਤਾਂ ਉਸ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਕਸ਼ ਫਿਰਦੇ ਨ
ਜਰੀ ਆਏ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਮੁਖ ਜਰ ਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਿ ਆਹੁ ਆਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏ
ਹ ਬੜਾ ਭਾਈ ਆਈ ਆਹੋ ਅਸਾਨੂੰ ਖਾਇ ਜਾਸਨ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੁੰ ਸੇ ਦਾ
ਰੁਰ ਅਤੇ ਨ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਰਬਾ ਬਵ ਜਾਇ ਅਤੇ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਰੇ ਨੇਵੇਂ
ਨਹੀ ਆਵਦੇ ਅਤੇ ਭਰਮ ਤਿਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ
ਲਗਾ ਰਬਾ ਬਵ ਜਾਵਣ ਅਤੇ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਜਦ ਓਹ ਰਾਕਸ਼ਾਇਨ
ਨੀ ਭਿਠਾ ਤੇ ਆਖਨ ਲਗੇ ਵਾਹਰਬਾ ਅਸਾਡਾ ਅਹਾਰ ਆਇਆ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਉਨ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਵਡਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਕਾਲਾ ਮੁਹੁ ਵਿਚ
ਬੁੜੇ ਬੁੜੇ ਦੰਦ ਅਤੇ ਪਿੰਡੇ ਉਪਰ ਖਾਲ ਓਹ ਭੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ
ਚਲੋ ਭਾਈ ਮਨੁਖਾ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਜਦ ਓਹ ਨੇਵੇਂ ਆਏ ਅਤੇ ਸਬਦ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਕੰਨੀ ਪਈ ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤੇ ਪਾਸ ਆਣਾ
ਕੁਬਹਿ ਦੇ ਜਾਵਨ ਜਾਂ ਸਬਦ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅ
ਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਹ ਸਰਦਾਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਅਸੀ
ਤਾਮਸੀ ਸਰੀਰ ਹਾ ਅਤੇ ਮਨੁਖਾ ਦਾ ਮਾਸ ਅਸੀ ਖਾਨੇ ਹਾ ਜਦ ਪੁਵਾਡਾ
ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਪੈ ਤੇ ਓਸੇ ਵਕਤ ਸਾਡਾ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅੰਗ ਅ
ਸਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੀ ਅ
ਰਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤ ਕਰੇ ਜੀ ਅਤੇ ਪੁਵਾਡੇ
ਦਰਸਨ ਵਿਚ ਏਹ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਆਏ ਸਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰ
ਨ ਨਾਲ ਅਸੀ ਝਿਪਤ ਹੋਇ ਗਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਵਾਡੇ
ਪਾਸੋਂ ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀ ਦਇਆ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹੰਦ

ਹੋਅਤੇਸਾਡੀਮੁਕਤਕਰੋਂਗੀ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਬੁਧਾਸੀਕਹਾਭਾਈਤੁਸੀਸ
ਤਨਮਦਾਜਾਪਜਪਅਤੇਹਾਰੁਸਹਿਰਵਿਚਜੋਓਓਥੇਸੁਸੀਸਿਖੀਦਿ
ਵਾਇਆਏਹਾਂਤੇਤੁਸੀਹਾਰੁਸਹਿਰਵਿਚਜਾਇਕਰਧਰਮਸਾਲਵਿਚਜ
ਇਕਰਟਹਿਲੁਕਾਰੋਆਕਰਹੁਅਤੇਨਮਜਪਆਕਰੋਤਾਸਵਡੀਗਤੀ
ਹੋਵੇਗੀ॥ਅਤੇਓਥੇਕਹਾਪ੍ਰਸਾਦਿਲੇਕੇਖਾਣਾਂਤਾਮੁਕਹੋਵੇਗੇਏਹਉਪ
ਦੇਸਕਰਕੇਓਥੇਸੀਗੁਰੂਜੀਚਲਦੇਰਹੇ॥ ਬੋਲਹਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥
॥ਅਰੋਸਾਖੀਸਿਧਾਨੁਲਹੇਈ॥

॥ਇਕਦਿਨਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੈਠੇਸਨਤਾਮਰਦਾਨੇਨੇਕ
ਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀਜੋਗੋਰਖਦੇਤਪਦੀਜਾਹਗਾਹੈਜਿਥੇਗੋਰਖਨਾਥਨੇਤਿ
ਲਖਾਇਕਰਤਪਕੀਤਾਹੈਜਿਸਦਾਨਾਮਤਿਲਗੀਯਾਹੈਜੇਕਰਗੁ
ਰੂਜੀਜੇਕਰਓਥੇਚਲੇਤਾਂਦਰਸਨਕਰਚਲੀਏਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਨਕ
ਜੀਕਹਿਆਚਲੋਭਾਈਬਾਲਾਤੋਮਰਦਾਨਾਓਥੇਚਲੀਏਤਾਂਅਸਾਆ
ਖਿਆਚਲੋਜੀਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਅਖੀਮੀਦੋਜਾਂਅ
ਖੀਖੋਲੀਆਂਤੇਦੇਖੀਏਜੋਤਿਲਗੀਯਾਬੈਠੇਹਾਂਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਆਸਣ
ਲਾਇਕਰਬੈ
ਭੁਸਿਧਆਇ
ਸਕੀਤੀਓਨੇ
ਕਹਾਆਇਪੁ
ਸਤਾਬਾਬੇਜੀ
ਧੋਜਤੀਓਨ
ਤਾਂਸਿਧਾਨੇਸੀ
ਇਕਤਿਲੁਆ
ਮਨਵਿਕੀਓ
ਏਜੋਏਹਕਿਸ
ਦੇਹੈਨਅਤੇ
ਬਲਕਰਕੇਓਥੇਦਾਜਿਤਨਪਾਣੀਸੀਸੋਸਭਛਿਪਾਇਲਿਓਨੇਜਾਤਿਲ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਖਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਓਨੇਮਰਦਾਨਾਏਸਪਹਾੜੀਦੇ

ਸਾਹੁ ਚੰਬੈ ਕਪਲ ਮਨੀ ਜੀਤ ਪਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਚਿਨਾ ਦੇ ॥ ਸਾਖੀ ਸਿਸਤਾਨਾ ਲੋੜੀ
 ਦਾ ਭੁਰਿ ਮਾਂਹੋ ਤੇ ਚਿਨਾ ਦੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਭੰਬੁ ਖਤਾ ਹੀ ਚੰਬੈ ਤ੍ਵੰ ਬਾ
 ਰੁਕਾਇ ਕੇ ਆਜਾਈ ਪਰ ਪਿਛੇ ਮੁੜ ਕਰ ਦੇਖੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਚੁਜਿਤ
 ਗਕੋਤਾ ਚੰਬੈ ਤ੍ਵੰ ਬਾ ਪਾਣੀ ਦਾਰੁ ਰੁਕਾਇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਏਦਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੇ ਬਾਲਾ ਇਸ ਤਿਲਨੂੰ ਘੋਟ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤਿਲਨੂੰ ਖੁਪਰ
 ਗਫ਼ਿਆ ਤੇ ਚੰਬੈ ਤੇ ਜੋ ਤ੍ਵੰ ਬਾ ਗਫ਼ਿਆ ਸੋ ਚੰਬੈ ਦੀ ਨਈ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਹੋਇ ਸਕੋ ਛਾਣ ਕਰ ਕਮੰਡਲ ਭਰ ਕੇ ਸਭ ਸਿੰਧਾ ਕ
 ਚੰਦਰ ਤਾਇ ਦੇ ਚੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕੁ ਚੰਦਰ ਤਾਇਆ ਸਭ ਸਿੰਧਾ ਰੋਗ ਨ ਹੋਇ
 ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ਹੋ ਸ੍ਰੀਤ ਪਾਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾ
 ਧ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭ ਪਰ ਸਿੰਧਾ ਕ ਜੋਰ ਪੜ੍ਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੋਤ ਪਾਜੀ ਆਪਤ
 ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋਤ ਤੇ ਸਭ ਸਿੰਧਾ ਭੇਭੀਤ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋਨਾ ਏਹ ਜੋ ਕਦਰ ਤੇ
 ਸੋ ਪਰ ਮੇਸਰ ਆਪ ਕੋਹੀ ਬਖਸੀ ਹੈ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹੋ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜਿਨਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੋ ਜਗ
 ਰ ਕੇ ਪਰ ਬੋਧ ਕਰ ਕੇ ਮਨੀ ਹਾ ਬੰਨ ਬੰਨ ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਆਸਣ ਛੋਰ ਕੇ ਦੁਆ
 ਰੇ ਦੁਆਰੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋਨ ਚੰਨਾ ਕੁਝ ਸਚ ਕਿਸਤ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇ ਚੰਮੇ ਹਮੇ ਮਮ
 ਤਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤੇ ਇਸਤੀਆਂ ਦੇ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਹੋਨ ਨਾ ਚੰਮੇ ਆਪਤ ਹੈ
 ਨ ਤੇ ਨ ਚੰਮੇ ਰਸਤੀ ਹੋਨ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗੀ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਤੇ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੋ ਸੁਵਾਹੀ ਪਾਲ ਬਤ ਹੈ ਸੋ ਚੰਬੈ ਹੀ ਪਾਚੇਗੀ ਪਰ ਜੇ ਦੁਖ
 ਸਾ ਸੁਵਾਹੇ ਮਨੇ ਵਰ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਪਰ ਪਰ ਮੰਗ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਸੋ
 ਸੁਵਾਹੀ ਸਰ ਮਨ ਹੀ ਆਵਦੀ ਸੋ ਤੁਸੀ ਸਿਵ ਕੁ ਰਖੋ ਕਰ ਤੁਰ ਦੇ ਚੰ ਪਾਰ
 ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਸਾਤ ਕਰੇ ਕੁਰੀ ਸਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕਰੇ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਗ
 ਵਦੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਪਾਪ ਛੇਨ ਨਹੀ ਚਿਨ ਦੇ ਭਾਈ ਏਹ ਕਿਸਨਾ ਦੀ ਅਗਨੀ
 ਭਲੀ ਤੇਰਾ ਸਲਾਵਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਂਤ ਬਿਨ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਕਮਾਏ ਬਗੈਰ
 ਨਹੀ ਹੋਵੀ ਸਬਦ ਨਾਲ ਪਰ ਚੰ ਭਾਉ ਭੁਗਤਿ ਕਰ ਸਹਿਜ ਦੀ ਭਿਛਿਅ
 ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਖਾਓ ਤਾਂ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਜਬਲ ਗੁਰਗਨੂੰ
 ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਦਾ ਆਭਿਆਸਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤਦ ਤਾਂ ਏਤੀ ਤੁਮਾਰੀ ਗਤੀ
 ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਤੇ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਏਸਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਵਾਗੋਨ ਨਹੀ ਮਿਦਦ

ਅਤੇ ਬਾਸਨ ਦੇ ਬੀਧੇ ਸਨ ਮਮਰਨ ਦੀ ਫਾਹੀ ਚੁਕਾ ਸਕੇ ਆਵਨ ਜਾਨ ਰੇਅ
 ਦੇ ਬਿੰਦ ਨਹੀ ਰਖ ਦੇ ਅਤੇ ਜਤੀ ਕਹਾਉ ਦੇ ਹੋਨ ਆਇਆ ਵਾਸਤੇ ਤਿਲੋਕੀ ਵਿਚ
 ਮਗਰੇ ਫਿਰ ਦੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਜੀਆਉ ਪਰ ਦਇਆ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਉਸਨੁ ਗਿਆਨ
 ਦੀ ਸੋਤਿ ਦ ਉਜਾਲਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਚਹਾ ਸਭਨਾ ਸੰਜਾਲਾ ਸੁ ਭੁਭੇ ਹੋਏ ਪੈਨ। ਉਤੇ
 ਭੁਖ ਬਣਾਇ ਪੈਤੇ ਅੰਦਰੇ ਦਰਾਸੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਚਿਤਾ ਰੂਪੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਸੋਇ
 ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇ ਪਾਰ ਕੋ ਸੇ ਉਤਰਨ ਰੇ ਅਤੇ ਫਟ ਕਦੀਆਂ ਮੰਦਾ ਕੰਨੀ ਪਾਇ ਕਰ
 ਤੇ ਉਦੀਆਂ ਦੇ ਰਸਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਹੋ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨ ਮੁਕਤ ਨ
 ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਤਤ ਕਾਲੀ ਮੁਕਤ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਵਿਚ ਨਵ ਨਿਧਾਂ ਸਿੰਧਾਂ ਹਾਜਰ ਹੈ
 ਨ ਗੁਰੁ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੋਨ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜਤ ਸਤ ਸਿੰ
 ਮੈ ਹੋਤਿ ਸਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਜਿਸ ਜੋਗੀ ਦੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਏ
 ਹ ਚੀਜਾਂ ਹੋਨ ਜੋ ਜੋਗੀ ਤਿਨ ਭਵਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਤਾਏ ਹ ਬਾਤ ਸਤ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸੁ
 ਣ ਕਰ ਸਭ ਸਿੰਧ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ ਅਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਸਿੰਧ ਗੋਸਟ ਬਾਣੀ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿੰਧਾ ਦੇ ਮਨ ਸਾਂਤ ਅ
 ਈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੁ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਨੇ ਦਿਲਾ ਵਿਚ ਗਰਭ ਕੀਤ
 ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜੋ ਮੇ ਅਵਤਾਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਕਹਿ ਓਸ
 ਤਪਾਜੀ ਕੁਛ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਓ ਤਉ ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਨਿਵੇਗੇ ਹਮ ਏਹੁ ਕ
 ਹਿਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਰਬਾਬ ਲੈ ਕਰ ਉਡ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੁ ਜੀ ਭੰਗਰ ਨਾਥ
 ਕੀ ਚਲਾ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਰ ਆਪਣੀ ਖੜਾਉ ਕਉ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕੇ ਜਾਇ ਕੇ ਭੰਗ
 ਰ ਨਾਥ ਕਉ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਉਤਾਰ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਖੜਾਉ ਸਿਉ ਉਡੀ ਜਾਇ
 ਕਰ ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਲਿਆਈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਰਬਾਬ ਦਿਤਾ ਤੇ ਗੁਰੁ
 ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਸਾਮੰਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਉਭੰਗਰ
 ਨਾਥ ਦੇਖੀ ਤਪੋ ਕੀ ਕਰਾਮਾਤ ਮਾਰਖਾਧੇ ਬਿਨ ਨਾਰਹਿ ਸਕਿ ਓਤਾ ਸਭਨਾ
 ਸਿੰਧਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੁ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਉਪਰ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਤੇ ਜੋ
 ਸਿੰਧ ਗੋਸਟ ਉਚਰੀ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੇ ਜੋ ਕੋਈ ਏ ਸਗੋ ਸਟਿ
 ਸੁਣੇਗਾ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਸੇ ਪੁਰ ਮਗਤੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਸਿਖ ਏ
 ਸੰਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋਗਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਸਿੰਧ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਗੁਰਾ ਪਾਸੇ।

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਲਿਖ ਦੇਵਾ ਮੁਕਤਿ ਲੀ ॥
 ॥ ਜਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗ ਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੁਖ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਦਿ
 ਆ ਹੁਏ ਤਾਂ ਮਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿ ਯੋਦੀ ਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗ
 ਦ ਜੀ ਲੋਕ ਪਰ ਚੜਾਈ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰ ਪੁਲ ਬਾਧਿਆ ਹੈ ਸੈਨ
 ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦੇਖ ਦੇ ਚਲੀਏ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਅਖੀ ਮੀਟੇ ਤਾਅ
 ਸਾ ਅਖੀ ਮੀਟੀ ਆਂ ਜਦ ਖੋਲੀ ਅੰਤਾ ਸੇਤ ਬੰਦ ਰਾਮੇ ਸਰ ਉਪਰ ਜਾਇ
 ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਏ ਹ ਸਿਵ ਲਿਗਏ ਏ
 ਕੇ ਸਾਹੇ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ ਆ ਜਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਪੁਲ ਦਾ ਅ
 ਰੀ ਕੀਆ ਤੇ ਬਾਦਰਾ ਨੂੰ ਪਰਬਤ ਲੈ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਜੇ ਹੋਨ ਉਸ ਵਖ ਕਰ ਜ
 ਦੇ ਨਿਰਵਿਗਨ ਵਾਸਤੇ ਏਹ ਰਾਮੇ ਸਰ ਸਿਵ ਜੀ ਕਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ
 ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਦਰਾ ਕਉ ਹੁਕਮ ਵੀ ਆ ਜਦ ਪੁਰ ਲਿਆ ਦੇ ਤੇ ਰਾਮ ਅੰਗ ਦ ਕ
 ਹਾਏ ਨਾ ਪੁਰ ਉਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖ ਕਰ ਤਾਰ ਵੇ ਓਤਾਰੇ ਸਭ ਪੁਲ ਬਜ
 ਗਿਆ ਤੇ ਸੈਨ ਪਾਰ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਪਾਸ ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਗਰ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅੰਗ ਦ ਵਜਾ ਹੁਏ ਤਾ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਸੁਕਾਇ ਦੇ ਤੇ ਤਾ ਸੈਨ ਪਾਰ ਲੰਘ
 ਇਲੇ ਤੇ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰਾਮ ਅੰਗ ਦ ਮੁਯਾਦਾ ਪੁ
 ਰ ਸੇਤ ਮਸੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਓਨਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੇ ਸਾਡਾ ਵਰਸਨ ਸਭ ਨੇ
 ਕਾਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਪਾਰ ਓਤਰੇ ਗਾਏ ਸ ਵਾਸਤੇ
 ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁਲ ਬਾਧਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕ
 ਆ ਤੇ ਕਹਾ ਜਤ ਹੋ ਜੀ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਾਥੇ ਜੀ ਚਲੋ ਭਾਈ
 ਸਵਾਨੂੰ ਲੋਕਾ ਦਿਖਾਇ ਲਿਆਵੇ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਲ
 ਉਪਰ ਦੀ ਚਲੋਗੇ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਪਲ ਤਾਂ ਬਧੀ ਸੀ
 ਤੇ ਲੋਕਾ ਜਿਤ ਕਰ ਫੇਰ ਤੇ ਫੁਲ ਫੁਲੀ ਸੀ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ
 ਹੋਰ ਕਿਥੇ ਦੀ ਚਲੋਗੇ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆ ਜਿਸ ਨਾਮ ਦੇ
 ਆਸਰੇ ਪੁਲ ਬਾਧਾ ਸੀ ਓਸ ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਅਸੀ ਧੁਆਨ ਲੈ ਚਲਾ
 ਗੇ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਉਤੇ ਦੀ ਤੁਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪਿਛੇ
 ਪਿਛੇ ਆਸੀ ਤੁਰੇ ਗਏ ਤਾ ਲੋਕਾ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਅਗੇ ਰਕ

ਕਿਆ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀਕਾ ਹੋਭੁਭੀਛਨ ਤੂੰਧੀਨਪੈਰਾਮਜੀਤੇਨੂੰ
 ਤਦੇਹੀਜੀਵਨ ਮਕਤੀਦਿਤੀਹੋਭੁਭੀਛਨ ਤੂੰ ਚਿਰਜੀਵਨ ਰਹੁਤਾਫੇ
 ਭੁਭੀਛਨ ਨੇਸੀਗੁਰੂ ਜੀਅਗੇ ਬੇਨਤੀਕੀਤੀ ਹੋਸੰਤਜੀ ਪਰਮੇਸਰਵੇ
 ਚਤੋਸੰਤਾਵੇਚੁਭੁਭੀਛਨ ਹੀਤਾਂਤੇ ਹੋਸੰਤਜੀਆਪਾਕੀਰਪਾਕਰਕੇ
 ਈਮੇਸਾਉਪਦੇਸਕਰੇਜੋਜਿਸਤੇ ਮਨਕਉ ਸਾਂਤਾਆਵੇ। ਤਾਂਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਕਹਿਆ ਭੁਭੀਛਨ ਜਿਸਵਕਤ ਰਾਜਜੀ ਪੁਲਬਧਾਹੈ ਤਿਸਵੇਦਤੋ
 ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਜਾਦਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਲਿਖਕੇ ਤੇਜਸਉ
 ਪਰਪਥਰਤਾਰੇ ਤੇਲੀਕਾਲਦੀਤੇਦੀਤਮਾਰੇ ਤੇਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮਜੀਤਾਰੇ ਤੇ
 ਤੀਕਰੋੜਵੇਦਤਾ ਉਧਾਰੇ॥ (ਭੁਵਏਹ) ॥ ਕੇਜੋਗੁਰਵੇਬਚਨ
 ਹੋਨਸੋਭਵਜਲਕੀਪਲਹੋਤੇਲੀਕਾਅਵਿਦਿਆਹੈ ਸੋਊਨਾਲੁਟੀਹੋਕ
 ਮਕੋਧਾਅਵਿਦੈਤਾਂਕੋਮਾਰਿਆ ਤੇਰਾਮਕੁਨਾਮਜੋਹੋਸੋਚੰਦਮਾਵਤਉਸ
 ਵੇਅਭਿਆਸਕਰਕੇਮਨਪ੍ਰੀਤੁਜੰਗਕੋਮਾਰਕੈਉਸਕੈਵਸਕੀਤਾਅਤੇ
 ਗੁਰਮੁਖਸੰਤਾਂਨੇਮਨਮਾਰਨਦਾਭੇਦਦਾਸਿਆਂਤੇਗੁਰਵੇਦਬਨਾਫਰਕੇ
 ਗਿਆਨਰੂਪੀਸਮੁੰਦਮੇਅਗਿਆਨੀਪਥਰਾਕੋਤਾਰਿਆਹੈ ਤੇਤੋਕਰੋ
 ਵੀਵੇਦਿਤਿਆਂਦੀਨਿਆਈਅਗਿਆਨੀਹੈਤਿਨਦਾਉਧਾਰਸੁੰਮਹ
 ਰਾਜਨੇਤਾਰੇਪੈਨ ਹੋਭੁਭੀਛਨ ਤੁਸਾਂਗੁਰਵੇਬਚਨਦਾਅਭਿਆਸਕ
 ਰਨਾਤੇਸੰਤਾਕਾਸੰਗਕਰਨ ਰਾਮਨਾਮਕਭਜਨਕਰਨ ਤਪਦਗਾਵੀ
 ਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਭੁਭੀਛਨ ਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆ ਤਾਂਮੇਗੁ
 ਰਾਮੀਗਦਜੀ ਭੁਭੀਛਨਕੋਕਹਿਆਹੋਭੁਗਤਜੀਏਬੇਹਨੂੰਮਾਨਜੀਸ
 ਦੀਦੇਹੋਨਸੋਭੁਭੀਛਨ ਨੇਕਹਿਆਸੰਤਜੀਹਨੂੰਮਾਨਤਾਰਵਦਦੀਚਿ
 ਖਉਪਰਬੈਠਾਰਹਿਦਾਹੈ ਪਰਹੁਕਮਕਰੇਤਾਂਸਦਲਿਆਵੀਏਪਰਉ
 ਸਨੇਸੀਗਾਮਜੀਵੇਰੁਪਸੁਦਾਮਥਾਕਿਸੇਅਗੇਨਹੀਵੇਕਦਾਤਾਂਸੀਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਾਅਸੀਉਸਨੂੰਰਾਮਜੀਕਹੀਦਰਸਨਕਰਵਾਈਅਨਗੇ
 ਤਾਂਭੁਭੀਛਨ ਨੇਹਨੂੰਮਾਨਜੀਕਉਸਦਵਾਇਆਅਤੇਏਧਰਸੀਗੁ
 ਰੂਜੀਗਾਮਬਨੇਤੇਮੇਨੁਭਛਮਲਬਣਾਇਆਤੇਮਰਦਾਨੇਕੋਸੀਤਾ
 ਕੀਤਾਤਾਹਨੂੰਮਾਨਨੇਦਖਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤਾਂਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹੋਹਨੂੰਮਾਨਸਾਨੂੰਤੁਸਰਬਦਿਆਪੀਜਾਇਆਕਰਤਾਂਤੂੰ

ਕਦੀ ਸੀਰਾ ਮਜੀ ਤੇ ਨਹੀ ਵਿਛੋੜੇਗਾ ਹੋਹਨ ਮਾਨ ਤੂੰ ਏਹੋ ਜਾਣਕੇ ਜੋ ਜੀਵ
 ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੈ ਨਸੇ ਸਭ ਚਿਨ ਦੇਹੀ ਹੈ ਨ ਸੀਰਾ ਮਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸਭ
 ਚਿਨੀ ਸੀਤ ਲਛਮ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਤੇ ਚਿਨੀ ਜਾ ਵੀਤ ਸੁਰੀ ਵ ਮੇਰ
 ਅੰਗ ਦੇ ਤੇ ਹਨ ਮਾਨ ਏ ਸਬ ਰੂਪ ਸੀਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਦਾ ਵਣ ਆਦ
 ਨ ਹੋ ਹੈ ਨ ਏਹੋ ਸਬ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਸਤਿ ਆਕਰ ਕੇ ॥੩॥ ਤਕ ਉਧਾਰ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਿ ਬਿਤ ਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋ ਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਸ
 ਰਬ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਨ ਤੇ ਹਨ ਮਾਨ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਮ ਹਾਰਾ ਜਨ ਮੇ ਆਪਨੀ ਨੀ
 ਕ ਜਦ ਦਾਹ ਉਪਾਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸੁਹਾਭਾ ਦਾ ਸਹਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰ ਕੇ ਵੀ
 ਆਪ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰੇ ਰਮੇ ਹੋਏ ਹੋ
 ਅਤੇ ਮੇਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਖ ਨੀ ਜੀ ਇਤਨੀ ਬਰਚਾ ਕ
 ਰ ਕੇ ਹਨ ਮਾਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਜਾਤਾ ਰਹਿਆ ਆਪ
 ਨੇ ਅਸ ਬਲ ਕੇ ਅਤੇ ਭਭੀ ਛਨ ਭੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਜਾਦਾਰਿਆ
 ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਨ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਬਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਨਾ
 ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਓਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਮੇਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਬਗਦਾਦ ਤੇ ਸਨੂੰ ਵਿਖਾਇ ਕੇ ਖਤ
 ਨੀਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਜੋ ਕਹੇ ਗਾ ਸੋ ਵਿਖਾਇ ਖਤ
 ਰੇ ॥ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਬਲ ਦੇ ਰਹਾ ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਜਹਰ ਬਗਦਾਦ ਦੀ ਚਲੀ ॥

ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਾਂ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜ
 ਬਗਦਾਦ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਸਬ ਦਪੜਨੇ
 ਤਾ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਰੋਦ ਬੰਦ ਕਰੇ ਏਥੇ ਪੀਰ ਜੀ ਆਵਨਗੇ
 ਗੁਸੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਦ ਧੁਵਾਭਾ ਗੁਰੂ ਆਵੇਗਾ
 ਤਾ ਅਸੀ ਸਰੋਦ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਪੀਰ ਮਗੀ ਦਾ ਦੇ
 ਸਮੇਤ ਹੀ ਆਇ ਵਹਾਂ ਬੈਠਾ ਤਾ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਸਰੋਦ ਬੰਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਬ
 ਬੰਦੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਿਨਾ ਸਰੋਦ ਤੇ ਰੂਹ ਖੁਸਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿਓਂ ਜੋ ਜਿਸ ਦੇ
 ਲੇਖਾ ਦੇ ਆਦਮ ਨੇ ਬੁਤ ਬਨਾਏ ਹੈ ਨ ਤੇ ਓਸ ਦੇ ਲੇ ਰੂਹ ਵਿਚ ਦਾ ਖਲਨ
 ਹੋਵੇ ਤਾ ਖਦਾ ਸਜੇ ਨੇ ਫਾਰਿਸ ਤਿਆ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੋ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ

ਸਰੋਦ ਕਰੋ ਤਾਦ ਰਿਸਤੀਆਇ ਸਬੁ ਤੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਸਰੋਦ ਕੀਤਾ ਤਦ ਰੂ
 ਹ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਾਖੀ ਕੋ ਪੀਰੀ ਬਰਨੇ ਸਰੋਦ ਬੰਦ ਕੀ
 ਤੇ ਪੈਨ ਤਾ ਪੀਰੀ ਬਰਨੇ ਤਾ ਬਦ ਦੇ ਲੀ ਸਰੋਦ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੁਛ ਰਬ ਦੇ
 ਯਾਦ ਦੇ ਸਰੋਦ ਤਾ ਨਹੀ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਬਦ ਦੇ ਲੀ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ
 ਹੋਨ ਕੇ ਏਨੇ ਲੋਕਾ ਦੀ ਉਮਰ ਨਾ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ ਸੋਤੁ ਸੀ ਰਬ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ
 ਸਰੋਦ ਕਿਓ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ ਹੋਏ ਹਤਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਦਾ ਸਰੋਦ ਹੈ॥ ਤ
 ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਸਾਡੇ ਪੀਰੀ ਬਰਨੇ ਜਿਮੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਮੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਿਫ
 ਤ ਕਹੀ ਹੈ ਤੇ ਸਰੋਦ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਪੀ
 ਰ ਜੀ ਲਖਾ ਅਕਾਸ ਤੇ ਲਖਾ ਪਾਤਾਲ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਦੇ ਓਕ ਕਨ ਭਾਲ ਦੇ ਭਾ
 ਲ ਦੇ ਥਕ ਪਏ ਹੋਨ ਉਨਾ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵੇਦ ਵੀ ਏਹੋ ਏਕੀ ਕਹ
 ਦੇ ਹੋਨ ਕੇ ਥਿਯੰਤ ਹੋ ਬਿਯੰਤ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਆਸਾਡੇ ਪੀਰੀ ਬ
 ਰਨੇ ਸਤ ਅਕਾਸ ਤੇ ਸਤ ਪਾਤਾਲ ਕਹੇ ਹੋਨ ਉਨਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਡਿਠੇ ਹੋਨ ਕੇ
 ਨਹੀ ਡਿਠੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਆਡਿਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਥੋਡੇ
 ਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸੀ ਬਿਥੇ ਜੀ ਕਹਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਹਜਰਤ ਜਬਰਾਈਲ ਪੇਰੀ ਬ
 ਰ ਕੇ ਮਹਿਰਾਬ ਮੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਤੇਰਸ ਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਕਤਾਰ ਉਠਾ ਦੀ
 ਲੰਗਾ ਦੀ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰੀ ਬਰ ਖਲੋਇ ਰਹੇ ਤਾ ਜਬਰਾਈਲ ਪਾਛਿਅ
 ਖਲੋਤੇ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਪੀਰੀ ਬਰ ਕਹਾ ਕਤਾਰ ਲੰਗਾ ਜਾ ਵੇਗੀਤਾ ਲੰ ਪਾਗੇ
 ਤਾ ਹਜਰਤ ਜਬਰਾਈਲ ਕਹਾ ਕੇ ਅਜੇ ਮੇਰੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀ ਸਾਹੋਇਆ
 ਜਵਦੀ ਏਹ ਕਤਾਰ ਲੰ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰੀ ਬਰਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਦੇ ਖਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਜੇਕੁ ਆਹੈ ਤਾ ਉਸ ਕਤਾਰ ਵਿਚੋ ਇਕ ਉਠ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤੇ ਇਕ ਉਠ ਓ
 ਪਰ ਦੇਇ ਦੋਇ ਸੰਦਕ ਹੋਨ ਤੇ ਤਾਲੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਤੇ ਤਾਲੀਆਨਾ ਲਹੇ
 ਨ ਜਵ ਸੰਦਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇ ਖਨ ਜੇ ਸੰਦਕ ਆਡਿਠੇ ਆਵਾ ਭਰਿ
 ਆਹੁ ਆਹੈ ਜਾਂ ਇਕ ਆਡਿਠੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤੇ ਹਜਰਤ ਜਬਰਾਈਲ ਤੇ ਪੀਰੀ
 ਬਰ ਦੋਨੋ ਅੰਦ੍ਰੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇ ਖਨ ਜੇ ਇਕਾਇਕ ਹ
 ਜਰਤ ਜਬਰਾਈਲ ਤੇ ਇਕ ਇਕ ਪੀਰੀ ਬਰ ਅਗੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਹਰ ਆਡੇ
 ਵਿਚ ਤਾਂ ਓਥੇ ਨਿਕਲ ਗਏ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਏ ਤਾ ਜਬਰਾਈਲ ਕਹਾ ਬਾਕੀ
 ਦੇ ਆਡਿਠੇ ਆਵਿ ਚਵੀ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਨ ਤੇ ਕਤਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀ

ਅਉਦਾ ਤੇ ਅਸਤਿ ਸੀ ਇਕ ਆਡੇ ਦੇ ਗਹਿਲਵਾਲੇ ਹਾਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕੁ
 ਵਰਤਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਦਾ ਜੇ ਸੇਭ ਗਵਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਮ
 ਹੀਨ ਸੋ ਬਿਰਛੇ ਨੇ ਤੇ ਬਿਰਛ ਪੀਦਰਖ ਤਕੋ ਸਾਹਮੰਤ ਰੂਪੀ ਦਲੁ ਮੇ
 ਤੇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਸਿਸਟੀ ਦਸਰੀ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਲ ਵਿਚ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪ
 ਈਦਾ ਸੇਈ ਸਦੇ ਰੋਮਾਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੇਰੀ ਬਰ ਪ੍ਰਭ ਬਰਾਈ ਲ
 ਲੇਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਓਥੇ ਪੇਰੀ ਬਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਵਿਚ ਗਲਾ ਹੈਈ ਅਪੈਨ
 ਜੇ ਸੇ ਪੇਰੀ ਬਰ ਬਾਹਰ ਪੁਗੜੀ ਬਾਧ ਦਾਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਧਾਇ ਦੀ
 ਸਬੀ ਹਦਿਸ ਦੀ ਸੀ ਤਾ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਈ ਅੰ ਪੇਰੀ ਬਰ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਸਬੀ ਹ
 ਨਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਬੀ ਹੋ ਤੇ ਤੇ ਅਪਣੇ ਰੂਪ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸਭ ਜਗਾ ਹੈ ਤੇ
 ਸਾਫੁ ਸੀ ਸੇ ਵਿਚ ਨਜਰ ਅਉਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਂ ਸਭ ਜਗਾ ਹੈ ਅਤੇ
 ਤੇਰਾ ਆਇਨਾ ਸਾਫੁ ਨਿਕਮੁ ਲੈ ਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਸਬੀ ਹ ਨਜਰ ਆ
 ਉਦੀ ਪਰਏ ਹ ਸਰਾਰ ਮੇਰਾ ਗਾਇਬ ਰੱਖੀ ਤੇ ਮੇਂ ਤੇਨੂੰ ਸਹਾਰ ਗਥੀ ਨਜੀ
 ਕਹਾ ਕੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਛਪਿਅ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਪੇਰੀ ਬਰ ਮੁੜ ਆ
 ਇਆ ਅਗੇ ਦੇ ਦੁਨਾ ਮਜਹੂਲ ਰਾਹ ਵਿਚ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਆਖੇ ਹੈ ਪੇਰੀ ਬ
 ਰਖਦਾ ਇਨੇ ਅਵਾਮੀਨੁ ਅਪਨੀ ਸੁਰਤ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਕੇਥੇ ਛੁੱਟ
 ਦਾਫਿਰ ਵਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੇਰੀ ਬਰ ਨੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਜ
 ਇਕਰ ਅਰਜ਼ ਕਰੀ ਕੇ ਹੋ ਪਰ ਵਰਦਗਾਰ ਜਿਸ ਤੇ ਤਦਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੀ
 ਕੇ ਗਾਇਬ ਰਖਲਾ ਸੇਭੇ ਤਤਾਰਾ ਹਾਵਿਚ ਇਕ ਮਸਤ ਨੇ ਨੇ ਸੁਣਾਇ
 ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਵਰਗਾ ਹ ਥੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ ਕੇ ਦਾਨੇ ਵਿਵਾਨੇ ਮਸਤ ਨੇ ਏਹ
 ਸੁਬ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਰਿਨਾ ਪਾਸੇ ਮੇਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਲੁਕਾਵਦ ਜੇ ਦਾਨੇ ਹੈ ਨਉ
 ਨਵੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਲਗਾਏ ਹੈ ਤੇ ਗਾਫਲਾ ਜਿਸ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗੇ ਓਨੇ ਸਿਦੇ
 ਰਾਹ ਜਾਣਾ ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਧਾਇ ਦੀ ਕੁ ਵਰਤਦਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀ ਕੀਤ
 ਜਾਦਾ ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਮੁਹਯਦ ਦੀ ਨਨਾ ਮੁਧਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹ
 ਮੇਂ ਕੇ ਬਰ ਨੂੰ ਵਫਾਤ ਪਾਇਆ ਬਹੁਤ ਮੁਦਤ ਗੁਜਰੀ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕਾਇ ਮ
 ਨ ਥੀ ਫਿਰ ਗਏ ਨਿਮਾਜ਼ ਰੋਜਾ ਛੁੱਟ ਕੇ ਤਗ ਬਰ ਸਹਾਵਤ ਬਖੀਲੀ ਮੇਂ ਵ
 ਰਤ ਗਏ ਹੈਨ ਦੀਨ ਵਡਾ ਆਸ਼ਜ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਬਾਧਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਾ ਤੇ ਵੀਨ ਨੂੰ ਹਜਤੀ ਵਿਤੀ ਫੇਰ ਨੀ ਸਿਰੇ ਜਵਾਨ

ਇਤੀਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਵੇਸਤਿਸਾ ਬੰਦਗੀ ਤਸਬੀ ਸਿਖਾਈਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਤੁਸੀਜੋ ਇਸਜਮਾਨੇ ਵਿਚਕਿਸਦਸਤੇ ਆਏਹੋ ਅੰਠਿ ਕਿਸਖਾਨਦਾਨਦੇਆ
 ਪੁਸਾਹਿਬਹੋ॥ ਅਤਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੇਪੀਰਜੀ ਅਵਲ
 ਤੁਸਾਰੇਵੇ ਪੀਰਹੋਏਹੈ ਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨ ਤਿਸਨੇਨੋਖਾਨਦਾਨਕੀਤੇ॥
 ਦੁਜਾ ਅਬਦਲਵਾਹਦਪੰਜਖਾਨਦਾਨਉਸਨੇਕੀਤੇਹੈਨੋਚੰਦਹਦਨਬੁਹ
 ਕੁਫਿਰਕੇਸੋਅਸੀਕਿਸੇਖਾਨਦਾਨਦੇਨਹੀ॥ ਅਸੀਏਸਦਾਸਤੇਅੰਠਿ
 ਜੋਧਰਮਦੀਹਾਨੀਹੋਈਅਤੇਹਿਦੁਆਨੇਕਰਮਧਰਮਸਬਛਡਦਿਤਹੈ॥
 ਸਿਵੇਦਾਂਦੀਬਿਧੀਵਾਸਤੇਅਤੇਧਰਮਦੀਹਯਾਤੀਵਾਸਤੇਅਕਾਲਪੁਰਖਨੇ
 ਸਨੂੰਭੇਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਪੀਰਨੇਕਹਿਆਈਮਾਨਲੋਵੇਕਿਸੇਖਾਨਦਾਨਦੇਹੋਵੇ
 ਨਹੀਤਾਂਧਮਾਨੂੰਸੰਗਸਾਰਕਰਾਂਗੇ॥ ਜੇਦੇਪੀਰਨੇਏਹੁਬਾਤਕੀਤੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਉਚੀਸੁਰਨਾਲ ਅੰਕਾਲਥਾਗਾਇਤਾ॥ ਸੀਮੁਖਵਾਕ॥ (ਗੁਰਬਰ
 ਅਕਾਲ ਜਤਾਨੀਅਕਾਲ) ਬਿਤਚਰਣਨਾਮ ਘਰਘਰਪੁਣਾ॥ ਸਭਪ੍ਰਕਿ
 ਪਾਲਜੇਰਸਜਵਾਲਾ॥ ਤਾਂਏਹਸਬਦਸੀਗੁਰੂਉਚਾਰਿਆਜਾਂਮੁਸਲਮਾਨਨੇਏ
 ਹੁਬਲੰਦਅਵਜਸੁਣੀਤਾਂਸਭਮੁਸਲਮਾਨਮੂਰਛਾਹੋਇਗਏਅਤੇਸੀਗੁਰੂ
 ਨਕਦੇਵਸੀਨੇਕਹਾਬੁਾਈਸਬਨਦਮਰਨਚੰਗਾਨਹੀਏਹੁਵਿਚਾਰਕਰਕੇਸੀਥ
 ਬੇਜੀਨੇਇਕਪੀਰਕੋਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸ੍ਰੀਕੀਤੀਤੇਪੀਰਨੇਦੇਖਿਆਸਭਮੁਸਲਮਾਨਮ
 ਰਛਾਹੋਗਏਹੈਨਤਾਂਏਹਕੁਰਰਤਖਵਾਇਦੀਦੇਖਕਰਕੇਦਿਲਮੇਕਹਿਨੇਲਗ
 ਆਖਦਾਇਜੀਏਹੁਫਕੀਰਤਾਂਬਡੀਕਰਮਾਹਿਵਲਾਹੀਜੋਇਸਨੇਸਭਖਾਨਦਾਨਾਂ
 ਨੂੰਰੱਦਕੇਇਕਪਰਮੇਸਹਨੂੰਪੁਣਤਹੈਅਤੇਖਵਾਇਨੇਧਰਤੀਤੇਅਸਮਾਨਵਿਚ
 ਏਸਫਕੀਰਨੂੰਮਸਾਹੁਰਕੀਤਾਹੈਅਤੇਖਵਾਇਦੀਯਾਦਬਿਨਾਇਸਦਾਇਕ
 ਵਮਭੀਖਾਲੀਨਹੀਜਾਂਦਾ॥ ਜਾਂਪੀਰਦੀਅਛੀਤਰਾਗਸਖਸੀਤਾਂਹਥੇਜੇਕਰਆ
 ਖਨਲਗਾਹੈਨਾਨਕਜੀਜਿਸਤਰਾਂਮੇਰੇਉਪਰਮੇਹਰਬਾਨੀਕੀਤੀਹੈਜੇਇਸੀਤ
 ਰਾਏਨਾਲੋਕਾਂਉਪਰਵੀਕਰੇਜੀ॥ ਤਾਂਸੀਬਬੇਜੀਕਹਾਪੀਰਜੀਤੁਸੀਤਾਂਪੁਥ
 ਰਆਵੇਹੈਸਨਸੰਗਸਾਰਕਰਨਨੂੰਹੁਣਕਿਉਨਹੀਕਰਦੇਤਾਂਪੀਰਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਕੇਕਦਮਪਕੜਲੀਤੇਤੇਕਹਾਹੈਸੰਤਜੀਏਸਬਗਦਾਦਵਿਚਕਦਾਮਾਤਕਿ
 ਜੇਦੀਨਹੀਸੀਚਲਦੀਅਤੇਤੂੰਵਡਾਫਕੀਰਹੈਜਿਸਨੇਏਹਕਲਾਦਿਖਲਾਈਹੈ
 ਪਰਹੁਣਆਪਮੇਹਰਬਾਨੀਕਰਕੇਸਾਡੀਆਂਤਕਸੀਰਾਂਮਾਫਕਰੇਜੀ॥ਤਾਂਸੀ

ਥੇਜੀਓਨਉਪਰਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸਟੀਯੀਤੀਤਾਂਸਭਲੋਕਸੁਰਤਵਿਚਆਏਤੇਸੀਥ
 ਥੇਜੀਦੇਅਗੇਸਭਨਾਲੋਕਾਂਦਸਤਬਸਤਹੋਕੇਤਾਜੀਮਕੀਤੀਆਂਤਾਂਪੀਰਨੇਕਹ
 ਹੋਫਕੀਰਜੀਆਪਨੇਲਖਅਕਾਸਤੇਲਖਪਾਲਕਹੋਪੈਨਜੋਸਾਨੰਓਨਦਾਦਸ
 ਨੀਕੀਕਰਹੋਨਤਾਂਸੀਥਾਥੇਜੀਕਹਾਂਪ੍ਰਿਥੀਤੁਸਾਵੇਪੈਹੀਥਾਜੇਕਤਾਰਸ
 ਤਰਾਦੀਆਂਭਿਹੀਆਂਪੈਨਜੋਇਕਇਕਦਲਦਹੋਸੁਤਰਦਾਉਰਦਾਹਿਜਸ
 ਤਅਕਾਸਹੋਨਤੇਹੇਠਸਤਪਾਤਾਲਹੋਨਤੇਜਮੀਨਬਹਿਸਤਵੇਜਕਤਿਨਸੰਦੂਕ
 ਪੈਸਨਸੁਤਰਉਤੇਜਿਤਨੇਖਲਕਤਦੇਬਚਨਹੋਨਸੇਸੰਦੂਕਵਿਚਅੰਤੋਪੈਨਤੇਇਕ
 ਆਦਮੀਵਿਚਭੀਚੋਦਾਂਤਬਕਪੈਨਸੇਖਦਾਇਦੀਕੁਦਰਤਬਿਅੰਤੋਪੈਨਜਿਸਕੁੰਡੀ
 ਨਦੀਹਯਾਤੀਵਾਸਤੇਆਇਆਪੈਇਸਤਰਾਂਧਰਮਦੀਹਿਯਾਤੀਵਾਸਤੇਸਾਨੰ
 ਉਸਪਰਮੇਸਰਨੇਭੋਜੀਆਪੈਕਿਕਲਜੁਗਮੇਧਰਮਦੇਤਿਨਪੈਰਵਲਗਏਹੋ
 ਨਤੇਚੋਥੇਪੈਰਉਪਰਖਲੇਤਾਹੋਸੋਕੁਨਕੁਸਤਵਧਦੇਜਾਂਦੇਪੈਨਤੇਧਰਮਕਰ
 ਮਦੁਰਹੁੰਦੇਜਾਂਦੇਪੈਨਅਤੇਮੇਂਕਰਤਾਰਤਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਨਾਮਕੁਪੀਅੰਮਤਸੇ
 ਹੋਏਜੋਮੁਰਦੇਪੈਨਜੋਓਨਸੋਜਿਵਾਕਰਾਂਗਾਤੇਸਭਨਾਮਅੰਤਪ੍ਰਕ੍ਰਨਗੇਧਰਮਕ
 ਮਾਦਨਗੇਫੇਰਧਰਮੇਬਲਹੋਵੇਗਾਅਤੇਦਾਦਵਾਂਜਾਮਾਂਪ੍ਰਿਰਕਰਹਿੰਦੁ
 ਆਕੇਸਾਂਸਤਪਕੜਾਵਾਂਗਾਜੇਕਰਸਭਕਮਾਦਨਗੇਤਾਂਦਿਨੋਦਿਨਪਰਤਾ
 ਪਵਧੇਗਾਤੇਜੇਥੇਇਤਫਾਕੀਕਰਨਗੇਤਾਪੁਤਾਪੁਖਲੇਤਾਰਹੇਗਾਤਾਂਪੀਰਨੇ
 ਕਹਾਸਾਨੂੰਪਾਤਾਲਦਾਉਤਅਛੀਤਰਾਨਹੀਵਿਖਲਾਇਆਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਉਸਪੀਰਦੇਪੁਤਕਉਨਾਲਲੋਕਰਉਸਦਾਹਥਪਕੜਲੀਆਤੇਕਹਾ
 ਅੰਖੀਮੀਟਜਾਂਉਸਲੜਕੇਨੇਅੰਖੀਮੀਟੀਆਂਤੇਓਥੋਗਾਇਥਹੋਇਗਏਅਤੇ
 ਪਹਿਲੋਓਸਨੂੰਅਕਾਸਲੰਖਾਹੀਵਿਖਾਏਤੇਫੇਰਪਾਤਾਲਲੰਖਾਹੀਵਿਖਾਏਤਾਂ
 ਉਹਲੜਕਾਦੇਖਦਾਦੇਖਦਾਥਕਪਿਆਤਾਂਪੀਰਦੇਪੁਤਨੇਕਹਾਜੀਹੁਣਪਿਛੁ
 ਹਨੰਚਲੀਏਜੀਤਾਂਸੀਥਾਥੇਜੀਕਹਾਤੇਰਾਪੀਰਮੰਨੇਗਾਨਏਥੋਂਇਕਕੁਚ
 ਕੋਲਕੜਾਹਦਾਭਰਕੇਲੇਭਲਤਾਂਕਿਆਵੇਖੋਜੋਅਗੇਸੰਗਤਿਇਕਠੀਹੋਈ
 ਪੈਤੇਕੜਾਹਪ੍ਰਸਾਦਤਿਆਰਹੋਵਤਾਉਦੇਪੈਨਓਥੋਂਕੜਾਹਪ੍ਰਸਾਦਦਾਕੁਚੋਕੋਲ
 ਭਰਲਿਆਤਾਂਧੁੰਰੋਪਤਾਲੋਲਈਭੜਈਤੇਪੀਰਅਗੇਆਇਰਖੀਤਾਂਪੀਰਪੁ
 ਛਫਲਗਾਤਾਂਸੀਥਾਥੇਜੀਕਹਾਪੀਰਤੂੰਆਪਣੇਪੁਤਕੋਲੋਪੁਛਤਾਂਪੀਰਦੇਪੁ
 ਤਨੇਕਹਾਮੇਤਾਂਅਕਾਸਪਤਲਦੇਖਦਾਦੇਖਦਾਥਕਪਿਆਜਿਥੇਜਿਥੇਜਾਵਨ

ਚਿਥੇ ਅਗੇ ਹੀ ਸੀਰਤ ਇਕ ਠੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਛਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ
 ਮਨੁਖ ਰੂਪੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਰ ਰਿਅਾ ਪੈ ਤੇ ਏਨਾ ਦੇ ਸਬਦ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਵੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾ ਕੋ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਹੁ
 ਪਿਛਾ ਚਲੀ ਏ ਜੀ ਤਾਂ ਇਨਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੇ ਏਥੋਂ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਸੁੱਲ੍ਹੇ
 ਤੇ ਰਾਪੀ ਰਮੰ ਨੇ ਗਾਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕੁਝ ਵੇਲੇ ਕਛਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿ ਦਾ ਲਿਆਂਦ
 ਪੈ ਤਾਂ ਓਹ ਕਛਾ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਸੋ ਕਛਾ ਗਰਮ ਪੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹ
 ਪੁਕੁ ਏਨਾ ਦੀ ਜਾਹਰ ਕਰ ਮਾਤ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ
 ॥ ਏਥਾ ਬਾਜੀ ਜਦੋ ਬਾਵੇ ਅਵਾ ਮਨੇ ਪਹਿਲੋਂ ਆਦਮੀ ਆਂ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਘੜੇ ਪੈਨ ਸੋ
 ਕਿਸਤ ਰਾਂ ਘੜੇ ਪੈਨ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪੀਰ ਜੀ ਨਿਉ ਕੁਲ ਹਲ ਭਾਂਡੇ
 ਚਕਉ ਪਰ ਬਣਾਉ ਦਾ ਪੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਹਥ ਦੇ ਕਰ ਬਣਾਉ ਦਾ ਪੈ ਅਤੇ ਕਚੇ
 ਭਾਂਡੇ ਕੁਛ ਕੀਮਤ ਹੀ ਸਵਾਰ ਦੇ ਤੇ ਆਵੇ ਵਿਚ ਕਚੇ ਚੜ੍ਹਾਉ ਕੇ ਪਕਾਵ ਦਾ ਪੈ ਤਾਂ
 ਕੀਮਤ ਵਰਦਾ ਪੈ॥ ਤੈਸੇ ਬਾਵਾ ਆਂ ਦਾ ਮੁਕਲਾਹਲ ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਚਕ ਨਿਉ
 ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਗਰਦ ਸਹੀਦੀ ਪੈ ਤਿਉ ਹੀ ਖਲਕ ਤਪੇ ਦਾਹੀ ਪੈ ਤੇ ਬਜਰਗਾਂ ਦੀ
 ਸੋਹ ਬਤ ਰੂਪੀ ਆਵੇ ਮੇ ਪਰ ਵਰਦਾਹੋ ਦਾ ਪੈ ਸੋ ਸੁਖੀ ਰਹਿਦਾ ਪੈਨ ਤਾਂ ਖਾਅਰ ਹੋ
 ਦੇ ਪੈਨ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖ ਦੇਹਨ ਕੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਰੂਹ ਫੇ
 ਰਨ ਹੀ ਜੀਮ ਦਾ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖ ਦੇਹਨ ਕੇ ਜਮ ਦੇ ਮਰ ਦੇ ਰਹਿ ਦੇ ਪੈਨ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
 ਕਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੋਈ ਹਿੰਦੂ ਪੈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਅਗਾਨਿ ਕਰ ਪੁਖਤਾ ਪੈ ਜੋ ਸੇ
 ਕਚੇ ਦਾਣੇ ਉਗਰੇ ਪੈਨ ਤੇ ਪਕੇ ਦਾਣੇ ਨਹੀ ਉਗਰੇ ਤੈਸੇ ਆਗਿਆਨੀ ਜੋ ਪੈਨ
 ਸੋ ਮਰ ਦੇ ਜਮ ਦੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੋ ਪੈਨ ਓਹ ਜੀਮ ਦਾ ਪੈ ਤੇ ਨ ਓਹ ਮਰਦ
 ਹੀ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰ ਕੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨ
 ਅਤੇ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਪੈ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹਿਦਾ ਪੈਨ॥ ਏਹ
 ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸੁਣ ਕਰ ਉਨਾ ਲੋਕਾਂ ਸਿਰਕ ਆਂ ਦਾ ਤੇ ਬਾਬੇ ਅਗੇ ਸ
 ਕੁਨਾ ਸਿਸਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਚਲੀ॥

॥ ਭਾਂਡਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੈ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ ਕ
 ਰਨ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜਦ ਸਮੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ਆਏ ਤਾਂ ਆਲੁ ਕਰਮ
 ਖਿਆਨੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਖਬਰ ਪੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ

ਸਿਖਿਬੋਆਏਹਾ ਅਤੇ ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ ਅਸੀਸਮਿਓਪਰਾਅਹੇ
 ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਾ ਗੁਰੂਜੀਏਥੋਪਾਰ ਕਿਤਨੀਕਦੂਰਹੈ ਅਤੇਆਪਪਰ
 ਕਦਕਚਲੋਗੇ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ ਮਰਦਾਨਾਸਾਨੰਸਦਕਰਤਾਰਖੜੋਗਾਤਾ
 ਜਾਵਾਗੇ ਪਰਤਲਤੋਨੂੰਪਾਰਲੋਚਲਦੇਆਹੈਪਰਤੋਉਤਾਵਲਨਹੈਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇਕਹਾਜੀਹੁਣੇਹੈਧਕਾਵੇਦੇਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ ਮਰਦਾਨਾਅਸੀ
 ਤਾਨਹੀਧਕਾਵੇਦੇਪਰਤੁਧਆਪੇਹੀਪਰਜਾਵਕੀਤਾਆਹਾਤਾਂਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਤਾਸੁਭਾਵਕਹੀਗਲਕੀਤੀਅਹਾ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ
 ਚਲਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾਸਾਥੋਅਗੇਹੀਦਿਦਿਆਹੈਦਾਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਗੁਰੂਜੀਅਜੇਹਾਂਨਹੋਦੇਜੋਛੋਰਦੇਹੈਨਾਲਹੀਨਿਬਾਵਨਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਰਤਾਰਦੀਬਡੀਕਿਰਪਾਹੈਅਸਾਡੇਉਪਤੇਅਸੀਵੀ
 ਬੜੇਪਰਸੰਨਹਾਜੋਸਾਥੀਉਥੇਨਹੀਮੀਰੀਆਜੋਭੀਆਖੋਹਾਂਜੋਭੁਖਦੇਧ
 ਖੇਮਰਗਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰਦੋਆਵਾਸੀਬਡੇਮੰਦ
 ਰਮਿਲੇਹੈਨਤੇਓਨਾਮੇਨੂੰਫਲਾਦੀਮਾਲਾਦਿਤੀਹੈਪਰਓਹੁਫਲਾਅਜੇਹੇ
 ਹੈਨਕੇਕਦੇਕਮਲਾਏਵੀਨਹੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਨਓਹਦੀਧਰਬਹੋਸਨਤੇਰੋਲੇਦੇਵਾਸਤੋਆਏਹੈਨਪਰਹੁਣਤਾਂਮਰੇ
 ਚਲਅਤੇਬਾਕੀਕੀਮਕਰਕੇਤੇਅਸੀਵੀਆਵਨੇਹਾਂਅਤੇਜਦਅਸੀ
 ਬੇਕਰਧਾਮਨੂੰਜਾਵਾਗੇਤਾਂਤੇਨੂੰਗੰਧਰਬਪਰੀਵਿਚੋਨਾਲਹੀਲਈ
 ਚਲੀਏਗੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜਿਵੇਤੁਸਾਡੀਆਰੀਆ
 ਹੈਤਿਵੇਹੀਅਛਾਹੈਪਰਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਮੇਰੀਦੇਹਕਿਥੇਛੁਟੇਗੀ
 ਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਮਰਦਾਨਾਤੇਰੀਦੇਹਕਿਸੇਭਲੀਜਹਗਾਛਟੇਗੀ
 ਤੇਅਸੀਪਾਸਹੋਵਾਗੇਤਾਂਤੇਰੀਦੇਹਛੁਟੇਗੀਤਾਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕਾਮਰ
 ਦਾਨਾਬਹਮਲਾਦਾਜੋਹੈਜੋਜਲਦਾਰਹੈਤੇਖੜੀਆਦਾਦਾਰਜੋਹੈਸੇ
 ਅਗਨਦਾਰਹੈਤੇਫੇਸਾਂਦਾਪਵਣਵਿਭਸੁਣਦੇਹੈਅਤੇਸੁਦਰਾਂਕੇਦ
 ਬਦੇਦੇਹੈਨਅਤੇਤੂੰਜੋਸਾਨੂੰਆਖੇਸੋਦਾਗਤੇਨੂੰਦੇਵੀਏਅਤੇਨਾਲੇ
 ਤੇਰੀਮਹੜੀਬਢਾਈਏਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਰੀਰਰੂਪੀ
 ਮਨੀਵਿਚੋਕਤਕੇਤੇਇਦਾਵਿਚਰੂਹਨੂੰਪਾਉਦੇਹੈਜੀਤਾਂਸੀਬਾਬੇਜੀਕ
 ਹਾਮਰਦਾਨਾਤੇਬਹਮਨੂੰਪਛਾਣਿਆਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਅ

ਪਾਤਕੀ ਕਰਕੇ ਸੋਕਰਤਾਰਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭਾਗ ਹੋਏ
 ਰਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਏਥੇ ਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਪੈਨ ਸੋ ਪਾਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਜੇ
 ਥੋੜੀ ਦੇ ਪੈਨ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਪੈਨ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਦੀ ਨਾਵੇਂ ਮਾਲ ਜੀ ਮੇਨੂੰ
 ਆਪ ਮੇ ਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸਾਫ਼ ਨਾ ਜੀ ਏ ਹੋ ਬਾਤ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦਰ ਬੇਲਾ ਨਾ ਮ ਸਹਰ ਮੇ ਆਵ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਏਥੇ ਦੇ ਹਛ ਦੇ ਗੀ ਤਾ ਸੀ ਬਾਏ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਤੇਰੀ ਮੇਲਾ ਦ
 ਰ ਹੋ ਗੀ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਖਰਮੇ ਸਹਰ ਲੈ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਓਥੇ ਤੇਰੀ ਦੇ ਹਛ ਦੇ ਗੀ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਓਥੇ
 ਖਰਮੇ ਚਲ ਕਰ ਖਾਹੁ ਤੇਰਾ ਅਹਾਰ ਬਾਕੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਥੇ ਚਲੇ ਪੈਸੇ ਦੇ
 ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਖਰਮੇ ਆਣ ਖਾਧੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰੈ ਘੜੀਆਂ ਦਿਨ ਰਹਿਆ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸੋਂ ਪਾਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਹਥ
 ਰ ਆਤਮ ਦੀ ਜੋ ਕੀ ਸਾਕ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਆਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ
 ਬਾਏ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਜੇ ਮੇਰੀ ਨਾ ਤੁਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸੁਵਾਸ ਦੀ ਗੰਢ ਖੁਲ ਗਈ ਹੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਬੇ ਸੁਆਸ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪੈਨ ਭਾਂਵੇ ਆਪਾ ਗਿਣ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਗਿਣਦਾ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮੇਲ ਗਾ ਗਿਣਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੀ ਬੈਠੇ ਪੈਨ ਜਾਨ ਬੇ ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੇਹੀ ਠੰਢੀ ਭਈ
 ਜਾਂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਥ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਸੁਆਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਰਿਹਾ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਪੂਰੇ ਭੋਏ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ
 ਰੰਗ ਭਾਸੇ ਜੋ ਕੇਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਪਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੰਨ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਆਪ ਹੈ ਤਿਸ ਉਪਰ ਆਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ
 ਦੇਉ ਸਉਪਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਤਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ਪੁਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ੀ ਏ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਤਾਂ ਲਕੜੀਆਂ ਅੰਕ
 ਰੀਆ ਕੀਤੀਆਂ ਖਰਮੇ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਇਕ ਚਾਦਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੀ ਲਈ ਤਿ
 ਇਕ ਚਾਦਰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਤੀਸਰੀ ਤਿਨਾ ਦਾਖਲ
 ਦਸੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਵਾਇਕੇ ਅਛੀਤ ਰਾਨਾ ਲਮਰਦਾ

ਸਿਸਕਾਰਕੀਤਾ ਸੀਗੁਰੂਜੀਆਪਨੀਧਰਮੀਮਰਦਾਨੇਦੀਦੇਹਜਲਈ
ਅਤੇਮੇਰੇਤਾਂਈਕਹਿਦਲਗੇਭਾਈਬਾਲਪੁਦਏਥੇਮਰਦਾਨੇਦੀਸੀਤਾਨਕੋ
ਇਥੇਲਿਅਹਇਵਸਾਈਏਤਾਂਮੇਅਧਿਆਗੁਰੂਜੀਜਿਵੇਤੁਸਾਡੀਰਸਾ
ਇਹੋਜੋਕਰਹੁਜੀ॥ ਤੁਥਿਥੇਸੀਗੁਰੂਜੀਚਲਦੇਰਹੇ॥ ਬੋਲਪੁਦਾਹਗੁਰੂ॥

॥ਆਗੇਜਾਖਿਮੁਲਤਨਦੇਪੀਰਾਨਾਲ॥

॥ਤਾਬਾਲਾਕਹੇਹੇਸੀਗੁਰੂਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀਸੀਗੁਰੂਨਨਕਦੇਵਜੀ
ਮਰਦਾਨੇਦੀਅਸਵਾਰੀਪੁਰਨਕਰਕੇਜਿਉਓਥੇਚਲੇਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਮੁਲਤਾ
ਨਦੇਬਾਹਰਆਇਥੇਥੇਜਿਥੇਸਮਸਤਰੇਜਦੇਮਕਾਨਕੋਲਜਿਥੇਸਮਸ
ਬੇਜਨੇਤਪਕੀਤਾਜੀਉਥੇਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਸਾਨਤਾਪੀਰਨੇਸੁਣਿਆਕੇਹਿੰਦੁ
ਦਕੀਰਆਇਆਹੈਤਾਉਨਾਨੇਇਕਪਿਆਲਾਦੁਧਦਾਭਰਕੇਭੇਜਾਦਿਤਾ
ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਤਾਂਕਹਿਓਨੇਕੇਏਥੇਪੀਰੀਪੁਰਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਅ
ਗੋਇਕਚੰਬੇਲੀਦਾਫੁਲਕੋਟੇਰੇਓਪਰਥਪਾਦਿਤਾਤੇਕਹਾਅਸੀਇਸ
ਤਰਾਰਹਾਗੇਏਹਬਾਤਸੁਣਕਰਮੁਲਤਾਨਦੇਪੀਰਸਭਾਇਕਠੇਹੋਇਕਰ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਆਏਤੇਆਇਸਵਾਲਕੀਤੇਨੇਕੇਵਰਮੀਕਰਕੇਸ
ਪਨਹੀਮਰਦਾਤੇਸਪਤਾਮੰਤ੍ਰਾਕਰਕੇਵਸਆਵਦਾਹੈਸੋਓਹਕੇਹਵਾਸ
ਬਦਹੈਜਿਸਕਰਕੇਮਨਵਸੁਆਵਦਾਹੈਅਤੇਸੁਧਹੈਦਾਹੈਤਾਸੀਗੁਰੂ
ਜੀਕਹਾਭਾਈਜਗਤਨੂਝੁਠਜਾਣੋਪਰਮੇਸਰਕਉਸਤਜਾਣੋਜਿਤਨਾ
ਜਗਤਹੈਸੋਮਨਦੇਸੰਕਲਪਾਵਿਚਹੈਅਤੇਮਨਸਬਦਵਲਲਗਦਾਨ
ਹੀਜੇਮਨਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸਕਰੇਤਾਂਸੁਧਹੋਵੇ॥ ਤਾਬਹਾਵਲ
ਹਕਕਹੀਆਜੇਮਾਇਆਕੋਝੁਠਕਹਿੰਦੇਹਨਤੇਮਾਇਆਦੇਬਿਨਾਵਿਹਾ
ਰਨਹੀਚਲਦਾਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਿਹਾਸੋਸੇਮਾਇਆਝੁਠੀਪਿਤੀਸੇਵਿਹਾਰਭੀ
ਸਭਝੁਠੇਹੈਨਅਤੇਇਕਪਰਮੇਸਰਕਨਾਮਹੀਸਚਾਹੈ॥ ਤਾਂਰੁਕਨਦੀ
ਕਹਾਸੀਤਾਕੇਲਛਣਤਾਂਕਹੁਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਿਹਾਸੋਬਸੁਰਗਾਂਦੀਸੀਗਤਨੀ
ਜਿਤਰਾਸਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਸੁਣਕੇਖੁਸੀਹੋਵੇਜਿਨਪਾਸਝੁਠਹੋਵੇਉਨ
ਦੀਸੇਵਾਕਰੇਅਤੇਸਭਵਡਿਆਈਗੁਰੂਪੀਰਦੀਕਰਜਾਣੇਜੈਸਾਖਾਵ
ਦੁਪੀਫਲਪਹਿਰਦਾਅਭਿਆਸਹੈਤਿਸੇਤਰਾਸਬਦਦਾਤੇਆਤਮਾਹੀ
ਅਨਦਾਅਭਿਆਸਕਰੇਬਿਗਾਨੀਔਰਤਨਾਲਸੀਗਨਾਕਰੇਸਬਧੀਸੋਕ

ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਸਿਸਰਾਇ ਜੀਤ ਨਾਲ ਅਥਵਾ ਮਹਾਤਮਾ ਨਾਲ ਭਗਤ
 ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਚਿਹਰਾ ਕਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਵਾ ਕਰੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸਿ
 ਦਹਿਲ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਲਾਵੇ ਨਹੀਂ ਕੁਕਰਮੀ ਦੀ ਸਿਗਤ ਨ ਕਰੇ ਜਾਂ
 ਏਹ ਗਲਾ ਸੁਣੀਆਂ ਤਾ ਪੀਰਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੀਨ ਹੋ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਪਰ ਆਪ
 ਆਡੇ ਉਪਰ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰੇ ਜੀ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਜੀ ਸਿਸਰ ਕਰੇ ਸਾ
 ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਹੋਵੇ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਖਨਾ ਚਾਹੀ
 ਏ ਜੋ ਕਪਾਹ ਨਾਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਕਿਤਨੀਆਂ ਸਜਾਈ ਮਿਲ
 ਦੀਆਂ ਹੋਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਖਾਵਣ ਪੋਹਨਣ ਦੇ ਵਸਤੇ ਕੋਰੇ ਬੇਗਮ
 ਰਾਹ ਹੋਏ ਹੋਨ ਜਿਧਰ ਮਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਲਬ ਕਰਨ
 ਬਗਾਏ ਪਹਿਲਾ ਕਪਾਹ ਵਾੜੀ ਤੇ ਚੁਣੀ ਦੀ ਹੋ ਫੇਰ ਸੁਪੇਸ਼ ਕਾਈ ਲਾਠੀ ਨਾ
 ਲਏ ਬੀ ਚੁਖ ਚੁਖ ਕਰਕੇ ਖੋਹੀ ਫੇਰ ਵੇਲਣ ਦੇ ਮੁਹੁ ਦਿਤੀ ਸਖਤ ਮਾਰਾ
 ਲੀਆਂ ਫੇਰ ਪੇਜੇ ਨੇ ਪੀਜੀ ਤਾਂ ਪੁਣੀ ਆਵਟੀਆਂ ਫੇਰ ਕਤੀ ਤੋੜਾ ਤੁਣੀਆਂ
 ਫੇਰ ਜਲਾਹੇ ਛਿਕਕੇ ਮਰੇ ਹੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਫੇਰ ਕਪੜਾ ਬਣਿਆ ਧੋਖੀ ਪ
 ਟਕੋਂ ਤੋਂ ਛੁਟਿਆ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਕਟਿਆ ਸੁਈਆਂ ਨਾਲਾਵੀ ਨੇ ਆਂ ਤਾਤਿਆ
 ਚਹੁ ਆਪ ਹਿਨਣ ਕੇ ਜੋਗ ਹਾਏ ਹੋ ਦੇਖ ਕਰਮਾਨਖ ਹਸਦੇ ਹੋਨ ਸੇਭ
 ਈ ਐਸੇ ਜੋਗਾਰਭ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਕਹਿਤੇ ਹੋਨ ਕਿਆ ਹੈ ਪਰ ਦੇਖੋ ਇਨਕੇ ਸਿ
 ਰ ਕੀ ਕਰ ਬੀਤ ਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਾ ਧੀਨ ਹੋਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਧੀਨ ਆ
 ਪਦੀ ਸਿਫ ਤੇ ਕਛ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਦੀ ਫਕੀਰੀ ਨਾ ਮਇਸੇ
 ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਵੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਨੇ ਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਿਆਈ ਵੀ ਤੇ
 ਮਾਰੇ ਹੀ ਲਾਇਕੇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੋਹਦ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਨੇ ਕੀਆ ਭਗਤੀ ਭਗਤ
 ਕਬੀਰ ਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋਗ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤਿਆਗ ਰਾਜੇ ਜਨਕ
 ਵਦੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇਵਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਤ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ਪ੍ਰੇਮ ਹਨਵੰਤ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਯੁਧਵੰਸਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਿਚਿਰ ਗਰਾਮਜੀ ਕਿ
 ਤਾ ਹੈ ਹਰ ਧ੍ਰੁਵ ਭਗਤ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਤ ਸੀਤਾ ਦਾ ਹੈ ਗੁਸਤ ਬਾਵੇ ਆਦਿ
 ਮਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰੀ ਆਪਨੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਿਹਾ ਪੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾਇਦਾ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਬਜ਼ੁਗਾਂ ਦੀ ਸੁਹਬਤ
 ਕਰਨੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਰਖਨ ਜਿਨਾ ਦੇ ਏਹ ਲੱਛਣ ਹੋਣਗੇ ਉਨ ਨੂੰ ਮੁ

ਕਤਪਾਪਤਹੋਵੇਗੀ ਏਹਗੋਸਟਸੁਦਕੇਮਲਤਰੁਮੀਰਾਸੀਗੁਭਜੀਜੇ
ਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤੇਸਚਾਸਰੂਪਖਦਹਇਦਾਕਰਕੇਜਾਣਿਆਤਾਗੁਰੂ
ਜਾਨਕਜੀ ਸਬਪੀਰਾਉਪਰਖੰਸੀਕਰਕੇਓਥੋਚਲਦੇਰਹੇ॥ ॥

॥ अथोपासनायामादि विधिः ॥

॥ ਤੰਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋ ਦੀਨਾ ਦਿਆਲੁ ਆਲਾਹੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੋਨ ਜੋ ਦਿਨ ਕੇ ਪੜੇਗਾ ਜਾ ਸੁਣੇਗਾ ਸੋ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਗਾ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦੋ ਵਾਚਾ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਬਾਲੇ ਕੇ ਸਦਾ ਇਕਰ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨ ਚ
 ਹ ਸਿਖ ਹੋਨ ਜਿਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਵੀ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨ ਚ ਹ ਦੇ
 ਸ ਹੋਨ ਜਿਥੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਏ ਹੋਨ ਸੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾਇਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਗਤ ਕੋ ਕ੍ਰਿਤ ਰਬ ਕੀਆ
 ਹੈ॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਤ ਸ੍ਰੀਸਤਗੁਰੂ ਕਿਥਾਈ ਵਿਚਰੇ ਹੋਨ॥ ॥

ਬਾਲ ਮਿਸ਼ਨਾਂ।

ਜੀਵਿਕਾਵਿਨਸੀ

ਸਾਰਬਰਨ ਫ਼ਤਿਹ

बेकबाब भेजाई

ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਸਰੀਰ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ੨੨ ਜੁਲਾਈ ੧੯੮੨

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਵਖ
ਲਾਂ ਖਾਸੇ ਤੇ ਆਖਿ

ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ
ਮਾਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਨਿਕੁਛਦਾਨਪੁ

पुनर्विद्युत्तन्त्र

ਦਾਇਕਾ ਨਗਰ

ਦੁਖਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਗਹਿਦਾ ਤਾਪੁਛਦ

ਹੇਸ਼ੀਗੁਰੂਅੰਗਦਾ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਗਤ ਰੇਰੇ

ਭੇਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨਸਲ

ਬੰਦੇ ਬਜਾਓ ਪੈਦਿਸ਼ਾ

विद्यार्थी भवन

सीधतचि सन

नाथवादी विचार

३० घंटे का पढ़ाई

ଆମର ଶ୍ରଦ୍ଧା

[illegible]

ਨਵਾਨਪਾਕਿਸਤਾਨ
ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਪੰਤਸਪਸ਼ਰਤ

ਮਾਧਵ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ

अनपेक्षित

ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਕੇ

ਵੀਆਗਿਆਕਾਰੀਹੈਨਏਸਵਾਸਤੇਸਹਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਸਭਿਕਛੁਤਮਾਰੇਕ
 ਬਖਸਿਆਪੈਆਸਆਪਦੇਸਮਲਸੁਖੀਕੋਈਨਹੀ॥ ਤਾਂਓਸਾਹੂਕ
 ਰਚਿਨਕਰਨਿਆਰਾਹੋਇਵੇਸੀਗੁਰੂਨੀਦੇਪਾਸਆਇਬੈਠਾਅਤੇਹਥ
 ਜੋੜਕਰਕਹਿਲੇਲਗਾਹੋਸੀਤਜੀਆਪਦਾਸਾਧਆਖਦਾਹੈਕੇਤਮਸੁ
 ਖੀਹੋਪੁਰਹੋਸੀਤਜੀਮੇਰੇਨਲਵਤਰੇਈਸੀਸਾਰਵਿਚਦਖੀਨਹੀਕਿਉ
 ਕੇਮਹਾਰਾਜਜੀਮੇਰਾਮਨਆਪਦੀਇਸਤੀਨਲਬਹੁਤਮਿਲਿਆਹੋ
 ਇਆਸੀਅਤੇਓਹਇਸਤੀਸੁੰਦਰਵੀਬੜੀਜੀਗਤਵਿਨਇਕਪਲਤ
 ਰਮੇਨੀਨਹੀਸੀਕੁਲਵੀਜੋਮਹਾਰਾਜਜੀਓਹਇਸਤੀਬਿਮਾਰਹੋਇਗਈ
 ਕੋਸੀਹੋਈਕੇਮਰਦਪ੍ਰਯੰਤਹੋਗਈਤਾਂਅੰਤਦੇਵਖਤਮੇਓਸਵਲਦੇਖਕਰ
 ਰੋਇਪਿਆਤਾਂਓਹਲਗੀਕਹਿਨਤ੍ਰੀਕਿਓਰੋਦਾਹੈਤਾਂਮੇਆਖਿਆਬੰਦੀ
 ਰੱਖਦੀਏਤੇਰਾਮੇਰਾਸੰਜੋਗਹਛਗਜਗਿਆਸੀਸੋਹਣਤ੍ਰੀਮੇਨੀਪਿਛਾਦੇ
 ਚਲੀਹੈਤਾਂਓਹਬੋਲੀਪਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਆਤੇਨੀਕੀਦਖਹੈਤੇਹੋਪ
 ਸਪਵਾਦਥਹੈਹੋਰਸਰਬੰਧੀਬਹੁਤਹੋਨਤ੍ਰੀਤਾਂਹੋਰਵਿਆਹਕਾਰਲਿਆ
 ਵੇਗਾਮੇਰੇਨਲੋਹੀਗੀਜਾਂਮੰਦੀਆਵੇਈਫੁਛਵਿਨਬੋਬਾਦਮੇਭਲਜਾਵੇ
 ਗੀਤਾਂਸਹੋਪਾਤਜਾਹਜੀਓਨਦਾਦੇਹਤ੍ਰਾਪਨਮੇਨੀਐਸਾਲਗਾਜੋਸੇਕਿਤੇ
 ਨੂੰਪਛਾਤੇਨਿਮਖਲਗਦਾਹੈਤਾਂਸੀਤਜੀਮੇਮੋਹਦੇਵਸਹੋਇਆਲੋਕਦੇ
 ਸਤਰਾਆਪਦੀਇੰਦੀਕਟਕੈਸੁਦਵਿਤੀਤਾਂਸੀਤਜੀਈਸਰਦੀਕਿਰਪਾਨ
 ਲਇਸਤੀਘਛੀਹੋਇਗਈਅਤੇਬਹੁਤਕਸਟਪਾਇਕਰਮੇਹਭੀਰਾਜੀਹੋ
 ਇਗਿਆਹਾਂਤਾਂਸੀਤਜੀਹੁਣਓਹਇਸਤੀਮੇਰੇਦੇਖਦੇਹੀਹੋਰਨਪਰਖਨ
 ਲਭੇਗਕਰਦੀਹੈਅਤੇਮੇਦੇਖਕਰਦਖੀਹੁੰਦਾਹਾਂਅਤੇਵਗਧਹੋਇਕਰਾਅ
 ਪਦੇਮਨਮੇਬਪਕਰਗਹਿਤਾਹਾਂਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਓਮੇਰੇਜਿਆਤਸ
 ਰੀਸਰਿਸਟੀਮੇਦਖੀਕੋਈਨਹੀ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਾਸੁਦੇਸ
 ਹਸੀਦਖਬੁਖਤਾਪਿਛਲੇਕਰਮਾਦੇਅਨਸਾਰਹੈਨਕਿਓਜੋਪਾਥੀਦ
 ਖਹੁੰਦਾਹੈਤੇਪੰਨਾਥੀਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈਅਤੇਸੁਣਭਾਈਇਸਰਬੀਅ
 ਦਲੈਕੇਜੋਜੀਵਪਾਪਪੰਨਕਰਤੇਹੈਨਸੋਤਿਸਕਾਫਲਜਰੂਰਭੋਗਨਾਪ
 ਝੁਤਾਹੈਸੋਭਾਈਆਗਿਆਨੀਤਾਂਮਾਤਲੋਕਮੇਦਖਅੰਗਸੁਖਭੋਗਤੇਹੈ
 ਨਅਤੇਗਿਆਨਵਾਨਤਾਂਦੁਖਕੋਅਤੇਸੁਖਕੋਤੇਸਰੀਰਕੋਸਭਕੋਅਨਿਤ

ਹੀਜਾਨਤਪੈ ਤੇਪਰਮੇਸਰਕੋਸਤਜਾਨਤੇਹੈਨਾਂਪਨਮਿਤਸਮਜਤੇਹੈਨ
 ਹੇਸਾਹਜੀਦੁਖਸੁਖਤਾਏਸਸੀਸਾਰਤੇਕਿਨਭੋਗਿਆਪੈ। ਜੈਸੇਕੇਇੰਦੁ
 ਨੇਹਜਾਰਾਜੰਗਕੀਤੇਤਾਂਦੇਵਤਿਆਦਾਰਾਜਾਭਾਇਆਅਤੇਹਜਾਰਾਈ
 ਅਪਸਰਾਭੋਗਣਕੋਮਿਲਿਆਤਾਂਇਕਦਿਨਓਹਇੰਦੁਗੋਤਮਾਰਿਖੀਦੇ
 ਗ੍ਰਹਵਿਖੇਇਸਤੀਪੁਸ਼ਪਾਏਆਵਿਸੇਭੋਗਣਤਾਂਗੋਤਮਨੁਖਬਰਹੋਈ
 ਤੇਕੋਤਮਨੇਸੁਪਦੀਆਕੇਹੋਦਸਟਤੀਇਕਭਗਵੇਵਾਸਤੇਆਇਆਹੋਤੋ
 ਜਾਹਤੇਰੇਸਰੀਰਮੇਸਹੀਸਭਗਹੋਇਜਾਵੇਗੀਜੋਇੰਦੁਫੇਰਜਲਮੇਜਾਇ
 ਕਰਹੁੰਨਾ॥ ੧ ॥ ਅਤੇਪਰਸਰਾਮਨੇਇਕੀਸਦਾਰਪ੍ਰਿਥਵੀਨਿਹਖਤ
 ਇੰਦੁਪ੍ਰਿਥਵੀਕੀਤੀਤਾਫੇਰਸ੍ਰੀਰਾਮਚੰਦ੍ਰਜੀਓਸਦਾਬਲਛੀਨਕੀਤਾ
 ਤਾਂਓਹਸਮੰਦਰਦੇਪਾਰਜਾਇਕਛਪਿਆਸੋਓਹਚਰਨਜੀਵਹੋਜੋਬ੍ਰਾਹ
 ਮਣਨੁਭੀਖਿਆਮੰਗਦੇਦੇਖਕਰਹੋਦਾਹੈ॥ ੨ ॥ ਰਾਜੇਰਾਜਛਤਕਰਾਮ
 ਤੀਰੋਹੇਤਾਂਓਹਭੀ
 ਪਾਨੰਦਰਗਾਹਦਿ
 ਹੈਅਤੇਗਾਮਜੀਕੋ
 ਦਿਤਾਤੇਸੀਤਕੋਰਾ
 ਲਛਮਣਕੋਯਸ
 ਤਾਰਾਮਜੀਵੀਰਿਨੇ
 ਣਨੁਮਾਰਿਆਤੇਮੰ
 ਨਕਉਦਿਤਾਤੇਰਾਹ
 ਦਿਚਰਾਇਆਤਾਂਓ
 ਰੁਭੀਭੁਨਾ॥ ੫ ॥
 ਜੋਧਨਨਾਲਜਾਮ
 ਬਰਸਬਨਬੰਸਭੋਗਿਆਫੇਰਬੀਰਠਰਾਜਾਦੇਮਨੁਰਜਾਇਬਨੇਅਤੇ
 ਦੇਖਦਿਆਪਾਂਡਵਾਦੇਦਰਜੋਧਨਦ੍ਰੋਪਦੀਕੋਨਗਨਕੀਤਤਾਂਪਾਂਡਵਭੀ
 ਰੁਨੇ॥ ੬ ॥ ਅਤੇਓਹਪਾਂਡਵਜੋਜਦਸ੍ਰੀਮਹਾਰਾਜਕੋਜਾਦਕਰਨਤਾਤਤ
 ਕਾਲਨਰਾਇਫਾਅਦਹਾਜਰਹੋਵੇਤਾਂਫੇਰਰਾਜੇਜਨਮੇਜੋਬਿਆਸਜੀ
 ਕੋਪਾਛਿਆਹੋਰਿਖੀਜੀਮੇਰੇਬਡੇਜੋਰਾਜਾਜਾਦਿਸਟਰਦ੍ਰੋਧਨਨਾਲਜੁ

ਰੁਨੇ॥ ੩ ॥ ਅਤੇਪ
 ਚਸਜਾਇਮਿਲਤੀ
 ਪ੍ਰਿਤਾਨੇਨਿਕਲਾ
 ਵਣਲੋਗਿਆਤੇ
 ਦਿਚਮੁਰਛਹੋਈ
 ॥ ਗਾਮਜੀਨੇਰਾਵ
 ਕਾਦਾਰਾਜਭੁਭੀਛ
 ਣਦਕੁਟੀਬਖੇਤ
 ਹਨਕੋਦੇਖਕੇਰਾਵ
 ਪਾਂਡਵਪੰਜੇਦੁਰ
 ਯੋਰਿਆਤੇਬਾਗ
 ਮੇਰਿਆਤੇਬਾਗ
 ਮੇਰਿਆਤੇਬਾਗ

ਆਖੇਭ੍ਰਿਅਸੀਓਸਵਕਤਕਿਸੇਨੇਓਨਕੋਵਰਜਾਸਾਨਹੀਤਵੇਦਾਬਿ
ਆਸਨੇਕਹਾਰਾਜਾਅਸੀਸਰੁਹੀਵਰਜਰਹੇਸਾਪਰਜੋਈਸਰਦੀਗ
ਤੀਏਸੋਕਦਾਚਿਤਨਹੀਟਲਦੀਤਾਰਾਜਾਜਨਮੇਜਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਜੇਕਰਪਹਿਲੋਖਬਰਹੋਜਾਵੇਤਾਂਓਹਕਿਓਕਰਹੋਜਾਵੇਤਾਵੇਦਾਬਿਅ
ਸਕਹਾਰਾਜਾਤੇਰੇਤਾਈਪਹਿਲੇਖਬਰਦੇਤੇਹਾਤੀਬੀਦੋਬਜਤਕਰ
ਲਵੀਇਕਤੁਘੋੜੀਖਰੀਦੇਗਾਤੇਓਸਨੂੰਦਰਿਆਈਘੋੜਾਮਿਲੇਗਾ
ਤਾਓਸਵਿਚੋਇਕਵਛੇਰਾਜਨਮੇਗਾਕਾਲੋਕਨਾਵਾਲਤਾਤੀਓਸਚਿਪ
ਰਚਕੋਸਿਕਾਰਜਾਵੇਗਾਓਥੋਇਕਾਇਸਤੀਧਲਿਆਵੇਗਾਤੇਫੇਰ
ਤੀਜਗਕਰੇਗਾਤਾਓਸਜਗਵਿਚਬਾਹਮੁਲਹਸੁਨਗੇਤੇਤੀਓਨਾਕੋ
ਮਰਵਾਵੇਵੇਗਾਤਾਤੇਨੀਅਰਾਪਕਾਰਦਾਕੋਹਕੁਹੇਵੇਗਾਤਾਫੇਰਤੀ

ਅਰਾਪਰ
ਗਜਾਂਭੀਮਸੈ
ਗਜੋਅਕਾਸਮੇ
ਤੀਕਰਕੁਮਰੇਹੈ
ਕਉਨਮਨਨਕ
ਕੁਸਰਹਿਜਾਵੇ
ਸਭਠੀਕੁਹੇਈ
ਰਾਜਾਦੇਰੋਗਾਰਿ
ਕਰਕੇਰਾਜਾਤੀਮ
ਜਾਜਨਮੇਜਾਭੀ
ਨਦੇਨਾਮੰਨਨੇਪ

ਮਹਾਭਾਰਥਸੁਣੇ
ਲਦਾਪ੍ਰਸੰਗਸੁਣੇ
ਹਾਥੀਮਾਰੇਅਜੇ
ਨਜੋਤੀਏਸਬਤ
ਰੇਗਾਤਾਤੇਨੀਇਕ
ਗਤਾਏਹਗਲਾਂ
ਆਤਾਨਕਉਪਰ
ਹਾਤਾਓਸੇਦੁਖ
ਰੇਗਾਸੋਜੁਲਕੇਰ
ਰੁਨਾਇਕਬਚ
ਰਪਾਪ੍ਰੀਭਾਇਅ

॥ ੭ ॥ ਸਿਹੇਸਾਹੁਕਾਰਜੇਬੜੇਬੜੇਸੇਖਮਸਾਇਕਪੀਰਸਭਰੋਵੇਰਹੇ
ਨਾਕਿਉਕੇਮਤਅੰਤਕਲਦੇਵਖਤਜਨਮਮਰਨਦਾਦਖਹੋਦਾਹੋਵੇ
ਹੇਸਾਹਗੋਪੀਚੰਦਜਹੇਰਾਜੇਰਾਜਤੇਮਹਿਲਵੈਲਤਰਦੀਆਛਕਰ
ਛਕੀਰਹੇਤੇਫੇਰਪਾਰਪਾਰਮੇਭਿਖਮਾਮੰਗਦੇਫਿਰੇਦੇਹੋਨਬਿਨ
ਪਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਸੁਵਾਕਿਸੇਦੀਗਤਨਹੀਹੋਈਤਾਂਬੀਗਭੂਜੀਦੇਬ
ਚਨਾਕੋਸੁਣਕਰਓਹਧਨੀਸੀਬਾਬੇਜੀਦੇਚਰਨਾਪਰਛਹੀਪਿਆ॥

ਭਾਸੀ ਬਾਬੇ ਸੀਕਹਾ ਭਾਈ ਸਾਸ ਸਾਸ ਦੁਹਾ ਭਾਈ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਕਹਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀਏ
ਪਿਆਰੀਏ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਗਾਨੇ ਪਰਖ ਭੋਗਦੀਆਂ ਪੈਨ ਜੇਠਿਨ ਕੇ ਅੰਧੇ
ਰਨਰ ਕਮੇ ਪੜਦੀਆਂ ਪੈਨ ਔਰਤ ਪਦੇ ਥੀ ਸਾਬਲਗਾਈ ਦੀਆਂ ਪੈਨ
ਤਾਂ ਉਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰਖ ਕੇ ਹਾ ਸੁਣਿਯੁ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਹੁਣੇ
ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਰੀ ਬਾਨਿ ਵਜਨੀ ਸਾਂਡ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਰੁ ਲਾ ਕੇ ਰੇਜੀ
ਸੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਸਗਫ ਦੀ ਵੇਹੁ ਦਰਸਤ ਕਰ
ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਵੇਨੇ ਜਣੇ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋਏ ਤਾਂ ਉਨਾ ਪਰਖ ਸੀਕਰਕੇ ਸੀਗੁਰੁ
ਉਸ ਦੇ ਸਾਖੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਸੀਵਾ ਹਿਗੁਰੁ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਕੀ ਨਿਆਨ ਲਹੋਈ॥

ਭਾਗੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੈ ਹੋਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਸਾਹਿ ਬਜੀ ਸੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਸੇ
ਅੰਸੇ ਪਾਪੀਆ ਕਾ ਓਧਾਰ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬਡੀ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿਚ
ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਬੈਠ ਗਏ ਜਦ ਸਾਇਆ ਕਾਲਾ ਵਖਤ ਹੁਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਕ
ਹਿਆ ਬਾਲਾ ਗਹਿਰਾਸ ਪੜ੍ਹਹੁ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ੍ਰਿ
ਪਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਲਗਾ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਉਚੀ ਉਚੀ ਗਹਿਰਾਸ ਪੜ੍ਹੀ
ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਨਜੀਕ ਇਕ ਝੁੰਗੀ ਸੀ ਉਸ ਝੁੰਗੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕੰਨਾ ਅਧਤੁਸ਼
ਵ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਆਇ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ
ਨ ਕਰਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗੀ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਉਣ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਥੋ
ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਕੋ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਮਤੀ ਤ ਫਕੀਰ ਹਾ ਅਤੇ
ਰਾਤ ਗੁਜਾਰ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕੰਨਿਆ ਸਣ ਦੀ ਸਾਰ ਉਠ ਕਰਾਇਕ
ਛੁਰਾ ਪਕੜ ਕਰ ਝੁੰਗੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵੜੀ ਅੰਦਰੋਂ ਇਕ ਗਤਲ ਮਾਸ
ਦਾ ਲੋਅਾਈ ਉਸ ਮਾਸ ਕਉ ਤਕੜੀ ਵਿਚ ਰਖ ਕਰਤੇ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੋਇਸੇ
ਰਹੁਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਕ ਸੇਰ ਆਪਰਖਾ ਲਿਆ ਤੇ ਸੇਰ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਦਿਤਾ
ਤੇ ਮੇਰੇ ਹਿਆ ਗੁਰੁ ਜੀ ਏਹ ਕੰਨਿਆ ਮਾਸ ਵੇਤੀ ਪੈਤਾਂ ਪਤਤ ਪਾਵਨ ਸੀਗ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਭਾਈ ਮਾਸ ਕਾ ਛੁਛ ਪਤਾਨ ਹੀ ਜੇਕਾ ਸਦਾ ਹੋਜੈ
ਥੀਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਵਜ ਬਨਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਕੋ ਲਿਆ ਕੋਕਾ ਹੋ ਕੰਨਿਆ ਏਹ
ਮਾਸ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਕੰਨਿਆ ਕਹਿਣੇ ਲਗੀ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਕਿਸ

ਸਿਓ ਭਰਦੇਹੋਤਾਰਿਦਾਹੋਇਆਭੂਖੀਲੋਸਵੇਤੇਏਹਰਖਦੇਹਤਮੇਫੇਰਓ
 ਸਨੁਕਹਾਹੇਕੀਨਿਆਮਾਸਤਾਬਿਨੁਦੇਖੇਖਾਣਵਾਜਬਨਹੀਤਾਂਓਕੀਨੀ
 ਆਭੋਲੀਭਾਈਏਸਓਜਾਕਦੇਵਿਚਕਦੀਕੋਈਨਹੀਆਇਆਆਦਮੀ
 ਤੇਨਕੋਈਪਸੁਹੀਦੇਖਿਆਹੈਅਤੇਅਜਵੇਵਜੋਗਕਰਕੇਸੁਵਾਭਾਦਰਸ
 ਨਕੀਤਾਹੈਸੋਮੇਅਤੀਤਜਾਪਸਮਝਕੇਸੁਵਾਨੁਮਾਸਵਿਭਾਹੈਦੋਹਰੀਮ
 ਸਖਾਕੇਗਤਗੁਜਾਰਕੇਚਲੇਜਾਓਤੁਸਾਏਹਮੇਰਾਸਿਰਫੁਮੇਰਾਕਿਉਜਾਹ
 ਰਕਰਦੇਹੋਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਆਪਦੇਮਨਾਦਿਚਰਿਣਤੀਖਧੀਜੇਏਹਕੀਨੀ
 ਆਸਿਰਫੁਆਖਦੀਹੈਤਾਂਤੇਕੋਈਬਝਾਹੀਅਪਰਾਧਕਰਦੀਹੋਵੇਗੀ
 ਤਾਂਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇਓਸਨੁਆਖਿਆਹੇਲੜਕੀਸਾਨੰਏਹਜਰੁਰਹੀਦਸਜੋਮ
 ਸਕਾਸਦਾਹੈਤਾਂਓਹਕੀਨਿਆਭੋਲੀਚਲਭਾਈਜੇਤੰਨਹੀਗਹਿਦਾਤਾਰ
 ਲਕੇਦੇਖਲੇਤਾਂਓਹਮੇਨੁਅੰਦਰਲੇਗਈਤਾਂਮੇਜਾਇਕਰਦੇਖਿਆਤੋਇਕ
 ਮੁਰਦਾਅੰਦਰਲੁਟਕਦਾਹੈਤਾਂਓਹਆਖਣਲਗੀਭਾਈਮੇਏਸਦਾਮਾ
 ਸਖਾਦੀਹਾਂਜਾਏਹਦੇਖਿਆਤਾਂਬਾਲਦਾਹਿਗੁਰੂਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਕੇਬਾਹ
 ਰਆਇਆਤੇਮਾਸਸਟਾਦਿਤੇਸਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਾਬਾਲੇਹਿਨਾ
 ਰਿਹੋਹਈਤਾਂਮੇਆਖਿਆਹੇਰਾਬਿਨਵਸਜੀਏਹਤਾਂਮਨੁਖਦਾਮਾਸਕੀਨੀ
 ਆਰਿਨਕੇਖਾਂਦੀਹੈਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਇਸਲੜਕੀਕਿ
 ਪਛੋਜੋਤੰਮੁਰਦੇਦਮਾਸਕਿਉਖਾਦੀਹੈਤੇਰੇਤਾਂਈਕੁਸਹੋਰਨਹੀਖਾਣਕੇ
 ਲਭਦਾਤੰਤਾਰਕਸੀਹੈਤਾਂਮੇਜਾਇਕਰਓਸਲੜਕੀਕੋਕਹਾਹੇਕੀਨਿਆ
 ਤੰਮੁਰਦੇਦਮਾਸਕਿਉਖਾਦੀਹੈਤੇਰੇਖਾਣਵਾਲੀਕੋਈਚੀਜਨਹੀਹੈਤਾਂਲੜ
 ਕੀਭੋਲੀਭਾਈਤੇਰਾਨਾਓਕਿਆਹੈਤਾਂਮੇਕਹਾਹੇਲੜਕੀਮੇਰਾਨਾਓਬਾ
 ਲਾਹੈਤਾਂਓਹਕਹਿਣਲਗੀਬਾਲਾਤੰਮੇਰਾਪੜਦਾਜਾਹਰਕਿਉਕਰਦਾਹੈਤੇ
 ਰੇਹਬਕੀਆਵੇਗਾਤਾਂਮੇਓਸਲੜਕੀਕੋਕਹਾਹੇਕੀਨਿਆਏਹਪੜਦਾਸਿਤ
 ਪਾਸੇਨਹੀਲਕਾਈਦਾਤਾਂਓਹਆਖਣਲਗੀਸੁਣਭਾਈਏਹਜੋਹੈਸੋਮੇ
 ਰਾਪਿਤਹੈਜਦਮੇਇਸਦੇਘਾਰਜਨਮੀਤਾਏਹਮੇਰੇਨਲਬਹੁਤਪਿਯਾਰ
 ਕਰਦਾਸੀਬਡੇਸੀਦਰਖਾਣੇਖਲਾਵੇਤੇਬਡੇਕਪੜੇਸੀਦੁਪਹਿਰਾਵੇਤਾਂਮੇਅ
 ਤਿਸੀਦਰਸਰੁਪਵਾਲੀਹੋਈਤਾਂਏਸਨੇਦੇਖਾਕੇਹੁਣੁਏਹਸੋਲਬਰਸਕੀਹੋ
 ਈਹੈਤਾਂਏਸਇਕਖਤ੍ਰੇਦੇਪਾਸੇਬਹੁਤਦੁਬਲਕੇਮੇਰੇਕੋਦੇਦੀਆਹੋਸੀ

ਤਜੀਰਾਕਸਏਹੁਆਕੇਮੇਹੋਈਭਿਨੇਮੇਰਾਜੀਉਦਿਆਂਸਗੀਰਵੇਚਖਾ
ਧਾਤਾਂਤੇਏਸਦੇਸਾਸਪੁਰੇਹੋਏਅਤੇਧਰਮਰਾਜਾਨੇਜਮਵਤਾਂਕੋਹੁਕਮਕੀ
ਆਭਾਈਉਸਦੁਸਟਕੋਲੈਆਵੇਤਾਂਭਾਈਉਹਜਮਦੁਤਏਸਨੂੰਲੈਗਏਤਾਂ
ਧਰਮਰਾਜਾਨੇਕਹਾਇਸਪਾਪੀਕੋਮੇਰੇਮਥੇਨਲਾਵੇਜਲਦੀਕੁੰਢੀਨਰ
ਕਵਿਚਪਾਉਤਾਂਜਮਦੁਤਾਂਨੇਏਸਨੂੰਕੀਭੀਨਰਕੇਮੇਪਾਉਆਸਨੇਜਿਸ
ਖੜੇਦੇਨਲਮੇਰਾਸੰਜਗਹੁਆਤੇਮੇਰੇਪਾਰਈਸਰਦੀਕੁੰਢੀਸੰਜਤਲ
ਕੁਕੇਜਨਮੇਤਾਂਏਕਕੰਨਿਆਭਾਈਜਦਓਹਕੰਨਿਆਹੁਈਤਾਂਮੇਰਾਭਰਤ
ਕਹੇਤੂੰਕੰਨਿਆਮਾਰਵੇਹਤਾਂਮੇਆਖਿਆਮੇਨਹੀਮਾਰਦੀਤਾਂਮੇਰਾਭਰਤ
ਕਹਿਣਲਗਾਜੇਤੂੰਨਮਾਰੇਗੀਤਾਂਤੇਰਾਮੇਰਾਸੰਨਬੰਧਕੋਈਨਹੀਹੋਸੰਤ
ਜੀਮੇਆਪਣੇਪਤੀਵੇਕਹੇਕੰਨਿਆਮਾਰਦਈਤਾਂਤੇਸਮਾਪਾਇਕਰਮੇਰ
ਵੀਕਾਲਭਾਇਆਤੇਜਮਦੁਤਮੇਰੇਤਾਂਈਧਰਮਰਾਜਾਕੇਸਾਮਨੇਲੈਗਏਤਾਂ
ਧਰਮਰਾਜਾਨੇਕਹਾਹੇਪਾਪੁਨੀਤੈਨੇਬਿਨਅਪਰਾਧਕੰਨਿਆਮਾਰੀਹੋਤਾਂਤੂੰ
ਕੰਨਿਆਹੋਇਕੇਮਾਤੇਲੋਕਵਿਚਉਦਿਆਨਵਿਚਰਹੁਤੇਪਿਤਾਦਾਮਾਸਤ
ਰੋਕੇਖਾਣੇਕੋਮਿਲੇਗਾਜੇਕੰਨਿਆਕਾਜਨਮਮਿਲਿਆਹੋਤੇਪਿਤਾਤੈਮੇਰ
ਦੁਬਲੀਆਥਾਉਸਕੇਬਦਲੇਇਸਕਾਮਾਮਖਾਤੀਹੋਕੋਈਕਦੀਕੁਲ
ਚੁਕਾਮਾਨੁਖਆਜਾਵੇਤਾਂਏਪਤੀਹੋਨਹੀਤਾਂਉਦਿਆਨਵਿਚਮੇਰਾਵ
ਸਾਹੋ॥ ਏਹਬਾਤਸੁਣਕਰਭਾਈਬਾਲਾਹੋਰਨਹੁਆਤੇਸੀਰਾਕੁਜੀਅ
ਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤੇਕਹਾਹੇਸਤਦਾਰਜੀਹੁਣਕਲਜਗਦੇਵਿਚਜੋਜੀਵ
ਏਹਈਵਿਹਾਰਕਰਵੇਹੋਨਉਨਕਾਵਿਹਾਰਹੀਏਹੋਏਬੋਟੀਆਕਾਦੁਬਲੇ
ਏਉਨਕਾਉਧਾਣਕੈਸੇਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਜੀਸਬਦਉਚਾਰਿਆ॥

॥ਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਕੰਨਿਆਵਰਬਕਰੈਅਹਾਰ
ਸੋਨਰਕੋਜਾਹੀ॥ਜਨਮਪਾਉਕੈਸੁਫੁਤਜੋਕੀਆਸੋਸਭ
ਬਿਰਥਾਜਾਹੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ਪੁਰਖਕਿਉਜਨਮਲੀਆ
ਸੰਸਾਰ॥ਸੁਫੁਤਕਾਰਨਮਾਨਸਦੇਹੀਧਾਰੀਕਿਉਪਾਪਉਣ
ਇਓਭਾਰਾ॥ ੧॥ ਅੰਤਸਮੇਤੇਰਾਕੋਈਨਬੋਲੀਕੀਤਾਅਪੁ
ਣਾਪਾਵੇ॥ਇਸਧਨਕਾਰਨਜਨਮਗਵਾਇਓਫਿਰਗਇਹੁ
ਬਨਆਵੇ॥ ੨॥ ਕੀਆਕਮਾਇਆਖੋਇਓਪਾਣੀਜੋਤੈਪਾਪ

ਕਮਾਇਆ ਅਪਨਾਈ ਸਾਖੀਆ ਪੇਅਗੇਤੇਰੇਆਇਆ
 ॥੩॥ ਕੀਨਾਵਰਬਅਰਨਿ ਪਰਾਈਇਹੁਦੇਨੇਹਤਿਆਭਾ
 ਗੀ। ਕਹੁਨਾਨਕ ਇਹਕਬੀਨਉਤਰੈਭਾਵੈਗੀਗਾਜਾਏਵਾਹੀ॥ ੪੪੧
 ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਾਹਿਭਾਈਭਾਈਏਹਬਡੀਭ
 ਰੀਹਤਿਆਹੈਕੀਨਿਆਹਾਦਰਬਲੇਲਾਤੇਕੀਨਾਦਾਹੋਭਨਪਰਸੀਸ
 ਰਤਾਂਹੁਦਇਸੇਹੀਹਤਿਆਵਿਚਲਗਾਰਹਿਆਹੈਜੇਦਰਬਲੇਕੇਲਕ
 ਕੀਦਾਖਾਂਦੇਹੈਨਉਨਦੀਸਤਿਆਨਹੀਰਹਿਦੀਤੇਰਕਾਦੀਤੇਖਪੁਛੇ
 ਲਗੀਰਹਿਦੀਹੈਤੇਸਦਾਨਿਰਧਨਰਹਿਦੇਹੈਨਅਤੇਪਰਾਈਨਿਦਾ
 ਵਾਲਾਭੀਐਸਾਹੀਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈਤਾਂਤੇਹੋਸੀਗੁਰੂਜੀਮੇਭਾਹਥਜੇਕੋਸੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਮਥਾਏਕੀਆਂਤੇਮੁਖੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪ
 ਤਿਸਾਹਜੀਤੇਰੀਆਤ੍ਰਿਪੇਜਾਣਪਰਜੀਏਸਕੀਨਿਆਵੀਤਾਂਬਿਪਦਾਕ
 ਦੇਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਓਓਓਠਕਰਓਸਕੀਨਿਆਵੀਭੁਗੀਪਾਸਜਾਇ
 ਖੜੇਹੋਏਤਉਸਕੀਨਿਆਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਖਕਰਬਰਨਤੇਮਥਾਏਕੀ
 ਆਤੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਕੀਨਿਆਂਵੀਪਠਉਪਰਥਾਪੀਦਈਤਾਂਕੀ
 ਨਿਆਓਗੁਰਮਤਿਹੋਇਗਈਅਤੇਹਤਿਆਓਤਰਟਾਈਐਭਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਆਪਨੇਹਥਾਕਰਕੇਉਸਲੜਕੀਦੇਮੁਹੁਤੇਛਿਟਮਾਰਿਆਅਤੇਇਕਾਛਿ
 ਦਾਓਸਮੁਰਦੇਉਪਰਵੀਆਠੀਆਤਾਂਓਹਮੁਰਦਾਵੀਮੁਕਤਕੋਪਾਪਤਿ
 ਕੁਇਆਤੇਕੀਨਾ
 ਆਏਹਸਾਖੀਸਣ
 ਵਜੀਬਦੇਹੋਇ
 ਗੁਰੂਜੀਨਿਜਸਰ
 ਜਾਮਹਾਰਾਜਆ
 ਤਹੋਏਤੇਕਾਕੁ
 ਤੇਧੀਨਸੀਗੁਰੂ
 ਲਾਵੇਦਰਸਨਕੁ
 ਜੀਵਮੁਕਤੀਕੋ
 ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲਾਗੁਰੂਜੀਕਿਸਧਰਤੀਕੋਜਾਤੇਭੁਏ। ਸੋਸੀਗਤਕੋਸੁਣ

ਵਿਤੇ ਸਿਖਾ ਕਉ ਧਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ਬੁਝਿ ਕਹੇ ਸੀਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਫੇਰ ਚਿਸ
 ਕੰਨਾ ਕਉ ਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹਿਓ ਭਏ ਚਲ ਬਾਲਾ ਅਸ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਏਥੇ ਲਿਆਇ ਵਸਾਵਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇ
 ਆਪ ਦੀ ਰਜਾ ਹੋਇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਜਜਾ ਦੇ ਨੇ ਬੁਰਾ ਮੇਰਾ ਹੋ
 ਰਵੇ ਮੇਰੇ ਜਿਥੇ ਬਹਾਵਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਰਵੇ
 ਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਅਖੀ ਮੀਟ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀਟਿ ॥ ਅੰਜ ਪੁਲੀ
 ਆਤਾ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨਵਾ ਖੁਹੇ ਉਸ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਚਿ
 ਹ ਖੁਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ਗਾਇ ਬਲਾਰ ਤਾਂ ਬਲਾਰੀ ਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜੀਗਾਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਾਲ ਲਾਲੂ
 ਚੰਬੜ ਪਉ ਸੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਚੁਪਾਤੀ ਜਾਇ ਕੈ ਸਜਾ ਦੇ ਕੇ ਸਦਾ ਲਿਆਉ ਤਾ ਹੇ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਰਾਖਵੀਰਾ ਤਗਈ ਮੇਰੇ ਲਿਆ ਸਜਾ ਦੇ ਕੇ ਬਲਾ ਵੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਦੇ ਨਾ ਯੀ ਜਾ ਬਾਲਾ ਉਨਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਤਾਂ ਅਤੇ
 ਸਜਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਾਲਾ ਖੜਾ ਹੈ
 ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਅਤੇ ਏਹ ਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰਾ ਪਉ ਆਹਾ ਏਹ ਸੀ
 ਵਾਣਕੇ ਸਜਾ ਦੇ ਬਾਲੇ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਦੇ ਖਕਰ
 ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇ ਤੇ ਕਹਾ ਸਜਾ ਦੇ ਤੇ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸਦ
 ਵਾਹਈ ਤਾ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਾ ਜਜਮਾਨ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆ ਤੇ
 ਗਾ ਬਾਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹਈ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਮਹਾ ਸ
 ਉਸੇ ਵਖਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ
 ਕਿਆ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਸ
 ਜਾ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇਰਾ ਕਾਲ ਵਸ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇ ਨੂੰ ਸ
 ਰੋ ਪਾਉ ਦੇਣਾ ਅਗੇ ਤੂੰ ਜੋਹ ਸਿਰੋ ਪਉ ਕਹੇ ਸੇ ਵੇ ਵੀਏ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਾ ਤ
 ਪਾਸੀ ਜੋਹ ਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋਈ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਮੇਰੇ ਦੇ ਚੰਜੀ ਤਾਂ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿ ਮਾਸੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਸਾੜਨਾ ਸੋ
 ਅਸਾ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਹੈ ਜੇਕਰੀ ਤੂੰ ਬੀਓ ਬੇ ਚਲ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਸੇ ਵਰਗ
 ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾਸੀ ਜੇਕਰੀ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅ
 ਸਤਾਨ ਉਪਰ ਲੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਭੀ ਮੇਰਾ ਬਾਨ ਕਿਰੇ

ਗਾਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਸਜਾਵੇਕੋ ਲੋਚਨੀਏਤ
ਮੇਅਧਿਅਸੀਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇ ਤੁਸਾ ਭੀਰਜਾਇ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਤੇਨਾਲ ਸਜਾਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਤੇ ਮੇਤਿਨੇ ਤੁਰਪਾਏ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲ
ਦੇ ਭਾਈ ਤੇ ਕਜਾਇ ਪਰੇ ਦੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਆਖਦੇ ਤੇ ਤਾਓ ਦੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰਦਿਨ
ਦੇ ਤੇ ਤੀਕਰ ਲਾਹੀਰ ਵਿਚ ਗਉਬਧੁ ਹੀਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਇਕਸ
ਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ॥

॥ ੧ ॥ ਭਾਂਡੇਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਅਸੀ ਤਾ ਲਭੀ ਦੀਨ ਗਰੀਜਾਨੁ ਕੇ
ਆਏ ਸਾ ਸੋਮਲੇਛ ਦੇ ਜੇਰ ਕਰਕੇ ਸਵ ਪਾਹਰ ਤਕ ਕਹਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਸੀ
ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪਾਹਿਰ ਕੈ ਤੁਰਕਾ ਦਾਨਾ ਸਕਰਾਵੇ ਅਤੇ ਪਰਮ ਦਾਰਾ ਜਹੇਵੇਗ
ਤਾਂ ਹੁਣ ਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਹਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚਲ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸਹਦਰੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਲਕੇਟ ਬੇਰ ਦੇ ਹੇਠ ਜਾਇਰਹੇ ਓਥੇ ਬੈਠ ਕਰ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸਜਾਵੇਨੂੰ ਦੇਇ ਪੇਸੇ ਦੇਕੇ ਸਹਰ ਭੇਜਿ ਆ ਕਹਿ ਆਸਜਾ
ਏਨਾ ਪੇਸਿਆਂਦਾ

ਤਾਂ ਸਜਾਵਾ ਲੋਕੇ
ਸਾਰੇ ਫਿਰਿਆਉਸ
॥ ਭਾਇਕ ਬਜਾਰ
ਹਦਵਾਨੀਆਂ ਸ੍ਰੀ
ਈਤ੍ਰੀ ਕੀਲੇਦਾਹੇ
ਜੀ ਮਰਗੁਰੂ ਸਚ
ਤਾਉ ਹਖਤੀਰਿਜ
ਨੰਜਾਂਦਾਹੁੰਦਾ ਸ੍ਰੀ
ਈਜੀਵਣ ਬੁਠਤੇ

ਜਾਇਕਰਕਉ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਪੇਸੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵਿਤੇ ਤੇਏਹੁ ਲਿਖਾਇ ਲਿਆਬ
ਵੀਏ ਪੇਸੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿੰ ਜਾਇਕਹਿ ਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਿ ਆ ਭਾਈਚ
ਲੋਉਸਦਾ ਦਰਸ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੀ ਹਟੀ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇਉ
ਸਮੁਲੇਕੋ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈਤ੍ਰੀ ਮਰਨਾਜਚ ਕਿਥੇ ਸੁਦਿ ਆਪੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਹ
ਜੀਤ ਜੀ ਆਪਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਲਵਾਰਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਸਜਾਵੇਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਕਾਢਿ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਅਵਤਾਰੀ ਤੇ ਸਜਾ
 ਦੇ ਅਧਿਆ ਜਜਮਨ ਮੇਨੂੰ ਹਛੀ ਜਾਹਗਾ ਭੇਜਿਆ ਪੈ ਇਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਪ
 ਕੇਲਾ ਹਕਰ ਬੰਨ ਬਹਾਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇ ਕਹਿਆ ਚਲ ਸਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਦਾ ਹੋ ਨੀ ਤੇ ਕਪ ਕੇ ਵੀ ਤੇ ਨੂੰ ਓਥੇ ਹੀ ਲੈ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤੇ ਜਿਨ ਸਜਾਵੇਨੂੰ ਬਧਾਸੀ
 ਜਿਸ ਰਮਿ ਦੇ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿ ਦਲਰੇ ਏਹ ਤਾਂ ਏਥੇ ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਮਾਏ ਆਸੀ ਤਾਂ ਬਾ
 ਲੇ ਕਹਾ ਚਲ ਸਜਾ ਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਪ ਕੇ ਪਹੁਚਾਵਨਗੇ। ਤਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਅਗੋਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਭੁਲਾ ਸਜਣ ਭਗਤਿ
 ਪੈ ਸਕਲ ਵੇਸਨੇ ਦੀ ਕਰਤੂਤ ਠਗਾ ਦੀ ਤੇ ਰਸੋਈ ਖਵਾਵੇ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸਾਦਿ
 ਆ ਤੇ ਕਪ ਕੇ ਲਾਹ ਕੇ ਮਸਕਾਂ ਬੰਨ ਛਡੀਆਂ ਏਹ ਭੁਲਾ ਸਜਣ ਪੈ ਨਿਰਾ ਹੀ
 ਚੰਗਾ ਪੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਣਾ ਏਹ ਕੀ ਕੀਮ ਕਰਦਾ ਪੈ ਤਾਂ ਸਜਣ ਸ
 ਤਮਿ ਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਸੁਹੀਰਾ ਗਾਵੇਗਾ।

॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਜਲ ਕਹਿਆ ਅਠਿਲੁ ਕਣਾ ਪੈਰ
 ਮਕਾਲੁ ਹੀ ਮਸਾਧੋ ਤਿਅੰਜੁ ਰਨ ਚਿਤੈ ਜੇ ਮੈਂ ਪੈਵਾ ਤਿਸਾ ॥
 ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲ ਮੇ ਚਲਾਇਆ ਨਾਲ ਚਲੇਨਾ ॥ ਜਿਥੇ
 ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਹਜਰ ਖਵੇ ਦਿਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਹਰਉ ॥ ਅੰ
 ਕੁਛ ਪਿਪਲ ਜੀਆਂ ਬੂਟੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ॥ ਬਾਹਰੋਂ ਦਿਸੇ
 ਸੋਹਿਣਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੇਟੇ ਲਣਾ ॥ ੨ ॥ ਅਥੇ ਦਿਕ ਹਲ ਪੈਗਲ
 ਮੇ ਮਾਲਾ ਚਾਰਾ ਬਾਤ ਫਹੋ ਸੀ ਸਿਖਿਆ ਠਗਣ ਕੇ ਸੀ ਸਾ
 ਗਾ ॥ ੩ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਵੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਫਿਰਵੀਆਂ ਹਾਛੁ ਠੀ
 ਆਂ ਕੀਮਨਾ ਆਵਨੀ ਦਿਚੇ ਸੀ ਬਣੀਆਂ ॥ ੪ ॥ ਬਗਾਂ ਬਗੇ
 ਕਪ ਕੇ ਤੀਰਥ ਮੰਦਰ ਸੰਨਾ ॥ ਪਟ ਪਟ ਜੀਆਂ ਖਾਵੇ ਲੇਖ
 ਗੋਨ ਕਹੀਅਨਾ ॥ ੫ ॥ ਸਿਮਲ ਰਖ ਸਗੋਰ ਮੇ ਮੇਜਨ ਦੇ
 ਖਰੁ ਲੀਨਾ ॥ ਸੇਫਲ ਕੀਮਨ ਆਵਨੀ ਸੇਗੁ ਲੇ ਮੇਤੁ ਨਹੀਨਾ ॥
 ੬ ॥ ਅੰਧ ਲੇਭਾ ਰਚਿਠਾਇਆ ਡੰਗਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤਾ ॥ ਅਖੀ
 ਲੇਖੀ ਨਾਲ ਹਉ ਚੜ੍ਹ ਲੰਘਾ ਕਿਤਾ ॥ ੭ ॥ ਚਾਕਰੀਆਂ ਓਥੀ
 ਆਈਆਂ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੰਭਾ
 ਲੜੀ ਬਧਾਛੁ ਦਹੀ ਜਿਤਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥ ॥

ਜਾਏਹ ਸਬਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚਾਰਿਆ ਤਾ ਸਜਣ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਪੈਰ ਹਾਓ ਪਰਦਾ ਹਿਪਿਆ ਆਤੇ ਆਖਿਓ ਸਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਓਪਰ
 ਆਪ ਮੇਰ ਬਾਨੀ ਕਰੋ ਜੀ ਅਗੇ ਮੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੀ ॥ ਤਾਸੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਣਾਏਹ ਕੀ ਮਤਿ ਛੁਡੇਗਾ ਤਾ ਤੇਨਾ ਰਸਾਵਾ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੁਝੀ ਏਹੋਈ ਮਿਰਾਜੀ ਜੇਹਈ ਸੋਇ ਸਨੁ ਭੁਭੁਕੁ ॥
 ਗਾਤ ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਮਾਫ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾ ਸਜਣ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਗਨਾ ਵੇਦ
 ਲਾਪਾਇਆ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸਜੀ ਮੇਨੁ ਮਾਫ ਕਰੋ ਜੀ ਜਿਸ ਤਰਾ ਆਪ ਕਹੋ
 ਮੇਓ ਸੇਤਰ ਮੰਨ ਗੀਜੀ ਕਿਓ ਜੋ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਕੀ
 ਤੇਹੈਨ ਅਤੇ ਆਪ ਤਾ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਦਾਸ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜ
 ਦਾ ਪਿਛੇ ਤੇਨੇ ਜੋ ਕੁਕਰਮ ਕੀਤੇਹੈਨ ਸੋਤਾ ਅਸੀ ਤੇਨੇ ਬਖਸਾਇ ਦਿਹਗੇ

ਕਰਮਾਥੀ ਬਾਜਹੋ
 ਕੋਈ ਮੁਸਾਫਰ ਮਾ
 ਹੋਵੇ ਓਸ ਦੀ ਖਾਤ
 ਹੋਵੇ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ॥
 ਰੂਜੀ ਦੇਹ ਵਨਾ ਪਰ
 ਪਾਤਸਾਹ ਸੀ ਮਿਕ
 ਮਨਜ਼ਰ ਹੋ ਜੀ ਤਿਹ
 ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਬ
 ਰੂਜੀ ਸਜਣ ਕੋ ਨਿ
 ਦੇ ਕੋਨ ਲਲੇ ਕੋਗ

ਰੂਜੀ ਖਰਾਮੇ ਸਹਿਗਵਿਚ ਜਾਇ ਪਾਪ ਤਹੇ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਨੇ ਸਜਾ ਦਾਏਹ
 ਭਮਾਰੇ ਬਾਪ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧ ਹੈ ਤਾ ਸਜਾ ਦੇ ਓਥੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾ ਦਾ ਤੁਇ ਬੇਹੀ ਆਇ ਰਹੁ ਤੇ ਸਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤ
 ਯਾਰ ਅਤਾ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਾ ਤਪਾਜੀ ਟਬਰ ਓਥੇ ਰਹੇ ਕੇਏ ਬੇਲੇ ਆਵ ਤਾ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਤੇਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਹੁਣ
 ਤੁੰ ਟਬਰ ਵੀ ਏਥੇ ਹੀ ਲੈ ਆਵੀ ਤਾ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਪ
 ਰਨੁ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਮੇ ਕਿਸਦੇ ਅਧਾਰ ਰਹਾਗਾਜੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ

ਸਜਾਵੇ ਫੁਲ ਸਿਸ ਦੇ ਲੇ ਜਾਵ ਕਰੇਗਾ ਉਸੇ ਵਕਤ ਅਸੀ ਤੇ ਰੋ ਪਾਏ
 ਹਾਜਰ ਹੋਵੀ ਇਹੋ ਉਸਤ ਪਰਤੀਤ ਰਖੀ ਤਾ ਸਜਾਵੇ ਕਹਾ ਹੋਤ ਪਾਜੀ ਮੇ
 ਤਾ ਆਪ ਦੇ ਬਚਨ ਪਰ ਸਤ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਸਜਾਵਾ ਆਪ ਦੇ ਵਬਰ ਕੇ
 ਲੈ ਕੇ ਖਰਮੇ ਸਹਰ ਜਾਇ ਰਹਿ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਜਾਵੇ ਉਪਰ ਖੁਸੀ
 ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਥੋ ਕੰਧਾਰ ਕੋ ਗਏ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੀ ਗੁਰੂ।

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਫਕੀਰਾਂ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਮੇ ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋਗੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਵਿ ਰਾਜਾ ਅਲੀ ਮਾਸ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾ ਅਗੇ ਇਕ
 ਮੁਗਲ ਫਕੀਰ ਅਹੋ ਓਸ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਭਾਈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿ ਆਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਮੁ
 ਲਨੇ ਕਹਾ ਪੀਰ ਕੋ ਦੁਪੈ ਤੁਮਾਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪੀਰ ਸਾਡਾ ਇਕ ਖ
 ਦਾਇ ਹੈ ਤੇ ਮੁਰਸਦ ਦੀ ਓਹੀ ਹੈ ਸਿਸ ਦੇ ਕਲ ਮੁਰੀ ਹੋਏ ਨ ਤੇ ਅਸੀ ਵੀ
 ਓਸੇ ਖਦਾਇ ਸਚੇ ਦੇ ਮੁਰੀ ਵਹਾ ਤੇ ਫਕੀਰ ਨਿਗਾਹ ਵਾਲਾ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈ
 ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਥੀ ਦੁਜਾ ਭਾਵ ਦੁਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜਹਾ ਕਹਾ ਖਦਾਇ ਨ
 ਹਾਜਰ ਨਾ ਜਰ ਜਾਣੇ ਹੋ ਖਾਤ ਲੁਣ ਕੇ ਮੁਗਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ
 ਦੁਹਿ ਪ੍ਰਿਅ ਭੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਮੁਦੀ ਹੋਇਆ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਸੁਖ ਸ
 ਰਫ ਪਠਾਣ ਦਖਣ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਾਹੋ ਸੀ ਬਿਦਰ ਸਹਰ ਦਾ ਆਹਾ ਸੋ ਓਸ
 ਪਠਾਣ ਦਾ ਯਾਰ ਅਹਾ ਤੇ ਓਹ ਪਠਾਣ ਉਸ ਨਾਲ ਪਰਚਣ ਵਾਸਤੇ ਆ
 ਓਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਠਾਣ ਨੇ ਆਇਕੇ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓ
 ਸਦਾ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੀ ਭੈਰੋ ਤੇ ਅਗੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੀ ਰਹਿ ਸਹੀ ਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪਠਾ
 ਣੇ ਨੇ ਪਾਇਆ ਐ ਮੀਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਵਖਤ ਕੋ ਦੁਪੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਮ ਕੋ ਕਿ ਆਲ ਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕੁਛ ਐ ਹੀ
 ਨ ਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਖਦਾਇ ਦਾਰੀ ਚਿਗਮ ਦਾਰੀ ਤ
 ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕਹੋਤ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਚੁਹ ਵਾਲ ਮਸਤ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹ
 ਕਿਸਤਰਾ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਇਕ ਫਕੀਰ ਹਮ ਚੁਪੀਰ ਸੁਦੀ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ
 ਉਸ ਕੋ ਦੀ ਵਾਰ ਤੇ ਮੁਝ ਲਬ ਪਗਾਹੁ ਆਹੋ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਬੀਦਾ ਉਰ ਖ
 ਸਾਲ ਬੇ ਮਤਲਬ ਦਰਗਨ ਮੇ ਆਇਦ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਮਾ ਬਿਰ

ਵਰਸੁਮਾਰਜਾਇਸੁਦੀ ਮੁਗਲਕਹਾ ਮਤਲਬਦੀਵਨ ਉਰਸਾਏ ਪਠਾਣਕਹ
ਖੁਦਾਇਸਤਾਰੀ ਅਗਰ ਮਿਹਰ ਕਰਾਫੀ ਮੁਗਲਕਹਾ ਆਰੇ ਆਰੇ ਪਠਾਣਕਹ
ਗੁਫਤ ਸੁਮਾਇਰਾਦੇ ਯਾਰ ਵਫਾਦਾਰ ਤਾ ਮੁਗਲਕਹਾ ਈਲੁਫਤ ਖੁਦਾਈ
ਪਠਾਣਕਹਾ ਆਰੇ ਆਰੇ॥

ਅਗਰ ਸਾਖੀ ਫੀਨਾਨ ਬੁਝੇ ਮਾਲ ਨਾਲ ਹੋਈ॥
ਇਨਕਹ ਕਰ ਪਰਚਾਨਾ ਨੀਤੀ ਉਨਕਹ ਮਨਖੈਰਾਹੇ ਜਾਨੀ ਤਾਂ ਆ
ਖਰ ਪੁਰਾਣ ਵੀਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਤਾ ਭੀ ਤਾਂ ਅੰਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪੁ
ਠਾਣਕੋ ਵੀ ਮੁਰੀਦ ਕੀ ਆਸੋ ਉਨ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ
॥ ਅਗਰ ਸਾਖੀ ਫੀਨਾਨ ਬੁਝੇ ਮਾਲ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਅਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਵਰਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਥਾ ਉਗਏ
ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਿਨ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ
ਸਹਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਏ ਥੋੜੇ ਥਾਂ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਰੁਕੇ ਉਥੇ ਇਕ ਖੜੇ ਦਾ ਚੌਦਾਂ ਪੰਛ
ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਵਾ ਪਹਿਲੇ ਥਾਵੇਂ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁਰਾ ਆਇਆ ਤੇ ਇਕ ਸੁਟੇ
ਉਤੇ ਬਰਫ ਦੀ ਗਾਢੀ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਭਾਈ ਤੇ ਨਾ ਉਕਿਆ
ਹੋ ਅਤੇ ਹੋ ਦਾ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਕੇ ਉਥੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ
ਛੁਟੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੇ ਬੋਲੀ ਆਰਹਿ
ਦਾ ਪੈ ਗਏ ਜਨਕ ਕ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਛੁਟੇ ਨੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਕ ਬਕੀਆ
ਬਾਂਤ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗਯਾ ਜਨਕ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਆਪੈ ਅਤੇ ਅਬ ਕਲਜ
ਗਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜੇ ਚਿਹ ਹੋਵੇ ਗਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਪੈ ਪੰਛ ਦਲਵੇਰ
ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੇ ਦੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਆਰ ਨਾ ਕਿ ਆਪੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ
ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੇ ਦੇ ਨੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਪੀਛੇ ਕਪੂਤ
ਤੇ ਆਪਨੇ ਖੁਬਦੀ ਆਪੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਹੇ
ਈ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੇ ਦੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕ ਬਛੁਟੇ ਗਈ ਇਕ ਦਸ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਕਿ ਆਪੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਫੀਨਾਨ ਥਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਤ ਬਛੁਟੇ
ਗਈ ਜਬ ਹਮ ਦੇਹ ਛੁਡੇ ਗੇ ਉਸ ਤੇ ਸੋ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਤੁਮ ਆਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਗਈ ਤਾਂ ਵੀਨ
ਨਾ ਬਨੇ ਕਹਾ ਹੋਤ ਪਾਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਦੇ ਬਡੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਹੋ ਅਤੇ ਤੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਇਕ
ਠੇਥੇ ਤੇ ਅਬ ਕਲਜ ਗਮੇ ਭੀ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਵਾ ਆਪਰ ਮੇਰੇ ਮਤੁਮ ਕਹਾਂ ਥੇ ਤਾਂ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਹਮ ਪਸਾਦ ਬਾਲੀ ਏਵੇ ਘਰ ਥੇ ਅਤੇ ਹਮ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਘਰ

ਜੇ ਅਭਿਹਾਸਾਦਿ ਕਰੀ ਭਰਾਥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਾਮ ਸਾਹਬ ਤਾਂ ਦੀਨ ਨਾਥ ਕਾ
 ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਚੁਕਾ ਮੇਰੇ ਚੰਨ ਜਾਗ ਮਿਲੇ ਭੁਲੀ ਨਿਸਾ ਭਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਦੀਨ ਨਾਥ ਜੀ ਅਬ ਰਾਮ ਕੋ ਬਜਾਇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਦੀਨ ਨਾਥ ਕਹਾ ਤੁਮ
 ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰੂ ਭਈ ਹੋ ਤੇ ਇਤਨੇ ਉਤਾਵਲੇ ਕਿਉ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਏ ਕਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਕੇਹਾ ਮ
 ਤੇ ਦੇਹ ਛੋੜ ਦੇ ਤੇ ਸੋ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਦੇਹ ਛੋੜੇ ਗੇ ਦੁਸਰਾ ਏ ਤੇ ਉਤਾਵਲੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ
 ਅਬੀਆਏ ਤੇ ਅਬੀ ਜਾਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਦੀਨ ਨਾਥ ਹਮਾਰਾ ਤੁ
 ਮਾਰਾ ਬਚਨ ਬਾਉਸ ਬਚਨ ਕੇ ਬਾਧੇ ਆਇਹਾ ਫਿਉ ਜੋ ਭਲੇ ਪੁਰਸਾ ਦਾ ਕੀਮਤ
 ਜੋ ਬਚਨ ਕਰੇ ਤੁ ਪੁਰਾਨਿ ਬਾਧੇ ਤਾਂ ਦੀਨ ਨਾਥ ਕਹਾ ਤਪਾਜੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਤਰਹ
 ਏਹ ਭੀ ਤੁਮਾ ਦੀ ਹੀ ਜਾਹਾਗਾ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਦੀਨ ਨਾਥ ਏਦਰ ਓਧਰ ਸ
 ਭਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਐਹ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਨ ਨਾਥ ਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ
 ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰੂ ਭਈ ਹੋ ਮੇਰਾ ਨਿਬੇੜਾ ਆਪਨੀ ਹਥੀ ਕਰ ਕੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਭੁਲੀ
 ਬਾਤ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਰ ਭਾਲ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਾ ਏਹ ਤਾ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹਥ ਹੋ ਮੇਰੇ ਤਾ ਕੁਛ ਹਥ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਦੀਨ
 ਨਾਥ ਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਆਪ ਜੋ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ ਸੋ ਸਚ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਨ
 ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹਿ ਫਰ ਦੀਨ ਨਾਥ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਤੇ ਕਏ॥ ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮੁਲੇ ਬਾਦੀ ਏਨਾ ਲੋਹੇਈ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਜੋ ਮੁਲਾ ਬਾਦੀਆ ਸਮਾਲ ਕੋ ਦੇਨ ਲ
 ਤਰਿਆ ਸੀ ਹਟੀ ਪਟੀ ਲੁਟਾਇਕੇ ਸੋ ਮੁਲਾ ਜਿਥੇ ਚਰਚਾ ਯਾਂ ਸਤ ਸੰਗ
 ਦੇ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰ ਦਾਰਿਹ
 ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਰਿਆ ਤੇ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਤੁਰੇ ਤੇ ਮੁ
 ਲਾ ਭੀ ਨਾਲ ਤਰਿਆ ਅਰ ਮੁਲਾ ਪੀਛੇ ਮੰਗ ਛੁਡਾ ਮਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਰਸ ਤੇ
 ਵਿਚ ਗਏ ਤੇ ਇਕ ਨ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਦਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਲੇ ਨੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਵਿਚ
 ਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇਘ ਓਹੁ ਦਾ ਤਾਂ ਏਨ ਦਿਨ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਵੀ ਵਿਆਹ ਹੋਯਾ ਦਾ
 ਮੁਲੇ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਉਡੀਕ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾ ਆਜਾਵੇ ਤੇ ਬੜੀ ਚਿੰਗਾ
 ਤੁਹੇ ਪਰ ਅਰ ਪਹੁੰਚਾਹ ਵਿਚ ਹੋਨ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਦੇ ਭਿਰ
 ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਹੋ ਏਹ ਗਣਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ

ਇਸ ਪਦ ਅਦ ਦੇਸ਼ਾਨੁ ਹਾਰੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿ ਲਏ ਕਿਉਂ ਮੁਖਿ
 ਮੁਖਿ ਬਰਦਾ ਹਈ ਤਾ ਮੁਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸੀ ਸਿਤਾ ਕਰਦਾ ਪੁਰ
 ਦਰ ਦੇਸੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਹਾ ਮੁਲਾ ਜੇ ਗਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਪੈਤਾ ਮ
 ਖੀ ਮੀਟਿ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇਸਥੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਪਦ ਚਥ ਚਾਹੀਏ
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਇਕ ਕਉਣੀ ਫਿਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਜਹਾ ਮੁਲਾ ਚ
 ਹਈ ਮਉਰਾਇ ਕੇ ਜਿਤਨ ਚੁਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੁਕ ਲੈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਚਹੁ ਚੀਮ ਭਿਠਾਈ ਤਾਂ ਕਿ ਅਵੇ ਪੈਸੇ ਅਰਗਿ ਰਤ ਖਜਾਨਾ
 ਪਿਆ ਪੈਤਾ ਮੁਲੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਦ ਚਥ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਥੋਲੀ ਤਕੜੀ ਬੰਨ ਕੇ ਚੁ
 ਕਲਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੁਲਾ ਮੀਟ ਅੱਖੀ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਅੱਖੀ ਮੀਟੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪੈ
 ਲੀ ਅਤੇ ਕਿਆ ਦੇ

ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਾਇਓ
 ਦਿਆ ਜੇਹੀ ਪਿਆਤੇ
 ਵਖਤ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਪਰ
 ਕਰ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਮਾਵੇਰ
 ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਦਾ ਵਿਆਹ
 ਪਰ ਲਿਆਇਆ
 ਅਤੇ ਸਾਥ ਕਬੀ
 ਆ ਅਤੇ ਪੁਲਦਨ
 ਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅ

ਖੇਜੇ ਸਿਆਲਕੋਟ
 ਠਾਤਾ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪੁਰ
 ਮੁਲਾ ਬੈਰਾ ਹੋ ਚਿਸੇ
 ਲਏ ਗਏ ਤੇਸਾਇ
 ਪਾਇਓ ਨੇ ਤੇਰਾਤ
 ਜੀਤਾ ਅਤੇ ਤੋਲੀ
 ਬਡੀ ਖਸੀ ਹੋਈ
 ਲਾਇਕ ਰਾਹੋਇ
 ਗੇ ਮੁਲਿਆ ਰੂਕਿ
 ਤੇ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਭ

ਈ ਮੇ ਇਕ ਖੜੇ ਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਆਸਾਂ ਭਾਈ ਓ
 ਹਥ ਫਾਮ ਹਾਤ ਮਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਹੋਸ਼ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲਾ ਲੇ ਦੇ ਪੁਰ ਚਲੀਏ ਓਥੇ ਸਾਥਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਏ
 ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੁਹਤੇ ਜਾਇਓ ਤੇ ਤਾਲ ਲੇ ਤਿਖਾ ਦੁਨੇ ਜਾਇਆ
 ਤਾ ਉਠ ਕਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸਿਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਓਥੇ
 ਇਕੋ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓਸ ਹੋਰ ਬਿਨਿ ਵਜ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਵਾਰਗੀ ਸਾਨੂੰ ਰਬਨੇ ਸਟ ਪਤਿਆ ਜੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਾਡੇ
 ਅੰਗਣ ਨੂੰ ਥਪੋਸੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਬੈਰੋ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫਿਰੇ ਹੋਤੇ ਏਨ
 ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਵਖਤ ਦਰਕਰੋ ਜੀ ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਆਪਨ ਹੀ ਬੈਰਤੇ ਤੇ ਮੇਨੂੰ ਆਪਣੇ
 ਰਨ ਵਿਚ ਰਖੋ ਜੀ ਤੇ ਏਨਾ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਤੇ ਬਚਾਓ ਜੀ ਜਦ
 ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਚੋਲੀ ਫੇਕਰੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਨੇ ਹੋ ਚੋਲੀ ਏ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਨੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਈ ਜੇ ਕਰ ਨੰਗਾ ਭੁਖ ਕੁਝ ਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ
 ਰਹੁ ਤਾਂ ਮਾਤ ਚੋਲੀ ਕਹਾ ਜੀ ਆਪਣਾ ਸਥਰਵੀ ਮੇਨੂੰ ਨਿਹਾਲੀਆਂ ਪੈਨ ਤੇ ਨੰ
 ਗਾ ਭੁਖ ਸਭ ਕੁਝ ਲਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀਚੰਦ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰਕਰ ਕਹਾ ਹੋ ਮਹਾਂ
 ਰਾਜ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਵਿਚਲ ਗਏ ਅਤੇ ਭੁਈਆਂ ਜੋਰਾ ਮਥੀ ਚਲ ਗਏ ਹੋਨ
 ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਜਗਤ ਚਲੁਣੀ ਸਭਾਇ ਪੈ ਜੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਕਿ ਸੇਵਿਨ
 ਨੂੰ ਚਲ ਜਾਵਾਂਗੇ॥ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਨ ਲਗਾਨ
 ਨਕਾ ਜੇ ਕਰ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਏਈ ਪਹਿਨੋ ਲਾਲ ਕਵਾਇ ਤੇ ਨੀਲੀ
 ਸਲਵਾਰ ਪਟਕ ਪਗੜੀ ਸੁਫੇਦ ਤੇ ਫਰਗਲ ਸਿਆਲ ਹੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ॥ ॥ ਸਭ ਰਸ
 ਨਿਰੋਮੀ ਨਿਰੋਮੀ ਸੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੇਖਾ ਖਟਤ ਰਸੀ ਮੁਖ ਬੋਲਣ
 ਮਾਰਣ ਨਾਦ ਕੀਏ॥ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਉਏ ਕਸਾਂ ਕਉਨ ਦਰ
 ਕਰੇ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਖਾਣਾ ਖਸੀਖਾ ਆਗਾ॥ ਜਿਤ ਖਾਧੇ ਤਨ ਪੀੜੀ
 ਐਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥ ੧ ॥ ਰਤਾ ਪੈਨ ਦਮਨ ਰਤਾ
 ਸੁਪੇਦੀ ਸਤ ਦਾਨ॥ ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ ਕਵਾ ਕਰਣੀ ਪਹਿਨਣ
 ਪੰਗਾ ਪਿਆਨ॥ ਕਮਰ ਬੰਦ ਸੰਤੋਖ ਕਾਧਨ ਜੋ ਬਨ ਤੇ ਗਨਾਉ॥
 ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਪਹਿਨਣਾ ਸੁਖ ਆਗਾ॥ ਜਿਤ ਪੇਧੇ ਤਨ ਪੀੜੀ
 ਐਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥ ੨ ॥ ॥ ਤ੍ਰਿਮੁਲੇ

ਜਾਇਕਰ ਅਜਿ ਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਓਧਰੀ ਸਿਨਾ ਕੁਝ ਖਾਵਾ ਹੋਤੇ ਨ ਕੁ
 ਛਪਹਿਨ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤਾਰੰਧਾਵਾ ਤੁਰਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਿਕਰ ਆਇ
 ਆਤੇ ਆਇਕਰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿ ਆਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓਸ ਹੋਤ ਪਾਸੀ ਆਪ ਪ੍ਰੇਮੀ
 ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਕ ਪਰ ਚਲਹੁ ਜੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਸਬਦ ਕਹਾ
 ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਖਰ ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤ ਬੁਝਣ ਤੇ ਰੀਵਦਾ॥ ਤਰਕਸਤੀਰ

ਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦਗੁਣਧਾਂਡਾਵਜਾਨੇਸਾਪਤਿਸਿਉਪਰ
ਗਟਕਰਮਤੇਰਾਮੇਰੀਜਤਾਬਾਬਹੋਰਚਕਨਾਖਸੀਖੁਆਰ
॥ਜਿਤਚਕਿਐਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮੇਚਲਹਿਬਿਕਾਰਾ॥ ੩॥
ਘਰਮੰਦਰਖਸੀਨਾਮਕੀਨਦਰਤੇਰੀਪਰਵਾਰਾਹੁਕਮਸੇਈ
ਤੁਪਭਾਵਸੀਹੋਰਾਖਦੁਬਹੁਤਅਪਾਰਾਨਨਕਸਚਾਪਾਤਿ
ਜਾਹੁਖਛਨਕਰੈਬੀਚਾਰਾਬਾਬਹੋਰਸਉਣਾਖਸੀਖੁਆਰਾ
ਜਿਤਸੁਤੈਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲਹਿਬਿਕਾਰਾ॥ ੪ ॥

॥ਭਾਉਥੈਸੀਗੁਰੂਜੀਨੈਧਰਮਸਾਲਬਧੀਅਤੇਲਗੇਰਹਿਣਤੇਓਥੇਫੇਰ
ਸਿਖਸਾਧਆਵਣਮਿਲਣਅਤੇਰੋਜਹਰਿਚਰਚਹੋਵੇਜਾਇਕਮਹੀ
ਨਾਗੁਜਾਰਿਆਤੇਇਕਦਿਨਕਹਿਣਲਗੇਭਾਈਬਾਲਾਕਿਤਨੀਬਰਸੀਏਥੇ
ਆਏਹਾਤਾਂਮੇਆਖਿਆਹੋਲਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਤੇਰੀਆਂਤੁਹੇਜਾਣੇਤੇਮੇਕਿਆ
ਜਾਣਤੁਸੀਦੇਸੋਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹੋਬਾਲਾਅਸੀਏਥੋਂਅਰਾਰਾਬਰ
ਸਾਂਪਿਛੇਆਏਹਾਜਾਂਦੋਇਮਹੀਨੇਰਹੇਤਾਇਕਦਿਨਮਾਤਾਂਚੋਣੀਤੇਸੀਚੰਦਲ
ਖਮੀਦਾਸਅਤੇਬਾਲਾਭੀਸਭਲਾਨੁਨਾਲਲੋਕੇਕਰਤਾਰਪੁਰਨੁਆਏਅਗੇ
ਧਰਮਸਾਲਤੇਹੋਰਪ੍ਰਕਾਸ਼ਰਬਣੇਹੋਏਸਨਤਾਂਓਥੇਲਗੇਰਹਿਣਅਤੇਭਾਈ
ਬਾਲੇਨੂੰਤਲਵੰਡੀਭੇਜਿਆਮਾਤਾਪਿਤਾਨੂੰਦੀਓਥੇਹੀਅੰਗਵਾਇਲਿਆ
ਅਤੇਬਾਲਾਵੀਆਪਣੇਸਰਬੰਧੀਨੂੰਮਿਲਿਆਤਾਂਮਾਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀਲਗੀ
ਬੈਰਾਗਕਰਣਤਾਂਬਾਲੇਆਖਿਆਮਾਤਾਜੀਚਲੋਗੁਰਨਨਕਸਦਦਹੈਤੇਨਾਲੇ
ਮਹਿਤਾਕਾਲੁਭੀਤਿਆਰਹੋਇਆਤੇਮਾਤਾਭੀਤੁਰੀਤਾਫੇਰਲਾਲੁਲਗਾਵੇ
ਗਗਕਰਣਤਾਲਾਲੁਬਾਲੇਨੂੰਆਖਿਆਬਾਲਾਨਨਕਜੀਨੂੰਆਖੀਬ
ਚਾਕਾਲੁਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਏਥੇਹੈਨਅਤੇਤੁਸੀਭੀਤਲਵੰਡੀਆਇਜਾਓਅਤੇ
ਅਗੇਤਾਂਕਾਲੁਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਏਥੇਹੈਸਨਤੇਮਾਪਵੀਕਦੀਕਵਾਹੀਆਇਹ
ਹਿਦੇਸਾਓਤੋਹੁਣਤਾਕਾਲੁਤੇਮਾਤਾਵੀਏਥੇਤਿਆਰਹੋਇਆਏਹੈਨਤੇਹੁਣ
ਸਾਨੂੰਆਪਦਾਦੀਦਾਰਕਦਹੋਵੇਗਾਏਤਬਾਤਾਂਕਰਕੇਭਾਈਬਾਲਾਉਨ
ਤਾਈਲੋਕੇਕਰਤਾਰਪੁਰਆਇਆਜਾਅਗੇਸੀਨਨਕਜੀਦੇਖਿਆ
ਕੇਮਾਤਾਪਿਤਾਆਏਹੈਨਤੇਅਗੋਓਠਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਮਾਭੁਪਿਤਾਵੇਚਰ
ਨਾਉਪਰਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਮਹਿਤੇਕਾਲੁਸੀਗੁਰੂਜੀਕੋਬਗਲਾਵਿਲਲੀ

ਤੁਸੀਸਥਾਥੁਮਿਆ ਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਵੀਕੁਰੁਜੀਦਮਥਾਥੁਮਿਆ ਤੇਸ੍ਰ
ਥੁਪਵਰਮਿਅਥਿਅਤੇਪੋਤੋਭੀਮਿਲੇਐਰਮਤਾਚੋਦੀਭੀਸੰਸਸਹੁਰੇਦੇਚ
ਰਨਉਪਥਮਥਾਏਕਿਅਮਾਗੋਓਨਅਸੀਸਦਿਤੀਤੇਅਥਿਓਨੇਬਚਾ
ਤੁਸਾਮਜਾਨ ਨਿਹਾਥਾਥੀਤੀਐਥਿਓਨੇਦੁਹਾਸਨਦਿਤਾਹਈਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀਮਾਤਾਤੋਪਿਤਾਏਹੋਤ ਇਕਸਬਦਾਅਥਿਅਮਾ ॥ ਰਾਗਵੇ

ਰੁਹੀਸਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਮਲੀਅਮਲਨਅੰਬਕੈ
ਮਛੀਨੀਰਨਹੋਇਥਿਓਰਤੇਸਹਾਅਪਦੈਤਿਨਭਾਵੇਸਭ
ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਹਉਵਰੀਵੰਦਖੰਨੀਐਵੰਦਤਉਸਾਹਿਬਕੈ
ਨਦੈ ॥ ॥ ਜਏਹਸਾਰਾਸਬਦਪਵਿਅਤਾ

ਫੇਰਪਿਤਕਾਲਨੇਕਹਿਅਨਨਕਜੀਹੁਣਤੁਸੀਫਕੀਰੀਦਾਵੇਸਛਰੇਅ
ਤੇਗਥਤੀਦਾਪਹਿਰਾਵਾਪਹਿਰੇਇਸਨਨਕਾਰੇਅਕੋਰੇਤੇਤਿਲਕਸਗ
ਇਆਕੋਰੇਸਿਧੇਮਾਰਗਿਏਲੋਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਪਿਤਾ
ਜੀਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੋਅਰਾਧਦੇਕੀਗਤਤਾਕਦੁ
ਕਹਿਅਬਚਾਮੇਤਾਂਨਹੀਨਾਨਾ ॥ ਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਸਬਦਕਹਾ ॥

॥ ਕੁੰਗਕੀਕਹਿਐਅੰਦਤਨਕੀਲਲਤਾਅਗਰਵਾਸਤਨਾ
ਸਾਅਰਸਥਤੀਰਬਕਮੁਖਟਿਕਾਤਿਤਪਦਮਤਵਿਗ
ਸਾਓਰਮਤੀਸਾਲਹਣਾਸਚਨਾਮਗੁਣਤਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਕਾਥੁਅਥਿਅਇਕਸਿਧਪੀਠਹੋਨਉਨਾਨੀਸਭਸੀਸਾਰਜਾਣਦਹੈ
ਉਨਾਅਗੇਪੁਜਾਥਕਦੀਹੈਅਤੇਲੀਗਰਚਲਦੇਹੈਨਸੁਖੀਰਹਿਦੇਹੈਨ
ਉਨਾਪਿਛੇਸੀਸਾਰਛੁਟੇਗਾਕੇਨਹੀਤੇਉਨਾਦਾਪਰਮੇਸਰਨਲਭਾਉਕੋ
ਗਾਯਨਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ॥ ॥ ਪੁਜਲਗੋਪਿਥ

ਅਥੀਐਸਭਮਿਲੇਸੀਸਾਰਾਨਉਸਦਾਏਅਪਦਾਹੋਵੇਸਿਧਸਮਾਗ
ਥਾਸੀਤਲੇਪਦਵੰਤਾਸਭਾਪੁਜਥੁਆਗਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਕਾਥੁਪਾਇਐ
ਉਹਵਸਤਕੋਣਹੈਜਿਸਕਰਕੇਸੀਸਾਰਤੇਭੀਛੁਟੀਐਇਸਦੀਪਰਮੇਸ
ਰਨਲਰਹਿਐਵੇਅਤੇਸੀਸਾਰਨਲਤੀ ॥ ਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ॥
ਜਿਨਕਉਸਤਰਾਰਭੇਟਿਆਤਿਸਮੇਟਨਸਕੋਕੋਇਥਿਓਨਅੰਦਰਨਾਮੁ
ਨਿਧਾਨਹੈਨਾਮੇਪਰਗਦਹੋਇਥਾਉਪੁਜੀਐਨਉਮੀਨੀਐਅਖੰਡਸ

ਦਸਰੋਸੇਇ॥ ੩ ॥ ਭਾਗਵਾਨਾਮਿਅੰਜੋਹਵੇਨਾਪੁਨਹੀਸਮਰਦੇਉਮਰਕਿਰੁ
ਕਰਦਿਆਂਸੀਸਰਮੇਗੁਸਰਗਈਉਨਾਦਾਦਰਗਾਚੇਮੇਕਿਆਹੋਲਹੋਵੇਗਾ॥
॥ਭਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾ॥ ੭॥ ਖੇਹੁਖੇਹਰਲਾਈਅੰਤਜੀਉਕੇਹੋਹੋਇ॥ ਸਭੀ
ਆਸਭੁਲਿਆਟਪਾਂਉਰੀਚਲਿਆਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਦੇਸਾਰਿਅੰਦਰਿਗ
ਇਮੇਕਿਆਹੋਇ॥ ॥ਹੇਮਿਤਾਸੀਜਿਨਨਾਮਜਪਿਆਨਹੀਤਿਨਕੰਅਰੇ
ਢੇਈਨਹੀਉਦੀਤਾਂਕਾਕੁਧਹਿਆਬਛਾਠੀਕਪੈਪਰਹੋਏਟਾ॥ ਮਹਾਪੁਰਖ
ਹੁਆਹੋਅਤੇਅਸਾਤੈਨੂਜਾਤੈਨਾਹੀਪੁਰਬਚਾਸਾਭੁਕਿਆਹਾਲਹੋਵੇਗਾ
ਅਤੇਨਾਅਸਾਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਹੀਕਦੀਲਿਆਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇ
ਸਹਿਜਸੁਭਵਕਆਖਿਆਹੋਪ੍ਰਿਤਾਸੀਜੋਸਾਭਾਹਲਸੇਤੁਸਾਭਾਹਲ
ਤਾਂਏਹਸੁਣਕੈਕਾਲੁਨੇਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਅਰੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਮਾਤਾਂਪ੍ਰਿਤਾਉਪਰੋਦਿਆਲੋਹੋਏਤਲਗੇਦੁਹਗੁਰੂਦੁਹਗੁ
ਰੂਜਪਣਤਾਂਸੀਬਾਬਾਜੀਕਰਤਾਰਪੁਰਵਿਚਬੈਠਕਰਉਦਾਸੀਭੁਖਦੁਰ
ਕਦਕੇਭੇਰਾਸਭੀਆਦਾਬਾਣਾਪਹਿਰਿਆਸੁੰਦਰਕਪੜੇਪਹਿਰੇਪ੍ਰਿਤਾਸੀ
ਕੀਆਗਿਆਮੰਨਕਰਮੰਜੀਉਪਰਬੈਠਕਰਸਿਖਾਨੂੰਲਗੇਉਪਦੇਸਦੇ
ਦਨਅੰਰਬਾਣੀਉਚਾਗੀਜਿਸਬਾਣੀਕੋਪਦਕੈਸਿਖਾਦੇਮਨਵਿਚਉਜ
ਲਾਹੋਵੇਦਿਨਦਿਨਸੰਗਤਾਚਲੀਆਆਉਣਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾਦਰਸਨ
ਕਰਨਤੇਆਪਣਾਉਧਾਰਕਰਨਅਤੇਜੋਬਾਣੀਉਚਾਰਨਕੀਤੀਸੇਸਿਖਸੰ
ਗਤਨਿਤਾਪ੍ਰਤਪਾਠਕਰਨਪ੍ਰਤਾਕਾਲਇਸਨਨਕਰਕੇਜਪਪੜਨਤੇਸੀ
ਧਮਾਵੇਲੇਸੇਦਰਪੜਨਫੇਰਗਹਿਰਾਸਕਾਉਚਾਰਕਰਨਫੇਰਆਰਤੀ
ਸੋਹਿਲਾਪੜਨਅਤੇਸਦੇਰੇਸਦਾਪਹਿਰਦਿਨਚੜ੍ਹੇਆਰਤੀਪੜਕੇਅ
ਨੰਦਪੜਨਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਛਕਣਾਸੇਦਰਸੁਣਕੇਦੇਗਵਰਤੇਅਤੇਸਾਧੂ
ਸੰਗਤੀਇਕੱਠੀਹੋਵੇਤੇਗਿਆਨਚਰਚਾਕਰਨਅਠੀਪਹਿਰੀਤੇਸੀਗੁਰੂ
ਜੀਕੇਮਾਤਾਪ੍ਰਿਤਾਸਤਸੰਗਤਕਰਨਤੇਬਾਣੀਪੜਨਨਿਤਾਪ੍ਰਤਏਹਅ
ਉਆਸਕਰਦੇਕਰਦੇਪਰਮਗਤੀਕੋਅਧਕਾਕੀਧੁਏਅਤੇਸੁਚਖੰਡੇ
ਜਾਇਬਸੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਆਸਰਭਕੁਲਾਕਉਧਾਰਹੁਆਅਤੇਅੰਰ
ਦੂਰੇਦੂਰੇਸੰਗਤਾਂਆਦਰੁਅਤੇਦਰਸਕਰਨਨਾਮਕਾਜਹਾਜਸੀਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਜੀਸਾਰਮੇਚਲਾਇਆਜੋਕੋਈਇਸਜਗਤਉਪਰਅਸਵਾਗੀ

ਕਰਤਾਹੈ ਸੇਈ ਗਣੀਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਰਨ ਪਾਹੁ ਲਵੇ ਕਰ
ਸਿਖਾ ਕਉ ਸਤਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਨ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਸਿਖਾ ਆਵਨ ਵਰਸਨ ਕ
ਰਨ ਨਾਮ ਜਪਣਾ॥ ੨॥ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਪਾਰ ਕੀਤਾ॥

੥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਿਧਾ ਨਾਲ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਿਧਾਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਡਲੀ ਵਿ
ਚ ਬੈਠਿਆਂ ਗੋਰ ਖਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸਿਧੋ ਜਤੀਓ ਇਕ ਮਾਤ ਸੋ ਕਹਿਚ ਨਨਕ ਤਪਾ
ਇਆ ਹੈ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਜਿਤੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸ
ਧਨੇ ਉਨ ਕੋ ਨਹੀ ਫੋਕਿਆ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰ ਅਕੁੰਟੇ
ਹੋਇ ਕਰ ਉਨ ਕੋ ਪੁਛੀਏ ਅਤੇ ਕੋਈ ਐਸੀ ਤਰਾਂ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੂੰ ਹੋ ਜ
ਵਨ ਜਦ ਉਹ ਕੋ ਸਲ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਮ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਅਗੇ ਨਨਕ ਤਪਾ ਹੈ ਆਪ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਤੋਂ ਪਰ ਸਿਧ ਹੋ ਕਾਰ ਕੇ ਕੁਰੇਹ
ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਹੋਇ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਗੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਰਨ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਆਇ ਕੇ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ
ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਆਓ ਸਿਧੋ ਜਤੀਓ ਤਪੀਓ ਆਦੇਸ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਜੀ ਕਹਿਓ ਆਦਿ ਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਬੈਠ ਕਰ ਬਹੁਤ ਚਰਚ
ਕੀਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਕਹਿਓ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਨੁ ਕਛ ਕਰਾ ਮਾਤ ਵਿਖਾਓ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਰਾਂ ਮਾਤ ਤਾਨ ਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਹੋ ਤਾ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਲਿ ਕਰਨੇਹਾਂ ਤੇਤ ਸੀ ਸਾਨੁ ਲਭੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਤਸਾਂ ਲੁਕਣ ਤੇ
ਅਸਲਿ ਭਾਂਗੇ ਤਾ ਸਿਧ ਸਭ ਜਾਇਲ ਕੇ ਕੋਈ ਪਤਾਲ ਕੋਈ ਅਕਾਸ
ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ ਜਿਉ ਪਉਣ ਨੂੰ ਖਿਓ ਆਸਭ ਖਿਓ ਆਏ
ਤਾਂ ਗੋਰ ਖ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੇ ਮਛਰ ਦਾਹੁ ਪਬਣ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਐਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਿਸ ਪਥਰ ਵਿਚ ਲਾਕਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਤ ਚਰਿਆ
ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਤਾ ਬਹੁਤ ਸਮੀਂਦਾ ਹੁਆ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਧਾ ਕੀਤੀ
ਕੋਈ ਸੇਰ ਬਣਿਆਂ ਕੋਈ ਬਾਘ ਆਕੁ ਬਣਿਆਂ ਅਤੇ ਉਤੇ ਬੜਕਰ ਅ
ਕਾਸ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੇ ਲਗੇ ਪਥਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ
ਉਠ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਠ ਕੇ ਲਾਟੀ ਪਕੜ ਕੇ ਉਦਾ ਲੇਡੇ ਰੇਦੇ ਰਾਂ ਮਦੇ ਨਾਮ ਦੀ
ਕਾਰ ਕਰਦੇਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇ ਉਠ ਕੇ ਸਾਰੇ ਡੇਰੇ ਉਦਾ ਲੇਰਾ ਮਦੀ ਕਾਰ ਕਰ

ਵਿਤੀ ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਧ ਆਪਣੀ ਸਕਤ ਕਰਨ ਮੰਗਿਆਰਨ ਜੋ ਰੋਕ ਰੋਕੀ ਤੋਂ
 ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰਨ ਓਹ ਕਾਰਥੀ ਬਾਹਰ ਪਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰ ਜੋਰ ਸਿੱਧਾਂ ਲਾਇਆ
 ਪਰ ਇਕ ਪੇਸ ਨਗਈ ਚੜ੍ਹਕ ਨੂੰ ਝਖ ਮਾਰ ਕੇ ਤੇ ਸਮਿ ਦੇਹੋ ਇਕੋ ਆਇ ਪੇਸ
 ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੋਤ ਪਾਤੀਆ ਸੀ ਤੁਲੇਹਾਂ ਸਾਨੀ ਮਾਫ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ
 ਸੁਣੇ ਸਿਧੋ ਜਤੀ ਚਿਤ ਪਾਓ ਮਾਧੁ ਮਲੁਕ ਤੇਹਾਂ ਤੁਮਹ ਮਕੋਲ ਬੁੱਝੀ ਜੇਕ
 ਰਸਾ ਮਾਨੀ ਮੇਨਾ ਲਭਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪਨੇ ਏਕ ਦਕ ਰਖ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕ
 ਰਨੀਤਾ ਅਸੀ ਹਾਜਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਨੇ ਤੰਤਾਂ ਨਾਲ ਤੰਤ ਮਿਲਾਇ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਓਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ
 ਸਤਾ ਮੇਲੀ ਨ ਕਰਾ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਲਗੇ ਸਿੱਧ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਢੰਦ ਟੁ ਸਾਰੇ ਅ
 ਕਾਸ ਮਤਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੀਨਾ ਨ ਜਰੀ ਪਏ ਬੰਤੇ ਰਾਹੀ ਟਕਰਾ
 ਮਾਰ ਰਹੇ ਚੜ੍ਹਕ ਸਤ ਮਿੰਦੇ ਹੋ ਕਰ ਆਇ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਉ ਆਖਣ ਲ
 ਗੇ ਹੋ ਸੰਤ ਭੁਪ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇਰੇ ਮੇ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭਰਮ ਭੇਦ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਢੰਦ ਹਮਾਰੇ ਤਾਈ ਤੋ ਕਹੀਨਾ ਹੀ ਲਭ ਦੇ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਤੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਆ
 ਜਾਤਾ ਪਰ ਜੇਤੁ ਜਾਂਦਾ ਹੁਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਕੀ ਮਕਰੋ ਜੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ
 ਤੇ ਦਕਾਰ ਖਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾ ਏਹੋ ਕੀ ਮਕੀਤਾ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰ
 ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸੇ ਜਗਾ ਆਪਨੇ
 ਆਸਣ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਜਾਂ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਏਹੋ ਕ
 ਤਕ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿੱਧਾ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਧੰਨ ਹੋਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੇ
 ਹੋਮੇ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਓਸ ਦਿਨ ਓਸੇ ਬਡੀ
 ਅੰਸੇਰੀ ਵਰਗੀ ਸੀ ਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਹੀ ਪੰਛੀ ਮਰ ਗਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨ ਮੇ ਬੁ
 ਤਰ ਸਖਾਧਾ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਕੇ ਏਹ ਪੰਛੀ ਬਿਚਾਰੇ ਮੁਖਤ ਮਰ ਗਏ ਤਾਂ ਸਤ
 ਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ ਕਹਾਂ ਓਹ ਜਾਓ ਪੰਛੀ ਓਤ ਪੰਛੀ ਸਭ ਉਡ ਗਏ ਤੇ ਮਿਛੇ ਸ
 ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੇ ਬੜਾ ਭੈਰੀਤਾ ਤੇ ਕਹਾ ਮੇ ਕੋਣ ਕੀਦਹਾਂ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੀ
 ਕੇ ਭਾਣੇ ਕੋਮੋ ਕੀਆ ਹੈ ਏਹ ਸਮਝ ਕਰ ਬੜੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜ
 ਲ ਕਰ ਕੇ ਖੁਰਨ ਕੀਆ ਸੁਆਸ ਕੋ ਪੌਣੇ ਮੇ ਮਿਲਾਇਆ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਦਾ
 ਖੇਦ ਕੀਆ ਜਬ ਮੇਸੀ ਸਾਸਨ ਕਰੀ ਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਏ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਸਰੀ ਰੋਕੇ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਨਨਕ ਤੂੰ ਸਰੀਰ
 ਕੀ ਕੁਇ ਦੁਖ ਦੇ ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੋਤੀ ਹੋਤਾ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕ
 ਰਕੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਮਾਰਨਾ ਅੰਤ
 ਜੀਵਾਵਨ ਦੇ ਹੁਸਨ ਕਰ ਦੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤਾ
 ਹੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੁਸਦਾ ਤੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਣੇ
 ਲਗੇ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਮਜਾ ਲੂ ਹੈ ਤੇ
 ਮੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇ ਵਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਹੈ ਨਨਕ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸੋ ਤੇ
 ਹੈ ਅੰਤ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇ ਕਛ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਦਾ ਫਰਨ ਹੈ ਸੇ ਮੇਰੇ
 ਪਿਆਰੇ ਆਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ਹੋਤੇ
 ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਕਹੋ ਕੇ ਮਾਫ਼ ਕੀ ਮਾਸਾ ਕੀਤ ਹੈ ਨਹੀ ਸਭ ਕੀ ਮੇਰੀ
 ਕਰ ਰਿਆਹਾਂ ਤੇ ਜਿਤ ਨਾ ਕਰ ਅਤੇ ਜੇ ਕੀ ਮਾਜ਼ ਤੇ ਲੋਕ ਤੂੰ ਕਰੇ ਗਾ ਸੇ ਮੇ
 ਨ ਮਨੁ ਜਰੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਦੇਹੀ ਮਨਾਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਈ ਮੇ ਸਿਦਕ ਤੇ ਸਬਰੀ
 ਦਾ ਸਿਰ ਪਾਉ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕਾ ਕ ਉਧਾਰ ਕਰ ਸਤਨਾਮ ਕ
 ਚਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਦੇ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਾ
 ਜੇ ਤੇਰਾ ਬਾਜਨਾ ਮੇਰਾ ਸੋਰ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ ਵਿਖੇ
 ਸਿਦਕ ਰਖੇਗਾ ਤੇ ਸਜੀਵ ਕੇ ਮੇ ਆਪਨੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਦੇਵਗਾ ਤੇ
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਵਨਗੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਕਈ ਕੋਟ ਜੀਵ ਉ
 ਧਨਗੇ॥ ਜਾਂ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅਰੋਮ ਬਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅੰਤਰ ਪਿਆ
 ਨ ਹੋਏ॥ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਸਿਖ ਸੰਗ
 ਤ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਲੰਗਰ ਬੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਵਣ ਅਤੇ ਨਿਸਵਖਤ ਪ੍ਰਤ
 ਕਾਸ ਹੋਵੇ ਸਭ ਸਿਖ ਇਸ ਨਨਕ ਕਰਨ ਤੇ ਫੇਰ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ
 ਨ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਫੇਰ ਲੰਗਰ ਵਰਤੇ ਜਾਂਤੀ ਸਗਾ ਪਹਿਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਦਾ
 ਵਰ ਬਾਰ ਲਗੇ ਤੇ ਗਾਰੀ ਸਬਦ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨ ਫੇਰ ਰਹਿਰਾਸ ਸੋਦਰ
 ਦਾ ਪਾਠ ਹੋਕੇ ਆਰਤੀ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਸ
 ਤਾਂ ਨਕੋ ਜਾਵਣ ਏਹ ਨੇ ਮਨਿ ਤਾਪ ਰਤ ਸਭ ਸਾਲ ਮੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਨੇ ਦਿਨ ਏਸੇ
 ਤਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਬਤ ਕੋ ਨਿਹਾਲ ਕਰਨ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾ ਹਗੁਰੂ॥

॥ ਸਾਖੀ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਨਲਾ ॥
 ॥ ਤਾ ਬਾਲਕ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸਾਹਿ ਬਜੀ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪਰ ਦੇਵਿ ਚ ਸਿਖਾ ਦਾ ਓਸਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਣ
 ਵੇਰੋ ਚਲੇ ਬਾਈ ਬਾਲ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਪਰ ਕੋਚਲੀ ਏਇ ਸਤਗੁਰ ਅਨੇਕ
 ਜੀਵਾ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜੋ ਆਏ ਤਾ ਤੁਰਕ ਸਤਨ ਦੇਵਿ
 ਚ ਆਏ ਤਾ ਇਕ ਫਕੀਰ ਅਬਦੁਲਖਾਨ ਉਸਮਾ ਲਖਾਵਿਚ ਪੀਰ ਸਦਾ
 ਉਦਾਸੀ ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਉਬਾਰੇ ਖਾ ਪਠਾਣ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ
 ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀਆ ਬਤਾ ਚਲੀਆ ਤਾ ਉਬ
 ਰੇ ਖਾਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਤਰੀਫ ਕੀਤੀ ਤਾ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਨੇ ਜ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਤਾ ਬੜਾ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ
 ਆਹਿੰਦ ਦੀ ਤਰੀਫ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਠਾਇਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਕਿਸ ਕੋ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ਤਾ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਜਿਸ ਕੀ ਤਰੀਫ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਪਠ
 ਏ ਨੇ ਕਹਾ ਖਦਾਇਕੋ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ਓਹ ਤੇ ਬਸਿੰਨ ਸਖਦਾਇ ਹੈ ਤੁਸੇ ਖਨੇ
 ਕਹਾ ਕਿ ਆਹਿੰਦ ਕੀ ਤਰੀਫ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅੰਗਹਿੰਦ ਕੋ ਖਦਾਇ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥
 ਤਾ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਸੇਖਸੀ ਓਹ ਹਿੰਦ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇ ਜੇਵਰ ਕੋ ਮੇਨ ਖਦ
 ਦਿ ਦੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਜਮ ਹੈਵੇਗੇ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਉਠਾਇ ਦੇਵਾਂਗੇ ਅਤੇ
 ਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਪਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕੁਛ ਕਹਿਨ ਸਾਕਿ ॥
 ॥ ਜਦ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾ ਉਬਾਰੇ ਖਾ ਇਕ ਰੋਜ ਬਾਫਤੇ ਦ
 ਲੈਕਰ ਸੇਲਾਗਸਾਂ ਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਰਖਿਆ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਚਰਨ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ ਉਪਰ ਫੇਰਿਆ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਾ ਮੀਆ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਭਲਾ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਰ ਕਰ
 ਮੀਆ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਹਾਂ ਸਾਨੁ ਐਸੇ ਐਸੇ ਚੰਗੇ ਕਪੜੇ ਨਹੀ ਲੈ ਛੀ ਦੇਏ ਹਜ਼ੂਰ
 ਪਦ ਚਰਿਆ ਹੈ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਪਰ ਖੁਸੀ ਹਾਂ ਏਹੁ ਤੁਸੀ ਪਹਿਨੋ ਤਾ ਉਬਾਰੇ ਖਾ ਨੇ
 ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖਦਾਇ ਤੇ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਅਤੇ ਮਰਵਾ ਦੇ ਨਹੀ ਏਹ ਰੋਜ ਤੁਮਾਰੀ
 ਨਾਇਤ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਸੀ ਲੇਵੋ ਤਾ ਸੀ ਬਖੇ ਕਹਾ ਮੀਆ ਤੁਮਾਰੀ
 ਮਰਜੀ ਵਰਜੀ ਪਾਸੇ ਵੇਇ ਚਾਵਰਾ ਸਿਵ ਓ ਤਾ ਉਬਾਰੇ ਖਾ ਚੁਇ ਚਾਵਰਾ
 ਜਾਇਕੋ ਬਣਵਾਇ ਲਿਆਇਆ ਤਾ ਇਕ ਚਾਵਰਾ ਸੀ ਬਖੇ ਆਪਲੀ ਤੀਤੇ

ਦੁਸਰੀਚਾਦਰਬਾਲੇਕਉਦਿਤੀਤਪਠਾਨੇਕਹਾਅਜਮੇਨਿਹਾਲਹੁਆਹਾਂਬਿਓ
 ਜੇਇਹਰੇਜਾਅਜਬਦਾਇਨੇਪਹਿਨਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰਜੀਕਹਾਕਹਾਮੀ
 ਅਜੀਸੇਖਾਅਬਦਲਗਹਿਮਾਨਦੀਕਿਆਖਬਰਹੈਤਾਖਾਨੇਕਹਾਤਪਾਜੀ
 ਅਜੀਸੇਖਾਕਫਰੇਸਨਹੈਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਸੇਖਾਸਾਭੇਉਪਰਖਫਾਹੈਤਾਪਠ
 ਏਨੇਕਹਾਤਪਾਜੀਓਹਫਕੀਰਕਹਾਵਦਾਹੈਪਰਫਕੀਰੀਦੁਹਾਤਾਂਸੀਗੁਰਜੀ
 ਕਹਾਹੈਖਾਜੀਤਮਸਬਕਹਿਤੇਹੈਪਰਕਿਆਕਹਿਤਾਜੀਤਾਉਬਰੇਖਾਨੇਕਹਾ
 ਅਜੀਜੇਉਸਨੇਕਹਿਆਹੈਸੇਮੇਨਹੀਕਹਿਸਕਦਾਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਨਿਸੀਗ
 ਕਹੈਤਾਂਖਾਨੇਕਹਾਹੈਤਪਾਜੀਓਹਕਹਿਤਾਹੈਜੇਕਿਆਹੀਦੁਕੀਤਰੀਫਕਰਦਾਹੈ
 ਤਾਂਮੇਕਹਿਆਸੀਨਾਨਕਜੀਹੀਦੁਮੁਸਲਮਾਨਤੇਦੋਨੋਸੇਫਾਰਕਹੈਐਨਖ
 ਦਾਇਕੀਫਰਤਹੈਤਾਂਸੇਖਨੇਗੁਸਾਖਾਧਾਪਰਵਸਕਫਚਲੇਨਾਹੀਅਤੇਹੋਰ
 ਕਹਿਓਸਕੇਉਠਾਇਕਰਦੁਰਕਰਦੇਵਾਂਗੇਤਾਂਮੇਕਹਾਵੇਤਾਖਦਾਇਹੈਕਿਸ
 ਕੋਉਠਾਇਦੇਵਾਂਗਾਜਾਏਹੁਬਾਤਉਬਰੇਖਾਦੀਸੁਣਕੇਤੇਅੰਧਿਓਜਚਲੇਭ
 ਵੀਬਾਲਾਸੇਖਦੀਵੀਫੁਕਣੀਲਾਹਾਵੀਏਤਾਂਮੇਅਧਿਆਓਲੇਗੁਰਜੀ
 ਤਾਂਖਾਨਕਹਾਮਹਿਭੀਨਾਲਚਲਾਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਖਾਜੀਤਮਅਗੇਚਲੋਹ
 ਮੁਠੀਆਉਤੇਹਤਾਖਾਨੇਕਹਾਤਪਾਜੀਮੇਰੇਕੋਕਫਉਸਕਾਤਰਨਹੀਤਾਂਗੁ
 ਰਜੀਕਹਾਫਰਤੇਨਹੀਪਰਫਕੀਰੀਕਪੇਵੇਦਹੈਏਹਅਬਦਹੈਤਾਖਾਨੇਕਹਾ
 ਤਪਾਜੀਏਹਬਖਸਸਖਦਾਇਨੇਆਪਕੋਹੀਕਰੀਹੈਤਾਂਉਬਰੇਖਾਅ
 ਗੇਗਾਇਆਤੇਬਾਬਾਜੀਅਰੇਮੇਵੇਵੇਪਿਛੇਗਏਤਾਂਅਗੇਸੇਖਾਅਬਦਲ
 ਗਹਿਮਾਨਪਾਲਕੀਵਿਚਅਸਵਾਰਹੋਇਕਰਚਲਾਸੀਤਾਂਲੋਕਾਅਧਿਆ
 ਸੇਖਜੀਨਾਨਕਤਪਾਅਧਿਆਹੈਤਾਂਸੇਖਜੀਅਸਵਾਰੀਛੋਰਦਿਤੀਤੀਗੁ
 ਰਜੀਕੀਭੇਟਕੀਤੀਅਤੇਸੇਖਨੇਦਸਤਬੇਸੀਲੀਤੀਤੇਮਖੋਕਹਿਓਸਤਪਾ
 ਜੀਖੇਰਹੈਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਸੇਖਜੀਖੇਰਹੈਪਰਨਹੀਖੇਰਤਾਂਸੇਖਨੇਕਹਾ
 ਤਪਾਜੀਯਹਿਆਪਨੇਕਿਆਕਹਾਹੈਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਸੇਖਜੀਖੇਰਇਸਦ
 ਸਤੇਨਹੀਜੇਆਪਕਹਿਤੇਹੈਜੇਉਠਾਇਕਰਦੁਰਕਰਦੇਵਾਂਗੇਆਪਕਹਾ
 ਮਨੇਕਉਨਸੀਜਗਹਮਲੀਹੈਜੇਛੁਡਾਇਲੇਓਗੇਤਾਂਸੇਖਨੇਕਹਾਕੋਨਕ
 ਹਿਤਾਹੈਤਾਂਗੁਰਜੀਕਹਾਤਮਹੀਕਹਿਤੇਹੈਤਾਂਸੇਖਨੇਕਹਾਜੇਕਹਿਤੇਹੈਸੂਝ
 ਖਮਾਰਤਾਹੈਤਾਂਉਬਰੇਖਾਕਹਾਸੇਖਜੀਤਮਕਹਿਤੇਥੇਕੋਕਿਆਹੀਦੁਕੀਤ

ਗੀਫ ਕਰਤੇ ਹੈ ਉਠਾਇਕਰਵਰਕਰਵੇਵਰਗੇ ਅਬਮੁਕਰਵੇ ਹੈ ਰਾਸੇਖਨੇਕਰਾ
 ਖਾਜੀਤਪਾਜਾਣੇਜਹਮਜਾਣੇ ਤੁਮੇਕਿਆਪਹੁਚਕਾਹੈ ਹਮੈਨੇਫਕੀਰਹੈ
 ਪਸਮੇਸਮਸ਼ਲੇਵੇਗੇ ਤੁਮਅਪਨੇ ਠਿਕਨੇਬੈਠੇਗੇ ਤਪਰਣਨੇਕਹਾਹ
 ਮਾਰਫਿਕਾਨ ਤਪੇਕੇਸਾਥਹੈ ਅੰਰਹਮ ਤਪੇਕੇਮੁਰੀਦਹੈ ਪਰਐਸਕਸ
 ਐਫਿਕਾਨ ਫਕੀਰਨਹੀਭਾਹੀਏ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸੇਖਜੀਆ
 ਪਕਾਹਿਤੇਹੈਕੇਹਮ ਫਕੀਰਹੈ ਆਪਕੋਇਸੇਤਰਾਚਾਹੀਦਾਹੈ ਤਸੇਖਨੇਗ
 ਸਾਖਾਧਾਤੇਕਹਾਕਹਤਪਾਤੀਹੈਦੁਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈ॥ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਜੀਕਹਾਨਾਹਮਹਿੰਦੁਨਾਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਨਹੀਚਬਸੈਸੈਤਾਨ ਏਕੈਏਕੀ
 ਏਕਸੁਬਹਾਨਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸੁਣਅਬਦੁਲਗਹਮਾਨਾਦਾਵਾਭੁਲੇਤਏਕ
 ਪਛਾਨਾ॥ ਤਸੇਖਕਹਾਤੇਰਾਮਜਬਕੰਨਹੈ॥ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾ
 ਮਜਬਹਮਾਰਾਸਚਾਨਾ॥ ਜਿਸਏਕਤੇਅਨੇਕਕੀਏਸਚਪੁਜੀਵਾਪਰ
 ਤੀਸਚਕਾਵੁਜਾਝੁਣਾਹੈਖਵਾਰੀਹੈਸੋਆਇਆਸੇਜਾਵੇਗਾਏਕਪਰਨਜਰ
 ਰਖੀਏਖਦਾਇਸਚਾਹੈਬੰਦਾਝੁਣਾਹੈਦਾਵੇਦੀਅਗਨਦਾਲਾਹੈਹੈਸੇਖਜੀ
 ਖਦਾਇਦਾਵੇਮੇਨਹੀ ਤਸੇਖਨੇਕਹਾ ਖਦਾਇਦੇਪਿਆਰੋਕਛਨਹੀਹੁਏ॥
 ਦਾਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸੇਖਦਾਦੇਪਿਆਰੇਹੈਨਤਿਨਕੋਖਦਾਇਵੀਪਿਆਰਹੈਉ
 ਨਕੇਦਿਲਮੇਏਕਏਕੰਕਰਹੈਸਭੁਭਰਤਮੇਖਦਾਇਕੋਦੇਖਤੇਹੈਹਲਾਲਕੋ
 ਖਾਢੇਹੈਤੇਹਰਾਮਕੋਨਹੀਖਤੇਤੇਜੋਖਦਾਇਕਵੀਸਿਫਤਮੇਰਹਿਆਹੈਸੋ
 ਵਰਗਾਹਮੇਕਝਲਪਕਾਹੈ ਤਸੇਖਨੇਕਹਾਤਪਾਜੀਤੇਰੀਨਜਰਤਲੇਕੋਈ
 ਨਹੀਆਉਦਾ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸੇਖਜੀਹਮਕੰਨਜਰਖਸੀਹੈਉਚੀਤੇ
 ਖਾਲਕਕੋਨਜੀਕਰਹੀਦੀਹੈਤੇਇਕਦਮਖਾਲਕਨਹੀਭੁਲਦਾਸੇਖਜੀਹ
 ਮਕੋਐਸਾਰਾਹਮਿਲਿਆਹੈਜੋਏਕਖਾਲਕਹੈ ਜਿਸਨੇਸਭਕੋਪੈਦਾਕੀਆ
 ਹੈਸੋਬਰਾਕਿਸੇਕੋਨਹੀਜਾਣਤਸੇਖਾਲਕਕਾਨਜੀਕੀਹੈਸੁਣਸੇਖਜੀ
 ਜਿਸਨੇਆਪਕੋਸਭਸੇਮੰਦਾਜਾਣਿਆਹੈਤਿਸੀਨੇਸਹੀਬਕੋਪਾਇਆ
 ਹੈ॥ ਤਸੇਖਨੇਕਹਾਤਪਾਜੀਖਦਾਇਕੀਆਪਉਪਰਬੜੀਅਨਾਇਕ
 ਹੀਈਹੈਹਮਕਉਭੀਦੀਦਾਰਦੀਆਕਰੇਮੇਹਰਵਾਨਗੀਕਰਕੇ ਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਜੀਕਹਾਸੇਖਜੀਬੜੀਮਿਹਰਖਦਾਇਦੀਹੈਤੁਮਕੀਤੇਕੋਕੀਤਹੀਜਾਣਿ
 ਆਕਰੇਦਾਵਾਨਬੀਨਿਆਕਰੇਜੋਪਦਾਇਸਹੈਸੋਸਭੁਖਦਾਇਕੀਹੈਆਪ

ਤੇਰੇਗਾਮੀਏਕੁਈਨਹੀਜੈਸਾਪਰਮੇਸਰਨੇਕਿਸੇਕੋਬਨਾਇਆਹੈਸੋਤੋਸਾ
 ਪੈਏਹਬਤਸੁਦਕੇਸੇਖਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਿਪੈਰਾਤੋਹਥਰਖੇਫੇਰਅਪਨੇਮਹੂ
 ਉਪਰਫੇਰੇਤੇਮਹੋਕਹਾਤਪਾਜੀਮੇਰੀਗੁਸਤਾਕੀਮਾਫਕਰਨੀਤਾਂਸੀਬੁਝੇ
 ਜੀਕਹਾਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਰਿਆਂਵਿਚਕੁਸਤਾਕੀਨਹੀਹੁੰਦੀਜੇਕਈਭੁ
 ਧਿਆਏਕੀਆਂਹੋਕੁਜਿਵੇਤਾਓਹਖਾਣਤਏਖਾਣਤਏਖਾਣਤਏਪਰਮਾਪਦੀਵ
 ਯੋਖਬਰਦਾਰਗਹਿਦਾਅਤੇਸੇਖਜੀਜੋਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਰੇਹੈਨਓਨਾਨੂੰ
 ਅਠੇਪਾਹਿਰਖੋਫਰਹਿੰਦਾਹੈਤੇਗਾਫਲਾਕਿਸੇਵਖਤਨਹੀਹੁੰਦੇਤਾਂਸੇਖਕੁ
 ਰੀਕਕਹਿੰਦੇਹੈਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਕਹਾਵੇਖਾਸੇਖਜੀਤਤਪੇਕਉਓਠਵਦੇਸਾਹੈ
 ਹੋਉਬਾਰੇਖਾਹਮਜਾਣਤੇਬੇਕੇਹਿੰਦੁਬਤਪੁਸਤਹੋਵੇਗਾਪਰਨਾਨਕਜੀਤ
 ਮੇਨਖੁਦਾਇਦਾਭੂਪਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਸੇਖਪਾਸੇਵਿਦਾਹੋਏਤਾਪਠਾਫਲ
 ਨਾਹੀਪਰਉਸਕੋਵੀਖਸੀਕਰਕੇਓਬੋਗੁਰੂਜੀਚਲਤੇਰਹੇ॥

॥ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਪਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਆਉਦੇਆਉਦੇਅਗੇਸੇਕਾਰਪੁਰਦੀਧਰਤੀਵਿਚ
 ਇਕਨੂਰਨੁਸਤਰਨਾਮਸਰਾਈਬਕਰੀਆਂਤਦਾਉਦਾਸੀਤਾਂਉਸਨੇਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਦੇਖਕਰਇਕਯੋਦਾਧੁਧਾਭੁਰਾਅੰਦਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤ
 ਨਨਕਾਰਨੇਜੋਤੀਸਫੁਪਕਹਿਨਤਗੇਭਾਈਕਿਸਭਾਓਈਨਾਲਾਮਾਦਾਹੈ
 ਤਾਂਉਸਨੇਕਹਾਜੀਮੇਧਨਹੀਨਹਾਤੇਮੇਸਇਆਹੈਕੇਫਕੀਰਜੋਚਾਹੁਨੇ
 ਕਰਦੇਦੇਹੈਨਦੇਸਵਾਸਤੇਮੇਆਖਾਅਕੇਮੇਭੀਸੀਤਾਨੂੰਦਧਪਿਛਾਵੇਜੇ
 ਰੇਤਾਂਈਏਸਦੇਸਦਾਰਾਜਦੇਜਾਵਨਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਪਿਛਲੀਰਾਤ
 ਓਠਕੇਇਸਨਾਨਕਰਕੇਨਾਮਜਪਿਆਕਰਤੇਆਏਸਾਧਸੰਤਦੀਸੇਵਕ
 ਰਿਆਕਰਤਾਤੇਰੀਭਾਵਨੀਵੀਪੁਰੀਹੋਇਸਾਦੇਗੀ॥ ਤਾਂਓਥੇਹੀ
 ਇਕਦਾਉਦਸੁਲਾਹਗਲੀਚਾਵੁਣਕਰਲਿਆਇਆਤੇਆਖਿਓਸਦੇ
 ਰਥਿਨਿਵਾਜਜੀਆਪੁਏਹੁਗਲੀਚਾਵਿਛੁਹਵਿਲੇਵੇਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਾਮੇਸਾਗਲੀਚਾਪੁਮੇਸਰਨੇਧਰਤੀਦਾਵਿਛੁਇਆਹੈਜੇਹਕਰਕਈ
 ਪੁਰਾਣਨਾਹੋਵੇਅਤੇਓਥੇਇਕਕੁੰਤੀਓਈਹੋਈਸੀਤੇਨਿਤਪਾਲੇਨਲਰਰ
 ਦੀਸੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਦਾਉਦਤੂੰਏਸਕੁੰਤੀਤੇਗਲੀਚਾਪੁਏਦੇਹੁਤੇਨਲੇ
 ਏਨੂੰਭੂਰੀਖਵਾਇਆਕਰਅਤੇਤੇਰੀਭਾਵਨੀਕਿਆਹੈਤਾਂਉਸਨੇਕਹਾਗੁਰੂ

ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰਬੁਤ ਉਲਾਹੇ ਭੇਜੇ ਸੁਖ ਪਾਵਾ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਸਾਖੀ
ਸਾਧ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਮ ਕਰ ਅਤੇ ਨਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਵਾਸੀ ਪਾਮ ਕਰੇ
ਵਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੀ ਚਿਥੇ ਦੁਹਾ ਕੇ ਦੇ ਕਰ ਚਿਠ ਲੇਖੇ ਸਿਧ
ਨਾਰੇ ਕਨਾਰੇ ਜਾਂ ਅਰੇ ॥ ਅਏ ਤਾਂ ਇਕ ਬੀ ਦਾਤ ਪਕਰ ਦਾਹੇ ਪੁਰਿਸ ਦਾਨੁ ਮਸ
ਦੁਰ ਹੋ ਸੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਚਿਥੇ ਇਕ ਸਬਦ ਚਿਠਾਰਨ ਕਰ

॥ ਦੇਵਾ ਭਿਆਵਰ ਸਨ ਕੇਤਾ ਈ ਦੁਖ ਬੁਖਤੀ ਰਥ ਕੀਏ ॥ ਸਿਰੀ
ਜਤੀ ਜੁਗਤ ਮੇਰ ਹਿਤੇ ਕਰ ਕਰ ਭੁਗਵੇ ਭੇਸ ਭਏ ॥ ਭਿਕਾਰ ਨਿ
ਸਾਹਿਬਾਰੀ ਗਰਾਤੇ ॥ ਤਿਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾਰ ਪਾਮ ਨੀਤਾ ਕਹਿ ਦੁਨ
ਜਾਈ ਗੁਣ ਭੇਰੇ ॥ १ ॥ ਤਾਂ ਦੇਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਸਰਦਾਰ ਚਿ

ਲੇ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲੋ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ॥ ਅਇਲ ਗਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕਹ
ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਭਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ਭੁਕੇ ਦਾ ਚਿਲੇ ਖੈ ਠਾਹੈ ॥ ਚਾਂ ਉਸਨ ਕਹਾ ਹੈ ਸੀ
ਤਸੀ ਏ ਬੇ ਮੁਲਤਾਨੇ ਪੀਰਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਬਰ ਹੋਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਨਹੀ ਦੇਵੇ
ਅਤੇ ਹੋ ਸੀ ਤਜੀ ਜਿਸਤਰਾ ਚਿਥੇ ਈ ਇਜਤ ਹੁਦੀ ਹੈ ॥ ਮੇਅਖਿਨ ਹਾਂ ਕੇ ਚਿਸੇਤਰਾ ਮੇ
ਰੀਵੀ ਮੰਨਤਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸਤਰਾ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਹੋ
ਰਮਿਠੇ ਪਰਮੰ ਚਿਥੇ ਨਾਂ ਭਿਉ ਭਿਉ ਕਰ ਦੀਆਂ ਹੋਨ ਇਸੇਤਰਾ ਭੁਸਨ ਬੀ ਦਰੀ
ਦਾ ਲਿਆਨੁ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਨਤਾ ਪਰਾਬ ਕਰ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹੱਛ ਜੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਏਹੁ ਭਾ
ਦੁਨੀ ਹੈ ਭਾ ਤੇਰੀ ਮਰਾਦ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਮੰਨਤਾ ਓਨਾ ਨਾਲੋ ਵਧੀਕ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਸੀ
ਅਸੀ ਕਹਿ ਦੇਹਾ ਸੋ ਕਰ ਚਿਥੇ ਅਸੀ ਖੈ ਠੇਹਾ ਇਸ ਗਾਫ਼ ਕੁਦਿਤਾ ਕਰ ਤੇ ਦੀਵਾ
ਬਾਲਿਆ ਕਰ ਤੇ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਿ ਤੇ ਨਿਰਮਾ ਭਿਆਨ ਹੋਇ ਕੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰਨੀ ਕਿਉ ਜੋ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਨਿਰਕਾਮ ਪਦ
ਵੀ ਤੇਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਏਹ ਕਹ ਕਰ ਸੁਗੁਰੂ ਸੀ ਚਿਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਮਾਰੇ ਬਹੁ ਮਖ ਲੋਦੀ ਨਾਲਾ ॥

॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਲ ਬਾਲ ਕਰ ਭਰ ਪੁਰਨੇ
ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਮੇਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਸੀ ਚਿਥੇ ਅਪਦੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇ ਚਿਥੇ ਭੁਰ
ਪਏ ਤੇ ਅਗੇ ਵਿਲੀ ਦਾ ਪੁਤ ਸਾਂਹ ਬਹੁ ਮਖ ਲੋਦੀ ਤੇ ਇਕ ਸਤੀ ਤਿਸ ਦਾ ਮਾਂ
ਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਵਿਲ
ਲਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਾਰਸਾਹ ਕੋਲ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਦੇਖੇ ਪਾਤਸਹਾਇ

ਹਿੰਦੁ ਨਨਕ ਫਕੀਰੋ ਨ ਓਹ ਬੇਦੋ ਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਨ ਓਹ ਕੰਤਿ ਬਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤੁ
 ਮਓ ਸਕੋ ਪੁੰਨ ਤਾਪ ਤਸਾਹਿ ਨੇਕਹਾ ਬਿਫਕੀਰਾ ਕੋ ਪਕੜੈ ਤਾਂ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪੁਰ
 ਵੀਵਨ ਤਾਂ ਵਿਚੇ ਨਨਕ ਸੀਵੀ ਪਕੜੇ ਗਏ ਤਾ ਬਹਮਖਾਲੋ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਕੇ
 ਸਭ ਕੇ ਚੰਕੀ ਪੀਸ ਦੇ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤਾ ਸਭ ਕੇ ਚਕੀ ਕਣਕ ਪੀਸ ਦੇ ਕੇ ਮਿਲੀ ਤਾ ਸਭ
 ਨ ਕੇ ਸਾਥ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਕਉ ਭੀ ਮਿਲੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਭ ਕਉ ਨ ਮਿਲਨ ਤੇ ਸੀਤਿ
 ਬੇਸੀਕੀ ਚੰਕੀਆ ਪੇਹੀ ਪਈ ਫਿਰੇ ਤਾ ਸਾਹੇ ਪ੍ਰੀ ਮ ਪੈ ਗਈ ਕਨਨ ਨਤ ਪੁੰਨ
 ਹੋਏ ਜੋ ਦੋਲਤ ਖਾਕਾ ਲੋਈਕਾ ਮੋਦੀ ਅਹਾ ਤੇ ਓਹ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾ
 ਬਹਮਖਾਲੋ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਕਹਾ ਮਾਜ਼ ਬੁਤਰ ਬੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬ
 ਹਮਖਾਲੋ ਪਾਸ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ ਕੇ ਨਨਕ ਫਕੀਰ ਕਾ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੈ ਕਿਓ ਕੇ ਸ
 ਭ ਚੰਕੀਆ ਪੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਸੀਨ ਨਕਤ ਪੀਵੀ ਚੰਕੀਆ ਪੇਹੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਤ
 ਸਹਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਦੁਲਗਾ ਅਰੇ ਉਸਦੀ ਖਦੀ ਖਲਾ ਸੀ ਕੋਰੇ ਤਾਂ ਉਨ
 ਸਪਾਹੀਆਂ ਮਾਖਿਆਂ ਨਨਕ ਜੀਆ ਪੁਜਾ ਦੇ ਜੀ ਬਾਦ ਸਹਾ ਨੇ ਮਾਪ ਕੇ ਰਖ
 ਸਤ ਵਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮਾਥੈ ਠਹਾ ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਤੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇ
 ਦਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਣ ਚਲੇ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤ
 ਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਈ ਦੇਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਮ ਉਸਨੇ ਕਰਨੇ ਹੈ ਨ ਸੋਈ ਕ
 ਰਨੇ ਹੈ ਨ ਪਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਨਾ ਦੀ ਸਫਾ ਉਠ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਸਤਾਰ
 ਦਿਨ ਲਾਹੇ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਹ ਬੁਜੇ ਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹਾ ਮਓ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਕਿਸਤਰਾ ਉਠੇਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖੋ ਤਾ ਸਹੀ ਜਾਪੀ ਸਮਹੀ ਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤ
 ਪਾਣੀ ਪਤ ਬਹਮਖਾਲੋ ਦੀ ਤੇ ਬਾਬਰ ਚੁਕਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਬਹਮਖ
 ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਜਤ ਵੇਦਿਨ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦਹਾਈ ਫਿਰ ਗਈ ਤੇ ਬਾਬਰ ਦਿ
 ਲੀਵਾ ਪਾਤਸਾਹ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬੀਵੀਵਨ ਪਕੜੇ ਗਏ ਤੇ ਵਿਚੇ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀਵੀ
 ਪਕੜੇ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਿਓ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾ ਮਾਏ
 ਜਾਂ ਸਤ ਦਾ ਦਿਨ ਹੁਆ ਤਾ ਬਾਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਅੰਗੇ ਖਾਣ ਲਿਆਇ ਕੇ ਰਖ
 ਰਿਆ ਜਪਤਸਾਹ ਨੇ ਕਪੜਾ ਉਤੇ ਉਠਾ ਰਿਆ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਜੋ ਵਿਚਖ
 ਫੇਰੇ ਕਿਰਮ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਓਸੇ ਵਖਤ ਬਾਬਰ ਚੀਨੁ ਸਦਵਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋਰ ਗਭੀ
 ਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਲਾਮਤ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਕੁਛ ਖਬਰ ਨਹੀ ਇਹ
 ਤੇ ਚਾਵੇ ਲੋਕੀ ਜਗਹ ਕਿਰਮ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਦੋਰ ਗੇ ਨੇ ਵੀ ਕਹਾ ਬਾਦ ਸਹਾ

ਨਕੇ ਕੁਛ ਅਥਿਤਿ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਕਤੀ ਨਾਮਿ ਸੁ ਥਕੁ ॥
ਆਮਲਮਹਿ ਤਾ ਵਰਗ ਨ ਕਹਾ ॥ ਐਪਾ ਰਸਾਹ ਵਿਕਸਿ ਦਫ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ॥
ਹੈ ਤੇ ਕੋ ਦੀਆਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਅਜਮਤ ਖੁਦਾ ਏਨੇ ਉਸ ਵਿਦਾਸ ਤੇ ॥
ਜ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਤਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਅਰੇ ਉਸ ਕੋ ਕਿਉ ਕੈਦ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾ ॥
ਮੀਰ ਹੁਸੈਨ ਕੁਤ ਵਾਲ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜਰਤ ਏਹ ਤੇ ਬੰਦੀ ਵਾਨੇ ਮੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾ ॥
ਰਬਾ ਬਰਨੇ ਕਹਾ ਬੜੀ ਇਜਤ ਸੇ ਲਿਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕੁਤ ਵਾਲ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਸੀ ॥
ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਕਹਾ ॥ ਪਾਕ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕੋ ਬਾਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ॥
ਨੇ ਜਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਈ ਬਾਲੇ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ ਬਾਬਰ ਦੇ ਪਾਸ ॥
ਪਹੁਚੇ ਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਅਗੇ ਉਠ ਕਰ ਤਜੀਮ ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਕਹਾ ॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸੀ ॥
ਤੁਸਾ ਖੁਦਾ ਇਕੋ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਂ ਖੁਦਾ ॥
ਇਕੋ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਾ ॥ ਕਿਸ ਵਜਾ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ॥
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ॥ ਲਾਖ ਮਹਮਦ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਅਲੱ ॥
ਖੁਸਾਬਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ॥ ਕੇਈ ਮਹਮਦ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ਸੁਮਾ ॥
ਰਨਾ ਪਾਵਹਿ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥ ਰਸੂਲ ਰਸਾਲ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਆਇਆ ॥
॥ ਜਬ ਚਾਹਿਆ ਤਬ ਫੇਰ ਮੰਗਾਇਆ ॥ ਇਉਂ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ ॥ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਅੰਗ ਸਭ ਰੀਦੇ ॥ ੧ ॥ ॥

ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਕੇਮਹਮਦ ਭੁੰਗੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜਿਨ ਰਹੀ ਗੋਈ ॥
ਸੇ ਪਾਕ ਨਹੀ ਹੈ ਕਾਮ ਸੇ ਤਾਂ ਨ ਸਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਇਜਤ ਨਹੀ ਖੁਦਾ ਇਕੋ ॥
ਤਾਂ ਗੀਫ ਕਰੇ ਖੁਦਾ ਇਕੋ ਕੀਏ ਕੀ ॥ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੀਫ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਬਾਲ ਤੇ ਬੁਢਾ ॥
ਤਾਂ ਜੀਮਣਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪਾਕ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ॥
ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਖੁਲੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ਹਮਾਰੀ ਨਜਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਖੁਲੀ ॥
ਹੈ ਆਪਣੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੋ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਹੱਕ ॥
ਤਾਲਾ ਦਾ ਫਰਮਾ ਨਹੈ ॥ ਕੇ ਫਕੀਰ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ਹੱਕ ਤਾਲਾ ॥
ਬੋਲ ਦੇ ਬੀਰ ਹਿਤ ਮਰ ਪਾਕ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਬੋਲ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਝਖ ਝਖ ॥
ਰਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮਰੀ ਦ ਕਿਸ ਕਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥
ਮੇਨਿ ਰੰਕਾਰ ਕਾ ਮਰੀ ਦਹਾ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ॥
ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪੂਰਨ ਫਕੀਰ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਕੁਛ ਆਇਆ ਲੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥

ਖਹਾਸਿਸੁਖਦਾਇਨੇਸੁਭਕੁਛਦਾਅਪੇਤੈਸਕਾਦੀਅਸਿਭਕੁਛਦਾਉਭਾ
ਉਸਖਦਾਇਨੇਹਮਕੋਬਧਤਕੁਛਦੀਅਪੇਤੈਕੋਈਬੰਦਾਕੀਓਦਲੇਤਾਉਸ
ਕੋਦੀਨਦੁਨੀਕੋਤੋਦਾਪੇਤਾਉਸਦਾਤੋਕਹਮਨਹੀਛੋਡਤੇਜਿਸਦੇਬੁਖਾਰੀ
ਸਾਹਪਾਤਸਾਹਸਭਪੇਜੋਉਸਕੋਛੋਡਕੇਤੇਰੇਤੇਅਗੇਜੋਅਹਿਮਕਬਪੀਰਿਓ
ਤਾਬਾਬਰਨੇਕਹਾਪੇਨਾਨਕਜੀਜਾਹਾਆਪਕੀਨਹਜੀਪਿਤਹਾਰੋਤਾਸੀਗੁਰੂ
ਜੀਪਾਤਸਹਾਤੇਰਵਨਾਹੁਏ॥ ਘੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ਆਗੇਸਾਖੀਮਾਲੋਤ੍ਰਿਖਾਨਨਾਲਾ॥

॥ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਕਹਾਪੇਗੁਰੂਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਜੀ
ਵਾਂਦੀਮੁਕਤੀਕਰਤੇਹੁਏਇਕਾਦਿਨਸੀਗੁਰੂਜੀਮਾਲੋਤ੍ਰਿਖਾਨਦੇਪਾਸਿਅਏਤ
ਅਗੇਮਾਲੋਤ੍ਰਿਖਾਨਬਹੁਤਪੜਿਆਹੋਇਆਸੀਅਤੇਗੁਰੂਜੀਕੋਲਗਾਥਹਿ
ਦਰੇਨਾਨਕਤ੍ਰੀਕਿਆਸਮਝੀਪੈਜੋਤੁਮਕਿਸੀਕੋਮਾਨਤੇਨਹੀ॥ ॥ਤਾਸੀਗੁਰੂ

ਰੂਨਾਨਕਜੀਇ
ਸੀਤਵਿਚਕਹਾ
ਚੋਦਹਤੀਨਥਾ
ਤਚਾਰਬਹਾਲੀ
ਸਬਦਸੁਣਕਰ
ਮਸਲਮਾਨਜੋ
ਇਨੇਪੇਦਾਕਿਉ
ਰਜੀਕਹਾਤਿਨ
ਜੀਪਿਦੁਰਾਮਰਿ
ਮਰਹੀਮਰਸੁਲ
ਤੇਹੈਨਅਤੇਸੁਣ

ਕਸਬਦਰਾਗਬ
॥ ਨਿਸਤ
ਰਕਰਕਰਮਹਿਲ
॥ ਏਹਸਾਰ
ਮਾਲੋਨੇਕਹਾਹਿਉ
ਕੁਛਨਹੀਤਾਖਦ
ਕੀਤੇਹੈਨ॥ ਤਾਗੁ
ਗੁਣਤੇਸਿਸਰਸ
ਸੰਨਕਹਿਦੇਹੈਨ
ਮਸਲਮਾਨਕਹਿ
ਮਾਲੋਦੋਨਹੀਗ

ਰਲਹੈਨਏਕਖਦਾਇਕੋਕਿਸੇਨਹੀਜਾਤਾਤੇਦੋਵੇਭੁਲੇਹੈਨਬੇਬਕਤੇਬਦੇ
ਦੋਵੇਹੀਵੀਨਦੋਜਕੀਹੈਨਾਸਿਨਾਸਚਨੰਜਾਤੋਸੇਈਪਾਰਉਤਰਨਕੇਸਾਏ
ਹਬਾਤਸੁਣੀਤਾਸੇਖਮਾਲੋਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਉਪਰਚੁਹਿਪਿਆਤੇਕ
ਹਿਓਸਕੇਹੈਨਾਨਕਜੀਤ੍ਰੀਮੇਰੀਪੀਰਪੈਤੋਮੇਤੇਰਾਮਰੀਦਹਾ॥ ਪਰਹੋਗੁਰੂਜੀ
ਹਿਉਏਡੇਦਾਵੇਕਿਉਬੰਨਦੇਹੈਨਅਤੇਤੁਰਕਵੀਬਹੁਤਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨ

ਦੇਵਿਰਾਭੂ ਹੈਨ ਕੇਕਈ ਸਿਰਸਥਾਵੀ ਹੈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਸੁਲਸੇਖਮਾਲਾ
 ਪਏ ਮੁਹਰੇ ਕਹੇ ਤਾ ਕਛਨਹੀ ਹੀਵਾ ਪਰੇ ਸੁਖੀ ਹੀਵਾ ਹੀਵਿਓ ਸਚਾ ਹੀਵੇ ਸ
 ਦੀ ਸਚਾ ਹੈ ਮਤਾ ਸੇਖਮਾਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਸੁਖੀ ਕਈ ਨਿਸਾਨੀਤਾ ਦੇ ਸ
 ਜੀਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਜਿਸਾ ਵਿਚੇ ਦਾਵਾ ਓਠ ਰਿਸਾ ਹੀਵੇ ਤੇ ਹਰ ਸੁਰਤ ਨਲ
 ਰਾਜੀ ਰਹੇ ਤੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬੇ ਹੋ ਪਾਸ ਪਰੇ ਰਹੇ ਨਿਗਾਹ ਜਿਨ ਕੀ ਸੇਜਾ ਲੀਏ ਵਰ
 ਗਾਹੇ ਸਚੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸੇਖਮਾਲੇ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰ ਪਰਮ ਥਾਵੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕ
 ਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਐਨ ਬਦਾਇ ਵੀ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜੇਕ ਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸੇ ਸੁਖ ਸਚ ਕਹੀ
 ਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਥਾਰੇ ਥਾਂ ਸੇਖਮਾਲੇ ਦਾ ਯਾਰ ਮਹਾ ਅਤੇ ਹੀਨੇ ਵਾਲੇ ਸੀ ਵੀਆਂ ਦ
 ਸੀ ਉਸਨੇ ਜੁਟਿਆ ਜੇਨ ਨਕ ਤਪਾ ਫੁਕੀਰ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਉਸਨੇ ਵੀ ਸੀ ਗ
 ਰੂਜੀ ਕੇ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲਾਮ ਲੇ ਕਮ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਆਉ ਉਥਾਰੇ
 ਥਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮ ਸਲਾਮ ਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਥਾਂ ਸਾਹਿਬ ਤਾ ਉਸ ਪਠਾਨੇ ਕਹ
 ਹੇਤ ਪਾਜੀ ਮੇਆ ਪਵੀਤਰੀ ਫ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਖਰਤਮ ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਮਸ
 ਮਾਨ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੀਆ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਦੇਹ ਦਿਨ ਚਾਰ ਕੋ ਹੋਤੀ
 ਹੈ ਖੋਹ ਨਾਮ ਜੁ ਉਸਕ ਮਿਟੇ ਨਜਾਇ ਨਨਕ ਅਸਥਿਰ ਏ ਕ ਖਦਾਇ ॥
 ਹਿੰਦੂ ਜਾਇ ਮਸਾਨੀ ਜਲਤਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੈਰ ਘਰ ਕਰਤੇ ਵਿਵੇਹੀ ਖੁਲੇ
 ਹੋਏ ਹੋਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੰਮਦ ਤੇ ਖਦਾਇ ਕੇ ਦਹਾਨੇ ਨਹੀ
 ਜਾਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਖੁਦਾਇ ਆਪਣੀ ਮੇਹਰ ਕਰੇਗਾ ਉਸਨੀ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੇ
 ਵੇਗਾ ਜਿਸ ਕੇ ਬਖਸ਼ ਸਕਰੇ ਹੀ ਬੰਦਾ ਉਸਕ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਥਾਰੇ ਥਾਂ ਕਹਾ
 ਤਪਾਜੀ ਜੀਸੇ ਆਪ ਸੁਣੀ ਦੇਸ ਚ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਐਰ ਆਪਣੇ ਪੈਰ
 ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਮਕੇ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਉਥਾਰੇ ਥਾਂ ਸੇਖਮਾਲੇ ਚਰਨ ਚਮੇ ਤੇ ਨਲਾਮ
 ਪਏ ਹਥ ਲਕੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹੁਰ ਪਰ ਫੇਰੇ ਅਤੇ ਉਥਾਰੇ ਥਾਂ ਤੇ ਸੇਖਮਾਲੇ ਦੇ
 ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਖੀਆਂ ਖਿਓਨੇ ਕੇ ਆਜਹਾ ਮਕੇ
 ਖਦਾਇ ਕਾ ਈਦਾ ਭੁਇਆ ਹੈ ਐਰ ਸੁਖ ਸੰਕਰ ਮਾਰੇ ਦੁਰ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਨ ਤੇ
 ਕਹਿਓਨੇ ਤਪਾਜੀ ਵਿਰਭੀ ਆਪਕਾ ਵੀਵਾ ਬਹੁ ਮਕਰ ਹਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਖਦਾਇ ਕੀ ਮੇਹਰ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾ ਫੇਰ ਵੇਵੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ॥
 ॥ ਭੀ ਆਪਸਾ ਵਿਚ ਵੇਵੇ ਸੇਖਮਾਲੇ ਤੇ ਉਥਾਰੇ ਥਾਂ ਦੇਵੇ ਬਹੁਤ ਪਾਸੀ
 ਹੋਏ ਤੇ ਸਲਾਮ ਲੇ ਕਮ ਕਰਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕੇ ਜਾਤੇ ਭੁਏ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋਰੁ ਅੰਗ ਦਸਾਹਿ ਬਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੁਏ ਮੇਰੇ ਸੇਕਹਾ ਬਾਲਾ ਆਜਹ ਮਕਹਿ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਹਮ ਪਖੈ ਕੇ ਰਿਧ
ਦੇ ਜਾਂ ਵੇ ਪਰ ਮਲੇ ਦਾ ਸੁਹਾਇ ਬਾਲਾ ਨਾਪਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਕਹਾ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੇਲ ਕਰੀਹੋ ਅਖੰਤੋ ਚਲੇ ਚਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀਚੰਦ ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ
ਕੋ ਮਿਲੀਏ ਅਤੇ ਨਾਲ ਮਾਤ ਚੰਦੀ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਹੋਨ
ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਚੰਦੀ ਦਿਕਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਕਮ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਕੋ ਜਾਵ
ਜੀ ਤਾਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇ ਲਗੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਤੁਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸ
ਨੇ ਨਾਲ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰ ਤਾਂ ਮੇਕਹਾ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇ ਤੁਸਾਡੀ ਰਿਜਾਇ॥

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ ਦੇਖੁ
ਰੋਹੋ ਸਨ ਤਾਂ ਅ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰ
ਕਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਅਜਿਤਾ ਉਠੇ
ਜਰਗਿਆ ਤਾਂ
ਦੇ ਪਿਆਨ ਤੇ ਚੇ
ਕਹਾ ਕਰਤ ਖੁਕੇ
ਤੁਹੋ ਤੀਸਰੇ ਬ

ਇਕ ਦਿਨ ਅਜਿ
ਹੁਰਿ ਪਰ ਜਾਇਓ
ਜਿਤੇ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕੇ
ਨਤਾ ਅਜਿਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਨਉਪਰ ਮਥਾਏ
ਬਲਣ ਨਹੀ ਤੇ
ਨਹੀ ਜਾਚਿ ਰਹਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮਾਪੀ
ਤੰਨਹੁ ਦੇ ਤਾਬਏ
ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਉਠਖ
ਚਨ ਅਜਿਤਾ ਉਠ

ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਅਜਿਤਾ ਤੂੰ ਮਨੋਰਥ ਕਹੁ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਤੁਸੀ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਖਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗਲ ਕਹੀ ਨਹੀ ਤਾਬਾਬ ਕ
ਹਾ ਅਜਿਤਾ ਮਾ ਕੀ ਮਤਾ ਪੁਰਾਹੋ ਇਥੁ ਕਹੀ ਸਾਹੁ ਕਰਮਾਦਾ ਬਲੀ ਹੋ ਰਾਇ ਬ
ਲਾਰਨ ਲੋਹ ਜਥਾ ਕਦਮ ਅਗੇ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਦੀ ਨਰੋ ਦੇਹ ਵਿਚ ਨਹੀ ਬੁ
ਲੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਖਲੀ ਹੋਇ ਤਨੇ ਸੁਣਕੇ ਅਜਿਤੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖਲ
ਗਏ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਦੇ ਹੋਰ ਹੀ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਬੁਝ ਰੰਧਾਵਾ ਅਜ

ਕੁਰਾਨਾ ਅਹ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਅਯਕੁ
 ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਦਾ ਲਿਖਾਉਂਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਇਕ ਰੱਬ ਹੋ ਬਾ ਲੰਕਾ ਤੇ ਰੇਤਾ
 ਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦੇ ਪੈਨ ਤਾ ਓਹ ਬੁਝਾ ਮਾਇਆ ਤੇ ਆਉਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੀ ਚਰਨੀ ਪੈਆ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬੁਝੀ ਨੀ ਗਰਾ ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੋ ਦਾ ਪੈਤਾ ਬੁ
 ਝੇ ਕਹਾ ਜੀ ਜੰਦ ਹੋ ਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਪਾਵੇਦਾ ਪੰਡਾ ਤੁਸਾ ਭੈਨ ਜੀ ਕਰਹਿ ਦਾ ਹਾਂ ਤੇ
 ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਜਾਹੁ ਨੀ ਗਰਾ ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਾ ਸੀ ਬਾ ਬਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਸਦਿ ਮਾਤੇ
 ਕਹਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਈਵੇਹੇ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ਮਨ ਰਬ ਦਸੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਿਵਾਤੀ ਮਿਟੇ ਤਾ ਸੀ
 ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਨੀ ਗਰਾ ਮਨੇ ਰਬ ਦੀ ਪੁਰਾਹੋ ਇਰਹੇ ਗਾਤ ਬੁਝਾ ਚਲਿਆ ਹੀ
 ਆ ਤਾ ਮੇਰਾ ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕੁਲੀ ਨਿਸਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਹਾ ਬਾਲ ਕਿਸੇ ਰੋਜ ਨੂੰ ਏਹੁ ਜਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਗੱਦੀ ਚਲੇ ਗੀ ਪਰ
 ਅਜੇ ਚਾਂਦਨ ਨਹੀ ਖੁਲਾ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖੁਲੇਗਾ ਭੁਲੇ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੀ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਭਲ
 ਕਹਾ ਆ ਤਾ ਬੁਝਾ ਆਪਨੇ ਪਰੇ ਸਾਵਲਗਾ ਤੇ ਜਾਦਾ ਮਾਇਆ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਸੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਰ ਹਥ ਖਾਲੀ ਜਾਣਾ ਤਾ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾ ਬੁ
 ਝੇ ਤਾ ਜਾ ਮਾਖਨ ਕਾ ਕੁਜਾ ਭਰ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰੋਜਾ ਰੱਖ
 ਆ ਤਾ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਨੀ ਗਰਾ ਏਹ ਕਿਥੇ ਆਵਾਹੁ ਈ ਤਾ ਬੁਝੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਨੇ ਪਰੇ ਆਵਾਹੇ ਤਾ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਨੀ ਗਰਾ ਕੋਈ ਪਰ ਸਹੀ
 ਕੀਤਾ ਹੁਈ ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਾਂਹਿ ਉਜੈ ਹੈ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਕੁ
 ਈ ਨੀ ਗਰਾ ਪਿਉ ਮਾਗੀ ਗਾ ਤਾ ਬੁਝਾ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਬੈਰਾ ਗਲ ਘਾਕ
 ਰਨੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਬਾਈ ਨੀ ਗਰਾ ਰੋਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਾ ਜੀ ਪਿਉ ਤਾ ਮ
 ਰੇ ਭਾਏ ਨਾ ਮਾਰੇ ਅਰ ਤਾ ਮ ਕਿਉਂ ਪਕੜ ਕੇ ਵਤ ਬੈਠ ਦੇਹੋ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨ
 ਦਿਆਲ ਕਹਿ ਨੇ ਲਗੇ ਦੇਖ ਬਾਲ ਨੀ ਗਰਾ ਕਿ ਆ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਮੇਰਾ ਖਿਆ
 ਮ ਨੀ ਗਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਭੇਡ ਲੰਦੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ ਤਾਂ ਬੁਝਾ ਕਹਿ ਦਲਗਾ ਭੁਈ
 ਬਾਲ ਏਹ ਤਾ ਪੁਰਨ ਸੰਤ ਪੈਨ ਇਨ ਮੇਤੇ ਈ ਸਰ ਮੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ ਸੋਇਨ
 ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਕੇ ਵਤ ਬੁਝਾ ਵੇਦੇ ਪੈਨ ਜਾਏਹ ਬਾ ਬੁਝੇ ਕਹੀ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਹਾ ਨੀ ਗਰਾ ਸੀ ਕਰਤਾਰ ਅਕੇ ਮਥਾ ਦੇਕ ਤਾ ਬੁਝੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਹਾ ਬੁਝਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ ਨਕਰ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਨਾ ਮਜਾ ਪਿਆ ਕਰਤਾ ਬੁਝੇ
 ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਮੇਲ ਜਨ ਮਜਨ ਮਾਤਾ ਦੀ ਲਾਹਿ ਗਈ

ਹੁੰ ਅਤੇ ਦੁਨਾਵੇ ਜੋਗ ਕਰ ਦੇਹੋ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਸੁਣਿਆ ਤੇਰ
ਨਾਵਣਾ ਏਸ ਦਾ ਸਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕੇ ਤੇਰੇ ਵਲੋਂ ਦੇਖ ਕਰ ਹੋਰ ਸਿਖਾਇ ਸਨਨ
ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕਰ ਬਹੁਤ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਉਪਾਏ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਸਿਖੀ ਦਾ ਅਗਵਾਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਗੇ ਉਨਕੋ ਸਿਦਕ ਪ੍ਰ
ਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਖੇ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਓੜੇ ਕਰ ਤਾਰੁ ਤ
ਕੋਆਏ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰਾ ਹੋਆ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਭਾਇਕ ਸਮੇਸ਼ੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੇਤੀ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ
ਮੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਆਤਮੇ ਮੇ ਤੰਗ ਉਤ ਪਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਆ ਕੇਰੁ
ਰੂਜੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇ ਕਹਾ ਅਸੀਹੁਣ ਸੁਖ ਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਸੈਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਸ੍ਰੀਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੀਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕੇ ਸੁਖ ਰਨ ਜੀਵਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਤੇ ਤੇਹੁਣੇ ਮੇ
ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਤੇ ਅੰਗ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਾ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹਾਥ ਨਾਮ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸੁਖ
ਰਦ ਕਰੀਏ ਔਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਗਤ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ॥
ਜਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਮੇ ਇਤਨੀ ਆਈ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ
ਆ ਕੇ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੈਠ ਤੀ ਕੀਤੀ
ਹੋ ਪਾਰ ਬਹੁ ਮਜੀ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੋਗ ਅਰਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਜਗਤ ਕੇ ਦੇਵੇ ਕੇ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਲੋਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਹਾਜ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਕ
ਰ ਪਾਰ ਹੋਵਨ ਸੋ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜੀ ਕੋਈ ਆਪ ਕਾ ਪਰਮ ਭਗਤ ਭੋਜੇ
ਜੀ ਮੇ ਉਸ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਦਾ ਲਾ ਬਣਾਇਕ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਉ
ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰ ਕੇ ਮੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇ ਡਿੱਗ ਬੁਕਾਰਾ॥ ॥ ਤਾਂ ਨਿ
ਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬ ਮੇ ਬਾਵਨ ਉਤਾਰ ਲੀਆ ਬਾ ਤੇ ਮੇ ਬਿਲੋਚਨ
ਰਿਖੀ ਕਿਹਾ ਕਰ ਕੇ ਬਾਪੁ ਆਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲੋਚਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਦੁਤੀਆਂ ਤੇ ਰਿਖੀ
ਆਵਾਗੁਰੂ ਆਹਾ॥ ਅਰਤ ਪ੍ਰਸਿਧਾ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੇ ਤੇਰੇ ਜਗ ਮੇ ਸ੍ਰੀਰਕਰ
ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਭਗਤਿ ਭੀ ਕਰਵਾਈ ਸੀ॥ ਸੋ ਸ੍ਰੀਰਕਰ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਆਈ ਕਿ
ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭੋਜੇ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਬਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ

ਤੁਮਕਲਜਗਦੇਜੀਵਿਕੀਮਿਥੁਪਦੇ... ਕਲਜਗਦੇਜੀਵਿਕੀਉਪਾਰ
 ਭੇਤੇਮੇਰੀਕੁਭਾਤਿਵਿਕੀਮਿਥੁਪਦੇ... ਤੁਪਾਰਬਹਮਜੀਕੀ
 ਆਗਿਆਏਕੇਬਿਲੋਚਨਜੀਵਿਕੀਮਿਥੁਪਦੇ... ਤੁਕਲਜਗਮੇਅੰਇਜਨਮਨੀ
 ਅਪੰਜਾਬਦੀਸਰਤੀਜੀਗਲਮਤੇਦੀਸਰਾਇਬੋਹਣਖੰਡੀਕੀਬੀਜੇਮੇਰੇ
 ਕੋਪਾਰਅਵਤਾਰਲੀਅਤੇਜੀਮਦੇਹੀਭਗਤਲੋਕਰਜਮਦੇਭਏਜਬਪੁਲਕ
 ਥੇਤਬਹੀਏਪੁਸੇਸੁਥੀਜਬ ੧੪ ਬਰਸਾਕੇਰੋਏਤਾਖਹਿਠਿਆਦੀ...
 ਵਿਆਹੇਬੀਸੀਖੰਡੀਦੇਪਰਜਬ ੧੮ ਅਰਾਰਬਰਸਾਕੇਭਏਅੰਗਵਜਤਿ
 ਲੜਕਾਜਰਮਿਆਉਸਦਾਨਾਮਦਾਸਗੰਧਿਆਅਤੇਏਕਬੀਬੀਅਮਰੋਰੋ
 ਈਤੇਦੂਸਰੀਸਭਰਾਈਭਈਅਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਕੀਮਹਲਦਾਨਾਮਬਿਰਾਈਥ
 ਜਬਦਾਸਪਾਚਬਰਸਕਹੋਇਆਤਾਅਪੁਜਾਵਿਚਬਲੋਚਾਦੀਲੜ
 ਈਹੋਈਤੇਮਤੇਦੀਸਰਾਇਪੋਰਲਈਤਾਫੇਰਲਹਿਣਾਜੀਖਡਰਖਹਿਣੇ
 ਆਈਆਇਵਸੇਅਤੇਓਥੇਪ੍ਰਮੀਸਿਖਰਹਿਦੇਸਨਸੋਓਹਇਕੋਰੋਹਿ
 ਕਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਬਦਗਾਵਦੇਸਾਨਤਾਇਕਸਿਖਓਥੇਭੁੱਲਾਸਾ...
 ਸੋਖਭੁਗਦਿਚਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਦਾਸੀਹੋਰਸਭਦੇਵੀਦੀਮੁਜਾਕਰਦੇਸਨਤੋਹਿ
 ਭੁਲਾਖੰਡੀਕੋਹਣਦੇਮਹਲੇਰਹਿਦਾਸੀਤਾਇਕਦਿਨਓਹਜਪਸਾ...
 ਦਾਸੀਤਾਲਹਿਣੇਨੇਓਸਨਪੁਛਿਆਭਾਈਜੀਏਹਸਬਦਬਾਣੀਕਿਸਦੀ...
 ਖਹਿਈਹੈਤਾਓਸਨੇਕਹਾਭਾਈਏਹਬਾਣੀਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਤਪੇਦੀਹੈਜਾਣੇ...
 ਸੁਣੀਤਾਲਹਿਣੇਦੇਮਨਮੇਬਸੀਕੇਸਿਸਦੀਏਹਬਾਣੀਹੈਓਸਨਗੁਰੂਕਰੀ...
 ਏਤਾਲੋਕਾਨੇਆਖਿਆਓਥੇਭਾਈਵਰਗਾਦੇਨੁਰਾਤੇਆਏਹੈਨਤਾਸੰਗਦੇ...
 ਵੀਪੁਜਣੇਬਲੇਤਾਓਨਾਲੋਕਾਦੇਨਾਲਲਹਿਣੇਦੀਦੇਵੀਪੁਜਣੇਬਲੇਤਾਸੰ...
 ਗਕਰਤਾਰਪੁਰਜਹਇਓਤਿਆਤਾਸਾਗੀਆਪੁਛਿਆਭਾਈਏਹਗਿਰਾਓ...
 ਕਿਸਦਾਹੈਤਾਗਿਰਾਓਦੇਲੋਕਾਕਹਾਭਾਈਨਾਨਕਬੇਦੀਦੀਹੈਤਾਇਕਬਹਮ...
 ਦਨੇਆਖਿਆਲਹਿਣਿਆਸਿਸਦੇਸਬਦਗਾਉਦਾਹੈਓਸੇਦਾਹੀਗਾਉਹਈ...
 ਤਓਧਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਵੀਆਗਮਨਹੋਇਆਭਾਈਸੇਵਕਮੇਰਾਰਸ...
 ਕਾਸਨੀਆਇਆਹੈਸਿਸਮੇਰਾਪੰਥਬਲਵਣਾਹੈਏਹਸਮਝਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨ...
 ਕਜੀਓਠਕਰਸਹਿਰੇਬਾਹਰਰਸਤੇਓਪਰਆਇਖਵੇਤੇਪਰਲੋਕਤੇਨਿਆਰੇ...
 ਹੋਇਕਰਲਹਿਣੇਕੋਮਲੇਤਾਲਹਿਣੇਪੁਛਿਆਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪਆਰੇਕਿਓਮੇਰੇ

ਕੋਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲਨਾ ਈ ਅਸੀ ਤੋਨੂੰ ਦਰ
 ਸਨ ਕਰਵਾ ਦੇਈਏ ਅਗੇ ੨ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇ ਪਿਛੇ ਲਹਿਣਾ ਜਾਂ ਧਰਮ ਸਾ
 ਲਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਚਿਸਮੇ ਹੋਵੇ ਨਾਲ ਘੋੜੀ
 ਬੰਨ ਕੇ ਏਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਨ ਏਹ ਗਲ ਆਖ ਕੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਚਿਸਮੇ
 ਜਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਏ ਕਹਾਇਕੇ ਚੰਤਰੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰੀ ਮਾਰ ਕੇ
 ਜੀ ਜਾਇਐ ਤੇ ਜਦ ਲਹਣਾ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਬੰਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗੰਗਾ ਆਤਮਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ
 ਜੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਿਖਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਪੈਨ ਜਾਂ ਲਹਿਣੇ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਮਨ
 ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਖਨ ਲਗਾ ਭਾਈ ਏਹ ਤਾਂ ਚਿਹੀਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇ
 ਰੇ ਕੋਈ ਹਾਂ ਆਵਾਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਲਾਜਮ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮੇਨੂੰ ਪਥਰ
 ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਘੋੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਪਥਰ ਹੋਵਾ ਅਤੇ ਏਨ ਨੂੰ ਘੋੜੀ ਦੇ ਉਪ
 ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਅੰਗਦ ਹਾਰਾਹਾ ਸੀ ਏਨ ਕੋ ਸਿਫਾਣ ਨ ਸਕਿ
 ਆ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਰਾ ਏਹ ਸੋਚ ਕੇ ਤਾਲਹਿਣੇ
 ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਨਿਲੰਗਾ ਜਾਂ ਲਹਿਣੇ ਮਥਾ ਦੇਕੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਾ ਪਰਖਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸੁਖ ਹੋਈ
 ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਕੁਛ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਹੱਥ ਘੀ ਘਰੀ ਤੇ
 ਸੁਟੇ ਤੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਐਤਕੀ ਮੇਨੂੰ ਭੇਜਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਦਬ ਨ
 ਲਾ ਆਵਾਜੀ ਤੇ ਇਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਏਹ ਬਾਤ ਲਹਿਣੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਗਿਣੀ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾ
 ਬਾ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਪਰਖਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
 ਲਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਲਹਿਣਾ ਤੇ ਅੰਸਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇ
 ਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਗਦ ਹੁਆ ਕਿਉਂ ਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਸੋਕ ਭੀ ਜਦ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਹੋਲਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਹੋ ਤੇ ਕਲ ਅੰ
 ਵੀ ਭਾਲਹਿਣੇ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਏਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹਾਂ ਪਰਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਕੀ ਬਹੁਤ ਲਈ ਹੈ ਸੁ ਤਾਲਹਿਣਾ ਮਥਾ ਦੇਕਰੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਵਿਚ ਆਇਆ ਲਿ
 ਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਲੋਕ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਤਾਲੋਕ ਕ
 ਹਿਆ ਪੁਣ ਤੂੰ ਏ ਬੇਰ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਸੰਗਦਾ ਵਾਲੀ ਕੋਣ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਲਹਿਣੇ ਕਹਾ
 ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਭੁੱਖ ਪਰਸਣ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਸਾਜੇ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਏ ਬੇਹੀ ਹੋਇ
 ਗਈ ਹੈ ਤਾਲੋਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲਤ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜਦੋਂ

ਭਾਜੀ ਕੁੰਦ ਪਰਸ ਕੇ ਅਭਿਗਤ ਸੁਭਾਵੀ ਦੁਖਿ ਭਾਜੀ ਕੁੰਦ ਪਰਸ ਕੇ ਅਭਿਗਤ
 ਦਿਆ ਹੋਇ ਕੇ ਦਰਗਾ ਦੇ ਅਸਤਨ ਪਜਾਇ ਮਨੁ ਭਾਜੀ ਕੁੰਦ ਪਰਸ ਕੇ ਅਭਿਗਤ
 ਭੇਧਰ ਅਭੇਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਸਿ ਚਿਸਨ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸੀਰੀ ਵਿਚਿ ਸੀਕਿ ਦਰਸਨ ਕੀਤ
 ਹੋਤਾ ਪਰ ਦਿਆ ਲੋਕ ਨੇ ਅਭਿਗਤ ਭਾਈ ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਿਉ ਮਾਇਆ
 ਹਿਆ ਪੈਤਾ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਸੰਗਨੁ ਵਿਦਿਆ ਕਰਾ ਅਭਿਗਤ ਭਾਈ ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸਨ
 ਗਾਤ ਲੋਕ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਤੇ ਲੋਹਣੇ ਦਾ ਮਨ ਸੰਗਰਾਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਵਿਚੋ ਪਰਸ
 ਗੀਰਾਤ ਤਕੁ ਦਾ ਦੇਆ ਕਟੀ ਜਾਵਿਨ ਚੁਕਿਆ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਭੁਭੁਭੇ ਨੂੰ ਅਭਿਗਤ
 ਈ ਇਕਮਲ ਦਾਣੇ ਤੇ ਲੁਣ ਲੋਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਉਰਕਰ ਦਾਣੇ ਮਣ ਤੇ ਲੁਣ ਈਨ ਕੇ
 ਲੋਆਵੇ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਚਕ ਕੇ ਤਰ ਪਿਆਤ ਭਾਣ ਜੇਕਰ
 ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਚੁਕਾਇ ਕੇ ਲੋਯਾਵੇ ਤੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹੁ ਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭੁਭੁਭੇ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜੇ ਤੇ ਨੀ ਕਿਤੇ ਜਰ ਹਥ ਅਵੇ ਤਾਂ ਤੀ ਕਿਸੇ ਕੇ ਦੇਵੇ ਕੇ
 ਪਰ ਖੇਤ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਗ ਮਲੇ ਤਾਂ ਮੇ ਆਪਰ ਖਾਂ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਓ ਦੇਵਾ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਪੰਡ ਚਕ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਪਰ ਜਾਇ ਪਹੁਚਾ ਤੇ ਅਗੇ ਤਾਂ ਜੀ
 ਖੇਰੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਉ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤੇ ਪੰਡ ਰੱਖਾ ਦਿਤੀ ਤੇ ਮਾਤਾ
 ਚੋਣੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੇ ਕਉ ਦਿਹੈ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੇ ਸਿਖ ਹੋਣਾ ਹੋ ਤੇ ਏਹ ਭੇਟ
 ਲੇਵਹੁ ਜੀਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪੰਡ ਅੰਦਰ ਰਖੀ ਤੇ ਫੇਰ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਪੈਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹਰ ਧਨਾਵੇ ਖੇਤ ਉਤੇ ਗਏ ਪੈਨ ਓਥੇ ਨਦੀ
 ਲ ਕੁਢਾ ਓਹੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਉਥੇ ਗਇਆ ਤੇ ਸੰਗਰਾਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮ
 ਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸੀਬ ਬੇਜੀ ਲਹਿਣੇ ਦਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਉਪਰ ਲਿਆ ਤੇ ਜੇ
 ਤਨ ਲਜੋਤ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਹੀ ਕੀਨ ਦੀਣ
 ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਹਥ ਰੀਬੀ ਫੜਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਜਾਹੁ ਕਢ ਤਾਂ ਲਹਿਣਾ
 ਸਮੇਤ ਧਾਇਆ ਦੇ ਘਾਸ ਕਢ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸੰਗਰਾਜੀ ਕਹਾ ਬਰ ਤੇ ਨੀ ਏਹ ਕੀ
 ਮਨ ਹੀ ਆਉਦਾ ਪਰ ਤੂੰ ਪੁਲਾ ਚੁਕ ਕੇ ਪਾਰ ਲੋਯਾਹੁ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸ
 ਤ ਬਚਨ ਤਾਂ ਪੁਲਾਵਹਿ ਦਾਵਹਿ ਦਾ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਲਹਿ
 ਣਾ ਪਰ ਲੋਗਾਇਆ ਸਾਇਸੁਟੀ ਜਾਮਤ ਚੋਣੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਗਲ
 ਵਿਚ ਪਰ ਮਹੀਨ ਜਾਮਾ ਆਹ ਸੋਚਿ ਕੜ ਨਾਲ ਭੁਗਰਿਆ ਪਰ ਸੀਬ ਬਾ
 ਜੀਵੀ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰ ਆਇਵੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰ ਬਿਨ

ਦਸਸੀਆਪਦ ਕੈਸਾ ਹੋਇਗਾਇਅਹੈਸੀਸਭਲੇਆਦਮੀਦੇਸਿ
 ਰਨਦੀਫੁ ਚੁਕਾਈਸਾਰਕਪਾਇਨਲਲੁਰਗਏਹੈਨ ਕਿਸੇਕਾਮੇਦੇਸਿਰ
 ਚੁਕਾਇਲਿਆਵਨੀਸੀਜੇਏਸਭਕਰਗੇਤਾਂਦੁਸਰੀਵਾਰ ਕਿਸੇਭੁਲੇਮਨੁ
 ਸਕਾਨੁਆਉਣਾਹੈਤਾਂਸੀਬਾਬੇਜੀਕਹਾਸੁਣਭੋਲੀਏਏਹਚਿਕੜਨਹੀਏਹੁਕੇ
 ਸਰੋਪੈਤੋਏਹਨਦੀਲਦੀਪ੍ਰਿਭਨਹੀਏਹਤਿਲਕੀਦਾਛੰਡੀਆਏਏਸਦਾਨੁਮਾਮੀ
 ਗਾਵਹੋਕਿਵੇਕੇਏਹਮੇਰੇਅੰਗਾਈਪੇਦਾਹੋਇਆਹੈਗਾਏਹੁਫੁਲਮੀਗਦਨੇਮੁ
 ਨੀਤਾਂਹਥਬੰਨਕੋਸੀਗੁਰੂਸੀਏਚਰਨ ਭੁਪਰਮਥਾਵੇਕਿਆਤਾਂਸੀਗਾਵਨੀਨੀਗ
 ਵੇਕੋਆਪਣੇਗਲਨਲਲਗਾਇਲਿਆਤੇਨਲਲਗਾਏਸਾਥਹੀਭਰਪੁਰਕਰਦੀ
 ਤਾਂਅਗਮਨਿਗਮਦੀਸੋਸ਼ੀਹੋਇਗਈਤਾਂਅੰਗਦਜੀਲਗੇਸੀਬਾਬੇਜੀਦੀਟ
 ਹਿਸਕਰਨੇਤਾਂਟੋਰਓਹਸੰਗਵੇਦੀਪਰਸਕੇਆਏਤੇਸਭਲੋਕਸੀਬਾਬੇਜੀਦੀ

ਚਰਨੀਆਇ
 ਸਭਨੀਸੰਤੋਪਿ
 ਕੋਗਏਤੋਅੰਗ
 ਪਾਸਰਹਿਆਤੇ
 ਦਹਿਲਕਰਿਆ
 ਇਕੋਇਸਨਨ
 ਕਰੇਮੁੰਗੀਅਭ
 ਬਾਤਏਹੁਪੈਜਦ
 ਨਾਨਦੇਦਸਤੇ
 ਅੰਗਦਗਿਆ
 ਇਆਤਾਂਕਿਆ

ਲਗੇਲੁਸੀਗੁਰੂ
 ਦਿਤਾਤਾਸਭਪਰ
 ਦਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਮਨੋਤੋਨੋਹੀਕਰ
 ਕਰੇਜਲਲਿਆ
 ਕਰਦਾਵੇਤੇਪਖਾ
 ਰੇਇਕਦਿਨਦੀ
 ਅੰਗਦਜੀਇਸ
 ਹਿਰਗਤਰਹੀਵੀ
 ਜਦਜਲਲੋਕੇਅ
 ਦੇਖੇਜੇਇਕਸੇਲ

ਬਰਸਾਂਦੀਲੜਕੀਸੁੰਦਰਸਰੂਪਸਹੇਬਸਤਪਾਹਨਕੇਅੰਦਰ ਬਾਹਰਕੋਚਲੀ
 ਤਾਂਅੰਗਦਨੇਪੁਛਿਆਤੂੰਕਵਲਹੈਤਾਂਉਸਨੇਕਹਾਭਾਈਮੇਵਰਗਾਭਵਨੀ
 ਹਾਂਅਤੇਏਸਦਵਾਰੇਦੀਟਹਿਸਕਰਕੇਚਲੀਹਾਸੁਣਭਾਈਏਹੁਜੇਪ੍ਰਤਾਪਮੇਰ
 ਹੈਦੇਸਾਂਦੇਸਾਂਤਾਥੀਲੋਕਆਉਏਹੈਨਸੋਸਭਏਨਗੁਰਾਦੀਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸੁਹੀ
 ਤਤੇਲਹਿਏਮਥਾਟੇਕਿਆ ਤਾਂਫੇਰਇਕਦਿਨਦੀਬਾਤਹੈਜੋਸੀ
 ਬਾਬੇਜੀਦਾਚਰਨਹਲਦਾਦੇਖਕਰਤਾਂਲਹਿਏਪੁਛਿਆਏਹੁਕਿਆਹੈਤਾਬ

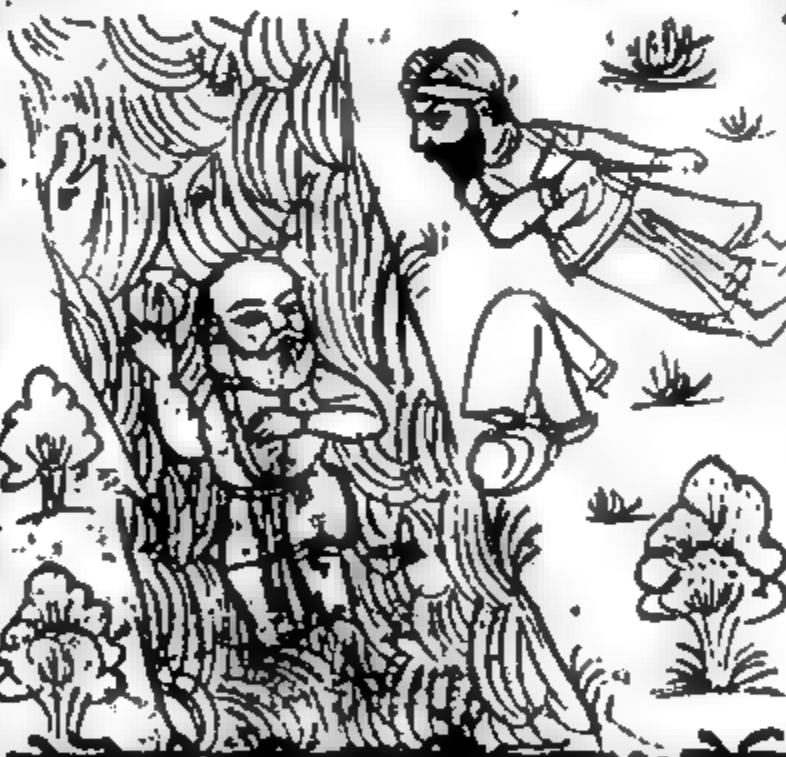
ਬੇਜੀਕਹਾਹੇਬਚਾਗੁਪਤਸੰਕਰਦਹਿਲਕਰਕੇਜਾਦੀਆਹੈਨਅਤੇਨਲੇ
 ਵਰਸਨਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਲੁਚਿਏਮਥਾਦੇਕਿਆ॥ ਐਕਦਿਨਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦੀਸੀਗੁਰੂਜੀਦੀਦਹਿਲਕਰਦੇਤੇਮੁਰੀਆਂਭਰਦਿਆਂਦੇਖਾਤਾਂਸੀ
 ਥਾਏਜੀਦੇਸਰੀਰਉਪਰਝਰੀਦਾਪਈਆਂਹੋਈਆਂਹੈਨਤਾਂਸੀਅੰਗਦਸੀ
 ਰਵੇਵਜੀਆਪਦੇਸਾਰੇਸਰੀਰਉਪਰਝਰੀਦਾਪਈਆਂਹੈਨਜੀਸੇਮੇਰਰ
 ਬਾਨੀਕਰਕੇਦਸੇਜੀਏਕਿਆਬਾਤਹੋਜੀ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਾ
 ਸੁਣਪੁਰਖਾਇਕਅਯਤੁਚਾਰਨਵਾਲਾਹੈਸੇਉਹਨਲੇਅਯਤੁਚਾਰਦਾਹੈ
 ਨਾਲੇਪ੍ਰੇਮਨਾਲਾਆਰਠੀਸੋਹਿਲਾਪੜਦਾਹੈਸੇਬੰਚਾਮੇਰਪੁਣਹੈਜੋਸਿਥੇ
 ਕੋਈਸੋਹਿਲਾਪੜੇਗਾਉਥੇਮੇਪ੍ਰਦੇਸਕਰਥਾਸੇਉਹਝਾਝਵਿਚਫਿਰਦਾ
 ਹੈਤੇਜਿਸਤਰਾਉਸਦੇਪਿਰੇਉਪਰਝਰੀਦਾਪਉਦੀਆਂਹੈਨਉਸੇਤਰਾਸਾਨੂੰਝ
 ਰੀਦਾਪੈਗਈਆਂਹੈਨਤਾਂਅਗਲੇਭਲਕਸੀਗੁਰੂਅੰਗਦਨੇਉਸਾਅਜਾਈ
 ਕੇਸਦਵਾਇਕਰਕਹਾਸੁਣਭਾਈਤੂੰਜੋਆਰਠੀਸੋਹਿਲਾਪੜਦਾਹੈਸੋਤੂੰਆ
 ਪਣੇਬਿਸਤ੍ਰੇਉਪਰਬੈਠਕਰਸੀਦੀਵਾਰਪਾਏਆਕਰਜੁਣਤੇਪੜਤੇਹੋਗਾਕੀ
 ਪਰਮਰਾਤੀਹੋਇਰੀਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਧਵਝੇਅੰਗਸੰਗਠਹਿਲੁਭੇ। ਏਹੁ
 ਬਾਣੀਪੜਨਦਾਸਾਰੀਸੰਗਤਕੋਹਕਮਦੀਆਸਭਸੰਗਤਕੋਲੋਗਾਜੀਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕੋਚਰੋਨਪਰਮਥਾਦੇਕਦੇਹੁਏਆਪੋਆਪਣੇਘਰਾਂਕੋਜਾਤੇਹੈ
 ਏਤਾਂਸੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਤਿਨਬਰਸਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਸੇਵਾਕੀਤੀਅਤੇ
 ਚੋਥੇਬਰਸਸੀਗੁਰੂਸੀਲੀਆਰਿਆਪਾਇਕੋਮੰਤੇਦੀਸਰਾਇਜਾਤੇਭਏਜ
 ਲਹਿਲਾਘਰਗਿਆਤਾਂਲੋਕਾਕਹਿਅਸੋਭਾਈਲਹਲਾਦੇਵੀਪਰਜਣੇ
 ਨਹੀਗਿਆਤੇਨਨਕਜੀਦੇਪਾਸਰਹਿਆਹੈਏਹਬਾਤਸੁਣਕੇਹਰੀਕੀ
 ਆਂਦੇਸਬਲੋਕਆਏਲਹਿਲੇਕੋਮਿਲਣਕੇਨਨਕਜੀਪਾਸੇਲਹਿਲਾਅ
 ਇਆਹੈਤਾਂਅਗੋਸੀਗੁਰੂਜੀਸਭੁਣਕੋਬੜੇਆਦਰਸੰਜਗਤਮਿਲੇ॥
 ਅਤੇਇਕਤਖਤਮੰਲਬੰਧਰੀਹਰੀਕੋਆਦਾਸੀਤੇਓਹਅਗੋਵੀਸੀਅੰ
 ਗਦਜੀਕਾਮੇਲੀਸੀਉਸਨੇਸੁਣਿਆਜੇਲਹਿਲਾਸੀਗੁਰੂਨਨਕਬੇਦੀਨ
 ਮਿਲਕੇਆਇਆਹੈਤੇਮਗਤਮਕੋਮਿਲਕਰਏਹਭੀਪੁਰਨਪੁਰਖਭਾਇ
 ਆਹੋਵੇਗਾਤਲੁਲਕੇਵਰਸਨਕਰਆਵੀਏਤਾਂਓਹੋਪਰੀਗੁਰੂਅੰਗਦ

ਜੀਕਉ ਮਿਲਿਆ ਬਰਨ ਪਰ ਮਖਿ ਦਿਕਾ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਚੈ ਪ
 ਰੀਜੀ ਗਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਚੈ ਪਰੀ ਨੇਕ ਹੋ ਲਹਣਾ ਜੀ ਅਬ ਤੁਸੀ ਮਹਾ ਪਰਖ
 ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਆਇਹੋ ਜੋ ਅਬ ਆਪ ਵੀ ਮਹਾ ਪਰਖ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋਇ
 ਸਹੀਏ ਮਹਾ ਪਰਖ ਨਾ ਕੋ ਨਿ ਮਸਕਾਰ ਚਾਹੀਦੀ ਪੈਤਾ ਲਹਣੇ ਹੋਇ
 ਉਪਰ ਸੁਕੀ ਪੁਸ਼ੀ ਹੀਤੀ ਤੇ ਕਹਾ ਚੈ ਪਰੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਲੋ ਸਹੀ ਪੁਰਾਨ
 ਕੁਜੀਕ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਤੇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਆਪ ਕੋ ਭੀ ਬੁਝ ਸੁਖ ਪੁਤ
 ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇ ਦਫ਼ੀ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਦੀ ਨਾ ਅਵੇਰੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਲੋਕ ਹੋਕੇ
 ਕਰਕਹਾ ਮਹਾ ਰਾਜ ਜੀ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਵੀ ਮਹਾ ਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁ

ਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਗੰਗਾ ਚੁਹੀ ਵਿਚ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥
 ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਭਾਵੈ ਭਾਉ ਤਿਨਾ ਸਵਾਰ ਸੀ ॥ ਸੁਖੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ
 ਦੁਖ ਵਿਸਾਰ ਸੀ ॥ ਸਹਿ ਸਾਮੁ ਲੇਨਾ ਹਿ ਸਰਪਰ ਤਾਰ ਜੀ
 ॥ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਤ
 ਹਰਿ ਕਾਨਾਉ ਦੇਵੈ ਦੀਖਿਆ ॥ ਚਲਹਿ ਸਤਿ ਗਾਰਭਾਇ ਵ
 ਹਿਨ ਭੀਖਿਆ ॥ ਜਾਂ ਕਉ ਮਹਿਲਾ ਦੁਰਦੁਜੈ ਨਿਵੇ ਕਿਆ ॥
 ਵਰਦਰ ਵਣੀ ਨਾ ਹਿ ਮੂਲੇ ਪੁਛਤਿ ਸਾ ॥ ਭੁਟੈ ਤ ਕੋ ਬੋਲ ਸਾ
 ਹਿ ਬੁਨ ਵਰਜਿ ਸਾ ॥ ਘਲੇ ਆਏ ਆਪ ਜਿਸ ਨਾ ਹੀ ਦੁਸਾ
 ਮਤੈ ਕੋਇ ॥ ਦਾਹਿਉ ਸਾਰੇ ਸਾ ਜਿਸ ਏ ਸਭੁ ਜੋਇ ॥ ਨਉ ਨਾ
 ਨਕ ਬਖਸੀ ਸਨਦਰੀ ਕਰ ਮਹੋਇ ॥ (੧) ॥

॥ ਅਤੇ ਜਦੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਹੋਵਣ ਲਗੇ ਸ
 ਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਖਾ ਮੇਰੇ ਨਜੀਕ ਆਇਰਹੁ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਬਦ ਬਰਦੇ ਸਮੇਤ ਖੜਕ ਖਹਿਤਿਆ ਦੀ ਆਇ
 ਬਸੇ ਸੰਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਚਰਨ ਪਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਕਿ
 ਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੰਗਦ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜੋਤ ਬਖਸੀ
 ਅਤੇ ਛਰ ਪੁਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਪ ਭਾਣੇ ਦੇ ਖਸਮ ਹੋ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਜੀ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਈ
 ਤਾਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਭਾਣੇ ਦਾ ਖਾਲ ਕਹੈ ਜੋ ਚਾਹੈ ਸੋ ਕਰੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਭਸੰਗਤਕਉਪਦਿਸੀਏ ॥ ਇਕਾਦਿਨਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਸ
 ਠਗਵੀਦੇਕਿਨਚੇਉਪਦਿਸੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਅੰਗਦੁਸੀਬੈਠੇਸਨਤਰਾਤਰੇਉ
 ਪਹਿਰਗਹਿਦੀਸੀਤਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਇਸਨਨਕੀਤਾਤੋਬਸਤਪਹਿਰਨ
 ਲਗੇਤਾਕਰਤਾਕਦਾਸਿਮਰਨਭੁਜਨਕਰਨੇਲਗੇ ॥ ਸਿਫਤਕਰਦੇਕਹਾ
 ਵਾਹੁਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਤੇਰੀਸਿਫਤਕੋਈਨਹੀਕਰਸਕਦਾ ॥ ਕਿਸੇਪਾਸੇਨ
 ਹੀਹੁੰਦੀਮੇਤੇਰਾਬੀਦਾਹਵਾਤੇਰਾਜੰਤਹਾਤੇਰੀਸਿਫਤਨਹੀਕਰਸਕਦਾ
 ਜੇਕੋਤੇਰਾਨਾਮਲੋਦੇਹੈਨਅਥਵਾਤੇਰੇਨਾਮਕੋਲੋਚਤੇਹੈਨਮੇਉਨਕੀਭੀ
 ਸਿਫਤਨਹੀਕਰਸਕਦਾਅਤੇਰਾਨਾਮਜਪਾਹੈਸਭਾਆਸਰੇਛੁਡਕੇਉ
 ਕਤੇਰੇਨਾਮਕਾਹੀਆਸਰਾਹੈਅਤੇਇਕਧਿਆਨਹੋਇਕੇਨਾਮਨਾਲ
 ਪ੍ਰਤਿਲਗਾਈਹੈਸੋਮਕਤਰਪਹੁੰਏਹੈਨਾ ॥ ਜਿਨਾਸਵੇਰੇਉਠਕਰਤੇਰਾ
 ਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਜਪਾਹੈਮੇਤਿਨਕੋਬਲਿਹਾਰਜਾਦਾਹਾਤੇਉਨਕਾ
 ਜਾਪਜਪਤਾਹੈ ॥ ਓਹਪ੍ਰਭਪਤੀਹੈ ॥
 ਨਵਾਪ੍ਰਭਸਾਹ ॥ ਓਹਸਾਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇ ॥
 ਹਤਹੈਨਇਨਪ੍ਰ ॥ ਪਕਰਮਕਰਵਾ ॥
 ਮਾਰਗਤੇਮਨ ॥ ਸਕਰਕੇਇਸਾ ॥
 ਸਹੋਜਾਦੇਸੋਹੀ ॥ ਐਸੇਸੁਰਮੇਏ ॥
 ਸਾਹਪਾਤਸਾਹ ॥ ਨਹੀਤੇਉਨਾਅਗੇਕੋਈਗਹਿਰਲਹੀਸਕਦਾ ॥ ਅਤੇਓਹਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਾ
 ਮਵੀਨਹੀਲੇਵਦਾਦੇਹੈਰਜੇਜਧੇਹੈਨਸੋਇਕਾਦਿਨਲੜਾਈਕਰਕੇ
 ਹਟਜਾਂਦੇਹੈਨਅਤੇਏਹਮੇਸੇਹੈਨਜੋਨਿਤਾਪ੍ਰਤਲੜਾਈਕਰਦੇਹੀ
 ਰਹਿੰਦੇਹੈਨਕੋਈਸੁਰਮਾਪ੍ਰਭਾਨਹੀਜੇਇਨਨਾਲਅਠਪਹਿਰਲੜੇ ॥
 ਅਤੇਓਹੀਸੁਰਬੀਰਹੈਜੇਸ੍ਰਾਸ੍ਰਾਸਨਾਮਜਪਦਾਰਹੈਸੋਏਨਨਾਲਪ੍ਰ
 ਰਓਤਰੇਉਸਦੇਉਪਰਏਸਦਾਜੇਰਨਹੀਪੇਸਕਦਾਸੋਈਬਰਾਸਾਹੀਬ

ਓਹਪ੍ਰਭਪਤੀਹੈ ॥
 ਹੈਨਹੈਸਾਹਿਬ ॥
 ਲੋਦੇਰਖਵਾਲੇਬ ॥
 ਦੀਆਕੋਲੋਅ ॥
 ਉਦੇਹੈਨਤੇਭਲੇ ॥
 ਨੂੰਫੇਰਦੇਹੈਨਮਿ ॥
 ਵੇਦੇਸੁਖਾਕਾਨ ॥
 ਰੰਕਾਰਜੀਐਸੇ ॥
 ਹੁੰਨਜਿਨਾਦਾ ॥
 ਨਾਲਕੋਈਕੀਮ ॥

॥ ਜਾਂ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰੀਗੁ
 ਥਾ ਦੇਇ ਸਨਾਨ ਦਾ ਫਲ ਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਭਨਾਨਕਜੀਉਚਾਰਨਕੀਤਾ ਤਾਂਗੁਰੁ ਅੰਗਦਜੀਨੇਮਥਾਏਕਿਆ ਅਤੇਤਬ
ਜੇਕੁਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਸਰੁਜੀਵਾਂਕੋਇਕਪਹਿਰਦਾਭ
ਉਛੀਬਹੁਤਹੈਅਤੇਜਿਨ੍ਹਪੁਰਖਾਂਅਠੇਪਹਿਰਯਾਵਕੀਤਾਹੈਉਨਪ੍ਰੇਮੀਆਂ
ਭਗਤ ਉਪਰੋਬਲਿਹਾਰਨੇਜਾਂਵਾਂ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਕਹਾਬਚਾਐ
ਤੇਰੇਜਿਰਉਪਰਹਥਰਖਿਆਹੈਅਤੇਤੂੰਹਭੀਉਸਤਤਕ॥ ਤਾਂਸੀਅੰਗਦ
ਜੀਕਹਾਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਆਪੁਰਾਗੁਰੂਹੈਅਤੇਪੁਰਾਗੁਰੂਭੀਤੁਸਾਹੀਪਾ
ਇਆਹੈ॥ਅਤੇਦੀਨਦਿਆਲਸੀਆਪਦੀਕ੍ਰਿਪਾਜਿਸਉਪਰਹੋਈਹੈਉਹਭੀ
ਪੁਰੇਸਾਹੋਏਹੈਨਾਅਠੇਪਹਿਰਮਾਇਆਵਿਚਰਹਿੰਦੇਹੈਨਪਰਹੋਰਕੋਈਰੰ
ਗਨਹੀਲਗਦਾਐਸੇਜੀਸਚਵਿਚਰਹਿੰਦੇਹੈਨਜੋਸਾਜਲਵਿਖੇਕਟਲਮ
ਲੇਪਰਹਿੰਦਾਹੈਅਠੇਪਹਿਰਬੇਖਰੰਦਾਹੁਰਹਿੰਦੇਹੈਨਅਤੇਸੀਵਹੁਗੁਰੂਜੀਦੇ
ਰੰਗਵਿਚਰੰਗੇਰਹਿੰਦੇਹੈਨਅਤੇਉਨਾਦੇਦਰਸਨਦੇਕੀਤੇਦਾਂਕੋਈਅੰਤਨਹੀ
॥ਜਿਨ੍ਹਉਪਰਸੀਨੀਠਕਬਜ਼ੀਕੀਮਿਹਰਬਾਨੀਹੁੰਦੀਹੈਉਨਕੋਪੁਰਾਗਰਮਿ
ਲਿਦਾਹੈਜਾਂਏਹਬਚਨਅੰਗਦਜੀਕੀਤੇਤਾਂਸੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋ
ਏਅਤੇਅੰਗਦਜੀਦੇਜਿਰਉਪਰਹਥਰਖਿਆਤਾਂਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਬੇਨਤੀਕੀ
ਤੀਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਪਿਛਲੇਪਹਿਰਦੇਜਾਗੇਵਾਅਹਤਮਕਹੀਏ॥ਤਾਂਸੀ

ਗੁਰਨਾਨਕਸੀ ਕਹਿਆ ਤੇ ਬੰਚੁ ਏਹ ਜੀਵ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਗਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾਹੁ
ਅਤੇ ਨਹੀ ਕਰਕੀ ਜਿਹਾ ਸਕਦਾ ॥ ਅਤੇ ਸੁਣ ਬਚਾ ਇਸ ਜੀਵ ਉਪਰ ਸਦ
ਪਰਮੇਸਰ ਦਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਹਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਿਜ
ਵਨੁ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਰਤ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਗ ਪੈਦਾ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਏਹ ਜੀਵ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਲ ਨਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇ
ਸਨ ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਪੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ
ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਦੇ ਦਾ ਏਹ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੀ ਨਿਕ
ਰਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੰਡੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਨਾ ਸਰਾਫ ਦੀ ਘੋਸੀ ਉਪਰ ਕਸਖ
ਇਕੋ ਤਾਂ ਤਾਂ ਖਾਣੇ ਤੇ ਰਹਿ ਭੁਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖਜਾਨੇ ਕੀ ਲਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੇ ਤਰ
ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗੇ ਇਸਨ ਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦ
ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇ ਚ ਵਾਜਾ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਸੀ ਅੰਗਦਸੀ ਮਥਾਟੇ ਕਰੈ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਬਾਕੀ ਜੋ ਸਤ ਪਹਿਰ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਹੋ ਨ ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਸਤ ਪਹਿਰਾ ਵਿਚ ਸਤ ਕੀ ਕਮਾਵੇ ਇਕ ਨਿਮਸ ਵੀ ਫਿ
ਲਨ ਕਰੇ ਇਕ ਪਹਿਰ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਨਾਮ ਜਪੇ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ
ਮੇਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਤ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ
ਬੈਠੇ ਤੇ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰੇ ਉਥੇ ਪਾਪ ਤੇ ਪੰਨਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਪੰਨ
ਭੁਲਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਬੁਰਾ ਹੈ ਭੁਲ ਬੋਲੇ ਤੇ ਰਾਸ ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਰਗ
ਹੋ ਮੇਥੇ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗਾ ਨਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਢੇ ਓਹ ਹੋ ਨ ਜਿਨ ਦੇ ਮਨ ਕਪਦੇ ਅਤੇ
ਭੁਰ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਨ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦੇ ਹੋ ਨ ਸੇ ਦਰਗਾਹ ਥੀ ਸੁਦ ਘਤੀ ਦੇ ਹੋ ਨ ਤੇ ਸੁਣ
ਬਚਾ ਜਿਨ ਸਚ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਨੂੰ ਸਾਬਾਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਸਦਾ ਹੀ
ਅਟੱਲ ਹੋ ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨੁ ਜੋਬਲ ਫਾਹੇ ਜੋ ਬਾਦ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਵਖ ਸੁਖ
ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਸ ਹੈ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਭੁਵੇਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮਨੁ ਪ੍ਰਕ
ਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਹਾਰੇ ਤੇ ਬਿਨੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬੋਲੇ
ਜਿਸ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਸਾਸ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸੀ ਨੇ ਅਰਦ
ਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਿਥੇ ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ

ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਬਚਾ ਅਠਖੰਡ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪੈ ਤੇ ਨਵਾਂ ਖੰਡ ਸਰੀਰ ਪੈ ਤੇ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰ
ਥਵੀ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਦੇਹ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਸਰੀਰ ਇਸੀ ਤੇ ਪਵਿ ਕਰੈ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ
ਰਮੇ ਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭਗਤ ਇਸ ਦੇ ਹ ਵਿਚ ਬੇਜ ਦੇਖੋ
ਜਦੇ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਜਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰ
ਮਵੰਤ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਉਸੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਹੀ ਚਿੰਨਾ ਹੈ ਦਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਪ੍ਰਥਮ ਖੰਡ ਸਨਾ
ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਫੇਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਠਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋਸਥੇ ਪਤਸਾਹ ਸੀ ਗੁਰੂ ਭੀ
ਤੁਸੀ ਹੋ ਅਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭੀ ਤੁਸੀ ਹੋ॥ ਤਾਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹੇ ਹੋ ਬਚਾ ਅੰਗਦ
ਤੇਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਮੇ ਪ੍ਰਥ ਦਾ ਅਗਵਾਨੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਜ
ਗਤ ਨਾਮ ਜਪੇ ਗਾਤ ਉਲਾਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਦੇ
ਸਭਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੁਏ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਭੀ ਉਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ
ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬੰਚਾ ਤੁਸੀ ਭੀ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਤੇ ਸਬਦ ਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਇਸਨਾ
ਨ ਸੀਲ ਸੀ ਦਮ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਾਉਣਾ॥ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੀ ਬ

ਬੇਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪ
ਤਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਹੁਤ ਖਸੀ ਕੀਤੀ॥
ਦਿਨ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ
ਜੀ ਘਾਟੀ ਉਪਰ
ਏ ਅਤੇ ਉਸਾ ਦੇ
ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਿਨ ਸਾ
ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਨ
ਬੇਠਾ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਰਪੁਜਾ ਪਾਠ ਲਗੇ ਕਰਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅੰਗਦ ਜਿਉ ਠੰਡ ਖਾਧੀ ਸਰਦ
ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸਰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ
ਜਾਂਦੇ ਖਨਤਾ ਅੰਗਦ ਬਿਸੁਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਸਤ ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਅਪਣਾ
ਚਰਨ ਲਾਇਆ ਅੰਗਦ ਉਠ ਕੇ ਚਰਨੀ ਸਗਾ ਕਹਾ ਬਚਾ ਪ੍ਰਥ ਦਾ ਹੋਏ ਹੁਸਬ ਕਰ
ਨੀ ਮੇ ਤੇ ਕੋਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਕੋਹੀ ਵੀ॥ ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਰਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ
ਨੇ ਅੰਗਦ ਪਰ ਬ
ਅਤੇ ਇਕ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸਨਾਨ ਕਰਨੇਗ
ਨ ਠੰਡ ਬਹੁਤ ਸੀ
ਨ ਤੇ ਮਹਿ ਵਰਸ
ਕੁ ਵਰਗਾ ਸੀ
ਕੁ ਬਾਹਰ ਆਇ
ਜੀ ਵਿਚ ਜਾਇ
ਰਪੁਜਾ ਪਾਠ ਲਗੇ ਕਰਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅੰਗਦ ਜਿਉ ਠੰਡ ਖਾਧੀ ਸਰਦ
ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸਰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ
ਜਾਂਦੇ ਖਨਤਾ ਅੰਗਦ ਬਿਸੁਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਸਤ ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਅਪਣਾ
ਚਰਨ ਲਾਇਆ ਅੰਗਦ ਉਠ ਕੇ ਚਰਨੀ ਸਗਾ ਕਹਾ ਬਚਾ ਪ੍ਰਥ ਦਾ ਹੋਏ ਹੁਸਬ ਕਰ
ਨੀ ਮੇ ਤੇ ਕੋਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਕੋਹੀ ਵੀ॥ ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ੧੩੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਕੀ ॥
 ਰੰਦਰ ਸਿਖੁ ਮੰਗਦ ਸਿਖਾਨੁ ਆਖਿਯਾ ਅਰੁ ਸਾਖੀ ਕਰਸੁ ਨਾਈ ॥ ਭੁ
 ਈਤਸਾ ਵਿਸਾਹੁ ਪੁਰਖਣਾ ॥ ਵਿਚਤੁ ਸਾਭੁ ਰਮਣਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੁ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਆਵੇਤੁ ਤਸਾ ਲਛਮਣ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੁਰਣਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇਗੁਰੂ ਆਖੇ ਸੋ ਤਸਾ
 ਸਤਿਕਾਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਕ ਸਿਖਾਨੁ ਸਤਿਕਾਰ ਮੰਨਣੇ ਧਰਮ ਹੈ ॥ ਕਿਉ ਜੋ
 ਪਰਮੇਸਰ ਬਰਖਰੈ ॥ ਤਸਾ ਭਰਨਾ ਨਾਹੀ ॥ ਆਵੇ ਤੇਹ ਬਿਜੇ ਸਖਨੁ ਹੋਵਣਾ ॥ ਅਤੇ
 ਓਹ ਗਾਠਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ਜੇ ਜੇਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇਗਾਇਯਾ ਅਗੋ ਸਭੇ ਸਿਖ ਹਬ ਜੇਨ
 ਕੇਖਨੇ ਹੋਇਗਾਏ ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਤੇਨ ਇਕ ਅਗੋ ਛਾਜਾ ॥ ਸਿਰਤੇ ਟੇਪੀ ਹਥ ਟਿ
 ਚਕੁਤ ਕਾ ਕੰਧੇ ਉਤੇ ਧਰਿਆ ॥ ਆਹੋਰ ਕਪੜਾ ਕੋਈ ਨਾਜਾ ॥ ਜੇਬੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਿਥੇ ਸਿਖ ਸਭੁ ਆਇ ਪੈਰੀ ਪਏ ॥ ਤੁੰ ਬਾ
 ਬੇ ਆਖਿਆ ਰੇ ਤੁਸੀ ਕਉਣਹੋ ॥ ਤੁੰ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿ
 ਖਹਾ ॥ ਜੇਬੇ ਉਨਾ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਕਚਕੁਤ ਕੇ ਪਇਆ ॥ ਇਕ
 ਇਕ ਕੁਤਕਾ ਸਭੁ ਨਾਦੇ ਸਿਰਲਾਇ ਓਸਾ ॥ ਇਕ ਤੁ ਕੁਤਕੇ ਪਓਦੇ ਟੇਖ ਦੇਹੀ ਓਹੁ
 ਨਾਸਿਗਾਏ ॥ ਇਕ ਹਬ ਜੇਨ ਕੇਖਨੇ ਰਹੈ ॥ ਤੁੰ ਬਾਬੇ ਉਨਾ ਜਾਣਿਆਨੁ ਬਾਰਾਂ ਤੇਰਾ
 ਤੁਈ ਕੁਤਕੇ ਮਾਏ ॥ ਤੁੰ ਉਨਾ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਵੈ ਮਾਰ ਭੁਵੇ ਛਤੁ ਅਜੀ
 ਤੁੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਕਉਣਹੋ
 ਜੇਸਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁੰ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖਹਾ ॥ ਤੁੰ ਜੇਬੇ ਉਨਾ ਸਿਖ
 ਆਖਿਆ ਤਿਥੇ ਕੀ ਕਚਕੁਤ ਕੇ ਪਇਆ ॥ ਉਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਭਾਵੈ
 ਛਤਿ ॥ ਭਾਵੈ ਚੀਟਾ ਚੀਟਾ ਕਰਿ ਸੁਟ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖਹਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ ॥
 ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਕਉਣਹੋ ॥ ਤੁੰ ਉਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ
 ਤੁੰ ਸਿਖਹਾ ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮੇਰੇ ਸਿ ਖਹੇ ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਮਨਿਗੋ
 ॥ ਤੁੰ ਅਗੋ ਸਿਖ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜੀ ਜੇਤਸੀ ਕਹੇਗੇ ਸੁਮਨ ਹੀਗੇ ॥ ਤੁੰ ਕਹਿਆ
 ਰਲੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਜਹਾ ਮੇਲੇ ਜਾਤੁਹਾ ॥ ਤੁੰ ਉਨਾ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੀ ਮੇ
 ਤੁੰ ਅਗੋ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਪਿਛੇ ਲਗੇ ਸਿਖ ਜਾਨਾ ॥ ਤੁੰ ਜਾ
 ਦੇ ਜਾਇ ਵਡੀ ਉਜਾਨਾ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਏ ॥ ਜਾ ਦੇਖ ਨਤੁ ਇਕ ਵਡੀ ਸਾਜੀ ਹੈ ॥ ਮਲੇ
 ਦੀ ਤਿਸਾ ਵਿਚ ਇਕ ਚਿਖਾ ਉਸਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤੁੰ ਸਚਿਖ ਕੇ ਉਪਰ ਇਕ ਮੁਰ
 ਦਾ ਪਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੁਪੇਦ ਉਪਰਿ ਕਪੜਾ ਹੈ ॥ ਬਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਤੇ

ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੁੱਚੇ ਕੇਵਲ ਪਰਸਿਰਕੀ ਤਰਫ਼
 ਰੁਖ਼ ਬਾਨ ਨਕਜੀ ਜਾਇਖੇ ਹੋਏ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸੀ
 ਕਿਸਦੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿ
 ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸੇ ਮਨੇ ਨੂੰ ਖਾਹੁ ਮੇਰਾ ਵਚਨ ਇਉਂ ਹੋ ਜੇ ਮਨੇ ਨੂੰ ਖ
 ਵੇਗਾ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਨਾ ਖਾਹੇ ਤੁਹਾਡੇ
 ਸਿਖ ਬਾਨੀ ਆਇਰਫ ਪਗਏ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਰਹੀ ਨਸਗਏ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚੁਕਾ ਗਏ ਜੇ ਸਿਖ ਕਹਾਵੇ ਦੇਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਕਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਸਿਗਏ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ
 ਭੀ ਜਾਹੁ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਧਰੇ ਨਹੀ ਜਾਵੇ ਅਸੀ
 ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਹੋ ਇਹ ਪੰਜ ਜਣੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਨਸਿਗਏ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਮਨਿਗੇ ਤੁਹਾ
 ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕਹੇ ਹੋ ਸੇ ਮੰਨਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਆਜੇ ਤੁਸੀ ਕਹੇ ਜੇ ਹਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸਿਖ ਨਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਿਧੂ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕਹਾਏ ਤੇ ਕੁਝੀ ਨਰਕ ਭੀ ਕੁਝ ਲਹੇ ਪਰੁ ਅ
 ਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਹੋ ਇਹ ਪੰਜ ਜਣੇ ਇਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਇਕ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸੀ
 ਧੁ ਇਕ ਆਜਿਤ ਰਧਾਵਾ ਇਕ ਬੁਨਕਲਾਸ ਇਕ ਇਹ ਪੰਜ ਜਣੇ ਨ
 ਲਰਹੇ ਹੋਰ ਸਭ ਭਜ ਗਏ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸੀ
 ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਜਾਵੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਗਾਹੁ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਅਸੀ ਤੇ
 ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਕਿਧਰੇ ਜਾਈਏ ਜਿਥੇ ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੇ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤਿਥੇ
 ਹੀ ਫੇਰ ਕਢ ਕੁਤਕਾ ਪਇਆ ਕਿਉਂ ਰੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇਰੇ ਹਮ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾ
 ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਹੋ ਜੇ ਉਹ ਕਮ ਹੋਵੇ ਹੀ ਉਹ ਕਰ
 ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਵਚਨ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਨਹੀ
 ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਿਧੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਾਵੇ ਮਾਧਿਯਮ ਫਾਤਿ ਅਸੀ ਤੁਹਾਡੇ
 ਹੀ ਅਸਭ ਕੁਝ ਲਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਲਾਗੇ ਲਗੇ ਅਹੋ ਅਸਾਡੇ ਮੁਹਿਤੁ ਇਹ ਗਲਿ
 ਆਖੀ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਨਹੀ ਅ
 ਖੇਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਸਚੇ ਪਤਿਸਾਹੇਰੁ ਕੁਛ ਕਹੇ ਸੇ ਮਨਿਹਾ
 ਪਰ ਅਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਸਿ

ਪੈਰੇ ਤੁਹੈ ਹਮ ਜਾਖੈ ਹੋ ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਹੁਕਮੀ ॥ ਤੁਹਿ ਨ ਪੰਜ ਸਿਖਾ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ
 ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੈ ॥ ਏਹ ਮਨਾਖਾ ਦੇਹ ॥ ਤੁਹੈ ਰਗੁ ਰਬਾ ਬੇਨਾਨ ਕਜੀ ॥ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ
 ਖਾਹੈ ॥ ਤੁਹੈ ਪੰਜੇ ਸਿਖ ਜਾਏ ਮਨੇ ਉਤੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਮਨੇ ਦੇਉ ਪਰ ਕਦੀ ਸਿਰ
 ਟਾਇ ਜਾਵਣ ਕਦੀ ਪੈਰਾ ਦੀਵਲਿ ਜਾਵਣਿ ॥ ਤੁਹੈ ਰਬਾ ਬੇਨੀ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ ॥
 ਸੀ ॥ ਕਿਯਾ ਫਿਰ ਦੇਹੋ ॥ ਖਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਜੇ ਇਸ ਦੇਹੁ ਮਾਏ ਦੁਆਏ ॥ ਫਿਰ
 ਰਹੈ ਹੋ ॥ ਤੁਹਿ ਨ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ ਮਸੀਇ ਟਿਰ ਦੇਹ ॥ ਜੇ ਕਰਿ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥
 ਸਿਰ ਦੀਤਰ ਫੇਖਾਵਹ ॥ ਜੇ ਕਰਿ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤੁਹੈ ਪੈਰਾ ਦੀਤਰ ਫੇਖਾਵਹ ॥
 ਤੁਹੈ ਰਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ ਪੈਰ ਦੀਤਰ ਫੇਖਾਵਹ ॥ ਤੁਹੈ ਸਿਖ ਕਹਣੇ
 ਲਗੇ ਜੀ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੈ ॥ ਤੁਹੈ ਬੇਬੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤੁਹੈ ਕਪੜਾ ਅੰਨ ਲੇਖਾ
 ਈ ਮੇ ॥ ਜੇ ਕਰਿ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤੁਹੈ ਕਪੜਾ ਉਤਾਰ ਕਰ ਖਾਈ ਮੇ ॥ ਤੁਹੈ ਰਸੀ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਕਪੜਾ ਉਤਾਰ ਕਰਿ ਖਾਵੈ ॥ ਤੁਹੈ ਇਤਨਾ
 ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਿ ਸਿਖ ਪੰਜੇ ਉਸ ਮਨੇ ਦੀ ਪਟਾਵੀ ਆਏ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਤੁਹੈ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਖਿ ਮਾਜੀ ਏਹ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਕੇ ਕਪੜਾ ਉਤਾਰੇ ਆਰ ਖਾਵੈ ॥
 ਤੁਹੈ ਉਨ ਪੰਜ ਸਿਖਾ ਏਹ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਕਪੜਾ ਉਤਾਰੇ ਆ ॥ ਜਾਂਦੇ ਖਨ
 ਤੁਹੈ ਕਿਮ ਦੇਖ ਨਿਸੇ ਜੇ ਹੋ ਨਿਰੋਗ ਦੀ ਲੇਖ ਭੁਰੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ਦਾ ਕੋਈ
 ਨਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ਤੁਹੈ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਟੇਟਾ ਅਤੇ ਬੁਨਾ ਕਲਾਲ ਦੇ
 ਹੋ ਜੇ ਪੰਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਰਹੀ ਪਏ ॥ ਕਹਣੇ ਲਗੇ ਏ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੁਹੈ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਹ ਕਲ ਜੁਗ ਹੈ ॥
 ਜੀ ਆਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਬੋਲੈ ॥ ਏਸ ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਏਹ ਜਾਂਗੁ ਬਖਸੀਏ ॥ ਤੁਹੈ
 ਫੇਰ ਸੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿ ਕਰਿ ਹਸਿਆ ॥ ਅਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ
 ਬਚਾ ਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਸਿਖ ਕੋਈ ਕੋਈ ਧਰਮੀ ਰਹਿ ਨਿਗੋ ॥ ਲਖਾ ਸਿਖਾ ਵਿਚੇ
 ਤੁਸਾ ਪੰਜਾ ਸਿਖ ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਟਿਕਿਆ ਹੈ ॥ ਜੁਣੇ ਬਚਾ ਸਿਖੀ ਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਚ
 ਦੁਰ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਪਰ ਧੀਨ ਤੁਸਾ ਭੀ ਮਤਿ ਹੈ ॥ ਤੁਹੈ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾ ਵਿਜੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪੈ
 ਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ॥ ਤੁਹੈ ਰਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜਾਹੁ ਮੰਗ
 ਦਾ ਜੇ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਬਖਸਿਆ ॥ ਹਥ ਜੋਤੂ ਤੂੰ ਜੋਹਓ ॥ ਤੁਹੈ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣ ਬਚਾ ਮੰਗਦਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਤੂੰ ਨਾ
 ਲਈ ਲਾਇ ਕਨਹੀ ॥ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਾਹ ਜੰਗ ਤੇ ਰਾਖੇ ਲਾਹੇ ਦੇਗ ॥

ਤੁਫਰੇ ਹੋਏ ਜਣੇ ਬੋਝੇ ਅਤੇ ਬਾਲ ਚੁਪਕਰਿਯਾਹਿ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ
 ਰਹੁ ਹੈ ਤੁਫਰੇ ਸੀਗੁਰੂ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਝਿਆ ਬਚਨ ਕੀਤੁ ਤੁਸਾ ਦੇ
 ਹੋ ਜੋਗਾ ਸੀਭਾਗੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਣੇਟਾ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਏਗਾ
 ਅਕੇਉ ਜੇ ਮੇਰਾ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਸਿਥੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਬਿਖਫਲ
 ਖਾਏ ਸੇਉ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਕੀਤੁ ਜੀ ਤੁਮਹਿਗਿ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਚੇ ਪਦ
 ਸਾਹ ਫੇਰੇ ਲੜ ਲਗੀਹੇ ਤਿਨਾ ਸਭ ਨਾਦੀ ਰਖਾ ਤੁਫਰੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਅ
 ਬਚਾ ਅੰਗਦਾ ਤੇ ਰੇਪਿਛੇ ਮੇਰਾ ਬਖਸੀ ਸੁਣ ਬਚਾ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਘਰਿ ਜਾਹਿ
 ਹਉ ਅਠੇ ਪਹਿਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ ਤੁਫਰੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਉਨਾ ਸਿਖ ਦੀ
 ਲਈ ਸਾਗੁ ਬਖਸਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕਰਿਤਾਰ ਪੁਰਾ ॥ ੧
 ੩੩ ॥ ਬੋਝੇ ਭਾਈ ਜੀ ਟਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ੦੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਰਲੀ ॥
 ॥ ਸਿਮਤੁ ੧੫੯੬ ॥ ਪੰਦ੍ਰ ਸੈਫਿਆ ਨਾਟਿਆ ਟਿਚ ਗੁਰੂ ਜਾਂਗ ਬਖਸਿ
 ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਿਤੀ ਇਕ ਨਲੀ ਇਰਲੈ ਕਾਰਿ ਪੇਰੀ ਪਾਇਆ
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥ ਤੁਫਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਬਚ
 ਇਥੇ ਭਾਜਿ ਜਾਹੋ ਤੁਮਹਿਗਦ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪੇਰਾ ਨਾਲਿ ਰਹਾਂ
 ਹਉ ਫਿਏ ਜਾਈ ਡੇਰਾ ਦਰਸਨ ਰਸਕੇ ਕਰੀ ਤੁਫਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਜਾਹੁ ਬਚਾ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਸੇ ਮੇਰਾ ਦਰਸਨ ਤੂੰ ਖਾਤਰ ਜਾਇ ਇਕਾ
 ਹਾਲਾ ਜਟ ਜਾਤਿ ਦਾ ਰਧਾਟਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਘਰਿ ਜਾਈ ਓਹ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਹੈ ਜੇਏ
 ਮੇਰਾ ਹਾਂ ਤਿਥੇ ਮੇਰੇ ਓਹ ਚੁਫੇਰੇ ਲੈਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ਤੂੰ ਸੀਰੀ ਦੇ ਤੇਲ ਖਮੀ ਦਾਸੁ ਅਸ
 ਤੁਕਾਰਿ ਨਗੇ ॥ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਜਾ ਕੇ ॥ ਤੁਫਰੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕਰਖ
 ਰੂਹ ਆਇਆ ॥ ਜਾਇ ਨਿਹਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ॥ ਤੁਮਹਿਗਾ ਨਿਹਾਲਾ ਗੋਰਾ
 ਬਪਦਾ ਜੀ ॥ ਨਿਹਾਲੇ ਤੁਠ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਪਰਦੁ ਤੀਜੇ ਤੁਢਿ
 ਰ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇਤ੍ਰਿ ਸਭ ਇਸ ਵਿਚ ਜਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤੁਮਹਿਗਾ ਆਇਆ
 ਆਇ ਕਰਿ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਤੁਮਹਿਗੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
 ਮਾਣੇ ॥ ਤੁਮਹਿਗਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਅ ਜੀ ਨਹੀ ਜਮਾਣੇ ॥ ਅਰਮੇਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਅ
 ਹੈ ਜੇ ਨਿਹਾਲੇ ਰਧਾਟੇ ਜਟ ਦੇ ਘਰਿ ਜਾਇਛੁ ਪਾ ॥ ਜੇਥੇ ਕੋਈ ਨਾਜਾਣੇ ਤਿਥੇ ਮੇਰੇ
 ਈਛੁ ਪਾਇ ॥ ਤੁਮਹਿਗਾ ਜਟ ਦੇ ਹਥ ਧੋਤੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਿਯਾ ॥ ਜੇਥੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰੋ
 ਠਹੀ ਸੀ ॥ ਤਿਥੇ ਬੈਠਾਇਆ ॥ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਇਥੇ ਛੁਪੀ ਮੇ

ਰਹੁ ਦਿਨ ਇਸੇ ਜੀਵ ਪੈਠੇ ਨੇ ਰਹਿਓ ਮਨੁ ਮਨੁ ਭਿਲ ਲਸਨਾ ਪੀਯੋ ਕੀ ਮੁਖ
 ਖਨਿ ਸੋਨਿ ਰਲਾ ਕਰੇ ਕਹਨਿ ਹੋਰ ਖਬਰ ਕੀ ਨੇ ਨਹੀ ਕਛੁ ਦੀ ਗੁਰੂ ਮੰ
 ਗਦ ਜੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿਨਿ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗ ਦਿਨੇ ਦਿਵਾ ਕ
 ਰਿਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿਵਾ ਕਰਿਆ ॥ ਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪਣੇ ਪਾਰੇ ਗ
 ਇਆ ॥ ਫੇਰ ਆਜਿ ਤੇ ਫਿਯਾਵੇ ਤੇ ਬੁਕੇ ਕਾਲ ਲਈ ਦਿਵਾ ਕੀਆ ॥ ਤੁ ਉਨ
 ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੁ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਾਸਿ ਇਕ ਸਿਖ ਅਤੇ ਇਕ ਕਮਲਾ ਸਿਖ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪਾਸਿ ਰਹਿਨਿ ਲਗੇ
 ਤੁ ਕਮਲਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਹੁ ਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ॥ ਤੁ ਇਕ ਦਿਨ ਕਮਲਾ ਜੇ ਪਾਹੁ
 ਨ ਗਇਆ ॥ ਮਹੀ ਗਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸਤੁ ॥ ਤੁ ਚਾਰ ਜੋਗੀਆਂ ਇਕ ਨੇ ਹੋਏ
 ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ ਪਾਸੇ ਲਗੇ ਪੁਛਿਣਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੋ ਸੇਇ
 ਬੇਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁ ਅਗੋਹੁ ਕਮਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ॥
 ਤੁ ਫੇਰ ਕਮਲੇ ਨੂੰ ਜੋਗੀਆਂ ਆਖਿਆ ਤੁ ਨਾਨਕ ਨੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ ॥ ਤੁ ਜੋਗੀਆਂ ਆਖਿਆ
 ਇਕ ਆਸਾ ਸਨੇਹਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕ
 ਹੀ ਮੇ ॥ ਤੁ ਜੋਗੀਆਂ ਆਖਿਆ ਜੇ ਆਸਾ ਭੀ ਚੁਟ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ
 ਹਿ ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਾਹੁ ਮਾਰੁ ਲਈ ਗਾ ਤੁ ਜਾਣਗਾ ॥ ਤੁ ਜੋਗੀਆਂ
 ਆਖਿਆ ਪਾਹੁ ਮਾਸੀ ਮਾਰ ਦੇਹ ॥ ਤੁ ਉਨ ਜੋਗੀਆਂ ਨਜਿਰਿ ਕੀਤੀ ਪਾ
 ਹੁ ਦੇ ਰਹੇ ਇਕਾਇਆ ॥ ਦੁਹੀ ਪੰਡੁ ਪਾਹੁ ਦੀ ਬੀਨਿ ਕੇ ਕਮਲੇ ਦੇ ਸਿਰਿ ਦਿਤੀਆਂ
 ਨੇ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਬਿਭੂਤ ਕੀ ਚੁਟ ਕੀ ਭੀ ਦਿਤੀਆਂ ਨੇ ॥ ਤੇ ਆਖਿਣਾ ਜੇ ਜੋਗੀ ਦੇ
 ਗਏ ਹੋਨਿ ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ ਭੁਰੀ ਪਾਹੁ ਦੀਆਂ ਲਾਹੀ ॥ ਤੁ ਅਗੋਹੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਏ ਕਮਲਾ ਤੁਰਤੁ ਆਇਓ ਜਾਹੇ ॥ ਤੁ ਕਮਲੇ ਆਖਿ
 ਯਾ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਫਿਕਰ ਰਹੇ ਜੋਗੀ ਦੁਰਉ ਬੇਆਏ ਸਿਨਿ ॥ ਓਨ ਪੁਛਿਯਾ
 ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁ ਮੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਉ ਤੁਪੇ ਕਾ ਸੇਵਕ
 ਹਾਂ ॥ ਤੁ ਉਨ ਆਖਿਆ ਇਕ ਸਨੇਹਾ ਆਸਾ ਲੈ ਜਾਹ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ॥ ਤੁ ਮੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਾਹੁ ਲੈ ਕਰਿ ਜਾਈਗਾ ॥ ਤੁ ਸਨੇਹਾ ਲਈ ਗਾ ॥ ਤੁ ਉਨ ਜੋਗੀ
 ਆਈ ਨਜਰਿ ਨਾਲ ਪਾਹੁ ਦੇ ਰਹੇ ਇਕਾਇਆ ॥ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਭੁਰੀ ਬੀਨਿ ਦਿਤੀ
 ਆਨੇ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਚੁਟ ਕੀ ਭੀ ਦਿਤੀਆਂ ਨੇ ॥ ਫੇਰਿ ਆਪਿ ਕਿਦਾਈ ਫੁਪ ਨਹੋਇ

ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਮਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਯਾ ਸਿਸਾਤਾ ਸਨੇ
ਹਾਂ ਮੈਸਾਨੂੰ ਦੇਹਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹਾਂ ਸਨੇ ਹਾਂ ਅਦਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਕਮਲੇ ਚੁਟਕੀ ਬਿ
ਭੁਤ ਕੀ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਲੈ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਯਾ ਸੁ
ਣੁ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਮਾ ਅਸਾਨੂੰ ਚਲਾਇ ਦੀ ਦਸਤਿਆ ਦੀ ਹੈ ਕਮਲੇ ਨੇ ਤਾਂ ਭਾ
ਈ ਬਾਬੇ ਮਾ ਅਖਿਯਾ ਨਿਹ ਰਵਾਨ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾ
ਖਿਯਾ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਦੁਆਰਾ ਲਣ ਹੋਇਆ ਇਹ ਬਿਭੁਤ ਕੀ ਚੁਟਕੀ ਕਮਲੇ
ਆਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਮਾ ਅਖਿਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨਾ ਲੈ ਤੇ ਰਾਬਰ ਨਹੈ ਮੇਨੂੰ
ਨਾ ਲੈ ਲੈ ਰਲਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਤੂੰ ਨਾ ਲੈ ਗੀ ਲਈ
ਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਨਾ ਲੈ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰ
ਨੂੰ ਅਖਿਯਾ ਤੇ ਜੋ ਅਸੀ ਪਖੇ ਕੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਜਾਇ ਰਲਣਾ ਕਰਿ ਦੇ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਲਖ
ਮੀਦਾਸ ਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਨਾ ਅਖਿਯਾ ਜਾਹਿ ਦੇ ਕਮਲੇ ਓ ਸਿ
ਖੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਭੀ ਗਲਿ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ
ਕਰਤਾਰ ਕਰਿ ਕੋ ਦੇਵੀ ਹੋ ਕਰਿ ਚਲੇ ॥੪੭॥ ਬੋਲੇ ਹਭਾਈ ਜੀ ਟਹਰਾ
ਹਾ

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਈ ਨਦੀ ਕਿ ਕਨਾਰੇ ਆਏ ਪਖੇ ਕੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਆ
ਹੋ ਨਿਕਲੇ ਕਮਲੇ ਨੂੰ ਭੀ ਨਾ ਲੈ ਦੇਵੀ ਤਾਂ ਇਕ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਨਾ ਲੈ ਰਖਿਯਾ
ਸਧਾਰਣਾ ਸਿਖ ਦੇ ਪਾਰਿ ਆਇ ਦੜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕੀ ਠਹੁਤਿ ਕੇ ਹੀ ਸੀ ਇਕ
ਚਾਦਰ ਤੇ ਨੈ ਇਕ ਚਾਦਰ ਉਪਾਰਿ ਅਤੇ ਇਕ ਕਪੜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਤਾਂ ਸਧਾਰ
ਣਾ ਆਇ ਪੰਥੀ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਯਾ ਸਧਾਰਣਾ
ਹਉ ਸਮਾਵਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਜਿਮਿਗੀ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਸਧਾਰ ਕੀ ਮਉ
ਆਖਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਾਰ ਸੀ ਹਉ ਸਿਧਾਰਣ ਕੇ ਦਹੀ ਦੜੇ ਖ
ਇਕ ਰਿ ਚਲਾ ਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾ ਅਖਿਯਾ ਅਠਾਰ ਦਿਨ
ਨੂੰ ਸਿਰਾਧ ਹੋ ਨਿ ਨਉ ਮੀਕਾ ਸਿਰਾਧ ਸਿਧਾਰਣ ਕੇ ਪਿਉ ਦੇ ਦਹੀ ਦੜੇ ਖਾਇ
ਕਰਿ ਪੁਸਾਇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਦਸ ਮੀਨੂੰ ਚਲਾ ਗੇ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਕਹਣੇ ਨਾਲ
ਧੁਮਿ ਪੇਗਈ ਤਾਂ ਆਜਿ ਤੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਦੁਣ ਕਰਿ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਆ ਤੇ
ਕਿ ਆਸ ਰੇ ਪਤੁ ਸਾਹ ਦੇ ਹਕੀਕਾ ਰਣ ਕਰਿ ਨੇ ਸਗੋ ਹੋ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਭੀ
ਆਇ ਆ ਤੇ ਅਤੇ ਧੀਰੂ ਨਾਈ ਭੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬੁਢਾ ਕਲਾ ਲਭੀ ਆ

ਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਲਖਮੀਦਾਸ ਅਤੇ ਸੀ
 ਚੰਦਨ ਸਦਾ ਚੰਮੇ ਸਮਾਵਾਵਾਹੀ ਤੁਸਧਾਰਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਿਰੀਰੀ
 ਵੇਰੋ ਰੀ ਕਿਥੇ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਲਖਮੀ
 ਦਾਸ ਤੇ ਸਿਰੀਰੀ ਦਭੀਆਇ ਖਬੇ ਕਿਰਧਾਏ ਆਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਕਰਿ
 ਸਿਰ ਫੇਰ ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਸੀ ਚੰਦਨ ਲਖਮੀ
 ਦਾਸੁ ਫਿਧੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨਾ ਸਿਖਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਿਕਾਰ ਗਏ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਤੁਸੀਜਾ ਇਕ ਚਿਸਦ ਲੇ
 ਆਉ ਤਾਂ ਸਿਖ ਉਠ ਕਰਿ ਸਦੇ ਨੂੰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸ

ਧਾਰਣਾ ਹਉ
 ਜੇ ਮੰਗਣ ਹੋ
 ਲੇ ਤਾਂ ਸਧਾ
 ਅਧੀ ੧੫
 ਕਮਬੰਦੀਖ
 ਮਾਬਲੇ ਬਦ
 ਹੋ ੧੬
 ਨਕਸ਼ੀਆ
 ਸਧਾਰਣਾਕ
 ਗਜੇ ਕੰਮਆ
 ਸਧਾਰਣ ਬੇ
 ਰਾਕੁ ਨ ਮਛੁ
 ਬਾਬਜੀ

ਚਲਦਾਹੀ ॥
 ਈਸੇ ਮੰਗ
 ਰਣ ਆਖਿ
 ਗੇਰੇ ਮੇਰਾ ਕੁ
 ਨਹੀ ਜੇ ਫੁਟਾ
 ਲੇ ਬੰਦੀਖ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨ
 ਖਿਆ ਬਚਾ
 ਫੁਲਜੇ ਹਾਮ
 ਫੀ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਲਿਆ ਜੀ ਮੇ
 ਟੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਫੇਰ ਚੁਪਕ

ਹਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਧਾਰਣ ਤੁਧ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ
 ਸੀ ਕਛ ਅਜੇ ਹਾਂ ਮੰਗਦੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਆਵਾਵੇ ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਆਖਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕੁ ਨ ਮਛੁ ਵੇਹੋਰ ਮੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੰਗਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਕੁ ਨ ਮਛੁ ਟਿਆ ਆਜਾ ॥ ਸਿਮਰਤੁ ੧੫੯੭
 ॥ ਅਸੁ ਸੁਦੀ ੧੦ ॥ ਦਸਮੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵੇ
 ਪਹਿਰਾਇ ਨ ਚੜ੍ਹੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਲੇਕ ਬਹੁਤ ਜੁੜ

ਗਏ॥ ਤਿਨ ਆਖਿਆ ਸੀਰੰਦਤੋਲਖਮੀਵਾਸਨੁ ਸਚਾਇਲੇਹਾ ਨਾਨ
 ਕਤਪਾਸਮਾਣਹੈ॥ ਤੁਸਧਾਰਣਨੇਢਾਰਿਮਹੀਪਿਛੇ ਆਖਿਣਿਲਗਾ
 ਜੀਮੇਮੁਨ ਮੇਨੁਹਥਕਾਛਿਨਾਆਇਆ॥ ਇਸਗੁਰਨਾਨਕਖਰੀਦੀਸੇਧ
 ਪਿਛੇਮੇ ਘਰਿਭੀਉਸਾਨਿਆ॥ ਅਤੇਇਨਾਰੰਗਨੁਰਾਈਬਾਲਜਟੇਟੇ ਨੇ
 ਮਾਏਬੋਲੇਨਾਰੀ॥ ਕਹਿਣਲਗਾਮੇਰੇਸਾਹਿਬਅਪਣਾਬਚਨੁਜੀਮਾਲਿ॥
 ਮੇਨੁਨਾਲੇਲੇਰਲੁ॥ ਭੁਭੀਮੇਰੀਸਚੀਕੀਤੀਆਹੈਈ॥ ਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਹਇਹ
 ਇਭਾਈਬਾਲਕਰਦਾਸੀਤੁਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਉਠਿਬੈਠਾ॥ ਆਖਣਿਲਗਾ
 ਪਹਿਲੇਤੁਸਧਾਰਣਨੁਸਦਲੇਆਟਹਾ॥ ਤੁਸਧਾਰਣਆਇਆਤੁਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇਨਾਨਕਆਖਿਯਾਸਧਾਰਣਾਮੇਤੈਨੂੰਕੁਛਨਾਹੀਦਿਤਾ॥ ਜਾਮੇਤੈਨੂੰਆ
 ਖਿਆਕਿਛਮੰਗਤੁਤੈਆਖਿਆਮੇਰਾਕੁੜਮਆਗਰੇਬੰਦੀਖਾਨੈਹੈ॥ ਸੋ
 ਛੁਟੇ॥ ਤੇਰਾਕੁੜਮਤਾਛੁਟਾਤੇਰਾਬੁਰਾਹਾਇਹੋਈਗਾ॥ ਜੇਕੁੜਬੋਲੇਗਾਤੇ॥
 ਤੁਮਾਰੇਸਧਾਰਣਆਖਿਯਾਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮੇਏਹੁਹੈਮੰਗਯਾ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿਆਜੇਭਾਈਬਾਲਿਆਬਾਹਰਿਕੁਰਲਾਟਦਾਹੈਉਸ
 ਨੂੰਅੰਦਰਅਰੀਸਦੇਹਾ॥ ਭਾਈਬਾਲੇਨੁਸਦਾ॥ ਤੁਭਾਈਬਾਲਜਟੇਟਾ
 ਮਾਇਆ॥ ਤੁਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਬਰਤੁਸਾਡੇਨਾਲੇਹੀ
 ਰਹੇਗਾ॥ ਮੇਰਾਬੇਰਤੁਬੁਰਨਾਹੀ॥ ਤੁਮੇਰੇਨਾਲਹੀਰਹੇਗਾ॥ ਤੁਮੇਰੇਆਗੇਹ
 ਰਿਜਲਕਢਦਾਚਲੀ॥ ਰੁਧਨੁਹਉਛਰਦੇਨਹੀ॥ ਤੁਇਤੁਨੀਯਾਗਲਾ
 ਕਹਿਕਬਾਲੇਕੋਗੁਰੂਪੀਰਜਦੇਤੇਭੁਏਤੇਕਹਾਬਾਲਾਤੁਜੋਕਹਿਦਾਹੈਕੇ
 ਮੇਹੁਣਜਾਵਾਤਾਤੁਕਛਕਾਲਸਾਡੇਪਾਸਰਹਅਤੇਅਸਾਇਕਚੋਜ
 ਕਰਨਾਹੈਜੇਤੂੰਅਸਾਡਾਕਹਿਆਮੰਨੇਤਾਤੁਏਬੇਰਹੀਅਤੇਤੇਰੇਪਾਸਜੇ
 ਸਿਖਰਲਕੇਆਵਨਗੇਤੇਤੇਰੇਪਾਸਪੁਛਨਗੇਤਾਤੁਕਹੀਭਾਈਗੁਰੂਜੀ
 ਸਮਾਇਗਏਹੈਨਅਤੇਜੇਕੁਛਤੇਨੂੰਕੀਮਹੋਵੇਤਾਮਨਦਿਚਸਨੁਜਾਵਰ
 ਹੀਅਸੀਓਸੇਵਕਤਤੇਰੇਕੋਦਰਸਨਦੇਵਾਂਗੇ॥ ਅੰਰਸਭਧਰਮਸਾਲਾ
 ਦੀਖਬਰਦਾਰੀਰਖਦੀਤੇਜੇਆਇਕਰਮਛੇਤਾਕਹਿਣਗੁਰੂਜੀਕਾਕੁ
 ਛੁਪਤਾਨਹੀਖਬਰਨੀਸਮਾਇਗਏਹੈਨਕੋਖਬਰਨਹੀਕਿਸੇਪਰਤੀਦ
 ਸੇਲਕੁਰਨਕੋਗਏਹੈਨਤੇਅਸਭਕੋਕਹਿਣਾਜੇਨਾਮਜਪਤੇਸਬਦਪੜ੍ਹੇ
 ਤੇਸੋਕਕੋਈਨਾਕਰੇਗੁਰੂਹਾਜਰਾਹਜੁਰਹੈਜਹਾਂਕਹਾਂਸਿਖਕੋਲੋਕੁਹੈ

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਤਾਂ ਹਾਜਰ ਹੋਵਾਰੇ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਤੇਰੇ
ਸਾਭਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਤਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਵਿਯੋਗ ਹੋਇ ਕਿਉ ਜੇ
ਸਾਜੇ ਕੰਮ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਜੇ
ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਅਸਾ ਓਹ ਕੰਮ ਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨ ਸੀ ਪਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀ ਸਫ
ਰਵੀ ਕਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਉ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ਸਨ ਸੋ ਉ
ਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਕੇ ਉਨ ਉਪਰ ਸਾਇਆ ਪ
ਇਆ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਦੇਵ ਦਾਨ ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਸੇਰ ਹਾਥੀ ਮੈਰ ਕੀ ਹੀ ਅੰਤਰੀ
ਸਚੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਰਸ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ॥

ਨਾਮੁ ਤੁਝੀ ਬਾਲਾ ਇਕੁ
ਕਮ ਭੋਜ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ ਕੇਨਾ ਨ ਕਤੁ ਆਪਨਾ ਪੰਥ ਸੀ ਸਾਰ ਵੇਖੇ
ਲਾਉ ਸੋ ਬਾਲਾ ਅਬ ਇਨ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਾਰ ਹੈ ਵਰਤਾ ਹੀ ਕਰ ਕਰ
ਕੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਨ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤੇ ਸੇਵਕ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੀ ਚੰਦ ਤਾਂ
ਅਵਸੁਤ ਮਤਾ ਪਾਰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਗੁਸਤ
ਵਿਚੋਂ ਨਹੀ ਨਿਕਲ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਪੰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਕਰਨ ਹੋਏ ਕਿ
ਉ ਜੇ ਨਾਮ ਈਸਰ ਦਾ ਸਪਰਸਾ ਸੀਤਾ ਮਹਾਤਮਾ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਜਾਏ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇਮਨ ਮਰਕਟ ਦੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸਾਧੂ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਪਦੇ ਸੁਵਾਸੁ ਸੁਵਾਸੁ ਨਾਮ ਦਾ ਰਟਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਾਧ
ਹੋਤਿ ਸਦੀ ਲਾਠੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਮਰਕਟ ਵਸ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੇਸ਼ੀਗੁਰੂ
ਅੰਗ ਦਸਾਹਿ ਬਜੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੇਤੀ ਸਰੂਪ ਗੁਣ ਨਾਨਕਾ
ਜਾਏ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਉ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੇਰਗਾ ਛੁਟ ਗਇਆ ਪਰ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਜੇ ਤੁਝੀ ਲੋਕੀ ਕਾ ਬੰਧ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾ ਅੰਗ
ਦੁਜੀ ਕੋ ਸਿਰ ਉਪਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸਾਰ ਵਿਚਦੀ
ਇਆ ਹੈ ਕੇਈ ਨਹੀ ਲਭਦਾ ਅਤੇ ਏਹ ਸੋ ਤਾਜ ਹੈ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ
ਹਾਥ ਹੈ ਸਿਸ ਉਪਰ ਉਸ ਕੀ ਮੋਹਰ ਬਾਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕੋ ਵਰਤਿਆ ਸੀ
ਹਾਥ ਆਤੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਿਉ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਹਥ ਫੁਲਿਆਈ ਅੰਗਿ ਸਭਾ ਏਹਿ ਸਦੇ
॥ ਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ

ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰਾ ਅੰਤਰ ਸਿਆਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਅਗਲੇ
ਵੇਰ ਸਬ ਸਿਖ ਅਕੰਠੇ ਹੋਇ ਬੇਅਭੇਤ ਓਥੇ ਆਇ ਕੇ ਚੁਇ ਅਜੇ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕਜੀਸਮਾਇਗਏਹੈਨਾਤਾਬਜਦੇਆਏਅਜਿਤਰੰਧਾਵਤੇ
 ਬੁਝਾਕਲਾਲਅਤੇਬੁਝਾਜਟਤੇਧੀਰੋਨਾਈਏਨਚਵਜਟਿਆਨੇਕਹਾ
 ਰਾਈਏਬੇਤਰੋਲਪੇਰਿਹਾਹੈਅਤੇਤੁਸੀਬਾਲੇਕਉਸਦਵਓਤਗੁਰੂ
 ਜੀਮੇਨੂੰਓਨਾਨੇਸਦਿਆਤੁਮੇਆਇਆਗੁਰੂਜੀਤਮੇਨੂਕਹਿਦਲਗੇ
 ਹੁਸਬਾਲਾਗੁਰੂਕੇਕੋਗਏਹੈਨਾ॥ ਤੁਮੇਨਾਨੇਆਗੁਰੂਗੁਰੂਤਾਜਮਣ
 ਮਰਨਥੀਰਹਿਤਹੈਨਾਤੇਗੁਰੂਸਾਹਿਬਬਚਨਏਪੁਰੇਹੈਨਤਾਬਾਣਿਸਾਖੀਕਰ
 ਜੁਣਾਇਦਾਰੈਉਨਚਹੁਸਿਖਾਤਾਈ॥ ਗੁਰੂਬਾਬੇਨੀਕੀਅਤੇਗੋਰਖਨਾਥਕੀ
 ਤਾਗੁਰੂਬਾਬੇਨੇਕਹਿਆਇਕਦਿਨਸੁਮੇਰਪਰਬਤਉਤੇਗੋਰਖਨਾਥਨਾ
 ਲਹੋਈਸੀ॥ ਅਰਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੇਬੇਨੇਸੇਉਬੇਗੁਰੂਪੁਰੇਬ
 ਚਨਕੀਤਾਅਹਾਸੋਗੁਰੂਪੁਰਾਕੀਤਾਸਾ॥ ਤੁਅਜਿਤੇਰਧਾਏਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂਬਾਬਾਨੀਗੁਰੂਬਾਬਕੀਬਚਨਕੀਤਾਸੀ॥ ਤੁਗੁਰੂਬਾਬੇਆਖਿਆ
 ਸੁਣਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਜਨਮਮਰਨਥੀਰਹਿਤਹੈ॥ ਪਰੁਟਚਨਕਾਸਦਕਾਜਗ
 ਤਿਕੀਰੀਤੁਕੀਤੀਹੈ॥ ਲੋਕਕੋਦਿਖਾਏਦਾਸਤੇਨਾਹੀ॥ ਤੁਆਪਸੰਣਦੇਹੀਸਚ
 ਬੰਡਕੋਗਏਹੈਨਾ॥ ਅਰੁਜਗਤਮੇਜਹਰਾਜੇਗੁਰੂਮੇਇਯਾਹੈ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਓ
 ਹਸਦਾਹੀਹਾਜਰਹੈ॥ ਅਰੁਬਚਨਗੁਰਪੁਰੇਕਾਇਹੋਇਆਸੀ॥ ਜੇਸੁਮੇਰਪ
 ਰਬਤਕੇਉਪਰਿਗੋਰਖਨਾਥਗੋਸਾਦਿਕਰਦੇਸਨਿ॥ ਜੇਕਾਲਾਇਪਰਾਪਤੁਤ
 ਇਆ॥ ਮਹਾਭੈਆਨਕਰੂਪਧਾਰਕੈ॥ ਤੁਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਨੂੰਦੇਖਿਯਾ
 ਜੇਕਾਲਾਇਆਹੈਅਤੇਮੇਹਭੀਦੇਖਿਯਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਤੁਕੋਈਪਰਟਾਹੁਨ
 ਜਾਤੀ॥ ਪਰਮੇਤੁਤੁਰਗਿਯਾ॥ ਤੁਕਾਲਗੋਰਖਦੇਸਿਰਪਰਆਇਖਸ਼ਾਹੋਇਯਾ
 ॥ ਤੁਗੋਰਖਪੁਛਿਆਰੇਕਾਲੁਕੁੰਕਹਾਆਇਆਹੈ॥ ਤੇਰਾਈਹਾਂਕਿਆਕਾਮਹੈ
 ॥ ਤੁਬਿਕਾਲਿਥੇਲਿਯਾ॥ ॥ ਕੋਲੇਟਾਰਾ॥ ॥ ਸੁਨਰੇਗੋਰਖਉਠਤਿਮਾਰੇ
 ਬੈਠਤਿਮਾਰੇਮਾਰੇਜਗਤਸੁਤੁ॥ ॥ ਚਾਰਜਗਮੇਜਾਲਹਮਾਰਾਕਹਾਕੋਰਗੋ
 ਪੁਤਾ॥ ॥ ਤੁਬਗੋਰਖਨਾਥਬੋਲਿਆ॥ ਗੋਰਖੇਟਾਰਾ॥ ॥ ਸੁਣ
 ਰੇਕਾਲਮੇਉਠਤਿਜਗੋਬੈਠਤਿਜਗੋਜਗੋਸੇਆਸੁਤੁ॥ ॥ ਚਾਰਜਗਤੇਰ
 ਹੋਨਿਆਰਾਤਉਗੋਰਖਅਉਧੁਤਾ॥ ॥ ਸੁਣਕਾਲਮੇਚਾਰਜਗਤੇਨਿਆ
 ਰਹੈ॥ ਮੇਅਫੁਧੁਤੇਹੈ॥ ਤੁਬਿਕਾਲਿਓਰਿਥੇਲਿਯਾ॥ ॥ ਕੋਲੇਟਾਰਾ॥ ॥
 ਸਗਲਧਰਤਿਕੀਤੁਬੀਬਨਾਏਆਕਾਸਕਾਪਾਏਪਰਾ॥ ਚਾਰਜਗਕਾਈ

ਧਨਜੋਰੇਤੁ ਕਹਿਰਹੈ ਨਿਆਰਾ ॥ ਜਾਬਿਕਲਨੇਇਉਕਹਿਆ ਤਬੋ
 ਰਖਨਾਥਚੁਪਕਫਿਰਹਆ ॥ ਕਹੈਨਿਕੁਛਨਹੀ ॥ ਤਾਬਿਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕ
 ਜੀਆਖਿਆਜੋਕਾਬਗੋਰਖਕੋਬੋਲਿਆ ॥ ਤਾਬਿਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀ
 ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਚ ॥ ॥ ਸੁਣਰੇਕਾਲਗੋਰਖਪਰਤਿਤੇ
 ਰੇਨਾ ॥ ਆਕਾਸਤੇਉਚਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਕਜਤੀਜਿਹਥਕਾਸੁਚਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਜਿਹਥਾ
 ਇਕੋਡਾਸਾ ॥ ਤਾਬਿਨਾਨਕਗੋਰਖਬਰੀਅੇਇਤਾਬਿਧਕਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਬਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਸੁਣਿਰੇਕਾਲਿਜੋਨਰਾਇੰਦ੍ਰੀਕੋਜਤੀਹੈਨਿ ॥ ਅਰੁ
 ਜਿਨਕੇਮੁਖਕਾਬਰਨਿਸਾਤਿਹੈ ॥ ਜੋਵਰਨਕਰਨਾਤਿਸਕੋਪਾਇਆ ॥ ॥
 ਕਾਲੇਟਚ ॥ ॥ ਸੁਣਿਰੇਨਾਨਕਤੈਪਾਇਪਲਾਕਿਕੀਖਬਰਨਹੀਮੇਕਰੇ
 ਕਾਲਕੇਸਾਜਿ ॥ ਕਾਲਤਮਾਰਾਇਉਮਏਗਾਜਿਉਤਿਤਰਕੋਬਯਾ ॥ ੫ ॥ ਤੁ
 ਬਿਕਾਲਕਹਿਆਸੁਣਿਨਾਨਕਇਕਪਲਕਜੋਹੋਤੀਹੈ ॥ ਜੋਉਸਕੋਪਾਉਕੀਤੇ
 ਨੁਖਬਰਨਹੀਅੇਅੇਸਾਛੁਟਿਹੈਜੋਬਾਜਕੀਨਿਆਈਮਾਰਏਜਾਤੀਹੈ ॥ ਸ
 ਭੀਦੇਖਿਦਿਆਯੀਰਹੇਜਾਦੇਹੈਨਿ ॥ ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ ॥ ॥
 ਨਾਨਕਦਾਚ ॥ ॥ ਸੁਣਿਰੇਕਾਲਹਮਪਾਇਪਲਕਕੀਖਬਰਨਹੀਹਮਿ
 ਬਾਈਸਦੀਧੀਰਾ ॥ ਜਿਨਪਰਕਿਰਤਾਂਦਸਿਕੀਟੀਆਸੇਈਕਾਲੇਕੋਪੀਰਾ ॥ ੬ ॥
 ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਕਾਲਜਿਨਾਨੁਖਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਂਦਸਿਕੀਤੀ
 ਅੰਹੈਨਿ ॥ ਸੇਤਾਂਤ੍ਰੇਰੇਭੀਪੀਰਹੈਨਿ ॥ ਉਨਿਪਰਤੇਰਜੋਰਨਹੀਚਲਤਾ ॥ ਤ੍ਰੇਰੇਧ
 ਰਮੁਰਾਇਕਜੋਰਭੀਨਹੀਚਲਤਾ ॥ ਤਾਬਿਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਇਉਬੋਲਿਆ ॥
 ਤਾਬਿਕਾਲਚੁਸਚਾਇਆ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਪਰਮੇਸੁਰਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸ
 ਕਿਆਕੀਤਾ ॥ ਕਾਲਿਜੋਹੈਪਰਮੇਸੁਰਕੇਬਰਨਨਾਇਆਦਦਾਹੈ ॥ ਅਸੁਆ
 ਇਆਗੋਰਖਪਾਸਅਰੁਰਿਜਅਸਾਤੇਜਾਏਗਾ ॥ ਤਾਂਏਹੁਭਲੀਨਹੀ ॥ ਤਾਂ
 ਮੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੇਗਿਆਤੂੰਜਾਣੁ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫੇਰਿਕਾਲਕੋਸਾਇ
 ਆ ॥ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਚ ॥ ॥ ਆਟੇਕਾਲਕਹੈਕੋਨਸੇ ॥ ਕਾਲਿਖ
 ਨੁਸ਼ੀਰਉਪਰਿਹਸੇ ॥ ਚਦਾਤੁਬਕਕਾਲਕੋਦਸਿ ॥ ਕਿਨਿਜੇਜਾਈਅੇਕ
 ਲਤੇਨਸਿ ॥ ਕਾਲਕੋਦਸਿਹੈਰਾਮਰਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕਬਾਰਿਸਾਰਿਕਾਲਕੁਛ
 ॥ ੭ ॥ ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਰਨਕੀਤਾਂਸੁਣਿਕਾਲਅਸੀਭੀਤੇਗੀਅਨਰ
 ਖਯੋ ॥ ਅਸੰਕਥੁਲਕੀਤੀਹੈ ॥ ਜਗਤਿਦਿਚਅਸੀਤ੍ਰੀਮਾਨਰਖਯੋ ॥ ਜਗ

ਤਿਹੋਦੇਖਿਦਿਅਹੀ ਸਰੀਰਫੁਡਹੋਅਰਜਗਤਿਫਹੋਗਜਿਉਈਕਾਥ
ਸੀਤਾਮਹਾਂਪੁਰਖਤੇਰਾਫੁਹੀਤੇਹੀਅੰਨਤਖਕੇਫੇਰਸਰੀਰਕੋਸਦਾਧਾਨਕ
ਚਕੇਜਾਣਹੋਪਤਤੇਹੀਮਾਨਤਾਘਟਣਨਦੇਵਹੋਜਬਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਇ
ਉਕਤਿਅੰਨਤਬਿਕਾਲਿਖੁਸੀਹੋਇਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਹੀਰਖੀਮੇਰੀਭੀਮਾ
ਨਹੋਹੋਅੰਨਤਬਿਨਮੇਰੀਅੰਨਨਿਕੰਨਤਖਣਹੀਤਬਕਾਲਖੁਸੀਹੋਕਰ
ਗਲਿਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਸਿਖੋਗੁਰੂਕੇਪਿਆਰਿਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੋਸੀਜੋਨਿਰੰ
ਕਾਰਕੀਮੁਨਾਤਿਸੀਉਨਤਾਪਰਉਪਕਾਇਕੋਦਾਸਤੇਜਨਮੁਲਇਅਸੀ

ਅਸਾਪਾਪੀ
ਸੁਣੇਭਾਈਜੀ
ਉਪਕੇਈਨ
ਨਿਕਲੇਪਾਦੀ
ਅੰਨਤੋਤੋਨ
ਭੇਨੀਤੁਸੀ
ਕੇਦੇਖੋਕੇਫੁ
ਰਾਈਖੁਸੀਹੋ
ਈਨਤਾਉਨ
ਖਾਨੁਪਰਤੀ
ਉਨਭੀਅ
ਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਹੀਪਰਮੇਸੁ
ਤਾਂਜਮਦਮ

ਅਦੇਨਿਮਤ
ਕੇਰੂਕੇਰੁ
ਗੁਰੂਤਾ
ਓਤਾਜੋਸੇ
ਯੋਚਲੇਗਏ
ਬਿਖਾਜਾਇ
ਹੀਗਾਹੀਜਾ
ਹਜਾਜੀਜੁਣ
ਪੰਜਾਹੀਸਿ
ਤੁਆਈਤਾਂ
ਖਿਆਗੁਈ
ਜੀਤਾਂਆਪ
ਰਹੇਸੀਓਹ
ਰਨਬਰਹ

ਤੁਹੇਸੀਅੰਨਤਬਿਕਾਲਿਖੁਸੀਹੋਇਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਹੀਰਖੀਮੇਰੀਭੀਮਾ
ਨਹੋਹੋਅੰਨਤਬਿਨਮੇਰੀਅੰਨਨਿਕੰਨਤਖਣਹੀਤਬਕਾਲਖੁਸੀਹੋਕਰ
ਗਲਿਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਸਿਖੋਗੁਰੂਕੇਪਿਆਰਿਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੋਸੀਜੋਨਿਰੰ
ਕਾਰਕੀਮੁਨਾਤਿਸੀਉਨਤਾਪਰਉਪਕਾਇਕੋਦਾਸਤੇਜਨਮੁਲਇਅਸੀ
ਅਸਾਪਾਪੀ
ਸੁਣੇਭਾਈਜੀ
ਉਪਕੇਈਨ
ਨਿਕਲੇਪਾਦੀ
ਅੰਨਤੋਤੋਨ
ਭੇਨੀਤੁਸੀ
ਕੇਦੇਖੋਕੇਫੁ
ਰਾਈਖੁਸੀਹੋ
ਈਨਤਾਉਨ
ਖਾਨੁਪਰਤੀ
ਉਨਭੀਅ
ਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਹੀਪਰਮੇਸੁ
ਤਾਂਜਮਦਮ
ਤੁਹੇਸੀਅੰਨਤਬਿਕਾਲਿਖੁਸੀਹੋਇਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਹੀਰਖੀਮੇਰੀਭੀਮਾ
ਨਹੋਹੋਅੰਨਤਬਿਨਮੇਰੀਅੰਨਨਿਕੰਨਤਖਣਹੀਤਬਕਾਲਖੁਸੀਹੋਕਰ
ਗਲਿਅੰਨਜੀਤਸਾਡੀਸਿਖੋਗੁਰੂਕੇਪਿਆਰਿਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੋਸੀਜੋਨਿਰੰ
ਕਾਰਕੀਮੁਨਾਤਿਸੀਉਨਤਾਪਰਉਪਕਾਇਕੋਦਾਸਤੇਜਨਮੁਲਇਅਸੀ

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਹੁਇਗੁਰੂਕਿਥੇਚੇਚਾਉਨੇਕਾਸਮਾਧਿਅੰ ॥ ਚੁਣੇਭਾਈਗੁਰੂ
ਮਥੁਮਨਹੀਕਿਥੇਗੁਰੂਪਰਚੇਉਸਮਾਧਿਅੰਗੀਉਸਹੋਇਯ
ਏਗਾ॥ ਤੁੰਇਹਪੰਜਸਿਖਸਧਾਰਣਸਿਖਦੇਪਾਰਿਆਏ॥ ਤੁੰਅਚੇਰਪ
ਰਣਿਕਹਿਆਆਈਮੇਜੀਬਹੀਮੇਜੀ॥ ਹਉਨਿਹਾਭਹੋਇਆਹੈਜੇਤੁਸ
ਡਵਰਸਨਹੋਆ॥ ਉਨਨੇਦੇਖਕਾਰਿਸਧਾਰਣਬਹੁਤੁਖੀਹੋਇਗਇਆ
॥ ਤੁੰਸਾਰਾਦਿਨਬਿਤੁਇਯਾਅਗੋਰਤੁਪਈਤੁੰਇਨਪੰਜਸਿਖਰਹੁਰਸ
ਕੀਤੀਰਹੁਰਸਪਾਤ੍ਰਿਕੇਕੀਰਾਤੇਨਕੀਤਾ॥ ਕੀਰਤਨਿਕਾਰਿਕੇਫੇਰਿਆਰਤੀ
ਕੀਤੀ॥ ਆਰਤੀਕਾਰਿਕੇਫੇਰਿਸੋਹਿਲਾਪਾਤ੍ਰਿਕਾਜੋਹਲਾਪਾਤ੍ਰਿਕੇਸੋਇ
ਰਹੈ॥ ਸਧਾਰਣਿਇਨਦਾਮਹਰਮੁਸਾ॥ ਜਾਪਹਿਰਰਤੁਰਹੀਤੁੰਸਧਾਰਣ
ਆਖਿਆਉਠੀਮੇਜੀਇਸਨਨੁਕਰੀਮੇ॥ ਤਬਿਓਹੁਸਿਖਉਠੇਇਸਨ
ਨਕੀਤਾ॥ ਇਸਨਨਕਾਰਿਕੇਜਪੁਜੀਪਾਤ੍ਰਿਕਾਜਪਕਾਭੋਗਪਾਇਕੇਆ
ਸਾਦੀਵਾਰਪਤੀਅਸਾਦੀਵਾਰਪਤਕਰਿਸੁਖਮਨੀਪਤੀਸੁਖਮਨੀਪ
ਤਕੇਆਰਤੀਕੀਤੀਆਨੇ॥ ਦੁਇਦਖਤੁਆਰਤੀਹੋਦੀਸੀ॥ ਪਹੁਰਰਤੁਗ
ਈਅਤੇਦੁਤੇਸੋਭੇ॥ ਜੇਕੁਛੁਰਹੁਰਸਸੀਸੇਕੀਤੀ॥ ਤੁੰਬੁਨੇਕਲਾਲਹੁਪੁ
ਛਿਓਨੇਆਜੀਤੇਰਧਾਏਅਤੇਬੁਦੇਜਟਅਤੇਗੁਰੀਰਥਅਣਦਾਅਤੇਧ
ਰੁਨਾਈ॥ ਆਖਿਭਾਈਬੁਨਿਆਤੁੰਆਖਿਦਾਸਾਜੇਮੇਰੀਸਮਾਧਿਲਗੇਗੀ
ਤੁੰਦਸਾਗਾ॥ ਅਤੇਤੁਧਰਾਤੁੰਬਚਨਕੀਤਾਸੀਜੇਰਤੀਮੇਰੀਸਮਾਧਿਲ
ਗੇਗੀਤੁੰਮੇਦਸਾਗਾ॥ ਤੁੰਭਾਈਬੁਨਾਬੋਲਿਆਸੁਣੇਭਾਈਗੁਰੂਕੋਪਿਆ
ਰਿਓਸਿਖੇਗੁਰੂਅੰਗਦਰਹਦਾਹੈ॥ ਬਹਰਿਨਿਕਲਦਾਨਹੀ॥ ਨਿਹਾਏਰ
ਧਾਏਜਟਦੇਪਾਰਿਖਤੁਰਿਖਹਰਿਯਚੇਰਹਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਜੀਖਬਰਾਕਿਸੇਨ
ਨਹੀਗਿਰਾਇਦਿਚਾ॥ ਹੋਰਸਾਣਦਾਭੀਕੋਈਨਹੀ॥ ਜੇਗੁਰੂਇਥੇਹੋਕੇਨਹੀ
ਟੁੱਕੇਬਲਗੇਓਹਨਿਹਾਏਦੀਇਸਰੀਮਥਾਟੇਕਦੀਹੈ॥ ਇਸਇਸਰੀਰਧਾਏ
ਜਟੀਨੂੰਦਰਸਨਮਿਲਦਾਹੈ॥ ਤੁੰਫੇਰਿਰਧਾਈਜਟੀਨੂੰਹੁਕਮਹੋਦਾਹੈਜੇਤੁੰ
ਬਹਾਟੇਕਰਿਬਾਹਰਿਜਾਸੀ॥ ਤਬਿਓਹੁਜੇਵਾਦੇਕਰਿਆਪਣੇਕੰਮਲਗਦੀ
ਹੈ॥ ਅਜੇਹੀਜਗਤਿਗੁਰੂਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਖਤੁਰਦਿਚਾਤੁਸੀਚਲੇਤੁੰਤੁਸਾਨੰਗੁ
ਰੁਮਿਲਦਾਹੈ॥ ਤੁੰਇਹਚਾਰੇਸਿਖਖਤੁਰਖਹਰਿਆਦੀਆਏ॥ ਅਤੇਭਾ
ਈਬਾਏਆਖਿਆਅਸੀਤੁੰਜੇਗੁਰੂਪ੍ਰਗਟਹੋਸੀਤੁੰਦਰਸਨੁਕਰੀਮੇਗੇ॥

੧) ਤੁਹਾਈ ਬਾਘਾ ਪਕੜਿ ਦਿਹੋ ਕੋਈ ਯਾ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜੇ ਸਿਖ
 ਕੁਰਬਾਨੀਆ ਦੀਆਂ ॥ ਤਦਿ ਬੁਨੇਰ ਮਦਾਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ॥ ਹੁਣਿ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਹੋਏ ਪਾਰਿਬੰਧੀ ॥ ਤਾਂ ਬੁਨੇਰ ਮਦਾਸ ਮਾਂਖਿਆ ਗੁਰੂ ਰਧਾਈ ਦੇ
 ਪਾਰਿਬੰਧੀ ॥ ਤਾਂ ਬੁਨੇਰ ਮਦਾਸ ਮਾਂਖਿਆ ਕਰਿ ਬੁਹੇ ਤੇ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ॥ ਅਤੇ ਬੁਹਾ ਮਾਂ
 ਰਿਆ ਰਹਿ ਵਾਜੀ ॥ ਅਤੇ ਖੁਲਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਬੁਨੇਰ ਮਦਾਸ ਮਾਂ
 ਖਿਆ ਰਧਾਈ ਦੇ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹਾ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਸਿਖ ਮਾਂਖੋ ਨੀ ॥ ਤਾਂ ਰਧਾਈ
 ਮਾਂਖਿਆ ਕੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਰਧਾਈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬੁਨੇਰ ਬੋਲਿਆ ਤੇਰੇ ਪ
 ਰਿ ਗੁਰੂ ਪਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਅਸੀ ਦਰਸਨ ਕਰਨਿਆ ਏਹਾ ॥ ਤਾਂ ਰਧਾਈ ਦ
 ਪਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਗਈ ॥ ਤਾਂ ਹਬ ਜੇੜ ਕਰਿ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ
 ਦੇ ਪਾਤਿਸਹੁ ਕੋਈ ਸਿਖ ਮਾਂਖੋ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਮਾਂਖੋ ਨੀ ਰਧਾਈ ਦੇ
 ਤੇਰੇ ਪਾਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀਛੁ ਪਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਸੀ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਮਾਂਖੋ ਨੀ ॥
 ਤੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਜਿਉਹੁ ਕਮਹੋ ਦੇ ॥ ਤਿਉ ਕਰੀ ਮਾਂ ॥ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਬਿਨ ਗਲਿ ਕ
 ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਾਂਗਵਿ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਧਾਈ ਦੇ ਓਹ ਮੇਰੇ
 ਪਿਅਰੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਜੀ ਕੀ ਸਿਖ ਹੋ ਨੀ ॥ ਹਜ਼ੂਰੀ ਉਨ ਨੂੰ
 ਤੁਮੀ ਦਰਸਿਆ ॥ ਤਾਂ ਰਧਾਈ ਜੀ ਆਇ ਕਰਿ ਕੇ ਫਸਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ॥
 ਤਾਂ ਰਹੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਅਰੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜਿ ਲੀਤੇ ॥ ਉਨ ਜਾਇ ਕਰਿ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸੀਤੋ ਖੋਹੇ ਆ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਰਸੀ ਰਹੇ ॥ ਓ
 ਹ ਸਿਖ ਬਹੁਤ ਪਿਅਰੇ ਸੇ ਉਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਿਸਾ ਮਾਂਖਿਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੁਨੇਰ
 ਮਦਾਸ ਦੇ ਮਨ ਦਿਰਏਹ ਆਈ ਜੋ ਕੇ ਬੈ ਗੁਰੂ ਪਿਅਰਾ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਲ
 ਧਾ ਮੇਰੀ ਟੁਡੀ ਪਹੁਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਿ
 ਜੀਅ ਕੀ ਜਾਣ ਨਿਹਾਰਾ ॥ ਆਪਣਾ ਪਗਾਸ ਮਾਂ ਪਕੀਆ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਪ
 ਰੀ ਗੁਰੂ ਰੀਸੀ ਜੋ ਏਹ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਭੋਰੇ ਦਿਰ ਬੈਠੇ ਸੀ ॥ ਜੋ ਇਕ ਲਬਾਣੇ ਚ
 ਦਸਾ ਕੀ ਗੁਣ ਮਾਂਗਰਿ ਸੁਣੀਆ ਸਾ ॥ ਅਗੇ ਮਾਂਖਣ ਲਗਾਏ ਗੁਰੂ
 ਰਧਾਈ ਦੇ ਪਾਰਿਬੰਧੀ ॥ ਤਾਂ ਓਹ ਪੁਛਿਆ ਤੁਧ ਕੀ ਕੀਮਤੀ ਰਧਾ
 ਵੀ ਨਾਸਾ ॥ ਤਾਂ ਲਬਾਣੇ ਬੋਲਿਆ ਦੀਹਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਰਧਾਈ ਦੇ ਪਾਰਿ ॥ ਅਤੇ ਭੋ
 ਗਰ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦਰਸਨ ਨ ਬਹੁਤਿਆਈ ॥ ਸਾਰੇ ਰਹਾ ਦਿਰ ਮਾਂਖੋ ਨੀ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਰਧਾਈ ਦੇ ਪਾਰਿ ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਚਾਹੁ ਲਸੇ ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਅਰਖਤੁ ਸੀ ਮੇਕਹ

੨੬੦

ਜੇਮੇਅਗੇਹੀਏਜਾਉ॥ ਜੇਗੁਰੂਕੀਰਾਇ॥ ਉਪਚਿਰਨੀਨ॥ ਅਰਪਿਛੇਸਾਬੁ
 ਬਹੁਤਾਅਵਦੀ॥ ਤੁਮੀਦਰਸਿਖਾਨੇਗੁਰੂਕੀ॥ ਏਥਰਕੀਤੀਜੇਜੀਸਿਖ
 ਸਿਗਤਿ ਬਹੁਤਾਅਵਦੀ॥ ਆਰਅਗੇਲੇਦਿਹਾਨੇਦੀਵਾਨਲਗਾਰਧਾਵੀ
 ਜਟੀਦੇਘਰਿ॥ ਅਰਸੁਬਾਣੇਸਿਖਬਹੁਤਾਅਏ॥ ਤੇਰਧਾਈਜਟੀਦੇਘ
 ਰਿਕਿਸੀਨੇਖੰਡੁਆਣਡਰੀ॥ ਕਿਸੀਨੇਚਾਵਸਆਨਡਰੇ॥ ਕਿਸੀਨੇਕਵਿਰ
 ਆਣਿਡਰੀ॥ ਸਾਰਾਅੰਦਰਬਾਹਿਰਰਧਾਈਦਾਤੁਰੀਗਇਯਾ॥ ਸਿਗਤਿ
 ਸਾਰੇਗਿਰਾਦਿਚਸਮਾਏਨਹੀ॥ ਤੁਮੀਗਤਿਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾ
 ਰਿਸਾਹੁ॥ ਗਰੀਬਨਿਦਾਜੁਸੀਗਤ ਬਹੁਤਾਅਵਦੀ॥ ਦਰਸਨਿਮਿਲੇ॥
 ਤੁਮੀਗਤਿਕੇਦਰਸਨਦੇਣਦੇਵਾਸਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਿਜੀਬਾਹਿਰਆਏ॥ ਜੁ
 ਭੁਭਾਹੀਮਦਾਸਦੇਖੇਤੁਲਖਾਹੀਸੀਗਤਿ॥ ਸਿਖਾਈਆਦਰਸਨਕਰਿਨੂੰ
 ਆਈਯਹੈਨਿ॥ ਤੁਮੁਕੇਦੇਕੰਨਉਪਾਨਿਗਏ॥ ਜੇਕੁਈਏਨਾਸਿਖਾਨੂੰਖਬ
 ਰਿਕਿਜੇਦੁਤੀ॥ ਮੇਤਾਗੁਰੂਤੇਭੁਲਾਹਾ॥ ਜੇਮੇਮਨਿਦਿਰਅਭਿਮਾਨਕੀ
 ਤੁਹੀ॥ ਮੇਤਾਬਹੁਤਹੀਭੁਲਾਹਾ॥ ਤੁਆਪਣੇਆਤਮੇਅੰਦਰਿਹਥਿਜੇਨਿ
 ਉਸੁਜੇਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹੁਬਖਸੇ॥ ਜੀਗਰੀਬਨਿਦਾਜਤੁਗੁਰੂਪਰਮੇਸ਼ੁ
 ਰਹੈ॥ ਮੇਭੁਲਾਹਾਜੀਮੇਨੂੰਬਖਸੀਏ॥ ਹਉਖਰਾਖਤੁਤੁਹਾ॥ ਮਨਅੰਦਰ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਯਸੇ॥ ਤੁਗੁਰੂਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੂਪਜਾਣੀਜਾਣੀਅੰਕੀਜਣ
 ਨਿਹਰੇ॥ ਜਾਣਿਜੇਭੁਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਅੰਦਰੇਬਹੁਤਹੀਪਸੇਮਾਨਹੈ॥
 ਤੁਗੁਰੂਜੀਬੋਲਿਯਾ॥ ਆਖਿਓਸੁਸੁਣੁਭਾਈਭੁਭਾਹੀਗੁਰੂਕਾਸਿਖਹੈ॥ ਗੁਰੂ
 ਤੇਰੀਰਖੇਗਾ॥ ਜਗੁਰੂਕੀਮੰਜੀਬਹੈਗੀਤੁਪੀਡੀਰਾਮਦਾਸਕੀਭੀਚਲੀਜਾ
 ਏਕੀ॥ ਜਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਏਹਖੁਸੀਕੀਤੀਤੁਭੁਨੇਨੇਚਰਨਾਪਰਮੰਬਾਟੇਰਿ
 ਆ॥ ਜਿਸਕੀਗੁਰੂਰਖੇਗਾਤਿਸਕੀਰਹੈਗੀ॥ ਤੁਗੁਰੂਮਗਰਮਹਿਬਾਪੀ
 ਦਿਤੀ॥ ਜਾਹੁਭਾਈਤੇਰੀਗੁਰੂਰਖੇਗਾ॥ ਏਹਖੁਸੀਭੁਨੇਉਪਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦੇ
 ਜੀਕੀਹੋਈ॥ ੭੩੭ ॥ ਬੋਲੇਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤੁਜਾਭਾਈਬਲਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਜੀਪਾਸਆਇਯਾਸੀਜਦਜਨਮਸਾਖੀ
 ਲਿਖਾਫਣੇਵਾਸਤੇ॥ ਜਾਸਾਖੀਲਿਖੀਗਈਤੁਭਾਈਬਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਅੰ
 ਗਦਿਜੀਨੂੰ॥ ਸੁਣੇਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਵਿਚਅਤੇਆਪਵਿਚਭੇਦਾਭੁੰਨਕਿ
 ਫੁਨਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਇਥੇਤੇਡੀਮੇਨੂੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਖਬਰਆਹੀਜੇ

ਮੇਨਾਖਣੀਆਖੀਡਿਠਾਆਗਸੇਮੇਥਿਪਟਾਇਆਹੈਅਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇ
 ਇਕੁਰੁਆਸਚਰਜਦੇਖਿਯਾਸੀਤੁਗੁਰੁਅੰਗਦਿਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ
 ਕੇਹਾਅਸਚਰਜਡਿਠਾਸਈਸੇਕਹੈਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀ
 ਆਖਿਣਈਗਇਕਈਨਹੀਕੇਜਪੇਕਇਜਗਕੇਜੀਆਦੇਬਥਿਕਿਯਾ
 ਏਹੀਤੁਗੁਰੁਅੰਗਦਿਕਹੈਤੁਭਾਈਬਾਲੇਜੋਕੁਛਅਖੀਡਿਠਾਹੈਜੇਤੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਸੁਣਦਾਣਹੈਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੀਖਿਯਾ
 ਲਜਹਰਕਰਨਚਾਨਹੈਪਰਤੁਸਾਡਾਟਚਨੁਫੇਰਿਆਨਹੀਜਾਦਾਗੁਰੂ
 ਜੀਇਕਦਿਨਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅਤੇਮੇਭੀਨਏਸੀਜੇਪਸ
 ਮਚਿਸਾਡੀਚਲੇਜਾਦੇਸਾਤੁਇਕਦਿਨਉਦਾਨਾਨਦਿਚਰਤੁਪੇਗਈਤੁ
 ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਉਥਾਈਬੈਠਿਗਏਤੁਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕਮਹੋਇਆ
 ਬਰਾਮਰਚਾਨਿਆਸਬਦਰਹੁਗਾਸਕਾਏਲਹੋਆਰੈਚਉਕੀਕੋਰਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਅਜਤੀਅਤੁਗੋਹੋਇਯਹੈਮੇਖਧਾਪੀਤਾਕੁਛਨਹੀ
 ਸੇਥੇਸਬਦਹੋਦਾਨਹੀਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਉਠਿਤੈਨੂੰਕੁਛਦ
 ਸੀਮੇਭੀਖਾਹੁਆਉਤੁਮਰਦਾਨਉਠਖੜਹੋਇਯਾਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਦਾਨਿਆਜੋਕੋਈਪੁਤਪਤੈਨੂੰਨਜਰਆਵੇਤਾਤੂੰਉਸਨੁਕੁਛ
 ਕਹਿਣਨਹੀਤੇਜੇਤੈਨੂੰਦੇਵੇਜੇਤੂੰਲੇਲਵੇਜਾਏਹੁਬਚਨਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਕੀਤਾਸੇਮਰਦਾਨੇਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾਬਚਨਮਾਨੀਕਰਮਰਦਾਨਉਥੋਉ
 ਠਕਰਦਖਣਦੀਤਰਫਨੂੰਗਿਆਜਾਕੁਛਥੋੜੀਦੁਰਗਿਆਤੁਇਕਪੁਰ
 ਖਚਲਿਆਆਵਦਾਸੀਤੇਮਰਦਾਨੇਕੋਕਹਿਏਲਗਾਭਾਈਤੂੰਕੋਫਹੈਤਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਮਰਦਾਨਮਿਰਾਸੀਹਾਂਤੇਨਾਨਕਤਪੇਦੇਨਲਗਹਿ
 ਦਹਾਂਜਦਏਹੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਓਸਪੁਰਨੇਹਬਸੇਕਕਰਡੰਡਤਕਰੀਤੇ
 ਕਹਾਭਾਈਧੰਨੀਸੀਨਾਨਕਜਿਸਦੇਪੁਤਾਪਕਰਕੇਸਪੁਰਨਜਗਤਕਾ
 ਉਧਾਰਹੋਵੇਕਾਅਤੇਧੰਨਤੂੰਹੈਜਿਸਨੇਉਨਾਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਸੋਭਾ
 ਈਮਰਦਾਜੋਕੋਈਸੀਨਾਨਕਜੀਕਾਬਚਨਮਨਨਗੇਤੇਇਨਦੇਸਬਦਪੁ
 ਸਨਗੇਸੋਉਨਦੇਸਪੁਰਨਪਾਪਕਦੇਜਾਣਗੇਪਰਸੁਣਮਰਦਾਇਕਸੇਪਾਪ
 ਹੈਜੋਕੁਛਗੁਰਾਵਿਚਲਕੁਕੀਆਂਦਾਪੇਸਾਝੇਦਗੇਸੋਨਹੀਬਖਸੀਅਨਗੇ
 ਓਰਦਬਖਸੇਜਾਨਗੇਜੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਿਦਜਾਮੇਹੋਰਗੇਉਨਵਿਚਭੇਦਨਜਾਨ

ਨਗੇ ਤੇ ਜੋ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਸ ਮਨ ਨਗੇ ਸੋ ਨਰਕ ਦੇ
ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਵਨਗੇ ਜਾਏ ਹਥ ਤਰਸੁ ਸੁਨਾਈ ਤਾ ਮਦਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਪੰਨ
ਤੇ ਰਮੁਖੈ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦਸ ਕੋ ਤੇਰਾ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕੋ ਦੁਹੰਦਾ ਹੈ
॥ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਦਿਸਨੁ ਜੀਕਿ ਪਾਰ ਖਦਹਾਂ ਅਤੇ ਸਚਖੀ
ਤੂੰ ਕੋ ਚਲਿਆਹਾਂ ਅਤੇ ਦੁਣ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਹ ਬਿਰਛੁ ਹੈ ਉਸਦੇ ਨਾਲੋਂ ਫਲ
ਖਾਇਲੈ ਤੇ ਭੀ ਭੁਖ ਕਦੀ ਨ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਕੁਛ ਫਲ ਲੈ ਜਾਵੀ ਅਤੇ ਜਾਇਕ
ਰਸ ਬਦ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਾਇਆ ਕਾਲ ਕੋ ਰਹਿ ਰਾਸ ਤੇ ਆ
ਰਤੀ ਸੋਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਕੇ ਸੋ ਪਰਮ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਗੇ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਚਹ
ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਮਦਨੇ ਚੋਥੇ ਫਲ ਖਾਧੇ ਅਤੇ ਕੁਛ ਲੈ ਕਰ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
ਗੇ ਜਾਇ ਰਖੇ ਤੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਹੋ ਸੁਥਿ ਬਾਜੀ ਤੇ ਰੀਗ
ਤੀ ਤੂੰ ਹੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਤਾ ਕਾਈ ਖਬਰ ਨਹੀ ਕੇ ਤੂੰ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀ
ਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਸੀ ਦਾ ਹਿਗਰੁ

॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਿਖਾਨੁ ਸੁਣਾਈ ॥

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਤੁਸਾਂ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕੋ ਨਿਕਾਰ ਦਾ ਸਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਭਾਤੋ ਤੇ ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਜੋ ਜੋ ਰੁਪ ਧਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ
ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਉਪਰ ਤ
ਰਕ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ਜੋ ਏਹੁ ਸਾਂਗ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰ
ਖਣ ਵਾਸਤੇ ਪਿਛੇ ਵੀ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਸਾਂਗ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋਨਾ ਜੋ ਤੁਸਾਂ
ਲਣਾ ਨਹੀ ਨਿਸਚਾਰ ਖਣਾ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਾ ਹੋ ਸੰਗਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ

ਅਗੇ ਵੀ ਕਹਾ ਸੀ ਕੇ ਲਛਮਣ ਦੀ ਤਰਾ ਭੋਲਣਾ ਨਹੀ ਸੋਗ ਬਿਨਿਵਾਜੀ
ਲਛਮਣ ਕਿਸਤਰਾ ਵਸਿ ਸਦਾ ਜੀ ਰਹਾਇ ਆਸੀ ਸੋ ਕਹੀਏ ਜੀ ॥

॥ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦੇ ਵਾਚ ॥

॥ ਇਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਲਛਮਣ
ਈਕਹਾ ਹੋ ਲਛਮਣ ਅਬ ਮੇਰਾ ਜਾ ਸੁਨ ਕੇ ਘਰ ਮੇਰਾ ਵਿਵਾਹ ਹੋਵੇਗਾ
ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਬਾਹਮਣ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦਿਖਾਏ ਸੁਧ ਕਰਾਵੇ ਪਰ ਹੋ ਲਛਮਣ
ਜੇ ਬਾਹਮਣ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਉਠਾਵੇਗਾ ਸੋ ਕੁਸਟੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਨੇ
ਕਹਾ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਫੇਰ ਜੇ ਕੋ ਸੋ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਹਾ ਸੁਣ ਲਛ
ਮਣ ਇਕ ਸਾਡੀ ਕੁਲ ਦਾ ਪੁਤ ਦਸਿ ਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਜ ਨੀ ਮੇਰੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ

ਹਾਏ ਤਾ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਵਾ ਸਹਾਰੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਤੂੰ ਲੈ
ਉਪਰ ਵੇਖੀ ਓਹ ਮਾਪੁ ਪਰਖਾਇਆ ਸਗੋਂ ਕਰ ਦਿਖਾਵੀ ਤਾਂ ਭਰਮੀ ਨਹੀਂ ਤੇ
ਉਸਤੇ ਭਰਦਾਰ ਹੀ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਅਹੰਗਾ ਅਲੇ ਕੇ ਗਜਨੀ ਦੇ ਸਗਿਆ ਤੇ ਲੋ
ਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪਛਿਆ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਹੀਂ ਢੰਢ ਭਾਲ ਕਰ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਲ
ਛਮਣ ਨੂੰ ਉਪਾਇਤਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜੇ ਗਜਨੀ ਤੇ ਪਏ ਇਕ ਪਰ ਬਤ ਹੈ
ਉਸਤੇ ਪਰੇ ਇਕ ਹੋਵੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਰ ਬਤ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਗੁਸਾਈ ਵਸਿ ਸਟ
ਰਹੀ ਦਾ ਪੈ ਤਾਹਾ ਜਾਹੁ ਹੋਲ ਛਮਣ ਤੂੰ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਛਮਣ
ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ ਇਕ ਅਵਸਥਾ ਪੁਰਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲਛਮ
ਣ ਨੇ ਪਛਾਤਾ ਨਹੀਂ ਉਥੇ ਫੇਰ ਮੁੜਿਆ ਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਛਮਣ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਮੇਰਾ
ਮਜੀਨੇ ਕਹਾ ਹੋਲ ਛਮਣ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਬਸਿ ਸਟ ਜੀ ਹਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਛਮਣ

ਮੁੜ ਕੇ ਗਿਆ ਤੇ
ਗਾਮੇ ਦੇ ਦੀ ਚਰਨੀ
ਜਬਰੋ ਆਤੋ ਬ
ਅਰੇ ਤੂੰ ਕਉ ਦਿਖਾ
ਤਾ ਪੈ ਤਾਂ ਲਛਮਣ
ਹੁਕਮ ਹੈ ਏਹੁ ਬਸਿ
ਹੀ ਕਰ ਚਰਨ ਨੇ
ਸਿਸਟ ਜੀ ਛੁੱਰਾ
ਮੇਤੋਂ ਚੰਡਾਲਾ
ਭਾਲਦਾ ਫਿਰਦਾ
ਗਵਾਇਆ ਹੈ॥

ਮਨ ਮੇ ਕਹਿ ਦੇਲ
ਜਾਇ ਲਗਤਾ ਹੀ॥
ਸਿੰਸਟ ਜੀ ਕਹਾ
ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਆਵ
ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕ
ਸਟ ਜੀ ਹੋ ਏਹੁ ਕ
ਇਆ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਬ
ਲੇ ਕੇ ਪਏ ਤੇ ਕਹਾ
ਤੇ ਆਪਣਾ ਖਜ
ਤੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਖਜ
ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਜੀ

ਕਹਾ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਮੇ ਭੁੱਲ ਹਾ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਬਸਿ ਸਟ ਜੀ ਕਹਾ ਫੇਰ
ਕਈ ਆਂ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇ ਤੇ ਬਾਇ ਮੁਕੋਗਾ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹੁਣ ਮੇਨੂੰ ਛੋੜ
ਜੀ ਮੇ ਫੇਰ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ ਤੇ ਲਛਮਣ ਭੁੱਲਦਾ ਉਠ ਦਾਇਆ ਤੇ ਜੀ ਮੇ ਕਹੇ ਇਸ
ਨੇ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਬਾਇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਸੀ ਸਿਉ ਤਿਉ ਕਰ ਮੇ ਬਚਿਆ ਹਾਂ ਫੇਰ ਮੁੜ ਚਲ
ਆ ਤਾਂ ਰਾਤ ਕੇ ਸੁਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਪਨੇ ਮੇਰਾ ਮਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਏਹੁ
ਗੁਸਾਈ ਬਸਿ ਸਟ ਜੀ ਪੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਨਿਸੰਕ ਜਾਇ ਮਿਲਤਾ ਲਛਮਣ ਕਹਾ

ਮੇਨੁਤ ਮਾਰਨ ਪਦਾਰਥ ਜੀਵਨ ਸੁਖ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਾਰਨ ਨਹੀਂ
 ਰਾਇਤਾਰਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਾਰਨ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਿਵਾਜਨਗੇ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗ ਜਾਇਕ
 ਰਮਿਲਤਾਂ ਫੇਰ ਲਛਮਣ ਗਿਆ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਰੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਦੇ
 ਮਾਸ ਸੁਰੀਆ ਦੇ ਦੁਧ ਮੇਰੇ ਨਿਵਾਹੇ ਤੇ ਲਛਮਣ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਿਸਤ ਜੀ ਕਹ
 ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਬਰਬਰ ਆਵਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਕਹ ਹੈ ਰਾਇ ਨਿਵਾ
 ਜ ਜੀ ਮੇਰਾ ਜੇ ਜਸਰ ਬਕ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਲਛਮਣ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਘਵ ਜੀ
 ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਧਵਾਡੇ ਪਾਸ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਅਰੀ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਕਿਹਾ ਰੇ ਅਪਰ
 ਥੀ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਕਿਸ ਮਜਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚੰਡਾ ਲੋ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤ ਨਹੀਂ ਤੇ ਚੰਡਾ ਕੀ ਹੋਰ
 ਹੋਵੇਗਾ ਬਿਸਤ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਵਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚੰਡ
 ਲ ਸੁਰੀਆ ਚਿਰਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਦੇਖ ਚਮਕੇ ਕਵਧਰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗ
 ਸਖਾਤ ਹੈ ਤੂੰ ਭੁਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਵੇਂ ਮਾਰ ਭਾਵੇਂ ਛੋੜ ਮੇਰੇ ਪੁ
 ਸਾਇਆ ਹੋਇ ਕਹਿਕਰ ਲਛਮਣ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਬਿਸਤ ਨੇ ਕ
 ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਖਾਜ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਖਾਵਾਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਕਹਾ ਖਾਹੁ
 ਜਬ ਲਛਮਣ ਖਾਣੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਿਤ ਚਉ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਸਾਂ
 ਜੀ ਦਾ ਦਸ ਤੇ ਲਕ ਲਗਾਈ ਅੰਗ ਮੁਕਟ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅੰਗ
 ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰੇ ਜਨ ਬਾਲ ਮੇ ਪਰੇ ਸੇ ਹੈ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਦੇਖ ਕ
 ਰੇ ਪੇਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਮੇਰਾ ਸੀਰੀਆ ਹੈ ਤੇ
 ਰੇ ਪੁਰ ਤੇ ਸਵਾਹੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਿਸ ਨਾਮ ਪੁਰ ਹੋਗਾ ਅਭਿਤੁੰ ਕਹ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਅ
 ਦਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਬੁਝ
 ਵਣੇ ਕੇ ਭੁਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਵਿਦਾ ਹੁ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜਨ ਕਵ ਦੇ ਹੀ ਕੇ ਪੁਰ
 ਮੇਰੇ ਕਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਸਤ ਜੀ ਕੋ ਲੇ ਕਰ ਸੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ
 ਰਾਮ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਉ ਠਖੜੇ ਹੁਏ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕਰੀ ਵਿਧੀ
 ਸੰਜਗਤ ਪੁਜਾ ਕਰੀ ਅਪਸ ਮੇ ਬੁਝੀ ਪੁੰ ਸਿਨਤਾ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬਿਸ
 ਸਟ ਜੀ ਨੇ ਸੀਰਾ ਮਚੰਦ ਜੀ ਕਾ ਵਿਦਾ ਹੁ ਕਰਾਵਤ ਭੁਝੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੀਰਾ ਮ
 ਚੰਦ ਜੀ ਬਡੇ ਆਦੁ ਸੰਜਗਤ ਵਿਦਾ ਕੀਏ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੀਰਾ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਏ ਸਾਂਗਾ ਮਾਇ ਅੰਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਹੀ ਆਏ
 ਪਿ ਸੋਤ ਸਾਂਵੀ ਚਿੰਤਾ ਅਸਾਥਿ ਰਘੁਵਾ ਅੰਗ ਤੇ ਲਾਏ ਮਾਨ ਕਦਾ ਚਿੰਤ ਨਹੀ

ਸੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਰਨਕਾਰੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇਗਾ
ਜੇਸੁ ਭੁੱਜ ਲਵੇ ਪਾਰ ਪੁਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੇਗਾ ॥

॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਜੀ ਅੰਗਦ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ
ਮਾਇਕ ਦਿਨ ਸੀਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਤ ਦਿਆਲਗੀ ਦੇ ਪੁਰ ਆਏ ਤੇ ਅੰਗ
ਦ ਜੀ ਕੋ ਸਦਵਾਇਕ ਬਹੁਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਪੁਰ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਕੋ ਬਾਣੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਅੰਗਦ ਦੇ ਹਵ
ਲੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਰਨੇ ਕੋ ਅਠੱਤੀ ਪਉੜੀਆਂ ਜਪ ਸਾਹਿਬ
ਉਚਾਰਿ ਨਕੀਤਾ ਸਵਾਪਹਿਰ ਗਤ ਰਹਿ ਦਿਆ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੇ ਅੰ
ਗਦ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰਕੇ ਸੀਗੁਰ ਜੀ ਨਿਜ ਧਿਆਨ ਮੇਹੁਏ ਅਤੇ ਅੰਗ
ਦ ਜੀ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਾਇਆ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੀ ਬਾ
ਬੇ ਜੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਜਾਇਕਰ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਾਂਈ ਸੁਣਾਇਆ

ਤਾਂ ਸੀ ਪਾਰਬੁ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਕਰ
ਜੀ ਜੋਇਸ ਜ
ਪੁਕੇਗਾ ਅਥਵ
ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਭਵ
ਵੇਗਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ
ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ
ਚਾਇਸ ਸੰਜ
ਸਵਾਪਹਿਰ ਗ
ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਹੀ

ਮਜੀ ਬਹੁਤ ਖਸ
ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ
ਪਸਾਹਿ ਬਕਉ
ਸੁਵਣ ਕਰੇਗਾ
ਜਲ ਤੇ ਪਾਰ ਪੁ
ਵਿਚ ਇਸ ਜਪ
ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਇਕਰ ਕਹਾ ਬ
ਮਜਪ ਪੜਨਾ
ਤਗਹਿ ਦੀ ਇਸ
ਤਉਤ ਲਾਇਕੇ

ਹੋਰ ਸਪਾਸਿਓ ਮਨ ਕੋ ਹਟਾਇਕਰ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਪੜਨਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੇ
ਲੇ ਪੁਕੇਗਾ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਵਾ ਸਾਪਾਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਨ ਪੜੀ ਗਤ ਹੋ ਸ
ਨਾਨਕ ਰਜਪ ਕੋ ਪੜੇ ਸੋ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਚ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੜੀ
ਰਤਰ ਹੋ ਨਾਇਕੇ ਸਪ ਜੀ ਪੜੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਮੇਵਾ ਸਾਪਾਵੇਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾ
ਣੀ ਸਦੀ ਵਕਾਲ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਚੇਗਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਅੰਠ

ਵੇਖਿਆ ਨਾ। ਸਿਉ ਬਿਉ ਕਰਕੇ ਸਪਸਪੈ ਜੋ ਅਉਸਰ ਜਿਤੇ ਨਿਦਾਨ ਜਿਮਨਾ
ਮਨ ਮੇਧਰੈ ਸੋ ਮੁਕਨ ਕਰੈ ਭੁਗਵਾਨ। ਅਹਿ ਨਿਸ ਜਪ ਜਪਤ ਕੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕੀ
ਜੇਦਾਨ। ੧ ॥ ਜਪ ਕਾ ਮਹਤ ਮਕਾ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

॥ ਸਾਖੀ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕੀਆ ॥

॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਫੰਠੇ ਬੈ ਅਤੇ ਪਾਸ ਅੰਗ ਦੁਤੀ
ਬਿਰਾਜ ਮਾਨਹੋ ਸੀ। ਭਾਈਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਬਚਾ ਤੁਧ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਅਤੇ ਤੁਧ ਕੁਛ ਮੰਗਿਆ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਕਹਾ ਹੋਸਤ ਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਮੇਨੁ ਲੇ
ਕਰੈ ਸੀ ਸੋਤਾ ਸਭੁ ਭੁਖ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸਿੰਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਪਰ
ਹੋਈ ਨ ਦਿਆਲਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੁਨ ਸਮਾਧੀਆਂ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਓ ਸੀ।
॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ ਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਾ
ਓ। ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਸੀ ਬੈਠੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਤਾਕਾਲ
ਅਗਿਆ ਲੋਕਰ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਇਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ
ਆਇਆ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਜਾਣਾ
ਹੁਈ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਮਾਧਿਅਮ ਭਾਈ ਸੋ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਸੁਨ ਸਮਾਧੀਆਂ ਦੀ ਨਗਰੀ ਦੇਖ
ਣ ਤਾਂ ਓਹ ਸੰਤ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਕੋ ਨਾਲ ਪਾਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤੇ ਇਕ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਦ
ਖਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤੇ ਇਕ ਸਿਖ ਮਿਲਿਆ ਉਸਨੇ
ਛਿਆ ਭਾਈ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬੈਠੇ ਆਦ
ਨ ਗੇ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਕਹਾ ਆਉ ਨਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀਏਹ ਸਤੇ ਨਗਰੀ
ਆਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਆਂ ਹੈਨ ਪਰ ਓਹ ਸਿਖ ਨੇ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖ
ਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਨਗਰੀ ਸੁਨ ਸਮਾ
ਧੀਆਂ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਨਾ ਕਹਿਆ ਸੀ ਅਗਲੀ ਹੈ ਪਰ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓ
ਨਾ ਦੇਹ ਬਤੇ ਮੁਹੁੰ ਕਾਲੇ ਹੋਨ। ੧ ॥ ਜਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਅਗਲੀ ਨਗਰੀ ਰਾਤੁ ਜ
ਇਰਹੇ ਤੇ ਓਹ ਸਿਖ ਨੇ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਵੇਰ
ਹੋਈ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ ਦੇ ਮੁਹੁੰ ਸੂਰਾ ਦੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਅੰਗ ਦੁਤੀ ਉਨ ਕੋ

ਪੁਣਿਅਗਰਜੀਅਗਰਕਾਪੁਅਗਰੀਨਗਰੀਪੈਤਾਉਨਾਵੀਅਗਰੀਦਸੀ
 ॥ ਜਾਅਗਰਜੀਅਗਰਕਾਪੁਅਗਰੀਤਾਵੇਖੇਤਾਉਨਾਵੀਬਹੁਤਸੇਵਕੀਤੀਸੇਵੇ
 ਤਾਉਨਾਵੀਅਗਰੀਪੁਣਿਨਪੈਨਜਾਗਤਰਹਿਕਰਸੁਭਾਕੋਪੁਣਿਆਸੰਨਸਮਾਪੀ
 ਤਾਉਨਾਵੀਅਗਰੀਦਸੀ॥ ੩ ॥ ਜਾਅਗਰਜੀਅਗਰਕਾਪੁਜਾਇਰਹੇ
 ਤਾਉਨਾਵੀਬਹੁਤਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰੀਜਾਸਵੇਰੇਉਰਕੇਦੇਖਾਤਾਉਨਕੀਆ
 ਧਉਦਾਮੇਕਿਲੀਆਠਕੀਆਹੋਈਆਹੋਨਜਾਉਨਪਾਸੇਪੁਣਿਆਤਾਉਨ
 ਵੀਅਗਰੀਦਸੀ॥ ੪ ॥ ਜਾਉਥੋਅਗਰਜੀਅਗਰਕਾਪੁਗਏਤਾਉਨਸਿਖ
 ਵੀਅਗਰਜੀਕੀਸੇਵਾਕੀਤੀਪਰਚਹਨਗਰੀਅਪਸਰਾਂਵੀਸੀਜਾਗਤ
 ਪਈਬਹੁਤਸੁੰਦਰਪਵਾਲੀਆਂਅਪਸਰਾਂਆਈਆਂਉਨਨੇਉਨਮਾਨ
 ਖਾਨੂੰਉਲਟੇਕਰਕੇਦੀਗਾਇਤੇਕਿਸੇਹੋਠਦੇਇਕਿਸੇਹੋਠਇਕਉਨਪੁ
 ਰਖਾਨੂੰਲਗੀਆਂਵਡਵਡਖਾਣਤਾਉਹਵਿਚਾਰੇਹਾਇਹਾਇਪੁਕਾਰਨ
 ॥ ਜਾਉਨਕੋਪੁਣਿਆਤਾਉਨਾਵੀਅਗਰੀਦਸੀ॥ ੫ ॥ ਉਥੇਵੀਅਗ
 ਰਜੀਅਗਰਕੋਗਈਪਰਚਏਹੋਨਤੇਆਜਾਗਤਦੇਖ
 ਅਸਵਾਰਅਏਅਤੇਕੁਜੀਆਈਆ
 ਤੇਇਕਮੰਜੀਵੀਮਿਲੀਤਾਦੇਵੀਉਤਰੇ
 ਇਕਥਾਲਮਪੁਸਾਦਫਕਕੇ
 ਰਹੇਈਤਾਜਾਤੇਨਜਰਨਾਅਏਤਾਅੰਗਦਜੀਕਹਾਭਾਈਪੁਣਨਾਲਿਅ
 ਸੰਨਸਮਾਪੀਆਂਦੀਨਗਰੀਤਾਫੇਰਗਤਰਹੇਤਾਉਸੇਤਰਾਅਏਪੁਸਾਦਵੀ
 ਉਤੇਜਾਫਕੇਤਾਅੰਗਦਨੇਕਹਾਭਾਈਸੰਨਸਮਾਪੀਤੁਸੀਹੋਤਾਉਨਲੋਕਾ

ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਨੁ ਕੁਛ ਬੋਲ ਨਦੀ ਕੀ ਸੁਰਤ ਪੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀਏ ਸਕਰ ਕੇ ਬੋਲੇ
 ਹੁ ਜੈ ਭਗਤ ਨਲਕ ਸੀ ਪਾਸੇ ਆਇਆ ਪੈ ਨਹੀ ਤਾ ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁਛ ਪ੍ਰ
 ਜੇ ਸਨੁ ਪੈ ਨਹੀ ਪਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਕੰਨ ਲਾਇ ਕੇ ਦੇਖ ਜਾਂ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਚਿਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੰਨ ਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਖੇਤਰ ਚਿਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚੋਂ ਵਧ
 ਗੁਰੁ ਵਧੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੀ ਹੋਵੇ ਖਿਆ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪ੍ਰ
 ਛਿਆ ਜੀ ਪਾਹਿਲੀ ਨਗਰੀ ਦੇ ਹਥ ਮੁਹੁ ਕਾਲੇ ਦੇਖੇ ਚਿਨਾ ਪੈ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਕੁ
 ਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਥ ਮੁਹੁ ਕਾਲੇ ਡਿਠੇ ਪੈਨ ਚਿਨਾ ਪਰਖ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ
 ਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈਆਂ ਤੇ ਕਰ ਜਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦਿਤਾ ਸੇਏ ਸ
 ਕਰ ਕੇ ਹਥ ਮੁਹੁ ਕਾਲੇ ਪੈਨ॥ ਤੇ ਸੁਣ ਭਾਈ ਜੇਤੀ ਸਰੀ ਨਗਰੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸਰੀ
 ਰ ਮਨਖ ਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੁਹੁ ਸੁਰਦਾ ਪੈ ਜੋ ਉਨਾ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਦਾਨ ਨਹੀ ਕੀਤੇ ਤੇ
 ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਹੋ ਕਾਰ ਦੇ ਸਹਿਤ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਅਹੇ ਸਿਰ ਨਿਵ
 ਆਇਆ ਪੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਹੁ ਸੁਰਦਾ ਪੈਨ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅੰਗਦ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਇਕ ਨਗਰ
 ਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਦੇ ਮੁਹੁ ਪਿਛਾ ਪੈਨ॥ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਕਹਾ ਭਾਈ ਚਿਨਾ ਲੋਕਾ ਅਗੇ ਮਾਤ ਲੋਕ
 ਕ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਗਰੀਬ ਨੇ ਸੁਲਕੀਆ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਨੇ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਿਤ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ ਤੇ ਸਗੋ ਮੁਹੁ ਦੇਰ ਲੀਆ ਤੇ ਕੁਛ ਜਾਬਾਬ ਨਾ ਦਿਤਾ ਇਸ ਤੇ ਚਿਨਾ ਦੇ ਮੁਹੁ ਪਿਛ
 ਹਾ ਹੋ ਗਏ ਪੈਨ॥ ਅੰਗਦ ਜੀ ਫੇਰ ਕਹਾ ਜੀ ਚੋਥੀ ਨਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ
 ਧੋਣਾ ਵਿਚ ਕਿੱਲੇ ਰੁਕੇ ਪ੍ਰਏ ਪੈਨ ਸੋ ਕਹੇ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਚਿਨਾ ਮਾਤ ਲੋਕ
 ਵਿਚ ਜਬਕੀ ਸੁਰਤ ਸੰਮਾਲੀ ਪੈ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਤੇ ਲੋਕ ਕਬੀ ਕਿਸੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ
 ਜਾਂ ਧਰਮ ਸਾਲ ਜਾ ਸੰਤ ਸਾਧਾ ਅਗੇ ਕਦੀ ਮਥਾ ਨਹੀ ਦੇਕਿਆ ਹੋ ਕਾਰ ਕਰ
 ਕੇ ਇਕ ਥਾਨਾ ਹੀ ਸੀ ਜਾਨਿਦਾਇਆ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਦੀ ਧੋਣਾ ਵਿਚ ਕਿਲਾ ਰੁਕਿਰੀ
 ਆਇਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਜੀ ਇਕ ਨਗਰੀ ਦੇ ਮਨਖਾਨਾ
 ਪਸਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀਆਂ ਵਢ ਵਢ ਕਰ ਖਾਦੀਆਂ ਠਿਠੀਆਂ ਪੈਨ
 ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜੋ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਜਿਨ ਲੜਕੀਆਂ ਤੇ ਭੈਣਾ ਭਵੇ ਵੀ
 ਆ ਭੁਧੀ ਜੀਆਂ ਦੇ ਟਕੇ ਲੋਕ ਰਖਾਏ ਪੈਨ ਜੋ ਚਿਨਾ ਕੋ ਵੱਡ ਵੱਡ ਖਾਈ ਦਾ ਪੈ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਸਾ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਸੁਭ ਪਨਾ ਮਸਾਕੀ ਤੇ
 ਪੈਨ ਤੇ ਸੁਸਾ ਸੁਸਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਪੈ ਪਰ ਇਕ ਅਸਾ ਧਰਮ ਸਾਲੇ
 ਬੈਠ ਕਰ ਰਹਿ ਗਾ ਸਨਹੀ ਸੁਣੀ ਇਸ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਸਾਗ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰ

ਹਿਰਾਸਤ ਸਭਾਭੀਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖੋ ਛੁਟੀਆਂ ਸਭ
 ਕੋਢੀ ਪਰਦਾਰਸਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇ ਪੈਨ ਏਹੀ ਦੇਖ ਲਗਾਵੇ ਦੇ ਪੈਨ ਕੋਤਸਾ ਰ
 ਹਿਰਾਸਤ ਹੀ ਸਣੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸ
 ਨ ਸਨ ਹੀ ਦਾ ਪੈ ਤਦ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੇ
 ਏਹੀ ਕੋਢੀ ਤਕ ਦੇਖਣਾ ਆਇਆ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮੇਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾ
 ਸਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਨ ਸਮਾਧੀਆਂ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਅਖੀਆਂ ਮੀਦੋਜਦ
 ਮੇਅੰਖੀ ਬੋਲੀਆਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ਰ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬੰਤਾ ਸੁਨ ਸਮਾ
 ਧੀ ਦੇ ਖੇਹੋ ਨੀ ਤਾਂ ਸੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਸੁਨ ਸ
 ਮਾਧੀ ਮੇ ਦੇ ਖੇਹੋ ਨ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਗਏ ਤਾਂ ਚਚ
 ਲਾ ਲਾ ਮਿਲ ਕਰ ਵੇਰਾਗ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਿਤਾ ਕਾ ਲੁਭੇ ਅੰਮਾ ਬੀ ਬੀ ਵੇਰੋ ਚਲ ਗਏ ਪੈਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਹ
 ਬੋਲੀ ਹੋਵੋ ਜੇਕੁ ਛਾਪ ਕਹੋਗੇ ਸੋਈ ਮੇਕਰਾ ਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਪਾ
 ਸਰਹੋ ਅਤੇ ਜਾਵੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਾਚਾ ਜੀ ਅਸਾਂ ਭੀ ਚਲ
 ਏਹੀ ਤੇ ਏਹੀ ਪੈਨ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਭਾਚਾ ਚੇਲਾ ਲੁਕਾ ਹਛਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਮਨ ਆਵੇ ਅਸਾਂ ਸੋਈ ਮੰਨਣੀ ਹੋ ਜੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ
 ਦਰ ੧੫ ਦਿਨ ਤਿਲਵੰਡੀ ਰਹਿਕੇ ਤੁਰਾ ਆਏ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪਖੋਕੇਰ
 ਧਾਵੇ ਕੋਚਲੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੋਲੀ ਬਾਲੇ ਕੋਕਹਾ ਸਣ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਟਿਕਣ ਦੇਓ ਅਗੇ ਬਾਤ ਲਈ ਫਿਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ
 ਪਾਸ ਵੀ ਟਿਕਣ ਦੇਹੁ ਬਤੇਰਾ ਫਿਰ ਲਿਆ ਜੇਹੁਣ ਸਾਡੀ ਗੁਜਰਨ ਤ
 ਪੇਸੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਵਿਚ ਗੁਜਰਨ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਗਰਾ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਵਿਓ ਆਮੀਂ ਗੀ ਅਤੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਆਖਿਆ ਜੋ ਮਾਤ
 ਜੀ ਟਿਕਾ ਆਖਦੀ ਹੈ॥ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਮੇ
 ਬੋਰਹੋਗੇ ਸੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋਗੇ॥ ॥ ਤਾਂ ਮੇਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਚ
 ਲਾ ਤੇ ਰਹਿਣ ਕਰਤਾਰ ਗੋਚਰਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਕਹਾ ਹੋਈ ਨਾਦਿ
 ਆਲਜੀ ਪਿਛੇ ਆਪ ਦੇ ਕਉਣ ਹੋ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਬ
 ਲਾ ਲਹਿਣ ਪੁਤ੍ਰੇ ਟਾਫੇ ਰੁਤ੍ਰੇ ਹੁਣ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁਕ ਮਿਲੇਗਾ ਸੋ ਸਾਡੇ ਪਿਛੇ

ਕਿਉਂ ਅਤਿ ਸਾਭੇ ਸ੍ਰੀਮਤਿ ਸਾਭੇ ਸ੍ਰੀਮਤਿ ਸਾਭੇ ਸ੍ਰੀਮਤਿ ਸਾਭੇ
 ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕਾਈ ਕਮੀ ਨਾ ਰਹਿ ਗਈ ਜੋ ਉਨ ਦੇ ਅਰੇ ਪਿਛੇ ਫਿਰ ਸੀ ਪਰ
 ਹਰੀ ਵਸਤੀ ਸੇਤਾਂ ਲਹਿ ਦੇਈ ਹੈ ਇਤਨ ਸਬਦ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਫੇਰ ਮੇ ਤਿਲਵੀ ਫੀਰ ਚਲਿਆਂ ਗਿਆ ਸਾਂ ਤਾ ਫੇਰ ਪਿਛੇ ਕਰ
 ਤਾਰ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਕਿਸਤੁਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਹੋਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਪੁ ਖਿਪਾ ਕਰ ਕੇ
 ਹੋਜੇ ਆਪੁ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸਤਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਂ ਹੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੇਵ
 ਰ ॥ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਨਵੇ ਸਿਰੇ ਦ
 ਰਸਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ॥ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਹੋਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤੇਰੇ ਅ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਇਕ ਜੋਤਿ
 ਹੋ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀ ਫਿਰਾ ਹੋ ਜੋ ਮੇ ਕਹਿ ਅਪੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦੂਪੈ ਸਨ ਤੇ ਫਿਰਾਈਆ ਤੇ ਅਨੰਤ ਕਥਾ ਹੋਨ ਤਿਨ
 ਦਾ ਸੁਮਾਰ ਨਹੀ ਅਜੀਤਾਂ ਜੀ ਕਹਾਂ ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੋਨ ਤੇ ਬਿਅੰਤ
 ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਤੇ ਹੁਣ ਆਪੁ ਖਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਇਕ ਆਪਣੇ ਮਿਲਾ ਪਈ ਤੇ ਇ
 ਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾ ਲੇ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹੋ ਜੀ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦੇਵਾਚ

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇ ਦੇਵੀ ਪਰਸਣ ਸਮੇਤ
 ਬਰਜਾ ਤੇ ਸਾਤਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਬੇਈ ਏ ਬੇਰਾ ਹੀ
 ਦੇਹੈ ਨ ਜਾ ਮੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਰੋ ਮਰੇ ਮਸਭ ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਗੀ
 ਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਕੋਲ ਹੀ ਦੇਹੈ ਤੇ ਜਾਣਾ ਕਿ ਬੇਨਾਮ ਕਿਆ
 ਹੈ ਤੇ ਆਏ ਕਿ ਬੇਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਜੰਗਲ ਮਤੇਰੀ ਸਰਾਇ ਬੀ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੇ ਚਲਿਆ ਦੇਵੀ ਪਰਸ
 ਣ ਤੇ ਨਾਮ ਲਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰੁ ਕੇਹਣ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਜ
 ਵੇ ਦੇਵੀ ਪਰਸ ਆਵੇ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਅਗੋਂ ਕਹਾ ਜੋ ਆਵਣ ਜਾਣ ਤਾ ਰਹਿ
 ਕਹੈ ਨਿਸਮਤਲਭ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ ਸੇਤਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਤਬ

ਭਾਈ ਜੋਤਿਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬੰਧਨ ਭੰਗ ਦੇ ਤੇਜੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਜੀ ਤੇ ਕਿਤੇ ਜਾਵੇ
 ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਚੇਨ ਨਾ ਆਵੇ ਤੇ ਪਾਣ ਹੁਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ
 ਘਰ ਜਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜਾਂਵਾਂ ਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਇ ਕਹਾਣੀ ਅੰਗਤ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਕ
 ਰਹੇ ਇਨਾ ਤਾਬਾਇ ਅੰਗਤ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਆਪ ਕੇ ਸੀਰਾਤ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਬਾਇ ਬਾਬਾਇ
 ਕਦਿਨ ਮੇਰੇ ਆਵਾਸ ਤੇ ਪਾਸ ਦੀ ਪੰਡਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਇਆ ਦੀ ਤਾਮਾਤ
 ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਸਾਮੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਦਈ ਦਾ ਭਉਵੀ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਦੇਖੋ ਏਹ
 ਕੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਤੇ ਏਸ ਦੇ ਕਪੜੇ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕ
 ਹਾਸ ਕਰ ਮੁਲੇ ਸੀਏ ਏਹ ਚਿਕੜ ਨਹੀ ਏਹ ਕੇਸਰ ਕੀ ਬਾਹੁ ਤੇ ਏਹ ਖਰਾਬ
 ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਏਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੀ

ਲਾਵਿਚਲੀਤ
 ਹੁਣ ਤੇ ਰਾਮ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਾਂ
 ਹੀ।

ਤਸੁਏ ਭਾਈ
 ਮਾਤਾ ਚੇਲੀ ਦੇ
 ਲੋਕੇ ਸੀਰਾਤ
 ਆਇਏ ਕਿਆ
 ਹੋਗੀ ਬਾਨਿਦਾ

ਏਹ ਤਾਂ ਸੀਰਾਤ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬੁਰ
 ਤੇ ਬਚਨ ਕਾ ਤੇ
 ਅੰਗਦ ਹੋਇਆ
 ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ
 ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬ
 ਬਾਬਾ ਇਕ ਸਮੇ
 ਹਾਂ ਪੁਰਾਨ ਨਾਲ
 ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥ
 ਤੇ ਕਹਿਏ ਲਗੀ
 ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਪ

ਕੁਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਵਰ ਸਾਧਿਏ ਹੋ ਏਹ ਗਲ ਭੁਲੀ
 ਲਾਹੀ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਮੁਲੇ ਸੀਏ ਤੁੰ ਆਪ ਜੀ ਅਖੀ ਦੇਖੋ ਇ
 ਕਥੇ ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਡੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕਹਿਏ ਲੁਗੇ ਹੋ ਬੁਰਾ
 ਚੁਹੀ ਸੁਣ ਦੇਵਹੁ ਪੈਰ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਬੇ ਭਲੀ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਬੇ
 ਆਏ ਹੋ ਜੇਹੇ ਇਸਟ ਬਤੋਰੇ ਦੇਖੋ ਹੋਨ ਖੰਡ ਦੇ ਕਬੂ ਤੇ ਲਕੜੀ ਅਦੇਕੁ
 ਤੇ ਬਿਲੇ ਬਲਾਉ ਦੇ ਹੋਨ ਏਹ ਬਾਤ ਬੇਟੇ ਦੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪਕ

ਰਹੇ ਤਾਫੇਰ ਕਿਤਨ ਕਾਬਿਰ ਬੀਤਿ ਆਬ ਛੋਟੇ ਪੜ੍ਹਨ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਬੇਟਾ
 ਏਹ ਚੁਹੀ ਮੋਈ ਪਈ ਹੈ ਏਸ ਨੂੰ ਪੈਰਨ ਲਟਕੇ ਚਾਇਸੁ ਦੇ ਕਿਤੇ ਜਾਇ
 ਪਵੇ ਤਾ ਲੁਖ ਮੀ ਦਾਸ ਕਹਿ ਆਧੀ ਰਜ ਕਰੇ ਜੀ ਕੋਈ ਸਿਖ ਆਉ ਦਾ ਪੈਤ
 ਸੁਟਾਏ ਦੇਵਾ ਦਾ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੁਰੋਹਿ ਇਕਰ ਮੁਰਦੇ ਸੁਟ ਦੇ ਫਿਰੀਏ ਤੁ
 ਸੀਤਾ ਏ ਸੇ ਤੁਰਾਦੀ ਨਾ ਖਾਤਾ ਕਰ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ॥ ਤਾਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਵਲਾ ਮਛਾ ਹਾਕੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੇਤ ਰਾਹੀ ਕੀਤਾ ਚਹੁ ਹੀ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਾਇ
 ਪਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਸੁਣ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਨ
 ਅਤੇ ਏਹੁ ਪਰਾਣ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਨਾ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੇ ਚਹੁਈ
 ਲੇਵੇ॥

ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ॥

ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਹ ਭੀ ਪਾਸ ਅਹਾ ਤੇ ਭਾਈ ਬਚਾਭੀ ਅਹਾ
 ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਦੇ ਤਿਨ ਸਿਖ ਆਏ॥ ਤਾ ਅਧੀਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖ

ਭਾਈ ਬਚਾ ਰਾਤ
 ਪੈਤ ਭਾਈ ਬਚੇ
 ਜੀਰਾਤ ਤਾ ਅਧੀ
 ਕਹਾਨ ਹੀਰਾਤ
 ਰਬ ਚਨ ਹੋਇ
 ਰਾਤ ਅਧੀ ਪੈਤ
 ਪੈਰਾਤ ਪਹਿਰ
 ਜਰੁਰ ਅਧੀ ਸੀ
 ਲਾਵੇ ਬਸੀ ਭਈ
 ਕੀਟ ਹਿਲ ਬਹੁ

ਕਿਤਨੀ ਕਿਰਹੀਦੀ
 ਦੇਖ ਕਰਕਹਾ ਗੁਰੂ
 ਪੈਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਪਹਿਰੇ ਪੈਤਿਨ ਵ
 ਅਤੇ ਬਚਾ ਕਹੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕ
 ਪੈਅਤੇ ਰਾਤ ਭੀ
 ਅਤੇ ਬਚੇ ਦੇਦੇ
 ਮਹਿਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਤਕਰਦਾਹਾ ਅ

ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗਦ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਕਿਰਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਬੁ
 ਸੀਨ ਹੀ ਕਿਰਦੇ ਅਤੇ ਏਸ ਬਾਤ ਦੇ ਬਰਮ ਦੁਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਫੇਰ ਮੇਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਸਾਮੀ ਘਰ ਘਰ ਦੀ
 ਜਾਨ ਦੇਵਾਲੇ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਭੁਏ ਹੋ ਪਰ ਖਾਢੀ ਦੇਖ ਰਾਤ ਕਿਤਨੀ ਕਹੈ ਤਾਂ
 ਮੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇ ਅਛੀਤ ਗਾਏਖ ਅਤੇ ਰਾਤ ਅਧੀ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀਰਾਤ ਅਧੀ ਪੈ ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਪੁਰਖਾ

ਇਹਦੇਖਰਾਤਅਧੀਨਹੀਰਾਤਧਾਰਿਰਾਤਤੁਹੇਭੁਈਬਲਮੇਫੇਰਬਾਹਰਜ
ਇਕਰਵਿਚਾਰਕੀਤੀਭੁਈਰਾਤਤਾਅਧੀਰੇ ਪਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈ
ਨਰਾਤਪਹਿਰਹੈਕਿਆਜਲੀਏਜੇਏਹਮਹਾਂਪਰਖਹੈਨਮਤਾਪਰਖਣਦਾ
ਸਤੇਕੋਈਬਾਤਕਰਦੇਹੋਵਨਅਤੇਗੁਰੂਕੀਗਤਗੁਰੂਹੀਜਾਵੇਏਹਵਿਚਾਰ
ਕਰਕੇਮੇਆਖਿਆਹੋਗੀਬਨਿਵਾਜਜੀ ਅਰੇਮੇਬਾਹਰਗਿਆਸਾਂਤੇਨੰ
ਦਰਦੀਖਮਾਰੀਵਿਚਦੇਖਾਮਾਇਆਸਾਅਤੇਮਹਾਰਾਜਜੀਮੇਆਪਦੇਪਾ
ਸਫੁਰਬੋਲਿਹੈਸੇਵੀਨਬੰਧੁਜੀਮੇਗੀਭੁਲਬਖਸਨੀਜੀਮੇਬਹੁਤਭੁਲ
ਗਿਆਹਜੀ ਤੇਰਾਤਤਾਜਿਤਨੀਆਪਬਿਤਾਈਹੈਉਤਨੀਬਿਤਗਈਹੈ॥
ਅਤੇਜਿਤਨੀਆਪਰਖੀਹੈਉਤਨੀਰਹਿਦੀਹੈਜੀ॥ ਤਾਂਏਬਾਤਸੁਣਕੇਸੀ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੇਰੇਪਰਬਹੁਤਖਸੀਕਰੀ॥ਅਤੇਬਚਨਕੀਤਾਦੇਖਭਾਈ
ਬੁਧਾਏਸਵਾਸਤੇਅੰਗਦਜੀਦੀਸੇਵਾਸਾਨੁਭਵਦੀਹੈਇਸਦੇਉਪਰਕਰਤ
ਰਦੀਖਸੀਹੈਇਹਬਾਤਸੁਣਕੇਭਾਈਬੁਧੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ॥

ਆਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

॥ਤਾਂਸੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀਕਹੇ ਹੋਭਾਈਬਾਲਾਤੂੰਪਰਮਮਿਤ੍ਰਹੈਸੀਗੁਰੂਨਨਕ
ਜੀਕਾ॥ਅਤੇਜੋਜੋਚਰਿਤਗੁਰੂਜੀਕੇਆਪਨੇਦੇਖੇਹੈਨਤੇਸੁਣੇਹੈਨਸੋਅਸਾਅ
ਪਦੀਰਸਨਾਤੇਸੁਣਕੀਤੇਹੈਨਏਜੋਪਰਉਪਕਾਰਆਪਨੇਕੀਤੇਹੈਜੋਸੀਗ
ਤਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਚਰਿਤਸੁਣਾਏਹੈਨ॥ ਅਤੇਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾ॥ਇਕ
ਦਿਨਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਰਤਾਰਪਰਬਿਰਾਜੇਹੁਏਥੇਅਤੇਆਖਨਲਗੇਮੇਰੇ
ਕਉਸੁਣਪਰਖਾਰਾਤਹੈਕੇਦਿਨਹੈਤਾਂਮੇਆਖਿਆਹੋਦੀਨਦਿਆਲਜੀਆਪ
ਦੀਕੀਤੀਹੋਈਰਾਤਹੈਤਾਂਫੇਰਬਾਬੇਜੀਕਹਾਪਰਖਾਦਿਨਹੈਰਾਤਨਹੀਤਾਂਤੇਹੋਭਾ
ਈਬਾਲਾਮੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਕਹਾਹਥਜੇਕੇਹੋਮਹਾਰਾਜਮੇ
ਭੁਲਾਹਾਜੇਦਿਨਨੂੰਰਾਤਕਹਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਫੇਰਮੇਰੇਤਾਂਈਆਗੇ
ਆਕਰੀਹੋਪਰਖਾਜੇਦਿਨਹੈਤਾਤੂੰਸਾਭੇਚਾਵਰੇਧੋਇਲਿਆਉਤਾਂਤੇਹੋਭਾ
ਈਬਾਲਾਮੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਕਮਮੰਨਕੇਦੋਵੇਚਾਵਰੇਲੋਕਰਜਦਕਰਤਾਰ
ਪਰਦੇਬਾਹਰਗਿਆਤਾਦੁਪਰਦਿਨਦੀਪ੍ਰਕਾਸਰਹੀਹੈਸਦਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇ
ਚਾਵਰੇਧੋਇਚੁਕਤੇਗਾਮਵਿਚਆਇਆਤਾਂਓਜੀਤਰਾਰਾਤਹੈਤਾਂਮੇਸੀਗੁ
ਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਬਾਬੇਜੀਕਹਾਕਹੁਪਰਖਾਰਾਤਹੈਸੀਕੇਦਿਨਹੈ

ਤਸੀ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨਾਲ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨਾਲ ਸਾਖੀ
 ਪੁਰਮ ਵਿਚ ਹੈ ਨ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੇ ਕਰੇ ਜੀ ਏ ਪਸਦ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਖਸ਼
 ਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹਾ ਪੁਰਖ ਨਿਹਾਲ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਪਰ ਕਰਾ ਰਵੀ ਮੇਰ ਬਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

॥ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੋਈ ॥

॥ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਬ
 ਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਕੁਲ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਅਕੰਠੀ ਹੋਈ ਤੇ ਐਸੀ ਬਹੁ
 ਹੋਈ ਜੋ ਐਸੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਜੋ ਤਿਨ ਦਿਨ ਤੇ ਤਿਨ ਰਾਤ ਬਰਖਾ ਹਈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਲ ਹੀ
 ਜਲ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਬਿਆਕਲ ਹੋਏ ਪਰ ਅਜੇਹੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਕਿ ਦੇਰ ਲੰ
 ਦਰ ਹੀ ਅਤੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਘਟਾ ਫਟੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਦੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤੇ ਹੋ ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਪਸਾਵ ਜਲ ਦੀ
 ਮਿਲੇ ਤਾ ਬਚੇਗੀ ਜੇ ਕਰ ਜਲ ਦੀ ਮਿਲੇ ਤਾ ਬਹੁਤ ਛਾਹੇ ਅਤੇ ਆਪਸਾ ਭੇਉ ਪਰ ਬਿ
 ਰਖਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਡੇ ਪੁੰਤ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਦਾ
 ਇਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਬੰਚਾ ਬਾਹਰ ਜਾਇਕਰ ਜੋ ਕਿ ਕਰਖ ਕੇ ਹੈ ਓਨ ਦੇ ਓ ਪਰ ਚੜ੍ਹ
 ਕਹ ਲੰਦ ਕੇ ਮਠਿਆਂ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਛੁੱਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਛਕਾਓ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ
 ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਓ ਤਾਂ ਏਹ ਜਮਾਇ ਕੇ ਕਦੀ ਕਿ ਕਰਾਨਾਲ ਦੀ ਮਠਿ ਆਈ ਲਗੀ ਹੈ ਕੇ ਕ
 ਵੀ ਭੋਜਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਾਤ ਕੋ ਲਗੇ ਹੋਨਾ ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ
 ਨੂੰ ਸਦਿਆ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਬੇਦਾ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਤੇ ਜਾਇਕੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਕਿ ਕਰ ਹਲੂ ਛਕੇ
 ਨਖਵਾਇ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਅਗੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਦੀ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਦੇਖੋ ਜੀ ਕਿ ਦੀ ਕਿ
 ਰਾਨੁ ਮਠਿ ਆਈਆਂ ਲਗੀ ਜਾਹੈਨਾ ॥

॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਲ ਇਸ
 ਕੀਤੀ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੇ ਪੁਰਖਾ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਜਾਇਕੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਪਸਾਇ ਛਕਾਓ ਕਿ ਓ
 ਤੇ ਨੂੰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਦਾ ਅਰਦਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ
 ਈ ਬਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤੇ ਸਭ ਸੰਗ
 ਤ ਕੋ ਬਲਾਇ ਕਰ ਅਕੰਠੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਪੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਆਖ ਕੇ ਕਿ ਕਰ ਓ ਪਰ ਬ
 ਕ ਕੇ ਹਲੂ ਲਾ ਮਾਰਿਆਂ ਜਾਹੁ ਲਾ ਲਗਤੇ ਛੁੱਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਭਿਗਾ ਪਏ ਤੇ
 ਲਭ ਪੇੜਾ ਜਲੇ ਬੀ ਵਰਫੀ ਹੋਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਠਿ ਆਈ ਗਿਰੀ ਤੇ ਲੋਕ ਸੰਗ
 ਤ ਕੋ ਲਗੇ ਛਕਣ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਬਾਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਚਰਨ ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮੇਤ ਸ੍ਰੀ

ਗਠਦੇਮੇਰੇਕੋਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀਕਰਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬਚਨਕੀਤ ਪੁਰਖਾ ਤੁਨਿਹਾ
ਲਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਦੇਹੇ ਮਗਰ ਲਾਈ ਹੈ ਤੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਭੀ ਕਾਮਨ ਪੁਰਨ ਕੀਤੀ
ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਥਾ ਦੇਕਿ ਆ ਤੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਤੇ ਸੁਣਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ
ਕੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ਮਿਲਾਇ ਲਿਆ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੰ
ਗਤ ਦੇਹੇ ਮਗਰ ਕਹਿਣ ਧੀਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਾਮਾਈ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹੈ ਸੁਣਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਵਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਤੁਰੇ ਜਨ ਪਰ ਵੇਦੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵੇ ਭੀ ਨਾਲ ਥੇ ਅਤੇ ਭਾ
ਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਹਾਭੀ ਹਾਜਰ ਥਾ ਅਗੇ ਗਏ ਤੇ ਏਕ ਚਬੱਚਾ ਰੀਦੇ ਪਾਲਾ ਵਾਲਾ ਸੀ
ਪਰ ਸਾਰੇ ਸਹਰਦਾਰੀ ਦਾ ਪਾਲੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਹਥ ਕ
ਟੋਰਾ ਸੀ ਸੋ ਵਿਚ ਸਦਾ ਦਿਤੇ ਨੇ ਤੇ ਵਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸੀ ਚੰਦਾ ਏਹ ਕਟੋਰਾ
ਕਢ ਲਵੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿਆ ਕੋਐ ਸੇਰੀ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਵੜੀਏ ਕੋਈ ਕਟੋ
ਰਿਆ ਦਾ ਪਾਦਾ ਹੈ ਪਰੋ ਹੋਰ ਲੋਲੇਣਾ ਭਾਂਡੇਰ ਲਖ ਮੀ ਦਾ ਸਨੂੰ ਕਹਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਕਟੋ
ਰਾ ਕਢ ਲਵੋ ਤਾਂ ਚੰਦ ਬੋਲਿਆ ਕੋਈ ਆਉਵਾਹੇ ਤਾ ਕਢ ਲਵਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਜੇਹਨ ਕ
ਮਕਰ ਜਾਣੇ ਤੇ ਚਿਤਾਂ ਕਰੋ ਕਢ ਕਟੋਰੇ ਨਾਲ ਨੇਹ ਲਗਾਹੋਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਕਢਾਇ
ਲਿਆ ਵਾਰੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਅਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਡੇ
ਲਮਾਹੀ ਏਕੋਟੋਰਾ ਕਢ ਲਿਆ ਪਰ ਸਿਰ ਪੇਰਾ ਤੀਕਰ ਚਿਕੜ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਬੱਚਾ ਲਹਿਣਿਆ ਫੂਕਫਲੇ ਹਵਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾ ਤੇਰ
ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ
ਨੇ ਤੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਮੰਨੇ ਅਸਾ ਤੇ ਭਾਂਗੁਰੁ ਜੀ ਐਸਤਹਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ
ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵੇਹ ਜੋ ਕਢਾ ਆਪਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਚ
ਕਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਨ ਜੋ ਸਿਖ ਸੁਣੇਗਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਪ੍ਰਮਾ
ਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਕਰ ਜਾਵੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗਰ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਧੋਤੇ ਜਾਵ
ਣਗੇ ਅਤੇ ਖੁਲੀ ਬੰਧਨੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਖੁਦੋਸ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਵਨਗੇ ਸੋ ਏਥੇ ਹੀ ਚਿਤ੍ਰ ਭੀ ਸਿਖ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਨਿਸੀਸ ਤੇ ਜਨ
ਮ ਮਰਨ ਦੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਮੰਗੇਗਾ ਸੋ ਬਾਸਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪ੍ਰ

ਪੁਰਨਕਰੇ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭਰਮ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਅਸੀ ਉਸ ਦੇ ਕੀ
ਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਤੇ ਧੂਹ ਤੇ ਦਤ ਤੇ ਤੇ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਏਹੁ ਪੁਰਨ
ਗਤ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਏ ਪਰ ਉਰੇ ਹੀ ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਲੀਛ ਕਰਨਗੇ ਏਹੁ
ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਵਣਗੇ ਅਤੇ ਜਿਨ ਸਿਖਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਸੇ
ਦੀ ਬਾਛ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ ਸੋ ਰਾਮ ਕਥਾ ਰਿਓ ਭੇਦ ਨ ਭਾਈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ
ਹੈਨ ਪਰ ਸਿਖ ਸਿਰਮਲ ਓਹੋ ਹੈਨ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਛ ਜਾਤਾ
ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਓਹੋ ਹੈਨ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰ ਭੇਦਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਸੋ ਗੁਰੂ
ਹੋਇ ਕਰਤੇ ਮਲੀਨ ਬਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਟਰ ਖਾਏ ਸੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਲੀਨ ਹੋ
ਇਜਾਵਦੇ ਅਤੇ ਸਿਖ ਮਲੀਨ ਓਹੋ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਵਾਕ ਤੇ ਨਾ ਤਰੇ ਤੇ ਸੁਣਤ
ਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਨ ਜਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸੇ ਪਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਲੇ
ਭਲੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਦਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਭੁਓਂ ਵਲ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਰ
ਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੁਹਾ ਭੇਉ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਬਾਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂ
ਕੇ ਤਸਾ ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੋਲ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਏਸ ਕਰਕੇ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਚਲਾਏ ਕੀਲਿਖੀ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਏਹੁ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਤੇ ਬ
ਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਆ॥ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਾਚਾ॥ ॥ ਹੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਹੁਣ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਓ
ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਿਸਤਰਾ ਸਮਾਏ ਹੈਨ॥ ॥ ਭਾਈ
ਬਾਲੇ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਲਗੇ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਬ
ਲਾ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਲਾਏ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬੁੱਢੇ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛੋ ਕਿਓਂ ਕੇ ਸਿਸਤਰ
ਆਪ ਕੋ ਸੀ ਬਾਝੇ ਜੀ ਤਿਲਵੀ ਭੂਜੇ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਉਸੇ ਤਰਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਾ
ਏ ਦੇਵਖਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖਡੂਰ ਮੇ ਭੁਜ ਦੀ ਆਥਾ ਤੇ ਪੀਛੇ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਏਹੁ ਚ
ਰਿਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਸਵਣ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕ

ਤੇ ਹੋਭਈ ਬੁਢੀ ਸੀ ਆਪ ਪੁਰਨ ਸਿਖ ਹੋਤੇ ਜੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਖਾਸ ਕਰ
ਕੇ ਪੇਮੀ ਹੋ ਸੋ ਆਪ ਸਾਭੇ ਉਪਮੇ ਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਜੀ॥ ॥ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਰਾਇ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬਤ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ
ਹੋ ਬੇਟਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੋ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਵੀ ਕੂਰਨੂੰ ਆਉ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਮਹਿਤਾਜੀ ਜਹਾਂ ਆਪ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਈਰ
ਹੀਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ ਬੇਟਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸਗੋਂ
ਰੱਤੇ ਨਿਆਰੇ ਹਾਂ ਮਰਨਾ ਤੇ ਛਨਮਣਾ ਵੇਹਵਾ ਧਰਮ ਹੋਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਖੀ ਹਾਂ ਅਤੇ
ਤੁਸਾਡੇ ਵਰਸਨ ਦੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੂਰਨ ਧਾਮਨੂੰ ਚ
ਲੋ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਏ ਜਾਣੇ॥ ॥ ਤਾਂ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਾ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸੰਮਿਰੀ ਮਗਵਾਇ ਕੇ ਅਰੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ
ਦੁਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਿਤੀ ਅਤੇ ਅਧੀ ਪਨ ਕਰ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ਬੈਠ
ਕਰ ਪਵਨ ਮਾਸਟ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਰੋਕ ਕੇ ਤੇ ਸਦਾ ਮੇਧਾ ਅਭ ਪ੍ਰਦਾ
ਕਿ ਬੁਢਾ ਇਕ ਤੇ ਬਹੁ ਮਰੰ ਧਰਨ ਟਕਾ ਫੜ ਕਰ ਦੇਹ ਕੋਤਿ ਮਗੀ ਅਤੇ ਜਦ
ਕਾਲੂ ਨੇ ਦੇਹ ਤਿਆਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਸਕਾਰ ਤੇ ਲੈ ਕਰ ਸਭ ਦਿਹਾ
ਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਹੁ ਮਰੰ ਕੋ ਕਪੜੇ ਤੇ ਗਹਿਣੇ ਭੋਜਨ ਖੁਵਾਏ ਤੇ ਪਿਤਾ
ਦੇ ਅਰਪਣ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਕੁਛ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਏ॥ ਐਰਵੇ ਦੰਗੀ
ਤੇ ਕੁਲਾਗੀ ਤੇ ਦੇਸਾ ਚਾਲ ਸਭ ਰੀਤ ਤੇ ਕਵਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕੇ ਵਰਤਾਇਆ ਤੇ
ਫੇਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਦ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਵੀ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਲਫੇ ਪਰ ਉਸਤਰ
ਐਰਾ ਵਤੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਵੇਦ
ਰੀਤ ਕੁਲਾਗੀ ਤੇ ਦੇਸਾ ਚਾਲ ਦੇ ਮੁਸਬ ਕਰੀ ਬਡੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਹਿਰ ਕੀਰਤ
ਨ ਹੁੰਦਾਰੇ ਅਤੇ ਸੀਰਾਤਾਂ ਆਵਨ ਤੇ ਵਰਸਨ ਕਰਨ ਤੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਫਲ ਪਾਇ
ਪਾਇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਜੋ ਆਵਨ ਸਭ ਕੋ ਸਤਨ
ਮਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਨ ਤੇ ਕਹਿਨ ਭਾਈ ਸਤ ਬੋਲਣ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ
ਅਏ ਸਿਖ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਐਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦ
ਰਬਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪਿਪਲ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਪਿਪਲ ਦੇ ਹੇਠ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਦਿ
ਛੀ ਰਹੇ ਉਸ ਮੰਜੀ ਦੇ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿਨ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ

ਦੇਖਰ ਇਕਾਮਲੀਆ ਨਾਮਹਿਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਤੇਰਹਿ ਪਾਸੀਆ ਪਾਸਸਿਅ
 ਦੀਸੀਅਤੇ ਇਕਦਿਨ ਕਾਮਲੀਆ ਪਾਸਲੇ ਕਉਗਿਆ ਤੇਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ
 ਬਣ ਵਿਚ ਤਿਨ ਜੋਗੀਸਰਸੀਤਪੈਨ ਉਨ ਕਾਮਲੀਏ ਕਉਸਦਿਆਤੇ ਕਹਾ ਕ
 ਮਲੀਆ ਓਹ ਚੀਮਮਿਟੀਦੀਸਾਡਾਸਨਿਆਂ ਨਾਨਕ ਜੀਵੇ ਪਾਸਲੇ ਜਾਹੁ ਤਾਂ
 ਕਾਮਲੀਆ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਪਾਸਲੇ ਜਾਹੁ ਲਗਾ ਲੇਜਾਂਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਨ ਸੀਤ
 ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਧਨੇ ਕਾਮਲੀਏ ਦੀਵਾਨੀ ਪੁਕੜਕੇ ਇਕ ਬੁਢਾ ਪਾਸਦਾ ਵਡਕੇਰ
 ਇਕਿਲਾਗਿਆ ਤਾਂ ਓਥੇ ਪਾਸਦਾ ਦੇਰਲੱਗਾਗਿਆ ਤਾਂ ਕਾਮਲੀਏ ਨੂੰ ਕਹਿਲੁ
 ਲਗੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨ ਚੁਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਤਨ ਚੁਕਲੈ ਤਾਂ ਕਾਮਲੀਏ ਨੇ ਪਾਸਲੇ
 ਅਹਿਸਦਿਆਤੇ ਓਹ ਚੀਮਮਿਟੀਦੀ ਸੀਬ ਬੇਜੀਦੇ ਅਗੇ ਚਾਇਸਦੀਅਤੇ
 ਸੀਬ ਬੇਜੀਕਹਾ ਕਾਮਲੀਆ ਉਤਾਵਲਾਹੀ ਮੁੜਾਮਾਇਆਂ ਤੇ ਪਾਸਕਿਸੇਦਾ

ਚੁਕਲਿਆਦਾਹੁ
 ਨੇਕਹਾ ਹੋਸਚੇਪ
 ਕਿਸੇਦਾ ਚੁਰਾਇ
 ਬਾਬੇਜੀਕਹਾ
 ਸਾਂਕਿਹਾਸੀ ਜੇ
 ਤਾਂ ਸਾਡੀਅੰਚਉ
 ਫੇਰਕਾਮਲੀਏਨੇ
 ਜਾਹ ਵਿਚ ਤਿਨ
 ਏਹਿਮਿਟੀਦੀ
 ਕਹਿਓਨੇ ਸੀਬਬੇ
 ਦੇਣਤਾਸੀਗੁਰੂ

ਈਤਾ ਕਾਮਲੀਏ
 ਤਸਾਹੁਜੀਪਾਸ
 ਨਹੀਆਦਾਤਾਸੀ
 ਈਏਸੇ ਕਰਕੇਅ
 ਚੁਕਆਂਦਾਹਈ
 ਆਨੰਨਪਾਵੀਤ
 ਕਹਾਜੀਬਾਹਉ
 ਸਾਧਹੋਨਉਨਨੇ
 ਮਦਿਤੀਪੈਅਤੇ
 ਜਕਿਸਨਿਹਾਦੇ
 ਜੀਅਗੋਕਹਾਕ

ਮਲੀਆ ਸਾਡਾ ਸਨਿਹਾ ਅੰਦਾਹਈ ਤਿਨਵਾਰੀਏਹੋਈ ਬਚਨ ਬਾਬੇਜੀਕਹਾ ਤ
 ਫੇਰਸੀਬ ਬੇਜੀਕਹਾ ਕਾਮਲੀਆ ਸਧਾਰਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਿਆਉਇਹਾ ਅਖੀਕੇਦੋ
 ਬਾਈਆਤੇ ਮੰਦਰਾਵਾਣਲੇਕੇਛੇਤੀਆਏ ਪਰਸੀਬਾਬਾਜੀ ਪਸਾਦਵੀਸਪ
 ਰਣਦੇਪਰੋਖਾਂਦਾਸੀ ਤੇਚਾਦਰਵੀਸਧਾਰਨਦੀਆਂ ਪਹਿਨਦਾਸੀਤਾਂ ਕਾਮਲੀ
 ਏਸਧਾਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਕਹਾ ਬਲਸਧਾਰਨ ਤਪਾਸੀਸਦਦਾਹੋਦੇਬਾਹੀਆਂਤੇ
 ਮੰਦਰਾਵਾਣਲੇਕੇਛੇਤੀਚਲ ਤਾਸਧਾਰਨ ਨੇਕਹਾ ਬਾਈਮੇਰੋਟੀਖਲਦਤਕ

ਸਤੀਏਕਾ ਭੁਵਨੁਕਮਲੀ ਪਰਬਾਇਲੇ ਚਰਨ ਮਲੀਆ ਸਪਰਸ਼ਿਤੀ
ਆਇਆ ਤਾਸਪਰਨ ਸੀਰਾ ਜੀਵੇ ਚਰਨ ਉਪਰਮਾ ਦੇਕਿ ਮਾਤੇ ਅਰਦ
ਸਕੀਤੀ ਚਿਸਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜੀ ਉਤਾਵਲਾਸਦਿਆਸੇ ਤਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹ
ਸਪਾਰਨ ਕਮਲੀਆ ਵਰਗਾ ਹਿਏ ਜਾਵਣ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲੇ ਆਇਆ ਪੈ ਸੋਭੀ
ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਵੇ ਬੇਲੇ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇ ਸਪਾਰਨ ਦੇ ਵੇ ਬੇਬੇਗ
ਏ ਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਖੇਤ ਅਠਵਿਘੇ ਹੈ ਸੀ ਤਾ ਉਸ ਖੇਤ ਮੇ ਜਾਇਕੇ ਕਹਾ ਸਪਾਰ
ਨਾ ਏਹ ਜਾਹਗਾ ਕਹੀ ਕਹੈ ਤਾ ਸਪਾਰਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਜਹਗਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾ
ਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸਪਾਰਨਾ ਸਾਡੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਏਥੇ ਪਾਉਣੀਆਂ ਪਰ ਕਹਿਹਾ ਕਿ
ਸੇਨੂੰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੁਰਾ ਏ ਤੇ ਕਹਾ ਸਪਾਰਨ ਸਾਡੀਆਂ ਚਾਦਰਾਧੇ
ਇਲਿਆ ਉਤਾ ਸਪਾਰਨ ਜਾਇ ਕਰ ਚਾਦਰਾਧੇ ਇਲਿਆ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਬ
ਬੇ ਜੀ ਕੋਟੀ ਵਿਚ ਪਰ ਛੁਰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸਪਾਰਨ ਮੇਰਾ ਪੁਰ ਲਿੰ
ਬ ਪੈ ਚਦੇ ਪਰ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾਰੇ ਤਾ ਸਪਾਰਨ ਨੇ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕ
ਤਾ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪੋਚਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਦੇਖ ਲਉ ਤਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਸਪਾਰਨ ਨੂੰ ਕਹਿਆ
ਨਿਹਾਲ ਸਿਖਾ ਨਿਹਾਲ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਿਤਾ ਆਵੇ ਸੁਖਾਲੀ ਸਾਸੀ ॥ ॥

॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਜੀ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋਨ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਕ ਦਿਨ
ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਤਾ ਚਿਤ ਵਿਚ ਵਿਚ
ਰਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਚ ਖੰਡ ਮੇ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇ ਚਲੀਏ ॥
ਬਾਓ ਪਰ ਸੀ ਠਾਕਰ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਘਟ ਘਟ ਕੀ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਭਗਤ ਵਛਲ
ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਔਰ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਸਾਨ ਥਾਖਨੇ ਹਾਰੇ ਸੱਚ ਖੰਡ ਮੇ ਸਭ ਲਗ
ਇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਔਰ ਸਭ ਭਗਤ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਅਸਤਾਨ ਉਪਰ ਹਥ ਜੋੜੀ ਖੜੇ ਹੋ
ਨ ਇਤਨੇ ਮੇ ਸੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣੇ ਭਗਤ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਪੁਰਮ
ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਕੇ ਆਵਦੇ ਚਾਤੇ ਤੇ ਸਭ ਨ ਭਗਤ ਹਥ ਜੋੜ ਕ
ਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਤ ਹੈ ਜਿਸ ਤ
ਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਮੇ ਬਸੀ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬੜੇ ਆਦਰ ਸਤਕ

ਰਾਜੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਚਹਨ ਸੇਵਕ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਅ
 ਇਕੋ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੇ ਹੋ ਨਨਕ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਥ ਸੀ
 ਹੈ ਕੇਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਂਵੇ ਸੋ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ
 ਕੋ ਜਾਨਕ ਹਮ ਕੋ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਪੇ ਆਪ ਸਬ ਖੰਡ ਮੇਂ ਚਲੇ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਹਮ
 ਦੇ ਤੇਜੀ ਆਪੇ ਤੁਮਾਰੇ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰ ਸੰਚ ਖੰਡ ਮੇਂ ਬਣੇ ਹੋਨ ਆਪ ਆਇ
 ਕੇ ਦੇਖ ਜਾਓ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰਜੀ ਬਗੈਰ ਕਉਣ ਜਾ
 ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਸੋ ਮੇਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ਆਪਣੇ ਸੁਮੀਓ ਪੈਰੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਕ
 ਰਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਵਕ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਇ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਨਮਸਕਾਰ
 ਕਰੀ ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਾ ਆਉ ਨਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
 ਪਰਮ ਭਗਤ ਹੈ ਰਾਜੀ ਖੁਸੀ ਹੈ ਹੋ ਨਨਕ ਤੇਰੇ ਜੀ ਅਮੇ ਦੇਖੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਬਾਸੀ
 ਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਹੋ
 ਓਹ ਰਸਾਵ ਜੀ
 ਰੋਹ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਨ ਆਪ ਤੇ ਜੀ॥
 ਹਜ਼ਾਰੇ ਕੁਛ ਹੋ
 ਹੈ ਜੀ ਜੇ ਚਾਹੇ ਸੋ
 ਕਰ ਜੀ ਕਾ ਹੋਨ
 ਵ ਕੋ ਏਹੀ ਸਮਝ
 ਰ ਕੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨ
 ਦੀ ਤੇਰੇ ਬਚਨ
 ਮਝੇਗਾ ਅਕੁ ਮਾਵੇਗਾ ਮੇਂ ਤੇ ਸਕਾ ਭਲਾ ਕਰੁੰਗਾ॥ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਸੰਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੀ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਬਰਤਾ ਸਮਝ ਕੀਤਾ ਪਾ
 ਰ ਬਹਮ ਸੀ ਕੀ ਆਗੀ ਆਲੇ ਕੇਤ ਮਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਆਇ ਕੇ ਸੀ ਅੰਗ ਦ
 ਜੀ ਕਉ ਸਦ ਵਾਇ ਕਰ ਸਬ ਸਮਝਾਇ ਦਿਤੀ ਅੰਗ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਤੇ ਇਕ ਨਾਮ
 ਏਰ ਸੀਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਰਖ ਕੇ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਕੇ
 ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕੇ ਆ ਤੇ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕੇ

ਆਅਤੇਕਹਾਹੋਗਰੀਬਨਿਵਸਜੀਤਸਾਕਰਨਕਾਰਨਹੋਇਕੋਮੇਰੇਚਰਨਪ
ਰਮਥਾਏਕਿਆਹੈਸੋਇਨਕੋਤਾਕਸਦਪਵੇਗਾਮੈਅਜਨਨਿਮਾਣਹੋ॥

॥ਤਾਂਬਚਨਹੁਆਅੰਗਦਾਤ੍ਵੀਆਪਦੇਸਰਪਕੋਪਛਾਣਜੇਤੇਰਾਮੇਰਾਸਰੀ
ਰਸਰੁਪੀਜਣਤਕਹੈਤੇਚੈਤੰਨਕਲਾਵੀਮੇਰੀਤੇਰੀਇਕੋਪੈਜੇਸੇਜੁਰਜੇ
ਕਹੈਤੇਪਦਾਸੋਹੋਵੇਤੇਸਭਮੇਪ੍ਰਕਾਸਇਕਸਾਮਾਨਕਰਦਾਹੈਤੇਜੋਹੀ
ਓਹਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਭਸਰੀਰੋਮੇਇਕਜੇਸਾਭਾਸਦਾਹੈਤ੍ਵਿਤਸਭਗਿਆਨਕੇ
ਜਨਣਵਾਲਾਹੈਤੇਅਚਾਰਜਾਦੀਰੀਤੀਹੈਸਭਗੁਰੂਸਿਖਦਾਭਾਵਰਖਦੇਆ
ਏਹੈਨਤੇਧਵਾਡਾਬਚਨਵੀਅਨੁਬਾਨਹੀਕਰਨਕਛਰੇਗਚਰਨਦੇਅੰਬੂ
ਰੋਮੇਰਹੇਗਾਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕੋਚਿਤਕਰਾਵੇਗਾਤੇਜੇਹਵੀਸਮਸ੍ਰਗਿਆਨਦੀ
ਧਵਾਨੁਆਈਹੈਸੋਅਸਾਂਤਾਓਸਾਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਹੈਤਾਫੇਰਸ੍ਰੀਬਾਣੀ
ਜੀਅੰਗਦਕੋਆਪਦੇਗਲੇਲਗਾਇਆਤੇਆਪਦੇਸਿੰਘਾਸਨਮੇਰੋਵੇਣ
ਇਦਿਤੇਅਤੇਸਭਸੰਗਤਕੋਕਹਾਭਾਈਇਸਅਗੇਮਥਾਏਕੋਤੇਮੇਰਾਪ੍ਰ
ਜਾਨਣਾਤੇਫੇਰਬੇਦਿਆਂਕੋਬਲਾਇਆਤੇਚਿਨਾਵਣਵਿਚਾਦਿਲਕੀਤੀ
ਤੇਪਿਛੇਭਾਈਬੰਦੇਅੰਗਦਜੀਵੇਅਸਤਕਾਵਿਚਤਿਲਕਕੀਆਤੇਮਥਾਏ
ਕਿਆਫੇਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਬਚਾਤ੍ਵਿਤਖਡੂਰਮੇਚਲਾਜਾਹੁਨਹੀਤੇਫੇ
ਨਾਲਗਗਾਥਕਾਕਰਨਰੇਤਾਂਫੇਰਅੰਗਦਜੀਹਥਜੇਕਰਕਹਾਹੋਗਰੀਬ
ਨਿਵਸਜੀਮੈਆਪਦੇਚਲਾਣੇਦੇਵਖਤਆਦਾਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਬਾਬੇਜੀਕਹਾਅ
ਹੀਪ੍ਰਮਾਤਮੇਵਿਚੋਦੀਹੋਇਕੋਜਾਵਾਂਗੇ॥ ਅਤੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀਅਧਰੀ
ਆਇਸੇਚਰਾਹੀਹੈਤੇਮੇਰੂੰਹਚੁਰਬਲਾਇਹੀਤ੍ਵਸਾਂਪ੍ਰਿਥਵੀਪਰਮੇਸਰਦੇ
ਨਾਲਨਤਗਾਵਣੀਸ੍ਰੀਰਾਕਰਜੀਵੀਆਗਿਆਏਸੇਤਰਾਂਹੀਹੈਅਤੇਜਿਸ
ਤਰਾਂਏਹਕਾਰਜਗਾਰਿਆਈਦਾਅਸਾਕਰਤਾਰਦੀਆਗਿਆਸੇਕੀਤਾ
ਹੈਸੋਤ੍ਵਸਾਵੀਏਦੋਹੀਕਰਦਾਤਾਂਅੰਗਦਜੀਬਹੁਤਵੇਗਾਗਾਕਰੇਤੇਬਾਬੇਜੀ
ਸੰਤੋਖਕਰਵਾਇਆਤੇਕਹਾਪੁਰਖਪਰਖਕਰੋਤੇਓਦਾਸਨਹੀਹੋਵਣਤਾਸੀ
ਬਾਬੇਜੀਕਾਬਚਨਸੁਣਕੇਅੰਗਦਜੀਕਾਮਨਸਾਂਤੀਹੁਆਭਾਬਾਬੇਜੀਗੁ
ਰੂਅੰਗਦਜੀਕੋਨਾਮਦਾਨਦਇਆਇਸਨਾਨਪਰਮਭਾਉਭਗਤਪਰਉਪ
ਕਾਰਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਭੁਭਿਆਈਦੇਕਰਵਿਦਾਕੀਤਾਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕੀਤ
ਨੇਕਦਿਨਅੰਗੇਹੀਸ੍ਰੀਬਾਬੇਜੀਪਾਸੋਵਿਦਿਆਹੋਇਕਰਖਡੂਰਪਰਵਿਚਾਮ

ਇਕ ਇਆ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਖ ਹੋਇ ਨਿਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪਿਛਲੀ
 ਰਾਤ ਅੰਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਲਗੇ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸਨ ਕਰਕੇ ਆਸਣ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮ
 ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਣਨ ਤੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸਭ ਮਿਲਕੇ ਸਪਸ਼ਟ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋਰ ਬਾ
 ਰੀ ਵਿਖਾਨੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਾਠੀ ਬਾਹਮਣ ਦੇ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਤੇ ਹੋਰ
 ਲੰਗਰ ਦੇ ਨਹੁ ਵਖਤ ਹੋਵੇ ਅੰਗ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁਜਾ ਸੰਗਤ ਕਰਿਨ ਮੰਗਿ
 ਨ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤ ਹੋਵੇ ਸੰਗਤ ਆਵਨ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਭ ਦੀ ਮਨੋ ਕਾਮਨ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਏ ਹੁ
 ਚਾਹੈ ਕੇ ਕਥ ਚਲ ਕਰ ਸੀ ਪਾਰ ਬਾਹਮਣੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਾ ਦਠ ਸਨ ਕ
 ਰੀਏ ॥ ਜਬ ਅਸੁਕ ਮਹੀਨਾ ਆਇਆ ਤੇ ਸਤ ਮੀਕਾ ਦਿਨ ਸੀ ਸੋ ਸੀ ਬਾ
 ਬੇ ਜੀ ਸੇਵਕ ਕੇ ਆਗੇ ਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਗਰ ਅਜ ਸਮਗਤੀ ਅਕੁ ਕਰੇ ਅਸਾ
 ਅਜ ਸਮਾਵਣਾ ਹੈ ਚੋਕ ਦੇ ਚਿ ਤੇ ਕਸਾ ਵਿਛਾ ਚਿਤ ਸੇਵਕ ਕੀਤੁ ਭਿਦੇ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਬਾਹਮਣੀ ਪਰ ਸੇਵਕ ਲਗੇ ਬੇਰਾਗ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦਿਤ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਨੂੰ ਸੇਵਕ ਸਵਣ ਗਏ ਕੇ ਚਲੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸ
 ਮਾਵਣ ਦੀ ਤਿਆਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਇਲ ਮਠ ਕੀਤੀ
 ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਚੰਗੇ ਫੁਲੇ ਕਿਉਂਕਰ ਸਮਾਵਣੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸਦੇ ਹੋਏ ਆਏ ਨਹੀ
 ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁਣਿਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮਾਉਣ ਲਗੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ ਜਾਇਚਰ
 ਲ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਹਥ ਝੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਦੀਨ ਨਾ ਬਜੀ ਕਲ
 ਮਹਿ ਤੇ ਸੀਕਾ ਸਰਾਧ ਹੈ ਤੇ ਮੇ ਪੀਠੀ ਪੀਸਰ ਹੀ ਹਾਂਜੀ ਤੇ ਸਰਾਧ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ
 ਤਾਂ ਹਛੀ ਬਾਤ ਹੋ ਨਹੀਤਾਂ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਸੇਈ ਕਰੀਏ ਜੀ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ
 ਲਗੀ ਬੇਰਾਗ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਚੋਣੀਏ ਚਿਤ ਬਾਇਰਖ ਅਸੀਕ
 ਲ ਸਰਾਧ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਗੇ ਤੂੰ ਮਨ ਮੇ ਚਿਤ ਨ ਕਰ ਅਸੀ ਦਸਾ ਮੀ ਕੋ ਚਲਾ
 ਗੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਤੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਤੇ ਘਰੋਂ ਗਈ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਮਗਰੀ ਸਭ ਇਕਤ ਕਰਵਾਇ ਛੁਡੀ ਅ
 ਤੇ ਅਸੁਟ ਮੀ ਕੋ ਕਲੁ ਜੀਕਾ ਸਰਾਧ ਕਰਵਾਇਆ ਅੰਗ ਨੀ ਮੀ ਕੋ ਸਭ ਪਰਵ
 ਰ ਅਕਠਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਚਲਾਣਾ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਅਸਚਰਜ
 ਹੋਏ ਪਰ ਏਹੁ ਗਲ ਬਾਹਮਣੀ ਜੋਵ ਸਮਨਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮਾਵੇ ਗੇ ਸਾਭਿ ਹਿੰਦੂ
 ਕਹਿਨ ਸਾਭਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿਨ ਸਾਭਾ ਪੀਰ ਹੈ ਹੋਰ ਖੜੀ ਮਹਾਸਨ

ਪੰਚ ਪਾਖਾਇਤੀ ਸਾਖੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਇਕੋ ਸਾਵਨ ਤੇ ਸੇਵਰ ਸਨਕ
 ਰੇ ਸੋਨਿ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀਕਾ ਤੇ ਸਾਖੀ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਜੋ ਸੇ ਸੇ ਲਾਖ
 ਕਾ ਚੰਦਰ ਮਹਾ ਚਮਕਤਾ ਹੈ ਅੰਰ ਵੇਦ ਪਾਠ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਦੀਖਾ
 ਨ ਪੋਰ ਲਗਾਰ ਹੀ ਹੋਤਾ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀਕਾ ਪ੍ਰਵਰ ਸਭ ਆਣ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰ
 ਦ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਜੀਕੋ ਮਦਨ ਗਏ ਜੋ ਚਿਨ ਦਿਲ ਕੀਤੀ ਆਏ ਨਹੀ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ
 ਜੇਹਾ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਮਾਇਆ ਸੀ ਚਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁਣ ਸਾਮਾਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਾ ਵੇਹਵੇ ਵਿਚ ਪਿਥਵੀ ਲੀਪੋਤਾ ਸੇਵਕ ਚੌਕਾ ਦੇ ਕਰ ਕੁਸਾ ਭੇਛਾ
 ਈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਮਗਰੀ ਪਾਸ ਆਣ ਰਖੀ ਜਾਂ ਭੇਦ ਪਹਿਰ ਗਤ ਗਈ ਤਾਂ ਸੇਵਕ
 ਬੋਟਿਆਂ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਕੇਤੁ ਮਾਰੀ ਦਿਲ ਹੈ ਨਹੀਤ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਮਾਵੇ
 ਕੋਤਿਆਰ ਹੈ ਨਤ ਭੰਨ ਕੀ ਦਿਲ ਜਾਣ ਕੇ ਸੀ ਬਾ ਬਾ ਜੀ ਸਾਮਾਗਏ ਜਾਂ ਪਿਛੇ
 ਦੇ ਆਏ ਤਾ ਦੇਖਨ

ਗਏ ਹੈਨ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁੰ
 ਚੰਦ ਤੇ ਲਖ ਮੀ
 ਲਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ
 ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦੁ
 ਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਤੇ ਬਗੈਰ ਨ ਜਾ
 ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੀ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ੍ਹ
 ਖਨ ਲਗੇ ਕਹੁ ਪੁ
 ਮੰਗੀਆ ਜੇ ਕਦੀ

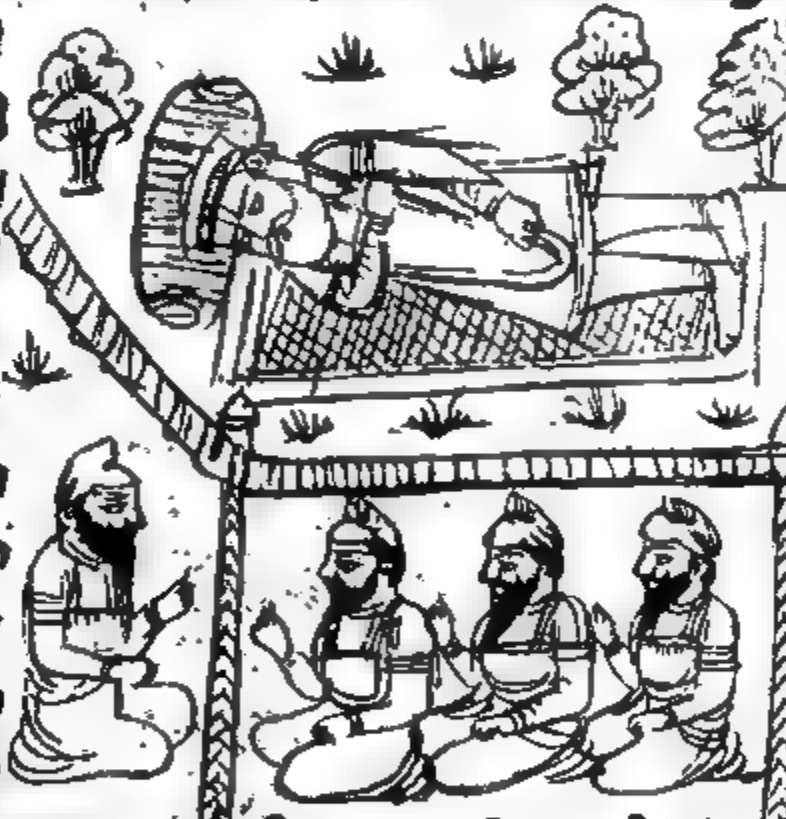
ਤਾ ਸਚ ਹੀ ਸਾਮਾਇ
 ਦਲੀਏ ਬੇਤਾ ਸਿਰੀ
 ਦਾਸ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ
 ਨਹੇ ਸੀ ਬਾ ਬਾ ਜੀ
 ਹਾਈ ਹਾਈ ਵਿਕਰ
 ਸਾਂ ਨਾਲ ਗਾਯਕੀ
 ਦੀ ਤਾਂ ਸੀ ਬਾ ਬਾ ਜੀ
 ਹਾਈ ਮੰਨ ਕੇ ਸੀ
 ਕੋਰ ਬੈਠੇ ਤੇ ਆ
 ਤੁਸਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰੀਤ
 ਚਾਰ ਜਗ ਮੰਗਵੇ

ਤਾਂ ਅਸੀ ਚਾਰ ਜਗ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪਰ ਬੰਗਾ ਤੁਸਾ ਦੇ ਵਸਨ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ
 ਧੁਕ ਮਹੀਏ ਵੇਹੋ ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ ਜੋ ਗਲ ਕਰਨੀ ਆ ਹੈਨ ਸੋ ਕਰੋ ਤਾ ਬੇਟਿਆ
 ਕਹਿਆ ਸੀ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਜਾਣ ਵੇਹੋ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬੇਟਾ ਜੋ ਪ੍ਰਵਰੇ ਜੀ
 ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਸੇ ਆਖੋ ਤਾਂ ਬੇਟਿਆ ਕਾ ਸੀ ਬਾ ਬੇਜੀ ਅਸੀ ਕੀ ਤਾ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੁ
 ਛ ਸਾਡੇ ਵਲ ਵੀ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤੇ ਵਾਹੁ ਆਈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਲਹਿੰਦੇ ਕੋ ਵੇਹਿ ਤੀ
 ਪੈ ਪਰ ਅਛਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਕੁਛ ਵਸਨ ਹੀ ਜੋ ਤੁਸਾ ਭੁਰ ਜਾਇ ਸੇ ਅਸਾ ਮੰਨਣੀ ਜੀ

ਸਾਡਾ ਕੁਛ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਜਾ ਸਿੱਖਿਓ ਕੀਵਹਾ ਅੰਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੀਬ
 ਬੇਜੀਕਹਾ ਸੁਣੇ ਬੇਟਾ ਏਹ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਬਾਤ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇਵੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੇਕੋਈ ਕਹੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਯਤਨ ਕਰਕੇ ਲਵੇ
 ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸੁਰਬੀਰ ਸੰਗਾ ਮਕੀਤੀਆਂ ਨਾ ਸੁਰਤੀ
 ਨਾਰਿਆਂ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਵੇਨ ਹੀ ਹੋਵੇ ॥ ਏਹ
 ਪੁਰਾਣ ਪਾਉਂਦੇ ਅੰਨ ਹੀ ਹਥ ਅਭਿਵੀਤੇ ਨਤੀਰਬਾ ਤੇਤ ਪ੍ਰਕੀਤੀਆਂ ਮਿਲ
 ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਏਹ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਨੇ ਏਹ ਲੇਖ ਲਿਖ
 ਛਾਡਿਆ ਹੈ ਜੀਮਣ ਮਰਣਾ ਵਖ ਸੁਖ ਤੇ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸੇਏਹ ਵਡਿਆਈ ਓ
 ਸੀਕੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬੰਬਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਓਹ
 ਲੈਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਕਹਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਜ
 ਜਾਹੇਈ ਫਿਰ ਗੇਰੇਟੀ ਕਪੜੇ ਬੀਬ ਗੋਰ ਤਾਂ ਏਹ ਸਰਮ ਸਭਾ ਆਪਣੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਸੁਆਨੁ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੀ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਟੇ ਅੰਕਹਾ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਆਪਦਾ ਪੁਤਾ ਪਕਰ
 ਕੇ ਪਰਸਾਨੂੰ ਮਨੇਗਾ ਕੋਫ਼ ਤਾਜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਬੇਟਾ ਜੇਕਰ ਹੋਵੇ
 ਹੀਨ ਅਥਵਾ ਜੇ ਪੀਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹੀਨ ਚਿਹਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਦਕਾ ਜਾਓਨਾ
 ਵੇਰੇ ਜਕਰਕੇ ਚਿਨਾ ਦੇ ਕੂਕਰ ਪੁਜੀਵੇ ਹੀਨ ਤੇਤ ਸੀਤਾ ਖਾਸ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਹੋ ਬੇਟਾ ਏਸ ਬਾਤ ਦੀ ਭੁਲੀ ਰੰਚਕ ਪ੍ਰਮਾਨ ਚਿੰਤਾ ਨਕਰੇ ਜੇਕੋਈ ਏਸ
 ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਿਛੇ ਸਾਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ ਸੇ ਬੇਟਾ ਚਿਹਨ ਦੀ ਸੁਆਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ ਸਾ
 ਫੇਰ ਪਿਛੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵੇ ਕਰਕੇ ਪੁਜੇ ਜਾਹੋਗੇ ਪਰ ਬੰਬਾ ਸਿਵ ਕਰ
 ਬੇਗੇ ਤਾਂ ਸੁਵਾਹਾ ਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸੁਵਾਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ ॥
 ਅਤੇ ਜੇ ਬੇਟਾ ਹੀ ਕਾਰ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਸੁਵਾਹਾ ਪੁਤਾ ਪਾਪਟ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਏਹ ਬ
 ਤਾ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਦੀਆਂ ਸੁਣਕੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਓਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤੇ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ ਦੁਹਾ ਪੁੱਤ੍ਰਾ
 ਓਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੀਦੀਤੀ ॥ ॥ ਅਤੇ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਨੇ ਵੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੇ ਚਰਨ ਓਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ ਅੰਰ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸੀਬਾ ਬੇਜੀ
 ਦੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਸੋ ਸਿਖ ਓਸਦ
 ਖਤ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੋ ਠਿਹਾ ਲਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦੀਨ

ਜਸ ਬਪਰ ਕੀਤੀ ਪਰਦੇ ਦੇ ਲੇ ਸੀਗੁਰ ਜੀਕਾ ਸਭ ਪਵਾਰ ਵੀਹਾ ਜਰ
 ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸੀਗਤ ਵੀ ਸਬ ਖੋਲੀ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਜੀ ਕਹਿਯੋ
 ਸੁਣੇ ਸੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੀ ਉਸ ਵਕਤ ਮੇਂ ਸੀਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਦੇਖ ਕਰਕਹਾ ਹੋਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹਜੀ ਆਪ ਕਰ
 ਨ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਸੀਯਗਤ ਆਪ ਤੇ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸਤ ਨਾਮ ਜੋ ਪ
 ਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਜੀ॥ ਸੋਰਥਿ
 ਦਾਜ ਜੀ ਹੁਣ ਆਪ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਸੀਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਏਹੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਰਹੇ
 ਸਤ ਨਾਮਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਇਸ ਨਾਮਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੇ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਆਜੈ ਸੇ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੀ ਅਗਾ
 ਧਾਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵੀ ਅਗਾ ਧਾਹੈ॥ ਪਰ ਸੀਗੁਰ
 ਬੁਝਾ ਬਾਜੀ ਪਦਮ ਆਸਣ ਬੈਠ ਕਰ ਸੀਵਾਹਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮਕਾ ਮ
 ਹਾਤਮ ਕਹਾਹੈ॥

ਮੇਸਰ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮ
 ਧਾਰਨ ਕੀਆਹੈ॥
 ਮੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿ
 ਮੇਰਾ ਮਾ ਅਵਤਾਰ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਲਨ
 ਪ ਪਰਮੇਸਰ ਧਾ
 ਜੋ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਆ
 ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ
 ਰਧਾਰ ਕੇ ਚਾਹਨ
 ਨ ਚਾਹੇ ਨਾਮ ਮੇਏ

ਸਤ ਜੁਗ ਮੇਂ ਪਰ
 ਦਾਸ ਦੇਵ ਦਾਰੂਪ
 ਤੇ ਦਾ ਆਪਰ ਜੁਗ
 ਪਹਿੰਦੇ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗ
 ਰਧਾਰਨ ਕੀਆ
 ਗਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕ੍ਰ
 ਰਨ ਕੀਆਹੈ॥
 ਏਨਾ ਚਹੁ ਜੁਗਾ
 ਨੇ ਚਾਰ ਅਵਤਾਰ
 ਮਕੀਤੇ ਅਬੁਧਿ
 ਕਏ ਕ ਅਖੰਟ

ਲੋਕਰ ਸੀਵਾਹਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀਕਾ ਸਾਰੇ ਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਜਾਪ ਸਪਣੇ
 ਕਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਆਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਤਿਨ ਗੁਣਾ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੈ
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਾਨ ਲਾਭ ਦੁਖ ਸੁਖ ਇਨਾ ਵਿਕਾਰਾ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੀਵਾਹਿਗੁਰ ਨਾਮ
 ਕੇ ਜਪੇਗਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਯਾਇ ਸਮਾਵੇਗਾ ਜੋਵਾਹਿਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ॥ ਤਾਏ
 ਰਬਾ ਬੇਜੀ ਪੜਦਾ ਤਨਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸਭ ਸਮਿਗਰੀ ਪਾਸ ਰਖਾਇ ਲਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ

ਤੇਕਸਾਕਾਸਾਸਟਕਰਕੇਦੋਇਚਾਦਰਲੈਕੇਪਰਮਾਸਾਸਟਪਰਬਿਰਾਜੇਹੁਕ
 ਮਦੀਆਮੈਦਰਕੇਈਆਵੇਨਾਹੀਸਭਾਸਿਖਸੰਗਤਪ੍ਰਵਾਰਬਾਹਰਬੈਰੇਜਾਇਕ
 ਪਹਿਰਰਾਤਰਹੀਤਬਾਬਾਸੀਧਿਆਨਮੇਲੀਛੋਟਗਏਤਾਂਸ੍ਰੀਨਿਰੰਕਾਰਸਰਬਪ
 ਦਾਕੀਜਾਨਲਹਾਰੇਜੋਤੀਸਰੂਪਪਤਤੁਪਾਵਨਦਰੁਜਗਰਕੁਦੀਅਸਵਾਰੀਚ
 ਰਾਮਾਏਗੋਪਾਲਜਾਂਕਨਾਤਮੇਆਏਤਾਵਦਾਪ੍ਰਕਾਸਹੁਆਕੋਦਸੁਰਜਚੰਦਮਹ
 ਜੈਸਾਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਿਵਰਸਨਆਉਤਾਸਦਖੰਡਮੇਬਡਾਜਸਹੁਆ
 ਰੁਗਤਬਹਿਦਲਗੇਧੰਨਸ੍ਰੀਨਾਨਕਜੀਹੈਜਿਸਕੇਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਮਾਤਲੋਕਮੇ
 ਲੇਣਗਏਹੈਨਭਾਵਣਸੇਬਲਣੇਵਾਲਾਸੁਖਾਸਨਪਾਰਖਦਲੇਅਏਬ੍ਰਹ
 ਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਰਾਦੇਸਸਭਦੇਵਤੇਇੰਦ੍ਰਵਟਲਕੁਬੇਰਤੇਲੋਕਰਸਭੀਆ
 ਏਸਭੁਭਗਤਆਏਸਭਤੇਤੀਸਕਰੋਕਦੇਵਤਾਆਭੁਗਤਸੁਹਪ੍ਰਹਿਲਾਦਧਨ
 ਕਬੀਰਸੈਣਨਾਮਦੇਵਬੇਣੀਪੀਪਾਸਰਬਤਮੁਨੀਸਿਧਮੰਡਲੀਗੋਰਖ
 ਬੀਆਦਲੋਕਰਗਣਗੰਧਬਾਐਲੋਕਪਾਲਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਆਗਿ
 ਆਪਹਇਕਰਸਬਦਲਗਾਹੈਵਲੋਕਣੀਪਾਰਕਾਰਕੇਵਜੈਲਗੇਵਾਜ
 ਦੇਜਦਕਨਾਤਦੇਅੰਦਰਸਬਦਵਜੈਲਗਾਹੈਇਆਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਾਪਿ
 ਆਨਖਲਾਗਿਆਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਸ੍ਰੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਿਚਰਨਪਰਮਥਾਏ
 ਕਿਆਤੇਹਥਜੋਕਰਕਹਾਮੈਬਲਿਹਾਰਜਾਂਵਾਜੀਮੇਰੇਤੁਛਜੀਵਪਰਮਾ
 ਪਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਹੈਜੀਮੈਕੋਵਕੀਵਹਾਤਾਂਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕਹਾਹੈਨਾਨਕਭ
 ਗਤਤੇਰੀਭਗਤੀਤੇਮੈਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨਹਾਤੇਮੈਤੇਰੋਕੋਬਖਸਿਆਹੈਤੇਸ੍ਰੀ
 ਕੋਈਤੇਰਾਨਾਮਲਏਗਾਉਸਕੋਮੈਆਪਲੋਕਮੇਵਾਸਾਦੇਵਾਂਗਾਜੋਕੋਈ
 ਤੇਰੀਬਣੀਪਰੇਗਾਅਰਸੁਣੇਗਾਸੋਮੁਕਤਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜੀਕੀਆਗਿਆਸਾਬਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਾਚਲਾਹਾਮਾਸੁਭਸੰਮਤ
 ਰਾਜਾਬਕ੍ਰਮੀ ॥੫੪੬॥ ॥ਅਸੁਸੁਦੀਤਿਥੀਦਸਮੀ
 ੧੦॥ਕੇਵਿਨਮਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਪਹਿਰਰਾਤਰਹਿਦੀਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸ
 ਰਜੀਕੇਕੀਰਤਨਵਿਚਅਨੰਦਪੁਨੀਨਾਲਸਰਬਤਕਲਾਕੇਪਰਮੇਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਦੇਹਮੇਅਥਵਾਜੋਤਕੇਵਿਖੋਲਿਵ
 ਲੀਨਹੋਇਗਏਜਿਉਜਲਮੇਜਲਅਭੇਦਹੋਜਾਤਾਹੈਤੈਸੇਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀ
 ਮੇਏਕਰੁਪਹੋਇਗਏਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਨਾਨਕਜੀਕੋਆਪਲੇਅੰਗਮੇਮਿ

ਲਾਇਲੀਆ ਤਾ ਫੇਰ ਓਥੇ ਪੁਰਖੁ ਇਉਂ ਕਹਾਇ ਪੇਗਈ ਸਬਾਇਕੁ ਤੋ
 ਇਕੁ ਲਗੇ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨੇ ਜਾਇ ਤੇ ਮੇਸੀ ਬਥੇ ਸੀਕੇ ਮੁਰੀਦ ਪਰਨੇ ਸੇਵੇ
 ਹਕਿਨੁ ਹਮ ਸੀਬਾ ਬੀਕੀ ਦੀਦਰ ਕਰਾਗੇ ਤਾ ਹਿੰਦੁਆ ਕਹਾ ਭਾਈ ਅਬ
 ਤਮਰੇ ਸਮਾਨੀ ਤਾ ਪਰਨੇ ਕਹਾ ਹਮਰਾ ਪੀਰ ਪੈ ਤੇ ਅਸੀ ਜਿਭਰ ਦੀਦਰ ਕ
 ਰਾਗੇ ਐਰ ਤੋ ਪੀਰ ਕਾ ਰਾਹ ਪੈ ਸੋ ਹਮ ਕਰਾਗੇ ਤਾ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਬ
 ਗਵਾ ਵਧਾਗਿਆ ਹਿੰਦੁ ਕਹਿਨ ਨਹੀ ਦੇਖਣ ਦੇਣਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿਨ ਅ
 ਸਾ ਦੀਦਰ ਕਰਨਾ ਪੈ ਜਾ ਬਹੁਤ ਵਧਾ ਹਮ ਪਰਨੇ ਕਹਿਨ ਗੋਰਮ ਜਲ ਕਰਾ
 ਗੇ ਤਾ ਵਿਚ ਭਲੇ ਲੋਕ ਕਾਗਾ ਅੰਦਰ ਚਲਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਹੀ ਜਾਂਦੇ ਖਿਆਤ ਚਾਦਰ
 ਹੀ ਪੈ ਬਾਬੇ ਦੀ ਦੇਹ ਪੈਨ ਹੀ ਦੇਹਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਚੁਕਾਗਿਆ ਜਿਤਨੇ ਸਿਖ ਸੇਵਕ
 ਬੇਸਭਰਾ ਮਰਾਮ ਕਰਉਨੇ ਲਗੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਵਹੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇ ਪਨ ਪੈ ਸ
 ਬ ਕਹਿਨ ਸੀਨ ਨਕਜੀ ਪੁਤ ਪਰਮੇਸਰੀ ਮੁਰਤ ਸੀ ਉਨ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਲਖੀ
 ਨਹੀ ਸੀ ਜਾ ਦੀ ਤੇ ਅਸਾ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਬੇ
 ਲ ਦੇਖ ਕਰ ਲਗੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਧੰਨ ਖਦਾਇ ਪੈ ਤੇ ਧੰਨ ਬਾਬਾ ਨਲਕਜੀ ਪੈ
 ਜਿਸ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਲਖੀ ਨਹੀ ਗਈ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਤਾਰੇ ਪੈਨ ਫੇਰ ਹਿੰਦੁ
 ਆਇਕ ਚਾਦਰ ਲੈ ਕੇ ਬਬਾ ਦੇ ਮੇਰ ਖਕੇ ਚਿਖਾ ਮੇਜਲਾਈ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਧੀ
 ਚਾਦਰ ਵਫਨ ਕੀਤੀ ਦੇਹ ਅਧੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਕੁ
 ਠਕੇ ਸੀ ਦੇਹ ਗਏ ਪੈਨ ॥ ਤੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਲਣੇ ਦੀ ਕਥਾ ਬੰਦੇ ਨੇ ਸੀ ਅੰ
 ਗਵਾ ਜੀ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਹੋ ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਲੇ ਸੁਣ
 ਈ ਤਾ ਸੀ ਅੰਗਵਾ ਸੀ ਨੇ ਸੀਨ ਨਕਜੀ ਮਰੇ ਮਾਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭ
 ਈ ਸਿਖੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੀਨ ਨਕਜੀ ਕੇ ਪੰਥ ਮੇ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਬਾਈ ਪਥੇਗ
 ਧਰਮ ਕਰਮ ਮੇ ਰਹੇਗਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀ ਕਿਆ ਸਾਖੀ ਆਸੁਣੇਗਾ ਵਾਸੁਣਾਵੇਗ
 ਸੇ ਸਦਗਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਤਗੁਰਾ ਕੇ ਲੋਕ ਮੇ ਜਵੇਗਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਲੇ
 ਮਾਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਖਾਇ ਸਕੇ ਮੇ ਮਾਥਾ ਲਿਖੇ ਲਿਖਵੇ
 ਗਾ ਸੇ ਜੀ ਵਲ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਪਾਥਨਾ ਲਿਖਾ ਕੀਦੀ ਹੋਖਾ ਲਸ
 ਜੀ ਏਹ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਅੰਗਾ ਪਥਾ ਪੈ ਇਸ ਮੇ ਜੋ ਕੋਈ ਭੁਲ ਚੁਕੇ ਹੋਵੇ ਤ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਣੀ ਸੀ ਮੇ ਦਾਸ ਨਕਾ ਦਾਸ ਹੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮ
 ਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜੋ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਲੇ ਸੀ ਪੁਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ

ਦਸੀ ਕੋਹ ਸੁਰ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਮੇਖਾ ਖੋਰੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਲਿਖੀ
ਜਿਸਾਖੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਪਿਛੇ ਖਾਨ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਵਖਤ ਹੀ ਧਾਲੀਆਂ ਤੇ ਕਬੀ
ਰ ਕੀਸੀਆਂ ਦੇ ਹਥ ਆਈ ਜੋ ਉਨ ਕਈ ਸਾਖੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮਤ ਭੀ ਵਿਰੁਧ
ਪਾਵਿਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਇਸ ਸਾਖੀ ਮੇਂ ਜਿਸਤਰੇਂ ਭੀ ਹੋ ਸੁਣੇ

ਜਨਮਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ

॥ ਮੇਖਾ ਲਸਾਜੀ ਇਸ ਜਨਮਸਾਖੀ ਦੇ ਕਾਪੀ

ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਕਲਾਮੀ ਲਿਖ

ਤੁਹੀਆਂ ਮੰਗਾਈਆਂ ਮਿਤ ਸਰੋ ਤੇ ਲੋਹੌਰੋਂ ਔਰ ਇਕ ਪਿੰਡੀ ਭਟੀ

ਆਂ ਦੀ ਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਮੰਗਾਈ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ

ਜਿਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਦੀ ਗੋਸਟ ਵੀ ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਹੈ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਉਪਰੋਂ ਏਹ ਕਾਪੀ ਕੀ

ਤੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਮੇਕੇ ਔਰ ਮਦੀਨੇ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਗੋਸਟ

ਹੈ ਏਕ ਸਾਲ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਕੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹੋਨ ਤੋਂ ਓਥੇ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਕਾ

ਜੀ ਨਾਲ ਜੋ ਸਵਾਲ ਜਬਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਔਰ ਪਰਿ ਬਹਾਵ ਦੀ ਨਾਲ ਜੋ ਸਵ

ਲ ਜਬਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਕ ਸਾਲ ਮਦੀਨੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਓਥੇ ਜੋ ਚਾਰ ਇਮ

ਮਹੇਸਨ ਉਨ ਨਾਲ ਜੋ ਸਵਾਲ ਜਬਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਸੋ ਇਸ ਮਜਮੂਨ ਦਾ ਤੇ

ਤੁਸੋਂ ਸਫਾ ਹੋ ਏਹ ਸਾਖੀਆਂ ਕੁਈ ਘਸੀਦਾ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਕਰ ਉਹ

ਵੀ ਪਰਚੀਨ ਕਲਾਮੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਔਰ ਦਸ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਕਲਾਮੀ ਇ

ਕਤ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਇਕ ਜਿਲਦ ਛਪੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਖਾਲਸਾ ਜੀ

ਅਸ ਕਲ ਸੋ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਬਜਾਰ ਛਪੀਆਂ ਹੋਨ ਉਨ ਦੇ ਸਫੇ ਛੀ ਜੋ ਤਕ

ਹੋਨ ਅਤੇ ਇਸ ਛਪੇ ਖਾਨੇ ਦੇ ਜੋ ਏਜੀਟ ਮੋਲਵੀ ਮੇਸ਼ੁਬ ਅਹਿਮਦ ਸਾਹਿਬ

ਹੋਨ ਸੋ ਮੋਲਵੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਏਸ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੇ ਮਦਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ

ਆਦਮੀ ਫ਼ਿਜ਼ਕਰ ਕਰਾਇਆ ਪੁਰਚ ਕਰ ਕੇ ਕਲਾਮੀ ਪੁਸਤਕ ਅਕੱਠੇ ਕੀਤੇ

ਤੇ ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ ਨਾਲ ਏਹ ਸਾਖੀ ਬੜੇ ਮੋਟੇ ਅਖਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਗਤ ਲਵ

ਇਕਰ ਛਪਵਾਈ ਹੈ ॥ ਸੰਮਤ ੧੯੪੭ ਬਿਕਰਮੀ ॥ ਭਾਵੇਂ ਇਨ १ ॥

ਸੰਨ ੮ ਈ ੧੯੯੦ ॥ ਅਤੇ ਏਹ ਮੁਨਸੀ ਨਿਵਲ ਕਿਸੇਰ ਵਾਕਾ ਲਾਹੌਰ ਏਸ

ਟ ਮੋਲਵੀ ਮੇਸ਼ੁਬ ਅਹਿਮਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬਤਨ ਸੇ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ॥

ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਜਨਮਸਾਖੀ ਕੀ ਬਕੇ ਸਫਾਵਾ ਸਤ੍ਹਾ

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਹਾ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਹਾ
੧	ਜਨਮਸਾਖੀ ਦੀ ਉਥਾਰਕਾ	੧	੧	੨੬	ਗਇਕਾਲ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ	੨੬	੧੮
੨	ਬਾਲਾਸੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਮਲ	੨	੧੫	੨੭	ਸਾਖੀ ਸਿਰਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੇਈ	੩੦	੫
੩	ਬਾਲਾਤੇਲਾਲ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੰਤੀ ਕੋਗੇ	੪	੫	੨੮	ਸਾਖੀਆਂ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ	੩੧	੧੬
੪	ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਨਮ ਸ੍ਰੀ ਦੇਖੀ	੫	੨	੨੯	ਸਦਵਾ (ਸਿਰਪ) ਮਨਹਾਲੀ	੩੨	੧੫
੫	ਪੇਰੇ ਮੋਖੇ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ	੫	੧੧	੩੦	ਸਾਖੀ ਵੇਦ ਨਾਲ ਹੋਈ	੩੪	੨੩
੬	ਪੇਰੇ ਲਿਖੀ ਜਥਾ ਨੀ ਬਲੇਈ	੫	੧੭	੩੧	ਸਲੋਕ ੧ ਵੇਦ ਬਲਾਇਆ	੩੬	੨੭
੭	ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਉਤਾਰ ਪਾਇਆ	੬	੧	੩੨	ਕਾਲੂ ਨੇ ਜੀ ਦੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ	੩੮	੩
੮	ਕਾਲੂ ਹਰਿਦਿਆਲ ਨੂੰ ਜਾਇਆ	੬	੧੪	੩੩	ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਸਚਾ ਸੋਦਾ ਕੀਤਾ	੪੦	੧੦
੯	ਪੰਧੇ ਜਨਮ ਪੰਤੀ ਬਨਈ	੭	੧	੩੪	ਕਾਲੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ	੪੨	੧੬
੧੦	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਚੋਲ ਪਾਇਆ	੭	੨੬	੩੫	ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ	੪੩	੧੩
੧੧	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਲ ਕੰਨ ਲਖੇ	੮	੧੭		ਇ ਬਲਾ ਤੇ ਸਦਵਾਇਆ		
੧੨	ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪੜਨ ਪਾਇਆ	੮	੬	੩੬	ਸਾਖੀ ਜੋਗਮ ਪਲਾਤੇ ਵੀ	੪੫	੧੭
੧੩	ਪੰਧੇ ਕੋ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ	੮	੨੨	੩੭	ਨਨਕੀ ਦੀ ਕੁਝ ਆਈ ਤੇ ਦਿਆ	੪੬	੨੫
੧੪	ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਦੁਜ ਸਬਦ ਕਹਾ	੧੦	੧੫	੩੮	ਨਨਕ ਜੀ ਨਨਕੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਗੇ	੪੭	੭
੧੫	ਪੰਧੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ	੧੧	੮	੩੯	ਨਨਕੀ ਕੋ ਤਲਵੰਡੀ ਲਿਆਏ	੪੭	੨੨
੧੬	ਮਾਂ ਪਿਉ ਕੋ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ	੧੨	੧੧	੪੦	ਸਾਖੀ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਨਾਲ	੪੮	੧੯
੧੭	ਆਸਾ ਰਚਾ ਵਿਚ ਪੰਦੀ ਉਚਾ	੧੩	੨੬	੪੧	ਨਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਗਏ	੫੦	੫
	ਰਨਕੀਤੀ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ			੪੨	ਸਾਖੀ ਮੋਦੀ ਬਨੇ ਬੈਠੇ	੫੨	੫
੧੮	ਸਾਖੀ ਮੁਲ ਨਾਲ ਹੋਈ	੨੦	੧੮	੪੩	ਸਾਖੀ ਕਾਲੂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਗਏ	੫੩	੭
੧੯	ਸੰਬਾਦ ਮੁਲ ਨਾਲ ਹੁਆ	੨੧	੧੨	੪੪	ਕਾਲੂ ਬਲੇ ਨਾਲ ਰਗਾਇਆ	੫੩	੨੦
੨੦	ਸਬਦ ਕਹਾ ਯਕ ਅਯਗੁ	੨੨	੧੮	੪੫	ਬੇਬੇ ਨਨਕ ਕੋ ਤਲਸਾ ਹਥ ਸਦ	੫੭	੩
੨੧	ਸਾਖੀ ਕੁਲ ਦੇ ਪੋਤ ਨਾਲ	੨੫	੧	੪੬	ਨਨਕ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ਨਬਾ ਬਨਾ	੫੮	੧
੨੨	ਜੀਵ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਬਦ ਕਹਾ	੨੬	੪		ਲਹਿਨਾ ਮਹੀਨਿਆ ਵਾਵਾ		
੨੩	ਸਾਖੀ ਮਹੀਆ ਚਾਰਨੇ ਵੀ	੨੮	੨੩	੪੭	ਨਬਾ ਬਪਾ ਸੋਹੇਰ ੧੦੧੭ ਲੇ	੫੮	੨੩
੨੪	ਸਾਖੀ ਪੇਲੀ ਦੇ ਉਸਾਰਨ ਦੀ	੨੯	੭	੪੮	ਸਾਖੀ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁਝ ਆਈ	੫੯	੫
੨੫	ਰਬਾਲ ਰੋਲ ਫਿਰਾ ਆਈ	੨੯	੧੫	੪੯	ਜੋਗਮ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ	੫੯	੨੦

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ
੫੦	ਕਾਲੂਪਵਰ ਲੋਕੇਤਰਿਆ	੬੦	੨੧	੭੪	ਮਦਨਬਾਲੇਦੇਪਾਸਗੋਆ	੮੬	੧੦
੫੧	ਨਨਕਾਮਾਤੇਮਾਮਾਕਿਸਨਾਤੇਨਨੀ	੬੧	੨੫	੭੫	ਮਦਨਫਿਰੋਦੇਪਾਸਭੇਜਿਆ	੮੭	੨੦
	ਭਿਰਾਈਸਬਪ੍ਰਵਾਰਟਕੇਵਾਰੇ।			੭੬	ਤੀਜੇਦਿਨਰਬਾਬਹਥਲਗਾ	੮੮	੧੮
੫੨	ਸਬਪ੍ਰਵਾਰਪੱਥੇਕੇਰੰਧਵੇਗਏ।	੬੨	੧੧	੭੭	ਫਿਰੋਦਾਸਗਿਰੂਪਾਸਆਇਆ	੮੯	੧੨
੫੩	ਮਦਨੇਨੂੰਤਾਤਰਾਗਦਿਤਨਲੇਜਾ	੬੩	੧੦	੭੮	ਮਦਨੇਨੂੰਜੈਰਾਮਨੇਫੇਰਨਨਕ		
੫੪	ਦੁਸ਼ੀਵਾਰਲੇਖਾਧੁਆ ੩੦ ੨੧	੬੪	੨੫		ਜੀਪਾਸਭੇਜਿਆ।	੯੨	੨੫
੫੫	ਸਾਖੀਨਨਕਜੀਦੇਦਿਆਹਦੀ।	੬੭	੧	੭੯	ਸਲਤਨਪੁਰੋਲਾਲੇਦੇਆਏ।	੯੪	੨੧
੫੬	ਰਾਗਸੂਹੀ ੧ ਸੀਮੁਖਵਾਰਲਾਵ	੬੯	੨੨	੮੦	ਬਥੇਜੀਲਾਇਦੇਪਾਸਪ੍ਰਸਾਦ	੯੬	੨੬
੫੭	ਸੰਗਲਰਾਗਸੂਹੀਉਚਾਰਿਆ	੭੦	੧੪	੮੧	ਮਲਕਭਾਰੋਦੇਪਰਦਾਨਿਉਦਾ	੯੮	੧੦
੫੮	ਸਾਖੀਰਲਵੰਡੀਫੋਲੀਲੋਗਏ।	੭੧	੨੩	੮੨	ਮਲਕਦਾਅੰਨਨਿਰੋੜਿਆਲਾ	੯੯	੨੦
੫੯	ਨਨਕਜੀਫੇਰਸਲਤਨਪੁਰੋਲੇ	੭੨	੮	੮੩	ਸੀਨਨਕਜੀਫਕੀਰਭੁਤਾਏ।	੧੦੦	੨੭
੬੦	ਫੇਰੇਬੇਬੇਨਨਕੀਨਲਕਗਵੀ	੭੩	੨੫	੮੪	ਮਦਨਗਾਇਬਲਾਪਸਗੋਆ	੧੦੧	੧੮
੬੧	ਬੇਬੇਜੀਨਨਕਜੀਨੂੰਸਦਿਆ	੭੫	੧੨	੮੫	ਨਨਕਜੀਤੇਬਾਲਮਦਨਾਤਿ	੧੦੨	੨੮
੬੨	ਸਾਖੀਸੀਚੰਦਜਨਮਿਆ	੭੬	੨		ਲਵੰਡੀਗਾਇਪਾਸਆਏ।		
੬੩	ਸਾਖੀਕੋਈਵਿਚਰੀਮਹੋਗਏ	੭੬	੧੦	੮੬	ਚਾਚੇਲਾਨਸਬਦਸੁਣਾਇਆ	੧੦੩	੨੫
੬੪	ਸਾਮੇਪੰਡਤਨਲਸੰਬਾਦਾ।	੭੭	੧	੮੭	ਰਾਗਮਾਭਾਵਿਚਸਬਦਉਚਾਰਿਆ	੧੦੪	੧੨
੬੫	ਸਬਦਉਚਾਰਿਆ(ਰਾਜਾਬਲਕ)	੭੭	੨੫	੮੮	ਸੀ:੧੫੫੫ਤਸਵੰਡੀਓਗਏ।	੧੦੭	੧੧
੬੬	ਮੁਲਨਬਾਬਪਾਸਫਰਿਆਈਹੁ	੭੮	੧	੮੯	ਫੇਰਲਲੇਦੇਆਏਤਿਨੇਯੀ।	੧੦੮	੩
੬੭	ਸਬਦਉਚਾਰਿਆ(ਕੋਈਅਖੰਡਤ)	੭੮	੨੦	੯੦	ਸਾਖੀਫਕੇਬੰਗਲੇਨਰਾਇ।	੧੦੮	੧੩
੬੮	ਰਬਾਬਨਨਕਜੀਕੋਬੁਲਾਇਆ	੭੯	੧੩		ਤੇਬਥੇਕੀਆਂਮਦਨੇਖਾਰੀਆ		
੬੯	ਨਨਕਜੀਨਵਾਸਪੜਨਚਲੇਮ	੮੦	੧	੯੧	ਫੇਰਮਦਨਪਿਛਮੁਖਿਆਰੇ	੧੦੯	੧
੭੦	ਨਨਕਜੀਨਨਕੀਦੇਪਰਆਏ	੮੧	੧੦	੯੨	ਕੋਡੇਮਦਨੇਨੂੰਪਕਰਿਆ	੧੧੦	੧੯
	ਕਾਜੀਤੇਨਬਾਬਨੂੰਜਿਤਕੇ।			੯੩	ਸਾਖੀਉਜਾਹਵਿਚ੪੭ਦਿਨਰੇ	੧੧੧	੨੫
੭੧	ਸੀ:੧੫੫੩ਨਨਕਜੀਅਤੀਤਹੁਏ	੮੨	੨੫	੯੪	ਮਦਨੇਨੂੰਲਾਲਦਿਤਾਏਕਸੇ	੧੧੨	੪
੭੨	ਮਦਨਆਇਮਿਲਿਮਾਨਨਕਜੀ	੮੩	੨੪	੯੫	ਬਿਸੰਧਪੁਰਜਾਇਏਲਾਲਦੇ	੧੧੨	੧੫
੭੩	ਮਦਨਬੇਬੇਪਾਸਰਬਾਬਦਾਸਤੇ	੮੫	੧੫	੯੬	ਲਾਲਦਾਮੁਲਪੇਸੇ ੩ ਪਿਆ	੧੧੨	੨੦

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ
੯੭	ਮੁਦਾਨ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦੇ ਗੋਆ	੧੧੩	੧	੧੨੩	ਅਥ ਪਾਕ ਨਾਵਾ ਸਾਖੀ ਮਕੇਰੀ	੧੫੮	੧
੯੮	ਜਲ ਸਰਾਇ ਨੇ ੧੦੦ ਮੈਮਾਨੀ ਵਿ	੧੧੪	੨੦	੧੨੪	ਸਾਖੀ ਸਿਹਾ ਸਰਫ ਨਾਲ ਹੋਈ	੧੫੯	੧
੯੯	ਜਬਰ ਰਾਗ ਮਾਭੂ ਵਿਚ ਉਚਾਰਿਆ	੧੧੬	੧੮	੧੨੫	ਰਾਗ ਪਨਾਸਰੀ ਵਿਚ ਚਕਰੀਕੀ	੧੬੬	੧੪
੧੦੦	ਅਪ੍ਰਕਾ ਗਲ ਮਪੇਰਾ ਤੇ ਵਹਿਓ	੧੧੭	੧੬	੧੨੬	ਹਜਰਾ ਵਾ ਉਚਾਰਿਆ	੧੬੭	੧੫
੧੦੧	ਅਪ੍ਰਕੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ	੧੧੮	੨੬	੧੨੭	ਕਾਫ਼ੀ ਰਿਅਾ	੧੬੮	੧੨
੧੦੨	ਸਾਖੀ ਮਛੀ ਦੀ ਪਿਰ ਉਤੇ ਗਏ	੧੨੦	੧	੧੨੮	ਬਸੰਤ ਵਿਚ ਅਸਟ ਪਦੀ	੧੬੯	੧੧
੧੦੩	ਸਾਖੀ ਦੇ ਵਹੀ ਪਾਰ ਸਹਿਰਤੀ	੧੨੨	੪	੧੨੯	ਸਾਖੀ ਮੁਲਾ ਜੀ ਉਤਨਾਲ	੧੭੨	੧
੧੦੪	ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਕੜਨ ਲਗੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ	੧੨੩	੧੫	੧੩੦	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ	੧੭੭	੮
੧੦੫	ਦੇਵ ਸੁਤਰਾ ਜੀ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ	੧੨੫	੨੭	੧੩੧	ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਕਜੀ	੧੮੩	੧੫
੧੦੬	ਸਾਖੀ ਪਸ਼ਨਾਮ ਸਹਿਰਦੀ	੧੨੬	੧੪	੧੩੨	ਸੰਬਾਦ ਕਲਕਾਜੀਆ	੧੮੦	੧
੧੦੭	ਸਾਖੀ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਤਰੇ ਗਏ	੧੨੭	੯	੧੩੩	ਬਹਿਸ ਅਜਬਦੀ	੧੮੯	੧੫
੧੦੮	ਸਾਖੀ ਕਲਾ ਮਿਲੀ ਤੇ ਨਾਰਦ	੧੨੮	੪	੧੩੪	ਜਬਾਬ ਹਾਜੀਆ ਮਲੋਕ	੨੦੬	੧੪
੧੦੯	ਸਾਖੀ ਬਿਸੀ ਹਰ ਦੇ ਬਦੀ	੧੨੯	੧੨	੧੩੫	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੦੮	੧੬
੧੧੦	ਮੁਦਾਨੇ ਨੂੰ ਝੰਡੇ ਵਲ ਭੇਜਿਆ	੧੩੦	੧	੧੩੬	ਸੁਆਲ ਉਮਾਮ ਕਰੀਮ	੨੦੯	੨੦
੧੧੧	ਮੁਦਾਨੇ ਨੂੰ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਮਿਲਿਆ	੧੩੧	੧	੧੩੭	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੧੩	੧੦
੧੧੨	ਝੰਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿਤਾ ਸਾਇਆ	੧੩੩	੬	੧੩੮	ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀ	੨੨੦	੧੧
੧੧੩	ਰਾਮ ਕਲੀ ਵਿਚ ਸਬਦ ਕਹਿਆ	੧੩੭	੨੫	੧੩੯	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੨੦	੨੨
੧੧੪	ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ	੧੪੦	੧੨	੧੪੦	ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ	੨੨੧	੧੭
੧੧੫	ਰਾਜਾ ਸੁਫਲੈਣ ਦੀ ਮਿਲਾਅ	੧੪੧	੧੮	੧੪੧	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੨੨	੧੨
੧੧੬	ਸਾਖੀ ਸਿਮਲਾ ਦੀ ਪਦੀ	੧੪੩	੩	੧੪੨	ਸੁਆਲ ਮਖਤੂਮ ਬਹਾਵਦੀ	੨੨੬	੨
੧੧੭	ਰਾਜੇ ਆਦੇ ਨਾਮ ਅਰਾਗੇ	੧੪੫	੧	੧੪੩	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੨੬	੧੦
੧੧੮	ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਠ ਸਿਖਿਆ	੧੪੬	੯	੧੪੪	ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ	੨੩੭	੨੨
੧੧੯	ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨ ਦੇ ਗਏ	੧੪੭	੪	੧੪੫	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੩੮	੨੦
੧੨੦	ਮੁਦਾਨੇ ਕੋ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਆ	੧੪੯	੬	੧੪੬	ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ	੨੪੯	੫
੧੨੧	ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨ ਸਿਖਿਆ	੧੫੩	੨੫	੧੪੭	ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ	੨੪੦	੧
੧੨੨	ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਕੋ ਆਏ	੧੫੭	੨੦	੧੪੮	ਗੋਸਟ ਮਕੇਰੀ ਸਪੁਰਨੀ	੨੪੦	੨੦

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ
੧੪੯	ਸਾਖੀਮਰੀਨੇਦੀਸੁਭਾ।	੨੪੦	੨੧	੧੭੫	ਸ਼ੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਰਤਿ	੨੮੭	੧੭
੧੫੦	ਸਾਖੀਹਮੀਦਕਾਰਨਲ	੨੪੨	੭		ਲੰਗਵੀਸੋਲੋਕਨਲਉਤਾਰੀ		
੧੫੧	ਨਸੀਹਤਨਾਵਾਉਚਰਿਆ	੨੪੩	੨੦	੧੭੬	ਰਸਾਲਾਉਚਰਿਆਗੁਰੂਜੀ	੨੮੩	੧
੧੫੨	ਸ਼ਬਦਤਿਲੰਗਵਿਚ	੨੪੪	੧੧	੧੭੭	ਖਤਮਤੇਜੰਜੀਰਾ	੨੮੩	੬੦
੧੫੩	ਸਾਖੀਮਸੀਤਵਿਚਬਹਸ	੨੪੬	੨੦	੧੭੮	ਗੋਸਟਸਮਾਪਤੀਮਦੀਨੇ	੨੮੪	੧੦
੧੫੪	ਸਾਖੀਚਾਰਇਨਾਮਨਲ	੨੪੭	੯	੧੭੯	ਸਾਖੀਫੋਰਬੇਬੇਨਨਕੀਨਲ	੨੮੪	੧੩
੧੫੫	ਜਬਾਬਨਾਨਕਜੀ।	੨੪੮	੨੧	੧੮੦	ਸਾਖੀਸਿਰੀਚੰਦਮਿਲਿਆ	੨੮੫	੧੪
੧੫੬	ਸੁਦਲਨਾਨਕੀ।	੨੪੯	੯	੧੮੧	ਸਾਖੀਉਤ੍ਰਦਿਸਾਸਬਖੰਡਦੀ	੨੮੬	੧੧
੧੫੭	ਜਬਾਬਇਮਾਮਗੋਸਦੀ	੨੪੯	੨੩	੧੮੨	ਸਾਖੀਹਿਮੰਚਲਦੀ	੨੮੮	੧੧
੧੫੮	ਸੁਦਲਚਾਰਇਮਾਮ	੨੫੨	੧੪	੧੮੩	ਸੀਅੰਗਦਜੀਭਈਬਲੇਖਾਸੇ	੨੮੮	੨੧
੧੫੯	ਜਬਾਬਨਾਨਕਜੀ।	੨੫੨	੧੮		ਖਾਛਿਆ।		
੧੬੦	ਸਵਲਇਮਾਮਕਾਪਲਦੀਨ	੨੫੪	੫	੧੮੪	ਗੋਰਖਨਾਥਆਇਮਿਲਿਆ	੨੮੯	੬
੧੬੧	ਜਬਾਬਨਾਨਕਜੀ	੨੫੫	੧੨	੧੮੫	ਸਾਖੀਸਿਰਧਾਰਪਰਬਤਦੀ	੩੦੧	੨੬
੧੬੨	ਸਵਲਕਾਜੀਵਾਸਾਥਸਲਾਮਾ	੨੬੦	੧੨	੧੮੬	ਗੋਰਖਨੇਮੰਡਲੀਵਿਚਕਹਿਆ	੩੦੨	੬
੧੬੩	ਜਬਾਬਨਾਨਕਜੀ।	੨੬੫	੨੨	੧੮੭	ਮਛੰਦਨਾਥਆਇਮਿਲਿਆ	੩੦੨	੧੬
੧੬੪	ਸੀਬਾਦਚਾਰਇਮਾਮ।	੨੬੮	੯	੧੮੮	ਗੁਰਬਰੀਮਿਲਿਆ	੩੦੩	੮
੧੬੫	ਸਾਖੀਪੀਰਨਾਲਾ।	੨੭੦	੧੨	੧੮੯	ਸੀਨਾਨਕਜੀਗੁਰਬਰੀਕੋਹੋਲ	੩੦੪	੨੩
੧੬੬	ਨਾਨਕਜੀਰਾਗਤਿਲੰਗਵਿਚ	੨੭੨	੧੦	੧੯੦	ਸਾਖੀਸਿਲਕਾਪਰਬਤਕੀ	੩੦੫	੯
੧੬੭	ਸ਼ੀਗੁਰਜੀਆਇਤਸੁਦਾਇਆ	੨੭੩	੨੪	੧੯੧	ਸਾਖੀਕੁਨਾਪਰਬਤਕੀ	੩੦੬	੧੪
੧੬੮	ਕਥਿਰੀਕਬੀਰਜੀਕੀ	੨੭੪	੭	੧੯੨	ਸਾਖੀਕੁਨੀਟੇਸਿੰਧਨਾਲ	੩੦੬	੨੬
੧੬੯	ਜੋਰਠਸੁਦਾਈਨਾਨਕਜੀ।	੨੭੪	੧੭	੧੯੩	ਰਾਗਅਸਾਵਿਚਸਬਦਕਾ	੩੦੭	੯
੧੭੦	ਬਗਵਦੀਨਕੁਰੂਗੁਆ	੨੭੬	੮	੧੯੪	ਹਨੀਟੇਸਿੰਧਨਾਲਉਤਪ੍ਰਸਨ	੩੦੮	੧
੧੭੧	ਸਿਹਰਫੀਉਚਾਰਨਕੀਤੀ	੨੭੮	੬	੧੯੫	ਗੋਪੀਚੰਦਆਇਮਿਲਿਆ	੩੦੯	੬
੧੭੨	ਸਾਖੀਸੁਦਾਈਆਦਮਦੀ	੨੮੨	੧੫	੧੯੬	ਗੁਰਬਰੀਨਾਲਦੁਬਾਰਾਸਾਖੀ	੩੧੧	੧
੧੭੩	ਸੁਆਲਸਭੁਤਰਕਾਨੀ।	੨੮੪	੧੨	੧੯੭	ਸਾਖੀਕੁਤਵੇਨਲਹੋਈ।	੩੧੨	੩
੧੭੪	ਜਬਾਬਨਾਨਕਜੀ।	੨੮੫	੨੨	੧੯੮	ਸਾਖਚਰਪਟਨਾਥਨਲਹੋਈ	੩੧੨	੨੪

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ
੧੯੯	ਸਾਖੀ ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਨਾਲ	੩੧੩	੧੨	੨੨੨	ਸਾਖੀ ਅਲਲਾ ਪੰਡੀ ਨਾਲ	੩੩੮ ੧
੨੦੦	ਸਾਖੀ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਦੀ	੩੧੪	੧੬	੨੨੩	ਸਾਖੀ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਲ	੩੩੯ ੬
੨੦੧	ਸ਼ੀਗਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿੰਧ ਪੀਰ ਮਿਲਾ	੩੧੫	੧	੨੨੪	ਇਕ ਪਹਾੜ ਅਚੰਬਾ ਹੈ	੩੪੦ ੧੯
	ਪਵੀਤਰ ਸਾਖੀ ਮੁਦਾਨੇ ਨਾਲ			੨੨੫	ਸਾਖੀ ਸੁਹਾਨਾ ਲਹੌਰੀ	੩੪੧ ੧੭
੨੦੨	ਗੋਰਖ ਨੇ ਸੰਘ ਨਾਥ ਕੋ ਭੇਜ	੩੧੫	੨੪	੨੨੬	ਸਾਖੀ ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਚਲੀ	੩੪੨ ੭
੨੦੩	ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਮੇਂ ਵਿਚ ਰਹੇ	੩੧੬	੨੫	੨੨੭	ਜੇਹੁ ਉਚਾ ਦਨ ਕੀਤਾ	੩੪੪ ੧੯
੨੦੪	ਸਾਖੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨਾਲ	੩੧੭	੧੪	੨੨੮	ਸਾਖੀ ਜੀਲਾ ਪਰਬਤ ਕੀ	੩੪੬ ੧੫
੨੦੫	ਸਾਖੀ ਸੰਤ ਨਾਥ ਨਾਲ	੩੧੮	੧੮	੨੨੯	ਸਾਖ ਅਹਾਰ ਪਰਬਤ ਕੀ	੩੪੭ ੨੩
੨੦੬	ਸਾਖ ਸੁਮੰਰ ਉਪਰ ਗਏ ਤੇ ਮੰਤਰ	੩੧੯	੧	੨੩੦	ਸਾਖੀ ਕਲਿਆਣ ਦਾਸ ਨਾਲ	੩੪੮ ੧੦
	ਭੁਲੀ ਵਿਚ ਚੌਰਾ ਹੋਈ			੨੩੧	ਸਾਖੀ ਸੀਲ ਸੈਣ ਨਾਲ	੩੪੯ ੧੦
੨੦੭	ਰਾਗ ਰਾਮ ਕਲੀ ਮੇਂ ਸਬਦ ਕਹਾ	੩੨੦	੧੫	੨੩੨	ਸਾਖੀ ਇਕ ਰਿਖ ਨਾਲ	੩੫੦ ੧੭
੨੦੮	ਸਾਖੀ ਪੰਨਾ ਨਾਥ ਨਾਲ ਹੋਈ	੩੨੦	੩	੨੩੩	ਸਾਖੀ ਉਲਕਾ ਪਰਬਤ ਕੀ	੩੫੧ ੭
੨੦੯	ਸਾਖ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਨਾਲ ਹੋਈ	੩੨੦	੨੨	੨੩੪	ਸਾਖੀ ਕੋਜੀ ਖੰਡ ਕੀ ਚਲੀ	੩੫੨ ੭
੨੧੦	ਸਿਧ ਮਿਗਾਨੀਆ ਉਤਾਈਆ	੩੨੧	੧੫	੨੩੫	ਸਾਖੀ ਕੁਰਖਤ ਕੀ	੩੫੨ ੧੨
੨੧੧	ਸਾਖੀ ਖਿਧੌਰੇ ਸਿੰਧ ਨਾਲ	੩੨੬	੫	੨੩੬	ਇਲਾਬਤ ਖੰਡ ਕੋ ਖਾਏ	੩੫੩ ੧੮
੨੧੨	ਸਾਖੀ ਪੁਰਮ ਨਾਥ ਨਾਲ	੩੨੭	੫	੨੩੭	ਭੁਵਰਾ ਖੰਡ ਕੋ ਗਏ	੩੫੪ ੧੪
੨੧੩	ਸੰਬਾਦ ਗੋਰਖ ਨਾਲ	੩੨੮	੨	੨੩੮	ਸਾਖੀ ਹਿਰਨ ਖੰਡ ਦੀ	੩੫੪ ੨੩
	ਜੀਨ ਨਕਜੀ ਜਪਜੀ ਦੀਆ			੨੩੯	ਸਾਖੀ ਕੇਤਕੀ ਖੰਡ ਦੀ	੩੫੫ ੧੦
੨੧੪	ਪੋੜੀਆ ਉਚਾਰੀਆ	੩੨੮	੧੪	੨੪੦	ਹਰਵਰਖ ਖੰਡ ਨੂੰ ਚਲੇ	੩੫੬ ੧
੨੧੫	ਸਾਖੀ ਪੁਲਕਾ ਸਿੰਧ ਨਾਲ	੩੨੯	੨੨	੨੪੧	ਸਾਖੀ ਸਤਾਂ ਦੀ ਪਾਂਦੀ	੩੫੬ ੧੩
੨੧੬	ਨਾਥ ਦੇ ਨਾਮ ਨਵਾਏ	੩੩੦	੨੦	੨੪੨	ਸ਼ੀਨ ਨਕਜੀ ਸਹਿ ਸਰ ਨਾਮ	੩੫੮ ੧੬
੨੧੭	ਚੁਗਾ ਸੀ ਸਿੰਧ ਦੇ ਨਾਮ	੩੩੧	੧		ਉਚਾਰੀਆ	
੨੧੮	ਸਾਖੀ ਮੁਦਾਨੇ ਨਾਲ	੩੩੨	੩	੨੪੩	ਸਾਖੀ ਜਾਤ ਕੀ	੩੬੩ ੧੮
੨੧੯	ਸਾਖੀ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਕੀ	੩੩੩	੧੩	੨੪੪	ਸਾਖੀ ਠਗਾਨਾ ਨਾਲ	੩੬੪ ੨੩
੨੨੦	ਸਾਖੀ ਦਭਾ ਤੇ ਦੁਨਾਲ	੩੩੪	੧	੨੪੫	ਸਬਦ (ਉਜਲ ਕਹਿਆ	੩੬੫ ੧੩
੨੨੧	ਸਾਖੀ ਕਗਾ ਭੁਸੰਤ ਨਾਲ	੩੩੬	੬	੨੪੬	ਸਾਖੀ ਪਾਨੀ ਪਤ੍ਰ ਨਾਲ	੩੬੬ ੭

ਸਿ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ	
੨੪੭	ਸਾਖੀ ਸੇਖਰ ਫੁਲਲਾ।	੨੬੬	੧੭	੨੪੩	ਸਾਖੀ ਦੋਹ ਸਿਖਾਦੀ	੨੬੭	੨੦
੨੪੮	ਸਾਖੀ ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਵਿਚ ਕਹਾ	੨੬੭	੨੩	੨੪੩	ਸਾਖੀ ਸੀਰੀ ਗਾਜੀਦੀ	੨੬੮	੧੭
੨੪੯	ਸਾਖੀ ਦਿਲੀ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ	੨੬੮	੮	੨੪੪	ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਿਤ ਨੁਪਾਦੀ ਦਿਤਾ	੨੬੯	੨੦
੨੫੦	ਸਾਖੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਈ।	੨੬੯	੧੮	੨੪੫	ਸਾਖੀ ਬੀਰ ਬਾਹਾਦਰੀ	੨੭੦	੨੩
੨੫੧	ਸਾਖੀ ਅਚਲਦੀ।	੨੭੦	੧੨	੨੪੬	ਸਾਖੀ ਮਥਰਾਦੀ	੨੭੧	੧੬
੨੫੨	ਸਾਖੀ ਪਾਲੀ ਲੜਕੇ ਨਾਲ	੨੭੧	੧੭	੨੪੭	ਸਾਖੀ ਪੰਡਤ ਨਾਲ ਚਰਚਾ	੨੭੨	੭
੨੫੩	ਸਾਖੀ ਫੁਲ ਜਾਰੇ ਨਾਲ	੨੭੩	੧	੨੪੮	ਸਾਖੀ ਗੋਆਦੀ।	੨੭੩	੬
੨੫੪	ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਨਾਲ ਨਮ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ	੨੭੩	੨੦	੨੪੯	ਸਾਖੀ ਜਗਨ ਨਾਥਦੀ	੨੭੪	੧੭
੨੫੫	ਸਿਖ ਨੇ ਸਾਹ ਦੀ ਪੰਡਤ ਕੀ	੨੭੪	੨੨	੨੫੦	ਸਾਖੀ ਕੀਤੀ।	੨੭੫	੨੦
੨੫੬	ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਗਏ।	੨੭੬	੧੫	੨੫੧	ਸਾਖੀ ਅਯੁਧਿਆਦੀ	੨੭੬	੧੫
੨੫੭	ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਤ ਸੰਗ ਵਿਚ ਰੋਆ	੨੭੮	੮	੨੫੨	ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਾਗਰਾਜਦੀ	੨੭੭	੧੨
੨੫੮	ਸਾਖੀ ਇਕ ਚੋਰ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ।	੨੭੯	੧੭	੨੫੩	ਸਾਖੀ ਤਿਆਗਦੀ	੨੭੮	੧੮
੨੫੯	ਸਾਖੀ ਫੁਲੇ ਕੁਟਨੀ ਨਾਲ।	੨੮੦	੨੦	੨੫੪	ਸਾਖੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ	੨੭੯	੮
੨੬੦	ਕੁਟਨੀ ਦੇ ਦੀ ਬਣੀ।	੨੮੨	੧੨	੨੫੫	ਸਾਖੀ ਇਸਤੀਆ ਗਾਧੀਆ	੨੮੦	੧੫
੨੬੧	ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ।	੨੮੩	੨੦	੨੫੬	ਸਾਖੀ ਨੂਰ ਸਾਹ ਨਾਲ	੨੮੧	੧
੨੬੨	ਸਿਖ ਨੇ ਚੋਰ ਪਾਸੇ ਮੋਹ ਗਏ ਕੋਤੇ	੨੮੪	੧੬	੨੫੭	ਸਾਖੀ ਭੂਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਦੀ	੨੮੨	੨੪
	ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ ਬਚਨ ਵੇਚ ਦਿਤਾ			੨੫੮	ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਰਸੰਨਾਦੀ	੨੮੩	੨
੨੬੩	ਸਾਖੀ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨਾਲ।	੨੮੫	੧੦	੨੫੯	ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਰਸੰਨਾਦੀ	੨੮੪	੧੨
੨੬੪	ਗਗ ਗੁਜਰੀ ਵਿਚ ਸਥਰ ਕਹਾ	੨੮੬	੮	੨੬੦	ਗੁਰੂ ਲੜਕੀ ਲੜਕਾ ਕੀਤਾ	੨੮੫	੨੦
੨੬੫	ਬਿਸਨ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸੰਬਾਦ	੨੮੭	੧੧		ਗੁਰੂ ਉਸਦੀ ਆਸ ਪ੍ਰੀਤੀ		
੨੬੬	ਇਕ ਸਿਖ ਦੇ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੇ।	੨੮੮	੧੪	੨੬੧	ਸਾਖੀ ਕਲ ਜਗ ਨਾਲ	੨੮੬	੨੩
੨੬੭	ਗੁਰੂ ਉਦਾਸੀ ਪੁਰਬ ਦੀ ਬਣੀ	੨੮੯	੧	੨੬੨	ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਰਸੰਨਾਦੀ	੨੮੭	੧੨
੨੬੮	ਸਾਖੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਲ	੨੯੦	੧੨	੨੬੩	ਕਲ ਜਗ ਸਿਖ ਹੋਇਆ	੨੮੮	੧
੨੬੯	ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਓਕਾਰ ਸੁਣਾਇਆ	੨੯੧	੨੦	੨੬੪	ਸਾਖੀ ਤਿਲੀ ਗਾਏ ਸਦੀ	੨੮੯	੨੦
੨੭੦	ਸਾਖੀ ਨਨਕ ਮਤੇ ਦੀ ਬਣੀ।	੨੯੨	੧	੨੬੫	ਸਾਖੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨਾਲ	੨੯੦	੮
੨੭੧	ਸਾਖੀ ਫੁਲ ਜਾਰੇ ਨਾਲ	੨੯੩	੫	੨੬੬	ਸਾਖੀ ਅਲਹ ਦੀਆ	੨੯੧	੫

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਕ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਕ
੨੯੭	ਸਾਖੀ ਔਰਦੇਸਦੀ	੪੩੬	੩	੩੨੩	ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਸਿਰੀਰਾਗਮੇ	੪੮੪	੭
੨੯੮	ਰਾਜਾਸਮੇਤ ਸਿਖਕੀਤੇ	੪੩੮	੧੨	੩੨੪	ਦੁਨੀਚੰਦ ਸਬਦੋਲਤ ਉਜਾ	੪੮੫	੨੨
੨੯੯	ਸਾਖੀ ਕੀਤੀ ਦੇਸਦੀ॥	੪੩੯	੪	੩੨੫	ਸਾਖੀ ਸੇਦ ਪੁਰ ਪਰਾਣੇ	੪੮੬	੫
੩੦੦	ਸਾਖੀ ਦੇਹ ਫਿਰਾਵਾਂਦੀ	੪੪੧	੧੩	੩੨੬	ਸਾਖੀ ਇਕ ਬਾਣੀ ਇਨਲ	੪੮੭	੨੩
੩੦੧	ਸਾਖੀ ਆਸਾ ਦੇਸਦੀ	੪੪੨	੧੦	੩੨੭	ਸਾਖੀ ਦੇਹ ਕੀਨਿਆਦੀ	੪੮੮	੮
੩੦੨	ਇਕ ਬੰਦਾ ਪੁਸਾਦ ਸਿਆਈ	੪੪੫	੧੫	੩੨੮	ਅਸਟ ਪਦੀ ਚੇਰੀਆਦੇ	੪੮੯	੧੨
੩੦੩	ਸਾਖੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਲ	੪੪੭	੧੬	੩੨੯	ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਨਾਲ	੪੯੦	੧੫
੩੦੪	ਸਾਖੀ ਭਿਜੀਅਰ ਦੇਸਦੀ॥	੪੫੦	੮	੩੩੦	ਰਾਜਾ ਸਿਵਨੁ ਭੋਹਰੇਆਇ	੪੯੧	੧੪
੩੦੫	ਅਗੇਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨਾਲ ਹੋਈ	੪੫੨	੪	੩੩੧	ਸਾਖੀ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮਨਾਲ	੪੯੨	੭
੩੦੬	ਰਾਗ ਮਾਰਵਿਚ ਸਬਦ ਕਹਾ	੪੫੭	੫	੩੩੨	ਗੋਜਟ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮਨਾਲ	੪੯੩	੯
੩੦੭	ਸਾਖੀ ਸੇਦ ਪੇਠ ਨਾਲ ਚਲੀ	੪੫੮	੧੭	੩੩੩	ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ	੪੯੪	੧੨
੩੦੮	ਖੁਆਖਿਦਰ ਮਿਸਿਆ ਪੇਠ	੪੫੯	੨੦	੩੩੪	ਸਿਖਦਾ ਲੁਕਾ ਮਗਰਿਆ	੪੯੫	੧੪
੩੦੯	ਸਾਖੀ ਪੰਨਾ ਬਨੁ ਚਲੇ॥	੪੬੨	੨੩	੩੩੫	ਦੁਸਰੇ ਸਿਖ ਦੇ ਪਰਗੇ	੪੯੬	੧੧
੩੧੦	ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਆਏ॥	੪੬੪	੧੨	੩੩੬	ਸਿਖ ਤੇ ਜਾਦਾ ਜੋੜਾ ਦੇਖਾ	੪੯੭	੮
੩੧੧	ਮਾਤਾ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤੇ ਉਪਦੇਸਾ	੪੬੬	੯	੩੩੭	ਸਾਖੀ ਸੰਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ	੪੯੮	੧੨
੩੧੨	ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਤਾ ਕੋ ਮਿਲੇ॥	੪੬੮	੫	੩੩੮	ਸਾਖੀ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾ	੪੯੯	੨
੩੧੩	ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਵੀ ਕੋ ਗਏ॥	੪੭੦	੧	੩੩੯	ਸੀਨਾ ਨਕਜੀ ਕਿਉ ਭਾਇਆ	੫੦੦	੧੦
੩੧੪	ਸਾਖੀ ਦੇਵੇ ਨਾਲ ਹੋਈ	੪੭੧	੨	੩੪੦	ਸਾਖੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ॥	੫੦੧	੧੫
੩੧੫	ਸਾਖੀ ਕਰੋੜੀ ਨਾਲ ਹੋਈ	੪੭੨	੧	੩੪੧	ਸਾਖੀ ਪਰਾਣ ਨਾਲ॥	੫੦੨	੧੮
੩੧੬	ਕਰੋੜੀ ਜਾਮੀਨ ਦਿਤੀ	੪੭੩	੨	੩੪੨	ਸਾਖੀ ਹਰਨ ਨਾਲ ਹੋਈ	੫੦੩	੯
੩੧੭	ਸਾਖੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਕੀ ਚਲੀ	੪੭੭	੫	੩੪੩	ਪਰਾਣ ਸਿਖ ਹੋਇਆ	੫੦੪	੨੦
੩੧੮	ਬ੍ਰਹਮਨ ਨਾਲ॥	੪੭੮	੧੨	੩੪੪	ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਨਾਲ॥	੫੦੫	੧੭
੩੧੯	ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ	੪੮੦	੨੩	੩੪੫	ਇਕ ਪ੍ਰਥਿਤੀ ਆਖੀ	੫੦੬	੮
੩੨੦	ਸਾਖੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਨਾਲ	੪੮੧	੧੪	੩੪੬	ਸਾਖੀ ਮਿਰਗ ਨਾਲ ਹੋਈ	੫੦੭	੧੬
੩੨੧	ਸਾਖੀ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨਾਲ	੪੮੨	੧੫	੩੪੭	ਸਾਖੀ ਭੁਵਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ॥	੫੦੮	੮
੩੨੨	ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਸਗਾਧ ਕੀਤਾ	੪੮੩	੮	੩੪੮	ਸਾਖੀ ਸ਼੍ਰੀਵਰ ਦੇ ਜਾਲਦੀ	੫੦੯	੯

ਕ੍ਰਮ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ
੩੪੯	ਸਾਖੀ ਨਈਆਂ ਦੇ ਵਹੇਦੀ॥	੫੩੦	੬	੩੭੪	ਜੁਗਾਵਲੀ ਸਮੁਰਤੀ	੫੬੬	੧੯
੩੫੦	ਸਾਖੀ ਸਹੁ ਸੁਹਾਗਣ ਨਾਲ	੫੩੧	੨੦	੩੭੫	ਸਾਖੀ ਕੀ ਗਰ ਦੇ ਸਦੀ॥	੫੬੭	੧੫
੩੫੧	ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ॥	੫੩੨	੨੪	੩੭੬	ਸਾਖੀ ਵਲੀ ਕੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲ	੫੬੮	੮
੩੫੨	ਸਿਖਾਂ ਸਿਖੀ ਪੁਤ ਉਤ ਭੋਜ	੫੩੫	੧੨	੩੭੭	ਸਾਖੀ ਦੁਆਰੇ ਨਾਲ॥	੫੭੦	੮
੩੫੩	ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਤੇ ਪੰਛੀ ਮਾਰੇ ਜੋੜੇ	੫੩੬	੮	੩੭੮	ਸਾਖੀ ਕਾਲ ਲਵਿਦ ਗਏ॥	੫੭੧	੭
੩੫੪	ਚਿਦਾਜੀ ਤੀ ਸਰੀ ਚਲੀ॥	੫੩੮	੧੩	੩੭੯	ਸਾਖੀ ਮਾਣੁ ਚੰਦ ਨਾਲ॥	੫੭੩	੩
੩੫੫	ਸਾਖੀ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਨਾਲ	੫੩੮	੧੪	੩੮੦	ਸਾਖੀ ਬਾਲੀ ਦਾਈ ਦੇ ਟਿਲੇ	੫੭੫	੧
੩੫੬	ਸਾਖੀ ਕੁਹ ਪਤਿਤ ਦਰਲਖਮ	੫੩੯	੧੫	੩੮੧	ਬਾਲੀ ਦਾਈ ਸਮਗੀ ਦਿਖਾਈ	੫੭੬	੮
੩੫੭	ਸਾਖੀ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਨਾਲ	੫੪੧	੪	੩੮੨	ਸਾਖੀ ਇਕ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਚਲੀ	੫੭੭	੧
੩੫੮	ਸਾਖੀ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਲ ਜਸਾਲ	੫੪੨	੮	੩੮੩	ਚਿਸ ਦੇ ਸਵਿਗਰ ਮਨ ਤੇ ਅਗ ਦਿ	੫੭੮	੨੬
੩੫੯	ਸਾਖੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨਾਲ	੫੪੩	੧੧	੩੮੪	ਸਾਖੀ ਫੁਟਿਤ ਦੇ ਸਦੀ॥	੫੮੦	੨
੩੬੦	ਸਾਖੀ ਧੁਰਬਰੀ ਦੇ ਗ ਚੁਕੀ ਮਨ	੫੪੪	੧੦	੩੮੫	ਸਾਖੀ ਸਮੁੰਦਰ ਮਰਤੁ ਤਿਨਈ	੫੮੧	੧੧
੩੬੧	ਭੁਭਰੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਪਤ	੫੪੫	੧੮	੩੮੬	ਸਾਖੀ ਇਕ ਦੇਵ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਈ	੫੮੩	੨
੩੬੨	ਭੁਭਰੀ ਨੂੰ ਫਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ	੫੪੭	੬		ਕਾਮ ਸਾਫ਼ ਜਾਦਾ ਸੀ॥		
੩੬੩	ਛਿਨ ਦੇ ਕੋਰੇ ਮੇਘ ਸੀ ਦੇ ਮਾਇਆ	੫੪੮	੧	੩੮੭	ਸਾਖੀ ਫੇਰ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਆਏ॥	੫੮੬	੬
੩੬੪	ਸਾਖੀ ਕਲਕੰਥੇ ਦੀ ਚਲੀ॥	੫੪੯	੨੧	੩੮੮	ਸਾਖੀ ਸੁਨੇ ਨੂੰ ਲੋਕ ਮਗ ਤੇ ਪੁਲੀ	੫੮੮	੨੦
੩੬੫	ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ	੫੫੧	੧੦	੩੮੯	ਸਾਖੀ ਕੋਹੜੀ ਫਕੀਰ ਨਾਲ॥	੫੯੦	੧੫
੩੬੬	ਸਾਖੀ ਸਜਦ ਜਲਾਲ ਨਾਲ॥	੫੫੨	੧੧	੩੯੦	ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪੁਸਤਕੀਤਾ॥	੫੯੨	੧੮
੩੬੭	ਸਾਖੀ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਲ ਖਦੇ ਦੀ	੫੫੫	੫	੩੯੧	ਰਾਜਾ ਵਿਰਕ ਤੇ ਕੋ ਨਿਕਲਿਆ	੫੯੩	੧੩
੩੬੮	ਜਹਾਜ ਤੁਬਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ	੫੫੭	੨੦	੩੯੨	ਸਾਖੀ ਚੋਰ ਤੇ ਰਾਜਾ ਦੀ॥	੫੯੫	੧੦
੩੬੯	ਸੀਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੁਗਾਵਲੀ	੫੬੦	੭	੩੯੩	ਚੋਰ ਪਾਸ ਵਿਸਤਰ ਜੀ ਆਏ॥	੫੯੭	੧
	ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ॥			੩੯੪	ਸਾਖੀ ਸੀਮੀ ਗਦ ਜੀ ਕੋ ਬਾਲ	੫੯੮	੧੪
੩੭੦	ਸਾਖੀ ਹਰੇ ਅਖ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ	੫੬੧	੨੩		ਸੁਣਾਵਾ ਹੋ ਅੰਗ ਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੀਆ		
੩੭੧	ਸਾਖੀ ਰਾਗੇ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ	੫੬੩	੨੪	੩੯੫	ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕੋ ਰਹੇ ਲੇ ਦੇ ਬਿਆ	੬੦੦	੧
੩੭੨	ਸਾਖੀ ਰਾਗੇ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ	੫੬੩	੨੬	੩੯੬	ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਾਣ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ	੬੦੨	੧੬
੩੭੩	ਸਾਖੀ ਚਹੁ ਅਖਰਾ ਦਾ ਜੋੜਾ	੫੬੫	੧੮	੩੯੭	ਸੀਗਰੂ ਜੀ ਕਿਛੁ ਜੀ ਵਾਰੀ ਦੇ ਬਿਆ	੬੦੩	੬

ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ	ਨੰਬਰ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫਾ	ਸਤ੍ਰ
੩੯੮	ਸਾਖੀਕਾਬਲਦੀਮੁਖਿਦੀ	੬੦੬	੩	੪੨੧	ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ ਮਾਰਗਗਮੇ	੬੦੭	੧੮
੩੯੯	ਸਬਦ ਉਚਾਰਨਕੀਆ	੬੦੭	੪	੪੨੨	ਸਾਹੁਕਾਰਕੋਜਮਸੋਗੋਰੁਗਾ	੬੦੮	੮
੪੦੦	ਮੁਲੇਖਤੀਨਾਲਹੋਈ	੬੦੮	੧	੪੨੩	ਸਾਖੀਬੀਖਮਾਰਦੇਪੁਖਾਉ	੬੦੯	੧੫
੪੦੧	ਸਾਖੀਕਸਮੀਰਦੀ	੬੦੯	੨੧	੪੨੪	ਸਾਹੁਕਾਰਦਾਲਛਮਿਨਲਸਿਥ	੬੧੦	੧੦
੪੦੨	ਸਾਖੀਕਸਮੀਰਦੇਪਾਲੀਲਲ	੬੧੦	੭	੪੨੫	ਸਾਖੀਗਾਖਜਾਨਾਲਹੋਈ	੬੧੧	੩
੪੦੩	ਸਾਖੀਅਯਤਦੇਖਾਵਨਲਿ	੬੧੨	੮	੪੨੬	ਸਾਖੀਸਿੰਧਾਨਾਲਹੋਈ	੬੧੨	੭
੪੦੪	ਰਜਾਸਮੇਤਪਰਜਾਸਿਖਹੁਆ	੬੧੩	੧੫	੪੨੭	ਸਾਖੀਲੋਕਾਦੇਟਾਪੁਗਏ	੬੧੩	੧
੪੦੫	ਸਾਖੀਪੰਡਤਛਕਦਾਸਨਾਲਹੋਈ	੬੧੬	੧੬	੪੨੮	ਸਾਖੀਭੁਬੀਛਨਨਾਲਹੋਈ	੬੧੪	੫
੪੦੬	ਸਾਖੀਸਬਪੰਡਤਚਰਚਾਕੀਤੀ	੬੧੬	੨੨	੪੨੯	ਸਾਖੀਯੁਨਮਾਨਮਿਲਿਆ	੬੧੫	੧੨
੪੦੭	ਗੋਸਟਭਾਈਆਜਿਤੇਦੀਸੁਰੂ	੬੧੭	੧	੪੩੦	ਸਾਖੀਬਗਦਾਦਦੀ	੬੧੬	੧੮
	ਹੋਈਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਲ			੪੩੧	ਸਾਖੀਪੀਰਾਨਾਲਹੋਈ	੬੧੭	੧੨
੪੦੮	ਅਜਿਤੇਰਿਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ	੬੧੮	੧੩	੪੩੨	ਸਾਖੀਮੁਘਯਦਦੀਨਨਾਲ	੬੧੮	੧
੪੦੯	ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਕਹਾ	੬੨੦	੭	੪੩੩	ਸਾਖੀਮੁਦਾਨੇਨਾਲਹੋਈ	੬੧੯	੨੩
੪੧੦	ਅਜਿਤੇਪ੍ਰਸਾਦਕੀਤਾ	੬੨੧	੧੧	੪੩੪	ਖੁਰਮੇਵਿਚਮੁਦਾਨੇਦੇਹਤਿਜ	੬੨੦	੨੦
੪੧੧	ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦਕਹਾ	੬੨੨	੫		ਗੀਤੇਸਜਕਾਰਕੀਤਾ		
੪੧੨	ਅਜਿਤੇਰਿਧਾਵੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ	੬੨੫	੧੦	੪੩੫	ਸਾਖੀਮਲਤਾਨਦੇਪੀਰਾਨਲ	੬੨੧	੫
੪੧੩	ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਤ੍ਰਦਿਤਾ	੬੨੬	੮	੪੩੬	ਨਸਹਿਰੇਵਿਚਧਨੀਨਾਲ	੬੨੨	੪
੪੧੪	ਅਜਿਤੇਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਚਕੋ	੬੨੮	੧੧	੪੩੭	ਸਾਖੀਇਤੋਅਹਲਿਆਦੀ	੬੨੩	੧੨
	ਪਰਮਾਥਾਦੇਕਿਆ			੪੩੮	ਸਾਖੀਰਾਜਾਨਮੇਜਾਦੀ	੬੨੪	੧੦
੪੧੫	ਸੀਗੁਰੂਜੀਅਜਿਤੇਪ੍ਰਥਮੇ	੬੨੯	੧੫	੪੩੯	ਸਾਖੀਇਕਉਦਿਨਵਿਚ	੬੨੫	੮
੪੧੬	ਗੋਸਟਸੀਪੁਰਨਹੋਈ	੬੩੦	੨੭	੪੪੦	ਸਾਖੀਸਬਦਕਹਾਤਿਲੰਗਮੇ	੬੨੬	੪
੪੧੭	ਮੁਦਾਨੇਕਹਾਸੀਗੁਰੂਜੀਸਮੁੰਦ	੬੩੧	੧	੪੪੧	ਗੁਰੂਜੀਲਹੋਰਆਏ	੬੨੭	੬
	ਦੇਖਿਆਪਰਲੋਕਨਾਦੇਖੀ			੪੪੨	ਸਾਖੀਤਲਵੰਡੀਗਏ	੬੨੮	੨੦
੪੧੮	ਸਾਖੀਸਮੁੰਦਉਪਰਤਰਨਦੀ	੬੩੨	੧੦	੪੪੩	ਸਾਖੀਸਜਾਦੇਨੂੰਨਾਲਲੇਗਏ	੬੨੯	੨੦
੪੧੯	ਰਜਾਇਕਮਿਲਾਤੇਸਿਖਹੁਆ	੬੩੪	੧੦	੪੪੪	ਸਾਖੀਸਿਆਲਕੋਟਗਏ	੭੦੦	੧੦
੪੨੦	ਸਾਖੀਸਿਖਾਨੂੰਸੁਣਾਈਨਨਕਜੀ	੬੩੫	੧	੪੪੫	ਸਜਾਦੇਨੂੰਭੇਜਿਆਸਚਝੁੰਕੇ	੭੦੦	੨੩

ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ	ਸਾਖੀਆਂ	ਸਫ	ਸਤ
੪੪੦ ਸਾਖੀ ਸਜਣ ਦੇ ਪਾਸ ਸਜਾ	੭੦੧	੧੦	੪੪੦ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਿਖਾ ਕੋ ਪੀਰ ਦਿ	੭੩੭	੧
੪੪੧ ਸਾਖੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਲਗਾਏ			੪੪੧ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਮਿ	੭੪੦	੧੧
੪੪੨ ਸਾਖੀ ਸਜਣ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਲੇ	੭੦੨	੧	੪੪੨ ਸਾਖੀ ਕਮਲੀ ਏਨਾਲ	੭੪੧	੮
੪੪੩ ਸਾਖੀ ਕੰਧਾਰ ਵਿਚ ਫਕੀਰਨ	੭੦੩	੬	੪੪੩ ਸਾਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਵਿਚੋਈ	੭੪੨	੧੪
੪੪੪ ਸਾਖੀ ਦੀਨ ਨਾਥ ਦਿਆਲੋਈ	੭੦੪	੮	੪੪੪ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਤੇਲਖ ਮੀਦਾਸ ਮਿਲੇ	੭੪੩	੮
੪੪੫ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਬਣੀ ਏਨਾਲ	੭੦੫	੧੭	੪੪੫ ਸਾਖੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਹੋਈ	੭੪੩	੨੬
੪੪੬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਾਲੇ ਰਿਖਾਨ ਕੋ ਮਿਲੇ	੭੦੬	੨੨	੪੪੬ ਬਾਲ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਿਆ	੭੪੫	੨੫
੪੪੭ ਸਾਖੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਬਧਾ	੭੦੭	੮	੪੪੭ ਗੋਰਖ ਤੇ ਕਾਲ ਦਾ ਸੰਬਾਦ	੭੪੬	੨੦
੪੪੮ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸਦਾ ਦਾਇਆ	੭੧੦	੫	੪੪੮ ਬਾਲੇ ਸਿਖਾ ਕੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ	੭੪੮	੮
੪੪੯ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਉਪਾਰ ਕੀਤਾ	੭੧੧	੧੫	੪੪੯ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾ	੭੫੦	੪
੪੫੦ ਸਾਖੀ ਸਿੰਧਾ ਨਾਲ ਹੋਈ	੭੧੨	੪	੪੫੦ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗਦੀ ਬੈਠੇ	੭੫੩	੧੩
੪੫੧ ਸਾਖੀ ਅਬਦੁਲ ਗਹਿਮ ਨਾਲ	੭੧੫	੧	੪੫੧ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਿਖਿਆ ਦਈ	੭੫੬	੩
੪੫੨ ਸਾਖੀ ਸਿਕਾਰ ਪੁਰ ਦੀ	੭੧੫	੧੨	੪੫੨ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਜਪ ਜੀ ਜੁਣਈ	੭੫੭	੨੪
੪੫੩ ਸਾਖੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਲੇ ਦੀ ਨਾਲ	੭੧੬	੨੧	੪੫੩ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ	੭੫੮	੪
੪੫੪ ਸਾਖੀ ਮਾਲੇ ਰਿਖਾਨ ਨਾਲ	੭੨੨	੭	੪੫੪ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਉਤ੍ਰ ਦਿਤਾ	੭੫੮	੨੦
੪੫੫ ਸਾਖੀ ਪਥੇ ਕੋ ਰੰਧਾ ਦੇ ਗਏ	੭੨੪	੬	੪੫੫ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਨ ਸਮਾਧੀ ਦੇ ਬਨ	੭੫੯	੧੦
੪੫੬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ	੭੨੫	੮	੪੫੬ ਸਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਖੇ ਅੰਗਦ ਜੀ	੭੬੦	੨੦
੪੫੭ ਸਾਖੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਏ	੭੨੬	੬	੪੫੭ ਬਾਲੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੇ ਪੁਛਤਾ ਕੋ ਸੇ	੭੬੨	੬
੪੫੮ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮਿਲੇ	੭੨੮	੫	੪੫੮ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ	੭੬੪	੮
੪੫੯ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਮੰਗੀ	੭੨੯	੧੫	੪੫੯ ਸੰਗਤ ਕੋ ਕਿਕਰਾ ਤੇ ਪਕਵਾਨ	੭੬੬	੪
੪੬੦ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੰਥ ਚੁਕੀ	੭੩੦	੧੦	੪੬੦ ਸਾਖੀ ਚੁਬ ਚੋਟੀ ਕੋ ਲਕੜਿਆ	੭੬੭	੬
੪੬੧ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਰਗ ਅਰੇ	੭੩੨	੮	੪੬੧ ਸਾਖੀ ਬੁਡੇ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਚਲਾਏ	੭੬੮	੩
੪੬੨ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕ ਜੀ ਗਦੀ ਉਪਰ ਦਿ	੭੩੩	੧੧	੪੬੨ ਕਮਲੀ ਆਸ ਨਿਹਾਇਆ ਦਿਅ	੭੭੦	੧੦
੪੬੩ ਸਾਖੀ ਤਪਾਸ ਅੰਗਦ ਜੀ			੪੬੩ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਸਨੂੰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ	੭੭੧	੧੫
੪੬੪ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਜਪ ਆਈ	੭੩੫	੭	੪੬੪ ਕਨਕ ਮੋਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ	੭੭੭	੧੧
੪੬੫ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗਦ ਪਰਖ ਸੂਹਿ	੭੩੬	੬	੪੬੫ ਸਾਖੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸੀ ਪੁਰਨੀ	੭੮੦	੨੭

ਵਿਗਿਆਨ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸਰਬਤ ਸਜਨਾ ਅੰਗ ਵਿਚ ਨੇ ਵਸਤ
 ਮਹਿਤਾ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਗੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਜੇਹ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸੀਗ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਸੀਗੁ ਅੰਗ ਦਸ ਪਿਲਖਾਈ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿੰਘ
 ਜੇਹੇ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਹੋ ਸੀ ਜੋ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਲਮ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਮੰਗ
 ਈਹ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀਆਂ ਦੀਥੇ ਭਲੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦਿਆਂ ਪਾਸਿ ਉਸ ਉਪਰੇ
 ਕਾਪੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲੀਆਂ ਤੇ ਕੀਤੀ ਬੀਜੀਆਂ ਨੇ
 ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਬ ਨਿਕਾਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਨ ਅੰਗ ਕਈ ਥੀਰ ਲਖ
 (ਕੇ ਬਾਬੇ ਉਭਰੀ ਲਈ) ਐਸੇ ਸਬ ਬਦਲਾਵਿਤੇ ਹੋਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਅੰਗ
 ਸਾਰ ਅੰਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਲੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸੀ ਦਾ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਰਹੇ ਨੇ
 ਲੇਲਾ ਹੋਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਸਬ ਸਰਨ ਏਜੰਟ ਮੌਲਵੀ ਮੈਂ ਬੁਝ ਅਹਿਮਦ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕੀ ਤੇ ਹੋਨ ਸਬ ਪਾਠਕ ਜਨ ਪਛਨ ਗੇ ਤਾਂ ਉਮੇਦ ਹੈ ਕੇ ਮੌਲਵੀ ਜੀ ਕਾ ਸੁਕਰੀ
 ਆ ਅਵ ਕਰਨਗੇ॥ ਅੰਗ ਇਸ ਮਤ ਬੇ ਮੇਜੇ ਪੁਸਤਕ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਮੇ ਸੀ ਮੁਖਫਕ ਪੰਜਰੀਥੀ ਮੋਟੇ ਅਖਰੇ ਮੇ॥ ਅੰਗ ਰਾਮਾਯਣ ਮੂਲ ਸਤੇ ਕਾ
 ਰੁ ਅੰਗ ਰਾਮਾਯਣ ਸਟੀਕ ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਲ ਕਾਟੁ ਤਿਆਰ ਹੋ ਬਾਕੀ ਛਪ ਰਹਾ ਹੈ
 ਅੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਗਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅੰਗ ਵਿਚਾਰ ਸਾ
 ਗਰ ਤਿਆਰ ਹੈ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਤਿਆਰ ਹੈ ਉਮਦਾ ਅੰਗ ਹੀਰ ਵਰਜ ਸਾਹਿਤ
 ਰਹੇ ਅੰਗ ਸਹਾ ਬਿਰਾਮ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਾ ਮਹਿਮਦ ਵੀਤਈਆਰ ਹੈ ਅੰਗ
 ਬਾਲ ਉਪਦੇਸ ਮੋਹ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅੰਗ ਬਹੁਤ ਗੰਥ ਛਪ ਰਹੇ ਹੋਨ ਜਿਸ ਸਾ
 ਹਿਬ ਸਰਵਾਰ ਅੰਗ ਹੀਸ ਮਹਾਰਾਜੇ ਅੰਗ ਬੈਪਾਰੀਆਂ ਵਾਅਮ ਕੇ ਇਤਲਾ
 ਹਦਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਕੇ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਇਨ ਗੰਥਾਂ ਕੀ ਲੇਹੋ ਦੇ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਮੰਗ
 ਦਾਇਲ ਦੇ ਅੰਗ ਬੈਪਾਰੀਆਂ ਕੇ ਏਹ ਕਤਬਾਂ ਕਵੇਰ ਜੇ ਮਿਲਨ ਗੀਆਂ ਜਿਸ ਕੇ
 ਖਰੀਦਨੀਆਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਵਨ ਸੋ ਇਸ ਪਤੇ ਸੇ ਮੰਗਵਾਲੇ॥ ਮਤ ਬੈਪਾਰੀ
 ਨਿਵਲ ਕਿਸੇਰ ਵਕਾ ਲਾਹੌਰ ਯਕੀ ਦਰਵਾਜੇ ਇਸ ਪਤੇ ਉਪਰ ਦਰਖਾਸਤ
 ਭੇਜ ਕੇ ਮੰਗਵਾਲੇ॥ ਬਕਲਮ ਕੁਸਾਲ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਵਾਸੀ॥ ॥